THOT PAGE,
15 NORTH STREET
BRIGHTON

Lit Ge

Toronto University Library

Presented by

The Revd H. H. Halford-Adcock M.A.

through the Committee formed in

The Old Country

to aid in replacing the loss caused by

The disastrous Fire of February the 14th 1890

LGr
P718Be.2

PLATONIS

ET QUÆ

VEL PLATONIS ESSE FERUNTUR

VEL PLATONICA SOLENT COMITARI

SCRIPTA GRÆCE OMNIA

AD CODICES MANUSCRIPTOS

RECENSUIT

VARIASQUE INDE LECTIONES

DILIGENTER ENOTAVIT

IMMANUEL BEKKER.

ANNOTATIONIBUS INTEGRIS

STEPHANI, HEINDORFII, HEUSDII, WYTTENBACHII, LINDAVII, BOECKHIIQUE

ADJICIUNTUR MODO NON INTEGRÆ

SERRANI, CORNARII, THOMPSONI, FISCHERI, GOTTLEBERI, ASTII, BUTMANNI, ET STALBAUMI,

NECNON EX COMMENTARIIS ALIORUM

CURIOSE EXCERPTA.

VOL. V.

LONDINI:

EXCUDEBAT A. J. VALPY, A. M.
SUMPTIBUS RICARDI PRIESTLEY.

MDCCCXXVI.

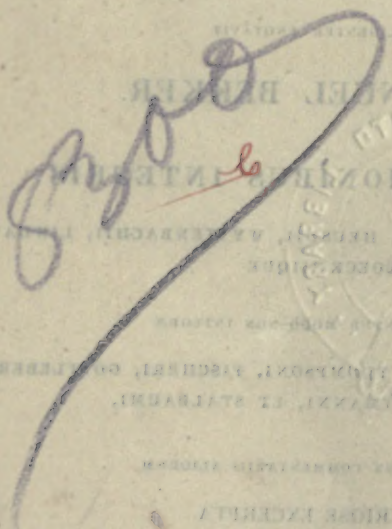

IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR

	PAG.
ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ	1
ΦΑΙΔΩΝ	115
ΦΙΛΗΒΟΣ	413

Digitized by the Internet Archive
in 2009 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/platonisetquaeve05plat

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ, ΕΤΑΙΡΟΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ,
ΓΛΑΥΚΩΝ, ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ,
ΑΓΑΘΩΝ, ΦΑΙΔΡΟΣ, ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ,
ΕΡΥΞΙΜΑΧΟΣ, ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ, ΔΙΟΤΙΜΑ,
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ.

ARGUMENTUM.

Hæc disputatio tota fere est allegorica et metaphysica : cujus summa est, Amorem minime Deum esse, et pulcherrimum quiddam per se et præstantissimum, (quemadmodum ex communi tritaque sententia, Phædrum, Pausaniam, Eryximachum et ceteros disputationis socios Plato facit disputantes) sed cupiditatem quandam in nobis, nec pulchram, nec turpem, id est, nec bonam nec malam per se, sed hujusmodi, ut bonum, quo indiget, appetat, et ad illud consequendum maximo impetu feratur. Hujus Amoris officium esse, ut inter Deum et homines interpretis et quasi portitoris fungatur munere. Mediæ autem illius inter divinam et mortalem naturæ originem adhibita imagine repræsentat : illum videlicet paterno et materno genere longe lateque diverso natum, quippe qui patre sit Poro, divitiarum Deo, matre vero Penia, id est, paupertate : ex paterno genere, ad peritiam, ex materno, ad imperitiam inclinare : ac proinde philosophica esse natura, quæ ignorationis quidem conscientia, indagatrix est, ut veram solidamque scientiam divina illa animi vi adipiscatur, cujus philosophicæ naturæ igniculi haud dubie sunt in omnibus hominibus, quos idcirco prisci philosophi ἀλφηστὰς, id est, ad res investigandas et investigationis ductu auspiciisque inveniendas natos, nuncuparunt. Ita et quisnam sit Amor, et quænam sit illius origo, ex doctrina hic a Platone tradita sic describitur. Quod autem tam crebram παιδεραστίας Plato injiciat mentionem, abominanda est in ipso audacia, nisi eo consilio id fecisset, ut eam detestandam esse, hominibus suis voluisset demonstrare. nam in primo νομοθεσίας, turpitudinem illam detestatur, et τὸ παρὰ φύσιν τόλμημα vocat.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.*

§. 1. Δοκῶ μοι περὶ ὧν συνθάνεσθε οὐκ[a] ἀμελέτητος εἶναι. καὶ γὰρ ἐτύγχανον πρώην[b] εἰς ἄστυ οἴκοθεν ἀνιὼν Φαληρόθεν. τῶν οὖν γνωρίμων τις[c] ὄπισθε[d] κατιδών με πόρρωθεν ἐκάλεσε, καὶ παίζων ἅμα τῇ κλήσει, Ὁ[e] Φαληρεύς,[f] ἔφη, οὗτος Ἀπολλόδωρος, οὐ περιμένεις; Κἀγὼ ἐπι- Steph. III. 172. Bek. II. ii. 369.

CODICES SEPTEMDECIM,

ΧΓΔΕΥDEFKrωκπρτέ et (a principio ad p. 53. 1. θαῤῥῶ) t.

[a] τῶν οὖν Επ.σ.—[b] πρώην om s.—[c] τις om EF.—[d] ὄπισθε Γ: ὄπισθεν [e]σ.—[e] ὦ

* Scriptores veteres utriusque linguæ, qui laudant hunc Platonis dialogum, eum simpliciter, vel *Symposium* vocant, vel *Platonis Symposium*. Diog. L. ii. 29. ἐν τῷ Πλάτωνος Συμποσίῳ· Athen. v. 18. ὁ Πλάτων ἐν τῷ Συμποσίῳ· xi. 15. aliisque locis pluribus, Πλάτων Συμποσίῳ· Plutarch. Sympos. i. 1. p. 614. t. ii. Πλάτων ἐν τῷ Συμποσίῳ· Pollux vi. 162. vii. 172. x. 50. Πλάτων ἐν Συμποσίῳ· Corn. Nep. Alcib. ii. 2. et Lactant. ii. 14. 9. 'Plato in Symposio:' Gellius N. A. i. 9. 'Hic a Symposio Platonis incipere gestit, propter Alcibiadis commissationem:' xvii. 20. 'Symposium Platonis legebatur.' Sed in Cod. Vindob. apud Nesselium Catal. libl. Cæsar. P. iv. p. 16. inscriptus est hic dialogus, Συμπόσιον ἢ περὶ ἀγαθοῦ. Atque sic laudatur etiam a Laert. iii. 58. Vocabulum ἠθικὸς a grammaticis adjectum videtur. Sed Albinus in Isagoga ad Platonis dialogos §. 5. hunc dialogum retulit ad genus χαρακτήρων πολιτικῶν. Cæterum quantopere summa hujus dialogi repugnet ordini temporum, pluribus quærit et explicat Athenæus v. 17. qui locus totus lectu dignissimus est. Sed conferri cum iis, quæ in ipso dialogo disputantur de Amore, potest Max. Tyrius Dissert. viii. 11. Davis. Fiscn.

ὧν] Hanc particulam, quæ in pluribus Codd. Vindob. desideratur (v. Bast. Spec. Crit. in Plat. Symp. p. 85.) neque in Ficini translatione expressa reperitur, sensu totius loci postulante, cum sequentibus conjunxi. Vulgo enim legitur: περὶ ὧν συνθάνεσθε νῦν, οὐκ ἀμ. εἶναι. Ast.

πρώην] In Steph. et Francof. omissum est. Idem factum esse video a Ruhnkenio ad Timæi Gloss. Platon. p. 190. Fiscn.

Φαληρόθεν] De Phalero, quod et navale Athenienssium fuit, et nomen Populi, v. Meursius de Populis Atticæ p. 136. Fiscn.

ὁ Φαληρεύς] Codd. Vindob. 84. et

στὰς περιμένω.[g] Καὶ ὅς, Ἀπολλόδωρε,[h] ἔφη, καὶ μὴν καὶ[i] ἵνα γε σὲ ἐζήτουν βουλόμενος[j] διαπυθέσθαι τὴν Ἀγάθωνος ξυνουσίαν καὶ Σωκράτους καὶ Ἀλκιβιάδου καὶ τῶν ἄλλων τῶν τότε ἐν τῷ δείπνῳ[k] παραγενομένων, περὶ τῶν ἐρωτικῶν λόγων, τίνες ἦσαν. ἄλλος γάρ τις[l] μοι διηγεῖτο[m] ἀκηκοὼς Φοίνικος τοῦ Φιλίππου, ἔφη δὲ καὶ σὲ εἰδέναι. ἀλλὰ γὰρ οὐδὲν εἶχε σαφὲς λέγειν. σὺ οὖν μοι διήγησαι· δικαιότατος γὰρ εἶ τοὺς τοῦ ἑταίρου[n] λόγους ἀπαγγέλλειν. πρότερον δέ μοι, ἦ δ' ὅς, εἰπέ, σὺ αὐτὸς παρεγένου τῇ συνουσίᾳ ταύτῃ ἢ οὔ; Κἀγὼ εἶπον ὅτι Παντάπασιν ἔοικέ σοι οὐδὲν[o] διηγεῖσθαι σαφὲς ὁ διηγούμενος,[p] εἰ νεωστὶ ἥγει[q] τὴν συνουσίαν γεγονέναι ταύτην ἣν ἐρωτᾷς,

ΑΓΔDEFKrwπρτέt, ὁ Υ.—[f] φαληρεῦ EFβ.—[g] περιμενεῖς τ.—[h] ἀπολλόδωρε .. ζήτουν om Γ.—[i] καὶ post μὴν add ΑΔDKrwπρτέ.—[j] ἀλώμενος Γ.—[k] δείπνω Δ, εἰν συνδειπνεῖν ΓΕFυηβέt, συνδείπνω τε: συνδείπνῳ [g]τ.—[l] τις om DKp.—[m] διηγεῖται Υ, om ω.—[n] ἑτέρου ω.—[o] οὐθὲν ΑΔΞΥDKιφ.—[p] διηγησάμενος τ.—[q] ἡγεῖ Dt.—

126. ὦ Φαληρεύς; sed recte defendit vulgarem lectionem Bastius l. l. Ceterum de sensu hujus orationis varia statuerunt VV. DD. Sydenhamius Platonem censet pompam equestrem innuere, nonnunquam festis diebus Phalero ad urbem ductam (Xenoph. Hipparch. iii. 1.) in qua prioribus sæpenumero tamdiu fuisset subsistendum, donec ceteri eos consecuti essent. Quam quidem explicandi rationem nimis quæsitam esse, ne dicam frigidam et ineptam quodammodo, quislibet per se intelliget. Wolfius jocum inesse conjecit in festivo vocem ὁ Φαληρεὺς pronuntiandi sono. De quo recte dubitat Schützius, qui (Lection. Platonic. Partic. i. Jen. 1790.) jocum contineri putat 'imitatione solemnis formulæ in judiciis potissimum et concionibus adhibitæ, qua nomini proprio addebatur pagi s. δήμου nomen. Quod igitur ille non simpliciter οὗτος οὐ περιμενεῖς, aut solo nomine Apollodorum vocaret, sed, quasi forensi dicendi genere usus, adderet ὁ Φαληρεύς, hoc erat illud, ni fallimur, quod Plato spectabat his verbis: καὶ παίζων ἅμα τῇ κλήσει.' Equidem Platonem putaverim Apollodori calvitiem ludere, nomenque Φαληρεὺς ita pronuntiatum ab amico Apollodori fingere, ut fere sonaret φαληρὶς; hinc: παίζων ἅμα τῇ κλήσει. Φαληρὶς s. φαλαρὶς est fulica, a calvitio candido sic dicta. Ast.

οὗτος] Timæus: Ὦ οὗτος· ὦ σύ. Recte igitur se habet περιμενεῖς. Sic §. 30. Σωκράτης οὗτος—κατέκεισο. Fischer.

περιμενεῖς] Non περιμενῶ, sed περιμενεῖς, in omnibus quæ vidi aut ex quibus aliquid annotatum habui exemplaribus legitur: nec vero desunt hujus usus pronominis οὗτος exempla. Steph.

καὶ μὴν καί] Sic Vind. 54. et 126. Vulgo alterum καὶ deest. Ast.

συνδείπνῳ] Legitur etiam ἐν τῷ συνδειπνεῖν παραγενομένων. Steph.

συνδείπνῳ] Bas. 2. [Vind. 54.] συνδειπνεῖν. minus bene. mox Bas. 1. 2. ἀλλὰ καί, male pro ἀλλὰ γάρ. Fischer.

δικαιότατος] Affertur alia lectio, δικαιότατος γὰρ εἶ τούτους τοὺς λόγους τῷ ἑταίρῳ ἀπαγγέλλειν. ut sit sensus, æquissimum enim est te hos sermones sodali tuo commemorare. Sed minime necesse videtur cum hac lectione alteram commutare, cujus hic est sensus, æquissimum enim est te sodalis tui sermones commemorare. Sequitur autem nostram scripturam et Fic. qui certe nescio cur δικαιότατος εἶ verterit, tum interest. Steph. Cornarii conjecturam Stephanus in notis vocat 'aliam lectionem.' Fischer.

σὺ αὐτὸς παρεγένου τ. ξυνουσ.] Simile exordium Phædonis et Athenæi i. 3. p. 2. A. Ast.

εἰ νεωστὶ ἥγῃ] Hunc locum laudat

ὥστε καμὶ[r] παραγενέσθαι. Ἐγὼ[s] δή.[t] Πόθεν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ[u] Γλαύκων; οὐκ οἶσθ' ὅτι πολλῶν ἐτῶν[v] Ἀγάθων ἐνθάδε οὐκ ἐπιδεδήμηκεν;[w] ἀφ' οὗ δ' ἐγὼ Σωκράτει[x] συνδιατρίβω καὶ ἐπιμελὴς πεποίημαι ἑκάστης ἡμέρας εἰδέναι ὅ τι ἂν λέγῃ ἢ πράττῃ,[y] οὐδέπω τρία ἔτη ἐστίν. πρὸ τοῦ δὲ περι- III. 172.
τρέχων ὅπῃ[z] τύχοιμι καὶ οἰόμενός τι[a] ποιεῖν ἀθλιώτερος ἦ[b] ὁτουοῦν, οὐχ ἧττον ἢ σὺ νυνί,[c] οἰόμενος δεῖν πάντα μᾶλλον πράττειν ἢ φιλοσοφεῖν. Καὶ ὅς, Μὴ σκῶπτ', ἔφη, ἀλλ' εἰπέ μοι πότε ἐγένετο ἡ συνουσία αὕτη. Κἀγὼ εἶπον ὅτι Παίδων ὄντων ἡμῶν[d] ἔτι, ὅτε τῇ πρώτῃ τραγῳδίᾳ ἐνίκησεν Ἀγάθων, τῇ ὑστεραίᾳ ἢ[e] ᾗ τὰ ἐπινίκια ἔθυεν αὐτός τε καὶ οἱ χορευταί. Πάνυ, ἔφη, ἄρα πάλαι,[f] ὡς ἔοικεν. ἀλλὰ τίς[g] σοι διηγεῖτο; ἢ[h] αὐτὸς Σωκράτης; Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλ' ὃς πρῴ[i] Φοίνικι· Ἀριστόδημος ἦν τις, Κυδαθηναιεύς,[j] σμικρός, ἀνυπόδητος[k] ἀεί.[l] παραγεγόνει[m] δ'[n]

[r] καὶ ἐμοὶ ιτ.—[s] ἔγωγε Ετωστ.—[t] δὲ r, δὲ τ.—[u] ὃ om F.—[v] ἐτῶν om ιτ.—[w] ἐπιδεδήμηκεν ιε.—[x] σωκράτει Ξ.—[y] πράττει Δ.—[z] ὅποι DKrp.—[a] τις Υ.—[b] ἦ Χu et pr ΓΔ. ἢ Ετωστ: ἦν °τ.—[c] νυνὶ ΛΔΞΥDKιε: νῦν °s.—[d] ὄντων ἡμῶν ΛΔΞDrupττ: ἡμῶν ὄντων °τ.—[e] ἢ om ΛΔΥDKp et pr Ξ.—[f] πάλαι om n.—[g] τί ωωτττ et pr ΓΕ.—[h] ἢ Δ.—[i] ἄλλος πρῴ ΥΕ, ἀλλ' ὃς παρὰ p, ἄλλος παρὰ DK.—[j] κυδαθηναιεὺς πς.—[k] ἀνυπόδετος ΕΤ.—[l] ἀεὶ ΔΞΤ: αἰεὶ s.—[m] παρεγεγόνει Ξτωστ.—[n] δ' om DKιερ.—

Athenaeus v. 18. ita, Εἰ νεανικὴ ἡγῇ τὴν συνουσίαν γεγονέναι, ὥστε κἀμὲ παραγ. Ἐγὼ γάρ, ἔφη· πόθεν, ἦν δ' ἐγὼ Λύκων; οὐκ οἶσθ' ὅτι — ἐπιδεδήμηκε; Fiscn.

δπη τύχοιμι] Vind. 126. et Par.° ὅποι. Sententiae permutatio, v. Groenov. ad Artaxerx. m. 26. p. 141. Ὅπῃ, ut saepius, est idem quod ὅποι, v. Zeun. ad Viger. p. 430. ed. Herm. Quod quum apud ipsum Platonem crebrius inveniatur, causam non video, cur Heind. in Gorg. p. 23. pro ἐὰν βούλει malit ὅταν βούλει. Ast.

ἀλλ' εἰπέ] Athen. d. l. Καὶ προσλέγει φησίν, Ἀλλ' εἰπέ μοι, πότ' ἐγένετ' ἡ συνουσία; ἐγὼ εἶπον, ὅτι παίδων ὄντων ἡμῶν, ὅτε τῇ τραγῳδίᾳ ἐνίκησεν ὁ Ἀγάθων. Nam Agathon fuit poeta tragicus: de quo v. Fabricius B. Gr. n. 19. Is victor fuit, Euphemo archonte anno quarto Olymp. xc. Lenaeo. Tum etiam poetae tragici certare solebant inter se ipsorum dramatis, ita, ut quartum esset Satyrorum: v. Lucr. m. 56. Atque eo respicitur vestis τῇ πρώτῃ τραγῳδίᾳ. Vid. Meursius de Archontibus Atheniensibus iii. 8. et Graec. Fer. v. p. 195. s. Fiscn.

ἀλλ' ὅσπερ] Inventur et alia lectio ὥσπερ: sed ὅσπερ retinendum est: hoc sensu, *Sed mihi narrabat idem ille qui ipsi Phoenici narraverat, quidem, nimirum Aristodemus, etc.* Stepn.

ὅσπερ] Bas. 1. et 2. ὥσπερ, vitiose. Cod. R. g. ἄλλος παρὰ Φοίνικι. Ast.

Κυδαθηναιεύς] Steph. Byz. Κυδαθηναιών· δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς· ὁ δημότης, Κυδαθηναιεύς. Interpretation: Κυδαθηναιεῖς, Τζετζῆς ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Ἱππώνακτος κλήρου. Κυδαθηναιών, δῆμός ἐστι φυλῆς Πανδιονίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Κυδαθηναιεύς. Atque sic, non Κυδαθηνεύς, scripsisse etiam in Suida dicit. Unde aut simus eandem verbo formam Platoni reddere, nam in Ald. Bas. 1. 2. Stephan. est Κυδαθηναεύς. Idem vitium fuerat in libris Stephani Byzantini ante Xylandri tempora. Cf. Meursius de Pa-

° Codex est ille Parisinus, cujus lectiones variae in lucem proferuntur ab Editore Bipontino.

ἐν τῇ συνουσίᾳ Σωκράτους ἐραστὴς ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. οὐ μέντοι ἀλλὰ καὶ[o] Σωκράτη γε ἔνια
II. ii. 371. ἤδη ἀνηρόμην ὧν ἐκείνου[p] ἤκουσα, καί μοι ὡμολόγει παθάπερ ἐκεῖνος διηγεῖτο. Τί οὖν, ἔφη, οὐ διηγήσω μοι;[q] πάντως ἡ[r] ὁδὸς ἡ εἰς ἄστυ ἐπιτηδεία πορευομένοις καὶ λέγειν καὶ ἀκούειν. Οὕτω δὴ ἰόντες ἅμα[s] τοὺς λόγους περὶ αὐτῶν ἐποιούμεθα, ὥστε, ὅ περ ἀρχόμενος εἶπον, οὐκ ἀμελετήτως ἔχω. εἰ οὖν δεῖ καὶ ὑμῖν διηγήσασθαι, ταῦτα[t] χρὴ ποιεῖν. καὶ γὰρ[u] ἔγωγε καὶ ἄλλως, ὅταν μέν τινας περὶ φιλοσοφίας λόγους ἢ αὐτὸς ποιῶμαι ἢ ἄλλων ἀκούω,[v] χωρὶς τοῦ οἴεσθαι ὠφελεῖσθαι ὑπερφυῶς ὡς[w] χαίρω· ὅταν δὲ ἄλλους τινάς, ἄλλως τε καὶ τοὺς ὑμετέρους τοὺς τῶν πλουσίων[x] καὶ χρηματιστικῶν,[y] αὐτός τε ἄχθομαι ὑμᾶς τε τοὺς ἑταίρους[z] ἐλεῶ, ὅτι οἴεσθέ τι ποιεῖν οὐδὲν ποιοῦντες. καὶ ἴσως αὖ ὑμεῖς ἐμὲ[a] ἡγεῖσθε κακοδαίμονα εἶναι, καὶ οἶμαι ὑμᾶς ἀληθῆ οἴεσθαι· ἐγὼ μέντοι ὑμᾶς οὐκ οἶμαι ἀλλ' εὖ οἶδα.

§. 2. ΕΤΑΙ. Ἀεί[b] ὅμοιος εἶ, ὦ Ἀπολλόδωρε· ἀεὶ γὰρ σαυτόν τε κακηγορεῖς[c] καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ[d] δοκεῖς

[o] καὶ om ΓΕFunêt.—[p] ἐκεῖνον κτρ.—[q] διηγήσω μοι ΧΓΔΞΥΕναπêt, διηγήση μοι DK εν
κτερτ, διηγήσομαι F : διηγῆ σύ μοι °s.—[r] πάντως ἡ DKp, πάντως δὲ τ : πάντως δὲ ἡ °s.—[s] ἅμα om r.—[t] ταῦτα ΓΔΞΥDKκτρ : ταυτὰ °s.—[u] γὰρ om F.—[v] ἀκούων αι
ως.—[w] ὡς om DKp.—[x] πλησίον Π.—[y] χρηματιστῶν Ξs.—[z] ἑτέρους Ε, ἑτέρους ως. αει
—[a] ἐμὲ ἡγεῖσθε ΓΞΥDuernpt, ἐμὲ ἡγεῖσθαι ΧΔ, ἐμὲ ἡγεῖσθ Κ : ἡγεῖσθε ἐμὲ °s.—[b] αἰεὶ bis ΔΥDKrwt.—[c] κατηγορεῖς ΥDK.—[d] καὶ ante δοκεῖς om F.—[e] μαλακὸς Χ

gis Atticæ in v. Κυδαθήναιον. Fischn.

Κυδαθηναιεὺς] Sic pro Κυδαθηνεὺς, scribendum esse, Fischerus bene docuit et Sydenham. jam monuerat. Codd. Vind. addicunt. Astt.

ἀνυπόδητος] Mœris Atticista: Ἀνυπόδητος, Ἀττικῶς· ἀνυπόδετος, Ἑλληνικῶς. Fischn.

Malim ἀνυποδήτους γ' ἀεί: mox vice ἐκείνου. Cod. Par. ἐκεῖνον. Astt.

διηγήσω μοι] Sic optime Heind. ad Charmid. p. 60. emendavit; vulgo διηγῆ σύ μοι. Vind. 54. 126. necnon Par. legunt διηγήσῃ μοι. Astt.

ταῦτα] Ita Sydenham. correxit, Vind. 126. et 21. comprobantibus. Etiam Ficinus vertit *hæc*. Vulgo, ταυτά. Astt.

χρηματιστῶν] Steph. 'Alia est etiam lectio χρηματιστικῶν.' Nimirum in Bas. 2. Neque dubito, quin Plato ita scripserit. Certe χρηματιστικῶν aptius hoc quidem loco videtur vocabulum esse, quum præcedat πλουσίων· et a Polluce iii. 112. χρηματιστικὸς ponitur in numero eorum verborum, quibus significetur *rei augendæ studiosus*. Cæterum non ignoro, etiam χρηματιστὴς ita dici. v. Xenoph. Œcon. ii. 18. Fischn.

χρηματιστικῶν] Vind. 54. et 126. Χρηματιστικὸς est nomen generalius, quod huic loco melius convenire videtur definito vocabulo χρηματιστής. Astt.

μοι ἀτεχνῶς πάντας ἀθλίους ἡγεῖσθαι πλὴν Σωκράτους, ἀπὸ σαυτοῦ ἀρξάμενος. καὶ ὁπόθεν ποτὲ ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβες τὸ μανικὸς[o] καλεῖσθαι, οὐκ οἶδα ἔγωγε· ἐν μὲν γὰρ τοῖς λόγοις ἀεὶ τοιοῦτος εἶ· σαυτῷ[f] τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγριαίνεις πλὴν Σωκράτους. II. ii. 372.

ΑΠΟΛ. Ὦ φίλτατε, καὶ δῆλόν γε δὴ ὅτι οὕτω διανοούμενος[g] καὶ περὶ ἐμαυτοῦ καὶ περὶ ὑμῶν μαίνομαι καὶ παραπαίω.

ΕΤΑΙ. Οὐκ ἄξιον περὶ τούτων, ὦ[h] Ἀπολλόδωρε, νῦν ἐρίζειν· ἀλλ' ὅ περ ἐδεόμεθά σου, μὴ ἄλλως ποιήσῃς, ἀλλὰ διηγήσαι τίνες ἦσαν οἱ λόγοι.

ΑΠΟΛ. Ἦσαν τοίνυν ἐκεῖνοι τοιοίδε τινές. Μᾶλλον δ' ἐξ ἀρχῆς ὑμῖν, ὡς ἐκεῖνος διηγεῖτο, καὶ ἐγὼ πειράσομαι διηγήσασθαι. III. 174.

Ἔφη γάρ οἱ Σωκράτη ἐντυχεῖν λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύτας[i] ὑποδεδεμένον[j] ἃ ἐκεῖνος ὀλιγάκις ἐποίει· καὶ ἐρέσθαι[k] αὐτὸν ὅποι[l] ἴοι οὕτω καλὸς γεγενημένος. καὶ τὸν εἰπεῖν ὅτι Ἐπὶ δεῖπνον εἰς[m] Ἀγάθωνος. χθὲς γὰρ αὐτὸν διέφυγον τοῖς ἐπινικίοις, φοβηθεὶς τὸν ὄχλον· ὠμολό-

ΓΑΥΒΚπαρρ et rug §, μαλακὸς ΕΕFπατί, μανιακὸς cett §.—[f] σεαυτῷ ΕΥ.—[g] οὐ διανοούμενος ιc.—[h] ὦ om ΑΓΔΞΥΒΚρt.—[i] βλαπτὰς ιc.—[j] ὑποδεχόμενον π.—[k] ἐρίσθαι ΔΕΥ: ἔρεσθαι τ.—[l] ὅπη Γτ.—καλὸς Υ.—[m] ὡς ΕΥ.—[n] εἰς τὴν σήμερον

§. 2. πάντας] Ald. Bas. 1. πάντως. male: quod vel verba πλὴν Σωκράτους non magis, quam vocabulum ἀτεχνῶς, h. e. ἀληθῶς, satis declarant. Hesychius: 'Ατεχνῶς· τοταράναν καὶ τῷ ὄντι—. Etiam Ficinus, *alios omnes*. Mox pro καλεῖσθαι Bas. 1. καλεῖ. vitiose. Fisch.

οὐκ οἶδα] Sensus, quem interpretes non *cepisse*, est, *unde nomen μανικὸς inieceris, non percipio; namque in omnibus tuis sermonibus tantum abest, ut μανικὸς sis*, h. e. *nimius in laudando* (μανικὸς enim est *furiosus, insanus*, tunc *nimius et vehemens*), *ut potius et te et alios, praeter Socratem, cum acerbitate quadam affligas*. Apollod. *Et merito μανικὸς a vobis audio, de me et vobis ita sentiens.*' Quae quidem postrema verba acerbe in illos dicta sunt, qui philosophiae studium pro insanitate quadam habebant. Quapropter Apollodori amicus, *Nunc*, inquit, *de his contendere operae pretium non est*.—Ceterum pro μανικὸς Vind. 21. 126. et Par. μαλακὸς exhibent. Ast.

ἐν μὲν γὰρ] Ab Bas. 2. γὰρ abest. male. mox Gloss. vett. 'Αγριαίνω—*asper sum*. Fisch.

παραπαίω] Hesychius: Παραπαίει· παρακόπτει, μαίνεται, ληρεῖ, παραφρονεῖ. Fisch.

μὴ ποιήσῃς] Bas. 1. 2. ποιήσεις, haud male; quamquam in hac verborum structura conjunctivus aoristi praeferendus est. Ast.

βλαύτας] Schol. August. βλαύτας· ὑποδήματα· οἱ δὲ βλαύστια. (Leg. βλαύτια) συνδάλια ἰσχνά. Suidas: Βλαύτη· εἶδος ὑποδήματος—. Hesychius: Βλαύτια· σανδάλια. Gloss. vett. Βλαύτιον, ὑπόδημα, *Solea*. Fisch.

αὐτὸν διέφυγον] Ficinus αὐτὸ. int. τὸ δεῖπνον, videtur legisse; sed leporis quidquam inest in verbis αὐτὸν διέφυγον, propterea quod διαφεύγειν, ἀποφεύγειν et ἀποδρᾶν proprie servus dicitur, qui a

γησα δ' εἰς τήμερον[n] παρίσεσθαι. ταῦτα δὴ ἐκαλλωπισάμην, ἵνα καλὸς[o] παρὰ καλὸν ἴω. ἀλλὰ σύ, ἦ δ' ὅς, Ἀριστόδημε,[p] πῶς ἔχεις πρὸς τὸ ἐθέλειν ἂν ἰέναι[q] ἄκλητος ἐπὶ δεῖπνον; Κἀγώ, ἔφη, εἶπον ὅτι Οὕτως ὅπως[r] ἂν σὺ κελεύῃς.[s]

11. ii. 373. Ἕπου τοίνυν, ἔφη, ἵνα καὶ[t] τὴν παροιμίαν διαφθείρωμεν μεταβαλόντες,[u] ὡς ἄρα καὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας[v] ἴασιν[w] αὐτόματοι ἀγαθοί. Ὅμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν. ποιήσας[x] γὰρ τὸν Ἀγαμέμνονα διαφερόντως ἀγαθὸν ἄνδρα τὰ πολεμικά,[y] τὸν δὲ Μενέλεων[z] μαλθακὸν[a] αἰχμητήν, θυσίαν[b] ποιουμένου καὶ ἑστιῶντος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄκλητον ἐποίησεν ἐλθόντα τὸν Μενέλεων[c] ἐπὶ τὴν θοίνην, χείρω ὄντα ἐπὶ τὴν τοῦ[d] ἀμείνονος. Ταῦτ' ἀκούσας[e] εἰπεῖν ἔφη

ὃν Ξ.—[o] καλῶ Ετ. καλὸν δ, τὸν καλὸν Γ.—[p] ἀριστόβημε mei omnes om.—[q] ἀνιέναι ς. —[r] ὅπως om Dιτρ.—[s] κελεύοις Εδ.—[t] μὴ ιν. κατὰ (in mg posito καὶ) F.—[u] μεταβάλλοντες ΧΔΤιν, μεταβαλλόντες ΞF.—[v] ἐπὶ δαῖτας om η.—[w] ἴασιν Δ.—[x] ποιῆσαι DK.—[y] πολιτικὰ Εδ.—[z] μενέλαον Γ.—[a] μαλακὸν Κ.—[b] θυσίαν δὲ Κ.—[c] μενέλαον

domino profugit. Sic Rep. i. 1. Junc. in Stob. Serm. cxii. p. 587. v. 12. Cf. Hemsterh. ad Lucian. t. iii. p. 391. Monni propter interpretes aliquos, qui hunc locum non commode reddiderunt. Ast.

ἀνιέναι] Scripsisse puto Plat. ἂν ἰέναι, ut sequitur ἴασιν et ἰέναι hac ipsa de re. Stephanus.

ἂν ἰέναι] Sic pro ἀνιέναι scripsimus, Stephano quoque adhortante, Fischerum, qui particulam ἂν nullum hic locum esse censebat, nihil morantes; pertinet enim ἂν ad infinitivum ἐθέλειν, et sensus est: Sed quid dicis? num velis invocatus ad cœnam ire? Ἐθέλειν ἄν, si orationem in unam connexam resolvis, vim habet optativi. Ast.

ἄκλητος] *Invocatus*: conferri debet Archilochi fragm. apud Athen. i. 14. p. 7. F. ἀκλήτου ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια. Μυκονίων δίκην· οὐδὲ κληθεὶς ἐπεισπέπαικας, οἷα δὴ φίλος. Cf. Jacobs. Comment. in Anthol. Græc. t. i. p. 148. Schol. Ruhnken. p. 43. Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασι, ταύτην δὲ λέγουσιν εἰρῆσθαι ἐπὶ Ἡρακλεῖ, ὃς ἐπέστη τῷ Κύκνῳ, ὅτε ἐστιᾶτο. Κρατῖνος δὲ ἐν Πυλαίᾳ μεταλλάξας αὐτὴν, γράφει οὕτως· Οἶδ' αὖθ' ἡμεῖς, ὡς ὁ παλαιὸς λόγος, αὐτοκάτους ἀγαθοὺς ἰέναι κωμῴδῶν ἐπὶ δαῖτα θεατῶν. καὶ Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει. Bacchylidis fragm. in Brunck. Anal. t. i. p. 151.=t. i. p. 84. Ἔστη δ' ἐπὶ λάϊνον οὐδὸν (τοὶ δὲ θοινὰς ἐντυνον) ὃδέ τ' ἔφασκ'· αὐτόματοι ἀγαθῶν δαῖτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι φῶτες. (Cf. Jacobs. Comment. in Anthol. Gr. t. i. p. 286. sq.) Lucian. Conviv. §. 12. t. ii. p. 540. ed. Schm. Ast.

μεταβαλόντες] Athen. v. 5. p. 178. A. Vind. 21. habent μεταβάλλοντες, quod Bastius præferendum esse censebat. Sed inest in hoc aoristo vis quædam jubendi et exhortandi quodammodo, quam pluribus illustravit exemplis doctissimus Hermann. ad Viger. p. 734. Ast.

Ὅμηρος] Locus Homeri est Il. B. 402—408. Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος. Fisch.

διαφθεῖραι,—ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι] Sensus est, *Homerus enim videtur proverbium illud non solum pervertisse* (διαφθεῖραι est *invertere, pervertere* et *in universum mutare*, ut Phædon. p. 493. ed. Fisch. Xenoph. Cyrop. ii. 2. 9. Anab. iii. 3. 4.) *sed etiam corrupisse et depravasse, indecori quidquam inferendo*; ὑβριστικὸν enim est, si inferior ad viri superioris cœnam venit invocatus. Ast.

ταύτην τ. παροιμίαν] Athen. l. l. αὐτὴν, omisso τὴν παροιμίαν: mox pro μαλθακὸν, Par. μαλακόν. Ast.

Ἴσως μέντοι κινδυνεύσω[f] καὶ ἐγὼ οὐχ ὡς[g] σὺ λέγεις, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ καθ' Ὅμηρον φαῦλος ὢν ἐπὶ σοφοῦ ἀνδρὸς ἰέναι θοίνην ἄκλητος. ἆρ' οὖν ἄγαν μέ τι ἀπολογήσει;[h] ὡς ἐγω μὲν[i] οὐχ ὁμολογήσω ἄκλητος ἥκειν, ἀλλ' ὑπὸ σοῦ κεκλημένος. Σύν τε δύ', ἔφη, ἐρχομένω[j] πρὸ ὁ τοῦ[k] βουλευσόμεθα ὅ τι ἐροῦμεν, ἀλλ'[l] ἴωμεν.[m]

§. 3. Τοιαῦτ' ἄττα[n] σφᾶς ἔφη διαλεχθέντας ἰέναι. τὸν οὖν Σωκράτη ἑαυτῷ πως προσέχοντα τὸν νοῦν κατὰ τὴν ὁδὸν πορεύεσθαι ὑπολειπόμενον,[o] καὶ περιμένοντος οὗ κελεύειν[p] προϊέναι εἰς τὸ πρόσθεν. ἐπειδὴ δὲ γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ[q]

Γρ.—[d] τοῦ om μr Ξ.—[e] ἀκούσας ταῦτα Γ.—[f] κινδυνεύω τγ.—[g] ὁ DKp.—[h] ἀπολογήσει υἱ.—[i] ἐγὼ μὲν ΑΔΠΕΡΚπωαπρτεϊ: ἔγωγε °ς.—[j] ἐρχομένω ἔφη ΞΓ.—[k] ὁ τοῦ Fischerus: libri ὁδοῦ.—[l] ἀλλ' κρ.—[m] ἰῶμεν ΑΔΥΔΚκp.—[n] ἄττα om Kp.—[o] ἀπολειπομένου η.—[p] κελεύει μr F.—[q] τὴν οἰκίαν τὴν DKp.—[r] καταλαμβάνει Dp.

ἆρ' οὖν—τί ἀπολογήσει] Sic scripsi pro ἆρ' οὖν ἄγων μέ τι ἀπολογήσῃ. Τί enim interrogativum pro enclitico reponendum esse, et sensum docet et Ficinus convertens, *cum ergo me ducas, vide, quam adcertus mei rationem assignes.* Τι autem positio, interrogativum ἆρ' οὖν mutari debebat in ἄρ' οὖν. Scribunt ἆρ' οὖν et ἄρ' οὖν ita inter se differunt, ut prius interroget, *num, annon*, (v. Herm. ad Viger. p. 788. Hemsd. ad Cret. p. 19.) ἄρ' οὖν vero affirmet et concludat, *ergo, itaque.* Cf. Ammon. p. 23. Hemsd. ad Charm. p. 73. Quid dubitationis Schneiderus, vir Graece doctissimus, ad Xenoph. Sympos. p. 162 in hac re satis clara remanserit, non perspicio. Mox vide ἔγωγε Par. ἐγὼ μέν. Ast.

πρὸ ὁδοῦ] Ita scriptum legitur in omnibus libris, neque Ficinus aliter legit; interpretatus enim est sic. *In ipso itinere quid dicturi simus, duo cum simus, forsasse consultabimus.* At πρὸ ὁδοῦ non potest esse *in itinere*, in via: multo minus, *antea quam viam ingrediamur*, ut Cornarius vertit. Scripsit recondi oportet πρό ὁ τοῦ. Nam Plato, cujus mentis subtilis Homerus observator, expressit hac imitatusque est locum poetae hunc, Il. K. 224. Σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρό ὁ τοῦ ἐνόησεν. Ὄφρα κέρδιον ἧσιν. Sunt verba Dolonidis, qui Nestori ostendit, se paratum esse in castra hostium ire, sed ita, ut alius sese adhiberet comitem ultro. Itaque pro πρὸ ὁδοῦ non dubitandum scribere quin reponi debeat πρό ὁ τοῦ, hoc sensu. *Una eunte, videbimus, quid dicendum sit; alterius incertiam solertia alterius adjuvabit; quod unus excogitare et reperire non poterit, id reperiet et excogitabit alter.* Nam πρό ὁ τοῦ est, Hesycho interprete, οὗτος πρὸ τούτου, ἢ ἕτερος τοῦ ἑτέρου leg. ἕτερος πρὸ τοῦ ἑτέρου, e scholiis literarii nimirum, quorum auctor locum poetae ita explicavit, Συνερχομένων γὰρ δύο ὁμοῦ καὶ κοινῶς, ὁ ἕτερος πρὸ τοῦ ἑτέρου ἐπενόησέ τι κοινωφελές, συμφέρον. Fischn.

πρὸ ὁ τοῦ] Sic scribendum esse pro vulgari πρὸ ὁδοῦ, jam Fischerus et Gottleb. Animadv. ad Phaedon. et Alcib. ii. p. 119. viderunt; et comprobatur haec emendatio Codd. Vind. v. Bast. p. 90. Homeri versum Plato etiam in Protagora adhibuit p. 348. C. Cf. Alcibiad. ii. p. 140. A. Cicer. ad Divers. ix. 7. ad Attic. ix. 6. Igitur audiri non debet censor in Biblioth. Critic. v. i. p. i. p. 47. qui vulgatam lectionem contra Fischerum infeliciter defendens, πρὸ ὁδοῦ explicat, *progrediendo, utiliter.* Imo πρὸ ὁδοῦ esset *in promtu*, h. e. *facile*, ut Zeunius ad Viger. p. 117. interpretatur, vel *praemeditando*, ut Schol. ad Lucian. Somn. t. i. p. 147. Schm. cepit, hunc Platonis locum laudans et πρὸ ὁδοῦ agnoscens, et apud Numen. in Euseb. Praepar. Evang. xi. 10. p. 526. A. reperiri. Ast.

ἀλλὰ ἴωμεν] Vind. 126. et 21. ἀλλ' ἰῶμεν. Ast.

ἐπειδὴ δὲ γενέσθαι] Scribendum aliquis putet, ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο, vel ἐπειδὴ δὲ γένοιτο: sed aliud quoque hic adver-

τῇ Ἀγάθωνος, ἀνερρυμένην καταλαμβάνειν[r] τὴν ὕβριν, καί
II. ii. 374. τι ἔφη αὐτοῖν γελοῖον παθεῖν.[s] οἱ[t] μὲν[u] γὰρ εὐθὺς παῖδά τινα ἔνδοθεν ἀπαντήσαντα ἄγειν οὐ κατέχειντο οἱ ἄλλοι, καὶ καταλαμβάνειν[v] ἤδη μέλλοντας δειπνεῖν. εὐθὺς δ' οὖν[w] ὡς ἰδεῖν τὸν[x] Ἀγάθωνα, Ὦ,[y] φάναι, Ἀριστόδημε, εἰς καλὸν ἥκεις, ὅπως συνδειπνήσεις·[z] εἰ δ' ἄλλου τινὸς ἕνεκα ἦλθες, εἰσαῦθις ἀναβαλοῦ,[a] ὡς καὶ χθὲς ζητῶν σε ἵνα καλέσαιμι, οὐχ οἷός τ' ἦ[b] ἰδεῖν. ἀλλὰ Σωκράτη[c] ἡμῖν[d] πῶς οὐκ ἄγεις; Καὶ ἐγώ,[e] ἔφη,[f] μεταστρεφόμενος οὐδαμοῦ[g] ὁρῶ Σωκράτη[h] ἑπόμενον. εἶπον οὖν ὅτι καὶ αὐτὸς μετὰ Σωκράτους ἥκοιμι, κληθεὶς ὑπ' ἐκείνου δεῦρ' ἐπὶ δεῖπνον.[i]
Καλῶς, ἔφη,[k] ποιῶν σύ· ἀλλὰ ποῦ[l] ἔστιν οὗτος; Ὄπισθεν
III. 175. ἐμοῦ ἄρτι εἰσῄει· ἀλλὰ[m] θαυμάζω καὶ αὐτὸς ποῦ ἂν εἴη. Οὐ σκέψει,[n] ἔφη, παῖ,[o] φάναι τὸν Ἀγάθωνα, καὶ εἰσάξεις Σωκράτη; σὺ δ', ἦ δ' ὅς, Ἀριστόδημε, παρ' Ἐρυξίμαχον

—[s] τι παθεῖν u.—[t] οἱ (vel οἳ) ΑΓΔΤωιzacnt et pr D, ἐμοὶ Kp et corr D : τὸν °τ.—[u] μὲν om K.—[v] καταλαμβάνει ир.—[w] οὖν om DKp.—[x] καὶ n.—[y] ὦ Χ.—[z] libri συνδειπνήσεις.—[a] ἀναλαβοῦ n et pr u.—[b] ἦ t et pr Γ, om ΑΔΤωιαcn et in litura u : ἦν °τ.—[c] σωκράτην F.—[d] ἡμῖν...σωκράτη om n.—[e] ἔγωγ' D.—[f] ἔφην uCδ.—[g] οὐδαμῇ Γττ.—[h] σωκράτην EFCtδ.—[i] ἐπὶ τὸ δεῖπνον F.—[k] καλῶς ἔφη ΑΔΞΥDKιερ : καλῶς γ' ἔφη °τ.—[l] μου Dp, μέν μου K.—[m] ἀλλὰ καὶ K.—[n] οὐ σκέψει ωt et pr Γ, ὅπου οὐκ ὄψει DKp.—[o] που DKp.—[p] libri ἐμὲ.—[q] ἔφην Eεcnδ.—[r] ἵνα ΞΕFzδ : ἵνα

bium infinitivo jungit eodem modo. Sic vero paulo post ὡς cum infinitivo ἰδεῖν. Steph.

Sed particulæ ἐπειδὴ recte addit alibi quoque a Platone infinitivum jungi. Fischer.

ἐπειδὴ—γενέσθαι] Stephanus jam monuit, particulæ ἐπειδὴ infinitivum ita jungi, repeti enim debet ex præcedentibus ἔφη, v. Zeun. ad Viger. p. 401. ed. Herm. Ast.

οἳ μὲν γὰρ] Sic e Vind. 21. (v. Wolf. ad Reiz. de Prosod. Gr. accent. inclin. p. 68. Bast. p. 91.) pro τὸν μὲν γὰρ reposuimus. Idem confirmat Photius v. Οἵ, hunc Platonis locum citans. Cf. Person. ad Eurip. Med. 734. Ast.

εὐθὺς δ' οὖν] Sic Ald. et Steph. Bas. εὐθὺς οὖν, quod Thiersch reponendum esse censet, propterea quod Græci adverbiis cum οὖν et ἂν conjunctis nullam injicere copulam soleant. Sed primum hanc legem ipse vir doctissimus certe testringet, Xenophontis loco suspecto Agesil. i. 8. εὐθὺς μὲν οὖν πολλοὶ πάνυ ἡγάσθησαν—κάλλιστον δὲ πάντων ἐκρίνετο. Deinde δὲ in verbis εὐθὺς δ' οὖν manifesto respondet præcedenti μὲν in verbis : οἳ μὲν γὰρ εὐθὺς παῖδά τινα cet. Igitur necessaria nobis videtur particula δέ. Ast.

εἰς καλὸν] Recte εἰς καλὸν scriptum esse testatur alius quidam locus : qui tamen suspectus cuidam fuit, quasi εἰς καιρὸν pro εἰς καλὸν in eo legendum esset. Steph.

Suidas : Εἰς καλόν· εὐκαίρως· quæ glossa haud dubie sumta est ex hoc loco Platonis. Fischer.

ἐμοῦ] Par. μέν μου. mox Par. ἀλλὰ καὶ θαυμάζω καὶ αὐτὸς, quod placet : dein Par. οὐκ ὄψει ἔφη που φάναι. Ast.

οὐ σκέψῃ] Steph. 'Vertit et Ficinus, quasi esset σκέψῃ, non præcedente vocula οὐ, et absque interrogatione. Extat tamen et alibi illa imperandi forma.' Recte. Ficini versio habet. *Quæres Socratem, puer?* Fischer.

κατακλίνου. Καὶ ἣ μὲν[p] ἔφη[q] ἀπονίζειν τὸν παῖδα, ἵνα[r] κατακέοιτο·[s] ἄλλον δέ τινα τῶν παίδων ἥκειν ἀγγέλλοντα ὅτι Σωκράτης οὗτος ἀναχωρήσας ἐν τῷ τῶν γειτόνων προθύρῳ ἕστηκε καὶ οὗ[t] καλοῦντος οὐκ ἐθέλει εἰσιέναι. Ἄτοπόν γ', ἔφη, λέγεις· οὐκοῦν καλεῖς[u] αὐτὸν καὶ μὴ ἀφήσεις;[v] Καὶ ὃς ἔφη εἰπεῖν Μηδαμῶς, ἀλλ' ἐᾶτε αὐτόν. ἔθος γάρ τι τοῦτ'[w] ἔχει· ἐνίοτε ἀποστὰς ὅποι[x] ἂν τύχῃ,[y] ἕστηκεν. ἥξει δὲ[z] αὐτίκα, ὡς ἐγῷμαι.[a] μὴ οὖν κινεῖτε,[b] ἀλλ' ἐᾶτε. Ἀλλ' οὕτω χρὴ ποιεῖν, εἰ σοὶ δοκεῖ, φάναι[c] τὸν Ἀγάθωνα. ἀλλ' II. ii. 373

οι

που pr u cum ς.—[p] κατακέιτο Δ.—[q] καὶ οὗ ΧΔΤDKmp et pr t, καὶ σοῦ ΓΞmzacη et corr t : κἄσοῦ °ς.—[r] καλεῖς ΧΓΔDKmzacηpτt, καλοῖς LFβ et γρ ε : κάλει °ς.—[s] ἀφήκῃ Γτtς.—[t] τοιοῦτον τt.—[u] ὅποι ΧΔΞΥDPKmzacηpt : ὅπη °ς.—[v] τύχῃ ΔΞΥΓmzacητt : τύχοι °ς.—[w] δ' mzpτ.—[x] ἐγῷμαι Dp : ἐγὼ οἶμαι °ς.—[y] κινῆτε

καὶ ἐμὲ ἔφη] Suspicor scripsisse Plat. καί ἑ ἔφη. Cuius autem et alibi hoc pronomine : aliosqui post ἐμὲ sequi (ut opinor) deberet κατακεοίμην, et ἔφη accipi pro ἐκέλευσε. Steph. qui sic in not. Fic. quoque ita locum hunc vertit quasi hæc in ea narratione ipsa verba ejus qui eamdem dari jubebat repræsentaret : neque tamen illum lectionem talem invenisse puto. καὶ σὺ αὐτὸν ἀπόνιζε δ' ταῖ : sed propter ἐμὲ, quod minime aptum huic loco esse videbat, mutasse in sua interpretatione formam orationis. At si pro καὶ ἐμὲ legas καί ἑ (quo accusativo et alibi utitur, sicut dativo οἱ sæpe) plana erit orationis structura.'

καὶ ἐμὲ ἔφη] Si Plato scripsisset, καί ἑ, ἔφη, (quod vult Steph.) ut essent verba Aristodemi narrantis, usus esset aoristo ἀπονίζειν, non præsenti ἀπονίζειν. Immo deprehendere mihi videor hic quoque ἀνακολουθίας cujusdam vestigia. Verba καὶ ἐμὲ ἔφη ἀπονίζειν τὸν παῖδα sunt verba Aristodemi narrantis. Jam sequi debebat ἵνα κατακεοίμην. Sed mutat Aristodemus structuram verborum, et addit, ἵνα που κατακέοιτο· ac si ante unus fuerit verbis Agathonis, servum manus convivæ lavare jubentis. Qua quidem ratione uti consuetudinem et sermonem quotidianum, nemanem fugit. Ἔφη igitur idem est quod ἐκέλευσεν. Atque hæc vel particula που indicat : quam sane, ratione Stephani admissa, deleri deberet. Ficinus vertit, *Hunc tu, dato huic pedibus aquam, ut jam sedeat*, rem ipsam, non verba, reputus. Ernes.

καὶ ἑ μὲν ἔφη] Libri editi καὶ ἐμὲ ἔφη, in quo ἀνακολουθίαν et orationem ex ubiliqua in directam conversam agnoscunt Sydenhamius, Fischerus et Wyttenbachius (de Ser. Num. Vind. p. 126.) Stephanus contra recte vidit in ἐμὲ latere pronomen ἑ, et Bastius, hanc Stephani vestigia secutus, verissime conjecit ἑ μέν, v. p. 10. Sic Polit. x. 14. πλὴν οὐ ἑ δὲ οὐκ ἐᾷν. In sequentibus libri editi post ἵνα addunt που, quod, quum sensui repugnet, Vind. 54. 126. et 21. auctoritate expunximus. Ast.

κἀμοῦ καλοῦντος] Bas. 2. καὶ σοῦ. Par. καὶ οὗ. Vind. 126. et 21. καὶ οὐ καλοῦντος. Ex his apparet, alteram lectionem καὶ οὗ plura habere, quibus comprobetur, testimonia ; quippe probabilis hæc esset orationis conversio. In præcedentibus Stephanus malebat ἔν τῳ τῶν γειτόνων προθύρῳ, sine causa. Ast.

ἔθος γάρ τι] Bas. 1. 2. τοι, quod Fischerus probat, malo ; jungitur enim τί illud indefinitum adjectivis et pronominibus quantitatem vel qualitatem significantibus urbanæ cujusdam moderationis causa, quod nostra lingua nonnisi particulis, quæ dicuntur, limitativis exprimi potest. Exempla afferre in re tam obvia piget. Accedit, quod in Hippia quoque Maj. p. 287. B. legitur : ἔθος γάρ τι τοῦτ' ἔχει, et Priscian. xviii. p. 1208. ed. Putsch. hoc ipso loco probat, Atticos pronomen τί abunde ter ponere ; id quod Wolfius et Wyttenbachius Bibl. Crit. v. i. pt. i. p. 47. jam observarunt. Pro τοῦτ' Vind. 54. τοιοῦτον habet. Ast.

ἀποζεν] Sic Vind. tres : Bas. 1. 2. ἀποζεν, quod solœcum est. Vid. Brunck. ad Aristoph. Lysistr. 1036. Soph. Œd. C. 731. Herman. ad Viger. p. 776. Ast.

ἡμᾶς,[d] ὦ παῖδες, τοὺς ἄλλους ἑστιᾶτε. πάντως[e] παρατίθετε ὅ τι ἂν βούλησθε, ἐπειδάν τις ὑμῖν μὴ ἐφεστήκῃ·[f] ὃ ἐγὼ οὐδεπώποτε[g] ἐποίησα. νῦν οὖν νομίζοντες καὶ ἐμὲ ὑφ' ὑμῶν κεκλῆσθαι ἐπὶ δεῖπνον καὶ τούσδε τοὺς ἄλλους, θεραπεύετε, ἵνα ὑμᾶς ἐπαινῶμεν.

§. 4. Μετὰ ταῦτα ἔφη σφᾶς μὲν δειπνεῖν, τὸν δὲ Σωκράτη[h] οὐκ εἰσιέναι.[i] τὸν οὖν[j] Ἀγάθωνα πολλάκις κελεύειν[k] μεταπέμψασθαι τὸν Σωκράτη,[l] ὁ[m] δὲ οὐκ ἐᾷν. ἥκειν οὖν[n] αὐτὸν οὐ πολὺν χρόνον, ὡς εἰώθει, διατρίψαντα, ἀλλὰ μάλιστα σφᾶς[o] μεσοῦν δειπνοῦντας. τὸν οὖν[p] Ἀγάθωνα, τυγχάνειν[q] γὰρ ἔσχατον κατακείμενον μόνον, Δεῦρ' ἔφη φάναι,[r] Σώκρατες, παρ' ἐμὲ κατάκεισο, ἵνα καὶ τοῦ σοφοῦ ἅπτωμένός σου[s] ἀπολαύσω ὅ σοι[t] προσέστη[u] ἐν τοῖς προθύροις. δῆλον γὰρ ὅτι εὗρες αὐτὸ καὶ ἔχεις· οὐ γὰρ ἂν προαπέστης. Καὶ τὸν Σωκράτη[v] καθίζεσθαι[w] καὶ εἰπεῖν ὅτι Εὖ ἂν ἔχοι, φάναι, ὦ Ἀγάθων, εἰ τοιοῦτον εἴη ἡ σοφία, ὥστ' ἐκ τοῦ[x] πληρεστέρου εἰς τὸν[y] κενώτερον ῥεῖν ἡμῶν, ἐὰν ἅπτωμέθα ἀλλήλων, ὡς[z] περ τὸ ἐν ταῖς κύλιξιν ὕδωρ τὸ[a]
11. ii. 376. διὰ τοῦ ἰρίου ῥέον ἐκ τῆς πληρεστέρας εἰς τὴν κενωτέραν.

Εβστ.—[c] δοκεῖ φάναι ΑΔΤΚ et pr Η: δοκεῖ ἔφη φάναι [d]ς.—[d] ὑμεῖς corr F.—[e] πάνταις καὶ ΞΤ. πάντες καὶ rτ.—[f] ἐφεστήκει ΑΔΞΤD, ἐφειστήκει Κ. ἐφεστήκοι Γ, ἐφίστηκε F, ἀφεστήκῃ rτ.—[g] μηδεπάποτε DKp.—[h] σωκράτην ΞΤD.—[i] εἰσέναι u.—[j] γοῦν Dp.—[k] κελεύσειν Εβ, κελεύειν F.—[l] σωκράτην ΞΥDur.—[m] ὁ Διετ et pr D, ἃ ΧΥ, τὸν DKEPρδ et rc Γ: om rυη et pr Γ et (duabus tribusve litteris erasis) t: αὐτὸν [d]ς. hic, si usquam, obsoleto illi ἃ locus.—[n] οὖν om rτ.—[o] μάλιστά σφας r.—[p] γοῦν Κ.—[q] τυχεῖν rτ.—[r] φάναι post ἐμὲ ponit Γ.—[s] ἁπτόμενός σου om ΑΔΤw.—[t] δσον DKp.—[u] πρόσεστιν ΑΔΤDKιερ.—[v] σωκράτην ΞΥu.—[w] καθέζεσθαι ΓF.—[x] τοῦ om η.—[y] τὸν Ξ et corr Γ: τὸ [d]ς.—[z] ὡς τὸ Fδ.—[a] τὸ om Κ.—[b] ἔφη DKp.

ἔφη φάναι] Prius omittit Par. Pro πάντως Bas. 2. πάντας, cum τ. ἄλλους conjunctum, exhibet. Ast.

ὑμῖν—ἐφεστήκῃ] Hoc in Codd. quoque Vind. comparet. Bas. 1. 2. ἡμῖν. Genuina Ficini translatio habet *vobis*, ut Bastius p. 93. jam observavit, non *nobis*, uti ait Fischer. Ast.

§. 4. ἅ δὲ οὐκ ἐᾷν] Hoc e Vind. 54. et 21. rescripsimus pro αὐτὸν δὲ οὐκ ἐᾷν. Par. τὸν δὲ οὐκ ἐᾷν. In præcedentibus Bas. 1. exhibet τὸν Σωκράτην, solemnis variatio, v. Reitz. ad Lucian. Parasit. t. vii. p. 142. Bip. Schweigh. Animadv. in Athen. t. i. p. 8. Ast.

κατακεῖσο] Athenæus i. 19. p. 23. Κατακεῖσθαι δὲ λέγεται, καὶ κατακεκλίσθαι, ὡς ἐν Συμποσίοις Ξενοφῶν καὶ Πλάτων. Fisch.

εἰς τὸν κενώτερον] Ald. Bas. 1. et 2. Steph. vitiose τὸ κενότερον exhibent, quod in τὸν κενάτερον mutandum esse, recte Wolfius monuit, mox vice ἔχει Par. ἔφη. Ast.

ἰρίου] Pro διὰ τοῦ ἰρίου substituitur ex conjectura δι' ὀργάνου. Steph.

ἰρίου] Sic legitur in omnibus libris. Etiam versio Ficini *per lanam influens*. Cornarius recte vidit, non apparere, quomodo aqua e pleno poculo diei posset in

εἰ γὰρ οὕτως ἔχει[b] καὶ ἡ σοφία, πολλοῦ τιμῶμαι[c] τὴν παρὰ σοὶ κατάκλισιν·[d] οἶμαι γάρ με παρὰ σοῦ[e] πολλῆς καὶ καλῆς σοφίας[f] πληρωθήσεσθαι. ἡ μὲν γὰρ ἐμὴ φαύλη τις ἂν εἴη καὶ[g] ἀμφισβητήσιμος, ὥς τις ὄναρ οὖσα, ἡ δὲ σὴ λαμπρά τε καὶ πολλὴν ἐπίδοσιν ἔχουσα, ἥ γε[h] παρὰ σοῦ νέου ὄντος οὕτω σφόδρα ἐξέλαμψε καὶ ἐφανὴς ἐγένετο πρώην ἐν μάρτυσι τῶν Ἑλλήνων πλέον ἢ τρισμυρίοις. Ὑβριστής[i] εἶ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁ Ἀγάθων. ἀλλὰ[k] ταῦτα μὲν καὶ[l] ὀλίγον[m] ὕστερον διαδικασόμεθα ἐγώ τε καὶ σὺ περὶ τῆς σοφίας, δικαστῇ χρώμενοι τῷ Διονύσῳ· νῦν δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον τρῶτα τρέπου. III. 176.

Μετὰ ταῦτα, ἔφη, κατακλινέντος τοῦ Σωκράτους καὶ δειπνήσαντος καὶ τῶν ἄλλων, σπονδάς τε σφᾶς ποιήσασθαι, καὶ ᾄσαντας[n] τὸν θεὸν καὶ τἆλλα τὰ νομιζόμενα τρέπεσθαι πρὸς τὸν πότον. τὸν οὖν Παυσανίαν ἔφη λόγου τοιούτου τινὸς[o] κατάρχειν. Εἶεν, ἄνδρες, φάναι, τίνα τρόπον[p] ῥᾷστα[q] πιόμεθα;[r] ἐγὼ μὲν οὖν λέγω ὑμῖν ὅτι τῷ ὄντι πάνυ[s]

—[c] τιμῶμαι ΑΔΥ.—[d] κατάκλησιν Β.—[e] σοῦ n.—[f] σοφίας καὶ καλῆς r.—[g] εἴη ἢ καὶ EFrunté —[h] ἥγε ΑΔΥDκp.—[i] ὑβριστὴς ante ὁ Ἀγάθων ponit Γ.—[j] εἶ σὺ ἔφη n.—[k] καὶ ΑDFKrunétpté.—[l] καὶ om rt.—[m] ὀλίγῳ DKp.—[n] ᾄσαντες n.—[o] τινὸς ante τοιούτου ponit 6, post κατάρχειν ΕΥ.—[p] τίνι τρόπῳ ἂν σας.—[q] ὡς ῥᾷστα σς : ῥᾷστα r.—[r] πιόμεθα ΑDKwpti, ποιόμεθα Δ, πίνομεν σας : πιώμεθα °r.—[s] πάντα

poculum inane fluere per lanam. Unde pro διὰ τοῦ ἰρίου reponendum διὰ τοῦ ὀργάνου censebat in Eclogis, ita, ut per ὄργανον quidem *canalis* intelligeretur, sed per κύλικας *putei*. Elegans sane haec est atque ingeniosa coniectura: quae utinam confirmaretur usu loquendi, neque abhorreret a persona convivae! Jam vero tamen alia persuadere potent facile, Socratem, qui interesset convivio, cogitasse de puteis potus, quam de poculis: et nemo umquam docere poterit, puteos a Graecis comparatos esse cum calicibus, atque adeo dictos κύλικας. Puto igitur, per κύλικας *pocula* intelligi sed pro τοῦ ἰρίου reponendum censeo τοῦ ὑλιστηρίου, vel ἠθμίου, vel simile verbum, quo *colum* indicetur. Nam aqua quoque frigida ex nive facta, non tantum vinum, per colum transmittebatur. Etymol. M. in v. Ἠθμός· Ἠθμὸς καὶ ἠθμόνιον, (f. ἠθμώνιον) ἐγγαλεῖον διατετρημένον πολλαῖς τρυπαῖς, δι᾽ οὗ τὸ ὑγρὸν εἴωθε διακρίνεσθαι, aut certe εἰώθασι) τῶν παχυτέρων. Fisch.

ἀμφισβητήσιμος] Ald. Bas. 1. 2. ἀμφισβητήσιμον, quod, nisi operarum vitium est, intellecto τι explicari debet. Mox ad ἐπίδοσιν Vind. 126. margini adscriptum est ἐπίτασιν. Ast.

σπονδάς] Athenaeus iv. p. 179. ἅπερ καὶ Πλάτων φυλάσσει κατὰ τὸ Συμποσίον· μετὰ γὰρ τὸ δεικνῆσαι σπονδάς τέφησιν ποιῆσαι, καὶ τὸν θεὸν παιωνίσαντας τοῖς νομιζομένοις γέρασι. Fisch.

ῥᾷστα] Schol. August. ῥᾷστα· τὸ ἥδιστα ἐνταῦθα σημαίνει. recte. Sic etiam Latini utuntur vocabulo *facillime*. Cic. Cat. M. 3. 'pares cum paribus *facillime* congregantur?' sed Fin. v. 18. 'pares—aequalibus delectantur, *libenterque* se cum his congregant.' Fisch.

ῥᾷστα] Sic Par. Vind. omnes, Schol. Ruhnk. p. 44. Fisch. et Wolf. ἥδιστα, quod in vetustioribus edidit. comparet. nihil nisi glossa est. Ast.

χαλεπῶς ἔχω[t] ὑπὸ τοῦ χθες πότου καὶ δέομαι ἀναψυχῆς τινος, οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλούς· παρῆτε[u] γὰρ χθές. σκοπεῖσθε[v] οὖν τίνι τρόπῳ ἂν ὡς ῥᾷστα πίνοιμεν. Τὸν οὖν
II. ii. 377. Ἀριστοφάνη[w] εἰπεῖν, Τοῦτο μέντοι εὖ λέγεις, ὦ Παυσανία, τὸ παντὶ τρόπῳ παρασκευάζεσθαι[x] ῥαστώνην[y] τινὰ τῆς πόσεως· καὶ γὰρ αὐτός[z] εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων. Ἀκούσαντα οὖν αὐτῶν[a] ἔφη[b] Ἐρυξίμαχον τὸν[c] Ἀκουμενοῦ,[d] Ἢ καλῶς, φάναι, λέγετε. καὶ ἔτι ἑνὸς δέομαι ὑμῶν ἀκοῦσαι, πῶς ἔχει πρὸς τὸ ἐῤῥῶσθαι πίνειν Ἀγάθων. Οὐδαμῶς, φάναι, οὐδ' αὐτὸς[e] ἐῤῥωμαι.[f] Ἕρμαιον ἂν εἴη ἡμῖν,[g] ἦ δ' ὅς, ὡς[h] ἔοικεν, ἐμοί τε καὶ Ἀριστοδήμῳ καὶ Φαίδρῳ καὶ τοῖσδε, εἰ[i] ὑμεῖς[j] οἱ δυνατώτατοι πίνειν νῦν ἀπειρήκατε· ἡμεῖς μὲν[k] γὰρ ἀεὶ[l] ἀδύνατοι. Σωκράτη δ' ἐξαιρῶ[m] λόγου·[n] ἱκανὸς γὰρ καὶ[o] ἀμφότερα, ὥστ' ἐξαρκέσει αὐτῷ ὁπότερ' ἂν ποιῶμεν. ἐπειδὴ οὖν μοι δοκεῖ οὐδεὶς τῶν παρόντων προθύμως ἔχειν[p] πρὸς τὸ πολὺν[q] πίνειν οἶνον, ἴσως ἂν ἐγὼ περὶ τοῦ μεθύσκεσθαι, οἷόν ἐστι,[r] τἀληθῆ λέγων ἧττον ἂν εἴην ἀηδής.[s] ἐμοὶ γὰρ δὴ τοῦτό γε οἶμαι[t] κατάδηλον γεγονέναι ἐκ τῆς ἰατρικῆς, ὅτι χαλεπὸν τοῖς ἀνθρώποις ἡ μέθη ἐστί· καὶ οὔτε αὐτὸς ἑκὼν εἶναι πόρρω ἐθελήσαιμι ἂν πιεῖν οὔτε ἄλλῳ συμβουλεύσαιμι, ἄλλως τε καὶ κραιπαλῶντα[u] ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας. Ἀλλὰ μήν,

Ficin.—[t] ἔχω om K.—[u] παρῆστε ΑΕst. παρῆσται n, παρῆσθε DKp. παρῆσαν Γ.—[v] σκοπεῖσθαι n.—[w] ἀριστοφάνην Τημ.—[x] παρασκευάζεσθαι ΔΞΣDKτυχρ, παρασκευάσθαι n: παρασκευάσασθαι °s.—[y] ῥᾷστον ἦν pr D.—[z] γὰρ αὐτὸς ΑΔΕKτυχρ ὧν st: γὰρ καὶ αὐτὸς °s.—[a] αὐτὸν ΑΔκ, αὐτὸν K.—[b] ἔφη τὸν ΑΔΞΣDKυρ.—[c] τοῦ K.—[d] ἀκουμενοῦ DFK: ἀκουμένου °s.—[e] οὐδαμῶς F.—[f] ἑρμαῖον Frusctt ἕρμαιον... τοῖσδε om n.—[g] ἡμῖν om Γ.—[h] ὡς om pr Ξ.—[i] καὶ Γ.—[j] ἡμεῖς Γ.—[k] μὲν om F.—[l] aiel τυc.—[m] ἐξαίρω s.—[n] ante λόγου omisi τοῦ cum ΑΓΔDEFKτυχρτ.—[o] καὶ om Γ.—[p] ἔχει Γ et pr r.—[q] πολὺ n.—[r] ἐστι om pr u.—[s] ἀηλὴς pr ΑΔ.—[t] οἶμαι om K.—[u] κραιπαλοῦντα Α, κραιπαλοῦντα ΔDKp, κρεπαλοῦντα ιc.—[v] φαίδρων ΑΔ.

Ἀκουμένου] Vid. Valquenar. ad Xen. Memor. iii. 13. 2. Fisch.

Ἀκουμενοῦ] Sic e Cod. Vindob. scripsimus pro Ἀκουμένου. Vid. Bast. p. 94. Astr.

ἐξαιρῶ τοῦ λόγου] Heindorfio ad Theaet. §. 5. p. 162. E. monente hoc reposuimus pro ἐξαίρω τοῦ λόγου. Astr.

καὶ ἀμφότερα] Ficinus, qui ad utrumque idoneus est: ut non legisse videntur καί· mox Hesychius: Ἐξαρκέσει· ἐκποιήσει. Fisch.

ἐπειδὴ] Steph. "Hic scribit et Ficinus, Ἐρυξίμαχον φάναι· sed omittit et ipse supra, ἢ δ' ὅς, videlicet Ἐρυξίμαχος." Certe versio Ficini habet, *Hic Eryximachum dixisse, Postquam praesentium nullus*—. Fisch.

κραιπαλῶντα] Timaeus: Κραιπαλῶντα· ἔτι ἀπὸ τῆς μεθης βαρυνόμενον. Fisch.

ἔφη φάναι ὑπολαβόντα Φαῖδρον[x] τὸν Μυῤῥινούσιον,[w] ἔγωγέ σοι εἴωθα πείθεσθαι ἄλλως τε καὶ ἅττ' ἂν περὶ ἰατρικῆς λέγῃς·[x] νῦν δ' αὖ[y] βούλονται[z] καὶ οἱ λοιποί. [§. 5.] Ταῦτα δὴ[a] ἀκούσαντας[b] συγχωρεῖν πάντας μὴ διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν ἐν τῷ παρόντι συνουσίαν, ἀλλ' οὕτω πίνοντας πρὸς ἡδονήν. II. ii. 378.

Ἐπειδὴ τοίνυν, φάναι τὸν Ἐρυξίμαχον, τοῦτο[c] μὲν δέδοκται, πίνειν ὅσον ἂν ἕκαστος βούληται, ἐπάναγκες δὲ μηδὲν εἶναι, τὸ μετὰ τοῦτο εἰσηγοῦμαι τὴν μὲν ἄρτι εἰσελθοῦσαν αὐλητρίδα[d] χαίρειν ἐᾶν, αὐλοῦσαν ἑαυτῇ ἢ[e] ἐὰν[f] βούληται ταῖς γυναιξὶ ταῖς ἔνδον, ἡμᾶς δὲ[g] διὰ λόγων ἀλλήλοις συνεῖναι τὸ τήμερον. καὶ δι' οἵων λόγων, εἰ[h] βούλεσθε, ἐθέλω ὑμῖν εἰσηγήσασθαι. Φάναι δὴ πάντας καὶ

—[w] μυρρινούσιον ΑΔΞDuscnp, μυρριούσιον K: μυρινούσιον °r.—[x] λέγοις DKp, λέγεις t.—[y] ἂν Γruscnr et corr F. quod post αὖ addi solet εὖ, omisi cum E.—[z] βούλονται ΑΔΤFruscnrt, βουλεται Γ.—[a] δὴ καὶ Γ.—[b] ἀκούσαντος Δ.—[c] τοῦτο Τ.—[d] αὐλητρίδα Α.—[e] ἢ om ΓEFunst.—[f] ἂν ΑΔDK.—[g] deinde omisi γε cum ΑΓΔΞΤDKruenprt: ejus loco δὲ habent EFş et re Γ.—[h] οὐ n.—[i] alterum καὶ om

Vid. Heind. ad Gorg. p. 525. B. Ast.

Μυῤῥινούσιον] Ald. Bas. 1. 2. Steph. [Vind. ——] Μυρινούσιον. Non vero non dubitavimus rescribere Μυῤῥινούσιον. Sic certe scriptum legitur in libris Pausan. i. 31. extr. et nomen Pagi fuit Μυῤῥινοῦς. Stephanus Byzant. Μυῤῥινοῦς, δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς· ὁ δημότης, Μυῤῥινούσιος. Neque tamen scripturam alteram rejecerim, nedebet enim ac ejusdem scribendi rationem. Fischer.

νῦν δ' αὖ βούλονται] Sic Fischer. Wolf. et Ripont. Contra Ald. Bas. 1. 2. et Steph. νῦν δ' αὖ εὖ βούλονται. Vind. 54. et 21. εὖ βούλονται. Cod. 54. pro αὖ habet ἂν, unde Bastius p. 13. conjecit νῦν δ' ἂν εὖ βουλεύωνται καὶ οἱ λοιποί, modo ceteri quoque bene sibi consulant. Fictum quidem simulter vertit, modo ceteri quoque consentiunt; sed recte monet Thorach. saltem βουλεύωντο scribendum fuisse. Cod. 126. Vindob. εὖ omittit, recte; est enim ex αὖ enatum. Thorach conj. νῦν δ' αὖ βούλωντ' ἂν καὶ οἱ λοιποί. Sed sanam esse vulgatam lectionem, mihi persuasum habeo. Sensus est enim, 'manem tibi gratae consuevi, perseverem in iis, quae de rebus mediis annues, quoniam, etiamsi ceteri tibi non assentirent, equidem suffragarer; jam vero etiam hi tecum consentiunt.'— Etenim quum jam Pausanias, Aristophanes, Agathon et Eryximachus se bibere non posse confessi essent, quidni Phaedrus dicere potuerit, non solum se ipsum, sed ceteros quoque convivas Eryximachi admonitioni assentiri? Numerus enim plurimorum eorumque principum numerus est omnium. Verba vero quae sequuntur Ταῦτα δὴ ἀκούσαντας ξυγχωρεῖν πάντας, Phaedri orationi tantum abest ut adversentur, ut potius ipsam confirment. Respiciunt enim non solum, quae Phaedrus monuit, sed Pausaniae quoque, Aristophanis, Agathonis et Eryximachi sententiam. Accedit, quod jam Eryximachus dixerat· ἐπειδὴ οὖν μοι δοκεῖ οὐδεὶς τῶν παρόντων προθύμως ἔχειν πρὸς τὸ πολὺν πίνειν οἶνον cet.— Adest *item*, *similiter*. Vid. Viger. de idiotism. p. 390. In prioribus pro λέγῃς, quod Vind. omnibus confirmatur, Ald. Bas. 1. et 2. λέγεις, Par. λέγοις exhibent. Ast.

§. 5. τοῦτο] τοῦτον. male. Mox pro ἐάν γε Ald. Bas. 1. 2. ἐὰν δέ. male. Ficinus, *si velit*. Fischer.

εἶναι.] Vind. 21. εἶναι. Ast.

εἰσηγήσασθαι] Hesychius· Εἰσηγοῦ-

III. 177. βούλεσθαι καὶ[i] κελεύειν αὐτὸν εἰσηγεῖσθαι. Εἶπεῖν οὖν[j] τὸν Ἐρυξίμαχον ὅτι Ἡ μέν μοι ἀρχὴ τοῦ λόγου ἐστὶ κατὰ τὴν Εὐριπίδου Μελανίππην· οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος ἀλλὰ Φαίδρου τουδί, ὃν μέλλω λέγειν. Φαῖδρος γὰρ ἐπάστοτε πρός με ἀγανακτῶν λέγει Οὐ δεινόν, φησίν, ὦ Ἐρυξίμαχε, ἄλλοις μέν τισι θεῶν ὕμνους καὶ παιῶνας[k] εἶναι ὑπὸ τῶν ποιητῶν πεποιημένους,[l] τῷ δὲ Ἔρωτι, τηλικούτῳ ὄντι καὶ τοσούτῳ θεῷ,[m] μηδὲ[n] ἕνα πώποτε τοσούτων γεγονότων ποιητῶν πεποιηκέναι μηδὲν ἐγκώμιον; εἰ δὲ βούλει[o]
II. ii. 379. αὖ σκέψασθαι τοὺς χρηστοὺς σοφιστὰς Ἡρακλέους μὲν καὶ ἄλλων ἐπαίνους καταλογάδην ξυγγράφειν,[p] ὥς περ ὁ βέλτιστος Πρόδικος.[q] καὶ τοῦτο μὲν ἧττον καὶ θαυμαστόν, ἀλλ' ἔγωγε[r] ἤδη τινὶ ἐνέτυχον βιβλίῳ ἀνδρὸς σοφοῦ,[s] ἐν ᾧ ἐνῆσαν[t] ἄλες[u] ἔπαινον θαυμάσιον ἔχοντες[v] πρὸς ὠφέλειαν·[w] καὶ ἄλλα τοιαῦτα συχνὰ[x] ἴδοις ἂν ἐγκεκωμια-

Δικ.—[i] οὖν om Υ.—[k] παίονας ΓΔικπ et pr Χ, παῶνας ΥDKτγτt cum corr Χ et mg a ω F, παίονας u, παίονας EF.—[l] πεποιημένα Γ.—[m] μηδ' ω.—[n] μηδὲ...πεποιηκέναι om Υ.—[o] βούλεσθε ξ.—[p] ξ. Κ.—[q] Πρόδικος...θαυμαστόν om ω.—[r] ἐγὼ pr Γ.—[s] ἀνδρὸς σοφοῦ ΑΔΤ et pr Ξ.—[t] ἦσαν Υ et pr Ξ.—[u] ἀλλ' εἰς DKp.—[v] ἔχοντας DKp.—[w] ὠφελίαν t.—[x] τοιαῦτα συχνὰ ΑΓΔΞΣDKωπρτ : συχνὰ τοιαῦτα Υτ.—[y] τῶν DK,

ται· συμβουλεύει, νουθετεῖ. Εἰσηγήσασθαι· τὰ αὐτά. Fisch.

οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος] Vid. Eurip. Fragm. t. ii. p. 454. ed. Beck. Valcken. in Diatrib. p. 46. ad Eurip. Hippol. 352. Cf. Alcibiad. i. p. 24. C. (ubi v. Gottleb.) et Plutarch. Sympos. iv. p. 661. B. Themist. Orat. xxix. 347. C. quem Heusde Spec. Crit. p. 11. ad Apolog. p. 20. E. jam laudavit. Ast.

παιῶνας] Vind. Par. et Schol. Ruhnk. p. 44. παίονας. V. Ruhnk. ad Tim. p. 230. Ast.

μηδὲν ἐγκώμιον] Valcken. Diatrib. in Eurip. p. 157. malebat μηδὲ ἐγκώμιον, haud inepte; cf. Ilgen. disquis. de Scol. poes. p. xxxvii. Attamen vulgaris lectio recte habet. Ast.

καταλογάδην] Hesychius: Καταλογάδην· πεζῇ, ἢ τὰ πεζῷ λόγῳ γραφόμενα. Fisch.

Πρόδικος] Xen. Memor. ii. 1. 21. Καὶ Πρόδικος δὲ ὁ σοφὸς ἐν τῷ Συγγράμματι τῷ περὶ τοῦ Ἡρακλέους, ὅπερ δὴ καὶ πλείστοις ἐπιδείκνυται. Index Opusculi Prodici fuit Ὧραι, auctore Schol. ad Aristoph. et Suid. v. Πρόδικον. Fisch.

ἧττον] Steph. 'Addit Ficinus verbum, quod jungit cum συγγράφειν. vertit enim, *incenies Sophistas Herculem laudasse.* Paullo post autem expungenda videtur vocula καὶ post ἧττον.' Non assentior. Fisch.

ἧττον καὶ θαυμαστὸν] καὶ abest a Vind. 126. Stephanus quoque expungi volebat, cui Bastius assentitur. Thiersch contra legi vult, τοῦτο μὲν καὶ ἧττον θαυμαστόν. Sed, ni fallor, alterum καὶ est particula expletiva, comparativo ἧττον recte postposita, quia in hoc orationis pondus inest. Nec duplex καὶ offendere debet; constat enim, Graecos in primis luxuriari quodammodo in hujus particulæ usu. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 308. Ast.

θαυμάσιον ἔχοντες] Far. θαυμάσιον ἔχοντα, et mox που pro πῶ, quod, quia post μηδένα accentum inclinare nequit, circumfleximus. De re ipsa cf. Plutarch. π. τ. ἀκούειν, c. 13. p. 156. t. i. ed. Wyttenb. Lips. Wolf. ad Demosth. Lept. Prolegom. p. xxxv. Ast.

σμένα. τὸ[j] οὖν τοιούτων μὲν πέρι πολλὴν σπουδὴν ποιήσασθαι, Ἔρωτα δὲ μηδένα τῶ[a] ἀνθρώπων τετολμηκέναι εἰς ταυτηνὶ[h] τὴν ἡμέραν ἀξίως[b] ὑμνῆσαι, ἀλλ' οὕτως ἠμέληται τοσοῦτος θεός. ταῦτα δή μοι δοκεῖ εὖ λέγειν Φαῖδρος. ἐγὼ οὖν ἐπιθυμῶ ἅμα μὲν τούτῳ ἔρανον εἰσενεγκεῖν καὶ χαρίσασθαι, ἅμα δὲ[c] ἐν τῷ παρόντι πρέπον μοι δοκεῖ εἶναι ἡμῖν τοῖς παροῦσι κοσμῆσαι τὸν θεόν. εἰ οὖν ξυνδοκεῖ καὶ ὑμῖν, γένοιτ' ἂν ἡμῖν ἐν λόγοις ἱκανὴ διατριβή· δοκεῖ γάρ μοι χρῆναι ἕκαστον ἡμῶν λόγον εἰπεῖν ἔπαινον Ἔρωτος ἐπὶ δεξιὰ ὡς ἂν δύνηται κάλλιστον,[d] ἄρχειν δὲ Φαῖδρον πρῶτον,[e] ἐπειδὴ καὶ πρῶτος κατάκειται καὶ ἔστιν ἅμα πατὴρ τοῦ λόγου. Οὐδείς σοι, ὦ Ἐρυξίμαχε, φάναι τὸν Σωκράτη,[f] ἐναντία ψηφιεῖται. οὔτε γὰρ ἂν που ἐγὼ ἀποφήσαιμι, ὃς οὐδὲν φημι ἄλλο ἐπίστασθαι ἢ τὰ ἐρωτικά, οὔ τέ που[g] Ἀγάθων καὶ Παυσανίας, οὐδὲ μὴν Ἀριστοφάνης, ᾧ περὶ Διόνυσον καὶ Ἀφροδίτην πᾶσα ἡ[h] διατριβή,[i] οὐδὲ ἄλλος II. ii. 380.
οὐδεὶς τουτωνὶ[j] ὧν ἐγὼ ὁρῶ. καί τοι οὐκ ἐξ ἴσου γίγνεται ἡμῖν[k] τοῖς ὑστάτοις κατακειμένοις· ἀλλὰ[l] ἐὰν οἱ πρόσθεν ἱκανῶς καὶ καλῶς εἴπωσιν, ἐξαρκέσει ἡμῖν. ἀλλὰ τύχῃ

τῷ p.—[j] του Kp. om r.—[a] ταύτην DKnp.—[b] ἀξιῶ ΧΔDKnp.—[c] δ' rnpttt.—[d] κάλλιστα rt.—[e] πρῶτον Φαῖδρον ΞΥKp.—[f] σωκράτην Υ.—[g] πω Γ.—[h] ἡ add ΧΔ ΞΥDKnp.—[i] στουδὴ ΞΥ.—[j] δὲ n.—[k] ὑμῖν D.—[l] ἀλλ' t.—[m] ἀρχέτω K.—[n] καὶ om

τὸ—ὑμνῆσαι] Sic interpungendo hunc locum, quem interpretes non recte ceperunt, Stephanus autem conjiciendo ἠμελῆσθαι τοσούτων θεὸν sanare conabatur, nobis videmur restituisse. Adhibetur enim infinitivus articulo vel addito vel omisso ita, ut admirationem cum indignatione quadam conjunctam exprimat. Sic Aristoph. Nub. 816. Τὸ Δία νομίζειν ὄντα τηλικουτονί. 269. Cf. Av. 5. 7. Ran. 741. Scholiast. ad Aristoph. p. 63. Lambert. Bos. Ellips. p. 802. ed. Schaf. Herman. ad Viger. p. 734. Ast.

ἠμέληται] Scribendum videtur, ἠμελῆσθαι τοσοῦτον θεόν. Stallb. At delectatur Plato vehementer ἀνακολούθοις. Simile hoc est Euthyphron. §. 4. aliisque locis planibus. Fischn.

ἔρανον] Hesychius: Ἔρανος· συνεισφορὰ, δῶρον—. Scilicet ἔρανον εἰσενεγκεῖν est propria formula *symbolam dare*, qua Terentius de cœnantibus utitur sed eleganter hoc loco translata est ad sermones convivales, ut *symbolæ* apud Gellium vi. 13. Fischn.

ἐπὶ δέξια] Sic e Ficino, cujus germana translatio est, *ad dextram*, scripsimus pro ἐπιδέξια; nihil frequentius harum vocum permutatione. Vid. Bast. p. 158. Ὡς ἂν δύνηται pertinet ad κάλλιστον et hoc ad λόγον; nam λόγον ἔπαινον est i. q. λόγον ἐπαινετικὸν (v. Stanl. ad Æschyl. Prom. 2. Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 38.) Bas. 1. et 2. pro λόγον exhibent λόγων, unde conjiciat fortasse quispiam λόγῳ, h. e. κατὰ λόγον (ut de Legg. viii. 835. A.) *prosa oratione*; sed λόγον recte habere, et sensus docet et Maximi Tyrii locus Dissert. xxiv. p. 472. Ast.

πατὴρ τοῦ λόγου] Vid. Heind. ad Phædr. p. 284. Ast.

ἢ τὰ ἐρωτικὰ] Vid. Maxim. Tyr. Diss. xxiv. 4. Themist. Orat. xiii. p. 161. Mox πᾶσα ἡ διατριβή. Articulum apposuimus e Vind. 21. Ast.

ἀγαθῇ καταργίτω[m] Φαῖδρος καὶ[n] ἐγκωμιαζίτω τὸν Ἔρωτα.

§. 6. Ταῦτα δὴ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἆρα ξυνέφασάν
178. τε καὶ ἐπέλευον ἅ[o] περ ὁ Σωκράτης. πάντων μὲν οὖν ἃ ἕκαστος εἶπεν, οὔτε πάνυ ὁ Ἀριστόδημος[p] ἐμέμνητο οὔτ' αὖ ἐγὼ ἃ ἐκεῖνος ἔλεγε πάντα· ἃ δὲ μάλιστα καὶ ὧν ἔδοξέ μοι ἀξιομνημόνευτα[q] εἶναι,[r] τούτων ὑμῖν ἐρῶ ἑκάστου[s] τὸν λόγον.[t]

Πρῶτον μὲν γάρ,[u] ὥς περ λέγω, ἔφη Φαῖδρον ἀρξάμενον ἐνθένδε[v] σθεν λέγειν ὅτι μέγας θεὸς εἴη ὁ[w] Ἔρως καὶ θαυμαστὸς ἐν ἀνθρώποις τε καὶ θεοῖς, πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, οὐχ[x] ἥκιστα δὲ κατὰ τὴν γένεσιν. Τὸ γὰρ ἐν τοῖς[y] πρεσβύτατον[z] εἶναι τὸν θεὸν[a] τίμιον, ἢ δ' ὅς· τεκμήριον δὲ τούτου· γονῆς[b] γὰρ Ἔρωτος οὔτ' εἰσὶν οὔτε λέγονται[c] ὑπ' οὐ-

[m] Ξ.—[n] δσφ τ.—[o] ὁ ἀριστόδημος πάνυ πτ.—[q] ἀξιομνημόνευτα DKp, ἀξιομνημόνευτον ΑΓΔΕFrunπτst: ἀξιομνημονεύτων [o]σ.—[r] εἶναι om ΑΔΞΤιν.—[s] ἕκαστον π.—[t] τῶν λόγων Τ.—[u] γὰρ om K.—[v] ἐνθάδε π.—[w] εἴη οὗτος ὁ Γ.—[x] οὐχ om ιν.—[y] αὐτῇ DK, αὐτοῖς p.—[z] πρεσβύτατον ΑΔΤDKιερ et pr πτ, πρεσβυτέροις π: πρεσβυτάτοις [o]σ.—[a] τὸν θεὸν DKπρτ: τῶν θεῶν [o]σ.—[b] γονῆς ΑΓΔκτ, γονῆς F, γοναὶ

§. 6. ἆρα] Wyttenbach. Bibl. Crit. v. i. pt. i. p. 49. malebat ἅμα, haud probabiliter. Ἆρα est, ut sæpissime, affirmativum utique. Mox vice ὅσα Par. ἕ. Ast.

μάλιστα] Suspicari quis possit deesse quidpiam huic loco, quum alioqui non satis hæc verba inter se cohæreant. Ficinus autem ita locum hunc vertit ac si scriptum esset, οἷ δὲ μάλιστα ἔδοξάν μοι ἀξιομνημόνευτα εἰπεῖν, τούτων ὑμῖν ἐρῶ etc. Vel potius ita, οἷ δὲ ἀξιομνημόνευτα εἶπον, τούτων etc. Stkph.

Scilicet Ficinus vertit, *Eorum igitur orationem vobis nunc referam, qui memoratu digna dixerunt.* Certe structura verborum laborat. Fischn.

ἀξιομνημόνευτα] Reposui hoc e Vind. 126. et Par. pro ἀξιομνημονεύτων: Vind. 54. ἀξιομνημόνευτον. Wolfius hunc locum ad eos pertinere censebat, ubi prædicatum, quod dicitur, cum pronomine relativo eodem poneretur casu; idque probabat Bastius p. 98. Sed hoc nonnisi tunc locum habere potest, si pronomen et prædicatum ad unum idemque subjectum, quod dicitur, pertinet; nostro autem loco ἀξιομνημονεύτων prius ἅ respicit, ὧν vero ad viros refertur, qui convivio intererant, quod docet sequens τούτων—ἑκάστου τὸν λόγον. Quocirca quomodo ἀξιομνημονεύτων defendere possis, non perspicio. Contra ἀξιομνημόνευτα posito, sensus et orationis nexus perspicuus est: ἃ δὲ καὶ ὧν ἔδοξέ μοι μάλιστα ἀξιομνημόνευτα εἶναι, ταῦτα ὑμῖν ἐρῶ; posterior orationis pars refertur ad ὧν, τούτων vero posito, respectu pronominis ὧν pragressi, pro ταῦτα scribendum erat λόγον. Ast.

ἔφη Φαῖδρον] Hic locus usque ad verba αἴτιός ἐστιν legitur in Eclogis Stobæi Physicis p. 154. ita, ἔφη Φαῖδρον—ἔνθεν δὲ πόθεν—μέγα θεὸς ἔφη ὁ Ἔρως—πρεσβύτατον—τίμιον εἶδος· τεκμήριον—γοναὶ δὲ Ἔρωτος—ἀλλὰ ἡσίοδος—φησὶ γίγνεσθαι, μετὰ δὲ τὸ χάος δύο τούτω γενέσθαι—ἔρωτα· ἡσιόδῳ δὲ καὶ ἀκουσίλεως ξύμφησιν, ἐν τοῖς πρεσβυτάτοις εἶναι, πρεσβύτατός τε ὢν—αἴτιός ἐστι. Fischn.

πρεσβύτατον τὸν θεὸν] Sic e Codd. Vind. et Par. reposui pro πρεσβυτάτοις—τῶν θεῶν. Vid. Bast. p. 100. sq. Πρεσβύτατον etiam Stobæus exhibet, Eclog. Phys. p. 154. Mox Stob. εἶδος pro ἢ δ' ὅς, ut Vind. 54. Ast.

γονεῖς] Par. et Stob. γοναί. Ceterum cf. Theocrit. xiii. 2. Meleag. xci. 5. Authol. Gr. t. i. p. 27. Schol. Apollon. Rhod. iii. 26. Ast.

δεινὸς οὔτε ἰδιώτου οὔτε ποιητοῦ, ἀλλ' Ἡσίοδος πρῶτον μὲν[d] χάος φησὶ γενέσθαι,[e]

αὐτὰρ ἔπειτα
γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί,
ἠδ' Ἔρος.[f]

φησὶ μετὰ τὸ[g] χάος δύο[h] τούτω[i] γενέσθαι, γῆν τε[j] καὶ Ἔρωτα. Παρμενίδης[k] δὲ τὴν γένεσιν λέγει, πρώτιστον[l] μὲν Ἔρωτα θεῶν μητίσατο πάντων. Ἡσιόδῳ δὲ καὶ Ἀκουσίλεως ὁμολογεῖ. οὕτω πολλαχόθεν[m] ὁμολογεῖται ὁ Ἔρως ἐν τοῖς πρεσβύτατος εἶναι. Πρεσβύτατος[n] δὲ ὢν μεγίστων[o] ἀγαθῶν ἡμῖν αἴτιός[p] ἐστιν. οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔχω εἰπεῖν ὅ τι μεῖζόν ἐστιν ἀγαθὸν εὐθὺς νέῳ ὄντι ἢ ἐραστὴς χρηστὸς καὶ ἐραστῇ παιδικά. ὃ γὰρ χρὴ

II. ii. 381.

DKp: γενεῖς °r.—[c] λέγεται Γ.—[d] μὲν n.—[e] φησὶ γενέσθαι ΓΔΞΥDKrupvt: γενέσθαι φησίν °r.—[f] ἔρως ΤDEFKmnpvt, ἀέρος Γ.—[g] τὸ om DKrpt.—[h] δύο ΧΓΔΤDFKmnpt: δύω r.—[i] τοῦτο F.—[j] τε om Fur.—[k] παρμενίδης ΧΔ.—[l] πρώτιστα Kp.—[m] πανταχόθεν Γ.—[n] πρεσβύτατος ΧΔΥw et pr rt: πρεσβυτάτοις °r.—[o] μέ-

γαῖ' εὐρύστερνος] Steph. 'Non subjungit γαῖαν εὐρύστερνον, quam conveniant cum γενέσθαι' sed ipsamet Hesiodi verba affert, in nominandi casu, γαῖ' εὐρύστερνος' quæ conveniunt cum γένετ', ut apud eum legitur. Paulo post autem Ἔρως in Ἔρος, Hesiodo usitatum, mutare cogit mensura versus.' Locus Hesiodi extat Theog. 116. Unde verba Ἠδ' Ἔρος sejunctiuncula a superioribus linealæ signo: nam Ald. Bas. 1. 2. habent ἀεί, Ἠδ' Ἔρως. Steph. αἰεί· Ἠδ' Ἔρος. Fischer.

φησὶ μετὰ τὸ χάος] Verba φησὶ μετὰ τὸ χάος—Ἔρωτα, quæ nihil nisi versuum præpositorum argumentum repetunt, spuria videri possunt; sed, ni fallor, versus præpositi sunt propter verba πρῶτον χάος γενέσθαι, quibuscum apud Hesiodum cohærent· Ἤτοι μὲν πρῶτιστα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα· et verba φησὶ μετὰ τὸ χάος—Ἔρωτα, quæ explicationis causa antecedere debebant, subsequuntur. Igitur cogites Phædrum hoc dicere voluisse: ἀλλ' Ἡσίοδος πρῶτον μὲν χάος γενέσθαι φησίν, μετὰ δὲ τὸ χάος δύω τούτω, Γῆν τε καὶ Ἔρωτα· αὐτὰρ ἔπειτα Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί, Ἠδ' Ἔρος. Jam, quum verba μετὰ τὸ χάος δύω τούτω, Γῆν τε καὶ Ἔρωτα, versibus αὐτὰρ ἔπειτα—Ἔρος interpositis, a præcedentibus sejuncta essent, repetendum erat φησὶ γενέσθαι. Sic omnia bene cohærere, nec ulla opus esse conjectura existimo. Heindorf. quem Schleiermacher sequitur, post Ἡσίοδος inserit δὲ, et in sequentibus interponi vult πρώτιστον; sed πρώτιστον ex versu sequente intelligi debet, ita ut dupliciter quasi, si sensum spectes, positum sit, h. e. prius λέγει simulque μητίσατο respiciat. Neque Heynio, verba Παρμενίδης—πάντων pro spuriis habenti, assentiri possum; nam, quod ad sensum eorum attinet, omnino hue pertinent, et infra quoque 195. C. Hesiodus et Parmenides laudantur, ut Wolfius jam monuit. Ceterum Bas. 2. exhibet δύο pro δύω. Cf. Fischer. ad Weller. t. ii. p. 156. sq. Pro πρώτιστον Cod. Par. πρώτιστα.—Ceterum cf. Antagor. ii. 2. in Anthol. Gr. t. i. p. 192. Wolfii Excerpt. ex Damascio de Princip. p. 256. Lucian. Dial. Deor. ii. §. 1. t. i. p. 77. ed. Schm. Ast.

Ἀκουσίλεως] Fuit historicus antiquissimus: ἔγραψε δὲ Γενεαλογίας ἐκ δέλτων χαλκῶν, ἃς λόγος εὑρεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ ὀρύξαντά τινα τόπον τῆς οἰκίας αὐτοῦ. vid. Suidas in v. Ἀκουσίλαος, et Fabricius B. Gr. ii. 8. Fischer.

πρεσβύτατος δὲ ὤν] Bastius hæc spuria esse censet; equidem sana judico. Ast.

παιδικά] Suidas· Παιδικά· ἐπὶ θηλυκῶν καὶ ἀρρένων ἁρμόττει τὸ ὄνομα· καὶ ἔστιν ἡ λέξις παραδείγματα τοῦ μὲν ἐπὶ τῶν ἀρρένων

ἀνθρώποις ἡγεῖσθαι παντὸς τοῦ[q] βίου τοῖς μέλλουσι καλῶς βιώσεσθαι,[r] τοῦτο[s] οὔτε ξυγγένειαν[t] οἵα τε ἐμποιεῖν οὕτω καλῶς[u] οὔτε τιμαὶ οὔτε πλοῦτος οὔτ' ἄλλο οὐδὲν ὡς ἔρως. λέγω δὲ[v] δὴ τί[w] τοῦτο; τὴν ἐπὶ μὲν[x] τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνην, ἐπὶ δὲ τοῖς καλοῖς φιλοτιμίαν· οὐ γὰρ ἔστιν ἄνευ τούτων οὔτε πόλιν οὔτε ἰδιώτην μεγάλα καὶ καλὰ ἔργα ἐξεργάζεσθαι.[y] φημὶ τοίνυν ἐγὼ ἄνδρα ὃς τις ἐρᾷ, εἴ τι αἰσχρὸν ποιῶν κατάδηλος γίγνοιτο ἢ πάσχων ὑπό του δι' ἀνανδρίαν[z] μὴ ἀμυνόμενος, οὔτ' ἂν ὑπὸ πατρὸς ὀφθέντα οὕτως ἀλγῆσαι οὔτε ὑπὸ ἑταίρων οὔτε ὑπ' ἄλλου οὐδενὸς ὡς[a] ὑπὸ παιδικῶν. ταὐτὸν[b] δὲ τοῦτο[c] καὶ τὸν ἐρώμενον[d] ὁρῶμεν, ὅτι
II. ii. 382. διαφερόντως τοὺς ἐραστὰς αἰσχύνεται, ὅταν ὀφθῇ ἐν αἰσχρῷ τινὶ ὤν. εἰ οὖν μηχανή τις γένοιτο ὥστε πόλιν γενέσθαι ἢ στρατόπεδον ἐραστῶν[e] τε καὶ παιδικῶν, οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν[f] ἄμεινον οἰκήσειαν τὴν ἑαυτῶν ἢ ἀπεχόμενοι πάντων τῶν αἰσχρῶν καὶ φιλοτιμούμενοι πρὸς ἀλλήλους. καὶ μαχόμε-
III. 179. νοί γ'[h] ἂν μετ' ἀλλήλων οἱ τοιοῦτοι[i] νικῷεν ἄν, ὀλίγοι ὄντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν πάντας ἀνθρώπους. ἐρῶν γὰρ ἀνὴρ ὑπὸ παιδικῶν ὀφληναι ἢ λιπὼν τάξιν ἢ ὅπλα ἀποβαλὼν ἧττον ἂν δή που δέξαιτο ἢ ὑπὸ πάντων τῶν[j] ἄλλων, καὶ πρὸ τούτου τεθνάναι ἂν πολλάκις ἕλοιτο. καὶ μὴν ἐγκαταλιπεῖν γε τὰ παιδικὰ ἢ μὴ[k] βοηθῆσαι κινδυνεύοντι,[l] οὐδεὶς οὕτω

γιστος Γ.—[p] αἴτιος ἡμῖν ϐ.—[q] τοῦ om Υ et pr Ξ.—[r] βιάσασθαι π.—[s] τούτω Υ.—[t] ξ. F: συγκίνεια Δ.—[u] οὔτε κάλλος Κρ.—[v] δὲ om DFKp.—[w] τι om Υ.—[x] μὲν ἐπὶ ϐ.—[y] ἐργάζεσθαι DKp.—[z] ἀνδρίαν ιϲ.—[a] ἢ DKp.—[b] ταυτὸ ΞKp.—[c] τοῦτον Υ.—[d] ἐρῶμεν π.—[e] ἐρασταί π.—[f] ἂν om EFϐ.—[g] ὅπερ π.—[h] δ' ττ.—[i] μετ' ἀλλήλων οἱ τοιοῦτοι ΔΓΔΞΣDKτιαπprt et corr F: οἱ τοιοῦτοι μετ' ἀλλήλων °ϛ.—[j] τῶν om

τάττεσθαι πολλά. Fischr.

ξυγγένεια] Wyttenbach. Epist. Crit. p. 9. proposuit εὐγένεια. Ξυγγένεια vero est *affinitas*, qua quis alterum, int. virum praestantem et nobilem, gentis vel matrimonii vinculo contingit; igitur latiorem sensum habet, quam εὐγένεια. Ast.

ἐμποιεῖν] Bas. 1. ἐμποιεῖ. male. Infinitivus pendet ab οἵα τε *potest*; mox Bas. 1. 2. οὔτ' ἄλλου. vitiose. Fischr.

οὕτω καλῶς] Par. οὔτε κάλλος, quod placet mox δὴ τί τοῦτο. Codd. Vind. et Par. δήτι, quod Bastius videtur probare, sine causa: dein Par. ἐργάζεσθαι. Ast.

ταυτὸν] Bas. 2. ταυτό. Vid. Mœr. p. 368. Maittair. de Græc. ling. dialect. p. 49. ubi v. Sturz. Ast.

τὴν ἑαυτῶν] Intell. πόλιν. Ficinus enim male vertit, *fortiter agerent administrarentque singula*. Fischr.

μαχόμενοι κ. τ. λ.] Cf. Xenoph. Symp. viii. 32. Phædimus in Anthol. Gr. t. i. p. 192. Et de λόχῳ ἱερῷ, qui respicitur, vid. Athenæum xiii. p. 561. F. p. 602. A. Davis. ad Maxim. Tyr. xxiv. 2. p. 587. Perizon. ad Ælian. V. H. iii. 9. Ast.

κινδυνεύοντι] Steph. 'Post κινδυνεύοντι aut aliqua deesse videntur, aut subaudienda hæc ex præcedentibus, ἧττον ἂν δέξαιτο· deinde ἢ πάντας τοὺς ἄλλους,

κακὸς ὢν τισι οὐκ ἂν αὐτὸς ὁ Ἔρως ἱκανὸν ποιήσειε πρὸς ἀρετήν, ὥσθ[m] ὅμοιον εἶναι τῷ ἀρίστῳ φύσει. [§. 7.] Καὶ ἀτεχνῶς ὃ ἔφη Ὅμηρος, μένος ἐμπνεῦσαι ἐνίοις τῶν ἡρώων τὸν θεόν, τοῦτο ὁ Ἔρως τοῖς ἐρῶσι παρέχει[n] γιγνόμενον παρ' αὐτοῦ. καὶ μὴν ὑπεραποθνήσκειν γε μόνοι ἐθέλουσιν οἱ ἐρῶντες, οὐ μόνον ὅτι ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αἱ[o] γυναῖκες.

F.—[k] μὴ Frunrt et corr F.—[l] κινδυνεύουσιν Π.—[m] ὥσθ' Γ.—[n] παρέχει τοῖς ἐρῶσι

pro illis, ἢ ὑπὸ πάντων τῶν ἄλλων. Post οὐδεὶς autem desiderari vocula γὰρ videtur et aliquanto post scribendum esse, οὐ μόνον οἱ ἄνδρες.' Miror vero non parum, Stephano hæc venire in mentem potuisse. Nam primo manifestum est, post τὰ παιδικὰ intelligi e superioribus debere ἂν ἔλαιτο, nempe μᾶλλον, quam particulam ante ἢ omitti solere, nemo ignorat: deinde verba ἢ μὴ βοηθῶσι κινδυνεύοντι integra sunt: nam Phædrus ostendit, amatorem malle amasium relinquere potius, quam, eo vidente, alii periclitanti non succurrere: porro non necesse est, ut post οὐδεὶς addatur particula γάρ, quam vox disserentis in locum cujus successisse intelligatur: denique ὅτι nullo modo mutari in οἱ potest, quum etiam γυναῖκες careat articulo: immo μόνον, ut glossema, delendum videtur, ita ut Plato scripsisse videatur οὐχ ὅτι ἄνδρες. nam particulam μὴ ὅτωι, μὴ ὅτι, οὐχ ὅτωι, οὐχ ὅτι, sequentibus particulis ἀλλὰ et ἀλλὰ καί, eleganter ita ponuntur, ut respondeant verbis Latinorum *non dicam, sed: non solum—sed etiam.* vid. ad Apol. §. 32. Sic infra §. 26. καὶ μὴ ὅτι κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ψυχήν· et ibidem paulo post: μὴ ὅτι αἱ μὲν γίγνονται, αἱ δὲ ἀπόλλυνται—ἀλλὰ καὶ μία ἑκάστη—ταυτὸν πάσχει. Cæterum nec Ficinum mentem Platonis assecutum esse video: vertit enim locum ita, *Imo ubere saepenumero mullet, quam dilectum derelinquere, et in periculis non succurrere. Nec quisquam adeo ignarus est—non viri tantum, sed etiam mulieres.* Fischr.

Hic locus etsi sanissimus mirie modis interpretes torsit. Argumentatur Phædrus ita: amantes, una pugnantes, omnes facile vincent. namque pudebit ipsos, turpe quidquam committere; at vero, si turpe esse censent, ordinem descere vel arma abjicere, ipsosne, id quod turpissimum est, pericula derelinquere vel periclitantibus non succurrere? Κινδυνεύουσι referendum est ad τὰ παιδικά. Sic Alcibiad. ii. 141. C. τὰ παιδικὰ—ἂν τέρψειν τε καὶ εὐδαίμων ἀνὴρ δοκοίμην. Cf. Corny. ad Heliodor. p. 205. Καὶ μήν, *at* sive *jam vero, atqui*, in argumentando adhibetur; vid. Markl. ad Eurip. Suppl. 1070. Herm. ad Viger. p. 798. Τί est *atque adeo, quin etiam.* Infinitivus ἀγανακτεῖν est admirationis significatio. Phædrus vero, rem in amore turpissimam cogitans, indignatione ita abripitur, ut, orationis initium quasi oblitus, sententia generali sermonem finiat; οὐδεὶς οὕτω κακός, ὅστινα—φύσει. Festiva est hæc Phædri descriptio, cujus furorem, ut ita dicam, amatorium jam ex dialogo cognomine perspectum habemus. Ast.

οὕτω κακὸς] Bast. conj. οὐδὲ εἷς ὁ κ. sine causa. Ast.

§. 7. Ὅμηρος] Ut Il. K. 482. Τῷ δ' (Diomedi) ἐμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη· O. 262. Ὡς εἰπὼν (Apollo) ἐμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν (Hectori). Fischr.

τοῦτο ὁ Ἔρως] Bas. 1. τοῦτο δὲ Ἔρως. Bas. 2. τοῦτο δὲ ὁ Ἔρως. Fischr.

οὐ μόνον ὅτι ἄνδρες] Fischerus defendit verba οὐχ ὅτι (int. λέγω, v. Tyrwhit. ad Aristot. Poet. p. 128.) contra Stephanum, qui οὐ μόνον οἱ ἄνδρες malebat, μόνον vero ut glossema delendum esse censet. Vind. 21. et 126. ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες. Hinc multum probabilitatis lucratur Stephani conjectura: οὐ μόνον οἱ ἄνδρες, ut bene jam Bastius p. 105. monuit. Accedit, quod οὐχ ὅτι apud Platonem aliam fere significationem habet (v. Heind. ad Lys. p. 45.) et μόνον illud in hac loquendi ratione offendit. Verum enim vero similiter legitur in Xenoph. Memor. ii. 9. 8. οὐχ ὅτι μόνος ὁ Κρίτων ἐν ἡσυχίᾳ ἦν, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ. Quamquam hic quoque locus viris doctis suspectus videtur. Ast, qui hc in Addend. 'Adde Diodor. Sic xii. 7. οὐχ ὅτι φίλοι, ἀλλὰ καὶ ταυτελῶς ἐχθροί. Cf. Schafer. ad Lamb. Bos. Ellips. p. 775.'

τούτου δὲ καὶ ἡ Πελίου θυγάτηρ Ἄλκηστις ἱκανὴν μαρτυρίαν παρέχεται ὑπὲρ τοῦδε τοῦ λόγου εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἑλομένη μόνη ὑπὲρ τοῦ αὐτῆς ἀνδρὸς[p] ἀποθανεῖν, ὄντων αὐτῷ πατρός τε καὶ μητρός· οὓς ἐκείνη τοσοῦτον ὑπερεβάλετο[q] τῇ φιλίᾳ διὰ τὸν ἔρωτα, ὥστε ἀποδεῖξαι αὐτοὺς ἀλλοτρίους ὄντας τῷ υἱεῖ[r] καὶ ὀνόματι μόνον[s] προσήκοντας. καὶ τοῦτ' ἐργασαμένη[t] τὸ ἔργον οὕτω καλὸν ἔδοξεν ἐργάσασθαι οὐ μόνον ἀνθρώποις ἀλλὰ καὶ θεοῖς, ὥστε πολλῶν πολλὰ καὶ[u] καλὰ ἐργασαμένων[v] εὐαριθμήτοις δή τισιν ἔδοσαν τοῦτο[w] γέρας οἱ θεοί, ἐξ Ἅιδου ἀνεῖναι πάλιν τὴν ψυχήν, ἀλλὰ τὴν[x] ἐκείνης ἀνεῖσαν ἀγασθέντες τῷ ἔργῳ.[y]

11. ii. 383.

K.—[p] al add ΆΔΞΤDKκρ.—[p] ἀνδρὸς αὐτῆς Γ.—[q] ὑπερεβάλλετο ΞFπ.—[r] τῷ υἱεῖ ὄντας Kp.—[s] μόνῳ ΓDKp.—[t] ἐργασαμένην π.—[u] καὶ πολλὰ Δικ.—[v] εἰργασμένων Ες.—[w] δὴ τοῦτο τί, τὸ τοῦτο p, τοῦτο τὸ DK.—[x] ἀλλὰ τὴν ΆΓΔDEFKκπρτt:

τοῦδε τοῦ λόγου] Steph. 'Verba hæc τοῦδε τοῦ λόγου post τούτου δὲ scripta fortasse fuerant, absque ὑπέρ. Hic certe neque hoc neque illa usum ullum habent.' Scilicet Ficinus vertit, *Cujus sermonis testimonium Græcis — exhibuit.* Ego vero mihi videbar hoc quoque loco deprehendisse vestigia gratæ cujusdam negligentiæ, quæ eandem rem bis expressisset, ita quidem, ut, verbi παρέχεται admonitu, structuram verborum a superiore diversam optarit. Cæterum de fabula Alcestes v. Palæphat. fab. 41. et quos ibi laudavimus. Fisch.

παρέχεται] Libri editi addunt: ὑπὲρ τοῦδε τοῦ λόγου, quæ Stephanus et Wolfius recte pro glossemate habuerunt. Bastius p. 106. ita ea defendere studebat, ut ὑπὲρ pro ἕνεκα, τοῦδε τοῦ λόγου pro simplice τούτου acciperet, verbaque ὑπὲρ τοῦδε τοῦ λόγου vocibus εἰς τοὺς Ἕλληνας subjicienda esse censeret; sed vereor, ut cuiquam id placeat. In hoc tamen laudandus est vir doctissimus, quod παρέχεται non cum μόνη, sed cum εἰς τοὺς Ἕλληνας ex Platonico loquendi usu conjungendum esse monuit. Protagor. §. 3. p. 312. A. εἰς τοὺς Ἕλληνας αὐτὸν σοφιστὴν παρέχων. Hipp. Min. p. 343. C. Explicare quidem εἰς τοὺς Ἕλληνας possis: ἐν τοῖς Ἕλλησι (v. Obs. Misc. vol. vi. p. 276. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 456. Heind. ad Gorg. §. 172.) sed ex sensui et Platonis loquendi rationi accommodatius est, εἰς τοὺς Ἕλληνας (h. e. *apud, coram*, v. Dorvill. ad Charit. p. 547. Bergler. ad Alciphr. p. 235. Fischer. ad Weller. t. iii. pt. ii. p. 154. sq. tunc pro simplice dativo ponitur: exhibet apud Græcos, h. e. Græcis) cum παρέχεται connectere. Ast.

πατρός τε καὶ μητρὸς] Bas. 1. et 2. πατρὸς καὶ μητρός. Mox Par. μόνῳ. Sed recte se habet μόνον. V. Dorvill. ad Charit. p. 691. Heind. ad Euthyd. p. 389. Ast.

τοῦτο τὸ γέρας] Articulum τὸ, qui deest in libris editis, addidimus auctoritate legum grammaticarum. Idem fieri a nobis debuisset §. 28. ubi ἐπὶ τοῦτο πρᾶγμα legitur in libris editis pro τοῦτο τὸ πρᾶγμα. Fisch.

τοῦτο τὸ γέρας] Fischerus jam ex linguæ legibus articulum inseruit; eundem exhibent Par. et Vind. 126. Paulo ante Bas. 2. ἐργασάμενον. Esse debebat ἐργασαμένων. Hoc vero passivi activa significatione positi (v. Jens. ad Lucian. vol. iv. p. 595. ed. Bip.) interpretatio esset. Ast.

ἀλλὰ καὶ] καὶ abest a Codd. Vind. quocirca Bastius exterminandum esse censet: sed καὶ non ad τὴν ἐκείνης pertinet, ita ut sit *etiam*, sed cum ἀλλὰ conjunctum affirmationis significationem habet. Ast.

τῷ ἔργῳ] Codd. Par. et Vind. τὸ ἔργον. Sed recte se habet dativus cum verbo ἄγαμαι conjunctus, etsi accusativus crebrius invenitur. Eodem modo Xenoph. Symp. viii. 29. ὅσων δὲ ψυχαῖς

οὕτω καὶ θεοὶ τὴν περὶ τὸν ἔρωτα σπουδήν τε καὶ ἀρετὴν μάλιστα τιμῶσιν. Ὀρφέα δὲ[a] τὸν[a] Οἰάγρου ἀτελῆ ἀπέπεμψαν[b] ἐξ Ἅιδου, φάσμα[c] δείξαντες τῆς γυναικὸς ἐφ' ἣν ἦκεν,[d] αὐτὴν δὲ οὐ δόντες, ὅτι μαλθακίζεσθαι ἐδόκει ἅτε ὢν κιθαρῳδός, καὶ οὐ τολμᾶν ἕνεκα τοῦ ἔρωτος ἀποθνήσκειν ὥς περ Ἄλκηστις, ἀλλὰ διαμηχανᾶσθαι[e] ζῶν εἰσιέναι[f] εἰς Ἅιδου. τοιγάρτοι διὰ ταῦτα δίκην αὐτῷ ἐπέθεσαν, καὶ ἐποίησαν τὸν θάνατον αὐτοῦ ὑπὸ γυναικῶν γενέσθαι, οὐχ ὥς περ Ἀχιλλέα τὸν τῆς[g] Θέτιδος υἱὸν ἐτίμησαν καὶ εἰς μακάρων νήσους ἀπέπεμψαν, ὅτι πεπυσμένος παρὰ τῆς μητρὸς ὡς ἀποθανοῖτο[h] ἀποκτείνας Ἕκτορα, μὴ ἀποκτείνας δὲ τοῦτον[i] οἴκαδ'[j] ἐλθὼν γηραιὸς τελευτήσοι, ἐτόλμησεν ἑλέσθαι βοηθήσας[k] τῷ ἐραστῇ Πατρόκλῳ καὶ τιμωρήσας οὐ μόνον ὑπεραποθανεῖν[l] ἀλλὰ καὶ ἐπαποθανεῖν τετελευτηκότι. ὅθεν δὴ[m] καὶ[n] ὑπεραγασθέντες οἱ θεοὶ διαφερόντως αὐτὸν ἐτίμησαν,[o] ὅτι τὸν ἐραστὴν οὕτω περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο. Il. ii. 384. Il. iii. 180.

ἄλλα καὶ τὴν °σ.—[f] τὸ ἔργον DKp.—[g] δὲ om pr Γ.—[a] τοῦ Γ.—[b] ἔπεμψαν K.—[c] φάντασμα ΓΕFrunt8t.—[d] ἦν ἦκεν ΑΓΔDEFKrunt8t: ἦν ἐκὼν ἦκεν °σ.—[e] διαμηχανήσασθαι DKrpt: διαμηχανᾶσθαι...τοιγάρτοι om w.—[f] ζῶν ἰέναι Γrunt, ζῆν ἰέναι Est, ζωνιέναι F.—[g] τῆς om F.—[h] ἀποθάνοιτο EFrunt8t, ἀποθάνοι ceteri, Γ quidem corr.—[i] ἀποκτείναι δὲ τοῦτον ΔΞΥDKwp: ποιήσας δὲ τοῦτο °σ.—[j] οἴκαδε δ' ΔΞΣD.—[k] βοηθῆσαι rt.—[l] ἀποθανεῖν Γ.—[m] δὴ om n.—[n] καὶ om Γ.—

ἀγασθείη. Cyrop. ii. 4. 9. ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν, ubi cf. Zeun. vid. et Ruhnk. ad Tim. p. 8. sq. Sturz. Lexic. Xenoph. voce ipsa. Librarii accusativum, utpote frequentiorem, in dativi locum more suo substituisse cogitandi sunt. Ast.

Οἰάγρου] Vid. Schol. Apoll. Rh. ad i. 23. et Suidas in v. Ὀρφεύς. Fischn.

ἀπέπεμψαν] Par. ἔπεμψαν: mox vice φάσμα. Vind. 54. φάντασμα. Ast.

γυναικὸς] Intell. Eurydice nympha, quam Orpheus sono citharæ mulcens uxorem duxit: et quam fugiens Aristæum amatorem in serpentem incidisset et mortua esset: maritus ad inferos descendit. vid. Hyginus Fab. 164. Fischn.

ἦκεν] Abest a Cod. Vind. 54. et 126. Par. nec Ficinus expressit. Male; est enim, *propter quam*, h. e. quam petiverat (ἀνὶ est *propter*, v. Fischer. ad Weller. t. iv. p. 242. Sturz. Lexic. Xenoph. vol. ii. p. 267.) sua ipsius voluntate (igitur spontane adhuc, ὅτι ζῶν, non mortuus s. divina necessitate adstrictus) descenderat. Ast.

Ἀχιλλέα κ. τ. λ.] Vid. Pindar. Olymp. ii. 143. Nem. i. 12. Platon. Apolog. §. 16. Callistrat. scol. 6. ed. Ilgen. p. 47. Dionys. Rhetor. p. 78. ed. Schott. Lucian. Hist. ver. ii. §. 19. t. i. p. 465. Schm. De insulis beatorum cf. Heyn. Opus. Acad. t. i. p. 395. Ast.

μὴ ποιήσας] Steph. 'γρ. μὴ ἀποκτείνας δὲ τοῦτον' quæ est in Bas. 2. [et Par.] lectio. Ficinus vertit, *sin minus*: ut non appareat, quomodo legerit. Fischn.

βοηθήσας] Cod. Vind. 54. βοηθῆσαι. Ast.

ἐπαποθανεῖν] Vid. Hom. Il. Σ. 95. et Plato Apolog. 16. Fischn.

Αἰσχύλος] Athen. xiii. p. 601. καὶ Αἰσχύλος μέγας ὢν ποιητὴς καὶ Σοφοκλῆς ἦγον εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγῳδῶν τοὺς ἥρωας, ὁ μὲν τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον. Hoc factum est ab Æschylo in fabula, quæ inscripta fuit Μυρμιδόνες. Fischn.

Αἰσχύλος δὲ φλυαρεῖ φάσκων Ἀχιλλέα Πατρόκλου ἐρᾶν, ὃς ἦν καλλίων οὐ[p] μόνον Πατρόκλου ἀλλὰ καὶ[q] τῶν ἡρώων[r] ἁπάντων, καὶ ἔτι ἀγένειος, ἔπειτα νεώτερος πολύ, ὡς φησιν Ὅμηρος. ἀλλὰ γὰρ[s] τῷ ὄντι μάλιστα μὲν[t] ταύτην τὴν ἀρετὴν οἱ θεοὶ τιμῶσι τὴν περὶ τὸν ἔρωτα, μᾶλλον μέντοι θαυμάζουσι καὶ ἄγανται καὶ εὖ ποιοῦσιν ὅταν ὁ[u] ἐρώμενος τὸν ἐραστὴν ἀγαπᾷ ἢ ὅταν ὁ ἐραστὴς τὰ παιδικά. θειότερον γὰρ ἐραστὴς παιδικῶν· ἔνθεος γάρ ἐστι. διὰ ταῦτα καὶ τὸν Ἀχιλλέα τῆς Ἀλκήστιδος μᾶλλον ἐτίμησαν, εἰς μακάρων νήσους ἀποπέμψαντες. Οὕτω δὴ ἔγωγε[v] φημι Ἔρωτα θεῶν καὶ[w] πρεσβύτατον καὶ τιμιώτατον καὶ κυριώτατον[x] εἶναι[y] εἰς ἀρετῆς καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν ἀνθρώποις καὶ ζῶσι καὶ τελευτήσασιν.[z]

[o] ἐτιμώρησαν π.—[p] μὴ F.—[q] ἀλλὰ καὶ ΑΔΞΤDKωρ: ἀλλ' ἄρα καὶ [o]τ.—[r] τρώων πτ.—[s] γὰρ om πτ.—[t] μὲν μάλιστα πτ.—[u] ὁ om π.—[v] καὶ ἔγωγε EFυβτ.—[w] καὶ ante πρεσβύτατον add ΑΔΞΤDKπρ.—[x] κυριώτερον ΓΕFυπβτ.—[y] εἶναι om Γ.—

Αἰσχύλος δὲ φλυαρεῖ] Hæc Valckenar. Diatrib. ad Eurip. Fragm. p. 13. ab aliena manu profecta putabat, cui assentiuntur Wolf. Schleiermacher et Hartmannus (Disput. Critic. de loco Sympos. Platon. Guben. 1804. 4. Cf. Beckii Comment. Societ. Philolog. Lips. v. i. pt. i. p. 162. ff.) Equidem genuinam esse hanc orationem censeo, de quo neminem opinor dubitare posse, qui Phædri ingenium ex hac oratione et sermone cognomine probe cognitum habeat. Scilicet hac tota fere Phædri oratio spectat, ut probet, amasium debere amatori se totum tradere, pulcherrimamque et sortem et palmam contingere ei, qui amatorem suum unice sectetur, eumque sua ipsius vita pluris æstimet. Phædrus enim ipse amator erat, usque plane ἔνθεος, ut in cognomine dialogo festive depingitur; hinc sequentibus dicit: μᾶλλον θαυμάζουσι καὶ ἄγανται καὶ εὖ ποιοῦσιν (οἱ θεοὶ), ὅταν ὁ ἐρώμενος τὸν ἐραστὴν ἀγαπᾷ, ἢ ὅταν ὁ ἐραστὴς τὰ παιδικά· θειότερον γὰρ ἐραστὴς παιδικῶν· ἔνθεος γάρ ἐστι. Accedit, quod Phædrus Homerum unum ex omnibus maxime venerabatur (v. Phædr. Dialog.). Igitur hoc quoque Phædri ingenium egregie adumbrat, quod occasione hac data Homerum, ut qui Patroclum Achillis amatorem exhibuerit, contra Æschylum Atticosque poetas tragicos, qui Achillem fecerint amatorem, laudibus celebrat. Quocirca recte jam Bastius p. 108. sq. et Heynius ad Homer. Il. ii. 786. contra Valckenarii aliorumque sententiam hujus loci patrocinium susceperunt. Hartmannus vero, quem prorsus fugisse videtur Platonis homines depingendi ratio, usque eo progressus est, ut etiam sequentia pro spuriis haberet.—Ceterum cf. Politiani Misc. 45. in Gruter. Thes. Crit. t. i. p. 59. Solan. ad Lucian. Amor. §. 54. t. vi. p. 319. Fabric. ad Sext. Empir. Hypoth. Pyrrh. iii. 24. p. 176. Ast.

τῆς Ἀλκήστιδος] Sine causa hoc Wolfium, Bastium et Schützium offendit; hic quidem verba τῆς Ἀλκήστιδος vel omitti vel in τὸν τῆς Θέτιδος mutari volebat. Egregii viri obliti esse videntur eorum, quæ Phædrus supra dixit: οὐδ ἐκείνη (Ἄλκηστις) τοσοῦτον ὑπερεβάλετο τῇ φιλίᾳ διὰ τὸν ἔρωτα, h. e. eo, quod maritum suum amabat. Igitur Alcestis amans erat, et propter amorem in maritum morti se obtulit, Achilles vero amatus, ἐρώμενος. Idem monuit Schneider ad Xenoph. Symp. p. 215. Ast.

καὶ ἔγωγέ φημι] καὶ abest a Vind. respicere vero videtur poetarum, e quibus Phædrus totus pendebat, testimonia. Codd. 21. et 126. καὶ ponunt ante πρεσβύτατον et cod. 126. pro θεῶν exhibet θεόν. Ast.

κυριώτατον] Ald. Bas. 1. κυριώτερον

§. 8. Φαίδρον μὲν[a] τοιοῦτόν τινα λόγον ἔφη[b] εἰπεῖν, μετὰ δὲ[c] Φαίδρον ἄλλους τινὰς εἶναι ὧν οὐ πάνυ διεμνημόνευεν· οὓς παρεὶς τὸν Παυσανίου λόγον διηγεῖτο. εἰπεῖν δ' αὐτὸν ὅτι Οὐ καλῶς μοι δοκεῖ,[d] ὦ Φαίδρε, προβεβλῆσθαι ἡμῖν[e] ὁ λόγος, τὸ[f] ἁπλῶς οὕτω παρηγγέλθαι ἐγκωμιάζειν Ἔρωτα. εἰ μὲν γὰρ εἷς ἦν ὁ Ἔρως, καλῶς ἂν εἶχε· νῦν δὲ —οὐ γὰρ ἔστιν εἷς. μὴ ὄντος δὲ ἑνὸς ὀρθότερον[g] ἐστι πρό- II. ñ. 385.

[a] τετελευτήκασι Δικ.—[b] μέντοι p.—[b] ἔφη λόγον r.—[c] δὲ om D.—[d] δοκεῖ παυσανίαν δ Γ.—[e] ἡμῖν om ñ.—[f] τῷ corr F.—[g] πρότερον om K.—[h] δὴ n.—[i] hinc b ad

sed jam in Bas. 2. est κυριώτατον. At fortasse comparativus mutari non debuisset. vid. Animadvers. ad Weller. p. 302. Fisch.

§. 8. Παυσανίου λόγον] Vide, quæ Thiersch. præclare de Pausania ipsiusque λόγῳ ἐρωτικῷ disputavit, p. 7. Astr.

νῦν δέ· οὐ γάρ ἐστιν εἷς] Ita distinximus verba, consuetudine loquendi Platonica adducti, quum in libris editis legatur νῦν δὲ οὐ γάρ ἐστιν εἷς. Vid. ad §. 36. et ad Apol. §. 28. Fisch.

νῦν δέ· οὐ γάρ ἐστιν εἷς] Prava hæc interpunctio e libro Fischerian. et Wolfian. in nostrum irrepsit. Scribendum est: νῦν δὲ οὐ γάρ ἐστιν εἷς. Scilicet vulgatæ erat vitiosum doctorum (Markland. ad Lys. p. 305. ed. Reisk. Fischer. ad Apolog. p. 147. Weller. t. iii. pt. ii. p. 35. Heusd. Spec. Crit. in Plat. p. 8. Heindorf. ad Charm. §. 50. Theæt. p. 280.) opinio, νῦν δὲ absolute poni et ellipsin in hac loquendi formula inesse. Recte de hac dubitavit Thiersch. Specim. Edit. Sympos. p. 39. sq. Quamquam hujus quoque viri sententia mihi non satisfacit. Scilicet verba νῦν δὲ censet jungenda esse cum iis, quæ parenthesin excipiant; v. c. Euthyphr. p. 11. C. εἰ μὲν αὐτὰ ἐγὼ ἔλεγον καὶ ἐπιθύμην, ἴσως ἂν με ἐπίσκηπτες—νῦν δέ, σαὶ γὰρ αἱ ὑποθέσεις εἰσίν, ἄλλου δή τινος δεῖ σκώμματος. Heusdius p. 8. hunc locum sic interpretatur, *Quod si illa ego dixissem ac postulassem, me forte (fortasse!) risisses — nunc vero (subaudi, me hoc joco petere non licet), nam tu ea postulasti: alio igitur joco opus est.* Thiersch. vertit: *Si ipse ego talia propossuissem, sine dubio me invideres, nunc vero, cum tu ea præposueris, alio sane joco opus est.* In iis vero locis, ubi orationis nexus turbatus esse videtur, speciosius quam verius verborum νῦν δὲ cum postrema orationis parte cohærentiam probare conatur. Sic Apolog. p. 38. B. εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι χρήματα, ἐτιμησάμην ἂν χρημάτων, ἵνα ἔμελλον ἐκτίσειν· οὐδὲν γὰρ ἂν ἐβλάβην· νῦν δὲ, οὐ γὰρ ἔστιν· εἰ μὴ ἄρα, ὅσον ἂν ἐγὼ δυναίμην ἐκτῖσαι, τοσούτου βούλεσθέ μοι τιμῆσαι. ἴσως δ' ἂν δυναίμην ἐκτῖσαι ὑμῖν ποῦ μνᾶν ἀργυρίου τοσούτου οὖν τιμῶμαι. Ad hunc locum notat, 'Sponte apparet, Platonem habuisse in animo scribere: νῦν δὲ τοσούτου τιμῶμαι, ὅσον ἂν ἐγὼ δυναίμην· οὐ γὰρ ἔστιν, sc. ἐμοὶ χρήματα. Verbis vero οὐ γὰρ ἔστι more solito præmissis, et illata insuper particula εἰ, hæc ipsa orationis confusio, quæ nunc legitur, originem habuit.' In aliis denique locis verba νῦν δὲ cum ejusmodi membro orationis connecti vult, quod cum aliis potius cohæret. Theæt. p. 143. D. εἰ μὲν τῶν ἐν Κυρήνῃ μᾶλλον ἐκηβόμην, ὦ Θεόδωρε, τὰ ἐκεῖ ἂν σε καὶ περὶ ἐκείνων ἠρώτων— νῦν δέ, ἧττον γὰρ ἐκείνους ἢ τούσδε φιλῶ καὶ μᾶλλον ἐπιθυμῶ εἰδέναι, τίνες ἡμῖν τῶν νέων ἐπίδοξοι γενέσθαι ἐπιεικεῖς. ταῦτα δὴ αὐτός τε σκοπῶ κ. τ. λ. Hic animadvertit, 'Pergere debuisset: νῦν δέ, ἧττον γὰρ—φιλῶ, μᾶλλον δὴ ἐπιθυμῶ εἰδέναι cet.' Similiter Charm. p. 175. A. verba ἐρ' ὅτῳ cet. primum cum νῦν δὲ, mutata vero constructione, etiam cum οὐδαμῇ δυνάμεθα εὑρεῖν jungenda esse censet. Hæc omnia procul vero esse, persuasum mihi habeo. In omnibus enim locis, quos viri docti laudarunt, νῦν δὲ cum verbis statim sequentibus conjungendum est; quod sensus illorum locorum postulat. Euthyphr. l. l. ita capiendus est locus: *nunc vero tu scilicet hæc postulasti.* Particula γὰρ non solum explicationi, sed animandæ quoque orationi inservit; est nostrum, *ja.* Euthyphr. locus vertendus esset: *nun aber hast du ja diess behauptet.* Ita apodosis optime respondet verbis præcedentibus. εἰ μὲν αὐτὰ ἐγὼ ἔλεγον. Simplicissima

τερον προῤῥηθῆναι ἐποῖον δεῖ[b] ἐπαινεῖν. ἐγὼ οὖν πειράσομαι τοῦτο ἐπανορθώσασθαι, πρῶτον μὲν Ἔρωτα φράσαι ὃν δεῖ ἐπαινεῖν, ἔπειτα ἐπαινέσαι ἀξίως τοῦ θεοῦ. Πάντες[c] γὰρ ἴσμεν ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνευ Ἔρωτος Ἀφροδίτη.[d] μιᾶς μὲν οὔσης[k] εἷς ἂν ἦν Ἔρως·[l] ἐπεὶ δὲ δὴ[m] δύο[n] ἐστόν, δύο[o] ἀνάγκη καὶ Ἔρωτε εἶναι. πῶς δ' οὐ δύο[p] τὼ[q] θεά; ἡ μέν γέ[r] που πρεσβυτέρα καὶ[s] ἀμήτωρ[t] Οὐρανοῦ θυγάτηρ, ἣν δὴ καὶ οὐρανίαν ἐπονομάζομεν·[u] ἡ δὲ νεωτέρα Διὸς καὶ Διώνης,[v] ἣν δὴ πάνδημον καλοῦμεν. ἀναγκαῖον δὴ καὶ Ἔρωτα τὸν μὲν τῇ ἑτέρᾳ συνεργὸν πάνδημον ὀρθῶς καλεῖσθαι, τὸν δὲ οὐράνιον. ἐπαινεῖν[w] μὲν οὖν δεῖ πάντας θεούς, ἃ δ' οὖν ἑκάτερος εἴληχε πειρατέον εἰπεῖν. πᾶσα γὰρ πρᾶξις[x] ὧδ' ἔχει·

29. 3. *σώματος.*—[b] ἀφροδίτη. μιᾶς ΑΓΔDEFKrtuvbnrét : Ἀφροδίτη. ταύτης δὲ μιᾶς [c]ς.—[k] *μὲν οὖν οὔσης* ΑDruvbrt.—[l] *ἦν ὁ ἔρως* Kp.—[m] δὴ add ΑΔTuvt, et ante δὲ Kr.—[n] δύ' n.—[o] δύω pro altero δύο K.—[p] δύω DK.—[q] τὰ τ.—[r] γάρ ΓD Kp.—[s] καὶ...θυγάτηρ in mg rc ΞΤ.—[t] ἀμείνω K.—[u] ἐπανομάζομεν b.—[v] διὸς καὶ διώνης in mg rc Ξ.—[w] ἐπαινεῖν...εἰπεῖν om b.—[x] πᾶσα μὲν οὖν πρᾶξις αὐτὴ b.—

tunc eaque verissima totius orationis structura est: *Si ipse haec pronuntiassem, fortasse me irrideres; nunc s. jam vero tu ea pronuntiasti; igitur* (δή) *alio joco opus est.* Similiter Apolog. l. l. verba νῦν δὲ cum sequentibus οὐ γὰρ ἔστιν conjungenda sunt, quod sensus efflagitat; praecedunt enim: εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι χρήματα, et tunc recte sequuntur: νῦν δὲ οὐ γὰρ ἔστιν: *nunc vero nulla mihi pecunia est.* Hac ratione etiam ceteros locos interpretandos esse, non est, quod uberius exponamus. Interpunctio igitur post νῦν δὲ ubique tollenda est, ut h. l. νῦν δὲ οὐ γάρ ἐστιν εἶς. Quod reliquum est, neminem Graece doctum fore puto, quem γὰρ pluribus verbis subjectum in hac loquendi formula offendat. Primum enim γὰρ saepenumero post tres, etiam quatuor voces positum reperitur. Sic Xenoph. Cyrop. vii. 5. 25. ὡς ἐν κάμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ κάλλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτί. Haec est scriptura plurimorum librorum, quam recte defendit Hemsterhus. ad Lucian. t. i. p. 432. Etiam hic respondet Graecum γὰρ nostro *ja*, quod similiter post plures voces verbo subjicitur. Poetarum locos laudavit Schaefer. Melet. Critic. p. 76. Deinde in loquendi formula: νῦν δὲ οὐ γάρ, σαὶ γὰρ al. γάρ alium locum habere nequit; praecedit enim νῦν δέ, et tunc demum sequitur ipsa quasi oratio οὐ γάρ, σαὶ γὰρ al. Quod libri antiqui haud dubie interpunctione post νῦν δὲ non plena illa, quam recentiores posuerunt, sed commate tantum posito, significare voluerunt. Ita enim Ald. Bas. 1. et 2. scribunt, νῦν δέ, οὐ γάρ ἐστιν εἷς. Ast.

ταύτης δὲ μιᾶς] ταύτης omittunt Par. et Stobaeus Eclog. Phys. p. 23. mox Vind. 54. et 21. ἐπεὶ δὲ δὴ δύο ἐστόν. Ast.

δύο ἐστὸν] De Venere gemina, Vulgari altera, altera Caelite, vid. Apuleius Apol. p. 281. Elmenh. Caeterum hic locus πάντες γὰρ ἴσμεν—τὸν δὲ οὐράνιον legitur in Eclogis Stobaei Physicis p. 23. ita, πάντες—ἀφροδίτη μιᾶς μὲν οὔσης—καὶ ἔρωτας εἶναι—δὲ οὐ πρεσβύτωρ—ἦν δὲ—ξυνεργὸν—. Fischer.

ἡ μέν γέ που] ἡ pro ἡ scripsi, quia est una s. haec, non vero simplex articulus. In prioribus e codd. Vind. pro τὰ θεά reposui Atticum illud τὼ θεά. Vid. Stephan. append. de dialecto Attic. p. 151. 184. Koen. ad Anonym. de Dialect. p. 304. Ast.

ἀμήτωρ] Par. ἀμείνω. Bip.

ἀμήτωρ—οὐρανίαν—πάνδημον] Vid. Xenoph. Symp. viii. 9. ubi cf. Bach. Plotin. Ennead. iii. 5. p. 293. Manan. Epigr. i. 5. Anthol. Gr. t. iii. p. 211. Ast.

ἃ δ' ἑκάτερος εἴληχε] Vulgo legitur ἃ δ' οὖν ἑκάτερος εἴληχε; illud οὖν, quod et sensum et orationem pervertit, ejeci-

αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς πραττομένη οὔτε καλὴ οὔτε αἰσχρά. οἷον III. 181.
ὃ νῦν ἡμεῖς ποιοῦμεν, ἢ πίνειν ἢ ᾄδειν[v] ἢ διαλέγεσθαι, οὐκ
ἔστι τούτων αὐτὸ καθ'[z] αὐτὸ καλὸν[a] οὐδέν, ἀλλ' ἐν τῇ πρά-
ξει, ὡς ἂν πραχθῇ, τοιοῦτον[b] ἀπέβη· καλῶς μὲν γὰρ πρατ- II. ii. 386.
τομένου καὶ ὀρθῶς καλὸν γίγνεται, μὴ ὀρθῶς δὲ αἰσχρόν.
οὕτω δὴ καὶ τὸ ἐρᾶν καὶ ὁ Ἔρως οὐ πᾶς ἐστὶ καλὸς[c] οὐδὲ
ἄξιος ἐγκωμιάζεσθαι, ἀλλ' ὁ καλῶς προτρέπων ἐρᾶν. ὁ μὲν
οὖν[d] τῆς πανδήμου Ἀφροδίτης ὡς ἀληθῶς πάνδημός ἐστι
καὶ ἐξεργάζεται ὅ τι ἂν τύχῃ·[e] καὶ οὗτός ἐστιν ὃν οἱ φαῦ-
λοι τῶν ἀνθρώπων ἐρῶσιν. ἐρῶσι δὲ οἱ τοιοῦτοι[f] πρῶτον μὲν
οὐχ ἧττον γυναικῶν ἢ παίδων, ἔπειτα, ὧν καὶ ἐρῶσι, τῶν
σωμάτων μᾶλλον ἢ τῶν ψυχῶν, ἔπειτα ὡς ἂν δύνωνται
ἀνοητοτάτων,[g] πρὸς τὸ διαπράξασθαι μόνον βλέποντες, ἀμε-
λοῦντες δὲ τοῦ καλῶς ἢ μή. ὅθεν δὴ ξυμβαίνει αὐτοῖς, ὅ

[v] δεῖν corr a.—[z] καθ' αὑτὸ om ΧΔΞΥDKκdpr et pr rt.—[a] τὸ καλὸν F.—[b] τοιοῦτο ΧΓΔΡrαmδπτt.—[c] καλὸς ΧΔ.—[d] δὴ δ.—[e] τύχοι Πδ.—[f] οἵτοι δ.—[g] ἀνοητότατος

tunc, utpote ex falsa repetitione librariorum exorta profectum. Bastius contra Parisinæ mentem legi volebat: ἐπαινετὸν μὲν οὖν οὐ δεῖ πάντα. ἀλλ' οὖν ἐκάτερα εἴληχε, v. c. Haud dubie vera pro οὖν legendum est aut, quorum saepissime confunduntur. Sensus est, *omne, quod divinum est, per se quidem laudari debet (v. pulchrum et bonum est), sed usu inter etiam malum fieri potest; quocirca Amor (per se, ut deus, bonus) etiam perversus fit. Quapropter laudandus quidem est Amor, sed duplex ipsius natura discerni quoque debet.* Ast.

πάντα γὰρ πρᾶξαι] Laudatur hic locus a Cicero N. A. xvii. 20. et Latine vertitur sic, 'Omne omnino factum sic esse habet: neque turpe est, quantum in eo est, neque honestum: velut est, quae facimus nunc ipsi nos, bibere, cantare, disserere: nihil tamque horum ipsum ex se honestum est, quale quum fieret modo factum est, tale extitit. si recte honestoque factum est, tum honestum fit: sin parum recte, turpe fit. sic amare: sic amori non honestum omnino, neque omnis laudis dignum, sed qui fiunt, nos ut honeste amemus.' Atque hunc ipsum locum Stobaeus conjecit in Loci sui Latini v. p. 76. sed legit ὃδ' ἔχει — οὐδ' ἄξιον. Heus.

πραττομένη] Participium delendum esse arbitror: jungi quidem certe cum praecedentibus posse non videtur, ideoque (si retinendum) interpungendum esse ante ipsum. Plura autem de loci hujus lectione dicam in annotatione quae proxime sequitur ad p. 183. D. Stall.

πραττομένη] Stephanus hoc participium expungi vel comma ante ipsum poni volebat, quorum neutrum necessarium esse, recte Fischerus jam monuit. Ceterum cf. Men. p. 366. Ast.

δ νῦν] Sydenhamius conj. ὧν, quod Wolfius merito explosit. Ast.

τύχῃ] Add. Bas. 1. 2. τύχοι quod mutari fortassis a Stephano non debebat. At est tamen paulo post idem modus in omnibus libris δ, τι ἂν τύχωσι. Fischr.

τύχῃ, quod Stephanus reposuit, confirmatur a Vind. omnibus. Ast.

ἀνοητοτάτων] Schützius Lect. Platon. Part. i. conj. ἀνοητοτάτως, quod quamvis Codd. Par. et Vind. 21. et 126. confirmetur, et per se quoque probabilitatis multum habeat, tamen reprehendum esse puto, quia Parisinae menti adversatur. Infra enim ipse dicit: ὅθεν δὴ ἐπὶ τὸ ἧττον τρέπονται — νοῦν μᾶλλον ἔχον ἀγαπῶντες — οὐ γὰρ ἐρῶσι παίδων, ἀλλ' ἡ ἐπειδὰν τῆς ἡλικίας νοῦν ἴσχωσι; et infra ἐν ἀφροσύνῃ λαβόντες ὡς νέου ἐστί. Ast.

τι ἂν τύχωσι, τοῦτο πράττειν, ὁμοίως μὲν ἀγαθόν, ὁμοίως δὲ τοὐναντίον. ἔστι γὰρ καὶ[h] ἀπὸ τῆς θεοῦ νεωτέρας τε οὔσης πολὺ ἢ τῆς ἑτέρας, καὶ μετεχούσης ἐν τῇ γενέσει καὶ θήλεος καὶ ἄῤῥενος.[i] ὁ δὲ τῆς οὐρανίας πρῶτον[k] μὲν οὐ μετεχούσης θήλεος ἀλλ' ἄῤῥενος μόνον—καὶ ἔστιν οὗτος ὁ τῶν παίδων ἔρως—, ἔπειτα[l] πρεσβυτέρας, ὕβρεως ἀμοίρου. ὅθεν δὴ ἐπὶ τὸ ἄῤῥεν τρέπονται οἱ ἐκ τούτου τοῦ[m] ἔρωτος ἔπαινοι,[n] τὸ φύσει ἐῤῥωμενέστερον καὶ νοῦν μᾶλλον
31. ii. 387. ἔχον[o] ἀγαπῶντες. [§. 9.] Καί τις ἂν γνοίη καὶ ἐν[p] αὐτῇ τῇ παιδεραστίᾳ τοὺς[q] εἰλικρινῶς ὑπὸ τούτου τοῦ ἔρωτος ὡρμημένους. οὐ γὰρ ἐρῶσι παίδων, ἀλλ' ἢ[r] ἐπειδὰν ἤδη ἄρχωνται νοῦν ἴσχειν· τοῦτο δὲ πλησιάζει τῷ γενειάσκειν.[s] παρεσκευασμένοι γάρ, οἶμαι, εἰσὶν οἱ ἐντεῦθεν ἀρχόμενοι ἐρᾶν ὡς τὸν βίον ἅπαντα ξυνεσόμενοι καὶ κοινῇ συμβιωσόμενοι,[t] ἀλλ' οὐκ ἐξαπατήσαντες, ἐν ἀφροσύνῃ λαβόντες ὡς νέον, καταγελάσαντες οἰχήσεσθαι ἐπ' ἄλλον ἀποτρέχοντες. χρὴ δὲ καὶ νόμον εἶναι μὴ ἐρᾶν παίδων, ἵνα μὴ εἰς

Kp.—[h] καὶ om Fn.—[i] ἄρσεος n.—[k] οὐ Γ.—[k] πρῶτον...καὶ et mox.—[l] ἔπειτα...ἀμοίρου in mg rc E.—[m] τοῦ om r.—[n] ἐπίπονοι Υ.—[o] ἔχουν μᾶλλον ΞΥ.—[p] ἐπ' K.—[q] τοὺς om D Kp.—[r] ἢ libris deest.—[s] γένει ἀσκεῖν EFrwcnt, γενιάσκειν b.—[t] ξυμβ. ὃ.—[u] ἀνα-

καὶ ἔστιν—ἔρως] Hæc Wolfio et Schützio spuria videbantur; sed, ni fallor, apposite interjecta sunt, quo genuinus amor significetur; ea vero, quæ sequuntur: ὅθεν δὴ ἐπὶ τὸ ἄῤῥεν—ἀγαπῶντες superius: ἔστιν οὗτος ὁ τῶν παίδων ἔρως simulque ejus præstantiam uberius exponunt. Accedit, quod etiam in vulgivagi Amoris descriptione supra legimus: καὶ οὗτός ἐστιν, ὃν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων ἐρῶσιν. Ast.

ἀμοίρου] Bast. malebat ἄμοιρος, quod Ficinus videtur confirmare; sed ὃ δὲ, τῆς οὐρανίας—ἀγαπῶντες, quæ per se exhiberi debebant, propterea quod Amorem cœlestem, vulgivagi in superioribus adumbrati contrarium, describunt, variandæ orationis gratia præcedentibus: ἔστι γὰρ καὶ ἀπὸ τῆς θεοῦ ν. cet. annexa sunt. Hinc recte habet ἀμοίρου. Ast.

ἐκ τούτου τοῦ ἔρωτος] Sic Codd. Vind. Editiones vetustiores articulo carent. Ast.

ἔπαινοι] Hesychius: Ἔπαινοι· οἱ ὑπὸ θεοῦ κατεχόμενοι. Fischer.

§. 9. ἀλλ' ἐπειδὰν] Stephanus. 'Vel ἀλλ' ἢ ἐπειδὰν legendum, vel ἀλλὰ pro ἀλλ' ἢ accipiendum, videtur: ut παίδων appellatio extendatur longius, sicut in nomine ex ea compositio, quo usus modo est.' Recte. nam particula ἀλλὰ, post negationem, sæpe simpliciter ponitur, ita, ut idem valeat, quod εἰ μὴ, ἐὰν μή. Fischer.

τοῦτο δὲ πλησιάζει τ. γενειάσκειν] Hæc quoque Schützio suppositicia visa sunt, male; egregie enim depingunt Pausaniæ indolem, in his rebus fere putidam. Ast.

ἀλλ' οὐκ, ἐξαπατήσαντες κ. τ. λ.] Quæ conjuncta esse debent, distracta, disjungenda vero connexa hic deprehendimus. Verba sic construenda sunt: ἀλλ' οὐκ (int. παρεσκευασμένοι εἰσὶν) καταγελάσαντες οἰχήσεσθαι, ἐπ' ἄλλον ἀποτρέχοντες, ἐξαπατήσαντες, ἐν ἀφροσύνῃ λαβόντες ὡς νέον, h. e. *non ita comparati sunt, ut læti* (s. *ridentes*) *aufugiant, ad alium se convertentes, postquam puerum,* (*imprudentem* s. *insipientem eum* ἐν ἀφροσύνῃ) *utpote adhuc juvenem capientes, deceperunt.* Ast.

ἄδηλον πολλὴ σπουδὴ ἀνηλίσκετο·[u] τὸ γὰρ τῶν παίδων τίλος ἄδηλον οἳ τελευτᾷ κακίας καὶ ἀρετῆς ψυχῆς τε πέρι καὶ σώματος. οἱ μὲν οὖν ἀγαθοὶ τὸν νόμον τοῦτον αὐτοὶ αὑτοῖς ἑκόντες τίθενται, χρῆν[v] δὲ καὶ τούτους τοὺς πανδήμους ἐραστὰς προσαναγκάζειν τὸ τοιοῦτον,[w] ὥς περ καὶ τῶν ἐλευθέρων γυναικῶν προσαναγκάζομεν αὐτοὺς καθ' ὅσον δυ- III. 182.
νάμεθα μὴ ἐρᾶν. οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ καὶ τὸ ὄνειδος πεποιηκότες, ὥς τέ τινας[x] τολμᾶν λέγειν ὡς αἰσχρὸν χαρίζεσθαι ἐρασταῖς. λέγουσι δὲ[y] εἰς τούτους ἀποβλέποντες, ὁρῶν-

λίσκετο DKp.—[v] χρὴν ΧΔΕΤΔΚιερ : χρὴ *ε.—[w] τῶν τοιούτων ΕΤ.—[x] τινας ΧΓΔ

χρῆν δὲ—καὶ σώματος] Hic locus extat apud Stobæum Ecl. Eth. 50. p. 358. Fisch.

ἀνηλίσκετο] Par. et Vind. 126. ἀναλίσκοιτο, quod citerioris Græcitatis proprium est. V. Marklaud. ad Lys. Orat. p. 43. t. v. ed. Reisk. Bast. ad Symp. p. 111. Fischer. ad Crit. p. 129. Hermann. ad Viger. p. 805. sq. Schäfer. Melet. Crit. p. 121. Quod sibi voluerit Marklandus l. l. παῖδας pro παίδων reponens, non perspicio. Ast.

κακίας καὶ ἀρετῆς] Stobæus pro καὶ exhibet ἢ; sed καὶ propter sequens ψυχῆς τε πέρι καὶ σώματος rectius videtur esse ex ingenio Pausaniæ, qui ejusmodi lusibus delectatur. Ast.

χρῆν δὲ καὶ τούτους] χρῆν suppeditarunt Vind. 21. et 126. pro χρὴ, quod per se quidem non damnarem, sed in Pausaniæ oratione minus rectum videtur esse, quam repetitum illud χρῆν δὲ καί. Ast.

τὸ τοιοῦτον] Steph. 'Legitur etiam τῶν τοιούτων, ut referatur ad νόμων, et subaud. τὸν τοιοῦτον νόμον ἑαυτοῖς τίθεσθαι. Alioqui cum τὸ τοιοῦτον subaudiri possit brevius ποιεῖν.' Mihi vero hæc crisis non placet: nam vera lectio videtur esse τὸ τοιοῦτο, ita ut hoc vocabulum referatur ad ipsam rem, et casus ejus pendeat simpliciter a verbo προσαναγκάζειν. In Bas. 2. legitur τῶν τοιούτων e qua scriptura Stephanus sponte videtur conjecisse lectionem τὸν τοιοῦτον. At τῶν τοιούτων quo referri, aut unde pendere, possit, non reperio. Ficinum quidem legisse τὸν τοιοῦτον certum puto, et id retulisse ad νόμον, vertit enim, *Oportet quoque eidem legi vulgares illos amatores, adhibita necessitate, subjicere.* Fisch.

τὸ τοιοῦτον] Bas. 2. et Vind. 21. exhibent τῶν τοιούτων, quod Wolfius, de loquendi ratione προσαναγκάζειν τινά τι male dubitans, recepit, μὴ ἐρᾶν huc referens; eumque Schleiermacher secutus est. Sed primum προσαναγκάζειν et ἀναγκάζειν τινά τι ex usu Græcorum inprimisque Platonis esse, jam Bastius p. 112. et Heind. ad Phædr. p. 235. docuerunt; deinde τὸ τοιοῦτον e quo Wolfium sensum extorquere non potuisse admodum miror, superiora χρῆν δὲ καὶ νόμον εἶναι, μὴ ἐρᾶν παίδων respicere, eo facilius intellectu est, quum proxime præcedat: οἱ μὲν ἀγαθοὶ τὸν νόμον τοῦτον αὐτοὶ αὑτοῖς ἑκόντες τίθενται. Τῶν τοιούτων autem posito, scabritiei Platoni infertur pæne intolerabilis. Verba enim ὥσπερ καὶ τῶν ἐλευθέρων γυναικῶν προσαναγκάζομεν αὐτούς, καθόσον δυνάμεθα, μὴ ἐρᾶν plenam orationem efficere ideoque per se posita esse, sensus docet. Alia esset ratio, si solummodo legeremus: ὥσπερ καὶ τῶν ἐλευθέρων γυναικῶν, μὴ ἐρᾶν; tunc enim verba ὥσπερ τ. γυναικῶν essent interposita et μὴ ἐρᾶν recte ad prius τῶν τοιούτων trahi posset. Ast.

τινὰ] F. τινάς. Sequitur enim idem numerus, et Ficinus non dubium est, quin ita legerit: vertit enim, *Nam hi sunt, qui occasionem convitiis, et quorundam sententiæ, præbuerunt, qui amatori obsequi turpe dicunt.* Fisch.

τινὰ] Voce τινὰ Lysiam oratorem respici, jam ad Platonis Phædrum p. 36. conjeci. In universum quoque τὶς est *nonnemo*. Vid. Heimsoth. ad Musæum p. 67. Quapropter supersedere possumus Fischeri conjectura τινὰς proponentis, quamvis Cobet. Vind. omnibus comprobetur. Ast.

χαρίζεσθαι] Timæus: Χαρίζεσθαι κενῶν μέν, ὅτι οἱ πολλοὶ ἰδίᾳ δέ, ἐπὶ ἀφροδισίοις. Fischer.

II. ii. 388. τες αὐτῶν τὴν ἀκαιρίαν καὶ ἀδικίαν, ἐπεὶ οὐ δή που κοσμίως γε[a] καὶ νομίμως ὁτιοῦν[a] πρᾶγμα[b] πραττόμενον ψόγον ἂν δικαίως φέροι. Καὶ[c] δὴ καὶ ὁ περὶ τὸν ἔρωτα νόμος ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις πόλεσι νοῆσαι ῥᾴδιος· ἁπλῶς γὰρ ὥρισται· ὁ δ' ἐνθάδε καὶ ὁ[d] ἐν Λακεδαίμονι[e] ποικίλος. ἐν [f]Ἰλιδι μὲν γὰρ καὶ ἐν Βοιωτοῖς,[f] καὶ οὗ[g] μὴ σοφοὶ[h] λέγειν, ἁπλῶς νενομοθέτηται καλὸν τὸ χαρίζεσθαι ἐρασταῖς, καὶ οὐκ ἄν τις εἴποι οὔτε νέος οὔτε παλαιὸς ὡς αἰσχρόν, ἵνα, οἶμαι, μὴ πράγματ' ἔχωσι λόγῳ πειρώμενοι πείθειν τοὺς νέους, ἅτε ἀδύνατοι λέγειν· τῆς δὲ [i]Ἰωνίας καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ αἰσχρὸν νενόμισται, ὅσοι ὑπὸ βαρβάροις οἰκοῦσι. τοῖς γὰρ βαρβάροις διὰ τὰς τυραννίδας αἰσχρὸν τοῦτό γε, καὶ ἥ γε φιλοσοφία καὶ ἡ φιλογυμναστία.[j] οὐ γάρ, οἶμαι, ξυμφέρει[j] τοῖς ἄρχουσι φρονήματα μεγάλα ἐγγίγνεσθαι[k] τῶν ἀρχομένων,[l] οὐδὲ φιλίας ἰσχυρὰς καὶ

ΣΥDKrιεπρτt : τινα °s.—[a] δ' ιc.—[b] γε ΑΓΔΕFrιωπτêt : τε °s.—[a] οὖ οὖν Διc.—[b] πρᾶγμα om ΑΥDKrιεpτt.—[c] καὶ ante ὁ om F.—[d] alterum ὁ om ΑΞΥDKrιepτ et pr Δt.—[e] κακοδαίμονι n.—[f] βιωτοῖς EF.—[g] οὐ Δ.—[h] σοφὸν Fβ.—[i] γε φιλογυμναστία καὶ ἡ φιλοσοφία r et (qui cum ΕΚρê φιλογυμνασία habet) τ.—[j] ξ. DKp.—[k] ἐπιγίγνεσθαι β.—[l] τῶν ἀρχομένων ϒ, τοῖς ἀρχομένοις Ξ.—[m] ἡ om rs.—[n] γιγνο-

πρᾶγμα] πρᾶγμα omittunt Vind. et Par. haud male; quamquam confirmatur superioribus πρᾶξις πραττομένη, ἐν τῇ πράξει, ὡς ἂν πραχθῇ. Ast.

δικαίως] Ald. δικαίος. mox Bas. 1. 2. ἔχουσι. male. Fischn.

ὁ ἐν Λακεδαίμονι] Cf. Xenoph. Sympos. viii. 35. ubi cf. Schneid. Maxim. Tyr. Diss. xxvi. 8. p. 217. ubi v. Davis. p. 598. Reliqua citavit Wolfius ad h. l. Ast.

τῆς δὲ Ἰωνίας] Stephan. 'Hoc ordine collocata fuisse verba suspicor, τῆς δὲ Ἰωνίας πολλαχοῦ καὶ ἄλλοθι αἰσχρὸν etc. aliequi, ut habeat ille genitivus, unde pendeat, scribendum fuerit, ἐπὶ δὲ τῆς Ἰωνίας· ante ὅσοι autem subaudiri ἐκείνοις, vel παρ' ἐκείνοις, sive ὑπ' ἐκείνοις.' Ego vero πολλαχοῦ loco non movendum esse censeo, quam et sic ab eo genitivus τῆς Ἰωνίας recte pendeat, et ὅσοι cohaerere arbitror cum ἄλλοθι (Bas. 1. 2. ἄλλοτι. male): quod sane idem est quod παρ' ἄλλοις. Fischn.

τοῖς δὲ Ἰωνίας] Vulgo, τῆς δὲ Ἰωνίας cet. Corruptum esse locum cum Sydenhamio judicat Wolfius. Bastius τῆς Ἰωνίας absolute positum esse, ante ἄλλοθι πολλαχοῦ vero ἐν ἄλλοις excidisse arbitratur. Lenissima, ni fallimur, mutatione locum sanavimus, scribentes τοῖς pro τῆς. Oi (int. ἐκ) Ἰωνίας sunt Iones. Ellipsis haec est imprimis Tragicis familiaris. Sic Eurip. Orest. 857. ὃς ἂν δύνηται πόλεως. Troad. 859. τεκνοποιὸν ἔχουσα τῶνδε γᾶς πόσιν. Cf. Porson. ad Eurip. Orest. p. 150. Schaefer. ad Bos. de ellips. Gr. p. 691. sq. Similiter Constantin. Porphyrog. de Imag. Christ. Edessen. p. 89. ἐν ἀμηχανίᾳ οὖν καὶ τῇ ἰσχάτῃ ἀπηγνώσει οἱ τῆς πόλεως καταστάντες. Et p. 96. οἱ τῆς Ἐδέσσης. (Vid. Schottg. ad Lamb. Bos. p. 339. sq. ed. Schaf.) Thirlwallius p. 45. legendum conjecit, τῇ δὲ Ἰωνίᾳ, intellecta praepositione. In sequentibus pro τοῦτό γε cum Bas. 1. et 2. scripsi τουτί γε. Ast.

τῶν ἀρχομένων] Stephan. 'γρ. τοῖς ἀρχομένοις' quae est Bas. 2. lectio non inepta. Fischn.

τοῖς ἀρχομένοις] E Vind. 21. et Bas. 2. recepimus pro τῶν ἀρχομένων. Ceterum cf. Athen. xiii. p. 602. A. Ast.

κοινωνίας, ὃ δὴ μάλιστα φιλεῖ τά τε ἄλλα πάντα καὶ ὁ ἔρως ἐμποιεῖν. ἔργῳ δὲ τοῦτο ἔμαθον καὶ οἱ ἐνθάδε τύραννοι· ὁ γὰρ Ἀριστογείτονος ἔρως καὶ ἡ[m] Ἁρμοδίου φιλία βέβαιος γενομένη[n] κατέλυσεν αὐτῶν τὴν ἀρχήν. [§. 10.] Οὕτως, οὗ μὲν αἰσχρὸν ἐτέθη χαρίζεσθαι ἐρασταῖς, κακία II. ii. 389.
τῶν θεμένων[o] κεῖται, τῶν μὲν ἀρχόντων πλεονεξία, τῶν δὲ ἀρχομένων ἀνανδρία· οὗ δὲ καλὸν ἁπλῶς ἐνομίσθη, διὰ τὴν τῶν θεμένων[p] τῆς ψυχῆς ἀργίαν. ἐνθάδε δὲ[q] πολὺ τούτων[r] κάλλιον[s] νενομοθέτηται, καὶ ὃ περ εἶπον, οὐ ῥᾴδιον κατανοῆσαι. ἐνθυμηθέντι[t] γὰρ ὅτι λέγεται κάλλιον τὸ φανερῶς ἐρᾶν[u] τοῦ λάθρᾳ, καὶ μάλιστα τῶν γενναιοτάτων καὶ ἀρίστων, κἂν[v] αἰσχίους ἄλλων ὦσι, καὶ ὅτι[w] αὖ[x] ἡ παρακέλευσις τῷ ἐρῶντι παρὰ πάντων θαυμαστή, οὐχ ὡς τι αἰσχρὸν ποιοῦντι, καὶ ἐλόντι τε[y] καλὸν δοκεῖ εἶναι καὶ μὴ ἑλόντι αἰσχρόν, καὶ πρὸς τὸ ἐπιχειρεῖν ἐλεῖν ἐξουσίαν ὁ νόμος δέδωκε τῷ ἐραστῇ θαυμαστὰ ἔργα ἐργαζομένῳ ἐπαινεῖσθαι, ἃ εἴ[z] τις τολμώη[a] ποιεῖν ἄλλ' ὁτιοῦν διώκων καὶ βουλόμενος διαπράξασθαι πλὴν τοῦτο, [φιλοσοφίας] τὰ III. 183.
μέγιστα κατ' αὐτοῦ ἂν ὀνείδη. εἰ γὰρ ἦ χρήματα βουλόμε-

ἴσων ἴσων
μενη Π.—[n] θεμάτων Εδ.—[o] θεμάτων Εδ. θεμάτων F.—[p] δὲ om ΑΔDEFKπrpr̃ēt.—[q] τι τῶν DK —[r] καλῶν DK.—[s] ἐνεθυμήθην DKp.—[t] ὁρᾶν μι r.—[u] κἂν ΧΕΤDKωp: καὶ ἂν [v]τ.—[w] ὅτι καὶ Γ.—[x] ἂν μr.—[y] τε om ΑΔΤDKp et pr κ.—[z] αἰεὶ ΑΔ, ἂν εἴ

τά τε ἄλλα πάντα] Schleiermacher conj. τά τε ἄλλα ταῦτα (int. φιλοσοφία καὶ φιλογυμναστία). Sed Graece loquendi ratio postulat, ut verba sic explicemus: ἡ δὴ τά τε ἄλλα πάντα καὶ μάλιστα ὁ ἔρως ἐμποιεῖν φιλεῖ, h. e. prae ceteris omnibus, quae hoc efficiunt, maxime amor illud efficit. Ast.

Ἁρμοδίου] Abl. ἡμῶν e quo in Ran. 1. 2. In hunc est Ἡρωδίων uti Fr. quoque scriptum esse in libris reperisse videtur, quum verum ejus habeat, *Harmodii*. Sed verum hominis nomen fuit Ἁρμόδιος. De Aristogitone et Harmodio, tyrannicidis, legendae est Meursius in Pisistrato §. 13. e. qui locos scriptorum utriusque linguae magna diligentia congessit. Fischer.

καὶ ἡ Ἁρμοδίου φιλία] Articulum ἡ e Vind. 21 et 126 recepi. De re ipsa vid. Interpp. ad Thucyd. vi. 54. Valckenaer. ad Herodot. p. 398. Ilgen. ad Scol. p. 47. Ast.

§. 10. ἐνθυμηθέντι γὰρ] Vind. 126. Par. ἐνεθυμήθην, margini cod. 54. adscriptum legitur ἐνεθυμήθη. Sed sana esse verba, interpretes jam recte monuerunt. Interrupta est enim orationis cohaerentia verbis interpositis: εἰ γὰρ ἦ χρήματα—δ ἐνθάδε; tunc verba ταύτῃ μὲν οὖν εὐθεῖαι ἂν τις cet. apodosin efficiunt pro, δοκοίη ἄν (respecta ad prius ἐνθυμηθέντι) πάγκαλον νομίζεσθαι cet. Ast.

πρὸς τῷ ἐπιχειρεῖν] Scripsi pro πρὸς τό, quod vitium interpretes latere potuisse, admodum miror. Fischerus ad Weller. t. iv. p. 255. πρὸς cum accusativo hac significatione constructum male defendere conatur. Ast.

φιλοσοφίας τὰ μέγιστα] Schleiermachero suspecta est vox φιλοσοφίας. Equidem suspicor, hoc quoque, sicuti plurima in his orationibus amatoriis, philosophi vel oratoris cujusdam scriptum vel dictum respicere. Scilicet sophistica alia et

νος παρά του λαβεῖν ἢ ἀρχὴν ἄρξαι ἢ τιν' ἄλλην δύναμιν ἐθέλοι[b] ποιεῖν οἷά περ οἱ ἱκέται πρὸς τὰ παιδικά, ἱκετείας τε καὶ ἀντιβολήσεις ἐν ταῖς δεήσεσι ποιούμενοι, καὶ ὅρκους ὀμνύντες,[c] καὶ κοιμήσεις ἐπὶ θύραις, καὶ ἐθέλοντες[d] δουλείας[e] δουλεύειν οἵας οὐδ' ἂν δοῦλος οὐδείς, ἐμποδίζοιτο[f] ἂν μὴ
II. ii. 390. πράττειν οὕτω τὴν πρᾶξιν καὶ ὑπὸ φίλων καὶ ὑπὸ ἐχθρῶν, τῶν μὲν ὀνειδιζόντων κολακείας[g] καὶ ἀνελευθερίας,[h] τῶν[i] δὲ νουθετούντων καὶ αἰσχυνομένων ὑπὲρ αὐτῶν· τῷ δ' ἐρῶντι[j] πάντα ταῦτα[k] ποιοῦντι χάρις ἔπεστι,[l] καὶ δέδοται[m] ὑπὸ τοῦ νόμου ἄνευ ὀνείδους πράττειν, ὡς πάγκαλόν τι[n] πρᾶγμα διαπραττομένου.[o] ὃ δὲ δεινότατον, ὥς[p] γε[q] λέγουσιν οἱ πολλοί, ὅτι καὶ ὀμνύντι μόνῳ[r] συγγνώμη παρὰ θεῶν ἐκβάντι τὸν ὅρκον·[s] ἀφροδίσιον γὰρ ὅρκον οὔ φασιν εἶναι. οὕτω καὶ οἱ[t] θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι πᾶσαν ἐξουσίαν πεποιήκασι τῷ ἐρῶντι, ὡς ὁ νόμος φησὶν ὁ ἐνθάδε. ταύτῃ[u] μὲν οὖν οἰηθείη

DKp.—[a] τολμῶ pr Σ, τολμῶν EFπ.—[b] ἐθέλοι ΑΔΤDPιω: ἐθέλει [s]σ.—[c] ὀμνύοντες Υ.—[d] ἐθέλοντες ΑΓΔΤDEFKτιωπρτέt: ἐθελοντὰς σ.—[e] δουλείας om Διω.—[f] ἐμποδίζοιτ' π.—[g] κολακείαν Ξ.—[h] ἀνελευθερίας Δ, ἀνελευθερίαν Ξ.—[i] τῶν...αὐτῶν in mg rc F.—[j] ἐρωτῶντι Κ.—[k] πάντα ταῦτα ΑΔΕΤDKιωρ: ταῦτα πάντα [s]σ.—[l] ἔπεσται Δ, ἕπεται Αιω.—[m] δίδοται Fιω.—[n] γε Γ.—[o] διαπραττομένου ΑΓΔDEFK τιωπρτέt: διαπραττομένῳ [s]σ.—[p] ὅς...συγγνώμη om F.—[q] γε om Kp.—[r] μόνον DKp et corr β.—[s] τὸν ὅρκον ΔΕΤDKιωρ, τῶν ὅρκων Α: τῶν ὅρκων [s]σ.—[t] utrumque

rhetorica ætate philosophia censebatur vulgo iis, quæ ad vitam non solum bene atque honeste agendam, sed inani quoque virtutis ac probitatis specie fucandam facere viderentur. Ast.

ἐθελονταὶ καί] Editi libri habent καὶ ἐθελονταί, Vind. ἐθέλοντες, solemni permutatione (v. Sturz. Lexic. Xenoph. vol. ii. p. 22.) Infinitivus δουλεύειν efflagitat participium vel adjectivum loco participii positum: vel ἐθέλοντες, h. e. *cupidi, studiosi* (v. Heind. ad Theæt. §. 4. p. 143. D. ἐθέλειν enim sæpenumero est *exoptare, cupere*, v. Dorvill. ad Charit. p. 541. Observatt. nostr. in Pindar. Olymp. in Beck. Comment. Societ. Philol. Lips. v. ii. pt. i. p. 19.) vel ἐθελονταὶ (int. ὄντες). Vind. lectionem ἐθέλοντες nunc quidem præferrem. Vulgaris lectio tolerari nequit. Namque si ad ἐθέλοι infinitivum δουλεύειν referres, mirum in modum turbaretur orationis perspicuitas. Καί, quod, vocis ἐθελονταί mutationibus affectum, ante ἐθελονταὶ vel ἐθέλοντες positum erat, orationis nexu postulante subjeci. Ceterum ad vocem κοιμήσεις e verbo sequente δουλεύειν aliud simile cruendum esse, vix est ut moneam. De re ipsa vid. Wolfii. not. Ast.

κολακ. καὶ ἀνελευθ.] Bas. 2. κολακείαν καὶ ἀνελευθερίαν. At alter numerus recte habet, quem Ficinus quoque reddidit, *Illi adulationes servilesque assentationes vituperabunt.* mox νουθετ. sine particula καί Bas. 2. male. Fischr.

ὃ δὲ—φησὶν ὁ ἐνθάδε] Hic locus extat in Eclogis Ethicis Stobæi c. 61. p. 393. Legitur ibi ξυγγνώμη—τὸν ὅρκον. Fischr.

τῶν ὅρκων] Vind. 21. 126. et Cyrillus contra Julian. vi. p. 187. C. τὸν ὅρκον, quod placet; accusativus enim cum verbo ἐκβαίνειν solet conjungi. Sic Rep. i. 20. (ubi e cod. Venet. τούτου pro τουτο sine causa reposui). iii. 14. Politic. p. 174. ed. Fisch. Aristot. Politic. iv. 11. Stob. Eclog. Phys. t. i. p. 410. al. De re ipsa cf. præter eos, quos Wolfius laudavit, Jacobs. ad Anthol. Gr. t. i. p. 261. Ast.

ὅρκον] Steph. 'Post ὅρκον videri po-

ἂν τις πάγκαλον νομίζεσθαι ἐν τῇδε τῇ πόλει[v] καὶ τὸ ἐρᾶν καὶ τὸ φίλους γίγνεσθαι τοῖς ἐρασταῖς. [§. 11.] Ἐπειδὰν δὲ παιδαγωγοὺς ἱστιήσαντες οἱ πατέρες τοῖς ἐρωμένοις μὴ ἐῶσι διαλέγεσθαι τοῖς ἐρασταῖς, καὶ τῷ παιδαγωγῷ ταῦτα προστεταγμένα[w] ᾖ,[x] ἡλικιῶται δὲ καὶ ἑταῖροι[y] ὀνειδίζωσιν,[z] ἐάν τι ὁρῶσι τοιοῦτο[a] γιγνόμενον, καὶ τοὺς ὀνειδίζοντας αὖ οἱ πρεσβύτεροι μὴ διακωλύωσι μηδὲ λοιδορῶσιν ὡς οὐκ ὀρθῶς λέγοντας,[b] εἰς δὲ[c] ταῦτά τις αὖ βλέψας[d] ἡγήσαιτ' ἂν πάλιν αἴσχιστον τὸ τοιοῦτον ἐνθάδε νομίζεσθαι. τὸ δέ, οἶμαι, ὧδ' ἔχει· οὐχ ἁπλοῦν ἐστίν, ὅ περ ἐξ

οἱ om ΕΥrt.—[v] ταύτην Ευπ.—[w] τῇ πόλει τῇδε Ξ.—[w] ταῦτ' εἴη προστ. Υ et corr Ξ.—[x] οἱ ΛΔΞΥDK, ἢ οἱ p.—[y] ἑταῖροι Astius: libri ἕτεροι.—[z] ὀνειδίζουσιν r: ὀνειδ. ...τοὺς om ur.—[a] τοιοῦτον DKp.—[b] λέγοντας ὡς οὐκ ὀρθῶς Γ.—[c] δὲ ΧΓΔΥDEKuw πρτ: δὴ °v.—[d] ἐμβλέψας DKp, ἂν βλέψας Υ.—[e] οὔτ' αὐτὸ καλὸν Γ.—[f] εἶναι om DKp.—[g] οὔτ' αὐτὸ F, καὶ αὐτὸ Γ.—[h] οὔτ' ω.—[i] αἰσχρὸν μὲν ΧΓΥDEKruwπρêt:

test aliquid deesse. Quidam ἐμπολίτιμον desiderari existimarunt. Ficinus, *Venetum jusjurandum nihil valere.* Nihil autem addendo, intelligendum esset, ὅρκον οὐκ εἶναι ἐν τοῖς ἀφροδισίοις, vel τοῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια.' At non opus esse arbitror his ambagibus. Immo οὐ conjungendum est cum φασίν, ita ut οὐ φασιν ut *negant*: ὅρκους ἀφροδισίους est *jusjurandum, quod dat, vel dedit, amator*: et εἶναι declarat *valere*, ut Ficinus et Cornarius recte acceperunt. Itaque sensus est, *Amatorem jurejurando tenere negant.* Fiscu.

καὶ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι] Cyrill. l. l. καὶ θεοὶ καὶ ἀνθρωποι. Et paullo post: πᾶσαν ποιήσασι ἐξουσίαν. Ast.

§. 11. ἑταῖροι] Pro ἕτεροι scripsi e Ficino, ut qui verterit, *socii.* Idem proposuit Heind. ad Phædr. p. 210. Simul frequentius harum vocum permutatione. Ast.

δὲ—ἁπλοῦν] Bas. 2. δὲ ἁπλοῦν, omisso verbis ἔχει οὐχ. Ficinus vertit, *Quapropter ita hoc habere se arbitror, ut ipsum secundum se, sicut principio dictum est, neque honestum sit neque turpe. Neque enim simplex est, sed recte factum honestum, contra, turpe.* Fiscu.

εἶναι] Infinitivo εἶναι hic locus non videtur opus habere: in quo parenthesi sunt includenda ista ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἐλέχθη. Is autem cujus hic mentionem facit locus, ubi nimirum illud dixit, extat in fine p. 180. et in principio p. 181. ibi enim legimus, πᾶσα γὰρ πρᾶξις δὲ ἔχει· αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς πραττομένη, οὔτε καλὴ οὔτε αἰσχρά. Unde (quemadmodum modo dixi) participium πραττομένη abesse debere existimo: nec certe a Ficino agnoscitur: ac quum πρᾶξις quodammodo includat in se πραττομένη, non immerito quis supervacaneum esse dixerit, meo quidem judicio. Ad alterum autem locum quod attinet, qui est in p. 183. in eo Fic. legit, οὐ γὰρ ἁπλοῦν ἐστιν. ponitque verba hæc, ante ista, ἀλλὰ καλῶς μὲν πραττόμενον. Steph.

οὐχ ἁπλοῦν ἐστιν] Cod. Par. et Bas. 2. omittunt δὲ ἁπλοῦν: Bastius οὐχ ante ἁπλοῦν expungi volebat, et Schleiermacher ita vertit, ac si legisset: οὐχ ἁπλᾶς οὔτε καλὸν ἐστι cet. Sana esse hæc verba existimo, ita vero interpretanda, *non simplex et absolutum est* (ἁπλοῦν est *simplex et absolutum*, quod sine ulla exceptione ac conditione valet, ut creberrime apud Platonem legitur), *quod* (h. e. *sicuti*) *ab initio dictum est jus se neque pulchrum, neque turpe.* Verba ὅπερ—ἐλέχθη οὔτε καλὸν cet. explicationi præcedentium: οὐχ ἁπλοῦν ἐστιν inserviunt. Εἶναι vero sic solet verbis dicendi et appellandi non solum abundanter, sed etiam ita conjungi, ut modi fere finiti partes agat. Cf. quæ Reisius ad Viger. p. 737. sq. de hoc genere disputavit. Itaque εἶναι, si sensum spectas, pro ἐστιν positum est, ratio vero grammatica e verbo ἐλέχθη pendere jubet. Ast.

ἀρχῆς ἐλέχθη, οὔτε καλὸν[c] εἶναι[f] αὐτὸ[g] καθ' αὐτὸ οὔτε[h]
11. ii. 391. αἰσχρόν, ἀλλὰ καλῶς μὲν πραττόμενον καλόν, αἰσχρῶς δὲ αἰσχρόν. αἰσχρῶς μὲν[i] οὖν ἐστὶ πονηρῷ τε καὶ πονηρῶς χαρίζεσθαι, καλῶς[j] δὲ χρηστῷ[k] τε καὶ καλῶς. πονηρὸς δ' ἔστιν ἐπεῖνος ὁ ἐραστὴς ὁ πάνδημος, ὁ τοῦ σώματος μᾶλλον ἢ τῆς[l] ψυχῆς ἐρῶν. καὶ[m] γὰρ οὐδὲ μόνιμός ἐστιν, ἅτε οὐδὲ[n] μονίμου ἐρῶν πράγματος·[o] ἅμα γὰρ τῷ τοῦ σώματος ἄνθει λήγοντι, οὗ περ ἤρα, οἴχεται ἀποπτάμενος, πολλοὺς λόγους[p] καὶ ὑποσχέσεις καταισχύνας. ὁ δὲ τοῦ ἤθους χρηστοῦ ὄντος ἐραστὴς διὰ βίου μένει, ἅτε μονίμῳ συντα-
11. iii. 184. κείς. τούτους δὴ βούλεται ὁ ἡμέτερος νόμος[q] εὖ καὶ καλῶς βασανίζειν, καὶ τοῖς μὲν χαρίσασθαι,[r] τοὺς δὲ διαφεύγειν. διὰ ταῦτα οὖν τοῖς[s] μὲν διώκειν παρακελεύεται, τοῖς[t] δὲ φεύγειν, ἀγωνοθετῶν καὶ βασανίζων ποτέρων[u] ποτέ[v] ἐστιν ὁ ἐρῶν καὶ ποτέρων ὁ ἐρώμενος. οὕτω[w] δὴ[x] ὑπὸ ταύτης τῆς αἰτίας πρῶτον μὲν τὸ ἁλίσκεσθαι ταχὺ αἰσχρὸν νενόμισται,[y] ἵνα χρόνος ἐγγένηται, ὃς δὴ δοκεῖ τὰ πολλὰ καλῶς βασανίζειν· ἔπειτα τὸ ὑπὸ χρημάτων[z] καὶ ὑπὸ πολιτικῶν δυνάμεων ἁλῶναι αἰσχρόν, ἐάν τε[a] κακῶς πάσχων πτήξῃ καὶ μὴ καρτερήσῃ, ἄν τ' εὐεργετούμενος[b] εἰς χρήματα ἢ εἰς[c] διαπράξεις πολιτικὰς μὴ καταφρονήσῃ. οὐδὲν[d] γὰρ δοκεῖ
11. ii. 392. τούτων οὔτε βέβαιον οὔτε μόνιμον εἶναι, χωρὶς τοῦ μηδὲ πεφυκέναι ἀπ' αὐτῶν γενναίαν φιλίαν. [§. 12.] Μία

αἰσχρὸν μὲν °ς.—[j] καλῶς DKp: καλὸν °ς.—[k] χρηστόν pr Σ.—[l] ἢ τῆς ψυχῆς ἐρῶν ΧΔΞΤDKp: ἐρῶν ἢ τῆς ψυχῆς °ς.—[m] οὐ η: καὶ...μονίμου om κ.—[n] οὐ ΧΓΤ.—[o] πράγματος ἐρῶν Γ.—[p] πολλοὺς λόγους om p.—[q] λόγος rτ.—[r] χαρίζεσθαι ΞΤD Kp.—[s] τοὺς DKp et corr Γ—[t] τοὺς ΓDKp.—[u] ποτέρω Δ.—[v] ποτ' ιε.—[w] οἵτε, in mg posito ὅτε, F.—[x] δὴ καὶ Γτ.—[y] νενόμικεν τ.—[z] διὰ χρ. F.—[a] περ DKp.—[b] ἀντενεργετούμενος ΤΕΒ, ἐὰν τ' εὐεργετούμενος τ.—[c] ἢ καὶ εἰς ΞΤ.—[d] οὐδενὸς F.

αἰσχρὸν] Par. Vind. Ald. Bas. 1. αἰσχρῶς. Similiter mox pro καλὸν Par. exhibet καλῶς. Ast.

ἄνθει λήγοντι] Cf. Phædr. 294. Alcibiad. i. p. 112. Xenoph. Symp. viii. 14. Heusd. Spec. Crit. in Platon. p. 114. Sydenhamius conj. ἅμα γὰρ—ἄνθει, λήγοντος οὗπερ ἤρα. Cf. Thiersch. p. 46. Ast.

ἀποπτάμενος] Hesychius: Ἀποπτάμενος· ἀποπτάς. Imitatus enim Plato videtur locum Homeri Il. B. 71. Ὤιχετ' ἀποπτάμενος. Fischer.

πολλοὺς λόγους] Absunt hæc verba a Par. et Vind. 126. Ast.

διὰ ταῦτα οὖν] Par. τοὺς μὲν—τοὺς δὲ, ut Vind. 126. Schutzius hanc totam orationem διὰ ταῦτα—ὁ ἐρώμενος, utpote ex repetitione præcedentium a librario profectam, exterminandam esse censet, Bastius vero τοὺς μὲν et τοὺς δὲ probans verba καὶ ποτέρων pro spuriis habet. Utrumque est procul vero. Τοῖς μὲν respicit amatores, τοῖς δὲ vero pueros. Itaque repetitionis suspicio nulla est. Ast.

ἢ εἰς] Vind. 21. ἢ καὶ εἰς. Ast.

δὴ[o] λείπεται τῷ ἡμετέρῳ νόμῳ ὁδός, εἰ μέλλει καλῶς χαρίεισθαι ἐραστῇ παιδικά. ἔστι γὰρ ἡμῖν νόμος, ὡς περ[f] ἐπὶ τοῖς ἐρασταῖς ἦν δουλεύειν[g] ἑθέλοντα ἡντινοῦν δουλείαν παιδικοῖς μὴ κολακείαν εἶναι μηδὲ ἐπονείδιστον, οὕτω δὴ καὶ ἄλλη[h] μία[i] μόνη[j] δουλεία ἐκούσιος λείπεται οὐκ[k] ἐπονείδιστος· αὕτη δέ[l] ἐστιν ἡ περὶ τὴν ἀρετήν. νενόμισται γὰρ δὴ ἡμῖν,[m] ἐάν τις ἑθέλῃ τινὰ θεραπεύειν ἡγούμενος δι'[n] ἐκείνου[o] ἀμείνων ἔσεσθαι ἢ κατὰ σοφίαν τινὰ ἢ κατὰ[p] ἄλλο ὁτιοῦν μέρος ἀρετῆς, αὕτη αὖ[q] ἡ ἑθελοδουλεία[r] οὐκ αἰσχρὰ εἶναι οὐδὲ κολακεία. δεῖ δὲ τῷ νόμῳ τούτῳ ξυμβαλεῖν[s] εἰς ταὐτό, τόν τε περὶ τὴν παιδεραστίαν καὶ τὸν περὶ τὴν φιλοσοφίαν τε καὶ τὴν ἄλλην ἀρετήν, εἰ μέλλει[t] ξυμβῆναι[u] καλὸν γενέσθαι τὸ[v] ἐραστῇ παιδικὰ χαρίσασθαι. ὅταν γὰρ εἰς τὸ αὐτὸ ἔλθωσιν ἐραστής τε καὶ παιδικά, νόμον ἔχων ἑκάτερος, ὁ μὲν χαρισαμένοις παιδικοῖς ὑπηρετῶν ὁτιοῦν δικαίως ἂν[w] ὑπηρετεῖν,[x] ὁ δὲ τῷ ποιοῦντι αὐτὸν σοφόν τε[y] κἀγαθὸν[z] δικαίως αὖ[a] ὁτιοῦν ἂν[b] ὑπουργεῖν,[c] καὶ ὁ μὲν δυνάμενος εἰς φρόνησιν καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ξυμβάλλεσθαι,[d] ὁ δὲ δεόμενος εἰς παίδευσιν καὶ τὴν ἄλλην σοφίαν κτᾶσθαι, II. ii. 393.

—[o] δὲ Π.—[f] ὅστερ Υ. ὅσπερ Χ.—[g] κολακείαν τ et pr r.—[h] ἄλη Δ.—[i] μία om EFx

ον

πδ.—[j] μόνη Ξ, μόνον ΓDEFKrupτέί, μῶν ΧΔαω.—[k] οὐκ om Π.—[l] δ' κρ.—[m] ἡμῖν om ϛ.—[n] δ' Π.—[o] ἐκείνου ΧΔαω.—[p] κατ' pt.—[q] οὖν u.—[r] ἑθελοδουλία Dιτ.—[s] ξ. ΓDFKrupτέί.—[t] μέλλοι ϛ.—[u] ξυμβαίνει Δαω.—[v] τὸ ΓΞΣt et pr u : τῷ [o]τ.—[w] οὖν ΧΔΠΚρ. om Υ et pr Σ.—[x] ὑπηρετεῖν...ὁτιοῦν om pr ϛ.—[y] τε om K.—[z] κἀγαθὸν Γ. καὶ ἀγαθὸν [o]τ.—[a] αὖ ΧΓΑΞΤDKπρτ, οὖν ω : ἂν [o]τ.—[b] αὖ ΧΔ, om TDKρϛ et pr Ξ.—[c] ὑπουργῶν ΧΓΔDEFKrupτέί.—[d] ξυμβαλίσθαι ΧΔΞΡDKρ.—[e] τὸν νόμον D.—

ϛ. 12. ἑθελοντήν] Sic e Ficino, qui recte, *nullum voluntarium amatoris in amatum obsequium*, reposuimus; idem voluit quoque Bastius p. 35. Accedit Stobaei auctoritas, qui Serm. v. p. 76. ἑθελοντὰς exhibet. Vulgo ἑθέλοντα. Ast.

ἄλλη μία μόνη] Schutzius pro ἄλλη legi maluit τούτοις vel ἄλλοις, ἢ τούτοις. Sed ἄλλη est *praeterea*, igitur praeter illud positi in amatorem obsequium. Sic Alcibiad. i. p. 22. B. 49. B. Theaet. 180. B. Xenoph. Anab. i. 5. 3. Apolog. ϛ. 3. Bastius contra vitium quaerebat in voce μόνη, conjiciens νομίμη. Sed omnia sana sunt, satisque abunde ὁ μόνος, v. Schefer. Melet. Crit. p. 19. sq. Thiersch. p. 46. sq. Ceterum cum ipsa sententia cf. Euthyd. 282. B. Ast.

τὸ νόμῳ τούτῳ] Ald. Bas. 1. 2. τῷ νόμῳ τούτῳ. Unde Stephe. 'Male in praecedentibus editionibus pro his accusativis dualibus sunt singulares dativi, τῷ νόμῳ τούτῳ.' Ficin.

τὸ ἐραστῇ—χαρίσασθαι] E Vind. 21. reposui pro τῷ ἐραστῇ. Ast.

δικαίως αὖ] E Par. et Vind. 54. et 126. scripsi pro δικαίως ἂν, quia sensum particula αὖ magis juvatur. Pro ὑπουργεῖν Vind. 54. et 126. Par. ὑπουργῶν; quocirca Bastius etiam prius ὑπηρετεῖν in participium mutari volebat, quod equidem non probo. Ast.

εἰς παίδευσιν] Schutzius praepositionem εἰς delendam arbitrabatur. Sed, ni fallor, recte habet; κτᾶσθαι enim (*sibi conciliare*) pronomen αὐτὸν (int. τὸν

τότε δὴ τούτων ξυνιόντων εἰς ταὐτὸν τῶν νόμων[e] μοναχοῦ[f] ἐνταῦθα ξυμπίπτει τὸ καλὸν εἶναι παιδικὰ ἐραστῇ χαρίσασθαι, ἄλλοθι δὲ οὐδαμοῦ.[g] ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐξαπατηθῆναι οὐδὲν αἰσχρόν· ἐπὶ δὲ τοῖς ἄλλοις πᾶσι καὶ ἐξαπατωμένῳ
viii. 185. αἰσχύνην φέρει καὶ μή. εἰ γάρ τις ἐραστή[h] ὡς πλουσίῳ πλούτου ἕνεκα χαρισάμενος ἐξαπατηθείη καὶ μὴ λάβοι[i] χρήματα, ἀναφανέντος τοῦ ἐραστοῦ[j] πένητος, οὐδὲν ἧττον αἰσχρόν· δοκεῖ γὰρ ὁ τοιοῦτος τό γε αὑτοῦ ἐπιδεῖξαι, ὅτι ἕνεκα χρημάτων ὁτιοῦν ἂν ὁτῳοῦν ὑπηρετοῖ, τοῦτο δὲ οὐ καλόν. κατὰ τὸν αὐτὸν δὴ λόγον κἂν[k] εἴ τις ὡς ἀγαθῷ χαρισάμενος καὶ αὐτὸς ὡς ἀμείνων ἐσόμενος διὰ τὴν φιλίαν τοῦ[l] ἐραστοῦ ἐξαπατηθείη, ἀναφανέντος ἐκείνου κακοῦ καὶ οὐ κεκτημένου ἀρετήν, ὅμως καλὴ ἡ[m] ἀπάτη· δοκεῖ γὰρ αὖ[n] καὶ οὗτος τὸ καθ' αὑτὸν δεδηλωκέναι[o] ὅτι ἀρετῆς γ'[p] ἕνεκα καὶ τοῦ βελτίων γενέσθαι πᾶν ἂν παντὶ προθυ-

[f] πολλαχοῦ Kp et pr D.—[g] οὐδαμῇ n.—[h] ἐραστὴς w.—[i] λάβῃ ΞΥDKnp.—[j] ἐραστοῦ om T.—[k] καὶ r.—[l] τοῦ add ΓΞΥDKp.—[m] ἡ om pr t.—[n] ἂν Υ, om Γ.—[o] δεδηλ-

ἐραστὴν), ut in oratione antecedente, omissum efflagitat; quod h. l. de industria factum esse opinor. Supplere enim jam poteris etiam τινὰ (quod tam frequenter omittitur, v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. 1. p. 203. Schäfer. ad Lamb. Bos. p. 476.) ita ut verba sententiæ generalioris speciem præ se ferant. Ast.

εἰς τὸν αὐτὸν νόμον] *Conspirantibus his ad unam eandemque legem accipiendam, s. statuentibus sibi unam eandemque legem.* Vulgo: εἰς ταυτὸν τῶν νόμων, quod otiosum est, propterea quod τούτων, ut e præcedentibus clare apparet, puerum et amatorem respicit, non legem. Vind. 126. exhibet εἰς αὐτὸν τὸν νόμον, quod, articulo ante αὐτὸν posito, germanum esse duco. Basilius verba τῶν νόμων ab aliena manu illata esse arbitrabatur. Ast.

φέρει] Credat quispiam suum verbo φέρει nominativum deesse. Fic. quidem certe subaudit et ipse in sua interpretatione ex præcedentibus, τὸ χαρίζεσθαι: cum καὶ μὴ autem, participium ἐξαπατωμένῳ. Ego vero dicerem potius cum φέρει αἰσχύνην subaudiendum esse τὸ ἐξαπατηθῆναι, nisi putarem obstare voculas καὶ μή: neque enim dici potest αἰσχύνην φέρει τὸ ἐξαπατηθῆναι, καὶ ἐξαπατωμένῳ καὶ μὴ ἐξαπατωμένῳ. Sed ἐπὶ τούτῳ intelligendum fuerit (meo quidem judicio) ἐπὶ κτήσει παιδεύσεως καὶ τῆς ἄλλης σοφίας, (ex his quæ præcesserunt, παίδευσιν καὶ τὴν ἄλλην σοφίαν κτᾶσθαι) vel, ἀρετῆς ἕνεκα δὲ τοῦ βελτίων γενέσθαι, sicut postea dicet. ut hic sit istius loci sensus, *Si quis ab amatore suo gratiam inire studeat, desiderio sapientiæ quam se ab eo consequuturum speret, etiamsi illum decipi contingat et spe sua excidere, nullam ignominiæ notam hoc studium inurere potest: at siquis alius rei desiderio id faciat, in dedecus incurrit, sive deceptus spe sua frustretur, sive ea potiatur.* Sed mirum videri queat illum posteriori exemplo, quo proponitur ignominiosum gratificandi studium, sicut priore honestum propositum fuerat, verba hæc præfigere, κατὰ τὸν αὐτὸν δὴ λόγον. Ficinus tamen, verbum verbo reddens, vertit, *eadem ratione:* non *vicissim*, aut *vice versa*. Steph.

χαρισάμενος] Steph. 'Melius fortasse legeretur χαρισόμενος.' male, credo. Etiam Ficinus habet, *gratificatus*. Et Plato tum scripsisset potius χαριούμενος. Fischn.

ἐραστοῦ] Articulum τοῦ addunt Vind. 21. et 126. haud scio an recte. Ast.

δεδηλωκέναι] Par. δεδηλωμένον ὅτι. Mox Vind. 54. et 21. ὅτι ἀρετῆς γ' ἕνεκα. Ast.

μηθείη, τοῦτο δὲ αὖ πάντων κάλλιστον. οὕτω πάντως γε καλὸν ἀρετῆς[1] ἕνεκα χαρίζεσθαι. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς Οὐρανίας θεοῦ ἔρως καὶ[2] οὐράνιος καὶ πολλοῦ ἄξιος καὶ τόλει καὶ ἰδιώταις, πολλὴν[3] ἐπιμέλειαν ἀναγκάζων ποιεῖσθαι II. ii. 394.
πρὸς ἀρετὴν τόν τε ἐρῶντα αὐτὸν αὑτοῦ καὶ τὸν ἐρώμενον· οἱ δ' ἕτεροι πάντες τῆς ἑτέρας, τῆς παιδήμου. Ταῦτά σοι, ἔφη, ὡς[4] ἐκ τοῦ[5] παραχρῆμα, ὦ Φαῖδρε, περὶ Ἔρωτος συμβάλλομαι.[6]

§. 13. Παυσανίου δὲ παυσαμένου, διδάσκουσι γάρ με ἴσα λέγειν[7] οὑτωσὶ[8] οἱ σοφοί, ἔφη ὁ Ἀριστόδημος δεῖν[9] μὲν Ἀριστοφάνη[a] λέγειν, τυγχάνειν δὲ αὐτῷ τινὰ ἢ[a] ὑπὸ πλησμονῆς ἢ ὑπό τινος ἄλλου[b] λύγγα ἐπιπεπτωκυῖαν[c] καὶ οὐχ οἷόν τε εἶναι λέγειν,[d] ἀλλ' εἰκεῖν αὐτόν—ἐν τῇ κάτω[e] γὰρ αὐτοῦ τὸν ἰατρὸν[f] Ἐρυξίμαχον κατακεῖσθαι—Ὦ Ἐρυξίμαχε, δίκαιος εἶ ἢ παῦσαί με τῆς λυγγὸς ἢ λέγειν ὑπὲρ ἐμοῦ, ἕως ἂν ἐγὼ παύσωμαι. Καὶ τὸν Ἐρυξίμαχον εἰπεῖν Ἀλλὰ ποιήσω ἀμφότερα ταῦτα. ἐγὼ μὲν γὰρ ἐρῶ ἐν τῷ σῷ μέρει, σὺ δ' ἐπειδὰν παύσῃ, ἐν τῷ ἐμῷ· ἐν ᾧ δ' ἂν ἐγὼ λέγω, ἐὰν μέν σοι εἰθέλῃ ἀπνευστὶ ἔχοντι πολὺν χρόνον[g] παύεσ-

λεγειν Κ.—[7] γ' add ΧΓΔΞΥDKrmrnprt.—[8] post ἀριστῆς omisi γ' cum ΧΔΥw.—[9] καὶ—τόλει om w.—[a] πλὴν D.—[b] ἀπὸ om F.—[c] τοῦ om ϕ.—[d] συμβάλλομαι ΧΔΞΥDKmp.—[e] λέγειν ἴσα ϕ.—[f] οὑτωσὶν DFK.—[g] δεῖ Υ.—[h] ἀριστοφάνη ΧΓΔΞDKω p:t.—[i] ἢ om DKp.—[k] ἢ ἀπό τινος ἄλλου om pr F.—[l] ὑποπεπτωκυῖαν DKp.—[m] λέγειν om pr rt.—[n] ἐγγυτάτω r.—[o] τῶν ἰατρῶν ΔΦw.—[p] πολὺν χρόνον ἀπνευστὶ

οὕτω—τῆς παιδήμου] Hic locus extat in Eclogis Physicis Stobaei p. 23. sed legitur ibi sic, οὕτω τῶν πάντων γε—ἕνεκα ἀρετῆς—τόν τε ἐρῶντα αὐτὸν αὑτοῦ—. Heeren.

τὸν ἐρώμενον] Haud inepte conjecit Bastius p. 37. τοῦ ἐρωμένου, quod Schleiermacher expressit, attamen vulgaris lectio quam Ficinus quoque exhibet, recte habet. Amator enim est ὁ δυναμενος εἰς φρόνησιν καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ξυμβάλλεσθαι, unanimis vero ὁ δοῦμενος εἰς παίδευσιν καὶ τὴν ἄλλην σοφίαν κτᾶσθαι, ut supra Pausanias dixit; igitur uterque virtuti studet et bene sibi fidum in amore ponit. Ast.

ἐκ τοῦ παραχρῆμα] Hesychius: Ἐκ τοῦ παραχρῆμα· ἐκ τοῦ αὐτομάτου. mox idem Hesychius. Λύγξ· τὸ πάθος, ὁ λυγμός. Cognati vett. Λύγξ, ὁ λυγμός. Singultus. Heeren.

συμβάλλομαι] Par. συμβάλλομεν et mox ὑποπεπτωκυῖαν. Bip.

§. 13. Παυσανίου—παυσαμένου] Exempla hujus παρονομασίας (annominationis seu alliterationis) frequentissima apud Platonem aliosque scriptores occurrunt, v. Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 242. Jacobs ad Anthol. Gr. v. iii. pt. ii. p. 231. Heind. ad Gorg. §. 5. 5. Similis vero in voce Pausanias lusus reperitur apud Empedoclem v. 415. p. 532. ed. Sturz. Ast.

ἐγγυτάτω] Ald. ἐγγυτατω. Vind. et Par. ἐν τῇ κάτω. Ast.

παύεσθαι] Ven. 1. 2. παίνεται. male. nam infinitivus pendet a verbo δίκαιος ἐστι· et post ἢ λύγξ deest apodosis οὐ ἔχει. Quod quum nec Ficinus animadvertisset, male verba Eryximachi vertit sic. *Interim dum ipse loquor, si vis aliquandiu spiritum cohibere, singultus cessabit: sin minus id placet*—. Sed alii quoque viri

θαι ἡ λύγξ· εἰ δὲ μή, ὕδατι ἀνακογχυλίασον. εἰ δ' ἄρα[h] πάνυ[i] ἰσχυρά ἐστιν, ἀναλαβών τι τοιοῦτον[j] οἷον κνήσαιο[k] ἂν τὴν ῥῖνα, πτάρε· καὶ ἐὰν τοῦτο ποιήσῃς ἅπαξ ἢ δίς, καὶ
II. ii. 393. εἰ πάνυ ἰσχυρά ἐστι, παύσεται. Οὐκ[l] ἂν φθάνοις λέγων, φάναι[m] τὸν Ἀριστοφάνη·[n] ἐγὼ δὲ ταῦτα ποιήσω.

Εἰπεῖν δὴ[o] τὸν Ἐρυξίμαχον, Δοκεῖ τοίνυν μοι ἀναγκαῖον
III. 186. εἶναι, ἐπειδὴ Παυσανίας ὁρμήσας ἐπὶ τὸν λόγον καλῶς οὐχ ἱκανῶς ἀπετέλεσε, δεῖν ἐμὲ πειρᾶσθαι τέλος ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ. τὸ μὲν γὰρ διπλοῦν εἶναι τὸν Ἔρωτα δοκεῖ μοι καλῶς διελέσθαι· ὅτι δὲ οὐ μόνον ἐστὶν ἐπὶ ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς καλοὺς ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλα πολλὰ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις,[l] τοῖς τε σώμασι τῶν πάντων[p] ζώων καὶ τοῖς ἐν τῇ γῇ φυομένοις καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν ἐν πᾶσι τοῖς οὖσι, παθεωρακέναι μοι[q] δοκῶ ἐκ τῆς ἰατρικῆς,[r] τῆς ἡμετέρας τέχνης, ὡς[s] μέγας καὶ θαυμαστὸς[t] καὶ ἐπὶ πᾶν ὁ θεὸς τεί-

ἔχοντι rτ.—[h] ἴσως K.—[i] πάνυ om K.—[j] τοιοῦτον ΞΥDKprξ: τοιοῦτο °s.—[k] κνήσαιο Lucian. de digamia Socratis p. 125. n. (29): libri κινήσαις.—[l] καὶ οὐκ F.—[m] φάναι ΧΔΞΥDKις: εἰπεῖν °s.—[n] ἀριστοφάνη ΧΓΔΞDKυτ.—[o] δὲ Γ.—[p] ἄλλων DKp.—[q] με DKp.—[r] ἰατρικῆς καὶ τῆς F.—[s] καὶ ὡς s.—[t] καὶ θαυμαστὸς om rτ, ὡς

docti saepenumero non assecuti sunt hanc formam loquendi in aliorum scriptorum libris. Sic apud Xen. Cyrop. vii. 5. 18. recte legitur in libris antiquis, et scriptis et editis, *εἰ μὲν ζσται—μεθέξομεν· εἰ δὲ μή*—. Sed Stephanus et Lovlavius exemplo suis post *μεθέξομεν* male inseruerunt verba *εὖ ἔχει*. Fiscn.

παύεσθαι] Bas. I. 2. et Stobaeus Serm. xcviii. p. 542. 14. *παύσεται*, quod Fischerus rejiciendum esse recte monuit. Cf. Casaubon. ad Athen. v. §. 12. De verbo *ἀθέλειν* v. VV. DD. ad Viger. p. 263. ed. Herm. Ast.

ἀνακογχυλίασον] Suidas: Ἀνακογχυλιάσαι· ἀναγαργαρίσασθαι. Timaeus, Ἀνακογχυλιάσαι· ἀναγαργαρίσαι. Hesychius: Ἀνακογχυλίσαι· ἀναγαργαρίσαι. Pollux vi. 25. ὃ μέντοι ἀναγαργαρίσασθαι νῦν λέγουσιν, ἀνακογχυλιάσασθαι ἔλεγον, τὸ ἀνακλύσασθαι τὴν φάρυγγα. Scilicet forma ἀνακογχυλιάζειν Attica fuisse videtur, communis altera ἀνακογχυλίζειν. vid. ad §. 15. Caeterum respexit ad hunc locum Athenaeus v. 2. p. 187. Πλάτων δὲ τὸν μὲν ὑπὸ τῆς λιγγὸς ἐχλαύμενον καὶ θεραπευόμενον ἀνακογχυλιασμοῖς ὕδατος· ἐν δὲ ταῖς ὑποθήκαις τοῦ κάρφους, ἵνα τὴν ῥῖνα κινήσας πτάρῃ—. Fiscn.

κινήσαις] Wyttenbach. Bibl. Crit. v. i. pt. i. p. 50. et Vülleb. ann. ad Athen. Animadv. t. iii. p. 46. legi volebant *κνήσαις, titillet*. Sed *κινεῖν, movere*, h. e. *incitare s. irritare* (v. Wyttenb. ad Plutarch. de Ser. Num. Vind. p. 11. Heind. ad Theaet. §. 52.) recte habet. Ast.

εἰ δ' ἄρα πάνυ ἰσχυρὰ] Par. *εἰ δ' ἴσως ἰσχυρά*. Ast.

οὐκ ἂν φθάνοις] Non assequuti sunt Latini interpretes vim horum verborum. Ficinus, eorum princeps, illa vertit. *Antequam finem dicendi feceris—quae jubes, faciam*. Immo vertere debebat, *Quin tu statim initium disserendi fac*. Vid. Aristoph. Plut. 485. 875. 1134. Plato Phaedon. §. 49. aliisque locis. Fiscn.

εἰπεῖν] Par. *φάναι*. Bip.

τὸ μὲν γὰρ—ὁ ἐπὶ τῷ νοσεῖδει] Hic locus in Eclogis Stobaei Physicis p. 23. ita legitur, *τὸ μὲν γὰρ—ἐστὶ ἐπὶ—τοῖς τε δώμασι—ἐν πᾶσιν τοῖς—μοι δοκεῖ—τέχνης· ὡς μέγας κατὰ τἀνθρώπινα καὶ κατὰ τὰ θεῖα—ἵνα πρεσβεύωμεν—ὁμολογοῦμεν, ὡς ἕτερόν τε—ἀνόμιον—ἀνόμιον—ἐπιθυμεῖν καὶ ἐρᾶ—*. Fiscn.

τῶν πάντων] Vind. 126. et Par. ἄλλων pro *πάντων* exhibent. Ast.

νει καὶ κατ' ἀνθρώπινα[u] καὶ κατὰ[v] θεῖα πράγματα. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς λόγων, ἵνα καὶ[w] πρεσβεύωμεν τὴν τέχνην. [§. 14.] Ἡ γὰρ φύσις τῶν σωμάτων τὸν διπλοῦν Ἔρωτα τοῦτον ἔχει.[x] τὸ γὰρ ὑγιὲς τοῦ σώματος καὶ τὸ νοσοῦν ὁμολογούμενος[y] ἕτερόν τε καὶ ἀνόμοιόν ἐστι, τὸ δὲ ἀνόμοιον ἀνομοίων ἐπιθυμεῖ καὶ ἐρᾷ. ἄλλος[z] μὲν οὖν ὁ[a] ἐπὶ τῷ[b] ὑγιεινῷ[c] ἔρως,[d] ἄλλος δὲ ὁ[e] ἐπὶ τῷ νοσώδει. ἔστι δή, ὡς περ[f] ἄρτι Παυσανίας ἔλεγε τοῖς μὲν ἀγαθοῖς καλὸν χαρίζεσθαι τῶν ἀνθρώπων, τοῖς δὲ[g] ἀκολάστοις αἰσχρόν, οὕτω καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς σώμασι τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἑκάστου τοῦ σώματος καὶ ὑγιεινοῖς καλὸν χαρίζεσθαι καὶ δεῖ,[h] καὶ τοῦτό ἐστιν ᾧ ὄνομα τὸ ἰατρικόν, τοῖς δὲ κακοῖς καὶ νοσώδεσιν αἰσχρόν τε καὶ δεῖ ἀχαριστεῖν, εἰ μέλλει[i] τις τεχνικὸς εἶναι. ἔστι γὰρ ἰατρική, ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, ἐπιστήμη τῶν τοῦ σώματος ἐρωτικῶν πρὸς πλησμονὴν καὶ κένωσιν, καὶ ὁ διαγιγνώσκων ἐν τούτοις τὸν καλόν τε καὶ αἰσχρὸν ἔρωτα, οὗτός ἐστιν ὁ ἰατρικώτατος· καὶ ὁ μεταβάλλειν[j] ποιῶν, ὥστε ἀντὶ τοῦ ἑτέρου ἔρωτος τὸν[k] ἕτερον κτήσασθαι,[l] καὶ οἷς μὴ ἔνεστιν ἔρως, δεῖ δ' ἐγγενέσθαι, ἐπιστάμενος ἐμποιῆσαι καὶ ἐνόντα ἐξελεῖν,[m] ἀγαθὸς ἂν εἴη

II. ii. 396.

θαυμαστὸν Π.—[u] τἀνθρώπινα Γ, κατὰ τἀνθρώπινα D.—[v] τὰ F, κατὰ τὰ pr D, om Γ.—[w] καὶ om F.—[x] ἔχει ΧΔ.—[y] ὁμολογοῦμεν ὃς ΓΕΡrυπτέτ, ὁμολογούμενον DKp.—[z] ἄλλο Π.—[a] ὁ om DKp.—[b] τῶν EF.—[c] ὑγιεῖ ΧΔD, ὑγιεινῶν EF.—[d] ὁ ἔρως Kp, νοσῶν ΧΔD.—[e] ὁ om DKp.—[f] ὅτερ DKp.—[g] δ' κτρ.—[h] δὴ Δ.—[i] μέλλοι DFš.—[j] μεταλαμβάνειν κ.—[k] καὶ τὸν Γ.—[l] κτῆσθαι ΧΔΞΤDKκρ.—[m] ἐξελθεῖν ς.—

καὶ ὡς μέγας] In Stob. Abl. Bas. 1. 2. desunt καὶ. Jam etsi Ficinus quoque eandem expressit particulam; vertit enim locum sic, *Magnum quoque atque mirabilem hunc deum per omnia—latissime se porrigere*: tamen eam rectius omnino omittitur, et particula ὡς sit admirationis index. Ficin.

ὡς μέγας] καὶ omittunt Vind. omnes cum Stobaeo, recte; est enim ὡς *utpote*, *scilicet*, *nam*, ut in Georg. p. 509. E. 512. C. V. Schäfer. ad Long. Pastor. p. 128. Ast.

πρεσβεύωμεν] Hesychius: Πρεσβεύειν· τρυτᾶν, ἔρχειν, μεγαλύνειν. Plato Ione p. 13. conjunxit verba τιμᾶν et πρεσβεύειν. Unde Pollux iii. 12. καὶ πρεσβεύειν, τὸ τιμᾶν, παρὰ Πλάτωνι. Ficin.

§. 14. ὁμολογούμενος] Par. ὁμολογοῦμενον, Stobaeus ὁμολογοῦμεν ὡς, quod placet. Ceterum Thurneb. ἕτερόν τι pro ἕτερόν τε legi vult. Sed ἕτερον in his est *diversum*, non, *aliud quiddam*. Sic v. c. Alcibiad. i. c. 24. sine τι semper adhibetur. Ast.

τῶν ἀνθρώπων] Delenda haec esse Thurneb. censet, Scil. quum de corporibus antea sermo fuerit, haud scio an recte an halsant. Ast.

ἑκάστου τοῦ σώματος κ. ὑγιεινοῖς] Haec verba omnesit Par. Ast.

ἀχαριστ.] Timaeus Ἀχαριστεῖν· μὴ χαρίζεσθαι. Eandem glossam habent Hesychius et Suidas. Mox Hesych. Ἐν κεφαλαίῳ· ἐν συντόμῳ. Ficin.

κτήσασθαι] Bas. 2. κτᾶσθαι. Ficin.

δημιουργός. δεῖ γὰρ δὴ τὰ ἔχθιστα ὄντα ἐν τῷ σώματι φίλα οἷον τ' εἶναι ποιεῖν καὶ ἐρᾶν ἀλλήλων. ἔστι δὲ ἔχθιστα τὰ ἐναντιώτατα,[n] ψυχρὸν θερμῷ, πικρὸν γλυκεῖ, ξηρὸν ὑγρῷ, πάντα τὰ τοιαῦτα. τούτοις ἐπιστηθεὶς ἔρωτα ἐμποιῆσαι καὶ ὁμόνοιαν ὁ ἡμέτερος πρόγονος Ἀσκληπιός, ὥς φασιν οἵδε οἱ ποιηταὶ καὶ[o] ἐγὼ πείθομαι, συνέστησε τὴν ἡμε-
II. ii. 397. τέραν τέχνην. ἥ τε οὖν ἰατρική, ὡς περ λέγω, πᾶσα διὰ τοῦ θεοῦ τούτου κυβερνᾶται, ὡσαύτως δὲ[p] καὶ γυμναστικὴ
III. 187. καὶ γεωργία. Μουσικὴ δὲ καὶ παντὶ κατάδηλος τῷ καὶ σμικρὸν[q] προσέχοντι τὸν νοῦν ὅτι κατὰ ταὐτὰ ἔχει τούτοις, ὡς περ ἴσως καὶ Ἡράκλειτος[r] βούλεται λέγειν, ἐπεὶ τοῖς γε ῥήμασιν οὐ καλῶς λέγει. τὸ ἓν γάρ[s] φησι διαφερόμενον αὐτὸ αὑτῷ ξυμφέρεσθαι, ὥς[t] περ ἁρμονίαν τόξου[u] τε καὶ λύρας. ἔστι[v] δὲ πολλὴ ἀλογία ἁρμονίαν φάναι δια-

δν

[n] ἐναντιώματα DKp.—[o] καὶ om n.—[p] δὲ om F.—[q] σμικρὸν ΧΓΞΥDKτυηρτt, σμικρῷ Δ, σμικρὸν δ ιε, σμικρῷ F, μικρῷ Eβ: μικρὸν ς.—[r] ἡράκλειτος n.—[s] γὰρ ἓν Es.—[t] ξυμφ. καὶ ὡς Δω.—[u] τόξον n.—[v] ἓν τι F.—[w] δξέως ΥF.—[x] τέχνης οὐ ΧΓΔDFKν

πάντα τὰ τοιαῦτα] Cum præcedentibus conjunximus, sensu orationis postulante; plane sic Vind. 21. 54. et Ficinus, qui vertit *cætera hujusmodi*. Idem monuit Thiersch. Wolfius ante **πάντα τὰ τοιαῦτα** inseri volebat **καί**, quo non opus est; nam et Græci et Latini scriptores hanc conjunctionem sæpenumero sic omittunt; ut Theæt. 171. E. **θερμὰ, ξηρὰ, γλυκέα, πάντα, ὅσα τοῦ τόπου τούτου.** Gorg. 527. D. **στρώματα, ὑποδήματα, πάλλα, ὧν ἴρχεται σ. ε. ἐπιθ.** ubi cf. Heind. p. 244. Ast.

ἥγε οὖν ἰατρική] Sic pro **ἥτε** scripsi, propter verba **ὡσαύτως δὲ καὶ γυμναστικὴ** cet. quæ per se posita esse, particula **δὲ** arguit. Ficinus vertit *ea ratione, qua loquor*, perinde ac si legisset, **τῇδε**. Γε non **παραπληρωματικὸν** est, sed **affirmativum** *certe*, h. e. **γενέτω**; et huic bene respondet sequens **ὡσαύτως δὲ καί**. Ceterum de hac artis medicæ notione iisque, quæ in Eryximachi oratione e disciplina medicorum Græcorum, inprimis Hippocratis, hausta sunt, vide Thierschium doctissime de hac re exponentem, p. 14. sq. Ast.

ὅσπερ ἁρμονίαν τόξου τε καὶ λύρας] Bastius p. 39. sq. conjecit: **ὅσπερ ἁρμονίαν τοῦ ὀξέος τε καὶ βαρέος.** Sed recte jam Tennemannus (Histor. Philosoph. t. i. p. 228.) loco Simplicii in Physic. Aristot. p. 11. B. vulgatam scripturam defendit. Plutarch. de isid. et Osir. t. ii. p. 369. A. **παλίντονος γὰρ ἁρμονίη κόσμου, ὅσπερ λύρης καὶ τόξου καθ' Ἡράκλειτον.** Porphyr. de antro Nymphar. p. 268. ed. Cantabr. **διὰ τοῦτο παλίντονος ἡ ἁρμονία καὶ τοξεύει** (*arcum intendit per diversa*, h. e. *in diversum tendit*) **διὰ τῶν ἐναντίων.** Cf. Creuzeri Stud. t. ii. p. 267. sq. 317. Ceterum Schleiermacher Animadv. p. 515. et Commentat. de Heraclito in Mus. Doctrin. Antiq. t. i. Fasc. iii. p. 412. sq. a vero mihi videtur aberrare, Eryximachum opinans Heracliteum illud **διαφερόμενον** non recte intellexisse. Heraclitum enim contrarietatem, quam dicimus, realem posuisse, plurimi loci demonstrant (v. Tennem. l. l.) deinde **παλίντονος ἁρμονία** non est ea, quæ sursum deorsum temperatur, sed quæ ex elementis s. partibus contrariis constat. **Παλίντονον** enim dicitur id, quod in contrarias partes tensum est (**πάλιν** est in ejusmodi compositionibus *contra*, v. Casaubon. ad Theophrast. i. 4.) Igitur recte dicuntur et arcus et lyra, contrarietatis harmonice compositæ imagines. **παλίντονοι.** Diogen. Laert. ix. 7. **διὰ τῆς ἐναντιοτροπῆς ἡρμόσθαι τὰ ὄντα.** Ast. qui sic in Addend.

φέρεσθαι ἢ ἐκ διαφερομένων ἔτι εἶναι. ἀλλ' ἴσως τόδε ἐβούλετο λέγειν, ὅτι ἐκ διαφερομένων πρότερον τοῦ ὀξέος[w] καὶ βαρέος, ἔπειτα ὕστερον ὁμολογησάντων γίγονεν ὑπὸ τῆς μουσικῆς τέχνης. οὐ[x] γὰρ δή που ἐκ διαφερομένων γε[y] ἔτι τοῦ ὀξέος καὶ βαρέος ἁρμονί[z] ἂν εἴη. ἡ γὰρ ἁρμονία συμφωνία ἐστί,[a] συμφωνία[b] δὲ ὁμολογία τις· ὁμολογίαν δὲ ἐκ διαφερομένων, ἕως ἂν διαφέρωνται, ἀδύνατον εἶναι· διαφερόμενον δὲ αὖ καὶ μὴ ὁμολογοῦν ἀδύνατον ἁρμόσαι. ὥς περ γε[c] καὶ ὁ ῥυθμὸς ἐκ τοῦ ταχέος καὶ βραδέος διειλημμένου[d] πρότερον, ὕστερον δὲ ὁμολογησάντων γίγονε. τὴν δὲ ὁμολογίαν πᾶσι τούτοις, ὥς περ ἐκεῖ ἡ[e] ἰατρική, ἐνταῦθα ἡ μουσικὴ ἐντίθησιν, ἔρωτα καὶ ὁμόνοιαν ἀλλήλοις[f] ἐμποιήσασα· καὶ ἔστιν αὖ μουσικὴ περὶ ἁρμονίαν καὶ ῥυθμὸν ἐρωτικῶν[g] ἐπιστήμη. [§. 15.] Καὶ ἐν μέν γε αὐτῇ[h] τῇ συστάσει ἁρμονίας τε καὶ ῥυθμοῦ[i] οὐδὲν χαλεπὸν τὰ ἐρωτικὰ διαγιγνώσκειν, οὐδὲ ὁ διπλοῦς ἔρως ἐνταῦθά πως[j] ἐστιν· ἀλλ' ἐπειδὰν δέῃ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καταχρῆσθαι ῥυθμῷ τε καὶ ἁρμονίᾳ ἢ ποιοῦντα, ὃ δὴ μελοποιίαν καλοῦσιν, ἢ χρώμενον ὀρθῶς τοῖς πεποιημένοις μέλεσί τε καὶ μέτροις,[k] ὃ δὴ[l] παιδείαν[m] ἐκλήθη, ἐνταῦθα δὴ καὶ χαλεπὸν καὶ ἀγαθοῦ δημιουργοῦ δεῖ.[n] πάλιν γὰρ ἥκει ὁ αὐτὸς λόγος, ὅτι τοῖς

II. ii. 398.

ακηρατέστ: τέχνης ἡ ἁρμονία οὐ °τ.—[y] γε om ΔDKκρ.—[z] ἁρμονί Δκ.—[a] συμφωνία ἐστί om pr Ξ.—[b] ἁρμονία Γ.—[c] γε om Ξ.—[d] διειλημμένων ΞΥ: ἐκ διειλημμένων °τ.—[e] ἡ ante ἰατρική om Υπ.—[f] ἀλλήλων Ξ, ἀλλήλων ΑΔΤDKκρ.—[g] ἐρωτικὴ Τ et pr Ξ.—[h] αὖ DKp.—[i] καὶ τοῦ ῥυθμοῦ Kp.—[j] πῶς Γ.—[k] ῥυθμοῖς τ.—[l] δὴ om Kp.—[m] παιδιὰ Τ.—[n] δεῖ om τ.—° μὲν μηδὲν κοσμίοις π.—[p] κοσμιώμενοι κ.—

[w] Παλίντονος proprie est reciprocus, h. e. se recipiens, recurrens (v. Varro t. i. p. 95. t. ii. p. 230. ed. Bip.) Haec sunt τόξα παλίντονα Hom. Il. Θ. 266. K. 459. O. 383. Odyss. Φ. ii. 59. Herodot. viii. 69. Soph. Trach. 510. Παλίντονα igitur in universum sunt, quae, si tensa adductaque fuerunt, se relaxant. Heraclitum vero apparet alio hanc vocem sensu usurpasse.

Ὑμνάδεσται] Fragmenta Heraclīti Ephesii collegere instituit Henr. Stephanus in Poesi Philosophica p. 129. 155. Eorum nonnulla poterunt veteris sapientiae studiosi augere hac luculenta vasa particula. Fragm.

τὴν δὲ ὁμολογίαν] Cf. Clitoph. p. 409. Mox vice ἀλλήλοις, Vind. 21. et 126. Par. ἀλλήλων. Ast.

§. 15. οὐδὲ ὁ διπλοῦς ἔρως ἐνταῦθά πως ἐστιν] Hanc Schutzius l. cett. Platon. pt. i. pro spuria habuit, sed genuina esse, sententiarum nexus docet. Ita enim Eryximachus disputat: in ipsa harmonia (h. e. in harmonia per se; male Par. pro αὐτῇ exhibet αὖ) amor (unitas) merus facili negotio agnoscitur, propterea quod nihil contrarietatis (non duplex Amor) inest; sed si harmoniam adhibeas et exerceas, tunc magna cum sollertia agendum est. Ast.

μὲν κοσμίοις[o] τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὡς ἂν κοσμιώτεροι[p] γίγνοιντο οἱ μήπω ὄντες, δεῖ χαρίζεσθαι καὶ φυλάττειν[q] τὸν τούτων[r] ἔρωτα, καὶ οὗτός ἐστιν ὁ καλός, ὁ οὐράνιος,[s] ὁ τῆς οὐρανίας Μούσης[t] ἔρως· ὁ δὲ Πολυμνίας ὁ πάνδημος, ὃν δεῖ[u] εὐλαβούμενον προσφέρειν οἷς ἂν προσφέρῃ,[v] ὅπως ἂν τὴν μὲν ἡδονὴν αὐτοῦ[w] καρπώσηται, ἀπολασίαν δὲ μηδεμίαν ἐμποιήσῃ, ὡς περ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ τέχνῃ μέγα ἔργον ταῖς[x] περὶ τὴν ὀψοποιικὴν τέχνην ἐπιθυμίαις καλῶς χρῆσθαι, ὥστ' ἄνευ νόσου τὴν ἡδονὴν καρπώσασθαι. Καὶ ἐν μουσικῇ δὴ[y] καὶ ἐν ἰατρικῇ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι καὶ τοῖς ἀνθρωπείοις[z] καὶ τοῖς θείοις, καθ' ὅσον παρείκει,[a] φυλακτέον ἑκάτερον τὸν ἔρωτα· ἔνεστον[b] γάρ. ἐπεὶ καὶ ἡ τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ σύστασις μεστή ἐστιν ἀμφοτέρων τούτων, καὶ ἐπειδὰν μὲν πρὸς ἄλληλα τοῦ κοσμίου τύχῃ ἔρωτος ἃ νῦν δὴ[c] ἐγὼ ἔλεγον, τά τε θερμὰ καὶ τὰ ψυχρὰ καὶ ξηρὰ[d] καὶ ὑγρά, καὶ[e] ἁρμονίαν καὶ κρᾶσιν λάβῃ σώφρονα, ἥκει φέροντα εὐετηρίαν τε καὶ ὑγίειαν[f] ἀνθρώποις καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις τε καὶ φυτοῖς, καὶ οὐδὲν ἠδίκησεν· ὅταν δὲ ὁ

II. ii. 399. III. 188.

[o] φάττειν Γ.—[r] τοιούτων DKp.—[s] καὶ οὐράνιος Ξ, οὐράνιος sine articulo κτ.—[t] μέσης η.—[u] δὴ ϛ. δὴ Επ.—[v] προσφέροι ΕϚτ.—[w] αὐτοῦ ΧΓΔΞΤDKruκπτt. αὐτῷ F : αὐτῷ τ.—[x] ἐργώντες ΧΔ.—[y] δὲ F.—[z] ἀνθρωπίνοις ΞΥ.—[a] παρῇκει ΧΓΔΤDKιερt, παρεικοι ϛ, παρείκοι τ.—[b] ἐν ἐστὸν DKτρτ.—[c] δὲ F.—[d] καὶ τὰ ξηρὰ κ.—[e] καὶ ante

τὸν τούτων ἔρωτα] Vind. 54. et Par. τοιούτων. Vind. 126. τοιοῦτον. Ast.

ὁ τῆς Οὐρανίας M. ἔρως] Vid. Him. apud Phot. Cod. ccxliii. p. 2632. Mox προσφέρῃ e Par. pro προσφέροι reposuimus. Ast.

ἡδονὴν αὐτοῦ] Hoc e Vind. 21. 126. et Bas. 2. rescripsimus pro αὐτῷ. Ast.

παρείκει] Hoc Vind. 54. suppeditavit. Codd. Vind. 21. 126. Par. exhibent παρῇκει. Editi libri habent vitiosum παρείκοι. Ast.

ἐπεὶ καὶ—ἡμῶν θεοῖς] Hic locus legitur in Eclogis Stobæi Physicis p. 24. hoc modo ἐπεὶ καὶ—ξύστασις—κόσμου—δὴ λέγω, τά τε—καὶ ψυχρὰ, καὶ τὰ ξηρὰ—καὶ ἁρμονίαν—ὑγείαν—καὶ περὶ τὰς—διαφθείρεται—ἀδικεῖ—καὶ ἄλλα—καὶ πολλὰ—. Reliquam lectionis varietatem notabimus suo quamque loco. Fisch.

νῦν δὴ] Ald. Bas. 1. 2. νῦν δέ. Ast.

καὶ ἁρμονίαν] Ita Vind. omnes, Ficinus et Stobæus, unde Wolfius jam reposuit. De re ipsa cf. Æschyl. apud Athen. xiii. p. 170. Euripid. apud Aristotel. Ethic. viii. 10. Magn. Moral. ii. 11. Eudem. vii. 1. Athen. xiii. p. 170. Antonin. x. 21. ubi v. Gatak. Ad verba κρᾶσιν λάβῃ σώφρονα cf. Markland. ad Maxim. Tyr. Diss. x. 8. p. 670. Ast.

εὐετηρίαν] Hesychius: Εὐετηρία· εὐθηνία, καλὸς ἐνιαυτός. Gloss. vett. Εὐετηρία, ubertas. Fischer.

ἠδίκησεν] Stob. et Bas. 2. [et Vind. 21.] ἀδικεῖ· quæ lectio haud dubie orta est ex interpretamento: nam aoristi quidem habent hoc loco vim præsentium. Per se defendi posset ista lectio auctoritate loci Homeri Il. A. 37. ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας—Τενέδοιό τε Ἴφι ἀνάσσεις. Cæterum nescio an ex hoc loco sumta sit glossa Hesychiana: Ἠδίκησεν· ἔβλαψεν. Fischer.

μετὰ τῆς ὕβρεως Ἔρως ἐγκρατίστερος περὶ τὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥρας γίνηται, διέφθειρέ[g] τε πολλὰ καὶ ἠδίκησεν.[h] οἵ τε γὰρ λοιμοὶ φιλοῦσι γίγνεσθαι ἐκ τῶν τοιούτων καὶ ἄλλ' ἀνόμοια πολλὰ νοσήματα καὶ τοῖς θηρίοις καὶ τοῖς φυτοῖς· καὶ γὰρ τάχγναι καὶ χάλαζαι καὶ ἐρυσίβαι ἐκ πλεονεξίας καὶ ἀκοσμίας περὶ ἄλληλα τῶν τοιούτων γίγνεται[i] ἐρωτικῶν, ὧν ἐπιστήμη περὶ ἄστρων τε φορὰς[j] καὶ ἐνιαυτῶν[k] ὥρας ἀστρονομία καλεῖται. Ἔτι τοίνυν καὶ θυσίαι[l] πᾶσαι[m] καὶ οἷς μαντικὴ ἐπίστατεῖ—ταῦτα δ' ἐστὶν ἡ περὶ θεούς τε καὶ ἀνθρώπους πρὸς ἀλλήλους κοινωνία—οὐ περὶ ἄλλο τί ἐστιν ἢ περὶ Ἔρωτος φυλακήν τε καὶ ἴασιν. πᾶσα γὰρ ἡ ἀσέβεια φιλεῖ γίγνεσθαι, ἐὰν μή τις τῷ κοσμίῳ Ἔρωτι

ἁρμονίαν add ΑΓΔΞΥΠΚπιτρτέτ.—[f] ὑγείαν ΠΚ.—[g] διαφθείρει ΑΔΞΥω.—[h] ἀδικεῖ ΞΥ.—[i] γίγνεσθαι FPβ.—[j] φορὰς ΔΞΥΠΥΚp, φορᾶς w: φορας °τ.—[k] περὶ αὐτῶν ΠΚp.—[l] καὶ θυσίαι ΑΔΞΥΠΚp: καὶ αἱ θυσίαι °τ.—[m] πᾶσαι ΑΔΞΥΠΚp: ἅπα-

ἄλλ' ὁμοια] Pro ἄλλ' ἀνόμοια e Schutzii emendatione scripsimus. Ficinus vertit, *aliique morbi permulti et varii*. Ast.

καὶ ἐνιαυτῶν] Par. καὶ περὶ αὐτά. Bip.

τάχναι] Timæus: Πάχνη· δρόσος πεπηγυία. Hesychius: Πάχνη· ἡ ψυχρότης ἀπὸ τοῦ πήγνεσθαι· ἢ λεπτὴ χιών. ἢ ταχεῖα δρόσος, ἢ τὸ πεπηγὸς ὕδωρ ὑπὸ ψύχους. Gloss. vett. πάχνη, pruina: πάχναι, pruinas. Mox Timæus: Ἐρυσίβη· μιλτώδης δρόσος. πάχνη δὲ δρόσος χιονώδης. Hesychius: Ἐρυσίβη· νόσος τις ἀέρος ἐπιγενομένη τοῖς φυτοῖς καὶ καρποῖς. Gloss. vett. Ἐρυσίβη, rubigo. Ficin.

χαλάζαι γίγνεται] Vind. 126. χιοναὶ γίγνονται [sic], posterius e Stobæo Fischerus et Wolfius reposuerunt. Sed Vind. 21. 54. 126. [sic] cum libris editis γίγνεται exhibent, quod non damnaverim. Solet enim non modo poetis (v. Heyn. ad Pindar. Olymp. xi. 5. Hermann. ad Olymp. viii. 10.) verum etiam prosa oratione scriptoribus verbum singularis numeri cum nominibus pluralibus tunc conjungi, si generaliter hæc posita sunt vel ita, ut eorum significatio una quædam et communis sit. *Pruina glacies, grando*, (h. e. *quæcunque pernicietum est*), *nascitur ex aëre intemperato*. Cetetum cf. Xenoph. Œconom. v. 18. Ast.

ὃν ἐπιστήμη καλεῖται] Hæc quoque suppositicia esse Schutzius censebat, præterea quod doctrina de anni temperatibus ad astronomiam referri non posset. Bastius contra verba καὶ ἐνιαυτῶν ὥρας deleri volebat. Sed quis dubitabit, quin veteres astronomiam recte copulaverint cum ea doctrina, quam meteorologiam nuncupamus? Apta est enim tempestatum diversarum eorumque, quæ cum iis conjuncta esse solent, scientia ex astronomia. Polit. vii. p. 153. τρίτον θῶμεν τοῖς νόοις μάθημα τὴν ἀστρονομίαν· τὸ γὰρ περὶ ὥρας εὐαισθητότερως ἔχειν καὶ μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν, οὐ μόνον γεωργίᾳ οὐδὲ ναυτιλίᾳ προσήκει, ἀλλὰ καὶ στρατηγίᾳ οὐχ ἧττον. Xenoph. Mem. iv. 7. 4. Quocirca recte jam Creuzerus (Historic. Græc. Fragm. p. 124. sq.) vulgatam lectionem tuitus est. φορὰς pro vitioso φορᾶς e codd. Vind. reposui. Ast.

αἱ θυσίαι ἅπασαι] Vind. 21. 126. καὶ θυσίαι πᾶσαι: et Stob. πᾶσαι. Ast.

μαντικὴ ἐπίσταται] Stob. ἐπίστατεῖ τέχνη. Platonem scripsisse puto ἡ μαντική. Articulum ἡ pronomen οἷς facile potuit absorbere: et τέχνη a grammaticis additum videtur. Ficin.

ταῦτα δ' ἐστὶν κοινωνία] Schützius, quem inter fugisse hujus orationis paullulum putalem indolem, hæc quoque pro spuriis habet. Κοινωνία est amor, quem in omnibus rebus mesce Eryximachus prædicavit est. Ast.

φιλεῖ γίγνεσθαι] Moeris. φιλεῖ ὅπερ φιλεῖ γίγνεσθαι, Ἀττικῶς. Hesychius

ii. ii. 400. χαρίζηται μηδὲ τιμᾷ τε αὐτὸν καὶ πρεσβεύῃ ἐν παντὶ ἔργῳ, ἀλλὰ τὸν[n] ἕτερον, καὶ περὶ γονέας καὶ ζῶντας καὶ τετελευτηκότας καὶ περὶ θεούς. ἃ δὴ προστέτακται[o] τῇ μαντικῇ ἐπισκοπεῖν τοὺς Ἔρωτας καὶ ἰατρεύειν, καὶ ἔστιν αὖ ἡ μαντικὴ φιλίας θεῶν καὶ ἀνθρώπων δημιουργὸς τῷ ἐπίστασθαι τὰ κατὰ[p] ἀνθρώπους ἐρωτικά, ὅσα τείνει πρὸς θέμιν καὶ ἀσίβειαν. Οὕτω πολλὴν καὶ μεγάλην, μᾶλλον δὲ πᾶσαν δύναμιν ἔχει ξυλλήβδην μὲν ὁ πᾶς Ἔρως, ὁ δὲ περὶ τἀγαθὰ[q] μετὰ σωφροσύνης καὶ δικαιοσύνης ἀποτελούμενος καὶ παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ θεοῖς,[r] οὗτος[s] τὴν μεγίστην δύναμιν ἔχει καὶ πᾶσαν ἡμῖν εὐδαιμονίαν παρασκευάζει καὶ ἀλλήλοις δυναμένους[t] ὁμιλεῖν καὶ φίλους[u] εἶναι καὶ τοῖς κρείττοσιν ἡμῶν θεοῖς.

Ἴσως μὲν οὖν καὶ ἐγὼ τὸν Ἔρωτα ἐπαινῶν πολλὰ παραλείπω, οὐ μέντοι ἑκών γε. ἀλλ' εἴ τι ἐξέλιπον, σὸν ἔργον, ὦ Ἀριστόφανες, ἀναπληρῶσαι· ἢ εἴ[v] πως ἄλλως ἐν νῷ[w] ἔχεις

σω °ς.—[n] ἀλλὰ τὸν Stobæus, libri ἀλλὰ περὶ τὸν.—[o] προστέτακται F.—[p] κατ' τω πτστ.—[q] τἀγαθὰ ΔΞΤDKwp: τὰ ἀγαθὰ °ς.—[r] παρὰ τοῖς θεοῖς πτ.—[s] οὕτως Υ.—[t] δυναμένοις Υ et corr Γ.—[u] φίλοις Υ.—[v] εἰ om Π.—[w] ἄνω Π.—[x] καὶ om Ξς.—

Φιλεῖ· εἴωθεν. Stob. ἂν μήτε ἐν τῷ κ. —τιμᾶτε. Fischr.

περὶ τὸν ἕτερον] Steph. 'Videtur deesse verbum ᾖ, vel aliud, post ista, περὶ τὸν ἕτερον· et post θεοὺς non esse ponenda στιγμὴ, ut repetatur μὴ τιμᾷ.' Certe locus est paule obscurior, neque structura verborum insolentia caret. Nolim tamen assentiri Stephano, præsertim quum ista repetitio verborum μὴ τιμᾷ nimis dura sit et ab usu loquendi aliena, neque dici recte possit περὶ γονέας — θεοὺς τιμᾷν. Ficinus et Cornarius succurrere conati sunt laboranti orationi commoda interpretatione. Et Ficinus quidem vertit, *sed circa amorem alterum perragatur, nec officio congruc erga parentes vivos et defunctos, et erga deos, utitur*. Cornarius vero ita explicavit, *sed circa alterum versetur, tum in his, quæ ad parentes et vivos et mortuos, tum in his, quæ ad deos, pertinent*. Ego igitur arbitror, post verba περὶ τὸν ἕτερον, nisi forte excident verbum aliud, repeti debere verbum χαρίζηται, ita, ut περὶ τὸν ἕτερον dictum sit pro τῷ ἑτέρῳ, aut, deleta particula περὶ, intelligenda esse verba τιμᾷ καὶ πρεσβεύει sed verba περὶ γονέας—καὶ περὶ θεοὺς ita explicanda, *qua erga parentes—qua erga deos*, h. e. *cum in iis officiis, quæ parentibus debentur, tum in his, quæ diis*. Atque hæc posterior conjectura confirmatur auctoritate librorum Stobæi, in quibus legitur ἀλλὰ τὸν ἕτερον. Fischr.

τὸν ἕτερον] περὶ, quod editi libri habent, jam Sydenhamius et Fischerus expungi jusserunt et Wolfius Stobæi auctoritate delevit. Assentitur Vind. 21. Ast.

ἃ δὴ προστέτακται] I. e. καθ' ἃ, *in quibus*. Vid. Heind. ad Gorg. §. 145. p. 512. C. Ast.

ἀσέβειαν] Stob. εὐσέβειαν. Fischr.

δυναμένοις—φίλοις] E Vind. 21. reposuimus pro δυναμένους—φίλους; quanquam Græci a dativo ad accusativum sæpius transeunt, v. Reitz. ad Lucian. de Electr. §. 3. Duker. ad Thucyd. vii. 57. Sensus est: *omnem nobis felicitatem parit, ita ut possimus* (δυναμένοις, respectu ad ἡμῖν) *tam cum nobismet ipsis versari amicique esse, quam cum diis*. Ast.

ἐγκωμιάζειν τὸν θεόν, ἐγκωμίαζε, ἐπειδὴ καὶ[x] τῆς λυγγὸς πέπαυσαι.

§. 16. Ἐκδεξάμενον[y] οὖν ἔφη[z] εἰπεῖν τὸν Ἀριστοφάνη[a] ὅτι[b] Καὶ[c] μάλ' ἐπαύσατο, οὐ μέντοι πρίν γε[d] τὸν πταρμὸν προσενεχθῆναι αὐτῇ,[e] ὥστ' ἐμὲ θαυμάζειν, εἰ τὸ κόσμιον τοῦ σώματος ἐπιθυμεῖ τοιούτων ψόφων[f] καὶ γαργαλισμῶν, οἷον[g] καὶ ὁ πταρμός ἐστι· πάνυ γὰρ εὐθὺς ἐπαύσατο, ἐπειδὴ αὐτῷ[h] τὸν πταρμὸν προσήνεγκα. Καὶ τὸν Ἐρυξίμαχον, Ὦ[i] γαῖ', φάναι, Ἀριστόφανες, ὅρα τί ποιεῖς. γελωτοποιεῖς μέλλων λέγειν, καὶ φύλακά με τοῦ λόγου ἀναγκάζεις γίγνεσθαι τοῦ σεαυτοῦ, ἐάν τι γελοῖον εἴπῃς, ἐξόν σοι ἐν εἰρήνῃ λέγειν. Καὶ τὸν Ἀριστοφάνη[j] γελάσαντα εἰπεῖν Εὖ λέγεις, ὦ[k] Ἐρυξίμαχε, καί μοι[l] ἔστω ἄρρητα τὰ εἰρημένα. ἀλλὰ μή με[m] φύλαττε, ὡς ἐγὼ φοβοῦμαι περὶ τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι,[n] οὔ τι[o] μὴ γελοῖα εἴπω, τοῦτο μὲν γὰρ ἂν κέρδος εἴη καὶ τῆς ἡμετέρας Μούσης ἐπιχώριον, ἀλλὰ μὴ καταγέλαστα. Βαλών γε, φάναι, ὦ Ἀριστόφανες, οἷει[p] ἐκφεύξεσθαι;[q] ἀλλὰ πρόσεχε τὸν νοῦν καὶ οὕτω λέγε ὡς δώσων λόγον. ἴσως μέντοι, ἂν δόξῃ μοι,[r] ἀφήσω σε.

Καὶ μήν, ὦ Ἐρυξίμαχε, εἰπεῖν τὸν Ἀριστοφάνη,[s] ἄλλῃ γέ πῃ[t] ἐν νῷ ἔχω λέγειν ἢ ἢ[u] σύ τε καὶ Παυσανίας εἴπετον.[v] ἐμοὶ γὰρ δοκοῦσιν ἄνθρωποι[w] παντάπασι τὴν τοῦ

---

[y] ἐκδεξάμενος K.—[z] ἔφη post ἀριστοφάνην ponit K.—[a] ἀριστοφάνη ΧΔΞDFrusπρ τί τι εστι Γ: Ἀριστοφάνην °τ.—[b] ὅτι om K.—[c] καὶ om pr Ξ.—[d] γε πρὶν τι.—[e] αὐτῇ om EF.—[f] ψοίρων p.—[g] οἷον K.—[h] αὐτῇ Kp, αὐτὸν pr Γ, αὐτῶν κ.—[i] ὠγαθὲ φάναι ὠγαθὲ ΧΔΠεω, φάναι ὠγαθὲ Ξ.—[j] ἀριστοφάνην Υπ.—[k] ὦ add ΧΓΔΞΤ DKrusπρτ.—[l] μὴ K: μοι...φύλαττε om κ.—[m] μοι π.—[n] ἠττηθήσεσθαι ΧΔκτ, ψηφίζεσθαι DKp.—[o] οὗτοι K, ὅτι F.—[p] εἴη D.—[q] ἐκφεύξασθαι π.—[r] μοι F.—[s] ἀριστοφάνην Υπβ.—[t] πως K.—[u] ἢ om DKp.—[v] εἶπετον om EFθ: εἰπέτην °ς.

---

§. 16. αὐτῷ] Par. αὐτῇ, ut supra. Sed bene Wolfius monuit, ad αὐτῷ intelligendum esse τῷ λέξειν. Ast.

ψοίρων] Par. ψοίρων. Bip.

οἷον] Steph. 'Scribendum videtur ὅ οἷος.' Non assentior. Ficin. οἷον (sic) superscriptum habet Par. Bip.

ἄνδρα σαι] Vind. 126. ἀνδρ σαι. De hoc participii εἶδον usu v. Markland. ad Maxim. Tyr. Diss. II. I. p. 695. Ast.

ῥηθήσεσθαι, οὗτοι] ψηφίζεσθαι, οὗτοι Par. Bip.

ἐκφεύξεσθαι] Suidas: Βαλὼν φεύξεσθαι οἷει; πρὸς τοὺς κακόν τι δράσαντας, καὶ οἰομένους ἐκφεύγειν. Ita Kusterus edidit: nam οἷει in aliis operamus extitit: sed in reliquis Suidae exemplis legitur φεύξεσθ' οἷει. Apostolius v. 18. Βαλὼν φεύξεσθαι οἷει· πρὸς τοὺς κακόν τι ποιοῦντας, καὶ οἰομένους ἐκφεύγειν. Leg. βαλὼν, et ἐκφεύγειν. Conf. Wyttenbachius ad

ἔρωτος[x] δύναμιν οὐκ ἠσθῆσθαι, ἐπεὶ αἰσθανόμενοί γε μίγιστ' ἂν αὐτοῦ ἱερὰ κατασκευάσαι καὶ βωμοὺς καὶ θυσίας ἂν ποιεῖν μεγίστας, οὐχ ὥς περ νῦν τούτων οὐδὲν γίγνεται περὶ
11. ii. 402. αὐτόν, δίον πάντων μάλιστα γίγνεσθαι. ἔστι γὰρ θεῶν φιλανθρωπότατος, ἐπίκουρός τε ὢν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἰατρὸς τούτων ὧν ἰαθέντων μεγίστη εὐδαιμονία[y] ἂν τῷ ἀνθρωπείῳ[z] γένει εἴη. ἐγὼ οὖν πειράσομαι ὑμῖν εἰσηγήσασθαι τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ὑμεῖς δὲ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι ἔσεσθε.[a] δεῖ δὲ πρῶτον ὑμᾶς μαθεῖν[b] τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ τὰ παθήματα αὐτῆς. Ἡ γὰρ πάλαι ἡμῶν φύσις οὐχ ἡ αὐτὴ[c] ἦν[d] ἥ περ νῦν, ἀλλ'[e] ἀλλοία. πρῶτον μὲν γὰρ τρία ἦν τὰ[f] γένη τὰ τῶν ἀνθρώπων, οὐχ ὥς περ νῦν δύο, ἄρρεν καὶ θῆλυ, ἀλλὰ καὶ τρίτον προσῆν κοινὸν ἀμφοτέρων τούτων,[g] οὗ νῦν ὄνομα λοιπόν, αὐτὸ δὲ ἠφάνισται· ἀνδρόγυνον γὰρ ἓν[h] τότε μὲν ἦν καὶ εἶδος καὶ ὄνομα ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄρρενος καὶ θήλεος,[i] νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ἐν ὀνείδει[j] ὄνομα κείμενον. ἔπειτα ὅλον ἦν ἑκάστου τοῦ ἀνθρώπου τὸ εἶδος στρογγύλον, νῶτον καὶ πλευρὰς[k] κύκλῳ ἔχον. χεῖρας δὲ τέτταρας εἶχε, καὶ σκέλη τὰ ἴσα ταῖς χερσί, καὶ πρόσ-
111. 100. ωπα δὴ[l] ἐπ' αὐχένι κυκλοτερεῖ,[m] ὅμοια πάντῃ· κεφαλὴν δ' ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς προσώποις ἐναντίοις κειμένοις μίαν, καὶ ὦτα τέτταρα, καὶ αἰδοῖα δύο, καὶ τἆλλα πάντα ὡς
11. ii. 403. ἀπὸ τούτων ἄν τις εἰκάσειεν. ἐπορεύετο δὲ καὶ[n] ὀρθὸν ὥς

—[x] οἱ ἄνθρωποι Ξιτ : ἄνθρωποι °s.—[y] τὴν τοῦ ἵρωτος παντάπασιν Γ.—[z] εὐδαιμονία ἂν ΑΓΔΞΥDFKιωπρτ : ἂν εὐδαιμονία °s.—[a] τῶν ἀνθρωπείων μι F.—[a] ἔσεσθαι ξ.—[b] μαθεῖν ὑμᾶς π.—[c] οὐχαυτὴ Δ, οὐκ αὐτὴ DKp : οὐχ αὕτη °s.—[d] ἦν om πτ.—[e] ἀλλ' ΥDKπρτ.—[f] alterum τὰ om πτ.—[g] ἓν om F.—[h] ἓν om ΕΓιωπξτ.—[i] καὶ τοῦ θήλεος Δπιστδ.—[j] ἓν ὂν εἶδος ΑΔ.—[k] πλευρὰ F.—[l] δὴ ΔΞΥDKιωπ.—[m] κυκλο-

Plutarch. de S. N. V. p. 6. Fisch.

μεγίστη] Par. μεγίστῳ. Ast.

ἡ γὰρ πάλαι] Hic locus legitur apud Stobæum Ecl. Eth. 61. p. 394. Fischer.

αὕτη ἦν] Euseb. Præp. Evang. xii. 12. p. 585. C. ἡ αὐτὴ, et mox ἄλλη pro ἀλλοία. De ipso hoc mytho v. Hartmann. in Beck. Comment. V. i. P. i. p. 107. sq. Similis fere est ille Judæorum, quem refert Eisenmenger in libro *Entdecktes Judenthum*, P. i. p. 365. E. Ast.

τὰ τῶν ἀνθράκων] Articulum τὰ omittunt Vind. 54. et Euseb. Sed articulus hoc modo repetitus definitioni inservit, quasi dicas: genera, scilicet s. eaque hominum. Paullo post in Eusebio καὶ ante τρίτον deest et ὃν post κοινὸν, ut in Stobæo. Ast.

οὗ] Euseb. ὧν. Mox ἓν in Euseb. et Stob. deest. Ante θήλεος Euseb. articulum τοῦ repetit. Ast.

νῶτον καὶ πλευρὰς] Stob. νῶτόν τε καὶ πλευράς. Sequens τὰ ἴσα est tetidem, vid. Hoogev. ad Viger. p. 98. ed. Herm. Ast.

κυκλοτερεῖ] Hesychius: Κυκλοτερές· περιφερές, ἐπικαμπές. Fischer.

ὀρθὸν ὥς] Stob. ὄρθ' ὡς· marg. ὀρθ. Fischer.

περ νῦν, ἀποστέρωσι βουληθείη·[o] καὶ ὁτότε ταχὺ ὁρμήσειε θεῖν, ὥς περ οἱ κυβιστῶντες[p] εἰς ὀρθὸν τὰ σκέλη περιφερόμενοι κυβιστῶσι κύκλῳ, ὀπτὼ[q] τότε[r] οὖσι τοῖς μέλεσιν ἀτερπεδόμενοι[s] ταχὺ ἐφέροιτο κύκλῳ. ἦν δὲ διὰ ταῦτα τρία τὰ γένη καὶ τοιαῦτα, ὅτι[t] τὸ μὲν ἄρρεν ἦν τοῦ ἡλίου τὴν ἀρχὴν ἔκγονον, τὸ δὲ θῆλυ τῆς γῆς, τὸ δὲ[u] ἀμφοτέρων[v] μετέχον[w] τῆς σελήνης, ὅτι καὶ ἡ σελήνη ἀμφοτέρων μετέχει. περιφερῆ δὲ δὴ ἦν καὶ[x] αὐτὰ καὶ ἡ πορεία αὐτῶν διὰ τὸ[y] τοῖς γονεῦσιν ὅμοια εἶναι. [§. 17.] Ἦν οὖν[z] τὴν ἰσχὺν δεινὰ καὶ τὴν ῥώμην, καὶ τὰ φρονήματα μεγάλα εἶχον, ἐπεχείρησαν δὲ τοῖς θεοῖς, καὶ ἃ λέγει Ὅμηρος περὶ Ἐφιάλτου[a] τε[b] καὶ Ὤτου, περὶ ἐκείνων λέγεται, τὸ εἰς τὸν[c] οὐρανὸν ἀνάβασιν ἐπιχειρεῖν ποιεῖν, ὡς ἐπιθησομένων τοῖς θεοῖς. ὁ οὖν Ζεὺς καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ ἐβουλεύοντο ὅ τι χρὴ αὐτοὺς ποιῆσαι, καὶ ἠπόρουν· οὔτε γὰρ ὅπως ἀποκτείναιεν[d] εἶχον καὶ ὡς περ τοὺς γίγαντας κεραυνώσαντες τὸ γένος ἀφανίσαιεν — αἱ τιμαὶ γὰρ αὐτοῖς καὶ τὰ[e] ἱερὰ τὰ[f] παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἠφανίζετο[g] —, οὔθ'[h] ὅπως ἐῶεν[i] ἀσελγαίνειν. μόγις[j] δὴ[k] ὁ Ζεὺς ἐννοήσας λέγει ὅτι Δοκῶ μοι, ἔφη,[l] ἔχειν μηχανήν, ὡς ἂν εἶέν τε ἄνθρωποι καὶ παύσαιντο Il. ii. 404.
τῆς ἀπολασίας ἀσθενέστεροι[m] γενόμενοι. νῦν[n] μὲν γὰρ αὐ-

περὶ Dp.—[o] καὶ om rwr.—[o] θεῖν ΔΥDKwp et pr Η et fortasse Χ: ἀλθεῖν [o]r.—[p] ante εἰς omisi καὶ cum DKp.—[q] ὀκτὼ τότε ΧΔΞΥDKwp: τότε ὀκτὼ [o]r.—[r] τότε ...κυκλῳ om rτ.—[s] ἅτερ εἰδόμενοι ΧΔ.—[t] ὧν Υ.—[u] δ' π.—[v] ἀμφότερον Ft.—[w] μετέχει K.—[x] δι' ἣν DKp, ἣν καὶ δ.—[y] τὸ om r.—[z] οὖν om pr Γ.—[a] ἐφιάντου αι Δ.—[b] τε om FKτ et pr r.—[c] τὸν om rτ.—[d] ἀκτείναιεν D, ἀποκτείνιεν r, ἀποκτείναιεν Γ, ἀποκτίναι Π.—[e] τὰ om ΧΓΔΞΥDKrωκπρτ.—[f] ἱερὰ καὶ τὰ DKp.—[g] ἠφανίζοντο Ξ.—[h] οὐδ' F.—[i] ἐῶμεν Υ et pr Γ.—[j] μόλις ΗΥ.—[k] δὲ DKpπ.—[l] ἔφη om r.

ἀλθεῖν] Par. et Stob. θεῖν. marg. ἀλθεῖν. Ast.

κυβιστῶντες εἰς ὀρθὸν] Editi libri post κυβιστῶντες inserunt καί, quod Vind. 126. recte omittit. Mox Stobaeus εἰς ὀρθὰ δύτα σκέλη περιφερόμενοι, et Vind. 21. et 126. δύντα τότε οὖσι. Ast.

κυβιστῶσι] Schol. August. Κυβιστῶσι κυβιστᾷ ὁ ὀρχηστής, καὶ κυβιστᾷν τὸ ὀρχεῖσθαι. Fischer.

ἀτερπεδόμενοι] Malit fortasse quispiam ἀτερπεδόμενοι. Stephan. hanc causam: nam ἀτερπεδόμενοι idem est quod ἀρπεδόμενοι. Attici enim solent hoc genere compositorum verborum uti pro verbis simplicibus. Etiam in Stobaei libris est ἀτερπεδόμενοι. Fischer.

τρία τὰ γένη] Stob. τρία γένη: mox μετέχει et in marg. μετέχει: dein θεῖοι et in marg. θεοῖς. Fischer.

ἄρρεν—τ. ἡλίου—τῆς σελήνης] Vid. Orphic. Hymn. in 4. Tim. Locr. p. 99. D. E. Ast.

§. 17. Ὅμηρος] Od. Λ. 307. Fischer.

χρεὼ] Editi libri contra linguae leges χρὴ: mox Stob. μόγις δέ: dein vice δίχα δικαίων, Vind. 21. ἅνα δικαίων; postremo pro δυοῖν Par. δυσὶ. Ast.

τούς, ἔφη, διατιμῶ δίχα[o] ἕκαστον, καὶ ἅμα μὲν ἀσθενέστεροι[m] ἔσονται, ἅμα δὲ χρησιμώτεροι ἡμῖν διὰ τὸ πλείους τὸν ἀριθμὸν γεγονέναι·[p] καὶ[q] βαδιοῦνται ὀρθοὶ ἐπὶ δυοῖν[r] σκελοῖν. ἐὰν δ'[s] ἔτι δοκῶσιν ἀσελγαίνειν καὶ μὴ ἐθέλωσιν[t] ἡσυχίαν ἄγειν, πάλιν αὖ,[u] ἔφη, τεμῶ[v] δίχα, ὥστ' ἐφ' ἑνὸς πορεύσονται σκέλους ἀσκωλιάζοντες.[w] Ταῦτα εἰπὼν ἔτεμνε[x] τοὺς ἀνθρώπους δίχα, ὥς περ οἱ[y] τὰ ὄα[z] τέμνοντες καὶ μέλλοντες[a] ταριχεύειν, ἢ ὥς περ οἱ τὰ ὠὰ ταῖς θριξίν. ὃν τινα δὲ τέμοι, τὸν Ἀπόλλω ἐκέλευε[b] τό τε πρόσωπον μεταστρέφειν καὶ τὸ[c] τοῦ αὐχένος ἥμισυ πρὸς τὴν τομήν, ἵνα θεώμενος τὴν αὑτοῦ[d] τμῆσιν κοσμιώτερος εἴη ὁ ἄνθρωπος, καὶ τἆλλα ἰᾶσθαι ἐκέλευεν. ὁ δὲ τό τε πρόσωπον μετέστρεφε,[e] καὶ συνέλκων πανταχόθεν τὸ δέρμα ἐπὶ τὴν γαστέρα νῦν καλουμένην, ὥς περ τὰ σύσπαστα[f] βαλάντια,[g] ἓν στόμα[h] ποιῶν ἀπέδει[i] κατὰ μέσην τὴν γαστέρα, ὃ δὴ

post ἔχειν ponit Γ.—[m] ἀστενέστεροι Π.—[n] νῦν...ἔσονται om Fē et pr E.—[o] ἕνα Υ. —[p] γενήσεσθαι Ξ.—[q] καὶ om Γ.—[r] δυσὶ DKp.—[s] δ' ἔτι Krē : δέ τι [o]τ.—[t] θέλωσιν ΧΔΤDKπρ et pr Ξ.—[u] ἂν Κ.—[v] τέμῶμεν ē.—[w] ἀσκωλίζοντες ΧΓΔΕFωσēt. —[x] ἔτεμεν Π.—[y] οἱ om ΧΔ.—[z] ὅα Ruhnkenius : libri ὠὰ.—[a] θέλοντες Π.— [b] ἐκέλευσεν, ut videtur, Δ.—[c] καὶ τὸ] ἀπὸ Γ. τιμὴν Γ.—[d] ἑαυτοῦ ττ.—[e] συνέστρεφε ττ.—[f] συσπαστὰ Υ.—[g] βαλλάντια t, βάλλαντα ω, βάλλοντα ΧΔ.—[h] σῶμα

δέ τι] Steph. 'Legendum potius δ' ἔτι. Antea enim ἠσέλγαινον, ut modo dictum fuit.' Recte, opinor. Sed præivit versio Ficini, *Quodsi rursus impie insurgere videantur*. Etiam libri Stobæi habent, ἐὰν δὲ ἔτι. Fisch.

ἀσκωλιάζ.] Hesychius Ἀσκωλιάζοντες· ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἀλλόμενοι. Timæus Ἀσκωλίζοντες· ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενοι, ἢ στερούμενοι τῶν κατὰ φύσιν. Suidas Ἀσκωλιάζοντες· ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενοι, ὑστερούμενοι τῶν κατὰ φύσιν. Leg. ἢ στερούμενοι. Etymol. M. Ἀσκωλιάζειν ἐστί, τὸ ἵστασθαι ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενον, ἢ στερούμενον τῶν κατὰ φύσιν. Pollux ii. 194. καὶ Ἀσκωλιάζειν ἔλεγον, τὸ ἑτέρῳ ποδὶ ἄλλεσθαι· ubi Ms. Jungerm. ἀσκωλίζειν. Idem ix. 121. ὁ δὲ ἀσκωλιασμός, τοῦ ἑτέρου ποδὸς αἰωρουμένου, κατὰ μόνου τοῦ ἑτέρου πηδᾷν ἐποίει, ὅπερ ἀσκωλιάζειν ὠνόμαζον· ubi Ms. Jungerm. ἀσκωλισμός. Scilicet Attici ἀσκωλιάζειν dixisse videntur, reliqui Græci ἀσκωλίζειν· vid. ad §. 11. In libris Stobæi est ἀκωλίζοντες· marg. ἀσκωλιάζοντες. Fisch.

ὠὰ τέμνοντες] Ἡμίτομα ὠῶν laudat ex Alexide Athenæus ii. 16. Fisch.

οἱ τὰ ὄα—διαιροῦντες] ὄα pro ὠὰ emendarunt Ruhnk. ad Tim. p. 189. Valckenar. et Toup. in Suid. v. Ταριχεύειν. t. ii. p. 231. Post θριξὶν Toupius e Plutarcho Erot. p. 770. B. οἶσθα τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας ὡς ἀβεβαιότατα πολλὰ λέγουσι καὶ σκώπτουσι λέγοντες, ὥσπερ ὠὸν αὐτῶν τριχῇ αἱρεῖσθαι τὴν φιλίαν, conjecit addendum esse διαιροῦντες. Equidem magis adducor, ut credam, verba ἢ ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ ταῖς θριξὶν glossema esse, quæ Bastii quoque sententia erat. Ὅα enim a librario sciolo in ὠὰ mutatum et tunc interpretationis causa ταῖς θριξὶν additum est; unde altera hæc lectio: ἢ ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ ταῖς θριξὶν, int. τέμνοντες, exorta, postea in contextum irrepsit. Ceterum Valesius ad Euseb. Præpar. Evang. xii. 12. p. 56. ad v. ὠὰ monet: 'Sunt quibus ζῷα vel νῶτα placeat.' Ast.

ξυνέλκων] Vind. 126. συνέχων, superscripto λ. Mox Vind. 21. 51. et 126. καλόκυδα. Ast.

ἓν στόμα] ἓν σῶμα Par. Bip.

τὸν ὀμφαλὸν καλοῦσι. καὶ τὰς μὲν ἄλλας ῥυτίδας τὰς[j] πολλὰς ἐξελείαινε καὶ τὰ στήθη διήρθρου, ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον οἷον οἱ σκυτοτόμοι, περὶ τὸν καλάποδα[k] λεαίνοντες τὰς τῶν[l] σκυτῶν ῥυτίδας· ὀλίγας δὲ κατέλιπε, τὰς περὶ αὐτὴν τὴν γαστέρα καὶ τὸν ὀμφαλόν, μνημεῖον[m] εἶναι τοῦ παλαιοῦ πάθους. ἐπειδὴ οὖν ἡ φύσις δίχα ἐτμήθη, ποθοῦν ἕκαστον τὸ ἥμισυ τὸ αὑτοῦ[n] ξυνήει,[o] καὶ περιβάλλοντες[p] τὰς χεῖρας καὶ συμπλεκόμενοι ἀλλήλοις, ἐπιθυμοῦντες συμφῦναι,[q] ἀπέθνησκον ὑπὸ λιμοῦ[r] καὶ τῆς ἄλλης ἀργίας διὰ τὸ μηδὲν ἐθέλειν χωρὶς ἀλλήλων ποιεῖν. καὶ ὁπότε τι ἀποθάνοι τῶν ἡμίσεων, τὸ δὲ λειφθείη,[s] τὸ λειφθὲν ἄλλο ἐζήτει καὶ συνεπλέκετο, εἴτε γυναικὸς τῆς ὅλης ἐντύχοι[t] ἥμισυ, ὃ δὴ νῦν[u] γυναῖκα καλοῦμεν, εἴτ' ἀνδρός· καὶ οὕτως ἀπώλλυντο. [§. 18.] Ἐλεήσας δὲ ὁ Ζεὺς ἄλλην μηχανὴν πορίζεται, καὶ μετατίθησιν αὐτῶν τὰ αἰδοῖα εἰς τὸ πρόσθεν·[v] τέως γὰρ καὶ ταῦτα ἐκτὸς εἶχον, καὶ ἐγέννων καὶ ἔτικτον οὐκ εἰς ἀλλήλους ἀλλ' εἰς γῆν,[w] ὥς περ οἱ τέττιγες. μετέθηκέ τε οὖν οὕτως[x] αὐτῶν[y] εἰς τὸ πρόσθεν καὶ διὰ τούτων τὴν[z] γένεσιν ἐν ἀλλήλοις ἐποίησε,[a] διὰ τοῦ ἄῤῥενος ἐν τῷ θήλει, τῶνδε ἕνεκα, ἵνα ἐν τῇ συμπλοκῇ ἅμα μὲν εἰ ἀνὴρ γυναικὶ ἐντύχοι,[b] γεννῷεν καὶ γίγνοιτο τὸ γένος, ἅμα δ' εἰ[c] καὶ ἄῤῥην ἄῤῥενι,[d] πλησμονὴ γοῦν γίγνοιτο

iii. 191.

ii. ii. 405.

K.—[j] ἀπίδυ Υπ.—[k] τὰς om EFδ.—[k] καλάπουδα ΧΔΤDτιερτ.—[l] τῶν...τὰς om w.—[m] σημεῖον F.—[n] τοῦ αὐτοῦ DKπρ: articulum om πτ.—[o] ξυνεῖσαι ΧΔΤDKιερ.—[p] περιβαλόντες F.—[q] συμφῆναι E.—[r] ὑπὸ λιμοῦ ΔΞΤDKιερ, ὑπὸ τῆς λιμοῦ πτ. ὑπὸ τοῦ λιμοῦ Ψτ.—[s] ληφθείη Δδ.—[t] ἐντύχη πρ.—[u] νῦν δὴ F, μὴ δὴ D, μὴ δὲ Κτρτ.—[v] πρόσθε Γ.—[w] γε w.—[x] οὕτως om EFKπιρδ.—[y] αὐτὰ DKp.—[z] τὰ D.—[a] ἐποίησε om Υ.—[b] ἐντύχη DKπρ.—[c] εἰ om DKp.—[d] ἄρρην ἄρρενι ΧΔΤDEFKτιωρτφι, ἀρ-

καλάποδα] Suidas in Κάλα· κάλον γὰρ τὸ ξύλον· ἐξ οὗ καὶ καλόποδες, ὁ ξύλινος τρίπους. Etymol. M. Καλάποδες, κυρίως ὁ ξύλινος πούς· κάλον γὰρ τὸ ξύλον. Sed καλάποδα ex hoc loco citant Pollux x. 141. laudatis τὰ δὲ σκυτοτόμων σκεύη —καλάποδες, ἐν τῷ Συμποσίῳ. Ficin.

ἐπειδὴ οὖν] Stob. ἐπεὶ οὖν. Ficin.

ξυνήει] Codd. Vindob. 126. et 21. ξυνεῖσαι. Ceterum cf. Philem. de mundi Opif. t. i. p. 104. Orig. c. Cels. iv. p. 190. Aet.

ὑπὸ τοῦ λιμοῦ] Vind. 21. et 126. ὑπὸ λιμοῦ. Mox Par. ἐντύχῃ. Aet.

ὃ δὴ νῦν γυν.] ὃ μὴ δὲ γυν. Par. Bip. Plat.

ξ. 18. αὐτῶν] Sitzm. 'Vel αὐτὰ, non αὐτῶν, vel τὰ αἰδοῖα post αὐτῶν, fuisse crediderim.' Recte, credo. Sed rectius tamen intelligetur e superioribus. Ficinus αὐτῶν plane omisit. vertit enim, *Quum vero ad anteriora transposuisset.* Ficin.

οὕτως αὐτὰ] E codd. Vind. 126. et Par. pro αὐτῶν repposuimus; idem jam Stephanus conjecerat. Par. οὕτως omittit. Pro τε scripsi δέ. Aet.

εἰς τὸ πρόσθεν] Stob. εἰς τὰ ἔμπροσθεν — διὰ τούτου τὴν γένεσιν νέαν ἀλλήλοις ποιῇ. ἐν. Ficin.

ἄῤῥην] In Stephaniano omissum ἄῤ-

τῆς συνουσίας καὶ διαπαύοιντο[c] καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα τρέποιντο
II. ii. 406. καὶ τοῦ ἄλλου βίου ἐπιμελοῖντο. Ἔστι δὴ οὖν ἐκ τόσου ὁ ἔρως ἔμφυτος ἀλλήλων τοῖς ἀνθρώποις καὶ τῆς ἀρχαίας φύσεως συναγωγεύς, καὶ ἐπιχειρῶν ποιῆσαι ἓν ἐκ δυοῖν καὶ ἰάσασθαι τὴν φύσιν τὴν ἀνθρωπίνην. ἕκαστος οὖν ἡμῶν[f] ἐστὶν ἀνθρώπου ξύμβολον, ἅτε[g] τετμημένος[h] ὥς περ αἱ ψῆτται, ἐξ ἑνὸς δύο. ζητεῖ δὴ[i] ἀεὶ[j] τὸ αὑτοῦ[k] ἕκαστος[l] ξύμβολον. ὅσοι μὲν οὖν τῶν ἀνδρῶν τοῦ κοινοῦ τμῆμά εἰσιν,[m] ὃ δὴ τότε ἀνδρόγυνον ἐκαλεῖτο, φιλογύναικές τ'[n] εἰσὶ καὶ οἱ πολλοὶ τῶν μοιχῶν ἐκ τούτου τοῦ γένους γεγόνασι, καὶ ὅσαι αὖ γυναῖκες[o] φίλανδροί τε καὶ μοιχεύτριαι, ἐκ τούτου τοῦ γένους γίγνονται. ὅσαι δὲ τῶν γυναικῶν γυναικὸς τμῆμά[p] εἰσιν, οὐ πάνυ αὗται τοῖς ἀνδράσι τὸν[q] νοῦν προσέχουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὰς γυναῖκας τετραμμέναι εἰσί, καὶ αἱ[r] ἑταιρίστριαι ἐκ τούτου τοῦ γένους γίγνονται. ὅσοι δὲ ἄρρενος τμῆμά εἰσι, τὰ ἄρρενα διώκουσι, καὶ τέως μὲν ἂν
III. 192. παῖδες ὦσιν, ἅτε τεμάχια[s] ὄντα τοῦ ἄρρενος,[t] φιλοῦσι τοὺς ἄνδρας καὶ χαίρουσι συγκατακείμενοι καὶ συμπεπλεγμένοι[u] τοῖς ἀνδράσι, καί εἰσιν οὗτοι βέλτιστοι τῶν
II. ii. 407. παίδων καὶ μειρακίων, ἅτε ἀνδρειότατοι ὄντες φύσει. φασὶ

ρεν ἄρρενι Γ: solum ἄρρενι °s.—[c] διαπαύοιντο ΑΔΤDΕFΚuntpret: διανπαύοιντο °s.—[f] ἡμῶν om w.—[g] ἅψαι Dp, ἅψαι Κ.—[h] τετιμημένος n.—[i] δὲ prs.—[j] ἀεὶ post ξύμβολον posuit n.—[k] αὐτοῦ Arucnrt, αὐτοῦ ΓΔΤDΚγ: ἑαυτοῦ s.—[l] ἕκαστος ΓΞΥ rucnrt: ἕκαστον °s.—[m] ἐστὶν Ξ.—[n] τε om ϐ.—[o] γυναικῶν rt.—[p] τμήματά F.—[q] τὸν om pr t.—[r] αἱ om: et pr r.—[s] τεμάχια ΑΔuret et pr Γ: τεμμάχια °s.—

ρην vocabulum addidimus ex Ald. Bas. 1. 2. Etiam in versione Ficini est, *sin autem masculus masculo* —. Fiscu.

πλησμονῆ γοῦν] Bas. 1. πλησμονὴ ἡ γοῦν. Bas. 2. πλησμονὴ ἡ γοῦν. Fiscu.

διανπαύοιντο] Stob. et Vind. omnes legunt διαπαύοιντο. Mox pro ἐκ δυοῖν scripsi ἐκ δυεῖν, ut cap. 19. Vid. Eustath. in Odyss. p. 1907. Duker. ad Thucyd. iv, 8. Hermann. ad Eurip. Hecub. 45. Asr.

ψῆτται] Hesychius: ψῆτται· ἰχθύδιον τῶν πλατέων, ἢ ψῆττα ἣν τινες σανδάλιον, ἢ βοΐγλωσσον. recte. Xenocrates c. 1. καὶ οἱ πλατεῖς, ἃς ψῆτται. Nam ψῆτται haud dubie vera scriptura est, quæ invenitur etiam in libris Pollucis vi. 51. et Athenæi vii. 24. p. 329. ubi plura de hoc genere piscium habentur. Fiscu.

ἕκαστος—ξύμβολον] ἕκαστος pro ἕκαστον e Vindob. 54. recepi, ut Ficinus quoque vertit. Ceterum cf. Galen. de Semin. ii. 7. Sturz. ad Empedocl. p. 390. 392. 395. Mox pro ἅτε Par. ἅψαι. Asr.

τμῆμα] Stob. τμήματος, marg. τμῆμα. Fiscu.

καὶ μοιχ.] Bas. 2. καὶ μοι μοιχεύτριαι· male. Fiscu.

ἑταιρίστρ.] Hesychius: Ἑταιρίστριαι· τριβάδες. Timæus Ἑταιρίστριαι· αἱ καλούμεναι τριβάδες. Moeris: Ἑταιρίστριαι, Ἀττικῶς· τριβάδες, Ἑλληνικῶς. Fiscu.

ὅσοι δὲ ἄρρενος] Bastius p. 126. inseri volebat ἄρρενες, sed hoc jam latet in masculino ὅσοι. Asr.

τεμάχια] Gloss. vett. τεμάχιον, *frustulum, frustellum*. Fiscu.

δὲ δή τινες αὐτοὺς ἀναισχύντους εἶναι, ψευδόμενοι· οὐ γὰρ ὑπ' ἀναισχυντίας τοῦτο δρῶσιν, ἀλλ' ὑπὸ θάρρους καὶ ἀνδρίας[v] καὶ ἀρρενωπίας τὸ[w] ὅμοιον αὐτοῖς ἀσπαζόμενοι. μέγα δὲ τεκμήριον· καὶ γὰρ τελεωθέντες[x] μόνοι ἀποβαίνουσιν εἰς τὰ πολιτικὰ ἄνδρες οἱ τοιοῦτοι. ἐπειδὰν[y] δὲ ἀνδρωθῶσι, παιδεραστοῦσι καὶ πρὸς γάμους καὶ παιδοποιίας οὐ προσέχουσι τὸν νοῦν φύσει, ἀλλὰ[z] ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγκάζονται·[a] ἀλλ' ἐξαρκεῖ αὐτοῖς μετ' ἀλλήλων καταζῆν ἀγάμοις.[b] πάντως[c] μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε[d] καὶ φιλεραστὴς γίγνεται, ἀεὶ τὸ ξυγγενὲς ἀσπαζόμενος.

[§. 19.] Ὅταν μὲν οὖν καὶ αὐτῷ ἐκείνῳ[e] ἐντύχῃ τῷ αὐτοῦ ἡμίσει καὶ ὁ παιδεραστὴς καὶ ἄλλος πᾶς, τότε καὶ θαυμαστὰ ἐκπλήττονται[f] φιλίᾳ τε καὶ οἰκειότητι καὶ ἔρωτι, οὐκ ἐθέλοντες ὡς ἔπος[g] εἰπεῖν χωρίζεσθαι ἀλλήλων οὐδὲ σμικρὸν χρόνον. καὶ οἱ διατελοῦντες μετ' ἀλλήλων διὰ βίου οὗτοί εἰσιν, οἳ οὐδ' ἂν ἔχοιεν εἰπεῖν ὅ τι βούλονται σφίσι παρ' ἀλλήλων γίγνεσθαι. οὐδὲ[h] γὰρ ἂν[i] δόξειε τοῦτ' εἶναι ἡ τῶν ἀφροδισίων συνουσία, ὡς ἄρα τούτου ἕνεκα ἕτερος ἑτέρῳ χαίρει[j] ξυνὼν οὕτως ἐπὶ μεγάλης σπουδῆς· ἀλλ'[k] ἄλλο τι βουλομένη ἑκατέρου ἡ ψυχὴ δήλη ἐστίν, ὃ οὐ δύ- II. ii. 408.
ναται εἰπεῖν, ἀλλὰ μαντεύεται ὃ βούλεται,[l] καὶ αἰνίττεται. καὶ εἰ αὐτοῖς ἐν τῷ αὐτῷ κατακειμένοις ἐπιστὰς ὁ Ἥφαιστος, ἔχων τὰ ὄργανα, ἔροιτο Τί ἐστ' ὃ βούλεσθε, ὦ[m] ἄνθρωποι, ὑμῖν παρ' ἀλλήλων γενέσθαι; καὶ[n] εἰ ἀποροῦντας

[v] τοῦ θάρσους om Fβ.—[w] συμπλεκόμενοι ΔΚc.—[x] ἀνδρείας τί.—[y] καὶ τὸ DKp.—[z] τελεωθέντες Ξ.—[y] ἐπειδὰν...56, 17. Ἀγάθωνα] folium album u.—[a] ἀλλ' πρ.—[b] ἀναγκάζονται ὑπὸ τοῦ νόμου Γ.—[b] ἀγάμενον Kp.—[c] πάνυ τε Π.—[d] τε om Υ.—[e] αὐτῷ ἐκείνῳ F.—[f] ἐκπλήττονται ΔΥ et pr Ξ.—[g] ἔπος om ϕ.—[h] οὐδὲν ΓΔΥDEKw pr et pr F. οὐδέ r.—[i] ἂν om F.—[j] χαίρειν ΧΔΥιc.—[k] ἀλλ' om DKp.—[l] ὃ βούλεται om Υπ et pr Ξ.—[m] ὦ om Kp.—[n] καὶ...ὅτι μάλιστ' in mg re F.—[o] ὅτι add

τινες] Stob. τινας—οὗτος γὰρ—δρῶσι ταῦτα ἀνδρείας αὐτοῖς —. Ficin.

ἀνδρείας] Cum Vind. 54. pro ἀνδρίας scripsi, Schaferi, viri unius eorum eruditissimi, rationem secutus, vid. Melet. Crit. p. 41. Ast.

ἀβρενωπίας] Etymol. M. Ἀβρενωπός δὲ ὁ τὴν ἄβρην ἄβρεσιν, καὶ τὸ δὲ ὄνδι, ἢ σημαίνει τὸ πρόσωπον, ἀβρενωπός. ὁ ἄβρεσιν πρόσωπον ἔχων, κατὰ συνεκδοχήν· ἤγουν ὁ ἀνδρεῖος καὶ ἰσχυρὸς, καὶ διαδήλωσιν τῆς ἐχθρᾶν ἀντιταχθέναι. ἔστι δὲ κατὰ συνεκδοχήν, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον. Ficin.

ἀγάμους] Par. ἀγάμενον. Bip.

ξ. 19. οὐδὲ γαρ] Vind. 54. et 21. οὐδέν: 126. edd. Max vice μάλιστα ἀλλήλοιν. Vind. 21. 126. et Par. ὅτι μάλιστα. Ast.

αὐτοὺς πάλιν ἔροιτο Ἆρά γε τοῦδε ἐπιθυμεῖτε, ἐν τῷ αὐτῷ γενέσθαι ὅτι[o] μάλιστ'[p] ἀλλήλοις, ὥστε καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν μὴ ἀπολείπεσθαι ἀλλήλων; εἰ γὰρ τούτου ἐπιθυμεῖτε, ἐλέλω[q] ὑμᾶς συντῆξαι[r] καὶ συμφῦσαι[s] εἰς τὸ αὐτό, ὥστε δύ'[t] ὄντας ἕνα γεγονέναι καὶ ἕως[u] τ'[v] ἂν ζῆτε, ὡς[w] ἕνα ὄντα,[x] κοινῇ ἀμφοτέρους ζῆν, καὶ ἐπειδὰν ἀποθάνητε, ἐκεῖ αὖ ἐν Ἅιδου ἀντὶ δυεῖν[y] ἕνα εἶναι κοινῇ τεθνεῶτε. ἀλλ' ὀρᾶτε εἰ τούτου ἐρᾶτε καὶ ἐξαρκεῖ ὑμῖν ἂν τούτου τύχητε. ταῦτα[z] ἀκούσας ἴσμεν ὅτι οὐδ' ἂν εἷς ἐξαρνηθείη οὐδ' ἄλλο τι[a] ἂν[b] φανείη βουλόμενος, ἀλλ' ἀτεχνῶς[c] οἴοιτ' ἂν ἀκηκοέναι τοῦτο ὃ πάλαι ἄρα ἐπεθύμει, συνελθὼν καὶ συντακεὶς τῷ ἐρωμένῳ[d] ἐκ δυεῖν[e] εἷς γενέσθαι. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ αἴτιον,[f] ὅτι ἡ ἀρχαία φύσις ἡμῶν[g] ἦν αὕτη[h] καὶ ἦμεν ὅλοι· τοῦ ὅλου οὖν τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ διώξει[i] ἔρως ὄνομα.

iii. 193. καὶ πρὸ τοῦ, ὥς περ λέγω, ἓν ἦμεν· νυνὶ[j] δὲ διὰ τὴν ἀδικίαν

ii. i. 109. διῳκίσθημεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καθά περ Ἀρκάδες ὑπὸ Λακε-

ΧΓΔΞΥDKιπρt et mg F.—[p] μάλιστ'...ἀπολείπεσθαι om πτ.—[q] θέλω ΔΥDKιπρ et pr Ξ.—[r] ἐντῆξαι πτ.—[s] συμφυσῆσαι ΔDωτ et pr Χt. συμφῦ σαι τ.—[t] δύ' ΓDKπρ πτ. – [u] ἕστ' πτ.—[v] τ' om Κρ.—[w] ζητήσεως ΧΔιιτ: ὡς om Υ et pr Ξ.—[x] ὄντας Υδτ.—[y] δυεῖν ΧΥ: δυοῖν [a]τ.—[z] ταῦτ' ιτ.—[a] ἄλλο ὅτι ΓΕπτ8t.—[b] οὖν ειτ Γ.—[c] ἀτέχνως Υ.—[d] ἐρωτωμένῳ Δ.—[e] δυεῖν ΓΔΥιτt: δυοῖν [a]τ.—[f] τὸ αἴτιόν ἐστι π.—[g] ἡμῖν ιτ.—[h] αὐτὴ π.—[i] καὶ τῇ διάξει Κ.—[j] νῦν DK.—[k] ἐστιν ΧΓΔΥDΕFKιπρτ

ξυμφῦσαι] Vind. 54. 126. συμφυσῆσαι, et pro ξυντῆξαι. Vind. 54. exhibet ἀντῆξαι. Respexit h. l. Aristotel. Polit. ii. 4. Ast.

ἄλλο τι] Ald. Bas. 1. 2. ἄλλ' ὅτι. At Ficinus, *aut aliud, quam hoc, expetere videretur*. recte. Fischi.

τοίνυν γάρ ἐστι] Pro τοῦτο scripsimus τούτου, ut Ficinus vertit: *hujus causa est, quia*: et Bastius emendavit p. 50. Ast.

διῳκίσθημεν] Ald. Bas. 1. 2. διωκίσθημεν· quod Stephanus quoque in suo exemplo retinuit. Nos vero pene ausi essemus recipere διεσχίσθημεν. Nam primo Ficinus ita vertit, *Deinde propter injustitiam a deo scissi fuimus, quemadmodum a Lacedæmoniis Arcades*: deinde ipse Plato, ut § 15. usus est de hac ipsa re verbis τέμνειν δίχα et δίχα τμηθῆναι, ita pauso post eam expetimus ipso verbo διαχωρίζεσθαι. Auctor hujus emendationis est Cornarius, quam Stephanus a lectionibus Platonis haberi volunt pro lectione librorum veterum. Nam in annotationibus ad hunc locum: 'Affertur alia lectio διεσχίσθημεν videlicet pro διῳκίσθημεν· confirmaturque futuro διασχισθησόμεθα, quod statim sequitur, nec non præcedentibus verbis διατεμῶ et τεμῶ δίχα.' His vero rationibus confirmavit conjecturam suam Cornarius. At alteri tamen lectioni opem ferri ita posse putabamus. Nam primo certum est, διοικίζεσθαι sæpe idem esse, quod διαχωρίζεσθαι, neque adeo differre a verbo διασχίζεσθαι: deinde Plato videri possit hoc quidem loco usus esse verbo διοικίζεσθαι, propter adjecta verba, καθάπερ Ἀρκάδες ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Judicium esto penes lectores doctos. Fischi.

διῳκίσθημεν] Cornarius conjiciebat διεσχίσθημεν: sed recte monuit Lectius, διοικίζεσθαι sæpe idem esse, quod διαχωρίζεσθαι, idemque non differre a διασχίζεσθαι: deinde Platonem videri propter verba καθάπερ Ἀρκάδες ὑπὸ Λακεδαιμονίων consulto verbo διοικίζεσθαι usum esse. Veriora fere scholiasta est de Mantinea, vid. Xenoph. Hist. Gr. v. 2.

δαιμονίων. φόβος οὖν ἔστιν,[k] ἰὰν μὴ κόσμιοι ὦμεν πρὸς τοὺς θεούς, ὅπως μὴ καὶ αὖθις διασχισθησόμεθα,[l] καὶ περίιμεν[m] ἔχοντες ὥς περ οἱ ἐν ταῖς στήλαις κατὰ γραφὴν[n] ἐκτετυπωμένοι, διατετρισμένοι[o] κατὰ τὰς ῥῖνας, γεγονότες ὥς περ λίσται. ἀλλὰ τούτων ἕνεκα πάντ' ἄνδρα χρὴ ἅπαντα παρακελεύεσθαι εὐσεβεῖν περὶ θεούς, ἵνα τὰ μὲν ἐκφύγωμεν,[p] τῶν δὲ τύχωμεν, ἅν[q] ὁ Ἔρως ἡμῖν ἡγεμὼν καὶ στρατηγός. ᾧ μηδεὶς ἐναντία πραττέτω· πράττει δ' ἐναντία, ὅς τις[r] θεοῖς ἀπεχθάνεται. φίλοι γὰρ γενόμενοι καὶ διαλλαγέντες[s] τῷ θεῷ ἐξευρήσομέν τε καὶ ἐντεύξομεθα τοῖς παι-

61. ἔνεστιν °r.—[k] διασχισθησόμεθα DKp et pr Σ, διασχησθησόμεθα ΧΔ.—[m] περίιμεν Χ, περίειμεν ϑ, περίειμεν πη.—[n] κατὰ γραφὴν ΓF : καταγραφὴν °r.—[o] διατετρημένοι ΧΔΥp.—[p] φύγωμεν πτ.—[q] ἂν Κ et corr p, ἂν ϑ : ὃν °r.—[r] τι F.—[s] διαλλαγέντες ΧΓΔΞΥDFKπεπρτ, διαλεχθέντες η : διαλλαχθέντες r.—[t] μοι ΧΔΥ

τ. Polyb. iv. 27. Pausan. viii. 8. Cf. Wolfii not. Ast.

ἔνεστιν] Vind. omnes ἐστίν. Ast.

καταγραφὴν] Steph. 'Aliam dat scriptus accentum καταγραφὴν Bodleus, ita legens, περίιμεν ἔχοντες, ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις ἐκτετυπωμένοι, καταγραφὴν, διατετρημένοι, κατὰ τὰς ῥῖνας γεγονότες, ἅπερ ἐστὶν interpretatur ita. *Facie dimidiata, per nares dimissa, luxataque, cujusmodi visuntur in numismatis priscis.*' Scilicet Bodleus ita legit locum et interpretatur in Commentariis L. Gr. p. 198. Paris. Ficin.

κατὰ γραφὴν] Schneiderus Lexic. Gr. v. Καταγραφὴ conj. καταγραφῆ. Sed minor vera est, ni fallor. Rubnkenii ratio, pro καταγραφὴν scribentis κατὰ γραφὴν, quam Hesych. Wolfius et Bastius probaverunt. Ast.

λίσται] Schol. Augustanus· λίσται οἱ λεπτοὶ καὶ διατετρημένοι καὶ διττοὶ καὶ οἱ διατετρημένοι ἀστράγαλοι.' ἆ τε Ἀθηναῖοι λίστας καλοῦσιν τῷ ἀπὸ τῆς ἐν τῷ πεττεύειν συνηθείας ὀφθῆναι αὐτοὺς ἀπὸ γλώττης εἶναι. Scilicet attulit grammaticus varias vocabuli potestates, ut lectores Platonis quid judicarent, quae ei [illegible] Hesychius· λίστη· λεπτὸν καὶ διατετρημένον καὶ διττὸν ἢ ἀστράγαλος. λίστας οἱ διατετρημένους τοὺς ἀστραγάλους, καὶ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θηρικλείας. ἢ καὶ ἐν ᾧ [illegible] τῇ γλώσσῃ ἀπὸ τῶν γλωσσῶν. Sed haec locus λίστας erat calculi in medio incisi et non *detriti*, auctore Timæo. Hujus enim in Glossario Platonico haec leguntur: *Λίστας· οἱ δίχα πετρισμένους.* Sed primo pro δίχα *πετρισμένους* haud dubie reponendum est e Suida et Scholiasta Augustano διαπεπρισμένους· nam apud Suidam est, *Λίστοι· οἱ μέσον διαπεπρισμένοι ἀστράγαλοι καὶ ἐκτετρημένοι·* neque adeo διαπετρισμένους apud Platonem mutandum in δίχα *πετρισμένους*, quam erat Ruhnkenii sententia: deinde ex iisdem grammaticis apud Timæum addi debet ἀστράγαλοι. Cæterum ex hactenus dictis patet, Ficinum et Cornarium λίστας male existimasse esse *animalcula tenuissima*, de genere locustarum. Sed Athenienses dictos esse λίστους propter insignem libidinis studium, idem Ruhnkenius in notis ad Glossarium Timæi scite docuit: et e locis Phrynichi Arabii ab eo laudatis intelligitur, ἀστράγαλοι utroque genere dictum esse. Ficin.

ἆι δ' Ἔρως] Scribendum puto, ἅν δ' Ἔρως ἡμῖν ἡγεμὼν etc. Alteram autem scripturam Fic. quoque agnoscens in sua interpretatione, coactus est addere verbum *admonet*. Steph.

ἆι δ' Ἔρως] Stephanus conj. ἅν, temere. Sententiarum nexus est, 'Deos colere debemus, quia (ἆι est nam) Amor, dux noster, deus est, cui adversari non debemus; nam qui deos non colit, ipse [illegible] quod summum est in amore, quamque unum appetimus omnes, qui amatores vocamur.' Ast.

δικοῖς τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν, ὃ τῶν νῦν ὀλίγοι ποιοῦσι. καὶ μή μοι[t] ὑπολάβῃ[u] Ἐρυξίμαχος[v] κωμῳδῶν τὸν λόγον, ὡς Παυσανίαν καὶ Ἀγάθωνα λέγω· ἴσως[w] μὲν γὰρ καὶ οὗτοι τούτων τυγχάνουσιν ὄντες καὶ εἰσὶν ἀμφότεροι τὴν φύσιν ἄρρενες, λέγω δὲ[x] οὖν ἔγωγε καθ' ἁπάντων[y] καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ὅτι οὕτως ἂν ἡμῶν τὸ γένος εὐδαιμον[z] γένοιτο, εἰ ἐπτελέσαιμεν τὸν ἔρωτα καὶ τῶν παιδικῶν τῶν[a] αὑτοῦ ἕκαστος τύχοι[b] εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀπελθὼν φύσιν. εἰ δὲ τοῦτο
II. ii. 410. ἄριστον, ἀναγκαῖον καὶ τῶν νῦν παρόντων τὸ[c] τούτου[d] ἐγγυτάτω ἄριστον εἶναι. τοῦτο δ' ἐστὶ παιδικῶν τυχεῖν κατὰ νοῦν αὐτῷ πεφυκότων. οὗ δὴ τὸν[e] αἴτιον θεὸν ὑμνοῦντες δικαίως ἂν ὑμνοῖμεν Ἔρωτα, ὃς ἔν τε[f] τῷ παρόντι ἡμᾶς πλεῖστα[g] ὀνίνησιν εἰς τὸ οἰκεῖον ἄγων, καὶ εἰς τὸ ἔπειτα[h] ἐλπίδας μεγίστας παρέχεται, ἡμῶν παρεχομένων πρὸς θεοὺς εὐσέβειαν, καταστήσας ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν φύσιν καὶ ἰασάμενος μακαρίους καὶ εὐδαίμονας ποιῆσαι.

§. 20. Οὗτος, ἔφη,[i] ὦ Ἐρυξίμαχε, ὁ ἐμὸς λόγος ἐστὶ περὶ Ἔρωτος, ἀλλοῖος ἢ[j] ὁ σός. ὥς περ οὖν ἐδεήθην σου, μὴ κωμῳδήσῃς[k] αὐτόν, ἵνα καὶ τῶν λοιπῶν ἀκούσωμεν τί ἕκαστος ἐρεῖ, μᾶλλον δὲ τί ἑκάτερος· Ἀγάθων γὰρ καὶ Σωκράτης λοιποί.

Ἀλλὰ πείσομαί σοι, ἔφη φάναι τὸν Ἐρυξίμαχον· καὶ γάρ μοι ὁ λόγος ἡδέως ἐρρήθη.[l] καὶ εἰ μὴ ξυνήδειν Σωκράτει τε καὶ Ἀγάθωνι δεινοῖς οὖσι περὶ τὰ ἐρωτικά, πάνυ ἂν ἐφοβούμην μὴ ἀπορήσωσι[m] λόγων διὰ τὸ πολλὰ καὶ παν-

μυρ: μου °r.—[u] ὑπολάβοι ΓΔιυ.—[v] ὁ ἐρυξίμαχος π.—[w] ἴσως om r.—[x] δὴ K.—[y] κατὰ πάντων Knp.—[z] εὐδαίμον Χ.—[a] alterum τῶν om T et pr Ξ.—[b] τύχῃ Dnp.—[c] τῷ r.—[d] τοῦτον ΧΔ, τούτω r.—[e] τὸ Ξ.—[f] καὶ ἐν ΞΥ, ἐν ΧΔ.—[g] πλεῖστα ἡμᾶς K, ἡμᾶς πλεῖστον π.—[h] μετέπειτα Γ.—[i] ἔφη om r, ante ὁ ponit r.—[j] ἀλλ' οἷος ἢ Δ.—[k] κωμωδήσας π.—[l] ἐρρήθη ΑΓΔΞΥDK, ἐρήθη ω, ἐρρήθη p, ἐρρέθη Eêt: ἐρρέθη °r.—[m] ἀπορήσω ΑΔDKpt.—[n] τὸν νοῦν σωκράτει r additisque, tanquam de-

διαλλαχθέντες] Par. διαλλαγέντες. Bip.

τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν] Ficinus vertit *singuli dimidium suum exoptatum repetiemus*, quasi legisset ἡμίσειαν αὐτῶν (i. e. ἡμῶν αὐτῶν, v. Fischer. ad Weller. t. ii. p. 238.). Bastius vero conjecit: τοῖς ἡμιτόμοις αὐτῶν, quod Creuzer. in Dionys. pt. i. p. 169. probat. Sed recte habet τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν (ut Xenoph. Anab. vii. 1. 29. Gorg. 514. B. ἡμέτερον αὐτῶν). Παιδικὰ ἡμέτερα sunt, quae ad nos pertinent, utpote altera pars nostri. Asr.

ἄρρενες] Bastius conj. ἄρρενος, quo haud opus esse censeo. Asr.

τοδατὰ εἰρῆσθαι· νῦν δὲ ὅμως θαῤῥῶ. Τὸν οὖν[n] Σωκράτη[o] εἰπεῖν Καλῶς γὰρ αὐτὸς ἠγώνισαι, ὦ Ἐρυξίμαχε. εἰ δὲ γένοιο οὖ[p] νῦν ἐγώ εἰμι, μᾶλλον δὲ ἴσως οὗ ἔσομαι, ἐπειδὰν καὶ Ἀγάθων εἴπῃ, εὖ καὶ μάλ' ἂν φοβοῖο καὶ ἐν παντὶ εἴης, ὡς περ ἐγω[q] νῦν. Φαρμάττειν[r] βούλει με, ὦ Σώκρατες, εἰπεῖν τὸν Ἀγάθωνα, ἵνα θορυβηθῶ[s] διὰ τὸ οἴεσθαι τὸ θέατρον προσδοκίαν μεγάλην ἔχειν[t] ὡς εὖ ἐροῦντος ἐμοῦ. Ἐπιλήσιμων μέντ' ἂν εἴην,[u] ὦ Ἀγάθων, εἰπεῖν τὸν Σωκράτη,[v] εἰ ἰδὼν τὴν σὴν ἀνδρίαν[w] καὶ μεγαλοφροσύνην ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα[x] μετὰ τῶν ὑποκριτῶν καὶ βλέψαντος ἐναντία τοσούτῳ θεάτρῳ,[y] μέλλοντος ἐπιδείξεσθαι[z] σαυτοῦ λόγους, καὶ οὐδ' ὁπωστιοῦν ἐκπλαγέντος, νῦν οἰηθείην σε θορυβηθησεσθαι[a] ἕνεκα ἡμῶν ὀλίγων ἀνθρώπων. Τί δαί,[b] ὦ Σώκρατες; τὸν Ἀγάθωνα φάναι, οὐ δή πού με οὕτω θεάτρου μεστὸν ἡγεῖ,[c] ὥστε καὶ ἀγνοεῖν ὅτι νοῦν ἔχοντι[d] ὀλίγοι

III. 194.

II. ii. 411.

τιν. τε τὸν οὖν σωκράτη εἰπεῖν, r.—[o] σωκράτην Τ.—[p] σου ιc. —[q] ἐγὼ ὥσπερ νυνὶ Π. —[r] φαρμάττειν νῦν Γ, φράττειν Διν —[s] φυβηθῶ Διc. —[t] ἔχει Π.—[u] εἴη ϛ.— [v] σωκράτην Τιτ.—[w] ἀνδρίαν ιc. —[x] ἀκρίβαντα ΆΔιc, ὀκρίβαντα ΞΥ. —[y] ἐναντίων τοσούτων θεάτρου Ξr. —[z] ἐπιδείξασθαι ΆΛΞΥΩΚιρϛ et rc r. ἐπιδείξασθαι ᵃs.— [a] θορυβήσεσθαι ΓΕΡΙιϛ.—[b] δὲ ΆΓΞΥΩΚιτρϛ.—[c] ἡγεῖ ιc.—[d] ἔχοντες Ε.—[e] τὸν

§. 20. *ἐν παντὶ εἴης*] Ficinus vertit, *et angustiis undique premereris*. Excidisse enim post *παντὶ* videtur nomen aliquod, ἀπορίας puta, vel simile aliud. Fisch.

ἐν παντὶ εἴης] Vid. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 127. Bip.

φαρμάττειν] Scholia Φαρμάττων γοητείαις. Pollux iv. 178. τὸ δὲ φαρμάξαι, ἀμφίβολον. ὥσπερ ὁ φαρμακεύσι, καὶ ἡ φαρμακὶς ἀντὶ τῶν βλαπτόντων μᾶλλον ἀκούεται. Fisch.

ὀκρίβαντα] Schol. August. Ὀκρίβαντα τὸν τόπον, ἐφ' ᾧ οἱ τραγῳδοὶ ἀγωνίζοντο (Lege. ἠγωνίζοντο.) τινὲς δὲ καλλίβαν. Timæus: Ὀκρίβαι· πῆγμα τὸ ἐν τῷ θεάτρῳ τιθέμενον, ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ τὰ δημόσια λέγοντες. Θυμέλη γὰρ οὕπω ἦν. Λέγει γοῦν τις· Λόγιόν ἐστι τῆδε ἑστοραμένη ξύλων εἶτα ἑξῆς· Ὀκρίβαι δὲ ὀνομάζεται. Hesychius: Ὀκρίβαι—κυρίως δὲ τὸ λόγιον ἐφ' οὗ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο. Suidas: Ὀκρίβαι—βέλτιον φάναι τὸ λογεῖον, ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ τραγῳδοὶ ἢ οἱ ὑποκριταὶ ἐκ μετεώρου, καὶ ἔλεγον. Photius Lex. Ὀκρίβαι· τὸ λογεῖον, ἐφ' ᾧ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο. καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος Σεμνοσίῳ κέχρηται τῷ ὀνόματι. Fisch.

ἐναντίων τοσούτου θεάτρου] Vind. omnes *ἐναντία τοσούτῳ θεάτρῳ*. Pro *ἐπιδείξασθαι* Codd. 21. et 126. *ἐπιδείξεσθαι*. Ast.

οὐ δήπου] Non videntur aptæ illi interrogationi hæ particulæ, *οὐ δήπου*, ita junctæ: quæ alioquî convenit huic loco. Vide num scribendum sit, *σὺ δήπου*. Stapu. qui sic in notis: 'Non ignoro afferri a Budæo *οὐ δήπου* ex Plutarcho pro *nunquid*: quæ significatio huic convenire loco non potest, quippe qui responsionem non affirmativam postulat sed negativam. Quod si lectionem hanc *οὐ δήπου* meri velimus, dicendum erit illas particulas non tantum pro *nunquid* poni, sed generaliter pro *an*, sive *utrum*: ita ut adhiberi utrique interrogationi possit. Sic certe et in quodam operis de legibus loco non pro *nunquid* sed pro *an* positas illas legisse mihi videor.' Nos Ficinum secuti sumus, cujus versio habet, *Ne me adeo — theatri studiosum, ejusque favori deditum putes, ut ignorem* —. Fisch.

ἔμφρονες πολλῶν ἀφρόνων φοβερώτεροι. Οὐ μέντ' ἂν καλῶς ποιοίην, φάναι τον Σωκράτη,[c] ὦ Ἀγάθων, περὶ σοῦ τι ἐγὼ ἄγροικον[d] δοξάζων. ἀλλ' εὖ οἶδα ὅτι εἴ τισιν ἐντύχοις[e] οὓς ἡγοῖο σοφούς, μᾶλλον ἂν αὐτῶν φροντίζοις ἢ τῶν πολλῶν. ἀλλὰ μὴ[h] οὐχ οὗτοι ἡμεῖς ὦμεν. ἡμεῖς μὲν γὰρ καὶ[i] ἐκεῖ παρῆμεν καὶ ἦμεν τῶν πολλῶν· εἰ δὲ ἄλλοις ἐντύχοις σοφοῖς, τάχ' ἂν αἰσχύνοιο αὐτούς, εἴ τι ἴσως οἴοιο αἰσχρὸν
II. ii. 412. ὂν ποιεῖν. ἢ πῶς λέγεις; Ἀληθῆ λέγεις, φάναι. Τοὺς δὲ πολλοὺς οὐκ ἂν αἰσχύνοιο, εἴ τι οἴοιο[j] αἰσχρὸν ποιεῖν; Καὶ τὸν Φαῖδρον ἔφη ὑπολαβόντα[k] εἰπεῖν Ὦ φίλε Ἀγάθων, ἐὰν ἀποκρίνῃ Σωκράτει, οὐδὲν ἔτι διοίσει αὐτῷ ὁπηοῦν τῶν ἐνθάδε ὁτιοῦν γίγνεσθαι, ἐὰν μόνον ἔχῃ ὅτῳ διαλέγηται,[l] ἄλλως τε καὶ καλῷ. ἐγὼ δὲ ἡδέως μεν[m] ἀκούω Σωκράτους διαλεγομένου, ἀναγκαῖον δέ μοι ἐπιμεληθῆναι τοῦ ἐγκωμίου τῷ Ἔρωτι καὶ ἀποδέξασθαι παρ' ἑνὸς ἑκάστου ὑμῶν τὸν λόγον.[n] ἀποδοὺς οὖν ἑκάτερος τῷ θεῷ οὕτως ἤδη διαλεγέσθω. Ἀλλὰ καλῶς λέγεις, ὦ Φαῖδρε, φάναι τὸν Ἀγάθωνα, καὶ οὐδέν με κωλύει λέγειν· Σωκράτει γὰρ καὶ αὖθις ἔσται πολλάκις[o] διαλέγεσθαι.

§. 21. Ἐγὼ δὲ δὴ βούλομαι πρῶτον μὲν εἰπεῖν ἣν[p] χρή με εἰπεῖν, ἔπειτα εἰπεῖν.[q] δοκοῦσι γάρ μοι πάντες οἱ προσθεν εἰρηκότες οὐ[r] τὸν θεὸν ἐγκωμιάζειν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους εὐδαιμονίζειν τῶν ἀγαθῶν ὧν ὁ θεὸς αὐτοῖς[s] αἴτιος·
III. 195. ὁποῖος δέ τις αὐτὸς ὢν ταῦτα ἐδωρήσατο, οὐδεὶς εἴρηκεν. εἷς δὲ τρόπος ὀρθὸς[t] παντὸς ἐπαίνου περὶ[u] παντός, λόγῳ διελθεῖν οἷος οἷων[v] αἴτιος ὢν τυγχάνει περὶ οὗ ἂν ὁ λόγος ᾖ.
II. ii. 413. οὕτω δὴ τὸν Ἔρωτα καὶ ἡμᾶς δίκαιον ἐπαινέσαι πρῶτον αὐτὸν οἷός[w] ἐστιν, ἔπειτα τὰς δόσεις. Φημὶ[x] οὖν ἐγὼ πάντων θεῶν εὐδαιμόνων ὄντων Ἔρωτα, εἰ θέμις καὶ ἀνεμέ-

σωκράτη om omnes præter Ξτ.—[d] ἄγροικον ΔΤDKπρ: ἀγροῖκον τ.—[e] ἐντύχῃς D. βάντα —[h] μὴν EF.—[i] καὶ post γὰρ om Υ.—[j] οἴοιτο ΧΔπε.—[k] ὑπολαμβάνοντα Εὐ, ὑπολαμβάνοντα F.—[l] διαλέγεται TDK.—[m] μὲν om πτ.—[n] τῶν λόγων Δ.—[o] πολλάκις ἔσται τ.—[p] ἃς ΑΓΔDEFKιικπρτύ.—[q] ἔπειτα εἰπεῖν om π.—[r] οὐδὲ Γ.—[s] αὐτοῖς ὁ θεὸς F.—[t] ὀρθὸς om τ et pr τ.—[u] καὶ περὶ Β.—[v] ὧν ΑΔΤΚιπτ, ὧν D.—[w] οἷός τ' ὢν

§. 21. οἷος οἷων] Par. οἷος ὢν. Ast. φημὶ οὖν—καὶ ἀνθρώπων νόημα] Hic locus legitur apud Stobæum Ecl. Eth. 61. p. 296. Fisch.

σητον εἰπεῖν, εὐδαιμονέστατον εἶναι[y] αὐτῶν, κάλλιστον[z] ὄντα καὶ ἄριστον. ἔστι δὲ κάλλιστος ὢν τοιόσδε. πρῶτον μὲν νεώτατος θεῶν, ὦ Φαῖδρε.[a] μέγα δὲ τεκμήριον τῷ λόγῳ αὐτὸς παρέχεται,[b] φεύγων φυγῇ[c] τὸ γῆρας, ταχὺ ὄν[d] δῆλον ὅτι· θᾶττον γοῦν[e] τοῦ δέοντος ἡμῖν προσέρχεται. ὁ δὲ πίφυκεν Ἔρως[f] μισεῖν καὶ οὐδ' ἐντὸς[g] πολλοῦ πλησιάζειν.[h] μετὰ δὲ νέων ἀεὶ ξύνεστί τε καὶ ἔστιν· ὁ γὰρ παλαιὸς λό-

DKp.—[a] hinc b ad 63, 5 *νόημα*.—[y] *εὐδαιμονέστατον εἶναι* om T.—[z] *κάλλιον*, in mg posito *καλλίω*. F.—[a] *ὦ φαῖδρε* om b.—[b] *αὐτὸς παρέχεται τῷ λόγῳ* rt.—[c] *φυγῇ φεύγων* Γ.—[d] *οὖν* ΓΕFυ6, *γοῦν* n.—[e] *οὖν* n.—[f] *ἔρωτος* ΔΔ.—[g] *οὐδ' ἐντὸς* Stobæus,

αὐτῶν] Stob. *αὐτὸν* recte, credo. Fischer.

ταχὺ ὂν δῆλον ὅτι] Heusdius Specim. Crit. p. 62. vocem δηλονότι (sic enim libri editi et Stobæus habent, excepto Aldino), utpote interpretationis causa appositam, delendam esse censet. Sed, ni fallor, nimis abrupta esset oratio deleto δῆλον ὅτι· ταχὺ ὄν, θᾶττον γοῦν cet. Accedit, quod δῆλον ὅτι propriam suam, minime illam ineptam aut frigidam, significationem habet; est enim, *ut inter omnes constat*. Atque amant Græci ejusmodi verbis οὐδ' ὅτι, δῆλον ὅτι tam orationem universam, quam ipsius membra claudere. Ast.

καὶ οὐδ' ἐντὸς πολλοῦ πλησιάζειν] Verba hæc Ficinum quoque in sua interpretatione prætermisisse non miror, cum nullus hoc loco aptus sensus elici ex iis posse videatur. Steph. Ficinus vertit, *eamque amor natura odit, fugitque*. Omisit igitur verba οὐδ' ἐντὸς πολλοῦ quæ quidem ab eo omissa fuisse, Stephanus non mirabatur, quod nullus ex iis elici sensus commodus posset. Immo vero sensus satis commodus ex iis existit: nam verba ἐντὸς πολλοῦ pertinent ad τὸ γῆρας et Agathon ostendit, Amorem odisse solere senectutem, et ad eam provectam, nam πολὺ γῆρας est *provecta senectus*; ne accedere quidem propius. Jam Cornarius verba Platonis ita intelligenda esse vidit, neque aliter post eum interpretatus est Dervillius ad Charitonem p. 264. Etiam in libris Stobæi est, οὐδ' ἐντός· sed in marg. legitur περπερᾶται ἐντός· quæ est haud dubie conjectura Gesneri. Fischer.

ἐντὸς πολλοῦ] Haud inepta est hæc Fischeri interpretatio; quapropter Wolfium miror pretium eam reprobasse. Πολὺ γῆρας, *multa*, h. e. *provecta senectus* in Axioch. p. 367. B. legitur. Πολλοῦ ὄντος vero etiam ita exponere licet: etiam si sæpius possit, int. ad senectutem accedere; πολὺ εἶναι enim est *sæpenumero evenire, licere* (ὄντος est i. q. ἐξόντος). Sic Gorg. 465. D. τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου ἂν πολὺ ἦν. De Legg. i. 633. B. Iam variis modis explicari possunt verba ὄντος πολλοῦ, quæ Stephano sensu commodo videbantur destituta esse. Attamen multo elegantior est Gesneri ad Stobæum lectio (v. Sermon. lxi. p. 396.) et Sydenhamii conjectura ἐντὸς πολλοῦ, quam Wolfius quoque recepit, eaque omnibus nominibus tantopere commendabilis, ut, qui vulgatam lectionem ipsi præferat, is frugibus repertis glandes præoptare videri possit. Ἐντὸς πολλοῦ (int. διαστήματος), *intra magnum spatium*, igitur procul ab ea, est i. q. ἐκ πολλοῦ, *e longinquo*. Præpositiones et adverbia commorationem in loco s. quietem significantia ponuntur pro iis, quæ motum indicant: ἐν pro εἰς (Eustath. ad Odyss. p. 1449. Penzon. ad Ælian. V. H. iv. 18.) et pro ἐκ (v. Cuper. Observ. ii 8. Dorvill. ad Charit. p. 272.) Similiter εἴσω et ἔνδον promiscue usurpantur. Vid. Ammon. v. ἔνδον. Phrynich. p. 50. Ast.

ξύνεστί τε καὶ ἔστιν] Bastius p. 56. quem offendebat ἔστιν, legi volebat, μετὰ δὲ νέων ξύνεστί τε καὶ ἀεὶ ἔστιν. Sed sana sunt omnia, ad ἔστιν (sic enim scripsi, non ἔστιν, propterea quod cum verbo ξύνεστι copula καὶ intercedente conjunctum est) repetendum est μετὰ νέων, h. e. μετὰ νεότητος, præpositio μετὰ sæpenumero facit periphrasin. Vid. Fischer. ad Weller. t. iii. pt. ii. p. 203. Sic Demosthen. pro Megal. p. 83. μετ' ἀδείας εἰμί, *securus sum*) vel simpliciter e vocibus μετὰ νέων eruendum νέος.

γος εὖ ἔχει, ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει.[i] ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ[j] πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν τοῦτο[k] οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ[l] ἀρχαιότερός ἐστιν, ἀλλὰ φημὶ νεώτατον αὐτὸν[m] εἶναι θεῶν καὶ ἀεὶ νέον, τὰ δὲ παλαια πράγματα[n] περὶ θεούς, ἃ Ἡσίοδος καὶ Παρμενίδης[o] λέγουσιν, ἀνάγκῃ καὶ οὐκ ἔρωτι γεγονέναι, εἰ[p] ἐκεῖνοι ἀληθῆ ἔλεγον· οὐ γὰρ ἂν ἐκτομαὶ οὐδὲ δεσμοὶ[q] ἀλλήλων ἐγίγνοντο καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ βίαια, εἰ Ἔρως ἐν αὐτοῖς ἦν, ἀλλὰ φιλία καὶ εἰρήνη, ὥς περ νῦν, ἐξ οὗ Ἔρως[r] τῶν θεῶν βασιλεύει.

Il. ii. 414. Νέος μὲν οὖν ἐστί, πρὸς δὲ τῷ νέῳ ἁπαλός· ποιητοῦ δ' ἔστιν ἐνδεὴς οἷος ἦν Ὅμηρος, πρὸς τὸ ἐπιδεῖξαι θεοῦ ἁπαλότητα.[s] Ὅμηρος γὰρ Ἄτην θεόν τέ φησιν[t] εἶναι καὶ ἁπαλήν· τοὺς γοῦν[u] πόδας αὐτῆς ἁπαλοὺς εἶναι, λέγων[v]

τῆς μέν θ' ἁπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδεος[w]
πίλνανται,[x] ἀλλ' ἄρα ἥ γε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.

καλῶ οὖν δοκεῖ μοι[y] τεκμηρίῳ τὴν ἁπαλότητα ἀποφαίνειν,[z] ὅτι οὐκ ἐπὶ σκληροῦ βαίνει ἀλλ' ἐπὶ μαλθακοῦ. τῷ αὐτῷ[a] δὴ καὶ ἡμεῖς χρησώμεθα[b] τεκμηρίῳ περὶ Ἔρωτα ὅτι ἁπαλός. οὐ γὰρ ἐπὶ γῆς βαίνει οὐδ' ἐπὶ κρανίων, ἃ ἐστιν

οὐδόντος Δω: οὐδ' ὄντος °ς.—[h] πλησιάζει ΞΥDKp.—[i] πελάζει ιε.—[j] φαίδρῳ om δ.—[k] τοῦτ' δ.—[l] Ιαπέτου Δ.—[m] αὐτῶν Υ.—[n] γράμματα ΧΔΥDKιερ.—[o] παρμενίδης ΧΔ.—[p] ὅτι DK.—[q] δεσμὰ Υ.—[r] ὁ ἔρως Γ.—[s] ἁπλότητα pr u.—[t] φησι θεόν τε DK γ, θεόν τε φημι π.—[u] μὲν DKp.—[v] λέγω ιε.—[w] οὔδει ττς.—[x] πίδνται ΧΔιε, πίδνανται Υ, πίλνανται τπτ.—[y] μοι δοκεῖ F.—[z] ἀποφαίνει Κ.—[a] τὸ αὐτὸ ΔΔ.—

Sensus igitur est, *cum juvenibus non solum semper versatur, sed ipse quoque juventute floret.* Ast.

ὁμοίῳ ὅμοιον ὁμοίῳ] Cic. Cat. M. 3. 'pares cum paribus, veteri proverbio, facillime congregantur.' Et apud ipsum Platon. Polit. i. p. 371. Bas. 2. Cephalus, πολλάκις, inquit, συνερχόμεθά τινες εἰς ταυτὸ παραπλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες, διασώζοντες τὴν παλαιὰν παροιμίαν. Fischer.

Cf. Aristænet. Epist. i. 10. vid. Wolf. ad h. l. et de Ἀνάγκῃ Simmias Πτερ. Anthol. Gr. t. i. p. 139. Ast.

πράγματα] Vind. 21. et 126. γράμματα. Ast.

Παρμενίδης] Parmenides enim scripserat, Suida auctore, Φυσιολογίαν δι' ἐπῶν· quo e Carmine versiculum laudavit Plato supra §. 6. Fischer.

ἐκτομαί] Vind. 126. εἰστομαί, quod Bastius merito explosit: mox Stob. ἐγέννοντο. Ast.

οἷος ἦν Ὅμηρος] Stob. οἷός περ ἦν ὁ Ὅμηρος: mox περὶ ἔρωτος. Fischer.

ἐπιδεῖξαι] Vind. 21. ἀποδεῖξαι; vulgata lectio melior: mox Vind. 126. φησὶ θεόν τε εἶναι κ. ἁ. dein Par. τοὺς μὲν πόδας: mox pro ἐπ' οὔδει idem legit cum Bas. 2. ἐπ' οὔδεος. Versus sequentes sunt Homer. Il. T. 92. Ast.

κρανίων] Timæus Κρανίον· ἐν Κορίνθῳ γυμνάσιον· quod interpretamentum etsi est ab hoc loco alienissimum: tamen fieri potest, ut auctor ejus respexerit ad hæc Platonis verba. Ruhnkenio glossa ex alio potius scriptore petita videbatur. Cornarius cum Ficino locum de calvariis

οὐ πάνυ μαλακά, ἀλλ' ἐν τοῖς μαλακωτάτοις[c] τῶν ὄντων καὶ βαίνει καὶ οἰκεῖ. ἐν γὰρ ἤθεσι καὶ ψυχαῖς θεῶν καὶ ἀνθρώπων τὴν οἴκησιν ἵδρυται, καὶ οὐκ αὖ ἐξῆς ἐν πάσαις ταῖς[d] ψυχαῖς, ἀλλ' ἧ τινι[e] ἂν[f] σκληρὸν ἦθος ἐχούσῃ ἐντύχῃ, ἀπέρχεται, ἧ δ' ἂν μαλακόν, οἰκίζεται. ἁπτόμενον οὖν ἀεί[g] καὶ ποσὶ καὶ πάντῃ ἐν μαλακωτάτοις τῶν μαλακωτάτων, ἀπαλώτατον[h] ἀνάγκη εἶναι. Νεώτατος μὲν δή ἐστι III. 196.
καὶ ἁπαλώτατος, πρὸς δὲ τούτοις ὑγρὸς τὸ εἶδος. οὐ γὰρ ἂν οἷός τ' ἦν πάντῃ περιπτύσσεσθαι[i] οὐδὲ διὰ πάσης ψυχῆς καὶ[j] εἰσιὼν τὸ πρῶτον λανθάνειν καὶ ἐξιών, εἰ[k] σκληρὸς II. ii. 415.
ἦν.[l] συμμέτρου δὲ καὶ ὑγρᾶς ἰδέας μέγα τεκμήριον ἡ εὐσχημοσύνη, ἣ δὴ[m] διαφερόντως ἐκ πάντων ὁμολογουμένως Ἔρωτι[n] ἔχει· ἀσχημοσύνῃ γὰρ καὶ Ἔρωτι πρὸς ἀλλήλους ἀεί[o] πόλεμος. χροὰς δὲ κάλλος ἡ κατ' ἄνθη δίαιτα τοῦ[p] θεοῦ σημαίνει· ἀνανθεῖ[q] γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ[r] σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν οὐκ ἐνίζει Ἔρως,[s] οὗ δ' ἂν εὐανθὴς τε καὶ εὐώδης τόπος ᾖ,[t] ἐνταῦθα καὶ ἵζει[u] καὶ μένει. [§. 22.] Περὶ μὲν οὖν[v] κάλλους τοῦ θεοῦ καὶ ταῦθ'[w] ἱκανὰ καὶ ἔτι[x] πολλὰ λείπεται, περὶ δὲ ἀρετῆς Ἔρωτος μετὰ ταῦτα λεκτέον, τὸ μὲν μέγιστον ὅτι Ἔρως[y] οὔτ' ἀδικεῖ οὔτ'[z] ἀδικεῖται οὔθ' ὑπὸ θεοῦ οὔτε θεόν, οὔθ'[a] ὑπ' ἀνθρώπου οὔτε ἄνθρωπον. οὔτε γὰρ αὐτὸς βίᾳ πάσχει, εἴ τι πάσχει·[b] βία γὰρ Ἔρωτος οὐχ ἅπτεται· οὔτε ποιῶν[c] ποιεῖ·

[b] χρησόμεθα ΑΓΔΞΤΕFwπβδ: χρησάμεθα °ς.—[c] μαλακωτέροις r.—[d] ταῖς om u.—[e] εἴ τιν. DKp.—[f] ἂν ΤΕFπδ.—[g] ἀεὶ om n.—[h] ἀπλόστατον n.—[i] περιπτύσεσθαι pτ, περιπτύσσεσθαι u, περιπτύξεσθαι n. περιπτύστεσθαι w.—[j] καὶ om rbτ.—[k] εἰ om n.—[l] ἦν σκληρὸς Γ.—[m] δὴ καὶ Εbτ.—[n] ὁ Ἔρως ΞΤ.—[o] ἀεὶ DKp.—[p] τὰ r.—[q] ἀνανθεῖ n.—[r] καὶ απτ σώματι om n.—[s] ὁ Ἔρως Kp.—[t] ἦν Kp.—[u] καὶ ἵζει om w.—[v] οὖν του ς.—[w] ταυτ' Γ.—[x] ἄλλα K: om Dp.—[y] ὁ Ἔρως K.—[z] οὐθ' Γ.—[a] οὔτ' w.—

ἀσκεμμένα· ego tecte cum accipere mallem de carmine, cujus natura accommodatissima sunt verba, ἃ ἐστιν οὐ πάνυ μαλθακά. Stanley: Κράσεσιν φυτῶν. Fiscn.

ἐν τοῖς μαλακωτάτοις] Stob. ἐν τῷ μαλακωτάτῳ τ. α. β. omisso καὶ. Ast.

ἤθεσι] Stob. οἰκίαις marg. Bas. Max idem σημαίνειν. Fiscn.

ὃ δὴ καὶ] καὶ abest a Codd. Vind. et Par. Pro ὃ Vind. 126. ὅτου exhibet, Paullo post μὴ ἀεὶ Par. habet ἐστί. Dein Vind. 21. ἐνίζει ὁ Ἔρως. Ast.

ἀπηνθηκότι] V. Pollux II. 21. Fiscn.

ἐνταῦθα καί] Stob. ἐνταῦθα δὲ καί. Fiscn.

§. 22. καὶ ἔτι πολλὰ] Par. καὶ ἄλλα πολλά. Ast.

οὔτε] Stob. οὐδέ. recte. Fiscn.

βίᾳ ποιῶν ποιεῖ] Sic Bas. 1. 2. at Stob. Vind. 54. 21. βίᾳ omittunt, in Vind. 126. et Par. ποιῶν desunt. Ast. Fiscn. neque ει βιαιά. Fiscn.

πᾶς γὰρ ἑκὼν Ἔρωτι πᾶν ὑπηρετεῖ, ἃ δ' ἄν τις[d] ἐκὼν ἑκόντι ὁμολογήσῃ, φασὶν οἱ πόλεως βασιλῆς[e] νόμοι δίκαια εἶναι. πρὸς δὲ[f] τῇ δικαιοσύνῃ σωφροσύνης πλείστης μετέχει. εἶναι[g] γὰρ ὁμολογεῖται[h] σωφροσύνη τὸ[i] κρατεῖν ἡδονῶν· καὶ ἐπιθυμιῶν, Ἔρωτος[k] δὲ μηδεμίαν ἡδονὴν κρείττω εἶναι. εἰ[l] δὲ
11. ii. 416. ἥττους, κρατοῖντ' ἂν ὑπὸ Ἔρωτος,[m] ὁ δὲ κρατοῖ.[n] κρατῶν δὲ ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν[o] ὁ Ἔρως διαφερόντως ἂν σωφρονοῖ.[p] καὶ μὴν εἴς γε ἀνδρίαν Ἔρωτι οὐδὲ Ἄρης ἀνθίσταται. οὐ γὰρ ἔχει Ἔρωτα Ἄρης, ἀλλ' Ἔρως Ἄρη,[q] Ἀφροδίτης, ὡς λόγος· κρείττων δὲ ὁ ἔχων τοῦ ἐχομένου. τοῦ δ'[r] ἀνδρειοτάτου τῶν ἄλλων κρατῶν πάντων ἂν[s] ἀνδρειότατος εἴη. Περὶ[t] μὲν οὖν δικαιοσύνης καὶ[u] σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας τοῦ θεοῦ εἴρηται, περὶ δὲ σοφίας λείπεται· ὅσον οὖν δυνατὸν, πειρατέον[v] μὴ ἐλλείπειν. καὶ πρῶτον μέν, ἵν'[w] αὖ[x] καὶ ἐγὼ τὴν ἡμετέραν τέχνην τιμήσω ὥς περ Ἐρυξίμαχος τὴν ἑαυτοῦ,[y] ποιητὴς ὁ θεὸς σοφὸς οὕτως[z] ὥστε καὶ[a] ἄλλον ποιῆσαι· πᾶς γοῦν ποιητὴς γίγνεται, κἂν[b] ἄμουσος ᾖ[c] τὸ πρίν, οὗ ἂν Ἔρως ἅψηται. ᾧ δὴ πρέπει ἡμᾶς μαρτυρίῳ χρῆσθαι, ὅτι ποιητὴς ὁ Ἔρως ἀγαθὸς ἐν κεφαλαίῳ πᾶσαν ποίησιν τὴν

[b] εἴ τι πάσχει om π.—[c] ποιῶν om DKp.—[d] τις soles Ξ cum τ.—[e] βασιλῆς ΑΔκ, εἶς βασιλικῆς Γυπδ et (in mg posito βασιλικοὶ) F, βασιλικῆς E: βασιλεῖς °τ.—[f] δὴ F.—[g] εἰ γ et pr τ.—[h] ὁμολόγηται π.—[i] σωφροσύνης πλείστης τὸ DKp.—[j] ἡδονῆς F, ἡδονῶν τε Kp.—[k] ἔρωτος...ἐπιθυμιῶν om Δω.—[l] ἀεὶ F.—[m] ante ἔρωτος εἶ omisi τοῦ cum ΑΓΕΤDFKrubnpτ.—[n] κρατοῖ K, κρατεῖ ΓΕΡ.—[o] ἐπιθυμιῶν καὶ ἡδονῶν Kp.—[p] ἂν σωφρονῇ π, αὖ σωφρονεῖ τ.—[q] ἄρει Τ.—[r] δ' om π.—[s] ἂν om ΑΔΤ DKurp.—[t] περὶ...εἴρηται om DKp.—[u] δικαιοσύνης καὶ in mg re F.—[v] πειρατέον om τ.—[w] ἵν' om ΑΔΤ.—[x] τι DKp.—[y] αὐτοῦ Α, αὐτοῦ Δω.—[z] οὗτος τ.—[a] καὶ om π.

πᾶν] Stob. πάνθ'. Fisch.

πόλεως βασιλεῖς νόμοι] Ficinus vertit, *ut regia civitatis leges statuunt*. male. nam leges ipsæ eleganter dicuntur πόλεως βασιλεῖς. Melius tamen in libris Stobæi legi arbitror, οἱ τῶν πόλεων βασιλεῖς. Fisch.

οἱ πόλεως βασιλεῖς νόμοι] Locum Aristotelis Rhetor. iii. 2. jam Bastius p. 170. indicavit. Cf. Böckh. in Plat. Legg. p. 175. Ceterum Vind. 21. et Stobæus τῶν πόλεων. In præcedentibus ἃ δ' ἄν τις Codd. Vind. omittunt τις. Ast.

σωφροσύνη] Par. σωφροσύνης πλείστης, τὸ κρατεῖν. Ast.

σωφρονοίη] Ita Fisch. e Stobæo rescripsit pro σωφρονοῖ. In prioribus similiter pro κρατοῖ scribendum erat κρατοίη. Ast.

Par. κρατεῖ superscriptum habet. Bip.

τοῦ δ' ἀνδρειοτάτου] Vid. Plutarch. Symp. i. p. 622. C. D. t. ii. Chæremon. apud Athen. xiii. p. 562. F. Ast.

περὶ μὲν οὖν—εἴρηται] Hæc verba desunt in Par. Bip.

ὁ θεὸς σοφὸς] Stob. ὁ θεόσοφος. male: mox χρήσασθαι. recte. opinor. Fisch.

κἂν ἄμουσος] Vid. Valcken. Diatr. in Eurip. Fragm. p. 207. Ast.

κατὰ μουσικήν·[d] ἃ γάρ τις ἢ μὴ ἔχει ἢ μὴ οἶδεν, οὔτ' ἄν ἑτέρῳ δοίη οὔτ' ἂν ἄλλον διδάξειε. καὶ μὲν δὴ τήν[e] γε III. 197.
τῶν ζώων ποίησιν πάντων τίς ἐναντιώσεται μὴ οὐχὶ Ἔρωτος εἶναι σοφίαν, ἢ γίγνεταί τε[f] καὶ φύεται πάντα τὰ ζῶα; II. II. 417.
ἀλλὰ τὴν τῶν τεχνῶν δημιουργίαν οὐκ ἴσμεν, ὅτι οὗ μὲν ἂν
ὁ θεὸς οὗτος διδάσκαλος γένηται, ἐλλόγιμος καὶ φανὸς ἀπίβη, οὗ δ' ἂν Ἔρως μὴ ἐφάψηται, σκοτεινός; τοξικήν
γε μὴν καὶ ἰατρικὴν καὶ μαντικὴν[g] Ἀπόλλων ἀνεῦρεν ἐπιθυμίας καὶ ἔρωτος ἡγεμονεύσαντος, ὥστε καὶ οὗτος Ἔρωτος ἂν εἴη μαθητής. καὶ Μοῦσαι μουσικῆς καὶ Ἥφαιστος χαλκείας καὶ Ἀθηνᾶ ἱστουργίας καὶ Ζεὺς κυβερνήσεως[h]
θεῶν τε[i] καὶ ἀνθρώπων. ὅθεν δὴ καὶ κατεσκευάσθη[k] τῶν[l]
θεῶν τὰ[m] πράγματα Ἔρωτος ἐγγενομένου, δῆλον ὅτι κάλλους·[n] αἰσχει γὰρ οὐκ ἔστιν[o] Ἔρως. πρὸ τοῦ δέ, ὥς περ
ἐν ἀρχῇ εἶπον, πολλὰ καὶ[p] δεινὰ θεοῖς ἐγίγνετο,[q] ὡς λέγεται, διὰ τὴν τῆς ἀνάγκης βασιλείαν· ἐπειδὴ δ' ὁ θεὸς οὗτος ἔφυ[r] ἐκ τοῦ ἐρᾶν τῶν[s] καλῶν,[t] πάντ' ἀγαθὰ[u] γέγονε
καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις. [§. 23.] Οὕτως ἐμοὶ δοκεῖ, ὦ Φαῖδρε,[v] Ἔρως πρῶτος αὐτὸς ὢν κάλλιστος καὶ ἄριστος μετὰ τοῦτο τοῖς ἄλλοις ἄλλων τοιούτων αἴτιος εἶναι. ἐπέρχεται δέ μοί τι καὶ ἔμμετρον εἰπεῖν, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ποιῶν

εἰρήνην μὲν ἐν[w] ἀνθρώποις, πελάγει δὲ γαλήνην,
νηνεμίαν ἀνέμων,[x] κοίτην ὕπνον τ'[y] ἐνὶ κήδει.[z]

—[b] καὶ μὲ Χ.—[c] ἦν Υ.—[d] ποίησιν πᾶσαν τὴν μουσικὴν Π.—[e] μὴν τε.—[f] τε om Fg.
—[g] μαντικὴν καὶ ἰατρικὴν Κ.—[h] κυβερνᾶν ΧΓΔΕΓτιωπτέ, κυβερνᾷ τὰ DKp, κυβερνῶν b.—[i] τε om g.—[k] κατεσκευάσθαι Κ, κατεσβασθη Π.—[l] τὰ F.—[m] τὰ om Lfnś et μ: ν.—[n] κάλλους δηλονότι τε.—[o] ἔστιν ΞΥb et mg Χ, ἔστιν DKp, ἦν Δω: Χ quid habeat, non liquet.—[p] τὰ τ.—[q] ἐγγίγνεται Π.—[r] ἴφη ΔD.—[s] τοῦ καλοῦ Ξ.—
[t] hyperstigme post καλῶν tollenda, post ἴφυ ponenda, coll. p. 69, 5.—[u] πάντα τάγαθὰ F.—[v] ὦ φαίδρε om b.—[w] τοῖς Ξ, delet ν.—[x] τ' ἀνέμων ΞΥ, ἀνέμοις DKp.—[y] δ' DKp.—[z] τεγικη δεῖ Δ, τεγικηδῆ 6, τες νικηδεῖ ω, τε κυδιμῆ Γ, τεγκηδῆ EF

καὶ μὲν δὴ] Fischer. conjecit καὶ μὴν δή, quod Codd. Vind. confirmant. Καὶ μὴν esset atqui, at vero, καὶ μὲν δὴ vero quin etiam, quod rectius habet. Ast.

πάντα τὰ ζῶα] Stob. πάντα ζῶα. Fischer.

φανὸς] Suidas φανὸς· φαεινός· κατὰ συγκοπήν. Hesychius: φανὸν· φωτεινὸν καὶ λαμπρόν. Fischer.

κυβερνήσεως θεῶν] Par. κυβερνᾷ τὰ θεῶν. Ast.

ἔπεστιν] Bas. 2. ἔνεστιν. mendose. Mox Bas. 2. ἔφη. vitiose. Fischer.

Vide οὐκ ἔπεστιν Par. οὐκ ἔστιν. Bip.

§. 23. πρῶτον] I. Stobaei et Vind. 21. πρῶτος πρὸ πρώτου. Ast.

νηνεμίαν τ' ἀνέμων] Ita e libris Stobaei restituimus nam sic et membra versi-

II. ii. 416. οὗτος δὲ[a] ἡμᾶς ἀλλοτριότητος μὲν κενοῖ, οἰκειότητος δὲ πληροῖ, τὰς τοιάσδε ξυνόδους μετ' ἀλλήλων πάσας τιθεὶς ξυνιέναι,[b] ἐν ἑορταῖς, ἐν χοροῖς,[c] ἐν θυσίαις[d] γιγνόμενος ἡγεμών· πραότητα μὲν ποριζων, ἀγριότητα δ' ἐξορίζων· φιλόδωρος εὐμενείας, ἄδωρος δυσμενείας· ἵλεως ἀγαθοῖς,[e] θεατὸς σοφοῖς, ἀγαστὸς[f] θεοῖς· ζηλωτὸς ἀμοίροις, κτητὸς εὐμοίροις·[g] τρυφῆς, ἀβρότητος, χλιδῆς,[h] χαρίτων, ἱμέρου,[i] πόθου πατήρ· ἐπιμελὴς ἀγαθῶν, ἀμελὴς[j] κακῶν·[k] ἐν πόνῳ,

ταῦτ ex γρ Ξ.—[a] δὴ DK.—[b] ξ. ΔΥΠΚιτρ.—[c] χωρίοις DKp.—[d] θυσίαισι πτ.—[e] ἀγαθοῖς Stobæus: libri ἀγαθὸς π.—[f] ἀγαθὸς π.—[g] ἐν μύροις DKp.—[h] χλήδης ΑΔ.—

culi suis continentur vinculis, et ipsi metro sua constat integritas, quum syllaba prior nominis ὕπνος brevis sit. In Ald. Bas. 1. 2. Steph. est, νηνεμίαν ἀνέμων, κοίτην, ὕπνόν τ' ἀνὶ κήδει. Fischn.

νηνεμίαν δ' ἀνέμοις] Editi libri *νηνεμίαν ἀνέμων*, Stobæus *νηνεμίαν τ' ἀνέμων*, Vind. 126. et Par. *ἀνέμοις*. Hermogen. *περ. ἰδ.* p. 407. ed. Laurent. *νηνεμίαν δ' ἀνέμοις*, quod reposui. Etiam Ficinus vertit, *qui ventis requiem*. Vid. Creuzer. Stud. t. ii. p. 243. Dativum non solum orationis constructio, sed etiam æqualitas membrorum: ἀνθρώποις et πελάγει postulat. Mox post *κοίτην* Fischerus e Stobæo inseruit τε, male. Verba *ἀνὶ κήδει* Bastio, qui in Vind. 54. invenerat ὕπνον τε νικήδει, sine causa suspecta videbantur; ipse conjecit: ὕπνον τ' ἀνὶ γήθει. De hac Agathonis oratione cf. Thierschius p. 22. Ast.

ὕπνον τ' ἀνὶ κήδει] Non solum in libris editis Platonis scriptum, sed etiam apud Stobæum t. ii. p. 472. Gaisf. cujus non magna auctoritas est, quum multis in locis deterioribus codicibus usus esse reperiatur. Longe alia dant libri scripti. Vatic. 225. ὕπνον τενικηδεῖ, Vatic. 1030. ὕπνον τενικηδῆ, Angelicus C. I. 9. ὕπνον τες νικηδεῖ, Vind. 54. ὕπνον τε νικήδει, Coisl. ὕπνον τε κυδυμῆ, Par. 1811. 1812. Ambros. 56. Angelicus C. I. 4. Vatic. 227. et γρ. Venet. 184. ὕπνον τενηκηδῆ, quattuor denique præstantissimi libri Florentini ὕπνον τε νηκηδῆ. Atque hoc quidem, sive ὕπνον sive *κοίτην νηκηδῆ*, ita comparatum est, ut de vulgatæ scripturæ sinceritate dubitari possit. Jam ad Ficinum fac animum attendas, cujus manifesta est ab recepta lectione dissensio. Vertit is ita: *Hic Deus est, qui pacem largitur hominibus, qui mari tranquillitatem, qui ventis requiem, cubile virentibus omniumque securum.* Hunc quoque ὕπνον τε νηκηδῆ legisse apparet. Nam quod scriptum apud eum est *omniumque securum*, multum vereor ne veteris sit error typothetæ, per genuina Ficini exemplaria quæ ego viderim, omnia propagatus, pro *somnumque securum*. Sed illud mirum, unde sumpserit *virentibus*: nisi explicandi caussa adjecit, quum tali aliquo dativo propter orationis concinnitatem opus esse sentiret. Quam alio modo restituere liceat: *νηνεμίαν ἀνέμοις, κοίτην θ' ὕπνον νηκηδῆ*, Stobæo *κοίτην τε* præbente. In quibus si quid veri est, habebis quo lexica locupletes *νηκηδής*. Ceterum horum versuum auctorem non alium esse existimamus quam Platonem, qui in simili caussa hexametros, parum *ἐμέτρους* ut ipse fatetur, lusit in Phædro p. 252. B. *τὸν δ' ἤτοι θνητοὶ μὲν Ἔρωτα καλοῦσι ποτηνόν, ἀθάνατοι δὲ Πτέρωτα διὰ πτεροφύτορ' ἀνάγκην.* Quæ ex *arcanis* Homeridarum carminibus petita esse fingit. Ea enim aperte sunt *ἀπόθετα ἔπη*, de quibus annotatione ad Athenæum p. 669. B. agetur: ut nesciam cum Schleiermacher *ignota* reddiderit. Recte intellexerat Fridericus Schlegelius vol. iii. p. 16. Dindorf.

χοροῖς] Par. *χωρίοις*. Ast.

ἐν θυσίαις] Stob. *ἐν εὐθυμίαις*· marg. *ἐν θυσίαῖς*. Sed fortassis *εὐθυμίαις* verum est, ita ut *εὐθυμίαι* accipiantur de *conviviis*. Fischn.

ἵλεως ἀγαθοῖς] Stob. *ἵλεως ἀγαθοῖς*. vere, opinor. Sic enim hoc membrum simile est reliquis membris, neque apparet satis, quid sibi hoc loco vocabulum *ἀγαθὸς* velit: quod tamen Gesnerus posuit in margine. Fischn.

ἀγαστὸς] Hesychius: Ἀγαστός· θαυμαστὸς. ἐπαινετός. Fischn.

ἀμελὴς] Vind. 126. et Par. *ἀνεπι-*

ἐν φόβῳ, ἐν πόθῳ, ἐν λόγῳ κυβερνήτης, ἐπιβάτης, παραστάτης τε[l] καὶ σωτὴρ ἄριστος, ξυμπάντων τε θεῶν καὶ[m] ἀνθρώπων κόσμος, ἡγεμὼν πάλλιστος καὶ ἄριστος, ᾧ χρὴ[n] ἕπεσθαι πάντα ἄνδρα εὐφημοῦντα καλῶς,[o] καλῆς ᾠδῆς μετίχοντα, ἣν ἄδει θέλγων πάντων θεῶν τε[p] καὶ ἀνθρώπων νόημα.

Οὗτος, ἔφη, ὁ παρ' ἐμοῦ λόγος, ὦ Φαῖδρε, τῷ θεῷ ἀναπείσθω, τὰ μὲν παιδιᾶς, τὰ δὲ σπουδῆς μετρίας, καθ' ὅσον ἐγὼ δύναμαι, μετίσχων.

§. 24. Εἰπόντος δὲ τοῦ Ἀγάθωνος πάντας ἔφη ὁ Ἀρι- III. 198.
στόδημος ἀναθορυβῆσαι τοὺς παρόντας, ὡς πρεπόντως[q] τοῦ νεανίσκου εἰρηκότος καὶ αὐτῷ[r] καὶ[s] τῷ θεῷ. τὸν οὖν Σωκράτη εἰπεῖν βλέψαντα εἰς τὸν Ἐρυξίμαχον, Ἆρά σοι δο- II. ii. 419.
κῶ, φάναι, ὦ παῖ Ἀκουμενοῦ,[t] ἀδεὲς πάλαι[u] δέος δεδιέναι, ἀλλ' οὐ μαντικῶς, ἃ νῦν δὴ[v] ἔλεγον, εἰπεῖν, ὅτι Ἀγάθων θαυμαστῶς[w] ἐροῖ,[x] ἐγὼ δ' ἀπορήσοιμι;[y] Τὸ μὲν ἕτερον, φάναι τὸν Ἐρυξίμαχον, μαντικῶς μοι δοκεῖς[z] εἰρηκέναι, ὅτι Ἀγάθων εὖ ἐρεῖ· τὸ δὲ σὲ ἀπορήσειν, οὐκ οἶμαι. Καὶ πῶς, ὦ μακάριε, εἰπεῖν τὸν Σωκράτην,[a] οὐ μέλλω ἀπορεῖν καὶ ἐγω καὶ ἄλλος ὁστισοῦν, μέλλων λέξειν[b] μετὰ καλὸν

[l] ἡμῶν ΑΓDKwp.—[m] ἀνελὴς ΑΔ, ἀνετιμελὴς DKp.—[n] κακακῶν Δ.—[o] τε om w.—[p] καὶ om r.—[q] δεῖ Εθξ.—[r] καλῶς F, om ΑΔΞΓDKrwcbπr.—[s] τε om F.—[t] πρέποντα εστι Γ, πρεποντος π.—[u] αὐτῷ F.—[v] καὶ om F.—[w] ἀκουμένου ΓΔΞΕrwcπτs.—[x] πάλιν K.—[y] δὴ νῦν DKp.—[z] θαυμαστῇ π.—[a] ἐροῖ ΑΓΔΞΤDFwr, ἔροι Επr, ἔροι ω.—[b] ἐροῖ °r.—[c] ἀπορήσομι ΑΓΔΤDKwpr, ἀπορήσαιμι EF: ἀπορήσαιμι r.—[d] μοι δοκεῖς ΔΤDKwp, δοκεῖ μοι °r.—[e] σωκράτη ΓΞDFwδ.—[f] ἐροῖν ΞΤ.—[g] καὶ παντο-

μολήν. Ast.

ἐν λόγῳ] Schutzius conjecit μόγῳ. Sed λόγος recte habet in hac depicta Agathonis oratione, in qua nihil nisi verborum lusus (ἰσάσεις et ἀντίθετα, v. Athen. v. 12. t. ii. p. 224.) inest. Et quidni λόγος in universum ad Agathonem, egregium illum et oratorem et poetam, pertineat? Accedit, quod σωτὴρ ἄριστος praecipue λόγον respicit, sicuti dicitur ὁ μέδων ἀκάκητα, Polit. x. p. 621. B, ubi v. Schol. 198, de Legg. i. p. 645. B, contra ἀκάκητος Hesiod. 164. D. Plutarch. p. 14. A. Schol. p. 40. Ast.

παραστάτης] Stob. καταστάτης· marg. παραστάτης. Ficinus.

δεῖ] Vind. et Par. Stob. Bas. 2. χρὴ. Mox καλῆς desideratur in Vind. omnibus, nec Ficinus expressit. Haud scio an recte propter ea, quae sequuntur, ἣν ᾄδει θέλγων πάντων θεων τε καὶ ἀνθρώπων νόημα. Ast.

§. 24. ἀδεὲς] Suidas Ἀδεές· ἀσφαλές· οὐ φοβερόν· ἀπὸ τῆς παρουσίας. Ἀδεὲς δεδιας δέος. Λεγόμενον τι ἐστιν ἀπὸ τῶν τὰ μὴ φοβερὰ φοβουμένων. Ficin.

πάλαι] Par. πάλιν suprascripto πάλαι. Bas.

ἀπορήσαιμι] Steph. ' For. ἀπορήσομι.' Recte, opinor. Ficinus, *unde mihi verba deesse putabam*: et sequitur τὸ δὲ σὲ ἀπορήσειν, et μέλλω ἀπορεῖν. Ficin.

ἐροῖ — ἀπορήσοιμι] E Vind. reposui pro ἐροῖ et ἀπορήσαιμι. Ast.

ἀπορήσειν] Ald. ἀπορήσει. Bas. 2. ἀπορήσειεν. Ficin.

οὕτω καὶ παντοδαπὸν[c] λόγον ῥηθέντα;[d] καὶ τὰ μὲν ἄλλα οὐχ ὁμοίως[e] θαυμαστά· τὸ δὲ[f] ἐπὶ τελευτῆς τοῦ[g] κάλλους τῶν ὀνομάτων καὶ[h] ῥημάτων τίς οὐκ ἂν ἐξεπλάγη ἀκούων; ἐπεὶ ἔγωγε ἐνθυμούμενος ὅτι αὐτὸς οὐχ οἷός τ'[i] ἔσομαι οὐδ' ἐγγὺς τούτων οὐδὲν καλὸν εἰπεῖν, ὑπ' αἰσχύνης ὀλίγου ἀποδρὰς ᾠχόμην, εἴ πῃ[j] εἶχον. καὶ γάρ με Γοργίου ὁ λόγος ἀνεμίμνησκεν,[k] ὥστε ἀτεχνῶς τὸ τοῦ Ὁμήρου ἐπεπόνθη·[l] ἐφοβούμην μή μοι τελευτῶν ὁ Ἀγάθων Γοργίου κεφαλὴν δεινοῦ λέγειν ἐν τῷ λόγῳ ἐπὶ τὸν ἐμὸν λόγον πέμψας αὐτόν με λίθον τῇ ἀφωνίᾳ ποιήσειε. καὶ ἐνενόησα τότε ἄρα καταγέλαστος ὤν, ἡνίκα ὑμῖν[m] ὡμολόγουν ἐν τῷ μέρει

δεινὸν οὕτω ΓΕFrunptδ.—[d] ῥηθέντα om EFδ.—[e] post ὁμοίως omisi μὲν cum ΞΥ.—[f] δ' rwsnpτ.—[g] τοῦ om ΞΥ.—[h] τε καὶ δ. ἀκούων om rτ.—[i] τ' om rτ.—[j] πη ΑΓΔΞ ΥDKrwsnpτ : ποι °ς.—[k] ἀνέμνησεν F.—[l] ἐπεπόν Δ, ἐπεπόνθει ΑΥ : ἐπεπόνθειν °τ.

τελευτῆς] Vind. 21. τελευτῆς κάλλος. Bas. 2. τοῦ κάλλος. Vind. 54. omittit ἀκούων. Mox Vind. 126. et Par. εἴ πῃ. Ast.

Γοργίου] Lepidam ad quendam Homericum allusionem habet hic locus: sed qualis ea sit minime animadvertit ille [Cornarius] qui Γοργοῦς pro Γοργίου scribendum putavit, et δεινὸς pro δεινοῦ. Ut autem videat lector allusioni illi convenire quam habemus hic lectionem, ipsum Homeri locum afferam primum: ex Od. Λ. 632. ubi dicitur ab Ulysse, Καὶ νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας οὓς ἐθέλον περ, Θησέα, Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα· Ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν Ἠχῇ θεσπεσίῃ, ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἥρει, Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν, δεινοῖο πελώρου Ἐξ ἀΐδος πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνεια. Usurpat autem et Cicero versum illum Μή μοι Γοργείην κφ. (etc.) tanquam in proverbium vertens, in quadam ad Atticum epistola, lib. ix. 'Sed vereor ne Pompeio quid oneris imponam, Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου intorqueat.' Verum ut ad nostri Platonis locum redeam, lepide in eo Γοργείην κεφαλὴν in Γοργείου κεφαλὴν mutatur, et δεινοῦ subjungitur, sicut Homerus subjungit δεινοῖο πελώρου. Sed quorsum hic Gorgiæ fit mentio? propter hæc quæ præcesserunt, καὶ γάρ με Γοργίου ὁ λόγος ἀνεμίμνησκεν. Cur autem ibi mentionem Gorgiæ fecerit, non rogabit is qui considerabit, Socratem de oratione omni elegantiæ genere exornata loqui, et Gorgiam mirum talis elegantiæ artificem fuisse, eumque præ quovis alio calamistratas orationes scripsisse recordabitur. Præsertim vero quisquis meminerit Socratem in Xenophontis Symposio dicere itidem, ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν Γοργείοις ῥήμασιν εἴπω. Verum Ficin. quoque locum illum Platonis male vertit, ea nimirum verba quæ illis, καὶ γάρ με Γοργίου ὁ λόγος ἀνεμίμνησκε, sunt proxima, ὥστε ἀτεχνῶς τὸ τοῦ Ὁμήρου ἐπεπόνθειν. ita enim locum hunc interpretatur, *etenim Gorgiæ me sermo admonuit, quod illud mihi Homericum contigisset.* Quum tamen Platonis verborum hic sit sensus, *etenim oratio illa admonebat me Gorgiæ* (vel, *Gorgium mihi in memoriam revocabat*) *itaque id mihi contingebat quod ab Homero dicitur.* vel, *adeo ut id mihi contingeret.* vel, *usveniret.* Ex iis porro quæ de hoc dixi loco apparet, inepte Γοργοῦς pro Γοργίου substitui, ineptius etiam δεινὸς pro δεινοῦ. Verum, sicut recte Γοργίου et δεινοῦ legitur, vereor ut illa etiam, ἐν τῷ λόγῳ, recte scripta esse dici possint. Stephanus.

Γοργίου κεφαλὴν] Cf. Aristid. Orat. Platon. i. p. 93. t. ii. p. 388. Ast.

αὐτόν με λίθον] Vind. 126. αὐτοῦ (*hic, hoc ipso loco*); sed αὐτόν με oppositum est verbis τὸν ἐμὸν λόγον. Mox vice ὅτιοῦν, Sydenham. conj. ἔρωτα, male. Ast.

μεθ' ὑμῶν ἐγκωμιάσεσθαι τὸν Ἔρωτα καὶ ἔφην εἶναι δεινὸς τὰ ἐρωτικά, οὐδὲν εἰδὼς ἄρα τοῦ πράγματος, ὡς ἔδει ἐγ- II. ii. 420.
κωμιάζειν ὁτιοῦν. ἐγὼ μὲν γὰρ[n] ὑπ' ἀβελτερίας[o] ᾠόμην δεῖν τἀληθῆ λέγειν περὶ ἑκάστου τοῦ ἐγκωμιαζομένου,[p] καὶ τοῦτο[q] μὲν ὑπάρχειν, ἐξ αὐτῶν δὲ τούτων τὰ κάλλιστα ἐκλεγομένους ὡς εὐτρεπέστατα τιθέναι. καὶ πάνυ δὴ μέγα ἐφρονοῦμεν ὡς εὖ ἐρῶν,[r] ὡς[s] εἰδὼς τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἐπαινεῖν ὁτιοῦν. τὸ δὲ[t] ἄρα, ὡς ἔοικεν, οὐ τοῦτο ἦν τὸ καλῶς ἐπαινεῖν ὁτιοῦν, ἀλλὰ τὸ ὡς[u] μέγιστα ἀνατιθέναι[v] τῷ πράγματι καὶ ὡς κάλλιστα,[w] ἐάν τε ἦ οὕτως ἔχοντα ἐάν τε μή. εἰ δὲ ψευδῆ, οὐδὲν ἄρ' ἦν πρᾶγμα.[x] προὐρρήθη[y] γάρ, ὡς ἔοικεν, ὅπως ἕκαστος ἡμῶν τὸν Ἔρωτα ἐγκωμιάζειν δόξει,[z] οὐχ ὅπως ἐγκωμιάσεται.[a] διὰ ταῦτα δή, οἶμαι, πάντα λόγον κινοῦντες ἀνατίθετε[b] τῷ Ἔρωτι, καὶ φατὲ αὐτὸν τοιοῦτόν τε εἶναι καὶ τοσούτων αἴτιον, ὅπως ἂν φαίνηται[c] ὡς III. 199.
κάλλιστος καὶ ἄριστος, δῆλον ὅτι τοῖς μὴ γιγνώσκουσιν· οὐ γὰρ ἄν[d] που τοῖς γε εἰδόσι. καὶ καλῶς γ' ἔχει καὶ σεμνῶς[e] ὁ ἔπαινος. ἀλλὰ γὰρ ἐγὼ οὐκ ἤδη[f] ἄρα[g] τὸν τρό-

—[n] ἡμῶν EF.—[o] γὰρ om Γ.—[o] ἀβελτερίας ΑΔαω: ἀβελτηρίας °σ.—[p] τοῦ ἐγκωμιαζομένου ΑΓΔΠΕΡΚταωπρτέ τῶν ἐγκωμιαζομένων °σ.—[q] τούτων Σ.—[r] ὠρῶν ΤΠΚρ.—[s] καὶ Υ.—[t] τὸ δὲ...ὁτιοῦν om Δ.—[u] τῶ ὡς Υ.—[v] ἅμα τιθέναι ρ.—[w] μάλιστα F.—[x] τὸ πρᾶγμα Γ.—[y] προερρήθη πτ, προρρούθη ω, προυρήθη Εσ.—[z] δόξει σ: δόξῃ cod. omnes.—[a] ἐγκωμιάζεται EF.—[b] ἀνατίθετε δ.—[c] φάνηται ω.—[d] ἄν om ΑΔΞΤΠΚερ.—[e] σεμνῶς πτ.—[f] ἤδη ΑΔαω et pr Γ: ἤδειν °σ.—[g] ἄρα om et pr Σ, sequens τοῦτο in τούτοις mutari volebat; similiter Wolfius ad Reiz. de Accent. Inclinat. p. 10. quid sibi articulus vellet, non capiebat. Sed recte habet τοῦτο et τὸ δὲ; τὸ δὲ enim est, *at vero*, v. Observ. nostr. in Ephemerid. litterar. quibus titulus est, *Zeitschrift für Wissensch. u. Kunst.* t. i. pt. ii. 104. Ast.

ἀβελτηρίας] Suidas Ἀβελτηρία· ἡ ἀφροσύνη, ἡ ἀνοησία. Fischer.

τῶν ἐγκωμιαζομένων] Vind. 54. 126. Par. τοῦ ἐγκωμιαζομένου. Ast.

τοῦτο μὲν ὑπάρχειν] Bastius *μέγιστον vel πρώτον considerandum interpretatur.* Ὑπάρχειν, *esse, existere*, est *primum aliquid fieri*, incipere, v. Valckenar. ad Phoeniss. 1570. Sic Georg. 156. E. ἀνανεμόμενοι, μὴ ὑπάρχοντας. Sensus tantus est *supponitis*, prius, *putatum et positum esse*. Sic Alcib. i. c. 15. ἢ ταῦτα μὲν ἴσως ἂν δοῦν ὑπάρχειν. Similiter Tim. 30. C. Ast.

ὡς εἰδὼς] Particula ὡς in Bas. 2. decst. male. Fischer.

ὡς εὖ ἐρῶν, ὡς εἰδὼς] Vind. 21. ὡς εὖ ἐρῶν καὶ εἰδώς. Ast.

τὸ δὲ ἄρα κ. τ. λ.] Bastius p. 62. *propter τὸ δέ, quod τοῦτο δὲ interpretatur,*

Plat. Vol. V. I

πον τοῦ ἐπαίνου, οὐδ' εἰδὼς ὑμῖν ὡμολόγησα καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει ἐπαινέσεσθαι. ἡ γλῶττα[h] οὖν ὑπέσχετο, ἡ δὲ
11. ii. 421. φρὴν οὔ. χαιρέτω δή. οὐ γὰρ ἔτι ἐγκωμιάζω τοῦτον τὸν τρόπον· οὐ γὰρ ἂν δυναίμην. οὐ μέντοι ἀλλὰ τά γε ἀληθῆ, εἰ βούλεσθε, ἑτοίμως ἔχω εἰπεῖν κατ' ἐμαυτόν, οὐ πρὸς τοὺς ὑμετέρους[i] λόγους, ἵνα μὴ γέλωτα ὀφλω.[j] ὅρα οὖν, ὦ[k] Φαῖδρε, εἴ τι καὶ τοιούτου λόγου δέει,[l] περὶ Ἔρωτος τἀληθῆ λεγόμενα ἀκούειν, ὀνόμασι δὲ καὶ θέσει ῥημάτων τοιαύτη ὁποία ἄν[m] τις τύχῃ[n] ἐπελθοῦσα.[o] [§. 25.] Τὸν οὖν Φαῖδρον ἔφη καὶ τοὺς ἄλλους κελεύειν λέγειν, ὅπῃ[p] αὐτὸς οἴοιτο δεῖν εἰπεῖν, ταύτῃ.[q] Ἔτι τοίνυν, φάναι,[r] ὦ Φαῖδρε, πάρες μοι Ἀγάθωνα σμίκρ'[s] ἄττα ἐρέσθαι,[t] ἵνα ἀνομολογησάμενος[u] παρ' αὐτοῦ οὕτως ἤδη λέγω. Ἀλλὰ παρίημι, φάναι τὸν[v] Φαῖδρον, ἀλλ' ἐρώτα. Μετὰ ταῦτα δὴ τὸν Σωκράτη[w] ἔφη ἐνθένδε ποθεν ἄρξασθαι.

Καὶ μήν, ὦ φίλε Ἀγάθων, καλῶς μοι ἔδοξας καθηγήσασθαι τοῦ λόγου, λέγων ὅτι πρῶτον μὲν δέοι αὐτὸν ἐπιδεῖξαι ὁποῖός τίς ἐστιν ὁ[x] Ἔρως, ὕστερον δὲ τὰ ἔργα αὐτοῦ. ταύτην τὴν ἀρχὴν πάνυ ἄγαμαι. ἴθι οὖν μοι περὶ Ἔρωτος, ἐπειδὴ καὶ τἆλλα[y] καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς διῆλθες οἷός ἐστι,[z] καὶ τόδε[a] εἰπέ· πότερόν ἐστι τοιοῦτος οἷος εἶναί τινος ὁ Ἔρως[b] ἔρως, ἢ οὐδενός; ἐρωτῶ δ' οὐχ εἰ
11. ii. 422. μητρός τινος ἢ πατρός ἐστι—γελοῖον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐρώ-

om ΔΥDKιρτ.—[h] γλῶσσα τε.—[i] ἡμετέρους Ξp.—[j] ὀφλῶ Δ.—[k] ὃ om K.—[l] δέοι K.—[m] ὁποία ἂν ὅτ: ceteri ὁποία δ' ἄν.—[n] τύχοι Eδ.—[o] ἐπελθούση DKp.—[p] ὅποι Ξ.—[q] τοιαύτη pr Γ.—[r] φάναι om τ et pr τ, post φαῖδρε ponit τε τ.—[s] μίκρ' Eτ.—[t] ἔρεσθαι ΓEF.—[u] ἀναλογισάμενος n.—[v] τὸν ante Φαῖδρον om pr Ξ.—[w] σωκράτην Υτ.—[x] ὁ om Υ.—[y] τἄλλα, ut solet, τ.—[z] τ' ἔστι ΓEFτιιcnτé.—[a] τόδ' ιτ.—[b] ὁ ἔρως ἔρως ΔDικτ, ὁ ἔρως ΓDEFKιnpδ: ἔρως ὁ ἔρως °τ.—[c] μητρὸς ἢ πατρός ΔΓΔΞ

et talium tantorumque causam affirmatis. At Ficinus etiam alibi unum verbum Græcum duobus Latinis interpretari solet. Fisch.

βδειν ἔρα] ἔρα deest in Vind. 54. et 126. Mox *οὐ μέντοι ἀλλὰ* e codd. Vind. scripsi pro *οὐ μέντοι· ἀλλά*. De particulis *οὐ μέντοι ἀλλὰ* v. Hoogev. doctrin. particul. t. ii. p. 956. ad Viger. p. 464. ed. Herm. Ast.

κατ' ἐμαυτὸν] Hesychius Κατ' ἐμαυτὸν· *κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν*. At hoc loco *κατ' ἐμαυτὸν* est *ritu meo*, ut Ficinus bene explicavit, h. e. *ut ego mihi similis sim*. nam κατὰ ita positum est, ut Apolog. §. 1. ὁμολογοίην ἂν ἔγωγε οὐ κατὰ τούτους εἶναι ῥήτωρ. Fisch.

ὀνόμασι] Vind. 54. ὀνομάσει, quod Bastius probat. Sed *ὀνόμασι καὶ θέσει ῥημάτων* idem est, ac si dixisset, *θέσει ὀνομάτων καὶ ῥημάτων τοιαύτη*. Ast.

ὁποία ἂν] Ald. Bas. 1. 2. ὁποία δ' ἄν τις τύχοι. Particulam δὲ Stephanus recte ejecit: sed τύχοι mutari ab eo non debuisset. Fisch. Et Stob. omittit δέ. Bip.

§. 25. *ὁ ἔρως ἔρως*] Ita e Vind. 54. et

τημα, εἰ Ἔρως ἐστὶν ἔρως μητρὸς ἢ πατρός[c]—, ἀλλ' ὡς πέρ ἂν εἰ αὐτὸ[d] τοῦτο πατέρα ἠρώτων, ἆρα ὁ πατήρ ἐστι πατὴρ τινὸς ἢ οὔ; εἴπες ἄν δή πού μοι, εἰ ἐβούλου καλῶς ἀποκρίνασθαι, ὅτι ἔστιν υἱός γε ἢ θυγατρὸς ὁ πατὴρ πατήρ· ἢ οὔ; Πάνυ γε, φάναι τὸν Ἀγάθωνα. Οὐκοῦν καὶ ἡ μήτηρ ὡσαύτως; Ὡμολογῆσαι[e] καὶ τοῦτο. Ἔτι τοίνυν, εἰπεῖν τὸν Σωκράτη,[f] ἀπόκριναι ὀλίγῳ[g] πλείω, ἵνα μᾶλλον καταμάθῃς ὃ βούλομαι. εἰ γὰρ ἐροίμην, τί δαί;[h] ἀδελφός, αὐτὸ τοῦθ'[i] ὅ περ ἔστιν, ἔστι τινὸς ἀδελφὸς ἢ οὔ; Φάναι εἶναι. Οὐκοῦν ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς; Ὡμολογεῖν. Πειρῶ δή, φάναι, καὶ[j] τὸν ἔρωτα εἰπεῖν. ὁ ἔρως ἔρως ἐστὶν οὐδενὸς ἢ τινός; Πάνυ μὲν οὖν ἔστιν. Τοῦτο μὲν[k] τοίνυν, III. 200.
εἰπεῖν τὸν Σωκράτη,[l] φύλαξον παρὰ σαυτῷ[m] μεμνημένος ὅτου· τοσόνδε δὲ[n] εἰπέ, πότερον ὁ ἔρως ἐκείνου οὗ ἔστιν ἔρως, ἐπιθυμεῖ αὐτοῦ ἢ οὔ; Πάνυγε, φάναι. Πότερον ἔχων αὐτὸ οὗ ἐπιθυμεῖ τε καὶ ἐρᾷ, εἶτα[o] ἐπιθυμεῖ τε καὶ ἐρᾷ, ἢ οὐκ ἔχων; Οὐκ ἔχων, ὡς τὸ εἰκός γε, φάναι. [§. 26.] Σκόπει[p] δή, εἰπεῖν τὸν Σωκράτη, ἀντὶ τοῦ εἰκότος[q] εἰ ἀνάγκη οὕτω, τὸ ἐπιθυμοῦν ἐπιθυμεῖν οὗ ἐνδεές ἐστιν, ἢ μὴ ἐπιθυμεῖν, ἐὰν μὴ ἐνδεὲς ᾖ. ἐμοὶ μὲν γὰρ θαυμαστῶς[r] δοκεῖ, ὦ Ἀγά- II. ii. 423.
θων, ὡς ἀνάγκη εἶναι. σοὶ δὲ πῶς; Κἀμοί, φάναι, δοκεῖ. Καλῶς λέγεις. ἆρ' οὖν βούλοιτ' ἄν τις μέγας ὢν μέγας εἶναι, ἢ ἰσχυρὸς ὢν ἰσχυρός; Ἀδύνατον ἐκ τῶν ὡμολογημένων.[s] Οὐ γάρ που ἐνδεὴς ἂν εἴη τούτων ὅ γε ὤν. Ἀληθῆ λέγεις. Εἰ γὰρ καὶ[t] ἰσχυρὸς ὢν βούλοιτο ἰσχυρὸς εἶναι, φάναι τὸν

ΥΔΚτυρτ: πατρὸς ἢ μητρὸς °σ.—[d] αὐτὸ εἰ pr Γ.—[e] ὁμολογεῖσθαι ΧΓΔΕΥΣFτυπη
σ6. ὁμολογεῖσθαι D. ὁμολογίσθω Κ. ὁμολογεῖσθαι p.—[f] σωκράτην ΥΔτ.—[g] ὀλίγω ΧΓΔΕΥΣΚρ: ὀλίγα °τ.—[h] δέ ΧΔΕΥΣΚτυρτ.—[i] τοῦθ' Γ.—[j] κατὰ n.—[k] μὲν om r.—[l] σωκράτην Υτ.—[m] σαυτοῦ Κ.—[n] δὲ om EF.—[o] εἶτα...ἢ οὐκ om Υ, in mg habet Σ: εἶτα...ἐρᾷ om rτ.—[p] σκοπεῖν τ.—[q] εἰκότως τ et pr r.—[r] θαυμαστὸν R.—[s] ὁμολογημένων ΧΓΕΥΣΚτυπρτ, ὁμολογημένων ΔF: ὁμολογουμένων °σ.—[t] καὶ om τ.

21. rescripsi pro ἔρως, ὁ ἔρως. Sic infra, ὅτι ἔστιν υἱὸς γε ἡ θυγατρὸς ὁ πατὴρ πατήρ. Ast.

ὁμολογῆσαι] Vind. ὁμολογεῖσθαι. Par. ὁμολογεῖσθω. Ast.

εἰ γὰρ ἐροίμην] Ficinus. Par. ἔτι γὰρ ἐροίμην. Sed nihil frequentius ejusmodi apodosi omissa, quid requireres? Ast.

τί δαί; ἀδελφὸς] Par. et Bas. 2. τί δὴ ἀδελφός; mox Vind. 126. ὅς γε τὸ εἰκός. Ast.

§. 26. ὁμολογημένων] Sic Vind. 21. et 54. Ficinus, ex his, quæ supra concessimus. Eadem durit scriptura in Bas. 2. ὁμολογουμένων, ut recte Fischerus monuit. Vulgo ὁμολογουμένων, quod per se quidem non damnandum, hoc tamen loco alteri postponendum duco, licet

Σωκράτη,[u] καὶ ταχὺς ὢν ταχύς, καὶ ὑγιὴς ὢν ὑγιής,— ἴσως γὰρ ἄν τις ταῦτα[v] οἰηθείη καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, τοὺς ὄντας τε[w] τοιούτους καὶ ἔχοντας ταῦτα τούτων ἃ περ ἔχουσι καὶ ἐπιθυμεῖν. ἵν' οὖν μὴ ἐξαπατηθῶμεν, τούτου ἕνεκα λέγω. τούτοις[x] γάρ, ὦ Ἀγάθων, εἰ ἐννοεῖς, ἔχειν μὲν ἕκαστα[y] τούτων ἐν τῷ παρόντι ἀνάγκη ἃ ἔχουσιν,[z] ἐάν τε βούλωνται ἐάν τε μή, καὶ τούτου γε δή που[a] τίς ἂν ἐπιθυμήσειεν; ἀλλ' ὅταν τις λέγῃ[b] ὅτι[c] Ἐγὼ ὑγιαίνων βούλομαι ὑγιαίνειν[d] καὶ πλουτῶν βούλομαι πλουτεῖν,[e] καὶ ἐπιθυμῶ[f] αὐτῶν τούτων ἃ ἔχω, εἴποιμεν ἂν αὐτῷ ὅτι Σύ, ὦ ἄνθρωπε, πλοῦτον[g] κεκτημένος καὶ ὑγίειαν,[h] καὶ ἰσχὺν βούλει καὶ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ταῦτα[i] κεκτῆσθαι, ἐπεὶ ἐν τῷ γε[j] νῦν
II. ii. 424. παρόντι, εἴτε βούλει εἴτε μή, ἔχεις.[k] σκόπει οὖν, ὅταν τοῦτο λέγῃς ὅτι[l] Ἐπιθυμῶ τῶν παρόντων, εἰ[m] ἄλλο τι λέγεις ἢ τόδε, ὅτι Βούλομαι τὰ νῦν παρόντα καὶ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον παρεῖναι. ἄλλο τι ὁμολογοῖ[n] ἄν; Συμφάναι ἔφη τὸν Ἀγάθωνα. Εἰπεῖν δὴ τὸν Σωκράτη,[o] Οὐκοῦν τοῦτό[p] γ' ἐστὶν ἐκείνου ἐρᾶν[q] ὃ οὔπω ἕτοιμον αὐτῷ ἐστὶν οὐδὲ[r] ἔχει, τὸ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ταῦτα εἶναι αὐτῷ σῳζόμενα τὰ[s] νῦν[t] παρόντα; Πάνυ γε, φάναι. Καὶ οὗτος ἄρα καὶ ἄλλος[u] πᾶς ὁ ἐπιθυμῶν τοῦ μὴ ἑτοίμου ἐπιθυμεῖ καὶ τοῦ μὴ παρόντος, καὶ ὃ μὴ ἔχει[v] καὶ ὃ μὴ ἔστιν αὐτὸς καὶ οὗ ἐνδεής ἐστι, τοιαῦτ' ἄττα ἐστὶν ὧν[w] ἡ ἐπιθυμία τε[x] καὶ ὁ ἔρως ἐστίν. Πάνυ γ', εἰπεῖν.[y] Ἴθι δή, φάναι τὸν Σωκράτη, ἀνομολογησώμεθα[z] τὰ εἰρημένα. ἄλλο τι ἔστιν ὁ ἔρως πρῶτον[a] μὲν τινῶν, ἔπειτα τού-
III. 201. των[b] ὧν ἂν ἔνδεια παρῇ αὐτῷ; Ναί, φάναι. Ἐπὶ δὴ[c] τού-

—[u] σωκράτην r.—[v] ταῦτα ΔΞΥDKιερ : ταυτὶ °s.—[w] τε om EFϐ.—[x] τούτοις ΑΔΓDK : τούτους °s.—[y] ἕκαστα ΓΔΞΥDKτιεγρτ : ἕκαστον °s.—[z] λέγουσιν ιε.—[a] του ιε.—[b] λέγων Υ.—[c] ὅτι K.—[d] καὶ ὑγιαίνειν ΑDKτιεγρτ.—[e] καὶ πλουτεῖν ΑΔDK ιερ.—[f] ἐπιθυμῶν γ.—[g] πλοῦτον μὲν Γ.—[h] ὑγίειαν ΑΓΔΞΥDKτιεγρτ : ὑγίειαν °s.—[i] ταῦτα om EFϐ.—[j] γε τῷ DK.—[k] ἔχῃς Α.—[l] ὅτι om Dp.—[m] ἢ Υπ.—[n] ὁμολογοῖ Κτιετϐ, ἢ ὁμολογοῖ ρτ Γ, ὁμολογεῖς Υ.—[o] σωκράτην Υ.—[p] οὐκοῦν τοῦτό ΔΥ DEFKτιεγρτ : οὐκοῦν δὴ τοῦτο °s.—[q] ὁρᾶν η.—[r] οὐδ' ιε.—[s] τὰ ΑΔDKιερ.—[t] τὰ νῦν] μοι ΑΔDKιερ, καὶ ΓEFτιη.—[u] ὁ ἄλλος Γ, καὶ ὁ ἄλλος EFης.—[v] ἔχῃ Α.—[w] ὃ Δ.—[x] τε om ντ.—[y] εἶπε F.—[z] ἀνομολογησόμεθα ΔF.—[a] ἔρως ἡ πρῶτον ιε

Heind. ad Hipp. Maj. §. 53. contradicat. Ast.

ὑγίειαν] Ita codd. Vind. Vulgo ὑγείαν. Mox ὁμολογοῖτ' ἄν. Ald. Bas. 1. 2. at Steph. ὁμολογοῖ ἄν. Ast.

ἄλλο τι] Steph. 'Scribendum est ἄλλοτι conjuncte, cum interrog. et τινων. Sic paulo post ἄλλοτι, ubi tamen omissa est itidem interrog. nota in praecedentibus editionibus.' Recte. Reponimus igitur et τινων· nam et Ficini versio habet, *primo quidem amor, aliquorum dic-*

τοις ἀναμνήσθητι, τίνων ἔφησθα ἐν τῷ λόγῳ εἶναι τὸν Ἔρωτα. εἰ δὲ βούλει, ἐγώ σε ἀναμνήσω. οἶμαι γάρ σε οὐτωσί πως εἰπεῖν, ὅτι τοῖς θεοῖς κατεσκευάσθη τὰ πράγματα δι' ἔρωτα καλῶν· αἰσχρῶν[d] γὰρ οὐκ εἴη ἔρως.[e] οὐχ οὐτωσί πως ἔλεγες; Εἶπον γάρ, φάναι τὸν Ἀγάθωνα. Καὶ ἐπιεικῶς γε[f] λέγεις, ὦ ἑταῖρε, φάναι τὸν Σωκράτη. καὶ εἰ[g] τοῦτο οὕτως ἔχει, ἄλλο τι ὁ[h] ἔρως καλλους ἂν εἴη ἔρως, αἴσχους δ' οὔ; Ὡμολόγει.[i] Οὐκοῦν ὡμολόγηται, οὗ ἐν- II. ii. 425.
δεὴς ἐστι καὶ μὴ ἔχει,[j] τούτου ἐρᾷν;[k] Ναί, εἰπεῖν. Ἐνδεὴς ἄρ' ἐστὶ καὶ οὐκ ἔχει[l] ὁ Ἔρως κάλλος. Ἀνάγκη, φάναι. Τί δέ;[l] τὸ ἐνδεὲς κάλλους καὶ μηδαμῇ κεκτημένον κάλλος ἆρα λέγεις σὺ καλὸν εἶναι; Οὐ[m] δῆτα. Ἔτι[n] οὖν ὁμολογεῖς Ἔρωτα καλὸν εἶναι, εἰ ταῦθ'[o] οὕτως ἔχει; Καὶ τὸν Ἀγάθωνα εἰπεῖν, Κινδυνεύω, ὦ Σώκρατες, οὐδὲν εἰδέναι ὧν τότε εἶπον.[p] Καὶ μὴν καλῶς γε εἶπες,[q] φάναι, ὦ Ἀγάθων. ἀλλὰ σμικρὸν ἔτι εἰπέ· τἀγαθὰ οὐ καὶ καλὰ δοκεῖ σοι εἶναι; Ἔμοιγε. Εἰ ἄρα ὁ Ἔρως τῶν καλῶν ἐνδεής ἐστι, τὰ δὲ ἀγαθὰ καλά, κἂν τῶν ἀγαθῶν ἐνδεὴς εἴη.[r] Ἐγώ, φάναι, ὦ Σώκρατες, σοὶ οὐκ ἂν δυναίμην ἀντιλέγειν, ἀλλ' οὕτως ἐχέτω ὡς σὺ λέγεις. Οὐ μὲν οὖν[s] τῇ ἀληθείᾳ,[t] φάναι, ὦ φιλούμενε Ἀγάθων, δύνασαι ἀντιλέγειν, ἐπεὶ Σωκράτει γε οὐδὲν χαλεπόν.

§. 27. Καὶ σὲ μέν γε[u] ἤδη ἐάσω· τὸν δὲ λόγον τὸν περὶ τοῦ Ἔρωτος ὃν ποτ' ἤκουσα γυναικὸς Μαντινικῆς[v]

Γ.—[b] ἔπειτα δὲ τούτων Κ.—[c] ἐπειδὴ Δπ.—[d] αἰσχρὸν Γ.—[e] εἴη δ' ἔρως ΔΚρτ, εἴη ἐκατὸν ἔρως Σ.—[f] γε om Κπ.—[g] εἰ om π.—[h] ἢ ὁ ΞΓ et re Γ.—[i] ὁμολογεῖτο DKp: ὁμολόγει οὐκοῦν om π.—[j] ἔχῃ Χ.—[k] ἐρᾷ r et pr r.—[l] δαὶ Γπ.—[m] οὐ...εἶναι om Τ.—[n] αὖτε. Γ, εἴ τι F, ἆρα mg F.—[o] ταῦθ' Γ.—[p] εἶπον τότε π.—[q] εἶπας π.—[r] καὶ τῶν ἀγαθῶν ἂν ἐνδεὴς π.—[s] οὐ μὲν οὖν Durpτ, οὐ μεν οὖν Δυ, οὐμενοῦν K: οὐμενουν r.—[t] τὴν ἀλήθειαν DK.—[u] γε om FK.—[v] μαντινικῆς ΔΓΔΞιιη et γρ Lbδ: μαντι-

tus est amor: et notam interrogationis post αὐτῷ. Sed ἀλλά τι ut conjuncte ponitur, non est necesse. Hesychius: Ἄλλα τι· ὃν τρόπον οἱ Ἀττικοί. Ficin.

εἰεν εἴη] Haud dubie supplendum est εἰη δ' ἐν. Particulae enim δὲ enallagen quam viri docti (Porta. ad Lucian. t. ii. p. 193. 513. Hemsterhus. ad Lucian. t. iii. p. 373 et. Erp. Valcken. ad Long. Pastoral. ii. p. 160. Heind. ad Platon. Gorg. §. 37.) statuunt, apud Platonem tantum librarios peccare solere, cum Brunckio ad Aristoph. Vesp. 708. et Schäfer. Melet. Crit. p. 120. consentiam. Ceterum locus Gorg. 461. A. εἰσιν—ὅτι, εἰ μὲν κόρδαξ ἡγοῖο εἶναι τὸ διαλέγεσθαι—ἄξιον εἰη διαλέγεσθαι male ab Heindorfio in lis numeratur, qui particula δὲ caret; optativus enim εἰη apte est ex imperfecto progressu εἶναι. Ast.

τούτων] Ald. Bas. 1. 2. τοῦτων. Mox μηδαμῇ κεκτ. κάλλους. male. Ficin. . .

§. 27. μαντινικῆς] Στερτ. Videndum an scribi debeat Μαντινικῆς, sicut infra ἡ Μαντινικὴ ξένη, et sicut a Maxime

Διοτίμας, ἢ ταὐτά τι[w] σοφὴ ἦν καὶ ἄλλα πολλά, καὶ
II. ii. 428. Ἀθηναίοις ποτὲ θυσαμένοις πρὸ τοῦ λοιμοῦ δέκα ἔτη ἀναβολὴν ἐποίησε τῆς νόσου, ἢ δὴ καὶ ἐμὲ τὰ ἐρωτικὰ ἐδίδαξεν,[x] — ὧν οὖν ἐκείνη ἔλεγε λόγων, πειράσομαι ὑμῖν διελθεῖν ἐκ τῶν ὡμολογημένων ἐμοὶ καὶ Ἀγάθωνι, αὐτὸς ἐπ'[y] ἐμαυτοῦ, ὅπως ἂν δύνωμαι. δεῖ δή,[z] ὦ Ἀγάθων, ὥς περ σὺ διηγήσω, διελθεῖν αὐτὸν[a] πρῶτον, τίς ἐστιν ὁ Ἔρως καὶ ποῖός τις, ἔπειτα τὰ ἔργα αὐτοῦ. δοκεῖ οὖν[b] μοι ῥᾷστον εἶναι οὕτω[c] διελθεῖν, ὥς ποτ' ἐμὲ[d] ἡ ξένη ἀνακρίνουσα διήει. σχεδὸν γάρ τι καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτὴν ἕτερα τοιαῦτα[e] ἔλεγον, οἷά περ νῦν πρὸς ἐμὲ Ἀγάθων, ὡς εἴη ὁ Ἔρως μέγας θεός, εἴη δὲ[f] τῶν καλῶν. ἤλεγχε δή με τούτοις τοῖς λόγοις οἷς περ ἐγὼ τοῦτον, ὡς οὔτε καλὸς εἴη κατὰ τὸν ἐμὸν λόγον οὔτε ἀγαθός. καὶ ἐγώ, Πῶς λέγεις, ἔφην,[g] ὦ Διοτίμα; αἰσχρὸς ἄρα ὁ Ἔρως ἐστὶ καὶ κακός; Καὶ ἥ, Οὐκ εὐφημήσεις; ἔφη· ἢ[h] οἴει, ὅ τι ἂν μὴ καλὸν ᾖ,[i] ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι
III. 202. αἰσχρόν; ἦ Μάλιστά γε. Ἦ[k] καὶ[l] ἂν μὴ σοφόν, ἀμα-

κῆς °ς.—[w] γε r.—[x] ἐδίδαξε τὰ ἐρωτικὰ πτ.—[y] ἐπ' cett Γ, ἀπ' K, ὑπ' Διω: ἀπ' °ς.—[z] δεῖλη Χ et pr Δ, δεῖ οὖν DKp.—[a] αὐτὸν om pr Ξ.—[b] οὖν om Υ.—[c] οὑτωσὶ Π.—[d] plerique ποτέ με.—[e] τοιαῦτ' πτ.—[f] δέ EFrtέs.—[g] ἔφην om Υ.—[h] ἢ η' Ertς.—[i] εἴη Διω.—[j] αἰσχρὸν εἶναι Ξς.—[k] ἦ ΓΞrt: ἢ °ς.—[l] καὶ om DKp.—[m] τὰ r.—

Tyrio scribitur. Fuerit autem Μαντινική nomen ἐθνικόν, ἀπὸ τῆς Μαντινείας.' Verissime. Et nos quidem ausi sumus recipere Μαντινικῆς. Nam primo librarii aliorum quoque scriptorum in libris pro Μαντινική scripsere μαντική. vid. Berequelius ad Stephan. Byzant. in v. Μαντίνεια et Davisius ad Max. Tyr. p. 588. B. ed. maj. deinde Maximus Tyrius, qui et antiquioribus et melioribus Platonis Codicibus usus erat, quin legerit γυναικὸς Μαντινικῆς, dubitari non potest. Nam Dissert. xviii. p. 19. Davis. ed. min. p. 293. ed. maj. τὸν ἐν τῷ Συμποσίῳ λόγον, inquit, εἰς Ἔρωτα ἐπαινον Μαντινικῇ γυναικὶ ἀνατίθησιν. Ἀλλὰ εἴτε Μαντινική, εἴτε καὶ Λεσβία τις ἦν ἡ τοῦ λόγου μήτηρ, πάντως γε οὐκ ἦθοι τοῦ Σωκράτους εἰ ἐρωτικοὶ λόγοι οὐδὲ πρῶτον. Accedit, quod μαντική de arte vaticinandi potius, ut §. 23. quam de vate dicitur. Et quanquam apud Stephanum Byzantinum in v. Μαντίνεια legitur: τὸ ἐθνικὸν Μαντινεὺς καὶ Μαντινίς· τὸ κτητικὸν Μαντινικός· tamen possessiva vocabula sæpe pro gentilibus poni, Berequelius recte animadvertit. Etiam Holstenius in notis ad Stephanum Byz. assensu suo comprobavit emendationem Henr. Stephani. v. Observatt. Miscell. vol. ii. p. 274. Fisch.

μαντικῆς] Conjecturam Steph. Bastius probat. Contra μαντικῆς lectionem antiquam ut retinerem, me commoverunt, Aristid. Oratt. p. 132. A. Themist. Orat. xiii. p. 162. A. (μαντικὴν ξένην ὑμνεῖς), Potterus ad Clem. Alexandr. Strom. vi. p. 755. t. ii. ed. Venet. et Wolfius. De ipsa Diotima vid. Fr. Schlegel in libro *die Griechen und Romer*, et Hartmann. prolus. de Erote Socrat. p. 5. Ast.

θυσαμένοις] Malit quispiam fortasse θυσαμένη. Steph.

αὐτὸς ἐπ' ἐμαυτοῦ] Reposui e Bastii conjectura; vulgo ἀπ' ἐμαυτοῦ, quod esset *mea sponte*, v. Abresch. ad Thucyd. iii. 33. Schafer. Melet. Crit. p. 21. sq. 83. Ast.

ἂν μὴ σοφὸν] Steph. 'Ante ἂν repetitum puto fuisse et δ, τι, hoc modo, ἢ

θὶς; ἢ οὐκ ἤσθησαι ὅτι ἔστι τι μεταξὺ σοφίας καὶ ἀμαθίας; Τί τοῦτο; Τὸ[m] ὀρθὰ δοξάζειν[n] καὶ ἄνευ τοῦ ἔχειν λόγον δοῦναι οὐκ οἶσθ', ἔφη, ὅτι οὔτε ἐπίστασθαί ἐστιν· ἄλογον γὰρ πρᾶγμα πῶς ἂν εἴη ἐπιστήμη; οὔτε ἀμαθία· II. ii. 427. τὸ[o] γὰρ τοῦ ὄντος τυγχάνον πῶς ἂν εἴη ἀμαθία; ἔστι δὲ δή που τοιοῦτον ἡ ὀρθὴ δόξα, μεταξὺ φρονήσεως καὶ ἀμαθίας.[p] Ἀληθῆ, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. Μὴ τοίνυν ἀνάγκαζε, ὃ μὴ καλόν ἐστιν,[q] αἰσχρὸν εἶναι, μηδὲ[r] ὃ μὴ ἀγαθόν, κακόν. οὕτω δὲ καὶ τὸν Ἔρωτα ἐπειδὴ αὐτὸς ὁμολογεῖς μὴ εἶναι ἀγαθὸν μηδὲ καλόν, μηδέν τι μᾶλλον οἴου δεῖν αὐτὸν αἰσχρὸν καὶ κακὸν εἶναι, ἀλλά τι μεταξύ, ἔφη, τούτοιν. Καὶ μήν, ἦν δ' ἐγώ, ὁμολογεῖταί γε[s] παρὰ πάντων μέγας θεὸς εἶναι. Τῶν μὴ εἰδότων, ἔφη, πάντων λέγεις ἢ καὶ[t] τῶν εἰδότων; Ξυμπάντων μὲν οὖν. [§. 28.] Καὶ ἣ γελάσασα, Καὶ[u] πῶς ἄν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁμολογοῖτο μέγας θεὸς εἶναι παρὰ τούτων, οἳ φασιν αὐτὸν οὐδὲ[v] θεὸν εἶναι; Τίνες οὗτοι; ἦν δ' ἐγώ. Εἷς μέν, ἔφη, σύ, μία δ' ἐγώ. Κἀγὼ[w] εἶπον, Πῶς τοῦτο, ἔφην, λέγεις; Καὶ ἥ, Ῥᾳδίως, ἔφη. λέγε γάρ[x] μοι, οὐ πάντας θεοὺς φὴς εὐδαίμονας εἶναι καὶ καλούς; ἢ τολμήσαις ἄν τινα μὴ φάναι καλόν τε καὶ εὐδαίμονα θεῶν εἶναι;[y] Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ',[z] ἔφην. Εὐδαίμονας δὲ δὴ λέγεις οὐ τοὺς τἀγαθὰ[a] καὶ τὰ καλὰ[b] κε-

[m] ὀρθοδοξάζειν ΧΔDKκρ. ὀρθῶς δοξάζειν Ἠ, δοξάζειν ὀρθῶς Υ.—[n] τὸ...ἀμαθία om DKp.—[o] ἀμαθίας καὶ φρονήσεως Ehrenb.—[q] εἶναι K.—[r] μηδ' Π.—[s] μοι τε.—[t] καὶ om τε.—[u] καὶ ante πῶς om r.—[v] οὐδὲ θεὸν αὐτὸν τε.—[w] κἀγὼ ΔΕΤDKp: καὶ ἐγὼ °r.—[x] γὰρ om DK.—[y] θεῶν εἶναι ΧΓΔDFKκεπρ. εἶναι θεῶν τε: θεὸν εἶναι °s.—[z] ἐγώ Υ.—[a] τοὺς ἀγαθοὺς καὶ τἀγαθὰ τε, τοὺς ἀγαθὰ επ.—[b] καὶ τὰ καλὰ ΧΔΕΤw:

καὶ δ, τι ἂν μὴ σοφὸν, ἀμ. Intell. autem, ἢ καὶ δ, τ. ἂν μὴ σοφὸν ᾖ, ἀναγκαῖον εἶσι αὐτὸ εἶναι ἀμαθές;' Recte. Sublunt verum Ficini habet, *Et quod non sapiens, ignorans?* Ficin.

ἢ καὶ] In Vind. 126. et Par. deest καί. Mox οὕτω δὴ Vind. 54. et edit. Francof. Vulgo οὕτω δέ. Ast.

§. 28. εὐδαίμονα θεῶν] Sic Par. et Ficinus, qui vertit, *deorum quemplorem.* Vulgo θεόν. Ast.

εὐδαίμονας δὲ δή] Hic locus usque ad verba καὶ δ *Ἔρως* extat in Eclogis Stobaei Physicis p. 24. sed legitur ibi sic, εὐδαίμονας λέγεις οὐ τοὺς ἀγαθὰ—τῶν καλῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν—τοίνυν ἐνδεής ἐστι—τῶν ἂν οὖν δ θεὸς—ἐπ' ἴσοκεν—Ἔρωτι—δ Ἔρως εἴη θνητός; —πρότερα Ἔφην— καὶ γὰρ τῶν δύναμιν ἔχων· ἑρμηνείων καὶ διατορεμείων θεοῖς τε τὰ παρ'—ἐν μίᾳ δ' ἐν—αὐτῷ συνδεδέσθαι—ἡ τῶν ἱερῶν—ἀνθρώπου καὶ μίγνυται—πρὸς ἀνθρώποις —τοιαῦτα σοφὸν—σοφὸν, ἡ περὶ τέχνας ἢ περὶ χειρωνακτείαν βάναυσοι· οὗτοι δὴ—πολλοί τε—τούτων καὶ δ Ἔρως. Ficin.

οὐ τοὺς τἀγαθὰ] Vind. 54. οὐ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ τἀγαθά. Ast.

κτημένους; Πάνυ γε. Ἀλλὰ μὴν Ἔρωτά γε ὡμολόγηκας[c] δι' ἔνδειαν τῶν ἀγαθῶν καὶ καλῶν ἐπιθυμεῖν αὐτῶν τούτων ὧν ἐνδεής[d] ἐστιν. Ὡμολόγηκα γάρ. Πῶς δ'[e] ἂν οὖν ὁ τοιὸς εἴη ὅ γε τῶν[f] καλῶν καὶ ἀγαθῶν[g] ἄμοιρος; Οὐδαμῶς, ὡς γ'[h] ἔοικεν. Ὁρᾷς οὖν, ἔφη, ὅτι καὶ σὺ Ἔρωτα οὐ θεὸν νομίζεις; Τί οὖν ἄν, ἔφη,[i] εἴη ὁ Ἔρως; ἀνητός; Ἧκιστά γε. Ἀλλὰ τί μήν; Ὡς περ τὰ πρότερα, ἔφη,[l] μεταξὺ θνητοῦ καὶ ἀθανάτου. Τί οὖν, ὦ Διοτίμα; Δαίμων μέγας, ὦ Σώκρατες· καὶ γὰρ πᾶν τὸ δαιμόνιον μεταξύ ἐστι θεοῦ τε[m] καὶ θνητοῦ. Τίνα,[n] ἦν δ' ἐγώ, δύναμιν ἔχον; Ἑρμηνεῦον καὶ διαπορθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν, τῶν μὲν τὰς δεήσεις καὶ θυσίας, τῶν δὲ τὰς ἐπιτάξεις τε καὶ ἀμοιβὰς τῶν θυσιῶν. ἐν μέσῳ[o] δὲ ὂν ἀμφοτέρων συμπληροῖ, ὥς τε[p] τὸ πᾶν αὐτὸ αὑτῷ ξυνδεδέσθαι. διὰ τούτου καὶ ἡ μαντικὴ πᾶσα[q] χωρεῖ καὶ ἡ τῶν ἱερέων τέχνη τῶν τε[r] περὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς[s] τελε-
III. 203. τὰς καὶ τὰς ἐπῳδὰς καὶ τὴν μαντείαν πᾶσαν καὶ γοητείαν. θεὸς δὲ ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυται, ἀλλὰ διὰ τούτου πᾶσά ἐστιν ἡ ὁμιλία καὶ ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους, καὶ ἐγρηγορόσι[t] καὶ καθεύδουσι. καὶ ὁ μὲν περὶ τὰ τοιαῦτα σοφὸς

καὶ καλὰ [b]τ.—[c] γε ὡμολόγηκας ἔρωτα π.—[d] ἐνδεής Γ.—[e] δ' om ΑΔΞΥDKικρ.—[f] ὄντες' ἂν ΑΔω, ὄντε ἂν Υ.—[g] καὶ τῶν ἀγ. π.—[h] γ' ὡς τγ.—[i] εἴη om r.—[k] ὁ om pr Ξ.—[l] ἔφην ΑΔΥΚρ.—[m] τε om τγ.—[n] τίνα δὲ Ξ.—[o] ἐμμέσῳ γ.—[p] τε om p.—[q] πᾶσι ω.—[r] γε u.—[s] τὰς ante τελετὰς om ΓΕτυπό, ante ἐπῳδὰς om Eδ.

τί οὖν ἂν] Stephn. 'Magis usitata hæc esset orationis structura, τί οὖν; ἔφην· εἴη ἂν ὁ Ἔρως θνητός;' Scilicet Ficini versio habet, *Quid igitur, inquam? Num mortalis est amor.* Fischn.

μεταξὺ θνητοῦ καὶ ἀθανάτου] Vid. Lactant. ii. 14. et Minucius Felix Octav. 26. Fischn.

δαίμων] Vid. Plauti Prolog. Rudent. Themist. Oratt. xiii. p. 162. B. Athen. xiii. p. 599. F. Maxim. Tyr. Diss. xiv. 8. p. 161. xv. 2. Plotin. Ennead. iii. 5. p. 296. A. Porphyr. de Abstinent. ii. 38. Iamblich. de Myster. i. 20. Hierocl. in Aur. Carm. p. 16. 18. Plutarch. de Oracul. Def. p. 415. A. 416. E. Similiter angeli describuntur in Dionysii Areopag. libr. de cœlesti hierarch. c. iv. p. 37. B. C. t. i. Ast.

διαπορθμεῦον] Hesychius: Διαπορθμεύων· διακομίζων. Fischn.

ἀμοιβὰς] Pollux vi. 187. ἀμφίβολος δὲ ἡ ἀμοιβή.—καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν Συμποσίῳ, ὡς ἀσαφές. Fischn.

ξυνδεδέσθαι] Illustrat Creuzer. in Dionys. pt. i. p. 73. Ast.

θεὸς—μίγνυται] Vid. Apul. de Deo Socrat. p. 673. 674. Alcin. c. 15. Martian. Capell. ii. p. 38. Plutarch. de Orac. def. p. 417. sq. Porphyr. de Abstin. ii. 38. Theodoret. Therap. x. p. 136. Ast.

διάλεκτος] Hesychius: Διάλεκτος· ὁμιλία, λαλιά. Fischn.

ἐγρηγορόσι — καθεύδουσι] Heusdium (Specim. Crit. p. 65.) adeo offenderunt dativi, ut inserri vellet post πρὸς ἀνθρώπους: καὶ ἀνθρώπους πρὸς θεούς, sine causa: ὁμιλία enim et διάλεκτος dativos ἐγρηγορόσι et καθεύδουσι regunt, propterea quod verba ὁμιλεῖν et διαλέγεσθαι,

δαιμόνιος ἀνήρ, ὁ δὲ ἄλλο τι σοφὸς ὢν ἢ περὶ τέχνας[u] ἢ χειρουργίας τινὰς βάναυσος. οὗτοι δὴ οἱ δαίμονες πολλοὶ καὶ παντοδαποί εἰσιν, εἷς δὲ τούτων ἐστὶ καὶ ὁ Ἔρως. [§. 29.] Πατρὸς δέ, ἦν[v] δ' ἐγώ, τίνος ἐστὶ καὶ μητρός;[w] Μακρότερον μέν,[x] ἔφη, διηγήσασθαι· ὅμως δέ σοι ἐρῶ. ὅτε γὰρ ἐγένετο ἡ Ἀφροδίτη, εἱστιῶντο[y] οἱ θεοί, οἵ τε ἄλλοι καὶ[z] ὁ τῆς Μήτιδος υἱὸς Πόρος.[a] ἐπειδὴ δὲ ἐδείπνησαν, προσαιτήσουσα[b] οἷον δὴ εὐωχίας οὔσης ἀφίκετο ἡ Πενία, καὶ ἦν περὶ τὰς θύρας. ὁ οὖν Πόρος μεθυσθεὶς τοῦ νέκταρος, οἶνος γὰρ οὔπω ἦν, εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν

ii. 429.

—[u] ἐργαστηρίοις r.—[v] περὶ τέχνας ΧΓΔΞΤΠKrusenpr: περὶ τὰς τέχνας °r.—[w] δέ τινος ἦν K, δ' ἦν p.—[x] καὶ μητρὸς τίνος ἐστί Γ.—[y] μέν om r et pr r.—[z] ἠστιοῦτο Χ, ἠστιῶντο Δ, ἐστιῶντο Επ.—[a] καὶ δὴ ὁ Ξ et rc Τ.—[b] πῶρος DKp, qui sic et

unde nomina διαλλαγὴ et διάλεκτος formata sunt, sic construuntur. Exempla satis obvia sunt etiam apud Latinos (v. c. Plaut. Amphitr. i. 1. 12. i. 3. 21. Aulul. iii. 2. 9. Cf. Heusinger. ad Vechneri Hellenolex. p. 246.) de Graecis, vid. Abresch. Animadv. ad Æschyl. t. i. p. 55. Valcken. ad Eurip. Phoeniss. p. 345. Heind. ad Gorg. §. 146. Ast.

περὶ τὰς τέχνας] In codd. Vind. deficiunt haec. Ast.

§. 29. ὅτ' ἐγένετο ἡ Ἀφροδίτη] Hic locus tempus ad id quod est, legitur apud Origen. c. Celsum iv. p. 189. Fischer.

ὅτε γὰρ ἐγένετο] Omittitur γάρ in Eusebii Praepar. Evang. xiii. 11. p. 584. Mox οἷα δὴ pro οἷον δή. De ipso, quae narrantur, fabula vid. Plutarch. de Is. et Osir. p. 374. C. D. t. ii. Maxim. Tyr. Diss. v. 4. p. 107. Themist. Orat. xiii. p. 162. B. C. Euseb. Praep. Evang. xiii. 11. p. 584. Plotin. Ennead. iii. 5. p. 293. 295. 296. 298. Porphyr. apud Stob. Eclog. t. ii. p. 826. ed. Heeren. Recentiores quoque vario modo hanc fabulam intellexerunt et explicarunt. Vid. Huet. de Orig. Fabul. Romanens. (Lipsiae 1683.) p. 100. Meursius. in Mercurio. de Lunar. t. iii. p. 15. Mendelssohn. Oper. Philos. t. i. p. 148. Hasehk. Analect. Critic. p. 40. sq. Schelling. Brucc. p. 188. Haud dubie ipsius sententia haec est: *Amor est filius summae beatitudinis ac voluptatis matrisque desiderii.* Summa beatitudo dicitur Πόρος, id quod scriptorum πλάνημα est, desiderium vero existentiae Πενία. Πόρον vocavit Μήτιδος filium, propterea quod ratio divina (νοῦς, λόγος), se ipsa contemplans atque intuens, summam effundit beatitudinem (τὸν Πόρον, τὸν Διὸς κῆπον, quem Eusebius Praep. Ev. xiii. 11. p. 584. D. recte paradiso apud Mosem confert; παράδεισος enim, vox Persica, est *vicarium, hortus*, v. Pollux ix. 3. Zeun. ad Xenoph. Cyrop. i. 3. 14.). Sic Μῆτις apud Orph. v. Gesn. ad Orph. Fragm. p. 461. Πενία contra est desiderium, ἡ ἄλλοθι ἄτοπος ὄρεξις, ut Plotin. Ennead. 15. p. 299. F. recte interpretatur; igitur summae illius pulchritudinis ac beatitudinis appetitio, h. e. ψυχή, ut Hasehk. l. l. eruditissime exposuit. Hinc intima Amoris et Psyches copulatio. Ast.

Πόρου] In libris Origenis scriptum est Πῶρος, omnibus locis. Fischer.

προσαιτήσουσα] Steph. 'In praecedentibus editionibus legitur προσαιτήσασα, quod ferri non potest: et Faesus quoque non hoc, sed illud, tempus agnovit.' Recte. Ficini versio habet, *paupertas mendicatura cibum — erat.* Ad προσαιτήσουσα etiam vitiosa scriptura literarum Origenis ducit, προσαῖτις οἶσα. Fischer. Add. Bas. 1. 2. legunt προσαιτήσασα, quod fortasse a Steph. mutari non debebat. Vid. Zeun. ad Viger. p. 343. Herm. p. 754. Participium aoristi actionem absolutam, quoad tempus indefinitam significat. Ast.

πέπωκεν] Respexit ad hunc locum Porphyrius A. N. c. 16. ὡς παρὰ Πλάτωνι ὁ Πόρος τοῦ νέκταρος πεπωκὼς· οὔπω γὰρ οἶνος ἦν. Fischer.

βεβαρημένος[c] ἤδει.[d] ἡ οὖν Πενία ἐπιβουλεύουσα διὰ τὴν αὑτῆς ἀπορίαν παιδίον ποιήσασθαι ἐκ τοῦ Πόρου, κατακλίνεταί τε παρ' αὐτῷ καὶ ἐκύησε τὸν Ἔρωτα. διὸ δὴ καὶ[e] τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέγονεν ὁ Ἔρως, γεννηθεὶς ἐν τοῖς ἐκείνης[f] γενεθλίοις καὶ ἅμα φύσει ἐραστὴς ὢν περὶ τὸ καλόν, καὶ τῆς Ἀφροδίτης καλῆς οὔσης. ἅτε οὖν Πόρου καὶ Πενίας υἱὸς ὢν ὁ Ἔρως ἐν τοιαύτῃ τύχῃ καθέστηκε. πρῶτον[g] μὲν πένης[h] ἀεί[i] ἐστι, καὶ πολλοῦ δεῖ ἁπαλός τε καὶ καλός, οἷον οἱ πολλοὶ οἴονται, ἀλλὰ σκληρὸς[j] καὶ αὐχμηρὸς[k] καὶ ἀνυπόδητος[l] καὶ ἄοικος, χαμαιπετὴς ἀεὶ[m] ὢν καὶ ἄστρωτος, ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος[n] κοιμώμενος, τὴν τῆς μητρὸς φύσιν ἔχων, ἀεὶ ἐνδείᾳ ξύνοικος. κατὰ δὲ αὖ τὸν πατέρα ἐπίβουλός ἐστι[o] τοῖς καλοῖς[p] καὶ τοῖς ἀγαθοῖς, ἀνδρεῖος ὢν καὶ ἴτης καὶ σύντονος, θηρευτὴς δεινός,[q] ἀεί τινας πλέκων μηχανάς,[r] καὶ φρονήσεως ἐπιθυμητὴς καὶ πόριμος,[s] φιλοσοφῶν[t] διὰ παντὸς τοῦ βίου, δεινὸς γόης καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστής· καὶ οὔτε ὡς ἀθάνατος πέφυκεν οὔτε ὡς θνητός, ἀλλὰ τοτὲ[u] μὲν τῆς αὐ-

11. ii. 430.

infra. πατρὸς Διω.—[b] προσαιτὴς οὖσα ΧΔΚω.—[c] βεβαρυμένος Κ.—[d] ηἴδει ΧΔΥDK ω : εἶδεν °τ.—[e] καὶ post δὴ om τt —[f] ἐκείνοις ΔΞΚω.—[g] πρῶτα Ξ.—[h] πενίης Δ.—[i] αἰεί, ut tantum non ubique. τt.—[j] καὶ σκληρὸς τt.—[k] ἀπαλὸς Dp.—[l] ἀνυπόδετος ΞΥ.—[m] ἀεὶ om τt.—[n] ὑπαίθριος ΧΔΞΥDKτεχτ : ὑπαιθρίοις °σ. ἢ quidem postpositis illis ἐν ὁδοῖς.—[o] τε Κ.—[p] καλοῖς...ἀγαθοῖς ΧΓΔΞΥDKτεχτ : ἀγαθοῖς... καλοῖς °σ.—[q] δεινὸς om DKp.—[r] μηχανὰς πλέκων Γ.—[s] πορισμὸς ΧΔΥω, φορτισ-

καὶ τῆς Ἀφροδίτης] Deest καὶ in Vind. 54. quod Bastius probat. Ast.

ἀκόλουθος] Origen. ἀκόλουθος (καὶ) θεράπων γέγονεν (πατρ. εἶδετο, ὁ Ἔρως). Cf. et Max. Tyrius viii. p. 94. τὸν Ἔρωτα φησὶν ἡ Διοτίμα τῷ Σωκράτει, οὐ παῖδα, ἀλλὰ ἀκόλουθον τῆς Ἀφροδίτης καὶ θεράποιτα εἶναι. Fischer.

σκληρὸς] Vid. Maxim. Tyr. Diss. xxiv. 4. p. 287. Themist. Orat. xiii. p. 162. D. 168. C. Aristaenet. ii. 20. p. 104. Plotin. Ennead. iii. 5. p. 295. E. Rubnk. ad Tim. p. 145. Ast.

ὑπαίθριος] Haec lectio, quam e Bas. 2. jam Fischerus reposuit (in aliis enim libris ὑπαιθρίοις invenitur) a codd. Vind. et Origene comprobatur, et versione Ficini *sub dio dormiens*. Ast.

τοῖς ἀγαθ. κ. τ. λ.] Origen. τοῖς καλοῖς καὶ τοῖς ἀγαθοῖς. Fischer.

ἴτης] Scholiastes Augustanus: ἴτης· ἰστορ. ἐπιστήμων, ὡς ἐνταῦθα λαμβάνεται δὲ καὶ ἀπὸ ἵταμοῦ καὶ θρασέως. Pro ἰστορ ing. ἵσταρ. Hesychius Ἴτης· ἱταμὸς, θρασὺς, ἢ ἴσταρ. ἢ ἐπιστήμων. In exemplo Hesychii Aldino et ms. quae inde fluxerunt, male legitur ἰστῶν. Fischer.

θηρευτὴς δεινὸς] Deest δεινὸς in Vind. 126. et Par. Mox de voce σοφιστὴς, vid. Carpzon. ad Achill. Tat. i. 10. p. 57. ed. Bod. Villois. ad Long. Pastor. iv. p. 273. Ast.

ἀεὶ τ. πλέκων] Origen. ἀεὶ προσπλέκων. Fischer.

πόριμος] Ficinus, *facundus*. Certe Pollux iv. 34. ita pro hoc vocabulum docet. Hoc vero loco malim ita accipere, ut sit δυσεῦρ καὶ ἀπόρων ἔχων, quomodo Suidas interpretatur. Fischer.

τῆς ἡμέρας θάλλει καὶ[v] ζῇ, ὅταν εὐπορήσῃ, τοτὲ δὲ ἀποθνῄσκει, πάλιν δὲ ἀναβιώσκεται διὰ τὴν τοῦ πατρὸς φύσιν. τὸ δὲ ποριζόμενον[w] ἀεὶ ὑπεκρεῖ, ὥστε οὔτε ἀπορεῖ Ἔρως ποτὲ[x] οὔτε πλουτεῖ. σοφίας τε αὖ[y] καὶ ἀμαθίας ἐν μέσῳ ἐστίν. ἔχει γὰρ ὧδε. θεῶν οὐδεὶς φιλοσοφεῖ οὐδ' ἐπιθυμεῖ III. 204.
σοφὸς γενέσθαι· ἔστι γάρ· οὐδ' εἴ τις ἄλλος σοφός, οὐ φιλοσοφεῖ. οὐδ' αὖ οἱ ἀμαθεῖς φιλοσοφοῦσιν οὐδ' ἐπιθυμοῦσι σοφοὶ γενέσθαι· αὐτὸ γὰρ τοῦτό ἐστι χαλεπὸν ἀμαθία,[z] τὸ μὴ ὄντα καλὸν κἀγαθὸν[a] μηδὲ φρόνιμον δοκεῖν αὐτῷ[b] εἶναι ἱκανόν.[c] οὔκουν ἐπιθυμεῖ ὁ μὴ οἰόμενος ἐνδεὴς εἶναι οὗ ἂν μὴ οἴηται ἐπιδεῖσθαι. Τίνες οὖν, ἔφην ἐγώ, ὦ Διοτίμα, οἱ φιλοσοφοῦντες, εἰ μήτε οἱ[d] σοφοὶ μήτε οἱ ἀμαθεῖς; Δῆ- II. ii. 431.
λον δή,[e] ἔφη, τοῦτό γε ἤδη καὶ παιδί, ὅτι οἱ μεταξὺ τούτων ἀμφοτέρων, ὧν αὖ[f] καὶ[g] ὁ Ἔρως. ἔστι γὰρ δὴ τῶν καλλίστων ἡ σοφία, Ἔρως δ' ἐστὶν ἔρως περὶ τοῦ[h] καλοῦ, ὥστε ἀναγκαῖον Ἔρωτα φιλόσοφον εἶναι, φιλόσοφον δὲ ὄντα μεταξὺ εἶναι σοφοῦ καὶ ἀμαθοῦς.[i] αἰτία δ' αὐτῷ καὶ τούτων ἡ γένεσις· πατρὸς μὲν γὰρ σοφοῦ ἐστι[j] καὶ εὐπόρου, μητρὸς δὲ οὐ σοφῆς καὶ ἀπόρου. [§. 30.] Ἡ μὲν οὖν φυσις τοῦ δαίμονος, ὦ[k] φίλε[l] Σώκρατες, αὕτη. ὃν δὲ σὺ ᾠήθης Ἔρωτα εἶναι, θαυμαστὸν οὐδὲν ἔπαθες. ᾠήθης δέ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ τεκμαιρομένῃ ἐξ ὧν σὺ λέγεις,[m] τὸ ἐρώ-

μὲν DKp.—[l] φιλοσόφων Χ.—[n] τότε ικ.—[v] θάλλει καὶ ΔΤDKιερ et pr Ξ: θάλλει τε καὶ [o]τ.—[w] πολιζόμενον Γ.—[x] ποτε ἔρως Κ.—[y] αὖ om ΧΔΤDKιερ.—[z] ἀμαθία χαλεπὸν Τ. ἀμαθίᾳ χαλεπὸν (ιοτα re subscripto) Ξ.—[a] καὶ δὲ ἀγαθὸν π.—[b] αὐτὸ Χ ΔΞ. αὐτὸν DKιερ.—[c] ἱκανὸν εἶναι Krś.—[d] οἱ ante σοφοὶ om F, ante ἀμαθεῖς Kp.—[e] ὅτι. ΧΔΤDKιερ. δὴ Γ.—[f] αὖ ΞΤ: ἂν [o]τ.—[g] καὶ om pr Γ.—[h] τὸν ιω.—[i] ἀγαθοῦ π. [j] ἐστι om Διεπ.—[k] ὦ om ικ.—[l] φίλε om Υ.—[m] λέγεις σὺ EFθτ.—[n] οἶμαι ΓEFω

θάλλει] Cf. Themist. Orat. xxiv. p. 305. B. Asv.

ἀμαθία] Sydenhamius conj. ἀμαθίᾳ, quod Vind. 21. exhibet et Ficinus quoque videtur legisse, vertit enim, *hoc enim habet ignorantia pessimum.* Idque praeferrem, propterea quod in sequentibus non de ipsa ἀμαθίᾳ, sed de hominibus, qui ἀμαθεῖς sunt, sermo est. Mox pro αὐτῷ Par. exhibet αὐτόν. Sed, ni fallor, scribendum est αὐτὸ; *ἱκανὸν* enim (h. e. *peritus, callens*; v. Jacobs. ad Antholog. Graec. t. ii. pt. i. p. 115. tunc (*instructus et insignis*) cum accusativo construitur; αὐτὸ vero respicit τὸ καλὸν, ἀγαθὸν et φρόνιμον. Totum vero hunc locum sic scriberem, αὐτὸ γὰρ τοῦτό ἐστι χαλεπὸν ἀμαθίᾳ, τὸν μὴ ὄντα καλὸν κἀγαθὸν μ. φ. δοκεῖν αὐτὸ εἶναι ἱκανόν. In verbis enim τὸ μὴ ὄντα desiderabis τινὰ vel τὸν, contra τὸν μὴ ὄντα est: *eum, qui neque bonus neque sapiens est, opinari.* Verbum vero δοκεῖν sine articulo loco substantivi positum neminem offendere debet; v. Platon. Gorg. 449. D. Euthyd. 286. D. 305. C. Cratyl. 385. B. Cf. Bach. ad Xenoph. Oeconom. ix. 11. Heind. ad Cratyl. p. 110. Asv.

μενον Ἔρωτα εἶναι, οὐ τὸ ἐρῶν. διὰ ταῦτά σοι, οἶμαι,[n] πάγκαλος ἐφαίνετο ὁ Ἔρως. καὶ γὰρ ἔστι τὸ ἐραστὸν τὸ τῷ ὄντι καλὸν καὶ ἁβρὸν[o] καὶ τέλειον καὶ μακαριστόν· τὸ δέ γε ἐρῶν[p] ἄλλην ἰδέαν τοιαύτην ἔχον, οἵαν ἐγὼ διῆλθον. Καὶ ἐγὼ εἶπον,[q] Εἶεν δή, ὦ[r] ξένη· καλῶς[s] γὰρ[t] λέγεις. τοιοῦτος ὢν ὁ Ἔρως τίνα χρείαν ἔχει τοῖς ἀνθρώποις; Τοῦτο δὴ μετὰ ταῦτ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, πειράσομαί σε[u] διδάξαι. ἔστι μὲν γὰρ δὴ[v] τοιοῦτος[w] καὶ οὕτω γεγονὼς ὁ Ἔρως,
II. ii. 432. ἔστι δὲ τῶν καλῶν, ὡς σὺ φῄς. εἰ δέ τις ἡμᾶς ἔροιτο Τί τῶν καλῶν ἐστὶν ὁ Ἔρως, ὦ Σώκρατές τε[x] καὶ Διοτίμα; ὧδε δὲ σαφέστερον ἐρῶ,[y] Ὁ ἐρῶν τῶν καλῶν[z] τί ἐρᾷ; Καὶ ἐγὼ εἶπον ὅτι Γενέσθαι[a] αὐτῷ. Ἀλλ'[b] ἔτι πρεῖ,[c] ἔφη, ἡ ἀπόκρισις ἐρώτησιν τοιάνδε, Τί ἔσται ἐκείνῳ ᾧ ἂν γένηται τὰ[d] καλά; Οὐ πάνυ ἔφην ἔτι[e] ἔχειν ἐγὼ πρὸς ταύτην τὴν ἐρώτησιν προχείρως ἀποκρίνασθαι.[f] Ἀλλ', ἔφη, ὥς περ ἂν εἴ τις μεταβαλών, ἀντὶ τοῦ καλοῦ τῷ ἀγαθῷ χρώμενος, συνθάνοιτο Φέρε, ὦ Σώκρατες, ὁ ἐρῶν[g] τῶν ἀγαθῶν τί ἐρᾷ; Γενέσθαι, ἦν δ' ἐγώ, αὐτῷ. Καὶ τί ἔσται ἐκείνῳ ᾧ ἂν γένηται τἀγαθά; Τοῦτ' εὐπορώτερον, ἦν δ' ἐγώ, ἔχω ἀποκρί-
III. 205. νασθαι, ὅτι εὐδαίμων ἔσται. Κτήσει γάρ, ἔφη, ἀγαθῶν οἱ εὐδαίμονες εὐδαίμονες. καὶ οὐκέτι προσδεῖ ἐρέσθαι,[h] ἵνα τί δέ[i] βούλεται εὐδαίμων εἶναι ὁ βουλόμενος, ἀλλὰ τέλος δοκεῖ ἔχειν ἡ ἀπόκρισις. Ἀληθῆ λέγεις, εἶπον ἐγώ. Ταύτην δὴ τὴν βούλησιν καὶ τὸν ἔρωτα τοῦτον πότερα κοινὸν οἴει εἶναι[k] πάντων ἀνθρώπων, καὶ πάντας τἀγαθὰ βούλεσ-

πδ.—[o] ἁβρὸν Χ.—[p] ὁρῶν Dnp.—[q] εἶπον om ιτ.—[r] αὖ n.—[s] καλὸς Δ.—[t] γὰρ om K.—[u] σοι K.—[v] δὴ om pr Ξ.—[w] οὗτος n.—[x] τε om I.Frunr.—[y] ἐρῶ ΔKrnmnpr. —[z] καλλίστων F.—[a] γενέσθαι...γίνηται om K.—[b] ἀλλ' οὐκ F.—[c] ἐπιποθεῖ ΧΔΓιε, ἐπιθεῖ Dp.—[d] τὰ...γίνηται om n —[e] ὅτι K.—[f] ἀποκρίνεσθαι I.Fnés.—[g] σώκρατες ὁ ἐρῶν Ξ, σώκρατες ἐρᾷ ὁ ἐρῶν ΧΓΔΥDFKrupγ. σώκρατες ἐρᾷ ἐρῶν ιτ: σώκρατες ἐρῶ ὁ ἐρῶν °s.—[h] ἐρέσθαι K.—[i] δαὶ u.—[k] δὲ ΧΔΞΥDKιερ.—[k] εἶναι ante οἴει po-

§. 30. τοιοῦτος ἐν] Scribendum puto τοιοῦτος δὲ ἐν. Steph. Quod Stephanus δὲ inseri jubebat, id Ficinus quidem agnovit, sed minime necessarium videtur; cohaerent enim verba τοιοῦτος ἐν — ἀνθρώποις cum praecedentibus εἶεν δή. Ast.

ὁ ἐρῶν] Vind. 54. 126. et Par. σαφέστερον ἐρῷ ὁ ἐρῶν. Mox Par. γενέσθαι, ἦν δ' ἐγὼ αὐτῷ. Ast.

προχείρως ἀποκρίνεσθαι] Vind. 54. et 126. ἀποκρίνασθαι, ut in sequentibus ἔχω ἀποκρίνασθαι. Ast.

ὁ ἐρῶν τ. ἀγαθῶν] Quod libri ante verba ὁ ἐρῶν exhibent, ἐρᾷ, delevi, Bastio quoque suadente. Haud dubie profectum e superioribus σαφέστερον ἐρῷ, ὁ ἐρῶν κ. τ. λ. In praecedentibus Vind. 21. pro ἔτι ποθεῖ exhibet ἐπιποθεῖ. Ast.

θαι αὐτοῖς εἶναι ἀεί, ἢ πῶς λέγεις; Οὕτως, ἦν δ' ἐγώ· κοινὸν εἶναι πάντων.[1] Τί δὴ οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὐ πάντας ἐρῶν φαμέν, εἴ πέρ γε[m] πάντες[n] τῶν[o] αὐτῶν ἐρῶσι καὶ ἀεί, ἀλλά τινας φαμεν ἐρᾶν,[p] τοὺς δ' οὔ; Θαυμάζω, ἦν II. ii. 438. δ' ἐγώ, καὶ αὐτός. Ἀλλὰ μὴ θαύμαζε, ἔφη· ἀφελόντες γὰρ ἄρα[q] τοῦ ἔρωτός[r] τι εἶδος[s] ὀνομάζομεν, τὸ τοῦ ὅλου ἐπιτιθέντες[t] ὄνομα, ἔρωτα, τὰ δὲ ἄλλα ἄλλοις καταγρώμεθα ὀνόμασιν.[u] Ὡς περ τί; ἦν δ' ἐγώ. Ὡς περ τοδε. οἶσθ'[v] ὅτι ποίησίς ἐστί τι πολύ. ἡ γάρ τοι[w] ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ ὂν ἰόντι ὁτῳοῦν αἰτία πᾶσά ἐστι ποίησις, ὥστε καὶ αἱ ὑπὸ πάσαις ταῖς τέχναις ἐργασίαι ποιήσεις εἰσὶ καὶ οἱ τούτων δημιουργοὶ πάντες[x] ποιηταί. Ἀληθῆ λέγεις. Ἀλλ' ὅμως, ἦ δ' ἥ,[y] οἶσθ' ὅτι οὐ[z] καλοῦνται ποιηταὶ ἀλλ' ἄλλα[a] ἔχουσιν[b] ὀνόματα, ἀπὸ δὲ πάσης τῆς ποιήσεως ἓν μόριον[c] ἀφορισθὲν[d] τὸ περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὰ μέτρα τῷ τοῦ ὅλου ὀνόματι προσαγορεύεται. ποίησις γὰρ τοῦτο μόνον[e] καλεῖται, καὶ οἱ ἔχοντες τοῦτο τὸ μόριον τῆς ποιήσεως ποιηταί. Ἀληθῆ λέγεις, ἔφην. [§. 31.] Οὕτω τοίνυν καὶ περὶ τὸν ἔρωτα τὸ μὲν κεφάλαιόν[f] ἐστι πᾶσα ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμία καὶ τοῦ εὐδαιμονεῖν, ὁ μέγιστός τε καὶ δολερὸς ἔρως παντί· ἀλλ'[g] οἱ μὲν ἄλλῃ τρεπόμενοι πολλαχῇ[h] ἐπ' αὐτόν, ἢ κατὰ χρηματισμὸν ἢ κατὰ φιλογυμναστίαν[i] ἢ κατὰ φιλοσοφίαν, οὔτ' ἐρᾶν καλοῦνται οὔτ' ἐρασταί, οἱ δὲ κατὰ ἕν τι εἶδος ἰόντες καὶ[j] ἐσπουδακότες τὸ τοῦ ὅλου ὄνομα ἴσχουσιν,[k] ἔρωτά τε καὶ ἐρᾶν II. ii. 434.

πως τί, post πάντων n.—[l] πάντων ἀνθρώπων τί r.—[m] γε om K.—[n] πάντες post τῶν αὐτῶν ponit r.—[o] τῶν om K.—[p] ἐρᾶν om n.—[q] ἄρα om ΑΔΥDKτιφρ et pr Ξ.—[r] ἐρωτικοῦ Ι ante et ponit r.—[s] τί τὸ εἶδος Γ.—[t] ἐπιθέντες Υn et pr Ξ.—[u] ὀνόμασι καταχρώμεθα Γ, καταχρώμεθ' ὀνόμασιν p.—[v] οἶδ' DKp.—[w] τι ΑΔDΓKτιφρτ.—[x] δυνάντες Ξ.—[y] libri ἦδη.—[z] οἱ DKp, om τ et pr r.—[a] ἀλλὰ om DK.—[b] ἔχουσιν ΑΔΥDKφρ et pr Ξ.—[c] μόνον τr.—[d] ἀφωρισθὲν Ξ.—[e] μόνον τοῦτο τr.—[f] μέσον Γ.—[g] ἄλλη ΑΓΔΞDΡωπτ et pr r.—[h] πανταχῆ τε καὶ πολλαχῆ Γ.—[i] φιλογυμναστίαν ΓΔΞΥDFKτιφπρτ φιλογυμνασίαν °r.—[j] τε καὶ ΑΓΔΞΚωπρτ.—[k] ἔχουσιν Εδτ.—

ἔρα] Desideratur in Vind. et Par. Ast.

ἡ γάρ τοι] Vid. Sophist. p. 219. B. et p. 265. B. Ast.

ἓν μόριον] Schol. ἓν μόνον· γράφονται καὶ, ἓν μόριον. Ast.

§. 31. οἱ μὲν ἄλλῃ] F. Vind. 21. et 54. reponi pro οἱ μὲν ἄλλοι. Ἄλλῃ oppositum est pulchri appetitioni s. amori. Ast.

ἰόντες καὶ ἐσπουδακότες] Vind. 54. et 126. ἰόντες τε καὶ ἐσπουδακότες. Mox Vind. omnes ἴσχουσι legunt pro ἴσχουσιν. Ast.

καὶ[l] ἐρασταί. Κινδυνεύεις ἀληθῆ, ἔφην ἐγώ, λέγειν.[m] Καὶ λέγεται μέν γέ τις, ἔφη, λόγος,[n] ὡς οἱ ἂν τὸ ἥμισυ ἑαυτῶν[o] ζητῶσιν, οὗτοι ἐρῶσιν· ὁ δ' ἐμὸς λόγος οὔθ'[p] ἡμίσεός φησιν εἶναι τὸν ἔρωτα οὔθ' ὅλου, ἐὰν μὴ τυγχάνῃ γέ που, ὦ ἑταῖρε, ἀγαθὸν ὄν, ἐπεὶ[q] αὐτῶν γε[r] καὶ πόδας καὶ χεῖρας[s] ἐθέλουσιν ἀποτίμνεσθαι οἱ ἄνθρωποι, ἐὰν αὐτοῖς δοκῇ τὰ ἑαυτῶν πονηρὰ εἶναι. οὐ γὰρ τὸ ἑαυτῶν, οἶμαι, ἕκαστοι ἀσπάζονται, εἰ μὴ εἴ τις τὸ μὲν ἀγαθὸν οἰκεῖον καλεῖ[t] καὶ ἑαυ-
111. 206. τοῦ, τὸ δὲ κακὸν ἀλλότριον· ὡς οὐδέν γε ἄλλο ἐστὶν οὗ ἐρῶσιν ἄνθρωποι,[u] ἢ τοῦ ἀγαθοῦ. ἢ σοὶ[v] δοκοῦσιν; Μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε, ἦν δ'[w] ἐγώ. Ἆρ' οὖν, ἦ δ' ἥ, οὕτως ἁπλοῦν ἐστὶ λέγειν ὅτι οἱ ἄνθρωποι τἀγαθοῦ[x] ἐρῶσι; Ναί, ἔφην. Τί δέ;[y] οὐ προσθετέον, ἔφη, ὅτι καὶ εἶναι τὸ ἀγαθὸν[z] αὐτοῖς ἐρῶσιν; Προσθετέον. Ἆρ' οὖν,[a] ἔφη, καὶ οὐ μόνον εἶναι ἀλλὰ καὶ[b] ἀεὶ εἶναι; Καὶ τοῦτο προσθετέον. Ἔστιν ἄρα ξυλλήβδην, ἔφη, ὁ ἔρως τοῦ τὸ[c] ἀγαθὸν αὑτῷ[d] εἶναι ἀεί. Ἀληθέστατα, ἔφην ἐγώ, λέγεις. Ὅτε δὴ[e] τούτου[f] ὁ ἔρως ἐστίν,[g] ἦ δ' ἥ,[w] τῶν[h] τίνα τρόπον[i] διωκόντων αὐτὸ[j]

[l] καὶ post ἐρᾷν om Fund et pr Γ.—[m] ἔφην ἐγὼ λέγειν ΑΓΔΕΡΚrucπρεδ : λέγειν ἔφην ἐγώ °ς.—[n] λόγος ἔφη Κρ.—[o] αἱτῶν τ, ἑαυτῶ u.—[p] οὔθ' Γ.—[q] ἐπὶ ΑΔ.—[r] τε ἐσ.—[s] χεῖρας καὶ πόδας Π.—[t] καλῇ ΑΔΓδ, καλοῖ corr Γ.—[u] οἱ ἄνθρωποι ΞΥΚπρτ. ἄνθρωποι ς.—[v] ἢ σοὶ ΓΔΞΡτ : ἢ σοὶ ς.—[w] libri ἦδη.—[x] τἀγαθοῦ Fund : τοῦ ἀγαθοῦ °ς.—[y] δαὶ ΓΡΠ.—[z] τἀγαθὸν δ.—[a] οὖν om πτ.—[b] καὶ ante ἀεὶ add ΑΓΔΞΥ DKrucπρτ.—[c] τοῦτο ρ.—[d] αὑτῷ post αἰεὶ ponit Ξ : αὐτὸ ΑΔΚιεζ et pr r.—[e] δὲ Κ.—[f] libri τοῦτο.—[g] post ἐστὶν omiis ἀεὶ cum Δ.—[h] τὸν Α.—[i] τρόπων Υ.—

οἳ ἂν τὸ ἥμισυ] Vid. Aristot. Moral. Magn. ii. 1. Asr.

αἱτῶν καὶ πόδας τε] Sic scripsi pro αἱτῶν τε καὶ πόδα, καὶ χεῖρας. Monuit jam Bockh. in Plat. Legg. p. 147. Asr.

οὗ ἐρῶσιν οἱ ἄνθρωποι] E codd. Vind. articulum reposui. Asr.

ἢ τοῦ ἀγαθοῦ] Nemo est qui post illa verba, ὡς οὐδέν γε ἄλλο ἐστὶν οὗ ἐρῶσιν ἄνθρωποι, non expectaverit ἢ τὸ ἀγαθόν : dixit tamen ἢ τοῦ ἀγαθοῦ quasi præcessisset, οὐδενὸς ἄλλου ἐρῶσιν ἄνθρωποι : quum illa sint his isodύναμα. Ita enim puto excusandum hunc locum, ne mendi suspectum habeamus. Stepн.

Sed solent diligentissimi quoque scriptores hanc sequi rationem, ut verba posterioris membri referant ad verba secundaria, ut ita dicam, prioris membri, non ad primaria. Quo in genere iis Homerus præivit, ut Odys. Δ. 68. Ἀλλὰ Ποσειδάων –Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ἀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, Ἀντίθεον Πολύφημον. Fiscu.

μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε] Negationem Fic. quoque non agnovit : ferri tamen potest, ut intelligamus, μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε δοκοῦσιν ἄλλου ἐρᾷν. Stepн. qui sic in not. ' Negatio, quam Fic. non agnoscit, tamen in μὰ Δία inclusa est : adeo ut videri possit legisse νὴ Δί' ἔμοιγε. Subaudiit quidem certe hæc verba οὐκ ἄλλον τινὸς ἐρᾷν post ἢ σοὶ δοκοῦσι, et ἦ accepit pro nonne : at si, ἦ accipiendo pro an, subaudiamus, ἄλλου τινὸς ἐρᾷν, ut sit hæc interrogatio, an tibi videntur aliud quam bonum amare? apte respondebitur, Aliud equidem : atque ita nostra lectio Μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε, suspecta esse non poterit.'

ἀλλὰ ἀεὶ εἶναι] Codd. Vindob. ἀλλὰ καὶ ἀεὶ εἶναι. Asr.

καὶ ἐν τίνι πράξει ἡ συουδὴ[k] καὶ ἡ σύντασις[l] ἔρως ἂν καλοῖτο; τί τουτο συγχάνει ὂν τὸ ἔργον; ἔχεις εἰπεῖν; Οὐ μέντ' ἄν σέ,[m] ἔφην ἐγώ, ὦ Διοτίμα, ἐθαύμαζον ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἐφοίτων παρὰ σὲ αὐτὰ ταῦτα μαθησόμενος. Ἀλλ' ἐγώ σοι, ἔφη, ἐρῶ. ἔστι[n] γὰρ τοῦτο[o] τόκος ἐν καλῷ καὶ κατὰ τὸ[p] σῶμα καὶ κατὰ τὴν[q] ψυχήν. Μαντείας,[r] ἦν δ' ἐγώ, δεῖται ὅ τί ποτε λέγεις, καὶ οὐ μανθάνω. Ἀλλ' ἐγώ, ἦ δ' ἥ,[s] σαφέστερον ἐρῶ. κύουσι γάρ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, πάντες ἄνθρωποι καὶ[t] κατὰ τὸ[u] σῶμα καὶ κατὰ τὴν[v] ψυχήν, καὶ ἐπειδὰν ἔν τινι ἡλικίᾳ γένωνται, τίκτειν ἐπιθυμεῖ ἡμῶν ἡ φύσις. τίκτειν δὲ ἐν μὲν αἰσχρῷ οὐ δύναται,[w] ἐν δὲ τῷ καλῷ. ἡ γὰρ ἀνδρὸς καὶ γυναικος συνουσία τόκος ἐστίν. ἔστι δὲ τοῦτο θεῖον τὸ πρᾶγμα, καὶ τοῦτο ἐν θνητῷ ὄντι τῷ[x] ζώῳ ἀθάνατον ἔνεστιν,[y] ἡ κύησις καὶ ἡ γέννησις.[z] ταῦτα[a] δ' ἐν τῷ ἀναρμόστῳ ἀδύνατον γενέσθαι. ἀνάρμοστον δ' ἐστὶ τὸ αἰσχρὸν παντὶ τῷ θείῳ,[b] τὸ δὲ καλὸν ἁρμόττον. Μοῖρα οὖν καὶ Εἰλείθυια[c] ἡ καλλονή[d] ἐστι τῇ γενέσει.[e] διὰ ταῦτα ὅταν μὲν καλῷ προσπελάζῃ τὸ κυοῦν, ἵλεών τε γίγνεται καὶ εὐφραινόμενον διαχεῖται καὶ τίκτει τε καὶ γεννᾷ· ὅταν δὲ αἰσχρῷ, σκυθρωπόν τε καὶ λυπούμενον συσπειράται[f] καὶ ἀποτρέπεται[g] καὶ ἀνείλλεται[h] καὶ οὐ

Vind. 54. et 126. ἡ συουδῆ. Ast.

κατὰ τὴν ψυχὴν] Vid. Maxim. Tyr. Diss. xvi. 4. p. 179. Clemen. Alexandr. Strom. v. p. 552. B. Ast.

Ἐλήθυια] Hesychius Εἰλήθυιαι αἱ ἐπὶ τῶν τικτουσῶν θεαί. Idem Δαχεῖται· διαδέχονται, χαίρει. Fischer.

Εἰλείθυια] Sic scripsi e Vind. 54. pro Ἐλήθυια. Vide, quem Bastius citavit, Lexicogr. Etymol. t. i. p. 257. Mox vitio συσπειράται Vind. et Par. συσπείρεται. Ast.

ἀνείλλεται] Ald. Bas. 1. 2. Stephan.

---

[k] αὐτὸ ΧΔΤDK : αὐτὸν °r. —[l] ἡ συουδὴ ΧΓΔΕFrwscπτέ.—[l] σύντασις ΧΔΤ : σύστασις °r.—[m] σ' τε —[n] hinc b ad 90. 17. εἰμί.—[o] ἔρως b.—[p] τὸ om FK.—[q] τὴν om F.—[r] μαντείας...ψυχὴν om b.—[s] libri ἤδη.—[t] καὶ om ΧΔΞΤDKwp.—[u] τὸ om F. —[v] τὴν om F et pr u.—[w] δύνανται F.—[x] ὅτι τῷ om Υ.—[y] ἔνεστιν ΧΔΥιc : ἐστιν °r.—[z] γίνεσις K.—[a] τὰ ΧΔΤw.—[b] θείῳ Fwδ, θεῷ ΧΓΤDKwp.—[c] εἰλείθυια ΓΞΤFu δπτ. ἐλήθυια Δ: ελήθυια °σ.—[d] καλὸν b.—[e] τε γίνεται ΧΓΔΞΤDFKrwscδπρτ : τε δὴ γ.γνεται °s.—[f] συσπείρεται TDKuδρτ et pr r, συσπείρεται ΧΔ.—[g] ἀποτρέπεται καὶ συστρέφεται Ξ.—[h] ἀνείλλεται ΧΔΤDwδ, ἀνίλλεται r, ἀνειλλεται p, ἀνείλλεται Vind. 54. et 126. ἀνειλλεται Ast.

ὅτε δὴ τοῦτο ὁ ἔρως ἐστὶν ἀεὶ] Senseris esse negatum, quantum amor semper hoc est, sed tantum id, quantum amor est cupiditas perpetuae boni possessionis (τοῦ τὰ ἀγαθὰ ἀεὶ εἶναι). Hanc ob causam pro τοῦτο Bastius egregie τοῦτον conjecit. Aeri haud dubie ex praecedentibus contextum invasit. Mox libri edito post διωκόντων colon est αὐτὸν, int. τὸν ἔρωτα, recte contra codd. Vind. et Par. αὐτὸ legunt, αὐτὸ est τὸ ἀγαθὸν, quod amantes ardenti perpetuae atque perpetuum capiunt. Pro ἕστασις Vind. 21. exhibet σύντασιν, quae scriptura multis se nominibus commendat. Pro ἡ συουδὴ Vind. 54. et 126. ἡ συουδῆ. Ast.

κατὰ τὴν ψυχὴν] Vid. Maxim. Tyr. Diss. xvi. 4. p. 179. Clemen. Alexandr. Strom. v. p. 552. B. Ast.

Ἐλήθυια] Hesychius Εἰλήθυιαι αἱ ἐπὶ τῶν τικτουσῶν θεαί. Idem Δαχεῖται· διαδέχονται, χαίρει. Fischer.

Εἰλείθυια] Sic scripsi e Vind. 54. pro Ἐλήθυια. Vide, quem Bastius citavit, Lexicogr. Etymol. t. i. p. 257. Mox vitio συσπειράται Vind. et Par. συσπείρεται. Ast.

ἀνείλλεται] Ald. Bas. 1. 2. Stephan.

II. ii. 436. γεννᾷ, ἀλλὰ[i] ἴσχον[j] τὸ κύημα χαλεπῶς φέρει. ὅθεν δὴ τῷ κυοῦντί τε καὶ ἤδη σπαργῶντι πολλὴ ἡ πτόησις[k] γέγονε περὶ τὸ καλὸν διὰ τὸ μεγάλης ὠδῖνος ἀπολύειν[l] τὸν ἔχοντα. ἔστι γάρ, ὦ Σώκρατες, ἔφη,[m] οὐ τοῦ καλοῦ ὁ ἔρως, ὡς σὺ οἴει. Ἀλλὰ τί μήν; Τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ τόκου ἐν τῷ καλῷ. Εἶεν,[o] ἦν δ' ἐγώ. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τί δὴ[p] οὖν τῆς γεννήσεως; Ὅτι ἀειγενές ἐστι καὶ ἀθάνατον ὡς[q]
III. 207. θνητῷ ἡ γέννησις.[r] ἀθανασίας δὲ ἀναγκαῖον ἐπιθυμεῖν μετὰ ἀγαθοῦ ἐκ τῶν ὡμολογημένων, εἴ περ τοῦ τἀγαθὸν[s] ἑαυτῷ εἶναι ἀεὶ ὄ ἔρως ἐστίν. ἀναγκαῖον δὴ ἐκ τούτου τοῦ λόγου, καὶ τῆς ἀθανασίας τὸν ἔρωτα εἶναι.

§. 32. Ταῦτά[u] τε οὖν πάντα ἐδίδασκέ με, ὁπότε περὶ τῶν ἐρωτικῶν λόγους ποιοῖτο, καί ποτε ἤρετο Τί οἴει, ὦ Σώκρατες, αἴτιον εἶναι τούτου τοῦ ἔρωτος[v] καὶ τῆς ἐπιθυμίας; ἢ οὐκ αἰσθάνει[w] ὡς δεινῶς διατίθεται πάντα τὰ θηρία, ἐπειδὰν γεννᾶν ἐπιθυμήσῃ, καὶ τὰ πεζὰ[x] καὶ τὰ πτηνά, νοσοῦντά τε πάντα καὶ ἐρωτικῶς διατιθέμενα, πρῶτον μὲν περὶ

λεται Γγ, ἀνειλεῖται u, ἀνειλεῖται °s.—[i] ἀλλ' ndh.—[j] ἰσχνὸν F.—[k] πτοίησις b cum pr u et corr Er: ποίησις °s.—[l] ἀπολαύειν ΔΞΓΠΚιερ.—[m] ὦ σώκρατες ἔφη om b.—[o] δ add ΔΞΓΠΚιεbγr.—[o] εἶεν...γεννήσεως om b—[p] δεῖ ΞΓ.—[q] ἐν τ et pr r.—[r] γένεσις u.—[s] τοῦ τἀγαθὸν Ξ, τότ' ἀγαθὸν Υ: τοῦ ἀγαθοῦ °s.—[t] ὁ libris deest.—[u] ταῦτά...σώκρατες] τί οὖν οἴει b.—[v] αἴτιος εἶναι τούτου ἔρωτος n.—[w] οὐκ ἂν

ἀνειλεῖται. Nos vero non dubitavimus reponere ἀνείλλεται, [jussu Ruhnkenii] quia Timæus ita legit: Ἀνείλλεται· ἀνειλεῖται. Fischer.

σπαργῶντι] Schol. August. σπαργῶντι· ὀρμῶντι, ὀργῶντι, ταραττόμενος· λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ μασθῶν πεπληρωμένων γάλακτος. Leg. σπαραττομένῳ. Timæus Σπαργῶσα· σπαραττομένη ὑπὸ θλίψεως καὶ δεομένη ἐκκρίσεώς τινος· ubi v. Ruhnkenius. Hesychius: Σπαργῶν· ὁ πλήρης καὶ δεόμενος ἐκκρίσεως· item: Σπαργᾷν· ὅτε οἱ μασθοὶ πλήρεις ὦσι γάλακτος. Fischer.

πτοίησις] Editi libri ποίησις, quod sensu cassum; Sydenhamius conj. πόνησις, Abresch. πτοήσεις, quod recte primus, quamquam nunc quidem factam nolim, nanque de hujus quoque scripturæ veritate recte ambigas. In mentem mihi venit, Ficini translationem inspicienti, πόλησις pro ποίησις; vertit enim is, *quod concepit—circa pulchrum ut plurimum obversatur.* Ludit videlicet Plato vocibus derivandis, ut in Cratylo, 405. B. ubi Ἀπόλλων (hic Ἔρως ἀλεξίκακος, Παιὰν) derivatur ab a et πόλησις περὶ τὸν οὐρανόν; itidem ἀπολύων dicitur; hinc nostro loco, διὰ τὸ μεγάλης ὠδῖνος ἀπολύειν. Ast.

οὐ τοῦ καλοῦ ὁ ἔρως] Articulum e codd. Vind. apposui; verba enim sic capienda: ὁ ἔρως οὐκ ἔστι ἔρως π. ἐπιθυμία τοῦ κάλου. Etiam in sequentibus ὁ ἔρως scripsi pro ἔρως. Ast.

ἀλλὰ τί μήν.] Stirn. 'Scribendum videtur, ἀλλὰ τίνος μήν; sicut et præcedit et sequitur genitivus.' Sed et in versione Ficini, *Atcujus, inquam?* Fischer.

ἀθανασίας δε ἀναγκ.] Vid. Themist. Orat. xxxii. p. 356. A. Ast.

εἴπερ τοῦ τὸ ἀγαθὸν] Libri editi exhibent εἴπερ τοῦ ἀγαθοῦ. Vind. 21. legit τοῦ τ' ἀγαθὸν, unde reposui τοῦ τὸ ἀγαθὸν, ut supra legitur: ὁ ἔρως τοῦ τὸ ἀγαθὸν αὐτῷ εἶναι ἀεί. Ast.

τὸ ξυμμιγῆναι[y] ἀλλήλοις, ἔπειτα περὶ τὴν τροφὴν τοῦ γενομένου,[z] καὶ ἕτοιμά ἐστιν ὑπὲρ τούτων καὶ[a] διαμάχεσθαι[b] τὰ ἀσθενέστατα[c] τοῖς ἰσχυροτάτοις καὶ ὑπεραποθνήσκειν, καὶ αὐτὰ τῷ[d] λιμῷ παρατεινόμενα, ὥς τ' ἐκεῖνα ἐκτρέφειν, καὶ ἄλλο πᾶν τοιοῦντα. τοὺς μὲν γὰρ ἀνθρώπους, ἔφη,[e] οἷοιτ' ἄν τις ἐκ λογισμοῦ ταῦτα ποιεῖν· τὰ δὲ θηρία τίς αἰτία οὕτως ἐρωτικῶς διατίθεσθαι; ἔχεις[f] λέγειν; Καὶ ἐγὼ αὖ ἔλεγον[g] ὅτι οὐκ εἰδείην. Ἡ δ' εἶπε, Διανοεῖ[h] οὖν δεινός[i] ποτε γενήσεσθαι τὰ ἐρωτικά, ἐὰν ταῦτα μὴ ἐννοῇς; Ἀλλὰ διὰ ταῦτά τοι, ὦ Διοτίμα, ὅ περ νῦν δὴ[j] εἶπον, παρὰ σὲ ἦκω, γνοὺς ὅτι[k] διδασκάλων δέομαι. ἀλλά μοι λέγε καὶ τούτων τὴν αἰτίαν καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ τὰ ἐρωτικά. Εἰ τοίνυν, ἔφη, πιστεύεις ἐκείνου εἶναι φύσει τὸν ἔρωτα οὗ πολλάκις ὡμολογήκαμεν, μὴ θαύμαζε. ἐνταῦθα γὰρ τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ λόγον ἡ θνητὴ φύσις ζητεῖ κατὰ τὸ δυνατὸν ἀεί[l] τε εἶναι καὶ[m] ἀθάνατος. δύναται δὲ ταύτῃ μόνον τῇ γενέσει, ὅτι ἀεὶ καταλείπει ἕτερον νέον ἀντὶ τοῦ[n] παλαιοῦ, ἐπεὶ καὶ ἐν ᾧ[o] ἕν ἕκαστον τῶν ζώων ζῇ[p] καλεῖ-

ἀθάνατος κ.—[z] καὶ τὰ περὶ τὴν τροφὴν τοῦ γενομένου Π.—[y] ξυμβῆναι Υ.—[z] γεννωμένου DKp.—[a] καὶ om πτ.—[b] διαμαχέσθαι κε.—[c] τὰ ἀσθενέστατα om Γ...—[d] τῷ omit Γ.—[e] ἔφη om Δ.—[f] ἔχεις...πιστεύεις] εἰ τοίνυν πιστεύεις Δ.—[g] αὖ ἔλεγον ΞΥ et corr Χ, ἀνέλεγον D: ἂν ἔλεγον °τ.—[h] διανοεῖ μι Γ, διανόει Χκν.—[i] δεινὸς Π.—[j] δὴ om πτ.—[k] ὅτι καὶ DKp.—[l] ἀεὶ...ὅτι om Δ.—[m] τὸ εἶναι ἀεὶ ΞΥ, ἀεὶ τὸ εἶναι DKp, ἀεὶ τὸ εἶναι καὶ Χπτ.—[n] τοῦ om F.—[o] ἐν ᾧ add ΧΓΔDEFKπευδμρτδ.—[p] ζῇ F.—[q] λέγεται καὶ ἕως Π.

§. 32. ξυμμιγῆναι] Vind. 21. ξυμβῆναι. Ald. Par. 1. ξυμμιγνύναι. Paullo post τοῦ γενομένου Vind. 126. et Paris. γεννωμένου legunt. Ast.

ταύτῃ] Pertinet ad τοῦ γενομένου quod, quum pauloante ut nomen collectivum, et grammatici vocant, recte illud numerum pluralem sequi, apparet. vid. Dorvill. ad Charitom. p. 363. Apud Stobaeum Eclog. Eth. c. 73. p. 448. est, Ἀλλὰ μὴν καὶ μάχεται γε πᾶν ζῷον διαφερόντως περὶ ὧν ἂν τέκῃ. Ficin.

παρατεινόμενα] Suidas Παρατείνεται τὸ ἀντιμῶσαι καὶ ἀπολῦσαι. Hesychius et Timaeus Παρατείνει· ἀπολεῖ. Ficin.

ἂν ἔλεγον] Steph. 'Scribendum puto αὖ ἔλεγον.' Recte opinor. Ficinus, *Minime inquam.* Ficin.

ἐγὼ αὖ ἔλεγον] Sic Stephanus conj. Vind. 21. confirmante, pro ἐγὼ ἂν ἔλεγον. Αὖ enim spectat ad præcessa, ubi Socrates, similiter inscitiam suam Diotimæ se professum esse, narrat. Male igitur Matthiæ (Miscellan. Philolog. v. ii. pt. iii. p. 84. Addend.) contra Stephanum vulgatam lectionem defendit, ἂν ἔλεγον interpretans *dicere solebam*, id quod præcedentibus adversatur; spectant enim verba καὶ ἐγὼ αὖ ἔλεγον ad præcessa: καὶ τοτὲ ἤρετο, minime ad illa: ὁπόθεν περὶ τῶν ἐρωτικῶν λόγους ποιοῖτο. Igitur sunt, (tum) similiter (atque antea) s. rursus, dicebam s. respondebam. Ast.

ἀεί τε εἶναι καὶ ἀθ.] Vind. 54. et Par. ἀεὶ τὸ εἶναι καὶ ἀθ. Vind. 21. τὸ εἶναι ἀεὶ ἀθ. et 126. ἀεὶ τὸ εἶναι ἀθ. Ast.

ἐνεὶ καὶ ἐν ᾧ ἐν ἕκαστον] Vind. 54. et 126. ἐνεὶ καὶ ἐν ᾧ ἐν ἕκαστον, quod, ut Basileensis recte monuit, Ficinus confirmare videtur verbo *animatum* ea ipsa in tempore, quo animalium unum quodque vivere dicitur. Unde sequens nascitur, sentiendum esse: ἐνεὶ καὶ ἐν ᾧ ἐν ἕκαστον

ται καὶ εἶναι τὸ αὐτό, οἷον ἐκ παιδαρίου ὁ αὐτὸς λέγεται ἕως[q] ἂν πρεσβύτης γένηται· οὗτος μέντοι οὐδέποτε τὰ αὐτὰ ἔχων ἐν ἑαυτῷ[r] ὅμως[s] ὁ αὐτὸς καλεῖται, ἀλλὰ νέος ἀεὶ
II. ii. 438. γιγνόμενος, τὰ δὲ ἀπολλύς, καὶ κατὰ τὰς τρίχας καὶ σάρκα καὶ ὀστᾶ καὶ αἷμα καὶ ξύμπαν τὸ σῶμα. καὶ μὴ ὅτι κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν οἱ τρόποι,[t] τὰ ἤθη, δόξαι, ἐπιθυμίαι, ἡδοναί, λῦπαι, φόβοι, τούτων ἕκαστα οὐδέποτε τὰ αὐτὰ πάρεστιν ἑκάστῳ, ἀλλὰ τὰ μὲν γίγνεται, τὰ δὲ ἀπόλλυται. πολὺ δὲ τούτων ἀτοπώτερον ἔτι[u]
III. 208. ὅτι καὶ αἱ[v] ἐπιστῆμαι μὴ ὅτι αἱ μὲν γίγνονται, αἱ δὲ ἀπόλλυνται ἡμῖν,[w] καὶ οὐδέποτε οἱ αὐτοί ἐσμεν οὐδὲ κατὰ τὰς ἐπιστήμας, ἀλλὰ καὶ μία ἑκάστη τῶν ἐπιστημῶν ταὐτὸν πάσχει.[x] ὃ γὰρ καλεῖται μελετᾶν, ὡς ἐξιούσης ἐστὶ τῆς ἐπιστήμης· λήθη γὰρ[y] ἐπιστήμης ἔξοδος, μελέτη δὲ πάλιν[z] καινὴν ἐμποιοῦσα ἀντὶ τῆς ἀπιούσης[a] μνήμην[b] σώζει τὴν ἐπιστήμην, ὥστε τὴν αὐτὴν δοκεῖν[c] εἶναι. τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πᾶν τὸ θνητὸν[d] σώζεται, οὐ τῷ[e] παντάπασι τὸ αὐτὸ[f] ἀεὶ[g] εἶναι ὡς περ τὸ θεῖον, ἀλλὰ τῷ τὸ ἀπιὸν καὶ παλαιούμενον ἕτερον νέον ἐγκαταλείπειν[h] οἷον αὐτὸ ἦν. ταύτῃ τῇ μηχανῇ, ὦ Σώκρατες, ἔφη,[i] θνητὸν ἀθανασίας με-

—[q] αὐτῷ Ἀτυδπρτέ.—[r] ὁμοίως DKp.—[s] οἱ τόποι ΑΔις, οἵει ὅποι Υ.—[u] ἔτι ΑΔΥD Κ : ἐστιν °ς.—[v] al om η.—[w] ἡμῖν om Υ et pr Ξ.—[x] πάσχει ταὐτόν Γ.—[y] γάρ ἐστιν δ.—[z] πάλιν om ττ.—[a] ἐπιούσης η.—[b] μνήμη Κp.—[c] δοκεῖ Υ.—[d] ὀνητὸν Α, ὠνητὸν Δ.—[e] οὕτω ΔDKp.—[f] τὸ αυτὸν Α, οὐ τῷ αὐτὸν D, οὐ τὸ αὐτὸν Κ, οὐ τῷ αὐτὸν p.—[g] ἀεὶ om Κp.—[h] ἐγκαταλιπεῖν ς.—[i] ἔφη ὦ σώκρατες η, om δ.—[j] μετ-

τον τῶν ζώων ζῷ, καλεῖται καὶ εἶναι τὸ αὐτό. Mox vice ὅμως, Par. ὁμοίως. Ast.

ἀλλὰ νέος] Steph. 'Genuina videtur lectio, ἀλλοῖος ἀεὶ γενόμενος.' At Ficinus quoque legit ἀλλὰ νέος. vertit enim, *sed norum semper efficitur*. Fisch.

τὰ δὲ ἀπολλύς] Ante hæc verba Wolfius nonnulla omissa esse, e. g. τὰ μὲν προσλαμβάνων, opinabatur; Bastius conj. τὰ δὲ παλαιὰ ἀπολλύς. Sed τὰ δὲ ita poni, ac si τὰ μὲν præcedat, innumera docent exempla. Vid. Hermann. ad Viger. p. 699. Heusde Specim. Critic. in Platon. p. 76. Heind. ad Gorg. §. 24. Theæt. §. 96. Ast.

ὁ γὰρ—ἐπιστήμης ἔξοδος] Hæc verba laudantur a Stobæo Ecl. Eth. xxvi. p. 194. Fisch.

λήθη] Vid. Fischer. ad Phædon. §. 20. p. 315. Ast.

τούτῳ τῷ τρόπῳ—καὶ ὁ ὅρος ἕπεται] Hic locus legitur in Eclogis Stobæi Ethicis c. 73. p. 448. omissis tamen verbis ταύτῃ τῇ μηχανῇ—ἄλλῃ. Fisch.

ἐγκαταλείπειν] Ex Ald. Bas. 1. 2. Stob. et Par. cum Fischero pro ἐγκαταλιπεῖν reposuimus. De re ipsa cf. de Legg. vi. p. 773. E. Dionys. Art. Rhet. ii. §. 3. p. 26. Clemens Alexandr. Strom. ii. p. 421. C. Theodoret. Therap. p. 675. Kuster. ad Iambl. de Vit. Pythag. xviii. p. 69. 71. Rudolph. ad Ocell. Lucan. p. 291. Ast.

τύχει,[j] καὶ σῶμα καὶ τἆλλα πάντα·[k] ἀθάνατον δὲ ἄλλη. μὴ οὖν θαύμαζε, εἰ[l] τὸ αὐτοῦ ἀποβλάστημα φύσει πᾶν τιμᾷ· ἀθανασίας γὰρ[m] χάριν παντὶ αὕτη ἡ σπουδὴ καὶ ὁ ἔρως ἔπεται. [§. 33.] Καὶ[n] ἐγὼ ἀκούσας τὸν λόγον ἐθαύμασά τε καὶ εἶπον Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ σοφωτάτη Διοτίμα, ταῦτα[o] ὡς ἀληθῶς οὕτως ἔχει; Καὶ ἥ,[p] ὥς περ οἱ τέλειοι[q] σοφισταί, Εὖ ἴσθι, ἔφη,[r] ὦ Σώκρατες, ἐπεί γε[s] καὶ τῶν ἀνθρώπων εἰ ἐθέλεις[t] εἰς τὴν φιλοτιμίαν βλέψαι, θαυμάζοις[u] ἂν τῆς ἀλογίας περὶ[v] ἃ ἐγὼ εἴρηκα, εἰ μὴ ἐννοεῖς ἐνθυμηθεὶς ὡς δεινῶς διάκεινται ἔρωτι τοῦ ὀνομαστοὶ γενέσθαι καὶ[w] κλέος εἰς[x] τὸν ἀεὶ χρόνον ἀθάνατον καταθέσθαι, καὶ ὑπὲρ τούτου κινδύνους τε κινδυνεύειν ἕτοιμοί εἰσι πάντας[y] ἔτι[z] μᾶλλον ἢ[a] ὑπὲρ τῶν παίδων, καὶ χρήματ' ἀναλίσκειν καὶ πόνους πονεῖν οὑστινασοῦν καὶ ὑπεραποθνήσκειν· ἐπεὶ οἴει σύ,[b] ἔφη,[c] Ἄλκηστιν ὑπὲρ Ἀδμήτου ἀποθανεῖν ἄν,[d] ἢ Ἀχιλλέα Πατρόκλῳ ἐπαποθανεῖν, ἢ προαποθανεῖν ἄν[f] τὸν ὑμέτερον[g] Κόδρον ὑπὲρ τῆς βασιλείας τῶν παίδων, μὴ οἰομένους ἀθάνατον[h] μνήμην ἀρετῆς περὶ

II. ii. 430.

ἔχειν omnes.—[j] ταντα ταλλα Δ.—[k] εἰς n.—[l] γὰρ om Υπτ et pr r.—[m] Καὶ...σώκρατες om b.—[n] πάντα F.—[o] εἰ εστι Γ, om K.—[p] τέλειοι ΑΓΔΞDKπιερτ: τέλειοι °r.—[q] ἴφη om πτ.—[r] γε om ΑΔΤDKιρ et pr Ξ.—[s] ἐθέλοις b.—[t] θαυμάζοιο Υ.—[u] περί Υ.—[v] καὶ...καταθέσθαι om ιc, καὶ solum om n.—[w] ὲς ΔΤDKp: εἰς °r.—[x] πάντας ΧΔΤDKp, παντας Ξεr: πάντες °r.—[y] ἔτι add ΧΔΞΥDrubnr.—[z] ἢ om pr F.—[a] σὺ οἴει ΕΥ.—[b] ἔφη om b.—[c] ἂν om n, ἂν....προαποθανεῖν om τ et pr r.—[d] ἂν om ΑΓΔDEFKwbnpé.—[e] ὑμέτερον ΔΞΥπωbr: ἡμέτερον °r.—[f] ἀθανάματί τε] Codd. Vind. Ald. Bas. 1. et 2. μετέχειν. Pristina fortasse scriptura fuit αὕτη ἡ μηχανὴ—μετέχειν, h. e. τοῦ μετέχειν, vid. Bach. ad Xenoph. Œcon. ix. 11. Heind. ad Crat. p. 110. Ast.

ἀποβλάστημα] Pollux vi. 183. βδέλυγμα δὲ, Πλάτων εἶπε, καὶ ἀποβλάστημα. add. Jungermannus ad vii. 115. Fischer.

ἀθανασίας κ. τ. λ.] Stob. ἀθανασίας γὰρ ἅμα, καὶ εὐδαιμονίας εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον παντὶ αὕτη ἡ σπουδὴ καὶ ὁ Ἔρως ἔπεται· sed marg. ἀθανασίας γὰρ χάριν παντὶ αὕτη κ. λ. Fischer.

§. 33. ἔρωτι] Jungendum ἔρωτι cum sequentibus non cum præcedentibus. Intell. enim, *ubi consideraveris quam vehementer sint illorum affectus adipiscendæ bonæ desiderio.* Rectius autem legerunt εὐδοκοι. Stern.

Similiter vero sequitur εἰ μὴ ἐννοεῖς, et per se quoque haud infrequens est hæc modorum enallage; exempla plura laudavit cl. Boekh. in Min. p. 62. Ast.

περὶ ἃ ἐγὼ εἴρηκα] Bastius interpungi volebat: ἀλογίας περὶ, ἃ ἐγὼ εἴρηκα. Sed ἀλογίας περὶ ἃ est i. q. ἀλογίας περὶ ταῦτα, ἅ, h. e. ἀλογίας τούτων, ἃ ἐγὼ εἴρηκα. Solemnis est hæc genitivi peripurasis, ut *ai ἥβαι ai περὶ τὸ σῶμα*, alia ejusdem generis. Sensus est, *Etiam quod ad gloriæ cupiditatem attinet, quæ dixi, mirabilia tibi videbuntur, nisi recorderis.* Ast.

ἕτοιμοί εἰσι πάντας] E Vind. 21. et 126. pro πάντες repossimus πάντας. Mox ἔτι μᾶλλον Vind. omnes exhibent. Ast.

ὑμέτερον] Cornarius hoc conjecit, quod Ficinus quoque exhibet, idque confirmant Vind. 21. et 54. Vulgo ἡμέτερον. Ast.

ἑαυτῶν[i] ἔσεσθαι, ἣν νῦν ἡμεῖς ἔχομεν; Πολλοῦ γε δεῖ,[j] ἔφη,[k] ἀλλ', οἶμαι, ὑπὲρ ἀρετῆς ἀθανάτου καὶ τοιαύτης δόξης εὐκλεοῦς[l] πάντες πάντα[m] ποιοῦσιν, ὅσῳ ἂν ἀμείνους ὦσι, τοσούτῳ μᾶλλον· τοῦ γὰρ ἀθανάτου ἐρῶσιν. οἱ μὲν οὖν ἐγκύμονες, ἔφη, κατὰ σώματα[n] ὄντες πρὸς τὰς γυναῖ-
II. ii. 440. κας μᾶλλον τρέπονται καὶ ταύτῃ ἐρωτικοί εἰσι, διὰ παιδογονίας ἀθανασίαν καὶ μνήμην καὶ εὐδαιμονίαν, ὡς οἴονται,[o] αὑτοῖς εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον πάντα πορίζομενοι· οἱ δὲ κατὰ
III. 209. τὴν ψυχήν—εἰσὶ γὰρ οὖν, ἔφη,[p] οἳ καὶ[q] ἐν ταῖς ψυχαῖς κύουσιν[r] ἔτι μᾶλλον[s] ἢ ἐν τοῖς σώμασιν, ἃ ψυχῇ προσήκει[t] καὶ κυῆσαι[u] καὶ κύειν. τί οὖν προσήκει; Φρόνησίν τε καὶ τὴν ἄλλην ἀρετήν· ὧν δὴ εἰσι καὶ οἱ ποιηταὶ πάντες[v] γεννήτορες καὶ τῶν δημιουργῶν ὅσοι λέγονται[w] εὑρετικοὶ εἶναι. πολὺ δὲ μεγίστη, ἔφη,[x] καὶ καλλίστη τῆς φρονήσεως ἡ περὶ τὰς τῶν πόλεών τε καὶ οἰκήσεων διακοσμήσεις,[y] ἣ δὴ ὄνομά ἐστι σωφροσύνη τε[z] καὶ δικαιοσύνη. τούτων αὖ[a] ὅταν τις ἐκ νέου ἐγκύμων ᾖ τὴν ψυχήν, θεῖος ὢν καὶ ἡκούσης τῆς ἡλικίας τίκτειν τε καὶ γεννᾶν ἤδη ἐπιθυμεῖ. ζητεῖ δή,[b] οἶμαι, καὶ οὗτος περιιὼν[c] τὸ καλὸν ἐν ᾧ ἂν γεννήσειεν· ἐν τῷ

του Π.—[i] αὐτῶν Εδς.—[j] δὴ Κ.—[k] ἔφη om Δ.—[l] εὐκλεῶς EFŝ.—[m] πάντα πάντες r. —[n] κατὰ τὰ σώματα Frr.—[o] οἷόν τε Ξrr.—[p] ἔφη om Δ.—[q] καὶ om ΑΓΔΞΤDKruιcπρτδ Δπρτ.—[r] κύουσιν ΓDEFKruιcπρτδ, κυοῦσιν Υ: κυοῦσιν °s. Δ, ut saepe, accentu curet.—[s] μᾶλλον ἔτι Γ.—[t] προσήκει...οὖν om Γ.—[u] κύειν ΔDKπρ: κυεῖν °s.—[v] ποιηταὶ πάντες ΑΓΔΞΤDKruιcδπρτ: πάντες ποιηταὶ °s.—[w] λέγουσιν r, λέ Υ.—[x] μεγίστη ἔφη ΑΓΔDEFKruιcπρτδ, μεγίστη Δ: μεγίστη εἶναι ἔφη °s.—[y] διακοσμήσεις ΞΥ et corr F: διακόσμησις °s.—[z] τε om rr.—[a] τούτων αὖ ΔΤDKπρ: τούτων δ' αὖ °s.—[b] δὲ ΞΥrr.—[c] περὶ ὧν ΑΔΤDKπρ.—[d] γὰρ τῷ Κρ.—[e] ἅτε...ἀσπάζε-

παιδογονίας] Pollux iii. 14. Πλάτων δὲ, τὴν παιδοποιΐαν, καὶ παιδογονίαν, καὶ παιδουργίαν, εὕρηκεν. (vid. ξ. 16.) Ficin.

ὡς οἴονται] Cornarius conj. ὡς οἷόν τε, id quod confirmat Vind. 21. Ast.

ψυχὴν] Post ψυχὴν videri posset aliquid deesse, nisi subaudiretur εἰσὶν ἐγκύμονες, ex praecedentibus. Steph.

πόλυ δὲ μεγίστη] Editi libri adjiciunt εἶναι, quod quum neque Vind. 54. 126. et Paris. neque Ficinus agnoscant, exterminandum censuimus. Fortasse pristina scriptura erat οἶμαι. Ast.

διακοσμήσεις] Sic Cod. Vind. 21. Vulgo scribitur διακόσμησις. Ita scribi jusserunt jam Heind. ad Cratyl. p. 28. et Böckh. in Plat. Min. p. 26. Ast.

ψυχὴν] Steph. 'Potest accusativus ψυχὴν jungi etiam cum θεῖος. Paulo post autem malim scribere ἐπιθυμῇ, apposita tantum duarum stigmes nota, ut pendeat ab ὅταν.' Non assentior. Sed pro τὴν ψυχὴν Ficinus legisse videtur τὴν φύσιν. Versio enim ejus Latina habet, *quisquis ergo virtutum hujusmodi natura plenus et gravidus est.* Ficin.

τὴν ψυχὴν] Uti verba τὴν ψυχὴν Stephanus cum sequentibus connexa malebat, ita in Vind. 126. scribitur, attamen propter ea, quae supra legantur: οἱ μὲν οὖν ἐγκύμονες κατὰ σώματα ὄντες—οἱ δὲ, κατὰ τὴν ψυχὴν, recte cum praecedentibus conjuncta sunt. Ast.

γὰρ[d] αἰσχρῷ οὐδέποτε γεννήσει. τά τε οὖν σώματα τὰ καλὰ μᾶλλον ἢ τὰ αἰσχρὰ ἀσπάζεται ἅτε[e] κυῶν,[f] καὶ ἐὰν[g] εὐτυχῇ[h] ψυχῇ[i] καλῇ καὶ γενναίᾳ καὶ εὐφυεῖ, πάνυ δὴ[j] ἀσπάζεται τὸ ξυναμφότερον, καὶ πρὸς τοῦτον τὸν ἄνθρωπον εὐθὺς[k] εὐπορεῖ λόγων[l] περὶ ἀρετῆς καὶ [περὶ] οἷον[m] χρὴ εἶναι τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθὸν καὶ ἃ ἐπιτηδεύειν,[n] καὶ II. ii. 441.
ἐπιχειρεῖ παιδεύειν. ἅπτόμενος γάρ, οἶμαι, τοῦ[o] καλοῦ καὶ ὁμιλῶν αὐτῷ, ἃ πάλαι ἐκύει, τίκτει καὶ γεννᾷ, καὶ παρὼν καὶ ἀπὼν[p] μεμνημένος, καὶ τὸ γεννηθὲν συνεκτρέφει κοινῇ μετ' ἐκείνου, ὥστε πολὺ μείζω[q] κοινωνίαν τῆς τῶν παίδων πρὸς ἀλλήλους οἱ τοιοῦτοι ἴσχουσι καὶ φιλίαν βεβαιοτέραν, ἅτε καλλιόνων[r] καὶ[s] ἀθανατωτέρων παίδων[t] κεκοινωνηκότες. καὶ πᾶς ἂν δέξαιτο ἑαυτῷ τοιούτους παῖδας μᾶλ-

ται om r.—[f] κύων ΧΔDKιερ.—[g] ἂν Χ.—[h] τύχῃ b.—[i] τῇ ψυχῇ Υ.—[j] δὴ om pr Ξ.—[k] εὐθὺς om Υb.—[l] λόγων Ξ.—[m] οἷων Ξ, ὧν Υ, τοῦ οἷον τε Γ.—[n] ἐπιτηδεύει Kp.—[o] τοῦ om Fē.—[p] παρὼν καὶ ἀπὼν ΧΔΞΥDKτιrdpr: ἀπὼν καὶ παρὼν °s.—[q] μεῖζον F.—[r] καλλίων ἂν ΧΔ.—[s] καὶ om E et pr F.—[t] παίδων om K.—[u] ἀποβλέψαν-

πάνυ δὴ ἀσπάζεται] Schleiermacher legendum esse censebat πάνυ δὲ ἀσπάζεται τ. ξυναμφ. ut gradatio manifestior esset. Sed nulla, quod equidem videam, gradatio in his verbis inest, imo corpus pulchrum et animus nobilis particulis τὲ et καὶ conjuncti sunt, verba autem sequentia πάνυ δὴ (h. e. scilicet, nempe, v. Markland. ad Eurip. Suppl. 521. Georg. p. 500. C. Apolog. §. 29. Aeschin. iii. c. 21.) ἀσπάζεται τὸ ξυναμφότερον, explicationi inserviunt. Ast.

περὶ οἷον] Sturm. 'Vel περὶ expungendum, vel ei addendum videtur τοῦ.' Quae utraque conjectura nescio an inanis sit. Ficin.

Recte Stephanus monuit, vel περὶ expungendum, vel τοῦ adjiciendum esse. Wolfius quod censet scribendum legisse reprimere; quasi vero elapsus περὶ τούτου ante οἷον χρὴ εἶναι τὸν ἄνδρα est. inaudita esset, alterum potat necessarium non esse, quia infinitivus substantive positus articulo saepenumero caret; verum hoc est et innumeris jam exemplis probatum, sed quaerimus, an praepositio cum infinitivo sine articulo posita, et περὶ εἶναι v. c. pro, περὶ τοῦ εἶναι dici possit, de quo nemo erit, quin dubitet. Alterum illud περὶ apparet ex repetitione antecedentis περὶ ἀρετῆς enatum esse; explicationis causa superscriptum legebatur περὶ τοῦ vel τούτου, quod postea ipsam orationem invasit. Vind. 21. legit περὶ ὧν, quod a librario profectum videtur, qui praepositionem περὶ casum suum vindicare voluerit. Haud scio, an καὶ quoque expungi debeat, ut oratio sic procurrat: εὑπορεῖ λόγων περὶ ἀρετῆς, οἷον χρὴ εἶναι τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθὸν καὶ ἃ ἐπιτηδευειν. Certe Ficinus haud aliter videtur legisse vertens, *de virtute loquendo facundia pollet, qualis esse debeat vir bonus edisserens, quodque sit ejus officium.* Kal ab us insertum esse opinor, qui verba haec: οἷον χρὴ εἶναι τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθὸν aliud quidquam significare putassent, quam praecedentia περὶ ἀρετῆς. Ast.

τὸ γεννηθὲν] Editi libri legunt, μεμνημένοι, καὶ τὸ γεννηθέν. Vind. 21. καὶ omittit, quo oratio juvatur. Ast.

τῆς τῶν παίδων] Bastius legi voluisse τῆς τῶν παιδογόνων vel παιδοσπόρων. Sed τῶν παίδων positum est pro τῆς παιδογονίας s. παιδοποιΐας, concretum, quod dicitur, pro abstracto. Cf. Mercer. ad Aristoenet. i. 19. Casaub. ad Athen. I. c. 18. t. i. p. 103. Schweigh. Ast.

ἀθανατωτέρων παίδων] Vindob. 126. ἔργων. Par. omittit παίδων. Ast.

δέξαιτο] Cornarius εἵλοιτο reponendum pro δέξαιτο censet: quam lectionem secutus in versione reddidit *magis optaverit*: sine causa. Vulgata scriptura

λον γεγονέναι ἢ τοὺς ἀνθρωπίνους, καὶ εἰς Ὅμηρον ἀποβλέψας[u] καὶ Ἡσίοδον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς τοὺς ἀγαθοὺς ζηλῶν, οἷα ἔκγονα ἑαυτῶν καταλείπουσιν, ἃ ἐκείνοις ἀθάνατον κλέος καὶ μνήμην παρέχεται αὐτὰ τοιαῦτα ὄντα· εἰ δὲ βούλει, ἔφη, οἵους Λυκοῦργος παῖδας κατελίπετο[v] ἐν Λακεδαίμονι σωτῆρας τῆς Λακεδαίμονος καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν τῆς Ἑλλάδος. τίμιος δὲ παρ'[w] ὑμῖν[x] καὶ Σόλων διὰ τὴν τῶν νόμων γέννησιν, καὶ ἄλλοι ἄλλοθι πολλαχοῦ[y] ἄνδρες, καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν[z] βαρβάροις, πολλὰ καὶ καλὰ ἀποφηνάμενοι ἔργα,[a] γεννήσαντες παντοίαν ἀρετήν· ὧν καὶ ἱερὰ πολλὰ ἤδη γέγονε διὰ τοὺς τοιούτους παῖδας, διὰ δὲ τοὺς ἀνθρωπίνους οὐδενός πω.

ii. ii. 412. §. 34. Ταῦτα μὲν[b] οὖν τὰ ἐρωτικὰ ἴσως, ὦ Σώκρατες,[c]
iii. 210. κἂν σὺ μυηθείης· τὰ δὲ τέλεα[d] καὶ ἐποπτικά, ὧν ἕνεκα καὶ ταῦτα ἔστιν, ἐάν τις ὀρθῶς μετίῃ, οὐκ οἶδ' εἰ[e] οἷός τ' ἂν εἴης. ἐγὼ μὲν οὖν, ἔφη, ἐγὼ καὶ προθυμίας οὐδὲν ἀπολείψω· πειρῶ δὲ[f] ἕπεσθαι, ἂν οἷός τε[g] ἦς. Δεῖ γάρ, ἔφη, τὸν ὀρθῶς ἰόντα ἐπὶ τοῦτο τὸ[h] πρᾶγμα ἄρχεσθαι μὲν νέον ὄντα ἰέναι ἐπὶ τὰ καλὰ σώματα, καὶ πρῶτον μέν, ἐὰν ὀρθῶς ἡγῆται ὁ ἡγούμενος, ἑνὸς αὐτῶν[i] σώματος ἐρᾶν καὶ ἐνταῦθα γεννᾶν λόγους καλούς, ἔπειτα δὲ αὐτὸν κατανοῆσαι ὅτι τὸ κάλλος τὸ ἐπί[j] ὁτῳοῦν σώματι τῷ ἐπὶ ἑτέρῳ σωματι ἀδελφόν ἐστι, καὶ εἰ δεῖ διώκειν τὸ ἐπ' εἴδει καλόν, πολλὴ ἄνοια μὴ οὐχ ἕν τε καὶ ταὐτὸν ἡγεῖσθαι τὸ ἐπὶ πᾶσι τοῖς σώμασι κάλλος· τοῦτο[k] δ' ἐννοήσαντα[l] καταστῆναι πάντων

ται ϑ.—[v] κατελίπετο ΔΞDKp, κατέλιπε τὸ Χ, κατέλιπε τοῖς Υ: κατελείπετο °ς.—[w] δὲ καὶ παρ' τ.—[x] ἡμῖν ΧΓΔΞΥDKτωπρτ.—[y] πανταχοῦ F.—[z] ἐν om τ.—[a] ἔργα Δ.—[b] μὲν om pr Ξ.—[c] ἴσως ὦ σώκρατες om b.—[d] τέλεια ΞΥ.—[e] δ' εἰ ϑ, om τ.—[f] δ' p.—[g] τ' p.—[h] τὸ om Ες.—[i] αὐτῶν ΔDKωp: αὐτὸν °ς.—[j] ἐπὶ post τῷ om ΓΕ

vera est, quam Ficinus recte explicavit, ita. *Etenim hujusmodi filios quilibet potius, quam humanos, eligeret.* Sic enim verbum δέχεσθαι legitur etiam Phileb. §. 10. Δέξαιο ἂν σὺ, Πρόταρχε, ζῆν τὸν βίον ἅπαντα ἡδόμενος ἡδονὰς τὰς μεγίστας, et Apolog. §. 8. Ficin.

κατελείπετο] Vind. 126. κατελίπετο. Cod. 21. κατέλιπε τοῖς ἐν Λακεδαίμονι, ut Ficinus, *Lycurgus Lacedaemoniis reliquit filios.* Astr.

ὧν καὶ ἱερὰ] Vid. Clem. Alexandr. Strom. i. 15. p. 355. ed. Venet. Astr.

§. 34. ἐπὶ τοῦτο τὸ πρᾶγμα] Articulum interposui, sermonis legibus jubentibus. Fischerus quoque de hac re jam monuit. Vind. omnes legunt ἐπὶ τοῦτο τὸ ἔργον. Ceterum cf. Plotin. Ennead. i. 3. p. 20. D. E. 6. p. 57. B. C. Astr.

τὸ ἐπὶ ὁτῳοῦν σώμ.] Vid. Themist. Orat. xiii. p. 168. C. M. Astr.

καταστῆναι] Cum καταστῆναι subaud. δεῖ, non autem πολλὴ ἄνοια μὴ οὖ, ut cum proxime praecedente infinitivo. At

τῶν καλῶν σωμάτων ἐραστήν, ἐνὸς δὲ τὸ σφόδρα τοῦτο[m] χαλάσαι καταφρονήσαντα καὶ σμικρὸν ἡγησάμενον·[n] μετὰ δὲ ταῦτα τὸ ἐν ταῖς ψυχαῖς κάλλος τιμιώτερον ἡγήσασθαι τοῦ ἐν τῷ[o] σώματι, ὥστε καὶ[p] ἂν[q] ἐπιεικὴς ὢν τὴν ψυχήν τις καὶ ἐὰν[r] σμικρὸν ἄνθος ἔχῃ, ἐξαρκεῖν αὐτῷ καὶ ἐρᾶν καὶ κήδεσθαι καὶ τίκτειν λόγους τοιούτους καὶ ζητεῖν, II. ii. 443.
οἵ[s] τινες ποιήσουσι[t] βελτίους τοὺς[u] νέους, ἵνα ἀναγκασθῇ αὖ θεάσασθαι τὸ ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ τοῖς νόμοις καλὸν καὶ τοῦτ' ἰδεῖν ὅτι πᾶν αὐτὸ αὑτῷ ξυγγενές ἐστιν, ἵνα τὸ περὶ τὸ σῶμα καλὸν σμικρόν τι ἡγήσηται εἶναι· μετὰ δὲ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐπὶ τὰς ἐπιστήμας ἀγαγεῖν, ἵνα ἴδῃ[v] αὖ ἐπιστημῶν κάλλος, καὶ βλέπων πρὸς πολὺ ἤδη τὸ καλὸν μηκέτι[x] τῷ[y] παρ' ἑνί, ὥς περ οἰκέτης ἀγαπῶν παιδαρίου καλλος ἢ ἀνθρώπου τινὸς ἢ ἐπιτηδεύματος ἑνός,[z] δουλεύων φαῦλος ᾖ[a] καὶ σμικρολόγος, ἀλλ' ἐπὶ τὸ πολὺ πέλαγος[b] τετραμμένος τοῦ καλοῦ καὶ θεωρῶν πολλοὺς[c] καὶ καλοὺς λόγους καὶ μεγαλοπρεπεῖς τίκτῃ[d] καὶ διανοήματα ἐν φιλοσοφίᾳ ἀφθόνῳ,[e] ἕως ἂν ἐνταῦθα ῥωσθεὶς καὶ αὐξηθεὶς κατ-

Pub. — [l] τοῦτο Εmpé. — [m] ἐπιτηδεύσαντες u. — [n] τὸν σφόδρα τοῦτον DKp. — [o] σμικρὸν αὐτὸν ἡγησάμενον n. — [p] τῷ om ΕΥ. — [p] καὶ om Υ. — [q] scribe ἐὰν cum ΑΔΥDFKωπρ. — [r] ἐν Υt. — [s] εἴ τε. — [t] ποιοῦσι pr Ξ. — [u] τοὺς om Υ. — [v] ἴν' ἴδῃ Δac, ἵνα ἴδῃ n. — [x] μηκέτ' Ipw corr b. — [y] τῷ Schleiermacherus: libri τὸν. — [z] τινὸς Σ et pr r. — [a] ᾖ ΑΓΔΞDFKbπ6: ἢ °r. — [b] πέλος pr u, τέλος Επé et corr u et (in mg posito πέλαγος) F. — [c] πολλὰ F. — [d] τίκτει ΑΔΥΕωκbπt, τίκτει Ξ, τίκτῃ cum °s corr Γ. —

cum ἐνὸς subaudi ἐραστὴν καταστῆναι: aut hercule, ἐφὰν ut intelligitur τοῦτο δὲ τὸ σφόδρα ἐραστὴν καταστῆναι (vel ἐρᾶν) ἑνός, χαλάσαι. Stallbaum. qui sic in Annot. "Cum καταστῆναι videtur Fic. legisse δεῖ, vel τυγχάνει, aut saltem subaudivisse. Ego essentiam malui δεῖ quam illa verba tam multa subaudiri, πολλὴ ἄνοια μὴ οὐ: fatemur alioqui non alienam esse ab hoc loco illorum subaudi tionem."

Sed jam Ficinus orationis membra sic collocavit inter se ostendit, vertit enim locum ita, *Ut qui hoc advertit, omnium simpliciter pulcherrimum corporum amator evadere debet; amoris autem erga unum vehementiam hac ratione remittere.* Fischer.

τὸ σφόδρα τοῦτο] Vind. 126. τὸν σφόδρα τοῦτον. Etiam Par. τούτον exhibet. Ast.

ἄνθος] Plus. 2. ἄνθης· quæ haud dubie vera lectio est. Nam pro ἄνθησις Attici ἄνθη dixere. Moeris Ἄνθην, Ἀττικῶς· ἄνθησιν, Ἑλληνικῶς. Et apud Suidam extat hæc glossa: Ἄνθης· ἀνθήσεως: quam non dubito quin sumta sit ex hoc loco Platonis. Ficinus vertit, *quamvis forma corporis alius quibusdam ceciat*: ut non appareat, ἄνθος legerit, an ἄνθης. Fischer.

Cf. Phædr. p. 230. B. ὡς ἀκμὴν ἔχοι τῆς ἄνθης. Max Themist. Orat. xiii. p. 168. C. adhibuit verba τίκτειν λόγους. Ast.

τῷ παρ' ἑνί] τῷ pro τὸ scripsi, quod Schleiermacher quoque conjecit, ut δουλεύων habeat, quo referatur. Mox φαῦλος ᾖ pro φαῦλος ἢ scripsi cum Vind. 54. et 126. et Schleiermacher here ᾖ. Ast.

τὸ πολὺ πέλαγος] Cf. Plutarch. Quæst. Platon. iii. p. 261. Themist. Orat. xiii. p. 177. C. Alcin. Doctr. Platon. c. 10. Heusd. Specim. Crit. p. 31. Ast.

ἴδῃ τινὰ ἐπιστήμην μίαν τοιαύτην, ἥ ἐστι καλοῦ τοιοῦδε.[f]
[§. 35.] Πειρῶ δέ μοι, ἔφη, τὸν νοῦν προσέχειν ὡς οἷόν τε μάλιστα.[g] Ὃς γὰρ ἂν μέχρι[h] ἐνταῦθα προς τὰ ἐρωτικὰ παιδαγωγηθῇ, θεώμενος[i] ἐφεξῆς τε[j] καὶ ὀρθῶς τὰ καλά, πρὸς τέλος ἤδη[k] ἰὼν τῶν ἐρωτικῶν ἐξαίφνης κατόψεταί τι θαυμαστὸν τὴν φύσιν[l] καλόν, τοῦτο ἐκεῖνο, ὦ Σώκρατες,[m]
II. ii. 444. οὗ δὴ ἕνεκεν[n] καὶ οἱ ἔμπροσθε[o] πάντες πόνοι[p] ἦσαν, πρῶτον
III. 211. μὲν ἀεὶ ὂν καὶ οὔτε γιγνόμενον οὔτε ἀπολλύμενον, οὔτε αὐξανόμενον οὔτε φθῖνον, ἔπειτα οὐ τῇ μὲν καλόν, τῇ δ' αἰσχρόν, οὐδὲ τοτὲ μέν, τοτὲ δ' οὔ, οὐδὲ πρὸς μὲν τὸ καλόν, προς δὲ τὸ αἰσχρόν, οὐδ'[q] ἔνθα μὲν καλόν, ἔνθα δὲ αἰσχρόν, ὡς[r] τισὶ μὲν[s] ὂν[t] καλόν, τισὶ δὲ αἰσχρόν. οὐδ' αὖ φανασθήσεται αὐτῷ[u] τὸ καλὸν οἷον πρόσωπόν τι οὐδὲ χεῖρες οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν ὧν[v] σῶμα μετέχει, οὐδέ τις λόγος οὐδέ τις[w] ἐπιστήμη, οὐδέ που[x] ὂν[y] ἐν ἑτέρῳ τινί, οἷον ἐν ζώῳ ἢ ἐν γῇ ἢ ἐν οὐρανῷ ἢ ἔν[z] τῳ[a] ἄλλῳ, ἀλλὰ[b] αὐτὸ καθ' αὑτὸ μεθ' αὑτοῦ[c] μονοειδὲς ἀεὶ[d] ὄν, τὰ δὲ ἄλλα πάντα καλὰ ἐκείνου[e] μετέχοντα τρόπον τινὰ[f] τοιοῦτον, οἷον γιγνομένων τε τῶν ἄλλων καὶ ἀπολλυμένων μηδὲν ἐκεῖνο[g] μή τέ τι[h] πλέον μήτε ἔλαττον γίγνεσθαι μηδὲ πάσχειν μηδέν. ὅταν

[e] ἀφθόνως corr F.—[f] τοιοῦτου π.—[g] κάλησται ιc.—[h] μέχρι ΧΔΞΥDFrιιιcnpτ, μ δ, μέχρι καὶ Γ : μέχρις [e]ς.—[i] θεόμενος Υ.—[j] τε om F.—[k] ἤδη Ε.—[l] τῇ φύσει DK.—[m] ὦ σώκρατες, ut semper, om δ.—[n] ἕνεκεν ΧΓΔΞΔΥDΥκιιιπρτ : ἕνεκα [e]τ.—[o] ἔμπροσθε ΓΔ, πρόσθεν DKp : ἔμπροσθεν [e]ς.—[p] πόνοι πάντες r.—[q] οὐδ'...αἰσχρόν om r.—[r] ὡς...αἰσχρόν om Δ.—[s] μὲν post τισὶ om ιc.—[t] ὂν om DEFKιιcnpξ.—[u] αὐτὸ r, αὐτὸ τc.—[v] τις ante ἐπιστήμη om Ξ.—[w] πω ΔΚπ.—[x] ὂν om DK, ἂν τ et pr r.—[y] ἐν τῷ οὐρανῷ Κ.—[z] τινι δ, τῶι Χ.—[a] ἀλλ' rιcδnpτξ.—[b] ἑαυτοῦ nξ.—[c] ἐπὶ π.—[d] ἐκείνου om F.—[e] τινα τρόπον ΓΕFrιδnpτξ.—[f] ἐκεῖνο ΧΔΞΥDΚιτp :

ἀφθόνῳ] Malim ἄφθονα (διανοήματα ἄφθονα est i. q. ἀφθονίαν διανοημάτων. Ἐν φιλοσοφίᾳ est frequens adjectivi periphrasis, ut ἐν γένει cognatus) vel ἀφθόνως. Ficinus quoque habet abunde. De ἐπιστήμῃ τοῦ καλοῦ cf. Plotin. Ennead. v. 9. 2. p. 556. A. B. Ast.

ῥωσθεὶς] Hesychius Ῥωσθείς· ἰσχύσας, ὑγιάνας τὴν διάνοιαν. Fischn.

§. 35. μέχρι] Pro μέχρις e codd. Vindob. reposui, ut Ἀττικώτερον. Vid. Herodian. Philetær. p. 451. Phrynich. p. 6. Mox Vind. 126. οἱ πρόσθεν πάντες πόνοι. Ast.

μηδὲν ἐκείνῳ] Codd. Vindob. 21. et 126. ἐκεῖνο exhibent; sed haud dubie ἐκείνῳ rectius est, ut Ficinus quoque legit: dicere enim vult Diotima, rebus pulchris intereuntibus, neutiquam ipsum pulchrum affici vel pati quidquam ab illis. Ceterum conf. cum h. l. Phædon. §. 19. Maxim. Tyr. Diss. xxvii. 7. 8. Apul. Apolog. p. 429. Iamblich. Vit. Pythag. xii. §. 59. Dionys. Areopag. de Div. Nom. iv. §. 7. Shaftesbur. Opera Philosoph. pt. ii. p. 490. sq. vers. germ. Ast.

δή[1] τις[j] ἀπὸ τῶνδε διὰ τὸ[k] ὀρθῶς παιδεραστεῖν ἐπανιὼν ἐκεῖνο τὸ καλὸν ἄρχηται καθορᾶν, σχεδὸν ἄν τι ἅπτοιτο τοῦ τέλους. τοῦτο γὰρ δή ἐστι τὸ ὀρθῶς ἐπὶ τὰ ἐρωτικὰ ἰέναι ἢ ὑπ'[l] ἄλλου ἄγεσθαι, ἀρχόμενον ἀπὸ τῶνδε τῶν καλῶν ἐκείνου ἕνεκα τοῦ καλοῦ ἀεὶ ἐπανιέναι,[m] ὥς περ ἐπαναβαθμοῖς[n] χρώμενον, ἀπὸ ἑνὸς ἐπὶ δύο[o] καὶ ἀπὸ δυεῖν ἐπὶ II. ii. 445.
πάντα τὰ καλὰ σώματα, καὶ ἀπὸ τῶν καλῶν σωμάτων ἐπὶ τὰ καλὰ ἐπιτηδεύματα,[p] καὶ ἀπὸ τῶν καλῶν ἐπιτηδευμάτων ἐπὶ τὰ καλὰ μαθήματα, ἕως[q] ἂν ἀπὸ τῶν[r] μαθημάτων ἐπ' ἐκεῖνο τὸ μάθημα[s] τελευτήσῃ,[t] ὅ ἐστιν οὐκ ἄλλου ἢ αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ καλοῦ μάθημα, καὶ γνῷ αὐτὸ τελευτῶν ὃ[u] ἔστι καλόν. Ἐνταῦθα τοῦ βίου, ὦ φίλε Σώκρατες, ἔφη ἡ Μαντινικὴ[v] ξένη, εἰ πέρ που ἄλλοθι, βιωτὸν ἀνθρώπῳ, θεωμένῳ[w] αὐτὸ τὸ καλόν. ὃ ἰὰν ποτε[x] ἴδῃς,[y] οὐ κατὰ χρυσίον τε καὶ ἐσθῆτα[z] καὶ[a] τοὺς καλοὺς παῖδάς τε καὶ νεανίσκους δοξεῖ σοι εἶναι, οὓς νῦν ὁρῶν[b] ἐκπέπληξαι καὶ ἕτοιμος εἶ καὶ σὺ καὶ ἄλλοι πολλοί, ὁρῶντες τὰ παιδικὰ καὶ ξυνόντες ἀεὶ αὐτοῖς, εἴ πως οἷόν τ' ἦν, μήτε[c] ἐσθίειν μήτε πίνειν, ἀλλὰ θεᾶσθαι[d] μόνον καὶ ξυνεῖναι. τί δῆτα, ἔφη, οἰόμεθα,[e] εἴ τῳ γένοιτο αὐτὸ τὸ καλὸν ἰδεῖν εἰλικρινές,[f] καθαρόν, ἄμικτον, ἀλλὰ μὴ ἀνάπλεων[g] σαρκῶν τε ἀνθρωπίνων καὶ χρωμάτων καὶ ἄλλης πολλῆς[h] φλυαρίας θνητῆς, ἀλλ' αὐτὸ τὸ θεῖον καλὸν δύναιτο[i] μονοειδὲς κατιδεῖν; ἆρ' οἴει, ἔφη, φαῦλον

ἐκείνῳ °τ.—[b] τι om ΥDKp.—[l] ὅταν δή ΧΔΥ: ὅταν δὲ δή °τ.—[j] δή που τις K.—[k] τὸ μὴ Υ.—[l] ὑπ' ω.—[m] ἐπανιέναι DKp.—[n] ἐναναβασμοῖς ΓΕκφη et mg F, qui ipse ἐναναβάσ μή.—[o] δυοῖν ΞΙDFKrbπρτ.—[p] ἐπιτηδεύματα...καλὰ om π. καλῶν om ΧΓΔΤΕFτωιbτς.—[q] καὶ ΑΓΔΞDEFKυδπρς.—[r] τῶν om Δ.—[s] ἐκεῖνα τὰ μαθήματα F, ἐκείνο τὸ μαθήτευμα Γ.—[t] τελευτήσει τς.—[u] ὃ...ξένη om b.—[v] μαντικὴ DEFKrpς et corr Υ.—[w] θεμένῳ τς.—[x] ποτ' Χρ.—[y] εἶδῃς Α, εἰδῇς ΓΕFκπδ et corr r.—[z] ἐσθῆτα ΔF.—[a] κατὰ π.—[b] ὁρῶν F.—[c] μήτ' ικπρ.—[d] θεάσασθαι ΧΔΤικ.—[e] οἰόμεθα ἔφη π.—[f] εἰλικρινὲς χδ et plenius.—[g] ἀνάπλεον pr Ξ.—[h] πολλῆς om

ἐναναβαθμοῖς] Sic legit Cod. Reg. pro ἐπανιέναι. Bip.

ἐναναβαθμοῖς] Cf. Themist. Orat. xv. p. 193. Ast.

αὐτὸ—ὃ ἐστι καλὸν] Cf. Polit. vii. 12. Clemen. Alexandr. Strom. v. p. 583. D. Sylb. p. 690. t. ii. ed. Venet. Ast.

Μαντινική] Stahr. 'Supra autem μαντική (§. 22.) ubi vide annot. At Ficinus hic neutram habet, neque ξένη.' Heeto. Sed in versione Ficini, a Simone Grynaeo emendata, est, inquit *hospes illa ratus*. Fischer.

ἡ μαντικὴ ξένη] Sic c Vind. 54. et 126. scribendum duximus pro ἡ Μαντινικὴ ξένη, ut in libris editis legitur. Similiter Themist. Orat. xiii. p. 162. A. μαντικὴν ξένην ἐμοὶ εἶπε. Ast.

οἷόν τ' ἦν] Par. οἷόν τ' ἦν. Mox ante πολλῆς φλυαρίας Par. omittit, nec Ficinus expressit. Ast.

III. 212. *βίον γίγνεσθαι ἐκεῖσε βλέποντος ἀνθρώπου κἀκεῖνο*[1] *δὴ*[k]
I. ii. 446. *θεωμένου καὶ ξυόντος αὐτῷ; ἢ οὐκ ἐνθυμεῖ,*[l] *ἔφη, ὅτι ἐν-*
ταῦθα αὐτῷ μοναχοῦ γενήσεται, ὁρῶντι ᾧ[m] *ὁρατὸν τὸ κα-*
λόν, τίκτειν οὐκ εἴδωλα ἀρετῆς, ἅτε[n] *οὐκ εἰδώλου ἐφαπτο-*
μένῳ,[o] *ἀλλ'*[p] *ἀληθῆ,*[q] *ἅτε τοῦ ἀληθοῦς ἐφαπτομένῳ; τε-*
κόντι δὲ ἀρετὴν ἀληθῆ καὶ θρεψαμένῳ ὑπάρχει[r] *θεοφιλεῖ*[m]
γενέσθαι, καὶ εἴ πέρ τῳ ἄλλῳ[t] *ἀνθρώπων,*[u] *ἀθανάτῳ κἀ-*
κείνῳ.[v]

§. 36. *Ταῦτα δή, ὦ*[w] *Φαῖδρέ τε καὶ οἱ*[x] *ἄλλοι, ἔφη*
μὲν Διοτίμα, πέπεισμαι δ' ἐγώ· πεπεισμένος δὲ πειρῶμαι
καὶ τοὺς ἄλλους πείθειν, ὅτι τούτου τοῦ κτήματος τῇ ἀν-
θρωπείᾳ φύσει συνεργὸν ἀμείνω Ἔρωτος[y] *οὐκ ἄν τις ῥᾳδίως*
λάβοι.[z] *διὸ δὴ*[a] *ἐγωγέ φημι χρῆναι πάντα ἄνδρα τὸν*
Ἔρωτα τιμᾶν, καὶ αὐτὸς τιμῶ τὰ ἐρωτικὰ καὶ διαφερόν-
τως ἀσκῶ, καὶ τοῖς ἄλλοις[b] *παρακελεύομαι, καὶ νῦν τε*[c]
καὶ ἀεὶ ἐγκωμιάζω τὴν δύναμιν καὶ ἀνδρίαν[d] *τοῦ Ἔρωτος*
καθ' ὅσον οἷός τ' εἰμί.

Τοῦτον οὖν τὸν λόγον, ὦ Φαῖδρε, εἰ μὲν βούλει, ὡς ἐγ-
κώμιον εἰς Ἔρωτα νόμισον εἰρῆσθαι, εἰ δέ,[e] *ὅ τι καὶ ὅπῃ*[f]
χαίρεις[g] *ὀνομάζων,*[h] *τοῦτο ὀνόμαζε.*[i]

ἄ
TDKπρ.—[1] δύναται Υ.—[k] κἀκεῖνο Γ : καὶ ἐκεῖνο °ς. addit ω Χ, ὃ Δ, ὃ F, ὃ °ς : id
ego omisi.—[l] δὴ Kbn, δεῖ Χ : δεῖ °ς.—[l] ἐνθυμεῖ ικ.—[m] ὃς K, ὃ π.—[n] οὔτε Γ.—
ἰ χ
[o] ἐφαπτομένου π.—[p] ἀλλ'...ἐφαπτόμενῳ om Γ.—[q] ἀληθεῖ K.—[r] λιπαρ, in mg po-
ῆ
nito λοιπὸν, F.—[s] θεοφιλεῖ E, θεοφιλῆ ΆΔΓπ.—[t] ἄλλων Εβ.—[u] ἀνθρώπῳ ικ et pr r
cum ς.—[v] κἀκείνῳ Γ.—[w] ὦ...ἐγώ] πέπεισμαι b.—[x] οἱ om β.—[y] ἀμείνω τοῦ ἔρωτος
Κp.—[z] λάβοι ῥᾳδίως r.—[a] μὴ π.—[b] ἄλλοις om DK.—[c] τε om β.—[d] καὶ τὴν ἀν-
δρείαν K, καὶ ἀνδρείαν Χr.—[e] δὲ καὶ DKp.—[f] ὅπῃ καὶ ὅτι K, ὅπῃ καὶ π.—[g] χαίροις
Ξ.—[h] τοῦτο ὀνομάζων K.—[i] ὀνόμαζε Fn.—[j] δὲ om r.—[k] ἀριστοφάνη ΆΓΔΞΚικιρ

ἐκεῖνο, ὃ δεῖ] Schleiermacher opinabatur ἐκεῖνο δή. Conjecimus ᾧ δεῖ, int. θεᾶσθαι, ut paullo post: ὁρῶντι ᾧ ὁρατὸν τὸ καλὸν, oculis scilicet animi. Mox Reg. ὃς ὁρατόν. Dein ἀνθρώπων pro ἀνθρώπῳ e Vind. 54. 21. Par. rescripsimus. Ast.

§. 36. εἰ δὲ] Steph. 'Si mendo caret locus, dictum fuerit εἰ δὲ pro εἰ δὲ μή sicut statim post, his verbis, ἐὰν μὲν, respondent illa, εἰ δὲ μή.' Recte. At vero mihi post δὲ nihil excidisse videtur: nam satis perspicuum est, verba ὅ, τι καὶ ὅπῃ χαίρεις ὀνομάζων obtinere locum particulae μή. Fisch.

Loquentis vox atque vultus hanc ellipsin τοῦ μὴ facile innuere poterat, et occurrit similis locus Alcibiad. I. §. 10. εἰ μὲν βούλει ἐρωτῶν· εἰ δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ σαυτοῦ λόγῳ διέξελθε, citante Wolfio. Bip.

τοῦτο ὀνόμαζε] τοῦτο omittit Par. Ast.

§. 37. Εἰπόντος δὴ[j] ταῦτα τοῦ Σωκράτους τοὺς μὲν ἐπαινεῖν, τὸν δὲ Ἀριστοφάνη[k] λέγειν τι ἐπιχειρεῖν, ὅτι ἐμνήσθη αὐτοῦ λέγων ὁ Σωκράτης περὶ τοῦ λόγου· καὶ ἐξαίφνης τὴν αὐλείαν[l] θύραν κρουομένην[m] πολὺν ψόφον παρασχεῖν, ὡς κωμαστῶν καὶ αὐλητρίδος φωνὴν ἀκούειν. τὸν οὖν Ἀγάθωνα, Παῖδες, φάναι, οὐ σκέψεσθε;[n] καὶ[o] ἐὰν μέν τις τῶν ἐπιτηδείων ᾖ, καλεῖτε· εἰ δὲ μή, λέγετε[p] ὅτι[q] οὐ πίνομεν ἀλλὰ[r] ἀναπαυόμεθα ἤδη. Καὶ οὐ πολὺ ὕστερον Ἀλκιβιάδου τὴν φωνὴν ἀκούειν ἐν τῇ αὐλῇ σφόδρα μεθύοντος[s] καὶ μέγα[t] βοῶντος, ἐρωτῶντος[u] ὅπου Ἀγάθων καὶ κελεύοντος ἄγειν παρ' Ἀγάθωνα. ἄγειν οὖν αὐτὸν[v] παρὰ σφᾶς τήν τε αὐλητρίδα ὑπολαβοῦσαν καὶ ἄλλους τινὰς τῶν ἀπολουθῶν, καὶ ἐπιστῆναι ἐπὶ τὰς θύρας ἐστεφανωμένον αὐτὸν[w] κιττοῦ[x] τέ[y] τινι στεφάνῳ δασεῖ καὶ ἴων, καὶ ταινίας[z] ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πάνυ πολλάς, καὶ εἰπεῖν· Ἄνδρες, χαίρετε· μεθύοντα ἄνδρα πάνυ σφόδρα[a] δέξεσθε[b] συμπότην, ἢ ἀπιόμεν ἀναδήσαντες[c] μόνον Ἀγάθωνα, ἐφ' ὃν περ[d] ἤλθο-

II. ii. 417.

πρ : ἀριστοφάνην °ς.—[l] αὐλιον ΑΓΔΕΓυκπβ.—[m] προνομένην ΑΔDΚικρτ et pr r, προυκλεῖην Υ : κρουομένην °ς.—[n] ἐσκέψασθε Υ. σκέψαθαι η.—[o] : καὶ Υ.—[p] λέγεται Δ.—[q] ὅτι om K.—[r] ἀλλ' ικπρ.—[s] μεθύσκοντος F.—[t] μεγάλα ΞΥ.—[u] βοῶντος καὶ ἐρωτῶντος Επς.—[v] αὐτὸν om η.—[w] αὐτὸν om Γ.—[x] κιττῷ Υ.—[y] τε add ΓΔΞΥDFKγυκπρτ.—[z] τενίας Α, qui sic et posthac.—[a] σφόδρα om F.—[b] δέξεσθε Α Δ Ξ Υ. δέξασθε ω : δέξασθαι ιω : δέξασθε °ς.—[c] ἀναδύσαντες Δ.—[d] ὅτερ ΑΔDΚικρ.—[e] ἦχθομεν Δ.—[f] γὰρ om D.—[g] τι ικ.—[h] οἷς Δ.—[i] οὐτωσὶν Dπ. οὐτωσὶ κεφαλὴν

§. 37. αὐλειον] Harpocratio, Αὐλειος· ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας. Fisch.

κρουομένην] Sic pro προτουμένην scribendum e Vind. et Par. Κρούειν enim, pulsare januam, Atticis usurpatur. Vid. Arnold. t. ii. p. 524. Albert. ad Hesych. v. Ἐξαράσαντες. Barth. ad Xenoph. Symp. i. 11. Schneider Eclogar. ad Xenoph. Mem. Soc. r. p. 291. Ceterum cf. Plutarch. Symp. viii. p. 710. C.—ὃς sequens est ὑποτὸς, scilicet, v. Schafer. ad Longi Pastor. p. 428. Mox vice μέγα Vind. 21. μεγάλα. Aur.

κωμαστῶν] Hesychius, Κωμασταὶ· τρυφῶν μετ' ᾠδῆς. Fischer.

κιττοῦ τέ τινι στεφάνῳ] Hoc pro κιττοῦ τινι στεφάνῳ rescripsi e codd. Vind. Ceterum cf. Lambin. ad Horat. t. ii. p. 112 D. Aur.

ταινίας] Hesychius, Ταινίαι· —δεσμοὶ ἱεροί. Timæus, Ταινίας ἀναδούμενοι· ἵδυς τοῖς νικήσασιν ἀναδοῦνται ταινίας. Quæ quidem glossa Ruhnkenio videbatur ad hunc locum pertinere. Etymologus M. in v. Ταινίας respexit ad eundem locum, quum docere vult, ταινίαν dici τὸν στενὸν ὄφασμα ἢ λινοῦ ἢ ἐρίου. Fisch.

δέξεσθε] Sic Vind. 21. Vulgo δέξασθε. Futurum δέξεσθε et per se accommodatius est respectu Alcibiadis jam ebrii et propter sequens ἀπίωμεν, quod interrogative positum est. Exempla conjunctivi ita adhibiti creberrima sunt. Vid. Hermann. ad Viger. p. 731. Ceterum de vindemitis Alcibiadis cf. Athen. xii. p. 534. Spanh. ad Julian. Orat. i. p. 124. Mox vice ἐγὼ γάρ τοι, Par. ἐγώ τοι. Aur.

ἀναδήσαντες] Timæus, Ἀναδῆσαι· ταινίαν ἐπιθεῖναι. Fisch.

μεν;[n] ἐγὼ γάρ[f] τοι,[g] φάναι, χθὲς μὲν οὐχ οἷός[h] τ' ἐγενόμην ἀφικέσθαι, νῦν δὲ ἥκω ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχων τὰς ταινίας, ἵνα ἀπὸ τῆς ἐμῆς κεφαλῆς τὴν τοῦ σοφωτάτου καὶ καλλίστου κεφαλήν, ἐὰν εἴπω οὕτωσί,[i] ἀναδήσω, ἆρα καταγελάσεσθέ μου ὡς[j] μεθύοντος; ἐγὼ δέ, κἂν ὑμεῖς γελᾶτε, ὅμως εὖ οἶδ' ὅτι ἀληθῆ λέγω. ἀλλά μοι λέγετε αὐτόθεν, ἐπὶ ῥητοῖς εἰσίω ἢ μή; συμπίεσθε ἢ οὔ; Πάντας οὖν ἀναθορυβῆσαι καὶ κελεύειν[k] εἰσιέναι καὶ κατακλίνεσθαι, καὶ τὸν Ἀγάθωνα καλεῖν αὐτόν. καὶ τὸν ἰέναι[l] ἀγόμενον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ περιαιρούμενον ἅμα τὰς ταινίας ὡς ἀναδήσοντα, ἐπίπροσθε[m] τῶν ὀφθαλμῶν ἔχοντα οὐ κατιδεῖν τὸν Σωκράτη, ἀλλὰ καθίζεσθαι παρὰ τὸν Ἀγάθωνα ἐν μέσῳ Σωκράτους τε καὶ ἐκείνου· παραχωρῆσαι γὰρ τὸν Σωκράτη[n] ὡς ἐκεῖνον[o] καθίζειν. παρακαθεζόμενον δὲ αὐτὸν ἀσπάζεσθαί τε τὸν Ἀγάθωνα καὶ ἀναδεῖν. εἰπεῖν οὖν τὸν Ἀγάθωνα, Ὑπολύετε,[p] παῖδες, Ἀλκιβιάδην, ἵνα[q] ἐκ τρίτων κατακέηται. Ἰθι γε, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην· ἀλλὰ τίς ἡμῖν ὅδε τρίτος[r] συμπότης; Καὶ ἅμα μεταστρεφόμενον

III. 213. II. ii. 448.

πε.—[j] ὡς om Γ.—[k] κελεύει Χ.—[l] εἰσιέναι Κρ.—[m] ἐπίπροσθεν ΓΔκε : ἐπίπροσθεν °ς.—[n] σωκράτην Ετr.—[o] ἐκείνω F.—[p] ὑποδύεται π.—[q] ἵν' ρ. ἵνα...ἀλκιβιάδην om D.—[r] ὅδε τρίτος συμπότης Υπτ., ὅγε τρίτος συμπότης Ξ, ὧδε τρίτος συμπότης ΑDKp, ὧδε συμπ. τρίτος Δικ, τρίτος ὧδε συμπ. π : τρίτος ὧδε συμπότης γρ Ξ cum °ς.—

ἐὰν εἴπω οὑτωσί] Stephanus. 'Si liceat ista verba, ἐὰν εἴπω οὑτωσί, ita interpretari. *Ut ita dicam*, includenda fuerint parenthesi: sed malim perinde intelligere, ac si post ἀναδήσω essent collocata, hoc modo, κεφαλὴν ἀναδήσω. ἐὰν εἴπω οὑτωσί, ἆρα καταγ. vel potius ἐὰν δὲ εἴπω.' Mihi vero magis placebat prior ratio, quam Ficinus quoque secutus est in versione, *ut a meo capite sapientissimi pulcherrimique caput, si ita dicam, revincirem. An me, velut ebrium, deridebitis?* Fischer.

ἐὰν εἴπω οὑτωσί, ἆρα] Vulgo legitur: τὴν τ. σ. κ. κ. κεφαλήν, ἐὰν εἴπω οὑτωσί, ἀναδήσω. ἆρα cet. Vind. 54. κεφαλὴν, ἐὰν εἴπω οὑτωσί, κεφαλὴν ἀναδήσω. Verba ἐὰν εἴπω οὑτωσί vulgo explicantur, *ut ita dicam*. Sed primum, an pro οὑτωσὶ εἰπεῖν poni possit ἐὰν εἴπω οὑτωσί, *si ita dico*, admodum dubito; deinde sequentia εὖ οἶδ', ὅτι ἀληθῆ λέγω docent, vocem καταγελάσεσθε Alcibiadis non ebrietatem, sed orationem ipsius, utpote ebrii, modum ac verum migrantem respicere. Denique quam proclivis fuerit error in his verbis loco suo movendis, per se apparet. Nimirum verba ἐὰν οὑτωσὶ εἴπω, grammatice ad verba ἆρα καταγελάσεσθε pertinentia, si eorum sensum spectas, praecedentia τοῦ σοφωτάτου καὶ καλλίστου respiciunt. Ita fiebat, ut explicationis causa illis apposita, postea ipsam orationem post vocem καλλίστου vel κεφαλὴν invaderent. Ast.

ὑπολύετε] Stephanus. 'Extat et alia lectio, sed vitiosa, ὑπολούετε.' Scilicet in Bas. 2. est ὑπολούετε. Sed ὑπολύετε verum est. Ficinus, *Solvite calceos Alcibiadi*. Fischer.

ἐκ τρίτων] Vid. Heind. ad Gorg. §. 119. Ast.

τρίτος ὧδε] Par. ὧδε τρίτος. Sed ὧδε est *hic*; v. Schäfer. Melet. Critic. p. 77. Ast.

αὐτὸν ὁρᾷν[a] τὸν Σωκράτη,[t] ἰδόντα δὲ ἀναπηδῆσαι καὶ εἰπεῖν· Ὦ Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἦν;[u] Σωκράτης οὗτος[v] ἐλλοχῶν αὖ μι[w] ἐνταῦθα κατέκεισο, ὥς περ εἰωθὼς[x] ἐξαίφνης ἀναφαίνεσθαι[y] ὅπου ἐγὼ ἥκιστα σε ἔσεσθαι. καὶ νῦν τί ἧκες; καὶ τί αὖ[z] ἐνταῦθα κατεκλίνης;[a] ὡς οὐ παρὰ Ἀριστοφάνει[b] οὐδ'[c] εἷ τις ἄλλος γελοῖος ἔστι τε καὶ βούλεται· ἀλλὰ διεμηχανήσω ὅπως παρὰ τῷ καλλίστῳ τῶν ἔνδον κατακείσει. Καὶ τὸν Σωκράτη, Ὦ[d] Ἀγάθων, φάναι, ὅρα εἴ μοι[e] ἐπαμυνεῖς,[f] ὡς ἐμοὶ ὁ[g] τούτου ἔρως τοῦ ἀνθρώπου οὐ φαῦλον πρᾶγμα γέγονεν. ἀπ' ἐκείνου γὰρ τοῦ χρόνου ἀφ' οὗ τούτου ἠράσθην, οὐκέτι ἔξεστί μοι οὔτε προσβλέψαι οὔτε διαλεχθῆναι καλῷ οὐδενί, ἢ οὗτος[h] ζηλοτυπῶν με καὶ φθονῶν θαυμαστὰ[i] ἐργάζεται καὶ λοιδορεῖταί τε καὶ τὼ χεῖρε μόγις[j] ἀπέχεται.[k] ὅρα οὖν μή τι καὶ νῦν ἐργάσηται, ἀλλὰ διάλλαξον[l] ἡμᾶς, ἢ ἐὰν ἐπιχειρῇ βιάζεσθαι, ἐπάμυνε.[m] ὡς ἐγὼ τὴν τούτου μανίαν τε[n] καὶ φιλεραστίαν[o] πάνυ ὀρρωδῶ. Ἀλλ' οὐκ ἔστι,[p] φάναι τὸν Ἀλκιβιάδην, ἐμοὶ καὶ σοὶ διαλλαγή. ἀλλὰ τούτων μὲν[q] εἰσαῦθίς σε τιμωρήσομαι·[r] νῦν δέ μοι, Ἀγάθων, φάναι, μετάδος τῶν ταινιῶν, ἵνα ἀναδήσω[s] καὶ[t] τὴν[u] τούτου ταυτηνὶ τὴν θαυμαστὴν κεφαλήν, καὶ μή μοι μέμφηται ὅτι σὲ μὲν[v] ἀνέδησα, αὐτὸν

[a] ὁρᾷ Χ. ἰδεῖν Υ.—[t] σωκράτην Frt.—[u] τοῦτ' εἰπεῖν ΧΔDKπρ: om Υ.—[v] post οὗτος pone signum interrogationis.—[w] με αὖ r.—[x] εἰώθης Υ et pr Ξ: εἰώθεις °r.—[y] ἀναφέρεσθαι F.—[z] ἂν Γ.—[a] κατεκλίθης DFKp.—[b] ἀριστοφάνει κ, ἀριστοφάνη Γ an.—[c] οὐδὲ ΧΔΥDπρ: οὔτε °r.—[d] ὦ add F.—[e] μοι καὶ η.—[f] ἐπαμύνῃς ΞΥ, ἐπαμύνοις κ: ἐπαμύνεις r.—[g] οὐ ιω.—[h] οὗτοσί πως Γ.—[i] θαυμαστὰ ΧΔΥDKπρ et pr Ξ: θαυμάσια °r.—[j] μόγις δ, μόλις Γ.—[k] ἀνέχεται Υ.—[l] διάλλαξον Ε.—[m] ἐπάμυνον ΧΔΥDKκ.—[n] τε om Kp.—[o] παιδεραστίαν Υ.—[p] οὐκέτι Kp.—[q] μὲν om pr Ξ.—[r] τε τιμωρήσομαι δ, τετιμωρήσομαι Γ.—[s] ἀναδήσωμαι ΧΔΞΥDKπρ.—[t] καὶ om ΔΥ

ii. ii. 449.

τουτὶ τί ἦν] Hæc verba in Vind. 21. desiderantur; Vind. 126. Par. et Schol. Bekk. exhibent τοῦτ' εἰπεῖν. Εἰπεῖν simul mihi repetitum germanum ἦν (quod Attonitus mente bene præsentia poterat, v. Zeun. ad Viger. p. 214.) expulit. Idem pro κατεκλίθης, Par. κατεκλίθη. Ast.

οὗτος] Struve. 'Scribendum videtur οὗτοσι.' Vide sodes Stephanum, in verbum Ἐμοὶ, ne etiam insidiatus mihi, o Socrates, consederis? At οὗτος verum est, quippe quod habeat vim pronominis σύ: ut §. 1. Ὁ Φαληρεὺς οὗτος Ἀπολλόδωρος οὐ πεφωνεῖς; et §. 31. οὗτος—τί ἂν νῦν ἔχοις; Porson.

ἐναμύνοις] Struve. 'Rectius ἐναμυνεῖν videtur.' Ficus. Etiam Fischius vertit, vide, si quo modo mihi succurrere queas. Ast.

θαυμάσια] E Par. scripsi pro eo, quod in libris editis legitur θαυμάσιον. Illud crebrius apud Platonem invenatur. Vid. Heind. ad Theæt. p. 504. Ast.

δὲ νικῶντα ἐν λόγοις πάντας ἀνθρώπους, οὐ μόνον πρώην ὥς περ σύ, ἀλλ' ἀεί, ἔπειτα οὐκ ἀνέδησα. Καὶ ἅμ'[w] αὐτὸν λαβόντα τῶν ταινιῶν ἀναδεῖν τὸν Σωκράτη[x] καὶ κατακλίνεσθαι.[y] ἐπειδὴ δὲ κατεκλίνη, εἰπεῖν [§. 38.] Εἶεν δή, ἄνδρες· δοκεῖτε γάρ μοι νήφειν· οὐκ ἐπιτρεπτέον[z] ὑμῖν,[a]
II. ii. 450. ἀλλὰ ποτέον· ὡμολόγηται γὰρ ταῦθ'[b] ἡμῖν. ἄρχοντα οὖν[cd] αἱροῦμαι[e] τῆς πόσεως,[f] ἕως ἂν ὑμεῖς ἱκανῶς πίητε, ἐμαυτόν. ἀλλὰ φέρετ' Ἀγάθων, εἴ τι ἔστιν ἔκπωμα[g] μέγα. μᾶλλον δὲ οὐδὲν δεῖ, ἀλλὰ φέρε, παῖ, φάναι, τὸν ψυκ-
III. 214. τῆρα ἐκεῖνον, ἰδόντα αὐτὸν πλέον[h] ἢ ὀκτὼ κοτύλας χωροῦντα. τοῦτον ἐμπλησάμενον[i] πρῶτον μὲν αὐτὸν ἔκπιεῖν,[j] ἔπειτα τῷ[k] Σωκράτει[l] κελεύειν ἐγχεῖν καὶ ἅμα εἰπεῖν Πρὸς μὲν Σωκράτη, ὦ ἄνδρες, τὸ σόφισμά μοι[m] οὐδέν· ὁπόσον γὰρ ἂν κελεύῃ[n] τις, τοσοῦτον ἐκπιὼν[o] οὐδὲν[p] μᾶλλον μὴ ποτε μεθυσθῇ.[q] Τὸν μὲν οὖν Σωκράτη ἐγχέαντος[r] τοῦ παιδὸς πίνειν· τὸν δ' Ἐρυξίμαχον Πῶς οὖν,[s] φάναι, ὦ Ἀλκιβιάδη, ποιοῦμεν; οὕτως οὔ τέ τι λέγομεν ἐπὶ τῇ κύλικι

DKp.—[a] τὴν ante θαυμαστὴν om K et pr r.—[b] μὴ K.—[w] ἅμ' ΔΞΥDKwp.—[x] σωκράτην r.—[y] κατεκλίθη DKp.—[z] ἐπιτρεπτέον ὑμῖν ΧΔΥDKp, ἐπιτρεπτέον νῦν ὑμῖν r: ἐπιτρεπτέον οὖν ὑμῖν °s.—[a] ἡμῖν EF.—[b] ταῦθ' n.—[c] οὖν om Υ.—[d] post οὖν cum ΧΓΔΤDEFKrwiεπρτs omisi ὑμῖν. ἡμῖν Ξ.—[e] αἱροῦμεν DK —[f] πόλεως Υ —[g] ἔκτομα ΧΔις.—[h] πλέων p.—[i] ἐμπλησάμενος F.—[j] ἐμπιεῖν DFKp.—[k] τὸν K, om Υ et pr Ξ.—[l] σωκράτη ΥΚ.—[m] μου Υ.—[n] κελεύῃ ΧΔΞΥ, κελεύει DKp: κελεύοι °s.—[o] ἐμπιὼν F.—[p] μηδὲν n.—[q] ἐκμεθυσθῇ F.—[r] ἐκχέαντος ΤDK.—[s] ἂν n.—

§. 38. οὐκ ἐπιτρεπτέον] Particulam οὖν, quam editi libri post ἐπιτρεπτέον exhibent, delevi Codd. Vind. 21. et 126. Par. necnon Ficini auctoritate adductus. Verba enim sic cohaerent: εἶεν δή, ἄνδρες, ποτέον ὑμῖν, δοκεῖτε γάρ μοι νήφειν, ἃ οὐκ ἐπιτρεπτέον. Ast.

ὑμῖν] Ald. Bas. 1. 2. ἡμῖν. At Ficin. *cobis*. Mox Ald. ἡμῖν. In Bas. 1. utrumque, et ἡμῖν et ὑμῖν, deest. Fischn.

ἄρχοντα οὖν] Editi libri praeter Ald. (ubi legitur ἡ αἱροῦμαι) et Bas. 1. post οὖν legunt ὑμῖν, quod recte deest in Vind. 54. et 126. Par. Ast.

ψυκτῆρα] Timaeus, Ψυκτήρ· ποτήριον μέγα καὶ πλατύ, εἰς ψυχροποσίαν παρασκευασμένον. Hesychius: Ψυκτήρ, ὃν ἡμεῖς ψυγέα (v. Athen. xi. 15.) καὶ εἶδος ποτηρίου. Schol. Augustanus: Ψυκτῆρα· σκεῦος ἔνθα διαζώουσι τὰ ποτήρια. ἢ ποτηρίου εἶδος, ὡς Εὐριπίδης Τηλέφῳ. Athenaeus iv. 27. p. 180. Παρὰ δὲ τῷ Πλάτωνι τούτων οὐδὲν ἴμμετρον· ἀλλὰ πίνουσι μὲν τοσοῦτον, ὥστε μηδὲ τοῖς ἰδίοις ποσὶν ἱστασθαι· ἅρα γὰρ (ἐπὶ κῶμων) Ἀλκιβιάδην ὡς ἀσχημονεῖ· οἱ δ' ἄλλοι τὸν ὀκτακότυλον ψυκτῆρα πίνουσι προφάσεως λαβόμενοι, ἐπείπερ αὐτοὺς προείλκυσεν Ἀλκιβιάδης. Muris: Ψυκτῆρα, Πλάτων ἐν Συμποσίῳ. ἔστι δὲ ὁ ψυκτὴρ σκεῦος, ἐν ᾧ διανίζουσι τὰ ποτήρια, μεστὸν ὕδατος ψυχροῦ, ἢ ὃ λέγομεν ἡμεῖς πρόχυμα. Fischn.

τοῦτον ἐμπ.] Athen. xi. 15. p. 502. legit τοῦτον μὲν οὖν ἐμπλησ. Fischn. Cf. Gell. Noct. Attic. xv. 2. Macrob. Saturn. ii. 8. Ruhnk. ad Tim. p. 278. Ast.

πῶς] Bas. 2. πᾶς. vitiose. Mox Ald. ποιώμεθα. Bas. 1. 2. ποιμεθα. Ficinus, *sed quasi sitientes ingurgitamus*. Fischn.

πῶς — ποιοῦμεν] Vind. 126. πᾶς — ποιοῦμεν οὕτως; De verbis ἐπὶ τῇ κύλικι λέγειν v. Casaubon. ad Athen. i. 3. p. 8. Hemsterh. ad Lucian. Tim. c. 55. Ast.

οὔτ' ἐπᾴδομεν,[t] ἀλλ' ἀτεχνῶς ὥς περ οἱ διψῶντες πιόμεθα;[u] Τὸν οὖν Ἀλκιβιάδην[v] εἰπεῖν Ὦ Ἐρυξίμαχε, βέλτιστε[w] βελτίστου πατρὸς καὶ[x] σωφρονιστάτου, χαῖρε. Καὶ γὰρ σύ, φάναι τὸν Ἐρυξίμαχον· ἀλλὰ τί ποιῶμεν; Ὅ τι ἂν[y] σὺ κελεύῃς. δεῖ γάρ σοι πείθεσθαι·

ἰητρὸς[z] γὰρ[a] ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

ἐπίταττε[b] οὖν[c] ὅ τι βούλει. Ἄκουσον δή, εἰπεῖν τὸν Ἐρυξίμαχον. ἡμῖν πρὶν σὲ εἰσελθεῖν[d] ἔδοξε χρῆναι ἐπὶ δεξιὰ ἕκαστον ἐν μέρει λόγον περὶ Ἔρωτος εἰπεῖν ὡς δύναιτο κάλ- II. ii. 451.
λιστον, καὶ ἐγκωμιάσαι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες ἡμεῖς εἰρήκαμεν· σὺ δ' ἐπειδὴ οὐκ εἴρηκας καὶ ἐπέπωκας,[e] δίκαιος εἶ[f] εἰπεῖν, εἰπὼν[g] δ' ἐπιτάξαι Σωκράτει[h] ὅ τι ἂν βούλῃ, καὶ τοῦτον τῷ ἐπὶ δεξιὰ[i] καὶ οὕτω τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ, φάναι, ὦ Ἐρυξίμαχε, τὸν Ἀλκιβιάδην, καλῶς μὲν λέγεις, μεθύοντα δὲ ἄνδρα[j] παρὰ νηφόντων λόγους παραβάλλειν μὴ οὐκ[k] ἐξ ἴσου ᾖ. καὶ ἅμα, ὦ μακάριε, πείθει[l]

[t] οὔτ' ἐπάδομεν ΧΔΕΥΓDKντρ. οὔτε ἄδομεν πτ : οὔ τί τι ᾄδομεν °σ.—[u] πιόμεθα π.—[v] ἀλκιβιάδη ΕΚπξ.—[w] βέλτιστε om EFξ.—[x] καὶ τοῦ πτ.—[y] δ' ἂν ΓΕFυπξ.—[z] ἰητρὸς ΓΕFυαρρ, ἰατρὸς ψ : ἰατρὸν °σ.—[a] μὲν π. γὰρ ἄριστος Ξ.—[b] ἐπίσταται π.—[c] οὖν om Υ et μτ Ξ.—[d] ἐλθεῖν ΞΚπ.—[e] ἐκπέπωκας ΧΓΞΚτιικπρτ. ἐκπέπτωκας δὲ τοῦ ΔΥDF. ἐμπέπτωκας 6. μπέπτωκας Ε : ἐμπέπωκας °σ.—[f] εἶ om EFξ, post εἰπεῖν ponit Γ.—[g] εἰπὼν om Υ.—[h] σωκράτα Υ, σωκράτη F.—[i] ἐπὶ δεξιὰ ιξβ. ἐπιδεξιὰ κ, ἐπιδεξία Δ. ἐπιδέξια Κτρτ. ἐπὶ δεξιᾷ °σ.—[j] ἄνδρα om μτ Ξ.—[k] οὐκ om Γ.—[l] πεί-

ἰατρὸς] ἰατρὸς legitur etiam in exemplo Homeri Il. Florentino Λ. 514. reliqui libri habent ἰητρός. Fischn.

εἰσελθεῖν] Par. ἐλθεῖν. Mox ἐπὶ δέξια scripsi pro ἐπιδεξία. Ast.

ἐμπέπτωκας] Legitur etiam ἐκπέπτωκας. In praeced. edit. male ἐμπέπτωκας. Steph.

ἐκπέπτωκας] Haec est scriptura Codd. Vind. 21. 54. Par. et Bas. 2. Vitiose Ald. et Bas. 1. legunt ἐμπέπτωκας, unde Stephanus fecit ἐμπέπωκας. Unice vera videtur scriptura ἐκπέπωκας : supra enim erat πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐκπιεῖν, quamquam per se non damnaverim Stephani ἐμπέπωκας, ἐμπιεῖν est enim t. q. πίνειν. v. Obs. Misc. vol. VI. p. 275. Xenoph. Cyrop. VIII. 1. 1. Ast.

ἐπὶ δεξιά] Vind. 54. et 128. ἐπιδέξια. Cf. Bast. p. 158. Ast.

παρὰ νηφόντων] Par. παρὰ νήφοντας λόγους, vel παρὰ τοὺς νηφόντων λόγους. Steph.

Wolfius μεθύοντα ἄνδρα positum esse censet pro λόγους μεθύοντος ἀνδρός. Bratius λόγον inseri volebat. Imo νηφόντων λόγους positum est pro νήφοντας, et μεθύοντα ἄνδρα παραβάλλειν παρὰ νήφοντας est, *ebrium virum cum sobriis componere, ut in dicendi certamen descendat.* Quocirca recte habet praepositio παρά; πρὸς νήφοντας enim esset cum sobriis comparare. Παρὰ νηφόντων λόγους vero pro παρὰ νήφοντας ἐν λόγοις s. ἐν τῷ λόγῳ poni, neminem offendet, quum satis obvia sint hujus dicendi generis exempla. Unum laudasse satis erit e Phaedro p. 279. A. δοκεῖ μοι ἀμείνων ἢ κατὰ τοὺς παρὰ Λυσίαν εἶναι λόγους, ubi similiter Λυσίαν λόγοι positi sunt pro ipso Lysia, artis oratoriae significatione adjuncta. Ast.

τί[m] σε Σωκράτης ὧν ἄρτι εἶπεν; ἢ οἶσθα ὅτι[n] τοὐναντίον ἐστὶ πᾶν ἢ ὃ ἔλεγεν; οὗτος γάρ, ἐάν τινα ἐγὼ ἐπαινέσω τούτου[o] παρόντος ἢ θεὸν ἢ ἄνθρωπον ἄλλον[p] ἢ τοῦτον, οὐκ ἀφέξεταί μου τὼ χεῖρε.[q] Οὐκ εὐφημήσεις; φάναι τὸν Σωκράτη. Μὰ τὸν Ποσειδῶ, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην, μηδὲν λέγε πρὸς ταῦτα, ὡς[r] ἐγὼ οὐδ' ἂν ἕνα ἄλλον[s] ἐπαινέσαιμι σοῦ παρόντος. Ἀλλ' οὕτω ποίει, φάναι τὸν Ἐρυξίμαχον, εἰ βούλει· Σωκράτη ἐπαίνεσον. Πῶς λέγεις;[t] εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην· δοκεῖ χρῆναι, ὦ Ἐρυξίμαχε; ἐπιθῶμαι τῷ ἀνδρὶ[u] καὶ τιμωρήσωμαί[v] ὑμῶν ἐναντίον; Οὗτος,[w] φάναι τὸν Σωκράτη,[x] τί ἐν νῷ ἔχεις; ἐπὶ τὰ γελοιότερά με ἐπαινέσεις;[y] ἢ τί ποιήσεις; Ἀληθῆ ἐρῶ. ἀλλ' ὅρα εἰ παρίης.[z] Ἀλλὰ μέντοι, φάναι, τά γε[a] ἀληθῆ παρίημι καὶ κελεύω λέγειν. Οὐκ ἂν φθάνοιμι, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην. καὶ μέντοι οὑτωσὶ ποίησον. ἐάν τι μὴ ἀληθὲς λέγω, μεταξὺ ἐπιλαβοῦ, ἂν[b] βούλῃ, καὶ εἰπὲ ὅτι τοῦτο ψεύδομαι·[c] ἑκὼν γὰρ εἶναι οὐδὲν ψεύσομαι. ἐὰν μέντοι ἀναμιμνησκόμενος ἄλλο ἄλλοθεν λέγω, μηδὲν θαυμάσῃς· οὐ γάρ τι[d] ῥᾴδιον τὴν σὴν ἀτοπίαν ὧδ' ἔχοντι εὐπόρως[e] καὶ ἐφεξῆς καταριθμῆσαι.

II. ii. 452.

III. 215.

§. 39. Σωκράτη[f] δ' ἐγὼ ἐπαινεῖν, ὦ ἄνδρες, οὕτως ἐπιχειρήσω, δι' εἰκόνων. οὗτος μὲν οὖν[g] ἴσως[h] οἰήσεται ἐπὶ τὰ γελοιότερα, ἔσται δ' ἡ εἰκὼν τοῦ ἀληθοῦς ἕνεκα, οὐ τοῦ γελοίου. φημὶ γὰρ δὴ ὁμοιότατον αὐτὸν[i] εἶναι τοῖς Σειληνοῖς[j] τούτοις[k] τοῖς ἐν τοῖς ἑρμογλυφείοις[l] καθημένοις, οὓς τινας ἐργάζονται οἱ δημιουργοὶ σύριγγας ἢ αὐλοὺς ἔχοντας, οἳ

θειν Υ.—[m] τε rΥ.—[n] ὅτι om Υ.—[o] τούτου] τοῦ Π.—[p] ἄλλον om F.—[q] τὸ χαῖρε κ. —[r] ὡς om F.—[s] οὐδένα ἄλλον DKp, οὐδ' ἂν ἄλλον ἕνα Γ.—[t] λέγειν τ.—[u] τἀνδρὶ r. —[v] τιμωρήσομαι ΥDEFrπρτβ.—[w] οὗτως DKκ, οὕτω p.—[x] σωκράτην ικ. [y] libri ἐπαινέσεις.—[z] παρίῃς Χ.—[a] τε ΓΚ.—[b] ἐὰν p.—[c] ψεύδομαι ικ.—[d] τοι Dp. —[e] εὐπόρους E.—[f] σωκράτης Υ.—[g] οὖν om ΓF.—[h] ἴσως om rΥ.—[i] αὐτὸν ὁμοιότατον Ξ.—[j] σιληνοῖς ΧΓΔΞΤErικπβ, σιλληνοῖς F.—[k] τούτοις om Ξ.—[l] ἑρμογλυφίοις Erυπr.—[m] δίχαδε

τιμωρήσωμαι] Ald. Bas. 1. 2. τιμωρήσομαι. Fischn.

ἑκὼν γὰρ εἶναι] Bas. 2. ἑκὼν μὲν εἶναι. Ast.

ῥᾴδιον κ. τ. λ.] Bas. 2. ῥᾴδιον ἐμοὶ ὧδ' ἔχοντι τὴν σὴν ἀτοπίαν. At ἐμοὶ admodum vereor ne irrepserit e margine, ut glossema. Certe verba ὧδ' ἔχοντι idem valent, quod ἐμοί. Fischn.

§. 39. οἰήσεται] Vind. 126. ἡγήσεται. Ast.

Σειληνοῖς] Schol. Augustanus: σιληνοῖς· διονύσου χορευταῖς, παρὰ τὸ σιλαίνειν, ὃ ἐστι σκώπτειν. Fischn.

τοῖς Σειληνοῖς] Vid. Xenoph. Symp. iv. 19. v. 6. ubi cf. Interpp. Ast.

διχάδε[m] διοιχθίντες[n] φαίνονται ἔνδοθεν[o] ἀγάλματα ἔχοντες θεῶν. καὶ φημὶ αὖ[p] ἐοικέναι αὐτὸν τῷ Σατύρῳ τῷ Μαρσύᾳ. ὅτι μὲν οὖν[q] τό γε εἶδος ὅμοιος εἶ τούτοις, ὦ Σώκρατες, οὐδ' αὐτὸς δή που ἀμφισβητήσεις·[r] ὡς δὲ καὶ τἆλλα ἔοικας, μετὰ τοῦτο ἄκουε. ὑβριστὴς εἶ· ἢ οὔ; ἐὰν γὰρ μὴ ὁμολογῇς, μάρτυρας παρέξομαι.[s] ἀλλ' οὐκ αὐλητὴς;[t] πολύ γε θαυμασιώτερος[u] ἐκείνου· ὁ μέν γε[v] δι' ὀργάνων ἐκήλει τοὺς ἀνθρώπους τῇ ἀπὸ τοῦ στόματος δυνάμει, καὶ ἔτι νυνὶ ὅς ἂν τὰ ἐκείνου αὐλῇ. ἃ γὰρ Ὄλυμπος ἠύλει, Μαρσύου λέγω τούτου διδάξαντος. τὰ οὖν[w] ἐκείνου ἐάν τε ἀγαθὸς αὐλητὴς αὐλῇ[x] ἐάν τε φαύλη αὐλητρίς, μόνα κατέχεσθαι ποιεῖ καὶ δηλοῖ τοὺς τῶν θεῶν τε καὶ τελετῶν[y] δεομένους διὰ τὸ θεῖα εἶναι. σὺ δ' ἐκείνου τοσοῦτον μόνον διαφέρεις, ὅτι ἄνευ ὀργάνων[z] ψιλοῖς λόγοις ταὐτὸν[a] τοῦτο[b] ποιεῖς. ἡμεῖς γοῦν ὅταν μέν του ἄλλου ἀκούωμεν λέγοντος καὶ πάνυ ἀγαθοῦ ῥήτορος ἄλλους λόγους, οὐδὲν μέλει ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδενί· ἐπειδὰν δὲ σοῦ τις[c] ἀκούῃ ἢ τῶν σῶν λόγων, ἄλλου λέγοντος, κἂν πάνυ φαῦλος ᾖ ὁ λέγων, ἐάν τε γυνὴ ἀκούῃ ἐάν τε ἀνὴρ ἐάν τε μειράκιον, ἐκπεπληγμένοι ἐσμὲν καὶ κατεχόμεθα.[d] ἔγωγ' οὖν,[e] ὦ ἄν-

II. li. 453.

K. διχάδε et corr διχα μὲν F.—[n] ἀνοιχθέντες F.—[o] ἔνδον Kp.—[p] ἂν r.—[q] οὖν om F.—[r] ἀμφισβητήσεις K et corr p: ἀμφισβητήσαις [o]r.—[s] παρέξομαι μάρτυρας Γ.—[t] post αὐλητής interpunxi cum ΜΓΔΞΥΓF.—[u] θαυμασιώτερον π.—[v] τε w.—[w] γοῦν τγ, om π.—[x] αὐλεῖ u.—[y] μελετῶν Υ.—[z] ὀργάνου π.—[a] ταὐτὸ DKπp.—[b] τοῦτον Υ.—[c] τις om τ et pr r.—[d] καταδεχόμεθα F.—[e] ἐγὼ γοῦν τυτ: quod reponendum.

διχάδε] Steph. 'Fortasse δίχα scriptum fuit, et δὲ fuit aliud participii principium, quam ejus, quod hic legitur.' Non assentior; nam διχάδε est *in duas partes*, et διοιχθέντες idem est quod *dvoιχθέντες*, ut legit Stephanus in Thesauro L. Gr. v. διχάδε. Ficinus vertit, *Quæ si bifariam dividantur*. Plato ipse infra p. 37. οἱ λόγοι αὐτοῦ ὁμοιότατοι εἰσὶ τοῖς Σειληνοῖς τοῖς διοιγομένοις — διοιγομένους δὲ ἴσθι ἂν τις. Ficin.

διχάδε respicit διπλάσιαι, cujus duo sunt octa. (v. Salmas. in Plin. p. 651. B. C.) Et vide omnino de hoc loco, quem interpretes, etiam recentissimus, non bene reperunt, Böttiger. Mus. Attic. t. i. pt. ii. p. 355. Creuzer. Stud. pt. ii. p. 271. Asт.

αὐλητής] Steph. 'Potest etiam poni interrogationis nota post αὐλητής, non post ἐκείνου, hoc modo, ἀλλ' οὐκ αὐλητής, πολύ γε θαυμασιώτερος ἐκείνου.' recte. Atque sic jam Ficinus locum interpretatus est, *Annon tibicen? Et tibicen quidem Marsya longe præstantior.* Ficin.

Cum Stephano consentiunt Wolf. et Vind. 54. 21. et Bas. 1. sic etiam Schleiermacher vertit. Nos, ut in Bas. 2. comma ponimus, γέ est *idque*, *et quidem*. Asт.

τά γ' οὖν] Sic Vind. 54. Vulgo τὰ οὖν. Asт.

μέλει] Ald. Bas. 1. 2. μέλλει: quæ est solennis horum verborum permutatio. Mox Bas. 1. 2. δέξειεν. male. Ficin.

δρες, εἰ μὴ ἔμελλον κομιδῇ δόξειν μεθύειν, εἶπον ὁμόσας ἂν ὑμῖν οἷα δὴ πέπονθα αὐτὸς ὑπὸ τῶν τούτου[f] λόγων καὶ πάσχω[g] ἔτι καὶ νυνί.[h] ὅταν γὰρ ἀκούω,[i] πολύ μοι μᾶλλον ἢ τῶν κορυβαντιώντων ἢ τε καρδία πηδᾷ καὶ δάκρυα[j] ἐκχεῖται ὑπὸ τῶν λόγων τῶν[k] τούτου. ὁρῶ δὲ καὶ ἄλλους παμπόλλους τὰ αὐτὰ[l] πάσχοντας. Περικλέους δὲ ἀκούων καὶ ἄλλων ἀγαθῶν ῥητόρων εὖ μὲν ἡγούμην λέγειν, τοιοῦτον δ' οὐδὲν ἔπασχον, οὐδὲ τεθορύβητό[m] μου ἡ ψυχὴ οὐδ' ἠγανάκτει ὡς ἀνδραποδωδῶς διακειμένου. ἀλλ' ὑπὸ τουτουὶ τοῦ Μαρσύου πολλάκις δὴ οὕτω διετέθην,[n] ὥς τέ μοι δόξαι μὴ βιωτὸν εἶναι ἔχοντι ὡς ἔχω. καὶ ταῦτα, ὦ[o] Σώκρατες, οὐκ ἐρεῖς ὡς οὐκ ἀληθῆ. καὶ ἔτι γε νῦν[p] ξύνοιδ'[q] ἐμαυτῷ[r] ὅτι[s] εἰ[t] ἐθέλοιμι[u] παρέχειν τὰ ὦτα, οὐκ ἂν παρτερήσαιμι, ἀλλὰ ταὐτὰ[v] ἂν πάσχοιμι. ἀναγκάζει γάρ με ὁμολογεῖν ὅτι πολλοῦ[w] ἐνδεὴς ὢν αὐτὸς ἔτι[x] ἐμαυτοῦ μὲν ἀμελῶ, τὰ δ' Ἀθηναίων πράττω. βίᾳ οὖν ὥς περ ἀπὸ τῶν Σειρήνων ἐπισχόμενος[y] τὰ ὦτα οἴχομαι φεύγων, ἵνα μὴ αὐτοῦ καθήμενος παρὰ τούτῳ καταγηράσω. πέπονθα δὲ πρὸς τοῦτον μόνον[z] ἀνθρώπων,[a] ὃ[ab] οὐκ ἄν τις οἴοιτο ἐν ἐμοὶ ἐνεῖναι,[c] τὸ

II. ii. 454.

III. 216.

—[f] αὐτοῦ Γ.—[g] πάσχων ñ et pr Γ.—[h] νυνί ΧΔΞΥDKικρ: νῦν °σ.—[i] παρακούω π.—[j] δάκρυον DKτρ.—[k] τῶν ante τούτου om ΧΔΥω.—[l] ταυτὸ K, ταυτὰ p.—[m] τεθορύβητό ΓΕFruπτé: ἐτεθορύβητό °σ.—[n] διετίθη Υ.—[o] ὦ om ΧΔΞΥDKικρ.—[p] μὴν F, om r.—[q] ξύνοιδ' ΔΞΥDKικρ.—[r] ἐμαυτὸν τ.—[s] ὅτι om r.—[t] εἰ om π.—[u] ἐθέλει μοι Υ.—[v] ταῦτα ΧΔΞDK.—[w] πολλοὺς π.—[x] τι ΧΔ, om Υ.—[y] ἐπιστάμενος τγ.—[z] τοῦτο μόνος Kp.—[a] ἄνθρωπον Δ.—[b] ὃν Δ.—[c] εἶναι ΞΥπ.—[d] μὲν DKp.—[e] αὐτὸς .

ἥ τε καρδία πηδᾷ] Cf. Plutarch. de prof. in virt. sent. p. 290. t. i. ed. Wyttenb. Lips. Asт.

ταυτὰ] Ald. Bas. 1. 2. ταῦτα. male. Etiam Ficinus vertit, *sed eadem illa mihi evenirent.* Fiscн.

ἀναγκάζει] Vid. Alcibiad. i. p. 259. B. Apolog. p. 142. ed. Fisch. Asт.

βίᾳ] Abreschius Lect. Aristænet. p. 147. pro βίᾳ, e quo nullus elici sensus posset, reponi jubebat βύων, hoc modo, βύων οὖν, ὥσπερ—τὰ ὦτα, οἴχομαι φεύγων· credebatque, sumtam esse ex hoc loco Platonis glossam apud Hesychium hanc, βύων τὰ ὦτα· ἐπιφράττων. Non assentior. Nam primo ex altera lectione sensus commodissimus nascitur: nam βίᾳ cohæret cum verbis οἴχομαι φεύγων, et simpliciter dictum est pro βίᾳ μου, ut *sit invitus fugio ejus consuetudinem:* deinde accusativus τὰ ὦτα cohæret cum participio ἐπισχόμενος, ut glossa βύων τὰ ὦτα nullo modo possit ex hoc loco sumta esse: denique si Plato βύων scripsisset, dixisset haud dubie, βύων οὖν τὰ ὦτα, ὥσπερ ἀπὸ Σειρήνων, οἴχ. φ. neque eandem sententiam bis expressisset diversis verbis, contra leges elegantiæ orationis. Quis enim ferat ita loquentem, *Obstruens aures, tanquam ab Sirenum cantu cohibens aures, fugio virum.* Etiam Ficinus legit βίᾳ. vertit enim, *ei ergo, quasi adversus Sirenas obturans aures, hunc fugio atque vito.* Cæterum de re ipsa, ad quam respexit Alcibiades, v. Homerus Od. M. 47. Fiscн.

Accedit, quod βύειν τὰ ὦτα recentiorum sophistarum est, ut Valckenar (Animad. Crit. in loca quædam N. T. p. 396.) observavit. Asт.

αἰσχύνεσθαι ὁτιτινοῦν. ἐγὼ δὲ τοῦτον μόνον αἰσχύνομαι. ξυνοίδα γὰρ[d] ἐμαυτῷ ἀντιλέγειν μὲν οὐ δυναμένῳ ὡς οὐ δεῖ ποιεῖν ἃ οὗτος[e] κελεύει,[f] ἐπειδὰν δὲ ἀπέλθω, ἡττημένῳ[g] τῆς τιμῆς τῆς ὑπὸ[h] τῶν πολλῶν. δραπετεύω οὖν αὐτὸν καὶ φεύγω, καὶ ὅταν[i] ἴδω, αἰσχύνομαι τὰ ὡμολογημένα. καὶ πολλάκις μὲν ἡδέως ἂν ἴδοιμι αὐτὸν μὴ ὄντα ἐν ἀνθρώποις· εἰ δ' αὖ τοῦτο γένοιτο,[j] εὖ οἶδα[k] ὅτι πολὺ μεῖζον ἂν ἀχθοίμην, ὥστε[l] οὐκ ἔχω ὅ τι χρήσωμαι[m] τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ. II. ii. 456.
Καὶ ὑπὸ μὲν δὴ τῶν αὐλημάτων καὶ ἐγὼ καὶ ἄλλοι πολλοὶ τοιαῦτα πεπόνθασιν ὑπὸ τοῦδε τοῦ[n] Σατύρου· [§. 40.] ἄλλα[o] δ' ἐμοῦ[p] ἀκούσατε ὡς ὅμοιός τ' ἐστὶν οἷς[q] ἐγὼ εἴκασα αὐτὸν καὶ τὴν δύναμιν ὡς θαυμασίαν ἔχει. εὖ γὰρ ἴστε ὅτι οὐδεὶς ὑμῶν τοῦτον[r] γιγνώσκει· ἀλλὰ ἐγὼ δηλώσω, ἐπεί περ ἠρξάμην. ὁρᾶτε[s] γὰρ[t] ὅτι Σωκράτης ἐρωτικῶς διάκειται τῶν καλῶν καὶ ἀεὶ περὶ τούτους ἐστὶ καὶ ἐκπέπληκται, καὶ αὖ[u] ἀγνοεῖ πάντα καὶ οὐδὲν οἶδεν, ὡς τὸ σχῆμα

οτ
π.—[f] κελεύεις Υ.—[g] ἡττημένον Εδ.—[h] ἀπὸ π.τ.—[i] καὶ ὅταν...ὡμολογημένα om p. —[j] γένηται Κρ.—[k] οἶδ' π.τ.—[l] ὥστ' π.—[m] libri χρήσομαι.—[n] τούτου F.—[o] ἄλλα ΓΔΞΥΠΚτρτ ἀλλὰ °τ.—[p] δέ μου ΓΔΞΥΠΚπρτ. δὲ ἐμοῦ Χπ: δὴ ἐμοῦ °τ.—[q] οἷος Εαπτ.—[r] τοῦτο E et pr F.—[s] hinc b ad 101, 2. Σωκράτης.—[t] γὰρ om b.—

§. 40. οἷς] Steph. 'Vel οἷον scribendum, vel οἷς· sic enim quidam vet.' Ninnium Ban. 2. οἷς Ficin. *ut similis sit his, quibus ego similem esse dicebam.* Ficin. Vind. quoque omnes οἷς. Astr.

οὐδὲν οἶδεν] Steph. 'Malim οὐδὲ οἶδεν, ne *hoc quidem novit.*' Male autem οὐ pro οὐδὲν in precedentibus editionibus ante συληνῴδες.' Recte. Ficinus tamen jam legit οὐδὲν, qui locum ita interpretatus est, *Figura profecto hæc Silenis est persimilis.* Frcin.

ὡς τὸ σχῆμα] Miris modis interpretes vexavit hic locus. Stephanus pro ὡς, quod Cudd. Vind. et libri editi omnes exhibent, scripsit ὧν, præterea pro οὐδὲν οἶδεν legi vellebat οὐδὲ οἶδεν, ὡς est.: *ne hoc quidem scit, qualis ipsius figura sit* est. Faciebam censet οὐδὲν esse non. Wolfius ὡς pro comparationis particula habet, eumque sequitur Schleiermacherus, qui verba sic scribenda censet: ὁρᾶτε γάρ, ὅτι — ἐκπέπληκται, καὶ αὖ — αὐτοῦ, τοῦτο οὐ συληνῴδες; σφόδρα γε. Sed, ut cetera omittam, τοῦτο admodum offendit non de Socratis forma, sed de iis, quæ de ipso supra exposita sunt, adhibitum (τοῦτο enim respiceret τὸ ἐρωτικῶς διακεῖσθαι, τὸ πάντα ἀγνοεῖν), quum alterum τοῦτο in verbis ταῦτα γὰρ οὕτως—περιβέβληται, quod priori respondere debet, Socratis formam significet. Bastius, omisso οὐδὲν οἶδεν, legi vult: καὶ αὖ ἀγνοεῖ πάντη, ὡς τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο ὂν συληνῴδες σφόδρα γε. Quam correctionem aliquanto violentiorem esse, quisquis intelliget, et quid sibi tunc vult participium ὄν, abundanter sic positum? Creuzer. (Stud. pt. II. p. 231. et 290.) verba ὡς τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο interpungit, *quemadmodum hæc ipsius forma prorsus Silenis similis est*; h. e. ut ipsius forma, Silenis similima, significat et ostendit. Nisi fallor, simplicissima ac verissima est hæc ratio: *Scilicet* (ὡς, *num, etenim*, ut innuentis loco adhibetur) *hæc ipsius forma nunc Silenis simillima?* Utrumque enim, tam ad amorem proclivitatem, quam inscitiam ac stupiditatem quandam Socratis forma, qualis a Platone et Xenophonte describitur, prodebat. Igitur τὸ σχῆμα αὐτοῦ quum

αὐτοῦ. τοῦτο οὐ[a] σειληνῶδες;[b] σφόδρα γε.[c] τοῦτο γὰρ οὗτος[x] ἔξωθεν περιβέβληται, ὥς τῳ ὁ ἐγλυμμένος[y] Σειληνός.[z] ἔνδοθεν δὲ ἀνοιχθεὶς πόσης οἴεσθε γέμει,[a] ὦ ἄνδρες συμπόται, σωφροσύνης; ἴστε ὅτι οὔτ' εἴ τις καλὸς ἐστι μέλει αὐτῷ οὐδέν, ἀλλὰ καταφρονεῖ τοσοῦτον ὅσον οὐδ' ἂν εἷς[b] οἰηθείη, οὔτ' εἴ τις πλούσιος, οὔτ' εἰ ἄλλην τινὰ τιμὴν ἔχων τῶν ὑπὸ πλήθους μακαριζομένων. ἡγεῖται δὲ πάντα ταῦτα[c] τὰ κτήματα οὐδενὸς ἄξια καὶ ἡμᾶς[d] οὐδὲν εἶναι,[e] εἰρωνευόμενος δὲ καὶ παίζων πάντα τὸν βίον πρὸς τοὺς ἀνθρώπους διατελεῖ. σπουδάσαντος δὲ αὐτοῦ καὶ ἀνοιχθέντος οὐκ οἶδα εἴ τις ἑώρακε τὰ ἐντὸς ἀγάλματα. ἀλλ' ἐγὼ ἤδη ποτ' εἶ-

Pl. ii. 456. δον, καὶ ἐμοὶ[f] ἔδοξεν οὕτω θεῖα καὶ χρυσᾶ εἶναι καὶ πάγ-

[a] αὐ om ΓΕFrudntέ.—[b] ὃν ς.—[c] σιληνώδες ΑΓΔΞΤΕΡ et plerique.—[x] οὗτως ϛ.—[y] ἐγλυμμένος Δω. ἐγγεγλυμμένος ΓΤDKrtΡτ: γεγλυμμένος [c]ς.—[z] σιληνός ΓΔΞΤΕ Fbnt.—[a] γέμει n.—[b] οὐδεὶς ἂν K.—[c] ταῦτα om Γ.—[d] ὑμᾶς DKrpé.—[e] εἶναι λέγω ὑμῖν ΑΓΔΕFrudntέ, εἶναι λέγων ὑμῖν DKp.—[f] ἐμοὶ ΔΤDKtc: μοι [c]ς.—[g] ἐν βρα-

τὸ ἐρωτικῶς διακεῖσθαι, tum τὸ πάντα ἀγνοεῖν et οὐδὲν εἰδέναι respicit. In hoc vero non solum omnino Silenis similis erat, sed singillatim quoque Silenis illis sculptis, ut qui exteriore quidem specie nihil esse viderentur, aperti vero pulcherrima deorum simulacra manifestarent. Significatur vero Socratis τὸ σιμὸν, quod, Satyrorum ac Silenorum proprium (v. Winkelmann. in Mon. inedit. t. i. p. 44.) libidinis et protervitatis erat indicium. Cf. Aristot. Physiogn. 6. Xenoph. Sympos. iv. 19. v. 6. ubi cf. interpp. Platon. Theaet. p. 143. E. Socratis vultum etiam stupiditatis cujusdam speciem habuisse, satis constat. Cf. Cicer. Tuscul. Quaest. iv. 37. de fato 5. Alexand. Aphrod. de fato 6. Rittershus. Comm. in Salvian. p. 307. Ast.

ὁ γεγλυμμένος] Codd. Vind. et Par. ὁ ἐγγεγλυμμένος. In sequentibus οἴεσθε orationis animandæ causa interpositum est. Sic Lucian. Necyom. §. 14. p. 200. t. i. ed. Schm. Œcon. apud Euseb. Præp. Ev. v. p. 214. A. Ast.

ἡμᾶς οὐδὲν εἶναι] Heusdius Specim. Crit. p. 17. pro ἡμᾶς conjiciebat τιμὰς, quod miror Wyttenbachium in Biblioth. Critic. v. iii. p. iii. p. 68. probasse. Primum enim τιμὰς, præsertim quum præcedat εἰ ἄλλην τινὰ τιμὴν ἔχων cet. et τιμὰς jam verba πάντα ταῦτα τὰ κτήματα continent, admodum friget: deinde ἡμᾶς οὐδὲν εἶναι prorsus genuinum est. Plane enim sic Socrates apud Aristoph. Nub. 223. τί με καλεῖς, ὦ φήμερε; ubi bene Scholiastes addit: ἐλέγετο δὲ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σιληνῷ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν. περιέθηκεν οὖν αὐτῷ, οἷον τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σιληνοῦ φωνήν· ὁ γάρ τοι Πίνδαρος διαλεγόμενον παραγαγὼν τὸν Σιληνὸν τῷ Ὀλύμπῳ τοιούτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους· Ὦ τάλας ἐφήμερα νήπια, βάζεις μοι χρήματα διακομπῶν. Cf. Pindari Fragm. clii. v. iii. p. 140. ed. Heyn. Platonem enim respexisse Pindarum, bene jam observavit Creuzer. Stud. t. ii. p. 291. Ceterum pro ἡμᾶς Par. ὑμᾶς legit, quod nihili est. Vind. 54. et Bas. 2. post οὐδὲν εἶναι addunt λέγω ὑμῖν, ut Ficinus, vobis asserο; Cod. Vind. 126. λέγων ὑμῖν. Ni fallor, illud λέγων et λέγω e glossemate profectum est, verbis ἡμᾶς οὐδὲν εἶναι adscripto, quod ipsam orationem postea invasit. Ast.

ἀνοιχθέντος] Similis imago in Scol. v. Anthol. Gr. t. i. p. 88. Hinc ψυχὴ ἀνεπταμένη (*animus apertus*, Cicer. ad divers. i. 9. *patens*, Tacit. Germ. 22.) Lucian. Nigr. §. 4. t. i. p. 17. Hermot. §. 20. t. i. p. 352. Pallad. Epigr. xc. 6. Anthol. Gr. t. iii. p. 133. In primis respexit h. l. Socrat. in Stob. Serm. i. p. 4. Ast.

θεῖα καὶ χρυσᾶ] Vind. 126. θεῖα καὶ χρηστὰ καὶ χρυσᾶ. Ast.

καλα καὶ θαυμαστά, ὥστε τοιητέον εἶναι ἐν βραχεῖ[g] ὅ τι III. 217.
κελεύοι[h] Σωκράτης. ἡγούμενος δὲ αὐτὸν ἐσπουδακέναι ἐπὶ[i]
τῇ ἐμῇ ὥρᾳ ἑρμαιον ἡγησάμην εἶναι καὶ εὐτύχημα ἐμὸν
θαυμαστον, ὡς ὑπάρχον μοι χαρισαμένῳ Σωκράτει πάντ'
ἀκοῦσαι ὅσα περ οὗτος ἤδει· ἐφρόνουν γὰρ δὴ[j] ἐπὶ τῇ ὥρᾳ
θαυμάσιον ὅσον. ταῦτα[k] οὖν διανοηθείς, πρὸ τοῦ οὐκ εἰωθὼς
ἄνευ ἀκολούθου μόνος[l] μετ' αὐτοῦ γίγνεσθαι, τότε ἀποπέμ-
πων τὸν ἀκόλουθον μόνος[m] συνεγιγνόμην.[n] δεῖ γὰρ πρὸς
ὑμᾶς[o] πάντα τἀληθῆ[p] εἰπεῖν· ἀλλὰ προσέχετε τὸν νοῦν,
καὶ εἰ ψεύδομαι,[q] Σώκρατες, ἐξέλεγχε. ξυνεγιγνόμην[r]
γάρ, ὦ ἄνδρες, μόνος μόνῳ,[s] καὶ ᾤμην αὐτίκα διαλέξεσθαι
αὐτόν μοι ἃ περ ἂν[t] ἐραστὴς παιδικοῖς[u] ἐν ἐρημίᾳ[v] διελεχ-
θείη, καὶ ἔχαιρον. τούτων δ' οὐ[w] μάλα ἐγίγνετο οὐδέν,
ἀλλ' ὥς περ εἰωθει[x] διαλεχθεὶς ἄν[y] μοι καὶ συνημερεύσας[z]
ᾤχετο ἀπιών. μετὰ ταῦτα ξυγγυμνάζεσθαι[a] προυκαλού-
μην αὐτὸν καὶ συνεγυμναζόμην, ὡς τι ἐνταῦθα περανῶν.
συνεγυμνάζετο οὖν μοι καὶ προσεπάλαιε πολλάκις οὐδενὸς
παρόντος. καὶ τί δεῖ λέγειν; οὐδὲν γάρ μοι πλέον ἦν. ἐπει-
δὴ δὲ οὐδαμῇ ταύτῃ ἤνυτον,[b] ἔδοξέ μοι ἐπιθετέον[c] εἶναι II. H. 457.
τἀνδρὶ[d] κατὰ τὸ παρτερὸν καὶ οὐκ ἀνετέον, ἐπειδή περ[e] ἐγ-
κεχειρήκη.[f] ἀλλὰ ἰστέον ἤδη τί ἐστι τὸ πρᾶγμα. προκα-
λοῦμαι[g] δὴ αὐτὸν πρὸς τὸ συνδειπνεῖν, ἀτεχνῶς ὥς περ
ἐραστὴς παιδικοῖς[h] ἐπιβουλεύων. καί μοι οὐδὲ τοῦτο ταχυ
ὑπῆκουσεν, ὅμως δ' οὖν χρόνῳ ἐπείσθη. ἐπειδὴ δὲ ἀφίκετο

καὶ om. b.—[b] κελεύοι ΑΓΔτικεbt: κελεύει °τ.—[i] ἐν n.—[j] δὴ ΑΔΕΥ: ἤδη °ε.—[k] ταῦτ' τ.—[l] μόνος om τ.—[m] μόνῳ DKp.—[n] συνεγενόμην Εδ.—[o] ἡμᾶς ΕΥ.—[p] ἀληθῆ τ.—[q] ψεύσομαι τ.—[r] ξ. DKp.—[s] μόνῳ μόνος Υ.—[t] ἄτε ἂν DKp.—[u] παιδικοῖς μτ Γ, ἀραστικοῖς n.—[v] ἔρημα n.—[w] οὖν w.—[x] εἰώθη F.—[y] ἂν om Krp.—[z] συνεφημερεύσας δ.—[a] ξ. DKp hinc altera manus n fol. 122.—[b] ἤνυττον F.—[c] ἐπιθετον η.—[d] τάνδρὶ DKp τῷ ἀνδρὶ °τ.—[e] δ' DKp.—[f] ἐγκεχειρίκη ΑΔ et μτ Γ, ἐγκεχειρήκει κπτ et μτ u: ἐγκεχειρήκειν °ε.—[g] πρᾶγμα δ προκαλοῦμαι Υ.—

ἕρμαιον] Vid. Aristaen. i. 19. Mox vice ἄνευ ἂν Par. ἄτε ἄν. Dein post διαλεχθεὶς Vind. 126. omittit ἄν, haud sane, an recte. Postremo vice ἀνειδήτερ. Par ἀνειδῆ δέ. Ast.

ἰστέον ἤδη] Wyttenbach. Bibl. Critic. pt. i. p. 50. comp. ἀλλ' ἰστέον ἤδη ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, sed jam ad rem ipsam aggrediendum est. Sensus vero et orationis coh aerentia postulat, ut ἀλλ' ἰστέον opponatur antecedenti οὐκ ἀνετέον; igitur ἰστέον, a verbo εἰδεῖν derivatum (v. Hemsterh. ad Theaet. t. 141.) est: sed jam videndum s. explorandum esse. Ast.

ἕρμαιον δ' οὖν χρόνῳ] Vind. 126. ἕρμαιον δ' ἐν χρόνῳ; recte praefert Bastius vulgatam scripturam: χρόνῳ enim est tandem, v. Valcken. ad Eurip. Phoeniss. p. 108. Mox vice ξυνδειπνῆσαι Vind. omnes δειπνῆσαι. Ast.

τὸ πρῶτον, δεινήσας[i] ἀπιέναι ἐβούλετο. καὶ τότε μὲν αἰσχυνόμενος ἀφῆκα αὐτόν·[j] αὖθις[k] δὲ[l] ἐπιβουλεύσας, ἐπειδὴ ἐδεδειπνήκει, διελεγόμην πόρρω τῶν νυκτῶν, καὶ ἐπειδὴ ἐβούλετο[m] ἀπιέναι, σκηπτόμενος ὅτι οὐψὲ εἴη προσηνάγκασα αὐτὸν μένειν. ἀνεπαύετο οὖν[n] ἐν τῇ ἐχομένῃ ἐμοῦ κλίνῃ, ἐν ᾗ περ ἐδείπνει,[o] καὶ οὐδεὶς ἐν τῷ οἰκήματι ἄλλος καθηῦδεν[p] ἢ ἡμεῖς. [§. 41.] Μέχρι μὲν οὖν δὴ[q] δεῦρο τοῦ λόγου καλῶς ἂν ἔχοι καὶ πρὸς ὀντινοῦν λέγειν· τὸ δ' ἐντεῦθεν οὐκ ἄν μου ἠκούσατε λέγοντος, εἰ μὴ πρῶτον μέν, τὸ λεγόμενον, οἶνος ἄνευ τε παίδων καὶ μετὰ παίδων ἦν ἀληθής,[r] ἔπειτα ἀφανίσαι Σωκράτους ἔργον ὑπερήφανον εἰς ἔπαινον ἐλθόντα ἄδικόν μοι φαίνεται. ἔτι δὲ τὸ τοῦ δηχθέντος ὑπὸ τοῦ ἔχεως[s] πάθος κἄμ'[t] ἔχει. φασὶ γάρ πού τινα τοῦτο παθόντα οὐκ ἐθέλειν λέγειν[u] οἷον ἦν πλὴν[v] τοῖς δεδηγμένοις,
III. 218.
II. ii. 458. ὡς μόνοις γνωσομένοις τε καὶ συγγνωσομένοις εἰ πᾶν[w] ἐτόλμα δρᾶν τε καὶ λέγειν ὑπὸ τῆς ὀδύνης. ἐγὼ[x] οὖν δεδηγμένος τε[y] ὑπὸ[z] ἀλγεινοτέρου καὶ τὸ ἀλγεινότατον[a] ὧν ἄν τις δηχθείη,[b]— τὴν[c] καρδίαν γὰρ[d] ἢ ψυχὴν[e] ἢ ὅ τι δεῖ αὐτὸ[f] ὀνομάσαι πληγείς τε καὶ δηχθεὶς[g] ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ[h]

[i] παιδικοῦ Κ.—[j] συνδειπνήσας Ξσ.—[j] αἰτὸν ἀφῆκα Γ.—[k] καὶ αὖθις Ξ.—[l] δ' ιτρ.—[m] ἠβούλετο ΧΔD.—[n] οὖν om Κ.—[o] ᾗ παρεδείπνει Υ.—[p] καθεῦδεν ΓDp. ἐκάθευδεν Κ.—[q] δὴ om τ, in mg ponit u.—[r] ἀληθές n.—[s] ἔχεος FK.—[t] κἀμ' Διστ: καμὲ °σ.—[u] λέγειν om ΔΚ et pr Ξ.—[v] ἦν φάναι πλὴν ΞΥ.—[w] πάντ' ΞΥ.—[x] ἔγωγ' Γ, hinc ατ ερ ad 103, 10. ἐπίθεσθε.—[y] τε καὶ τχ.—[z] ὑπ' ρβ.—[a] ἀλγεινότερον F, ἀλγεινότατον β.—[b] δηχθῇ ΥDp. δειχθῇ ΧΔΚω et pr Ξ.—[c] τὴν om r.—[d] γὰρ post ψυχὴν ponunt ΧΔDKp, om ΞΥ.—[e] ἢ τὴν ψυχὴν Ξ.—[f] αὐτὸν Υ.—[g] δειχθεὶς n.—[h] σοφίᾳ F.—

σκηπτόμενος] Timæus, Σκηπτόμενος· προφασιζόμενος. Fischr.

§. 41. οἶνος—ἀληθὴς] Vid. Horat. Carm. iii. 21. 15. Epist. i. 5. 16. Eratosth. in Stob. Serm. xviii. p. 163. Athen. ii. 6. p. 37. F. Erasm. Adag. Chiliad. i. Centur. vii. p. 196. Interpp. ad Theocr. (Alcæi) Carm. xxix. 1. Jacobs. ad Anthol. Gr. t. i. p. 314. Ast.

οὐκ ἐθέλειν λέγειν, οἷον ἦν] Vind. 21. οὐκ ἐθέλειν, οἷον ἦν φάναι. Mox Vind. εἰ πάντ' ἐτόλμα. Ast.

ἀλγεινοτέρου] 'Scribendum puto ἀλγεινοτάτου. Manet autem suspensa hæc oratio, et videtur posse dici ἀνανταπόδοτον. Non aliter certe intell. quam si orationis et similitudinis ἀπόδοσις hæc esset, ἐγὼ οὖν δεδηγμένος, καὶ δρῶν ἂν ὑμᾶς, φαῖδρυνε, Ἀγάθωνας—δεδηγμένους, ἐθέλω ὑμῖν λέγειν τὸ ἐντεῦθεν. συγγνώσεσθε γὰρ κ. λ. Stephr.

δεδηγμένος τε ὑπὸ ἀλγεινοτέρου] Vind. 54. δεδ. τε καὶ ὑπὸ ἀλγειν. Bene defendit comparativum Wolfius. In sequentibus Vind. 21. γὰρ omittit, Cod. 126. ponit post ψυχὴν, sed recte habere particulam γὰρ, etiamsi orationem interrumpat, ostendit participium repetitum δηχθείς. Ceterum simili imagine usus est Lucian. Nigrin. §. 38. t. i. p. 29. Schm. Cf. Mer. Casaub. ad Marc. Antonin. x. 34. De re ipsa cf. P. Petit. in Misc. Observ. iii. 15. et Wolf. ad h. l. Ast.

λόγων, οἳ ἔχονται ἐχίδνης ἀγριώτερου, νέου ψυχῆς[i] μὴ[j] ἁψουῦς[k] ὅταν λάβωνται, καὶ ποιοῦσι δρᾶν τε καὶ λέγειν ὁτιοῦν, καὶ[l] ὁρῶν[m] αὖ Φαίδρους, Ἀγάθωνας,[n] Ἐρυξιμάχους, Παυσανίας, Ἀριστοδήμους τε καὶ Ἀριστοφάνας·[o] Σωκράτη[p] δὲ αὐτὸν τί δεῖ[q] καὶ[r] λέγειν, καὶ ὅσοι ἄλλοι;[s] πάντες γὰρ[t] κεκοινωνήκατε τῆς φιλοσόφου μανίας τε καὶ βακχείας· διὸ πάντες ἀκούσεισθε· συγγνώσεισθε γὰρ τοῖς τε[u] τότε πραχθεῖσι καὶ τοῖς νῦν λεγομένοις. οἱ δὲ οἰκέται, καὶ εἴ τις[v] ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἄγροικος,[w] πύλας[x] τάνυ μεγάλας τοῖς ὠσὶν ἐπίθεσθε.[y] ἐπειδὴ γὰρ οὖν,[z] ὦ ἄνδρες, ὅ τε λύγχος ἀπεσβήκει καὶ οἱ παῖδες ἔξω ἦσαν, ἔδοξέ μοι χρῆναι μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτὸν ἀλλ' ἐλευθέρως εἰπεῖν ἃ μοι ἐδόκει. καὶ εἶπον κινήσας αὐτόν, Σώκρατες, καθεύδεις; Οὐ δῆτα, ἦ δ' ὅς. Οἶσθα οὖν ἃ μοι δέδοκται; II. ii. 459.
Τί μάλιστα; ἔφη. Σὺ ἐμοὶ δοκεῖς, ἦν δ' ἐγώ, ἐμοῦ ἐραστὴς ἄξιος γεγονέναι μόνος, καὶ μοι φαίνει[a] ὀκνεῖν μνησθῆναι πρός με. ἐγὼ δὲ οὑτωσὶ[b] ἔχω·[c] πάνυ ἀνόητον ἡγοῦμαι εἶναι σοὶ[d] μὴ οὐ καὶ[e] τοῦτο χαρίζεσθαι καὶ εἴ τι[f] ἄλλο ἦ[g] τῆς οὐσίας τῆς ἐμῆς δέοιτο[h] ἢ τῶν φίλων τῶν ἐμῶν. ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐδέν ἐστι πρεσβύτερον τοῦ ὡς ὅτι[i] βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι, τοῦτο[j] δὲ οἶμαί μοι[k] συλλήπτορα οὐδένα κυριώ-

[i] ψυχὴν δ.—[j] ante μὴ omisi καὶ cum ΧΔΞΠDKrbpτ et pr Ξ.—[k] ἀφυγοῦς Π.—[l] καὶ ὁρᾶν...αὐτὸν om b.—[m] ὁρᾶν Δ.—[n] καὶ ἀγάθωνας Γ.—[o] ἀριστοφάνας ΧΓΔ: ἀριστοφάνους °τ. cauf. Anecd. nostra p. 1191.—[p] σωκράτει Υ.—[q] δεῖν corr Γ.—[r] καὶ om ΧΓΔΞΤDKruεbηρς.—[s] καὶ ὅσοι ἄλλοι om b.—[t] γὰρ om EFθ.—[u] τε add ΔΤDK τε.—[v] εἴ τι ΧΔ.—[w] ἄγροικος ΔΞΤDKrεφ: ἀγροίκους °τ.—[x] πύλας om τ et pr r.—[y] ἐνίθεσθαι Π.—[z] οὖν om F.—[a] φαίνει w.—[b] οὑτωσὶν D.—[c] ἔχω ΧΤDKp: ἔχων °τ.—[d] σοι εἶναι Γ, σοι εἶναι K, εἶναί σε Dp.—[e] καὶ om Υ et pr Ξ.—[f] ὅτι Ernπθ.—[g] εἰ DKp, om pr Ξ.—[h] δέοι Fr, δέῃ r.—[i] ὅσον τι ΔD, ὅτι ὡς τι Χ, ὅσον Kp.—[j] τοῦτο τ

νέου ψυχῆς μὴ ἀφυοῦς] Libri editi post ψυχῆς habent καὶ, quod codd. Vind. recte omittunt. Neque Ficinus videtur hanc particulam reperisse, certe non expressit. De pluralibus, quæ sequuntur, Φαίδρους cet. vid. Valcken. ad Theocr. Adoniaz. 413. C. Astt.

τοῦ τε τότε] Particulam τὲ, quam libri editi ignorant, e codd. Vind. inseruit. Astt.

βεβήλους] Respexit Plato ad versiculos Orphei, ab Justino Martyre aliisque laudatos, φεύγουσι οἱ θέμις ἐστὶ θύρας ὑπὲρ ἀνοσίοισι βεβήλοις πᾶσιν ἀμοῦ. v. Fragm. Orphei ed. Gesner. p. 357. Fiscus. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 60. Astt.

ἐγὼ δὲ οὑτωσὶ ἔχων] Vind. 21. et 126. ἐγὼ δὲ οὑτωσὶ ἔχω· τάνυ cet. Nisi οὑτωσὶ ἔχων respicerent, quæ Alcibiades exponit de sua ipsius inscitia et inopia (πολλοῦ ἐνδεὴς ὢν αὐτὸς ὅτι), præferrem Ficini lectionem: ἐγὼ δὲ, οὑτωσὶ ἔχων (h. e. οὑτωσὶ ἔχοντος: quum ita se res habeat, quum tu amator sis unicus me digna). Vertit enim Ficinus, *equidem cum ita se res habeat*. Ex eo tamen, quod addit, *egoque talis sim*, ipsum in codicibus suis utrumque ἔχων et ἔχω reperisse apparet. Mox Par. ἑαυτοῦ τε καὶ εἰωθότος. Astt.

προσβύτερον] Pollux ii. 12. καὶ πρεσβεύειν, τὸ τιμᾶν, παρὰ Πλάτωνι· καὶ τὸ,

τερον εἶναι σοῦ. ἐγὼ δὴ τοιούτῳ ἀνδρὶ πολὺ μᾶλλον ἂν μὴ χαριζόμενος αἰσχυνοίμην τοὺς φρονίμους, ἢ χαριζόμενος τοὺς τε[l] πολλοὺς καὶ ἄφρονας. Καὶ οὗτος[m] ἀκούσας μάλα εἰρωνικῶς καὶ σφόδρα ἑαυτῷ εἰωθότως[n] ἔλεξεν Ὦ φίλε Ἀλκιβιάδη, κινδυνεύεις τῷ ὄντι οὐ φαῦλος εἶναι, εἴ περ ἀληθῆ τυγχάνει ὄντα ἃ λέγεις περὶ ἐμοῦ, καί τις ἔστ' ἐν ἐμοὶ δύναμις δι' ἧς ἂν σὺ γένοιο ἀμείνων· ἀμήχανόν τι[o] κάλλος ὁρᾷς ἂν ἐν[p] ἐμοὶ καὶ τῆς παρὰ σοὶ εὐμορφίας πάμπολυ διαφέρον. εἰ δὴ[q] καθορῶν αὐτὸ κοινώσασθαί τέ[r] μοι ἐπιχειρεῖς καὶ[s] ἀλλάξασθαι κάλλος ἀντὶ κάλλους, οὐκ ὀλίγῳ[t] μου πλεονεκτεῖν διανοεῖ,[u] ἀλλ' ἀντὶ δόξης ἀληθείαν καλῶν[v] κτᾶσθαι ἐπιχειρεῖς καὶ τῷ ὄντι χρύσεα[w] χαλκείων διαμείβεσθαι νοεῖς. ἀλλ', ὦ μακάριε, ἄμεινον σκόπει, μή σε λανθάνω[x] οὐδὲν ὤν.[y] ἢ τοι[z] τῆς διανοίας ὄψις ἄρχεται[a] ὀξὺ βλέπειν, ὅταν ἡ τῶν ὀμμάτων τῆς ἀκμῆς λήγειν ἐπιχειρῇ· σὺ δὲ τούτων ἔτι πόρρω. Κἀγὼ ἀκούσας, Τὰ μὲν[b] παρ' ἐμοῦ,[c] ἔφην, ταῦτ' ἐστίν, ὧν οὐδὲν ἄλλως εἴρηται ἢ ὡς διανοοῦμαι· σὺ δὲ αὐτὸς οὕτω βουλεύου ὅ τι σοί τε[d] ἄριστον καὶ ἐμοὶ ἡγεῖ.[e] Ἀλλ', ἔφη, τοῦτό γε[f] εὖ λέγεις· ἐν γὰρ τῷ ἐπιόντι χρόνῳ βουλευόμενοι πράξομεν ὃ ἂν φαίνηται νῷν περί τε τούτων καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἄριστον. [§. 42.] Ἐγὼ μὲν δὴ ταῦτα

III. 219.

II. ii. 460.

et pr r.—[k] μου ΑΓΔΕFmscrpts. [l] τε om r.—[m] οὗτος F.—[n] ἑαυτοῦ τε καὶ εἰωθότως ΑΓΔDEFKmscrpts. [o] τοι Α, τε s.—[p] ἐν om pr m.—[q] ἤδη ΥKp.—[r] τε om rt.—[s] καὶ...ἐπιχειρεῖς om Δ, in mg rc habet F.—[t] ὀλίγον DKp.—[u] διανοεῖ mg F.—[v] καλὸν DKp.—[w] χρύσεια DKp.—[x] λανθάνων Υ.—[y] ὢν καὶ F, ὢν n.—[z] ἤτοι mei omnes.—[a] ἄρξεται rt.—[b] μὲν om p.—[c] ἐμοὶ ΑΔΤ et pr Ε.—[d] τε om F.—[e] ἡγεῖ w.—

οὐδὲν ἐστι πρεσβύτερον, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν τιμιώτερον. Fischr.

ἀμήχανόν τε] Vind. 21. et 126. Ald. Bas. 1. et 2. ἀμήχανόν τι κάλλος. Cod. 54. ἀμήχανόν τοι κάλλος. Prius Bastius præfert, quia ὁρᾷς ἂν cum εἴπερ colligere non posse existimat. Sed haud dubie propter optativum præcedentem δι' ἧς ἂν σὺ γένοιο, e quibus sententia verborum sequentium pendet, in ὁρᾷς ἂν κάλλος pro indicativo optativus positus est. Ficinus vertit, *et inest mihi vis quædam, per quam ipse melior fieri possis, et miram in me pulchritudinem conspicis.* Mox Vind. 126. οὐκ ὀλίγον. Ast.

χρύσεα χαλκείων διαμείβεσθαι] Cf. Hom. Il. Z. 236. Strat. Epigr. xlvi. 1. Anthol. Gr. t. iii. p. 78. Martial. ix. 106. Erasm. Adag. Chil. i. Cent. ii. p. 52. Abresch. ad Aristæn. p. 56. Mox vice παρ' ἐμοῦ. Vind. 21. παρ' ἐμοί. Ast.

ἤ τοι τῆς διαν.] Stephl. 'Vel ἤ τοι. Est autem artic. præposit. non postposit. sed accipit accentum ob sequentem voculam encliticam. Paulo post, pro ἐπιχειρῇ, quod est in vet. legitur in præcedentibus ἐπιφῇ, quo nihil significatur.' Scilicet Ald. et Bas. 1. habent ἐπιφῇ· e quo in Bas. 2. recte factum est ἐπιχειρῇ. Nam a librariis mediæ verborum syllabæ non raro omissæ reperiuntur. v. Dorvillius ad Charit. p. 693. s. Fischr.

ἀκούσας τι καὶ εἰπών, καὶ ἀφεὶς ὡς τις βίλη,[E] τετρῶσθαι αὐτὸν ᾤμην. καὶ ἀναστάς γε, οὐδὲ ἐπιτρέψας τούτῳ[h] εἰπεῖν οὐδὲν ἔτι, ἀμφιέσας[i] τὸ ἱμάτιον τὸ ἑαυτοῦ τοῦτον[j]—καὶ γὰρ ἦν χειμών—, ὑπὸ τὸν τρίβωνα κατακλινεὶς τὸν[k] τούτου,[l] περιβαλὼν τὼ χεῖρε τούτῳ τῷ δαιμονίῳ[m] ὡς ἀληθῶς καὶ[n] θαυμαστῷ,[o] κατεκείμην[p] τὴν νύκτα ὅλην. καὶ οὐδὲ ταῦτα αὖ,[q] ὦ Σώκρατες, ἐρεῖς ὅτι ψεύδομαι. ποιήσαντος δὲ[r] δὴ ταῦτα ἐμοῦ οὕτος τοσοῦτον περιεγένετό τε[s] καὶ κατεφρόνησε καὶ κατεγέλασε τῆς ἐμῆς ὥρας[t] καὶ[u] ὕβρισε· καί περ ἐκεῖνό[v] γε ᾤμην τι εἶναι,[w] ὦ ἄνδρες δικασταί· δικασταὶ γάρ ἐστε τῆς[x] Σωκράτους ὑπερηφανίας. εὖ γὰρ ἴστε, μὰ θεούς, μὰ θεάς,[y] οὐδὲν περιττότερον καταδεδαρθηκὼς ἀνέστην[z] μετὰ Σωκράτους ἢ εἰ[a] μετὰ πατρὸς καθηῦδον[b] ἢ ἀδελφοῦ πρεσ- II. ii. 461.

[E] γ' κτρ.—[E] βίλη ΧΔDKp, βίλει r, βούλει n : βίλει °τ.—[h] τοῦτο ΧΔκ, αὐτῷ r.—[i] ἀμφιάσας n : hinc b ad III. 4. ἑσεσθαι.—[j] τοῦτο s.—[k] τὸν om b.—[l] τούτου ΧΔΞ ΥDKκp : τουτουΐ °s.—[m] τούτῳ τῷ δαιμονίῳ τούτῳ κn.—[n] καὶ om DKp.—[o] θαυμαστῷ DK.—[p] κατεκείμην...οὗτος om b : κατεκείνην n, κατ' ἐκείνην τ.—[q] αὖ om ΓΕFrupτφ.—[r] δὴ om Eδ.—[s] τε om n.—[t] τῆς ἐμῆς ὥρας ante καὶ κατεφρόνησε ponit n.—[u] καὶ...ὑπερηφανίας om b.—[v] κεῖνό ΧΔ.—[w] ἦν τι.—[x] τῆς τοῦ Ξ.—[y] μὰ θεοὺς μὰ θεὰς om b, μὰ θεοὺς om ω.—[z] ἀνέστη Δ.—[a] εἰ om ΓDKrubnpr.—[b] καθεύδων

ζ. 42. *βίλει*] Abreschius Lect. Aristaenet. p. 207. putabat, praestare legi *ὥσπερ βίλη*, ita, ut haec verba conjungerentur cum participio *ἀφείς*. Sic enim legisse ei videbatur Aristaenetus, qui l. 2. ep. 4. imitatus esset hunc locum Platonis. Verba Aristaeneti sunt, *καὶ ὥσπερ βίλη τοὺς λόγους ἀφεῖσα πέπτωκεν*, recte. Nam ut Aristaenetus diligenter expressit aliis quoque locis Platonis orationem: ita sane pluralis *βίλη* accommodatior est pluralis *ταῦτα*. Caeterum etiam Firmus legit *ὥσπερ βίλει*: vertit enim, *quasi jaculo quodam*. Fisch.

βίλει] Abreschii emendationem etiamsi Vind. 126. comprobet et per se admodum ingeniosa sit, tamen necessaria non est. Vulgaris quidem est locutio *βίλη ἀφιέναι* verborumque cum jaculis comparatio; sed eadem mens in verbis *ταῦτα ἀφείς*: *haec verba, quasi tela, emittens*; recte tunc sequuntur, quae eandem imaginem exhibent: *ὥσπερ βίλει τετρῶσθαι αὐτὸν ᾤμην*. Non vero *ἀφείς* cum Wolfio ita interpretari, ut intelligas *αὐτόν*, id quod sequentibus tam veram adjectivum, sed per se quoque placere neque, quamvis omisso pronomine *αὐτόν*, praecedente *ταῦτα*, quo *ἀφείς* referri potest, minus dura esset. Schleiermacher plura omisit. Ast.

ἱμαντοῦ τοῦτον] Sic scribendum est ex Ald. Bas. 1. et 2. propter verbum activum *ἀμφιέσας* et ineptum, quem *τοῦτο* fundit, sensum. Etiam Thierschium *τοῦτο* illud offendit, sed proponendo *τούτῳ* solecismum inferre voluisse Platoni virum Graece doctissimum, est quod miretis. Fisch.

τριβώνα] Schol. Augustanus: *τρίβωνα· τρίβων ἐστι στολή τις ἔχουσα σημεῖα, ὡς γραμμάτεια* (l. *γραμμάτια*)*· τριβώνιον δὲ ἱμάτιον παλαιόν*. Inanis vero hinc verborum differentia videtur: nam et *τρίβων* et *τριβώνιον* est pallium usu longo detritum. v. Ferrarius de Re Vestiar. ii. 4. 14. Sed eadem tamen de usu vocabuli *τρίβων* traduntur ab auctore Etymologici M. in v. *τριβωνοφόρος· ὁ φορῶν στολὴν ἔχουσαν σημεῖα, ὡς γραμμάτια*. Fisch.

μετὰ πατρὸς] Cor. Nepos Alcib. ii. 2. 'Iucunte adolescentia amatus est a multis, more Graecorum, in eis a Socrate, de quo mentionem fecit Plato in Symposio, namque cum hujusit commemo-

βυτέρου. τὸ δὴ μετὰ τοῦτο τίνα οἴεσθέ με διάνοιαν ἔχειν, ἡγούμενον μὲν ἠτιμάσθαι,[c] ἀγάμενον δὲ τὴν τούτου φύσιν τε καὶ σωφροσύνην καὶ ἀνδρίαν, ἐντετυχηκότα ἀνθρώπῳ τοιούτῳ οἷῳ ἐγὼ οὐκ ἂν ᾤμην ποτὲ[d] ἐντυχεῖν εἰς φρονησιν καὶ εἰς καρτερίαν;[e] ὥστε οὐδ'[f] ὅπως οὖν[g] ὀργιζοίμην εἶχον καὶ ἀποστερηθείην τῆς τούτου συνουσίας, οὐδ'[h] ὅπῃ προσαγαγοίμην αὐτὸν εὐπόρουν. εὖ γὰρ ἤδη[i] ὅτι χρήμασί τε[j] πολὺ μᾶλλον ἄτρωτος ἦν πανταχῇ ἢ σιδήρῳ ὁ Αἴας, ᾧ τε ᾤμην[k] αὐτὸν μόνῳ[l] ἁλώσεσθαι, διαπεφεύγει[m] με. ἠπόρουν δή,[n] καταδεδουλωμένος τε ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ὡς οὐδεὶς ὑπ' οὐδενὸς ἄλλου[o] περιῆα.[p] Ταῦτά τε[q] γάρ μοι[r] ἅπαντα προὐγεγόνει,[s] καὶ μετὰ ταῦτα στρατεία ἡμῖν[t] εἰς Ποτίδαιαν ἐγένετο κοινὴ[u] καὶ συνεσιτοῦμεν ἐκεῖ. πρῶτον μὲν οὖν τοῖς πόνοις οὐ μόνον ἐμοῦ περιῆν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων· ὁπόταν[v] γοῦν[w] ἀναγκασθείημεν ἀποληφθέντες[x] που, οἷα δὴ
III. 220. ἐπὶ στρατείας, ἀσιτεῖν, οὐδὲν ἦσαν οἱ ἄλλοι πρὸς τὸ καρτερεῖν. ἕν τ' αὖ ταῖς εὐωχίαις[y] μόνος ἀπολαύειν οἷός τ' ἦν,
II. ii. 462. τά[z] τ' ἄλλα καὶ πίνειν οὐκ ἐθέλων, ὁπότε[a] ἀναγκασθείη,

corr Γ.—[c] ἠτιμῶσθαι Kp.—[d] ποτ' p.—[e] εἰς ante καρτερίαν om Ξ.—[f] οὐδ' DKp.—[g] ἂν corr Γ.—[h] οὔθ' Γ.—ὅποι ΞΥιιη, ὅτε ὅπῃ ιc.—[i] ἤδη ΧΔ et pr Γ, ἤδην ιc: ᾔδειν °s.—[j] τε ΧΔDKmp: γε °s.—[k] ᾤμην om n.—[l] εἶναι Γ, μόνον u.—[m] διαπέφευγέ Ξ, διαπεφεύγει Γ: διεκπεφεύγει °s.—[n] τε rt.—[o] ἀλλ' οὔ Υ.—[p] περιῆα DKrbpt, περίηα ιc, περιηα Δ, περιὴα subscripto rc iota Υ, περιῆϊα °s.—[q] τε om K, γε Γ.—[r] γάρ μοι om Υ et pr r.—[s] προυγεγόνει ἅπαντα ΞΥ.—[t] ζμοὶ n.—[u] κοινὴ DFrpt et pr Υ.—[v] ὁπότ' rubnt6: quod verum videtur.—[w] δ' τε F, om ΑΓΔDEFK rubnt6.—[x] libri ἀπολειφθέντες.—[y] τ' αὐταῖς εὐωχίαις r, ταύταις εὐωχίαις ιc.—[z] τά

rantem, se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit.' Fischn.

ὅπωσοῦν] Stephn. 'Scribendum potius ὅπως οὖν. Intell. enim, οὔτ' εἶχον ὅπως ἀργιζοίμην. nam vacat particula οὖν, sicut et alibi.' male. Immo ὁπωσοῦν idem est, quod ὁπωσδήποτε, οἱφθήποτε τρόπῳ, interprete Hesychio: adeo, ut nec vacet particula οὖν, nec necesse sit, ut a particula ὅπως sejungatur. Fischn.

ἀπολειφθέντες ποῦ] Heusdius Specim. Critic. p. 17. ad Phædon. p. 67. D. conj. ἀπολειφθέντος σίτου. Similiter Ficinus vertit, *et si quo in loco, ut accidere solet in bello, commeatus deficeret.* Sed Ficinum ποῦ legisse, probant verba: *quo in loco*, vocem *commeatus* vero perspicuitatis gratia, ut nonnunquam fecit, addere potuit. Nec video, cur ἀπολειφθέντες ποῦ mutari debeat. Ἀπολείπεσθαι enim, *derelinqui, deseri*, in hac orationis serie, ubi de bello sermo est et inopia (ἀσιτεῖν), quidni significet *derelictum esse atque interclusum*, ita ut quovis subsidio, ut commeatu, ut aliis, careas? Ast.

ἕν τ' αὖ ταῖς εὐωχίαις] Par. ἐν τ' αὐταῖς, male. Mox verba οὐκ ἐθέλων Bastio obscura videbantur esse, quapropter post vocem πίνειν interpungi volebat. Sensus vero est, *non concupiscens, studiose sectans bibendi aliarumque ejusmodi rerum voluptatem, tamen, si forte cogeretur, omnibus præstabat.* Ἐθέλειν enim est sæpenumero *concupiscere, studiose sectari et appetere*, v. Markland. ad Lys. p. 616. ed. Reisk. Etiam Schleiermacher aberrasse mihi videtur a vero hujus loci sensu. Ast.

πάντας[b] ἰκράτει, καὶ ὃ πάντων[c] θαυμαστότατον,[d] Σωκράτη μεθύοντα οὐδεὶς πώποτε ἑωράκει[e] ἀνθρώπων.[f] τούτου μὲν οὖν μοι δοκεῖ καὶ αὐτίκα ὁ ἔλεγχος ἔσεσθαι· πρὸς δὲ αὖ[g] τὰς[h] τοῦ χειμῶνος καρτερήσεις—δεινοὶ γὰρ αὐτόθι χειμῶνες—θαυμάσια εἰργάζετο τά τε ἄλλα, καί ποτε[i] ὄντος πάγου[j] οἵου[k] δεινοτάτου, καὶ πάντων ἢ[l] οὐκ ἐξιόντων ἔνδοθεν, ἢ εἴ τις ἐξέροι,[m] ἠμφιεσμένων[n] τε[o] θαυμαστὰ δὴ[p] ὅσα καὶ ὑποδεδεμένων[q] καὶ ἐνειλιγμένων[r] τοὺς πόδας εἰς πίλους[s] καὶ ἀρνακίδας, οὗτος δ'[t] ἐν τούτοις ἐξῄει ἔχων ἱμάτιον μὲν τοιοῦτον[u] οἷόν περ[v] καὶ πρότερον εἰώθει φορεῖν, ἀνυπόδητος[w] δὲ διὰ τοῦ κρυστάλλου ῥᾷον ἐπορεύετο ἢ οἱ[x] ἄλλοι ὑποδεδεμένοι.[y] οἱ δὲ στρατιῶται ὑπέβλεπον αὐτὸν ὡς καταφρονοῦντα σφῶν. [§. 43.] Καὶ ταῦτα μὲν[z] δὴ ταῦτα·[a]

οἷον δ'[b] αὖ τοὐ'[c] ἔρεξε[d] καὶ ἔτλη καρτερὸς[e] ἀνὴρ

om Υ et pr Ξ.—[a] ὁπότ' τδΠΣ.—[b] πάντων b.—[c] ὃ πάντων ὁ πάντων r. ὁπόταν ΧΔD Kp.—[d] θαυμασιώτατον Υ.—[e] ἐωρᾶκει ΧΔΞΥDKp: ἑόρακεν °r.—[f] ἀνθρώπων u.—[g] αὖ om ΕΣr.—[h] τὰς om ΕΥ.—[i] ὁπότε DKp.—[j] ὄντος πάγου ΧΔΞΥDKrp ὄντος τοῦ πάγου °r.—[k] οἷα Π, ὄντως r, om pr r.—[l] ἢ ante οὐκ om ΓDΕΡΚrwcbnpτ6.—[m] ἔξοι Ξ, ἔξοιτ Γ.—[n] ἔχων ἠμφιεσμένων F.—[o] τε...ὑποδεδεμένων om w.—[p] δὴ om Υ et pr Ξ. ἢ ΧΔDKp.—[q] ὑποδεδεμένον καὶ ἐνειλιγμένον F.—[r] ἀνειλιγμένων Π.—

[s] εἰς πίλους om Π.—[t] δ' om Υ.—[u] τοιοῦτον Π.—[v] περ om ΓF.—[w] ἀνυπόδητος ΕΥr.—[x] οἱ om ΥDKp.—[y] ὑποδεδημένοι Π.—[z] μὲν om Π.—[a] δὴ ταύτῃ ΕΥ.—[b] δ' Π.—[c] αὖ τὸ ΓΔDΕK, αὐτὸ Ακπρέ, αὐτῷ F.—[d] ἔρρεξε ΧΔΕ.—[e] κρατερὸς K.—[f] τοτ' p.—

πρὸς δὲ τὰς τοῦ χειμ.] Vind. 126. πρὸς δὲ αὖ τὰς τ. χ. Mon. de verbis τοῦ πάγου οἵου δεινοτάτου cf. Wolf. ad Reizii Ind. de accent. gr. inclinat. p. 98. et quae ibi commentatus in Ephemeridibus Lucanis, quas Landshuti a. 1808. prodiderunt, t. i. pt. i. p. 154. Astr.

ἢ οὐκ ἐξιόντων] Vind. 54. et 126. omittunt ἢ.—Ad verba πίλους καὶ ἀρνακίδας cf. Musgrav. in Stud. Germ. i. p. 17. Jacobs. ad Antiphil. Gr. v. ii. pt. ii. p. 423. et Wolf. ad h. l. Astr.

πίλους] Schol. Augustanus: πιλούς· ἱματίων ἐξ ἐρίου παλαιστὰς γινόμενον εἰς ἑνῶν καὶ χειμῶνος ὥρας. Paulus vii. 171. οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοὺς ποδῶν—ὁ δὲ Πλάτων ἐν Συμποσίῳ, καὶ ἀρνακίδας τοὺς πίλους προστίθησι, 'Ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους τε καὶ ἀρνακίδας. Sed v. 50. τοὺς δὲ περὶ τοὺς ποδὶ πίλους οὐ Πλάτων μόνον ἐν Συμποσίῳ φήσει, 'Ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας—. Hesychius 'Αρνακίδες· ἀρνῶν κώδια. Suidas: ἀρνακίδα· ἀρνακίς, τὸ τοῦ ἀρνοῦ κώδιον, τὸ μετὰ τῶν ἰρίων δέρμα—. Fischn.

οὗτος δ' ἐν τούτοις] Vind. 21. οὗτος ἐν τούτοις, quod Bastius probat, haud recte, solet enim δέ in apodosi adhiberi, v. Valer. ad Aristot. de Rhetor. p. 8. Weisk. de Pleonasm. p. 179. Hermann. ad Viger. p. 803. Astr.

φορεῖν] Ald. φορεῖν quod Cornarius quoque in φορεῖν mutandum monuit. Fischn.

§. 43. οἷον δ' αὖ τόδ'] Steph. 'In praecedentibus editionibus male legitur, Οἷον δ' αὐτὸ δ' ἔρεξε. Homeri enim est versus, quem ad sermonem suum accommodat: sed apud illum legitur etiam 'Αλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε, Od. Δ. 242.' Recte. In Add. Emm. 1. 2. est οἷον δ' αὐτὸ δ' ἔρεξε et apud Homer. l. c. est 'Αλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε· et 271. οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε. Sed apud Platonem legendum esse οἷον

ἐκεῖ ποτὲ[f] ἐπὶ στρατείας, ἄξιον ἀκοῦσαι. ξυννοήσας γὰρ αὐτόθι[g] ἕωλόν τι εἱστήκει[h] σκοπῶν, καὶ ἐπειδὴ οὐ προυχώρει[i] αὐτῷ, οὐκ ἀνίει[j] ἀλλὰ εἱστήκει ζητῶν. καὶ ἤδη ἦν μεσημβρία, καὶ ἄνθρωποι ἠσθάνοντο, καὶ θαυμάζοντες ἄλλος
Il. ii. 463. ἄλλῳ ἔλεγεν ὅτι[k] Σωκράτης ἐξ ἑωθινοῦ φροντίζων τι ἕστηκε. τελευτῶντες[l] δέ τινες τῶν Ἰώνων, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, δειπνήσαντες, καὶ γὰρ θέρος τότε γ'[m] ἦν, χαμεύνια ἐξενεγκάμενοι ἅμα μὲν ἐν τῷ ψύχει καθηῦδον, ἅμα δὲ[n] ἐφύλαττον αὐτὸν εἰ καὶ τὴν νύκτα ἑστηξοι.[o] ὁ δὲ εἱστήκει μέχρι[p] ἕως[q] ἐγένετο καὶ ἥλιος ἀνέσχεν· ἔπειτα[r] ᾤχετ' ἀπιὼν προσευξάμενος[s] τῷ ἡλίῳ. Εἰ δὲ βούλεσθε ἐν ταῖς μάχαις· τοῦτο γὰρ δὴ δίκαιόν γε αὐτῷ[t] ἀποδοῦναι. ὅτε γὰρ ἡ μάχη ἦν ἐξ ἧς ἐμοὶ καὶ[u] ταριστεῖα[v] ἔδοσαν οἱ στρατηγοί, οὐδεὶς ἄλλος ἐμὲ ἔσωσεν ἀνθρώπων ἢ οὗτος, τετρωμένον οὐκ ἐθέλων[w] ἀπολιπεῖν,[x] ἀλλὰ συνδιέσωσε καὶ τὰ ὅπλα καὶ αὐτὸν ἐμέ. καὶ ἐγὼ μέν, ὦ Σώκρατες, καὶ τότε[y] ἐκέλευον σοὶ[z] διδόναι ταριστεῖα[a] τοὺς[b] στρατηγούς, καὶ τοῦτό γέ μοι οὔτε μέμψει[c] οὔτε ἐρεῖς ὅτι[d] ψεύδομαι· ἀλλὰ γὰρ τῶν στρατηγῶν πρὸς τὸ ἐμὸν ἀξίωμα ἀποβλεπόντων[e] καὶ βουλομένων ἐμοὶ διδόναι ταριστεῖα,[v] αὐτὸς προθυμότερος ἐγένου[f] τῶν στρατηγῶν ἐμὲ λαβεῖν ἢ σαυτόν. Ἔτι[g] τοί-

e αὐτόθεν rt et nescio an b.—[b] εἱστήκει ΕΥDK : ἑστήκει °s.—[i] προχώρει Χ.—[j] ἀνήει b.—[k] ὅτι om n.—[l] ἑστήκει καὶ τελ. rt.—[m] γ' add ΧΓΔΞΥDFwκrbnr.—

χ

[n] δ' ιcbpr.—[o] ἑστήξει n.—[p] μέχρι ΓΔFwιcn, μ b : μέχρις °s.—[q] ἕως p.—[r] ἔπειτ' rpr.—[s] προσευξάμενος Δ et corr Χ.—[t] αὐτῷ om Fg.—[u] καὶ om b.—[v] ταρίστεια E.—[w] τετρωμένον οὐκ ἐθέλων ΧΔΤDKrbpr, οὐκ ἐθέλων τετραυμένον n : οὐκ ἐθέλων τετρωμένον °s.—[x] ὑπολιπεῖν om corr u.—[y] ὦ σώκρατες καὶ τότε om b.—[z] αὐτῷ b.—[a] ταρίστεια Εbέ, τάριστα n.—[b] τοὺς...ταριστεῖα om b.—[c] μέμψει κν.—[d] ὡς Ξ.—[e] ἀποβλ. ἀξίωμα Γ.—[f] αὐτὸς δὲ προθ. ἐγένετο b.—[g] ἴδει n.—[h] ὦ ἄνδρες om b.—

δ' αὖ τόδ' ἔρεξε, jam Cornarius ante Stephanum, monuerat. Fisch. Et sic Vind. 21. 54. Ast.

τότε ἦν] Vind. 21. τότεγε ἦν. Mox Codd. Vind. τετρωμ. οὐκ ἐθελ. ἀπολιπεῖν. Bas. 2. οὐκ ἐθέλοντε τετρ. Ast.

χαμεύνια] Schol. August. χαμεύνια· ταπεινὰ κλινίδια. Timæus Χαμεύνια· τὰ ἐπὶ τῆς γῆς στρωννύμενα. Hesychius : Χαμεύνη· στιβάς, καὶ ἡ ταπεινὴ κλινίς· item : χαμεύνιον· κλινίδιον πενιχρόν. Fisch.

βούλεσθε] Steph. ' Post βούλεσθε interpungendum censeo : quum sit aliquot verborum ellipsis, perinde ac si dictum esset, εἰ δὲ βούλεσθε, ἀκούσατε καὶ οἷος ἦν ἐν ταῖς μάχαις. Alioqui talia videri possent subaudienda, ad explendam sententiam, εἰ δὲ βούλεσθε ἀκούειν οἷος ἦν ἐν ταῖς μάχαις, καὶ τοῦτο ἐρῶ.' verissime. Delectatur enim Plato hoc decurtatæ orationis genere, si sit animo loquentium commoto accommodatum. Atque sic jam Ficinus hunc locum intellexit. vertit enim, *In prœliis quoque qualis fuerit, non est silentio prætereundum.* Similis huic locus est Apolog. §. 28. νῦν δέ· οὐ γὰρ ἔστιν. Fisch.

νυν, ὦ ἄνδρες,[h] ἄξιον ἦν θεάσασθαι Σωκράτη, ὅτε ἀπὸ Δη- iii. 221.
λίου φυγῇ ἀνεχώρει τὸ στρατόπεδον· ἔτυχον γὰρ παραγε-
νόμενος ἵππον ἔχων,[i] οὗτος δὲ ὅπλα. ἀνεχώρει οὖν ἐσκεδα- ii. ii. 464.
σμένων ἤδη τῶν ἀνθρώπων[j] οὗτός[k] τε ἅμα καὶ Λάχης· καὶ
ἐγὼ περιτυγχάνω, καὶ ἰδὼν[l] εὐθὺς παρακελεύομαί τε αὐ-
τοῖν[m] θαρρεῖν καὶ ἔλεγον ὅτι οὐκ ἀπολείψω αὐτώ.[n] ἐνταῦ-
θα δὴ[o] καὶ[p] κάλλιον ἐθεασάμην Σωκράτη[q] ἢ ἐν Ποτιδαίᾳ·
αὐτὸς[r] γὰρ[s] ἧττον ἐν φόβῳ ἦ[t] διὰ τὸ ἐφ' ἵππου εἶναι· πρῶ-
τον μὲν ὅσον περιῆν Λάχητος τῷ ἔμφρων εἶναι· ἔπειτα
ἔμοιγε[u] ἐδόκει, ὦ Ἀριστόφανες, τὸ σὸν δὴ τοῦτο, καὶ ἐκεῖ
διαπορεύεσθαι[v] ὥς περ καὶ ἐνθάδε, βρενθυόμενος καὶ τὼφ-
θαλμὼ[w] παραβάλλων, ἠρέμα περισκοπῶν[x] καὶ τοὺς φιλί-
ους[y] καὶ τοὺς πολεμίους, δῆλος ὢν παντὶ καὶ πάνυ πόρρω-
θεν ὅτι[z] εἴ τις ἅψεται τούτου τοῦ ἀνδρός,[a] μάλα ἐρρωμένως
ἀμυνεῖται.[b] διὸ καὶ ἀσφαλῶς ἀπῄει καὶ οὗτος[c] καὶ ὁ ἕτε-
ρος· σχεδὸν γάρ τι τῶν οὕτω διακειμένων ἐν τῷ[d] πολέμῳ
οὐδὲ ἅπτονται, ἀλλὰ τοὺς προτροπάδην φεύγοντας διώκου-
σι. [§. 44.] Πολλὰ μὲν οὖν ἄν τις καὶ ἄλλα ἔχοι[e]
Σωκράτη[f] ἐπαινέσαι καὶ θαυμάσια· ἀλλὰ τῶν μὲν ἄλλων

[h] ἔχων ἵππον Γ.—[i] τῶν ἀνθρώπων ἤδη r.—[k] οἵτοι n.—[l] ἰδοὺ F.—[m] αὐτοῖς Υ, αὐτὸν
δ.—[n] αὐτό Υ.—[o] δὲ Γ.—[p] καὶ om δ.—[q] σωκράτην EFuwδ.—[r] αὐτὸς...ἐκεῖ om δ.
—[s] γὰρ om pr u.—[t] ἢ ΧΔ et pr Γ. ἢ Ξπωκπτ ἦν °τ.—[u] ἔπειτα δ' ἔμοιγ' ὡ ἔμοιγ'
et p.—[v] διεπορεύετο γὰρ δ.—[w] τὼ ὀφθαλμὼ ΓΞΤΕFunδ.—[x] libri παρασκοπῶν.—
[y] φιλίους ΔΥΠΕFuwδnpδ: φίλους °τ.—[z] ὡς p.—[a] τούτου τοῦ ἀνδρὸς] αὐτοῦ δ.—
[b] ἀμύνηται ΧΔDιc.—[c] καὶ οὗτος...ἕτερος om δ.—[d] τῷ om τ.—[e] καὶ ἄλλα ἔχοι ἂν
τις δ.—[f] σωκράτη ΧΓΔΞDFuwδnpτ, σωκράτην Υ: σωκράτους °τ.—[g] ταῦτα τ et

προθυμότεροι—μὲ λαβεῖν] Vid. Plutarch. Alcib. p. 195. A. Athen. v. p. 215. E. Antisth. apud eund. v. p. 216. B. Diogen. Laert. ii. 23. Mor de fuga a Delio vid. Solan. ad Lucian. Ver. Hist. ii. §. 23. t. iv. p. 578. ed. Bip. Astr.

στρατόπεδον] Timæus, Στρατόπεδον λέγεται καὶ τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν —. Fischn.

καὶ Λάχης] Vid. Lach. Dialog. p. 181. B. Cum sequentibus cf. Cicer. de Divinat. i. 54. et Fischer. ad Apolog. p. 110. Astr.

βρενθύομενος] Timæus, Βρενθυόμενος· γαυριώμενος καὶ ὀγκυλλόμενος μετὰ βάρους. Hesychius. Βρενθύεται· μεγαλοφρονεῖ, ἐπαιωρεῖται, ἐναίρεται. Fischn.

βρενθυόμενος] Vid. Aristoph. Nub. 361. ubi cf. Kuster. Athen. v. p. 216. A. Diog. Laert. ii. 28. Antonin. vii. 66. et de voce βρενθύεσθαι Hemsterh. ad Lucian. t. ii. p. 448. Bip. Astr.

σχεδὸν γάρ τι] Bas. 1. 2. τοι. male. nam σχεδόν τι dictum est pro σχεδόν. Fischn.

προτροπάδην] Schol. Augustanus: Προτροπάδην· προδίμως, ἀμεταστρεπτί, μετὰ πρυτροπῆς, ἢ εἰς τοὔμπροσθεν. Hesychius. Προτροπάδην· εἰς τοὔμπροσθεν τετραμμένως, ἢ φεύγων καὶ διώκων, ὡς ἐν μάχῃ. Fischn.

§. 44. Σωκράτη] Sic Par. Vind. 21. 54 quod ut exquisitius præferendum videbatur, dicitur enim, ut λέγειν τινά τι, sic etiam ἐπαινεῖν τινά τι. Vulgo Σωκράτους. Mox ad τῶν μὲν ἄλλων ἐπιτη-

ἐπιτηδευμάτων τάχ' ἄν τις καὶ περὶ ἄλλου τοιαῦτα[b] εἴποι, τὸ[h] δὲ μηδενὶ ἀνθρώπων ὅμοιον εἶναι, μήτε[i] τῶν παλαιῶν μήτε τῶν νῦν ὄντων, τοῦτο ἄξιον παντὸς θαύματος.
Il. ii. 465. οἷος γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐγένετο, ἀπεικάσειεν ἄν τις[j] καὶ Βρασίδαν καὶ ἄλλους, καὶ οἷος αὖ Περικλῆς, καὶ Νέστορα καὶ Ἀντήνορα, εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι· καὶ τοὺς ἄλλους κατὰ[k] ταὐτ'[l] ἄν τις ἀπεικάζοι· οἷος δὲ οὑτοσὶ γέγονε τὴν ἀτοπίαν ἄνθρωπος, καὶ αὐτὸς καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ, οὐδ' ἐγγὺς ἂν εὕροι τις ζητῶν, οὔτε τῶν νῦν οὔτε τῶν παλαιῶν, εἰ μὴ ἄρα εἰ[m] οἷς[n] ἐγὼ λέγω[o] ἀπεικάζοι[p] τις αὐτόν, ἀνθρώπων μὲν[q] μηδενί, τοῖς δὲ Σειληνοῖς[r] καὶ Σατύροις, αὐτὸν[s] καὶ τοὺς λόγους. καὶ γὰρ οὖν καὶ τοῦτο ἐν τοῖς πρώτοις παρέλιπον, ὅτι καὶ[t] οἱ λόγοι αὐτοῦ ὁμοιότατοί εἰσι τοῖς Σειληνοῖς[r] τοῖς διοιγομένοις.[u] εἰ γὰρ[v] ἐθέλει[w] τις τῶν[x] Σωκράτους ἀκούειν λόγων,[y] φανεῖεν ἂν[z] πάνυ[a] γελοῖοι[b] τὸ πρῶτον· τοιαῦτα καὶ ὀνόματα καὶ ῥήματα ἔξωθεν περιαμπέχονται, Σατύρου ἄν[c] τινα ὑβριστοῦ δοράν. ὄνους γὰρ κανθηλίους[d] λέγει καὶ χαλκέας τινὰς καὶ σκυτοτόμους καὶ βυρσοδέψας, καὶ ἀεί[e] διὰ τῶν αὐτῶν ταὐτὰ[f] φαίνεται λέγειν, ὥστε ἄπειρος καὶ ἀνόητος ἄνθρωπος πᾶς ἂν[g] τῶν λόγων καταγε-
III. 222. λάσειε. διοιγομένους[h] δὲ ἰδὼν αὖ[i] τις καὶ ἐντὸς αὐτῶν γιγνόμενος πρῶτον μὲν νοῦν[j] ἔχοντας ἔνδον μόνους εὑρήσει τῶν

δ

pr r, om EFs.—[h] τω F.—[i] εἶναί με ΧΔ.—[j] τις om Υ.—[k] καὶ F.—[l] ταῦτ' πτ : ταὐτ' σ.—[m] post ἄρα add εἰ ΑΔΥιc.—[n] οἷος ιc.—[o] λέγων ΑΔΥιc.—[p] ἀπεικάζει p.—[q] δὲ π.—[r] σιληνοῖς ΑΓΔΞΥΕFruιcδπτs.—[s] αὐτὸν ΑΓΔDEFKruδπτs : αὐτόν τε °σ.—[t] καὶ ὅτι E, καὶ ὅτι καὶ ιc.—[u] διηγομένοις Δ.—[v] δὲ F.—[w] ἐθέλοι ΤΕFruδπτs : p quid habeat non liquet : ἐθέλοι °σ.—[x] τὸν ΑΔDιc.—[y] λόγον ΑΔΞDιc.—[z] ἂν om τ.—[a] πάνυ om ΑΥKp et pr Ξ.—[b] λεῖοι Γ.—[c] ἂν om ΑΔΥDKr et pr Ξ.—[d] καυθηλείους Krρτ.—[e] ἂν π.—[f] ταὐτὰ Διc : τὰ αὐτὰ °σ.—[g] αὖ Υ.—[h] διηγουμένους Διιc.

δευμάτων, ne quis vitium suspicetur, intelligi debet præpositio περὶ vel ἕνεκα (*quod attinet ad*—). Sic Phædr. 261. A. τοίτων δὴ τῶν λόγων. Parmen. p. 129. Phædon. p. 327. Fisch. Quæ quidem explicandi ratio cur Heindorfio ad Charm. p. 89. displicuerit, causam equidem non perspicio. Ast.

Βρασίδαν] Brasidas in pugna ad Amphipolin occidit. V. Wyttenbachius ad Plutarch. de S. N. V. p. 10. Fisch.

Σατύρου ἄν τινα] Vind. 21. omittit ἄν, sed ἄν est *fere, etiam*, particula comparationis omissa. Mox ἄνθρωπος ante πᾶς Par. omittit. Ast.

καυθηλίους] Schol. Augustanus : καυθηλίους· τοὺς βραδεῖς νοῆσαι καὶ ἀφυεῖς, ἀπὸ κάνθωνος, ὃς ἐστιν ὄνος. Suidas, Καυθήλιος· βραδὺς νοῆσαι, ἢ ἀφυὴς, ἢ ὄνος μέγας. Ὄνοι καυθήλιοι commemorantur etiam a Xenoph. Cyrop. vii. 5. 6. Fisch.

βυρσοδέψας] Vid. Ruhnkenius ad Xen. Memor. i. 2. 37. Fisch.

λόγων,[k] ἔπειτα θειοτάτους καὶ πλεῖστ' ἀγάλματ'[l] ἀρετῆς ἐν αὐτοῖς[m] ἔχοντας καὶ ἐπὶ πλεῖστον τείνοντας,[n] μᾶλλον δὲ ἐπὶ[o] πᾶν ὅσον προσήκει σκοπεῖν τῷ μέλλοντι καλῷ κἀγαθῷ ii. ii. 466.
ἔσεσθαι.

Ταῦτ' ἐστίν, ὦ ἄνδρες, ἃ ἐγὼ Σωκράτη[p] ἐπαινῶ· καὶ αὖ[q] ἃ μέμφομαι, συμμίξας ὑμῖν εἶπον ἃ με ὕβρισε. καὶ μέντοι οὐκ ἐμὲ μόνον ταῦτα πεποίηκεν, ἀλλὰ καὶ Χαρμίδην[r] τὸν Γλαύκωνος καὶ Εὐθύδημον τὸν Διοκλείους καὶ ἄλλους πάνυ πολλούς, οὓς οὗτος ἐξαπατῶν ὡς ἐραστὴς[s] παιδικὰ μᾶλλον αὐτὸς καθίσταται ἀντ' ἐραστοῦ. ἃ δὴ καὶ σοὶ λέγω, ὦ Ἀγάθων, μὴ ἐξαπατᾶσθαι[t] ὑπὸ[u] τούτου, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἡμετέρων παθημάτων γνόντα εὐλαβηθῆναι καὶ μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, ὥς περ νήπιον, παθόντα γνῶναι.

§. 4.5. Ἐπόντος δὴ ταῦτα τοῦ Ἀλκιβιάδου γέλωτα γενέσθαι ἐπὶ[v] τῇ παῤῥησίᾳ αὐτοῦ, ὅτι ἐδόκει ἔτι ἐρωτικῶς ἔχειν τοῦ Σωκράτους. τον οὖν Σωκράτη,[w] Νήφειν μοι δοκεῖς, φάναι,[x] ὦ Ἀλκιβιάδη. οὐ γὰρ ἂν ποθ'[y] οὕτω κομψῶς κύκλῳ περιβαλλόμενος ἀφανίσαι ἐνεχείρεις[z] οὗ[a] ἕνεκα ταῦτα πάντα εἰρηκας, καὶ[c] ὡς ἐν παρέργῳ δὴ λέγων, ἐπὶ τελευτῆς αὐτὸ ἔθηκας, ὡς οὐ[d] πάντα τούτου ἕνεκα εἰρηκώς, τοῦ ἐμὲ καὶ Ἀγάθωνα διαβάλλειν, οἰόμενος δεῖν ἐμὲ μὲν σοῦ ἐρᾶν καὶ μηδενὸς ἄλλου, Ἀγάθωνα δὲ ὑπὸ σοῦ ἐρᾶσθαι καὶ μηδ'[e] ii. ii. 467.
ὑφ' ἑνὸς ἄλλου. ἀλλ' οὐκ ἔλαθες,[f] ἀλλὰ τὸ Σατυρικόν σου δρᾶμα τοῦτο[g] καὶ Σειληνικὸν[h] κατάδηλον ἐγίνετο. ἀλλ',

—[l] ἀλλὰ ἀν.—[m] οὖν π.—[k] τὸν λόγον ΧΔ.—[l] πλεῖστ' ἀγάλματ' Γ.—[m] ἑαυτοῖς p.—[n] τείνοντας ΧΔΤΙΒΚp et pr Ξ.—[o] ἔτι ΧΔΚp. ἔτι ἐπὶ ω.—[p] σωκράτη ΔΓΔΞΙΒΚτυτ. σωκράτην ΤΓu: πρ quid habeant, incertum: σωκράτους °s.—[q] ἂν Γ.—[r] χαρωίδα π.—[s] ὕστερ ἐραστὴς ω.—[t] ἐξαπατᾶσθε ΧΔ.—[u] ὑπὸ ΓΔ Κπρ.—[v] ἔτι Γ.—[w] σωκράτην u.—[x] φάναι om Δ.—[y] ποθ' Γ.—[z] ἐνεχείρεις τr.—[a] οὗδ' ΤΒΚ, οὗδ' ΧΔ.—[b] πάντα om Υ et pr Ξ.—[c] καὶ om Υ.—[d] οὐ om pr u.—[e] μὴ Υ et pr Ξ.—[f] ἀλλ' οὐκ ἔλαθες om r.—[g] τοῦτο δρᾶμα r.—[h] σιλη-

Σωκράτη] Sic Cobd. Vind. Vulgo Σωκράτους. Ast.

μέμφομαι, συμμίξας] Malim ἃ μέμφομαι συμμίξας. ὑμῖν εἶπον ἃ λ. Stallb.

καὶ αὖ ἃ μέμφομαι, συμμίξας] Vind. interpungunt καὶ αὖ ἃ μέμφομαι συμμίξας; recissa haec verba sic capiuntur, laesque [laudibus] ea, quae in ipso reprehendo, adjungens, exprobrat eodem ipsius in me injurium ac superbiam. Ast.

νήπιον] Schol. Augustanus: νήπιον. βραχύνεται δὲ νήπιος ἔγνων ἀπὸ τῶν μετὰ τὸ πάθος συνιέντων τὸ ἁμάρτημα. Fischer.

ὥσπερ νήπιον, παθόντα γνῶναι] Vid. Hesiod. Ἔργ. 216. Matth. Miscell. Philolog. v. ii. pt i. p. 4. Jacobs. ad Antholog. Gr. t. vi. p. 61. Ast.

§. 45. τὸ σατυρικόν σου δρᾶμα] Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 230. Ast.

ὦ φίλε Ἀγάθων, μηδὲν πλέον αὐτῷ γένηται,[i] ἀλλὰ παρασπεύαζου ὅπως ἐμοὶ καὶ σὶ μηδεὶς διαβάλῃ.[j] Τὸν οὖν Ἀγάθωνα εἰπεῖν, Καὶ μήν, ὦ Σώκρατες, κινδυνεύεις ἀληθῆ λέγειν· τεκμαίρομαι δὲ καὶ ὡς κατεκλίνη[k] ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ, ἵνα χωρὶς ἡμᾶς διαλάβῃ.[l] οὐδὲν οὖν πλέον αὐτῷ ἔσται, ἀλλ' ἐγὼ παρὰ σὲ ἐλθὼν κατακλινήσομαι. Πάνυ γε, φάναι τὸν Σωκράτη,[m] δεῦρο ὑποκάτω[n] ἐμοῦ κατακλίνου. Ὦ Ζεῦ, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην, οἷα αὖ[o] πάσχω ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. οἴεταί μου δεῖν πανταχῇ περιεῖναι. ἀλλ' εἰ μή τι ἄλλο, ὦ θαυμάσιε, ἐν μέσῳ ἡμῶν ἔα Ἀγάθωνα κατακεῖσθαι.[p] Ἀλλ' ἀδύνατον, φάναι τὸν Σωκράτη.[q] σὺ μὲν γὰρ ἐμὲ[r] ἐπήνεσας, δεῖ δ' ἐμὲ αὖ τὸν[s] ἐπὶ δεξιὸν[t] ἐπαινεῖν. ἐὰν οὖν[u] ὑπὸ σοὶ κατακλινῇ Ἀγάθων, οὐ δή που ἐμὲ πάλιν ἐπαινέσεται, πρὶν ὑπ' ἐμοῦ μᾶλλον[v] ἐπαινεθῆναι.
III. 223. ἀλλ'[w] ἔασον, ὦ δαιμόνιε, καὶ μὴ φθονήσῃς[x] τῷ μειρακίῳ ὑπ' ἐμοῦ ἐπαινεθῆναι· καὶ γὰρ πάνυ ἐπιθυμῶ αὐτὸν ἐγκωμιάσαι. Ἰοὺ ἰού, φάναι τὸν Ἀγάθωνα, Ἀλκιβιάδη,[y] οὐκ ἔσθ' ὅπως ἂν[z] ἐνθάδε μείναιμι, ἀλλὰ παντὸς[a] μᾶλλον με-
II. ñ. 468. ταναστήσομαι, ἵνα ὑπὸ Σωκράτους ἐπαινεθῶ. Ταῦτα ἐκεῖνα, φάναι τὸν Ἀλκιβιάδην, τὰ εἰωθότα· Σωκράτους παρόντος τῶν καλῶν μεταλαβεῖν ἀδύνατον ἄλλῳ. καὶ νῦν ὡς εὐπόρως καὶ πιθανὸν λόγον εὗρεν, ὥστε παρ' ἑαυτῷ τουτονὶ κατακεῖσθαι.

Τὸν μὲν οὖν Ἀγάθωνα ὡς κατακεισόμενον[b] παρὰ τῷ Σωκράτει ἀνίστασθαι· ἐξαίφνης δὲ κωμαστὰς ἥκειν παμ-

νιαῖον ΓΔΞΤΕFmtδ.—[i] lacuna in Τ.—[j] μηδεὶς διαβάλη ΑΔDKmcpr, διαβάλη μηδεὶς Γ, μηδεὶς διαβάλλει Ξ, μηδεὶς διαβάλλει Τ: μηδεὶς διαβάλλῃ σ.—[k] κατεκλίθη Kp.—[l] διαλάβη Κ, διαβάλῃ δ.—[m] σωκράτην u.—[n] ὑπὸ τοῦ Διω.—[o] αὖ om EFunδ.—[p] κατακλίνεσθαι Τ.—[q] σωκράτην απ.—[r] ἐμὲ ΑΔΞΤDKmcp· με σ.—[s] αὐτὸν σ.—[t] ἐπιδεξί' ΔΞΤΚmcpr.—[u] οὖν om p.—[v] μᾶλλον om Tu.—[w] ἀλλ'...ἐπαινεθῆναι om Κ.—[x] φθονήσεις Ξ.—[y] ἀλκιβιάδην Τ, ἀλκιβιάδης F.—[z] ἂν om ΓEFnδ.—[a] πάν-

κατεκλίνη] Ald. Bas. 1. 2. κατακλίνη· male. nam pertinet ad Alcibiadem. Ficinus jam κατεκλίνη legit. vertit enim, *inter te ac me se medium interposuit.* Fisch.

γὰρ ἐμὲ—ἐμὲ αὐτὸν] γὰρ ἐμὲ et ἐμὲ αὐτὸν scripsi, quia hæc pronomina sibi invicem respondent, ideoque propter graviorem significationem accentum inclinare nequeunt. In præcedentibus pro κατακεῖσθαι Bas. 2. legit κατακλίνεσθαι. Ast.

ὅπως ἂν ἐνθάδε] Ald. Bas. 1. ὅπως ἐνθάδε, omissa particula ἄν, quam Stephanus e Bas. 2. recte addidit. Fisch.

πόλλους ἐπὶ τὰς θύρας, καὶ ἐπιτυχόντας ἀνεῳγμέναις ἐξιόντος τινὸς εἰς τὸ ἀντικρυς[c] πορεύεσθαι παρὰ σφᾶς καὶ κατακλίνεσθαι, καὶ βορύβου μεστὰ πάντα εἶναι, καὶ οὐκέτι ἐν κόσμῳ οὐδενὶ ἀναγκάζεσθαι πίνειν[d] πάμπολυν οἶνον. τὸν μὲν οὖν Ἐρυξίμαχον καὶ τὸν Φαῖδρον καὶ ἄλλους τινὰς ἔφη ὁ Ἀριστόδημος οἴχεσθαι ἀπιόντας, ἐ δὲ[e] ὕπνον λαβεῖν, καὶ καταδαρθεῖν πάνυ πολὺ ἅτε μακρῶν[f] τῶν νυκτῶν οὐσῶν, ἐξεγρέσθαι[g] δὲ πρὸς ἡμέραν ἤδη ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων, ἐξεγρόμενος[h] δὲ ἰδεῖν τοὺς μὲν ἄλλους καθεύδοντας καὶ οἰχομένους, Ἀγάθωνα δὲ καὶ Ἀριστοφάνη καὶ Σωκράτη[i] ἔτι μόνους ἐγρηγορέναι καὶ πίνειν ἐκ φιάλης μεγάλης[j] ἐπὶ δεξιά. τὸν οὖν Σωκράτη[k] αὐτοῖς διαλέγεσθαι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ὁ Ἀριστόδημος οὐκ ἔφη μεμνῆσθαι τῶν λόγων· οὔτε γὰρ ἐξ ἀρχῆς παραγενέσθαι[l] ὑπονυστάζειν· τε τὸ μέντοι κεφάλαιον ἔφη, προσαναγκάζειν τὸν Σωκράτη[m] ὁμολο- II. ii. 469.
γεῖν αὐτοὺς τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν[n] ἐπίστασθαι ποιεῖν, καὶ τὸν τέχνῃ τραγῳδοποιὸν ὄντα[o] κωμῳδοποιὸν[p] εἶναι. ταῦτα δὴ ἀναγκαζομένους αὐτοὺς καὶ οὐ[q] σφόδρα ἑπομένους νυστάζειν, καὶ πρῶτον[r] μὲν καταδαρ-

τα F.—[b] καταβησόμενον u.—[c] ἄντικρυ F.—[d] πίνειν om Γ.—[e] ἐ δὲ ΔΤDrpt. ἐμὲ δὲ K, ea de (quod etiam litteram) Ξ, ἔα δὲ Fn, ἐαδε ΓΕwδξ et pr u, ὁ δὲ Δ: οἴκαδε [f]σ. —[f] μακρῶν DKp.—[g] ἐξεγείρεσθαι bFnδ.—[h] ἐξεγρόμενον DKp. ἐξαγρόμενος δ — [i] ἀριστοφάνη καὶ σωκράτη ΑΓΔDFKwξ, ἀριστοφάνη καὶ σωκράτην F, σωκράτη καὶ ἀριστοφάνη Ξ. σωκράτην, καὶ ἀριστοφάνην Υ: Ἀριστοφάνην καὶ Σωκράτη s.—[j] μεγάλης φιάλης Kp.—[k] σωκράτην Fwn.—[l] περιγενέσθαι n.—[m] σωκράτην τωπτ.— [n] τραγωδοποιὸν ΔΤDEKuπzξδξ.—[o] post ὄντα omisi καὶ cum ΑΓΔDEFKrwπρξδ. —[p] κωμῳδιποιὸν ΑΓΔΤDEKπτρξδ et pr u.—[q] ὡς n.—[r] πρότερον ΓΕFrwzξπιτ.—

ἄντικρυς] Timaeus, Ἀντικρὺ κατευθύ, ἀν' εὐθείας. Unde etiam hoc loco pro ἄντικρυς reponendum videri possit ἀντικρύ, praesertim quum Ammonius praecipiat, ἄντικρυς esse idem quod διαβήδην et φανερῶς, sed ἄντικρυ significare ἀν' εὐθείας et ἐξ ἐναντίας. Fischn.

οὐκέτι ἐν κόσμῳ οὐδενὶ ἀναγκ.] Cf. Athen. v. 8. p. 180. B et 192. A. Ast.

ἐκεῖθε ἔφην] Cornarius legendum monuit, ἐκεῖθε. ἐ δὲ ἔφην λαβεῖν nam ἐ δὲ putabat absurpta esse ab ultima praecedentis vocabuli syllaba. Sane et Ficinus ita legit; vertit enim, *atque dein dormisse*; et ipsa res consecutusque verborum ita legi jubent. Fischn.

Illud ἐ δὲ, agnoscunt Guild. Vind. Contra hi guild. omittunt ἐκεῖθε, quod Ficinus quoque non expressit. Ast. ἐκεῖνον, ἐμὲ δὲ ὕπνον λαβεῖν Par. Bip.

ἐξεγρέσθαι] In Ald. ἐξεγρεσθαι, pro quo in Cierm. [Bas. 1.] ἐξεγειρεσθαι sed vet. [Bas. 2.] ἐξεγρεσθαι, a quo est partic. sequens ἐξεγρόμενος. Steph.

πίνειν ἐκ δεξιᾶς] Vid. Casaubon. ad Athen. i. p. 21. B. Ast.

τραγῳδοποιὸν] Ald. Bas. 1. 2. τραγῳδιοποιὸν. At forma altera, ut κωμῳδοποιὸς, Attica est, quam recentiores libraril fere in formam communem mutarunt. vid. ad Apol. 2. Sic Polit. v. p. 464. Bas. 1. libri editi habent τραγῳδοποιὸν sed in Ms. August. inveniuntur scriptum τραγῳδοποιὸν. Fischn.

ὄντα καὶ] Vind. 54. omittit καὶ. Ast.

θεῖν τὸν Ἀριστοφάνη,[a] ἤδη δὲ ἡμέρας γιγνομένης[b] τὸν Ἀγάθωνα. τὸν οὖν Σωκράτη κατακοιμήσαντ'[c] ἐκείνους,[d] ἀναστάντα[e] ἀπιέναι, καὶ αὐτὸς[f] ὡς περ εἰώθει ἕπεσθαι, καὶ ἐλθόντα[g] εἰς[h] Λύκειον, ἀπονιψάμενον, ὡς περ ἄλλοτε τὴν ἄλλην[i] ἡμέραν διατρίβειν, καὶ οὕτω διατρίψαντα εἰς ἑσπέραν οἴκοι ἀναπαύεσθαι.

γιγν i

[a] ἀριστοφάνην Frnkπc.—[b] γενομένης F.—[c] κατακοιμήσαντ' ΓΞΕFuzacnt, κατακοιμησαντ' β : κατακοιμίσαντ' s.—[d] τούτους rτ.—[e] ἀναστάντα...εἰώθει om Γ.—[f] αὐτὸς om ΧΔDEFKrunzacnrst : conf. ad p. 12, 9.—[g] ἐλθόντα οὖν ΣΥ.—[h] ἐς Kp : οἰς [c]s.—[i] ἄλην s.

κατακοιμίσαντ'] Francof. κατακοιμήσαντ'. male : quod ipsum tamen scripturæ vitium est in libris Athenæi v. p. 192. A. Fisch.

αὐτὸς] Stephn. 'Scribitur recte αὐτὸς, quamvis et præcedat et sequatur accusativus, quoniam de se hoc dicere narratur Aristodemus.' h. e. nominativus recte habet, quia subjectum, ut vocant, in eodem positum est casu. Fisch.

τὴν ἄλλην] Stephn. 'In præcedentibus editionibus ἄλλην· sed et Ficinus agnoscit ἄλην.' Recte. Ald. Bas. I. 2. ἄλλην· sed Ficini versio, *diem totum*. Fisch.

ΦΑΙΔΩΝ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΧΕΚΡΑΤΗΣ, ΦΑΙΔΩΝ, ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ,
ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΚΕΒΗΣ, ΣΙΜΜΙΑΣ, ΚΡΙΤΩΝ,
Ο ΤΩΝ ΕΝΔΕΚΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

ARGUMENTUM.

Socrates moriens, rogatu et auctoritate Cebetis et Simmiæ, Thebanorum, docet primo, animam e corpore, tanquam e carcere, profectam non interire statim, sed permanere salvam diu : deinde conatur afferre rationes, quibus animæ æternitas immortalitasque asseratur atque vindicetur ; ita quidem, ut non modo dubitationibus Simmiæ et Cebetis satisfaciat, sed ostendat etiam, aliam fore, post mortem, piorum hominum proborumque animæ sortem, aliam improborum atque impiorum. Sed Plato hunc de immortalitate et æternitate animarum Dialogum inscripsit Phædonis nomine, familiæ Eleaticæ principis, quia eum narrantem fecit ea, quæ Socrates in carcere disseruit illa de quæstione ante, quam cicutam biberet. v. Origenes c. Celsum 3. p. 152. Spenc.

ΦΑΙΔΩΝ.*

Steph. i. 57.

Bek. II. iii. 3.

§. 1. W.

§. 1. Αὐτός, ὦ Φαίδων, παρεγένου Σωκράτει[a] ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ᾗ τὸ φάρμακον ἔπιεν[b] ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, ἢ ἄλλου τοῦ ἤκουσας;

CODICES QUINDECIM,
ΧΓΔΑΞΠΦΤCEGHIL*e*.

[a] σωκράτη pr Υ.—[b] ἔπιε τὸ φάρμακον ΔΦ*s*.—[c] ἐν ἐγὼ ΧΔ*s* et rc Π.—[d] πολιτι-

* Index hujus dialogi non unus idemque, sed varius, est in libris scriptorum veterum, a quibus ille laudatur certatim. Varro L. L. vi. 3. cum ita laudat, 'in quarto' quia est quartus ordine dialogus. v. Valerius Var. Lect. xviii. 2. Sed Aristot. Metaphys. i. 7. p. 279. B. xi. 5. p. 423. A. Origen. contra Cels. viii. p. 350. 352. Laert. ii. 42. Plutarch. Moral. p. 572. B. t. ii. Suid. in Εἴδησιν, Παρουσία, Φαίδων, et alibi: Scholiast. Hermogenis p. 10. Simplicius in Epictet. p. 68. Salm. Clemens Alex. Strom. iv. p. 532. etc. Thom. M. v. Ἀποδύχομαι, Ἄτοπον, Ἰὰν, Πρωτίρα, Πρωΐ, Φαιτῶν, alibique: Etymol. M. in Τυφών. Schol. Synesii περὶ ἐνυπνίων p. 94. 107. Turneb. Theodoret. Θ. Π. i. p. 19. ii. p. 23. v. p. 76. viii. p. 118. xi. p. 154. Alcinous Εἰσαγ. c. 6. Stobæus Eclog. Phys. p. 94. Nemesius N. H. ii. p. 54. Ox. Proclus in Theol. Platon. i. 5. p. 12. i. 26. p. 63. vi. 24. p. 411. etc. Nonnus Συναγ. ἱστορ. v. 30. p. 171. Schol. Callim. in H. in Del. 312. Schol. Hesiodi in Θεογ. p. 240. B. Heins. Schol. Luciani ad Solec. p. 54. t. ii. cum ita citant, *ἐν Φαίδωνι* vel, addito articulo, *ἐν τῷ Φαίδωνι* et *ἐν τοῦ Φαίδωνος*. Sic Macrob. in Somn. Scip. i. 1. 12. 13. Priscian. v. p. 642. Bas. Tertullian. de Anima c. 18. Claudian. Mamert. de Statu Anim. ii. p. 129. Barth. 'in Phædone.' Moeris v. Ἐπιτηδείους habet simpliciter, Πλάτων Φαίδωνι. Etiam a Philostrato VV. Sophist. i. 7. 2. p. 488. vocatur *ὁ Φαίδων ὁ τοῦ Πλάτωνος*· et ex eo ab Eudocia Ion. p. 131. sed ibi male editum est ὃ, τε Φαίδων τοῦ Πλάτωνος, omisso articulo. Theon. Progymn. c. 3. p. 30. Heins. habet: *ἐν διαλόγῳ τῷ περὶ ψυχῆς*. Schol. Synes. p. 106. Turn. *ὁ Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς λόγῳ*. Plutarch. Moral. p. 120. E. t. ii. *ὁ θεῖος Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς—ἐν τῷ περὶ ψυχῆς διαλόγῳ*. Idem Plutarch. Cat. Min. p. 792. E. t. i. et Moral. p. 1013. D. t. ii. Origen. contra Cels. ii. p. 97. Theodoretus Θ. Π. ii. passim: Athenæus xi. p. 504. F. et p. 505. E. xv. p. 679. A. Euseb. Præp. Evang. i. 8. xi. 27. 36. 38. xiii. 6. xiv. 15. Cyrill. Alex. v. p. 181. B. Sext. Empiric. c. Mathemat. iv. p. 335. viii. p. 474. Stephanus Byz. v. Κάρα· Dion. L. ii. 65. iii. 36. 37. 55. Pollux ii. 118. Suidas v. Φαίδων in Cod. Regio (v. Menag. ad Laert. iii. 63.) et v. Εἰδέα, passimque alibi. Etymol. M. v. Τριφασθαι, et Φαῦλος. Photius Lex. apud Piersonum ad Mœr. p. 173. Eustath. ad Odys. B. p. 1470. hunc librum laudant sic: *ἐν τῷ περὶ ψυχῆς* vel *ἐν τῷ περὶ τῆς ψυχῆς*.

ΦΑΙΔ. Αὐτός, ὦ Ἐχέκρατες.
ΕΧ. Τί οὖν δή ἐστιν ἅττα εἶπεν ὁ ἀνὴρ πρὸ τοῦ θανά-

Apud Lucian. p. 375. t. ii. Græv. est *ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθανασίας αὐτῆς λόγῳ*. Uti nos edidimus cum Steph. et Forst. ita legitur in Codd. Tub. Aug. et Ald. Bas. 1. 2. Etiam apud Thom. M. v. *Εἰσῆει* est, Πλάτων *ἐν τῷ Φαίδωνι, ἢ περὶ ψυχῆς*. In versione Ficini est, *Phædo, vel de animi immortalitate, vel de anima*. Cæterum Lucian. p. 345. t. ii. Græv. vocat *τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον* apud Nonnum Συναγ. ἱστορ. i. 16. p. 132. Eton. est, *ὁ Φαίδων, ὁ περὶ ψυχῆς διάλογος Πλάτωνος* apud Plut. Consol. ad Apollon. p. 120. D. t. ii. *ἐν τῷ περὶ ψυχῆς Διαλόγῳ, περί τε τῆς ἀθανασίας αὐτῆς*. Dio Cas. 43. p. 218. C. Leoncl. appellat *τὸ τοῦ Πλάτωνος βιβλίον τὸ περὶ ψυχῆς αὐτῷ γεγραμμένον*. Appian. B. C. ii. p. 800. t. ii. Tol. Πλάτωνος *τὴν περὶ ψυχῆς συγγραφήν*. Callimach. Epigr. 24. Πλάτωνος *τὸ περὶ ψυχῆς γράμμα* (h. e. *σύγγραμμα, librum*. v. Ammonius v. *γράμμα*· et Sext. Empir. c. Mathemat. i. 2. p. 225. s. et Scholia *ἀνέκδοτα* in Dionysii Thracis Τέχνην apud Villoisonum Anecd. Gr. t. ii. p. 172. quorum tamen alterum, *φησί που—κακῶς εἶναι*, jam a Valquenario editum est Animadvers. ad Ammon. i. 13. p. 57. s.): Cicero Tusc. i. 11. ‘ librum, qui est de animo : ib. 43. librum, in quo moritur Socrates :’ Ovidius Ib. 496. ‘ Socratium de nece opus :’ Florus iv. 2. 71. ‘ Platonis librum, qui immortalitatem animæ docet :’ Gellius ii. 18. et Macrobius Saturn. i. 11. ‘ librum divinum de immortalitate animæ :’ Lactantius Institut. iii. 18. 8. ‘ Platonis librum, qui est scriptus de immortalitate animarum :’ Augustin. de Civ. Dei i. 22. ‘ Platonis librum, ubi de immortalitate animæ disputavit :’ Arnobius adv. gentes ii. p. 52. Mair. ‘ volumen, quod Plato de animæ immortalitate composuit.’ Apud Diog. L. iii. 58. additur etiam hic Ἠθικός· quod vocabulum nos quoque addendum, constantis caussa, duximus : nam in reliquis libris editis, et in Codd. Tub. Aug. non legitur. A Tub. etiam nomina personarum, quæ colloquentes inter se inducuntur, absunt, non item ab Aug., in quo tamen pro ὀνόματα legantur numeri *ad*. Sed in ipso ordine neuter codex nomina personarum inter se colloquentium exhibet. Fisch.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ] Hanc ex veteribus acceptam editionibus, et dialogis præscriptam *tabulam personarum, πίνακα τῶν προσώπων τοῦ διαλόγου* supplevi ac distinxi in *πράσωπα πρῶτα* et *δεύτερα*· quod et in Plutarcho factitavi. Nam Phædon Echecrati et aliis narrat Phliunte, quid ultimo vitæ die a Socrate et præsentibus amicis dictum actumque sit. Ergo illi duo sunt *primæ personæ* : hi autem *secundæ* : neque confundi debebant : neque Echecrates, ut in hoc dramate, sic in tabulis pictis locum habuit : quibus hoc argumentum frequens fuisse, Luciani mentione colligitur de Morte Peregrini t. ii. p. 358. *ἢ παρμένετε ἐστ' ἂν γραφεύς τις ἐπελθὼν ἀπεικάσῃ ὑμᾶς, οἵους τοὺς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἑταίρους τῷ Σωκράτει παραγράψωσιν*. Platonis autem dialogi, ratione habita formæ, distribuuntur in *δραματικούς*, in quibus illud *inquam* et *inquit* omittitur : et *διηγηματικούς*, in quibus id interponitur. Plutarch. Sympos. vii. 8. p. 711. B. *Ὥστε γὰρ, εἶπεν, ὅτι τῶν Πλάτωνος διαλόγων διηγηματικοί τινές εἰσιν, οἱ δὲ δραματικοί*. Tertium genus, *μικτούς*, refert Diogen. Laert. iii. 50. *οὐ λανθάνει δὲ ἡμᾶς ὅτι τινὲς ἄλλως διαφέρειν τοὺς διαλόγους φασί· λέγουσι γὰρ αὐτῶν τοὺς μὲν δραματικούς, τοὺς δὲ διηγηματικούς, τοὺς δὲ μικτούς. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν τραγικῶς μᾶλλον ἢ φιλοσόφως τὴν διαφορὰν τῶν διαλόγων προσονόμασαν*· ad quem locum videatur Menagius. Phædon igitur generis est mixti ex utroque. Wyttenb.

ΦΑΙΔΩΝ Η ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ] Hæc est inscriptio in veteribus prodita codicibus, apud veteres frequens Scriptores, ac Thrasylli auctoritate se commendans, cujus *πίνακα* sequitur Diogen. L. iii. 58. in referendis titulis dialogorum Platonis, inter quos hic ita nominatur *Φαίδων, ἢ περὶ ψυχῆς*. Alii multi veterum alterutro cum nomine appellant. Quorum in hac triplice ratione locos diligentia Fischeri collegit. Antiquissimum est ipsius Platonis testimonium in Epist. xiii. p. 728. C.* *ἐπιεικῶς δὲ γιγνώσκεις τοὔνομα Κέβητος· γεγραμμένος γάρ ἐστιν ἐν τοῖς Σωκρατείοις λόγοις μετὰ Σιμμίου Σωκράτει διαλεγόμενος ἐν τῷ περὶ ψυχῆς λόγῳ, ἀνὴρ πᾶσιν ἡμῖν οἰκεῖός τε καὶ εἴνους*. Hanc

* Platonis edit. Læmar. usus est Wyttenbach.

του; καὶ πῶς ἐτελεύτα; ἡδέως γὰρ ἂν[c] ἀκούσαιμι. καὶ γὰρ οὐτε τῶν πολιτῶν[d] Φλιασίων[e] οὐδεὶς πάνυ τι[f] ἐπιχω-

οι

πὼν pr Φ.—[c] τῶν φλιασίων L.—[f] τι Ε, τοι Φ.—[g] ἀπαγγείλαι ΔΦs, ἀπαγγελεῖν G.

enim tam germanum esse, quam ceteras Platonis Lysidem, persuadet nobis Wesselingius in Epist. ad Venemam: ubi et hunc locum attigit p. 41. Proximus antecedit est Aristot. Metaphys. i. 7. Φαίδωνα Platonis citans: item de Generat. et Corrupt. ii. 9. Meteorolog. ii. 2. Favebam vero dialogum Phaedonem genuinum esse, et Platoni abiudicasse, cecinit recentior Poeta in Anthologia G. i. 44. 4. quod falsa canere ostendunt Fabric. B. G. vol. ii. p. 8. 9. et Lyndenius noster, in Disputatione de Platone p. 63. Sed istum errorem res ipsa refutat: qui in libr. Epigrammate quem mendi suspicionem movet, a nobis alibi tractatur. Illud quis mirum absurde, nec tempori vero, contendat, Socratem horum mi dixisse; atque tractari eum consuetudine Platonis, ne fere in omnibus sermonibus Socratem adhibentis. Imo communi more dialogorum, quem Cicero quoque secutus exstat, Varronis Academicus libros dicens, Epist. Div. iv. 8. Facile fateor, ut, cum legerim, putarem nos ad locum esse inter nos, quod nunquam locum esset; sed nostri sermonis dialogorum, non auctoritatis Academici. p. 595. E. mentionem de Gorgia et Phaedone pronunciantis: ἄλλοι δε φασιν ὡς ἀπαγγείλαι ὁ Γοργίας τὸν Πλάτωνος διάλογον, πρὸς τοὺς παρόντας εἶπεν, ὅτι οὐδὲν τούτων οὔτε εἶπεν οὔτε ἤκουσε παρὰ Πλάτωνος: ταῦτά φασι καὶ Φαίδωνα εἰπεῖν ἀπαγγέλοντα τὸν περὶ ψυχῆς quo loco eleganter adhibimus emendationem in exemplo Gronovii ex Cod. Florent. deinde pro παρὰ Πλάτωνος satis probabiliter παρὰ Σωκράτους, *se nil horum neque dixisse, neque a Socrate audivisse.* Et quod ad Atheneum attinet, illud *φασὶ* non certum auctorem significat, et ipsum reprehensorem Platonis iniquiorem quam verioremfalso constat: et monuit Casaubonus ad l. l. p. 378. et ad Diog. L. iii. 35. Quod autem ad duas priores declinationes spectat, his satis respondisse videmur in Disputatione de placito Immortalitatis Animorum, Sect. iv. *de Socrate* p. xxxviii. et xxxix. Hoc autem loco non reticendum est, quod ad historiam literariam hujus dialogi pertinet, veteres Phaedonis interpretes ab Olympiodoro memoratos, Iamblichum, Syrianum, Proclum, ut qui Syriani commentarium amplificaverit. Harpocrationem, Paterium, de quibus quaedam notabimus in his annotationibus. Quibus annumerari debet Galeni liber item perditus, in quo ipsi propositum fuerat ostendere, Platonem in argumentis de Animorum Immortalitate sibi ipsum repugnare: quem librum suum memorat t. i. ed. Bas. de Format. Fœt. p. 221. Wyttenbach.

αὐτὸς, ὦ Φαίδων, — ἤκουσας] Hoc exordii principium duos imitatos esse scriptores, ad utrumque notavit Casaubonus, alterum, Dionem Chrysost. Or. vii. initio: Τόδε μὲν αὐτὸς εἶδον, οὐ παρ' ἑτέρων ἀκούσας, διηγήσομαι; alterum Athenaeum initio operis: Αὐτὸς, ὦ Ἀθήναιε, μετειλημφὼς τῆς καλῆς ἐκείνης συνουσίας τῶν νῦν ἐπιλελοιπότων Δειπνοσοφιστῶν, ἥτις ἀπὸ τῆς πόλεως πολυθρύλητος ἐγένετο, ἢ παρ' ἄλλου μαθὼν τοῖς ἑταίροις διεξέρχει: sic enim penultimum nomen pro ἑτέρους legendum esse, et Casaub. et Salmas. monuit. Hermogenes de Methodo, t. p. 518. vim in diversa significatione pronominis αὐτὸς singularem inesse demonstrat: καὶ παρὰ Πλάτωνι — ' Αὐτὸς, ὦ Φαίδων, παρεγένου; Αὐτὸς, ὦ Ἐχέκρατες.' Ὁ μὲν γὰρ ἤροτο ὡς θαυμάζων καὶ μαθεῖν ζητῶν τῶν παραγενόμενων, ὁ δὲ ἀποκρίνατο σεμνυνόμενος καὶ μέγα φρονῶν. Wyttenbach.

ὁ Φαίδων] Phaedo hic Eleus, cujus nomine inscriptum dialogum hunc laudat praeter ceteros Aristot. Metaph. i. 7. xi. 5. (a multis citatur ὁ περὶ ψυχῆς λόγος s. διάλογος), notus est ille scholae Eliacae auctor, de quo vid. Diog. Laert. vi. 103. Gell. xi. 18. Quocum qui hoc in libro loquitur Echecrates Phliasius, est fortasse Pythagoreus ille, quem commemorant Diog. Laert. viii. 46. Iamblich. Vit. Pythag. c. 35. Heusde.

φάρμακον] Hoc loco significat *cicutam*, *κώνειον*. v. Laert. ii. 35. Seneca Ep. 13. 'Cicuta magnum Socratem fecit:' sed Ep. 67. 'Calix venenatus, qui Socratem transtulit e carcere in coelum.' Unde Socrates a Persio iv. 1. s. vocatur 'barbatus magister, sarbitio tollit quem dira cicuta.' Fischer.

αὐτὸς] Abest ab Aug. *perperam*. Fischer.

ριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε, οὔ τί τις ξένος ἀφῖκται χρόνου συχνοῦ ἐκεῖθεν, ὅς τις ἂν ἡμῖν σαφές τι ἀγγείλαι[8] *οἷός τ'*

ὁ Ἐχέκρατες] De hoc quædam notavit Forster, jam occupata Fabricio B. G. vol. i. p. 501. 513. et nos hæc aliaque observavimus, disertius nunc explicanda. Echecrates igitur Phliasius fuit ex illa ultima successione Pythagoricorum, quos Aristoxenus audivit: ex quo id Diog. L. refert, viii. 46. τελευταῖοι γὰρ ἐγένοντο τῶν Πυθαγορείων οὗς καὶ Ἀριστόξενος εἶδε, Ξενόφιλός τε ὁ Χαλκιδεὺς ἀπὸ Θρᾴκης, καὶ Φάντων ὁ Φλιάσιος, καὶ Ἐχεκράτης καὶ Διοκλῆς καὶ Πολύμναστος, Φλιάσιοι καὶ αὐτοί· ἦσαν δὲ ἀκροαταὶ Φιλολάου καὶ Εὐρύτου τῶν Ταραντίνων. Plura etiam, eodem auctore, narrat Iamblich. Vit. Pythag. §. 250. 251. e quibus hæc ad nostrum argumentum pertinent: *οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Πυθαγορείων ἀπέστησαν τῆς Ἰταλίας, πλὴν Ἀρχύτου τοῦ Ταραντίνου. διορισθέντες δὲ εἰς τὸ Ῥήγιον ἐκεῖ διέτριβον μετ' ἀλλήλων, καὶ τῶν πολιτευμάτων ἐπὶ τὸ χεῖρον προβαινόντων· ἦσαν δὲ οἱ σπουδαιότατοι Φάντων τε καὶ Ἐχεκράτης καὶ Πολύμναστος καὶ Διοκλῆς, Φλιάσιοι, Ξενόφιλος δὲ Χαλκιδεὺς τῶν ἀπὸ Θρᾴκης Χαλκιδέων· ἐφύλαξαν μὲν οὖν τὰ ἐξ ἀρχῆς ἤθη καὶ τὰ μαθήματα, καίτοι ἐκλειπούσης τῆς αἱρέσεως, ἕως εὐγενῶς ἠφανίσθησαν. ταῦτα μὲν οὖν Ἀριστόξενος διηγεῖται·* quibus in verbis primum dedimus *Φάντων τε* pro *τε Φάντων*, ex Memmiano Codice, cujus varias lectiones ad duos Iamblichi libros, hunc et Protrepticum, ex auctione Gronoviana nacti sumus: deinde animadvertendum, post *προβαινόντων* quædam desiderari, quibus significetur, *eos Rhegio relicto in Græciam abiisse*; nam, quod Kuster secundum Obrechtum judicat, illa verba, *προϊόντος — προβαινόντων*, post Χαλκιδέων ponenda esse, nobis frustra esse videtur. Eodem pertinet mentio a Valerio Max. facta, viii. 13. Ext. 3. 'Biennio minor (Gorgia obiit) Xenophilus Chalcidensis Pythagoricus, sed felicitate non inferior; si quidem, ut ait Aristoxenus Musicus, omnis humani incommodi expers, in summo perfectissimæ splendore doctrinæ extinctus est.' Lucian. de Macrobiis, t. iii. p. 221. Ξενόφιλος δὲ ὁ Μουσικὸς, ὡς φησιν Ἀριστόξενος, προσχὼν τῇ Πυθαγόρου φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Gell. Noct. Att. iv. 11. 'Porculis quoque minusculis et hœdis tenerioribus (Pythagoram) victitasse idem Aristoxenus refert. Quam rem videtur cognovisse ex Xenophilo Pythagorico familiari suo, et ex quibusdam aliis natu majoribus, qui ab ætate Pythagoræ non multum aberant.' Aelian. Nat. Anim. ii. 11. p. 81. æquales fere Musicos memorat, Δάμωνα—καὶ Σπίνθαρον, καὶ Ἀριστόξενον, καὶ Ξενόφιλον, καὶ Φιλόξενον. Simplicium τῶν Πυθαγορικῶν φιλοσόφων οἱ τελευταῖοι nominantur a Diodoro Sic. xv. 76. t. ii. p. 62. e quibus Xenophilus a Luciano l. c. memoratur Plinio H. N. vii. 50. et Suida in Ἀριστόξενος. Conferatur Muhm nostri Diatribe de Aristoxeno p. 53. Echecratis etiam meminit Scriptor Epist. Socrat. xxxiii. p. 74. Cicero de Fin. v. 29.— 'cur Plato Ægyptum peragravit, ut a sacerdotibus barbaris numeros et coelestia acciperet? cur post Tarentum ad Archytam? cur ad reliquos Pythagoreos, Echecratem, Timæum, Acronem, Locros, ut cum Socrateum expressisset, adjungeret Pythagoreorum disciplinam, eaque, quæ Socrates repudiabat, addisceret?' Plato Epistola ix. p. 726. A. Ἐχεκράτους δὲ καὶ νῦν ἐπιμέλειαν ἔχομεν, καὶ εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον ἕξομεν, καὶ διά σε, καὶ διὰ τὸν πατέρα αὐτοῦ Φρυνίωνα, καὶ δι' αὐτὸν τὸν νεανίσκον. Quamquam dubium videtur, an is, qui paucis post Socratis obitum diebus cum Phædone loquens inducitur, aliquot interjectis annis Platone ex Italia in Græciam reverso, νεανίσκος dici potuerit: non tamen repugnat. Ἐχεκράτεια Φλιασία numeratur inter mulieres Pythagoricas a Jamblicho Vit. Pythag. §. 267. in fine. Neque abhorret a verisimilitudine, eos, qui ex Italia Phliuntem venissent, Pythagoricos, postea Phliasios cives et dictos et habitos esse. Quid autem Phliunti urbi cum Pythagoreis intercesserit necessitudinis intelligitur ex Pausania ii. 14. p. 140. Pythagoræ proavum Hippasum Phliasium Phliunte Samum migrasse: quocum nominibus paulum mutatis consentit Diog. L. viii. 1. ἔνιοι δὲ (φασὶ) νίὸν μὲν εἶναι Μαρμάκου, τοῦ Ἱππάσου, τοῦ Εὐθύφρονος, τοῦ Κλεωνύμου, φυγάδος ἐκ Φλιοῦντος. Wytt.

τί ἐστιν ἅττα εἶπεν] Dictum est, ut in Theæt. §. 10. *τί ποτ' ἐστιν, ἃ διωνούμεθα·* ubi Stephanus *τίνα* reponendum temere censebat. Sic in Gorg. p. 346. E. *τίνα ποτ' ἐστὶν*, ἃ e Cod. Aug. et Merm. rescribi haud dubie debet *τί ποτ' ἐστὶν*, ἃ, sicut in Parmenid. 23. *ταῦτα δὲ ἀδύνατον ἐφάνη·* ubi Cod. Tub. habet *ἀδύνατα*, a manu correctoris. Fischer.

ἦν[b] περὶ τούτων, πλήν γι[i] δὴ ὅτι φάρμακον πιὼν ἀποθάνοι· τῶν δὲ ἄλλων οὐδὲν εἶχε φράζειν.

[a] ἦν ΑΠΦGs et corr Δ: ἢ °r.—[i] δὲ G.—[i] δὲ s.—[b] τὰ om Γ.—[i] ἡμῖν om s.—

τί οὖν δή ἐστιν ἅττα] τί pro τίνα, de quo dixi ad Gorg. §. 136. Repertur tamen interdum et alterum, velut Æschin. in Tim. p. 156. ed. Reisk. ἐγὼ δὲ τί λέγω κατὰ Τιμάρχου; καὶ τίνα τοῦτ' ἐστὶν, ἃ ἀντιγέγραμμαι; Atque ut mox §. 4. Τί ἦν τὰ λεχθέντα καὶ πραχθέντα, ita §. 116. τίνα δὴ ἦν τὰ μετὰ ταῦτα λεχθέντα; Heind.

τί οὖν δή] Omissum est δή in Aug. et Tub. Voculas οὖν δή sic in interrogatione junctas singulæ paginæ exhibent. Heind.

Φλειασίων] Tub. Φλασίων ut apud Steph. Byz. v. Ἀναγυροῦς exemplum Florent. Φλάσιος. male. Phlius fuit oppidum Sicyoniæ. v. Strabo viii. p. 587. Pro Φλειάσιοι leges analogiæ dici jubebant Φλιούντιοι· v. Cic. ad Att. vi. ep. 2. et apud Diod. Sic. xv. 19. p. 17. t. ii. pro Φλιουντίους Wesselingius, e conjectura Palmerii, recepit Φλιουντίους· aut certe Φλιάσιοι. v. Steph. Byz. v. Φλιοῦς. Sed dicitur etiam Ἀναγυράσιος ab Ἀναγυροῦς. v. Steph. Byzant. v. Ἀναγυροῦς. Fisch.

τῶν Φλ.] Articulus deesse non potuit; addidit e cod. nonnullo Wolf. non ἐπιχωρ. Ἀθην. illustrant Bast. et Schæf. ad Greg. Cor. p. 880. et 982. Buck.

ἐπιχωριάζει] Verbum ἐπιχωριάζειν, *peregre venire et abire in locum*, ut memorandum notavit Stephanus Byzant. v. Χώρα. Τὸ ἐπιχώριον, καὶ ἐπιχωριάζειν, ἐν τῷ περὶ ψυχῆς φησι Πλάτων· quamquam vetus illud frequens. Proxima laudat Priscianus xviii. p. 1200. ' οἱστά τις ξένος ἀφῖκται χρόνου συχνοῦ ἐκεῖθεν' Deinde pro οἱός τ' ἦ, Vind.° A B F, dant οἱός τ' ἦν· quod malim; quia hic locus præteriti temporis significationem postulat. Denique postrema Boissonad. comparat cum simili dictione in Philostrati Heroic. p. 8. Οὐδὲ αὐτὸς λέγει, ὃ ξένος, τὰ ἑαυτοῦ πάθη, πλήν γε δὴ ὅτι ἀποθάνοι μὲν δι' Ἕλενην ἐν Τροίᾳ, ἀναβιῴη δὲ ἐν Φθίᾳ Λαοδαμείας ἐρῶν. Wytt.

ἐπιχωριάζει Ἀθήναζε] ' Significat ἐπιχωριάζειν h. l. *commorari*: et Ἀθήναζε est *Athenas*. Nam Priscianus xviii. p. 721. Illi (Attici) ἐπιχωριάζει εἰς Ἀθήνας καὶ ἐν Ἀθήναις. Et nos, *habitat Romæ* et *habitat Romam*.' Fisch. Alia longe est ratio Latini *habitare*. Atque apud posteriores ἐκεῖσε et δεῦρο pro ἐκεῖ et ἐνταῦθα sæpe poni constat (v. Markl. ad Max. Tyr. Diss. xli. 5.) apud Atticos quum dicitur, quod vulgo dicunt, παρεῖναι εἴς τινα χώραν, παρεῖναι δεῦρο, Soph. Œd. C. 1253. Arist. Lysistr. 62. ἐπιδημεῖν δεῦρο Plat. Parmen. §. 1. ἐπιδημεῖν εἰς τὰ Μέγαρα Demosth. in Near. p. 1357. et sexcenta id genus alia: verba hæc παρεῖναι, ἐπιδημεῖν et similia *accessisse* magis significant, quam *commorari*. Hic autem, quum a ventitantibus Athenas Phliasiis et inde redeuntibus rem comperire potuerit Echecrates, a commorantibus cummaxime Athenis non item, recte Stephanus Thes. iv. p. 663. ἐπιχωριάζειν *ventitandi* significatu positum accepit. Heind.

ὅστις ἂν ἡμῖν—ἦν—] Edd. et Cod. Aug. οἱόστ' ᾖ, cui hic non est locus. Præcedens illud ἀφῖκται si ad præsens tempus referretur, ut idem fere sonaret quod πάρεστιν, *adest*, corrigerem εἴη. Soph. Œd. C. 1167. Ὅρα κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμῖν ἐγγενὴς Ἔσθ', ὅστις ἂν σου τοῦτο προσχρήζοι τυχεῖν. Iliad. E. 192. Ἵπποι δ' οὐ παρίασι καὶ ἅρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην. H. l. quum præteriti temporis significatu accipere illud propter addita hæc χρόνου συχνοῦ oporteat, recte Tub. ἦν, præsertim quum sequatur deinceps εἶχεν. Aristoph. Lysistr. 109. Οὐκ εἶδον οὐδ' ἤκουσα δικτωδάκτυλον, Ὅς ἦν ἂν ἡμῖν σκυτίνη τικουρία. Heind.

οἱός τ' ᾖ] Recte Wolf. docuit, conjunctivum hic requiri: *neque venit, qui narrare possit*. Buck.

φάρμακον] Quoniam promiscue dicitur πιεῖν κώνειον (Lysias in Eratosth. p. 394. in Poliuch. p. 612.) et πιεῖν τὸ κώνειον (Xenoph. Hellen. ii. 3. 56.) hic quoque articulum, quo libri scripti editique carent, ab ipso omissum Platone existimo, quamvis paullo ante idem Echecrates dixerit ἢ τὸ φάρμακον ἔπιεν. Heind.

° His literis designantur Codices Vindobonenses a Bastio collati, cui varias lectiones acceptas retulit Wyttenbachius. A significat Cod. Vindob. 54. B 109. F 89.

1. 58. §. 2. ΦΑΙΔ. Οὐδὲ τὰ[k] περὶ τῆς δίκης ἄρα ἐπύθεσθε ὃν τρόπον ἐγένετο;

ΕΧ. Ναί, ταῦτα μὲν ἡμῖν[l] ἤγγειλέ[m] τις, καὶ[n] ἐθαυμάζομέν γε ὅτι πάλαι γενομένης[o] αὐτῆς πολλῷ ὕστερον φαίνεται ἀποθανών. τί οὖν[p] ἦν[q] τοῦτο, ὦ Φαίδων;

51. iii. 4. ΦΑΙΔ. Τύχη τις αὐτῷ, ὦ Ἐχέκρατες, συνέβη· ἔτυχε γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης ἡ πρύμνα[r] ἐστεμμένη τοῦ πλοίου ὃ εἰς Δῆλον Ἀθηναῖοι πέμπουσιν.[s]

[k] ἤγγειλέ °r.—[n] καὶ om pr Δ.—[o] πάλαι μὲν γενομένης G.—[p] οὖν om ΓΑΤC EHIu et pr G.—[q] ἦν om Δ.—[r] πρύμνη EI.—[s] post πέμπουσιν omisi κατ' ἔτος cum ΔΓΑΣ

§. 2. περὶ τῆς δίκης] 'Non scripsit Plato τὰ περὶ τὴν δίκην, ut §. 4. τὰ περὶ αὐτὸν τὸν θάνατον, sed τὰ περὶ τῆς δίκης, ob verbum ἐπύθεσθε, quod addi sic prepositioni περὶ casum secundum jubet.' Fischerus. Sane verbis sic collocatis οὐδὲ ἄρα ἐπύθεσθε, τίνα τρόπον ἐγένετο subjici debebat τὰ περὶ τὴν δίκην, non τὰ περὶ τῆς δίκης. Nunc legitimum genitivum posuit scriptor. Xenoph. Cyrop. v. 3. 26. ὡς—ἐπεὶ πίθοιτο τὰ περὶ τοῦ φρουρίου, χαλεπῶς ἐνέγκοι. Anab. ii. 5. 37. ὅπως μάθῃ τὰ περὶ Προξένου. Hellen. i. 7. 39. Κόνων—ἔφρασε τὰ περὶ τοῦ Ἐτεοκλείου. vii. 4. 1. Καὶ τὰ μὲν περὶ Εὐφρονος εἴρηται. Quibus locis etsi suppleri potest λεγόμενα s. λέγεσθαι δυνατὰ, pertinere tamen et ipse hæc ad eandem potius rationem existimo, de qua vide ad §. 57. Heind.

ταῦτα μὲν—ἤγγειλέ τις] Hic, ubi particulam μὲν non subsequitur δὲ, post ταῦτα μὲν reticetur, quod loquentis menti obversabatur, ἐκεῖνα δ' οὔ. Similisque in ceteris hujusmodi locis obtinet ellipsis, ut Sophist. §. 80. τοῦτο μὲν οἷόσπερ κἀγὼ διαλέξειν. de Leg. i. p. 628. A. Τοῦτο μὲν ἀληθές. Dio Chrysost. Or. ii. p. 76. Ταῦτα μὲν Ὅμηρος ποιῶν ἠτιᾶτο ὑπὸ Ἡσιόδου, ubi mirtor male abiit Reiskius. Eurip. Orest. 109. Μὴ θάνατον εἴπῃς· τοῦτο μὲν γὰρ οὐ σοφόν. Aristoph. Pace 13. Ἐνὸς μέν, ὦ ἄνδρες, ἀπολελύσθαι μοι δοκῶ. Heind.

ἤγγειλε] Ald. Bas. 1. 2. ἤγγελε. Stephanus inde fecit ἤγγελλε quod post eum retinuere alii dialogorum Platonis editores: ut apud Xen. Cyrop. iv. 1. 11. Junt. et Cod. Alt. ἀπήγγελε sed Ald. ἀπήγγελλε et Cod. Guelf. ἀπήγγειλε. Nos igitur nunc rescripsimus ἤγγειλε. In Xen. Anab. v. 2. 10. ὃ δὲ τοῖς πελτασταῖς πᾶσι παρήγγελλε Suidas v. Διηγκυλημένον legit παρήγγειλε ut in Cyrop. iii. 3. 29. pro παρήγγελλον librarius Cod. Guelf. dedit perperam παρήγγειλον denique in Tub. et Aug. diserte scriptum ἤγγειλε extat. Fischerus.

τύχη τις—ἔτυχε γάρ] Suavis est paronomasia, ex re nata et haussam reddens. Animadvertit eam Plutarch. de Fato p. 572. B. vim verbi συνέβη explicans — καὶ τὸ σπάνιον καὶ παράλογον ἐμφαίνεται τῷ κατὰ συμβεβηκός· οἷον δέ ἐστι τοῦτο εἰ καὶ μὴ ἐκ τῶν ἄρτι βηθέντων, ἀλλ' ἐκ γε τῶν ἐν τῷ Φαίδωνι γεγραμμένων σαφέστατα προστίπτει· γέγραπται δὲ ὧδε· Οὐδὲ τὰ περὶ τῆς δίκης ἄρα ἐπύθεσθε ὃν τρόπον ἐγένετο; Ναί· ταῦτα μὲν ἡμῖν ἤγγειλέ τις· καὶ ἐθαυμάζομέν γε, ὅτι πάλαι αὐτῆς γενομένης, ὕστερον φαίνεται ἀποθανών. Τί ἦν τοῦτο, ὦ Φαίδων; Τύχη τις αὐτῷ, ὦ Ἐχέκρατες, συνέβη· ἔτυχε γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης ἡ πρύμνα ἐστεμμένη τοῦ πλοίου ὃ εἰς Δῆλον Ἀθηναῖοι πέμπουσιν. Ἐν γὰρ τούτοις τὸ ΣΥΝΕΒΗ οὐκ ἀντὶ τοῦ ΓΕΓΟΝΕΝ ἀκουστέον, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἐκ συνδρομῆς τινος αἰτιῶν ἀπέβη. ἄλλου πρὸς ἄλλο γεγονότος· ὁ μὲν γὰρ ἱερεὺς ἔστεφε τὸ πλοῖον ἄλλου χάριν, ἀλλ' οὐ Σακράτους· οἱ δὲ δι' ἕτερον κατεψηφίσαντο αὐτοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ἀποβὰν, παράλογον καὶ τοιοῦτο ἀπέβη, οἷον κἂν ἐκ προνοίας ἐγεγόνει ἧττον ἀνθρώπου τινος ἢ τῶν κρειττόνων· ita hunc locum scribendum censemus, itemque reddidimus Latine in nostra editione: et nunc veluti commentarium huic Platonico apponendum duximus. Eodem spectat simplicius ad Aristot. Phys. ii. p. 79. B. καὶ Πλάτων δὲ τὸ ἀπὸ τύχης τύχην καλεῖ, λέγων ἐν Φαίδωνι, 'Τύχη τις αὐτῷ, ὦ Ἐχέκρατες, συνέβη' ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τύχης τί αὐτῷ συνέβη. Wytt. qui sic in Addend. 'Eadem paronomasia, forte hinc ducta, extat in Achille Tatio i. p. 55.

ΕΧ. Τοῦτο δὲ δὴ[1] τί ἐστιν;

ΦΑΙΔ. Τοῦτό ἐστι τὸ πλοῖον, ὥς φασιν Ἀθηναῖοι,[u] ἐν ᾧ Θησεὺς ποτε[v] εἰς Κρήτην τοὺς δὶς ἑπτὰ ἐκείνους[w] ᾤχετο ἄγων[x] καὶ ἔσωσί τε καὶ αὐτὸς ἐσώθη. τῷ οὖν[y] Ἀπόλλωνι εὔξαντο,[z] ὡς λέγεται, τότε,[a] εἰ σωθεῖεν, ἑκάστου ἔτους θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον· ἣν δὴ ἀεὶ καὶ νῦν[b] ἔτι ἐξ ἐκείνου κατ' ἐνιαυτὸν τῷ θεῷ πέμπουσιν. [§. 3.] Ἐπειδὰν οὖν ἄρξωνται τῆς θεωρίας,[c] νόμος ἐστὶν αὐτοῖς ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ καθαρεύειν[d] τὴν πόλιν καὶ[e] δημοσίᾳ μηδένα[f] ἀποκτιννύ-

ΠΥCEHILa.—[1] δὴ om L. —[u] φασιν οἱ ἀθηναῖοι Ε.—[v] ποτε θησεὺς ΔΦGs.—[w] ἐκείνους om pr G.—[x] ἀγαγὼν El. —[y] γοῦν Gs.—[z] ηὔξαντο ΔΦs.—[a] τότε ἂν λέγεται Φ. —[b] καὶ νῦν ἀεὶ G.—[c] τῆς θεωρίας ἄρξηται L.—[d] καθαρεύειν ΑΓΔΛΞΠΦΥCGHLas :

ἔτυχε γὰρ τύχῃ τινὶ συμβὰν τότε τὸν δρυὸν ἀναστρῶσαι τὸ κάλλος· Phœnicem avem dicit.'

προτεραίᾳ] Thn. M. et ex eo Pharorinus: Πρότερα, ἐπὶ τάξεως· προτεραία δέ, ἐπὶ μόνης ἡμέρας. Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι· ἔτυχε γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης. Fischn.

οἱ Δῆλον — πέμπουσι] His vulgo adjecta κατ' ἔτος neque ad sensum requiruntur h. l. et absunt ab optimis libris Aug. Tub. itemque a Paris. aliquot unde nonnulla benigne mecum communicavit vir ille, cui omnia mea debeo, P. A. Wolfius), tum a Plutarcho loco de Fato p. 572. B. et a germana Ficini versione. Itaque sine dubitatione omisi, præsertim quum quotannis mittatur Delum navem esse, bis in proximis memoretur. πέμπουσι h. l. est πεμπειν εἰώθασι. Heind.

κατ' ἔτος] Delevit Heind. tuitus est Wolf. Bekk.

δὲ δὴ] In Aug. deest δὴ, et Tub. habet τοῦτ' ἔστι. Fischn.

τὸ πλοῖον — καὶ πάλιν δεῦρο] In hanc rem textus laudasse videtur Apollodor. iii. 15. 16. Diodor. Sic. iv. 61. Plutarch. Thes. p. 6. C. Catull. Epithal. Peleï et Thetidis v. 776. Virgil. Æn. vi. 20. Ovid. Met. viii. 170. Hygin. Fab. xli. et alii citati Meursio in Theseo xi. et Regno Athen. iii. 2. De Socratis negotio, navi hac Theseï, Athenæorum annua in Delum θεωρίᾳ, Xenoph. Memor. iv. 8. 2. Plutarch. Nicia p. 525. A. Thes. p. 10. C. De Rep. bene Gerenda p. 786. Callimach. H. in Del. 309. Socrat. Epist. xiv. p. 36. Athan. V. H. i. 16. Liban. Apol. Socr. t. ii. p. 687. D. et Declamat. a Morellio edita p. 160. Himer. Or. iv. p. 370. Wytt.

ἐν ᾧ Θησεὺς] Nimirum Minos, rex Cretæ, necis Androgei filii vindicandæ causa, v. Plutarch. Thes. p. 6. Pausan. i. 27. (Diod. Sic. iv. 61.) Athenienses oppugnatum venerat: sed discessit tandem hac lege, ut ipsi, nono quoque anno, tributi loco Cretam mitterent septenas virgines totidemque pueros, qui devorarentur a Minotauro in Labyrintho. Hi sunt h. l. οἱ δὶς ἑπτὰ ἐκεῖνοι. Theseus quum tertia tributi periodo hoc in numero esset, occidit Minotaurum rediitque cum comitibus Athenas salvus. V. Plut. et Pausan. l. l. Meurs. Thes. 16. Fischn.

τῷ — εἰς Δῆλον] Hæc verba laudantur a Thom. M. in Βούλομαι, ubi ἑκάστου τοῦ ἔτους legitur, sicut apud eundem in Θεωρὸς, et ex eo Pharorinus v. Θεωρίαν ἀπάξειν. Cæterum pro λέγεται Kuster ad Suidam p. 185. t. ii. edidit λέγουσι. Fischn.

θεωρίαν ἀπάξειν] Schol. ad h. l. ἀντὶ τοῦ θυσίαν ἀπενεγκεῖν. Θεωροὶ δέ εἰσιν οἱ πεμπόμενοι θῦσαι καὶ θεραπεῦσαι τὸν θεόν· ἔθεν καὶ αἱ ὁδοὶ δι' ἃν ἐπορεύοντο, θεωρίδες κέκληνται· ἐκαλοῦντο, καὶ τὰ διδόμενα θεωρικὰ, καὶ ἡ ναῦς ἡ εἰς Δῆλον πεμπομένη Θεωρὶς, καὶ ὁ ἱερεὺς Θεωρός. Vid. Spanhem. ad Callim. h. in Del. v. 314. p. 581. De voc. θεωρία v. Valcken. ad Ammon. p. 92. Conf. Wessel. ad Diod. iv. 53. Heind.

καὶ νῦν ἔτι] Plutarch. Thes. p. 10. C. τὸ δὲ πλοῖον ἐν ᾧ μετὰ τῶν ἑπτάδων ἐκλεσε καὶ πάλιν ἔσωσε, τὴν τριακόντορον, ἄχρι τῶν Δημητρίου τοῦ Φαληρέως χρόνων διεφύλαττον οἱ Ἀθηναῖοι. Heind.

§. 3. ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ] Quum essent τὰ Δήλια Xenoph. Mem. iv. 8. 2. Conf Plut. Criton. p. 43. C.—Mox post Δῆλον e Tub. inserui τε. Heind.

ναι, πρὶν ἂν εἰς Δῆλόν τε[k] ἀφίκηται[h] τὸ πλοῖον καὶ πάλιν δεῦρο· τοῦτο δ' ἐνίοτε ἐν πολλῷ χρόνῳ γίγνεται, ὅταν τύχωσιν ἄνεμοι[i] ἀπολαβόντες[j] αὐτούς. ἀρχὴ δ' ἐστὶ τῆς θεωρίας

καθαριεῖν [e]s Γ.—[c] ὡς Γ.—[i] οὐδένα Ξ.—[g] τε add Π♦GDa.—[h] ἀφίκοιτο G.—[i] ἄνεμοι

καθαρεύειν] Ald. Bas. 1. 2. Steph. Furst. *καθαριεύειν*. Stephanus conj. *καθαρεύειν* uti jam ediderat Turnebus: neque aliter legit Meursius Thes. c. 16. p. 62. Quæ forma verbi ut fuerit usitatior tamen nec altera temere est rejicienda. Nam quidni ab *καθάριος*, vel *καθάρειος* (Pollux vi. 27. *ὁ γὰρ καθάρειος διωτικόν· καίτοι τὸ καθαρεῖος παρὰ Ξενοφῶντι εἴρηται*· locus est Cyrop. i. 3. 7. ubi Junt. et Ald. habent *καθαρείως*· sed Stephanus edidit *καθαρίως*, ut in Cod. Guelf. et Altorf. scriptum est: quum Cod. Brem. librarius scripserit perperam *καθαρῶς*), duci potuerit verbum *καθαρεύειν*, ut *καθαρεύειν* ab *καθαρός*? quod vim haberet verbi *καθαίρειν* (Laert. i. 110. 112. ii. 44.) pro quo apud Theophrast. Charact. 16. est *καθαρίζειν*, h. e. *expiare, lustrare*. At quum verba *καθάριος* et *καθαριότης* de *munditia* tantum et *elegantia* ponantur: v. Casaubon. ad Strabon. iii. p. 232. et Valquenarius ad Xen. Memor. ii. 1. 22. quum in Cod. Tub. et Aug. diserte scriptum *καθαρεύειν* invenerimus: recte a nobis Platoni hanc verbi formam reddi posse putavimus, ita, ut haberet vim activam: quæ ut ei tribuatur, postulare videntur, et sequentia verba, et verba *νόμος ἐστὶν αὐτοῖς*. Ficin.

καθαριεύειν] Forma nec in Lexicis prodita, nec mihi, quod sciam, observata: secundum analogiam quidem proba, quippe a *καθάριος, puritatis studiosus, καθαριεύειν* notet *puritati studere*, ut a *καθαρὸς, purus*, est *καθαρεύειν, purum esse*: attamen hoc loco suspecta, quod omnes nostri codices usitatum *καθαρεύειν* præbent. Atque sic etiam citat L. Kuster in Ep. ad Fabric. p. 287. cujus verba juvat referre: 'Serranus: *Lege cautum est, ut interea urbs expietur*: Ficinus: *Ex lege interim lustrant urbem*. At vero *καθαρεύειν* neque significat *expiare*, neque *lustrare*: sed simpliciter *purum esse*, sive *pollutionis expertem*, significatione neutra, ut grammatici loquuntur. Secundum mentem igitur Platonis, Athenienses ab eo tempore, quo navem sacram in Delum mittebant, usque ad ejus reditum, nihil publice committebant, quo urbem suam pollui posse crederent. Credebant autem pollui suppliciis capitalibus, quibus proinde toto illo temporis intervallo, ut Plato hic testatur, abstinebant. Sic igitur urbs poterat *καθαρεύειν*, nulla quamvis lustratione, sive expiatione *intercedente*.' Hoc sensu *καθαρεύειν τινος* sæpe dicitur: veluti in simili caussa Plutarchus in Phocione, qui, festo die in carcere cicuta sumta, mortem obiisset, contra morem veterem, p. 758. F. *ἐφάνη δὲ τοῖς μὴ παντάπασιν ὠμοῖς καὶ διεφθαρμένοις ὑπ' ὀργῆς καὶ φθόνου τὴν ψυχὴν, ἀνυσιώτατον γεγονέναι τὸ μηδ' ἐπίσχειν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μηδὲ καθαρεῦσαι δημοσίου φόνου τὴν πόλιν ἐυρτάζουσαν.* Absolute *καθαρεύειν, purum esse, purum se servare* est apud eumdem Defect. Orac. p. 435. D. Sympos. v. 10. p. 685. A. Xenoph. Hier. iv. 4. Wyttenb.

καθαρεύειν] In Edd. vulgatum *καθαριεύειν* si usquam usurpatum extaret, ad munditiem in cultu victuque spectaret. V. Valcken. ad Xenoph. Mem. ii. 1. 22. *καθαρεύειν, purum esse nec suppliciis pollui*, quod jam edidit Turneb. et legit Meurs. Thes. c. 16. præbent Aug. et Tub. Heind.

οἱ ἄνεμοι ἀπολαβόντες αὐτοὺς] *Si venti eos interceperint*. Exquisitum hac significatione verbum *ἀπολαμβάνειν* forte in caussa fuit, ut ab eo aberrarent quatuor codd. Vindobonenses; quorum[*] D E G dant *ἀποβαλόντες*; C *ἀπελαύνοντες*. Sic Plato Menex. p. 406. F. *ἀπειλημμένων ἐν Μιτυλήνῃ τῶν νεῶν*. Plutarch. de primo frigido p. 953. D. *βοηθῆσαι ταῖς θυάσιν ἀπειλημμέναις ὑπὸ πνεύματος χαλεποῦ καὶ χιόνος*. Philostrat. Heroic. p. 741. *κἂν ἄνεμοι τὴν ναῦν ἀπολάβωσι*. Latinis exquisite dicitur *deprehendere*; de quo verbo videas Burmann. ad Phædr. v. 4. 10. et quos ibi citat. Nec tamen hæc forma temere intrudenda aliis locis v. c. Dio Chrys. Or. lxiii. p. 389. D. *εἰς ἂν παρῇ ὁ ἄνεμος, ἐκεῖνοι ἦλθον ὅπου ἤθελον. οἱ δὲ ἀπολει-*

[*] Ex hisce literis C significat Cod. Vindob. 80. D 21. E 116. G 250. omnes a Bastio collatos.

ἐτειδὰν[k] ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος στέψῃ τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου· τοῦτο δ' ἔτυχεν, ὡς πρ λέγω, τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης γεγονός. διὰ ταῦτα καὶ πολὺς[l] χρόνος ἐγίνετο τῷ Σωκράτει ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ὁ μεταξὺ τῆς δίκης τε καὶ τοῦ θανάτου.

§. 4. ΕΧ. Τί δὶ[m] δὴ τὰ[n] περὶ αὐτὸν τὸν θάνατον, ὦ Φαίδων; τί[o] ἦν τὰ λεχθέντα καὶ[p] πραχθέντα, καὶ τίνες οἱ παραγενόμενοι τῶν ἐπιτηδείων τῷ ἀνδρί; ἢ οὐκ εἶων οἱ ἄρχοντες παρεῖναι, ἀλλ' ἔρημος ἐτελεύτα φίλων; ς. ii. iii. 5. W.

τύχωσιν s, τύχωσιν οἱ ἄνεμοι Ες.—[k] ἐτοβαλόντες Υ.—[l] ἐτειδὴ ἂν Δ.—[m] καὶ ὁ τοῦτο τ.—[n] δαὶ Γ et corr Χ.—[n] δὴ καὶ τὰ L.—[o] τίνα ΧΔε.—[p] καὶ Χ.—[q] : ἀλλὰ παρ-

φθέντες ἐν πελάγει μέσῳ μάτην ὀδύρασθαι· i. e. *quos vero ventus in medio mari deflet.* Liban. Orat. Basilica t. ii. p. 140. D. πλοῖον στρογγύλον—ἐξῶσται δὲ ἀπολαμβάνοντες πρὸς τὸ ἀπίραντον ἐκφέρουσι πέλαγος. Retinenda vulgatum. Wytt.

ὅταν τύχωσιν ἄνεμοι] Demosth. de Cherson. p. 98. δέκα μῆνας ἀπογενομένου τἀνδρώπου καὶ νότῳ καὶ χειμῶνι καὶ πνεύμασιν ἀπολαφθεῖσιν, ὥστε μὴ ἂν δύνασθαι ἐπανελθεῖν οἴκαδε. Sollert ἀπολαμβάνειν quoniam omnino significat *intercludere, intercipere*, de ventis quoque a proposito itinere excludentibus proprium est vocabulum. Vid. Dorvill. ad Charit. iii. 3. p. 363. ed. Lips. et conf. Wesseling. ad Herodot. ii. 115. Verbo ἄνεμοι praefixum vulgo οἱ cum Aug. Tub. et Par. omisi. Herodot. l. l. ὅσοι ὑπ' ἀνέμων ἤδη ἀπολαμφθέντες ἦλθον etc. Philostrat. Heroic. c. 19. laudatus ibi a Wessel. κἂν ἄνεμοι ναῦν ἀπολάβωσι. Heind.

πολὺς χρόνος] Libri editi omnes habent ὁ πολὺς χρόνος. Nos vero induximus articulum, Cod. Aug. et Tub. auctoritate. Nam ὁ πολὺς est fere πλεῖστος, quod quidem prave intelligi non plane abhorret ab hoc loco, quum spatium triginta dierum dici recte etiam longissimum tempus possit: deinde verba πολὺν χρόνον magis respondent verbis τοῦτο δ' ἔδοξε ἐν πολλῷ χρόνῳ γίγνεσθαι. Sensus est, 'triginta dies in carcere, et exspectatione mortis, excepit Socrates' quae sunt verba Senecae Ep. 70. Xen. Memor. iv. 8. 2. Ἀνάγκη μὲν γὰρ ἐγένετο αὐτῷ, μετὰ τὴν κρίσιν τριάκοντα ἡμέρας βιῶναι, διὰ τὸ Δήλια μὲν ἐκείνου τοῦ μηνὸς εἶναι, τὸν δὲ νόμον μηδένα ἐᾶν (Junt. l. 2. vitiose, ἐὰν) δημοσίᾳ ἀποθνήσκειν, ἕως ἂν ἡ θεωρία ἐκ Δήλου ἐπανέλθῃ. Suidas v. Σωκράτης·—ἐβέβετο οὖν ἐπὶ πολὺ, μέχρις ἂν ἡ ἀπὸ Δήλου θεωρὶς ἀφίκηται. Laert. ii. 42. καὶ δεθεὶς μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας ἔπιε τὸ κώνειον. Sed Menagius legendum censebat μετὰ πολλὰς ἡμέρας. vere, ut opinor. Fischer.

ὁ πολὺς χρόνος] Quum Phaedo h. l. respiciat superiora illa Echecratis, ἐθαυμάζομεν ὅτι, πάλαι γενομένης τῆς δίκης, πολλῷ ὕστερον φαίνεται ἀποθανών, tempus igitur jam designatum intelligat, retinui in his articulum, licet in Aug. et Tub. omissum. Heind.

ς. 4. τῶν ἐπιτηδείων] *Familiarium*, declaratur proximo φίλων. Pertinet huc Maximi gl. p. 164. Ἐπιτηδείους, οὐκ ὥσπερ οἱ τοῖς Ὑπομνήμασι μόνους τοὺς ἐκ γένους προσήκοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑταίρους, ὡς Πλάτων Φαίδωνι. Significantur autem Grammaticorum Scholia nomine Ὑπομνήμασι. Wytt.

A Plutarcho vocantur ἑταῖροι de an. tranquil. p. 466. E. t. ii. καὶ Σωκράτης μὲν ἐν δεσμωτηρίῳ φιλοσοφῶν διελέγετο τοῖς ἑταίροις. Fischer.

οἱ ἄρχοντες] Int. οἱ ἕνδεκα. de quorum munere et potestate praeter alios nuper accurate eruditeque egit J. O. Sluiterus in Lectt. Andocid. p. 256. sqq. cf. infra ς. 150. Apolog. Socr. p. 39. E. τοῖς δ' ἀποψηφισαμένοις ἡδέως ἂν διαλεχθείην—ἐν ᾧ οἱ ἄρχοντες ἀσχολίαν ἄγουσι καὶ οὕτω ἴρχομαι οἱ ἀθθέντα με δεῖ τεθνάναι. Heind.

φίλων] Tub. ἡμῶν. male. Fischer.

ΦΑΙΔ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ παρῆσάν τινες,[q] καὶ πολλοί γε.

ΕΧ. Ταῦτα δὴ πάντα προθυμήθητι ὡς σαφέστατα ἡμῖν ἀπαγγεῖλαι, εἰ μή τίς σοι ἀσχολία τυγχάνει[r] οὖσα.

ΦΑΙΔ. Ἀλλὰ σχολάζω[s] τε[t] καὶ πειράσομαι ὑμῖν[u] διηγήσασθαι· καὶ γὰρ τὸ μεμνῆσθαι Σωκράτους καὶ αὐτὸν λέγοντα[v] καὶ ἄλλου ἀκούοντα ἔμοιγε ἀεὶ πάντων ἥδιστον.[w]

§. 5. ΕΧ. Ἀλλὰ μήν, ὦ Φαίδων, καὶ τοὺς ἀκουσομένους γε τοιούτους ἑτέρους[x] ἔχεις. ἀλλὰ πειρῶ ὡς ἂν δύνῃ ἀκριβέστατα διελθεῖν[y] πάντα.

ἥσάν τινες: plerique.—[q] τινγχάνουσα Π.—[r] σχολάζων ν.—[t] γε ΧΔΠΦΥGs.—[u] ἡμῖν Φ.—[v] λέγοντα...τοιούτους om L.—[w] ἥδιον mg Ἄ.—[x] ἑταίρους ΔΦΗ cum corr

ἀλλὰ παρῆσαν] Meibomius in marg. Bas. 2. ante ἀλλὰ inseruerat nomen Εχ. et ante verba καὶ πολλοί γε nomen Φαι. e Cod. vet. Fisch.

παρῆσάν τινες, καὶ πολλοί γε] *Aderant quidam, et multi adeo.* Diximus de hac figura ad Plutarch. de S. N. V. p. 125. similibus ex Platone locis allatis. *Pauci quidam* potius, quam *multi quidam*, analogiæ congruere videatur; si quidem ipsum τινὲς, *quidam*, paucitatem significat. At usus hic invaluit, ut τινὲς, tanquam genus, utramque speciem complectatur, πολλοὺς et ὀλίγους. Sic Plutarch. Catone Maj. p. 350. C. τοῦ βασιλέως καλοῦντος αὐτὸν ἐπὶ πολλοῖς τισι ταλάντοις· *quum Persarum rex Hippocratem ad se vocaret, multorum talentorum mercede proposita.* Catone Min. p. 768. D. πολλοῖς τισιν ὑποζυγίοις — ἀπαντήσας. Antonio p. 928. C. πολλῶν τινων καὶ μεγάλων ἐκπωμάτων μεστὴν τράπεζαν. Item cum negatione, Cimone p. 479. A. τινὰς — οὐ πολλούς. Pompeio p. 652. E. στρατιώτας τινὰς οὐ πολλούς. Dio Chrys. Or. xxxvi. p. 445. A. Ὁμήρου δὲ (ἐσμὲν), ὡς οἶσθα, ἐρασταὶ, καὶ τινες οὐ πολλοὶ Πλάτωνος. Wytt.

τινὲς, καὶ πολλοί γε] Gorg. §. 23. ὡς ἐγώ τινας σχεδὸν καὶ συχνοὺς αἰσθάνομαι. Heind.

ἀπαγγεῖλαι] Aug. ἀγγεῖλαι. non male: ut §. 1. ταῦτα μὲν ἡμῖν ἤγγειλέ τις. Sed ὡς σαφέστατα ἀπαγγεῖλαι est *quam diligentissime referre, narrare.* Fisch.

σχολάζω τε] Tub. γε pro τε, idque recepit Fisch. Mihi, utrum rectius sit, non liquet. Nam Ficini, qui vertit *otiosus equidem sum*, in his nulla putanda auctoritas. Heind.

§. 5. ἀλλὰ—πάντα] Laudantur hæc verba a Thom. M. v. Δύναμαι, ut doceat, δύνῃ recte dici ὑποτακτικῶς, non item ὁριστικῶς. v. Phrynichus p. 158. Fisch.

ἑτέρους] Meibomius in marg. Bas. 2. e Cod. vet. ἑταίρους· quæ est solennis utriusque vocabuli permutatio. v. Perizon. ad Æl. V. H. iii. 2. et nos ad Apol. §. 16. Non male: ita, ut ἑταῖροι sint *amici* et *familiares* Phædonis, Echecrates et cæteri. Ficinus vertit, *Similiter hos, qui te audituri sunt, affectos habebis*, omisso τῷ ἑτέρους. Fisch.

τοὺς ἀκουσομένους τοιούτους ἑτέρους ἔχεις] *Similes, qui te audiant, habes.* De dictione τοιοῦτος ἕτερος, *similis*, diximus ad Selecta Hist. Gr. p. 352. Hinc autem apparet, cum Echecrate alios etiam fuisse auditores. Et ἑταίρους hoc loco annotatum a Meibomio pro ἑτέρους, recte repudiavit Fischer: licet sit in Vind. B C F. Wytt.

τοιούτους ἑτέρους ἔχεις] *At vero etiam qui te audituri sunt, similiter affectos habes.* Latine exprimi non potest hoc ἑτέρους, quod verbum sic solet verbo τοιοῦτος adjungi. de Rep. vi. p. 498. G. ἄνδρα ἀρετῇ παρισωμένον καὶ ὁμοιωμένον μέχρι τοῦ δυνατοῦ τελέως, ἔργῳ τε καὶ λόγῳ δυναστεύοντα ἐν πόλει ἑτέρᾳ τοιαύτῃ, οὐ πώποτε ἑωράκασι. Lach. p. 200. A. αὐτὸς ἄρτι ἐφάνης ἀνδρίας πέρι οὐδὲν εἰδώς· ἀλλ' εἰ καὶ ἐγὼ ἕτερος τοιοῦτος φανήσομαι etc. Phædr. §. 15. γεννάδας καὶ πρᾶος τὸ ἦθος, ἑτέρου δὲ τοιούτου ἐρῶν. Attuli hæc, quoniam rem secus

ΦΑΙΔ. Καὶ μὴν ἔγωγε θαυμάσια ἴσαν παραγενόμενος. οὔτε γὰρ ὡς θανάτῳ παρόντα με ἀνδρὸς ἐπιτηδείου ἔλεος εἶσῆει· εὐδαίμων γάρ μοι ἀνὴρ[a] ἐφαίνετο, ὦ Ἐχέκρατες, καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων,[b] ὡς ἀδεῶς καὶ γενναίως ἐτελεύτα, ὥστ' ἐμοὶ[c] ἐκεῖνον παρίστασθαι[d] μηδ' εἰς

[a] ἐφαίνετο εἶναι ΔΦs et τε Π, ἐφαίνετο δὲ Χ.—[b] τοῦ λόγου ΓΠCL et corr G, τοῦ ὡς Λόγου ΧΞ, τῶν λόγων κ.—[c] ἔστ' ἐμοὶ G, ἔστ' ἔμοιγε ΔΦs et corr Π: ἐστί μοι τ.—[d] ἐκεῖνον παρίστασθαι ΧΛG, ἐκεῖνο παρίστασθαι μ Π: παρίστασθαι ἐκεῖνον °s.—

expedit Fischerus. Heind.

διελθεῖν] Tub. διεξελθεῖν. bene. Utroque verbo sic utitur Plato, ut verbis διέναι (Crito. 7.) et διεξιέναι (Phaedon. 35.) sed librarii fere substituerunt alterum in locum alterius. Sic infr. est ὃν σὺ νῦν διέλθες· πολὺ πάντα ἡμῖν διελθὸν, ὡς διανοᾶ, ἀκριβέστατα· et rursus διεξελθεῖν ubi Aug. et Tub. διελθεῖν. Fischer.

ἴσαν διατείνοντες] Magnam partem disputationis Phaedonis, et hunc locum, comparat Socrates Epist. Socrat. xiv. cui in editionibus non nisi Ξενοφῶντι, in codice Heidelbergensi autem Αἰσχίνῃ Ξενοφῶντι praescribitur, et nostra conjectura mendosum videtur est in his verbis p. 35. ἔσθ' ὅπως οὐκ εἶσιν κλαύσεται Σωκράτην ὅτι μέλλει ἀποθνήσκειν, ἀλλὰ φθονεῖν αὐτῷ, ἡμῖν δὲ αὐτοῖς κλαίειν ὅτι ζῶμεν, ἡττώμενοι τοιούτου ἀγαθοῦ τῇ ἀληθείᾳ. Nam et sub finem, ubi ἡττώμενοι legendum τετέλευται, privati, spoliati, carentes: et mox, ἔσθ' ἡμᾶς μὴ οὐ κλαύσεται Σ. i. e. *ut nos Socratem non solum non plorare-mus quod mortuus esset, sed nos ipsos deflere-mus quod tuerentur tanto vere bono carentes* accipiendo μὴ οὐ pro οὐχ οὕω, *non modo non*: quod annotavit Viger. de Idiotism. p. 123. et Hoogeveen. Doctrin. Particular. p. 963. Witt.

οὔτε γὰρ ὡς θανάτῳ κ. τ. λ.] Extant haec verba, omisso γάρ, apud Them. M. et Phavorin. v. Εἶσῆει. v. Priscian. xviii. p. 715. Hes. Valkenarius ad Herodot. p. 631. ad Eurip. Phoen. p. 494. et Hemsterhus. ad Lucian. p. 26. A. t. i. Abresch. ad Aeschyl. p. 172. t. ii. Fischer.

ὁ ἀνὴρ] Tub. ἀνὴρ. Recte, modo ex Platonis consuetudine, quod magnae vis auctoritatis Porsonus in Euripide suo scrutatus est, rescripseris ἀνήρ. Certe ἀνὴρ, ἀνδὸς, ἄνδρα etc. Atticos pronuntiasse, non ut Bentleius imprimis sine nisi Codices scripturae obtulit, ἀνὴρ, ἀνδὸς etc. pluribus probari argumentis potest. Heind.

τῶν λόγων] Aug. et Tub. τοῦ λόγου. Ficinus: *beatus—videbatur—orationem consideranti.* Verum ut mox sequitur καὶ γὰρ οἱ λόγοι τοιοῦτοί τινες ἦσαν et §. 3. τίνες, φῄς, ἦσαν οἱ λόγοι; ita h. l. vulgatum unice aptum opinor. De sententia conf. Criton. p. 43. B.—γενναίως, *fortiter.* Heind.

γενναίως] Xen. Apol. 33. ἐπεδείξατο δὲ τῆς ψυχῆς τὴν ῥώμην—οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, ἀλλ' ἱλαρῶς, καὶ πρυτανεῖον ἤτει καὶ ἐπετελέσατο. Themist. Or. ii. p. 38. Ἀλλ' οὐδ' ὅτε κατεδίκασαν αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, οὐδ' ὅτε ἐν τῷ ξύλῳ ἦν, οὐδὲν ἀγεννὲς, ἢ ταπεινὸν, ἔπραξεν, ἢ εἶπε πρὸς τοὺς ἑταίρους τοὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον συνιόντας· ἀλλὰ περὶ ψυχῆς ἐφιλοσόφει, καὶ περὶ τῶν ἐν ᾅδου ἐξηγεῖτο. ὑπέσα μὲν ἀγαθὰ ἐκεῖ περιμένει, ὀπόσα δὲ κακίαν τιμωρήματα καὶ κολαστήρια. Apud Ecclesiast. Socr. iii. 3. sic legitur εὐθύμως εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι. Fischer.

παρίστασθαι, ἐκεῖνον] Tub. ἐκεῖνο παρίστασθαι. Quod natum opinor e verbo ἐκεῖνον sic trajecto, ἔστε μοι ἐκεῖνον παρίστασθαι μ. ε. ἕ. Nam accusativo ἐκεῖνον male careret sermo. Verbo παρίστασθαι, quod de cogitationibus ex praesenti rerum statu oborientibus usurpari docuit Hemsterhus. ad Lucian. Contempl. §. 13. (conf. Taylor. ad Lysiam ed. Reisk. p. 83. Lennep. ad Phalar. p. 344. Mosser ad Longin. ix. 1.) etsi plerumque vel δέξα adjungitur vel certe τοῦτο, ut Lysias in Eratosth. p. 124. καὶ μηδενὶ τούτῳ παραστῇ, ὡς—θησαμένους κατηγορῶ: tamen ut h. l. quam alias, tum a Themist. positum est vi. 68. καὶ παραστήτω ταυτί, τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἰδιώτας ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀλαζ δικαιοῦσθαι. Heind.

"Αιδου ἰόντα ἄνευ θείας μοίρας εἶναι, ἀλλὰ κἀκεῖσε[e] ἀφι-
κόμενον εὖ πράξειν, εἴ περ τις πώποτε[f] καὶ ἄλλος. διὰ δὴ
ταῦτα οὐδὲν πάνυ μοι[g] ἐλεεινὸν εἰσῄει, ὡς εἰκὸς ἂν δόξειεν
εἶναι[h] παρόντι[i] πένθει· οὔτε αὖ ἡδονὴ ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ ἡμῶν
ὄντων, ὥς περ εἰώθειμεν[j] καὶ γὰρ οἱ λόγοι τοιοῦτοί τινες
ἦσαν· ἀλλ' ἀτεχνῶς ἄτοπόν τί μοι[k] πάθος παρῆν καὶ τις
ἀήθης κρᾶσις ἀπό τε τῆς ἡδονῆς συγκεκραμένη[l] ὁμοῦ καὶ

II. iii. 6. i. 59.

[e] κακεῖσε ΔΦs: καὶ ἐκεῖσε r.—[f] εἴπερ ποτὲ I, εἴπερ ποτέ τις Λ.—[g] μοι corr C.—[h] εἶναι om L.—[i] παρόντα corr C.—[j] εἰώθαμεν L, εἰώθημεν EI.—[k] μοι om pr Γ.—

μηδ' εἰς ᾅδου ἰόντα, ἄνευ θείας μοίρας ἰέναι] Sumsit hinc Plutarch. t. ii. p. 499. B. ἀποθνήσκοντα δὲ αὐτὸν (Σωκράτην) ἐμακάριζον οἱ ζῶντες, ὡς οὐδ' ἐν ᾅδου θείας ἄνευ μοίρας ἰσόμενον. Wyttenbach.

εἰς ᾅδου] Infra §. 29. vocatur hic ᾅδης, τόπος γενναῖος καὶ καθαρὸς καὶ ἀειδής, ubi bonus et sapiens sit Deus. Colonesius Κειμηλ. Litt. 62. 63. ex Josepho et Theodoreto laudat ᾅδην σκοτεινὸν et φωτεινόν. De σκοτεινῷ v. Plat. Gorg. p. 332. Bas. 2. ἐν ᾅδου, ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ. Egregie et disputat Socrates in Cratyl. p. 54. 55. ᾅδην non esse ἀπὸ τοῦ ἀειδοῦς, sed ἀπὸ τοῦ πάντα τὰ καλὰ εἰδέναι. Caussam, cur nolint manes reverti ad nos, eleganter et vere hanc esse dicit: quod sit Deus τέλεος σοφιστής τε καὶ μέγας εὐεργέτης τῶν παρ' αὐτῷ, qui eos vinciat virtutis cupiditate, tanquam arctissimo vinculo. In ᾅδῃ vero σκοτεινῷ, qui et ζοφερὸς vocatur (Plutarch. de Consol. ad Apoll. t. ii. p. 106.) κολάσεις ἀπαραίτητοι ἀπόκεινται δυσδαίμοσι νεκτερίοις, ut ait Tim. Locr. de anim. mundi p. 104. t. iii. Habet et pulchre dicta Æsch. Axioch. §. 20. 21. Plutarch. t. ii. p. 1130. cf. Marsham. Canon. Chr. p. 268. Intelligi potest ᾅδην, et significare *cælum*. Cicer. Tusc. i. 29. 'cum pæne in manu jam mortiferum illud teneret poculum, locutus ita est, ut non ad mortem trudi, verum in cælum videretur ascendere.' Fabulam de ᾅδῃ piorum et impiorum Orpheus primus ex Ægypto in Græciam intulit. v. Diod. Sic. i. 96. 107. cum quo loco cf. Phædo §. 13. et Olympiod. Gottl.

ἰόντα] Ald. Bas. 1. 2. ὄντα. male. Jam Cornarius legendum ἰόντα, ante Stephanum, viderat. Etiam Meibomius in marg. Bas. 2. habet ἰόντα, non minus, quam Aug. Tub. et Thom. M. v. ἰών. Fischer.

ὡς εἰκὸς ἂν δόξ. εἶν. παρόντι πένθει] In his quis non, primo certe adspectu, hæc παρόντι πένθει sic juncta de *præsente luctu* intelligat? Quod si facias, aut ἐν præfigi his debebit, conjectura parum sane probabili, aut hæc pro dativis solutis agnosci, quorum certum et evidens exemplum equidem adhuc nullum vidi. Ergo παρόντι ad μοι referendum, et pendet ab eo πένθει hoc sensu: *ei qui aderat rei luctuosæ*. Quam tamen ambiguitatem miror cur non vitaverit Plato sic potius scribendo: οὐδὲν πάνυ με ἐλεεινὸν εἰσῄει, ὡς εἰκὸς ἂν δόξειεν εἶναι παρόντα πένθει. Nam quæ aliquando suspicatus sum παρόντι τῷ πένθει (*luctui illi, theatro* ἀνδρὸς ἐπιτηδείου), hujus nullum in editis scriptisve libris vestigium comparet. Dativus autem παρόντι ad εἰκὸς pertinet. Eurip. Hipp. 1433. ἀνθρώποισι δὲ—εἰκὼς ἐξαμαρτάνειν. Lysias de Ol. def. p. 290. πότερον εἰκὸς μᾶλλον τούτῳ ἀκινδύνως ψεύδεσθαι, ἢ μετὰ τοσούτου κινδύνου τοιοῦτον ἐμὲ ἔργον ἐργάσασθαι, ubi male τοῦτον cum Markl. Reiskius. Heind.

ἐν φιλοσοφίᾳ—ὄντων] Xenoph. Cyrop. iii. 1. 1. ὁ μὲν δὴ Κῦρος ἐν τούτοις ἦν. Id. v. 2. 17. ἐν σίτῳ εἶναι. iv. 3. 23. Οἱ μὲν δὴ ἐν τούτοις τοῖς λόγοις ἦσαν. Inde οἱ ἐν φιλοσοφίᾳ. v. Markl. ad Tyr. Max. Diss. xxi. 2. Heind.

ἄτοπον] Schol. August. Ἄτοπον· τὸ θαυμαστόν· ὡς καὶ ἐν Θεαιτήτῳ (§. 1.) φησὶν, Οὐδέν γε ἄτοπον, ἀλλὰ πολὺ θαυμαστότερον ἦν· ἐσαφηνίσθη γὰρ διὰ τῆς ἀντιθέσεως (hæc ipsa verba leguntur apud Thom. M. v. Ἄτοπον). Τάττεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνυπόπτου· Εὔπολις, Καὶ πάλλ' ἀγάθ' ἐν τοῖς κουρείοις ἐγὼ ἀτόπως καθίζων κοὐδὲ γινώσκειν δοκῶν. Καὶ τὸ ἀδόκητον, καὶ ἀνυπονόητον· οἱ δὲ ἄλογον. v. Suidas v. Ἀτοπίας. Fischer.

τῆς[m] λύτης, ἐνθυμουμένῳ ὅτι αὐτίκα ἐκεῖνος ἤμελλε τελευτᾶν. καὶ πάντες οἱ παρόντες σχεδόν τι οὕτω διεκείμεθα, ὁτὲ[n] μὲν[o] γελῶντες, ἐνίοτε δὲ δακρύοντες, εἷς δὲ ἡμῶν καὶ διαφερόντως, Ἀπολλόδωρος· εἴσθα γάρ που τὸν ἄνδρα καὶ τὸν τρόπον αὐτοῦ.

ΕΧ. Πῶς γὰρ οὔ;

§. 6. ΦΑΙΔ. Ἐκεῖνός τι[p] τοίνυν παντάπασιν οὕτως εἶχε, καὶ αὐτὸς[q] ἔγωγε ἐτεταράγμην καὶ οἱ ἄλλοι.

ΕΧ. Ἔτυχον δέ, ὦ Φαίδων, τίνες παραγενόμενοι;

[l] κεκραμένη G.—[m] ἀπὸ τῆς ΧΔΠΦ.—[n] ὁτὲ Π, ὅτε Χ, τοτὲ ΓΛΦCEGHI, τότε u, τὸ ε: ποτὲ r.—[o] γὰρ Υ, μὲν γὰρ G et pr Γ.—[p] γε G.—[q] αὐτὸς...p. 179, 6. καθαρῶς] hinc ab

κρᾶσις ἀπό τε τῆς ἡδονῆς—καὶ τῆς λύπης] Hinc fluxit illud Labanii Epist. lxiii. κράσιν ἔχει μί τις ἡδονῆς καὶ τοὐναντίου. Wytt.

ἀπό τε τῆς ἡδονῆς—καὶ τῆς λύπης] Accuratius Tub. καὶ ἀπὸ τῆς λ. quum praecesserit ἀπό τε τῆς ἡδ. non ἀπὸ τῆς τε ἡδ. Tim. p. 18. C. κατά τε πόλεμον καὶ κατὰ τὴν ἄλλην διαιταν. Ibid. p. 19. C. κατά τε τὰς ἐν τοῖς ἔργοις πράξεις καὶ κατὰ τὰς ἐν τοῖς λόγοις διερμηνεύσεις. de Rep. v. init. περί τε πόλεων διοικήσεως καὶ περὶ ἰδιωτῶν ψυχῆς τρόπου κατασκευήν. Negligitur tamen interdum praepositionis iteratio. de Rep. ii. p. 365. E. ἃ τε τῶν λόγων καὶ τῶν γενεαλογησάντων ποιητῶν. Xenoph. Hellen. i. 1. 3. ἀπό τε τῶν νεῶν καὶ τῆς γῆς. i. 4. 9. ἔπό τε τῶν πολέμων καὶ στάσεων καὶ λιμοῦ. Isocrat. Panegyr. §. 1. περί τε τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους καὶ τῆς ὁμονοίας —. Heind. Sed repetitione praepos. non opus esse docet Wolf. Buck.

οὕτω διεκείμεθα, ποτὲ μὲν γελ.] Non ad progressa hoc οὕτω respicit, sed indicat, ut sidet, περιχ. ποτὲ μὲν γελ. neque tamen serius sic potest explerí: ποτὲ μὲν γελῶντες διεκείμεθα. Nam quis unquam διακεῖσθαι participio junctum reperit? Memiser igitur non ita potius junctam orationem: οὕτω διεκείμεθα· ποτὲ μὲν ἐγελῶμεν, ἐνίοτε δὲ ἐδακρύομεν. (ut Lysias p. 779. ὑμεῖς δὲ οὕτω διεκείσθητε· τοὺς μὲν φεύγοντας κατεδεζασθε etc.) donec reperi similia, ut Soph. Oed. T. 10. τίν πρόνην καθίστατε. Δείσαντες ἢ στήσαντες; Nemo quidquam dixit καθίστημι δείσας. Xenoph. Anab. iv. 1. 4. τὴν δὲ— ἐμβολὴν ὧδε ποιοῦνται, ἅμα μὲν λαθεῖν πειρώμενοι, ἅμα δὲ φθάσαι εἰς. Lysias in Pancrat. p. 610. ταύτην ὑμῖν εἶσεται διδόναι πίστιν τῆς αὐτῶν εὐνοίας, ἑτέρους κακῶς ποιοῦντες. ἀλλ' οὐ σφᾶς αὐτοὺς χρηστοὺς παρέχοντες. Heind.

ποτὲ μὲν] Aug. τοτὲ, Tub. ὁτέ. Utrumque ferri potest. nam dicitur, et ποτὲ μὲν—ποτὲ δὲ, et τοτὲ μὲν—τοτὲ δὲ, et ὁτὲ μὲν—ὁτὲ δέ. Sed Plato scripsit hoc loco ἐνίοτε δέ· ut Sophist. §. 30. ἐνίοτε—ποτὲ δέ. Nam etiam diligentissimi scriptores hoc in genere negligentes nonnunquam fuere. Sic Theophrast. Char. ix. 3. posuit simpliciter ποτὲ δέ· et apud Eurip. Phoen. 404. Ποτὲ μὲν ἐν' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν· ut apud Cic. Cat. M. 15. ' sed alias minore, plerumque majore, cum fœnore.' Fisch.

Ἀπολλόδωρος] Apollodorus fuit, tam amantissimus magistri et studiosissimus, tum homo simplex et ineptus. v. Xen. Apol. 28. qui attulerat adeo secum in carcerem tunicam et pallium magnificum, quibus ornatus Socrates moreretur. v. Ælian. V. H. i. 16. Fisch.

οἶσθα γάρ που τὸν ἄνδρα καὶ τὸν τρόπον αὐτοῦ] Floseulum adaperit Aristænetus Epistolæ i. 22. οἶσθα γὰρ τὸν νέον καὶ τὸν τρόπον αὐτοῦ. Wytt.

τὸν τρόπον αὐτοῦ] Cognomen μανικοῦ cum habuisse, scimus ex Sympos. p. 173. D. Conf. infra §. 134. Heind.

ἔτυχον] In excerptis ex Grun. Georgii Lecapeni apud Matthæum Lect. Mosquens. p. 62. vol. i. laudatur hic locus ita, ἔτυχον δέ, ὦ Φαίδων, τινὲς παραγενόμενοι τῶν γνωρίμων, ἕτοιμοι. Tota illa observatio de usu verborum διατελῶ et τυγχάνω totidem verbis legitur jam in Lexico Phavorini v. διατελῶ, ut plures alias illius grammatici observationes. Fisch.

ΦΑΙΔ. Οὗτός τε δὴ ὁ Ἀπολλόδωρος τῶν ἐπιχωρίων παρῆν καὶ Κριτόβουλος[r] καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Κρίτων,[s] καὶ ἔτι[t] Ἑρμογένης καὶ Ἐπιγένης καὶ Αἰσχίνης καὶ Ἀντισθένης. ἦν δὲ καὶ Κτήσιππος ὁ Παιανιεὺς καὶ Μενέξενος καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν ἐπιχωρίων· Πλάτων δέ, οἶμαι, ἠσθένει.

ΕΧ. Ξένοι δέ τινες παρῆσαν;

II. iii. 7. ΦΑΙΔ. Ναί, Σιμμίας τέ[u] γε[v] ὁ Θηβαῖος καὶ Κέβης καὶ Φαιδώνδης,[w] καὶ Μεγαρόθεν Εὐκλείδης[x] τε καὶ Τερψίων.

alia manu in foliis scripta quattuor paginæque unius parte tertia Π.—[r] καὶ ὁ κριτόβουλος ΔΠΦGs.—[s] κρίτων om FACEH1La et pr Y.—[t] ἔτι om G.—[u] τε om ΔΠΦs.—[v] γε om EG.—[w] φαιδωνίδης ΔΓΠΦs et pr ΔG, φαίδων δὲ E1.—[x] ἐγκλείδης l.—

§. 6. **καὶ Κριτόβουλος**] Tub. καὶ ὁ Κριτόβ. Mox nomen **Κρίτων** abest ab eod. Cod. et Aug. Additum tamen legit Ficinus, et quidni id Echecrati Phliasio suggesserit Phædo? Hermogenes Hipponici est filius, Callias frater. V. ad Cratyl. §. 3. Conf. Apolog. Socr. quæ Xenophontis fertur §. 2. Epigenis pater, Antiphon Cephisiensis, memoratur a Plat. in Apol. Socr. p. 33. E. Conf. Xenoph. Mem. S. iii. 12. 2. Heind.

Κρίτων] In Aug. et Tub. non legitur Κρίτων. Et videri sane hoc nomen a grammaticis adjectum possit, quum vix verisimile sit, Echecrati ignotum fuisse nomen patris Critobuli. Certe librarii deprehenduntur non raro ita peccasse, ut nomina personarum propria transtulerint e marginibus librorum in ordinem. Sic apud Cic. ad Div. 5. Ep. xx. 10. legi debet ‘ præfectumque,’ non ‘ præfectumque Q. Leptam :’ Catil. ii. 6. ‘ iste centurio,’ non ‘ Manlius iste, centurio :’ Catil. iii. 1. ‘ illum, qui hanc urbem condidit,’ sublato τῷ ‘ Romulum.’ Fischn.

Αἰσχίνης] Laertius iii. 37. Αὐτοῦ δὲ (Æschinis) Πλάτων οὐδαμόθι τῶν ἑαυτοῦ συγγραμμάτων μνήμην πεποίηται, ὅτι μὴ ἐν τῷ περὶ ψυχῆς, καὶ Ἀπολογίᾳ. (§. 22.) Fischn.

καὶ Ἀντισθένης—καὶ Μενέξενος] Hæc verba in Tub. non leguntur. Librarii enim oculi videntur integrum versum prætermisisse. Antisthenis, Socratici (vid. Gellius ix. 5. Laert. ii. 47.) sectæ Cynicorum conditoris (Laert. vi. 2.) vita est apud Diog. L. vi. 1—19. e qua excerpsit maxime necessaria Eudocia Ion. p. 55. Fischn.

ἦν δὲ καὶ Κτήσιππος] Vix cuiquam satisfaciat hoc **ἦν**, pro quo requiritur potius παρῆν (Ficin. aderat), nec velim huc advocari illa e Protag. §. 18. παρεκάθηντο δ' αὐτῷ—Παυσανίας τε—καὶ μετὰ Παυσανίου νέον ἔτι μειράκιον — —· τοῦτο τ' ἦν τὸ μειράκιον, καὶ τὸ Ἀδειμάντου—καὶ ἄλλοι τινὲς ἐφαίνοντο, ubi vid. notata. Nihil hic tamen Codd. afferunt. Ctesippus Pæaniensis, qui δῆμος fuit τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, notus est etiam ex Euthydemo Dial. §. 5. et ex Lysid. §. 19.—Xenophontis mentionem desiderans h. l. Athenæus, ubi singula profert invidiæ Platonem inter et Xenophontem argumenta, inter cetera ad confirmandam suspicionem hoc quoque abusus est loco l. xi. c. 15. p. 505. Κἂν τῷ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων καταλεγόμενος ἕκαστον τῶν παρατυχόντων οὐδὲ κατὰ μικρὸν τοῦ Ξενοφῶντος μέμνηται. Nempe tanquam absentis; nam in Asiam tum profectum Xenophontem fuisse constat. Quo quum anno ante Socratis mortem profectus esset, (ἐνὶ προτέρῳ ἔτει τῆς Σωκράτους τελευτῆς Laert. ii. 55.) hujus excusare absentiam ne in mentem quidem, opinor, venire Platoni potuit. Omnino que divini ingenii virum facile credimus Xenophontem longe infra se positum judicasse : invidiæ simultatisque illius quæ proferuntur argumenta, vana sunt omnia. Heind.

Πλάτων—ἠσθένει] Suum forsan hoc modo ob imminentem præceptoris sui mortem mœrorem innuere voluit Plato. Forst.

Σιμμίας τέ γε] τε abest a Tub. ut mox post **Εὐκλείδης** ab Aug. Phædondeu hunc Thebanum fuisse, non Cyrenæum (v. Ruhnk. ad Xenoph. Mem. i. 2. 48.) ex hoc intelligi loco opinor. Terpsioni Eu-

§. 7. ΕΧ. Τί δαί;[y] Ἀρίστιππος καὶ Κλειόμβροτος[z] παρεγένοντο;[a]

ΦΑΙΔ. Οὐ δῆτα· ἐν Αἰγίνῃ γὰρ ἐλέγοντο εἶναι.

ΕΧ. Ἄλλος δέ τις παρῆν;

ΦΑΙΔ. Σχεδόν τι οἶμαι τούτους παραγενέσθαι.

ΕΧ. Τί οὖν δή; τίνες, φῄς, ἦσαν οἱ λόγοι; §. 3. W.

ΦΑΙΔ. Ἐγώ σοι ἐξ ἀρχῆς πάντα πειράσομαι διηγή-

[y] δαί Γ : δὲ Ϝ.—[z] κλεόβροτος C, κλεόβουλος E, λεόμβροτος ε.—[a] παρεγένετο Υ.—

cludes colloquium Socratis cum Theæteto recitat in Dial. Theæteto. Heind.

§. 7. Ἀρίστιππος κ. Κλ.] Non improbabilis veterum videtur suspicio, vituperari hic Aristippum certe Socratis sui oblitum a Platone putantur. Diog. Laert. ii. 65. —ἐκάκισεν αὐτὸν (Ἀρίστιππον) Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. Demetr. de Elocut. §. 306. — Clearchus autem hic an fuerit Anacreontis fur, qui, lecto Phædone, in mare præcipitasse se fertur (V. Fabric. ad Sext. Emp. p. 226.), mihi quidem non liquet. Heind.

παρεγένοντο] Hi Socratis familiares satis sunt cogniti; ut, pro nostro quidem consilio, non sit, quare de iis dicamus: exceptis duobus Phædonda et Cleombroto. Phædondam Ruhnkenius restituit in Xenophontis Mem. Socr. i. 2. 48. idque recte et vere: cætera non item, cum apud Auctorem Epist. Socrat. p. 35. et Suidam in Σωκράτης, primitiva forma dici Φαίδωνα. Nam utroque loco noster hic Phædon Eleus significatur. Et quod Suidas Phædonem fecit Cyrenæum, deceptus est proxima mentione Aristippi Cyrenæi. Phædondam Thebanum fuisse, et hoc Platonis loco apparet, et terminatio nominis confirmat. Cleombrotum illum videtur fuisse, sub cujus nomine dialogum 'Phædondam' scripserat Demetrius Phal. teste Diogene Laertio v. 81. Cleombrotum familiarem Socratis nullum in veterum monumentis legere nos memminimus: excepta illa Socratica Epistola, ex hac Phædonis loco compilata: at frequentem Cleombrotum Anteracitem, quem, lecto Platonis Phædone, præcipitem se ex alto muro dedisse, mortemque oppetisse, prodidit Callimachus Epigr. xxiv. indeque postea passim celebrarunt: v. c. Cicero Tusc. i. 34. et qui ibi citantur Davisio. Sed hi diversi sunt, an unus et idem, statuere non licet. Wytt.

ἐν Αἰγίνῃ γὰρ ἐλέγοντο εἶναι] Et hæc in suam Epist. Socrat. sed minus iutegre transtulit idem incertus Scriptor p. 36. τῶν δὲ φίλων παρῆμεν αὐτῷ τελευτῶντι ἐγὼ, καὶ Τερψίων, καὶ Ἀπολλόδωρος, καὶ Φαίδων, καὶ Ἀντισθένης, καὶ Ἑρμογένης, καὶ Κτήσιππος· Πλάτων δὲ, καὶ Κλεόμβροτος, καὶ Ἀρίστιππος ὑστέρουν· ὁ μὲν γὰρ Πλάτων ἀνόσει, τὰ ἑτέρω δὲ περὶ Αἰγίνην ἦστην. Ad Aristippi hanc tacitam reprehensionem spectat Diog. L. bis: ii. 65. in Aristippi Vita: ἐκάκισεν αὐτὸν καὶ Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς, ὡς ἐν ἄλλοις εἰρήκαμεν. Hæc alibi, sunt iii. 36. quæ antea scripsisse videtur: εἶχε δὲ φιλίχθρως ὁ Πλάτων καὶ πρὸς Ἀρίστιππον· ἐν γοῦν τῷ περὶ ψυχῆς διαβάλλων αὐτὸν φησὶν, ὅτι οὐ παρεγένετο Σωκράτει τελευτῶντι, ἀλλ' ἐν Αἰγίνῃ ἦν καὶ σύνεγγυς. Athenæus xii. p. 544. D. διέτριβεν δ' ὁ Ἀρίστιππος τὰ πολλὰ ἐν Αἰγίνῃ τρυφῶν. Reprehensionis artificium et acerbitatem scienter demonstrat Demetrius, vulgo cognominatus Phalereus, de Eloc. §. ccevi. ὁ Πλάτων Ἀρίστιππον καὶ Κλεόμβροτον λοιδορῆσαι θελήσας, ἐν Αἰγίνῃ ὀψοφαγοῦντας διδεσμένου Σωκράτους Ἀθήνησιν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, καὶ μὴ διαπλεύσαντας ἐπὶ τὸν ἑταῖρον καὶ διδάσκαλον, καίτοι οὐχ ἥκιστα ἀπέχοντας διακοσίους σταδίους τῶν Ἀθηνῶν, ταῦτα πάντα διαβὰλλειν μὲν οὐκ εἶπεν, λοιδορία γὰρ ἦν ὁ λόγος, εὑρετικῶς δὲ τοιοῦτόν τὸν τρόπον. Ἐρωτηθεὶς γὰρ ὁ Φαίδων τοὺς παρόντας Σωκράτει, καὶ καταλέξαι ἕκαστον, ἐπερωτηθεὶς εἰ καὶ Ἀρίστιππος καὶ Κλεόμβροτοι παρῆσαν· Οὔ φησιν, ἐν Αἰγίνῃ γὰρ ἦσαν· Πάντα γὰρ τὰ προειρημένα ἐμφαίνονται τῷ "ἐν Αἰγίνῃ ἦσαν" καὶ πολὺ δεινότερος δοκεῖ ὁ λόγος, τοῦ πράγματος αὐτοῦ ἐμφαίνοντος τὸ δεινὸν, οὐχὶ τῶν λεγόντων. Τοὺς μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἀρίστιππον καὶ λοιδορῆσαι ἴσως (οὐκ addendum) δεινότερον ἦν, ἐν σχήματι ὁ Πλάτων ἐλοιδόρησε. Wytt.

σασθαι. ἀεὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς πρόσθεν ἡμέρας εἰώθειμεν[b] Φοιτᾶν καὶ ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι παρὰ τὸν Σωκράτη,[c] συλλεγόμενοι ἔωθεν εἰς τὸ δικαστήριον ἐν ᾧ καὶ[d] ἡ δίκη ἐγένετο· πλησίον γὰρ ἦν[e] τοῦ δεσμωτηρίου. [§. 8.] Περιεμένομεν οὖν ἑκάστοτε ἕως ἀνοιχθείη τὸ δεσμωτήριον, διατρίβοντες μετ' ἀλλήλων· ἀνεῴγνυτο[f] γὰρ οὐ πρώ· ἐπειδὴ δὲ ἀνοιχθείη, εἰσῆμεν[g] παρὰ τὸν Σωκράτη[h] καὶ τὰ πολλὰ διημερεύομεν μετ' αὐτοῦ. καὶ δὴ καὶ τότε πρωϊαίτερον ξυνελέγημεν.[i] τῇ γὰρ προτεραίᾳ[j] ἡμέρᾳ ἐπειδὴ ἐξήλθομεν ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου ἑσπέρας, ἐπυθόμεθα ὅτι τὸ[k] πλοῖον ἐκ Δήλου ἀφιγμένον εἴη· παρηγγείλαμεν οὖν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς πρωϊ-
11. iii. 8. αίτατα[l] εἰς τὸ εἰωθός. καὶ ἥκομεν, καὶ ἡμῖν ἐξελθὼν ὁ

[b] εἰώθημεν ΔΕΙ.—[c] τῶ σωκράτει Γ, τὸν σωκράτην ΕΙΙs.—[d] ᾧ δὴ καὶ L.—[e] γὰρ ἦν om pr Λ.—[f] ἀνεῴγνυτο ΠΦs, ἀνεωγνυ Δ, ἀνέῳγτο I: G quid habeat, non liquet: ἀνεῴγετο °s.—[g] εἰσῄειμεν ΑΓΔΠΦCGs, ἤομεν corr u: ἤειμεν °s.—[h] σωκράτην ΛΦ ΥΕΙ.—[i] ξ. ΔΠΦGs.—[j] προτέρα, ut videtur, G.—[k] τὸ om I.—[l] πρωϊάτατα I.—

ἔωθεν] Tub. ἕω. male. Ἔωθεν idem est, quod ἠῶθεν apud Homer. Od. Γ. 366. aliisque in locis, et ἅμα ἠοῖ apud Zosim. ii. 19. 5. Suidas, et ex eo Phavorinus: Ἔωθεν· πρωΐθεν· h. e. *diluculo, prima aurora, sub aurora, ante lucem.* Fischr.

§. 8. ἕως ἀνοιχθείη] Xenoph. Anab. ii. 1. 2. ἔδοξεν αὐτοῖς—πρωΐτεραι εἰς τὸ πρόσθεν, ἕως Κύρῳ συμμίξειαν. Cyrop. v. 3. 53. Τούτῳ—ὁ Κῦρος δοὺς τοὺς ἡγεμόνας τῆς ὁδοῦ πορεύεσθαι ἐκέλευεν ἡσύχως, ἕως ἄγγελος ἔλθοι. Atque h. l. optativum non modo præteritum περιεμένομεν requirebat, sed etiam rei frequenter repetitæ commemoratio. Velut paullo post in verbis ἐπειδὴ δὲ ἀνοιχθείη, ubi modum hunc imperite Zeunius tentavit, inscite defendit Fischerus.—διατρίβοντες, *colloquentes.* Heind.

ἀνεῴγετο γὰρ οὐ πρωΐ] Verba hæc laudantur a Thoma Magistro v. Πρωΐ, et schol. in Luciani solœc. p. 54. t. ii. Græv. Τὸ ἀνέῳγε· βούλονται μὴ λαμβάνεσθαι ἐπὶ παθητικῆς διαθέσεως· ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς τοῦτο. Χρῆται γὰρ μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν ὁ Πλάτων παθητικῶς ἐν Φαίδωνι, Ἀνεῴγετο, λέγων, ἡ θύρα σου πάνυ πρωΐ· leg. οὐ πάνυ. Fischr.

ἀνεῴγετο] *Aperiebatur*: rarior forma Attica, quæ communis est ἠνοίγετο. Xenoph. Hell. Gr. vi. p. 595. D. οἵ τε νεὼ πάντες αὐτόματοι ἀνεῴγοντο. Alias hujus verbi partes ἀνέῳγμαι, ἀνέῳγα, duplici augmento, sæpius deprehendimus: de quibus docuerunt H. Steph. Append. Thes. L. Gr. p. 86. Sylburg. ad Clenard. p. 462. Maittair. de Dial. p. 56. Matthiæ Gr. Gr. §. 168. 494. Unus Cod. Vind. B. ἀνεῴγνυτο. Wytt.

ἀνεῴγετο γὰρ οὐ πρώ] Ex uno Schol. ad Lucian. l. c. Fischerus solito hic audacior πάνυ inseruit ante πρώ. Ficini nixus auctoritate vertentis, *aperiebatur enim haud admodum mane.* Sed in Protag. §. 6. Μήπω, ὦ γαθέ, ἐκεῖσε ἴωμεν· πρὼ γάρ ἐστιν, idem vertit, *nam adhuc summum mane est.* Heind.

ἤειμεν] Aug. ἤιμεν. Tub. εἰσῄειμεν, quod recepit Fischerus. Præfixa præpositione scribi certe debebat εἰσῄμεν. Heind.

Σωκράτη] Aug. Σωκράτην. non male. Pseudodemetr. Phaler. περὶ Ἑρμηνεία. §. 177. Καὶ ὅλως τὸ ν δι' εὐφημίαν (Galeus conj. εὐφωνίαν) ἐφέλκονται οἱ Ἀττικοί, Δημοσθένην (v. Moris h. v.) λέγοντες, καὶ Σωκράτην. Fischr.

διημερεύομεν] Atticista Anonymus apud Villoisonum Anecd. Gr. p. 80. t. ii. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, πᾶσαν τὴν νύκτα περί τι ἀναλίσκει, διανυκτερεύει περί τι λέγουσι, καὶ διαγρυπνεῖ· οὕτω καὶ διημερεύει, ἀντὶ τοῦ πᾶσαν τὴν ἡμέραν περί τι ἀναλίσκει. Eadem observatio legitur jam apud Phavor. v. διανυκτερεύει. Hesychius: Διημερεύοντες· πᾶσαν ποιοῦντες τὴν ἡμέραν. add. Pollux i. 64. Fischr.

θυρεός, ὃς[m] τις εἰώθει ὑπακούειν, εἴτε περιμένειν[n] καὶ μὴ πρότερον παριέναι ἕως ἂν αὐτὸς κελεύσῃ·[o] Λύουσι γάρ, ἔφη,[p] οἱ ἴνδικα Σωκράτη[q] καὶ παραγγέλλουσιν[r] ὅπως ἂν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ τελευτήσῃ.[s] οὐ πολὺν δ' οὖν χρόνον ἐπισχὼν ἦλθε καὶ ἐκέλευσεν[t] ἡμᾶς εἰσιέναι. [§. 9.] Εἰσελθόντες[u] οὖν κατελαμβάνομεν[v] τὸν μὲν[w] Σωκράτη[x] ἄρτι[y] λελυμέ- 1. 60.
νον, τὴν δὲ Ξανθίππην, γιγνώσκεις[z] γάρ, ἔχουσάν τε τὸ

[m] ὅστις ΔΠΗ[3] et mg Χ.—[n] περιμένειν ΧΔΠΦs: ἐπιμένειν °r.—[o] κελεύσῃ αὐτὸς Π.—[p] ἔφη om I.—[q] σωκράτην Hu.—[r] παραγγέλουσιν Ξ.—[s] τελευτήσῃ ΧΔΠΦs: τελευτᾷ r.—[t] ἐκέλευεν ΓΑΕΥCΗ[1]u et corr Χ.—[u] εἰσελθόντες ΠΦ et corr Χ: εἰσιόντες °r.—[v] καταλαμβάνομεν G. κατελαμβάνομεν post σωκράτη ponit Π.—[w] μὲν om s.—[x] σωκράτην ΔΑΗΙ.—[y] ἤδη I.—[z] γινώσκεις Χ.—[a] αὐτῆς I.—[b] οἶδεν Φ.—

ὑπακούειν] *Reponite et aperire.* Kusterus l. l. repraehendens Serranum pro eo verbo vertentem *parere nobis*, et laudans Ficinum reddentem *nos admittere*, diversum utrumque locis Scriptorum illustrat. Primus dixit Homerus Od. Δ. 283. dueos ergo ligneo inclusos Helenae extrinsecus eos appellanti voluisse ὑπακοῦσαι i. e. *respondere*. Item Epitaph. Adam. 95. Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαύσουσιν Ἄδωνιν. Καὶ μὲν ἐπαείδουσιν· ὁ δὲ σφέτερον οὐκ ὑπακούει. sic enim vere judicant Valckenar. legendum esse pro vulgato ὑπακούων in quo ἐπ ex antecedente ἐπαείδουσιν ortum sit, qui est frequentissimus scribendi error, quod nuper monuimus ad Selecta Hist. Gr. p. 356. 389. Idem autem eadem in re posuit Plato inter Critonis dialogi, ubi Socrates ad Critonem summo more ad se venientem dicit Θαυμάζω ὅτως ἡδέως σοί ὁ τοῦ δεσμωτηρίου φύλαξ ὑπακούσεται. Plura, quae in promtu sunt, exempla omittimus. Wyttt.

περιμένειν] Sic hoc vulgati ἐπιμένειν Tub. Paullo ante περιμένομεν οὖν—ἕως ἀποχωρήσῃ τὸ δεσμωτήριον. Infra §. 149. ἡμᾶς δ' ἐκέλευεν περιμένειν. Περιμένομεν οὖν. Symp. init. οὐ περιμενεῖτε; Καγὼ ἐπαύσατο περιμένοντα. de Rep. i. init. ἐκέλευσε τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι. Iamb. in p. 301. F. εἶναι ἐκάστων βίους ἐπιμένειν, ubi Cod. Par. recte περιμένει, ut vid. p. 365. A. μὴ θέσασθαι δεινὰ περιμένειν. Aristoph. Eccles. 70. περίμεν', ὡς (i. ὅπως) ἐξαρχήσεται. Heind. At ἐπιμένειν aliquando, est, *patienter expectare*, περιμένειν aliquid, vel *aliquem*, *expectare*. v. Wolf. Bekk.

ἕως ἂν αὐτὸς κελεύσῃ] Xenoph. Cyrop. v. 1. 3. ταύτην ἐκέλευσεν ὁ Κῦρος διαφυλάττειν τὸν Ἀράσπην, ἕως ἂν αὐτὸς λάβῃ. Heind.

ὅπως ἂν—τελευτήσῃ] Ita Tub. et Par. pro vulgato τελευτᾷ. De re diuturniore et continua post ὅπως ἂν infertur conjunctivus praesentis temporis. Protag. §. 43. σωφρονίσῃς τε ἐπιμελούνται καὶ ὅπως ἂν εἷς νέος μηδὲν κακουργῶσι. Aristoph. Ach. 1058. ἐς γελοῖον—Τὸ δέημα τῆς νύμφης ὃ δεῖται μου σφόδρα, Ὅπως ἂν οἰκουρῇ τὸ πέος τοῦ νυμφίου. Contra de ea, quae uno quasi ictu peragitur, conjunctivus aoristi. Aristoph. Ran. 1363. σὺ δ'—Ἑκάτα, παράφηνον ἐς Γλύκης, ὅπως ἂν εἰσελθοῦσα φράσω. Lysistr. 539. Ἀπαίρετ', ὦ γυναῖκες, ἀνὰ τῶν καλπίδων, Ὅπως ἂν—ἡμεῖς τι ταῖς φίλαισι συλλάβωμεν. Plat. Gorg. §. 167. Τοῦτο μὲν οὖν καὶ δὴ εἴρηται τῷ Προμηθεῖ, ὅπως ἂν παύσῃ αὐτὸ αὐτῶν. Heind.

ἐκέλευεν] Hoc e nonnullis libris Mss. praebet Wolf. Sed idem mox recte defendit εἰσιόντες, pro quo Heind. e codd. εἰσελθόντες dedit. Nam non est *ingressi*, sed *introeuntes*. Bekk.

§. 9. εἰσελθόντες] Sic Tub. et Par. Vulgo εἰσιόντες. Heind.

τὸν μὲν Σωκρ.] Aug. τὸν Σωκράτην non male. Nam particulae μὲν et δὲ non semper inter se respondent, ita ut nunc μὲν, nunc δὲ, omittatur. Pseudo-Demetr. Phalet. v. Ἐ. 53. Χρὴ δὲ καὶ τοὺς συνδέσμους μὴ μάλα ἀναπολδύστως ἀκριβεῖν· οἷον τῷ Μὲν συνδέσμῳ τὸν Δί· μιαρώτερος γὰρ ἡ ἀκρίβεια· ἀλλὰ καὶ ἀτακτοτέροις ποτὲ χρήσθαι. Haec vero observatio etiam contra valet. Sic Xen. Cyrop. iii. 1. 18. πόσην μοι στρατιὰν—πόσα δὲ χρήματα—: ubi tamen Cod. Guelf. habet πόσην μὲν στρατιάν μοι—. Pflugk.

παιδίον αὐτοῦ[a] καὶ παρακαθημένην. ὡς οὖν εἶδεν[b] ἡμᾶς ἡ Ξανθίππη, ἀνευφήμησέ τε καὶ τοιαῦτ' ἄττα εἶπεν, οἷα δὴ

τὴν δὲ Ξανθίππην] Olympiodorus non ad hunc locum, quippe quæ pars commentarii in nostro codice deest, sed ad unum e sequentibus locis, hæc verba ita citat quasi aliter in suo libro legerit: quamquam credibile est, eum memoriter citasse: sic autem ille* Cod. m. p. 22. οὕτω δὴ καὶ ὁ Σωκράτης οὐδὲν πεπονθὼς ὑπὸ Ξανθίππης καὶ τοῦ παιδίου κλαίοντος. Wyttenbach.

παιδίον] Intelligitur, aut Sophroniscus, aut Menexenus, qui tum pubertatem nondum attigerant (σμικροὶ c. 65. παιδία Apol. 23.) Nam Lamprocles, qui fuit filius Socratis maximus, jam adultus (μέγας c. 65. μειράκιον Apol. 23. νεανίσκος Xen. Memor. ii. 2. 1.) erat. Nam Plato, ut Xenoph. et Seneca (Epist. 104.), unam tantum Socratis uxorem novit, Xanthippen, non duas, Xanthippen et Myrto, ut Lucianus Halcyon. viii. p. 184. t. i. Reitz. et Cyrillus c. Julian. vii. p. 226. B. Nam αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες, quæ c. 65. commemorantur, sunt mulieres aliæ Socratis propinquæ et necessariæ. Dissedisse enim inter se veteres ea de re reperiuntur. v. Laertius ii. 26. Athen. xiii. 1. p. 555. a. Porphyrius apud Theodor. Θ. Π. xii. p. 174. Suidas v. Σωκράτης. Fischer.

ἀνευφήμησε] Suidas: Ἀνευφήμησεν· ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησε· Πλάτων. Quam quidem glossam ex hoc loco petitam apparet: quod Kusterus non animadvertit. Reddi potest verbis Valer. Max. (vii. 2. ext. 1.) *inter fletum et lamentationem vociferata est.* v. Camerarius Commentar. l. v. p. 180. Similis est gl. Hesychii: Ἀνευφημήσει· ἀνοιμώξει, κατὰ ἀντίφρασιν Σοφοκλῆς Τραχινίαις (793.), ubi nunc legitur ἀνευφώνησεν· sed legendum esse ἀνευφήμησεν vel scholiastæ verba docent: Κατὰ τὸ ἐναντίον, ἀντὶ τοῦ ἐστέναξε. Unde Albertus etiam apud Hesychium putabat rescribi debere, Ἀνευφήμησεν· ἀνώμωξεν. Conf. Wesseling. Observat. ii. 6. p. 163. et Kusterus apud Reinarum v. Fabricii p. 289. Ἀνευφημήσασα sic legitur apud Ælian. V. H. 14. Neque aliter usurpatur simplex verbum εὐφημεῖν. Hesychius: Εὐφημοῦσι· στενάουσι, κολύουσι (Phavor. κωλύουσι)· κατὰ ἀντίφρασιν. Fischer.

ἀνευφήμησέ τε] Kusterus laudans Ficinum vertentem *ejulare capit*, merito confutat Serranum reddentem *nos salutavit*. Ælian. V. H. xii. 1. p. 714. Philostrat. Her. xix. 12. p. 738. οἰμωγὴ τῆς Θέτιδος διεφοίτα τὸν στρατὸν, ἀνευφημούσης τε καὶ τὸν υἱὸν βοώσης· ubi Scholion in Boissonadii ed. p. 620. μετ' εὐφημίας βοώσης τὸν υἱόν, tam a vero aberrat, quam Latina interpretatio editionis Olearianæ, *filium celebrantis*. Porphyr. de Abstin. ii. 31. p. 161. ἀνευφημήσαιμεν, κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα λέγοντες, Οἴμοι—, ubi bene vim verbi cepit Rhodius. Wyttenbach.

ἀνευφήμησε] I. e. ἀνώμωξε, ut ἀνευφημήσει explicat ἀνοιμώξει in Soph. Trach. 783. Hesychius, ubi vid. interpp. imprimis Albert. Sic εὔφημος et ἐφήμιος pro δύσφημος usurpavit sæpius Æschylus. Vid. Stanl. ad Agam. 1227. Heind.

τοιαῦτ' ἄττα] Bas. 2. ἄττα, ut Junt. Ald. apud Xen. Cyrop. ii. 2. 6. solenni scripturæ etiam in scriptis calamo libris varietate. Neque satis videtur definiri posse, prorsne an posterior scriptura vera sit, quum jam veteres grammatici dissenserint hac de re inter se. vid. Lucian. Solœc. p. 759. t. ii. Græv. et Helladius Chrestom. p. 10. Meurs. Placent

---

* Ex hisce Olympiodori Scholiis Forster ex Codice Bodleiano quædam edidit, et nuper M. Chr. G. Müllerus in Notitia Codicum Mss. Bibliothecæ Norimbergo-Cizensis, Particula ii. a. MDCCCVII. eadem Scholia, inter Codices ejus Bibliothecæ, servata recensuit. In Lugduno-Batava Bibliotheca tres sunt Codices Olympiodori in Phædonem: duo, eodem exemplo, alter deformi manu, inter libros Bibl. Lugd. Num. 36. alter concinna, inter libros Vossianos Num. 15. continent varias quæstiones hujus argumenti, fere xxix. in quibus sunt, Ἐπιχειρημάτων διαφόρων συναγωγὴ ἐκ τῶν τοῦ Χαιρωνέως Πλουτάρχου et Ἀπορίαι Στράτωνος. Tertius Codex, inter libros Vossianos Num. 55. ipsos Scholia in Phædonem habet, sed ea principio et fine detruncata: nam incipiunt in verbis οὐ μέντοι ἴσως βιάσεται αὐτὸν, desinunt in καὶ τοῦτο αὐτῆς τὸ πάθημα φρόνησις κέκληται; atque hæ sunt, perditis foliis intermediis sex, et primis novem, residuæ paginæ quadraginta et duæ: cæterum deinceps paginæ ad centesimam et secundam, rursus varias quæstiones habent. Wyttenbach.

εἰώθασιν αἱ γυναῖκες, ὅτι [c]Ὦ Σώκρατες, ὕστατον δὴ σὲ προσερροῦσι νῦν[c] οἱ ἐπιτήδειοι καὶ σὺ τούτους. Καὶ ὁ Σωκράτης βλίψας εἰς τὸν Κρίτωνα, [c]Ὦ Κρίτων, ἔφη, ἀπαγαγέτω[d] τις ταυτηνί[c] οἴκαδε. Καὶ ἐκείνην μὲν ἀπῆγόν τινες τῶν τοῦ Κριτωνος βοῶσάν τε καὶ κοπτομένην· ὁ δὲ Σωκράτης ἀναπαλιζόμενος ἐπί[f] τὴν κλίνην συνέκαμψέ τε τὸ σκέλος

[c] νῦν om G, post ἐπιτήδειοι ponit Γ.—[d] ἀπαγαγέτω G: ἀπαγέτω °Σ.—[e] αὐτὴν Χ.—[f] ἐπὶ ΔΞΠΤΦG La et mg u, εἰς Χ: εἰς Σ.—[g] ἐξέτρεψε ΧΔΠΦCGs.—[h] τι om ΔΠ

tamen ῑ, ut Ammon. Etymol. M. Hesychius, et Suidas, v. Ἄσσα, Eustathius ad Il. A. p. 148. K. p. 813. Rom. Schol. Aug. ad Soph. 41. Schol. Lucian. ad Solec. p. 54. a. t. II. Gron. Thes. M. et alii, qui ἅττα decrent dici pro ἄτινα, sed ἅττα pro τινά: ubi vid. Hemsterh. et Abresch. Tertzes ad Lycophron. 8. Ἄσσα, καὶ ἅττα, ἀντὶ τοῦ ἅτινα, δέο μέρη λόγου, διαφέρεται ἅττα δέ, ἀντὶ τοῦ τινὰ, λείπουσιν ὅτι φιλοῦσαι· ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο δοκεῖ· τὸ δὲ ἅττα, ἀντὶ τοῦ τροφὸ, λέγω νυλοίσθαι. Fischer.

ἃ Σωκρατες ἐπεφθέγξω.] Haec verba laudantur a Thom. Mag. v. Νῖν. Fischer.

τις ταύτην] Vulg. αὐτήν. Fusius hanc rem tractavimus ad Crit. Xenoph. de Critonis uxore, et proximis. Heusde.

ἀνακαλιζόμενος] Quod alicujus loci quondam partes tractet a veteribus scriptoribus, habet nonnumquam aliquid cognitionis atque usus commentatoribus adhibendum, saepe etiam nullum. Si habet, praestandum est: si non habet, neglegendum censeo extat nulla. Atque sic locupletis in hac annotatione Phaedonis, ne locutionis quoque citatissimae exceptemus. Velim hoc loco locum sit, quod Pollux verbum ἀνακαλιζόμενος Platonis nomine notat iii. 59. et quod Thom. M. eum facit, ἄτοπον sic interpretantes Ἄτοπον οὐ μόνον τὸ ἄλογον, ἀλλὰ καὶ τὸ θαυμαστὸν καὶ παράδοξον. Πλάτων ἐν Φαίδωνι· ἀτοπον, ἔφη, ὦ ἄνδρες, ἔοικε τι εἶναι τοῦτο· καὶ πάλιν ἐν Θεαιτήτῳ κ. τ. λ. Neutrum tamen neglegendum. Neque quod partes ejus locutionis explicavit Simplic. in Epictet. p. 85. καὶ γὰρ καὶ τὸ ἀλγεῖν ἐν τῷ σκέλει μένειν ἔλεγεν ὁ θεῖος Σωκράτης. Absonum tamen est memoratu quod Stob. in Ecl. Phys. p. 150. refert hunc locum, Ὅτι ἄτοπον ἀκολουθεῖν τὸ εἶναι ἐμοὶ ἡδονὴν μετὰ τὸν ἔκπυρον μεθίεσθαι. Fischer.

quod exemplum nolim secutus esset Heerenius, qui ea tetrapodia bene de Stobaeo meruit nova Ecl. garum editione conficienda, sed plura etiam omisit, nec nisi pauca prima et postrema retulit. Caeterum quamdoquidem collationes Stobaeanas dudum ante emissam illam editionem Heerenianam penes me habui, de hac alio tempore dicam, nunc satis habens omissum loci partem ex Cod. August. supplere· πολεμοῦντα, (ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο, συνῆψεν εἰς ταυτὸν αὐτῶν τὰς κορυφὰς· καὶ διὰ ταῦτα ὧν ἂν τὸ ἕτερον παρεγένηται, ἐπακολουθῇ ὕστερον καὶ τὸ ἕτερον ἅπτερ οὖν καὶ αὐτῷ μοι δοκεῖν), ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ ἦν ἐν τῷ σκέλει τὸ ἀλγεῖν ἥκειν δὶ φαίνεται ἐπακολουθοῦν τὸ ἡδύ. Quamquam Stobaei descriptor deceptus duplici ἐπειδὴ, medium partem praetervidisse, nec editor Canterus suo more eam omisisse, videtur. Varietatem autem lectionis cognovisse satis est, dijudicare nil attinet. At vero sententiae in primis celebratae materiam formamque spectare, interpretis est φιλοκάλου, qui operam suam lectoribus item φιλοκάλοις destinaverit. Ergo materia sententiae, *voluptatem ac dolorem natura sua intricem cohaerere et mutuo subsequi*, per se in promtu et quotidianae vitae observatione posita, modo nobis in legendis Scriptoribus occurrat, non continuo debet ab imitatione antecessoris Scriptoris repeti, nisi si forma simultudo accedat. Itaque, quod de voluptate ac dolore dictum extat Antiphontis apud Stob. Serm. vi. p. 78. ἴσθι τὸ ἡδὺ ὅτι, πλησίον που καὶ τὸ λυπηρόν· αἱ γὰρ ἡδοναὶ οὐκ ἂν σφὼν αὐτῶν ἐκπερέσαιντο, ἀλλ' ἀκολουθοῦσιν αὐταῖς λύπαι καὶ πόνοι non debet ad imitationem Platonici loquendi sic referri, quasi alterum ex altero expressum sit: nam magis quam Heraclitaeum Epist. i. 2. 57. *necel cuita dolore voluptas*, quod cum hoc Platonico comparavit Lambi-

καὶ ἔτριψε[g] τῇ χειρί, καὶ τρίβων ἅμα Ὡς ἄτοπον, ἔφη, ὦ ἄνδρες, ἔοικέ τι[h] εἶναι τοῦτο ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἡδύ· ὡς θαυμασίως πέφυκε πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι, τὸ λυπηρόν,[j] τῷ[k] ἅμα μὲν αὐτὼ[l] μὴ ἐθέλειν[m] παραγίγνεσθαι τῷ
11. iii. 9. ἀνθρώπῳ, ἐὰν δέ τις διώκῃ τὸ ἕτερον[n] καὶ λαμβάνῃ, σχεδόν τι[o] ἀναγκάζεσθαι[p] ἀεὶ[q] λαμβάνειν καὶ τὸ ἕτερον, ὥς περ ἐκ μιᾶς κορυφῆς συνημμένω[r] δύ'[s] ὄντε. [§. 10.] Καί

τῶι

ΦGs.—[j] τοῦτο om G.—[j] τὸ ante λυπηρόν om ΛΤΦΕΙ : καὶ τὸ Δ.—[k] τὸ pr u, τὸ Ἅ. —[l] αὐτὸ ΔΙ, om s.—[m] ἐθέλειν ΆΔΠΦCGs : θέλειν s.—[n] ἕτερον ἰξη καὶ I.—[o] τι αὐτὸν Δ.—[p] ἀναγκάζεται Γ.—[q] ἀεὶ post τι ponunt Φs, om ΆΔ : καὶ pr G.—[r] συνημένω ΆΔΦG, συνηρημμένω s : ἡμμένω [o]s.—[s] δύω Ξ.—[t] ἐπεὶ I.—[u] ἠδύνατο

nus : aut Isocrateum Or. ad Demonic. p. 20. εὐθὺς αἱ λύπαι ταῖς ἡδοναῖς παρακεκήρασι. Contra, ex hoc fluxisse apparet illud Sexti Empir. Pyrrh. Hyp. iii. 195. πάσῃ γὰρ ἡδονῇ παρακέκηγε ἀλγηδών ad quem similia notata a Fabricio, et a nobis ad Plutarch. de S. N. V. p. 48. et omnino alia inter se conferte similia, elegantis est rationis ; continuo pronunciare imitando formata, vanæ temeritatis. Propius accedit ad imitationis speciem sententia Liviana v. 4. ' Labor voluptasque dissimillima natura, societate quadam inter se naturali sunt junctæ :' quam ex hac Platonica sumtam judicarunt J. F. Gronov. et jam antea Muret. Var. Lect. xvi. 1. Manifestiora etiam sunt indicia in Philone Jud. de Temulentia p. 241. A. ἡδονὴν καὶ ἀλγηδόνα φύσει μαχομένας, ὡς ὁ παλαιὸς λόγος, εἰς μίαν κορυφὴν συνάψας ὁ θεὸς, ἑκατέρας αἴσθησιν οὐκ ἐν τῷ αὐτῷ, διαλλάττουσι δὲ χρόνοις ἀνειργάσατο, κατὰ φυγὴν τῆς ἑτέρας κάθοδον τῇ ἐναντίᾳ ψηφισάμενος. Juliano Imp. Or. viii. p. 240. C. καὶ γάρ πως ἔοικεν ἡδονὴ καὶ λύπη τῆς αὐτῆς κορυφῆς ἐξῆφθαι, καὶ παρὰ μέρος ἀλλήλοις ἀντιμεθιστασθαι. Diserte autem Platonem auctorem laudat Gellius vi. 1. ' Namque itidem sunt bona et mala, felicitas et infortunitas, dolor et voluptas. Alterum enim ex altero, sicuti Plato ait, verticibus inter se contrariis delegatum est ; sustuleris unum, abstuleris utrumque.' Quæ hinc descripta sunt a Lactantio Epitome xxix. 5—11. Tangit et Olympiodorus Ms. in Platonis Gorg. p. 132. Wytt.

ἀνακαθιζόμ. ἐπὶ τὴν κλίνην] Primo diluculo a vinculis solutus Socrates nondum e lecto surrexerat ; nunc sedendo in lecto erigitur, mox §. 13. καθῆκε τὰ σκέλη ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ καθεζόμενος οὕτως ἤδη τὰ λοιπὰ διελέγετο. Jam quum ζεσθαι et καθίζειν εἴς τι accurate lo jacentibus significet *assumire aliquo* (V. Valcken. ad Herod. viii. 71.) pro vulgato εἰς τὴν κλ. recepi scripturam Cod. Aug. et Bas. 2. ἐπὶ τὴν κλ. Heind.

ἔτριψε] Tub. ἐξέτριψε [quod Fischero videtur agnovisse Ficinus versione *manuque perfricuit*]. Vulgatum præstat haud dubie. Heind.

ἄτοπον] Verto *absurdum*, et hac quidem de causa quod res prorsus disparatæ atque contrariæ, jucundum videlicet atque injucundum, una componantur. Πεφυκέναι non existimavi satis exprimi illo dicendi genere, *se habet* : sed malui, *natura comparatum est*, ut Cic. loquitur. Vel certe, *natura sic se habet*. Serran.

τῷ ἅμα μὲν αὐτὸ] Aug. et Tub. τὸ pro τῷ, idque fortasse defendat aliquis totum hoc τὸ ἅμα δ' ὄντε per exclamationem quandam accipiens. Longe tamen aptius τῷ, a Ficino quoque expressum : *quippe quum simul homini adesse nolint*. Nam τῷ est *eo quod*. Politic. p. 303. D. Τούτου δ' ἕτερον ἔτι χαλεπώτερον λείπεται τῷ ξυγγενές τε δμοῦ τ' εἶναι μᾶλλον τῷ βασιλικῷ γένει etc. de Rep. iv. p. 429. C. διὰ παντὸς δὲ ἔλεγον αὐτὴν σωτηρίαν τῷ ἔν τε λύπαις ὄντα διασάζεσθαι αὐτὴν καὶ ἐν ἡδοναῖς καὶ ἐν ἐπιθυμίαις καὶ ἐν φόβοις, καὶ μὴ ἐκβάλλειν. Xenoph. Cyrop. iv. 5. 12. Ἀκούσας ταῦτα—πολὺ μᾶλλον ἔτι τῷ Κύρῳ ὠργίζετο τῷ μηδ' εἰπεῖν αὐτῷ ταῦτα. Pro θέλειν cum Fisch. e Tub. posui ἐθέλειν. Id. lib. deinde συνημμένω. Heind.

μοι δοκεῖ, ἔφη, εἰ ἐνενόησεν αὐτὰ Αἴσωπος, μῦθον ἂν συνθεῖναι, ὡς ὁ θεὸς βουλόμενος αὐτὰ διαλλάξαι πολεμοῦντα, ἐπειδὴ[t] οὐκ ἠδύνατο,[u] ξυνῆψεν[v] εἰς ταὐτὸν αὐτῶν[w] τὰς κορυφάς, καὶ διὰ ταῦτα ᾧ ἂν τὸ ἕτερον παραγένηται, ἐπακολουθεῖ ὕστερον καὶ τὸ ἕτερον. ὥς περ οὖν καὶ αὐτῷ[x] ἐμοί[y] ἔοικεν, ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἦν ἐν τῷ σκέλει[z] πρότερον[a] τὸ ἀλγεινόν,[b] ἥκειν[c] δή[d] φαίνεται ἐπακολουθοῦν τὸ ἡδύ. Ὅ §. 4. W.
οὖν Κέβης ὑπολαβὼν Νὴ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, ἔφη,[e] εὖ γ' ἐποίησας ἀναμνήσας με. περὶ γάρ τοι τῶν ποιημάτων ὧν πεποίηκας,[f] ἐντείνας[g] τοὺς[h] τοῦ Αἰσώπου λόγους[i] καὶ

ΔΦΗΘc. ἐδύνατο °τ —[u] ξυνῆψεν ΔΠΦs: συνῆψεν τ.—[w] αὐτοῖς ΧΔΠΦs.—[x] ὅσπερ οἶν καὶ αἶ σπ s.—[y] ἐμοὶ l — μοι °τ.—[z] ἐν τῷ σκέλει ἦν Φs. —[a] πρότερον add ΔΠΦcls et mg X.—[b] ἀλγεινὸν ΧΔΠΦ1u et re ΓG: ἀλγεῖν °τ.—[c] ἥκειν τ.—[d] δὲ l —[e] ὦ σώκρατες ἔφη ΧΓΔΠΦu Ls: ἔφη ὦ σώκρατες °τ.—[f] πεποίηκας Πφs.—[g] ἐκτείνας L.

§. 10. ἠδύνατο] Libri editi omnes, ut Cod. Aug. habent ἐδύνατο. E Tub. restituit ἠδύνατο quæ est forma verbi Attica. v. Munro v. Ἠμελλον· etsi non ignoro, quid contra proposuerit Tho. Magister v. Ἠβουλόμην. Mox pro αὐτῶν Tub. habet αὐτοῦ. an librarius scribere voluit αὐτοῖν? Fischr.

τὸ ἀλγεινόν, ἔφην] Ald. Bas. 1. 2. τὸ ἀλγεῖν, ἔλεγον δή. Stephanus: τὸ ἀλγεῖν, εἶναι δέ. Aristippus, cujus Latina Phædonis versio est Ottonis in Bibliotheca Collegii Corp. Christi, ‹primumque animadvertit in codice a quattuor Forsterus.› legit ἔφην δή· quod verbum ἔφην etiam Monacensis in marg. Bas. 2. tuebatur e Cod. viri Forsteri vide ἔλεγον δή et Zeunius vir. dg. Stephanus addidit, et cum eo alii, ἔλεγον δή· quam conjecturam in dubio posuit Ruhnk. e versione Ficini, *Si quidem modo erant propter vinculo affectabatur dolore, sed hunc successere voluptas jam videtur.* Non vero in Vat. et Aug. scriptum invenimus, τὸ ἀλγεινὸν ἔφην δή. Videtur non dubitavisse quin ita scribi. Fischr.

τὸ ἀλγεινόν, ἔοικεν δή φαίν'] Recentiores hanc in Aug. et Lat. lectionem Forsterus jam subodorari in vulgatam suam τὸ ἀλγεῖν, ἔοικεν δή φαίν. in quibus ἔοικεν δή Steph. ex uno Fischr. laudat, qui in hac versione *si quidem modo erant propter vinculo affectabatur dolore, sed hunc successere voluptas jam videtur.* Nam Ald. et Bas. τὸ ἀλγεῖν, ἔλεγον δή φαίν. Heind.

ἐπακολουθεῖ] *Succipit.* Sic Virgilius vertit verbum Græcum, Æn. vi. 723. ‘*Suscipit* Anchises, atque ordine singula pandit.’ i. e. respondet. Sic Priscianus legit pro *excipit*, illustratque hoc verbum ex Græca lingua. v. Pierium ad l. c. Alias Græci παραλαβεῖν τὸν λόγον dicunt. Dionys. Hal. in. 144. ταῦτ' εἰπόντος—παραλαβὼν τὸν λόγον ἔλεξε. item μεταλαβεῖν simpliciter et τῶν λόγων apud Polyb. l. xvii. 1. 2. t. ii. p. 460. Lat. ‘excipere orationem,’ Liv. 32. 33. Gottl.

ἔφη, ὦ Σώκρ.] Tub. ὦ Σώκρατες, ἔφη, εὖ γε. Etiam Aug. habet, ὦ Σώκρατες, ἔφη, omissis νὴ τὸν Δία. At Ficinus, *per Jovem, inquit, o Socrates.* Fischr.

ἔφη, ὦ Σωκρ.] Aug. et Tub. ὦ Σώκρ. ἔφη. Illo ordine verborum Euthyd. §. 7. Ἀρετήν, ἔφη, ὦ Σώκρ. οἰόμενά σ' ὅστε εἶναι παραδοῦναι. §. 12. Καὶ μήν, ἔφη, ὦ Σώκρ. πρυλέγω etc. Contra ibid. §. 8. ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὦ Σώκρ. ὅρασον, τοῦτο οὕτως ἔχον. §. 11. Ἀλλ' οὐδὲν διαφέρει, ὦ Σώκρ. ἔφη, ἐὰν μόνον ἐθέλῃ ἀποκρίνασθαι. In hoc igitur plurium codd. valebit auctoritas. Heind.

εὖ γε ἐποίησας ἀναμνήσας] Nota aoristo ἐποίησας pro ἀναμιμνήσκων adjectum ἀναμνήσας, *bene fecisti quod me admonuisti.* Aristoph. Pac. 1198. Ὦ φίλτατ', ὦ Τρυγαί, δι' ὑμᾶς πάλαι Διόνυσον εἰρήνην ποθῶν. Eccles. 1046. κεχάρισταί γέ μοι. Ὦ γλυκύτατον, τὴν γραῦν ἀναλαβοῦσά μου. Xenoph. Mem. ii. 2. 7. ἔφη πάντα οὖν ἡ δικαιοσύνη κακόν τι καὶ βλαβερὸν ἢ λυσιτελοῦντα; iii. 6. 2. εἰ τὸ θέλειν ἀφαιρεῖν ἀνθρώπων τοιάδε λέξει κατέσχεν (αὐτόν). Heind.

τὸ εἰς τὸν Ἀπόλλω προοίμιον, καὶ ἄλλοι τινές μοι ἤδη ἤροντο,[k] ἀτὰρ καὶ Εὐηνὸς[l] πρώην,[m] ὅ τί ποτε διανοηθείς, ἐπειδὴ

—[b] τοῖς τε Φ.—[l] λόγοις τε Φ, μύθους L.—[j] ἀπόλλωνα GHL.—[k] ἤροντο ἤδη Ης.—[l] εὔηνος ΑΔΠΦGLs et corr Γ, qui sic est posthac.—[m] πρὸς αὐτὴν L.—[n] καὶ G.—

ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους] Utitur Plutarchus verbo Platonico in Solon. p. 80. quem sententias philosophorum orationi vincta inclusisse dicit. Plato in Protag. p. 326. Steph. ποιήματα εἰς τὰ κιθαρίσματα ἐντείνοντες. Menagius ad Laert. p. 58. legi in Plutarchi de Aud. Poet. p. 16. C. a se laudato volebat: ἀνήρμοζε vel ἀνήρμοττε. Sed temere. Subjecta enim est verbo νομίζειν hæc vis, quam diximus, a νόμῳ musicorum, i. e. modo s. modulo, ad quem carmina cantabantur, et qui ex Herodoto i. 24. doctis in Arionis fabula satis est notus. v. Intt. ad Hom. Il. A. 11. Schol. ad Aristoph. Acharn. v. 16. Sic Οὐλύμπου νόμοι apud eundem Equit. i. 1. 9. v. et Max. Tyr. Diss. viii. p. 80. Dav. οὐδὲ γὰρ ἐν μουσικῇ μελῶν εἷς νόμος — Καλὸν μὲν ἐν πολέμῳ τὸ Ὄρθιον. v. Morum ad Long. p. 272. Apud Suet. Ner. 20. νόμος idem est ac canticum. v. Ernest. Gotti.

ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους] *In carminis modum ligans, in versus redigens, Æsopi fabulas* cujus significationis exempla alibi prodemus, et verbo eam attiguimus Bibl. Crit. Part. vi. p. 104. Rem ex hoc Platonis loco memoravit Plutarch. de Aud. Poet. p. 16. C. ὁ Σωκράτης ἐκ τινων ἐνυπνίων ποιητικῆς ἀφώμενος, αὐτὸς μὲν ἅτε δὴ γεγονὰς ἀληθείας ἀγωνιστὴς τὸν ἅπαντα βίον, οὐ πιθανὸς ἦν οὐδ' εὐφυὴς ψευδῆ δημιουργόν· τοῖς δὲ Αἰσώπου τοῖς ὑπεσι μύθοις ἐνέμιξεν, ἃς ποίησιν οὐκ οὖσαν ἧ ψεῦδος μὴ πράσσεστ· ubi ostendamus legendum esse ἀνήρμοζεν, pro ἐνέμιξεν, ut sensus sit, *Æsopi fabulas carmine inclusit*. Memoravit inditem Augustinus de Consensu Evangelist. i. 12. Opp. t. iii. pt. ii. p. 5. D. ‘Socrates autem, quem rursus in activa (virtute), qua mores informantur, omnibus prætulerunt, ita ut testimonio quoque dei sui Apollinis omnium sapientissimum pronuntiatum esse non taceant, Æsopi fabulas paucis versibus persecutus est, verba et numeros suis adhibens rebus alterius. Usque adeo nihil scribere voluit; ut hoc se coactum imperio sui dæmonis fecisse dixerit: sicut nobilissimus discipulorum ejus Plato commemorat: in quo tamen opere maluit alienas quam suas exornare sententias.’ Credibile est, Socratis ætate libros extitisse fabularum Æsopi: quod negare videtur Bentleius Dissert. de Fabul. Æsopi: at contra tuetur Tyrwhitt. in Dissert. de Babrio, qui nobis persuadet. Quamquam Socrates tale exemplar non secure in carcere habuisse, sed quasdam fabularum ipsas memoria tenuisse videatur. Diog. L. ii. 41. ipsius a Socrate conscriptæ fabulæ initium refert: ἐποίησε δὲ καὶ μῦθον Αἰσώπειον οὐ πάνυ ἐπιτετευγμένως, οὗ ἡ ἀρχή. Αἴσωπος ποτ' ἔλεξε Κορίνθιον ἄστυ νέμουσι, Μὴ κρίνειν ἀρετὴν λαοδίκῳ σοφίῃ. Wyttenbach.

ἐντείνας] Sc. εἰς ἔπος s. εἰς μέτρον. Plutarch. Solon. p. 80. A. ὕστερον καὶ γνώμας ἐνέτεινε φιλοσόφους καὶ τῶν πολιτικῶν πολλὰ συγκατέπλεκε τοῖς ποιήμασιν, et mox ibid. ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι καὶ τοὺς νόμους ἐπεχείρησεν ἐντείνας εἰς ἔπος ἐξενεγκεῖν. Plat. Protag. p. 43. οἱ κιθαρισταὶ ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα διδάσκουσι μελοποιῶν εἰς τὰ κιθαρίσματα ἐντείνοντες. Phileb. p. 38. E. τὰ πρὸς αὐτὸν ῥηθέντα ἐντείνας εἰς φωνὴν πρὸς τὸν παρόντα τὰ αὐτὰ ταῦτ' ἂν πάλιν φθέγξαιτο. De re ipsa conf. Diog. Laert. ii. 42. ubi primos istiusmodi fabulæ versiculos profert, non certioris illos, opinor, auctoris, quam est, quod ibidem laudat, initium hymni in Apollinem. Themist. Or. xiv. p. 321. καί ἐστι Σωκράτει προοίμιον πεποιημένον ἐν τόνῳ ἑξαμέτρῳ πρὸς τὸν θεόν. Heind.

καὶ τὸ εἰς τὸν Ἀπόλλω προοίμιον] *Paeanem* non inat Diog. L. ii. 41. καὶ δεθεὶς — καὶ παιᾶνα κατά τινας ἐποίησεν, οὐ ἡ ἀρχή, Δήλι' Ἄπολλον χαῖρε, καὶ Ἄρτεμι, παῖδε κλεεινώ. Dio Chrys. Or. xii. p. 507. C. Σωκράτης — καὶ παιᾶνα ἐποίησεν εἰς τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Ἄρτεμιν. Epictet. Dissert. iv. 1. p. 590. καὶ πῶς ἂν ἔτι ἦν Σωκράτης, εἰ ταῦτα ἀδίρητο; πῶς ἂν ἔτι ἐν τῇ φυλακῇ παιᾶνας ἔγραφεν; At nomen προοίμιου retinet Themist. Or. ii. p. 27. B. Σωκράτης — ᾠετο δεῖν ἐκτινύναι τὸ χαριστήριον τῷ τε Ἀπόλλωνι τῆς μαντείας καὶ Χαιρεφῶντι τῆς ἐρωτήσεως· καὶ ἔστι Σωκράτει προοίμιον πεποιημένον ἐν τόνῳ ἑξαμέτρῳ πρὸς τὸν θεόν. Quæ

δεῦρο ἦλθες, ἐποίησας αὐτά, πρότερον οὐδὲν πώποτε ποιήσας. [§. 11.] Εἰ οὖν[n] τί σοι μέλει τοῦ ἴσχειν ἐμὲ Εὐηνῷ ἀποκρίνασθαι,[o] ὅταν με αὖθις ἔρηται,[p] εὖ οἶδα γὰρ ὅτι ἐρήσεται, εἰπὲ τί χρὴ μὲ[q] λέγειν. Λέγε τοίνυν, ἔφη, αὐτῷ, ὦ Κέβης, τἀληθῆ, ὅτι οὐκ ἐκείνῳ[r] βουλόμενος οὐδὲ[s] τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ ἀντίτεχνος εἶναι ἐποίησα ταῦτα·[t] ἤδειν γὰρ II. iii. 10.

[o] ἀποκρίνασθαι ΧΔΠΦLs ἀποκρίνεσθαι [p]τ.—[p] ἔρηται ΓΔΠΦGLs et τε ΑΥ: ἐρωτᾷ [p]τ.—[q] με add ΧΔΠΦGs.—[r] οὐκέκείνου L.—[s] βουλόμενος χαρίσασθαι οὐδὲ C, βουλόμενος χαρίσειν οὐδὲ Δ.—[t] τοῦτο E.—[u] ὃς ὅτι Χ.—[v] λέγειν ΑΠΦ, λέγει ΓΔGHu et

si vera sunt, alius hic esse censendus sit, ac prior in Apollinem et Dianam. *Exordia*, προοίμια, Paeanum et Apollinis propria fuisse videntur. Thucyd. iii. 104. Homericum Hymnum in Apollinem dicit προοίμιον Ἀπόλλωνος. Diog. L. viii. 57. memorat Empedoclis προοίμιον εἰς Ἀπόλλωνα: alia alia de hac voce notione tradit Menagius. Pausan. x. 8. p. 817. Ἀλκαῖος ἐν προοιμίῳ τῷ εἰς Ἀπόλλωνα. Temperandi *proœmia* simpliciter, nullo addito dei nomine, laudat Plutarch. de Musica, p. 1132. D. et 1133. C. Wyttenb.

Ἀπόλλωνι] Suidas v. Σωκράτης nominat ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν. Ex quo intelligi potest, quo spectent verba Apollonii Hermol. p. 363. Elmenh. 'Canit Socrates hymnos:' et Arriani in Epictet. ii. 6. p. 84. Basil. καὶ τόν' ἐσόμεθα ζηλωταὶ Σωκράτους, ὅταν ἐν φυλακῇ διατελῶμεν Πλατωνας γράφειν. Fischer.

προοίμιον] Vid. Schol. ad Æsch. S. Th. 7. et Spanhem. in Callim. p. 3. Forster.

ἀτὰρ καὶ] Aristippus supra laudatus legit ὕστερ καὶ Εὐηνός. At vera est vulgata lectio: quam certum est non casse inculcatam quadam, καὶ ἄλλοι—ἀτὰρ καὶ—. Caeterum Lub. et Aug. legunt ἤδη ἔρωτα et Ficinus particulam ἤδη plane non exprimit. Fischer.

Εὐηνός] Eucnus hic idem censendus est, qui ut Sophista et eloquentiae doctor memoratur a Platone in Phaedr. p. 353. C. et Apolog. p. 329. G. idemque poeta elegiacus, celebratur a doctissimo judice Fabric. B. G. i. p. 449. unpudem vere prodidit, auctore Eratosthene, Harpocration in Εὐηνός, 'duos fuisse Euenos Parios, elegiae poetas, quorum junioretn saltem insanivisse, Platonem autem meminisse, ὕστερον αὐτόν' quod postremum ex sua quae persona Harpocration ita videtur dixisse, quasi Plato alterum unius celebrem memoraverit. In quo an vere dixerit, judicare non audeo; neque ad judicandum quid momenti adferunt Nic. Loensis Epiphyllid. ix. i. Rigalt. ad Artemidor. p. 6. Reisk. in Notitia Poetarum Anthologicorum p. 210. et P. Burmann. Sec. ad Valesii Emend. p. 216. Wyttenb.

Εὐηνός] Eueni Parii, Sophistae, quinque minarum mercede virtutem humanam civilemque docentis mentionem facit in Apolog. Socr. p. 20. B. Plato non sine aliqua hominis irrisione. Eundem poetam fuisse, ex Phaedro intelligitur §. 112. Τὸν δὲ κάλλιστον Πάριον Εὐηνὸν εἰς μέσον οὐκ ἄγομεν, ὃς ὑποδηλώσειν τε πρῶτος εἴρε καὶ παρεπαίνους, οἱ δ' αὐτὸν καὶ παραψόγους φασὶν ἐν μέτρῳ λέγειν μνήμης χάριν. Σοφὸς γὰρ ἀνήρ. Hic autem eundemque gravem moriturus Socratis sermonem quum ne lenissima quidem deceret hominis cavillatio. Simmiae mox verbis Sophista perstringitur §. 13. Οἷον παραλλάττει etc. Heind.

§. 11. τοῦ ἴσχειν ἐμέ] Imo τοῦ ἴσχειν με. Tum pro ἀποκρίνεσθαι e Tub. scripsi ἀποκρίνασθαι, quod factum probabunt, qui utriusque infinitivi differentiam perspexerint. Porro Aug. αὖ ἐρωτᾷ. Bas. 2. αὖθις ἔρηται. Heind.

ὦ Κέβης] Aug. ὁ Κέβης. Tub. Ὁ Κέβη. Ficin.

ἀντίτεχνος] Exquisite positum est hoc loco. nam ἀντίτεχνοι dicuntur poetae, qui productis in theatrum poematis de palma inter se certant. v. Casaub. ad Athen. vi. 7. p. 413. Ficinus igitur non debebat hujus vocabuli interpretationem duplicem adferre, vertit enim verba Socratis, *me id effecisse, non ut, vel sibi gratificarer, vel cum suis carminibus decertarem.* Ficin.

ἤδειν γὰρ] Vulgatam formam pro Attica ᾔδη reliqui, quoniam hic nihil enotatum e Codd. Heind.

ἀς[α] οὐ ῥᾴδιον εἴη· ἀλλ' ἐνυπνίων τινῶν ἀποπειρώμενος τί λέγοι,[β] καὶ ἀφοσιούμενος εἰ ἄρα[γ] πολλάκις ταύτην τὴν μουσικήν μοι ἐπιτάττοι[δ] ποιεῖν. ἦν γὰρ δὴ ἅττα τοιάδε· πολλάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ, ἄλλοτ' ἐν ἄλλῃ ὄψει φαινόμενον, τὰ αὐτὰ δὲ[ε] λέγον, Ὦ Σώκρατες, ἔφη, μουσικὴν ποιεῖ καὶ ἐργάζου. [§. 12.]

mg Α.—[α] ἄρα supra versum Χ.—[β] ἐπιτάττει ΑΠΦΕλ.—[γ] δὲ add ΧΓΔΛΕΠΥΦCGHI

ἀς οὐ] Tub. ἀς ὅτι οὐ. f. vere. Certe Xenophon ita loquitur. Mox Tub. τί λέγοιμι. καὶ ἀποπειρώμενος. Aug. ἀποπειρόμενος. Ἦ καὶ τί λέγοι ἀφοσιόμενος. male. Fischn.

εἰ ἄρα πολλάκις] πολλάκις hic ut mox est *forte*. Phaedr. §. 32. ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος προΐδωτος τοῦ λόγου γένωμαι. Lach. p. 179. B. εἰ δ' ἄρα πολλάκις μὴ προσεσχήκατε τὸν νοῦν τῷ τοιούτῳ. p. 194. A. εἰ ἄρα πολλάκις αὐτὴ ἡ καρτέρησις δοκεῖ εἶναι ἀνδρία. Politic. p. 283. B. Πρὸς δὴ τὸ νόσημα τὸ τοιοῦτον, ἂν ἄρα πολλάκις ἕτερον ἐπῇ—λόγον ἀκουσόν τινα προσήκοντα. Aristoph. Eccl. 791. σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλάκις Ἢ κῦρ ἀπότροπος etc. Ibid. 1105. ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω Ὑπὸ ταῖσδε ταῖν καταλβάδοιν. Protag. §. 126. μὴ πολλάκις ἡμᾶς ὁ Ἐπιμηθεὺς--σφήλῃ ἐξαπατήσας. Alia e Platone dabit Heusd. Spec. Crit. p. 125. ad Lach. p. 194. A. male tamen, opinor, idem huc trahens illa infra §. 19. ὥσπερ γε καὶ Σιμωΐδου τις ἤδειν πολλάκις Κάθητος ἀνεμνήσθη. Neque enim hanc vim habere πολλάκις videtur nisi post εἰ s. ἐὰν, μὴ, ἵνα μή. Ad Thucyd. ii. 18. μὴ πολλάκις—τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ παραλίπῃ καὶ μὴ δηώσῃ Abreschius Dilucid. p. 174. [et Auctar. Thucyd. p. 267. citante Fisch.] comparavit Virgil. Æn. i. 148. 'Ac veluti magno in populo quum sæpe coorta est Seditio.' Heind.

πολλάκις] Non esse, quod nonnulli volunt *forte*, sed ad explendam orationem facere, ut apud nos *gar*, ostendit W. ἀφοσιοῦσθαι est *facere aliquid animi religione exsolvendi causa*. Beck.

πολλάκις—ἐνύπνιον] Thom. M. affert v. φοιτᾷν. Fischn.

πολλάκις μοι φοιτῶν—τῷ ἐνυπνίῳ] Hæc brevi summa, et diverse aliquantum a Græco exemplo, ex memoria scilicet, retulit Chalcidius in Timæum Plat. p. 349. 'Sæpenumero unum et idem mihi somnium adventans in alia atque alia forma, jubebat me navare operam musicæ. Id ego nunc usa et necessitate moriendi admonitus, interpretor hactenus, ut hymnum, quem jam dudum instituera in Apollinem, complerem; ne promissi debitor et voti reus, vitam prius finirem. Musicæ quippe consummationem esse poeticam, palam est omnibus.' Witt.

τὰ αὐτὰ δὲ λέγον] Quod ex conjectura restitui debebat, δὲ hoc Aug. et Tub. exhibent, unde recepit mus Fisch. Ficinus: *insomnium idem licet alia atque alia forma sexe mihi offerens eadem semper ita præcepit*. Heind.

μουσικὴ] Docentur nunc *omnes artes et disciplinæ liberales* μουσικὴ: v. Aristoph. Equit. 188. Ælian. V. H. xii. 50. et ibi Perizon. nunc *philosophia*: (Strabo x. p. 717. B. Μουσικὴν ἐκάλεσεν ὁ Πλάτων, καὶ ἔτι πρότερον οἱ Πυθαγόρειοι, τὴν φιλοσοφίαν. add. Theo Smyrnæus M. Π. p. 12. et ibi Bullialdus p. 210.) quam Socrates vocat *μεγίστην μουσικὴν* propter subtilitatem quæstionum et utilitatem: nunc *poeticæ* (v. Plut. de Aud. Poet. 2. Terent. Phorm. prol. 18. Heautont. Prol. 23.) quæ a Socrate dicitur δημάδης μουσικὴ, quia etiam indoctorum auribus et ingeniis consulit, et animos delectat atque capit: nunc *ars faciendorum canendorumque modorum*, quia poetæ erant quondam iidem musici. v. Cic. Orat. iii. 44. Fischn.

μουσικὴν ποίει καὶ ἐργάζου] *Musicam fac et tracta*· ποίει ita accepit primum Socrates pro simplici *fac*, deinde sensu exquisitiore ad *poesin* et *versuum compositionem* retulit, et mox in fine hujus §. μύθους τοὺς Αἰσώπου—ἀοίκητα. Alterum ἐργάζεσθαι μουσικὴν, *philosophiam tractare*, ex hoc loco susceptum alii usurparunt: v. c. Julian. in Cæsar. p. 311. C. de Hadriano, βαθεῖαν ἔχων ὑπήνην, ἀνὴρ σοβαρὸς, τά τε ἄλλα, καὶ δὴ

Καὶ ἐγὼ ἔν γε τῷ πρόσθεν χρόνῳ, ὅ περ ἔπραττον, τοῦτο ὑπελάμβανον αὐτό μοι παρακελεύεσθαί τε καὶ ἐπικελεύειν, r. 61.
ὥς περ οἱ τοῖς θέουσι διακελευόμενοι·[z] καὶ ἐμοὶ οὕτω τὸ ἐνύπνιον, ὅ περ ἔπραττον, τοῦτο[a] ἐπικελεύειν,[b] μουσικὴν τοιεῖν, ὡς φιλοσοφίας μὲν οὔσης μεγίστης μουσικῆς, ἐμοῦ δὲ

δια

I. 9.—[z] παρακελευόμενοι L, παρακελ. I.—[a] τοῦτο ὑπελάμβανον αὐτό μοι παρακελεύ-

καὶ μουσικὴν ἐργαζόμενος. Themist. Or. xxiii. p. 366. B. ὑμοσπῶ, φασί, καὶ ταῖς Μούσαις ἅδω, καὶ ἐργάζομαι τὴν μουσικὴν [illegible] in Lysid. Crit. p. 28. Adnot. Gaz. in Theophrasto, p. 81. ἀδύνατον δὲ κιθαρῳδὸν ἐν ἀπορίᾳ τῆς κιθάρας μουσικὴν ἐργάζεσθαι. Himerius Or. iii. 9. μουσικὴν δὲ καὶ ἡμᾶς κελεύεις ἐργάζεσθαι. Wytt.

9. 12. ὅπερ—ἐπικελεύειν] Hæc verba Thom. citat in Παρακελεύομαι. Fischer.

παρακελεύεσθαι τε καὶ ἐπικελεύειν] I. e. *adhortari et insuper hortari, prouti qui currentes ut currant hortari pergunt.* Singularis est vis in iterandis verbis iisdem diversa præpositione compositis. Hæc exempla de re alibi exposuimus. Cicumstantia autem ducta est ex proverbio *currentem incitare*, de quo Erasmus Adag. p. 1316. Addatur Marin. Vit. Procli p. 32. edit. 4. Cicero Fin. v. 2. 'Te autem hortamur omnes currentem quidem.' Wytt.

παρακελεύεσθαί τε καὶ ἐπικελ.] Recte Fischer. παρακελεύεσθαι explicat *hortari aliquem, ut aliquid faciat*; ἐπικελεύειν, *incitare facientem*. Xenoph. Cyrop. vi. 2. 27. οὐ δὲ—παράγγελλε τοῖς ἑαυτοῦ ἑφόροις τε ἐκείνῳ τοῖς καθ' ἑαυτὸν καὶ τοῖς μὲν τὸ δίον ποιοῦσιν ἐπικελεύειν, τοῖς δὲ κακοῦμένοις ἀπειλεῖν ἰσχυρῶς. Heind.

καὶ ἐμοὶ οὕτω τὸ ἐν.] Pari sententia structura tum alibi, tum de Rep. iv. p. 432. D. Πάλαι φαίνεται πρό τινων ἡμῖν δεῖ ἀρχὴν καταβεβλῆσθαι καὶ οὐ λαυθάνειν ὄν' αὐτὸ, ἀλλ' ἡμῖν καταγελαστότατον, ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες ζητοῦσιν ἐνίοτε ὃ ἔχουσι, καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτὸ μὲν οὐκ ἀποβλέπομεν, πόρρω δέ πη ἀποσκοποῦμεν. Ibid. iii. p. 413. D. Οὐκοῦν καὶ τρίτον εἶδος τοῦ τῆς γοητείας ἐπιλλαν ποιητὲον καὶ θεατέον, ὥστερ τοῖς πάλαι ἐπὶ τοῖς φόβοις τε καὶ θαμβεῖσθαι ἄγοντας σκιαμαχίαι οἱ φαβεροὶ, οὕτω νῦνι δοτέον ἐν βεβαίῳ τε καὶ ἀσφαλεῖ εἶναι. Heind.

μουσικὴν ποιεῖν] Vim *musicam facere*, ea figura qua Latini dicunt, 'medicinam facere.' Serran.

τοῦτο ἐπικελεύειν μουσικὴν ποιεῖν] Non inusitata in his sermonis est brevitas hunc in modum intelligendi, quasi scriptum foret τοῦτο λέγειν ἐπικελεύον μουσικὴν ποιεῖν. Conf. notata ad Theætet. §. 123. Heind.

ὡς φιλοσοφίας μὲν οὔσης μεγίστης μουσικῆς] Nam ipsa virtus et sapientia continetur quasi musicus concentus; ut subinde significat Plato, v. c. Rep. iii. p. 412. E. iv. 554. C. Lach. 249. B. Ex Pythagoricis ductum v. c. Timæo Locro p. 557. F. [=p. 104. Steph.] Theage apud Stobæum Serm. i. p 8—12. Videatur Sextus Empir. Adv. Math. vi. 13. Plotin. Enn. ii. p. 304. et 307. Porphyr. de Grad. §. 19. p. 225. edit. Halst. Wytt. Conf. item Protag. p. 326. et l. ix. de Rep. p. 280. Max. Tyr. μέλει αὐτῷ μέτρου ψυχῆς καὶ ῥυθμοῦ καὶ μέλους καὶ σχήματος τοῦ περὶ τὰς πράξεις καὶ τὸν ἄλλον βίον. Diss. xviii. I. Forst.

φιλοσοφίας] Cf. de Rep. viii. p. 548. B. λάθρα τὰς ἡδονὰς καρπούμενοι. ὥσπερ παῖδες κατέρα τῶν νόμων ἀποδιδράσκοντες, οὐχ ὑπὸ πειθοῦς, ἀλλ' ὑπὸ βίας πεπαιδευμένοι, διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς Μούσης (i. μουσικῆς) τῆς μετὰ λόγων τε καὶ φιλοσοφίας ἡμελημένοι καὶ πρεσβυτέρως γυμναστικὴν μουσικῆς τετιμηκέναι. Μουσικῆς ἁρμονίαν inter omnia universam significari παιδείαν constat; hæc tamen Socratis quemadmodum sint intelligenda, declarat egregius philosophi locus in Lachet. p. 188. C. ὅταν—ἀκούω ἀνδρὸς περὶ ἀρετῆς διαλεγομένου ἢ περί τινος σοφίας, ὃν ἀληθῶς ἔστιν ἀνδρὸς καὶ ἄξιον τῶν λόγων ὧν λέγει, χαίρω ὑπερφυῶς. θεάμενος ἅμα τόν τε λέγοντα καὶ τὰ λεγόμενα ὅτι πρέποντα ἀλλήλοις καὶ ἁρμόττοντά ἐστι· καὶ πομψῷ μοι δοκεῖ μουσικὸς ὁ τοιοῦτος εἶναι, ἁρμονίαν καλλίστην ἡρμοσμένην· οὐ λέγω αὖδὴ παιδιᾶς ὄργανα, ἀλλὰ τῷ ὄντι ζῶν ἡρμοσμένος οὐ αὐτὸς αὑτοῦ τῶν ἔργων πρὸς τοὺς λόγους πρὸς τὰ ἔργα ἀπεχνῶς Δωριστὶ, ἀλλ' οὐκ Ἰαστὶ etc. Heind.

τοῦτο πράττοντος. νῦν δ' ἐπειδὴ ἥ τε δίκη ἐγένετο καὶ ἡ τοῦ θεοῦ ἑορτὴ διεκώλυέ με ἀπολῆσκειν, ἔδοξε[c] χρῆναι, εἰ ἄρα πολλάκις μοι[d] προστάττοι τὸ ἐνύπνιον ταύτην τὴν δημῳδη μουσικὴν ποιεῖν, μὴ ἀπειθῆσαι[e] αὐτῷ ἀλλὰ ποιεῖν· ἀσφαλέστερον γὰρ εἶναι μὴ ἀπιέναι[f] πρὶν[g] ἀφοσιώσασθαι ποιήσαντα ποιήματα, πειθόμενον[h] τῷ ἐνυπνίῳ. οὕτω δὴ πρῶτον μὲν εἰς τὸν θεὸν ἐποίησα, οὗ ἦν ἡ παροῦσα θυσία· μετὰ δὲ τὸν θεόν, ἐννοήσας ὅτι τὸν ποιητὴν[i] δέοι, εἴ περ μέλλει[j]
11. iii. 11. ποιητὴς εἶναι, ποιεῖν μύθους[k] ἀλλ' οὐ λόγους καὶ αὐτὸς οὐκ ἦ[l] μυθολογικός,[m] διὰ ταῦτα δή,[n] οὓς προχείρους εἶχον καὶ ἠπιστάμην μύθους[o] τοὺς[p] Αἰσώπου, τούτων[q] ἐποίησα

ἐσθαί τε καὶ G.—[b] ἐπικελεύει pr Δ.—[c] ἔδοξα Φ.—[d] μοι πολλάκις G.—[e] ἀπιθῆσαι ἐνόμιζον Χ, ἀπειστῆσαι ε.—[f] εἶναι ἐνόμιζον μὴ ἀπιέναι ΔΠΦGa, εἶναι μὴ ἀπιέναι Χ.—[g] πρότερον πρὶν ἂν ΔΠΦGa, πρὶν (πρότερον in mg apposito) Χ.—[h] ποιήματα καὶ πειθ. ΧΓ.—[i] τῶν ποιητῶν pr Π.—[j] μέλλει ΞΠΓ1s: μέλλοι °σ.—[k] μύθους ποιεῖν G.—[l] ἢ ν Λ1, ἡ Χ: ἦν °σ.—[m] θεολογικὸς Ε.—[n] δὴ add ΧΔΠΦGa.—[o] μύθους καὶ ἠπιστάμην β α

ἀφοσιώσασθαι] Et hoc verbum perperam reddentes interpretes reprehendens Kusterus, monet esse, *religione defungi, animum religione liberare, facere aliquid animi religione solvendi caussa*; apud Reimarum in Vita Fabricii p. 290. Exempla hujus significationis videantur apud Plutarch. Op. Moral. p. 287. A. 418. B. 935. B. 1133. C. Vitarum p. 8. F. 100. D. 487. F. Aristidem t. ii. p. 95. Julian. Misopog. p. 339. C. Wytt.

πειθόμ.] Aug. et Tub. καὶ πειθόμ. Locum hoc καὶ haberet sic positum, πρὶν ἀφοσιώσ. πειθόμενον τῷ ἐνυπνίῳ καὶ ποιήματα ποιοῦντα. Heind.

αὐτὸς οὐκ ἦν μυθολογικὸς] αὐτὸς μὲν (Socrates) ἅτε δὴ γεγονὼς ἀληθείας ἀγωνιστὴς τὸν ἅπαντα βίον, οὐ πιθανὸς ἦν οὐδ' εὐφυὴς ψευδῶν δημιουργός· inquit Plutarchus, ad hunc locum respiciens, de Aud. Poet. Forst.

οὐκ ἦν μυθολογ.] ἦν hoc si mutaveris in ἐν, concinnior paullo rotundiorque fiet verborum circuitus; nulla tamen emendatione est opus, nec post optativum δέοι offendere debet hoc imperf. Aristoph. Vesp. 282. ὃς ἡμᾶς διεδύετ' ἐξαπατῶν καὶ λέγων, ὡς φιλαθήναιος ἦν, καὶ τὸν Σάμῳ πρῶτος κατείποι. Recte autem per se habet hoc ἦν. Thoag. p. 127. D. ὁπόθεν δὲ ἔδυξέ σοι τοῦτο, ὡς ἐγὼ ἂν μᾶλλον τὸν σὸν υἱὸν οἰόστε ἦν ὠφελῆσαι· —τοῦτο πάνυ θαυμάζω. Heind.

μύθους τοὺς Αἰσώπου] Aesopi fabulas, quæ supra dicebantur λόγοι, hic μύθους dici, ne cui mirum accidat. Nam et hujusmodi synonymorum permutationes optimis scriptoribus frequentantur: et utrumque nomen illis fabulis commune est, et ipse promiscue λογοποιὸς et μυθοποιὸς dicitur; ut vel ex veterum testimoniis iis constat, quæ editionis Hudsonianæ præfationi subjecta leguntur: quibus addatur Himerii p. 720. et 724. Est enim μῦθος species generis λόγου· et in definitione ponitur apud Theon. et Aphthon. in Progymnasm. μῦθός ἐστι λόγος ψευδὴς, εἰκονίζων ἀλήθειαν. Et ipsius μύθου finis ac propositum, pars postrema admonitionem continens, ut plerumque ἐπιμύθιον, sic etiam in allegorica interpretatione, placitum aut præceptum per fictam narrationem significatum, λόγος dicitur. Ergo omnino totius fabulæ ἀπολόγου, πλάσματος, pars ficta μῦθος, vera λόγος appellatur: et universe *vera* oratio et *ficta*, his nominibus significantur et invicem opponuntur: veluti a Plutarcho de S. N. V. 561. B. ubi et hunc et alios Platonis locos laudavimus: quibus addatur Maxim. Tyr. Dissert. xxxvi. 2. p. 423. ὁ μῦθος ἀπελ-

οἷς πρώτοις ἐντυχον. [§. 13.] Ταῦτα οὖν, ὦ Κέβης, Εὐηνῷ φράζε, καὶ ἐρρῶσθαι καὶ ἂν σωφρονῇ ἐμὲ διώκειν. ἄπειμι δέ, ὡς ἔοικε, τήμερον· πελεύουσι γὰρ Ἀθηναῖοι. Καὶ ὁ Σιμμίας, Οἷον παρακελεύει, ἔφη, τοῦτο, ὦ Σώκρατες, Εὐηνῷ; πολλὰ γὰρ ἤδη ἐντετύχηκα τῷ ἀνδρί· σχεδὸν ς. 5. W.

Χ.—[b] τοῦ EGH. et pr A.—[c] τούτους ΧΔΠΦCGs, ἐκ' αὐτῶν L.—[d] καὶ ἐρρῶσθαι om s.—[e] ἐὰν Δs.—[f] ὡς τάχιστα add ΧΔΠΦGs.—[g] γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι s.—[h] παρακελεύει ΧΔΠΠL et pr Γ.—[i] τοῦτο ante ἔφη ponit s, post σώκρατες Φ.—[k] ἀλλὰ Φ.—[l] καὶ L.

θὲν ἐκποδών, καὶ γενόμενοι ἐκ μύθου αὐτὸ τοῦτο λόγου· ubi hanc distinctionem Platonicis exemplis illustravit D. Heinsius p. 113. Aristides t. ii. p. 21. Longus ii. p. 18. πάνυ ἐτέρφησαν, ὅσπερ μῦθον, οὐ λόγον, ἀκούοντες. Sed in nomine μυθολογικὸς et μυθολόγος, non disputatio λόγου et μύθου, sed potius conjunctio, exstat, et λόγου usitata significatio *scientiæ et artis*; ut μυθολόγος sit *fabularum opifex, narrator*, μυθολογικὸς, *fabularum peritus*, prorsi ἀρχαιολόγος et ἀρχαιολογικὸς, γενεαλόγος et γενεαλογικὸς, θεολόγος et θεολογικὸς, cæt. Sic μυθολόγοι a Platone ponitur Leg. xii. p. 1030. A. μηθεὶς οὖν ὑπὸ ποιητῶν, μηδ' ἄλλων ὑπό τινων μυθολόγων πλημμελῶν περὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξαπατώμενον ἀκουέτω. Plutarch. de Solert. Anim. p. 969. F. οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι τὸ Δικαιοσύνῃ φασι κερατοφαν ἐκ τῆς λάρνακος ἀφιεμένην δίλωμα γενέσθαι—· Ælian. V. H. iii. 18. in. Themistius μυθολόγος dicitur. Porro, τοὺς Αἰσώπου legatur, an cum Vind. C. secunda manu τοῦ Αἰσώπου, nihil quantum differt. Illud eo valet, Socratem nullius, nisi Æsopi fabulas memoria tenuisse: hoc alias non excludit. Mariam prius, etiam ob codicum consensum. Denique ἐποίησα exquisitius cum significat, *versibus ligare, in carminis modos redigere*: cujus usus ignarum in eorum scitande interpretes incidisse, v. c. in Herodoti illo celebri loco ii. 53. quo dicitur Homerus et Hesiodus οὗτοι δέ εἰσι οἱ ποιήσαντες θεογονίην Ἕλλησι καὶ τοῖσι ἐπωνυμίας τε δόντες θεοῖσι καὶ τιμὰς καὶ τέχνας διελόντες, καὶ τὰ εἴδεα σημήναντες, *qui deorum generationem Græcis carmine prodiderunt, quam cognominem illi exemplis demonstravit Wesselingius*; quibus addatur Plutarchi Apophth. p. 186. B. Αἰσχύλου δὲ ποιήσαντος εἰς Ἀμφιάραον, Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος ἀλλ' εἶναι θ. τ. λ. Symposiac. iv. 5. p. 740. A. Ibidem p. 750. F. Quæst. Natur. 916. C. Solert. Animal. 985. B. Lysias in Epitaph. p. 27. ταυτὶ γὰρ ἀφθονίαν παρεσκεύασαν ἡ τούτων ἀρετὴ καὶ τοῖς ποιεῖν δυναμένοις, καὶ τοῖς εἰπεῖν βουληθεῖσιν· i. e. *et poetis et oratoribus*: ubi hunc usum exemplis notarunt Taylor et Markland. ad Lys. p. 136. Pausanias iii. 25. p. 275. ἐποίησαν δὲ Ἑλλήνων τινὲς, ὡς Ἡρακλῆς ἀναγάγοι ταύτῃ τοῦ ἥλιον τὸν κύνα—· vertunt recte, *Græcorum nonnulli versibus prodiderunt*. Cæterum ne reliquas hujus periodi notandas partes longius persequamur; totam vertamus, illasque per exegesin explanando notemus, hoc modo: 'cogitans, poetam debere, si poeta futurus esset, *et huic muneri ac nomini satisfacere vellet*, fabulas componere ac non orationes, *id est*, *non vera argumenta*, et me fabularum peritum et artificem non esse; propterea fabularum Æsopi, quæ mihi in promtu *et memoria* erant, quasque sciebam, harum eas, in quas primum inciderem, versibus conscripsi.' Wytt.

καὶ μύθους] Tub. μύθους καὶ ἱστορίαν.—τοὺς Αἰσώπ. Protag. §. 121. Ἀλλὰ τοῦτό γ', ἔφη, ἐν οἷς σὺ ἔλεγες τοῖς λόγοις, ἀπεδείχθη ἄρτι ὅτι δυνατόν. Sophist. §. 66. λάθωμεν λόγον ὑπὲρ ἧς τίθενται τῆς οὐσίας. Pro τούτων male Tub. τούτους. Heind.

§. 13. Εὐηνῷ φράζε] Epist. Socrat. xiv. p. 35. Εὐηνὸν τὸν ποιητὴν παρακάλει δι' ἡμῶν, εἰ εὖ γινώσκοι, ἵνα θᾶττον παρ' αὐτὸν, ἐπειδὴ φιλόσοφός ἐστι διὰ τὴν ποίησιν. Wytt.

ἐμὲ διώκειν] Post hæc additum in Tub. ὡς τάχιστα ineptum prorsus est h. l. ubi non de morte voluntaria sermo est, sed de illa, quæ mox exponitur, philosophorum propria θανάτου μελέτῃ. Heind.

οἱ Ἀθηναῖοι] Non dubitavi articulum ante Ἀθηναῖοι addere, sæpe in codd. omissum. Nam Athenienses sive judices, sive undecimviri intelligendi sunt; neque sensus est: *Athenienses jubent*. Bekk.

πολλὰ—ἐντετύχ.] Lach. p. 197. D. ὁ δὲ Δάμων τῷ Πρωδίκῳ πολλὰ παραπέμπει. Cratyl. §. 30. ἔοικεν πολλὰ αὐτῷ συμ-

οὖν[y] ἐξ ὧν[x] ἐγὼ[a] ἥσθημαι,[b] οὐδ'[c] ὑπωστιοῦν[d] σοι ἐκὼν εἶναι πείσεται. Τί δαί,[e] ἦ δ' ὅς, οὐ φιλόσοφος Εὐηνός;[f] Ἔμοιγε[g] δοκεῖ, ἔφη ὁ Σιμμίας. Ἐλεήσει τοίνυν, ἔφη,[h] καὶ Εὐηνὸς καὶ πᾶς ὅτῳ ἀξίως[i] τούτου τοῦ πράγματος μέτεστιν. οὐ μέντοι γ'[j] ἴσως βιάσεται αὑτόν·[k] οὐ γάρ φασι

—[a] ἐξ ὧν om pr G.—[x] ἐγὼ om s.—[b] ἥσθημι pr Δ.—[c] ὅτι οὐδ' G.—[d] ante σοι omisi ἂν cum ΔΑΠΦCGs et cett Γ.—[e] δὲ ΔΑΕΠΦCFGHIIs.—[f] εἴηνος I, εἴηνός δε C.—[g] ἐμοί I.—[h] ἔφη add ΔΠΦCGs et mg Χ.—[i] ἀξιοῖ I.—[j] μέν τοί γε ΧΔΠΦGs, μέντοι

καὶ παρεῖχον τὰ ὄντα. Aristoph. Ran. 697. οἱ μὲν ὑμῶν πολλὰ δὴ χ' οἱ πατέρες ἀνημάχησαν. Conf. Bergl. ad Aristoph. Ep. 499. Heind.

ἥσθημαι κ. τ. λ.] Tub. ἥσθημαι, ὅπως οὖν τί σοι. male. Tho. Magister, et ex eo Phavorinus: Ὅπωσοῦν Ἕλληνες ἁπλῶς· — ὑπωστιοῦν·—Ἀττικοί. Apol. I. erat μηδ' ὑπωστιοῦν. Ficin.

ἐξ ὧν ἐγὼ ἥσθημαι] I. e. ἔστιν τεκμαίρεσθαι ἐκ τούτων ἃ ἐγὼ ἥσθημαι. Theaet. p. 73. Ὁ δέ γ' αὖ ὁμολογεῖ καὶ ταύτην ἀληθῆ τὴν δόξαν, ἐξ ὧν γέγραφε. Heind.

ἂν σοι — πείσεται] Indicativo futuri junctum hoc ἂν non tentem ego absque librorum auctoritate, quamquam, quæ hujus generis attulit ex Aristophane Brunckius ad Nub. 464. ex eodem ut Nub. 1160. facili eo rectione a particula hac liberari queunt. Isocrat. Paneg. ed. Mor. p. 103. Ἐξέσται γὰρ ἂν τοῖς μὲν ἀδικοῦσι τὰ σφέτερα αὐτῶν καρποῦσθαι etc. Id. Trapezit. p. 366. D. Steph. καὶ ταῦτα ἐπ οὐδ' ἀπορίαν ἐγένετό μοι, ἀλλ' ἵνα πιστευθείην ὑπ' ἐκείνων, ῥᾳδίως γνώσεσθε ἄν.—εἶναι hoc ad ἐκὼν pertinere, huic sic redundanter adjectum, nota est res. Heind.

οὐ μέντοι] Ald. Bas. 1. 2. Steph. Forst. οὐ μέν. Turnebus edidit οὐ μήν. non male. Stephanus autem, præcunte, ut videtur, Ficini versione, *Non tamen forte sibi vim inferet*, legendum conjiciebat οὐ μέντοι. Atque sic legisse Forsterus testatur, cum Aristophane, tum Olympiodoro in Commentariis Mss. idemque in Tub. et Aug. et Cod Vind. apud Lambec. Commentar. lib. vii. p. 53. scriptum exstat, non minus, quam in Cod. 196. Ven. Biblioth. S. Marci apud Zanettum Catal. Codd. Mss. Gr. hujus bibliothecæ p. 110. qui edidit ex eo scholion Olympiodori hoc. Εἰπὲν ὁ Σωκράτης, ὅτι, εἰ φιλοσοφεῖ ὁ Εὐηνὸς, ἐθελήσει ἀποθνήσκειν, ἵνα μὴ δόξῃ διὰ τούτων παρεγγυᾶν ἡμῖν τῷ ἑκουσίῳ θανάτῳ, φησὶν, ὅτι οὐ μέντοι ἴσως βιάσεται ἑαυτόν· καὶ γὰρ ἀνόσιον τὸ ἐξαγαγεῖν ἑαυτόν. Καὶ τοῦτο ἡ μὲν λέξις δείκνυσι διὰ δύο ἐπιχειρημάτων, ἐνὸς μὲν μυθικοῦ καὶ Ὀρφικοῦ, ἑτέρου δὲ διαλεκτικοῦ καὶ φιλοσόφου. Ἡμεῖς δὲ πρὸ τῆς λέξεως φέρε οἰκείοις ἐπιχειρήμασι τοῦτο αὐτὸ δείξωμεν, ὅτι οὐ δεῖ ἐξαγαγεῖν ἑαυτούς. Ficin.

οὐ μέντοι ἴσως βιάσεται αὑτόν] Pro μὲν legendum μέντοι, quod Stephanus voluit, et præbent Veneti* A B et Olympiodorus: plenius etiam Vind. B C D μέντοιγε. Wytt.

---

* De hisce duobus Codd. Venet. ita Morellius in literis ad Wyttenbach. datis: 'Varias Phædonis Lectiones ex duobus Codd. Marcianis sumtas nunc mitto: quorum alterum litera A notatum cum Tubingensi, alterum litera B notatum, cum Augustano, a Fischero adhibitis, præsertim facere cognosces. Codex prior in Indice typis edito non relatus, ex Bibliotheca Veneta SS. Joannis et Pauli, in Marcianam ante paucos annos devenit. Dialogos xxvii. et libros de Republica continet: Sæc. xii. est exaratus; ἰῶτα semper adscripto, numquam subscripto: η pro β, τ pro ψ, positis: Scholiis characterem majusculo in margine adjectis. Posterior, Num. clxxxvi. in Indice impresso enotatus, Dialogos omnes, exceptis de Rep. et de Legibus habet. Sæc. xv. exaratus, cum Schoiis, a Bessarione Card. quondam modo recensitus, et annotationibus ad rerum verborumque indicem sibi faciendum, manu propria auctus. Codices duo alii Marciani Sæc. xv. Phædonem continent: quorum alter Num. dvi. lectionem vulgatam ut plurimum affert: alter Num. dxc. lectionem præbet codicis Vindobonensis, cui Marcianus quoque quoad delectum dialogorum respondet: quemadmodum ex editione Vindobonensi Alteri a. MDCCLXXXIV. constat.' Wytt.

θεμιτὸν εἶναι. Καὶ ἅμα λέγων ταῦτα καθῆκε τὰ σκέλη ἀπὸ τῆς κλίνης[1] ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ καθεζόμενος οὕτως ἤδη τὰ λοιπὰ διελέγετο.

Ἤρετο οὖν αὐτὸν ὁ Κέβης, Πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες, τὸ μὴ[m] θεμιτὸν εἶναι ἑαυτὸν βιάζεσθαι, ἐθέλειν δ' ἂν τῷ ἀποθνήσκοντι τὸν φιλόσοφον ἕπεσθαι; [§. 14.] Τί δαί,[n] ὦ Κέβης; οὐκ ἀκηκόατε σύ τε καὶ Σιμμίας περὶ τῶν τοιούτων Φιλολάῳ συγγεγονότες; Οὐδέν γε σαφές,[o] ὦ

ceteri μὲν τ.—[k] ἑαυτόν Δs.—[l] ἀπὸ τῆς κλίνης om Χ.—[m] οὐ L.—[n] δαὶ Υ.—[o] σα-

βάσεται] Olympiodor. βιάζεται. male. Βιάζεσθαι αὐτὸν autem idem est, quod mox ἑαυτὸν ἀποκτιννύναι, sibimet vim et manus inferre: sua sponte mori, ut interpretatus est Macrob. in Somn. Scip. i. 13. Ficin.

οὐ γὰρ φασὶ θεμιτὸν εἶναι] Dogma hoc tam civilis veterum theologiæ, de qua infra, quam Pythagoricæ et Platonicæ disciplinæ. Vide Cic. de Senect. §. 20. Athen. p. 157. Plutin. Fun. t. I. iv. p. 55. Stobæorum hac de re sententias collegerunt Lipsius in Manuduct. ad Philos. Stoic. l. iii. Diss. 22. Gataker. ad Antonin. p. 83. 84. Upton. ad Arrian. p. 34. 35. et alii alibi. Fossi.

καθῆκε τὰ σκ.] Schol. συντονώτερον ἀντὶ τοῦ σχῆμα καὶ σεμνότερον ἢ περὶ τραπεζώματος σεμνότερον μέλλων διαλέγεσθαι. Verba ἀπὸ τῆς κλίνης desunt in Tub. Heind.

καθεζόμενος, οὕτως] Cf. de Rep. ix. p. 576. E. καταβάντες εἰς ἄκρασαν (τὴν οἰκίαν) καὶ βάντες, οὕτω δύξαν ἀποφαινόμεθα. Lysias in Agorat. p. 469. ἵνα τὰ ὄντα ἀσπασάμενοι τοῖς αὑτῶν, οὕτω τὸν βίον τελευτήσειαν. Heind.

μὴ θεμιτὸν εἶναι ἑαυτὸν βιάζεσθαι] Hinc sumsisse videntur celebrarunt Cicero Tusc. i. 30. Somn. Scip. 3. et alii veterum, quos ad Ciceronis locum memoravit Davis. adde Lemenhorst. ad Appul. de Doctrin. Plat. iii. p. 34. Barth. ad Zachariam Mitylen. p. 272. Wyttenb.

§. 14. Φιλολάῳ συγγεγονότες] Hic locus vel solus testatur Philolai ætatem minimum ad Olymp. xc. pertinuisse, ut cum Diodis Siculus et Cebes audire potuerint; quippe qui Olymp. xcv. 1. Socrati morienti præsto fuerunt; unde consequitur Philolaum non potuisse Pythagoræ vivo operam dedisse, quippe mortuum, ut certissimum, Olymp. lxxx. nisi illum supra centum annos vixisse statuimus. Iamblichus, qui cum Pythagoræ auditorem prodit Vit. Pythag. §. 104. alio loco §. 199. alium auctorem, ut videtur, secutus narrat Philolaum multis generationibus post Pythagoram fuisse: quem dissensum non præternisit Bentleius Dissert. de Ætate Pythag. p. 19. Olympiodori ad hunc Phædonis locum Scholion paucis memorans, quod nos uberius nec tamen totum, sed quatenus ad rem pertinet, apponimus: Ἔλεγε δὲ καὶ ἄλλως (ὁ Φιλόλαος) μὴ ἐξάγειν ἑαυτὸν διότι Πυθαγόρειον παράγγελμα, μὴ ἀποτίθεσθαι ἀλλὰ συνεπιτίθεσθαι βάσει τοιούτοις, συμπράττειν τῇ ζωῇ, οἷς ἀντιπράττειν. Συναγόντο δὲ ὁ Ἀλκιβιάδης (lege Κέβης Φιλολάῳ ἐν Βοιωτίᾳ ἐν ταῖς Θήβαις (γὰρ f. delendum) τῶν δὲ ἄρα καταλύσαντος τὸ διακοῦσαι, ὅπερ ἐν Ἰταλίᾳ Πυθαγορικῶν διδασκαλείων; ἰστέον, ὅτι ἦθος ἦν παρ' αὐτοῖς, ὥστε ἐν κοινῷ βίῳ ζῆν, τὴν οὐσίαν πᾶσαν κοινὴν ποιουμένους. εἴ τις οὖν ἀνεπιτήδειος εὑρέθη πρὸς φιλοσοφίαν, ἐξῆγον αὐτὸν μετὰ τῆς οὐσίας, καὶ κεντάριον ἐκάλουν, καὶ ὡς περὶ ἀποιχομένου ἀπωδύροντο. Γέλων δέ τις εἰσελθὼν καὶ πεσυνθεὶς τοῦτο, ὀφθεὶς πὶρ τῷ διδασκαλείῳ, καὶ πάντες ἐκπλαγέντες πλὴν Δύο, Φιλολάου καὶ Ἱππάρχου· ἦλθεν οὖν ὁ Φιλόλαος εἰς Θήβας, ὀφειλων χοὰς τῷ οἰκείῳ διδασκάλῳ τεθνεῶτι καὶ ἐκεῖ τελέσαντος ποήσασθαι τῷ Λύσιδι· οὗ κατὰ δωμνυμένων γέγραπται τῷ Πλάτωνι διάλογος Λύσις. ἢ περὶ φιλίας. Ταῦτα ἔχει ἡ θεωρία. Hæc compilavit Scholiastes Platonis p. 7. Comparanda vero sunt cum Plutarcho de Genio Socratis p. 583. A. Porphyrio Vita Pythag. §. 54. Iamblicho Vita Pythag. §. 248—250. qui mutua comparatione interpretandi sunt. Ergo si Lysis Pythagoræus, Lysidis Philolaus fuerit discipulus, non repugnabit temporum ratio, quominus hunc Simmias et Cebes Thebis audire potuerint: quod vel

II. iii. 12. Σώκρατες. Ἀλλὰ μὴν κἀγώ[p] ἐξ ἀκοῆς περὶ αὐτῶν λέγω· ἃ μὲν οὖν[q] τυγχάνω ἀκηκοώς, φθόνος οὐδεὶς λέγειν· καὶ γὰρ ἴσως καὶ μάλιστα πρέπει μέλλοντα ἐκεῖσε ἀποδημεῖν διασκοπεῖν τε καὶ μυθολογεῖν περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεῖ, ποίαν τιν' αὐτὴν οἰόμεθα[r] εἶναι· τί γὰρ ἄν τις καὶ ποιοῖ[s] ἄλλο[t] ἐν τῷ μέχρι[u] ἡλίου δυσμῶν χρόνῳ;[v] Κατὰ τί οὖν

φῶς Χ.—[p] κἀγὼ G : καὶ ἐγὼ s.—[q] μέντοι Ξs.—[r] αὐτὴν οἰόμεθα ΑΓΔΠΦG, ταύτην ποιοίη οἰόμεθα s : οἰόμεθα αὐτὴν [s]s.—[s] ποιεῖ Π, ποιῇ G.—[t] ἄλλο om Λ.—[u] μέχρι ΑΥΦGIs

hoc solo Platonis testimonio satis certum haberi debet. De Philolao et aliis Pythagoricis satis est Fabricium consuluisse Bibl. Gr. vol. i. p. 513. Wyττ.

Φιλολάῳ] Pythagoreo Crotoniatæ, Archytæ discipulo, (Cic. de Orat. iii. 34. V. Diog. Laert. viii. 34. ibiq. Menag.) de quo Schol. δι' αἰνιγμάτων ἐδίδασκε, καθάπερ ἦν ἔθος τοῖς Πυθαγορείοις. ἦλθεν οὖν καὶ εἰς Θήβας τεθνεῶτι τῷ Δ.δασκάλῳ λύσιδι χοὰς ποιήσασθαι ἐκεῖσε τεθαμμένῳ. Reliqua Scholii a temporum ratione abhorrent. Heind.

οὐδὲν—σαφὲς] ἔθος ἦν τοῖς Πυθαγορείοις δι' αἰνιγμάτων λέγειν. Olympiodor. ad h. l. Vid. Schellerus de Philos. Ital. c. 13. Caterum pro σαφὲς in Tub. scriptum est σαφῶς. Fischer.

οὐδὲν σαφὲς] Proclus in Euclidem, quem locum Casaubono ad Laert. p. 54. debeo, notat, Platonem multa et admiranda dogmata de Dîis, formis mathematicis expliicare, Pythagoricamque rationem velis sive involucris his uti, iisque initiationem ad sacra sive divina præcepta occultare. Ita et Olymp. ad h. l. cf. Brucker. H. Ph. t. i. p. 1032. Hæc ita esse vel ex lectione Timæi patet. Gottl.

ἀλλὰ μήν] Aberat particula μήν ab Olymp. non omnino male. Et in Aug. et Tub. pro μέντοι legitur μὲν οὖν ut legisse videtur Ficinus. nam vertit, *Quæ igitur forte ipse audivi, referre vobis nulla invidia prohibebit.* Fischer.

καὶ γὰρ ἴσως καὶ μάλιστα πρέπει] *Etenim vel maxime decet illuc profecturum disquirere et fabulari de peregrinatione, quæ illic est*—. Vana est Olympiodori annotatio: τὸ μὲν ἴσως εἴρηται διὰ τὸ μυθικὸν ἐπιχείρημα, τὸ δὲ μάλιστα διὰ τὸ φιλόσοφον· qui cum talia multa habeat, quæ silentio præterimus, hoc notavimus, quia transcripsit Scholiastes Rubnkenii p. 8. Discrimen autem disputationis philosophiæ et narrationis fabulosæ potius cernitur in verbis διασκοπεῖν καὶ μυθολογεῖν. Illud vero καὶ μάλιστα est *vel maxime*, ut hoc ipso adato exemplo monuimus ad Plutarchum de S. N. V. p. 11. cui addatur aliud ex Timolconte p. 251. B. ἐξ ὧν καὶ μάλιστα τὴν Τιμολέοντος εὐτυχίαν συνέβη γενέσθαι γνώριμον. Neque tamen ubique valet hæc vis; nam sæpius est *et maxime, quamvis maxime*: v. c. Plutarcho Conv. p. 102. L. Xenoph. Anab. vi. 1. 22. et alibi. Wyττ.

καὶ γὰρ ἴσως καὶ μάλ.] Etsi oratiunculæ sæpe copulat καὶ γὰρ καί, hic tamen καὶ ad μάλιστα traxerim cum Wyttenb. ad Plat. de S. N. V. p. 13. Nam ut καὶ μάλα ubivis, ita et καὶ μάλιστα reperitur interdum. Plat. de Legg. vi. p. 773. C. ἐξ ὧν ἃ μὴ βουλόμεθα ξυμβαίνειν ἡμῖν, καὶ μάλιστα (*vel maxime*) ξυμβαίνει ταῖς πλείσταις πόλεσι. de Rep. iii. p. 404. B. Ἁπλῆ που καὶ ἐπιεικὴς γυμναστικὴ καὶ μάλιστα ἡ περὶ τὸν πόλεμον. Xenoph. Cyrop. ii. 1. 13. οἱ τῶν ἱκανωτάτων καὶ εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν λόγοι οὗτος καὶ μάλιστα ἐνδύονται ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων. Plutarch. de S. N. V. p. 3. ἡ περὶ τὰς τιμωρίας τῶν ποιητῶν βραδυτὴς τοῦ δαιμονίου καὶ μέλλησις ἐμοὶ δοκεῖ καὶ μάλιστα δεινὸν εἶναι. Heind.

μυθολογεῖν] *Confabulari.* Apol. Socr. p. 39. E. ἀλλά μοι, ὦ ἄνδρες Ἀθ. παραμείνατε τοσοῦτον χρόνον· οὐδὲν γὰρ κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους. cf. not. ad Phædr. §. 140. Heind.

αὐτὴν οἰόμεθα εἶναι] Hoc ordine Tub. et Aug. Vulgo οἰόμ. αὐτὴν εἶν. Heind.

ἡλίου δυσμῶν] νόμος δὲ ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὸ μηδένα φονεύειν ἐν ἡμέρᾳ. Olympiod. ad h. l. De simili Lacedæmoniorum instituto v. Valer. M. iv. 6. Caterum in Aug. pro ποιοῖ legitur ποιεῖ. male. Sed non rara est horum modorum permutatio in libris antiquis: ut c. 7. ubi pro ἐπιθυμοῖ Tub. exhibet ἐπιθυμεῖ. Fischer.

μέχρι ἡλ. δυσμ.] Schol. ἐσ ζήσεσθαι

δή[w] ποτε οὗ φασι θεμιτὸν εἶναι αὐτὸν ἑαυτὸν ἀποκτιννύναι, ὦ Σώκρατες; ἤδη γὰρ ἔγωγε, ὅ περ νῦν δή[x] σὺ[y] ἤρου, καὶ Φιλολάου ἤκουσα, ὅτε παρ' ἡμῖν διητᾶτο, ἤδη δὲ καὶ ἄλλων τινῶν, ὡς οὐ δέοι τοῦτο ποιεῖν· σαφὲς δὲ περὶ αὐτῶν οὐδενὸς πώποτε οὐδὲν[z] ἀκήκοα. [§. 15.] Ἀλλὰ προθυ- 1. 62.
μεῖσθαι χρή, ἔφη· τάχα γὰρ ἂν[a] καὶ ἀκούσαις[b] ἴσως μέντοι θαυμαστόν σοι φανεῖται, εἰ[c] τοῦτο μόνον τῶν ἄλλων

et pr Λ : μέχρις τ.—[v] χρόνῳ om CEHI.—[w] οὖν δὴ ΔΠΦGs : δὴ οὖν τ.—[x] νῦν δὴ Χ CH, δὴ νῦν δὴ E : δὴ νῦν [o]τ.—[y] σὺ om E.—[z] οὐδὲν om L.—[a] ἂν om G.—[b] ἀκούσαις ΔΠΦCs et pr Δ : ἀκούσαιο [o]τ.—[c] εἰς pr Δ.—[d] τῶν ἀνθρώπων Γs et corr Λ, cui

μάλιστα μέχρις ἡλίου δυσμῶν. ἐν γὰρ ἡμέρᾳ φανεῖσιν ἀκέρματο. μέχρι pro vulg. μέχρις et grammaticorum praecepto cum Cornel. Aug. et Tub. (adde Par.) dederat jam Fischer. Mox Tub. ὅπερ νῦν δή, pro ὃ δὴ νῦν ἀλ. V. not. ad Gorg. §. 3. Heind.

κατὰ τί δή] Legi ex fide mei Ms. Κατὰ δὲ τό· et sine interrogatione, ut articulus τὸ orationi universae apponatur. Quod est Graecis frequentissimum: et ita postulare videtur verborum series. Idem genus dicendi annotatur in dittissimo filio Thesauro Stephani, τὸ κατὰ τὸν Γάλβαν. *quod ad Galbam attinet.* Sedan.

κατὰ τί] Tub. κατὰ τί οὖν δή. Serranus legit, fide, ut ait, librorum scriptorum, κατὰ δὲ τό, sublata interrogationis nota post Σώκρατες, ut articulus τὸ referatur ad totam orationem, et vertit, *Quod autem ad id attinet, quod aiunt, nefas esse sibi ipsi mortem consciscere.* male, et recusante orationis virgula. Unde Stephanus in marg. versionem Serrani ita corrigit, *Quam igitur ob causam nefas esse aiunt, sibi mortem consciscere? Ego enim jam pridem illud non solum a Philolao.* Fischer.

δὴ νῦν] Venet. Λ, et Vind. F, νῦν δή, melius sane et convenientius Atticae consuetudini, significatione *modo:* Timaeus Νῦν δή· πρὸ ὀλίγου χρόνου· ubi videatur Ruhnkenius. Aliud est δὴ νῦν, *jam nunc, ego*, vide Hoogeveen. Doctrin. Particul. p. 279. Wyttenb.

§. 15. τάχα γὰρ ἂν καὶ ἀκούσαις] Quod editiones hactenus inserit, retentum atque adeo probatum a Fischero ἀκούσαιο e Par. correxi. Heind.

τάχα μὲν δή] Ita sine γὰρ Olymp. Forst.

ἴσως μέντοι κ. τ. λ.] Apud Simplicium in Epictet. x. p. 63. Salmas. legitur μὲν pro μέντοι· deinde τὰ ἄλλα πάντα pro πᾶλλα ἐστὶν denique verba ἀπάντων, et οἷς, omissa sunt. Steph. distinguere vult. ὅσπερ καὶ πᾶλλα, ἔστιν ὅτε καὶ οἷς β. Et Abresch. ad Æsch. t. ii. p. 185. pro οἷς δὲ βέλτιον τεθνάναι jubebat legi οἷς δὲ βέλτιον ζῆν, ἢ τεθνάναι. Kuhlerus in notis ad vers. hujus dialogi vernaculam p. 13. conj. ὥσπερ καὶ πᾶλλα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅτε οἷς μὲν βέλτιον τεθνάναι, οἷς δὲ ζῆν. Zeunius p. 116. notam incisi poni jubebat post πᾶλλα, et ante ἔστιν inseri ἐὰν, vel κἄν, aut rescribi ὅτε ἔστιν. At has conjecturas et correctiones omnes repugnare, vel linguae ingenio, vel ipsi menti Socratis, et lectionem loci vulgatam recte se habere, modo incisi nota ponatur post verba καὶ οἷς, sicut nunc edidimus, per se patet. Certe nec Tub. nec Aug. scriptura discrepat a lectione librorum editorum, ἔστιν, ὅτε καὶ οἷς βέλτιον· nisi quod in Tub. legitur ἢ τοῦτο μόνον, et in Aug. τῶν ἀνθρώπων. Fischer.

ἴσως μέντοι θαυμαστὸν σοι φανεῖται—περιμένειν ἀναγέτην] Sententia vulgo impedita, sic accipienda est: 'Fortasse tamen mirum tibi videbitur, hoc (mortem) solum aliorum omnium (negotiorum) simplex esse, neque unquam accidere homini, prout alia *negotia* communiquam et quibusdam *hominibus bene vel male accidunt*, ut melius ei sit vivere quam mori: hominibus autem, quibus melius est mori, non fas esse sibi ipsis hoc beneficium conferre, sed alium exspectandum esse beneficii hujus effectorem, miraculo fortasse.' Animadvertenda est primum repetitio partis regentis, θαυμαστὸν ἴσως σοι φανεῖται, quae usitata est in longioribus periodis: in hujus autem principio amplicius Olympiodorus

ἁπάντων ἁπλοῦν ἐστὶ καὶ οὐδέποτε τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ, ὡς περ καὶ τἆλλα, ἔστιν ὅτε καὶ οἷς βέλτιον τεθνάναι ἢ

supra scripta haec : ἢ τυγχάνει ὂν τῷ ἀνθρώπῳ.— ἔστιν ὅτε ΞΠΦ . ἐστὶν, ὅτε ς.—

φαίνεται et versio Siculo[a] *apparet*. dant. ἢ ζῆν. Olympiodorus praebet *βέλτιον* Deinde pro vulgato *βέλτιον τεθνάναι* ζῆν ἢ τεθνάναι· quod nexus argumenta-

---

[a] Interpretationis hujus veteris Latinæ negotium hujusmodi est. Hæc verbum verbo reddit, ut appareat, quid in codice suo interpres legerit, et ipsa propemodum codicis Græci instar censenda sit. Facta est ab homine, qui suum ipse nomen non prodidit; ut quidem suspicor, in Sicilia, Sæculo duodecimo. Nam codex, in quo illa interpretatio primo loco exstat, qui est inter libros Bibl. Lugd. Nr. 64. deinceps habet eadem manu scriptam, et ab eodem, ut videtur, interprete factam, similem interpretationem Latinam Dialogi Menonis, cum præfatione interpretis ad hominem item non nominatum, sed cum quodam indicio temporis et loci. Quod indicium in fine præfationis positum, referre juvat. Sic autem habet: 'Quanta virtute igitur hic disputet Plato ne virtus scientiæ non ignorabit nisi lectum et relectum presens opusculum firmaveris memorie. In quo te quantis retuli rum precibus te latere nolim. Jussu namque domini mei gloriosissimi **siciorum regis** guidelmi gregorii nacuncemi opuscula staturus eram, qui eodem nuo (*forte animo*) quo et atheniensis plato dicavit sermones. Regatus item a majone magno sicilie ammirabili atque ab hugone epanormitane sedis archipontifice librum diogenes de vita et conversatione dogmateque philosophorum in italicas transmittere syllabas ne parabam. Quibus ad tempus postpositis tuo potius acquievi consilio, in quo manifestius ostenditur quam diligenter amicorum votis obeditur: propter quos non nunquam dominorum jussum preteritur. promtius enim agitur quicquid ex animo venit.' Exemplum Bibliothecæ Lugd. non ab ipso interprete, sed a librario minus perito scriptum **esse, apparet ex multis locis** imperite et vitiose scriptis. Et interpretationem diversam esse ab ea, quæ sub Aristippi nomine servata Oxonii, adhibita est Forstero, multæ lectiones ab hoc memoratæ, et a nostra diversæ, ostendunt. Eamdem autem esse atque illam cujus Excerpta extant in codice Marciano Veneto, manifesto declarant specimina hujus mecum communicata ab ejus Bibliothecæ Præfecto, Jacobo Morellio, viro eruditissimo, Literarum nostrarum singulari ornamento, et Historiæ Bibliographicæ principe. Cui viro quum jam ante hos viginti quatuor annos me conciliaverit studiorum communio, multaque in me collata Literarum et humanitatis officia; facere nequeo, quin ex ejus ad me datis epistolis ea referam, quæ ad rem presentem pertinent. Hæc igitur ille: "Subiit statim animum cogitatio de versione *Eurico Aristippo Atheniensi*, in Codice Oxoniensi adscripta, a Forstero adhibita, itidemque de Excerptis bene multis in codice Marciano Sæculi xiv. servatis, quorum indicium ex initio et fine tibi facere, haud inutile fortasse fuerit. Initium est: 'Ipse, o Fedron, affuisti Socrati illa die, qua bibit pharmacum in carcere, sive ab aliquo alio audivisti' Fedron: Ipse, o Echecrate. **Echecrates: Quæ igitur sunt quæ dixit vir ante** mortem, et quomodo obiit? libenter **enim ego audirem. Fedron**: Fors quidam ipsi, o Echecrate, contigit. Accidit enim pridie causam puppis inaurata navigii, quod in Delum Athenæi mittunt quotannis—.' Finis est: 'Sed vide si quid aliud dicis. Hæc sciscitante, nihil amplius **respondit: immo modicum** intermittens, mœvit se quidem et bene revelavit eum et lunam statuit. Intuitusque Crito comprehendit os et oculos. Hic vero finis, o **Echecrates, amici nobis fuit, viri ut nos** asserimus eorum quorum experientiam habuimus, optimi et aliter prudentissimi atque justissimi fuit.' Vide, vir eruditissime, an Excerpta hæc unci tibi esse possint: eorumque exemplum si cepis, fac ut sciam. Loca eorundem nonnulla syllabatim allata fuisse video a Jeronimo de Montagnone, Jurisconsulto Patavino, qui Sæculo xiv. ineunte floruit, in Epitome Sapientiæ, Venetiis anno 1505. impressa: cujus operis notitiam Fabricius in Bibl. Med. Lat. Mediæ Ætatis dedit. Fragmenta duo Apulei, a Prisciano in grammaticis Putschii p. 887. 891. allata, frustra in iis quæsivi. Cæterum, de Platone vel temporibus illo Latine a nostratibus habito, luculentum Petrarchæ testimonium adest

ζῆν. οἷς δὲ βέλτιον τεθνάναι, θαυμαστὸν ἴσως σοι φαίνεται εἰ τούτοις τοῖς ἀνθρώποις μὴ ὅσιόν ἐστιν[g] αὐτοὺς ἑαυτοὺς

[f] ἢ...τεθνάναι om pr Δ.—[g] ἐστιν add ΔΠΦGs, supra versum ponit Χ.—[h] δὴ ΓG.—

tum postulat. Nam cæteræ omnes res possunt esse vel non esse, prout bene aut male agantur et ad usum conferantur; quod et alibi ab auctore, et a Platone docetur in Symp. p. 318. D. τάλα γὰρ πρᾶξαι δὸ ἴχειν αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῇ πραττούσῃ, οὔτε καλὴ, οὔτε αἰσχρὰ οὖσα ὁ τὶ ἡμεῖς ποιοῦμεν, ἢ πίνειν, ἢ ἔδειν, ἢ διαλέγεσθαι, οἷον ἔστι τούτων αὐτὰ καθ' αὐτὰ καλὸν οὐδέν· ἀλλ' ἐν τῇ πράξει, ἀὶ μὲν πραχθῇ, ποιοῦσιν ἀναβῆ· καὶ ἀὶ μὲν γὰρ πρεπόντως καὶ ὀρθῶς, καλὸν γίγνεται· μὴ ὀρθῶς δὲ, αἰσχρόν. quæ verba Gellius xvii. 20. At vero nemini hominum semper bonum est, nunquam quidem, ut in toto Phædone, et ubique a Platone docetur. Alium scriptorem præter Stoicos in Epictet. p. 63. et contrarium eum sua ipse sententia; ut non ab ipso ita positum, sed a librario mutata, videatur. Ὁ δέ γε Πλάτων καὶ ὁ Πλάτωνος Σωκράτης, καὶ ἀγαθὸν αὐτὸν (τὸν θάνατον) εἶναι καὶ κρεῖττονα τῆς μετὰ τοῦ σώματος ζωῆς ἀναιρήσεται· οὐ τοῖς μὲν, τοῖς δ' οὐ· ἀλλ' ἁπλῶς πᾶσι. λέγει οὖν ἐν τῷ Φαίδωνι Σωκράτης 'Ἴσως μὲν θαυμαστὸν σοι φαίνεται, εἰ τοῦτο μόνον τῶν ἄλλων ἁπλοῦν ἐστὶ, καὶ οὐδέποτε τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ, ὅσπερ καὶ τἆλλα πάντα, ὅτε βέλτιον τεθνάναι ἢ ζῆν' nexus ipse disputationis flagitat in fine β. ζῆν ἢ τεθνάναι, nunquam homini melius est esse, quam mori: ὅτε autem nihili est solum, ut appareat conjuncta excidisse. Nam profecto ἐστὶν ὅτε καὶ οἷς, nonnumquam quibusdam, requiritur hoc loco, quod et Fischerus vidit, verbaque et recte interpunxit, et ab aliorum παραδιορθώσεσι vindicavit. Et sunt omnino hæ formæ in conjungendo verbo εἶναι cum pronomine ὅς et adverbio ὅτε, ut ἐστὶν ὅτε, et ἐστὶν οἷς, ἐστὶν ὅν, ἐστὶν οἷσ, frequentiores, quam ut exemplis confirmari debeant. Cæterum ita plane extat in Vind. A et B, ἐστὶν ὅτε καὶ οἷς· et item in versione Sicula expressum legitur *est quando et quibus*. Wyττ.

ἁπλοῦν] I. e. *quod simpliciter, per se, ejusmodi quid est*, (vulgo dicunt *absolute*) *ut non aliter esse aut cogitari pos-*

---

in libro de Sui Ipsius et Aliorum Ignorantia, his verbis.—Est quoque in Bibliotheca Marciana Phædonis versio Latina Leonardi Arretini: quam et ipsam meditatam puto: neque tamen a Forstero aut Fischero ullam in partem vocatam fuisse video. Ex codicibus Græcis Platonis et Olympiodori quinque Parisios translati fuerunt, quatuor adhuc exstant, præsertim ex bono primo Bibliothecæ meæ Manuscriptæ anno 1802. suptrsti, intelligis; memoria namque teneo, ut edidi, me illum ad te misisse: quod libro de Fragmentis Dionis Cassii, anno 1798. a me vulgatis feceram.—Superest adhuc in Bibliotheca Marciana codex Græcus Sæculi xii. qui Platonis quædam, et in his Phædonem cum Scholiis habet: quem si conferri velis, ut id hic curabimus.—Vale, vir præstantissime.—Venetiis vi. Kalend. Aprilis a. MDCCCVI.' Ex illis Excerptorum Veterum specimenibus apparet interpretationem eandem esse atque nostri exemplaris: exceptis locis omnibus Excerptorum, qui in nostro exemplari, et integri, adsunt: et paucis, quorum diversitas a librario venit: velut in nostro est *Fedone: peppia laureata in navigio*: in fine, *medicum tempus intermissionis: et homo ut redeant cum*: postremo, *vicissim* et super scriptum *justissimi*. Neque minus ad rem pertinet, quæ ex alio operum viri epistola accus: 'Quod ad Phædonem attinet, quidquid boni ac lectionum ex Codd. Marcianis haurire operæ pretium fuerit, me libi opportune dicat oculus. De duplici versione Latina Sec. xii. in Sicilia facta, nihil in Germania, vix ego credierim. Altera Henrici Aristippi Archidiaconi Catanensis, cujus Hugo Falcandus meminit in Hist. Sicula, inter Scriptores Rerum Italicarum Muratorii t. vii. p. 281 memoratur: altera se nunc primum offert. Prodita ea forte ab ipso Memoria interpolata, qui in Epistola scripsisse mihi videbitur: *Regalem item a Majore Magno Siciliæ Admirato, atque ab Hugone Panormitano tuba Archipresbyter.* Idem tibi verorum puto, si Historiam Siculam Fabianam inspexeris.' In nostro quidem Legi, exemplo ita legitur, ut exhibuimus: illud autem *archiponce* compendium esse vocabuli *archipontifice* videtur. Wyττ.

σὺ ποιεῖν, ἀλλ' ἄλλον δεῖ[h] περιμένειν εὐεργέτην. [§. 16.] Καὶ ὁ Κέβης ῥᾳδίως ἐπιγελάσας Ἴττω[i] Ζεύς,[j] ἔφη, τῇ αὐ-

ἰττίω
[i] ἰττιὰ Χ, ἰττίω ΠΦG, ἰττίω ΓΛΞΤΕLs, ἴττι ὦ C, ἰττὶ ὦ H, ἐν τῷ ὦ Δ.—[j] ζεῦ ΔΞ

sit, opponitur que ἀδιαφόρῳ, σχετικῷ, vel τῷ κατά τι. v. Olymp. ad §. 18. Cicero quidem has duas notiones eloquatur verbis *simpliciter* et *comparate*. (Top. xxii.) Gottl.

καὶ οἰδέποτε τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ] Loci mirum in modum ab interpp. vexati sensum unus perspexerat Stephanus, sic interpungens τἆλλα, ἐστὶν ὅτε καὶ οἷς β. Qua distinctione recepta, sententia hanc fere habet formulam: *Fortasse tamen mirum tibi videbitur, si hoc unum de ceteris omnibus simpliciter verum sit et sine ulla exceptione* (sc. mori melius esse quam vivere), *neque unquam accidat, ut, quemadmodum in ceteris omnibus rebus, interdum et aliquibus hominum* (non semper neque omnibus) *satius sit mori, quam vivere: quibus autem satius est mori, mirabere fortasse, si iisdem nefas sit sibimet ipsis bene facere etc.* Pro τῷ ἀνθρώπῳ Aug. τῶν ἀνθρώπων, quod junctum sequenti ἐστὶν οἷς præferrem, ni intercederet ἐστὶν ὅτε. Heind.

ὥσπερ καὶ τἆλλα ἐστὶν, ὅτε] Mihi hic aliquid deesse videbatur. Reposui itaque ὥσπερ καὶ τἆλλα· Ἀλλ' ἔστιν ὅτε etc. Et certe nequaquam id vult Socrates, *homini*, uti vertit Serranus, *nunquam evenire posse, ut ei sit melius mori quam vivere*, (aliter enim de philosopho modo statuebat, idemque sæpius infra dicit) sed hoc quidem nonnunquam accidere posse concedit, at hoc tamen concesso, hominibus nihilominus sibi ipsis vim inferre nefas esse contendit. Alioqui nullus εὐεργέτῃ daretur locus, neque cur nosmet interficere non liceat, cuivis θαυμαστὸν aut ἄλογον videri posset. Et hunc quidem sensum lectio forsan vulgata quodammodo ferre queat; at melius, opinor, procedet oratio, si particulam ἀλλὰ (quæ propter vocem antecedentem facile excidisse poterat) mecum addideris. Forst.

καὶ τἆλλα] I. c. καὶ κατὰ τἆλλα. Schol. οἷον πλοῦτος, δόξας ξίφος· ἐναμφοτερίζει γὰρ καὶ τἆλλα πάντα· θάνατος δὲ μόνως ἀγαθόν ἐστι. Simplic. in Epictet. x. p. 63. τὰ ἄλλα πάντα pro τἆλλα, ἐστὶν, unde fecerim ὥσπερ καὶ τἆλλα πάντα, ἔστιν ὅτε. Post βέλτιον forsan excidit ὄν. Conf. tamen not. ad Gorg. §. 124. Heind.

βέλτιον τεθνάναι] Tub. βέλτιον οὐ τεθνάναι. male. Ficinus, *Itaque mirum tibi forte videbitur*, ita, ut etiam hoc loco φαίεται legisse videatur. Ficin.

μὴ ὅσιόν ἐστιν αὐτοὺς] E Par. ἐστὶ restitui. Heind.

§. 16. ἐπιγελάσας] Tub. ὑπογελάσας. At ἐπιγελᾶν est verbum hoc in genere proprium: et ῥᾴμα ἐπιγελᾶν est *leniter arridere* (Cic. Somn. Scip. 2.) quod c. 37. uno verbo μειδιᾶν dicitur: ut c. 35. est ἐγέλασεν ῥᾴμα· et c. 64. γελάσας ἡσυχῇ. Ficin.

Ἴττῳ Ζεὺς] Patria vocabula malui retinere ad venustatem. Serras. At Steph. *'Norerit ipse Jupiter, inquit, sua lingua loquutus:* Leg. Ἴττω, quod sit pro ἴστω.'

Ἴττω] Ald. Bas. 1. 2. etiam Aristippus: ἰττίω. Meibomius in marg. Bas. 2. ἰττὶ ὦ e Cod. vet. ut in Aug. scriptum est Ἴττι ὦ ζεῦ. Unde Ficinus vertit simpliciter, *Proh Jupiter:* ut legitur in exemplo versionis ejus Ascensiano. nam Henninius inde laudat *Ittio Jupiter*, perperam. Stephanus recte edidit Ἴττω, Comarii auctoritate, ut diserte scriptum in Tub. Olympiodor. τὸ δὲ Ἴττω ἐπιχωριάζοντός ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ἴστω, τῇ Βοιωτείᾳ διαλέκτῳ· καὶ εἰκότως ἐγχωρίᾳ γλώττῃ ἐχρήσατο, ἐνδεικνύμενος τὸ φυσικὸν καὶ ἐγχώριον θαῦμα, ὃ εἶχε πρὸς τὸν Σωκράτην. Etymol. M. Ἴττω· ἀντὶ τοῦ ἴστω, Βοιωτικῶς. Phavorinus, nesciebam unde: Ἴττω Ἡρακλῆς· παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει, ἀντὶ τοῦ ἴστω. Locus Aristophanis est Acharn. 860. sed ibid. 911. legitur etiam Ἴττω Zεὺς, ubi v. Kust. et Bergl. itemque Henninius epist. ad Blancardum t. ii. p. 664. Syl. Burm. Fischn.

Ἴττω Ζεὺς] Scholiastes rursus Olympiodori vestigia legit. Ad illius Scholion Rohdenius in Adversariis scripsit hæc notavit: 'Valckenar ad Eurip. Phœn. 1071. P. Petiti Miscell. Obs. iii. 31. Hemsterhus. ad Hesych. t. ii. p. 15. Forster. ad Phædon. p. 366.' Wytt.

Ἴττω Ζεὺς] Schol. τὸ Ἴττω ἐπιχωριάζοντός ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἴστω, τῇ Βοιωτίᾳ διαλέκτῳ. Plat. Epist. vii. p. 345. A. γέγονε δ' οὖν ὅπως, Ἴττω Ζεύς, φησὶν ὁ Θηβαῖος. Aristoph. Ach. 910. Τὰ δ'

τοῦ[k] φωνῇ εἰπών.[l] Καὶ γὰρ ἂν δόξειεν, ἔφη[m] ὁ Σωκράτης, οὕτω[n] γ'[o] εἶναι ἄλογον· οὐ[p] μέντοι ἀλλ' ἴσως[q] ἔχει[r] τινὰ λόγον. ὁ μὲν οὖν ἐν ἀπορρήτοις λεγόμενος περὶ αὐτῶν λό- tt. iii. 13.

ΠΦCGic cum corr Υ et mg Λ.—[k] ἑαυτοῦ Δs.—[l] φωνῇ αὐτοῦ εἰπὼν Λ.—[m] δόξοι ἐνίφη I.—[n] οὕτω ΔΓΔΑCEGIL.—[o] τε G: om HI.—[p] οὐ...λόγον om G.—[q] post ἴσως

ἀμὰ Θοίβαθεν, Ἵττω Ζεύς. Qua formula quamvis a quibusdam sit Cebetem asseverare, mirum sibi videri Socratis sermonis repugnantiam, tamen exortus est inter qui loci planissimi et in quo egregie omnia cohærent, nescio quam obscuritatem de prohibemenos miserum in modum laceran oratorem velucri, primum corrigendo καὶ γὰρ ἂν δόξειεν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὕτως γ' εἶναι ἄλογον, ut hæc quoque Cebetis essent, tum Socrati hæc dando οὐ μέντοι—λόγον: deinde Cebeti illa ὁ μὲν οὖν ἐν ἀπορρήτοις- οὐ ῥᾴδιος δοῦναι Socrati rursus hæc οὐ μέντοι ἀλλὰ σοὶ—. Apponamus hæc, ne viri docti in hanc litem conjecturas neglexisse putentur; reliqua silentio prætermittemus. Heind.

οὕτω γ' εἶναι] οὕτω γε [quod pro οὕτως γε Fischer restituit e Tub. et Aug.] est quod alius dicitur ὡς οὑτωσὶ ἀκούσαι, sic primo adspectu, re nondum satis expensa. Heind.

ἴσχει] Al. Bas. 1. 2. ἴσχειν. male. Nam οὐ μέντοι ἀλλὰ ἴσως est sed fortassis: verum fortassis tamen. Fischer.

ἀπορρήτοις] Cf. Eurip. Rhes. 943. μυστηρίων τῶν ἀπορρήτων φάναι ἔδειξε. Ad. Buck. Hist. Phil. Crit. t. i. p. 377. Gottl.

ἐν ἀπορρήτοις] Significatur doctrina interior, esoterica, sive Pythagoricorum, sive Socratis non mysteria religiosa, sive Eleusinia, sive Bacchica, sive Orphica, quod nonnulli voluerunt; in his Fischerus: cujus notam primum apponamus, deinde disquisitionem. 'ἐν ἀπορρήτοις: in mysteriorum arcanis. Ita sentiente Proclo Commentat. in Rempubl. Plat. p. 372. et Olympiodoro, qui hoc μυθικὸν et Ὀρφικὸν ἐπιχείρημα vocat, ac suffragante demum Dacerio, verendum censeo. Barbarorum, qui locum hunc ad secretam Pythagoricorum doctrinam respicere contendit, optime refellit Warburtonus Div. Leg. v. 2. §. 4. p. 205.' At in Olympiodoro nil est ad hanc sententiam conciliatus, qui omnia fere ab humana ratione ad divinam religionem refert, neque tamen hoc loco aliud quam fabulas Bacchicas, in Orphica doctrina celebratas, vult: velati p. 1. ἡ δὲ λέξις, ὡς εἴρηται, διὰ δύο ἐπιχειρημάτων κατασκευάζει ὅτι οὐ δεῖ ἐξάγειν ἑαυτοὺς (μυθικοῦ καὶ διαλεκτικοῦ)· καὶ ἔστι τὸ μυθικὸν ἐπιχείρημα τοιοῦτον. παρὰ τῷ Ὀρφεῖ τέσσαρες βασιλεῖαι παραδίδονται· αἱ (legendum a. i. e. ἡ πρώτη) μὲν ἡ τοῦ Οὐρανοῦ, ἣν Κρόνος διεδέξατο ἐκτεμὼν τὰ αἰδοῖα τοῦ πατρός· μετὰ δὲ τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς ἐβασίλευσε ταρταρώσας τὸν πατέρα· εἶτα τὸν Δία διεδέξατο ὁ Διόνυσος, ὃν φασι κατ' ἐπιβουλὴν τῆς Ἥρας τοὺς περὶ αὐτὸν Τιτᾶνας σπαράττειν, καὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ ἀπογεύεσθαι. Καὶ τούτους ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε, καὶ ἐκ τῆς αἰθάλης τῶν ἀτμῶν ὧν ἀναβοθέντων ἐξ αὐτῶν ὕλης γενομένης, γενέσθαι τοὺς ἀνθρώπους. Οὐ δεῖ οὖν ἐξάγειν ἡμᾶς ἑαυτούς, ὡς τοῦ σώματος ἡμῶν Διονυσιακοῦ ὄντος· μέρος γὰρ αὐτοῦ ἐσμέν, οἷον ἐκ τῆς αἰθάλης τῶν Τιτάνων συγκείμεθα γευσαμένων τῶν σαρκῶν τούτου. Ὁ μὲν οὖν Σωκράτης τὸ ἀπόῤῥητον δεικνὺς τοῦ μύθου οὐδὲν πλέον προστίθησι τοῦ ὡς ἐν τινι φρουρᾷ ἐσμέν. οἱ δὲ ἐξηγηταὶ τὸν μῦθον προσιέμενοι ἔξωθεν, καί ἐστιν ἡ τοῦ μύθου ἀλληγορία τοιαύτη, ὥσπερ ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἔλεγε τὸν νοητὸν καὶ τὸν αἰσθητὸν (adde κόσμον) παρὰ μέρος γίνεσθαι— κ. τ. λ. Deinde ad hæc Phædonis verba nil annotatur in nostro Olympiodori exemplo: et in principio ejus legitur id quod in edito Scholiaste est p. 8. Tum p. 24. rursus memorata Bacchi et Titanum fabula, hæc subjungit: καὶ εὖγε τοῦ λόγου, διότι καὶ ἀπὸ θεοῦ ἤρξατο, φησὶ ἔλεγεν· ὁ μὲν ἐν ἀπορρήτῳ περὶ αὐτῶν λεγόμενος λόγος, ὡς ἐν τινι φρουρᾷ ἐσμέν· καὶ εἰς θεὸν κατέληξεν, ἐξ οὗ καὶ ἤρξατο· λέγω δὴ τὸν Διόνυσον. In quibus omnibus nihil est, quod mysteria religiosa significet. Nec magis ex Procl. l. c. tale quid cogere licet, καὶ ἡ μὲν δι' εἰκόνων μέθοδος τοῖς γνησίοις φιλοσόφοις προσήκει· ἡ δὲ δι' ἀπορρήτων συνθημάτων καὶ θείας οὐσίας ἐνδείξεις τοῖς μυστικωτέραις ἡγεμόσι τελεσιουργίαις· ἐφ' ἃ δὴ καὶ αὐτοὺς ὁ Πλάτων πολλὰ τῶν αἰσχίστων δογμάτων ἀξιοπιστότερα καὶ ἐναργέστερα δεικνύει (l. scribendum φιλεῖ, vel εἰώθει? δηλαδὴ δι' ἐν Φαίδωνι 'τὸν τε ἐν ἀπορρήτοις λεγόμενον ὡς

γος,[a] ὡς ἴν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν οἱ[t] ἄνθρωποι καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν οὐδ' ἀποδιδράσκειν, μέγας τέ[u] τίς μοι

omisi γ' cum ΔΠφκ.—[r] ἔχειν ΔΤL.—[s] λόγος περὶ αὐτῶν s.—[t] ἐσμεν πάντες οἱ mg

ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν' σιγῇ τῇ πρεπούσῃ σεῦων, καὶ τὰς τελετὰς μαρτυρόμενος τῶν διαφόρων λήξεων τῆς ψυχῆς κεκαθαρμένης τε καὶ ἀκαθάρτου· καὶ τὰς τε σχίσεις αὖ καὶ τὰς τριόδους ἀπὸ τῶν οὐσιῶν (ex Phaedone p. 82. forte θυσιῶν) καὶ τῶν πατρικῶν θεσμῶν τεκμαιρόμενος. ἃ δὴ τῆς συμβολικῆς ἅπαντα θεωρίας ἐστὶ μεστά, καὶ τῶν παρὰ τοῖς ποιηταῖς θρυλλουμένων ἀνιδῶν τε καὶ καθόδων, τῶν τε Διονυσιακῶν συνθημάτων (f. παθημάτων) καὶ τῶν Τιτανικῶν ἁμαρτημάτων λεγομένων, καὶ τῶν ἐν ᾅδου τριόδων, καὶ τῆς πλάτης, καὶ τῶν τοιούτων ἁπάντων κ. τ. λ. quibus profecto, quæ mystica et τελεσιουργικὰ dicuntur, non magis ad religiosa et antiquitus tradita mysteria, quam ad sanctiorem et arcanam philosophi doctrinam pertinent. Quamquam Pythagoræ doctrina ex Orphica manasse ferebatur, ut a Proclo Tim. Plat. p. 291. ἃ γὰρ Ὀρφεὺς δι' ἀπορρήτων λόγων μυστικῶς παραδίδωκε, πάντα Πυθαγόρας ἐξέμαθεν ὀργιασθεὶς ἐν Λειβήθροις τοῖς Θρακικοῖς. Neque [magis tale quid liquet] ex eo, quem uterque secutus est, Platino, auctore mysticæ rationis Platonicæ, Ennead. iv. l. viii. c. 1. p. 469. B. ὁ θεῖος Πλάτων—τὴν πρὸς τὸ σῶμα κοινωνίαν τῆς ψυχῆς μεμψάμενος, ἐν δεσμῷ τε εἶναι καὶ τεθάφθαι ἐν αὐτῷ τὴν ψυχὴν λέγει, καὶ τὸν ἐν ἀπορρήτοις λεγόμενον μέγαν εἶναι ὃς ἐν φρουρᾷ τὴν ψυχὴν φησὶν εἶναι· καὶ τὸ σπήλαιον αὐτῷ, ὥσπερ Ἐμπεδοκλεῖ τὸ ἄντρον κ. τ. λ. Quæ secutus est Proclus Gazæus in Theophrasto p. 10. Ἀλλὰ νῦν μὲν ἐν Φαίδωνι Σωκράτης αὐτῷ τὸ αἰσθητὸν ἅπαν ἀτιμάσας καὶ τὴν πρὸς τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς κοινωνίαν μεμψάμενος δεσμῷ τινι καὶ οἷον σήματι βαπτομένην τῷ σώματι τὴν ψυχὴν ὀλοφύρεται· καὶ τὸν ἐν ἀπορρήτοις ἀποθαυματίζει λέγοντα ὡς ἓν τινι φρουρᾷ, ἐπειδὴ ἀφικόμεθα, γεγόναμεν. Καὶ τόδε τὸ πᾶν Ἐμπεδοκλῆς ἄντρον πεποίηκεν· ἐν Πολιτείᾳ δὲ Πλάτων σπήλαιον ὀνομάζει· ἀμέλει καὶ τῶν δεσμῶν λύσιν, καὶ τοῦ σπηλαίου φυγήν, τὴν ἐνταῦτα (l. ἐντεῦθεν) τῆς ψυχῆς ἔφη πορείαν. Ergo hinc etiam liquet ἀπόρρητον λόγον nil aliud esse intelligendum, quam interiorem et arcanam doctrinam vel Pythagoricorum, de quibus hoc nomine utitur Aristot. apud Iamblich. Vit. Pythag. §. 31. ἱστορεῖ δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας, διαίρεσίν τινα ποιάδε ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐν τοῖς πάνυ ἀπορρήτοις διαφυλάττεσθαι· τοῦ λογικοῦ ζώου τὸ μέν ἐστι θεὸς, τὸ δὲ ἄνθρωπος, τὸ δὲ οἷον Πυθαγόρας. Origenes contra Celsum i. p. 526. A. καὶ τῶν φιλοσόφων παρ' οἷς τινες μὲν ἦσαν ἐξωτερικοὶ λόγοι, ἕτεροι δὲ ἐσωτερικοί· καὶ τινες μὲν ἀκούοντες Πυθαγόρου ἀὐτὸς ἔφα, ἄλλοι δ' ἐν ἀπορρήτῳ διδασκόμενοι τὰ μὴ ἄξια φθόνειν εἰς ἀκοὰς βεβήλους καὶ μηδέπω κεκαθαρμένας· deinceps de mysteriis dicit, ut hæc ab interiore philosophorum doctrina distinguens: illic videndus Spencerus. Idem p. 312. de Judæorum ratione nomen Dei permutantium κατά τινα ἀπόρρητον λόγον· et p. 343. B. ὅταν δὲ περὶ ὀνομάτων τις δύνηται τὰ ἐν ἀπορρήτοις φιλοσοφεῖν. Plato Theæteto p. 118. E. de Protagora: σοφός τις ἦν ὁ Πρωταγόρας καὶ τοῦτο ἡμῖν μὲν ἠνίξατο τῷ πολλῷ συρφετῷ, τοῖς δὲ μαθηταῖς ἐν ἀπορρήτῳ τὴν ἀλήθειαν ἔλεγε. De ipso Socrate ita loquitur, eumque ita loquentem facit, quasi quædam secreto tradiderit discentibus: ibidem p. 120. A. citata Theodoreto Serm. i. p. 477. C. Ἄθρει δὴ περισκοπῶν, μή τις τῶν ἀμυήτων ἐπακούῃ· εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ οὐδὲν ἄλλο οἴονται εἶναι ἢ οὗ ἂν δύνωνται ἁπρὶξ ταῖν χεροῖν λαβέσθαι, πράξεις δὲ καὶ γενέσεις καὶ πᾶν τὸ ἀόρατον οὐκ ἀποδεχόμενοι ὡς ἐν οὐσίας μέρει. Lachete 255. A. οὐδεὶς γὰρ ἔκφορος λόγου. Nec nisi de sermonibus ad mores pertinentibus accipiendus Themist. Or. xxvi. p. 318. B. Σωκράτης τοὺς λόγους τούτους οὐκ ἐν ἀπορρήτῳ ἐποιεῖτο, οὐδὲ πρὸς μόνους τοὺς μαθητὰς, ἀλλὰ πρὸς πάντας ἀνθρώπους—. Sed et plerasque philosophorum sectas sua habuisse ἀπόρρητα, tradit Clemens Alexandr. Strom. v. p. 575. A. οὐ μόναν ἄρα οἱ Πυθαγόρειοι καὶ Πλάτων τὰ πολλὰ ἐπεκρίπτοντο, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἐπικούρειοί φασί τινα καὶ παρ' αὐτοῖς ἀπόρρητα εἶναι καὶ μὴ πᾶσιν ἐπιτρέπειν ἐντυγχάνειν τούτοις τοῖς γράμμασιν· ἀλλὰ καὶ οἱ Στωϊκοὶ λέγουσι Ζήνωνι τῷ πρώτῳ γεγράφθαί τινα, ἃ μὴ βαδίως ἐπιτρέπουσι τοῖς μαθηταῖς ἀναγινώσκειν μὴ οὐχὶ πείραν δεδωκόσι πρότερον, εἰ γνησίως φιλοσοφοῦσιν· λέγουσι δὲ καὶ οἱ Ἀριστοτέλους τὰ μὲν ἐσωτερικὰ εἶναι τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν, τὰ δὲ ἐξωτε-

φαίνεται καὶ οὐ ῥᾴδιος διιδεῖν· οὐ μέντοι ἀλλὰ τόδε γέ μοι δοκεῖ, ὦ Κέβης, εὖ λέγεσθαι, τὸ θεοὺς εἶναι ἡμῶν τοὺς

X.—[a] γέ HL.—[b] τὸ καὶ θεοὺς pr Δ.—[c] ἐπιμελομένους ΔTL: ἐπιμελουμένους [a]τ.

ριπέδ. deinde et ipse de mysteriis tamquam alia re disseruit. Pythagoreorum fuerunt θεῖοι, καὶ ἀπόῤῥητοι λόγοι, ut vocantur a Proclo in Tim. Plat. p. 92. Pythagoreum placitum hoc nomine afficit Plutarch. Sympos. viii. 8. p. 728. F. ὁ μὲν ἀληθὴς ἅπας λόγος καὶ νῦν ἀπόθετος καὶ ἀπόῤῥητος εἴη: Anaxagoræ, Nicia p. 538. E. οὔτε ὁ λόγος ἐνδυόμενος ἀλλ' ἀπόῤῥητος ὤν, καὶ δι' ὀλίγων καὶ μετ' εὐλαβείας τινὸς ἢ τέχνης βαδίζων: Aristotelis, Alexandro p. 668. A. ἔοικεν δὲ Ἀλέξανδρος οὐ μόνον τὸν ἠθικὸν καὶ πολιτικὸν παραλαβεῖν λόγον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀποῤῥήτων καὶ βαυτέρων διδασκαλιῶν, ἃς οἱ δυνάμει ἴδιοι ἀκροαματικὰς καὶ ἐποπτικὰς πραγματείας ὀνομάζουσιν οὐκ ἐξέφερον εἰς πολλοὺς μετασχεῖν· Aristides Orat. de Panathenaico t. ii. p. 391. a mysteriis distinguit: διδοὺς μὲν οὖν μὴ παρὰ κωφὸν λέγω καὶ τινα τρόπον ἐξηχοῦμαι, δείξειν ἀκούσῃ τὰ ἱερά· ὅμως δέ, ὥσπερ ἐν μύθῳ τινὶ ἀπόῤῥητος λόγος, ταῦτ' ἀκοῦσαι δυνατὸν οὐ γίγνεται. Proclus Theol. Plat. c. 1. p. 2. de magistro suo, τῆς τε ἄλλης ἀνάσης ἡμῖν μετέχουσι κατέστησε τοῦ Πλάτωνος φιλοσοφίας, καὶ κοινωνοὺς τῶν ἐν ἀπορῥήτοις· Leg. ἐν ἐν ἀπ.) παρὰ τῶν αἰσθητικωτέρων μετελάμβανε· item iii. p. 50. Ex Platonis doctrina cum mysteriis comparatur ab Augustino contra Academicos i. 37. t. i. p. 219. [a] Hæc et alia hujusmodi nimis videntur inter successores esse, quantum potuerunt, asservata, et pro mysteriis custodita.' Et habent quæ [Plato] placita, quæ nollet ad imperitos vulgari, ut scribit ad Dionysium Epist. ii. p. 707. F. indeque refert Theodoret. Serm. i. p. 482. D. Numenius fuit ἐπὶ τοῦ παρὰ Πλάτωνι ἀποῤῥήτου quem citat Eusebius Præp. Evang. xiv. 5. p. 650. D. Et ad hem genus pertinuerunt τὰ ἄγραφα Platonis, placita non perscripta, sed viventi successione servata: quæ memorat Aristot. Physic. Auscult. iv. 2. Simplic. in Commentario p. 125. B. 126. A. Galen. de Nat. Hom. t. v. ed. Bas. p. 11. Procl. in Plat. Tim. iii. p. 205. med. Philopon. in Aristot. de Gener. i. p. 7. A. ii. p. 50. B. Ego quum tot constet testimoniis ἀνεκφώνητα illa arcanam philosophiæ doctrinam, eamque ad frequentiores et nequiquam, qua *mysteria, orgia, telestæ*, et similia ad artes, disciplinas, amores, eorumque perceptionem referuntur: nulla profecto ratio, immo contrarium rationi, sit, in hoc Platonis loco ἀπόῤῥητα de propriis mysteriis accipere. Neque dubium est, quin Plato, qui Socratem hæc continuo mentioni Philolai Pythagorici subjicientem inducit, scholam hanc significaverit; quippe cujus hoc placitum fuit: quod et aliunde colligitur, et diserte tradidit Clearchus apud Athen. iv. p. 157. C. Εὐξίθεος ὁ Ποσειδωνιάτης—ὡς φησι Κλέαρχος ὁ Περιπατητικὸς ἐν δευτέρῳ Βίων ἔλεγεν, ἐνδεδέσθαι τῷ σώματι καὶ τῷ δεῖρο βίῳ τὰς ἁπάντων ψυχὰς, τιμωρίας χάριν, καὶ διείπασθαι τὸν θεὸν, ὡς εἰ μὴ μενοῦσιν ἐπὶ τούτοις, ὅσοι ἂν ἴκων αὐτοὺς λύσῃ, πλοῦσι καὶ μείζοσι ἀμπεσοῦνται τότε λύμαις· quem Davisius apposuit ad Ciceronem eadem præcipientem Tusc. i. 30. Cui addatur Clemens Alexandr. Strom. iii. p. 434. A. Wytt.

ἐν ἀποῤῥήτοις] *In mysteriorum arcanis* recte vertit Forster secutus Proclum Comm. in Rsp. de Rep. p. 372. et Olympiodorum Ms. ex quo hæc protulit. καὶ τοῦτο ἡ μὲν λέξις δείκνυσι διὰ δύο ἐπιχειρημάτων, ἑνὸς μὲν μυθικοῦ καὶ Ὀρφικοῦ, ἑτέρου δὲ διαλεκτικοῦ καὶ φιλοσόφου. Eadem fere Schol. ad h. l. Pertinet huc imprimis locus Platonis e Cratylo p. 38. Δοκοῦσι μέντοι μοι μάλιστα θεῖόν τι οἱ ἀμφὶ Ὀρφέα τοῦτο τὸ ὄνομα (τὸ σῶμα) ὡς δίκην διδόντος τῆς ψυχῆς, ὧν δὴ ἕνεκα δέδοται τοῦτον δὲ περίβολον ἔχειν, ἵνα σώζηται, δεσμωτηρίου εἰκόνα· εἶναι οὖν τῆς ψυχῆς τοῦτο ὅπερ αὐτὸ ὀνομάζεται, ὡσὶ ἂν ἐκτίσῃ τὰ ὀφειλόμενα, τὸ σῶμα. Hesych.

ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν, οὐδ' ἀποδιδράσκειν] Prior sententiæ pars, *carcer esse animi carcerem*, hoc proverbii celebritate fertur, ad Orphicos auctores relata a Platone in Cratylo p. 264. C. Alteram partem attigimus supra §. 5. Unde non sententiam ex hoc Platonis dicto, vel omnino vel addito ejus nomine retulerunt, Cicero Senec. Sexp. iii. et Tusc. i. 30. [a] Vetat enim dominus ille in nobis Deus injussu suo nos hinc demigrare: cum vero justam causam Deus ipse dederit, ut tum Socrati, nunc Catoni, sæpe

ἐπιμελομένους[w] καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἓν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι. ἢ[x] σοὶ οὐ δοκεῖ οὕτως; Ἔμοιγ', ἔφη[y] ὁ

—[s] ἡ ΔΠΦs.—[t] φησιν Χ.—[u] σεαυτοῦ Δs.—[v] κτημάτων om ΓΛΕΗΙ et pr Υ.—

multis, næ ille, modius fidius, vir sapiens lætus ex his tenebris in lucem illam excesserit: nec tamen illa vincla carceris ruperit: leges enim vetant: sed tamquam a magistratu, aut ab aliqua potestate legitima, sic a Deo evocatus atque emissus exierit.' Liban. Or. de Vita sua t. ii. p. 45. D.—*ἐνεύδησα τὸν τοῦ Πλάτωνος νόμον, καὶ ὡς αὐτὸν οὐ λυτέον τὴν τοιαύτην δὴ λύσιν.* Hierocles in Aur. Carm. p. 160.—*ὁ θεῖος κελεύει νόμος, ἐξάγειν αὐτὸν πειρᾶσθαι μὴ συγχωρῶν ἀλλὰ περιμένειν ἕως ἂν ὁ θεὸς ἀπολύσῃ ἡμᾶς.* Zacharias Mitylen. p. 174. *οὔτε γὰρ αὐτὸς συγχωρήσοιτο Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι διδάσκων, ὡς οὐ δεῖ ἀναπλάσσειν τῆς τοῦ σώματος φύσεως, ἀλλὰ καθαρεύειν ἀπ' αὐτοῦ, ἕως ἂν αὐτὸς ὁ θεὸς ἀπολύσῃ ἡμᾶς.* Wytt.

ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμ.] Cicero Somn. Scip. 3. 'Nisi Deus is, cujus hoc templum est omne quod conspicis, istis te corporis custodiis liberaverit, huc tibi aditus patere non potest.—Quare et tibi—et piis omnibus retinendus est animus in custodia corporis, nec injussu ejus, a quo ille est vobis datus, ex hominum vita migrandum est, ne munus humanum assignatum a Deo defugisse videamini.' Cf. Gatak. ad Antonin. iii. 1. p. 63. Heind.

ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν] Sc. *τινά*. Sic Codd. et Edd. atque *ἑαυτὸν* haud dubie Platonis est, neque quidquam tribuendum ei, quam protulit Victorius Var. Lectt. vi. 11. scripturæ, *αὐτοὺς* (imo *αὐτοὺς*) *ἐκ ταύτης ἐξάγειν*. *Ἐξάγειν* hoc sive Victorius sive alius finxit *εὐλόγου* illius Stoicorum *ἐξαγωγῆς* memor. Heind.

ἐξάγειν, quod pro *λύειν* in nonnullis libris est, fortassis ex aliis locis haustum est. Bekk.

οὐδέ] In Theodoreti Cod. August. vet. et in codd. recentioribus August. Palat. itemque in exemplari Acciaioli, pro *οὐδὲ* erat *ἢ καί*, non male. Fisch.

ὁ μὲν—οὐδ' ἀποδιδράσκειν] Citat Clemens Alexand. Strom. iii. p. 434. et verba *οὐ δεῖ—ἀποδιδράσκειν* Theodoret. Θ. Π. viii. p. 118. Ab Aug. Platonis absunt verba *περὶ αὐτῶν λόγος* quæ nec Proclus in Polit. p. 272. addidit, *δηλοῖ δὲ ἐν Φαίδωνι*, inquiens, *τόν τε ἐν ἀποῤῥήτοις λεγόμενον, ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν οἱ ἄνθρωποι*. Fisch.

ἐπιμελομένους] Moris: *Ἐπιμέλου, παροξυτόνως, Ἀττικῶς· περισπωμένως. Ἑλληνικῶς.* Tho. Mag. *Ἐπιμέλομαι κάλλιον, ἢ ἐπιμελοῦμαι.* Sic apud Xen. Cyrop. ii. 1. 14. recte legitur in omnibus libris *ἐπεμέλετο*, præter Cod. Alt. in quo scriptum est *ἐπεμελεῖτο*. Fisch.

θεοὺς εἶναι ἡμῶν τοὺς ἐπιμελουμένους—πρὶν ἀνάγκην τινὰ ὁ θεὸς ἐπιπέμψῃ] Secutus est hæc Julianus Epist. ad Athenienses p. 276. B. *εἶτα σὺ μὲν ἀγανακτεῖς, εἴ τι τῶν σῶν κτημάτων ἀποστεροίη σε τῆς ἑαυτοῦ χρήσεως, ἢ καὶ ἀποδιδράσκει καλούμενον· κἂν ἵππος τύχοι, κἂν πρόβατον, κἂν βοίδιον· ἄνθρωπος δὲ εἶναι βουλόμενος, οὐδὲ τῶν ἀγελαίων, οὐδὲ τῶν συρφετῶν, ἀλλὰ τῶν ἐπιεικῶν καὶ μετρίων, ἀποστερεῖς ἑαυτοῦ τοὺς θεούς, καὶ οὐκ ἐπιτρέπεις ἐφ' ὅ, τι ἂν ἐθέλωσι χρήσασθαί σοι.* Platonis geminum huic est effatum Leg. x. p. 671. D. *θεῶν γε μὴν κτήματα φαμὲν εἶναι πᾶντα ὁπόσα θνητὰ ζῶα, ἅπερ καὶ τὸν οὐρανὸν ὅλον—Ἤδη τοίνυν σμικρὰ ἢ μεγάλα τις φάτω ταῦτα εἶναι τοῖς θεοῖς· οὐδετέρως γὰρ τοῖς κεκτημένοις ἡμᾶς ἀμελεῖν ἂν εἴη προσῆκον, ἐπιμελεστάτοις γε ὄντως καὶ ἀρίστοις·* ubi in promtu est pro *ἅπερ* scribere *ὥσπερ*, ut vertit Ficinus. Sed quum Eusebius Præp. Evang. xii. p. 632. D. det *θνητὰ ζῶα καὶ νοερὰ ὥσπερ*—forte hoc postremum natum fuerit ex *ἂν πλήρη*, et sensus sit—*omnia, quæcunque sunt animalia mortalia et intelligibilia, quorum plenum esse totum cælum.*—Quod autem *θεὸς* dicitur, quum antea *θεοί* dicerentur, frigidam rationem adfert Olympiodorus cod. iii. cujus verba p. 6. 1. C. corrupta exstant, sed emendatius repetuntur p. 52. B. *ὅτι καὶ θεὸν ἔφη καὶ θεοὺς ὁ Κέβης, μιμούμενος τὸν διττὸν τοῦ Σωκράτους λόγον, τόν τε ῥητὸν καὶ τὸν ἀπόῤῥητον.* Atqui frequens est apud veteres variatio in numero hujus nominis, prout vel universe Deorum genus, vel unus præcipue, vel summus Deus significatur. Veluti hoc loco ejusmodi ratio est: homines sunt in tutela et dominio Deorum, et quidem in sui quisque homo Dei: Dii et homines, in tutela summi Dei. Quæ opinio explicita exstat in Phædro, Timæo, Leg. x. aliisque Platonicis libris. Wytt.

ἐπιμελομένους] Sic pro *ἐπιμελουμένους*

Κέβης. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, καὶ σὺ ἂν τῶν σαυτοῦ[a] κτημάτων[a] εἴ τι αὐτὸ ἑαυτὸ ἀποκτιννύοι[b] μὴ σημήναντός σου ὅτι βούλει αὐτὸ[c] τεθνάναι, χαλεπαίνοις ἂν αὐτῷ, καὶ εἴ τινα ἔχοις[d] τιμωρίαν, τιμωροῖο[e] ἄν; Πάνυ γ', ἔφη. Ἴσως τοίνυν ταύτῃ[f] οὐκ ἄλογον μὴ πρότερον αὐτὸν[g] ἀποκτιννύναι δεῖν, πρὶν ἄν[h] ἀνάγκην τινὰ ὁ[i] θεὸς ἐπιπέμψῃ,[j] ὥς περ καὶ τὴν νῦν παροῦσαν ἡμῖν.[k] [§. 17.] Ἀλλ' εἰκός, ἔφη ὁ Κέβης, τοῦτό γε φαίνεται. ὃ μέντοι νῦν δὴ[l] ἔλεγες, τὸ τοὺς φιλοσόφους ῥᾳδίως ἂν ἐθέλειν ἀποθνήσκειν, ἔοικε τοῦτο, ὦ Σώκρατες, ἀτόπῳ, εἴ περ[m] ὀ νῦν δὴ[n] ἐλέγομεν εὐλόγως ἔχει,[o] τὸ[p] θεόν τε εἶναι τὸν ἐπιμελούμενον[q] ἡμῶν καὶ ἡμᾶς ἐκείνου κτήματα εἶναι.[r] τὸ γὰρ μὴ ἀγανακτεῖν τοὺς φρονιμω-

[a] ἀποκτιννύει ΓΞ, ἀποκτιννύει ΔΠΦ et pr Τ.—[c] αὐτὸ ὅτι βούλει Ι.—[d] ἔχεις ΑL.—[e] τιμωροῖ Γ.—[f] ταύτην τ.—[g] ἑαυτὸν Δs.—[h] ἂν add Heindorfius.—[i] ὁ supra versum Χ.—[j] ἐπιπέμψοι G, ἐπιπέμψει ΔΙι.—[k] παροῦσαν ἡμῖν ΔΠΦGs: ἡμῖν παροῦσαν εἴ—[l] μὲν τοίνυν δὴ ΦG et pr Γ.—[m] ἤπερ Λ, ἥπερ Ι, ἤπερ Τ, εἴπερ δὴ G.—[n] δὴ νῦν Is.—[o] ἔχειν Χ.—[p] τὸν pr Δ.—[q] ἐπιμελόμενον Δ.—[r] εἶναι om Η.—[s] οὗτε Φ, εἴπερ

secundum Atticistarum præceptum Tub. et Pet. Heind.

ἂν τῶν κτημάτων τ. θ.] Pythagoreorum dogma, ορφικον, ex quo et de Legg. 1. p. 906. A. ξυμφαχοι δὲ ἡμῖν θεοί τε ὄμα καὶ δαίμονες· ἡμεῖς δ' αὖ κτήματα θεῶν καὶ δαιμόνων. Inde deos dextrâ, homines sinistrâ ducit in sententia coloris simillimi Phædr. §. 131. ubi scribere debebam: οὐ γὰρ δὴ ἄρα—φασὶν οἱ συφώτεροι ἡμῶν, μὴ ὁμολογοῦντας δεῖν χαρίζεσθαι μᾶλλον τῶν νέων ἕκαστα, ὅτι μὴ πάρεργον, ἀλλὰ δεσπόταις ἀγαθοῖς καὶ ἐξ ἀγαθῶν. Heind.

ξυσιγ' ἔφη] Tub. ξυμιγε, φησιν. mox ab Aug. absunt κτημάτων. Fischer.

μὴ σημήναντός σου] Simili modo ab Epicteto cæsus puto a vita recedendi exprimitur, τοτε ὁ θεὸς σημαίνοντος τὰ ἀναλήπτων, Deo recipiat sinente. Fischer.

ὅτι βούλει] Accusativus forsit βούλοι inter hæc ἀποκτιννύοι, χαλεπαίνοις, ἔχοις, τιμωροῖο. Non tamen esse libris corrigam. Greg. §. 45. ὅστ' εἰ δέοι—διαγωνίζεσθαι· τότερον ἐκεῖνος περὶ τῶν χρηστῶν—λαμῷ ἂν ἀποθανεῖν τὸν ἰατρόν. Atque ita sæpe apud Xenophontem imperfecta optativum cum indicativo in hujusmodi structura permutatum memini. Heind.

ταύτην] Nullo ferri modo potest ταύτην, quod tamen habent et præced. editiones: at ταύτῃ et ferri potest, et Fic. quemque ita legisse videtur. Quinetiam talem usum habet cum alibi, tum vero p. 72. A. ὁμολογεῖται ἄρα ἡμῖν καὶ ταύτῃ. item in p. 73. A. ὥστε καὶ ταύτῃ ἀθάνατόν τι ἔοικεν ἡ ψυχὴ εἶναι. Sturm.

ταύτῃ] Vulgo ταύτην. Quod reponendum jam Stephanus monuerat, dedit Aug. Ficin. hac modo. Heind.

ἀνάγκην τινὰ] Hoc nomine cum qui vel περιωδύνῳ ἀφύκτῳ προπεσούσῃ τύχῃ ἀναγκασθεὶς, vel αἰσχύνης τινὸς ἀπόρου καὶ ἀβίου μεταλαχὼν, sibi vim intulerit, venia dignum censere videtur Noster de Leg. I. IX. p. 873. Fischer.

πρὶν ἂν ἀνάγκην τ.] In his nihil cunctatus vocalem ἂν inseruî. Nam apud poetas Atticos πρὶν subjunctivo semper jungitur, ut Eurip. Orest. 1216. πρὶν τελευτησῇ φόνου. 1351. πρὶν ἐτόμοις ξίφεσιν, εἰσίωμεν. et de Legg. IX. p. 872. E. ver. πρὶν ἂν φόνου φόνῳ—ἢ δράσασα ψυχὴ τίσῃ, et Lachet. p. 187. E. πρὶν ἂν ἐμπύον εἰς τὸ λάβρακα λόγον.—Ante proximum θεὸς articulum omittit Tub. Heind.

τάτους ἐκ ταύτης τῆς θεραπείας ἀπιόντας, ἐν ᾗ ἐπιστατοῦσιν αὐτῶν οἵ περ[a] ἄριστοί εἰσι τῶν ὄντων ἐπιστάται, θεοί,
11. iii. 14. οὐκ ἔχει λόγον. οὐ γάρ που[t] αὐτός γε[u] ἑαυτοῦ[v] οἴεται ἄμεινον[w] ἐπιμελήσεσθαι[x] ἐλεύθερος γενόμενος· ἀλλ' ἀνόητος μὲν ἄνθρωπος τάχ' ἂν οἰηθείη ταῦτα, φευκτέον εἶναι ἀπὸ τοῦ δεσπότου, καὶ οὐκ ἂν λογίζοιτο ὅτι οὐ δεῖ ἀπό γε τοῦ ἀγαθοῦ φεύγειν ἀλλ' ὅτι μάλιστα παραμένειν, διὸ ἀλογίστως ἂν φεύγοι· ὁ δὲ νοῦν ἔχων ἐπιθυμοῖ που ἂν ἀεὶ εἶναι παρὰ τῷ αὐτοῦ[y] βελτίονι. καί τοι οὕτως, ὦ Σώκρατες,[z] τοὐναντίον εἶναι εἰκὸς[a] ἢ ὃ νῦν δὴ ἐλέγετο·[b] τοὺς μὲν γὰρ φρονίμους ἀγανακτεῖν ἀποθνήσκοντας πρέπει, τοὺς δ' ἄφρονας χαίρειν. [§. 18.] Ἀκούσας οὖν ὁ Σωκράτης
1. 63. ἡσθῆναί τέ μοι ἔδοξε τῇ τοῦ Κέβητος πραγματείᾳ, καὶ

1.—[t] που ΑΔG: πω [c]ς.—[u] τ' Υ, om E.—[v] αὑτοῦ Α.—[w] ἄμεινον οἴεται Ες.—[x] ἐπιμελήσεσθαι ΑΔΠΦCGis: ἐπιμελεῖσθαι [c]τ.—[y] ἑαυτοῦ Δκ.—[z] ὦ σώκρατες om pr Π.—[a] εἰκὸς εἶναι Γ.—[b] νῦν δὴ ἐλέγετο ΑΓΞΥΦCEGHIs, νῦν διελέγετο L, νῦν ἐλέ-

§. 17. *οἵπερ ἄριστοι — ἐπιστάται, θεοί*] Quem h. l. ali quis desiderabat articulum ante *θεοί*, nemo tamen absque Codd. introducere voluerit mox §. 18. *ἡμᾶς ἀπολείπων καὶ ἄρχοντας ἀγαθοὺς, θεούς*. Ac sæpe *θεὸς, θεοί* pro *ὁ θεὸς, οἱ θεοί* dici monuit primarius Græcæ dictionis magister Schæfer in Meletem. Crit. p. 4. Heind.

οὐ γάρ πω — ἐπιμελεῖσθαι] Rectius dant *οὐ γάρ που — ἐπιμελήσεσθαι*, Olympiodor. Vindob. A B C: in *που* etiam adsentiunt, D E F G. Wytt.

που] Sic pro *πω* Cod. Par. Tum Tub. et Aug. *αὐτοῦ οἴεται ἄμεινον*. Heind.

ἐπιμελεῖσθαι] Est futurum Atticum: quæ forma sæpe mutata est, vel ab grammaticis, vel a librariis, in communem, etiam in libris divinis. Sic *ποιῶ* apud Aristoph. Plut. 1198. ab schol. Cod. Leid. recte explicatum est *ποιήσω*· sed hæc ipsa futuri forma Matth. xxvi. 18. in Cod. Cant. Bez. pro altera *ποιήσω* in ipso ordine extat: ut *καλέσεις* in Guelf. et Bodl. pro *καλεῖς* apud Xen. Cyrop. ii. 3. 10. apud quem Cyrop. iii. 2. 14. in Junt. et Ald. fortassis rectius legitur *πειράσεται ποιῆσαι*, quam in aliis libris *πειράσεσθαι ποιῆσαι*: ut iv. 2. 4. male scriptum est in Cod. Guelf. *ἐμπεδώσωσιν* pro *ἐμπεδῶσιν*· et Matth. xvi. 26. in Codd. nonnullis *ὠφεληθήσεται* pro *ὠφελεῖται* extat. Conf. ad Euthyph. 11. et ad Apol. 27. Fischer.

ἐπιμελήσεσθαι] E Tub. et Olymp. recepi pro *ἐπιμελεῖσθαι*, in quo futurum Atticam agnoscit Fischer. Futurum *ἐπιμελέσομαι* contrahi posset in *ἐπιμελοῦμαι*, *ἐπιμελήσομαι* non item. De subito autem in his sermonis a multitudinis numero ad singularem transitu vid. not. ad Plat. Gorg. §. 75. et Protag. §. 28. Heind.

οἰηθείη ταῦτα φευκτέον εἶναι ἀπὸ τοῦ δεσπότου] *Putaret hoc, fugiendum esse a dominis: in hac opinione esset.* Ne quis credat *ταῦτα* otiosum esse; sic est §. 14. *σφόδρα γὰρ αὐτῷ ταῦτα δόξει, μηδαμοῦ ἀλλοῦ καθαρῶς ἐντεύξεσθαι φρονήσει*. Et sæpe alibi habet emphasin ac demonstrationem. Similiter *ἐκεῖνο* v. c. Plutarch. de Aud. Poet. p. 26. A. *ἐκεῖνο μᾶλλον οἰέσθω, μίμησιν εἶναι τὴν ποίησιν*. Frequens etiam Latinis. Wytt.

αὐτοῦ] Ita Codd. et Edd. vett. quod non erat cur in *αὑτοῦ* mutaret Steph. Heind.

δὴ νῦν] Vindob. A B E G: Venet. A B *νῦν δή* [Tub.] rectius. Vide notata §. 6. Wytt.

ἀγανακτεῖν] Etymol. M. 'Αγανακτεῖν. *ἀντὶ τοῦ στένειν, παρὰ Πλάτωνι*. Hesychius, et ex eo Phavorinus: 'Αγανακτεῖν· *στένειν· παρὰ Πλάτωνι*. Fischer.

§. 18. *ἡσθῆναί τέ μοι*] Olympiodorus

ἐπιβλέψας εἰς ἡμᾶς Ἀεί τοι,[c] ἔφη, ὁ Κέβης λόγους τινὰς ἀνερευνᾷ,[d] καὶ οὐ πάνυ εὐθέως[e] ἐθέλει[f] πείθεσθαι ὅ τι ἄν τις εἴπῃ.[g] Καὶ ὁ Σιμμίας Ἀλλὰ μήν, ἔφη, ὦ Σώκρατες,[h] νῦν γέ[i] δοκεῖ τί μοι καὶ αὐτῷ λέγειν Κέβης·[k] τί γὰρ ἄν βουλομένοι ἄνδρες σοφοὶ ὡς ἀληθῶς δεσπότας ἀμείνους αὐτῶν[l] φεύγοιεν[m] καὶ ῥᾳδίως ἀπαλλάττοιντο αὐτῶν;[n] καί μοι δοκεῖ Κέβης εἰς σὲ τείνειν τὸν λόγον, ὅτι οὕτω ῥᾳδίως φέρεις[o] καὶ ἡμᾶς ἀπολείπων[p] καὶ ἄρχοντας ἀγαθούς, ὡς[q] αὐτὸς ὁμολογεῖς, θεούς. Δίκαια, ἔφη, λέγετε. οἶμαι γὰρ ὑμᾶς λέγειν ὅτι χρή με πρὸς ταῦτα[r] ἀπολογήσασθαι ὥς[s] περ ἐν δικαστηρίῳ. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ[t] Σιμμίας. [§. 19.] Φέρε δή, ἦ δ' ὅς, πειραθῶ πρὸς ὑμᾶς πιθανώτερον[u] ἀπολογήσασθαι ἢ πρὸς τοὺς[v] δικαστάς. ἐγὼ γάρ, ἔφη, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, εἰ μὲν μὴ ᾤμην ἥξειν πρῶτον μὲν παρὰ

ii. iii. 15.

§. 8. W.

γετο Δ : δὴ τῶν ἐλέγετο ς.—[c] τι ΓΦCLa.—[d] ἐρευνᾷ Ε.—[e] εὐθέως om Δ.—[f] ἐθέλοι Δ.—[g] εἴπῃ ΔΓΑΞΠΤCGHI : εἴποι [o]ς.—[h] ὦ σώκρατες ἔφη Γ.—[i] τε Πκ, om Φ.—[k] μοι δοκεῖ τι Δ, τι μοι δοκεῖ τε Φ.—[l] ὁ κέβης ΠΦs.—[l] αὐτῶν Ξ, ἂν αὐτῶν Φ : αὐτῶν [o]ς.—[m] φύγοιεν ιες.—[n] αὐτῶν ΓΞΠΤΦ.—[o] φέρω I.—[p] ἀπολίπων Χ.—[q] οἷς G.—[r] πρὸς ταῦτα add ΔΑΠΦCs : πρὸς αὐτὰ G.—[s] ὡς Η.—[t] ὁ om Ε.—[u] πιθανώτερον

hæc φησῆναι μοι τέως. bene. Certe partes τέως est Platonica. Timæus, Τέως τῷ τοι, ἦ ὃς τινός. Ficin.

νεανιεύεται] Olympiodor. τὴν πραγματολογίαν ἀπειρίαν πραγματείας ἐκάλεσεν ὁ Πλάτων· αὐτοῦ δὲ φησι ὁ Σιμμίας ἔρωτα, ἀπορίας μόνην ἐκάλεσε τὴν ἐρώτησιν αὐτοῦ. Sic πραγματεύεσθαι de studio indagandæ veritatis, in sequente parte p. 69. 79. elaborare in aliqua re, Apol. Socr. p. 360. G. Sæpe occurrit et τὰ περὶ τοῦτον. Wytt.

ἀεί τοι] Hom. Il. E. 873. Αἰεί τοι βίγιστα πόνοι τετληότες εἰμέν. Plat. Gorg. §. 117. Πάλαι τοί σου ἀκροῶμαι, ὦ Σώκρ. Sic τὰ ἐ Cadd. τοι τίθεσθαι φιλοσοφεῖν. Ibid. §. 31. Πάλαι γάρ τοι—ἐγὼ ἐνεθυμήμην—Λοιπὸν Mem. I. 2. 46. Μᾶλά τοι, φασὶ τὸν Περικλέα, ὦ Ἀλκιβιάδη, καὶ ἄλλοι τηλικοῦτοι ὄντες δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἦσαν. Heind.

ὅ,τι ἄν τις εἴπῃ] Sic pro vulgato εἴποι Tub. Deinde idem lib. νῦν γέ μοι δοκεῖ τι καὶ α. Heind.

τί γὰρ ἄν βουλ.] Sententia est, *si sapientes mortem reformidant, cequidnam aliud agunt quam ut dominos se melliores fugiant?* Igitur, *fugere meliores dominos*, est illud quod absurde consequitur ex illo

mortis metu : quam connexionis σκευωρίαν expressi, et institi verborum Græcorum vestigiis. Sydran. qui sic vertit, *quid enim aliud vellent viri sapientes, quum hæc agerent, quam ut dominos se meliores fugiant, et ab illis facile liberentur?* Ita vero Stall. *Quid enim sibi vellent viri vere sapientes si dominos se meliores fugerent, et ab illis temere discederent?* Vel, *levem ob causam discederent.* Q. d. Quid enim moveret illos ad fugiendum, etc.

σοφοὶ ὡς ἀληθῶς] Hæc jungenda, ut §. 68. εἰς ᾅδου ὡς ἀληθῶς. Cic. pro Milon. 30. ' Proposita invidia, morte, pœna, qui nihilo segnius tam publicam defendit, is vir vere putandus est,' ubi Ernestius malebat *vere vir*. Heind.

πρὸς ταῦτα ἀπολ.] Restitui in his omissa in Edd. hæc πρὸς ταῦτα e Tub. et Par. Hæc, vel ἐπαιτία, vel πρὸς ὑμᾶς requiri propter subsequ. ἄσπερ ἐν δικαστηρίῳ, statim admonitus quisque sentiet. Heind.

Est glossema ταῦτα. Simpliciter dicendum erat: *se defendere.* Bens.

§. 19. ἐγὼ γὰρ ἔφη—τοῖς καποῖς] Retulit Stobæus in Eclog. Phys. p. 134. Wytt.

θεοὺς[w] ἄλλους σοφούς τε καὶ[x] ἀγαθούς, ἔπειτα καὶ παρ' ἀνθρώπους τετελευτηκότας ἀμείνους τῶν ἐνθάδε, ἠδίκουν ἂν οὐκ ἀγανακτῶν τῷ θανάτῳ· νῦν δὲ εὖ ἴστε ὅτι παρ' ἄνδρας τε ἐλπίζω ἀφίξεσθαι ἀγαθούς,—καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἄν πάνυ διισχυρισαίμην· ὅτι[y] μέντοι παρὰ θεοὺς δεσπότας πάνυ ἀγαθους ἥξειν,[z] εὖ ἴστε ὅτι, εἴ πέρ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, διισχυρισαίμην ἂν καὶ τοῦτο. ὥστε διὰ ταῦτα οὐχ ὁμοίως ἀγανακτῶ,[a] ἀλλ' εὐέλπίς εἰμι εἶναί τε τοῖς τετελευτηκόσι καὶ ὥς πέρ γε[b] καὶ πάλαι λέγεται, πολὺ[c] ἄμεινον τοῖς

πρὸς ὑμᾶς Χ.—[w] τοὺς om I.—[x] τοὺς I.—[x] καὶ om Γ.—[y] τὸ cum ΔG et, qui τὸ... διισχυρισαίμην rc in mg habet, Γ.—[z] ἀγαθοὺς ἥξειν πάνυ Φ.—[a] ἀγανακτῶν Λ.—

οὐκ ἀγανακτ.] Olympiod. μὴ ἀγ. In altero codd. cum Edd. vett. conspirant. οὐκ ἀγανακτῶν est *ego qui non indignor*, seu *quod non indignor*; μὴ ἀγανακτῶν foret *si non indignarer*. Heind.

Particulas ὅτι et ὡς saepissime sequuntur infinitivi, loco indicativi, vel optativi, quum pendent a verbis, quibus addi recte poterant infinitivi simpliciter. Sic Act. xxvii. 10. θεωρῶ ὅτι—μέλλειν ἔσεσθαι τὸν πλοῦν· ubi v. Raphelius: et nosmet ipsi ea de re disputavimus nonnulla ad Palæphat. §. 3. Neque vero dubitamus, quin etiam apud Theophrastum Char. xxi. 4. pro διηγήσασθαι—ὡς καὶ ὑπερβολὴν εὐημερεῖ, ut Casaubonus edidit, rescribi debeat διηγ.—ὡς κ. ὑ. εὐημερεῖν· quæ est lectio Cod. Guelf. et exempli Camotiani. Atque sic de hoc loco Platonis judicavit etiam Abreschius Auctar. Thucyd. p. 243. Certe mallem ὅτι e Stobæo mutare in τὸ, quam contendere, infinitivum pendere a verbo ἐλπίζω. Fisch.

ὅτι μέντοι παρὰ θεοὺς δεσπ.] Ut in proxime prægressis, καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ διϊσχυρισαίμην, illud τοῦτο non ad præcedens ἐλπίζω refertur, sed ad verba παρ' ἄνδρας ἀφίξεσθαι ἀγαθούς, id enim affirmare se nolle dicit Socrates, ad bonos se viros venturum: ita in his ὅτι μέντοι—ἥξειν vix commode suppleas cum Forstero ἐλπίζω. Plenior utique loci foret constructio, si legerentur ὅτι μέντοι—ἥξω (non, quod Mudgius voluit, ἥξοιμι) aut, ut scriptum apud Stob. τὸ μέντοι ἥξειν, nec tamen tentanda hæc tot firmata præsidiis scriptura, in qua ὅτι, ut sæpe, jungitur infinitivo ἥξειν. Alcib. i. p. 105. *E.* ἅσπερ γὰρ σὺ ἐλπίδας ἔχεις ἐν τῇ πόλει ἐνδείξασθαι, ὅτι αὐτῇ παντὸς ἄξιος εἶ, ἐνδεικνύμενος δὲ ὅτι οὐδὲν δ,τι οὐ παραυτίκα δυνήσεσθαι· οὕτω κἀγὼ etc. ubi nulla opus correctione. Plat. de Legg. x. p. 892. D. εἶπον ὅτι πρῶτον ἐμὲ χρῆναι πειραθῆναι κατ' ἐμαυτόν. Charmid. §. 26. οὐκ ἂν αἰσχυνθείην ὅτι μὴ αὐχὶ ὀρθῶς φάναι εἰρηκέναι μᾶλλον ἢ ποτὲ συγχωρήσαιμ' ἂν etc. Xenoph. Cyrop. v. 4. 1. ἐνόμισεν, ὅτι, εἴ τι οὗτος πάθοι, αὐτὸς ἂν λάβειν πάντα: et mox ibid. κελεύει τὸν ἰόντα—λέγειν τῷ Ἀσσυρίῳ, ὅτι, εἰ βούλοιτο ἐνεδρεῦσαι, λαβεῖν ἂν τὸν Γαδάταν. Conf. Anab. v. 6. 19. vii. 4. 5. et quos laudat Valcken. in Annott. ad N. T. p. 390. Heind.

εἴπερ τι ἄλλο] Vellem εἴπερ τι καὶ ἄλλο. Heind.

οὐχ ὁμοίως] *Non perinde*, sc. atque doleremus illa spe destitutus.—εἶναί τι τοῖς τετελευτηκόσι. Infra §. 91. εἰ μηδὲν ἐστι τελευτήσαντι. Heind.

εἶναί τι τοῖς τετελευτηκόσι] L. c. vitere. §. 14. ὡς ἔστι ψυχὴ ἀποθανόντος ἀνθρώπου. Cic. Epp. ad Div. vi. 3. 'nec enim, dum ero, angar ulla re—et, si non ero, sensu omni carebo.' Gottl.

πάλαι λέγεται—πολὺ ἄμεινον] Gorg. p. 332. Bas. 2. ἦν νόμος ὅδε περὶ ἀνθρώπων ἐπὶ Κρόνου, καὶ ἀεὶ καὶ νῦν ἔτι ἐστὶν ἐν τοῖς θεοῖς, τῶν ἀνθρώπων τὸν μὲν δικαίως τὸν βίον διελθόντα καὶ ὁσίως, ἐπειδὰν τελευτήσῃ, εἰς μακάρων νήσους ἀπιόντα, οἰκεῖν ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ, ἐκτὸς κακῶν· τὸν δὲ ἀδίκως καὶ ἀθέως, εἰς τὸ τῆς τίσεώς τε καὶ δίκης δεσμωτήριον, ὃ δὴ τάρταρον καλοῦσι, ἰέναι. cf. Pseudo-Orig. 120. Caterum hanc, de vita melion exspectanda, opinionem ab antiquissima Ægyptiorum doctrina, derivabat Michaelis in Epim. ad Lowthii Poes. S. Hebr. pt. i. 191. Orpheus commemorat μακροβίους (Ar-

ἀγαθοῖς ἢ τοῖς κακοῖς. [§. 20.] Τί οὖν, ἔφη ὁ Σιμμίας, ὦ Σώκρατες; πότερον[d] αὐτὸς[e] ἔχων τὴν διάνοιαν ταύτην ἐν νῷ[f] ἔχεις ἀπιέναι, ἢ κἂν ἡμῖν μεταδοίης;[g] κοινὸν γὰρ δὴ[h] ἡμοιγε δοκεῖ καὶ ἡμῖν εἶναι ἀγαθὸν[i] τοῦτο. καὶ ἅμα σοι ἡ[j] ἀπολογία ἔσται,[k] ἐὰν ἃ περ[l] λέγεις[m] ἡμᾶς πείσῃς.[n] Ἀλλὰ πειράσομαί γε,[o] ἔφη. πρῶτον δὲ Κρίτωνα τόνδε[p] §. 9. W. σκεψώμεθα,[q] τί ἐστιν ὃ βούλεσθαι[r] μοι δοκεῖ πάλαι II. iii. 16. εἰπεῖν. Τί δέ,[s] ὦ Σώκρατες, ἔφη ὁ Κρίτων, ἄλλο γε ἢ

[b] τε Φs, τις L.—[c] καὶ πολὺ Δ.—[d] πότερον om ΓΛCEHIL et pr Υ, supra versum ponit Χ.—[e] αὐτὸς οὕτως ΔΠΦGs, *αὐτως* mg Χ.—[f] ᾧ Δ.—[g] μεταδοίης Χ, μεταδώης ΓΔΛΦ EGHIs.—[h] ἤδη E.—[i] ἀγαθὸν εἶναι Δ.—[j] ἡ om Χ.—[k] ἔσται ΔΠs: ἐστὶν Φs.—[l] ἃ Φ.—[m] λέγεις ΑΓΑΤCGHLs: om EI: λέγῃς Φs.—[n] πείσεις Φ.—[o] γε add ΔΠ ΦGs.—[p] τόνδε om L.—[q] σκεψόμεθα Δ.—[r] om L.—[s] δέ in mg Χ, δ' Δs.—[t] prius σοι

gon. 1105.) xii. chiliadas mensium, centenis annis constantium, viventes, diversos a Macrobiis, quorum meminit Mela. (iii. 9.) Justa Acherontem duitur Hermionia fundata, in qua habitent justissimi homines, quibus transvehendis post mortem navis una sufficiat (v. 1136.) ubi v. Gron. Gottl.

§. 20. πότερον] Absit hoc πότερον ab Aug. et Tub. fortasse et a ceteris. Sic initio dial. Αὐτὸς, ὦ Φαίδων, etc. Symp. p. 172. B. πρότερον δέ μοι—εἰπέ, σὺ αὐτὸς παρεγένου τῇ συνουσίᾳ ταύτῃ, Cl. not. ad Gorg. §. 93. extr. αὐτὸς h. l. est solus. Heind.

μεταδοίης] Aug. μεταδώης. male. Mœris Δωριεῖς, δωΐητε, Ἀττικῶς· δῴητε, Ἑλληνικῶς· ubi v. Piersonus p. 117. Georgius Lecap. Exc. Gram. apud Matthiæum Instr. Mosquens. vol. i. p. 59. Ἀλοίη, δοίης, γνοίης, διὰ διφθόγγου δεῖ γράφειν κατὰ τοὺς Ἀττικούς, καὶ οὐχὶ ἀφῃ, δῴης, γνῴη. Sed tota illa observatio jam in Phavorini Lexico v. Ἀλοίη legitur: e quo adeo facile poterant ea quæ in Cod. Mosquensi decrant. Sic apud Xen. Cyrop. iii. 1. 20. pro τόσα δὲ—δῴης in Cod. Guelf. et Alt. melius legitur τόσα δ' ἂν δοίης. Fisch. Vind. A B C G. μεταδῴης. Witt.

ἡ ἀπολογία ἔσται] Sic pro ἐστὶ Par. Qui emittitur in uno Tub. articulum ἡ tentandum puto propterea quod referuntur hæc ad superiora Socratis illa, ἅμα γὰρ ἐμοὶ λέγειν, ὅτι χρὴ με πρὸς ταῦτα ἀπολογήσασθαι, etc. ἡ ἀπολογία est igitur ea quam dixisti defensio. ἅπερ λέγεις. Ita Aug. Vulgo vulgo λέγῃς. Heind.

τί δῆ—ἄλλο γε ἢ] Plat. Hipp. Maj. §. 2. Σ. Τί ποτε τὸ αἴτιον ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι—φαίνονται ἀπεχόμενοι τῶν πολιτικῶν πράξεων; Ἱπ. Τί δ', εἶεν, ὦ Σώκρ. ἄλλο γε ἢ ἀδύνατοι ἦσαν etc. Euthyd. §. 40. Τί οὖν ἄρτι ἔφην δ,τι μοι νοεῖ τὸ ῥῆμα; Τί ἄλλο γε—ἢ ἐξήμαρτον διὰ τὴν βλακείαν. Aristoph. Eccles. 769. A. β. φυλάξομαι, Πρὶν ἂν γ' ἴδω τὸ πλῆθος δ,τι βουλεύεται. A. α. Τί γὰρ ἄλλο γ' ἢ φέρειν παρεσκευασμένοι Τὰ χρήματ' εἰσίν; Lysipp. apud Athen. iii. p. 124. D. Ἑρμᾶν, τί ἐστι; πῶς ἔχομεν; B. Τί δ' ἄλλο γ' ἢ Ὁ πατὴρ ἀνωθεν ἐς τὸ φρεῖαρ, μοι δοκεῖν—καθοῦκεν ἑ; Quibus locis omnibus sermonem ita explere possis, τί ἄλλο γε (ἐστὶ, γίγνεται, συμβαίνει) ἢ τοῦτο ὅτι. Nec dispar est ratio Xenoph. Mem. iii. 1. 17. ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ οἶδ' ὅ,τι διαφέρει τὸ αὐτὸ θερμὰ ἐκόντα ἢ ἄκοντα μεστιγοῦσθαι ἢ ἅλας τὸ αὐτὸ σῶμα πᾶσι τοῖς τοιούτοις ἐκόντα ἢ ἄκοντα πολιορκεῖσθαι· ἄλλο γε ἢ ἀφροσύνη τρόσεστι τῷ θέλοντι τὰ λυπηρὰ ὑπομένειν, ubi ipse hæsit Ruhnkenius, corrigens οὐ πολλῇ γε ἀφρ. Salva est res, modo, quod fecit jam vir doctus, deleta distinctione post πολιορκεῖσθαι, hæc ἄλλο γε ἢ tractatis ad præsentium ὅ,τι, ut ante ἀφροσύνη intelligi possit ὅτι. Cognatumque his est tritum loquendi illud genus §. 55. οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀναμιμνήσκονται οὗτοι. Conf. not. ad Themist. §. 127. Nec sejungi ab his poterit formula illa ἄλλο τι ἤ, de qua præter alios nuper egit Sluiterus Lectt. Andocid. p. 140. Male igitur Forster in Ind. sub v. Ellipsis h. l. post τί ἄλλο γε ἢ suppleri voluit δ. Heind.

πάλαι μοι λέγει ὁ μέλλων σοι[c] δώσειν τὸ φάρμακον, ὅτι χρή σοι φράζειν[u] ὡς ἐλάχιστα διαλέγεσθαι; φησὶ γὰρ θερμαίνεσθαι μᾶλλον τοὺς[v] διαλεγομένους, δεῖν δὲ οὐδὲν τοιοῦτον προσφέρειν τῷ φαρμάκῳ· εἰ δὲ μή, ἐνίοτε ἀναγκάζεσθαι καὶ δὶς καὶ τρὶς πίνειν τούς τι τοιοῦτον[w] ποιοῦντας. Καὶ ὁ Σωκράτης, Ἔα, ἔφη,[x] χαίρειν αὐτόν· ἀλλὰ μόνον τὸ ἑαυτοῦ παρασκευαζέτω ὡς καὶ δὶς δώσων, ἐὰν δὲ[y] δέῃ, καὶ τρίς. [§. 21.] Ἀλλὰ σχεδὸν μέν τι[z] ἤδη,[a] ἔφη ὁ Κρίτων·[b] ἀλλά μοι[c] πάλαι[d] πράγματα παρέχει. Ἔα αὐτόν, ἔφη.

om ΠΦs.—[u] *φράζειν νοεῖν* H, *φροντίζειν* (apposito in mg *φράζειν*) X.—[v] *τοὺς* add ΆΔΠΦGs.—[w] *τοιοῦτο* ΓΞΤCEHIL.—[x] *ἴφη ἔα* L.—[y] *δὲ* om ΞTCHL.—[z] *μέντι* ΓΑΤCEG : *μέντοι* s.—[a] *ἤδη* Photius Lex. p. 50. libri *ἤδειν*.—[b] *ὁ κρίτων ἴφη* Δ.—[c] *μοι* Π.—[d] *πάλαι* om *s*, ante *πράγματα* ponunt ΆΔΠΦG, post *πράγματα* °s.—[e] *ἤδη* add

ὁ μέλλων σοι δώσειν] Non ex misericordiæ affectu hanc hominis admonitionem profectam, sed ex eo, quod moris fuerit, ut hic undecimvirorum minister sua pecunia cicutam emeret, et quidem duodecim drachmis, docuit P. Petitus Misc. Obss. i. c. 17. ex Plutarchi hoc loco in Phocione p. 758. E. *πεπωκότων δὲ ἤδη πάντων, τὸ φάρμακον ἐπέλιπε, καὶ ὁ δημόσιος οὐκ ἴφη τρίψειν ἕτερον, εἰ μὴ λάβοι δώδεκα δραχμὰς, ὅσου τὴν ὀλκὴν ἀνεῖται. Χρόνου δὲ γενομένου καὶ διατριβῆς, ὁ Φωκίων καλέσας τινὰ τῶν φίλων καὶ εἰπὼν ὅτι μηδὲ ἀποθανεῖν Ἀθήνησι δωρεὰν ἐστι, ἐκέλευσε τῷ ἀνθρώπῳ δοῦναι τὸ κερμάτιον.* Heind.

φράζειν] Tub. *φραντίζειν*. Mox vice *μᾶλλον*, Tub. *πάλιν*. Fisch.

θερμαίνεσθαι] Olympiodorus *ἵνα μὴ ἐκ τῆς κινήσεως θερμανθῇς, καὶ πέψῃς τὸ κένεον.* Semini enim et fœtis cicutæ natura frigida est, ita, ut calor eam vi privet et efficacia. Sic vini natura excalfactoria legitur remedio esse cicutæ prius, quam perveniatur ad vitalia. v. Plin. H. N. xiv. 5. xxv. 13. qui est locus de cicuta classicus. Conf. Dresigius Dissert. de Cicuta, pœna Athenensium publica, §. 13. Fisch.

μᾶλλον διαλεγομένους] *μᾶλλον* est id q. *μᾶλλον τοῦ δέοντος*. Ficin. *nimium*. Protag. §. 88. *ὥστε ἔτι μᾶλλον* (*magis quam opus fuerit*) *ψέγειν τε αὐτοὺς καὶ ἐχθρὰς ἐκουσίους πρὸς ταῖς ἀναγκαίαις προστίθεσθαι*. Sic *μεῖζον γέρας, nimius honor*, Sophist. §. 35. Sed ante particip. *διαλεγομένους* fortasse requiritur art. *τούς*. Heind.

τούς τι τοιοῦτον] Aug. *τοὺς τοιοῦτο*. Fisch.

ὡς καὶ δὶς δώσων, ἐὰν δέ] Aug. *ἐὰν δέῃ*. Vulgata scriptura, cui Ficin quoque patrocinatur hanc versio, *tanquam bis et, si aparuerit, ter præbiturus*, aptior, opinor, Socrati est intempestiva Critonis interpellatione paullulum offenso. Heind.

§. 21. *ἀλλὰ—ἤδειν*] Olymp. *Φησὶ καὶ ὁ Κρίτων εἰδέναι ὅτι τοῦτο μέλλει* (adde *λέγειν*) *ὁ Σωκράτης· διότι πεῖναν αὐτοῦ εἶχεν ἐν ὁμωνύμῳ διαλόγῳ, ὡς καταφρονητικῶς ἔχοντος περὶ τὸν θάνατον.* Forst.

ἀλλὰ σχεδὸν μέντοι ἤδειν — ἀλλὰ] Notetur iteratæ particulæ *ἀλλὰ* elegantia rationem explicantis, haud infrequens Platoni : v. c. Phædon. §. 41. 49 Min. p. 46. C. Euthyph. 48. D. Sympos. 311. F. 317. D. E. 323. C. 326. D. 329. F. 336. B. Crit. 372. F. Sic et Demosthenes Or. Pro Corona, 316. A. Epictet. Dissert. p. 663. Plutarch. Op. Mor. p. 110. D. 112. C. 177. B. Aristid. t. i. p. 196. Julian. Cæsar. p. 333. A. Epist. iii. p. 374. C. Wytt.

ἀλλὰ σχεδὸν μέν τι ἤδη] *τι* pro *τοι* recepi e Par. Sic, interjecta particula, *σχεδὸν γάρ τι οἶδα* Lachet. p. 192. C. *ἤδη* hic cum Fischero reposui pro *ἤδειν* e Lex. Ms. [Photio] apud Person. ad Mor. p. 173. *ἤδη, ἀντὶ τοῦ ἤδειν· τῷ περὶ ψυχῆς· Ἀλλὰ σχεδὸν μέν τε ἤδη.* Heind.

παρέχει] Aug. *παρισχεῖν*. In seqq. *ἀλλ' ὑμῖν ἤδη τοῖς δικ.* e Tub. et Olympiod. *ἤδη* dedi pro vulgato *δή*. Heind.

Ἀλλ' ὑμῖν δή[o] τοῖς δικασταῖς βούλομαι ἤδη τὸν λόγον ἀποδοῦναι, ὡς μοι φαίνεται εἰκότως ἀνὴρ τῷ ὄντι ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίψας τὸν βίον θαρρεῖν[f] μέλλων ἀποθανεῖσθαι καὶ εὐέλπις εἶναι ἐκεῖ μέγιστα οἴεσθαι[g] ἀγαθά, ἐπειδὰν τελευτήσῃ. πῶς ἂν οὖν[h] δὴ τοῦθ' οὕτως ἔχοι, ὦ Σιμμία τε[i] καὶ Κέβης; ἐγὼ πειράσομαι φράσαι. κινδυνεύουσι γὰρ ὅσοι τυγχάνουσιν ὀρθῶς[k] ἅπτόμενοι φιλοσοφίας, λελῆθέναι τοὺς ἄλλους ὅτι οὐδὲν ἄλλο[l] αὐτοὶ ἐπιτηδεύουσιν ἢ ἀποθνήσκειν[m] τε καὶ τεθνάναι. εἰ οὖν τοῦτο ἀληθές, ἄτοπον δή

i. 64.

ΑΔΠοε.—[f] θαρρεῖ Ξ et γρ Γ.—[g] οἴεσθαι Ε, οἴεσθαι cum Γ.—[h] οὖν om Ε.—[i] τε om L.—[k] ὀρθῶς om Ε.—[l] ἄλλο om Δ.—[m] θνήσκειν Ει.—[o] ἃ EGH.—[o] προεθυμοῦντο

τεθνάναι] Tub. et Ald. Bas. 1. 2. θαρρεῖ. Vulgo. Forma.

κινδυνεύουσι γὰρ κ. τ. λ.] Olymp. Ὅτι ἄλλως ἐξῆν περὶ τὸν θάνατον δὲ μελετᾶσθαι, κἂν δείκνυται, δυο γάρ ἐστιν τοῦ φοβεῖσθαι ἀποθήκειν καὶ τοῦ θέλειν ἀποθήκειν, τὸν μὲν προαιρετικὸν θάνατον καὶ τὸν χωρισμὸν τῶν παθῶν καὶ ἀπηχθάνετο καὶ ἔθελεν· τὸν δὲ σωματικὸν ἔθελεν μὲν, οὐ μὴν ἀπηχθάνετο. Forma.

κινδυνεύουσι γὰρ ὅσοι] Quae ad contextum explicandum, et studium veritatis promovendum, hoc colligit, et, addita alia Platonicis de eodem argumento sententia, subdit Iamblichus in Protrept. c. xiv. p. 62—64. Proclus hoc approbavit quoque Theodoret. Serm. viii. p. 691. C. κινδυνεύουσι γὰρ ὅσοι τυγχάνουσιν ὀρθῶς ἁπτόμενοι φιλοσοφίας, λελῆθέναι τοὺς ἄλλους ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἐπιτηδεύουσιν αὐτοὶ, ἢ ἀποθνήσκειν καὶ τεθνάναι. Clemens Alex. Strom. iii. p. 433. C. Vide et ἀποθνήσκειν] Hinc Cicero ad hoc Platonis dictum respexisse, 'Tota,' inquit, 'philosophorum vita commentatio mortis est.' Tusc. Disp. i. 30. τὸ λεγόμενον ἀρτίως ὑπὸ Σωκράτους, ὡς ἄρα φιλοσοφοῦντες ὀρθῶς τυγχάνουσι τοῦτο, ἀποθνήσκειν. Dionys. Fabric. Adde Seneca Consol. ad Marc. 24. infine Lucian p. 294. t. i. Gesner. Macrobius in Somn. Scip. i. 13. Porphyrius sentent. n. 9. p. 221. Cant. Iulianus Orat. vi. p. 190. C. et Ammianus de Fide Rector. n. 35. p. 1143. t. ii. Forma.

ἀποθνήσκειν καὶ τεθνάναι] L. c. mori et mortuum esse pene ad transitum ad pudicitiam. Olympiodorus sic ad contextum. Platonis ἀποφαινόμενος Cod. m. p. 8. τεθνάναι, τοῦτο ἐστὶ δεῖ καὶ διαφέρει τὸ ἀποθήκειν τοῦ τεθνάναι· ἀπο-

θνήσκει μὲν γὰρ θάνατον μελετῶν ὁ καθαρτικὸς, καθαίρων ἑαυτὸν τῶν παθῶν· τέθνηκε δὲ ἤδη ὁ θεαρητικὸς· κεχώρισται γὰρ τῶν παθῶν· et alia ratione p. 57. διὰ τί ἀποθνήσκειν καὶ τεθνάναι ἴσῃ; ἢ ὅτι διττὴ ἡ κάθαρσις, ἡ μὲν ἐν τῷ καθαίρεσθαι, ἡ δὲ ἐν τῷ κεκαθάρθαι· ἢ ἵνα καὶ τὸ τέλος ἀφωρίσῃ ἄλλο ὂν παρὰ τὴν ἐνέργειαν, καὶ τὴν ἐνέργειαν ἀτελῆ καὶ (forte οὐ γὰρ πρὸς τέλος ὁρᾶσαν· οὐ γὰρ ἐπὶ πάσης (f. addendum ἐνεργείας) ἐνεργηκέναι βουλόμεθα, οἷον ἐπὶ τοῦ τοιοῦ, ἀλλ' ἐπὶ νοεῖν, οὗ μόνου νενυηκέναι· ἐπὶ ταύτην (f. ταυτῃ) γὰρ οὐκ ἄλλο τὸ τέλος κ. τ. λ. Plato in sequenti disputatione hos utramque verbum complexit p. 19. et 35. Ejus exemplum secutus est Philo Iud., Quod Deterior Potiori Insidiari Solcat, in fine p. 187. B. διόπερ ἡ μεμαθηκυῖα Σκέλλα, καλὸν ἀθάνατόν ἐστιν ἀθανασίαν, τὴν μὲν κατὰ τὸ τεθνάναι τελευτὴν οὐχ ὑπομένουσα, τὴν δὲ κατὰ τὸ ἀποθήκειν πάντα ἐκδεχομένη τὸν αἰῶνα· i. e. *quae numquam mortem est, sed semper moritur.* De Vita Mosis i. p. 631. τὴν μὲν γὰρ ἄκαιρον καὶ ταχεῖαν τοῦ βίου μετάστασιν, οὐδὲν ἀθανασίαν διαφέρειν τοῖς εὖ φρονοῦσιν θάνατον δὲ ὡς ἀληθῶς εἶναι τὸν βραδὺν καὶ μετ' ἀλγηδόνων, οὐκ ἐν τῷ τεθνάναι τὸ φοβερὸν, ἀλλ' ἐν μόνῳ τῷ ἀποθήκειν ἐπιδιεκτείνειν. De Praemiis et Poenis p. 921. B. θανάτου γάρ ἐστιν εἴδη· τὸ μὲν κατὰ τὸ τεθνάναι, ὅπερ ἀγαθὸν ἐστιν ἢ ἀδιάφορον· τὸ δὲ κατὰ τὸ ἀποθήκειν, ὃ δὴ κακὸν πάντες, καὶ ὅσῳ χρονιώτερον, βαρύτερον. Ad priorem locum Institutionem Platonicam extendit Mangeius t. i. p. 225. Eadem reformatum de Confus. Ling. p. 338. A. ἀλλ' εἰσὶν ἀνάγκαι κεῖναι τῷ θεῷ μὲν ἀναθήκασιν, μηδέποτε δὲ τεθνηκέναι

ii. iii. 17. *που ἂν εἴη προθυμεῖσθαι μὲν ἐν παντὶ τῷ βίῳ μηδὲν ἄλλο ἢ τοῦτο, ἥκοντος δὲ δὴ αὐτοῦ ἀγαναχτεῖν ὃν πάλαι προ-*

μοχθηρίας. In hac verborum affinitate Sophistæ argutati sunt, teste Simplicio ad Aristot. Phys. vi. p. 129. B. *διὰ τούτου δέ, φησιν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ τὴν λύσιν ἡμῖν ἐνεδείξατο τοῦ ὑπὸ τῶν σοφιστῶν ἐρωτωμένου λόγου· "ἐν ποίῳ χρόνῳ Δίων ἀπέθανε; ἢ γὰρ ὅτε ἔζη, ἢ ὅτε τέθνηκεν· ἀλλ' οὔτε ἐν ᾧ ἔζη, ἐν ἐκείνῳ γὰρ ἔζη· οὔτε ἐν ᾧ τέθνηκεν, ἐν παντὶ γὰρ τούτῳ τεθνήκει· εἰ οὖν μήτε ἐν ᾧ χρόνῳ ἔζη, μήτε ἐν ᾧ τέθνηκεν, ἀπέθανε ὁ Δίων, οὐκ ἀπέθανεν"· σημαίνει δὲ τὸ μὲν ἀπέθανε τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ ζῆν μεταβολήν· τὸ δὲ ὅτε τέθνηκε, τὸν χρόνον, ἐν ᾧ τεθνηκώς ἐστιν—.*" Plato, ut aliis in placitis, ita in his verbis distinguendis, fortasse auctorem habuit Epicharmum, cujus versum servavit Sextus Empir. Adv. Mathem. i. 273. *ἀποθανεῖν ἢ τεθνάναι, οὔ μοι διαφέρει.* quem reponens Grotius Excerpt. Comicorum p. 480. vertit, *Mori vel mortuum esse, nil differt mihi:* Cicero autem Tusc. i. 8. '*Emori* nolo: sed me esse mortuum nihil æstumo;' ut aliam scripturam secutus videatur: quam restituere studens Davisius legit, *ἀπῇ θανεῖν· ἢ τεθνάν' οὔ μοι διαφέρει·* in quo an verum viderit, non statuimus. Porro nomen *θάνατος, mors,* quamquam sæpe promiscue usurpatur pro *mori* et pro *mortuum esse,* tamen ubi accuratius in hoc argumento loquuntur boni scriptores et philosopha ratione, intelligunt *mori,* transitum ex vita in statum mortui, *ad non vitam,* ut ita dicam, ἀζωΐαν. Et in illo decantato Epicuri decreto, Ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· *Mors nihil ad nos pertinet; quia scilicet dissolutum sensu careat:* et inde facto Lucretiano iii. 842. 'Nil igitur mors est, ad nos neque pertinet hilum:' ab aliis requirebatur, prior significatio, *discessio ex hac vita,* omnino illa ad nos pertinens. Quam credo Epicurus ambiguitatem vitasset, si, quod ait Sextus Empiricus l. c. §. 273. decretum hoc ex illo Epicharmi satis diserto dicto sumsisset, *τὸν δὲ θάνατον, ὅτι οὐδέν ἐστι πρὸς ἡμᾶς Ἐπίχαρμος αὐτῷ προμεμήνυκε εἰπών, ἀποθανεῖν κ. τ. λ.*—vulgo perperam legitur *προσμεμήνυκε.* Cæterum comparatio hæc verborum *ἀποθνήσκειν καὶ τεθνάναι,* primo sane obtutu obscuritatem habet, propter ambiguitatem temporis *τεθνάναι,* quæ non fuisset, si pro eo *τεθνηκέναι* poneretur. Nam *τεθνάναι* quasi *præsens* infinitivi, a verbo obsoleto *τέθνημι* repetit H. Stephanus Thes. L. Gr. Append. p. 195. C. D. et t. i. p. 574. E. sed usu et consuetudine, *præteriti* notionem obtinet, quo refert Caninius in Hellenismo p. 335. ducens per contractionem a *τέθνηκα, τέθναα, τεθνάναι:* utrumque tuetur Sylburg. ad Clenard. p. 552. '*τεθνάναι,*' inquit, '*temporis* est ambigui, vel præsentis a *τέθνημι,* vel præteriti a *θνήσκω,* per systolen et syncopen factum e *τεθνηκέναι*: quod idem de *ἑστάναι* potest dici, vide p. 199, 2.' Mihi Caninii sententia potior videtur, propterea, quia legitima forma talis verbi præsentis non *τέθνημι* sed *τίθνημι* delebat esse: et quia in *τεθνάναι* prima syllaba diserte augmentum temporis se esse fatetur: et quia verbi *ἑστάναι* eadem est ratio, quippe quod præsens habet *ἵστάναι.* Res dilucidior fiet, si ad rationem revocetur. A primo *θάνω* fit *θνάω*: cujus mutationis exempla satis multa possumus in Bibliotheca Crit. parte xii. p. 22. Jam *θνάω* secundum analogiam augetur accedente syllaba, vel in fine, vel in principio, vel utrobique, idque bifariam, *θνάω, θνήσκω, τιθνήσκω·* et *θνάω, θνῆμι, τίθνημι.* et sic in utraque forma eandem regulam sequuntur cætera verba: *βάω, βάσκω, βιβάσκω· βάζω, βιβάζω· βόω, βόσκω, βιβόσκω· βρόω, βράσκω, βιβρώσκω· γνόω, γνώσκω, γιγνώσκω· δάω, δάσκω, διδάσκω· κλέω, κλήσκω, κικλήσκω· μνέω, μνήσκω, μιμνήσκω· πράω, πράσκω, πιπράσκω· τρόω, τράσκω, τιτρώσκω· φάω, φάσκω, πιφάσκω, πιφαύσκω·* item in altera forma: *βάω, βῆμι, βίβημι· δέω, δῆμι, δίδημι· δόω, δῶμι, δίδωμι· ἔω, ἧμι, ἵημι· θέω, θῆμι, τίθημι· κλέω, κλῆμι, κίκλημι· λέω, λῆμι, λίλημι, λιλαίομαι· πλέω, πλῆμι, πίπλημι· πρέω, πρῆμι, πίπρημι· πτέω, πτῆμι, πίπτημι, ἵπταμαι· στάω, στῆμι, ἵστημι· φάω, φημί, πίφημι· χάω, χῆμι, κίχημι· χράω, χρῆμι, κίχρημι.* Quorum si quædam in servatis libris non exstant, nihilominus potuerunt in perditis exstare, aut a poetis certe ut legitima usurpari. Neque in hac quidem productione ulla ad verbum *τεθνημι* vindicandum valent exempla verborum posita e productorum: v. c. *θέλω, ἐθέλω, ἑστήκω, κεκράγω, κέκλομαι* et aliorum quæ sunt apud Lennepium de Analog. L. Gr. p. 204. Nos enim diximus de verbis desinentibus in *μι* et *σκω.* Et de his in *σκω* hoc etiam animadvertendum, ea

ξυμοῦντό[o] τι καὶ ἐπετήδευον.[p] [§. 22.] Καὶ ὁ Σιμμίας γελάσας Νὴ τὸν Δία, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὐ πάνυ γέ μοι νῦν δὴ[q] γελασείοντα ἐποίησας γελάσαι. οἶμαι γὰρ ἂν δὴ[r] τοὺς πολλοὺς αὐτὸ τοῦτο[s] ἀκούσαντας δοκεῖν εὖ[t] πάνυ εἰρῆσθαι εἰς τοὺς φιλοσοφοῦντας καὶ ξυμφάναι ἄν, τοὺς μὲν[u] παρ' ἡμῖν ἀνθρώπους καὶ πάνυ, ὅτι τῷ ὄντι οἱ φιλοσοφοῦντες θανατῶσι καὶ σφᾶς γε οὐ λελήθασιν ὅτι ἄξιοί εἰσι τοῦτο πάσχειν. Καὶ ἀληθῆ γ'[v] ἂν λέγοιεν, ὦ Σιμμία, πλήν γε

ΧΔε.—[p] ἐπετήδευον Δ.—[q] δὲ I.—[r] δὴ add ΧΔΠΦGs.—[s] τοῦτο om H.—[t] εὖ om Φ.

fere, ut Latina, habere vim *inchoandi et pergendi*; velut γηράω, *sum senex*; γηράσκω, *fio senex*; ἡβάω, *adolescens sum*; ἡβάσκω, *adolescens fio*: eademque ratione, θνάω, *cum mortuus*; θνήσκω, ἀποθνήσκω, *fio mortuus, morior*. De origine horum verbi θάνω ejusque cognatione cum antiquiore δανω, δανὸς, δάω, δαίω, δάπτω, cet. diximus Plutarch. de Anim. Post. p. 22. C. Wytt. qui sic in Addend. 'Hanc differentiam inter ἀποθνήσκειν καὶ τεθνάναι, sed aliis scriptorum locis, nec ea hoc Platonico usu, notat Muncklandus ad Max. Tyr. Diss. xxiv. 9. p. 698.'

ἀποθνήσκειν τε καὶ τεθνάναι] ἀποθνήσκειν h. l. ut semper, est *moriturum se, mortis vicinum esse*, τεθνάναι *mortem ipsam significat*. Heind.

ἀγανακτεῖν, b.] Sententia sunt hæc, sive tralatitium putetur verbum ἀγανακτεῖν, ut hoc sit ordo verborum, ἡσσοῦσι δὲ δὴ αὐτοῦ, ὃ πάλαι—ἀγανακτεῖν, (Lachet. p. 181. E. καὶ γὰρ τὸ μὴ ἄλλοθι διατρίβειν—ἀλλ' ἐν τούτῳ, οὗ ἔχει, ἴσον καὶ τὸ σῶμα βέλτιον ἰσχυεῖν ἀνάγκη, ubi liber perfunxit ad τούτῳ, sive quarto illud casu junctum, ut Demostth. de Chersones. p. 103. καίτοι ἔγωγ' ἀγανακτῶ καὶ αὐτὸ τοῦτο, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ τὰ μὲν χρήματα λοιπὸν τιμᾶτ' ὑμῶν etc. Id. adv. Conon. p. 1261. ἐγὼ δὲ—χαλεπωτέρως ἐφ' οἷς πεποίηκε, ἀνηνεχώς οὐχ ἧττον τοῦτ' ἀγανακτήσαιμ' ἂν etc. Lysias p. 797. ὃ δὴ ἀγανῶ καὶ ἀγανακτῶ, εἰ ταύτῃ τῇ ἐλπίδι οἱ ὑμᾶς ἡγεῖσι πιστεύουσιν. Heind.

δ] Abreschius Lect. Anaxanct. p. 266. vulgatam lectionem ita tuetur, ut pronomen αὐτῷ intell genitum doceat: recte. At sic non tollitur tamen plane insolentia structuræ verborum. Unde Stephan. in Thes. L. Gr. v. Ἀγανακτεῖν, hunc locum laudans, non temere, 'Rarior,' inquit, 'præcedentibus constructio est in eadem Phædonis Plat. p. 32. ubi accusativo rei jungitur.' Fischer.

§. 22. *οὐ πάνυ γέ μοι νῦν δὴ γελασείοντα ἐποίησας γελᾶν*] Flosculum suavissimum hinc decerpserunt Eunap. in Iamblich. p. 22. *οὔτι μάλα γελασείων ἐγέλασεν ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις* Ἰάμβλιχος. Damasc. apud Suidam Γελασείων· *ἐπιθυμητικῶς ἔχω τοῦ γελᾶν. Δαμάσκιος. Νῦν δὲ καὶ τῷ μὴ πάνυ γελασείοντι γέλωτα παρέξει γενναῖον ἡ τοῦ ἔργου διέξοδος.* quod dudum notavimus in Epist. Crit. ad D. R. p. 41. Valckenar. ad Eunap. Phœn. 214. alia dedit. Wytt.

γελασείοντα] Schol. γελασικῶς ἔχοντα, *γελάσαι θέλοντα*. Vid. Valcken. ad Eunap. Phœn. 1214. Heind.

τοὺς μὲν παρ' ἡμῖν ἀνθρώπους] I. e. *Thebanos, Bœotios*. Perperam Dacierius ὑμῖν legit, vertens *Athenienses vestri*. Haud indigna est, quæ apponatur annotatio Olympiodori Cod. i. p. 9. εἰώθασι Θηβαῖοι γὰρ ἦν ὁ Σιμμίας· παρ' οἷς καὶ ἡ Βοιωτία ἐστ· καὶ Θηβαίων παῖδας αὐλοῖσι, διαλέγεσθαι γὰρ οὐ μεμαθήκασι· καὶ ὁ ποιητὴς δὲ τὸν αὐλὸν δέδωκε τοῖς Τρωσίν, οἰδαμοῦ δὲ τοῖς Ἕλλησιν· ἐμπόδιον γὰρ γίνεται οὐ μόνον τῷ διαλέγεσθαι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἀκούειν, καὶ ἁπλῶς πᾶσῃ λογικῇ ἐναργείᾳ· διὸ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ τῶν Ἀθηναίων κολοιοῦχος, τῶν διαλέγεσθαι (μόνον f. delendum) ἀνισταμένων ἀπέῤῥιψε τοὺς αὐλούς· quæ fere ex Plutarcho manarunt, et comparanda cum ejus Gen. Socrat. p. 575. E. et Alcibiade p. 192. b. F. ubi plura de hac argumenta. Wytt.

τοῖς μὲν παρ' ἡμῖν ἀνθ.] *Thebanos*, alienos a philosophia homines. De vocula *μὲν* vid. notata ad Plat. Theæt. §. 130. Heind.

τοῦ[m] σφᾶς μὴ[x] λελῃθέναι. λέληθε γὰρ αὐτοὺς ἢ τι[y] θανατῶσι καὶ[z] ἢ ἄξιοί εἰσι θανάτου καὶ οἵου θανάτου οἱ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφοι. εἴπωμεν[a] γάρ, ἔφη, πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, χαίρειν εἰπόντες ἐκείνοις· ἡγούμεθά τι τὸν θάνατον εἶναι; Πάνυ γ', ἔφη ὑπολαβὼν ὁ Σιμμίας. [§. 23.] [v]Ἆρα μὴ ἄλλο τι ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγήν; καὶ εἶναι τοῦτο τὸ[b] τεθνάναι, χωρὶς[c] μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγὴν αὐτὸ[d] καθ' ἑαυτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν ἀπὸ[e] τοῦ σώματος ἀπαλλαγεῖσαν αὐτὴν[f] καθ' αὑ-

[m] γε Δ.—[x] σ' Φα.—[y] τοὺς Cl.—[z] μὴ om L.—[a] τε om Δ.—[a] καὶ οἵου θανάτου add ΧΑΠΦGa.—[b] εἶναι μεν L.—[b] τὸ add ΓΠΦCGHa.—[c] χωρὶς...γεγονέναι om H.—

θανατῶσι] Vox *θανατῶν*, non de mortis cupiditate (quamvis in ea significatione sæpe accipitur) sed de conditione quadam quasi morti obnoxia hic sumitur. q. d. philosophos in morte quodammodo versari: sic enim describitur *νέκρωσις* philosophica. Et sequentia illa verba videntur id innuere, *θανάτου ἄξιοί εἰσι*. Sic in x. Πολιτ. hoc vocabulum usurpatur: et apud Paulum, *θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν*, doctiss. interpres vertit, *occidimur*, id est, mortis periculum quotidie nobis impendet et ob oculos obversatur. Ita *θανατῶν*, sumptum *ἀμεταβάτως*, lethalem conditionem denotaret. Serran.

θανατῶσι] Schol. *θανάτου ἀπειθοῦσι*. Conf. Valcken. Adnott. Crit. in N. T. p. 344. Heind.

καὶ ᾗ ἄξιοί εἰσι θανάτου] Plenius Vind. A B C G addunt *καὶ οἵου θανάτου*: F, quamvis corruptus eodem tendit, præbens *καὶ ᾗ οὐ θανάτου*. Olympiorus Cod. iii. p. 9. *λέληθε γὰρ αὐτοὺς εἴτε θανατῶσι, καὶ εἰ ἄξιοί εἰσι θανάτου, καὶ οἵου θανάτου*· ut item ex codice Cizensi annotavit Muller. Versio Sicula: *et quali digni sunt morte, et quali morte*: perperam. Wyttenb.

καὶ οἵου θανάτου] Hæc, quæ non video qui addi a glossatore potuerint, omitti contra facillime potuere a librario, non dubitavi e Tub. Par. et Iamblich. in ordinem recipere. Heind.

καὶ οἵου θανάτου] Est ab h. l. alienissimum glossema, judice etiam Wolf. Beck.

ἡγούμεθά τι τὸν θάνατον εἶναι;] Recte Ficinus, *putamusne aliquid esse mortem?* Versio Sicula: *existimamus aliquid mortem esse*. Minus recte Olympiodorus, Cod. iii. p. 10. in cujus exemplo Leidensi contextus quidem hujus loci Platonici cum vulgato consentit, sed annotatio dissentiens subjicitur hæc: *οὐ τοῦτο λέγει εἰ ἔστιν ὁ θάνατος· ὁμολόγηται γὰρ τοῦτο· ἀλλὰ τί ἡγούμεθα τὸν θάνατον εἶναι*· cui interpretationi repugnat nexus et sententia colloquii. In exemplo Cizensi, verba saltem Platonis congruentia isti interpretationi prætexta sunt: *ἀλλὰ τί ἡγούμεθα τὸν θάνατον εἶναι*. Sed vulgata lectio unice vera, ab omnibus aliis libris confirmatur. Sensus est: *est ne mors aliquid, an nihil? est ne ejus notio aliens, an nugans*. Wyttenb.

§. 23. *ἆρα μὴ ἄλλο τι—καθ' αὑτὴν εἶναι*] Citat Epiphan. t. i. Adv. Hæres. ii. 54. p. 580. B. sed partim, et ad nexum suæ ipsius disputationis accommodans: *ἐν γοῦν τῷ Φαίδωνι ὁ Σωκράτης· ἆρα μὴ ἄλλό τι τὸν θάνατον ἡγούμεθα εἶναι, ἔφη, ἢ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγήν; καὶ εἶναι τοῦτο τεθνάναι, χωρὶς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγὴν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν τοῦ σώματος*; Quo loco philosopham rationem reddit disjunctionis verborum *γεγονέναι* et *εἶναι* Olympiodorus ibid. p. 10. *ἐπὶ μὲν τῆς ψυχῆς τὸ εἶναι εἶπε, διότι ἀγέννητος αὕτη· ἐπὶ δὲ τοῦ σώματος τὸ γεγονέναι, γεννητὸν γὰρ τοῦτο*. Sane, quum frequentissima Platoni hæc sic oppositio, hoc etiam loco valere potuit. Quod autem pro *χωρὶς μὲν* præbet *χωρισμὸν*, magis interpretationem, quam ipsa verba Platonis, refert. Vulgatam autem et orationis structuram et omnes libri tuentur. Wyttenb.

τὸ τεθνάναι] Art. *τὸ* vulgo omissum dedere Tub. et Iambl. Heind.

τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώμ.] Etiam hoc

τὴν εἶναι; ἆρα μὴ ἄλλο τι ὁ[g] θάνατος[h] ἢ τοῦτο; Οὔκ, ἀλλὰ τοῦτο, ἔφη. Σκέψαι δή, ὦ γαθέ, ἐὰν ἄρα καὶ σοὶ ξυνδοκῇ[i] ἃ περ καὶ[k] ἐμοί· ἐκ γὰρ τούτων μᾶλλον οἶμαι ἡμᾶς[l] εἰδέναι περὶ ὧν σκοποῦμεν. Φαίνεταί σοι φιλοσόφου ἀνδρὸς εἶναι ἱστοῦσθαι περὶ τὰς ἡδονὰς καλουμένας τὰς τοιάσδε, οἷον σιτίων[m] τε[n] καὶ ποτῶν; Ἥκιστά γε,[o] ὦ

xi. iii. 18.

[g] αὐτὸ ΧΔ.—[h] ἀπὸ add ΧΔΠΦGl.—[i] ἑαυτῇ ΔΞε.—[k] δ om ΧG.—[l] τι δ θάνατος Φε, τι δ θάνατος ℸ L: τι ℸ ὁ θάνατος °c.—[i] δοκῇ G.—[k] ὅπερ Δ.—[l] καὶ add ΧΔΠΦ Ge.—[l] ἡμᾶς om H.—[m] σίτων ΔΠ et pr G, σίτων Χ.—[n] τε om Φε.—[o] γε supra ver-

ἀπὸ e Tub. restitui. Heind.

ἀπὸ τοῦ σώμ.] Sed ἀπὸ ex antecedd. facilissime repetitum est. Nec ℸ delendum nec δεδοικέναι subintelligendum, sed participium necessarium esse docuit Wyttenb.

αὐτὸν καθ' ἑαυτὸν] Hunc locum ante oculos habuit Plutarch. de Cons. ad Apoll. t. ii. p. 108. Gottl.

ἆρα μὴ ἄλλο τι ℸ ὁ θάν. Tub. ℸ θάν.)] Uncis concludit, post ἆρα μὴ ἄλλο τι supplendum fuit ἡγούμεθα, ita h. l. post ἆρα μὴ ἄλλο τι aut ἐστὶν expectabam, aut, quemadmodum vertimus, ἆρα μὴ ἄλλο τι ὁ θάν. Num ἆρα μὴ interrogandi vi praeditum cum infinitivo construatur, v. 120. ἆρα μή που, ὦ Κεβῆτ, καὶ σοί τι τούτων ἀπόρρητον ἂν ὦδε εἴποι; Parmen. v. 70. Τὸ δὲ μὴ ἔστιν ὅταν λέγωμεν, ἆρα μὴ ἄλλο τι σημαίνει ἢ οὐσίαν ἀπουσίαν etc. de Rep. v. p. 405 A. τῆς τε κακίας ταῦτα δοκεῖ ἆρα μή τι μείζον ἕξειν λαβεῖν τεκμήριον etc. Hic tamen si genuinum est ℸ, ante μὴ intelligi potest δεδοικότε. Vide Xenoph. Mem. iv. 2. 12. Μὴ οὖν, ἔφη ὁ Εὐθύδημος, οὐ δίκαιόν ἐστιν ἐμοῦ τὰ τῆς διανοίας ἐγγεγραμμένα ἐξηγήσασθαι; Καί, νὴ Δία, ἔγωγε τὰ τῆς ἀθυμίας, ante μὴ intelligendum ceteroqui. Unde Aristoph. Lysistr. 741. Α. Χαρίεντα γοῦν πάθοιμ' ἂν, εἰ μὴ 'χουσ' ὅπως Τοῦτο κατάθωμαι. Β. Μὴ γὰρ οὐ λάβοις ὅπως. Οὐδείς, καταθήσεις, κἂν ἕνεκ' ἔλθῃς, contegendum Μὴ γὰρ οὐ λάβῃς ὅπως; Xenoph. Cyrop. iv. 4. Ἡμῖν δὲ δὴ ποιαῖς τέχναις συμβουλεύεις, ὦ Σωκρ. χρῆσθαι; Ἆρα, ἔφη ὁ Σωκράτης, μὴ αἰσχυνθέντες τὸν Περσῶν βασιλέα μιμήσασθε, Num reverendum ne pudeat nos, i. e. Num pudebit nos Persarum regem imitari? Heind.

καὶ ἐμοὶ] καὶ hoc delebatur libro Par. Idque constans prope Graecorum usus requirebat. Xenoph. Anab. ii. 1. 22. Καὶ ἡμῖν ταὐτὰ δοκεῖ, ἅπερ καὶ βασιλεῖ. Cyrop. i. 4. 18. Ὁ δὲ Κῦρος ὁρῶν ἐκβοηθοῦντας καὶ τοὺς ἄλλους παρσυδὶ, ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτός. i. 6. 3. Μεμιμῆσθαι ἀκούσας —ὅτι εἰκότως ἂν καὶ παρὰ τῶν θεῶν πρακτικώτερος εἴη, ὅσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων. Andocid. de Myster. p. 2. ed. Reisk. εἰκότως ἂν καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα περὶ αὐτῶν γιγνώσκοιτε, ὅσα καὶ αὐτοὶ περὶ σφῶν αὐτῶν ἴσμεν. et ibid. statim post δίκαιοί ἐστε καὶ ὑμεῖς περὶ τούτων τοιαύτην ἔχειν τὴν γνώμην, οἵαπερ καὶ αὐτοὶ περὶ αὐτῶν ἴσχον. Lysias in Andocid. p. 234. αἱ συνθῆκαι καὶ αὐτῷ εἶναι, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις. in Alcib. p. 535. δικαιδὴ γὰρ καὶ τῶν ἀπολογουμένων ἀποδέχεσθε λεγόντων εἰκὸς ὑμᾶς καὶ τῶν κατηγόρων ἀκροᾶσθαι. Soph. Electr. 1301. Ἀλλ', ὦ κασιγνήθ', ὧδ', ὅπως καὶ σοὶ φίλον, Καὶ τοὐμὸν ἔστω τῇδε. Hem. Il. Z. 476. Ἀστὸς δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι Παῖδ' ἀμὸν, ὃς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσι. Conf. quae ex Platone attuli ad Parmen. v. 72. Heind.

ἐκ γὰρ τούτων] Tub. ἐκ γὰρ τούτου, quasi praecesserit ὅπερ. Heind.

ἡμᾶς εἰδέσθαι] Praeferam hoc alteri lectioni ὑμᾶς εἰδέσθαι, quam Olympiodorus et Bas. edd. habent. Wyttenb.

περὶ τὰς ἡδονὰς καλουμένας τὰς τοιάσδε] Collocatio ratioris exempli fortasse errorem librarii prodere videatur, sic transponentis vetus et verum καλουμένας ἡδονάς· quamquam in vulgata omnes libri consentiant, et haec se idoneis exemplis tueri possit v. c. Platonis in Theaet. p. 120. B. αἱ μὲν οὖν αἰσθήσεις τὰ τοιάδε ἡμῖν ἔχουσιν ὀνόματα, ὄψεσ τε καὶ ἀκοαὶ καὶ ὀσφρήσεις, καὶ ψύξεις τε καὶ καύσεις, καὶ ὕδρας γε δὴ καὶ λύπας, καὶ ἐπιθυμίας καὶ φόβους καλοῦσιν. Symp. p. 325. Ἐν τοῖς τοιάδε ξυνόδοις μετ' ἀλλήλων πάσας τιθεῖ ξυνιέναι, ἐν ἑορταῖς, ἐν χοροῖς, ἐν θυσίαις, γιγνόμενος ἡγεμών. Plutarchi Quaest. Gr. p. 297. E. πρὸς τὰ

Σώκρατες, ἔφη ὁ Σιμμίας. Τί[p] δαί;[q] τὰς[r] τῶν ἀφροδισίων; Οὐδαμῶς. [§. 24.] Τί δαί;[q] τὰς ἄλλας τὰς περὶ τὸ σῶμα θεραπείας δοκεῖ σοι ἐντίμους ἡγεῖσθαι ὁ τοιοῦτος; οἷον ἱματίων διαφερόντων[s] κτήσεις καὶ ὑποδημάτων

nam Χ.—[p] τί...οὐδαμῶς om Is.—[q] δαὶ Γ Φ : δὲ τ.—[r] τοὺς L.—[s] καὶ διαφερόντων Χ.

τοιαῦτα συμβόλαια, κ. τ. λ. Defect. Orac. p. 423. E. οὐδὲ τυγχάνει τῆς τοιᾶσδε προσηγορίας. Œnomaus apud Euseb. P. E. V. p. 225. B. αὐτόκλητος ἐπὶ τὰς τοιάσδε συνουσίας ἰών. Dio Chrys. Or. xxxiii. 395. C. ἡ μὲν οὖν τοιάδε ἀκρόασις. Quo in usu pronomen τοιόσδε fere abundans repetendæ significationi subjecti inservit: ut τὰ τοιαῦτα, de quo egimus ad Plutarchum de Aud. Poet. p. 15. B. Wyttenb.

σιτίων τε καὶ ποτῶν — ἀφροδισίων — καλλωπισμῶν] Hæc non temere, sed certa generum ratione habita, memorari, docet Olympiodorus p. 9. τριῶν οὐσῶν ἐνεργειῶν, ἡ φυσικῶν καὶ ἀναγκαίων, ὡς τὸ τρέφεσθαι καὶ καθεύδειν· ἡ φυσικῶν μὲν οὐκ ἀναγκαίων δὲ, ὡς τὸ ἀφροδισιάζειν· ἡ οὔτε φυσικῶν οὔτε ἀναγκαίων, ὡς καλλωπισμὸς, καὶ ὅσα τὰ τῆς ποικίλης ἐσθῆτος· αὗται γὰρ οὔτε φυσικαὶ οὔτε ἀναγκαῖαι, ὡς δηλοῦσι τὰ ἄλλα ζῶα, ταύταις μὴ χρώμενα· τριῶν οὖν οὐσῶν ἐνεργειῶν, ταῖς μὲν φυσικαῖς οὐκ ἀναγκαίαις, καὶ ταῖς οὔτε φυσικαῖς οὔτε ἀναγκαίαις, οὐ χρήσεται ὅλως ὁ φιλόσοφος, ἀλλὰ ἀπώσεται αὐτάς· ἀρκέσει γὰρ αὐτῷ πρὸς ἔκκρισιν τοῦ σπέρματος τὸ ὀνειρώττειν· ταῖς δὲ πρώταις ἐπ' ὀλίγον χρήσεται ἀφυσιωτικῶς, ὡς μὴ ἐμφορεῖσθαι αὐτῶν. Quod e triplici distributione voluptatum fluxit Epicuri, unde eam refert Cicero de Finibus i. 13. ii. 9. Diog. L. x. 127. 130. et κυρίων δοξῶν, λα ibidem 149. ubi de hoc argumento agit Menagius. Wyttenb.

σιτίων] Tub. et Iamblich. σίτων. Aug. cum Edd. σιτίων. Quorum utrum verum sit, in tanta scripturæ varietate dijudicent alii. Sic σιτία ubi jungitur cum ποτοῖς, scriptum Sophist. §. 19. de Rep. i. p. 332. C. ii. p. 380. E. iv. 445. A. Protag. §. 13. §. 61. Gorg. §. 100. 129. Xenoph. Cyrop. ii. 4. 32. Anab. i. 10. 18. Contra σῖτα Politic. p. 272. C. Hipp. Maj. §. 42. Xenoph. Cyrop. iv. 2. 34. et 37. conf. §. 41. vii. 5. 59. 78. viii. 2. 2. 24. Œcon. xiii. 9. Anab. ii. 3. 27. iii. 2. 28. vii. 1. 35. Heind.

τί δαί; τὰς τῶν ἀφροδ.] I. e. τί δέ; περὶ τὰς τῶν ἀφροδ. Ita non iterata præpositione de Rep. iv. p. 428. C. Οὐκ ἄρα διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν ξυλίνων σκευῶν ἐπιστήμην βουλευομένη (l. βουλευομένην) ὡς ἂν ἔχῃ βέλτιστα, σοφὴ κλητέα ἡ πόλις; Οὐ μέντοι. Τί δέ; τὴν ὑπὲρ τῶν ἐκ χαλκοῦ ἢ τινα ἄλλην τῶν τοιούτων; Οὐδ' ἠντινοῦν, ἔφη. Neque enim h. l. ut alias, ita per se positus est post τί δὲ accusativus, ut subaudiri commode queat λέγομεν. Heind.

§. 24. ἱματ. διαφερ.] Tub. ἱματίων καὶ διαφερόντων. Ἱμάτια διαφέροντα sunt *pallia magnifica*; nam pallia philosophorum erant fere sordida et detrita, quæ τρίβωνες, et τριβώνια, dicebantur. Socratis pallium Xen. Memor. i. 6. 2. vocat ἱμάτιον φαῦλον, et Apuleius Metam. i. p. 104. Elmenh. *scissile palliastrum*. v. Ferrarius de Re Vestiaria ii. 4. 14. Cæterum οἱ ἄλλοι καλλωπισμοὶ οἱ περὶ τὸ σῶμα sunt *cætera*, alia, *corporis lenocinia*. (Cic. N. D. ii. 58.) Gloss. vett. Καλλωπισμὸς, *lenocinium*. nam verbum καλλωπίζεσθαι ponitur de iis, qui corpus ornant nimis exquisite, qui in cultu et ornatu corporis sectantur, non elegantiam, sed munditiem affluenteni. Isocr. ad Demonic. p. 12. εἶναι βούλου τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής·—καλλωπιστοῦ δὲ τὸ περίεργον. Fischer.

καὶ ὑποδημάτων] Summus in calceis non mulierum solum, sed et delicatulorum hominum luxus fuit. Sic ab Athenæo xii. p. 534. C. Alcibiadis notantur calcei. Idemque in alio vituperat Ælian. V. H. ix. 3. ubi vide Perizon. qui etiam iii. 19. περίεργον Aristotelis philosophi memorat ὑπόδεσιν. Varias calceorum pretiosorum species enumerat Pollux vii. 22. Conf. Meurs. ad Lycophr. Alexand. 635. Casaub. ad Theophrast. Charact. c. 10. p. 97. Bochart. Hieroz. part. i. l. ii. p. 599. Forst.

ὑποδημάτων] Scita est Forsteri animadversio, Socratem nominatim calceorum meminisse, quod eorum ornatui et formæ magnopere Græci studerent, ipse autem discalceatus degere soleret. De Socratis hac consuetudine loci sunt Platonis Sympos. p. 335. B. Phædro, 337.

καὶ τοὺς ἄλλους καλλωπισμοὺς τοὺς περὶ τὸ σῶμα πότερον τιμᾷ[1] σοι δοκεῖ[2] ἢ ἀτιμάζειν, καθ' ὅσον[3] μὴ πολλὴν[4] ἀνάγκη μετέχειν αὐτῶν; Ἀτιμάζειν ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη, ὅ γε[5] ὡς ἀληθῶς φιλόσοφος. Οὐκοῦν ὅλως δοκεῖ σοι, ἔφη, ἡ τοῦ[6] τοιούτου πραγματεία οὐ περὶ τὸ σῶμα εἶναι, ἀλλὰ καθ' ὅσον δύναται ἀφιστάναι αὐτοῦ, πρὸς δὲ τὴν ψυχὴν τετράφθαι;[7] Ἔμοιγε. Ἆρ' οὖν πρῶτον μὲν ἐν τοῖς τοιούτοις δῆλός ἐστιν ὁ φιλόσοφος ἀπολύων ὅτι μάλιστα τὴν ψυχὴν i. 65.
ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας διαφερόντως τῶν ἄλλων

—[1] δοκεῖν τιμᾶν L.—[2] σοι δοκεῖ ΔΠΦGs: δοκεῖ σοι [a]r.—[3] καθόσον...ἀτιμάζειν om pr Π.—[4] πολὺ Υ.—[5] ὅγε...ἔφη om pr ΠG.—[6] τοῦ om ΔΗ.—[7] τετράφθαι...ψυχὴν

F. Xenoph. Mem. Socr. i. 6. 2. Aristoph. Nub. 103. Epist. Socrat. vi. p. 13. ὁμοῦ μὲν οὖν ἀναγκαῖ τροφῆ τε χρῆσθαι τῇ λιποτάτῃ, καὶ ἐσθῆτι θέρους τε καὶ χειμῶνος τῇ αὐτῇ· ὑποδήμασι δὲ πάμπαν οὐ χρώμαι—· ubi videatur Leo Allatius. Wytt.

ἀπολύων—ψυχὴν] Utitur Plato in simili re τῷ λύειν. Hanc ἀπόλυσιν ipse explicat: χωρίζειν ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν, καὶ ἐθίσαι αὐτὴν καθ' αὑτὴν—ἐκ τοῦ σώματος συναγείρεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι etc. (§. 12.) Hesych. Miles. vit. Plat. p. 36. τὸν αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ἐνθυμεῖσθαι, μηδὲν τῷ σώματι χρωμένην. Has Platonicas formas interpretatur Cic. Tusc. i. 30. 'Quid—tum agimus, nisi animum ad se ipsum advocamus, secum esse cogimus, maximeque a corpore abducimus?' Secernere autem a corpore animum, nec quicquam aliud est mori discere.' Antiquissimum fere omnium doctrina, animum diffusum est per corpus. cf. Tertull. de Anim. c. 8. et 14. et August. de Cogn. vera Vita c. 26. Corpus vero illis est animi carcer, in quo tanquam vinculis tenetur, ut latenter et verum non videat. Hinc autem 'metuunt, cupiuntque, dolent gaudentque, neque auras Dispiciunt clausa tenebris et carcere tetro.' Virg. Aen. vi. 733. Sed phanaticos hic nolo molestare. Pulchre Herodotus, ex Platonis disciplina, de Democrito (Lips. i. 12. v. 13.) 'dum perquam est animus sine corpore velox.' In Theaeteto enim (§. 24. ed. Fisch.) ait, *corpus esse in vitio, animum vero peregrinari*. cf. Tertull. de An. c. 18. p. 272. In Phaedro (p. 293.) menti alas tribuit propter hanc λύσιν (στερροῦται ἡ τοῦ φιλοσόφου διάνοια), ad quem locum alludit Plutarchus (An Seni ger. sit, Resp. p. 786.), ubi hae alae vocantur: Πλατωνικὰ ἐκεῖνα καὶ οὐράνια πτερά. In Quaest. Plat. Plutarchus (p. 1004.) quaerit, cur Plato vim ratiocinandi et intelligendi πτερὸν dixerit, respondetque: ὡς τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῶν ταπεινῶν καὶ θνητῶν ἀναφέρουσαν. Seneca de Sapientis Mente (ep. 57.), 'animum cogi sibi intentum esse, nec avocari ad externa, omnia licet foris resonent, dum intus nil tumultus sit, dum inter se non rixentur cupiditas et timor:' it. ep. 65. 'Corpus hoc animi pondus ac poena est, premente illo urgetur, in vinculis est, nisi accessit philosophia.' Sic Phaedo §. 33. ἐν τούτῳ τῷ πάθει μάλιστα καταδεῖται ἡ ψυχὴ ὑπὸ σώματος. Gottl. qui sic in Addend. 'Ad verbum ἀθροίζεσθαι, quo utitur Plato, quod animum per totum corpus diffusum putaret, cf. Nemes. de Nat. Hom. p. 30. Antverp. ἡ ψυχὴ δῆλον διήκουσα τοῦ σώματος. it. Iambl. Delit. Anim. p. 9. ἡ ψυχὴ χωρεῖ διὰ παντὸς τοῦ σώματος. Cudworth. Syst. Int. p. 1031. et Mosheim.'

ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος] Perperam Aug. ἀπὸ τοῦ σώμ. Nam ubi aliquis inter se modo juncta duo nomina pariter aut definita sunt aut indefinita, articulum Graeci aut praefigunt utrique, aut in utroque omittunt. Plat. de Rep. i. p. 332. C. ἡ σωματικὴ φάρμακα ἀποδιδοῦσα τέχνη. et ibid. statim post ἡ τοῦ ὄψου τὰ ἡδύσματα. p. 354. A. Οὐδέποτ' ἄρα λυσιτελέστερον ἀδικία δικαιοσύνης, ubi mox λυσιτελέστερον ἡ ἄδικα τῆς δικαιοσύνης. Sophist. §. 49. καὶ μὴν οὔτε δικαίων γε οὔτε ἀρθῶν φαμεν, ἢν ἐπιχειρῇ μὴ ὄντι προσαμύττειν, ubi Steph. malebat τὸ ὄν. Contra ibid. §. 55. τῷ μὴ ὄντι τὸ

ἀνθρώπων; Φαίνεται. [§. 25.] Καὶ δοκεῖ γί[a] που, ὦ Σιμμία, τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις,[b] ᾧ μηδὲν ἡδὺ τῶν τοιούτων μηδὲ μετέχει[c] αὐτῶν, οὐκ[d] ἄξιον εἶναι ζῆν, ἀλλ' ἐγγύς τι[e] τείνειν τοῦ τελνάναι ὁ μηδὲν[f] φροντίζων τῶν ἡδονῶν
11. iii. 19. αἳ διὰ τοῦ σώματός εἰσιν. Πάνυ μὲν οὖν ἀληθῆ[g] λέγεις.
§. 11. W. Τί δαί[h] δὴ[i] περὶ αὐτὴν τὴν[j] τῆς φρονήσεως[k] κτῆσιν, πότερον

om pr Δ.—[a] δή Χ.—[b] ἀνθρώποις ΧΔΛΞΦCHIIa: ἀνθρώπων τ.—[c] μετέχειν ΓΔΠΦCEGHIIa.—[d] οὐδ' corr G.—[e] τι om G.—[f] μὴ Ξ.—[g] ἀληθῆ ante πάνυ ponit Γ.—[h] δαὶ ΠΦ: δὲ τ.—[i] δεῖ l.—[j] τὴν add ΧΓΛΠΤΦCEIs et rc Ξ.—[k] σωφροσύνης Λ.—

ὂν προσάπτειν ἡμᾶς πολλάκις ἀναγκάζεσθαι (φήσει). Heind.

§. 25. καὶ δοκεῖ γέ που] Aug. καὶ δοκεῖ σοί γέ που. Tub. καὶ δοκεῖ γε δήπου, ὁ Σιμμία. Fischn.

τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις, ᾧ μηδὲν ἡδὺ τῶν τοιούτων, μηδὲ μετέχει αὐτῶν] Vindob. A B C D E F G. Venet. B. Versio Sicula, ἀνθρώποις. Mox in μετέχει est usitata enallage constructionis: cujus ordinaria ratio postulabat *μέτεστι, cui neque adest horum quid*: μετέχειν dant Vindob. A B G. Tub. Versio Sicula: quod fortasse ortum sit ex μετέχειν. Wytt.

ἀνθρώποις] Sic pro vulgato ἀνθρώπων, quod natum ex praecedd. τῶν ἄλ. ἀνθρώπων, Tub. Aug. Parisienses omnes, Bas. 2. et Iambl. *οἱ πολλοὶ ἀνθρώπων* ne Graecum quidem est; contra ad *οἱ πολλοὶ* saepe additur ἄνθρωποι. §. 68. ὃς φασιν οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι. §. 94. ὅθεν καὶ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ ἀνθρώποις. Euthyphr. p. 4. E. *οὐδὲ τῷ ἂν διαφέροι Εὐθύφρων τῶν πολλῶν ἀνθρώπων*. Heind.

μηδὲ μετέχει αὐτῶν] I. e. καὶ ὃς μὴ μετέχει αὐτῶν, quod tamen Graecum non foret. De constanti et legitima hac loquendi ratione, jam inde ab Homero frequentata (Il. A. 78. Od. Ξ. 86.) notavi aliqua ad Plat. Hipp. Maj. §. 22. Heind.

ἐγγύς τι τείνειν κ. τ. λ.] Locus illustris exstat Platonis in Philebo p. 76. E. hominem expertem voluptatis, *ζῆν οὐκ ἀνθρώπου βίον, ἀλλά τινος πλείμονος, ἢ τῶν ὅσα θαλάττια μετ' ὀστρείων ἔμψυχά ἐστι σωμάτων*· quem citat Athen. iii. p. 97. C. mutatur Synes. de Regno p. 14. D. *μόνας ἡδουένους τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς, καὶ τούτων γε τὰς ὑλικωτάτας, ὅσαι ἀφή τε καὶ γεῦσις πορίζουσι, βίον ζῶντας θαλαττίου πνεύμονος*. vid. Petav. Alexidis et Menandri, in eodem voluptatis laudandæ argumento, versus reprehendit Plutarchus de Aud. Poet. p. 21. C. quos malumus ibi legi, quam huc transscribere. Wytt.

ἐγγύς τι τείνειν τοῦ τεθν.] Cf. de Rep. viii. p. 548. D. Τίς οὖν ὁ κατὰ ταύτην τὴν πολιτείαν ἀνήρ;—Οἶμαι μὲν ἐγγύς τι αὐτοῦ (l. αὐτὸν τοῦ) Γλαύκωνος τουτουΐ τείνειν ἕνεκά γε φιλονεικίας. Ἴσως —τοῦτό γε· ἀλλά μοι δοκεῖ τάδε οὐ κατὰ τοῦτον πεφυκέναι. Ergo ἐγγύς τι τείνειν ἀνθρώπου τινὸς est *esse aliquatenus similem*; ἐγγύς τι τείνειν τοῦ τεθνάναι, est *prope mortuum esse, similem esse mortuo*. Gemina est dictio τείνειν πρός τινα Theaet. §. 67. τι ad ἐγγὺς pertinet, ut dicitur ἀμοῦ τι, πάνυ τι, μεταξύ τι etc. V. Tomp. ad Longin. p. 395. Ad sententiam denique apposite huc attulit Forsterus Soph. Antig. 1179. τὰς γὰρ ἡδονὰς "Οταν πρυδάσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. Heind.

τί δὲ δὴ περὶ αὐτὴν τὴν τῆς φρονήσεως κτῆσιν] Exemplum hoc ponit interrogationis responsionem negantem continentis Ammonius Hermiæ Fil. in Aristot. de Interpret. fol. F. p. 5. A. ὅστερ ἐν Φαίδωνι "τὸ δὲ δὴ περὶ αὐτὴν τὴν τῆς φρονήσεως κτῆσιν, πότερον ἐμπόδιον τὸ σῶμα ἢ οὔ" πρὸς ὃ καὶ μάλιστα βλέπων ὁ μέγας Ἰάμβλιχος ἀποφαίνεται, δεῖν τὴν ἀντίφασιν ἐν τῇ διαλεκτικῇ ἐρωτήσει περιλαμβάνεσθαι. Indidem Plotin. Enn. ii. p. 215. G. ἀκηκόασι Πλάτωνος πολλὰ μεμψαμένου τῷ σώματι, οἷα ἐμπόδια παρέχει τῇ ψυχῇ· iv. p. 386. C. ἐμπόδιον γὰρ τοῦτο εἰ τις αὐτῷ ἐν ταῖς σκέψεσι προσχρῶτο. Vertit et explicat Tertullian. de Anima xviii. p. 271. 'Ait enim (Plato) in Phædone, "Quid tum erga ipsam prudentiæ possessionem? utrum ne impedimentum erit corpus an non; si quis illud secum assumserit in quæstionem?" Tale quid dico: habet ne veritatem aliquam visio et auditus homi-

ἐμπόδιον τὸ σῶμα ἢ οὔ, ἐάν τις αὐτὸ ἐν τῇ ζητήσει κοινωνὸν συμπαραλαμβάνῃ;[1] οἷον τὸ τοιόνδε λέγων ἆρα ἔχει[m] ἀλήθειάν τινα ὄψις τι καὶ ἀκοὴ τοῖς ἀνθρώποις, ἢ τά γε

[1] συγκοινωνον παραλ. G.—[m] ἀεί γε ἔχει Φ.—[n] ἀεὶ post ἡμῖν ponunt ΧΔΠGL, ante

nibus, an non? An non etiam poetæ hæc nobis semper obmussant, quod neque audiamus certum, neque videamus?" Meminerat quippe et Epicharmi Comici "animus cernit, animus audit, reliqua surda et cæca sunt." Olympiodorus Cod. i. p. 13. ποιηταὶ λέγει Παρμενίδην, Ἐμπεδοκλέα, Ἐπίχαρμον· οὗτοι γὰρ οὐδὲν ἀκριβὲς λέγουσιν εἰδέναι τὴν ἀλεσθησιν· καθάπερ Ἐπίχαρμός φησι 'Νοῦς ὁρᾷ, καὶ νοῦς ἀκούει, τὰ δὲ ἄλλα κωφὰ καὶ τυφλά.' Καὶ οἱ ποιηταί δέ φασι περὶ τοῦ Διωνύσου, ὅτι 'ἄχλυν ἀν' ὀφθαλμῶν ἔλων ἢ κρύη ὑπήνην.' Ὅρᾳ· εὖ γινώσκει· ' εἰ μὴ γὰρ ἔτυχε τῆς Ἀθηνᾶς, οὐκ ἂν εἶδε τὸ ἀκριβές· et p. 61. ὅτι οἱ μὲν τὰς αἰσθήσεις ἀκριβεῖς εἶναί φασι πρὸς ἀλήθειαν, οἱ δὲ ἀτιμάζουσιν ὡς οὐκ ἀληθεῖς· οὗτοι μέν, Παρμενίδης, Ἐμπεδοκλῆς, Ἀναξαγόρας ἐκεῖνοι δὲ Πρωταγόρας, Ἐπίκουρος. ὁ δὲ Πλάτων ἀμφότερα δοκεῖ λέγειν· αἴτιον δὲ ὅτι πολλοὺς εἶναι τίθεται βαθμοὺς τῆς ἀληθείας ἑκατέρας καὶ τῆς τῶν γνωστῶν, καὶ τῆς τῶν γνώσεων, κατὰ τὴν ἐν Πολιτείᾳ γραμμὴν διῃρημένην. De Epicharmi dicto, quod Plutarch. memorat de Fortuna p. 98. B. et de Alexandri Virt. et Fortun. p. 336. B. ad hunc locum hæc annotavimus. ' Multis celebratum. Ex Stob. Flor. iv. p. 54. ubi in novissima editione apponitur Κερκίδας ἐν Μελιάμβοις, nec nisi exordium præponitur Νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει· plenius refert Gratius in Excerpt. ex Stob. p. 33. Νοῦς ὁρᾷ, καὶ νοῦς ἀκούει· τἄλλα κωφὰ καὶ τυφλά. Memorant Porphyr. Vit. Pythag. §. 46. ibique illustrat Kusterus, Iamblich. Vit. Pythag. §. 228. Julian. Or. viii. p. 247. A. Plinius fortasse imitatur. H. N. xi. 54. "Animo autem cernimus, animo cernimus." Attigimus et supra ad Plutarch. de Fortuna p. 98. B.' Xenophanes eadem in poetis nimis audita est: cujus de hoc argumento versus retulerunt Plutarch. de Aud. Poet. p. 17. E. Sext. Empir. Adv. Mathem. vii. 49. 110. Diog. L. ix. 72. Empedoclis dictum in hanc rem exstat apud Plutarch. ibidem: et Sextus Empir. eodem libro §. 122—124. Diog. L. ix. 73. Parmenidis apud eundem Plutarch. Adv. Colot. p. 1114. D. Sext. Emp. vii. 111. Diog. L. ix. 22. Procl. in Tim. Plat. i. p. 12. Simplic. in Physic. Aristot. i. p. 25. A. Cicero universe hos ut antiquissimos dubitatores memorat Acad. ii. 5. ' Empedoclem, Anaxagoram, Democritum, Parmenidem, Xenophanem, Platonem etiam et Socratem profertis—. Et tamen isti physici raro admodum, cum hærent aliquo loco, exclamant, quasi mente incitati: Empedocles quidem, ut interdum mihi furere videatur, abstrusa esse omnia, nihil nos sentire, nihil cernere, nihil omnino, quale sit, posse reperire.' Hæc ex Luculli persona contra Academicos: cui pro Academicis respondet Cicero, 23. ' Furere tibi Empedocles videtur: at mihi dignissimum rebus iis, de quibus loquitur, sonum fundere. Num ergo is excæcat nos, aut orbat sensibus, si parum magnam vim censet in iis esse ad ea, quæ sub eos subjecta sunt, judicanda? Parmenides, Xenophanes, minus bonis quamquam versibus, sed tamen illis versibus, increpant eorum arrogantiam, quasi irati, qui, cum sciri nihil possit, audeant se scire dicere. Et ab his aiebas temovendum Socratem et Platonem. Cur? an de ullis certius possum dicere? Vixisse cum his equidem videor: ita multi sermones perscripti sunt, e quibus dubitari non possit, quin Socrati nihil sit visum sciri posse. Excepit unum tantum ' scire se, nihil se scire:' nihil amplius. Quid dicam de Platone? qui certe tam multis libris hæc persecutus non esset, nisi probavisset: ironiam enim alterius, perpetuam præsertim, nulla fuit ratio persequi.' Wyttenbach.

αὐτὴν τὴν] Omissum in Edd. vett. et Steph. articulum τὴν præbuerunt Iamblichi codices et Platonis Aug. et Tub. Heind.

ἐμπόδιον τὸ σῶμα] Virgil. vi. 730. πλαστοὺς ζῶντας. ' Igneus est ollis vigor et cœlestis origo Seminibus, quantum non noxia corpora tardant, Terrenique hebetant artus, moribundaque membra.' Gottl.

ὄψις τε καὶ ἀκ.] Aug. cum Olympiod. ἡ ὄψις. Articulo præfixo sic scribi debuit, ἥ τε ὄψις καὶ ἡ ἀκοή. Heind.

τοιαῦτα καὶ οἱ ποιηταὶ ἡμῖν ἀεί[n] θρυλοῦσιν,[o] ὅτι οὔτ' ἀκούομεν ἀκριβεῖς[p] οὐδέν[q] οὔτε ὁρῶμεν; καί τοι εἰ αὗται τῶν περὶ τὸ σῶμα αἰσθήσεων μὴ ἀκριβεῖς εἰσὶ μηδὲ σαφεῖς,[r] σχολῇ αἵ γε[s] ἄλλαι· πᾶσαι γάρ που[t] τούτων φαυλότεραί εἰσιν. ἢ σοι οὐ δοκοῦσιν;[u] Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. [§. 26.] Πότε οὖν, ἡ δ' ὅς, ἡ ψυχὴ τῆς ἀληθείας ἅπτεται; ὅταν μὲν γὰρ μετὰ τοῦ σώματος ἐπιχειρῇ τι[v] σκοπεῖν, δῆλον ὅτι τότε ἐξαπατᾶται ὑπ' αὐτοῦ. Ἀληθῆ λέγεις. Ἆρ' οὖν οὐχ[w] ἐν τῷ λογίζεσθαι, εἴ πέρ που ἄλλοθι, κατάδηλον αὐτῇ γίγνεταί τι τῶν ὄντων; Ναί. Λογίζεται δέ γέ που[x] τότε κάλλιστα,[y] ὅταν μηδὲν τούτων αὐτὴν[z] παραλυπῇ,[a] μήτε

ὅτι Φ, ante ἡμῖν °τ.—[n] θρυλοῦσιν ΑΔ. θρυλλοῦσιν °τ.—[o] ἀκριβῶς Ε.—[q] οὐδὲν om Gi.—[r] σαφοῖς Η.—[s] αἵ γε ΑΓΔΛΞΠΤΦCGHILs: γε αἱ °τ.—[t] που om Gi.—[u] δοκεῖ Ε.—[v] τις cum Π et pr Γ.—[w] οὐκ om pr Gi.—[x] που τοῦ Α.—[y] κάλλιστα τότε Φs, τότε καὶ μάλιστα Gi.—[z] μηδὲν τούτων αὐτὴν ΔΠΦGs: αὐτὴν τούτων μηδὲν °τ.

Manus librariorum etiam aliis in locis subjecta temere orburunt articulo. Sic apud Xen. Cyrop. iii. 1. 17. pro ὁ νομίζων, librarius Cod. Alt. scripsit νομίζων. Fischer.

οἱ ποιηταὶ ἀεὶ ἡμῖν] Tub. ἡμῖν ἀεί. Olympiod. Ποιητὰς λέγει Παρμενίδην (v. Diog. L. ix. 27. ibiq. Menag.) Ἐμπεδοκλέα, (v. Cic. Acad. ii. 5. ibiq. Davis.) Ἐπίχαρμον. Οὗτοι γὰρ οὐδὲν ἀκριβὲς λέγουσιν εἰδέναι τὴν αἴσθησιν, καθάπερ Ἐπίχαρμός φησι, Νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει· τὰ δ' ἄλλα πάντα κωφὰ καὶ τυφλά (imo νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει· τἄλλα κωφὰ καὶ τυφλά. Qui Epicharmi versus aliunde satis est notus.) Tum Tub. et Iamb. σχολῇ αἵ γε ἄλ. Heusd.

αὗτ' ἀκούομεν ἀκριβὲς, οὔτε ὁρῶμεν] Proclus in Plat. Tim. ii. p. 105. καὶ ὁ ἐν Φαίδωνι Σωκράτης πολλὰ κατηγορεῖ τῆς αἰσθήσεως, ' οὔτε ἀκούομεν ἀκριβῶς οὐδὲν, οὔτε ὁρῶμεν,' quomodo igitur per sensuum visa ad rerum cognitionem perveniamus convenienter quidem Platonicæ doctrinæ, deinceps ostendere studet. Platonicum vero corporis reprehensionem minus recte interpretantes Gnosticos se ipsos decepisse pronunciat Plotin. Ennead. ii. 9. p. 215. F. G. Wyttenbach.

αἰσθήσεων] αἰσθήσεις ἀκριβεῖς καὶ σαφεῖς sunt ' sensus, quorum judicia clara sunt et certa,' ut loquitur Cicero Acad. iv. 7. Fischer.

§. 26. ἐν τῷ λογίζεσθαι] Olympiod. p. 13. εἰκότως τὸ λογίζεσθαι τῇ ψυχῇ, διακεκριμένως γινωσκούσῃ τὰ πράγματα, καὶ οὐχ ἡνωμένως καθάπερ ὁ νοῦς· τὸ γὰρ λογίζεσθαι διακρίνειν ἐστίν· ἐν δ' ἡμέας λέγε κήτεσι, ὁ ποιητής· (scilicet φησὶ Odyss. Δ. 452.) ὁ γὰρ ἀριθμὸς πρὸς τὸ διωρισμένῳ ἐστίν. εἰ δὲ καὶ ἐν τῷ Τιμαίῳ φησὶ τὸν δημιουργὸν λογίζεσθαι, ἀλλὰ κατ' αἰτίαν λογίζεται. Hæc in exemplum apposuimus, quo Platonis amatores moneantur, ne falsæ subtilitatis commentis se a grammatica et vera sententia abduci patiantur. Olympiodorus λογίζεσθαι accipit pro *computare*, quod sane ad *numerum* refertur, ut λέγειν, συλλέγειν, καταλέγειν, est singillatim congregare: et numerus ipse est διακεκριμένον τι, aliquid *discretum*, *quantitas discreta*: et homo ἔστι πρὸς τῷ διωρισμένῳ, *versatur in rebus singularibus*: ut ψυχὴ, quæ est inferior animi nostri pars, non in ἡνωμένοις, *unitis*, i. e. *ad unitatem redactis*, *universalibus*, in quibus versatur νοῦς. Atqui hoc loco λογίζεσθαι a Platone dicitur animi cogitatio et indagatio veri, quæ fit sine corporis sensuumque adjumento; quam facultatem, λόγον appellatam, habet ὁ νοῦς. Hæc facultatis actio, sive caussis quærendis, sive in quocumque veri genere imitando, occupata, dicitur λογίζεσθαι; cui respondet Latinum *ratiocinari*. Wyttenbach.

ὅταν αὐτὴν τούτων κ. τ. λ.] Ita verti, *Quum ipsum nullus corporis sensus offenderit*, Ciceronis utens verbis. Serran.

ἀκοὴ μήτε ὄψις μήτε ἀλγηδὼν μή[b] τό τις ἡδονή, ἀλλ' ὅτι μάλιστα αὐτὴ καθ' αὑτὴν γίγνηται[c] ἐᾶσα χαίρειν τὸ σῶμα, καὶ καθ' ὅσον δύναται μὴ κοινωνεῦσα αὐτῷ μηδ' ἀπτομένη ὀρέγηται[d] τοῦ ὄντος. Ἔστι ταῦτα. Οὐκοῦν καὶ ἐνταῦθα ἡ τοῦ φιλοσόφου ψυχὴ μάλιστα ἀτιμάζει τὸ σῶμα καὶ φεύγει ἀπ' αὐτοῦ, ζητεῖ δὲ αὐτὴ καθ' αὑτὴν γίγνεσθαι; Φαίνεται. [§. 27.] Τί δὲ δή[e] τὰ[f] τοιάδε,[g] ὦ Σιμμία; φαμέν τι εἶναι δίκαιον[h] αὐτὸ ἢ οὐδέν; Φαμὲν μέντοι[i] νὴ Δία. Καὶ αὖ[j] καλόν γέ τοι[k] καὶ ἀγαθόν; cf. II. iii. 20. §. 12. W.

[a] παραλίπη L.—[b] μὴ δέ Χ.—[c] γίγνεται Δ.—[d] ὀρέγεται Λ et pr Ξ.—[e] δαὶ Υ.—[f] τὰ om H.—[g] τοιαῦτα ΠG.—[h] δίκαιον εἶναι Π.—[i] μέντοι Χ, τοι ΓΔΛΞΠΦ Ες. Η1, om L τι [e]ς.—[j] αὖ Ficinus: om ΔΠΦGs et corr Γ: οὖ [e]ς.—[k] γέ τοι Π, γέ τι ΧΔ

παραλίπῃ] παραλιπεῖν explicatur ab ipso Platone paulo inferius verbis παρέττειν καὶ οὐκ ἐᾶν κτήσασθαι ἀλήθειάν τε καὶ φρόνησιν. Stephanus in marg. vertit, *ipsi nullius corporis sensus molestus est*, vel *negotium facesset*. Ficin.

οὐκοῦν—καθ' αὑτὴν γίγνεσθαι] Citat Clemens Alexandr. Strom. iii. p. 433. Ficin.

§. 27. τί δὲ δὴ τὰ τοιάδε] Desunt τὰ τοιάδε in Olymp. Ficin.

δίκαιον] Olympiodorus αὐτὸ δίκαιον καλεῖ τὴν ἰδέαν h. e. ipsum, *aeternum, justi*, quae semper eadem est, neque mente cernitur, postea, quod semper tale est, non justum, quatenus inest, vel rebus, vel personis. v. Tertullian. de Anima c. 18. p. 247. t. iv. Semler. cujus verba quamvis barbara, tamen, quia valent ad intelligendum hunc aliosque dialogi locos, apponenda visa sunt: 'vult enim Plato esse quasdam substantias invisibiles, incorporales, supermundanas, divinas, et aeternas: quas appellat ἰδέας: id est, formas exemplares et causas naturalium istarum manifestarum, et subjacentium corporalibus sensibus, et illas quidem esse veritates, hæc autem imagines earum.' Ficin.

φαμέν τι, νὴ Δία] Olymp. Ὁ Σιμμίας ὅτι μᾶλλον συνκατατίθεται τῷ περὶ τῶν ἰδεῶν λόγῳ, ὡς συνήθης Πυθαγορείοις. Idem.

φαμέν τι, νὴ Δία] Opportune nobis conf. Tub. lectionem praebet φαμὲν μέντοι, νὴ Δία: ut ea ex germanam reponere possimus φαμέν τι μέντοι, νὴ Δ. Est hic elegans particula μέντοι in responsione atque affirmatione quae. Infra p. 68. B. Οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη—, Πολλὴ μέντοι, νὴ Δία. p. 73. D. Καὶ ἄλλα που μυρία τοιαῦτ' ἂν εἴη. Μυρία μέντοι, νὴ Δία. p. 81. D. Εἰκὸς γε, ὦ Σώκρατες. Εἰκὸς μέντοι, ὦ Κέβης. p. 93. C. Καὶ ταῦτα ἀληθῶς λέγεται; Ἀληθῶς μέντοι. Euthyd. 287. C. Ἦ καὶ δίκαιον; Δίκαιον μέντοι. Ibid. 298. A. Οὐκοῦν ἄτοπος εἶ τοῦ λίθου; Ἕτερος μέντοι. Alcib. i. 115. E. Ἦ πολλοῦ φήσομεν ἐνδεῖν; Πολλοῦ μέντοι, νὴ Δία. Charm. 154. A. Οἶσθά που σύ γε, ἔφη (ἀλλ' οἶσθα ἐν ἡλικίᾳ ἦν πρὶν σὲ ἀπιέναι) Χαιρέδημ τὸν τοῦ Γλαυκωνικοῦ ἡμετέρου θεῖον υἱόν, ἁμὼν δὲ ἀνεψιόν. Οἶδα μέντοι, νὴ Δία. Sic enim hae interpungenda. Sed satis jam exemplorum. Ex eodem cod. pro καὶ οὐ καλὸν omnino recipiendum καὶ καλὸν γέ τι κ. α. Heind.

φαμὲν μέντοι νὴ Δία] Sic non cunctanter mutavi quod in Edd. legitur, φαμέν τι, e. Δ. secutus Codd. Tub. et Paris. in quibus τοι scriptum pro τι. §. 35. Οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη—; Πολλὴ μέντοι, νὴ Δία. §. 49. Καὶ ἄλλα που μυρία τοιαῦτ' ἂν εἴη; Μυρία μέντοι, νὴ Δία. Quam quam exemplis in re ubivis obvia nihil est opus. In vulgata lectione offendit e praecibus iteratum τι. Heind. Male H. φαμὲν μέντοι—, nam praecesserat τι ἢ οὐδέν. Igitur respondendum erat τί. Buttm.

καὶ αὖ καλόν γέ τι καὶ ἀγαθόν.] Add. Steph. καὶ οὐ καλὸν [Bas. 2. καλὸν] καὶ ἀγαθόν, pro mendoso καὶ οὐ ex Ficini versione *Iisne ipsum pulchrum ipsumque bonum aliquid esse?* [post Fischerum.] substitui αὖ, vocabulo γέ τι e Tub. et Par. revocato.— Ἢ οὐ. Tub. Τί δῆ οὐ. Heind.

Πῶς δ' οὔ; Ἦδη[l] οὖν πώποτέ τι[m] τῶν τοιούτων τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες; Οὐδαμῶς, ἦ δ' ὅς. Ἀλλ' ἄλλῃ τινὶ αἰσθήσει τῶν διὰ τοῦ σώματος ἐφήψω αὐτῶν; λέγω δὲ[n] περὶ πάντων, οἷον μεγέθους πέρι, ὑγιείας,[o] ἰσχύος, καὶ τῶν ἄλλων ἑνὶ λόγῳ ἁπάντων[p] τῆς οὐσίας, ὃ τυγχάνει ἕκαστον ὄν· ἆρα διὰ τοῦ σώματος αὐτῶν τἀληθέστατον[q] θεωρεῖται, ἢ ὧδ' ἔχει· ὃς ἂν μάλιστα ἡμῶν[r] καὶ ἀκριβέστατα παρασκευάσηται αὐτὸ ἕκαστον διανοηθῆναι περὶ οὗ σκοπεῖ, οὗτος ἂν ἐγγύτατα[s] ἴοι τοῦ γνῶναι ἕκαστον; Πάνυ μὲν οὖν. [§. 28.] Ἆρ' οὖν ἐκεῖνος ἂν τοῦτο ποιήσειε[t] καλλιστα,

ΦCs: om °ς.—[l] τί δὴ Α, apposito in mg ℓβη.—[m] τι om G.—[n] δὴ ΛΦ.—[o] ὑγείας Γ1.—[p] ἄλλων ἁπάντων I.—[q] αὐτῶν τἀληθέστατον ΓΔΛΦGe, αὐτῶν τὸ ἀληθέστατον Α, αὐτῶν ἀληθέστατον Π: τἀληθέστατον αὐτῶν °ς.—[r] ἡμῶν om pr Ξ.—[s] ἐγγυ-

τῶν τοιούτων] Abest ab Aug. Ficinus, horum aliquid. legit τούτων. Fischer.

ἁπάντων τῆς οὐσίας] Ἔστιν οὖν δὴ (inquit in Timæo p. 27. 28.) κατ' ἐμὴν δόξαν πρῶτον διαιρετέον τάδε· τί τὸ ὂν μὲν ἀεί, γένεσιν δὲ οὐκ ἔχον· καὶ τί τὸ γιγνόμενον μὲν, ὂν δὲ οὐδέποτε. τὸ μὲν δὴ νοήσει μετὰ λόγου περιληπτὸν, ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ὄν· τόδ' αὖ δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου, δοξαστὸν, γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον, ὄντως δὲ οὐδέποτε ὄν. Unde vero hanc rerum distributionem hauserat Plato, hæc discipulus ipsius Aristoteles, Ἐκ νέου τε γὰρ (Plato) συγγενόμενος πρῶτον Κρατύλῳ καὶ ταῖς Ἡρακλειτείοις δόξαις, ὡς ἁπάντων τῶν αἰσθητῶν ἀεὶ ῥεόντων, καὶ ἐπιστήμης περὶ αὐτῶν οὐκ οὔσης, ταῦτα μὲν ὕστερον οὕτως ὑπέλαβε. Σωκράτους δὲ περὶ μὲν τὰ ἠθικὰ πραγματευομένου, περὶ δὲ τῆς ὅλης φύσεως οὐδέν, ἐν μέντοι τούτοις τὸ καθόλου ζητοῦντος καὶ περὶ ὁρισμῶν ἐπιστήσαντος πρώτου τὴν διάνοιαν· ἐκεῖνον ἀποδεξάμενος, διὰ τὸ ζητῆσαι περὶ τῶν καθόλου, τοιοῦτον ὑπέλαβεν, ὡς περὶ ἑτέρων τοὺς ὁρισμοὺς τούτους γιγνομένους, καὶ οὐ περὶ αἰσθητῶν τινός. ἀδύνατον γὰρ εἶναι τὸν κοινὸν ὅρον τῶν αἰσθητῶν τινός, ἀεί γε μεταβαλλόντων. οὗτος οὖν τὰ μὲν τοιαῦτα (forsan τὰ μὲν νοητὰ) τῶν ὄντων ἰδέας προσηγόρευσε, τὰ δ' αἰσθητὰ παρὰ ταῦτα καὶ κατὰ ταῦτα λέγεσθαι πάντα. κατὰ μέθεξιν γὰρ εἶναι τὰ πολλὰ τῶν συνωνύμων ὁμώνυμα τοῖς εἴδεσι. Metaphys. l. i. 6. idemque ibid. l. ii. c. 4. quibus adde Eth. Nicom. l. i. c. 6. Hæc vero νοητὰ εἴδη (ut alia ipsorum nomina, quæ non sunt hujusce loci, omittam) quod eorum natura certa esset ac definita, ἀεὶ κατὰ ταυτὰ οὖσα, (cum ea interim, quæ sensibus subjecta sunt, ita continenter laberentur ac fluerent, ut nihil unquam eorum unum esset, constans, et idem) οὐσίας ideo sive essentiæ nomine appellavit Plato. At de ideis Platonicis multa multi. Ex antiquis, qui de iis egerunt, nonnullos enumerat Davisius ad Cic. Tusc. Disp. l. i. 24. idemque ad Academic. l. i. 9. 10. Forst.

τῆς οὐσίας, ὃ τυγχάνει ἕκ. ὄν.] Addita, ut h. l. voci οὐσίᾳ explicatione et Menon. p. 72. B. μελίττης περὶ οὐσίας, ὅ, τι ποτ' ἐστί. de Rep. ii. p. 377. E. Ὅταν εἰκάζῃ τις κακῶν οὐσίαν τῷ λόγῳ περὶ θεῶν τε καὶ ἡρώων, οἷοί εἰσιν. Unde conjicias, vocabulum, alias τὸ εἶναι significans, hac vi Platonis ætate nondum fuisse vulgatum. Heind.

ἔχει] Ald. Bas. l. 2. ἔχειν. male. Mox Iamblich. ἀλλ' οὐκ ἂν— παρασκευάζηται—περὶ οὗ ὁ σκοπός. Fischer.

αὐτὸ ἕκαστον] Unumquodque τῶν εἰδῶν νοητῶν si per se ipsum spectetur. Heind.

§. 28. ἆρ' οὖν ἐκεῖνος—κοινωνῇ] Hæc item reddidit Tertullian. l. l. de Anima xviii. 'Itaque rursus illum ergo ait supersapere, qui mente maxime sapiat, neque visionem proponens, neque ullum ejusmodi sensum attrahens animo, sed ipsa mente sincera utens in recogitando ad capiendum sincerum quodque rerum, si egressus potissimum ab oculis et auribus, et, quod dicendum sit, a toto corpore, ut turbante, et non permittente animæ possidere veritatem et pruden-

ὅς τις ὅτι μάλιστα αὐτῇ[u] τῇ διανοίᾳ ἴοι ἐφ' ἕκαστον, μήτε[v] τὴν ὄψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι μή τέ τιν'[w] ἄλλην[x] αἴσθησιν ἐφέλκων μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ, ἀλλ' 1. 66.
αὐτῇ καθ' αὑτὴν εἰλικρινεῖ[y] τῇ διανοίᾳ χρώμενος αὐτὸ καθ' αὑτὸ εἰλικρινὲς[z] ἕκαστον ἐπιχειροίη[a] θηρεύειν τῶν ὄντων, ἀπαλλαγεὶς ὅτι μάλιστα ὀφθαλμῶν τε καὶ ὤτων καὶ ὡς[b] ἅπος εἰπεῖν ξύμπαντος[c] τοῦ σώματος, ὡς ταράττοντος καὶ II. iii. 21.
οὐκ ἐῶντος τὴν ψυχὴν κτήσασθαι ἀλήθειάν τε καὶ φρόνησιν, ὅταν κοινωνῇ; ἆρ' οὐχ οὗτός[d] ἐστιν, ὦ Σιμμία, εἴ πέρ τις καὶ[e] ἄλλος, ὁ τευξόμενος τοῦ ὄντος; [§. 29.] Ὑπερφυῶς, ἔφη

τάτω G.—[t] ποιήσηι Χ.—[u] αὐτῆς L.—[v] μήποτε Φs et pr Π.—[w] τινα add ΧΔΠΦs.
—[x] αὐτὴν καὶ G.—[y] εἰλικρινῆ l.—[z] εἰλικρινὲς Χ.—[a] ἐπιχειροίη Γ, ἐπιχειροῖ Χ, ἐπιχειροῖ ΔΠΥCGHs: ἐπιχειρεῖ τ.—[b] ὡς om pr Γ.—[c] παντὸς Π.—[d] οὗτος ΔΗl et

ἕκαστ. quando communicat.' Quod παρατιθέμενος vertit *proponens*, videri possit legisse προτιθέμενος: utrumque commodum sensum facit: hoc est, *sequens tamquam ducem praeeuntem*: illud, *apponens sibi, adhibens ut comitem ac socium*, probabilius etiam est, et ab omnibus libris firmatum. Wyττ.

παρατιθέμενος] Clemens Alex. Strom. τ. p. 580. A. hoc respexit, Ὁ γὰρ μήτε τὴν ὄψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι, μήτε τινὰ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων ἑφελκόμενος, ἀλλ' αὐτῷ καθαρῷ τῷ νῷ τοὺς πράγμασιν ἐντυγχάνων, τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν μετέρχεται. Fischer.

μήτε ἄλλην] Tub. et Par. μήτε τινὰ ἄλλην, quod non statim rejecerim. Lysias pro Polystr. p. 679. οὐδεὶς τοίνυν ἂν εἶποι τὸ δίκαιον τῶν ὑμετέρων ἔχειν. Atque ut saepe reperitur οὐδέν τι, *nihil quidquam*. Heusd.

εἰλικρινὲς ἕκαστον] Plut. de Cons. ad Apoll. p. 108. τῶν τὸ εἰλικρινὲς ὁρώντες, τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἀληθές. Cicero vertit: *sincerum*, jungitque vero et *simplici*, (Orat. i. 4.) *quod verum, simplex sincerumque est, id esse hominis naturae aptissimum*. Tertull. de Anim. 41. τὸ εἰλικρινὲς vertit *germanum*. Gottl.

ἐπιχειροίη] Edd. ἐπιχειρεῖ, quod ferri post ἵοι non potest. Ut Eurseb. edidetat. ἐπιχειροῖ habent Aug. et Tub. ἐπιχειρῇ Olymp. Atticam formam ἐπιχειροίη laudatissima praebet. Heusd.

θηρεύειν] Olymp. Οἰκεῖον τὸ θηρεύειν ἀεὶ τῶν ἀγνοουμένων, διότι ἀφανεῖ διαδιδρᾶσκει τὴν ψυχὴν γινώσκεται ταῦτα, καθάπερ καὶ οἱ θηραταὶ ἀφανεῖς σταίδουσιν εἶναι τοῖς θηράμασιν. Forst.

ἀπαλλαγεὶς] Cic. Acadd. iv. 46. 'Plato autem omne judicium veritatis, veritatemque ipsam, abductam ab opinionibus, et a sensibus, cogitationis ipsius, et mentis, esse voluit.' Fischer.

εἴπέρ τις ἄλλος] Vindob. A. B. versio Sicula, Aristupp. εἴπέρ τις καὶ ἄλλος. Wyττ.

εἴπερ τις καὶ ἄλλος—καὶ] Quo carent Edd. καὶ accessit e Tub. Sic supra εἴπερ τις πώποτε καὶ ἄλλος. de Legg. ii. p. 663. D. εἴπερ τι καὶ ἄλλο ἐτόλμησεν ἂν—. Demosth. in Timocrat. p. 701. Ἐγὼ δέ, εἴπερ τινὶ τοῦτο καὶ ἄλλῳ προσηκόντως εἴρηται, νομίζω. Xenoph. Cyrop. v. 1. 6. εἴ τις καὶ ἄλλος ἀνὴρ. καὶ ὁ Κῦρος—. Anab. i. 3. 15. ὃς τις καὶ ἄλλος μάλιστα ἀνθρώπων. Aristoph. Nub. 355. Χαίρετέ τοι νύν, ὦ δέσποιναι, καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ κἄλλῳ, Οὐρανομήκη βήξατε κἀμοὶ φωνήν. Heusd.

ὁ τευξόμενος τοῦ ὄντος] *Qui rerum naturam*, i. e. *veritatem* (segregans animum a corpore) *intelliget*. Τὸ ὂν antea ἀλήθειαν vocat. Vera forma semper est eadem et manet. Unde et veteres τὸ ὂν *verum* dicebant, quod esset et idem maneret. Scire praeterea, quid quaque res sit, illud ipsum est, quod verum dicimus. v. Parmenid. p. 132. ed. Bas. 2. Haec ita videtur ἀπὸ τοῦ ὄντος ἀεί. ab omnium rerum auctore atque opifice, derivari posse, et Deus vocatur in Timaeo p. 27. 28. Steph. Gottl.

§. 13. W. ὁ Σιμμίας, ὡς ἀληθῆ λέγεις, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν ἀνάγκη, ἔφη, ἐκ πάντων τούτων παρίστασθαι δόξαν τοιάνδε τινὰ[f] τοῖς γνησίως[g] φιλοσόφοις, ὥστε καὶ πρὸς ἀλλήλους τοιαῦτ'[h] ἅττα[i] λέγειν, ὅτι[j] Κινδυνεύει[k] τοι[l] ὥς περ ἄτραπός τις[m]

pr Γ.—[e] καὶ add ΧΠΦGs.—[f] τινα τοιάνδε G.—[g] γνησίοις Δ.—[h] τοιαῦτ' s.—[i] ἅττα om Δ.—[j] καὶ Δ.—[k] κινδυνεύοι ΔL.—[l] γε corr Δ, om ΓG.—[m] τις add ΧΔΠΦs.—

§. 29. *ὑπερφυῶς—ὡς ἀληθῆ λέγεις*] *Mitifice quantum vera dicis*: in hac enim formula *ὡς* habet eamdem vim quam *ὅσον* in aliis, v. c. *οὐράνιον ὅσον, μυρία ὅσα*, et similibus. Est autem Platoni propria. Sic infra §. 50. Symp. p. 315. E. *ὑπερφυῶς ὡς χαίρω*. Protag. p. 212. G. *ὑπερφυῶς ἐδόκει ἅπασιν ἀληθῆ εἶναι τὰ εἰρημένα*. Wyττ.

δόξαν] Olympiodor. *Οὐ τὴν κάτωθεν δεχομένην* (*l. ἐρχομένην*) *ἀλλὰ τὴν διανοίας οὖσαν ἀποτελείτησιν· διττὴ γὰρ ἡ δόξα*. Forst.

γνησίως φιλοσόφοις] Olymp. *Γνησίοις φιλοσόφοις εἶπε διὰ τοὺς πολιτικούς*. Forst.

γνησίως φιλοσόφοις] *Veros genuinosque philosophos* dicit, ut eos a civilibus vitis (*πολιτικοῖς*) i. e. qui civiles virtutes, veluti temperantiam et justitiam, sectentur *ἄνευ φιλοσοφίας τε καὶ νοῦ*, discernat. Gottl.

γνησίως] *γνησίοις* Iambl. et Olympiod. Heind.

ὅτι κινδυνεύει κ. τ. λ.] *Videtur tamen quasi semita nes ope rationis in hac quæstione ad exitum ducere*. Olympiodorus negatur quidem, nec inducto tamen: *Εἶτα καί φησιν, ὅτι ταύτην τὴν ἄτραπον ἰτέον, οὐ τὴν λεωφόρον, τουτέστι, καθαρῶς ζητέον· ἄτραπος γὰρ ἡ ὁδός, τουτέστι ἡ κάθαρσις ἡ ἐπὶ τὴν θεωρίαν ἄγουσα· οὐ τὴν λεωφόρον δὲ δεῖ ἰέναι, τουτέστι τὴν τῶν πολλῶν. Καὶ Πυθαγόρειον γὰρ ἦν παράγγελμα, φείγειν τὰς λεωφόρους· ὥσπερ τὸ 'Τὰ μὴ πατέουσιν ἅμαξαι, τὰ στείβειν·' καὶ 'Ἑτέρων δ' ἴχνια μὴ καθομᾶ * * *.' Ταῦτα ἴχνη ἡ θεωρία*. De priore præcepto Pythagorico disserit Lilius Gyraldus, de Symbol. Pythag. p. 103. in editione Hieroclis de Provid. et Fato, Lond. 1673. cujus in Symboli explicatione, ut alibi, Olympiodorum citans, ne verbum quidem de postremo dicto dicit: quod an usquam apud alium veterem scriptorem exstet, nescio: sic tamen fere emendantium puto: *Τὰ δὲ μὴ πατέουσιν ἅμαξαι, τὰ στείβειν· Ἑτέρων δ' ἴχνια μὴ καθυμίλει·* reliquiæ enim anapæstos produnt. Neque vero *ἄτραπον* necesse erat ex Pythagorico præcepto repetere; nil enim frequentius est comparatione disputationis cum via et itinere, ut ostendit nester Heusdius in Specim. Critico p. 130. ubi diserte *ἄτραπος* adhibetur a Platone in Politico p. 170. D. *τὴν οὖν πολιτικὴν ἄτραπον πῇ τις ἂν εὑρήσει*; Wyττ.

κινδυνεύει τις] Vulgo *τοι*, pro quo *τις* posui e Par. et Tub. ac Iambl. Ms. Pro *ὅτι κινδ.* Codd. Pariss. duo *καὶ κιδ.* Vellem, utroque omisso,—*λέγειν· κινδυνεύει*—. Nam quum hoc *ὅτι* pendeat a præcedente *λέγειν*, continuo autem illatum in his *ὅτι ἴως ἂν τ. σ. ἕ.* significet *propterea quod*, offendit paullum sic statim diversum in medium rejecta vocula. Obscuriori huic loco lucis aliquid affert Olympiodori Scholion: *φησὶν ὅτι ταύτην τὴν ἀτραπὸν ἰτέον, οὐ τὴν λεωφόρον· τοῦτ' ἔστι, καθαρτικῶς ζητέον· ἀτραπὸς γὰρ ἡ ὁδὸς, τοῦτ' ἔστιν ἡ κάθαρσις ἡ ἐπὶ τὴν θεωρίαν ἄγουσα· οὐ τὴν λεωφόρον δὲ δεῖ ἰέναι, τοῦτ' ἔστι, τὴν τῶν πολλῶν. Καὶ Πυθαγόρειον γὰρ ἦν παράγγελμα, φείγειν τὰς λεωφόρους*. (V. Ruhnken. ad Callim. Fragm. p. 541. et Perizon. ad Ælian. V. H. iv. 17.) Hoc igitur dicere philosophus videtur: *in investiganda veritate non regia via* s. ea, quam vulgus ingrediatur, *sed semita quadam esse incedendum*, h. e. veritatem indagaturis non, ut vulgus faciat, corpus adhibendum esse ejusque sensus, sed solam sequendam rationem ab omni corporis contagione sejunctam; *propterea quod, quamdiu corporis vinculis tenemur, ne possimus quidem pro eo atque velimus satis rerum percipere naturam, sed plena perfectaque veri cognitio post mortem demum contingere queat*. Quo magis enitendum esse sapienti, ut sit a corporis societate quam maxime remotus *ἐγγυτάτω τοῦ εἰδέναι*. Sic *ἀτραπὸν* quo sensu dixerit, satis apparet. *ἐκφέρειν* autem h. l. eadem potestate usurpatum qua apud Soph. Aj. 7. *εἰ δέ σ' ἐκφέρει Κυνὸς Λακαίνης ὅς τις εἰρυνὸς βάσις*. Id. Œd. C. 1424. *Ὁρᾷς τὰ τοῦδ' οἷν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει* (sic Codd.) *μαντεύματα*

ἡμᾶς ἐκφέρειν[n] μετὰ τοῦ[o] λόγου ἐν τῇ σκέψει, ὅτι ἕως ἂν τὸ σῶμα ἔχωμεν καὶ[p] ξυμπεφυρμένη ᾖ ἡμῶν[q] ἡ ψυχὴ μετὰ τοῦ[r] τοιούτου κακοῦ, οὐ μή ποτε κτησόμεθα[s] ἱκανῶς οὗ[t] ἐπιθυμοῦμεν· φαμὲν δὲ τοῦτο εἶναι τὸ ἀληθές. μυρίας μὲν γὰρ ἡμῖν ἀσχολίας παρέχει τὸ σῶμα διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφήν· ἔτι δὲ ἄν τινες νόσοι προσπέσωσιν, ἐμποδίζουσιν ἡμῶν τὴν τοῦ ὄντος θήραν· ἐρώτων δὲ[u] καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ φόβων καὶ εἰδώλων παντοδαπῶν καὶ φλυαρίας ἐμπίπλησιν

[n] ἡμᾶς ἐκφέρειν ΔΠΦGis: ἐκφέρειν ἡμᾶς [o]τ.—[o] τοῦ om E.—[p] καὶ om L.—[q] ἡμῶν om. Ξ.—[r] τοῦ om Δ, supra ponit Χ.—[s] κτησόμεθα Φα: κτησώμεθα [o]τ.—[t] ὃ corr Γ.

etc. Μετὰ τοῦ λόγου est *praeeunte et ducente ratione*, si sequimur rationem, διηγεμόνα, ut ante appellavit hanc mentis agitationem. Demosth. Lept. §. 90. παρὰ τῶν πολιτῶν λόγῳ μετὰ τῶν νόμων τὰ δίκαια λαμβάνοντες, ubi Wolfius μετὰ τῶν νόμων expl. *ducentibus, praeeuntibus legibus*. Atque haec μετὰ τοῦ λόγου omitti sane poterant; addita me quidem non offendunt haec verba, qui *ratione duce rerum naturam contemplari velint, eos decernentem a vulgi ea semitam eo quo velint ducere*, sc. κάθαρσιν illam, quantum humana fert facultas §. 31. Ita verba haec pertinent ad καρρ. ἐν τῇ σκέψει, atque μετὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ σκέψει est idem hoc quod ἐν τῇ μετὰ τοῦ λόγου σκέψει. Heind.

ἕως ἂν τὸ σῶμα ἔχωμεν κ. τ. λ.] Hunc dispositionis partem, hinc ad πᾶν τὸ ἀνωφελές, Latine retulit Claudius Mamertus de Statu Animae n. 7. p. 130. ed. Barth. quem correxit A. Schottus in Nodorum Ce. m. 12. Plutarch. in Consolat. ad Apollon. p. 108. inde a μυρίας γὰρ ἡμῖν ἀσχολίας ad μὴ οὐ θαμιτὸν ἦ: Iamblich. in Protreptico p. 72. Clement. Alexan. Strom. iii. p. 433. Wyttenb.

κτησόμεθα] Scaliger in marg. Protrept. Iamblich. p. 73. corrigi iussit κτησώμεθα. Forst.

κτησόμεθα] Iabrorum edd. et Mss. fide firmatum, hoc κτησώμεθα non sum ausus ex Dawesii praecepto mutare in κτησαίμεθα: cf. de Rep. x. p. 609. A. τὸ ξυμφυὲς ἅρμα καλῶν ἑκάστου καὶ ἡ ποτηρία ἕκαστον ἀπολλύουσιν· ἢ, εἰ μὴ τοῦτο ἀπολεῖ, οὐκ ἂν ἄλλο γε αἰτιῶ ἔτι διαφθείρειν. Οὐ γὰρ τό γε ἀγαθὸν μήποτέ τι ἀπολέσῃ, οὐδὲ αὖ τὸ μήτε κακὸν μήτε ἀγαθόν. Xenoph. Anab. iv. 8. 13. ἦν τι τῇ εἰς διαφθορὰ τῶν λύκων ἰοῦσι τὸ δεῖσαν ἀναθέσθαι, οὐδεὶς μηκέτι μείζω τῶν πολεμίων. Quibus locis quis temere pro ἀπολέσῃ substituat ἀπολεῖ, pro μείζω μενεῖ? Heind.

μυρίας μὲν γὰρ κ. τ. λ.] Olymp. Τοῦτο οὖν αὐτὸ διὰ παραδειγμάτων ἐκτραγῴδουσιν ἀφηγούμενοι τὰ συμβαίνοντα ἐμπόδια τῇ ψυχῇ ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ κατὰ φύσιν ἔχοντος ἐν ταῖς ἀναγκαίαις τροφαῖς, καὶ παρὰ φύσιν ἐν ταῖς νόσοις. Forst.

μυρίας — ἡμῖν ἀσχολίας] Recte Olympiodorus ad h. l. τοῦτο αὐτὸ ἐκτραγῳδοῦσιν ἀφηγούμενοι τὰ ἐμπόδια τῇ ψυχῇ ἀπὸ τοῦ σώματος, i. e *tragice exaggerant*, s. *tragoedias excitant in describendis impedimentis, quae fiunt animo a corpore*. De verbo τραγῳδεῖν v. Victor. V. l. xxi. 14. p. 566. Dionys. Hal. ii. 103. de triumphi pompa: εἰς πλοῦτον μᾶλλον ἐπίδειξιν ἐπιτραγῳδουμένη. Gottl.

μυρίας μὲν γὰρ] Omissum μὲν a Plutarcho haec proferente Consol. ad Apoll. p. 108. A. Mox idem ἐμποδίζ. ἡμῖν pro ἡμῶν. Non male. Pro altero tamen stant Aug. et Tub. cum Edd. vett. Heind.

ἐμποδίζουσιν ἡμῶν τὴν τοῦ ὄντος θήραν] Vindob. F. F. Plutarch. ἡμῖν: versio Sicula in aliud omne abit, *impediunt nostrum ejus quaesitionem*. Θήρα, ut p. 16. θηρεύειν, frequentissima Platonis est metaphora ad veritatis indagationem, notata nobis in Epistola Critica ad D. R. p. 41. Wyttenb.

ἐρώτων δὲ] Vulgo τε pro δὲ, quod praebent Tub. Par. Iambl. Ma. et Plutarch. Heind.

καὶ φλυαρίας] Olympiod. φλυαρίαν καλεῖ ὁ Πλάτων πᾶν τὸ περιττὸν, οὐ μόνον τὸ ἐν λόγοις, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ἔργοις. Quae hoc proprium esse Platonis. Aristoph. Lysistr. 159. Φλυαρία ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεμιμημένα. Xenoph. Cyrop. i. 4.

ἡμᾶς πολλῆς, [§. 30.] ὥστε τὸ λεγόμενον ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐ-

11. δ παῖδες, ὡς ἄρα ἐφλυαροῦμεν ὅτε τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἐθηρῶμεν.—Statim post πολλῆς deest apud Plutarch. et Iambl. Heind.

§. 30. ὥστε, τὸ λεγόμενον ὡς ἀληθῶς, τῷ ὄντι ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδεν] Sic Graeca exempla omnia. Versio Sicula ad verbum, sed nullo cum sensu, *ut dicitur quum vere revera ab eo neque sapere nobis advenit umquam nullatenus.* Claudius Mamertus l. c. circumcisis his particulis: *ut præ illo ne sapere quidem ulla in re possimus.* Impedita sententia ita expedienda videtur: *ut, quod vero proverbio dicitur, omnino ne sapere quidem umquam quidquam propter corpus possimus.* Dictio, οὐδὲ φρονῆσαι τι ἐγγίνεται, *neque cogitare quidquam licet*, quasi proverbium accipitur. Illud τὸ λεγόμενον significare, *quod proverbio dicitur, secundum proverbii sententiam*, pro κατὰ τὸ λεγόμενον, neminem fugit. Sed nondum satis vulgo cognitum, ὡς ἀληθῶς, et item τὸ ὄντι, citatis locis addi. Prius ita occurrit in Phædone §. 50. 62. apud Plutarch. de Adulatore et Amico p. 68. F. ἀλλ' ὡς ἀληθῶς ἐν ταῖς τοιαύταις μεταβολαῖς 'Εἰς ὄμματ' εὖνου φωτὸς ἐμβλέψαι γλυκύ·' (Enomaus apud Euseb. P. E. v. p. 233. D. Τρὶς γὰρ, ὡς ἀληθῶς, μυρίοι εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ—. Diogenianus apud eumdem vi. p. 262. D. καὶ γὰρ ὡς ἀληθῶς παντὶ γεννητῷ ζώῳ θανεῖν καθείμαρται. Nec minus frequens hoc usu sensuque est τῷ ὄντι, et ὄντως: v. c. in Platone Leg. v. p. 609. D. πρώτη μὲν τοίνυν πόλις τέ ἐστι, καὶ πολιτεία καὶ νόμοι ἄριστοι, ὅπου τὸ πάλαι λεγόμενον ἂν γίγνηται κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν ὅτι μάλιστα. λέγεται δὲ ὡς ὄντως ἐστὶ κοινὰ τὰ φίλων. xii. p. 686. G. παρθένος γὰρ αἰδοῦς Δίκη λέγεταί τε καὶ ὄντως εἴρηται. ibid. p. 692. F. ὄντως ἐπικεκλωσμένα. Epinom. 703. E. τὸ λεγόμενον γὰρ ὄντως αὐτὸ αὑτὸ ἀγνοεῖ· i. e. *num. quod dici solet, revera accideret, ipse se ipsum ignoraret.* Restituendum Xenophonti in Symposio iv. 8. ὄψον μὲν γὰρ δὴ οὕτως ἔοικεν εἶναι, ὡς κρόμμυόν γε οὐ μόνον σῖτον, ἀλλὰ καὶ ποτὸν ἡδύνει· ut scribatur, ὄψον μὲν γὰρ δὴ ὄντως ἔοικεν εἶναι τὸ κρομμύον, ὃ γε οὐ μόνον σῖτον ἀλλὰ καὶ ποτὸν ἡδύνει· i. e. *allium enim revera (secundum Homeri effatum) videtur obsonium esse; quippe quod non modo cibum, sed et potum, suaviorem reddat.* Animadvertendum in Aristotelico libro de Mundo cap. vi. Sylburg. t. ii. p. 22. ἄλλα δὲ ἄλλοις ἐνεργούμενα κατὰ μίαν πρόσταξιν, ἢ νόμιμον ἐξουσίαν, σώζει τὸ τοῦ ποιήσαντος ὄντως, Πόλιν δμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, Ὁμοῦ δὲ παιάνων καὶ στεναγμάτων· *alia autem ab aliis in hoc mundo tractata secundum unum mandatum aut legitimam potestatem, demonstrant et verum esse ostendunt illud poetæ dictum cat.* scilicet Sophoclis Œdip. Tyr. 4. Clitomachus apud Stob. Floril. xcvi. p. 534. βραχὺς γὰρ ὄντως ὁ βίος, ἡ δὲ τέχνη μακρή—. Plutarchus Op. Moral. p. 62. C. 104. A. 107. E. 109. E. ἄλγος γὰρ ὄντως οὐθὲν ἅπτεται νεκροῦ· ubi versui interjectum ὄντως sententiam aliunde sumtam significat: item 113. E. 917. C. 920. E. J. Chrysostom. Homil. de Fato et Providentia t. i. p. 725. D. ὄντως θάνατός ἐστι ἐν τῷ λέβητι. Et quod hoc in Phædonis loco est τῷ ὄντι, item est in Gorg. p. 500. A. οὐ γὰρ ἂν θαυμάζοιμ' ἂν εἰ Εὐριπίδης ἀληθῆ ἐν τοῖσδε λέγει, λέγων, 'Τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν'—καὶ ἡμεῖς τῷ ὄντι ἴσως τεθνᾶμεν. Rep. iv. p. 448. ἀγνοοῦντες ὅτι τῷ ὄντι ἅσπερ ὕδραν τέμνουσι. Rep. vi. p. 474. F. καί, τὸ λεγόμενον, τὰ καλὰ τῷ ὄντι χαλεπά· *et, quod in proverbio dicitur, verum est, pulcra sunt difficilia.* Plutarch. vii. Sap. Conv. p. 159. B. Apophth. Lacon. p. 213. F. Alcib. p. 193. C. τὸ μὲν Σωκράτους ἠγάσατο πρᾶγμα τῷ ὄντι θεῶν ὑπηρεσίαν εἰς νέων ἐπιμέλειαν εἶναι καὶ σωτηρίαν· refertur enim ad Platonis dictum, sic definientis amorem, *ministerium diis præstitum ad curandos et servandos juvenes.* Dio Chrys. Or. vii. p. 120. A. ἵνα μὴ παρίχωμεν τῷ ὄντι καθ' Ὅμηρον τὰς πόλεις εὖ ναιεταώσας. xi. p. 180. D. τῷ ὄντι ὡς ἐν ὀνείρατι μάχην διηγούμενος. Musonius apud Stob. Floril. liv. p. 371. ταῦτα γὰρ δὴ τῷ ὄντι ἱκανὰ κατατρῖψαι βίον ἀνθρώπου ἐστί. significat hæc referri ad nobile dictum Socratis apud Xenoph. Mem. Socr. iv. 7. 3. et 6. ἔφη δὲ ταῦτα ἱκανὰ εἶναι ἀνθρώπου βίον κατατρίβειν, καὶ ἄλλων πολλῶν τε καὶ ὠφελίμων μαθημάτων ἀποκωλύειν. Teles apud Stob. xcvi. p. 524. fin. τῷ ὄντι γὰρ μέγα καὶ ἀξιόλογον, καὶ πῆρας, καὶ θέρμων, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν· refertur ad exemplum Cratetis. Hæc observatio valet ad

δίν. καὶ γὰρ πολέμους καὶ στάσεις καὶ μάχας" οὐδὲν ἄλλο παρέχει ἢ τὸ σῶμα καὶ αἱ τούτου ἐπιθυμίαι. διὰ γὰρ τὴν τῶν χρημάτων" κτῆσιν πάντες οἱ πόλεμοι ἡμῖν[y] γίγνονται, τὰ δὲ χρήματα ἀναγκαζόμεθα κτᾶσθαι διὰ τὸ σῶμα, δουλεύοντες τῇ τούτου θεραπείᾳ· καὶ ἐκ τούτου II. iii. 22.

...[o] δὲ ΔΠΦ: τε °r.— [p] μάχας καὶ στάσεις Π.— [q] κτημάτων ΦG.— [r] χρήσεις G. — [s] ἡμῖν add ΔΠΦG. — [t] πάντα ταῦτα ΔΓΘΞΠΥΦCGΗL: ταῦτα πάντα °r.—

latentes adhuc in scriptoribus locos antiquorum deprehendendos. Wytt.

5. 30. τὸ λεγόμενον] Hæc, ubi non vulgatis quibusdam, sed propria vere philosophorum sententia proferuntur, interpositum hoc τὸ λεγόμενον, quo proverbia, certe vulgo frequentata inducendi genera indicantur, non ad ipsum refertur sententiam, sed ad locutionem hanc οὐδὲ φρονήσει ἐγγίγνεται. Heind.

ἐν ἀνθρώπῳ τῷ ὄντι] Hæc ex παραλλήλου petita. Schneid. de Rep. i. p. 347. D. ἐν τῷ ὄντι ἀνθρώπῳ ἄρχων οὐ πέφυκε τὸ αὐτῷ συμφέρον σκοπεῖσθαι. Lachet. p. 183. D. σύτων— ἐγὼ κάλλιον ἐπιτάμην ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἢ ἀληθῶς ἐπιδεικνύμενον. Heind.

καὶ γὰρ πολέμους καὶ στάσεις κ. τ. λ.] Λέγουσι hæc ducta esse ex Cratetis dissertatione, qua Ephorum Temporum tabulas refutavit. Diog. L. 13. Ὅτι μὲν ἐκ τοῦ ἐπιτάφιου λόγου, quod habetur Menexeno, sed subjectum fuisse existimat: tabulam enim laudatam esse ἐκ τῆς πολιτείας. Ex republica ista, dicendo, discendo, meditando, bella nascuntur: nec hæc sine bellis quærenda sunt, sed tantum in aliis rebus impedimenta: ut autem sine his in aliis rebus impedimentis in utrum[que] ad laudem civium in armis inclusæ, inter se dissentiant, vix quisquam dixerit: ex quo etiam ἀναγκαῖον πολεμεῖν est sibi, ut supra scimus, τοῖς μὴ δουλεύειν ἐθέλουσι, τοῖς δὲ ἀναγκαίοις πολεμεῖν ἐστι καὶ σπουδαῖον, καὶ ἀγαθοῖς ἐστι καὶ ἀναγκαῖον, καὶ ἐπαινετὸν ἐστι καὶ καλόν. Platonica sententia quasi ex fonte ista in Aristotelis scripta manarunt: quæque commentatores reperiuntur etiam in Epicteto Jacobi ad L. ad quem veterum quem Platonis, ut solet, multum doctrinæ adfuerit, nemini quod Platonis non mendicat. Wytt.

τούτου] Pierson. ἀπὸ τούτου. non male. Mox Lambin. χρημάτων. male. Dion Aug. γίνονται. Plutarch. ἐγγίνονται. sine ista causa. Ficin.

διὰ γὰρ τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν πάντες οἱ πόλεμοι γίγνονται] Hæc in nostro Olympiodori exemplo Cod. iii. bis, diversis locis, animadvertuntur. Primum p. 17. τί φής; διὰ τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν πάντες οἱ πόλεμοι γίνονται; οὐ γίνονται οὖν πόλεμοι διὰ κάλλος, ὡς ὁ Τρωϊκὸς διὰ τὴν Ἑλένην; Τιθὲς φασιν, ὅτι ἄνευ χρημάτων πόλεμος οὐ γίνεται· δεῖ δὲ χρημάτων καὶ ἄνευ τούτων οὐδὲν ἐστι γενέσθαι τῶν δεόντων. Ἀλλ' οὐ τοῦτό φησιν ἡ λέξις, ἀλλ' ὅτι διὰ τὰ χρήματα οἱ πόλεμοι γίνονται. Ἄλλοι φασὶν ὅτι χρήματα καλεῖ Πλάτων πάντα τὰ κτήματα· πάντες οὖν οἱ πολέμοι διὰ τῶν κτημάτων γίνονται· σῶμα δὲ καὶ ἡ γῆ. Πρὸς οὓς φαμεν, ὅτι ἀλλὰ γινέται πόλεμος καὶ διὰ τὸ μὴ δουλεῦσαι. Quantum una pars deest de χρημάτων—δεόντων, est Demosthenis ex Olynth. i. p. 3. C. Altera Olympiodori annotatio est p. 69. πῶς διὰ τὰ χρήματα πάντες οἱ πόλεμοι γίνονται; πολλοὶ γὰρ καὶ δι' ἄλλας αἰτίας ἠγώνισται· Ῥητὸν οὖν ὡς μὲν Ἀριστοκράτειον, ἢ ὅτι ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἢ ὅτι καὶ ἡ τῶν λαβόντων ἐλπὶς ἐπιτείνει τὸν πόλεμον· ὡς δὲ Λογγῖνος, τὰ ἐκτὸς πάντα χρήματα καλεῖ. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐξηγηταί, ὅτι ὄργανοις χρῶνται τοῖς χρήμασι πάντες οἱ πολεμοῦντες. Κάλλιον δὲ πάντων ἀναγκαίων διὰ ἀναγκαζόμεθα πραττόντες. κ. τ. λ. Ex his verbis Longinus versum vidit. Eumque causa hanc latam Rulenken. possit in Dionys. de Longino §. 6. p. 8. Hujus-cemodi a Sanda memorantur, indeque Fabricius B. G. vol. ii. p. 61. citatur etiam ab Hermia in Comment. Ms. in Phædrum p. 50. et 184. Alii Interpretes, ab Olympiodoro multum p. 85. Wytt.

καὶ ἐκ τούτου—διὰ ταῦτα πάντα] I. e. *et ex hac corporis causa, propter has cupiditates, et negotia, omnia tractanda philosophiæ nobis interpretatur.* Differentiam inter διά τι, *propter aliquid*, et διά τινος, *per aliquid*, quantum hoc instrumenti, illud *propositi* significationem

ἀσχολίαν ἄγομεν φιλοσοφίας πέρι διὰ πάντα ταῦτα.[1] τὸ δ' ἔσχατον πάντων, ὅτι ἐάν τις ἡμῖν καὶ σχολὴ γίνηται ἀπ'[a] αὐτοῦ καὶ τραπώμεθα πρὸς τὸ σκοπεῖν[b] τι, ἐν ταῖς ζητήσεσιν αὖ[c] πανταχοῦ παραπίπτον[d] θόρυβον παρέχει[e] καὶ ταραχὴν καὶ ἐκπλήττει, ὥστε μὴ δύνασθαι ὑπ' αὐτοῦ καθορᾶν τἀληθές. ἀλλὰ τῷ ὄντι ἡμῖν δέδεικται ὅτι εἰ μέλλομέν ποτε καθαρῶς τι εἴσεσθαι,[f] ἀπαλλακτέον αὐτοῦ

[a] ὑπ' L.—[b] ζητεῖν G.—[c] ἂν pr Γ.—[d] περιπίπτον Λ.—[e] παρέξει ΓΛΥCΕΗΙ.—[f] οἴσ-

habet confusa nonnullis, reprehendit Olympiodorus in annotatione modo apposita. Hanc autem partem καὶ γὰρ πολέμους —τὸ δ' ἔσχατον πάντων, omisit Claudius Mamertus l. c. Wytt.

φιλοσοφίας πέρι] *Quod ad philosophiam attinet.* Frustra corrigi Salvinius Obss. Misc. ii. p. 273. voluit φιλοσοφίαν πέρι. Sic, quod apte huc attulit Fisch., Euthyphr. p. 3. B. καινοτομοῦντός σου περὶ τὰ θεῖα, contra p. 5. A. καινοτομοῦντα περὶ τῶν θείων. Heind.

διὰ πάντα ταῦτα] Ita pro ταῦτα πάντα Aug. Tub. Iambl. Heind.

τὸ δ' ἔσχατον πάντων] Hanc et proximam sententiam mutatis fere verbis citat Philoponus in Aristot. de Anima lib. i. p. 2. indeque Suidas in Νοῦς, ut monet Kuster. Indidem profectus Simplic. in Aristot. Phys. i. p. 1. B. εἰ δὲ καὶ τὴν χωριστὴν ὑπεροχὴν τῆς ψυχῆς ἐννοῶν, πρὸς τὰς ἀπὸ τοῦ σώματος γενομένας ἀσχολίας αὐτὴν (τὴν φυσιολογίαν) παραβάλλοι, τότε ἂν τελέως ἀγαπήσοι τὸν θάνατον. Formula principii, quam ille item immutavit, Atticæ est elegantiæ; annotata Vigerio et Hoogeveenio de Idiotismis p. 11. Plutarch. Sulla p. 455. F. τὸ δὲ πάντων μέγιστον, ἐξ ἀντιφίλου καὶ διαίθρου τοῦ περιέχοντος ἤχησε φωνὴ σάλπιγγος. i. e. *quod autem omnium maximum erat, hoc erat, quod e nubo et sereno aere insonuit vox tubæ.* Lucullo p. 514. D. Aristid. Panathenaico t. i. p. 161. τὸ δὲ πάντων μέγιστον, ὅτι καὶ τῆς πολιτείας κινηθείσης—κατεστήσαντο μὲν τὰ οἴκοι—. Variatur subinde, pro τὸ posito ὅ, aut γὰρ pro ὅτι, ut ad Plutarchum notabimus. Wytt.

παρίσχει] Aug. et Bas. 2. παρέξει. male. Certe sequitur ἐκπλήττει. Παραπίπτειν ea dicuntur, quæ *intervenient casu* et fortuito, atque adeo *tempore alieno* neque opportuno. Fischer.

ἀλλὰ τῷ ὄντι ἡμῖν δέδεικται] Rursus vis formulæ τῷ ὄντι cernitur: quæ refertur ad id quod initio hujus §. dictum erat, est enim hic exitus quæstionis, quem *ostendebat ἡ ἅπτεσθαι, semita.* Itaque δέδεικται hic opportune dicitur: ut, si recte memini, alibi apud Platonem, certe apud Plotin. qui totus ab illo pendet, Ennead. iv. lib. v. p. 451. A. καὶ εἰ μὲν αὐτάρκως δέδεικται· εἰ δὲ μή, καὶ δι' ἄλλων δεικτέον· lib. vii. p. 464. A. Plutarch. de Vitand. Ære Alieno p. 827. E. ἆρα δέδεικται περὶ χρημάτων εἶναι νόμος· quamquam lectio est suspecta. Aristid. Orat. Leuctr. iii. p. 454. πᾶσι δέδεικται· *omnibus cognitum et ostensum est.* Xenoph. Cyrop. ii. p. 52. D. νῦν δέ φημι ἡμῖν καὶ δέδεικται ἡ μάχη ἐστενδίτευ, *offertur nobis occasio pugnandi.* Aristot. de Generat. et Corrupt. ii. 10. *demonstratum nobis est.* Procl. in Tim. Plat. p. 117. 329. Instit. Theol. p. 478. Et sic passim apud multos. Wytt.

δέδεικται] H. l. est *manifestum est et exploratum*, ut Isocr. Paneg. ed. Mor. p. 95. δέδεικται γάρ, ὅταν τις πολεμῇ πρὸς ἀνθρώπους ἐκ πολλῶν συλλεγομένους τόπων, ὅτι δεῖ μὴ περιμένειν, ἕως ἂν ἀθροισθῶσιν, ἀλλ' ἔτι διεσπαρμένοις αὐτοῖς ἐπιχειρεῖν. Id. Orat. ad Nicocl. Steph. p. 16. E. Καὶ μὴν ἐκεῖνό γε φανερὸν, ὅτι δεῖ τοὺς ταῦτα δυνησομένους—μὴ ῥαθυμεῖν, ἀλλὰ σκοπεῖν, ὅπως φρονιμώτερον διακείσονται τῶν ἄλλων. Δέδεικται γάρ, ὅτι τοιαύτας ἕξουσι τὰς βασιλείας οἵασπερ ἂν τὰς αὑτῶν γνώμας παρασκευάσωσι. Ita si h. l. capias verbum δέδεικται, non ut ipsi, qui loquentes hic inducentur, philosophi, quid *sibi demonstratum* sit, narrent, non opus erit cum Heusdio Specim. Crit. p. 16. emendare δέδεικται. Heind.

ἀπαλλακτέον] H. l. ut apud Lysiam in Andoc. p. 202. ἢ τοὺς νόμους ἐξα-

καὶ αὐτῇ τῇ ψυχῇ θειότεον[g] αὐτὰ τὰ πράγματα· καὶ τότε, ὡς ἔοικεν, ἡμῖν ἔσται οὗ ἐπιθυμοῦμέν τε καὶ φαμὲν ἐρασταὶ εἶναι, φρονήσεως, ἐπειδὰν τελευτήσωμεν, ὡς ὁ λόγος σημαίνει, ζῶσι δὲ οὔ. [§. 31.] Εἰ γὰρ μὴ οἷόν τε μετὰ τοῦ σώματος μηδὲν καθαρῶς[h] γνῶναι, δυοῖν θάτερον, ἢ οὐδαμοῦ[i] ἔστι κτήσασθαι τὸ εἰδέναι ἢ τελευτήσασι· τότε γὰρ αὐτὴ καθ' αὑτὴν ἔσται ἡ ψυχὴ[j] χωρὶς τοῦ σώματος, πρό- i. 67.
τερον δ' οὔ. καὶ ἐν ᾧ ἂν ζῶμεν, οὕτως, ὡς ἔοικεν,[k] ἐγγυτάτω[l] ἐσόμεθα τοῦ εἰδέναι, ἐὰν ὅτι μάλιστα μηδὲν ὁμιλῶμεν τῷ σώματι μηδὲ κοινωνῶμεν, ὅ τι μὴ πᾶσα ἀνάγκη, μηδὲ II. iii. 23.
ἀναπιμπλώμεθα τῆς τούτου φύσεως, ἀλλὰ καθαρεύωμεν[m] ἀπ' αὐτοῦ, ἕως ἂν[n] ὁ θεὸς αὐτὸς[o] ἀπολύσῃ[p] ἡμᾶς. καὶ οὕτω μὲν καθαροὶ ἀπαλλαττόμενοι[q] τῆς τοῦ σώματος[r] ἀφρο-

σθαι H.—[g] θειότεον Δ.—[h] καθαρῶς μηδὲν G.—[i] οὐδαμῶς G.—[j] ἔσται ἡ ψυχὴ ΔΦGs et cum X; ἡ ψυχὴ ἔσται °ς.—[k] ὡς ἔοικεν om G1.—[l] ἐγγυτάτω s.—[m] καθαριεύωμεν ΛΕ1, καθαρεύσωμεν s.—[n] ἂν om pr Ε.—[o] αὐτὸς om pr Π, ante ὁ ponit Ε.—

λειτότεον ἐστίν, ἢ ἀπαλλακτέον τοῦ ἀνθρώπου, ἀκτέον ἀπὸ τοῦ ἀπαλλάττεσθαι, non ἀπὸ τοῦ ἀπαλλάττειν, §. 28. ἀπαλλαγῆναι ὅτι μάλιστα ἀφ' ἑαυτῆς τε—καὶ ἀπὸ τοῦ σώματος. Ita ἀνθρώπειον ἀντιφατικὸν §. 90. πανθρωπίνου de Rep. vii. p. 520. C. ἀνθρώπινον Rud. v. p. 457. A. κερματικωτέρων Georg. §. 135. ubi frustra desiderabam ἑαυτῶν, κερματιστέα Aristoph. Nub. 724. ἡττητέα Lysistr. 450. φυλακτέον Xenoph. Ctesip. vii. 36. Ita πειστέον, obediendum, obtemperandum. Hermann.

οἱ ἐνθουσιῶντες—φρονήσεως] Iamblich. Protrept. quod praecedit Proclus, notatus propterea a F. A. Wolfio ad Demosth. Leptin. §. 15. de Rep. vii. p. 533. B. ὡς ἂν λάβωσι (τάχιστα), ἐὰν ἐν ἔστος τι δόξωσι ἐνθουσιᾶν ὀρθῶς, γενησόμεθα τε καὶ ταῦτ' ἐποιήσαμεν, ὁρῶμεν δὲ ὅπερ ῥᾴστους, μᾶλλον δὲ τοῦ ἐν. Isocr. Hipp. 101. Πῶς οὖν οὐ—φρονιεῖτε; —Τῷδ', ἢ τελεῖσθαι σοὶ ἐθέλοντες Κύπρι. Conf. Plat. Hipp. Maj. §. 2. Heusde.

τε καὶ φαμεν] Plutarch. καὶ οὗ φαμεν ὄντα εἶναι, ἐρασταὶ σοφίας. male. Laudabit. φιλόσοφοι. non male: ita, ut hoc nomen coniungat cum verbis ἡμῖν ἔσται. Fischer.

ὁ λόγος σημαίνει] Intell. ea quae hactenus dicta sunt de impedimentis corporis, eiusque commercio: ut c. 12. ὅπερ πάλαι ἐν τῷ λόγῳ λέγεται. Fischer.

§. 31. ὁμιλῶμεν] Vind. F. ὁμολογῶμεν. Versio Sicula, *confiteamur*. Wyttenbach. Claudianus totum locum ita vertit, 'Eo autem tempore, quo vivimus, ita demum appropinquabimus, applicabimusque, scientiae, si quam minimum corpore utamur, neque in societate ejus, nisi quatenus necesse est, animum dimittamus. Ita enim minime replebimur vitiosa turbulentaque natura corporis, sed pari a contagione ejus, in quantum facere possumus, erimus.' Fischer.

ὅ,τι μὴ] Sic Edd. vett. pro ὅτι, quod cum Stephano posteriores dederunt. Schol. τὸ ὅ,τι ἴσον τῷ καθόσον (ut supra καθόσον μὴ πολλὴ ἀνάγκη μετέχειν αὐτῶν, infra §. 73. ὅσον μὴ ἀνάγκη αὐτοῖς χρῆσθαι.) λείπει δὲ τὸ κοινωνοῦν αὐτοῖς, θατέρῳ δὴ συζῆται καὶ συννοεῖσθαι. Quae apposuit h. l. Fischer. e Critone p. 52. B. οὔτ' ἐκεῖ ἐνεχθεὶς πάσχειν ἐν τῇ πόλει ἐξῆλθες, ὅτι μὴ ἅπαξ εἰς Ἰσθμὸν, οὔτε ἄλλοσέ ποθεν εἰ μή που στρατευόμενος, in his ὅτι μὴ haec idem est quod εἰσπορευόμενος εἰ μή, nisi, praeterquam. Heusde.

ἀνακιμπλάμεθα] I. e. μολυνόμεθα, inquinemur. V. Tim. Lex. p. 38. Ruhnk. Heusde.

ὁ θεὸς αὐτὸς] Omittit αὐτὸς Tub. Heusde.

σύνης, ὡς τὸ εἰκός, μετὰ τοιούτων τε[1] ἰσόμεθα καὶ γνωσόμεθα δι' ἡμῶν αὐτῶν πᾶν τὸ εἰλικρινές· τοῦτο δ' ἐστὶν ἴσως τἀληθές.[2] μὴ[3] καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ. Τοιαῦτα οἶμαι,[4] ὦ Σιμμία, ἀναγκαῖον εἶναι πρὸς ἀλλήλους λέγειν τε[5] καὶ δοξάζειν πάντας[6] τοὺς ὀρθῶς φιλομαθεῖς. ἢ οὐ δοκεῖ σοι οὕτως; Παντός γε μᾶλ-

[1] ἂν ἀπολύσῃ pr Ξ.—[2] ἀπαλλαττώμεθα pr Φ, ἀπαλλαττόμεθα s et rc Φ.—[3] τῆς τοῦ σάματος ante ἀπαλλαττ. ponit L.—[4] τε om G.—[5] τἀληθὲς I: τὸ ἀληθὲς [6]ς.—[6] οὐ Δ.—[7] ἡμῖν E, om G.—[8] τε add ΔΠΦGs.—[9] πάντως s.—[10] ἃ om Δ.—[11] ἴσως G.

ὡς τὸ εἰκὸς, μετὰ τοιούτων τε ἐσόμεθα] I. e. *ut consentaneum est, et cum talibus versabimur.* Scilicet, cum Dius et bonis hominibus: quod affirmaverat supra §. η. Olympiodorus p. 18. ὡς τὸ εἰκὸς. οὐκ ἐνδιαζων (l. ἐνδιαίζων) τὸ εἰκὸς, ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἐνικὸν. ἐπάγει δὲ τὸ 'ἴσως τὸ ἀληθὲς γνωσόμεθα' διὰ εὐλάβειαν ἐπεὶ αὐτὸς ἴστι ὁ λέγων ὅτι ἀδαμαντίνοις δεσμοῖς δεῖ ταῦτα ἔχοντα κατεῖναι εἰς ᾅδου. quorum postrema referuntur ad Platonis dictum in Rep. x. p. 520. F. ἀδαμαντίνους δεῖ δὴ ταύτην τὴν δόξαν ἔχοντα εἰς ᾅδου ἰέναι. Quod autem Platoni tribuitur εὐλάβεια, i. e. *religio et cautio in affirmando de rebus divinis*, fuit hæc peculiaris ejus et Socratis et omnino Academiæ laus, ut vidimus apud Plutarch. de S. N. V. p. 549. E. Et vero ἴσως, *fortasse*, sexcenties apud Platonem est *probantis*, nec dubitantis, ut sit probabile, nec tamen plane certum, et ab ὄντως differat: ut Leg. xii. p. 695. G. ΚΛ. Ἴσως. ΑΘΗΝ. Οὐκ ἴσως, ἀλλ' ὄντως, ὦ ἑταῖρε. ταύτης οὐκ ἔστι σοφωτέρα παίδων ἀπόκρισις οὐδενί. Denique dicto ὡς τὸ εἰκὸς vel ellipsis vel abundanter accipi potest. Elliptice subaudiatur ἐστὶ vel ἔχει, et τὸ εἰκὸς sit quasi substantivum, *ut verisimilitudo se habet*, ut plene dixit Aristid. Or. t. i. p. 253. ὡς τὸ εἰκὸς ἔχει. Abundanter, ut τὸ αὐτὸ datur: ut in τὸ νῦν, aliis multis: veluti Xenoph. Cyrop. i. p. 6. A. ἥριστον ἔχοντες πλεῖον μὲν ὡς τὸ εἰκὸς τῶν παίδων. Aristides iii. p. 196. D. ἀγωνοθέτας δ' οἱ θεοί εἰσιν, οἳ σὺν ἡμῖν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἔσονται. item alibi. Wytt. Claudianus vertit, 'Et si ita fecerimus, incorrupti sincerique digredientes ad omnia incorrupta sincerique venisse.' Fischer.

τοῦτο δ' ἐστὶν ἴσως] Atticæ loquendi modestiæ proprium hoc ἴσως in re certa apertaque esse constat. Heind.

μὴ καθαρῷ θεμιτὸν ᾖ] Hæc laudantur a Synesio I. p. 32. et 86. etiam a Clem. Alex. Strom. v. p. 555. C. et a Theodoreto Θ. Π. i. p. 15. Fischer.

μὴ καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ] Hinc acceptum alii multi celebrarunt. Plutarch. de Is. et Os. p. 352. D. καθαροῦ γάρ, ἧ φησιν ὁ Πλάτων, οὐ θεμιτὸν ἅπτεσθαι μὴ καθαρῷ. Synesius Dion. p. 50. A. τῷ μὴ καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ, Πλάτωνος ἀπαδόμενα. Hierocl. in Aur. Carm. p. 6. μὴ καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ· iterum p. 334. Lucas Gaz. in Theophrasto fin. p. 83. operarum vitium latet in edit. Bas. μὴ θεμιτῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι οὐ θεμιτὸν εἶναι νομίζεται. Plura dedit H. Junius ad Erasmi Adag. p. 451. Wytt.

καθαρῷ] Tub. καθαρόν. Vulgatum præstat. Apolog. Socr. p. 30. C. οὐ γὰρ ἄμοι θεμιτὸν εἶναι ἀμείνονι ἀνδρὶ ὑπὸ χείρονος βλάπτεσθαι. Heind.

λέγειν καὶ δοξάζειν πάντας τοὺς ὀρθῶς φιλομαθεῖς] *Dicere et existimari omnes, qui doctrinæ recte studunt.* A duplici notitiæ nomine δόξα, activa, *opinione*, et passiva, *gloria*, verbum δοξάζειν duas item habet notiones: nam pure scribentibus est *opinari, existimare*; aliis, in primis Judæis et Ecclesiasticis, *celebrare*, vulgo *glorificare*. Illud de Philosophis frequens, nonnunquam cum λέγειν jungitur v. c. apud Plutarch. de Superstit. p. 170. D. ἀφ' οὗ τὸ μὲν λέγειν τὰ φαυλότατα περὶ τῶν θεῶν ἀνόσιον, τὸ δὲ δοξάζειν οὐκ ἀνόσιον. Xenoph. Mem. i. 1. 13. τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐπὶ τῷ περὶ τούτων λέγειν, οὐ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Habet etiam aliquid novitatis τοὺς ὀρθῶς φιλομαθεῖς· quod quis pu-

λον, ὦ Σώκρατες. [§. 32.] Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Σωκράτης, εἰ §. 14. 1.
ταῦτ' ἀληθῆ, ὦ ἑταῖρε, πολλὴ ἐλπὶς ἀφικομένῳ οἷ ἐγὼ[z] πορεύομαι, ἐκεῖ ἱκανῶς,[a] εἴ πέρ που ἄλλοθι, κτήσασθαι τοῦτο οὗ ἕνεκα ἡ πολλὴ πραγματεία ἡμῖν[b] ἐν τῷ παρελθόντι[c] βίῳ γέγονεν,[d] ὥστε ἥ γε ἀποδημία ἡ νῦν ἐμοὶ[e] προσταται-

—[a] ἐκεῖ ἱκανῶς ΧΠ: *ἱκανῶς ἐκεῖ* °r.—[b] *ἡμῖν* om L.—[c] *παρελθόντι* ΧΓΔΛΞΠΤΦCG Ha.: *παρόντι* r.—[d] *ἐπιγέγονεν* L.—[e] *μοι* Ä et pr Π.—[f] *ἀγαθῆ τῆς ἐλπίδος* Φ.—

taverit dicendum fuisse τοὺς ὀρθῶς φιλομαθοῦντας, ut §. 14. οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες et §. 9. ὀρθῶς ἀπτόμενοι φιλοσοφίας. Sed ne infra quoque §. 32. οἱ ὀρθῶς φιλόσοφοι sibi quis item maluisset, οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες, vel οἱ ὄντως φιλόσοφοι. In Iacrip. Herc. F. 1345. Δικαίῳ γὰρ ὁ θεὸς, ἅτερ ἐστ' ὄντως θεὸς, Ordines Comicos Alex. Strom. v. p. 691. comes deinde ὀρθῶς quod in ὄντων mutarunt Synesius. ad Callimach. p. 26. ac Iacobs. Valcken. ad Phoen. 86. sed in re tam parum ὀρθῶς attingit: quod Iacrip. cum Iamblico pungit, non ab Iacrip. ipso abiudicato vocabulo: qui Iacrip. locutus est, Epp. 1169. Ὦ θεοί, Πυθοῖ θ', ὡς δ' ἐγὼ ἐμὸν πατέρ' Ὀρτᾶν, ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων. Aeschin. 376. Φίλων γὰρ αἰδὼς ἰδίων, οἳ τοσοῦτον χρόνον Ὀρθῶς παρῆσαν', ἀλλὰ κοινὰ πράττετε. Ar. 639. Οὐκ ἐστ' ἄρ' ὀρθῶς τοῦτο κάστιν τοὔνομα. Ergo neque hic ὀρθῶς ἀποδημία: neque φιλομαθεῖς quamvis et φιλόσοφοι supradictum hoc apud Platonem loco alium argumentum, ut monuimus ad §. 32. Wyttenb.

λέγων τε καὶ δοξ.] Hoc τε dedit Tub. Heusde.

οὕτως] Sic Libri omnes, non οὕτω, quod posuit Fischer. ego hoc in fine sententiae, ubi adiectivorum postpositorum vis inest, iuxta Cobet. reponere nolui. Heusde.

κἀστὰ γε] Steph. κἄστιν γε. Sed Aug. Tub. et Alb. Ven. 1. 2. καστὰ γε, et Arethaeus ad 109. 37. 36. et Procop. 23. Pollux. 14. vol. ad Euthyphr. 10. et ad Apol. 24. Denique non sine δ' ἐστὶν ἐκεῖ Stobaei Florileg. Hanttoi μᾶλλον ἀστὶ καὶ κάστιν. Fischer.

§. 72. πολλὴ ἐλπὶς — ἐν δεσμωτ.] Apparet Necyiam in Schol. ad Synesium de Insomniis p. 386. Wyttenb.

κτήσασθαι] Pro vulgari consuetudine post ἐλπὶς ἐστὶ, legitimum fuerit κτήσεσθαι sed κτήσασθαι ἂν; non unica post verba spei ponendi et similia infinitivus est simplex aoristus apud vinctae solutaeque orationis scriptores. §. 33. ἐλπὶς ἐστιν οὗ διὰ βίου ἥμαρ τυχεῖν. Sympos. p. 193. D. ὅτ—εἰς τὸ ἔσχατα ἐλπίδας μεγίστας παρίσχεται καταστήσαι ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν φύσιν καὶ ἰασάμενος μακαρίους καὶ εὐδαίμονας ποιῆσαι. Xenoph. Anab. vi. 3. 17. καὶ τούτους οἶδ' ὅτι, ἐπιόντων μὲν ἡμῶν, οὐδ' ὑμεῖς ἐλπίζετε δέξασθαι ἡμᾶς. Pindar. Pyth. i. 82. ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον αἰνήσαι μενοινῶν ἔλπομαι μὴ χαλκοπάραον ἄκοντ' ὠσεί τ' ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων. iv. 432. Ἥλπετο δ' οὐκέτι οἱ κεῖνόν γε πρᾴξασθαι πόνον. Aristoph. Ran. 558. οἰμωξοῦν με προσεδόκων. Ὅτιὴ καθῆμενοι εἶχες, ἀναγνῶναί σ' ἔτι: Plat. Protag. §. 19. τοῦτο δὲ οἶσθαί οἱ μάλιστα γενέσθαι, ubi vid. not. Similiter Thucyd. v. 22. οἱ δὲ τῇ αὐτῇ προφάσει, ἥπερ καὶ τοπρώτον ἀπεώσαντο, οὐκ ἔφασαν δέξασθαι (τὰς σπουδάς). Lysias adv. Agorat. p. 454. οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι ταῦτα γενέσθαι, ubi Marclandus ἂν inseri volebat. Atque ita cum infinitivo aoristi sine vocula ἂν iungitur ὑπισχνεῖσθαι Xenoph. Anab. i. 2. 2. ii. 3. 20. Cyrop. viii. 8. et alibi. Conf. Hemsterh. Misc. Obss. v. tom. iv. p. 286. Heusde.

παρόντι] Invenitur scriptum et παρελθόντι: quam scripturam et Fic. agnoscit. Sed quamvis una, praesens, altera praeteritum tempus declarat, forte utraque potest: ut hoc respiciat ad eos qui iam ex hac vita migrarunt, illa ad eos qui nondum. In hac autem locutione pag. eadem de re loquens dicit, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο ἐκείνοις ἐστὶν οὗ διὰ βίου ἥμαρ τυχεῖν. Stobaeus.

ἐν τῷ παρόντι βίῳ] Vindob. A B C D E F G. Venet. A B. Tub. Versio Ficini et Steph. παρεληλύθοτι. Eandem vulgatam, cum Fischero, praeferam. Wyttenb.

ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ] Hoc iam Fischer e Tub. Aug. et Bas. itemque Ficino, qui vertit *in superiori vita*, dederat pro eo, quod exstat Iahl. habent, ἐν τῷ παρόντι β. Cui subiunxerat Plato

γμένη μετὰ ἀγαθῆς ἐλπίδος[f] γίγνεται καὶ ἄλλῳ ἀνδρὶ ὅς ἡγεῖται οἱ παρεσκευάσθαι[g] τὴν διάνοιαν ὡς περ κεκαθαρμένην.[h] Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ Σιμμίας. Κάθαρσις δὲ εἶναι ἆρα[i] οὐ τοῦτο ξυμβαίνει ὅ περ πάλαι ἐν τῷ λόγῳ λέγεται, τὸ χωρίζειν ὅτι μάλιστα ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν καὶ ἐθίσαι[j] αὐτὴν[k] καθ' αὑτὴν πανταχόθεν ἐκ τοῦ
II. lii. 24. σώματος συναγείρεσθαι[l] τε καὶ ἀθροίζεσθαι, καὶ οἰκεῖν κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ ἐν τῷ νῦν παρόντι καὶ ἐν τῷ ἔπειτα μόσαι

[f] παρασκευάσασθαι ΔΦGs.—[g] ἐκκαθαρμένην s.—[i] ἆρα εἶναι ΞΠ.—[j] ἐθίζειν C.—[k] ἑαυτὴν Δs.—[l] συνεγείρεσθαι Π., καὶ συναγείρεσθαι Δ.—[m] ἐκ δεσμῶν om s, ἐκ σο-

σαι

σον γίγονε, sed γίγνεται. Heind.

ὥστε ἥγε ἀποδ.] Ficinus: *hanc ergo migrationem, in præsentia mihi injunctam, bona cum spe suscipio: similiterque quibus alius qui etc.* Quasi legerit καὶ ὁμοί καὶ ἄλλῳ. Sed de se ipso id supra asseveraverat Socrates §. 19. ὥστ' εὐέλπίς εἰμι εἶναί τι τοῖς τετελευτηκόσι, καὶ—πολὺ ἄμεινον τοῖς ἀγαθοῖς ἢ τοῖς κακοῖς. Nunc postquam omnium omnino vere philosophorum proprium hoc esse docuit, ut a corporis vinculis solvi se cupiant, id ipsum ex hac colligit argumentatione, alium quoque, qui a corporis contagione liberare se studuerit, libenter bonaque cum spe ex hac vita discessurum. Heind.

παρεσκευάσθαι] Schol. ad Synes. παρασκευάσασθαι. perperam. Fischn.

ὃς ἡγεῖται οἱ παρεσκευάσθαι τὴν διάνοιαν ὥσπερ κεκαθαρμένην] *Qui putat sibi mentem præparatam esse, quippe purgatam.* Sic ὥσπερ accipiendum, pro ὡς, aut ἅτε, *ut, tamquam, veluti, utpote, quippe.* Hujusmodi est in Epinom. p. 702. E. καὶ μὴν οὐδ', ὃν ὁ πάτριος νόμος εἴρηκε, περὶ θυσιῶν ἀποκωλύσει, μηδὲν τὸ παράπαν εἰδώς· ὥσπερ οὐδ' ὃν δυνατὸν εἰδέναι τῇ θνητῇ φύσει τῶν τοιούτων πέρι. Similis est ratio in Aristid. t. ii. p. 310. ὥσπερ οὐ καὶ δούλους τοῖς δεσπόταις ὑπ' ὀδόντα πολλάκις καταρωμένους· *quasi non etiam servi dominos sæpe intra dentes exsecrentur.* Ita hoc in loco ad κεκαθαρμένην subaudiatur οὖσαν, et pro accusativo consequentiæ accipiatur. Et cæterequin ὥσπερ solet cum ἔοικε, δοκεῖ, fere abundare, certe vim adferre: quod et hic apud ἡγεῖται valere potest: v. c. Plato Hipp. Min. p. 233. G. ἔοικεν ὥσπερ κακουργοῦντι. Apolog. p. 362. G. ἔοικε γὰρ ὥσπερ αἴνιγμα ξυντιθέντι. Rep. ii. p. 427. F. ἡ μὲν οὖν ἀληθινὴ πόλις δοκεῖ μοι εἶναι ἣν διεληλύθαμεν, ὥσπερ ὑγιής τις. iv. p. 448. A. ἀγνοοῦντες ὅτι τῷ ὄντι ὥσπερ ὕδραν τέμνουσι· Julian. Epist. xxvii. p. 399. B. λίθοι ὥσπερ ἐπίτηδες, ἐρρωμένοι ἐοικότες. At Olympiodorus rationem adfert e longinquo petitam, et ab hujus disputationis perspicuitate abhorrentem: οἰκεῖα ἡ διάνοια τῇ καθαρτικῇ ζωῇ, ὥσπερ ὁ νοῦς τῇ θεωρητικῇ· τὸ δὲ ὥσπερ εἶπε, διὰ τὸν θεωρητικὸν βίον· ἐκεῖνος γὰρ κατὰ ἀλήθειαν ἐστὶν κεκαθαρμένος. Wyttenb.

κάθαρσις δὲ εἶναι] Iamblich. ἡ καθ. δὲ τούτῳ συμβαίνει—τῷ χωρίζειν. Κάθαρσις εἶναι συμβαίνει τοῦτο dictum pro συμβαίνει κάθαρσιν εἶναι τοῦτο, ut dixit §. 50. Ἀρ' οὖν συμβαίνει τὴν ἀνάμνησιν εἶναι μὲν ἀφ' ὁμοίων etc. Ille modo Parmenid. §. 16. ἐκάστη ἡ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη τῶν παρ' ἡμῖν ὄντων ἑκάστου ἂν ἐπιστήμη συμβαίνοι εἶναι. de Rep. iv. p. 438. E. ἐπιστήμη—ποιὰ δή τις συνίβη καὶ αὕτη γενέσθαι. Heind.

συναγείρεσθαί τε καὶ ἀθροίζεσθαι] Olymp. Τί βούλεται ὁ ἐπαναδιπλασιασμὸς τῶν λέξεων τούτων; οὐ γὰρ μάτην εἴρηνται, οὐδὲ ἐπίδειξιν λέξεως νῦν σκοπὸν ἔχει ποιήσασθαι ὁ Πλάτων· ἀλλὰ διὰ τοῦ μὲν συναγείρεσθαι, τουτέστιν, ἀπὸ τῆς σωματοειδοῦς ζωῆς ἐπιστρέφεσθαι· διὰ δὲ τοῦ ἀθροίζεσθαι, τουτέστιν, ἀπὸ τῆς δοξαστικῆς. Fischn.

συναγείρεσθαί τε καὶ ἀθροίζεσθαι] Formam hanc Homericam potest, Il. Θ. 240. Hector ἐσαγείρατο θυμὸν, ubi Scholiastes: νοῦν ἠθροίζετο. Transtulit formam Plato ad Philosophi mentem. Sic Socrates, audita Protagoræ ratione, ait: μόγις ποτ' ἐμαυτὸν, ὥσπερεὶ συναγείρας, in Protag. p. 290. Gottl.

νην καθ' αὑτήν, ἐκλυομένην ὥς περ ἐκ δεσμῶν[m] ἐκ τοῦ σώματος; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. [§. 33.] Οὐκοῦν τοῦτό γε θάνατος[n] ὀνομάζεται, λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς[o] ἀπὸ σώματος;[p] Παντάπασί γ', ἦ δ' ὅς. Λύειν δέ γε αὐτήν, ὡς φαμέν, προθυμοῦνται ἀεὶ μάλιστα καὶ μόνοι οἱ φιλοσοφοῦντες ὀρθῶς, καὶ τὸ μελέτημα αὐτὸ τοῦτό ἐστι τῶν φιλοσόφων, λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς[q] ἀπὸ σώματος.[r] ἢ οὔ; Φαίνεται. Οὐκοῦν ὅ περ ἐν ἀρχῇ ἔλεγον, γελοῖον ἂν εἴη ἄνδρα παρασκευάζονθ' ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ ὅτι ἐγγυτάτω

lum om ΑΔΦ.—[n] θάνατος τοῦτό γε ΔΦGis.—[o] ψυχῆς om pr Π, in mg habet Χ.—[p] ἀπὸ τοῦ σώματος ΕΤΙ[2].—[q] τῆς ψυχῆς ΔΠ.—[r] ἀπὸ σώματος ΧΓΔΛΦCEGHs: ἀπὸ

ὥσπερ ἐκ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώματος] Cf. §. 72. ἀναγκαζομένην ὥσπερ δι' εἰρκτοῦ διὰ τούτου σκοτοῦσθαι τὰ ὄντα. §. 147. ὥσπερ κατ' ἰχνη κατὰ τὰ νῦν εἰρημένα—ζῇν. Mede Tub. et Par. prius *ἐκ* omittunt. Heind.

§. 33. *οὐκοῦν τοῦτο κ. τ. λ.*] Interrogationis nomine sum usus, ad exemplum praestantium auctorum. Cicero, 'Cadit in virum bonum mentiri, falleresne?' &c. Item, 'Possunt utiles cuiquam esse angores, et sollicitudines, diurni et nocturni metus, vita periculorum insidiarumque plenissima?' &c. Crebra sunt hujusmodi exempla. Sedran.

οὐκοῦν τοῦτό γε—ἀπὸ σώματος] Haec laudantur a Stob. Eclog. Eth. c. 117. p. 600. Gesn. Fischer.

ψυχῆς ἀπὸ σώματος] Vox ψυχῆς abest a Tub. et b. l. et in eadem mox verbis, ubi eam sod. libri et Aug. et Iambl. incertam vulgo art. τοῦ ante *σώματος* expunxit jam Fisch. v. not. ad §. 24. Heind.

προθυμοῦνται] Unus Olympiodorus legit *προμηθοῦνται*: credo, ut Prometheum notae adhibeat. Sin autem habet: *ὅτι μόνοι οἱ φιλοσοφοῦντες ἀφθῶς, ὃ ἐστιν ἀληθῶς τε καὶ καθαρτικῶς, οὗτοι μάλιστα καὶ ἀεὶ λύειν προμηθοῦνται τὸ μὲν προμηθεύεσθαι, παρὰ τοῦ Προμήθεως ἔχοντες τὸ δὲ ἀεὶ καὶ μάλιστα παρὰ τοῦ Ἡρακλέους· τὸ γὰρ ἀδιάλειπτον καὶ σύντονον ἰσχυρωτικὸν τὴν λύσιν.* Haec Cod. iii. p. 74. sunt mythicatora et *μυστικώτερα* p. 22. quae refutat vir attinet. Wyttenbach.

οὐκοῦν—γελοῖον ἂν εἴη κ. τ. λ.] Omnino Platonicam habebit formam interrogatio, si repetamus, quam Ficinus expressit, locutionem: Οὐκοῦν γελοῖον ἂν εἴη—ἀγανακτεῖν; ἢ οὐ γελοῖον; Saepissime sic N intercepit H, quod multis ostensurus est Wyttenbach. ad Plutarchum. Similiter absorbuit TI Phaedro 240. D. Ὁρῶντι *μὲν ὄψιν τρισβυτέραν καὶ οὐκ ἐν ὥρᾳ.* Scribe: *οὐκετι ἐν ὥρᾳ.* Abiit item Π in N in illo Aristoxeni apud Stob. Serm. x. p. 130. Περὶ δὲ ἐπιθυμίας τάδε ἔλεγεν· εἶναι τὸ πάθος τοῦτο ποικίλον καὶ πολύπονον καὶ πολυειδέστατον. Lege *πολύτροπον.* τρ facillime in π° immutari potuit. In primis vero H, Π, I, Γ, et similes literae cum altis literis permutatae sunt. Cujus permutationis nonnulla hic exempla apponere juvat, quae hac opportunitate et emendemus et illustremus. Et primum quidem binis illud locis deprehendimus in Platonis Symposio, altero p. 216. E. Ἴσθε ὅτι οὔτ' εἴ τις καλὸς ἐστι μέλει αὐτῷ οὐδέν, ἀλλὰ καταφρονεῖ τοσοῦτον, ὅσον οὐδ' ἂν εἰς οἰηθείη· οὔτ' εἴτις πλούσιος, οὔτ' εἴ ἄλλην τινὰ τιμὴν ἔχων τῶν ὑπὸ πλήθους μακαριζομένων· ἡγεῖται δὲ πάντα τὰ κτήματα οὐδενὸς ἄξια, καὶ ἡμᾶς οὐδὲν εἶναι· Emendo—*καὶ τιμᾶς οὐδὲν εἶναι.* Altero p. 219. E. Ὁπόταν γοῦν ἀναγκασθείημεν, ἀπολειφθέντες του, οἷα δὴ ἐπὶ στρατείας, ἀσιτεῖν, οὐδὲν ἦσαν οἱ ἄλλοι πρὸς τὸ καρτερεῖν. Pro ἀπολειφθέντΕΣ ΠΟΥ malim ἀπολειφθέντΟΣ ΣΙΤΟΥ. Themist. Orat. ii. p. 25. C. Ἀλλ' οὐδὲν θαυμαστὸν, οὐδ' ἐμῆς μαθηρίας σημεῖον, εἰ καὶ ὀφλήσας αὖτις ἀνδρὶ πλουσίῳ, χαλεπῶς τὰ δίκαια ΠΟΙΗΣαιμι καὶ ὑπὲρ τὸν συγκείμενον χρόνον. Lege—τὰ δίκαια ἈΠΟΤίσαιμι κ. τ. τ. σ. χ. Xenoph. Symps. c. ii. §. 9. Καὶ ὁ Σωκράτης εἶπεν· ἐν καλοῖς μέν, ὦ ἄνδρες, καὶ ἄλλοις δῆλον, καὶ ἐν οἷς δὲ ἡ παῖς ποιεῖ, ὅτι ἡ γυναικεία φύσις οὐδὲν χείρων τῆς τοῦ ἀνδρὸς οἶσα τυγχάνει, γνώμης δὲ καὶ ἰσχύος δεῖται. Nullum

ὄντα τοῦ τεθνάναι οὕτω ζῆν,[a] κἄπειθ' ἥκοντος αὐτῷ[b] τούτου[c] ἀγανακτεῖν; οὐ γελοῖον; Πῶς δ' οὔ; Τῷ ὄντι ἄρα, ἔφη,[d] ὦ Σιμμία, οἱ[e] ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀποθνήσκειν μελετῶσι, καὶ τὸ τεθνάναι ἥκιστ' αὐτοῖς[x] ἀνθρώπων[f] φοβερόν. ἐκ τῶνδε δὲ σκόπει. εἰ γὰρ διαβέβληνται μὲν πανταχῇ[y] τῷ σώματι,

τοῦ σώματος °π.—[a] ζῆν οὕτως s.—[b] αὐτὸ G.—[c] τοῦτο G et pr Π.—[d] ἔφη ἄρα I.—[e] οἱ om pr Π.—[x] αὐτοῖς ἥκιστα Φ.—[f] ἀνθρώπων om Φs.—[y] πανταχοῦ I.—[1] τὴν ψυ-

equidem ambitiose inquirere, an revera femina non tantum corporis viribus, sed ingenii etiam efficacia universe viris cedant. Illud intelligi velim, si bene dixerit Socrates, feminas viris non deteriore esse conditione, nisi quod γνώμῃ et robore inferiores sint, non satis apte eum subjungere: ἅστε εἴ τις ὑμῶν γυναῖκα ἔχει, θεῤῥῶν διδασκέτω, ὅ, τι βούλοιτ' ἂν αὐτῇ ἐπισταμένῃ χρῆσθαι: nec vero convenienter ad ea respondere Antisthenem πῶς οὖν, ὦ Σώκρατες, οὕτω γιγνώσκων, οὐ καὶ σὺ παιδεύεις ξανθίππην, ἀλλὰ χρῇ γυναικὶ τῶν οὐσῶν, οἶμαι δὲ καὶ τῶν γεγενημένων, καὶ τῶν ἐσομένων χαλεπωτάτῃ; Si enim femina non ita magnopere mente valent, quomodo quis eas, quidquid velit, docere possit, et Xanthippen instituere Socrates debeat? Sed **non videtur γνώμης a Xenophontis manu profectum, sed, mutato P in Γ et injecto N, ex germano βάμης corruptum. Similiter ἰσχὺς et βάμη conjungit Plato de Legg. ix. p. 863. C. Μετὰ μὲν ἰσχύος καὶ βάμης ἑπομένης. Et similiter idem de fœminis statuit Rep. vii. et alibi.** Heind.

οὕτω ζῆν] In tali constructione οὕτω eleganter abundat, et eam habet vim, quæ magis sentiri, quam verbis reddi possit. Exempla sunt multa apud optimos scriptores: v. c. Herodot. i. 196. ἐγγυητὰς χρὴν καταστήσαντα, ἢ μὴν συνοικήσειν αὐτῇ, οὕτω ἀπάγεσθαι: quem locum in hujus usus animadversione, cum aliis aliorum, excitavit Taylor. ad Demosth. in Mid. p. 628. ed. Reisk. Et nos alios multos ad Plutarchum annotavimus. Wytt.

οὕτω ζῆν] **οὕτω respicit ad præcedd. ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθν. v. not. ad Gorg. §. 125.** Heind.

κἄπειθ' ἥκοντος— οὐ γελοῖον.] Ficino duce, qui ita hanc reddidit: *Quamobrem —ridiculum foret si vir qui se in vita sic comparavit, ut quam proxime ad mortem accederet, ea deinde adveniente perturbaretur. Nonne ridiculum?* sic distinxit Fischerus: ἀγανακτεῖν. Οὐ γελοῖον; Heusdius conjecit, ἀγανακτεῖν; ἢ οὐ γελοῖον; Elegans sane, imo vera conjectura; quod si legeretur παρασκευάζων, eadem in his fere orationis conformatio quæ in Xenoph. Conv. viii. 17. ἔλεγον τῇ γυναικί, ὅτι πάνυ ἂν ἡμῶν εἴη βλακικὸν, εἰ οἱ μὲν ἐν τοῖς πλοίοις καὶ μικροῖς οὖσι χάριτες εἰρήκοιεν —ἡμεῖς δὲ καὶ διηρημένων ἑκάστοις θηκῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ μεγάλων— εἰ μὴ εὑρήσομεν καλὴν— χάριν ἑκάστοις αὐτοῖς. πῶς οὐκ ἂν πολλὴ ἡμῶν ἀσυνεσία εἴη: Mem. ii. 1. 8. Καὶ γὰρ πάνυ μοι δοκεῖ ἄφρονος ἀνθρώπου εἶναι τὸ, μεγάλου ὄντος τοῦ ἑαυτῷ τὰ δέοντα παρασκευάζειν, μὴ ἀρκεῖν τοῦτο— καὶ ἑαυτῷ μὲν πολλὰ— ἀλλεπιλειπεῖν, τῆς δὲ πόλεως πρωτεύοντα. ἐὰν μὴ πάντα —καταπράττῃ, τοῦτου δίκην ὑπέχειν, τοῦτο πῶς οὐ πολλὴ ἀφροσύνη ἐστί; Plat. Alcib. i. p. 108. E. Ἀλλὰ μέντοι αἰσχρόν γε, εἰ μέν τίς σε λέγοντα— περὶ σιτίων— ἐρωτήσειε, τί τὸ βύσσινον λέγεις —περὶ μὲν τούτων ἔχειν εἰπεῖν· περὶ δὲ οὗ προσήκοις ἐπὶ ἡμῶν εἶναι— τούτου δὲ— περὶ ἐρωτηθεὶς ἐὰν μὴ ἔχῃς εἰπεῖν, οὐκ αἰσχύνῃ; ἢ οὐκ αἰσχρὸν φανεῖται; Nec dissimili modo in iis quæ sequuntur cave sensus de Legg. vi. p. 931. C. μὴ δή τις ἀτιμαζομένῳ μὲν διαφερόντως πατρὶ πρὸς παίδων— θεὸν ἐπήκοον ἐν εὐχαῖς ἡγεῖσθαι γίγνεσθαι κατὰ φύσιν· τιμωμένῳ δὲ ἄρα καὶ περιχαρεῖ σφόδρα γενομένῳ καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα ἐν εὐχαῖς λιπαρῶς εἰς ἀγαθὰ τοῖς παισὶ παρακαλοῦντος θεοὺς οὐκ ἄρα τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ἐξ ἴσου καὶ νέμειν ἡμῖν αὐτοὺς ἡγησόμεθα; Heind.

ἀποθνήσκειν— τὸ τεθνάναι] Vid. ad §. 9. Sententiam inde a τῷ ὄντι ἄρα refert Stobæus Floril. i. p. 21. et ab οἱ ὀρθῶς κ. τ. λ. ix. 98. Wytt.

διαβέβληνται μὲν πανταχῇ τῷ σώματι] *Ab omni parte inimici sunt corpori, infensi; corpus ut inimicum suspicantur et oderunt.* Sic διαβάλλεσθαί τινι optimis scriptoribus frequens est: ut ostendimus ad Plutarch. de Aud. Poet. p. 37. D. Wytt.

αὐτὴν δὲ καθ' αὑτὴν ἐπιθυμοῦσι τὴν ψυχὴν[z] ἔχειν,[a] τούτου δὲ γιγνομένου εἰ[b] φοβοῖντο καὶ ἀγανακτοῖεν, οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη, εἰ μὴ ἄσμενοι ἐκεῖσε ἴοιεν[c] οἱ ἀφικομένοις ἐλπὶς ἐστιν, οὗ διὰ βίου ἤρων, τυχεῖν· ἤρων δὲ φρονήσεως· ᾧ τι διαβέβληντο,[d] τούτου ἀπηλλάχθαι ξυνόντος[e] αὐτοῖς; [§. 34.] ἢ ἀνθρωπίνων μὲν παιδικῶν καὶ γυναικῶν καὶ υἱέων ἀποθανόντων πολλοὶ δὴ[f] ἑκόντες ἠθέλησαν εἰς Ἅιδου ἐλθεῖν,[g] ὑπὸ ταύτης ἀγόμενοι τῆς ἐλπίδος τῆς τοῦ[h] ὄψεσθαί τι[i] ἐκεῖ ὧν ἐπιθύμουν καὶ ξυνέσεσθαι· φρονήσεως δὲ ἆρα τις τῷ ὄντι

1. 68.

11. iii. 25.

χὴν ἐπιθυμοῦσιν Ξ.—[a] εἶναι ΔΦε.—[b] εἰ add ΧΔΠΦGε.—[c] ἴοι ἐκεῖσεν a.—[d] διαβέβληντο ΓGΕ: διαβέβληστο °τ.—[e] ξ. ΔΞΤΦGΗΙs et corr Χ.—[f] δὲ δὴ G, γὰρ Ε.—[g] μετελθεῖν Γ et mg Χ.—[h] τούτου Δ.—[i] τε ΞΠ: om L.—[j] αὐτόθι Φ.—[k] εἶσει ΛΕΙ,

εἰ γὰρ διαβέβληνται] Schol. ἀντὶ τοῦ διαβεβλημένοι ἔχουσι πρὸς τὸ σῶμα. διαβέβληται h. l. significatum habet τοῦ εἰς ἐχθρὰν ἐλθεῖν, *infensum esse* (v. Wesseling. ad Diod. i. 93.) ex eo quod διαβάλλειν interdum est *disjungere amicos, inimicum reddere*. V. Steph. Thes. t. i. p. 675. Heind.

γιγνομένου εἰ] In his εἰ, quo carent Edd. recepi e Tub. Quod quamquam repeti e superiori membro potest, tamen, quum in optativos transeat oratio prius-quam εἰ sonet h. l. magis *quandoquidem*, alterum εἰ, vix videtur a librario adjectum. Protag. §. 41. εἰ οὕτω μὲν ἔχει, οὕτω δ' αὖτοῦ πεφυκότος οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς, τοῦτο δὲ μή, σκέψαι ὡς θαυμασίως γίγνονται οἱ ἀγαθοί. Post protasin autem hanc εἰ φοβοῖντο καὶ ἀγανακτοῖεν denuo inseruntur haec εἰ μὴ ἄσμενοι etc. eodem modo quo Apolog. p. 20. C. Οὐ δήπου, σοῦ γε οἶδεν τῶν ἄλλων περιττότερον πραγματευσαμένου, ἔπειτα τοσαύτη φήμη τε καὶ λόγοι γέγονεν, εἰ μή τι ἕτερον ἢ τῶν ἄλλων ἢ οἱ πολλοί. Conf. Crastonii. §. 32. Hipp. mai. — Mox pro διαβέβληντο Cod. Aug. διαβέβληστο. Heind.

εἰ] Tub. εἴη. Ald. Par. 1. ἢ ἀφικομένοις. Par. 2. ὁ ἀφικομένοις. sed Meibom. in marg. e Cod. vet. εἰ ut Ficinus, quo cum συνέσεσθαι. Fischer.

§. 34. ἢ ἀνθρωπίνων μὲν παιδικῶν] Olympiodorus p. 22. τὸ ἄλλο ἐνισχύρωμα, ὅτι οἱ καθ' ἡμᾶς ἀνθρωπίνως ἐβούλοντο ἀποθνήσκειν· καθάπερ ἡ Ἀλκήστη ἐν τραγῳδίᾳ ἐνεβάλετο ἑαυτὴν διὰ τὸ αἰσθέσθαι συνεῖναι τῷ ἀνδρὶ τελευτήσαντι. Gemina vocat Platonis in Symp. p. 347. Η. καὶ ζῆν ἐπαισθόμενοι γε μόνοι ἐθέλουσιν οἱ ἐρῶντες, οὐ μόνον ὅτι ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες· tum exempla Alcestidis, Orphei, Achillis, adferuntur. Wytt.

ἀνθρωπίνων μὲν παιδικῶν] ἀνθρωπίνων, quod non expressit Ficinus, olim in ἀνθρωπίνων mutandum putabam, ut *hominciones* hi deinde declararentur epexegesi hac, παιδικῶν καὶ γυναικῶν καὶ υἱέων. Nunc praeclare dictum video ἀνθρώπινα παιδικά, quatenus his opponuntur τὰ θεῖα παιδικά, i. e. ἡ φρόνησις, ἡ φιλοσοφία. Gorg. §. 82. τὴν φιλοσοφίαν, τὰ ἐμὰ παιδικά, παίσον ταῦτα λέγουσαν. Atque παιδικὰ interdum usurpari omnino de re cara et amata, animadvertit ad Tyr. Max. Diss. xxxv. 1. Marcl. ubi praeter alios Synesium laudat p. 22. ed. Turneb. philosophiam et eruditionem παιδικὰ sua vocantem. Heind.

ὄψεσθαί τε] τε pro τι editum jam a Fisch. e Tub. ut vel sine codice corrigi debebat. Heind.

φρονήσεως δὲ ἆρα τ.] Aug. ἆρα. Alterum legitimum est h. l. Menon. p. 91. D. τέρατ' λέγεις, εἰ οἱ μὲν τὰ ὑπνδήματα ἐργαζόμενοι τὰ παλαιὰ καὶ τὰ ἱμάτια ἐξανύουσιν οὐκ ἂν δύναιντο καθεῖν τριάκοντ' ἡμέρας μηχηπλήτερα ἀποδιδόντες ἢ παρέλαβον—ἀλλὰ—ταχὺ ἂν τῷ λιμῷ ἀποθάνοιεν. Πρωταγόραι δὲ ἆρα ἔλαθεν τὴν Ἑλλάδα ἐλάττω διαφθείρων τοῖς συγγιγνομένοις—πλέον ἢ τετταρακοστὰ ἔτη. Prolegg. p. 30. B. Οὐ γάρ που δυκνύμην γε, ὦ Πρόταρχε, τὰ τέτταρα ἑκατόμβοιν καὶ ταυρείων σφῶιν ἐπικαλεῖσθαι· τῶν δ' αὐτῶν τούτων ὄντων ἐν ἔλαφ τὸ αἰρωτῷ—ἐν τούτοις δ' εἶα ἆρα μεμηχανήσθαι τὴν τῶν καλλίστων καὶ τιμιωτάτων φύσιν. Conf. de Legg. xi. p. 931. C. Protag. p. 325. C. Heind.

ἐρῶν, καὶ λαβὼν σφόδρα τὴν αὐτὴν ταύτην ἐλπίδα, μηδαμοῦ ἄλλοθι ἐντεύξεσθαι αὐτῇ ἀξίως λόγου ἢ ἐν Ἅιδου, ἀγανακτήσει τε ἀποθνήσκων καὶ οὐκ ἄσμενος εἶσιν αὐτόσε;[j] οἴεσθαι[k] γε χρή, ἐὰν[l] τῷ ὄντι γ'[m] ᾖ, ὦ ἑταῖρε, φιλόσοφος· σφόδρα γὰρ αὐτῷ ταῦτα δόξει,[n] μηδαμοῦ ἄλλοθι καθαρῶς[o] ἐντεύξεσθαι φρονήσει ἀλλ' ἢ ἐκεῖ. εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, ὅ περ ἄρτι ἔλεγον, οὐ πολλὴ ἂν[p] ἀλογία εἴη εἰ φοβοῖτο τὸν θάνατον ὁ τοιοῦτος; Πολλὴ μέντοι[q] νὴ Δία, ἦ δ' ὅς. [§. 35.]

§. 15. W. Οὐκοῦν ἱκανόν σοι τεκμήριον, ἔφη,[r] τοῦτο ἀνδρὸς ὃν ἂν ἴδῃς ἀγανακτοῦντα μέλλοντα[s] ἀποθανεῖσθαι, ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φι-

οἴσεται H.—[j] καὶ ἂν L.—[k] γ' add ΧΠ.—[l] δόξειν ΓΛΞΕΗΙL.—[o] ἄλλοθι δυνατὸν εἶναι καθαρῶς γρ Ἀ.—[p] ἂν om Λ.—[q] μὲν L.—[r] ἦ δ' ὃς Φσ.—[s] μέλλοντος I.—[t] δή

τὴν αὐτὴν ταύτην ἐλπίδα] *Eandem hanc spem*, sc. quam habuere, qui mortua uxore aut filio in Orcum descendere voluerunt. Negligentius Ficinus: *in hanc ipsam spem adductus.* Heind.

οἴεσθαί γε χρή] *Omnino sic existimandum est:* subaudiendum ex antecedentibus πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη. Formula Platonica, quæ antecedentia cum sequentibus nectit: v. c. Protag. p. 199. E. ταῦτα ἆρα οὐ διδάσκονται; οὐδ' ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν; οἴεσθαί γε χρή, ὦ Σώκρατες, ἐκ παίδων σμικρῶν ἀρξάμενοι, μέχρις οὗπερ ἂν ζῶσι, καὶ διδάσκουσι καὶ νουθετοῦσι. Gorg. p. 312. B. ΣΩΚΡ.—*οὐκοῦν οἴει ἀεὶ ἀνεβοῦντα τοὺς τοιούτους δικαστὰς; οὐ μεγα.* ΚΑΛΛ. Ἴσως οἴεσθαί γε χρή. Critone p. 374. D. οὐκ οἴει ἂσχημον φανεῖσθαι τὸ τοῦ Σωκράτους πρᾶγμα; *οἴεσθαί γε χρή* simplex *οἴεσθαι χρή* est infra, in Phædone p. 38. B. Restituendum erat Xenophonti ex Stobæo, Mem. Socr. ii. 1. 19. ut idem loquitur, iii. 11. 7. et Hellenic. vi. 4. 23. Plutarch. Erotic. p. 756. D. Aristid. t. ii. p. 228. et 247. Wytt.

τῷ ὄντι γε] Voculam γε servavit Tub.—δόξειν. Vulgo δόξει e Stephani, opinor, correctione. Nam δόξειν habent Aug. et Par. (de Tub. tacet Fisch.) itemque Edd. Ald. et Bass. atque ita legit Ficinus quum vertit. *Arbitrari quidem—oportet, si vere philosophus sit, magnopere apud ipsum hanc opinionem valere* etc. Recte autem hæc pendent a præcedd. *οἴεσθαί γε χρή.* Heind.

ἄρτι ἔλεγον] Stephanus recte animadvertit, verba ὅπερ ἄρτι ἔλεγον pertinere ad sequentia, non ad verba *εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει*, ut Serranus credidit. Fisch.

ἄρτι] Aug. ἀρτίως, quod nescio cur probaverit Fischer. Nam etsi hæc interdum apud Platonem quoque legitur, ut Politic. p. 282. C. p. 291. A. de Rep. iv. p. 440. E. Phileb. p. 15. A. Alcib. i. p. 129. D. longe tamen frequentius hanc est alterum. Heind.

§. 35. οὐκοῦν ἱκανόν σοι τεκμήριον—*οἱ πεφιλοσοφηκότες ὀρθῶς*] Totam disputationem retulit Stobæus Floril. ix. p. 98. 99. Wytt.

τοῦτο ἀνδρὸς] In his τοῦτο explicatur verbis subseqq. ὃν ἂν ἴδῃς ἀγαν. Xenoph. Œcon. iv. 19. Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἡγοῦμαι μέγα τεκμήριον ἄρχοντος ἀγαθῆς εἶναι, ᾧ ἂν ἐκόντες ἕπωνται καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς παραμένειν θέλωσι. Heind.

ἀγανακτοῦντα μέλλοντα ἀποθανεῖσθαι—*οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος, ἀλλά τις φιλοσώματος*] Conferenda gemina huic distinctio infra §. 32. In hac autem loco prioris sententiæ ratio apparet: *qui mortem ægre fert, non est sapientiæ, sed corporis, amans:* at non item alterius ratio sententiæ in promtu est, *cumdem corporis amantem, esse item gloriæ et pecuniæ amantem: aut utriusque, aut alterius.* Ratio repetenda est e doctrina Platonis. Philosophus morti studet: nec est corporis amans: idemque ex tribus partibus, quibus animus constat, obtinet præstantissimam λόγον, *imperantem:* duarum reliquarum, magisque cum corpore conjunctarum, partium, meliorem θυμὸν habent magistratus et ministri civitatis, quorum est pugnantium φιλοτιμία et φιλαρχία, *studium honorum et magistratuum:* deteriorem, ἐπιθυμίαν, habet plebs, pecuniæ dedita et lucro contenta. Primum genus hominum dicitur φιλόσο-

λόσοφος ἀλλά τις φιλοσώματος; ὁ αὐτὸς δέ που οὗτος τυγχάνει ὢν καὶ φιλοχρήματος καὶ φιλότιμος, ἤτοι τὰ ἕτερα τούτων ἢ καὶ ἀμφότερα. Πάνυ γ', ἔφη, ἔχει

C.—[o] καὶ post ἢ add Δ.—[r] γ' add Δφs et rc Π.—[s] ἔχει om Δ.—[t] ἀνδρία ΛΞCHI:

φον καὶ φιλομαθές· alterum φιλόνεικον καὶ φιλότιμον· tertium φιλοχρήματον καὶ φιλοκερδές· horum unumquodque suas sibi propriasque habet voluptates. Sed φιλότιμος idem potest esse φιλοχρήματος, et vicissim, estque ἤτοι τὰ ἕτερα τούτων, ἢ ἀμφότερα· at neuter potest esse φιλόσοφος; sed uterque est φιλοσώματος. Hæc sparsim sæpe significantur, et diserte declarantur Republ. IX. p. 580. A. E. Itaque nulla causa erat cur interpretes rationem, quare ὁ φιλήδονος omissa esset, e longinquo peterent: quod ab iis factum esse discimus ex Olympiodoro, Cod. iii. cujus de hac quæstione disputationem partim certe, lectorum causa, apponere juvat, p. 20. Διὰ τί τὸ φιλήδονον παρῆκε; Ὁ μὲν Ἀρποκρατίων ἀπορῶν οὐκ ἐπελύσατο· ὁ δέ γε Πρόκλος φησὶν, ὅτι φιλήδονον οὐκ ἀναγκαῖόν ἐστι, διότι ἀκατάπαυστον εἶπεν, ὅτι δεῖ φεύγειν τὰς ἡδονάς· οὐδὲν δὲ πρὸς τὸ προκείμενον. Διὰ τί γὰρ φιλήδονον οὐκ ἀναγκαῖόν ἐστι; Ὁ δὲ γε φιλόσοφος Ἀμμώνιος φησιν, ὅτι ἐπειδὴ σκοπὸς αὐτῷ διακρίνειν οὓς φιλοσόφους ὅτι μὴ φιλοσόφους, ἀλλὰ ἀπὸ πραγματικοῦ εἶναι φιλοκερδεῖς· ὁ δὲ τοιοῦτος καὶ φιλήδονος, ἡ σύγχυσις μὲν τῶν ἡδονῶν καὶ πραγματήτεται σωφρονεῖν, τὸ δὲ φιλοχρήματον οὐ συγχωρεῖ ἴσως οὐδὲ τὸ φιλότιμον, ἀλλὰ πραφασίσεται εἰλικρινὲς τοῦ αἰδοῦς καθάπερ καὶ Ζήνων ἔλεγε τοιοῦτόν τι τῶν μαθητῶν, ἢ ἐθίζων αὐτοὺς καταφρονεῖν μισθοῦ, ἢ διὰ τὸ μεταβάλλειν τοὺς ἀνομοτέρους φιλοτιμίας δι' ἕτερον ἀντέχεσθαι διὰ τὸ εἰς ζῆλον πάντας τοὺς μαθητὰς. Καὶ ταῦτα μὲν ἔχει ἡ θεωρία. Alia etiam adhibit p. 73. Διὰ τί παρέλιπε τὸ φιλήδονον· ὁ γὰρ φιλόσωμος εἰς δὲ καὶ φιλήδονος· ἢ ὅτι ὁ φιλοσώματος οὐδὲ ὅπως πραττόμενα δὲ καὶ αἱ ἄλλαι [v] ἢ ἐν τοῖς πράγμασι ἀποσκιάζονται, ἐν δὲ παρατίθεται τοῖς τότε παραλειφθεῖσιν· εἶπεν μὲν Ἀντωνιανὸς ἔλεγεν. Ὁ δὲ Πατέρμιος ἐκφράσεις τὴν ἀπορίαν λέγων, τὸν φιλοσώματον πραττομένων ἢ διὰ τοῦτο ἢ διὰ κέρδος πραττόμενον, οὐδεὶς δὲ δι' ἡδονὴν, διὰ τὸ στενὸν τὸν φιλοσώματον· τὸ αὐτὸ αὐτῷ τὸν φιλόσωμον· ἀλλὰ τὸν πλεονέκτη φιλόσοφον ποιητέον. Διαπορεῖ δὲ οὗτος ἡ ἐξηγητὴς καὶ ἄλλην ἀπορίαν· πῶς γὰρ φιλοσώματος ὁ φιλότιμος; πρὸ ἔστι μᾶλλον γὰρ τὸ σῶμα διὰ τιμὴν ἢν ἐπιλύεται μαλακώτερον, ὡς ἐπιλαθόμενος τῆς Πατερίου ἐξηγήσεως, ἢ ἦν δευτέρα ἡ γὰρ πρώτη πρὸς ἣν αἱ ἀπορίαι Ἀρποκρατίωνος. κ. τ. λ. Rectius ipse Olympiodorus hæc genera distinguit in Commentario Ms. ad Gorgiam p. 9. Καὶ ἄξιον ζητῆσαι τῶν φιλόσοφος ἀγοράζει; δεῖ γὰρ ἡσύχιον βίον ἄγειν. φαμὲν, καὶ τι καὶ ὁ φιλήδονος ἀγοράζει, καὶ ὁ φιλοχρήματος, καὶ ὁ φιλότιμος, καὶ ὁ φιλόσοφος· ἀλλ' οὐχ ὁμοίως πάντες· ὁ μὲν γὰρ φιλήδονος ἀγοράζει ὀπωπεύων κόρας καλὰς ἵνα ἀπατήσῃ· ὁ δὲ φιλοχρήματος περιβλεπόμενος εἰ δυνηθείη πολυμισθόν τι ὠνήσασθαι καλῶς καὶ κερδάναι· ὁ δὲ φιλότιμος διὰ τὸ πάντας αὐτῷ προσέχειν ὡς κάλλος ἔχοντι καὶ σῶμα μέγα· ὁ δὲ φιλόσοφος ἵνα νέους πλανωμένους ἐπιστρέψαι καὶ πρὸς τὸ κάλλιον φέρῃ· οὕτω καὶ Θεαίτητον σωφρονίζει καὶ Χαρμίδην καὶ Ἀλκιβιάδην· ἀμελεῖ φιλόσοφός τις διψήσας εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατηλεῖον, καὶ ἔπιεν ὕδωρ· εἶτα ἐξιόντι αὐτῷ ἀπήντησέ τις ἀπὸ ἱεροῦ ἐξερχόμενος καὶ λέγει αὐτῷ, ὅτι φιλόσοφοι ἂν ἀπὸ τοῦ κατηλείου ἐξέρχῃ; ὁ δέ φησιν, ὅτι ἀγὼ μὲν ἀπὸ τοῦ κατηλείου ἐξέρχομαι ὡς ἀπὸ ἱεροῦ, σὺ δὲ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ὡς ἀπὸ κατηλείου. Ἡ πολιτεία οὖν διακρίνεται, οὐχ ἡ διατριβή. Confirmatur idem p. 185. et 186. vere Platonica ratione, trium hominum differentiam ex trium animi partium tribuendo civitate gentilibus ducens. Hunc Pleudonis locum item spectavit Aristides Orat. Platon. p. 312. τοὺς γε ἄλλους φιλοσωμάτους, ἀλλ' οὐ φιλοσόφους καλοίη τις ἂν ἐν τῇ Πλάτωνος φωνῇ. Ut formam ejusdem generis, vel conjungantur vel distinguantur φιλοσώματος et φιλήδονος vitavit apud Plutarchum conjungentes Ernst. p. 766. B. διττώτερα φαντάσματα φιλήδονων καὶ φιλοσωμάτων ἄνδρας καὶ γυναῖκας . . . distinguentes de Sanit. Tuenda p. 140. B. οἱ φιλήδονοι τὰς βασάνους σκαλαῖς μυστικαῖς ποιοῦσιν. οἱ φιλολόγοι λυγίζουσι, οἱ φιλαθληταὶ γυμνασιάρχους· οὗτοι δὲ τὴν φιλοσώματον καλλιστήριον γυναῖκα ποιεῖ. φιλήδονος ἐνὸς ποιεῖ καὶ ἁπλάστου, φιλήδονος καὶ φιλοκάλου σώφρονα καὶ κοσμίαν. Wyttenb.

[v] ἄλλαι] Non ad

οὕτως ὡς λέγεις. Ἆρ' οὖν, ἔφη, ὦ Σιμμία, οὐ καὶ ἡ ὀνο-
II. iii. 26. μαζομένη ἀνδρία[x] τοῖς οὕτω διακειμένοις μάλιστα προσή-
κει; Πάντως δή που, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ[y] ἡ[z] σωφροσύνη, ἣν
καὶ[y] οἱ πολλοὶ[a] ὀνομάζουσι σωφροσύνην,[b] τὸ περὶ τὰς
ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι ἀλλ' ὀλιγωρεῖν καὶ κοσμίως,

ἀνδρεία s.—[x] καὶ om Δ.—[z] ἡ om Φs.—[a] οἱ πολλοὶ καὶ Γ.—[b] σωφρόνην Δ.—[c] ἐθέ-

praeteritam hujusmodi hominis vitam refertur imperf. ἦν, sed hoc junctum cum vocula ἄρα ibi poni solet, ubi pro Latini sermonis usu praesens potius ἐστὶν expectes. Atque hoc loco οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος explicari possit, *non erat philosophus tum quum esse videbatur*, similisque adhiberi explicatio iis fere locis, ubi adest negatio οὐ, ut Aristoph. Av. 280. Τί τὸ τέρας τοῦτ' ἐστίν; οὐ σὺ μόνος ἄρ' ἦσθ' ἔποψ. Eurip. Hipp. 360. Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεός, Ἀλλ' εἴ τι μεῖζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ, Ἥ τήνδε κἀμὲ καὶ δόμους ἀπώλεσεν. Theogn. 519. Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίγνεται ἥδε, Πλουτεῖν τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος. Adde Hesiod. E. κ. H. 11. At non itidem Aristoph. Vesp. 451. Οὐκ ἀφήσεις οὐδὲ νυνί μ' ὦ κάκιστον θηρίον—Οὐδ' ἀναμνησθεὶς, ὅθ' εὗρόν—κλέπτοντά σε—Ἐξέδαρ' ἐδ—, σὺ δ' ἀχάριστος ἦσθ' ἄρα. Ni velis haec exponere: quum gratum te putarem, eras qualem te nunc geris, ingratus. 821. Ὦ δέσποθ' ἥρως, ὡς χαλεπὸς ἄρ' ἦσθ' ἰδεῖν, ubi sermo de re praesente. Eqq. 382. ἦν ἄρα κυρός γ' ὅτερα θερμότερα· καὶ λόγων ἐν πόλει τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστερα· καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἄρ' ἦν φαῦλον ὅδε. Pace 22. Οὐδὲν γὰρ ἔργον ἦν ἄρ' ἀθλιώτερον, Ἢ καθάρμ' μάττοντα παρέχειν ἐσθίειν. 566. Νὴ Δί', ἡ γὰρ σφύρα λαμπρὸν ἦν ἄρ' (sic recte pro ἂν Cod. Rav.) ἐξαπλισμένη, Αἵ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον. 819. Ὡς χαλεπὸν ἦν ἐλθεῖν ἄρ' εὐθὺ τῶν θεῶν. Soph. Œd. C. 150. ἔ, ἔ, ἀλαῶν ὀμμάτων ἄρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος, δυσαίων, μακραίων θ', ὡς ἐπεικάσαι. 1697. πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις. Philoctet. 978. Οἵ μοι, πέπραμαι, καπόλωλ'. ὃν ἦν ἄρα Ὀ ξυλλαβών με καπονοσφίσας ὅπλων. Eurip. Iph. A. 944. Ἐγὼ κάκιστος ἦν ἄρ' Ἀργείων ἀνὴρ, Ἐγὼ τὸ μηδὲν—Εἴπερ φονεύει τοὐμὸν ὄνομα σῷ πόσει, ubi temere Marcl. conjecit ἦν ἂν et deinde φονεύοι. Xenoph. Œcon. i. 20. ἀνωφελεῖς ἀνθρώπων ὁμιλίαι, αἳ προϊόντος τοῦ χρόνου καὶ αὐτοῖς τοῖς ἐξαπατηθεῖσι καταφανεῖς γίγνονται ὅτι λῖπα ἄρα ἦσαν ἡδοναῖς πεφιπεπεμμέναι. αἱ διακωλύουσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ὠφελίμων ἔργων κρατοῦσαι. Plat. de Rep. ii. p. 363. A. γνώσεται, ὅτι οὐκ εἶναι δίκαιον, ἀλλὰ δοκεῖν δεῖ ἀθλίειν, τὸ δὲ τοῦ Αἰσχύλου πολὺ ἦν ἄρα ὀρθότερον λέγειν κατὰ τοῦ ἀδίκου κ. τ. ἑ. Plura congessi, ut in re nondum, quod sciam, a quoquam animadversa; de singulis quidquid statuatur, illud certum puto, his locis omnibus praesens quoque poni potuisse; usurpari autem ἦν ἄρα pro ἐστὶν ibi fere ubi contra quam expectaverit aliquis, rem habere se reperit. Heind.

ἀμφότερα] Hoc ita dictum est, ut apud Homer. Il. γ'. 178. s. Οὗτός γ'—Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής. Fisch.

ἢ καὶ ἀμφότερα; Πάνυ γ', ἔφη] In his καὶ et γε debentur libro Par. Heind.

σωφροσύνην] Cf. de Legg. iv. p. 710. A. σωφροσύνην μοι δοκεῖ φράζειν, ὦ Μέγιλλε, δεῖν εἶναι τὴν ξυνεπομένην ὁ ξένος· ἦ γάρ; Ἀθ. Τὴν δημώδη γε, ὦ Κλεινία, καὶ οὐκ ἦν τις σεμνύνων ἂν λέγοι φρόνησιν, προσαναγκάζων εἶναι τὸ σωφρονεῖν. Ne vulgarem quidem, quam vulgus intelligat, σωφροσύνην (cf. §. 71.) in alio quoquam quam in philosophis reperiri ait; vulgi nullam esse. Heind.

τὸ περὶ] Stobaeus Eclog. Eth. v. p. 76. Gesn. locum hunc ita citat: ἄριστον δὲ τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι, ἀλλ' ὀλιγώρως ἔχειν καὶ κοσμίως: idem in c. 8. p. 98. Gesn. ubi Trincav. παρὰ τὰς ἐπιθ. μὴ ἐμπρῆσθαι. Fisch.

ἐπτοῆσθαι] Verbo πτοεῖσθαι significatur *summa cupiditas, maximum desiderium*, cujus signum fere est trepidatio, quia fere conjunctum est cum timore, ut assequaris, ut satis cito assequaris, rem petitam. Suid. Ἐπτοημένος· θαυμάζων. Sic infra (§. 131.) περὶ ἐκεῖνο πολὺν χρόνον ἐπτοημένη. et Sympos. §. 25. πτοίησις περὶ τὸ καλὸν, ut recte correxit pro ποίησις Abresch. Diluc. Thuc. p. 120. Legi de verbo πτοεῖσθαι possunt Gataker. ad Antonin. iv. 19. p. 104. Upton. ad Dionys. Halic. περὶ συνθ. 1. p. 7. Ernestius ad Callim. H. in Dian. 191. Fisch.

ἆρ' ἐν τούτοις μόνοις προσήκει τοῖς μάλιστα τοῦ σώματος ὀλιγωροῦσί τε καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ ζῶσιν; Ἀνάγκη, ἔφη. [§. 36.] Εἰ γὰρ ἐθέλεις,[c] ἦ δ' ὅς, ἐννοῆσαι τήν γε[d] τῶν ἄλλων ἀνδρίαν[e] τε καὶ σωφροσύνην, δόξει σοι[f] εἶναι ἄτοπος.[g] Πῶς δή,[h] ὦ Σώκρατες; Οἴσθα,[i] ἦ δ' ὅς, ὅτι τὸν θάνατον ἡγοῦνται πάντες οἱ ἄλλοι τῶν μεγάλων[j] κακῶν εἶναι;[k] Καὶ μάλα, ἔφη. Οὐκοῦν φόβῳ μείζονων κακῶν ὑπομένουσιν αὐτῶν οἱ ἀνδρεῖοι τὸν θάνατον, ὅταν ὑπομένωσιν; Ἔστι ταῦτα. Τῷ δειδίναι ἄρα καὶ δέει ἀνδρεῖοί εἰσι πάντες πλὴν οἱ φιλόσοφοι. καί τοι ἄτοπόν[l] γε δέει τινὰ[m] καὶ δειλίᾳ[o] ἀνδρεῖον εἶναι. Πάνυ μὲν οὖν. Τί δαί,[p] οἱ κόσμιοι αὐ-

λεις ΓCHI et pr Π : *ἐθελήσεις* cum °s corr Υ.—[d] *τε* ΧΔΠΥΣ.—[e] *ἀνδρίαν* Χ.—[f] *σοι* om Δ.—[g] *ἄτοπον* l.—[h] *δὲ* l.—[i] *ἦσθα* Ξ.—[j] *μεγάλων* ΧΠ : *μεγίστων* °s.—[k] *εἶναι* om pr Π.—[l] *ἄλογον*, in mg posito *ἄτοπον*, Χ.—[m] *τινὶ* pr Γ.—[n] *καὶ* ΧΓΔΞΠΦGis :

§. 36. *εἰ γὰρ ἐθέλεις κ. τ. λ.*] Qui in his maxime verbum *σωφροσύνην* a librario praefectum suspicabatur, non reputavit, hoc omisso, verborum *ἥν καὶ οἱ πολλοὶ ἀνομάζουσι* sensum hunc fore, *quam* (i. e. quod vocabulum) *vulgus quoque usurpat*. V. notat. ad Cratyl. §. 1. Heind.

ἐθέλεις] Sic Aug. et Tub. Stob. Gesn. et Iambl. pro vulgato *ἐθελήσεις*. Stob. Trincav. *ἐθέλῃς*, unde natum, quod vulgo legitur. Cratyl. §. 110. *ἐπεὶ εἰ ἐθέλεις δεῖ τὸν ἀριθμὸν ἐλθεῖν, πόθεν οἷοι τ' ἔξειν ὀνόματα ὅσα ἐνὶ ἑκάστῳ τῶν ἀριθμῶν ἐπονομάζειν* etc. Protag. §. 39. *εἰ γὰρ ἐθέλεις ἐννοῆσαι τὸ κολάζειν, ὃ Σώκρ. τοῖς ἀδικοῦσιν, τί ποτε δύναται, αὐτόθεν σε δηλόσει*—. Ibid. §. 81. *εἰ γὰρ ἐθέλοι τις Λακεδαιμονίων τῷ φαυλοτάτῳ συγγενέσθαι, τὰ μὲν πολλὰ ἐν τοῖς λόγοις εὑρήσει αὐτῶν φαῦλόν τινα φαινόμενον*, ubi Steph. male erat *ἐθέλοι*. Menon. p. 71. A. *εἰ γοῦν τινα ἐθέλεις οὕτως ἕρεσθαι τῶν ἐνθάδε, οἱόσδε ὅστις οὐ γελάσεται καὶ ἐρεῖ*—. Alcib. I. p. 122. B. *εἰ δ' αὖ ἐθέλοις εἰς πλούτου ἀναβλέψαι καὶ τρυφὰς καὶ ἑσθῆτας αἰσχυθείης ἂν ἐνὶ σαυτῷ* — ubi quae sequuntur *εἰ δ' αὖ ἐθελήσεις εἰς σωφροσύνην ἀναβλέψαι* etc. in his verbis ne *ἐθελήσεις* ortum sit ex vitioso *ἐθέλῃς εἰς*. Atque Lysid. §. 31. eandem hanc prae *εἰ γοῦν ἐθέλοιμεν ἐννοῆσαι τὸ ὑγιαῖνον σῶμα, οἵδεν ἰατρικὴν λέγειν*, ubi legitur in Ludd. *θέλοιμεν*. Heind.

τὴν τῶν ἄλλων ἀνδρίαν τε καὶ σωφροσύνην] Has scandalosa et vitiorum imitatrices virtutes poetica exagitavit Epicurus, cujus de hoc argumento doctrinam a Cicerone expositam de Finibus i. 10. 14. 15. ii. 14. 15. cum hac Socratis disputatione comparare, operae pretium est. Wyttenb.

μεγάλων] Recepi hanc scripturam e Tub. et Par. Stob. et Iambl. Edd. *μεγίστων*, idemque, omisso articulo, Aug. cui non convenit quod sequitur, *οὐκοῦν φόβῳ μείζονων κακῶν* etc. Heind.

εἶναι] Abest a Tub. et Rigalt. Iamblich. etiam a Stob. Trinc. ut Ficinus, *mortem unum ex maximis malis existimare*. Fischer.

ἄτοπόν γε] Stob. et Iambl. *ἄλογόν γε*. Ex iisdem et Aug. in proximis *δέει τινὰ* καὶ *δειλίᾳ* substitui *καὶ* pro *ἤ*, quod praeter Fischerum nemo tueri velit. Heind.

δειλίᾳ ἀνδρεῖον εἶναι] Spectavit huc Plutarch. Vit. Romul. p. 37. D. *ὁ δὲ* (scil. Romulus) *δουλείας φυγῇ παρούσης καὶ τιμωρίας ἐπιφερομένης, ἑκεῖνο τὸ τοῦ Πλάτωνος, ἀτεχνῶς ὑπὸ δίους ἀνδρεῖος γενόμενος*. Eodem pertinet Platonis disputatio I. cap. 1. p. 505. G. 508. F. G. vi. p. 628. F. Rep. iv. p. 449. A—G. *ὃ γὰρ ἔφαμεν τοῦ κρείττονος, καὶ ἦττον δήπου ἂν αὐτοῦ εἴη· καὶ ὁ ἧττον κρείττων*. Wyttenb.

κόσμιοι] *Homines moribus compositis, temperantiae et munditiei studiosi* §. 34. *κόσμιοι* et *ἀνδρεῖοι* junguntur. *Κόσμιος* et *αἰδήμων* Plato fuisse dicitur apud Laert. I. iii. Apud Stobaeum quoque Serm. v. p. 66. jungitur *βίῳ κοσμίῳ σωφρονι*. Gottl.

τῶν[q] οὐ ταὐτὸν τοῦτο[r] πεπόνθασιν; ἀκολασίᾳ τινὶ σώφρονές εἰσι; καί τοι φαμέν γέ που[s] ἀδύνατον εἶναι, ἀλλ' ὅμως αὐτοῖς συμβαίνει τούτῳ[t] ὅμοιον εἶναι[u] τὸ πάθος[v] τὸ περὶ ταύτην τὴν εὐήθη σωφροσύνην· φοβούμενοι γὰρ ἑτέρων ἡδονῶν στερηθῆναι καὶ ἐπιθυμοῦντες ἐκείνων, ἄλλων ἀπέχονται ὑπ' ἄλλων
II. iii. 27. κρατούμενοι.[w] καί τοι καλοῦσί[x] γε ἀκολασίαν τὸ ὑπὸ
I. 69. τῶν ἡδονῶν ἄρχεσθαι,[y] ἀλλ' ὅμως ξυμβαίνει[z] αὐτοῖς κρατουμένοις ὑφ'[a] ἡδονῶν[b] κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν. τοῦτο δ' ὅμοιόν ἐστιν ᾧ[c] νῦν δὴ ἐλέγετο,[d] τῷ τρόπον τινὰ δι' ἀκολασίαν αὐτοὺς σεσωφρονίσθαι.[e] Ἔοικε γάρ.[f] [§. 37.] Ὦ μακάριε Σιμμία, μὴ γὰρ οὐχ αὕτη[g] ἡ[h] ὀρθὴ πρὸς ἀρετὴν ἀλλαγή,[i] ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς καὶ λύπας πρὸς λύπας

ἡ °σ.—° δειλία om Φ.—ᵖ δὲ Γ.—ᵠ τούτων Φs.—ʳ τούτω L.—ˢ που om Π, supra γε ponit Χ.—ᵗ τοῦτο G et corr Γ.—ᵘ εἶναι om pr ΧΠ.—ᵛ πάθος τῷ corr ΧΓG.—ʷ κρατούμενοι ὑπ' ἄλλων ΔΦGs.—ˣ καίτοι γε L.—ʸ ἄρξεσθαι Δ.—ᶻ ξ. ΔΦGs et corr Χ.—ᵃ ὑπὸ τῶν L.—ᵇ ἡδονῆς pr Γ.—ᶜ ἃ Φ, ἃ s.—ᵈ διελέγετο L.—ᵉ σεσωφρονῆσθαι ΔΛCΕΗ, σεσωφρονεῖσθαι IL.—ᶠ γαρ add ΧΠΦGs.—ᵍ οὐκ αὐτὴ G.—ʰ ἢ om Χ.—ⁱ ἡ soli cum s ΔΞ et rc T.—ʲ ἀλλαγὴ add ΔΠΦCs. in G erasum nonnihil post ἀρε-

πεπόνθασιν· ἀκολασίᾳ] Vix dignum memoratu, quod a Turnebo editum in margine adscripsit Steph. καὶ ἀκολασίᾳ. §. 49. οἱ ἱρασταὶ—πάσχουσι τοῦτο· ἔγνωσάν τε τὴν λέραν etc. Politic. p. 291. B. καὶ γὰρ δὴ καὶ νῦν αὐτὸς τοῦτο ἔπαθον ἐξαίφνης· ἡμφιγνόησα κατιδὼν τὸν—χορόν. Aristoph. Vesp. 1459. καίτοι πολλοὶ ταῦτ' ἔπαθον· ξυνόντες γνώμαις ἑτέραν μετεβάλοντο τοὺς τρόπους. Conf. ad §. 50. Proximo που carent Tub. et Stob. Heind.

καίτοι—ἄρχεσθαι] Haec extant apud Stob. Eclog. Eth. c. 6. p. 78. Gesn. Fischer.

ἀλλ' ὅμως αὐτοῖς συμβ.] H. e. ἀλλ' ὅμως, ὃ αὐτοῖς συμβαίνει, τὸ πάθος τὸ περὶ ταύτην—σωφροσύνην τοῦτῳ ὅμοιόν ἐστι. Quum sententiam mox ita repetit: ὅμως συμβαίνει αὐτοῖς κρατουμένοις ὑφ' ἡδονῶν κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν. Τοῦτο δ' ὅμοιόν ἐστι etc. Scripturam in his dedi e Tub. Iambl. Ms. et Edd. Stob. vulgo post ὅμοιον insertam legitur εἶναι, tali sensu: *sed tamen accidit iis, ut huic similis sit inepta hujus temperantiae affectus.* Quod qui praferunt, omissum verbum sibi restituant. Heind.

κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν] Haec in Tub. non leguntur. Sed Iamblichi libri editi habent τῶν ἄλλων. Fischer.

κρατουμένοις ὑφ' ἡδονῶν, κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν] Concinna sententia figura utitur Plutarch. Alexandro p. 688. C. τοῦ κρατεῖν πέρας ἡμῖν ἐστὶ τὸ μὴ τὰ αὐτὰ ποιεῖν τοῖς κεκρατημένοις. Antonio p. 931. F. Aeneas Gaz. Theophr. p. 63. ὥσπερ εἰς ποταμὸν ἐμπεσόντες τῇ καὶ τῇ φέροιντο, κρατούμενοι μᾶλλον ἢ κρατοῦντες. Wyttenb.

§. 37. μὴ οὐχ αὕτη ἡ] Aliquid hic desiderari patet quisquam: quum tamen nihil desideretur, sed ellipsis sit illi similis quae occurrit paulo post, μὴ σκιαγραφία τὶς ἡ ἡ τοιαύτη ἀρετή. Occurrunt certe et alibi frequenter: pro loco autem exponere oportet, *Videndum ne*, vel *Animadvertendum ne*: aut *Cavendum ne*. Stallb.

μὴ οὐχ αὕτη ἡ ἡ ὀρθὴ πρὸς ἀρετὴν, ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς—καταλλάττεσθαι] *Vide ne haec non sit recta ad virtutem via, voluptates cum voluptatibus—commutare.* Sic omnes hoc, nec specie male; quippe vocis ὁδὸς usitata est ellipsis. Res tamen non *eam ad virtutem*, sed ipsam *virtutem* requirit; et ab auctore scriptum putem, ἡ ὀρθὴ ἀρετὴ, ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς κ. τ. λ. praesertim quum πρὸς ex sequentibus, et ἀρετὴν ex ἀρετὴ per proximam literam ἡ facile potuerit: qui est frequens librariis lapsus, ut osten-

καὶ Φόβον πρὸς Φόβον καταλλάττεσθαι, καὶ μείζω πρὸς ἐλάττω, ὥς τις νομίσματα, ἀλλ' ἢ[k] ἐκεῖνο μόνον τὸ νόμισμα ὀρθόν, ἀνοῦ οὗ[l] δεῖ ἅπαντα ταῦτα[m] καταλλάττεσθαι, Φρόνησις, καὶ τούτου μὲν πάντα καὶ μετὰ τούτου[n] ὠνούμενά τε καὶ πιπρασκόμενα τῷ ὄντι ᾖ, καὶ ἀνδρία[o] καὶ σω-

τὴν : Χ ἀλλὰ ἡ.—[k] εἰ Δ.—[l] ἀνθ' οὗ Γ, ἀνθ' ὅτου Φs et corr Π, ἂν ἧ οὗ G : ἀντὶ οὗ s.—[m] ἅπαντα ταῦτα ΑΠ, ταῦτα πάντα I : πάντα ταῦτα °s.—[n] τούτου Δ.—[o] ἀνδρία

dimus ad Plutarch. de Amicor. Multitud. p. 96. A. Verbum καταλλάττεσθαι in simili argumento fortitudinis posuit Aristot. Ethic. Nicomach. iii 9. ἕτοιμοι γὰρ οὗτοι πρὸς τοὺς κινδύνους, καὶ τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττονται. Aelian. Nat. An. viii. 1. θάνατον δὲ ὑπὲρ τῆς ἀνδρείας ἠλλάξατο. Wyttenb.

εἰ γὰρ σοι ἀρέσκει ἡ] Reposcavi voculam γὰρ s. l. aptissimam e Tub. Par. et Stob. ἡ ὀρθὴ sc. ὁδός, ut ἡ συντομωτάτη Xenoph. Cyrop. viii. 5. 13. ἡ εὐθεῖα Lucian. Hermot. 5. 4. et centies alias. Heind.

καὶ μείζω πρὸς ἐλάττω] *Omniumque summa permutare minoribus velut numismata*, quid magnus sit, quid minus, quaeritur, quae quaestio in virtutes non cadit. Sic mens quidem judicio optime habet haec καί, quod omnium in Edd. Stob. et Lambd. praebebat Fisch. Heind.

ἀλλ' ἢ ἐκεῖνο] Ita pro ἀλλ' ἡ, quod ex conjectura corrigi debebat, legendum videtur Porterus, scriptum exhibet Stob. Gron. unde recepit jam Fisch. In ipsa hac loci sententia, *vide ne haec sit non recta via ad virtutem, voluptates permutare voluptatibus — velut numismata, sed ne sit unum hoc rectum verumque numisma, quo haec omnia permutari debeant, sapientia*, egregie cohaerent omnia, nec deprehendit quisquam, quod a recta ratione ad verum *numisma* transit oratio, quam interpositae sint haec καταλλάττεσθαι — ἄλλῃ νομίσματα. Sed dubitationis tamen aliquid injecit librorum diversitas. Quippe apud Lambd. post verba πρὸς ἀρετὴν [incertum legitur ἀλλαγὴ, idemque in duobus Cantabr. Paris. comparet, atque inde natum videtur in Tub. ἀλλὰ ἡδονὰς, in Stob. Trinc. ἀλλ' ἀντὶ ἡδονάς. Glossatoris fortasse interpretamentum, nec tamen sic statim spernendum, donec scripturam loci plurium librorum firmet consensus. Unum in hoc ἡ ὀρθὴ πρὸς ἀρετὴν ἀλλαγὴ, *recta ad virtutem adhibiscendam permutatio*, offendit paullulum, quod opus statim post eadem verba καταλλάττεσθαι junctum alia tamen vi poni-

tur. Vulgatae lectioni suffragatur Ficinus: *ne haec haudquaquam recta sit ad virtutem via.* Heind.

νόμισμα ὀρθὸν] Hinc Philo Jud. de Somniis p. 1120. C. τὸ τῆς ψυχῆς νόμισμα, παιδείαν, ἐξιστάντες καὶ καπηλεύοντες οἰκείως ἀναλίσκουσιν. Wyttenb.

ἀντὶ οὗ δεῖ] Aug. οὗ δεῖ. certe scribendum ἀνθ' οὗ. Tum Tub. ἅπαντα ταῦτα. Heind.

καὶ τούτου μὲν πάντα καὶ μετὰ τούτου ὠνούμενα] Compositio non satis respondens sententiae disputationis; quippe ὠνούμενα ad τούτου, id est, ad φρονήσεως, referri nequit. Etenim, si quid eminus prudentia, prudentiam ut pretium pro cuncta re damus, quam rem emtam accipimus in locum prudentiae. Quod repugnat praecepto Socratis, jubentis prudentiam omni modo acquirere. Itaque hujusmodi vel collocatio, vel certe interpretatio, requiritur, quasi scriptum sit, καὶ τούτου μὲν πάντα τε πιπρασκόμενα καὶ μετὰ τούτου ὠνούμενα· i. e. *et si haec omnia venduntur, et cum hac* (i. e. prudenter) *omnia emuntur, tum vecors constat et fortitudo, et temperantia, et justitia, et summatim vera virtus, quae sine prudentia esse nequit.* Participia autem pro infinitivis accipienda; quod frequens esse jam ostenderunt Viger. et Hemsterhus. de Idiotism. p. 338. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 151. Wyttenb.

καὶ τούτου μὲν πάντα] *Vecorque ne quae hoc numismate emuntur venduntur-que, ea omnia sint re vera, tum fortitudo, tum temperantia, tum justitia, omninoque vera virtus sit cum sapientia conjuncta* etc. Verbum ὠνοῦσθαι passivo significatu ita est modestus vel potius inauditum, ut ob hoc ipsum de scripturae integritate magnopere dubitem. Jam quum Aug. sic scripta haec praebeat ὠνούμενά τε καὶ πιπρασκόμενα, a Platone profectum suspicor καὶ μετὰ τούτου ἃ ὠνούμενά τε καὶ πιπρασκόμενα, τῷ ὄντι ᾖ. In quibus μετὰ τούτου ἃ ὠνούμεθα positum pro ἃ μετὰ τούτου ὠνούμεθα. Vid.

φροσύνη καὶ δικαιοσύνη,[p] καὶ ξυλλήβδην ἀληθὴς ἀρετὴ ἦ[q] μετὰ φρονήσεως, καὶ[r] προσγιγνομένων καὶ ἀπογιγνομένων καὶ ἡδονῶν καὶ φόβων καὶ τῶν ἄλλων πάντων[s] τῶν τοιούτων· χωριζόμενα δὲ φρονήσεως καὶ[t] ἀλλαττόμενα[u] ἀντὶ

X.—[p] καὶ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη Δε.—[q] ἦ Heindorfius, ἡ ΠG, καὶ Δ: om [r]. —[r] καὶ om Δ.—[s] ἁπάντων Δ.—[t] καὶ om pr Π.—[u] ἀπαλλαττόμενα Δ.—[v] ἄλλων

not. ad §. 84. Heind.

ἀνδρεία καὶ σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη] Hic locus, opinor, est fundus distinctionis Ciceronianæ de virtute, quam l. i. Offic. 5. tanquam fundamentum omnis veræ honestatis posuit. 'Omne quod honestum est, id quatuor partium oritur ex aliqua: aut enim in perspicientia veri sollertiaque versatur, aut in hominum societate tuenda, tribuendoque suum cuique, et rerum contractarum fide: aut in animi excelsu atque invicti magnitudine ac robore: aut in omnium quæ fiunt, quæque dicuntur, ordine et modo, in quo inest modestia et temperantia.' Has virtutes h. l. vocat: *σωφροσύνην, δικαιοσύνην, ἀνδρείαν, φρόνησιν*. Commemorat et eas in Sympos. p. 189. it. in iv. Reip. p. 406. de Legg. i. p. 513. cf. et Laert. iii. 57. Gottl.

ξυλλήβδην] *Summatim*, hac ratione philosophis usitatum notavimus ad Plutarch. de Educ. Puer. p. 7. D. Wytt.

ἀληθὴς ἀρετὴ μετὰ φρονήσεως] Prudentiam quasi virtutum omnium summam et fundamentum in se continere similiter in Menone p. 88. statuit Socrates. Qua de re ita Aristoteles, Σωκράτης *τῇ μὲν ὀρθῶς ἐζήτει, τῇ δ' ἡμάρτανεν. ὅτι μὲν γὰρ φρονήσεις φετο εἶναι πάσας τὰς ἀρετὰς, ἡμάρτανεν· ὅτι δ' οὐκ ἄνευ φρονήσεως, καλῶς ἔλεγε*. Eth. Nicom. l. vi. 13. Forst.

ἀρετὴ ἦ] Necessarium ad justam sermonis structuram ἦ interposui e Tub. ubi ἡ scriptum. Utrumque forsan dederat Plato: *ἀρετὴ ἦ ἡ μετὰ φρ.* Heind.

χωριζόμενα δὲ φρονήσεως καὶ ἀλλαττόμενα] *Divjungere autem hæc a prudentia, et invicem commutare, vide ne sit adumbratio quædam virtutis*. Iterum participium pro infinitivo. Comparatione *σκιαγραφίας* item utitur Rep. ii. p. 424. F. *ἐπειδὴ τὸ δοκεῖν, ὃς δηλοῦσί μοι οἱ σοφοὶ, καὶ τὰν ἀλήθειαν βιᾶται, καὶ κύριον εὐδαιμονίας, ἐπὶ τοῦτο δὴ τρεπτέον ὅλως; πρόθυρα μὲν καὶ σχῆμα κύκλῳ περὶ ἐμαυτὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον· τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξότιπερ κερδαλέαν καὶ ποικίλην*. Numenius apud Euseb. P. E. xiv. p. 730. A. de Arcesilao, *ὑπὸ σκιαγραφίας τῶν λόγων παντοδαπὸς πεφαντασμένος*· Plutarch. adv. Epicur. p. 1091. D. *Πλάτων—ἀπηγόρευε τὰς λυπῶν καὶ πόνων ἀπαλλαγὰς ἡδονὰς μὴ νομίζειν, ἀλλ' οἷόν τινα σκιαγραφίαν ἢ μίξιν οἰκείου καὶ ἀλλοτρίου, καθάπερ λευκοῦ καὶ μέλανος*· Pompeio p. 635. D. *ἔλεγε τραγῳδίαις καὶ σκιαγραφίαις πεπολεμηκέναι βασιλικὰς τὸν Λούκουλλον*. Iamblich. Protrept. p. 52. *ὅπως κτήσεται ταύτην τὴν φρόνησιν, ἥτις γνώσεται τὴν ἀλήθειαν· γνοίη δ' ἄν τις αὐτὸ καὶ ἀπὸ τούτων εἰ θεωρήσειεν ὑπ' αὐγῆς* (leg. αὐγὰς ex codd. Memmiano et Regio.) *τὸν ἀνθρώπινον βίον· εὑρήσει γὰρ τὰ δοκοῦντα εἶναι μεγάλα τοῖς ἀνθρώποις πάντα ὄντα σκιαγραφίαν*. Sopater apud Stob. Flor. xliv. p. 313. *ἀπόδειξον δὲ σαυτὸν τῆς ἀρχῆς πρέποντα κόσμον, ἀλλὰ μὴ ταῖς ἔξωθεν καὶ ἐφημέροις σκιαγραφίαις καλλωπίζου*. Sext. Empir. Adv. Mathem. vii. 88. *Ἀνάξαρχον δὲ καὶ Μόνιμον, ὅτι σκιαγρυφίᾳ ἀπείκασαν τὰ ὄντα, τοῖς τε κατὰ ὕπνους ἢ μανίαν προσπίπτουσι ταῦτα ὁμοιάσθαι ὑπέλαβον*· ubi Fabricius perperam posuit *σκηνογραφίᾳ*, itemque in hoc Phædonis loco poni vult. Verbum *σκιαγραφεῖν* eodem sensu, *nimulandi vana specie veritatem*, aliquoties ponitur a Platone v. c. Rep. ix. p. 587. A. *ἡ τῶν ἄλλων ἡδονὴ πλὴν τῆς τοῦ φρονίμου, οὐδὲ καθαρὰ ἀλλ' ἐσκιαγραφημένη τις*· quod Plutarchus modo citatus dixit *σκιαγραφίαν* Ibidem Plato p. 583. C. *ἡδοναῖς ξυνεῖναι μεμιγμέναις λύπαις, εἰδώλοις τῆς ἀληθοῦς ἡδονῆς καὶ ἐσκιαγραφημέναις*. Leg. ii. p. 580. B. *ἐσκιαγραφημένα τὰ δίκαιά ἐστι καὶ ἄδικα*. Parmen. p. 71. E. *οἷον ἐσκιαγραφημένα, ἀποστάντι μὲν ἓν πάντα φαινόμενα—προελθόντι δέ γε πολλὰ καὶ ἕτερα*. Wytt.

χωριζόμενα δὲ φρον. καὶ ἀλλαττόμ.] In Tub. deest *καὶ*, neque expressit Ficinus: *sin autem a sapientia segregata invicem commutantur*. Heind.

ἀλλήλων,[v] μὴ σκιαγραφία τις ᾖ[w] ἡ τοιαύτη[x] ἀρετὴ καὶ τῷ ὄντι ἀνδραποδώδης τε καὶ οὐδὲν ὑγιὲς[y] οὐδ' ἀληθὲς ἔχῃ,[z] τὸ δ' ἀληθὲς τῷ ὄντι ᾖ κάθαρσίς[a] τις τῶν τοιούτων[b] πάντων,[c] καὶ ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ[d] δικαιοσύνη καὶ ἡ[e] ἀνδρία καὶ αὐτὴ[f] ἡ φρόνησις μὴ καθαρμός[g] τις[h] ᾖ. [§. 38.] Καὶ

pr Π.—[v] εἴη G.—[x] τοιαύτη C.—[y] ὑγιὲς εἶναι Α.—[z] ἔχουσα ΔΦGs et γρ Π, ἔχειν L.—[a] κάθαρσις ᾖ ΔΦLs et corr Α.—[b] ἁπάντων G.—[c] καὶ post πάντων om Δ.—[d] ἡ ante δικαιοσύνη om E.—[e] ἡ om Α.—[f] αὐτὴ ΑΓΑΠΦCGs, αὐτὴ δὲ Δ: αὖτη τ.—[g] καθαρισμὸς Δ.—[h] τι G.—[i] κινδυνεύουσι ΔG et pr Π, κινδυνεύσουσι Η: κινδυ-

μὴ σκιαγραφία κ. τ. λ.] Platonicæ dictionis γλαφυρότης melius et rotundius exprimi videtur per particulam *ne* quam per longiorem periphrasin. Cic. 'Ne fuerit hæc vir bonus.' Et καθαρμὸν verti *purgationem*, quo nomine Cicero utitur. Jam vero non videtur posse sine pulcherrimi loci ruina demi negatio μή. Loci nimirum istius hæc est sententia: Vult Plato docere quodnam sit verum virtutis fundamentum, quod ait esse Sapientiam, sine qua omnes virtutes politicæ sint meræ larvæ. Jam et illius quoque sapientiæ ἐντελέχειαν docet, videlicet Veritatem, quam omnium virtutum καθαρσιν esse affirmat ac proinde negat, politicas virtutes, videlicet Temperantiam, fortitudinem, ipsam denique civilem sapientiam esse καθαρμὸν, quam doctrinam illustrat variis in locis, Theæteto, Alcibiade primo, Timæo, Gorgia, 6. De Republ. 7. Epist. etc. Serran.

σκιαγραφία τις ᾖ] Eleganter a pictoribus et statuariis, qui adumbrant, transfert ad virtutem, quæ adumbrata est, si speciem quidem habet, nec tamen est. Cic. pro M. Cœl. (5.) 'habuit ille maximarum non expressa signa, sed adumbrata virtutum.' Tusc. Qu. iii. 2. 'consectatur nullam eminentem effigiem virtutis, sed adumbratam imaginem gloriæ.' Ipsamet virtutem adumbratam et Cicero *simulacrum virtutis* vocat. (Off. i. 15.) ex Platone, qui habet in Sympos. (190.) εἴδωλα ἀρετῆς. Εἴδωλον enim est factum, opponiturque τῷ ἀληθεῖ. Theæt. ζ. vii. p. 111. Fisch. ψευδῆ καὶ εἴδωλα περὶ πλείστου ποιεῖσθαι τοῦ ἀληθοῦς. Gottl.

καὶ οὐδὲν ὑγιὲς οὐδ' ἀληθὲς ἔχῃ] Tub. habet καὶ οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι οὐδ' ἀληθὲς ἔχει. Schol. γρ. καὶ οὐδ' ἀληθὲς ἔχουσα. Et præstat sane hoc ἔχουσα propter præcedens τε, ni aliud hic vitium delituisse ex scriptura Cod. Tub. suspicere. Heind.

τὸ δ' ἀληθὲς κ. τ. λ.] *Revera autem certo purgatio talium omnium, et temperantia, et justitia, et fortitudo: atque ipsa prudentia vide ne sit purgatio.* Nunc singula deinceps notemus. Primum, τὸ δ' ἀληθὲς, idem est quod κατὰ δὲ τὸ ἀληθὲς, *secundum veritatem.* Huic subjungitur τῷ ὄντι, ut supra §. 13. quod significat notum aliquid vel jam dictum, ad quod præsens disputatio referatur, scilicet κάθαρσιν supra dictam §. 14. de qua jam exposuimus. Olympiodori, mystica subtilitate distinguentis verba apponere, nil attinet. Melius et ad verborum fidem versio Sicula, *utique enim et certissime.* Deinde τῶν τοιούτων spectat ad proxime antecedens τῶν τοιούτων. Porro, animum virtutis studio, i. e. philosophia purgari, præceptum est et aliorum philosophorum, et in primis Platonis, non modo in Phædone dialogo proditum, sed per totam ejus doctrinam diffusum: et diserte pronunciatum in Theæt. p. 128. D. F. Sophist. p. 153. A. Gorg. p. 512. Rep. vii. 488. A. Hinc sæpe καθαρτικαὶ virtutes ac disciplinæ, non modo apud Platonicos, sed et Aristotelem Poet. 10. et Politic. viii. 7. Denique solemnem hanc virtutis in quatuor istas partes distributionem Plato subinde tradit, veluti Rep. iv. p. 449. Leg. i. p. 567. D. et alibi, et apud Diog. Laert. iii. 80. sumtam ex Pythagoreorum doctrina, ut apparet in eorum fragmentis apud Stob. Flor. i. v. c. Theagis p. 8. Metopi p. 7. Miniæ p. 8. Sumsit indidem Aristoteles, dissentiens tamen a Platonis ratione: quam postea sibi asseruerunt et celebrarunt Stoici, quos secutus est Cicero de Officiis, de Finibus, et alibi. Cæterum pro αὐτὴ recepimus αὐτὴ, ut jam Fischerus posuerat ex Stob. Iambl. Fic. secutus Forsterum accedunt Vind. A B C. versio Sicula. Wyt.

καὶ αὐτὴ ἡ φρόν.] Sic Iambl. Stob. et Fic. vertens *ipsa prudentia.* Vulgo αὖτη. Heind.

II. §. 38. κινδυνεύουσι[i] καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες οὐ φαῦλοί τινες[j] εἶναι, ἀλλὰ τῷ ὄντι πάλαι αἰνίττεσθαι ὅτι ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς Ἅιδου ἀφίκηται, ἐν[k] βορβόρῳ κείσεται, ὁ δὲ κεκαθαρμένος τε[l] καὶ τετελεσμένος

κείσει Ε s.—[j] τινες om pr ΧΠ.—[k] ἐν om s.—[l] τε om ΦΕs.—[m] θεὸν Δ.—[n] δὴ Es

καθαρμός τις] καθαρμὸς erat prima pars *μυήσεως, initiationis*, liebatque ad Ilissum flumen, ita ut initiandus, in pelle victimæ Jovi immolatæ a daducho collocatus, aqua adspergeretur. V. Theo Smyrn. Μαθημ. Πλατ. c. 1. p. 18. et Meurs. Eleusin. c. 7. p. 18. Ceterum pertinet ad hunc locum Scholion Olympiodori a Casaubono Exercitatt. Antibar. p. 392. editum: *ἐν τοῖς ἱεροῖς ἠγοῦντο μὲν αἱ πάνδημοι καθάρσεις· εἶτα ἐπὶ ταύταις αἱ ἀπορρητότεραι· μετὰ ταύτας συστάσεις· καὶ ἐπὶ ταύταις μυήσεις· ἐν τέλει δ' ἐποπτεῖαι. Ἀναλογοῦσιν αἱ ἠθικαὶ τε καὶ πολιτικαὶ ἀρεταὶ τοῖς ἐμφανίσι καθαρμοῖς· αἱ δὲ καθαρτικαί, ὅσαι ἀποσκευάζονται πάντα τὰ ἐκτὸς, τοῖς ἀπορρητοτέροις· αἱ δὲ περὶ τὰ νοητὰ θεωρητικαὶ ἐνέργειαι ταῖς συστάσεσιν· αἱ δὲ τούτων συναιρέσεις εἰς τὸ ἀμέριστον ταῖς μυήσεσιν· αἱ δὲ ἁπλαῖ τῶν ἁπλῶν εἰδῶν αὐτοψίαι ταῖς ἐποπτείαις.* Fischl.

§. 38. καὶ κινδυνεύουσι] Sic Par. et Stob. (a quo scriptum *ὡς κινδυνεύουσι*.) Vulgo *κινδυνεύουσι*, quod quamvis recte pendeat a præced. *μὴ*, vereor tamen ut recte dicatur *μὴ κινδυνεύῃ τοῦτο ἀληθὲς εἶναι*, vide ne *fortasse* hoc verum sit. Heind.

κινδυνεύουσι] Hæc nobis esse suspecta videntur. Nam neque ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ita potest pendere conjunctivus, ut referatur, quæ est quorundam opinio, ad præcedentem particulam *μὴ*, quoniam repugnat orationis series: nec Stobæi lectio, *ὡς κινδυνεύουσι*, satis placet, cum sequens infinitivus *εἶναι* non habeat unde pendent. Quapropter forte legi debet aut καὶ τοι *κινδυνεύουσι*, aut, quod melius est, κἂν *κινδυνεύωσι*. Zeun.

καὶ οἱ τὰς τελ. ἡ. οὗτοι καταστ.] Hæc laudantur a Clemente Alexandr. Strom. iii. p. 433. sed ita, ut post *τελετὰς* in editis quidem libris addita legatur particula *δέ*. male. Fischl.

οὗτοι] H. l. est *noti illi*. V. Boeckh. in Plat. Min. p. 55. Aristoph. Ran. 429. Καὶ Καλλίαν *γέ φασι Τοῦτον τὸν Ἱππόβιον Κίσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον*, ubi glossa in Cod. *τοῦτον* expl. *ὃν πάντες ἴσασι δηλονότι*. Conf. Wolf. ad Demosth. Leptin. §. 63. p. 295. et de eodem usu pronominis *hic* Bentl. ad Terent. Adelph. v. 8. 23. Heind.

καταστήσαντες] Eurip. Bacch. 21. Κἀκεῖ *χορεύσας καὶ καταστήσας ἐμὰς Τελετὰς— ἐς τήνδε— ἦλθον— πόλιν*. Similiter *οἱ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας καταστήσαντες* Isocrat. Paneg. init.—Statim post τινὲς abest a Tub. et Edd. Stob. Heind.

ἀμύητος] Apud Suidam, qui v. Πλάτων hunc locum usque ad verba *μετὰ θεῶν οἰκήσει* laudat, est *ὁ μὲν ἀτέλεστος καὶ ἀκάθαρτος— ἀμυούμενος· τετελεσμένος καὶ κεκαθαρμένος ἐκεῖ μεταχωρήσας*. Sed scriptura librorum Theodoreti Θ. Π. i. p. 19. a scriptura librorum Platonis nihil discrepat. Fischl.

βορβόρῳ] Apud Aristoph. Ran. 146. Baccho ad inferos eunte, Xanthias comes ait, se videre *σκότος καὶ βόρβορον*. Gottl.

ἐν βορβόρῳ κείσεται] Orphicum dictum multi post Platonem vel memorarant vel imitati sunt: quos annotavimus ad Plutarchi Fragm. de Anima, libro de S. N. V. subjectum p. 137. quibus addatur Theodoret. Serm. i. p. 483. C. Suid. in Πλάτων, et in Lactantio Inst. Div. vii. 7. animadvertatur error, a quo pro Platone vel alio ponitur Zeno Stoicus, qui hoc dictum celebraverit. Wytt.

ἐν βορβόρῳ κείσεται] Hymn. in Cerer. 485. Ὄλβιος, *ὃς τάδ' ὑπέπλων ἐπιχθονίων ἀνθρώπων· Ὅς δ' ἀτελὴς, ἱερῶν δ' ἀμμορος, οὔποθ' ὁμοίων Αἶσαν ἔχει, φθίμενός περ, ὑπὸ ζόφῳ εὐρώεντι*, ubi Platonis hunc locum proferens Ruhnkenius laudavit Meurs. Eleusin. c. 18. et Casaub. Exerc. xvi. adv. Baron. p. 546. Ab Orpheo, id est, ex Orphicorum disciplina, sumpta hæc esse, auctor est Olympiod. cujus Scholion legitur in Fragm. Orph. p. 509. Herm. *διόπερ καὶ παραδεῖ ἔπος Ὀρφικὸν τὸ λέγον, ὅτι ὅστις δ' ἡμῶν ἀτέλεστος, ὅσπερ ἐν βορβόρῳ κείσεται ἐν ᾅδου*. Plato de Rep. ii. p. 363. D. *Μουσαίου—καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ—τοὺς ἀνοσίους καὶ ἀδίκους εἰς πηλόν τινα κατορύττουσιν ἐν ᾅδου* et ibid. deinde pag. seq.

ἐκεῖσε ἀφικόμενος μετὰ θεῶν[m] οἰκήσει. εἰσὶ γὰρ δή, φασὶν[n] οἱ περὶ τὰς τελετάς, ναρθηκοφόροι μὲν πολλοί, βάκχοι δέ τε[o] παῦροι·[p] οὗτοι δ' εἰσὶ κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν οὐκ ἄλλοι ἢ οἱ πεφιλοσοφηκότες ὀρθῶς. ὧν δὴ καὶ ἐγὼ[q] κατά γε[r] τὸ δυνατὸν οὐδὲν ἀπέλιπον ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ παντὶ τρόπῳ προὐ-

φασιν ΔΠfs et rc G.—[n] γε s, om L.—[o] παῦροι δέ τε βάκχοι s.—[q] ἐγὼ ΧΠ: ἔγωγε

E. Βίβλων ὅμαδον παρίχονται (οἱ μάντεις: Μουσαίου καὶ Ὀρφέως—καθ' ἃς θυηπολοῦσι τελοῦντες—ἀπ ἔρα λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων διὰ θυσιῶν καὶ παιδιᾶς ἰβακῶν εἰσὶ μὲν ἔτι ζῶσιν, εἰσὶ δὲ καὶ τελευτήσασιν, ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσιν, αἳ τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀπολύουσιν ἡμᾶς· μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει. Inde Diog. Cynicus apud Laert. vi. 39. γελοῖον εἰ Ἀγησίλαος μὲν καὶ Ἐπαμινώνδας ἐν τῷ Βορβόρῳ διάξουσιν, εὐτελεῖς δέ τινες μεμυημένοι ἐν ταῖς μακάρων νήσοις ἔσονται. Conf. Wyttenb. ad Plut. Fragm. post librum de S. N. V. p. 137. Brodaeus ad Crinag. Epigr. Anthol. p. 56.—οἰκήσει Stob. οἰκήσεται. Heind.

ὁ δὲ κεκαθαρμένος—μετὰ θεῶν οἰκήσει] De felicitate initiatorum multa leguntur apud veteres. Sophocles apud Plutarch. de Aud. Poet. c. 4. ὡς τριτόλβιοι Κεῖνοι βροτῶν, οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη Μολὼν' εἰς ᾅδου. Adde Aristoph. Ran. 346. Æsch. in Aristech. §. 20. Cur hæc τέλη mystica dicta sint v. Cic. Verr. v. 72. Gierig.

φασὶν οἱ περὶ τὰς τελετὰς] Includenda parenthesi censui hæc verba quod proverbium hoc τοῖς περὶ τὰς τελετὰς familiare fuisse verisimile sit: at vero οἱ περὶ τὰς τελετὰς cum ναρθηκοφόροι non apte jungatur: præsertim quum in versu proverbiali eius constante numeris nulla τελετῶν mentio fiat cum voce ναρθηκοφόροι. Fiat enim hic, Πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, βάκχοι δέ γε παῦροι, vel δέ τε παῦροι: aut παῦροι δέ τε βάκχοι. Steph.

φασὶν] Tub. Stob. et Iambl. ἃς φασιν. Heind.

ναρθηκοφόροι] E Platone Pollux x. 177. v. Casaubonus de Satyr. p. 57. et Salmasius Hyl. Iatric. p. 5. Clemens quidem Alexandrinus contulit istud Orphei carmen cum voce Christi (Matth. xx. 16. xxii. 14.): Πολλοὶ εἰσὶ κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί. Fischer.

ναρθηκοφόροι μὲν πολλοί, βάκχοι δέ γε παῦροι] Olympiodorus p. 24. ναρθηξοὶ ἔφησι Ὀρφικὸν τὸ λέγον, ὅτι, ὅστις δ' ἡμῶν ἀτέλεστος, ὅστερ ἐν βορβόρῳ κείσεται· τελετὴ γάρ ἐστι ἡ τῶν ἀρετῶν βακχεία· καὶ φησι· Πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάκχοι· ναρθηκοφόρους, οὐ μὴν βάκχους τοὺς πολιτικοὺς καλῶν· ναρθηκοφόρους δὲ βάκχους, τοὺς καθαρτικούς. Versus Orphicus proverbii instar habet. Videantur Zenob. v. 77. Erasm. Adag. p. 1668. Antholog. Gr. i. 3. 6. Clemens Alex. Strom. i. p. 315. C. et v. p. 554. A. Theodor. Serm. xii. p. 668. B. Marinus Vita Procli p. 52. Wytt.

βάκχοι] Schol. Aristoph. Equit. 406. βάκχον οὐ τὸν Διόνυσον ἐκάλουν μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς τελοῦντας τὰ ὄργια βάκχους ἐκάλουν. Casaub. de Satyr. Poes. i. p. 57. 'Proprie βάκχοι sunt orgiastæ et ministri. Clem. Alex. Διόνυσον Μαινόλην ὀργιάζουσι βάκχοι. Orpheus in hymno Sileni Ναΐσι καὶ βάκχοις ἡγούμενε κιττοφόροισι. Sic accipiendum in proverbio, πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάκχοι. In Dionysiacis solennibus, puta in phallagogiis, sacris trietericiis, Iacchi exagoge, similibusve pompis multi arrepto thyrso aut ferula προσκαίρους se præbebant Liberi patris orgiastas: nec solum viri, sed etiam honestæ matronæ ac virgines. Lege Diodorum Sic. libro iii. 73. sed hi θυροφόροι aut ναρθηκοφόροι solum appellabantur: at qui orgia jugiter et legitime curabant neque a suscepto ministerio recedebant, hi non solum narthecophori dicebantur, sed ναρθηκοφόροι βάκχοι etc.' Heind.

δέ γε] In ipso versu recte scriptum δέ τε; h. l. ubi versum dissolvit Plato, unice verum puto, quod est in Tub. et Ald. atque inde in Edd. vulgatis, δέ γε, quum δέ τε exhibeant Aug. Bas. 2. aliique, qui hæc laudant, scriptores. Heind.

κατά γε τὸ δ.] Ita Tub. et Clem. Alex. Ceteri libri γε non habent. Aristoph. Eccl. 70. Νὴ τὴν Ἑκάτην, καλόν γ' ἔγωγε τοῦτο νί, ut vere δὴ hb. Rav. Forsteri autem in his suspicionem conjectantis ἀνελιπόμην recte elevavit Fischerus, verba οὐδὲν ἀπέλιπον respondere monens verbis παντὶ τρόπῳ προὐμήθην, genit. ὧν co-

θυμήθην[s] γενέσθαι. εἰ δὲ ὀρθῶς προὐθυμήθην καί τι' ἠνυσάμην,[u] ἐκεῖσε ἐλθόντες τὸ σαφὲς[v] εἰσόμεθα,[w] ἐὰν[x] θεὸς ἐθέλῃ, ὀλίγον[y] ὕστερον, ὡς ἐμοὶ[z] δοκεῖ.

§. 39. Ταῦτ' οὖν ἐγώ, ἔφη, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, ἀπολογοῦμαι, ὡς εἰκότως ὑμᾶς τε ἀπολείπων[a] καὶ τοὺς ἐνθάδε δεσπότας οὐ χαλεπῶς φέρω οὐδ' ἀγαναπτῶ, ἡγούμενος κἀκεῖ οὐδὲν ἧττον ἢ[b] ἐνθάδε δεσπόταις τε ἀγαθοῖς ἐντεύξεσθαι καὶ ἑταίροις·[c] τοῖς δὲ πολλοῖς ἀπιστίαν παρέχει. εἴ τι οὖν ὑμῖν πιθανώτερός εἰμι ἐν τῇ ἀπολογίᾳ ἢ τοῖς Ἀθηναίων δικασταῖς, εὖ ἂν ἔχοι.

[s] γε add ΧΔΠΦGs.—[t] προυθυμούμην τ: προυθ.... ὀρθῶς om s.—[u] καί τι καὶ τε Γ.—[v] ἠνυσάμην cod. Aug. ἠνύσαμεν [s].—[w] εἰσόμεθα τὸ σαφὲς ἐκεῖσε ἐλθόντες Φ.—[x] οἰσόμεθα l.—[x] ἂν Χ.—[y] ὀλίγῳ Φs.—[z] ἐμοιγε Φ.—[a] ἀπολιπὼν ΧΠ: ἀπολείπω τ.—[b] ἢ om Δ.—[c] ἑτέροις Δ, ἑτεροις Χ.—[d] δὲ Δ.—[e] ἐμοιγε δοκεῖ ΧΠ, δοκεῖ al

hæretre cum infinit. γενέσθαι. Sensus est: *quorum unus ut fierem, nihil, quantum in me fuit, in vita intentatum reliqui, sed omnibus modis studui.* οὐδὲν ἀπολείπειν est *nihil reliqui facere*, omnia experiri. Sic προθυμίας οὐδὲν ἀπολείπων Menon. p. 77. A. Heind.

προυθυμούμην] Præferem προυθυμήθην, quod omnes Vindob. et Veneti dant. Wytt.

προὐθυμήθην] Ita pro vulgato προθυμούμην ex Aug. Tub. et Clem. Alex. in ordinem cum Fischero recepi. Heind.

καί τι ἠνυσάμην] Absone Edd. post προὐθυμήθην exhibent multitudinis numero ἠνύσαμεν. Verum ἠνυσάμην unus præstat Aug. Cf. Aristoph. Plut. 196. Κἂν ταῦτ' ἀνύσηται, τετταράκοντα βούλεται. Æsch. Prom. 706. Τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα Κούφως. Soph. Trach. 996. οἷαν ἀνθ' οἵων θυσιῶν ἐπί μοι μελέῳ χάριν ἠνύσω, ubi invitis libris Brunckius edidit ἤνυσας, eorum immemor quæ ipse scripserat ad Eurip. Bacch. 131. Theocrit. xviii. 16. ἀγαθός τις ἐπέπαρεν ἐρχομένῳ τοι—ὡς ἀνύσαιο, ubi vid. Valckenar. Heind. At ipse cum sociis hoc effecerat, et sequitur ἐλθόντες, quod non potuerit dici, nisi pluralis præcessisset. Beck.

ἐκεῖσε ἐλθόντες τὸ σαφὲς εἰσόμεθα] Olympiodorus p. 25. Οὐχ ὅτι ἠγνόει ὁ Σωκράτης καὶ διστάζων ταῦτα λέγει, ἀλλὰ τοῦτο διὰ φιλόσοφον εὐλάβειαν· φορτικὸν γὰρ τὸ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν· οὕτω δὴ καὶ ἀνωτέρω ἔλεγεν, ὅτι παρὰ δεσπόταις ἀγαθοὺς ἄπειμι, ἀκριβῶς οἶδα· εἰ δὲ παρ' ἀνδράσιν ἀγαθοῖς, οὔπω δῆλον. Τινὲς δέ φασιν, ὅτι ἀμφιβάλλει ὁ Πλάτων εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχή, διὸ ταῦτα λέγει ὁ Σωκράτης. Ὁ δέ γε φιλόσοφος Ἀμμώνιος μονόβιβλον ἔγραψεν εἰς τὸ χωρίον ἀπολογούμενος ὑπὲρ αὐτοῦ. Πῶς δὲ ἀμφιβάλλει ὁ ἐφεξῆς δι' ἀῤῥαγῶν τὴν ψυχὴν δεικνὺς ἀΐδιον, καὶ ὁ ἀλλαχοῦ εἰπών, ὅτι δεῖ ἀδαμαντίνοις δεσμοῖς ταῦτα ἔχοντα κατιέναι εἰς ᾅδου. Conferenda sunt hæc cum supra allatis ad §. 13. Novum est, quod hinc discimus, Ammonium in hunc Platonici Phædonis locum singulare scriptum composuisse. Neque vero mutandum ἀῤῥαγῶν, *per infragilia, inconcussa, argumenta*, quod mutare tentabat Forster legendo ἀναργῶν pro ἀῤῥαγῶν (sic). Wytt.

§. 39. ἀπολείπω] Sic unus, ut videtur, Stephanus dedit; omnes enim alii Forstero et Fischero consulti habent ἀπολείπων, quod vel constructio loci postulat. Et sic quoque Vind. A B C D E F G H. Venet. A B. et versio Sicula. Wytt.

ἀπολείπων] Operarum vitio, opinor, non Steph. Ed. ἀπολείπω. Participium habent cum Aug. et Tub. veteres Edd. idque ipsa sermonis structura requirit. Sensus est: *Hanc igitur ego defensionem affero, quam recte et convenienter, dum et vos et qui hic sunt dominos relinquo, id non ægre feram neque indigner* etc. Heind.

κἀκεῖ] Sic pro καὶ ἐκεῖ Tub.—τοῖς δὲ πολλοῖς ἀπ. παρ. *quod tamen vulgo*

Εἰπόντος δὴ[d] τοῦ Σωκράτους ταῦτα ὑπολαβὼν ὁ Κέβης §. 16. W.
ἔφη [c]Ὦ Σώκρατες, τὰ μὲν ἄλλα δοκεῖ ἐμοιγε[e] καλῶς λέ- 11. iii. 29.
γεσθαι, τὰ δὲ περὶ τῆς ψυχῆς πολλὴν ἀπιστίαν παρέχει 1. 70.
τοῖς ἀνθρώποις, μὴ ἐπειδὰν ἀπαλλαγῇ τοῦ σώματος οὐδα-
μοῦ[f] ἔτι ᾖ, ἀλλ' ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ διαφθείρηταί τε[g] καὶ
ἀπολλύηται[h] ᾗ ἂν[i] ἄνθρωπος[j] ἀποθάνῃ,[k] εὐθὺς[l] ἀπαλλατ-
τομένη τοῦ σώματος, καὶ ἐκβαίνουσα, ὥς περ πνεῦμα ἢ
καπνὸς διασκεδασθεῖσα,[m] οἴχηται διαπτομένη[n] καὶ οὐδὲν
ἔτι οὐδαμοῦ ᾖ, ἐπεὶ εἴ περ εἴη που αὐτὴ[o] καθ' ἑαυτὴν ξυν-
ηθροισμένη[p] καὶ ἀπηλλαγμένη τούτων τῶν κακῶν ὧν σὺ νῦν
δὴ[q] διῆλθες, πολλὴ ἂν ἐλπὶς εἴη καὶ καλή,[r] ὦ Σώκρατες,
ὡς ἀληθῆ ἐστὶν ἃ σὺ λέγεις. [§. 40.] Ἀλλὰ τοῦτο δή
ἴσως[s] οὐκ ὀλίγης παραμυθίας δεῖται καὶ πίστεως, ὡς ἔστι

ἐμοὶ Φ.—[c] οὐδαμοῦ..σώματος om Ι.—[d] τι Λ.—[e] ἀπολύηται ΣΦ, ἀπόλλυται pr Γ.—[f] ἂν om pr Π.—[g] ἄνθρωπος Π: ὁ ἄνθρωπος [a]ς.—[h] ἀποθνήσκει pr ΑΠ, ἀποθνήσκῃ cett.—[i] εὐθὺς om ε.—[m] διασκευασθεῖσα ΑΙ.—[n] διαπτομένη ΑΓΑΠCΕΙε, διαπταμένη G, διαπαμένη Φ, διαττομένη HL: διαπταμένη τ.—[o] αὐτὴν Χ.—[p] ξ. ΔΓΑΞΥΦCGHI La.—[q] δὴ add Χ.—[r] καὶ καλὴ om pr Γ.—[s] δὴ σαφῶς ἴσως ΠΦε.—[t] τι Ε.—[u] ἡ add

incredibile est. παρίχει sc. αὐτὸ ς. τὸ πρᾶγμα. Vid. not. ad Gorg. §. 72. Heind.

εἰπόντος δὴ τοῦ Σωκράτους—περὶ αὐτῶν] Habet Stobaeus Eclog. Phys. p. 94. Wytt.

ἐμοιγε δοκεῖ] Ita Tub. Par. et Stob. Vulgo *δοκεῖ ἐμοιγε.*—Mox Tub. *ἀποθνήσκῃ* pro *ἀποθάνῃ.* Heind.

εὐθὺς] Videri possit legendum *καὶ εὐθύς*, ut jam Zeunius p. 118. suspicatus est. Certe Ficinus vertit, *statimque sejuncta a corpore.* Fischer.

εὐθὺς ἀπαλλατ.] *Statim ut discedit a corpore.* Haec jungenda praecedentibus, illa καὶ ἐκβαίνουσα etc. aliud incipunt periodi membrum. Heind.

ὥσπερ πνεῦμα ἢ καπνὸς διασκεδασθεῖσα οἴχηται ἀποπταμένη] Eadem comparatio repetitur §. 24. 25. 34. a nobis tractata est ad Plutarch. de S. N. V. p. 560. C. edit. vet. p. 80.) Quibus addantur Homeri Il. V. 100. *ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἠΰτε καπνὸς ὀλέκτο τετριγυῖα*, Epicuri in Epist. ad Herodotum apud Diog. L. x. 65. Versum a Plutarcho citatum de Isid. et Osir. p. 360. C. Empedocli esse, testatur Sext. Empiric. adv. Mathem. vii. 123. Wytt.

διαπτομένη] In Aug. repertum hoc est Ἀττικώτερον pratuli vulgato διαπτα-

μένη. Heind.

οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ᾖ] *Nil amplius usquam sit, omnino nihil sit, funditus perierit.* Dicitur et infra §. 34. et in consuetudine pro *nullo loco*, nullo in *numero esse*: quod attigit Ruhnk. ad Xenoph. Mem. Socr. i. 2. 52. laudans Eurip. Iph. T. 115. *θεοὶ δ' εἰσὶν οὐδὲν οὐδαμοῦ* cui addatur Demosth. Pro Corona p. 357. C. *ὑμῶν δὲ οὐδεὶς ἦν οὐδαμοῦ* ubi tamen alia quadam ratione est, *nemo vero vestrum ullo in numero erat.* Similiter apud Plutarch. in Demosth. p. 852. C. *οὐδὲν οὐδαμοῦ χείρων ἦσθα τοῦ Ἐφιάλτου* ubi Palatini codd. duo et Mosq. dant *μηδαμῆ.* Apud philosophos item conjunctim et separatim dicuntur, pro *οὐκ εἶναι*, quandoquidem *esse* et *nusquam esse* repugnant. A Graeco exemplo ducta sunt Latina: Ciceronis de Senect. 22. 'Nolite arbitrari, o mihi carissimi filii, me, cum a vobis discessero, nusquam aut nullum fore' nam in Xenoph. Cyrop. viii. p. 236. D. nude positum est, *ὡς οὐδὲν ἔσομαι ἐγὼ ἔτι.* Plauti Cistell. iv. 2. 18. 'Nulla est, neque ego sum usquam; perdita perdidit me.' Wytt.

ὧν σὺ νῦν διῆλθες] Malim *ὧν σ. νῦν δὴ διῆλ.* cum Fischero. Heind.

§. 40. *παραμυθίας δεῖται*] *Consolatione*

τε' ἡ[n] ψυχὴ ἀποθανόντος τοῦ ἀνθρώπου καί τινα δύναμιν ἔχει καὶ φρόνησιν. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις, ὦ Σωκράτης, ὦ Κέβης. ἀλλὰ τί δὴ ποιῶμεν; ἢ περὶ αὐτῶν τούτων[v] βούλει διαμυθολογῶμεν, εἴτε εἰκὸς οὕτως ἔχειν εἴτε μή;[w] Ἐγωγ' οὖν, ἔφη ὁ[x] Κέβης, ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι ἥν τινα[y] δόξαν ἔχεις[z] περὶ αὐτῶν. Οὔκουν[a] γ' ἂν οἶμαι, ἦ δ' ὃς ὁ Σωκράτης, εἰπεῖν τινὰ νῦν ἀκούσαντα, οὐδ' εἰ κωμῳδοποιὸς[b] εἴη, ὡς ἀδο-

ΑΔΠΦCGs.—[v] τοῦτο Δ —[w] ἢ μή Φ.—[x] δ L.—[y] ἥντινα pr Γ.—[z] ἴσχης pr Γ.—[a] οὔκουν Δ.—[b] κωμῳδιποιοὶς ΑΔΕΠΤCH et corr Λ.—[c] δοκεῖ χρὴ ΑΔΠΦCEGHIs,

opus habet: ut item a Latinis *consolatio timoris*, ratio, qua timor ex animo eximitur et vanus esse ostenditur. Græcum παραμυθία non solum est consolatio animi, sed etiam judicii confirmatio, qua sententia difficilis et incredibilis ad probabilitatem explicatur. Sic sæpe Plutarch. v. c. De Pyth. Orac. p. 395. F. *οὐ παντάπασιν ἀπορήσομεν ἀτυφῆς καὶ παραμυθίας πρὸς τὴν ἀπορίαν.* Defect. Orac. p. 428. E. *τοῦτο μὲν ἔστω παραμυθία τοῦ θαυμάζοντος*—. De Vultu in Orbe Lunæ p. 929. F. *ὁ δὲ ἰσχυρότατόν ἐστι τῶν ἀντιπιπτόντων, πότερον ἔτυχε τινὸς παραμυθίας, ἢ παρῆλθεν ἡμῶν τὸν ἀταῖρον.* De Animi Procreat. In Plat. Timæo, p. 1012. B. hoc argumentum sit propter difficultatem, *τὸν λόγον τοῦτον οὔτε ἄλλως εὐμεταχείριστον ὄντα, καὶ διὰ τὸ τοῖς πλείστοις τῶν ἀπὸ Πλάτωνος ὑπεναντιοῦσθαι δεδιέναι παραμυθίας.* Adv. Colotem p. 1123. E. Longin. de Subl. iv. fin. p. 12. Simplic. in Aristot. de Cœlo p. 101. a. l. 14. Wyttenb.

παραμυθίας] H. l. est *persuasio*. Cf. Plutarch. de Anim. Procr. p. 1014. A. *πρῶτον ἦν ἔχω περὶ τούτων διάνοιαν ἐκθήσομαι πιστεύομενος τῷ εἰκότι καὶ παραμυθούμενος ὡς ἔνεστι τὸ ἀληθὲς τοῦ λόγου καὶ παράδοξον.* Heind.

ὡς ἔστι τε ἡ ψυχὴ] Articulum in his e Tub. et Stob. inserui cum Fischero. Heind.

δύναμιν ἔχει καὶ φρόνησιν] Olymp. *Τινὰ ζωὴν ἔχει καὶ γνωστικὴν ἐπιστήμην. ἡ μὲν γὰρ δύναμις τὴν ζωτικὴν ἐνέργειαν δηλοῖ, ἡ δὲ φρόνησις τὴν ἐπιστημονικήν.* Forst.

τί δὴ ποιῶμεν;] Tub. ποιοῦμεν; ut de Rep. v. p. 461. E. ἢ πῶς ποιοῦμεν; Ibid. vii. p. 530. D. ὡς—ἡμεῖς συγχωροῦμεν ἢ πῶς ποιοῦμεν; Heind.

διαμυθολογῶμεν] Olymp. *Τί οὖν μῦθος τὰ λεγόμενα ὑπὸ Σωκράτους; ἢ τὴν ἐξ ἑτοιμόνου πίστιν μυθολογίαν ἐκάλεσεν ὁ Σωκράτης, οἵὰς ἐστιν ὁ προκείμενος λόγος; κατασκευάζει γὰρ τὴν μὲν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, οὐκ ἐκ τῆς οὐσίας ὁρμώμενος, ἀλλ' ἐκ τινος ἑτοιμόνου τοῦ μεταβάλλειν τὸν θάνατον καὶ τὴν ζωὴν εἰς ἄλληλα. ταύτην οὖν μυθολογίαν εἶπεν.* Forst.

ἦ δ' ὃς ὁ Σωκράτης] An glossema est? Fisch. At vide p. 73. B. ἔφη—ὦ Σιμμία, ὁ Σωκράτης. Beck. [Immo p. 61. F. ἦ δ' ὃς ὁ Σωκράτης.]

οὐδ' εἰ κωμῳδοποιὸς εἴη] Socratem a Comicis in scena tractatum, in primis ab Aristoph. in Nub. neminem fugit: ab Amipsia item inductam ejus personam, narrat Diog. L. ii. 28. et ab Eupolide reprehensum, eoque spectare hic Platonem annotat Olympiodorus: *τί βούλεται ἐνταῦθα τῷ Πλάτωνι ἡ μνήμη τῶν κωμῳδοποιῶν; ἢ τὸ λεγόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι οὐ δώσω χώραν τοῖς κωμῳδοποιοῖς διαλοιδορεῖσθαί μοι· ὁ γὰρ Εὔπολίς φησι περὶ τοῦ Σωκράτους, Τί δῆτα ἐκεῖνον τὸν ἀδολέσχην καὶ πτωχὸν, ὃ τ' ἄλλα μὲν πεφρόντικεν, ὁπόθεν καταφαγεῖν ἔχοι, τούτου κατημέληκε·* qui versus fortasse hoc modo scripti fuerint: *Τί δῆτ' ἐκεῖ τιν' ἀδολέσχην πτωχὸν οἶσθ';* Ὃς τ' ἄλλα μὲν πεφρόντιχ' ὅθεν φαγεῖν δ' ἔχοι, Τούτου κατημέληκε. Alia de hoc argumento videantur apud Ruhnken. ad Xenoph. Mem. Socr. i. 2. 31. Caterum Vind. D E. κωμῳδιποιὸς· qua de forma alibi dicemus. Wyttenb.

κωμῳδοποιοὶς] Olympiod. *ὁ Εὔπολίς φησι περὶ τοῦ Σωκράτους, τί δῆτα ἐκεῖνον τὸν ἀδολεσχὴν καὶ πτωχὸν, ὃς τἄλλα μὲν πεφρόντικεν· ὁπόθεν καταφαγεῖν ἔχοι, τούτου δὲ κατημέλητκε.* (Buttm. conj. *τί δῆτ' ἐκεῖνον—πτωχὸν,* Ὃς τἄλλα μὲν πεφρόντικεν, Πόθεν δὲ καταφαγεῖν ἔχοι, Τούτου κατημέληκεν, ut primus versus sit scazon, duo seqq. iambici dimetri, extremus dimeter catalecticus.) Com-

λισχῷ καὶ οὐ περὶ προσηκόντων τοὺς λόγους ποιοῦμαι. εἰ οὖν δοκεῖ, χρὴ[c] διασκοπεῖσθαι. σκεψώμεθα δ'[d] αὐτὸ τῇδέ πῃ, εἴτε ἄρα ἐν Ἅιδου εἰσὶν αἱ ψυχαὶ τελευτησάντων τῶν ἀνθρώπων εἴτε καὶ οὔ. παλαιὸς μὲν οὖν ἔστι τις λόγος,[e] §. 17. W. II. iii. 30.

δοκεῖ χρῆναι cott Γ, δοκεῖ χρήσιμα Φ: δοκεῖ καὶ χρὴ [c]τ.—[d] δὲ add ΧΠΦGs.—[e] τις

mune hoc in omnes omnino philosophos convenisse τῆς ἀδολεσχίας περὶ τῶν μετεώρων a vulgo sunebant Comici. Vid. not. ad Cratyl. §. 39. Heind.

εἰ οὖν δοκεῖ, χρὴ] Ita Codd. Aug. Tub. Paris. De Rep. ii. p. 328. B. Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, οὕτω χρὴ ποιεῖν. Vulgo εἰ δοκεῖ καὶ χρή. Heind.

σκεψώμεθα—εἴτε ἄρα ἐν ᾅδου κ. τ. λ.] Olymp. Ὁ σκοπὸς τῷ προκειμένῳ λόγῳ δεῖξαι, ὡς ἀθάνατον τὴν ψυχήν, ἀλλ' ἐπιδιαμένουσαν χρόνον τινὰ μετὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ σώματος, καὶ οὐ καθάπερ Ἰάμβλιχος οἴεται ἕκαστον λόγον δεικνύναι τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς.— οὐδὲ γὰρ ὁ ἐρωτῶν τοῦτο ἠρώτησε τὸ πρόβλημα, οὔτε ὁ ἀποκρινόμενος ἔδειξε τὴν ψυχὴν ἀθάνατον. ὁ μὲν γὰρ Κέβης ἠρώτησεν, εἰ δυνατὸν τὴν ψυχὴν χωρισθεῖσαν ἀπὸ τοῦ σώματος ἐπιδιαμένειν, καὶ μὴ δίκην πνεύματος διασκεδασθῆναι· καὶ ὁ Σωκράτης δείκνυσιν ὅτι ἐπιδιαμένει χρόνον τινὰ μετὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ σώματος, οὐ μὴν ὅτι καὶ ἀεί, ἔδειξε. Forst.

σκεψ. δὲ αὐτὸ] αὐτὸ explicatur verbis εἴτε ἄρα ἐν ᾅδ. atque τῇδέ πῃ refertur ad seqq. παλαιὸς μὲν οὖν etc. Heind.

καὶ οὔ] καὶ pro Aristippus. Forst.

παλαιὸς μέν κ. τ. λ.] πρῶτοι δὲ (inquit Herodotus lib. ii. cap. 123.) καὶ τάνδε τὸν λόγον Αἰγύπτιοί εἰσι εἰπόντες, ὡς ἀνθρώπου ψυχὴ ἀθάνατός ἐστι· τοῦ σώματος δὲ καταφθίνοντος, ἐς ἄλλα ζῷα αἰεὶ γινόμενον ἐσβύεται· ἐπεὰν δὲ περιέλθῃ πάντα τὰ χερσαῖα καὶ τὰ θαλάσσια καὶ τὰ πτηνά, αὖτις ἐς ἀνθρώπου σῶμα γινόμενον ἐσδύνειν.—τούτῳ τῷ λόγῳ εἰσὶ οἱ Ἑλλήνων ἐχρήσαντο, οἱ μὲν πρώτερον, οἱ δὲ ὕστερον, ὡς ἴδιῳ ἐωυτῶν ἐόντι· τῶν ἐγὼ εἰδὼς τὰ οὐνόματα, οὐ γράφω. Pythagoricum vero hoc portentum requirere Herodotum, cuivis facile patet. Quam arcte praexistentia animæ apud antiquos philosophos cum ejus post mortem existentia erat connexa, notavit Cudworthus in System. Intell. Univ. p. 28. et seqq. Quid denique de hac re censuit Aristoteles, videre est in ejus l. i. de Anim. c. 3. in fine. Forst.

παλαιὸς μὲν κ. τ. λ.] Empedoclis versiculos Cyrill. c. Julian. viii. p. 243. D. ita exhibet Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμην κούρη τε, κόρος τε, Θάμνος τ', οἰωνός τε, καὶ εἰν ἁλὶ φοίδιμος ἰχθύς· et in Philosophum Origen. c. 3. p. 50. Ἤτοι μὲν γὰρ ἐγὼ γενόμην κοῦρός τε, κόρη τε, Θάμνος τ', οἰωνός τε, καὶ ἐξ ἁλὸς ἔμπορος ἰχθύς· ubi v. Wolfius. add. Ælianus H. A. xii. 7. Fisch.

παλαιὸς μὲν οὖν ἐστί τις ὁ λόγος] Habet Stob. Eclog. Phys. p. 95. Principium notat Tertullian. de Anima, xxiii. p. 275. ' Illius (Platonis) est enim in Phædone, quod animæ hinc euntes sint illuc, et inde huc.' Olympiodorus p. 29. κατασκευάζει ἡ λέξις ἐκ τῆς μαρτυρίας τῶν παλαιῶν ποιητῶν· ἀπὸ Ὀρφέως φησὶ λέγοντος ' Οἱ δ' αὐτοὶ πατέρες καὶ υἱέες ἐν μεγάροισι, Ἤδ' ἅλοχοι σεμναὶ κεδναί τε θύγατρες.' Παντα χοῦ γὰρ ὁ Πλάτων παρῳδεῖ τὰ Ὀρφέως· οὕτω γοῦν καὶ ἀνωτέρω ἔλεγεν—'Αλλὰ μὴν καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἔφη, ' Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμην κοῦρός τε κόρη τε, Θαμνός τ' οἰωνός τε καὶ εἰν ἁλὶ νήχυτος ἐξαλλα ἔμφορος ἰχθύς.' Ὁ δέ γε Πρόκλος, ἤτοι ὁ Συριανὸς κατασκευάζει ὅτι τὸ ζῶν καὶ τὸ τεθνεὼς ἐξ ἀλλήλων· ὅτι ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος σύγκρισις καὶ διάκρισις· ταῦτα δὲ ἐναντία· τὰ δὲ ἐναντία μεταβάλλει εἰς ἄλληλα κ. τ. λ. Orphei versus hinc in ed. Gesner. transcripti p. 409. Empedoclei varia lectione interpolati, rectius, quamquam diverse, exstant apud Diog. L. viii. 77. Athen. viii. p. 365. E. et Argumentum hoc, contraria e contrariis fieri et in contraria perire, longum habet tractationem in Olympiodori Cod. i. p. 1—11. ex Iamblichi et Syriani interpretationibus duetam. Comparandus est hæc attingens Aristot. Phys. Ausc. i. 7. de Generat. et Corrupt. ii. 10. illic Simplic. et de Cœlo i. p. 83. A. 8m. Metaphys. vii. 8. de Metempsychosi multi multa nos in Disputatione de Placito Immortal. Anim. §. ii. Cæterum παλαιὸς λόγος dicitur idem immortalitatis placitum Platoni Epist. vii. p. 716. B. πειθέσθαι δ' οὕτως ἀεὶ χρὴ τοῖς παλαιοῖς τε καὶ ἱεροῖς λόγοις, οἳ δὴ μηνύουσιν ἡμῖν ἀθάνατον ψυχὴν εἶναι. Comparetur Menon. p. 16. G. Wytt.

οὗτος[f] οὖ μεμνήμεθα, ὡς εἰσὶν ἐνθένδε ἀφικόμεναι[g] ἐκεῖ[h] καὶ πάλιν γε[i] δεῦρο ἀφικνοῦνται καὶ γίγνονται ἐκ τῶν τεθνεώτων. [§. 41.] Καὶ εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει, πάλιν γίγνεσθαι ἐκ τῶν ἀποθανόντων τοὺς ζῶντας, ἄλλο τι εἶεν[j] ἂν ἡμῶν αἱ ψυχαὶ[k] ἐκεῖ; οὐ γὰρ ἄν που πάλιν ἐγίγνοντο μὴ οὖσαι, καὶ τοῦτο ἱκανὸν τεκμήριον τοῦ ταῦτ' εἶναι, εἰ τῷ ὄντι φανερὸν γένοιτο[l] ὅτι οὐδαμόθεν ἄλλοθεν γίγνονται οἱ ζῶντες ἢ ἐκ τῶν τεθνεώτων. εἰ δὲ μή ἐστι τοῦτο, ἄλλου ἂν του δέοι λόγου. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ Κέβης. Μὴ τοίνυν κατ' ἀνθρώπων, ἦ δ' ὅς, σκόπει μόνον τοῦτο, εἰ βούλει ῥᾷον[m] μαθεῖν, ἀλλὰ καὶ[n] κατὰ ζώων πάντων καὶ φυτῶν,[o] καὶ ξυλλήβδην ὅσα περ ἔχει[p] γένεσιν, περὶ[q] πάντων ἴδωμεν,[r] ἆρ' οὐτωσὶ[s] γίγνεται ἅπαντα,[t] οὐκ[u] ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία, ὅσοις τυγχάνει ὂν τοιοῦτόν τι, οἷον τὸ κα-

λόγος ΧΓΠΦΥLs : τις δ λόγος °s.—[f] οὗτος om ΧΠs.—[g] ἀφικνούμεναι Δ.—[h] ἐκεῖσε L.—[i] γε om ΦIs.—[j] τι εἶεν pr Π, τι δὴ ἢ εἶεν Δ : τι ἢ εἶεν °s.—[k] αἱ ψυχαὶ ἡμῶν ΧΠ.—[l] γίνοιτο ΔΦs : γίγνοιτο °s.—[m] ῥᾴδιον ΧΠ : ῥάδιον °s.—[n] primum καὶ om pr Γ.—[o] φοιτῶν Δ.—[p] ὅσα παρέχει π.—[q] περὶ om G.—[r] ἴδωμεν Φ et pr Γ : εἰδῶμεν °s.—[s] οὕτω Φ, οὕτως Δs.—[t] πάντα ΧΔΠΦs et pr G.—[u] καὶ οὐκ ΔC.—[v] τὸ H.—

παλαιὸς ὁ λόγος] Olymp. in Fragm. Orph. p. 510. ed. Herm. Ὀρφικός τε γὰρ καὶ Πυθαγόρειος, ὁ πάλιν ἄγων τὰς ψυχὰς εἰς τὸ σῶμα καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀνάγων, καὶ τοῦτο κύκλῳ πολλάκις. Plato Menon. p. 81. B. καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν, ὅσοι θεῖοί εἰσιν—φασὶ—τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον, καὶ τότε μὲν τελευτᾷν, ὃ δὴ ἀποθνήσκειν καλοῦσι, τοτὲ δὲ πάλιν γίγνεσθαι, ἀπόλλυσθαι δὲ οὐδέποτε κ. τ. λ.—ὁ λόγος οὗτος. οὗτος deest in Tub. Heind.

§. 41. οὕτως ἔχει, πάλιν γίγνεσθαι] Expectabam πάλιν γίγνονται—οἱ ζῶντες, vel certe ὡς aut ὥστε πάλ. γίγνεσθαι, ut de Rep. v. p. 477. A. εἰ δὲ δή τι οὕτως ἔχει, ὡς εἶναί τε καὶ μὴ εἶναι, οὐ μεταξὺ ἂν κέοιτο τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος etc. Eurip. Med. 308. Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι—Ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν. Nunc structura sermonis sic procedit, quasi scripsisset εἰ τοῦτ' ἀληθές ἐστι. Tum Tub. αἱ ψυχαὶ ἡμῶν. Heind.

τοῦ ταῦτ' εἶναι] Sic omnes nostri : mihi tamen nexus requirere videtur, καὶ τούτου ἱκανὸν τεκμήριον τοῦτ' ἂν εἴη—. Wytt.

τοῦ ταῦτ' εἶναι] I. e. τοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐκεῖ εἶναι. Ex Aristippi versione Ms. pro ταῦτα Forsterus profert αὐτὰς, quam scripturam, suffragantibus Codd. ego quoque præferrem. Heind.

ῥᾷον] Vulgo ῥᾴδιον. Alterum e Tub. et Stob. receperat jam Fisch. Eodem vitio liberandus locus de Rep. ii. p. 370. Ἀλλ' ἴσως, ὦ Σώκρατες, οὕτω ῥᾴδιον ἢ κείνως. et, ut monet Buttmannus, Menon. p. 94. E. ὡς ἴσως μὲν καὶ ἐν ἄλλῃ πόλει ῥᾴδιόν ἐστι κακῶς ποιεῖν ἀνθρώπους ἢ εὖ, ἐν τῇδε δὲ καὶ πάνυ. Contra de Legg. iii. p. 676. B. δοκεῖς ἂν ποτε καταυοῆσαι χρόνου πλῆθος ὅσον γέγονε. Κλ. Οὐκουν ῥᾴδιόν γε οὐδαμῶς, vide ne scribi debeat ῥᾴδιον. Heind.

κατὰ ζώων πάντων καὶ φυτῶν] Olymp. Τινὲς ἐκ τούτου τοῦ ῥησιδείου (ῥησιδίου) ἀπατηθέντες, φήθησαν τὸν Πλάτωνα πᾶσαν ψυχὴν ἀθανατίζειν...ἄμεινον δὲ ὁ φιλόσοφος Ἀμμώνιος ἐξηγήσατο τὸ χωρίον τοῦτο, λέγων ὅτι τοῦτό φησι πρὸς τὸ ἐφεξῆς ἐπιχείρημα, τὸ κατασκεύαζον ὅτι τὰ ἐναντία μεταβάλλει εἰς ἄλληλα. Forst.

ἴδωμεν] Sic Stob. et Vind. B. Vulgo et cæteri, εἰδῶμεν, quod est *sciamus*, nec sententiæ congruit. Wytt.

ἴδωμεν] *Videamus*. Sic pro vulgato εἰδῶμεν Stob. et Olympiod. Heind.

ἐκ τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία] Olymp. Ὅτι γὰρ τὰ ἐναντία μεταβάλλει εἰς ἄλ-

λὸν τῶν[t] αἰσχρῷ ἐναντίον που καὶ δίκαιον[w] ἀδίκῳ, καὶ ἄλλα δὴ μυρία οὕτως ἔχει. [§. 42.] Τοῦτ' οὖν[x] σκεψώμεθα, ἆρα[y] ἀναγκαῖον ὅσοις[z] ἐστι τι[a] ἐναντίον, μηδαμόθεν ἄλλοθεν αὐτὸ[b] γίγνεσθαι ἢ ἐκ τοῦ αὐτῷ ἐναντίου. οἷον ὅταν μεῖζον τι[c] γίγνηται, ἀνάγκη που ἐξ ἐλάττονος ὄντος πρότερον ἔπειτα[d] μεῖζον γίγνεσθαι; Ναί. Οὐκοῦν κἂν ἔλαττον γίγνηται, ἐκ μείζονος ὄντος πρότερον ὕστερον ἔλαττον γενήσεται; Ἔστιν, ἔφη, οὕτως.[e] Καὶ μὴν ἐξ ἰσχυροτέρου γε[f] τὸ ἀσθενέστερον καὶ ἐκ βραδυτέρου τὸ θᾶττον; Πάνυ γε. Τί δαί;[g] ἄν τι χεῖρον[h] γίγνηται, οὐκ[i] ἐξ ἀμείνονος, καὶ[j] ἐὰν[k] δικαιότερον, ἐξ[l] ἀδικωτέρου; Πῶς γὰρ οὔ; Ἱκανῶς οὖν,[m] ἔφη, ἔχομεν τοῦτο, ὅτι[n] πάντα οὕτω γίγνεται,[o] ἐξ

n. iii. 31.

i. 71.

οὖν

[w] τὸ δίκαιον τῷ Γ.—[x] τοῦτο οὖν add ΑΔΠΦGs.—[y] ὅτι Γ.—[z] ὅσον L.—[a] τι om Δ Φs.—[b] ἐναντὸ ΔΦVs, om L.—[c] τι μεῖζον Γ.—[d] ἔπειτα...201, 7. πρότερον om I: ἔπειτα μεῖζον γίγνεσθαι in mg rc E, omissis 201, 6. καὶ...πρότερον.—[e] οὕτω ἔφη ΔΠ.—[f] γε om ΑΔΠΦGs.—[g] δαὶ ΓΕΠCH: δέ s.—[h] χεῖρον om I et pr E.—[i] οὐκ om pr E.—[j] κἂν Χ.—[k] ἢν Χs, ἐάν τι Δ.—[l] ἐξ ΑΓΛΠΤCEHIL: οὐκ ἐξ s.—[m] γοῦν ΔΦs.—[n] ὅτι

λήλα, δείκνυσιν ἡ λέξις τριχόθεν. πρῶτον μέν, ἐκ τῆς ἀναγωγῆς. παρατίθεται γὰρ πολλὰ ἐναντία, ἃ δεικνυσι μεταβάλλοντα εἰς ἄλληλα. δεύτερον, ἐκ τῶν γενέσεων αὐτῶν καὶ τῶν ὁδῶν. εἰ γὰρ αἱ ὁδοὶ μεταβαίνουσιν εἰς ἀλλήλας, οἷον ἡ λεύκανσις εἰς τὴν μέλανσιν, πολλῷ μᾶλλον καὶ τὰ τέλη μεταβάλλουσιν εἰς ἄλληλα, οἷον τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν. τρίτον, ὅτι χωλεύει ἡ φύσις, εἰ ἓν μὲν τῶν ἐναντίων μεταβάλλει εἰς τὸ ἄλλο, ἓν δὲ οὐ μεταβάλλει. καὶ τῷ χρόνῳ ἐπιλείψει θάτερον τῶν ἐναντίων, καὶ οὐδὲν ἐναντίον ἔσται, τὸ λοιπὸν μηδὲν ἔχον εἰς ὃ μεταβαλεῖ. Haec autem de rerum contrariarum ex contrariis generatione doctrina, tesle in Physicis, l. i. c. 6. Aristotele, omnium quodammodo philosophorum communis erat. Forst.

οἷον τὸ καλὸν τῷ αἰσχ.] Aug. τῷ καλῷ τὸ αἰσχρόν. Bekk. εἰ sequeretur καὶ δίκαιον δίκαιον. Heind.

§. 42. ἆρα ἀναγκαῖον] Forsan ἆρα εἰ ἀναγκαῖον. Mehl. Idemque legisse videntur Aristip. et Cornar. Forst.

ἆρα ἀναγκαῖον] An necesse est. Novum accipit ἆρα pro εἰ. Mehlis interpungit in Stob. p. 95, τοῦτο οὖν σκεψώμεθα, ἆρα ἀναγκαῖον—, hoc ergo consideremus: an necesse est—? Vind. G. dat οὖν εἰ pro ἆρα. Wytt.

ἆρα ἀναγκ.] Fischerum secutus dedi scripturam Codd. Tub. Par. et Stob. pro vulgata ἆρα ἀναγκαῖον etc. in qua male desideratur particula copulans. Lach. p. 190. D. Τοῦτο τοίνυν πρῶτον ἐπιχειρήσωμεν—εἰπεῖν, ἀνδρία τί ποτ' ἐστιν, atque ita Plato sexcenties alibi. Hoc igitur τοῦτ' οὖν si a scriptoris manu profectum est, (a librario additum mihi quidem non videtur): correctoris est lectio in Aug. σκεψώμεθα οὖν εἰ. Absque codicibus illis amplecterer Mudgii conjecturam. Heind.

αὐτὸ γίγν.] Accuratius scripsisset αὐτῶν ἕκαστον γίγνεσθαι. Par est ratio de Legg. ii. p. 667. B. Οἰκοῦν πρῶτον μὲν δεῖ τόδε γε ὑπάρχειν ἅπασιν ἵνοις συμπαρέσεται τις χάρις, ἢ τοῦτο αὐτὸ μόνον αὐτοῦ τὸ σπουδαιότατον εἶναι, ἢ τινα ἀρθότητα, ἢ τὸ τρίτον ὠφέλειαν, ubi αὐτοῦ pro αὐτῶν ἑκάστου. Heind.

ἔφη, οὕτω] Tub. οὕτω, ἔφη. Ab eodem aberat proximum γε.—ἐξ ἀδικωτέρου. Praefixum Ita vulgo οὐκ cum Aug. Tub. Par. et Ficino expunxi. Heind.

ἱκανῶς—ἔχομεν τοῦτο] Hoc satis percipimus. Sic infra §. 52. ἔχω παρ' ὑμῶν. Theaeteto p. 119. C. ἔχεις τοῦτο ἰσχυρῶς; an hoc firmiter percepisti, statuis. Leg. iv. p. 598. D. ἔχετε γὰρ ὃ λέγω που. Wytt.

ἱκανῶς οὖν—ἔχομεν] Satisne hoc scitum persuasumque nobis habemus? §.

ἐναντίων τὰ ἐναντία πράγματα; Πάνυ γε. Τί δ' αὖ; ἔστι[p] τι καὶ τοιόνδε ἐν αὐτοῖς οἷον μεταξὺ ἀμφοτέρων πάντων[q] τῶν ἐναντίων δυοῖν ὄντοιν δύο γενέσεις, ἀπὸ μὲν τοῦ ἑτέρου ἐπὶ τὸ ἕτερον, ἀπὸ[r] δ' αὖ τοῦ ἑτέρου πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον; μείζονος μὲν[s] γὰρ πράγματος καὶ ἐλάττονος μεταξὺ αὔξησις καὶ[t] φθίσις, καὶ καλοῦμεν οὕτω τὸ μὲν αὐξάνεσθαι, τὸ δὲ φθίνειν; Ναί, ἔφη. [§. 43.] Οὐκοῦν καὶ διακρίνεσθαι καὶ συγκρίνεσθαι, καὶ ψύχεσθαι καὶ θερμαίνεσθαι, καὶ πάντα οὕτω, κἂν εἰ μὴ χρώμεθα τοῖς ὀνόμασιν ἐνιαχοῦ, ἀλλ' ἔργῳ γοῦν πανταχοῦ οὕτως ἔχειν ἀναγκαῖον, γίγνεσθαί τε αὐτὰ ἐξ ἀλλήλων γένεσίν τε εἶναι ἑκατέρου
§. 18. W. εἰς[u] ἄλληλα; Πάνυ γ',[v] ἦ δ' ὅς. Τί οὖν; ἔφη, τῷ ζῆν ἔστι τι ἐναντίον, ὥς περ τῷ ἐγρηγορέναι[w] τὸ καθεύδειν;
11. lii. 32. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τί;[x] Τὸ τεθνάναι, ἔφη. Οὐκοῦν ἐξ ἀλλήλων τε[y] γίγνεται ταῦτα, εἴ περ ἐναντία ἐστί, καὶ αἱ[z] γενέσεις εἰσὶν αὐτοῖν[a] μεταξὺ δύο δυοῖν ὄντοιν; Πῶς γὰρ οὔ;[b] Τὴν μὲν τοίνυν ἑτέραν συζυγίαν ὧν νῦν δὴ ἔλεγον,

...πράγματα om G.—[o] γίγνηται Δ.—ἔστι γε τε Π.—[p] ἔτι ΔΦs et mg Χ.—[q] τούτων L.—[r] ἀπὸ...ἕτερον om Δ.—[s] μὲν add ΧΔΠΦGs.—[t] καὶ ante φθίσις om L.—[u] εἶναι ἐξ ἑκατέρων εἰς ΧΔΠΦG, ἐξ ἑκατέρων εἶναι εἰς s.—[v] μὲν οὖν ΧΠ.—[w] τὸ ἐγρηγορέναι Δ.—[x] τί...ἔφη om Φ.—[y] τι Δ, om G.—[z] αἱ om pr Λ.—[a] αὐτοῖν ΧΔΠΦGs: αὐ-

113. Τοῦτο δὲ ἁπλῶς—ἴχω παρ' ἐμαυτῷ, ὅτι οὐκ ἄλλο τι ποιεῖ αὐτὸ καλὸν ἢ ἐκείνου τοῦ καλοῦ—παρουσία. de Rep. v. p. 477. A. Ἱκανῶς οὖν τοῦτο ἔχομεν κἂν εἰ πλεοναχῇ σκοποῦμεν, ὅτι τὸ μὲν παντελῶς ὂν παντελῶς γνωστόν. Heind.

τί δ' αὖ; ἔστι τι κ. τ. λ.] Olymp. Ἐντεῦθεν τὸ δεύτερον ἐπιχείρημα, τὸ ἐκ τῶν ὁδῶν, ὅτι αἱ ὁδοὶ ἐναντίαι εἰσὶ καὶ μεταβάλλουσιν εἰς ἀλλήλας, πολλῷ μᾶλλον καὶ τὰ τέλη. Forst.

δυοῖν ὄντοιν δύο γενέσεις] Perperam vulgo distinguunt δυοῖν ὄντοιν· δύο γεν. Heind.

μείζονος μὲν] Loco vulgati γὰρ recepi μὲν e Tub. et Par. Ficinus: *sane inter majus atque minus* etc. Heind.

§. 43. γίγνεσθαι—γένεσίν τε εἶναι] Olymp. Οὐκ ἀδολεσχεῖ ὁ Πλάτων, ἀλλὰ τὸ μὲν γίγνεσθαι αὐτὰς ἐξ ἀλλήλων περὶ τῶν ὁδῶν εἴρηται, τὸ δὲ γένεσιν εἶναι ἑκατέροις, περὶ τῶν τελῶν. Forst.

ἑκατέρου] Olymp. ἑκατέροις, quae quidem optima videtur lectio. Forst.

ἑκατέρου] Male Tub. ἐξ ἑκατέρου. Nam §. 44. ἐκ τῶν τεθνεώτων ἂν εἴη γένεσις εἰς τοὺς ζῶντας αὖτη, alia est ratio. Hic post ἐξ ἀλλήλων in altero membro ἐξ ἑκατέρου inferri non debuit. Statim post Tub. Πάνυ μὲν οὖν pro Πάνυ γε. Heind.

τί οὖν;] Excerpsit hunc locum usque ad verba τὸ ἀναγκαῖον οὕτως ἔχειν c. 16. extr. Stobaeus Ecl. Phys. i. p. 95. Fischer.

ἐξ ἀλλήλων τε γίγνεται ταῦτα] Jo. Philoponus explicans Aristot. Phys. Auscult. i. 5. statuentem *contraria e contrariis fieri*, fol. C. p. 12. et 15. hunc Platonis locum significans μετ' ἄλληλα legisse videtur: ὁ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι κυριώτερον ὀνόμασε μετ' ἄλληλα αὐτὰ εἰρηκώς. quae sane lectio nexui disputationis Platonicae repugnat, et temeritatis Philoponum arguit. Wytt.

αὐτοῖν] Ita pro αὐτῶν scripsi e Tub. et Stob. Heind.

συζυγίαν, ὧν νῦν] Olymp. συζυγίαν ὧν νῦν. Forst.

ἑτέραν συζυγίαν] Latini συζυγίαν interpretantur: *dissidentium conjunctio-*

ἐγώ σοι, ἔφη, ἐρῶ, ὁ Σωκράτης, καὶ αὐτὴν καὶ τὰς γενέσεις· σὺ δέ[c] μοι τὴν ἑτέραν. λέγω δὲ τὸ μὲν καθεύδειν, τὸ δὲ[d] ἐγρηγορέναι,[e] καὶ[f] ἐκ τοῦ καθεύδειν τὸ ἐγρηγορέναι γίγνεσθαι καὶ[g] ἐκ τοῦ ἐγρηγορέναι τὸ[h] καθεύδειν, καὶ τὰς γενέσεις αὐτοῖν τὴν μὲν καταβαρβάνειν εἶναι, τὴν δὲ ἀνεγείρεσθαι.[i] [§. 44.] Ἱκανῶς σοι, ἔφη,[j] ἢ οὔ; Πάνυ μὲν οὖν. Λέγε δὴ μοι καὶ σύ,[k] ἔφη, οὕτω[l] περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. οὐκ ἐναντίον μὲν[m] φὴς τῷ[n] ζῆν τὸ τεθνάναι εἶναι;[o] Ἔγωγε. Γίγνεσθαι δὲ ἐξ ἀλλήλων; Ναί. Ἐξ οὖν τοῦ ζῶντος τί τὸ γιγνόμενον; Τὸ τεθνηκός, ἔφη. Τί δαί,[p] ἦ δ' ὅς, ἐκ

τῶν °r.—[b] γὰρ οὐ om L.—[c] δή L.—[d] δὴ τὸ ΦL, δὴ τὸ δὴ τὸ s.—[e] δὲ τὸ ἐγρηγορέναι pr Π.—[f] καὶ...καθεύδειν in mg ponit X.—[g] καὶ...ἐγρηγορέναι om pr Γ.—[h] τὸ... καθεύδειν om Δ.—[i] ἀναγείρεσθαι Δ.—[j] ἔφη ΞΠΦ'ΕΗΙs et pr ΓG: ἔφην s.—[k] μοι καὶ συ ΔΠ: καὶ σύ μοι °s.—[l] οὕτω om G.—[m] μὲν om E.—[n] τὸ Δ.—[o] εἶναι om G.

sum seu *conjugata*, quæ sunt ejusmodi notiones, quæ quodammodo affectæ sunt ad id, de quo quæritur. (Cic. Top. 3.) Contendit inter se bina paria contrariorum, quorum alterum τὸ καθεύδειν et ἐγρηγορέναι, alterum τὸ ζῆν et τεθνάναι; quarum rerum altera ad alterum affecta est. Gesn.

τὴν μὲν τούτων ἑτέραν συζυγίαν] De hujus duarum rerum conjunctionis in Disputat. de Placit. Immortal. Anim. §. 5. Est autem συζυγία genus disjuncto, *copulatio disjunctorum, pars contrariorum*: v. c. *caput, nihil vita, mors: numerus, unitas*: est. Harum conjunctarum Plutarch. de Solert. Animal. ita reprehendit, ut ex hoc Platonis loco aliquod colorem traxisse videatur p. 960. B. ἅπαντα γάρ τι πραγματεύεται μᾶλλον ἀντιτηρεῖν ἀλλήλοις καὶ τῷ ἴσῳ τὸ ἄνισον καὶ τῷ ὁμοίῳ τὸ ἀνόμοιον καὶ τῷ ἑνὶ τὸ πολλαπλάσιον καὶ τῷ ὀλιγοστῷ τὸ ἄφθονον, καὶ σώματι γε τὰ ἀναίσθητα οὕτως ὑπάρχοντα τῷ λογικῷ χρῆται τὸ ἄλογον ἀντιτεθῆναι καὶ ἀνόητον ἔχειν, καὶ μὴ μόνον δὲ τοιαῦτα συζυγίαν ἀναλλοίωτον τηρεῖ λελεῖφθαι καὶ πανηγυρικήν· — εἰ δέ τις ἀξιοῖ μὴ κολάβῳ εἶναι τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὸν ὑμᾶς ὁμῶνυμον φύσιν ἔχειν τὸ μὲν λογικόν, τὸ δὲ ἄλογον· ὅταν δ' ἀξιώσῃ τὸν ὁμώνυμον φύσιν ἔχειν τὸ μὲν φαντασιωτικόν, τὸ δὲ ἀφαντασιωτικόν. Sequitur, ut invertam, Philo Jud. de Mutat. Imagnapt. p. 957. A. τῶν δὲ ταῖς συζυγίαις ἐναντίων ἀμήχανον, τὸ μὲν εἶναι, τὸ δὲ μὴ λευκὸν γὰρ ὄντος, ἀνάγκη καὶ μέλαν ὑπάρχειν, καὶ μεγάλου ὄγκου, καὶ σφαιροῦ ὄγκου, καὶ γλαυκὸς πικροῦ, καὶ ἡμέρας νύκτα, καὶ ὅσα τούτοις ὁμοίτροπα. Columella de R. R. ii. 2. 2. 'Recurrendum est igitur ad qualitatum inter se dissidentium quasi quasdam conjunctiones, quas Græci συζυγίας ἐναντιοστήτων, nos *discordantium comparationes*, tolerabiliter dixerimus.' Nomen χωλὸς eleganter dicitur de rebus, quæ in duarum partium altera deficiunt: et ex hoc loco annotavit Suidas in Χωλός. ἀντὶ τοῦ ἀτελής· καὶ ψυχῆς Πλάτων. Ἀλλ' εἰ ταύτῃ ἔσται χωλὴ ἡ φύσις. Simile est Plutarchi Cimone p. 489. C. παρακαλῶν μήτε τὴν Ἑλλάδα χωλὴν, μήτε τὴν πόλιν ἀπολείπειν περιδεῶν γεγενημένην· *adhortans, ne sinerent Græciam claudam, et urbem Athenarum altera sua pari Lacedæmone orbari.* Sic et verbum χωλεύειν usurpatur, quod illustravimus ad Pseudo-Plutarch. de Educatione p. 2. B. Wyττ.

σὺ δέ μοι τὴν ἑτέραν] Sc. ἰδεῖν. de Legg. vii. p. 821. D. ταῦτ' οὖν δὲ ἔχοντα ἴσως οὕτω, πειρᾶ σὺ μὲν ἐξηγεῖσθαι πάντων ἡμεῖς δὲ ξυνέσεσθαί σοι μανθάνοντες (ut, πειρασόμεθα). Heind.

λέγω δὲ] Aug. λέγω δή. Mox in eodem libro et Fodn. post καταβαρβάνειν omissum εἶναι. Heind.

§. 44. ἱκανῶς σοι, ἔφη] Cf. Menon. p. 75. B. ἔστω—ἡμῖν τοῦτο τὸ σχῆμα, ὃ μόνον τῶν ὄντων τυγχάνει χρώματι ἀεὶ ἐπόμενον. Ἱκανῶς σοι, ἢ ἄλλου του ζητεῖς; Unde h. l. ἔφη scripsi cum Aug. Vulgo Ἱκανῶς σοι ἔφην, ἢ σύ;—καὶ σύ μοι. Tub. μοι καὶ σύ. Heind.

τοῦ τεθνεῶτος;[q] Ἀναγκαῖον, ἔφη, ὁμολογεῖν ὅτι τὸ ζῶν. Ἐκ τῶν τεθνεώτων ἄρα, ὦ Κέβης, τὰ ζῶντά τε[r] καὶ οἱ ζῶντες γίγνονται; Φαίνεται, ἔφη. Εἰσὶν ἄρα,[s] ἔφη,[t] αἱ ψυχαὶ ἡμῶν ἐν Ἅιδου. Ἔοικεν. Οὐκοῦν καὶ τοῖν γενεσίοιν τοῖν[u] περὶ[v] ταῦτα ἢ γ' ἑτέρα[w] σαφὴς οὖσα τυγχάνει; τὸ[x] γὰρ ἀποθνήσκειν σαφὲς δή που. ἢ οὔ; Πάνυ μὲν οὖν,
11. iii. 33. ἔφη. Πῶς οὖν, ἦ δ' ὅς, ποιήσομεν; οὐκ ἀντικαταλλάξομεν[y] τὴν ἐναντίαν γένεσιν, ἀλλὰ ταύτῃ[z] χωλὴ ἔσται ἡ φύσις; ἢ ἀνάγκη ἀποδοῦναι τῷ ἀποθνήσκειν ἐναντίαν τινὰ γένεσιν; Πάντως που, ἔφη. Τίνα ταύτην; Τὸ ἀναβιώσκεσθαι. Οὐκοῦν,[a] ἦ δ' ὅς, εἴ περ ἔστι τὸ ἀναβιώσκεσθαι, ἐκ[b] τῶν
1. 72. τεθνεώτων ἂν εἴη γένεσις εἰς τοὺς ζῶντας αὖτη, τὸ ἀναβιώσκεσθαι; Πάνυ γε. Ὁμολογεῖται[c] ἄρα ἡμῖν[d] καὶ ταύτῃ τοὺς ζῶντας ἐκ τῶν τεθνεώτων γεγονέναι[e] οὐδὲν[f] ἧττον ἢ τοὺς τεθνεῶτας ἐκ τῶν ζώντων. τούτου δὲ ὄντος ἱκανόν που ἐδόκει[g] τεκμήριον εἶναι ὅτι ἀναγκαῖον τὰς[h] τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἶναί που, ὅθεν δὴ[i] πάλιν γίγνεσθαι.[j] [§. 45.] Δοκεῖ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐκ τῶν ὡμολογημένων[k] ἀναγκαῖον
§. 19. W. οὕτως ἔχειν. Ἰδὲ τοίνυν, ἔφη,[l] ὦ[m] Κέβης, ὅτι οὐδ'[n] ἀδί-

—[p] δαὶ ΓΑCΗΙ: δὲ s.—[q] τεθνηκότος G.—[r] τε om G.—[s] ἄρα εἰσὶν ΑΠ.—[t] ἔφη om G.—[u] τοῖν γενεσίοιν τοῖν ΓΞΠΦs et pr ΑG, τοι γενεσίοιν την Δ: ταῖν γενεσίοιν ταῖν [a]s.—[v] πρὶν Η.—[w] ἑτέρᾳ Η.—[x] τί Λ.—[y] ἀποδώσομεν ΛΕ.—[z] ταῦτα Δ.—[a] ὁμολόγηται Οὐκοῦν...ἀναβιώσκεσθαι om s.—[b] ἐκ...ἀναβιώσκεσθαι om Η.—[c] ὁμολογεῖται Υ, ὁμολόγηται Δ.—[d] ἡμῖν ἄρα ΔΦG: ἡμῖν om s.—[e] γεγονέναι om pr G.—[f] οὐδὲν...ζώντων om G.—[g] ἐδόκει add ΑΔΠΦ(Gs.—[h] τὰς...ἀναγκαῖον om Δ.—[i] δεῖ ΞC et corr Π.—[j] γίγνονται pr G.—[k] ὁμολογημένων l.—[l] τοίνυν οὕτως ἔφη ΑΠ.—[m] ὁ L.

ἐκ τῶν τεθνεώτων ἄρα τὰ ζῶντά τε καὶ οἱ ζῶντες γίγνονται] Hoc argumentum nulla cum reprehensione memorat Alexander Aphrodis. in Aristot. Topica ii. p. 89. A. οὕτω καὶ Πλάτων ἐν μὲν τῷ Φαίδωνι βουλόμενος δεῖξαι τὰς ψυχὰς ἐν ᾅδου οὔσας καὶ σωζομένας, ἔλαβεν, ᾧ τοῦτο ἔπεισθαι ἦστο, τὸ ἐκ τῶν τεθνεώτων τοὺς ζῶντας γίνεσθαι· τοῦτο δὲ κατεσκεύασε διὰ τοῦ τὰ ἐναντία ἐκ τῶν ἐναντίων γίνεσθαι, ἐναντία δὲ εἶναι τὸ ζῆν καὶ τὸ τεθνάναι. Wytt.

τοῖν γενεσίοιν τοῖν] Sic e Cod. Tub. pro ταῖν γεν. ταῖν rescripsit jam Fisch. Pro γενεσίοιν, quod h. l. libri scripti editique exhibent, grammaticorum norma requirit γενέσεων; sed itidem de

ἀναβιώσκεσθαι] In Pythagorea sententia περὶ μετεμψυχώσεως et ἀναμνήσεως quædam sunt scintillæ primigeniæ veritatis, quæ in illis tenebricosis commentis malignæ quasi luce animadvertuntur: at quæ his de rebus collegi, placuit referre in meis comment. de doctr. suo unicuique et opportuno loco: ne genera permiscerem. Serran.

ἱκανόν που ἐδόκει] Verbum ἐδόκει, quo carent Edd. præbuit Tub. cum Stob.—ὅθεν δὴ πάλιν γίγνεσθαι. An ὅθεν δεῖ π. γ.? Alioquin expectabam ὅθεν δὴ πάλιν γίγνονται. Heind.

§. 45. ἰδὲ τοίνυν] Tub. ἰδὲ τοίνυν οὖν

κως ὡμολογήκαμεν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. εἰ[o] γὰρ μὴ ἀεὶ ἀνταποδιδοίη τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα, ὥσπερεὶ[p] κύκλῳ περιιόντα,[q] ἀλλ' εὐθεῖά τις εἴη ἡ[r] γένεσις ἐκ τοῦ ἑτέρου μόνον εἰς τὸ καταντικρὺ καὶ μὴ[s] ἀνακάμπτοι[t] πάλιν ἐπὶ[u] τὸ ἕτερον μηδὲ καμπὴν[v] ποιοῖτο,[w] οἶσθ' ὅτι πάντα τελευτῶντα τὸ αὐτὸ σχῆμα ἂν[x] σχοίη[y] καὶ τὸ αὐτὸ πάθος ἂν πάθοι καὶ παύσαιτο γιγνόμενα; Πῶς λέγεις; ἔφη. Οὐδὲν χαλετόν, ἦ δ' ὅς, ἐννοῆσαι[z] ὃ λέγω· ἀλλ' οἷον εἰ τὸ[a] καταδαρθάνειν μὲν εἴη, τὸ δ' ἀνεγείρεσθαι μὴ ἀνταποδιδοίη

11. iii. 34.

—[o] οὐκ ΞΓΔ.—[o] εἰ om pr Γ.—[p] ὡς περὶ Η.—[q] περιόντα Γ.—[r] ἢν Δ.—[s] μὴ om I. —[t] ἀνακάμποι C: ἀνακάμπτη Ες.—[u] εἰς Γ.—[v] καμπτὴν g, καμπτὸν Υ.—[w] ποιοῖ οἶ ΓΛΞΗΙ. et pr TG, ποιῇ E, ποιεῖ I.—[x] ἂν σχῆμα Λ.—[y] εἴη I.—[z] ἐννοήσῃτι (ut videtur; pr Π, ἐννόησον Λ, ἐννοήσασιν Χ.—[a] τὸ post εἰ om pr G.—[b] πάντα om Λ.—

των. ἔφ. quod placeret, praefixo καὶ, ἴδε τοίνυν καὶ οὕτως, ut infra §. 66. ὅρα δὴ καὶ τῇδε. ὅτι etc. Nam novum infertur argumentum. Heind.

ὅτι οὐδ' ἀδίκως ὡμολογήκαμεν] *Nos non temere consensisse et statuisse.* Sic ἀδικεῖν et ἀδικως de *temere dissentendo ac statuendo* a Platone usurpatur: v. c. Theaet. p. 125. A. μὴ ἀδίκει ἐν τῷ ἐρωτᾶν· quod, quale sit, demum declaratur. Jone p. 148. B. Socrates. Epist. viii. p. 49. ἡμῖν δὲ οὐ τοιαύτη ἐστὶ σοφία, ἀλλ' ἴσως μὴ ἀδικῆσαί τινας ἐν τῇ συνουσίᾳ. Wyttenb.

ἀνταποδιδοίη τὰ ἑτέρα τοῖς ἑτέροις] *Responderet altera alteris debitas vices redderent.* Ut modo propius et activo pondebatur, sic nunc passivo, seu neutro: cuius quae hoc unum exemplum prodidit Viger. de Idiotism. p. 180. In Platone nisi simplex ἀποδίδοναι hac notione occurrit: v. c. Theaet. p. 128. D. πάλιν αὖ τὰ ἀντιστρόφα ἀναδιδόναι· *rursus et vicissim contrarias poenas pendit.* Phaedr. p. 241. A. τὸ εἰκὸς ἀναδιδόντε· *in consentaneam poenam incidunt.* Decompositum est Rep. viii. 569. E. τὸ ἄγαν τι τοιοῦτο μεγάλην φύσει εἰς τοὐναντίον μεταβολὴν ἀνταναδίδωσι· *vehementer quid agere in magnum contrarium commutationem vertitur*: et apud Plutarch. de Exilio p. 603. F. πολλαπλασίαις ταῖς ὕβρεσι ἀνέσεις ἀθρόας ἀνταναδίδωσι· *in multis plures voluptatibus illis calamitates incidere.* Wyttenb.

ἀνταποδοῖη] ἀνταποδοῦναι hic ut paulo post positum οὐδετέρως significatu respondendi. Heind.

κύκλῳ περιιόντα] Similiter Noster in Timaeo, τοῦτο ἅμα πᾶν οἷον τροχοῦ περιαγομένου γίγνεται. Heraclitii aliorumque philosophorum de perpetua rerum quasi in orbem revolutione sententias vide apud Gatak. in Antonin. p. 167. 301. Forst.

ὥσπερεὶ κύκλῳ περιιόντα—μηδὲ καμπὴν ποιοῖτο] Locus totus est elegantissimus. Socrates it probatum, contraria fieri ex contrariis, ut, si horum alterum gignat alterum, hoc iterum sit principium alterius, ut haec disjuncta quasi in orbem eant, non autem linea recta procedant. Utitur verbis ex curriculo Graecorum desumtis. Currus non cursum directum habebat, sed circa metas flectebatur. Unde καμπὴ vel καμπτὴρ, non modo meta, sed, quod flecteretur ad metas currus, flexum ipsum notat. Quae omnia, pulchre transfert ad rem praesentem Plato. De καμπτῆρ et κάμπτειν qui plura velit, praesertim de usu variis harum vocum, adeat Salmas. ad Solin. 437. et 642. Caeterum haec sententia non ex Socratica schola, sed potius Heraclitii, desumta videtur: hic enim perpetuam rerum revolutionem in orbem statuebat. v. Pseudo-Orig. p. 54. et quos laudat Wolfius. Gottl.

ἀνακάμπτοι] Sic pro vitioso ἀνακάμπτη, Aug. Lub. et Bas. 2. ἀνακάμπτοι, qui circa metam currum flectit; καμπὴν ποιοῖτο, qui retro deinde stadium recurrit—οἶσθ' ὅτι. Paulo ante hunc et paullo post legentem ἴσθ' ὅτι (Comm. Gr. I. p. 516.) fefellerat formulae usus, de quo dixi ad Georg. §. 91. Heind.

γιγνόμενον ἐκ τοῦ καθεύδοντος, οἶσθ' ὅτι τελευτῶντα πάντ'[b] ἂν[c] λῆρον τὸν Ἐνδυμίωνα[d] ἀποδείξεις καὶ οὐδαμοῦ ἂν φαίνοιτο, διὰ τὸ καὶ τἆλλα[e] πάντα ταὐτὸν ἐκείνῳ[f] πεπονθέναι,

[c] ἂν libris decst.—[d] ἐνδυμίων H.—[e] τἆλλα ΑΛ.—[f] ἐκεῖνο Δ.—[g] ξ. ΔΦG.—[h] διατελευτῶντα πάντα λῆρον τὸν Ἐνδυμίωνα ἀποδείξεις, καὶ οὐδαμοῦ ἂν φαίνοιτο] Ad verbum: *tandem omnia fabulam Endymionis nugas esse ostenderent, et nusquam apparerent.* Duplex est dictio exquisita: nam τελευτῶντα in tali constructione, *tandem, denique*, significare, satis notum est; quamquam hoc loco aliquantulum subest notionis *moriendi*, quod Cornarius reddidit *desinentia*. Prior dictio λῆρόν τι ἀποδεικνῦναι, *aliquid nugas ostendere, aliquid ita superare, ut nugæ et nihil esse videatur*, et hoc loco, et aliis aliorum locis, non satis interpretes ceperunt. Dion. Chrys. Or. xxxii. p. 384. D. αὐτὸν γὰρ οἶμαι τὸν Ἰξίονα λῆρον ἀποφαίνετε, τὸν ἐν τῷ τροχῷ παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐνδεδεμένον καὶ κολαζόμενον διὰ ταύτην (l. τοιαύτην) τινὰ ἀσέβειαν. Et vero λῆρος πρός τι eleganter in comparatione ponitur: v. c. a Platone Leg. iii. p. 593. F. λῆρος πρὸς χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἐστὶν ἑκάστοτε τὰ λεγόμενα τίμια καὶ καλὰ κατὰ πόλιν. Xenoph. Anab. vii. 7. 24.—Ἡρακλείδῃ λῆρος πάντα ἐδόκει εἶναι πρὸς τὸ ἀργύριον ἔχειν ἐκ παντὸς τρόπου. Antiphanes apud Stob. Flor. lxxxix. p. 502. Ἆρ' ἐστι λῆρος πάντα πρὸς τὸ χρυσίον; Aristides Panathen. p. 195. λῆρος ἅπαντα τἆλλα πρὸς ἐκείνους ἦν. De Myster. v. p. 359. εἰ δὲ χθὲς ὅτι πάντα λῆρος πρὸς τὸ πείθεσθαι θεῷ. Ælian. Nat. Animal. vii. 20. πρὸς γὰρ τὸ μὴ πεινῆν πάντα λῆρον ἥγηνται, ὥσπερ οἱ τῶν ἀνθρώπων κακοὶ πρὸς τὸ ἀργύριον. Sed verbum ἀποδεικνῦναι simili potestate assumit nomen χρυσόν: v. c. apud Plutarch. in Sertorio p. 570. D. τῶν περὶ Κίνναν καὶ Μάριον ἐμφορουμένων ὕβρεως τε καὶ πικρίας ἀπάσης, ὥστε χρυσὸν ἀποδεῖξαι Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακά. Timoleonte p. 241. B. φάσκοντες ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἥκειν καὶ καταλύειν τοὺς μονάρχους, χρυσὸν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφοράς, καὶ μακαριωτέρους δοκεῖν ἐποίησαν τοὺς καταστρέψαντες ἐν τῇ δουλείᾳ τῶν ἐπιδόντων τὴν ἀτονομίαν. Plato Epist. viii. p. 712. A. [illegible] δήπου τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ pro [illegible]ν ἀποδείξαντας τὴν ἐμπροσθεν πο- Pro [illegible]ν. Eurip. Troad. 136. Ὡς χρυσὸς editiqu[illegible]μὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ Δόξει ποτ' [illegible]ma re[illegible] εἶναι. Alia etiam de hac dictione annotarunt Kusterus ad Suidam v. Ἐπάκλυσε, et Hemsterhus. ad Lucian. Necyom. t. i. p. 460. Similes hujus, et verba ἀποφαίνειν, sunt usus aliis juncti nonnulli v. c. apud Platon. Leg. iv. p. 661. G. τὸν δὲ Ἡσίοδον οἱ πολλοὶ σοφὸν ἀποφαίνουσι, λέγοντα—Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα κ. τ. λ. Plutarch. Fab. Maxim. p. 187. D. ἐκεῖνον ἄνδρα πραότητι καὶ φιλανθρωπίᾳ θαυμαστὸν ἀποδεῖξαι. De Superstit. p. 169. E. ἀποδείκνυσι τὸν Πυθαγόρου λόγον φλυαρῶν, εἰπόντος ὅτι βέλτιστοι γινόμεθα πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζοντες. Sulla p. 453. B. ἡ μὲν οὖν Ἐχῶρα—ἀπέδειξε τὸν Εὐριπίδην σοφὸν ἄνδρα καὶ πολιτικῶν ἐπιστήμονα νουνεχόντων, διακελευσάμενον φυλάττεσθαι τὴν φιλοτιμίαν ὡς ὀλεθριωτάτην καὶ κακίστην δαίμονα τοῖς χρωμένοις· significat Euripidem sententiam in Pharn. 537. Lucullo p. 517. B. Numa p. 77. E. C. Graccho p. 835. B. ἀπέδειξε τοὺς ἄλλους ῥήτορας παίδων μηδὲν διαφέροντας. Philopœmene p. 363. E. Dione p. 960. D. οὕτω διελέχθη περὶ τῶν συμφερόντων πρὸς τὸν καιρὸν ὁ Δίων, ὥστε ἄλλους ἅπαντας τῇ μὲν φρονήσει παίδας ἀποδεῖξαι, τῇ δὲ παῤῥησίᾳ βουλους. Sic Aristides Or. Platon. i. t. ii. p. 31. ὁ Ἱπποκράτης, ὁ Δημοσθένης—παῖδας τοὺς πρὸ αὑτῶν ἀπέδειξαν. Ejusdem generis est forma in Platon. Epist. iv. p. 710. C. παρασκευάζου τόν τε Λυκοῦργον ἐκεῖνον ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι καὶ τὸν Κῦρον: cui simile est Luciani in Nigrino §. 3. t. i. p. 42. τὸν Ὅμηρον λοιδὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι· ubi annotationibus L. Bosii et Hemsterhusii addatur Ælian. Nat. Animal. t. 25. de Hyæna sexum deinceps mutante: Οὐκοῦν τὸν Καινέα καὶ τὸν Τειρεσίαν ἀρχαίους ἀπέδειξε τὸ ζῶον τοῦτο, οὐ κόμποις, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις αὐτοῖς. Altera hujus loci dictio οὐδαμοῦ φαίνεσθαι, *nusquam apparere, alteri comparatum evanescere, pro nihilo haberi*, item optimis placuit scriptoribus: v. c. Platoni Gorg. p. 284. A. εἰ δέοι λόγῳ διαγωνίζεσθαι ἐν ἐκκλησίᾳ ἢ ἐν ἄλλῳ τινὶ συλλόγῳ, ὁπότερον δεῖ αἱρεῖσθαι ῥήτορα ἢ ἰατρόν, οὐδαμοῦ ἂν φαῖην τὸν ἰατρόν, ἀλλ' αἱρεῖσθαι ἂν τὸν εἰπεῖν δυνατόν, εἰ βούλοιτο. Demosthenes, quasi decla-

καθεύδειν· κἂν εἰ ξυγκρίνοιτο[g] μὲν πάντα, διακρίνοιτο[h] δὲ μή, ταχὺ[i] ἂν τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου[j] γεγονὸς εἴη, ὁμοῦ πάντα χρήματα. [§. 46.] Ὡσαύτως δέ, ὦ φίλε Κέβης,

κρίνατο Χ.—[f] τάχα s et corr Π.—[i] Διαγόρου Δ.—[j] καὶ om Χ et pr Π.—[k] ἀποδεί-

rans vim dictionis, Or. pro Corona p. 256. C. τούτων γὰρ ἁπάντων ἦν ἐν τοῖς ἔνδον χρόνοις ἔξεστιν· καὶ ἔδωκεν ὁ παρελθὼν χρόνος πολλὰς ἀποδεῖξαι ἀνδρὶ καλῷ τε καὶ ἀγαθῷ· ἐν οἷς οὐδαμοῦ σὺ φανῇ γεγονώς. οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος, οὐ τρίτος, οὐ τέταρτος, οὐ πέμπτος, οὐχ ἕκτος, οὐχ ὁπωστοσοῦν· significat Oraculum Megarensibus datum. Dio Chrys. Or. xxx. p. 368. A. τοῦτο δὲ εἰκὸς ἐξιτήλων γίνεσθαι, καὶ μηδαμοῦ φαίνεσθαι. Plutarchus Quæst. Rom. p. 270. B. ταῦτα δὲ ὁ Θεμιστοκλῆς πρὸς τοὺς αἰθὶς ὀλίγα στρατηγοὺς τῶν Ἀθηναίων, ἃς οὐκ ἂν οὐδαμοῦ φανέντας, εἰ μὴ τὴν πόλιν αὐτὸς ἔσωσεν· ubi pro φανέντας ex Venet. et Voss. legendum φανέντας, et eatenus locus ita restituendus ex conjectura, ἃς οὐδὲν οὐδαμοῦ φανέντας κ. τ. λ. de qua formula diximus ad §. 16. Aristides Panathen. p. 127. Ξέρξης—ὑπερῴδων δὲ τῇ πόλει καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν οὐδαμοῦ φαινομένων. Or. de Pace t. i. p. 404. οὐδαμοῦ τὰ νῦν ἐγκλήματα πρὸς τὰς ἀνδραγαθίας τὰς τότε φανήσονται. Simplex οὐδαμοῦ elvai hoc sensu usurpatum, log mus a Sylb. Antig. 188. Xenoph. Mem. Socr. ii. 1. 32. Menandr. apud Stob. Flor. xcv. p. 518. Τῆς μερίδος ἣν νῦν οὐδαμοῦ τεταγμένης. Simile est Aristidis t. i. οὐδαμοῦ θεῖναί τι· de quo Atticschius Animadv. Æschyl. iii. p. 91. Wytt.

τὸν Ἐνδυμίωνα] Haud alienum est a nostro proposito annotationem Olympiodori apponere, p. 29. Ἔλεγετο δὲ αὐτὸς ἐκεῖ καθεύδειν, διότι ἀστρονομῶν ἐν ἐρημίαι διέτριβε· διὸ καὶ φησὶν ὁ Σελήνη· διὸ δὴ καὶ περὶ Πτολεμαίου φασὶν· οὗτος γὰρ ἐπὶ μ ἔτη ἐν τοῖς λεγομένοις στενοῖς τοῦ Κανώβου φασὶ ἀστρονομικὰ σχολάζων· διὸ καὶ ἀναγράψαντα τὰς στήλας ἐκεῖ τῶν εὑρημένων αὐτῷ ἀστρονομικῶν δογμάτων. Quæ recte item protulit et expressit eruditissimus unus Mathematicorum Isaaci Hollandus ad Ptolemæum de Judicandi Facultate p. 206. Wytt.

ἀποδεῖξαι] Suspicabar, eruditiose partiendam ἂν· hæc enim fere comes esse solet formæ illius aoristi, omissa a librariis loco non uno librorum veterum. Sic apud Xen. Cyrop. iv. 3. 3. recte legitur in libris, et editis, et scriptis manu, plerisque, οὐδεὶς ἂν ἀντιγνωμονήσειε· sed ab Codice Guelferbytano abest particula ἂν perperam. Fischn.

ἀποδείξειε] Tub. ἀποδείξειεν. Scribendum ἀποδείξειεν ἄν, quæ vocula in priore hoc propositionis membro potius requiritur, quam deinde post οὐδαμοῦ. Velut paullo ante καὶ τὸ αὐτὸ πάθοι ἂν πάθοι καὶ παύσαιτο γιγνόμενα. Sensum verborum recte expressit in marg. Stephanus: *omnia tandem facerent, ut, quæ de Endymione dicuntur, nugæ esse viderentur.* Quippe tum non unus Endymion per longum annorum seriem dormivisset (in monte Cariæ Latmo a Luna conspicitus, v. Cic. Tusc. i. 38. ibiq. Davis. et Schol. Apollon. Rhod. ad iv. 57.) sed omnes homines animaliaque omnia æterno premerentur sopore. Ita vix digna est memoratu Cornarii correctio λῆρον τὸν Ἐνδυμίωνος.—καὶ οὐδαμοῦ ἂν φαίνοιτο sc. ὁ Ἐνδυμίων. Sic subito mutatur subjectum et Euthyd. §. 10. φοβούμεθα περὶ αὐτοῦ—μή τις φθῇ ἡμᾶς ἐκ' ἄλλο τι ἐπιτήδευμα τρέψας αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, καὶ διαφθαρῇ (sc. αὐτός.) et sæpius aliis.—οὐδαμοῦ φανῆναι est *nullo loco numerari, nihili putari.* Vid. adscripta ad Georg. §. 25. Heind.

τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου γεγονὸς εἴη ὁμοῦ πάντα χρήματα] Pervulgata sententia Anaxagoræ, memorata Diogeni L. ii. 6. πάντα χρήματα ἦν ὁμοῦ, εἶτα νοῦς ἐλθὼν αὐτὰ διεκόσμησε Plutarcho, qui dicitur, de Placit. Philosoph. i. 7. et aliis multis, quos laudat Valckenar. in Diatribe de Europ. Fragm. p. 40. Wytt.

§. 46. ὡσαύτως δέ] ὡσαύτως δὲ refertur ad prægressum οἷον, velut οὕτως δή, (non δή) inferri solet post ὅσπερ. Sophist. §. 94. —δεῖ—λέγειν, ὅτι τὸ μὴ ὂν βεβαίως ἐστὶ τὴν αὐτοῦ φύσιν ἔχον, ὅσπερ τὸ μέγα ἦν μέγα—οὕτω δὲ καὶ τὸ μὴ ὂν κατὰ ταυτὰ ἦν τε καὶ ἔστι μὴ ὄν. Cratyl. §. 24. ὅσπερ ἡμῖν τὰ τῶν ἰατρῶν φάρμακα χρίσασι καὶ ὑσμαῖς νενοικισμένα ἄλλα φαίνεται τὰ αὐτὰ ὄντα, τῷ δέ γε ἰατρῷ—τὰ αὐτὰ φαίνεται—· οὕτω δὲ ἴσως καὶ ὁ ἀνιστάμενος περὶ ὀνομάτων τὴν δύναμιν αὐτῶν σκοπεῖ etc. ubi male edidi δή. Ibid. §. 60.—προσιόντες, ὅσπερ

καὶ[k] εἰ ἀποθνήσκοι[l] μὲν πάντα ὅσα τοῦ ζῆν μεταλάβοι, ἐπειδὴ δὲ ἀποθάνοι, μένοι ἐν[m] τούτῳ τῷ σχήματι τὰ τεθνεῶτα καὶ μὴ πάλιν ἀναβιώσκοιτο, ἆρ' οὐ πολλὴ ἀνάγκη τελευτῶντα πάντα τεθνάναι καὶ μηδὲν ζῆν; εἰ[n] γὰρ ἐκ μὲν τῶν ἄλλων τὰ ζῶντα γίγνοιτο, τὰ δὲ ζῶντα[o] θνήσκοι,[p] τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι; Οὐδὲ μία μοι[q] δοκεῖ, ἔφη[r] ὁ Κέβης, ὦ Σώκρατες, ἀλλά μοι δοκεῖς παντάπασιν ἀληθῆ[s] λέγειν. Ἔστι γάρ, ἔφη, ὦ Κέβης, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, παντὸς μᾶλλον οὕτω, καὶ ἡμεῖς αὐτὰ[t] ταῦτα οὐκ ἐξαπατώμενοι ὁμολογοῦμεν, ἀλλ' ἔστι τῷ[u] ὄντι καὶ τὸ[v] ἀναβιώσκεσθαι καὶ ἐκ τῶν τεθνεώτων τοὺς[w] ζῶντας γίγνεσθαι καὶ τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἶναι, καὶ ταῖς μέν γ'[x] ἀγαθαῖς ἄμεινον εἶναι, ταῖς δὲ κακαῖς κάκιον.

Pl. iii. 35. §. 20. W.

§. 47. Καὶ μήν, ἔφη ὁ Κέβης ὑπολαβών, καὶ κατ'

σκει ΔΦGHL.—[m] ἀποθάνοιμεν ἐν I.—[n] εἰ...δὲ om pr Γ.—[o] γίγνοιτο τὰ δὲ ζῶντα om Δ.—[p] θνήσκει corr Γ.—[q] μοι om EHI et pr Γ, post δοκεῖ ponit L.—[r] δοκεῖ post ἔφη ponit G.—[s] ἀλήθειαν Δ.—[t] ἡμεῖς αὐτὰ ΑΠ: ἡμεῖς τὰ αὐτὰ [o]Γ.—[u] ἔστι τῷ ΓΔΠΦ GH, ἔτι καὶ τῷ I: ἔστι καὶ τῷ [o]Γ.—[v] τῷ ΑΙ et pr EH.—[w] τοὺς...τεθνεώτων om L.

ἀλίγον πρότερον τοῖς θεοῖς, ὅτι—περὶ αὐτῶν εἰκάζομεν, οὕτω δὲ καὶ νῦν αὖ εἰσόντες—ἴωμεν—Soph. Antig. 423. Ἡ ταῖς ὁρῶσι κἀνακωκύει πικρᾶς Ὀρνίθων ὀξὺν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς Εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος· Οὕτω δὲ χ' αὕτη—γόοισιν ἐξέμωξεν. Electr. 25. Ὅστερ γὰρ ἴκτος εἰσηγεῖτ'—Ἐντοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, Ἀλλ' ὀρθὸν ὄζει ἴστησιν· ὡσαύτως δὲ σὺ Ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις etc. Similiterque οὕτω δὲ, non progresso ὅστερ s. olov, positum Ion. p. 533. E. de Rep. i. p. 345. D. Protag. §. 92. §. 100. Xenoph. Sympos. ii. 26.—Καὶ εἰ ἀποθν. καὶ non legitur in Tub. Heind.

ἐκ μὲν τῶν ἄλλων] *Ex ceteris*, non ex iis, quæ postquam vixere aliquamdiu, deinde mortua sunt. Ex illis igitur si viventia nascerentur, hæc autem perirent, fieri non posset, quin ad extremum omnia in interitum abirent; quippe quæ viventia ex se gignendo tandem consumerentur. Explicui propter Dacerii suspicionem conjectantis εἰ γὰρ ἐκ μ. τ. ἄλ. τὰ ζῶντα μὴ γίγνοιτο. Heind.

πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι] Et Epicurus postea sic decretum suum posuit, in Epist. ad Herodot. apud Diog. L. x. 39. καὶ εἰ ὀφθείρετο δὴ τὸ ἀφανιζόμενον εἰς τὸ μὴ ὄν, πάντα ἂν ἀπολώλει τὰ πράγματα, οὐκ ὄντων ὧν εἰς ἃ διελύετο. Wytt.

αὐτὰ ταῦτα] Vulgatæ scripturæ τὰ αὐτὰ ταῦτα, *eadem hæc*, aptiorem hanc prætuli e Tub. Par. et Ficino, qui dedit *hæc ipsa*. Aptius etiam meo judicio legeretur αὖ ταῦτα, *hæc rursus*, quemadmodum de priore rei argumento ante consenserant §. 44. Heind.

ἀλλ' ἔστι τῷ ὄντι] Vulgo καὶ τῷ ὄντι. Verulam, quæ hic irrepsit, omisi cum Aug. Tub. Par. Proximus art. τὸ pertinet etiam ad seqq. γίγνεσθαι et εἶναι. Heind.

ταῖς μὲν ἀγαθ.] Tub. τ. μέν γε ἀγ. Cf. de Rep. iii. p. 406. E. Καὶ τῷ τοιούτῳ μέν γε—δοκεῖ πρέπειν etc. V. p. 461. C. Καὶ ταῦτα μέν γ', ἔφη, μετρίως λέγεται. p. 475. E. Καὶ τοῦτο μέν γ', ἔφη, ὀρθῶς. Heind.

§. 47. καὶ μήν, ἔφη ὁ Κέβης κ. τ. λ.] Olymp. Δείξας ὁ Σωκράτης ἐκ τοῦ ζῶντος καὶ τοῦ τεθνεῶτος ὅτι ἐπιδιαμένει ἡ ψυχὴ μετὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ σώματος, τοῦτ' ἔστιν, ὅτι μεθυπάρχει, δείκνυσι διὰ τοῦ προκειμένου λόγου ὅτι καὶ προϋπάρχει τοῦ σώματος, ἐκ τοῦ τὰς μαθήσεις ἀναμνήσεις εἶναι, ὡς (forsan ἔστε) ἐξ ἀμφοτέρων τῶν

ἐκεῖνόν γε τὸν λόγον, ὦ Σώκρατες, εἰ ἀληθής[y] ἐστιν, ὃν σὺ εἴωθας θαμὰ λέγειν,[z] ὅτι ἡμῖν ἡ μάθησις οὐκ ἄλλο τι ἢ ἀνάμνησις τυγχάνει οὖσα, καὶ κατὰ τοῦτον[a] ἀνάγκη που ἡμᾶς ἐν προτέρῳ τινὶ χρόνῳ μεμαθηκέναι ἃ νῦν ἀναμιμνησκόμεθα. τοῦτο δὲ ἀδύνατον, εἰ μὴ ἦν που ἡμῶν[b] ἡ ψυχὴ πρὶν ἐν τῷδε[c] τῷ ἀνθρωπίνῳ εἴδει γενέσθαι· ὥστε καὶ ταύτῃ i. 73.
ἀθάνατόν τι ἔοικεν ἡ ψυχὴ εἶναι.[d] Ἀλλ', ὦ Κέβης, ἔφη ὁ Σιμμίας ὑπολαβών, ποῖαι[e] τούτων αἱ ἀποδείξεις; ὑπό-

—[z] γ' add ΧΔΠΦGs.—[y] ἀληθές L.—[z] λέγειν θαμὰ G.—[a] τοῦτον ΧΔΞΠΦs: τοῦτο ^{e}s.—[b] ἡμῶν Χ.—[c] τῷδε om Ξ.—[d] ἡ ψυχή τι ἔοικεν εἶναι Π.—[e] ποῖαί εἰσιν Χr.—

λόγων συνάγεσθαι ὅτι πολυχρονιωτέρα ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος, εἰ γε καὶ προϋπάρχει αὐτοῦ καὶ μεθυπάρχει. καὶ τρεῖς ἐνδοξαὶ φέρονται τῶν δύο τούτων λόγων. ὁ μὲν γὰρ Ἰάμβλιχος οἴεται ἑκάτερον λόγον καθ' αὑτὸν δεικνύναι τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς. εἰ γάρ, φησί, τὸ ζῆν καὶ τὸ τεθνάναι ἐξ ἀλλήλων, ἄδιος ἄρα ἡ ψυχή· ἀλλὰ μὴν αἱ μαθήσεις ἀναμνήσεις, ἄδιος ἄρα καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἡ ψυχή. ἄλλοι δὲ δι' ἀμφοῖν τῶν λόγων ἐραντίζονται τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς. ὁ μὲν γὰρ πρῶτος λόγος, ὁ δεικνὺς ὅτι ἡμῶν εἰσιν αἱ ψυχαὶ ἐν ᾅδου, δείκνυσιν αὐτὴν ἄφθαρτον· ὁ δέ γε τρίτος λόγος, ὁ ἐκ τῶν ἀναμνήσεων, ἀγέννητον· ὥστε εἰ συνῇδε ἀμφοῖν τοῖν λόγοιν, ἀγέννητον συνᾄδει τὴν ψυχὴν καὶ ἄφθαρτον. ταῦτα δέ φησιν ὁ φιλόσοφος οὐκ οἰκείᾳ τῇ λέξει. οὐκοῦν γὰρ μηδένα τῶν λόγων μηδὲ ἀμφοῖν δεικνύναι αὐτὴν ἀθάνατον, ἀλλὰ καὶ προϋπάρχουσαν χρόνον τινὰ καὶ μεθυπάρχουσαν. διὸ καὶ ὁ Πλάτων αἰσθόμενος ὅτι οὕτω ἱκανῶς τὸ προκείμενον ἀνεῖλεν, ἐπάγει καὶ ἄλλους λόγους τοὺς (ἴσως τοῦ) αὐτοῦ κατασκευαστικούς, καὶ μόνος ὁ πέμπτος, ὁ ἐκ τῆς οὐσίας τῆς ψυχῆς, κυρίως τὴν ἀθανασίαν αὐτῆς δείκνυσι. Forst.

Olympiodori locus, quem Forsterus hoc attulit, mi pro sua longitudine non habet; alium brevius patius adhibebitur, a nobis editus in Fragmentis Platarchi t. v. p. 490.—p. 739. Wytt.

μάθησις — ἀνάμνησις] Hoc de ἀναμνήσει dogma, licet ipsum a Pythagoricis petitus deumptum videatur, Socrati non solum hic sed et in Menone, itemque in Phaedro tribuit Plato. De eo ex professo agit Max. Tyr. Diss. 16. Meminit item Cic. de Senect. c. 21. et in Tusc. Disp. l. i. 24, ubi Patum nonnullos qui contra hanc opinionem disputarunt, recenset Davisius, quibus addas quos Tertulliani ad Lib. de Anim. c. 24. enumerant editores. Primum denique, ut id obiter notem, quo in Menone p. 80. hanc notionem Socrates confirmat, argumentum breviter perstringit Aristoteles in Poster. Analyt. l. i. c. 1. et fusius adhue Themistius, Comm. ad loc. sub init. Forst.

ἡ μάθησις οὐκ ἄλλό τι ἢ ἀνάμνησις] Notum Platonis decretum, in Menone dialogo explicitum p. 16. indeque Ciceroni Tusc. i. 24. a nobis memoratum in Disp. de Placito Immort. §. 3. Habent et Olympiodori Excerpta ex Plutarcho edita a nobis t. v. l. c. Augustinus de Immortalit. §. 6. t. i. p. 290. D. De Quantitate Anim. §. 34. p. 310. D. Epist. vii. 2. t. ii. p. 6. E. De Trin. xii. 24. t. viii. p. 654. E. Wytt.

καὶ κατὰ τοῦτον] Sic optime post illa *κατ' ἐκεῖνόν γε τὸν λόγον* Tub. Vulgo *τοῦτο*. Tum Aug. *ἐν προτέρῳ πού τινι*. Ac deinde Tub. *ἡμῖν ἡ ψυχή*. Heind.

πρὶν ἐν τῷδε] Hoc est, interprete Cicerone Tusc. i. 24. 'nisi animus ante, quam in corpus intravisset, in rerum cognitione viguisset.' Fischn.

ἀθάνατον] Tub. *ἀθ. ἡ ψυχή τι ἔοικεν*. Olympiodorus ad h. l. 'Ἴδοὺ, τὶ ἀθάνατον, καὶ οὐχ ἁπλῶς. Fischn.

ποῖαί εἰσι τούτων αἱ] Alia est hujus loci lectio, eodem tamen sensu, *ποῖαι σοὶ τούτων* etc. In Ald. autem manifesto errore scriptum est, *ποιῆσαι τούτων*. Steph.

ποῖαι τούτων αἱ] Ald. *ποιῆσαι*. Bas. *ποῖαί σοι τ.* Quod inde a Steph. vulgatum est *ποῖαί εἰσι τ.* ex Cornarii correctione fluxit, cui cum Fischero anteponi lectionem librorum Aug. Tub. Par. consensu firmatam. Ab hac nescio cur discedendum judicarit Heindius p. 19. corrigens *ποῖαι ἦσάν σοι τ. α. ἀ.* in qui-

μνησόν με· οὐ γὰρ σφόδρα ἐν[f] τῷ παρόντι μέμνημαι. [§. 48.] Ἐνὶ μὲν[g] λόγῳ, ἔφη ὁ Κέβης, καλλίστῳ,[h] ὅτι ἐρωτώμενοι[i] οἱ ἄνθρωποι, ἐάν τις καλῶς ἐρωτᾷ, αὐτοὶ λέγουσι πάντα ἢ ἔχει· καί τοι εἰ μὴ ἐτύγχανεν αὐτοῖς ἐπιστήμη ἐνοῦσα[j] καὶ ὀρθὸς λόγος, οὐκ ἂν οἷοί τ' ἦσαν τοῦτο ποιεῖν.[k] ἔπειτα ἐάν τις ἐπὶ τὰ διαγράμματα ἄγῃ ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ἐνταῦθα σαφέστατα κατηγορεῖ ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει. Εἰ δὲ μὴ ταύτῃ γε, ἔφη, πείθει, ὦ Σιμμία, ὁ Σωκράτης, σκέψαι ἐὰν[l] τῇδέ πῃ σοι[m] σκοπουμένῳ συν-

[f] ἔνι H.—[g] μὲν om G.—[h] καὶ καλλίστω Φ, κάλλιόν σοι Δ.—[i] ἐρωτῶμεν Δ.—[j] ἐπιστημονοῦσα H.—[k] ποιήσειν ΧΠ, ποιεῖν corr G, ποιεῖν ἦσαν pr Δ.—[l] ἂν ΧΔs.—

bus *σοι* aptum esset tum, si Socratem, hujus argumenti auctorem, interrogaret h. l. Simmias, non Cebetem. Sophist. §. 74. Ξ. *σκόπει δή*—*εἰ ταῦτα νῦν ξυνομολογοῦντες δικαίως ἂν ἐπερωτηθείημεν ἅπερ αὐτοὶ τότε ἠρωτῶμεν*— Θ. Ποῖα, *ὑπόμνησόν με*. Deinde post *σφόδρα* Olympiod. addit *γε*; vellem et Codd. adderent. Heind.

§. 48. *ἑνὶ μὲν λόγῳ*] *Ut uno rem complectar argumento, eoque pulcherrimo. ἑνὶ λόγῳ* tritissima est formula *summatim loquentium*. Heind.

εἰ μὴ ἐτύγχανεν αὐτοῖς ἐπιστήμη κ. τ. λ.] *τίς ἂν οὖν* (inquit Max. Tyr. Diss. xvi. 8.) *ἀποκρίνηται, ἃ μήπω οἶδε; πλὴν εἰ μὴ καὶ τὸν βαδίζοντα χειραγωγοῦντος ἑτέρου φήσει τις μὴ βαδίζειν αὐτόν. Τί τοίνυν διαφέρει ὁ χειραγωγῶν τοῦ ἀνερωτῶντος, καὶ τί διαφέρει ὁ βαδίζων τοῦ ἀποκρινομένου; ὁ μὲν γὰρ ἑαυτῷ παρέχει τὴν ἐνέργειαν, ὁ δὲ ἐκείνῳ τὴν ἀσφάλειαν. ἀλλ' οὔτε ὁ χειραγωγούμενος μανθάνει βαδίζειν, οὔτε ὁ ἀνερωτώμενος ἀποκρίνεσθαι μανθάνει· ἀλλ' ἑκάτερος, ὁ μὲν βαδίζει, δύναται γάρ· ὁ δὲ ἀποκρίνεται, οἶδε γάρ· ξυνεπιλαμβάνουσι δὲ πρὸς ἀσφάλειαν ἑκατέρῳ ἑκάτερος.* Forst.

καὶ ὀρθὸς λόγος] Hæc absunt ab Aug. Ficinus vertit, *rectaque ratio, quum quis eorum, quæ dicit, rationes novit et tenet.* Fisch.

οὐκ ἂν οἷοίτε ἦσαν τ. π.] Tub. *οἷοίτε τοῦτο ποιήσειν*. Aug. *ἠδύναντο τοῦτο ποιεῖν*. Heind.

ἔπειτα ἐάν τις] Hæreo in verbo *ἔπειτα* (*porro*), quo quum novum, aliud certe, argumentum indicari videatur, exemplo potius aliquo res declaratur. Significat enim Plato haud dubie illud, quod in Menone p. 82. exhibuerat, exemplum, ubi Socrates puerum, descripto in pulvere quadrato, de quadrati dimensione interrogat aptisque interrogationibus eo perducit gradatim, ut idem respondeat puer, quod si geometrica didicisset. Aptius igitur mihi quidem videretur *ἐπεί τοι*, quamquam ne minima quidem affertur scripturæ e libris varietas. Heind.

διαγράμματα] *Descriptiones*, ut vocantur a Cicerone Tusc. i. 17. h. e. *formæ, figuræ, geometricæ*. Legitur vocabulum hoc sensu apud Xenoph. Mem. iv. 7. 3. ubi Socrates dicitur noluisse quenquam geometriam attingere *μέχρι τῶν δυσεξιτέτων διαγραμμάτων* et verbum *describere* ita extat apud Cic. Cat. M. 14. de C. Gallo in studio dimetiendi cæli et terræ versante. Fisch.

κατηγορεῖ] I. e. *Ostendit, apparet*. Xenoph. Cyrop. i. 4. 3. *ἐμφαίνεταί τι αὐτοῖς νεανὸν, ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοστίαν*. Lucian. Nigrino t. i. p. 59. *πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν· multum in se prudentiæ insolentium*. Alian. N. A. i. 5. *ὁ ἰχθὺς ὁ τρώκτης, τούτου μὲν κατηγορεῖ τὴν φύσιν καὶ τὸ ὄνομα*—. ii. 12. 18. *τούτων δὲ τῶν σοφισμάτων ἡ φύσις οὐδὲν ἔθετο· καὶ κατηγορεῖ ὁ Ἐλέας*. x. 2. 13. Var. Hist. iii. 19. xii. 12. Conferatur Abresch. ad Æschyl. p. 273. Wytt.

κατηγορεῖ] *Arguit, declarat*, ἐλέγχει, sc. *ὁ ἄγων ἐπὶ τὰ διαγράμματα, ἐς qui aliquem ducit ad figuras geometricas*; nisi forte *κατηγορεῖ* h. l. impersonaliter positum est, velut passim occurrunt *δήλωσε, προσημαίνει, δείξει*, et id genus alia. Heind.

σοι σκοπουμ.] Tub. *σοι ἂν σκοπ.* An *ἀνασκοπουμένῳ*? Tum idem liber *ἀπιστῶ μέν σοι ἐγ.* Heind.

δοξῇ. ἀπιστεῖς γὰρ δὴ τῶς ἡ καλουμένη μάθησις ἀνάμνησίς ἐστιν; Ἀτιστῶ μὲν[n] ἔγωγ', ἦ δ' ὃς ὁ Σιμμίας,[o] οὔ, αὐτὸ δὲ τοῦτο, ἔφη,[p] δέομαι παθεῖν[q] περὶ οὗ ὁ λόγος, ἀνα- II. iii. 36.
μνησθῆναι· καί[r] σχεδόν γε ἐξ ὧν Κέβης ἐπιχείρησε λέγειν ἤδη μέμνημαι καὶ πείθομαι, οὐδὲν μέντ'[s] ἂν ἧττον ἀκούοιμι νῦν σὺ πῇ[t] ἐπιχείρησας λέγειν. Τῇδε[u] ἔγωγε, ἦ δ' ὅς.

μ

[n] σοι ἂν ΑΠ.—[o] μέν σοι ΑΠ.—[p] ἡ ταμία Η —[p] ἔφη om s.—[q] παθεῖν Heindorfius: lucu μαθεῖν.—[r] καὶ om pr Γ.—[s] μέντ' ΔΦGLa et re ΑΓΠ: μὲν τ.—[t] σὺ πῇ ΔΦG et corr Χ: πῇ σὺ τ.—[u] τί δὲ ΔΞΤCΗΙΙ. et pr Γ, τῇδ' Δs.—[v] αὐτὸ Δ.—[w] γε om Π.—

ἀνάμνησις] Marsilius Ficinus non perceperit mentem Platonis, ut ex ipsa re perspicuum esse potest. Egerat hactenus Plato de ἀναμνήσεως doctrina, et suo quidem more, primum παχυμερῶς: hanc modo accuratius retractat. Dixit igitur Simmias se a Socrate audiisse sæpenumero doctrinam illam ἀναμνήσεως: cui quidem fidem minime derogat, optet tamen nosse rationes quibus illa doctrina stabilitur. Sunt enim diserta verba, ἀπιστῶ μὲν ἔγωγ' οὖν, ut, ποῖαί εἰσι τούτων αἱ ἀποδείξεις ὑπόμνησόν με. Quod aliis verbis continuo explicat, et quidem elegantur, alludens ad institutum ἀναμνήσεως sermonem, αὐτὸ δὲ τοῦτο δέομαι περὶ οὗ ὁ λόγος ἀναμνησθῆναι. quod nos vertimus, *in memoriam revocari*. Accipitur enim passive ab activo ἀναμνᾶν, quod idem est quod ὑπομνᾶν, apud hunc auctorem tam frequens quam quod frequentissimum. Non posse autem pro ipsa ἀναμνήσεως doctrina intelligi, et universa sententia et ipsa verba ostendunt, dixerat enim, τὸ ἀναμνησθῆναι, cum articulo, μαθεῖν incepit in contextum venit eiusdem operis, Platonis mentem nosse intelligentia. Serranus.

δέομαι παθεῖν] Dubitatus longa compositionis, quam alii aliter expedire tentarunt, mihi ut tollenda videtur, ut ante περὶ ponatur ἤ, quod facillime ab antecedenti litera ν absorberi potuit, ut ad Plutarchi Moralia p. 99. A. monuimus. Itaque locum in hanc sententiam interpretor: *hoc autem ipsum scil. πῶς ἡ καλουμένη μάθησις ἀνάμνησίς ἐστιν, desidero discere, aut reminisci, de quo nunc loquimur.* Eiusmodi δέομαι μαθεῖν, si et ipse recte memini, Plato subinde usurpat. Ut sic Platonicus de S. N. V, p. 533. E.—οὐκοῦν δέησαίμεν—Μὰ Δί', εἶπον, ἀλλὰ δέομαι μαθεῖν. Wyttenbach.

δέομαι παθεῖν] Libri scripti editique μαθεῖν, quod aptum esse ab hoc loco, primus vidit homo non alias perspicacissimus, Serranus. Nam in Stephani interpretatione hac, *velim scire, nimirum quid sit reminisci*, male deest art. τὸ ante ἀναμνησθῆναι, neque hoc sensu jejunius quidquam inferri potuit. Sed idem Serranus quum verbum expungi voluit tanquam a sciolo profectum, vide quam futilem fecerit ignavamque sententiam: *cupio reminisci id ipsum, de quo sermo est.* Nam αὐτὸ τοῦτο non potest tanquam pro αὐτοῦ τούτου positum trahi ad δέομαι, sed necessario penderet a seq. ἀναμνησθῆναι. Videlicet tum illud αὐτὸ τοῦτο, tum seqq. verba καὶ σχεδόν γε—ἤδη μέμνημαι declarant, Simmiam ad prægressum ἀνάμνησιν respicere, hoc dicentem: *non equidem dubito, sed id ipsum cupio, de quo sermo est: reminisci cupio* (quæ fuerint rei hujus argumenta): *quamquam vel ex iis, quæ Cebes dixit, reminiscor jam.* Quod assecutus Forsterus μαθεῖν in μᾶλλον mutandum conjecit, αὐτὸ δὲ τοῦτο in αὐτοῦ δὲ τούτου: nostræ scripturæ veritas satis per se evidens magis etiam apparebit, si comparas illa mox §. seq. ubi itidem agitur de recordatione, Οὐκοῦν—τὸ τοιοῦτον ἀνάμνησίς τις ἐστι, μάλιστα μέντοι, ὅταν τις τοῦτο πάθῃ περὶ ἐκεῖνα, ἃ ὑπὸ χρόνου—ἤδη ἐπελέλητο; Eademque puerilis sermonis structura §. 50. ἆρ' οὐκ ἀναγκαῖον τόδε ὑφεστάχειν, ἐννοεῖν etc. ubi vid. not. Heusd.

οὐδὲν μὲν ἂν ἧττον ἀκούοιμι] Pro μὲν ἂν legendum μέντ' ἂν ex Vind. A B F. Tum ἀκούοιμι germana vi optativi, i. e. optandi, accipiendum: *nihilo tamen minus audire velim.* Julian. Epist. VII. p. 376. B. οὐδὲν οὕτως βούλ· *nil libentius velere velim.* Wyttenbach.

μέντ' ἂν ἧττον] Vulgo μὲν ἄν. Aug. μὲν pro μέν. μέντ' ἂν dedit Par. Post ἧττον autem verbum ne excidere ἤδεσαν, expressum a Ficino: *Nihilominus tamen*

ὁμολογοῦμεν γὰρ δή που, εἴ τίς τι ἀναμνησθήσεται, δεῖν αὐτὸν[v] τοῦτο πρότερόν ποτε ἐπίστασθαι. Πάνυ γε,[w] ἔφη. [§. 49.] [x]Ἆρ' οὖν καὶ τόδε ὁμολογοῦμεν, ὅταν ἐπιστήμη παραγίγνηται τρόπῳ τοιούτῳ, ἀνάμνησιν εἶναι; λέγω δέ τινα[x] τρόπον τοῦτον· ἐάν τίς τι[z] ἕτερον[a] ἢ ἰδὼν[b] ἢ ἀκούσας ἢ τινα ἄλλην[c] αἴσθησιν λαβὼν μὴ μόνον ἐκεῖνο[d] γνῷ, ἀλλὰ καὶ ἕτερον ἐννοήσῃ, οὗ μὴ ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη ἀλλ' ἄλλη,[e] ἆρ' οὐχὶ τοῦτο δικαίως λέγομεν[f] ὅτι ἀνεμνήσθη οὗ τὴν ἔννοιαν ἔλαβεν; Πῶς λέγεις; Οἷον τὰ τοιάδε· ἄλλη που ἐπιστήμη ἀνθρώπου καὶ λύρας. Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν οἶσθα ὅτι οἱ ἐρασταί, ὅταν ἴδωσι λύραν ἢ ἱμάτιον ἤ τι ἄλλο[g] οἷς τὰ παιδικὰ αὐτῶν εἴωθε χρῆσθαι, πάσχουσι τοῦτο· ἔγνωσάν τε τὴν λύραν καὶ ἐν τῇ διανοίᾳ ἔλαβον τὸ εἶδος τοῦ παιδὸς οὗ ἦν ἡ λύρα; τοῦτο δ' ἐστὶν ἀνάμνησις· ὥς πέρ γε[h] καὶ

πρότερον

[x] τίνα ΔΕs. τόνδε ΑΠ.—[z] τι om ΕG.—[a] ἕτερον C, πρότερον ΑΔΠΦGs.—[b] τι ἰδὼν ΛΞΤCΕΗΙ, ἰδὼν l. et pr Γ.—[c] ἄλλην τινα Ξ.—[d] ἐκείνων G.—[e] ἄλλως Η.—[f] ἐλέγομεν ΑΠ.—[g] ἄλλο τι ΑΠ.—[h] γε om Π, supra ponit Α.—[i] κέβητος ἀνεμνήσθη

et a te—perlibenter audirem.—γε post πάνυ abest a Tub. Heind.

§. 49. τινὰ τρόπον τοῦτον] Aug. et Bas. τίνα. Quæ interrogatio h. l. asperi aliquid habet et molesti. Tub. τόνδε pro τοῦτον. An τοιόνδε? Forster τοιοῦτον vult. Heind.

ἐάν τίς τι ἕτερον] Tub. τι πρότερον. Recte habet vulgatum. §. 36. φοβούμενοι ἑτέρων ἡδονῶν στερηθῆναι καὶ ἐπιθυμοῦντες ἐκείνων, ἄλλων ἀπέχονται. §. 51. ἕως γὰρ ἂν ἄλλο ἰδὼν ἀπὸ ταυτηςὶ τῆς ὄψεως ἄλλο ἐννοήσῃς. Protag. §. 53. ἐδόξατέ μοι φάναι τῆς ἀρετῆς μόρια εἶναι οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα, ὡς οὐκ εἶναι τὸ ἕτερον αὐτῶν οἷον τὸ ἕτερον. Heind.

ἤ τινα ἄλλην αἴσθησιν λαβὼν] Ficin. *si—vel alio perceperit sensu.* Nec spernerem a codice oblata hæc ἢ τινι ἄλλῃ αἰσθήσει λαβών. Sic tamen et §. 55. αἰσθόμενόν τι, ἢ ἰδόντα ἢ ἀκούσαντα ἤ τινα ἄλλην αἴσθησιν λαβόντα.—Pro λέγομεν Tub. ἐλέγομεν. Sed loco interjecti τοῦτο vide an præstet τοῦτον. Heind.

οἱ ἐρασταὶ ὅταν ἴδωσι λύραν ἢ ἱμάτιον] Imitatur Maximus Tyr. Diss. xvi. 7. p. 185. ἤδη τις καὶ λύραν ἰδὼν ἐμνήσθη τῶν χρησαμένων τῇ λύρᾳ· κοῦφον γάρ τι χρῆμα ἀνάμνησις καὶ εὔκολον. J. Chrysostom. Homil. ad Antioch. xxii. t. i. p. 249. D. τῶν φιλουμένων καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ πρόσωπα, καὶ τὰ ὑποδήματα, καὶ οἱ στενωποί, πτεροῦσιν ἡμᾶς εὐθέως ἀφθέντες· cui geminum legitur in Sententiis Maximi et Antonii p. 718. Wyttenb.

ἤ τι ἄλλο] Tub. ἢ ἄλλο τι. τὰ παιδικὰ h. l. ut semper, de uno puero intelligere debebat Fischer. Heind.

ἔγνωσαν τὴν λύραν] Cf. de Rep. v. p. 462. C. ὅταν του ἡμῶν δάκτυλός του πληγῇ —τᾶσα ἡ κοινωνία ἡ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυχὴν τεταμένη—ᾗσθητό τε καὶ πᾶσα ἅμα ξυνήλγησε. vii. p. 495. B. Οὗτοι μὲν δὴ—αὐτοί τε βίον οὐ προσήκοντα οὐδ' ἀληθῆ ζῶσι, τὴν δὲ (φιλοσοφίαν) ὥσπερ ὀρφανὴν ξυγγενῶν ἄλλοι ἐπεισελθόντες ἀνάξιοι ᾐσχύνάν τε καὶ ὠνείδη περιῆψαν. Ibid. p. 508. D. ὅταν μὲν, οὗ καταλάμπει ἀλήθειά τε καὶ τὸ ὄν, εἰς τοῦτο ἀτενίσῃται (ἡ ψυχή), ἐνόησέ τε καὶ ἔγνω αὐτὸ καὶ νοῦν ἔχειν φαίνεται. ix. p. 586. A. οἱ ἄρα φρονήσεως καὶ ἀρετῆς ἄπειροι—κάτω—φέρονταί τε καὶ ταύτῃ πλανῶνται διὰ βίου· ὑπερβάντες δὲ τοῦτο πρὸς τὸ ἀληθὲς ἄνω οὔτε ἀνέβλεψαν πώποτε οὔτε ἠνέχθησαν—ἀλλὰ βοσκημάτων δίκην κάτω ἀεὶ βλέποντες—βόσκονται etc. Phædr. §. 75. πορεύεσθον ἀγομένω εἵπεντε καὶ ὁμολογήσαντε ποιήσειν τὸ κελευόμενον, καὶ πρὸς αὐτῷ τ' ἐγένοντο καὶ εἶδον τὴν ὄψιν τὴν τῶν παιδικῶν ἀστράπτουσαν. Heind.

Σιμμίαν τις ἰδὼν πολλάκις Κέβητος ἀνεμνήσθη,[i] καὶ ἄλ- II. iii. 37.
λα του μυρία τοιαῦτ' ἂν εἴη. Μυρία[j] μέντοι νὴ Δί', ἔφη ὁ Σιμμίας. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, τὸ τοιοῦτον[k] ἀνάμνησίς τίς ἐστι;[l] μάλιστα μέντοι ὅταν τις τοῦτο πάθῃ[m] περὶ ἐκεῖνα ἃ ὑπὸ χρόνου καὶ τοῦ μὴ ἐπισκοπεῖν ἤδη ἐπιλέλησται;[n] Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. [§. 50.] Τί δαί;[o] ἦ δ' ὅς· ἔστιν ἵππον γεγραμμένον ἰδόντα καὶ[p] λύραν γεγραμμένην ἀνθρώπου ἀναμνησθῆναι, καὶ[q] Σιμμίαν ἰδόντα γεγραμμένον Κέβητος ἀναμνησθῆναι; Πάνυ γε. Οὐκοῦν καὶ Σιμμίαν ἰδόντα γεγραμμένον αὐτοῦ[r] Σιμμίου ἀναμνησθῆναι; Ἔστι[s] I. 74.
μέντοι, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ κατὰ πάντα ταῦτα ξυμβαίνει[t] τὴν ἀνάμνησιν εἶναι μὲν[u] ἀφ' ὁμοίων, εἶναι δὲ[v] καὶ[w] ἀπ' ἀνομοίων; Ξυμβαίνει. Ἀλλ' ὅταν γε[x] ἀπὸ τῶν ὁμοίων ἀναμιμνήσκηταί τίς[y] τι, ἆρ' οὐκ ἀναγκαῖον τόδε προσπάσχειν, ἐννοεῖν εἴ τί τι ἐλλείπει τοῦτο[z] κατὰ τὴν[a] ὁμοιότητα

πολλάκις Δ. ἀνεμνήσθη πολλάκις κέβητος s.—[i] lacuna in H.—[k] τοιοῦτο Χ.—[l] ἐστι τις Φ. τι ἐστὶ s.—[m] πάθοι Δ.—[n] ἐπιλέλησται Π1: ἐπελέλησται °Γ.—[o] δαὶ ΓΦ.—[p] ἢ Δ.—[q] καὶ.. ἀναμνησθῆναι om pr Γ.—[r] αὖ τοῦ ΓΞΗΙ.—[s] σίτι Η.—[t] ξ. ΔΦGs.—[u] τὴν μὲν Ετ.—[v] τὴν δὲ Ετ, om G.—[w] καὶ om pr Γ.—[x] γε om G.—[y] τις om ΛΕΙ.

ὅστερ γε καί] Deest γε in Tub. Mald. Lach. p. 143. A. πλεῖστ' ἂν ἐργάζοιτο χρήματα. ὅστερ γε καὶ τραγῳδίας ποιητὴς ἄμα' ἡμῖν τιμηθείς. Aristoph. Nub. 660. ὅστερ γε καὶ Κλεώνυμον. Xenoph. Cyrop. v. 3. 9. ὅστερ γε καὶ τἆλλα ζῷα ἀνίστανταί τινα μάχην ἕκαστα, ubi nescio cur particula duplicaverit Schneiderus. Conf. Soph. vi. 2. 21. Heind.

§. 50. Κέβητος ἀναμνησθῆναι] His qui eas pro ἃ valent nuper Forsmannus abunde satisfecisse, nescio cur non idem ex eodem deinde ante αὐτοῦ Σιμμίου intrudi jusserit, haec multo opportunius. Adposita vocula placuerat h. l. et praecessisset, non sequerentur illa Οὐκοῦν καὶ Σιμμίαν ἰδόντα γεγραμμένον αὐτοῦ Σιμμίου ἀναμνησθῆναι. Nunc ne potuit quidem adesse. Heind.

αὐτοῦ Σιμμίου] Aug. αὖ τοῦ. Sed Simmias potius imagini opponitur h. l. quae Simmias. Art. τοῦ post αὐτοῦ inserere nec libris nec sensui. Xenoph. Anab. i. 2. 21. αὐτοῦ Κύρου. i. 5. 13. αὐτὸν Μένωνα, ubi nulla codicum varietas. Conf. nat. ad Plat. Parm. §. 47. Atque ut dicitur et Σιμμίας et ὁ Σιμμίας, ita utrumque rectum videtur, et αὐτὸν Σιμμίαν et αὐτὸν ὁ Σιμμίας. Heind.

πάντα ταῦτα] Aug. ταῦτα πάντα — εἶναι μὲν ἀφ' ὁμοίων, εἶναι δὲ καὶ ἀπ' ἀνομοίων. Codicum Aug. Tub. Paris. auctoritate haec anteposui vulgatis εἶναι τὴν μὲν ἀφ' ὁμοίων, τὴν δὲ καὶ ἀπ' ἀνομοίων, in quibus certe τὴν μὲν suo more Plato omisisset. V. not. ad Themist. §. 96. Heind.

τόδε προσπάσχειν, ἐννοεῖν] §. 62. Ἆρ' οὖν τῷ μὲν συντεθέντι προσήκει τοῦτο πάσχειν, διαιρεθῆναι ταύτῃ ᾗπερ συνετέθη; Charmid. §. 30. Καὶ νῦν δὴ οὐκ ἔγωγε φημὶ τοῦτο ποιεῖν, τὸν λόγον σκοπεῖν. Aristoph. Lysist. 1219. εἰ δὲ πάνυ δεῖ τοῦτο δρᾶν, ἡμῖν χαριζόσθαι, ταλαιπωρήσομεν. Conf. allata ad §. 36. Aliena sunt quae huc attulit Forsterus ad refutandum Stephani opinionem art. τὸ ante ἐννοεῖν requirentis. Jam, opinor, sententiam mutabat, qui nuper judicavit ἐννοεῖν liberalio deberi, et pro τόδε linguam usum postulare τῷδε. Heind.

τοῦτο κατὰ τὴν ὁμοιότητα] Haec pertinent ad pronomen τι, cuique vim magis delinunt, utique ad similitudinem pertinens: sed ab ita etiam verba ἀκείνου, οὗ ἀνεμνήσθη, pendent. Fischer. Mira sane

εἴτε μὴ ἐκείνου οὖ ἀνεμνήσθη; Ἀνάγκη, ἔφη. Σκόπει[b] δή, ἦ δ' ὅς, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει. Φαμέν πού τι εἶναι ἴσον,[c] οὐ ξύλον λέγω[d] ξύλῳ οὐδὲ λίθον λίθῳ οὐδ' ἄλλο τῶν[e] τοιούτων οὐδέν, ἀλλὰ παρὰ[f] ταῦτα πάντα[g] ἕτερόν τι, αὐτὸ[h] τὸ[i] ἴσον, φῶμέν τι[j] εἶναι ἢ μηδέν; Φῶμεν μέντοι[k] νὴ Δί',[l] ἔφη ὁ Σιμμίας, θαυμαστῶς γε. [§. 51.] [m]Ἦ καὶ ἐπι-
II. iii. 38. στάμεθα αὐτὸ ὅ[m] ἔστιν; Πάνυ[n] γε, ἦ δ' ὅς. Πόθεν λαβόντες αὐτοῦ[o] τὴν ἐπιστήμην; ἆρ' οὐκ ἐξ ὧν νῦν[p] δὴ ἐλέγομεν, ἢ ξύλα ἢ λίθους ἢ ἄλλ' ἄττα ἰδόντες[q] ἴσα, ἐκ τούτων ἐκεῖνο ἐνενοήσαμεν,[r] ἕτερον ὂν[s] τούτων; ἢ οὐχ ἕτερόν

—[g] τοῦτον Δ.—[h] κατὰ τὴν] lacuna in H.—[b] lac H.—[c] ἴσον εἶναι s.—[d] ξύλω λέγω Ες, ἐγὼ ξύλῳ H.—[e] ἄλλο τι τῶν ΑΔΦGs et rc Π.—[f] πολλὰ H.—[g] ταῦτα πάντα ΑΠG: πάντα ταῦτα °r.—[h] αὐτῷ ΔΗΙ et pr E.—[i] τε pr Α.—[j] φαμέν τι Γ.—[k] μέντοι ΑΔΠΦGs et corr Γ: τοίνυν °r.—[l] νὴ δΓ] ἤδη Λ.—[m] ὃ Δ.—[n] ἔστιν πάνυ pr ΑΠ et corr G: ἔστιν ἴσον πάνυ °r.—[o] αὐτὴν L.—[p] νῦν om s.—[q] ἰδόντες ἴσα ΑΔΠΦGs: ἰδόντες τὰ ἴσα °r.—[r] ἐννενοήσαμεν Ξ.—[s] ὂν om s.—[t] δὴ Φs.—[u] ταὐτὰ ΑΔΦs: τὰ

grammatici ratio. τοῦτο ἐλλείπει τι ἐκείνου est *hoc nonnihil ab illo distat, illo inferius est*. Alcib. i. p. 122. B. εἰ δ' αὖ ἐθέλεις εἰς πλούτους ἀποβλέψαι—τήν τε ἄλλην ἀβρότητα τὴν Περσῶν, αἰσχυνθείης ἂν ἐπὶ σαυτῷ αἰσθόμενος ὅσον αὐτῶν ἐλλείπεις. et μικρὸς ibid. D. εἰ ἐθέλεις τοὺς Λακεδαιμονίων πλούτους ἰδεῖν, γνώσῃ ὅτι πολὺ τἀνθάδε τῶν ἐκεῖ ἐλλείπει. Heind.

φαμέν που τι εἶναι ἴσον] Disputat h. l. de duplici ἴσῳ, παχυμερῶς sumto, sensu crasso, ut in vulgari consuetudine loquendi dicimus, æquale quid esse alicui rei, cum vere non sit. Τὸ ἀκριβὲς ἴσον alterum est genus, quod mente separamus, et quod ideale vocant. In rerum natura vero nil prorsus simile est alii rei, ut et hic patet. 'Tantam enim,' ut ait Quinctilianus, (I. O. l. x. 11.) 'difficultatem habet similitudo, ut ne ipsa quidem natura in hoc ita evaluerit, ut non res, quæ simillime videantur, discrimine aliquo discernantur.' Ex quibus intelligitur, hanc recentiorum philosophorum agitatam quæstionem, de rebus indiscretæ similitudinis, veteribus non ignotam fuisse. Gottl.

οὐ ξύλον ξύλῳ λέγω κ. τ. λ.] Olymp. Τὸ ἐνταῦθα ἴσον οὐκ ἀκριβές ἐστι. πῶς γὰρ ἀκριβῶς ἴσον τὸ καὶ ψαμμίου μεγέθους ἀφαιρεθέντος ἢ προστεθέντος ἴσον μεῖναν. οὐδὲ γὰρ ὁρῶμεν οὐδὲν ἀκριβὲς, οὐδὲ ἀκούομεν κατὰ τὸν αὐτοῦ λόγον. ἐκ δὲ τοῦ παχυμερῶς ἴσου ἐπὶ τὸ ἀκριβὲς ἴσον ἔρχεται. Forst.

οὐ ξύλον ξύλῳ λέγω] Aug. et Tub. λέγω ξύλῳ. Tum Tub. παρὰ ταῦτα πάντα.—ἀλλὰ παρὰ πάντα—μηδέν; Ita hæc distinguenda videbantur. Heind.

παρὰ πάντα ταῦτα ἕτερόν τι] Notandum est, idem, quod hic Noster ἕτερόν τι παρὰ πάντα ταῦτα vocat, hoc Aristotelem, Analyt. Poster. l. i. c. 11. τὸ καθόλου sive ἓν κατὰ πολλῶν nominare; qui et se ipsum hac in re cum Socrate convenire contendit: is enim τὰ καθόλου οὐ χωριστὰ ἐποίει, οἱ δὲ (nempe Platonici) ἐχώρισαν, καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ὄντων ἰδέας προσηγόρευσαν. Metaph. l. xi. c. 4. et similiter ibid. c. 12. Forst.

αὐτὸ τὸ ἴσον] *Ideu æqualitatis*: ut supra §. 12. τὸ δίκαιον αὐτό. Wytt.

φῶμεν τοίνυν· νὴ Δί', ἔφη] Olymp. Ὁ δὲ Σιμμίας ἐποίμως (addo ἔχει) τῷ εἶναι τὰ εἴδη. διὸ καὶ ὅρκον ἐπάγει καὶ φησιν ὅτι θαυμασίως πέπεισμαι, ὡς συνήθης τῶν Σωκρατικῶν δογμάτων. Forst.

φῶμεν μέντοι, νὴ Δία] Sollemne in affirmatione respondentis μέντοι præbuit Tub. loco vulgati τοίνυν. Heind.

§. 51. αὐτὸ ὅ ἐστιν] Vulgo his additum ἴσον, quod irrepsit huc ex illis §. 52. ὥσπερ αὐτὸ ὅ ἐστιν ἴσον, omisi cum optimis libris, Aug. et Tub. Quum præcesserit αὐτὸ τὸ ἴσον, quid hujusmodi opus erat repetitione? Nec mirabis dubitavi mox in his ἢ ἄλλ' ἄττα ἰδόντες ἴσα cum Tub. expungere articulum τὰ ante ἴσα in Edd. positum. Heind.

σοι φαίνεται; σκόπει δὲ καὶ τῆδε. ἆρ' οὐ λίθοι μὲν ἴσοι καὶ ξύλα ἐνίοτε ταὐτὰ[u] ὄντα τοτὲ[v] μὲν ἴσα φαίνεται, τοτὲ[w] δ' οὔ; Πάνυ μὲν οὖν.[x] Τί δαί;[y] αὐτὰ τὰ ἴσα ἴστιν ὅτε ἄνισά σοι ἐφάνη, ἢ ἡ[z] ἰσότης ἀνισότης; Οὐδεπώποτέ[a] γε, ὦ Σώκρατες. Οὐ ταὐτὸν ἄρ' ἐστίν, ἢ δ' ὅς, ταὐτά τε[b] τὰ ἴσα καὶ αὐτὸ τὸ ἴσον. Οὐδαμῶς μοι[c] φαίνεται, ὦ Σώκρατες. Ἀλλὰ μὴν ἐκ τούτων γ', ἔφη, τῶν ἴσων, ἑτέρων ὄντων ἐκείνου τοῦ ἴσου, ὅμως αὐτοῦ τὴν ἐπιστήμην

τῷ

αὐτὰ °r.—[v] τότε G, ποτὲ L, τὸ Δ, τῷ pr ΧΠ.—[w] τότε G, ποτὲ L, τῷ pr Π.—[x] ὅταν οὖν ἄλλο γρ Τ.—[y] δαὶ ΓΦ δὲ r.—[z] ἡ om AEG.—[a] οὐδέποτε ΛΕΙL, οὐδεπωποτεγωγε vel οὐδεπωποτεμοιγε pr Δ: γ' s.—[b] τε καὶ Γ.—[c] -αμῶς μοι] lacuna in

ἆρ' οὐ λίθοι μὲν ἴσοι] Haec ut scripta sunt, a Socrate illud quaeritur, *annon interdum lapides, qui sint inter se aequales longique* (eidem inter se aequalia), *quamquam sint eadem, tamen aliquando aequalia esse videantur, aliquando inaequalia* (ut qui hodie potest aequalia esse, eidem eodem alio tempore videantur inaequalia). Verum non hic agitur, opinor, de hominum iudicio, quod si falsum fuerit, meticulo facile corrigi queat, de rebus ipsis agitur, neque convenit huic sensui vocabulum φαίνεται, quod aliud longe est quam δοκεῖ. Sensum potius ego hujusmodi reperiri arbitror: *eosdem lapides eademque ligna alio lapidi ligneve aequalia apparere, alio inaequalia: contra aequale ipsum, αὐτὸ τὸ ἴσον, semper esse aequale, numquam inaequale.* Qui sensus ut hinc probetur, pro ἴσοι (Aug. εἰσὶ) reponendum σοι coniicio; tum pro τοτὲ μὲν— τοτὲ δὲ, quae post ἐνίοτε parum sunt apta, e Lob. Par. reciprocum τῷ μὲν— τῷ δὲ, quam scripturam Scholiastes quoque antevertit γρ. καὶ, τῷ μὲν— τῷ δέ. In hoc igitur, ἆρ' οὐ λίθοι μὲν σοι καὶ ξύλα ἐνίοτε, τὰ αὐτὰ ὄντα, τῷ μὲν ἴσα φαίνεται, τῷ δ' οὔ, pertinebit σοι ad φαίνεται, illa τῷ μὲν— τῷ δὲ ad ἴσα. Heind.

φαίνεται] Aug. φαίνονται, male; uti apud Xen. Cyrop. iii. 3. 14. τὰ στρατεύματα ἐγίγνοντο Cod. Guelf. pro ἐγίγνετο. Forn.

τὰ αὐτὰ ὄντα ἴσα φαίνεται, τοτὲ δ' οὔ] Volunt, *quum lapides plures sunt inter se aequales, et ligna plura inter se aequalia, nec mutantur ipsa, sed eadem manent; tamen nonnunquam alius videantur aequalia, alius inaequalia*: scilicet hoc fit, quando non amplius cum aequalibus, sed cum inaequalibus, comparantur. Wyttenb.

αὐτὰ τὰ ἴσα] Ponitur hoc loco ut αὐτὸ τὸ ἴσον, *idea aequalitatis*, non ab uno animo cogitata, quod est in singulari, sed a pluribus, quod est in plurali αὐτὰ τὰ ἴσα. Sic Olympiodorus Cod. i. ex Plutarcho, quem locum in fragmentis edidimus t. v. p. 741. Ὅτι ποτὲ μὲν ἴσον, ποτὲ δὲ αὐτὰ ἴσα λέγει· ἢ εἰς τοὺς πολλοὺς ἀποβλέπων νόας, ὧν ἓν ἑκάστῳ τὸ αὐτὸ ἴσον· ἢ τὸ μὲν ἓν τῷ νῷ ἀποδοτέον, τὸ δὲ πεπληθυσμένον τῇ ψυχῇ· ἐνταῦθα γὰρ τὸ ἓν πολλά, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ πρὸς ἑαυτὴν ὑπόβασιν. Prior ratio, ut grammatica, ita vera est: quamquam alteram Olympiodorus probat loco inedito, in eodem Cod. t. p. 178. καὶ πληθυντικῶς ὀνομάζει αὐτὰ τὰ ἴσα· τὸ οἷον διάστημα τῶν ψυχικῶν εἰδῶν ἐνδεικνύμενος· ἐνδείκνυται δὲ ὅτι καὶ εἰς τὰ νοητὰ γίγνεταί τις μετάβασις ἀπὸ τούτων, λέγων ποτὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἴσον ἑνικῶς. Wyttenb.

αὐτὰ τὰ ἴσα] Pro αὐτὸ τὸ ἴσον, ut Parmenid. ξ. 7. Εἰ μὲν γὰρ αὐτὰ τὰ δμοιά τις ἀπέφαινεν ἀνόμοια γιγνόμενα ἢ τὰ ἀνόμοια ὅμοια, τέρας ἂν, οἶμαι, ἦν· εἰ δὲ τὰ τούτων μετέχοντα ἀμφοτέρων ἀναγκαῖον ἀπεφαίνει πεπονθέναι, οὐδὲν ἄτοπον — ἀτοπον δοκεῖ. Multitudinis numerus adhiberi in his potuit, quoniam aequalitatis vel similitudinis notio non unum contineat, sed ad duo certe refertur. Heind.

οὐ ταυτὸν ἄρ' ἐστὶν, ἢ δ' ὅς, ταῦτά τε τὰ ἴσα, καὶ αὐτὸ τὸ ἴσον;] Bene ad verbum reddidit Ficinus, *non idem sunt haec aequalia, atque ipsum aequale*: ταῦτα demonstrative dicitur, de individuis, rebus singularibus. Sic προκεῖσθαι ἐκ τούτων— τῶν ἴσων. Wyttenb.

ἐννενόηκάς[d] τε καὶ εἴληφας; Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις.[e] Οὐκοῦν ἢ ὁμοίου ὄντος[f] τούτοις[g] ἢ ἀνομοίου; Πάνυ γε. Διαφέρει δέ γ', ἢ δ' ὅς,[h] οὐδέν. ἕως[i] γὰρ[j] ἂν[k] ἄλλο ἰδὼν ἀπὸ ταύτης τῆς ὄψεως ἄλλο ἐννοήσῃς,[l] εἴτε ὅμοιον εἴτε ἀνόμοιον,[m] ἀναγκαῖον, ἔφη, αὐτὸ ἀνάμνησιν γεγονέναι.[n] Πάνυ μὲν οὖν. [§. 52.] Τί δαὶ[o] τόδ'; ἔφη[p] ἢ δ' ὅς. ἦ πάσχομέν τι τοιοῦτον περὶ τὰ ἐν τοῖς ξύλοις τε[q] καὶ οἷς νῦν δὴ[r] ἐλέγο-
11. iii. 39. μεν τοῖς ἴσοις;[s] ἆρα φαίνεται ἡμῖν οὕτως[t] ἴσα εἶναι ὡς[u] περ αὐτὸ ὃ ἔστιν ἴσον,[v] ἢ ἐνδεῖ τι[w] ἐκείνου τῷ μὴ[x] τοιοῦτον εἰ-

H.—[d] ἐνενόηκας I et τε H, ἐνενόησας pr Γ, ἐνενόητον pr H, ἐκνενόηκας fortasse pr Δ.—[e] ἀλήθειαν ἔφης λέγει Δ.—[f] lacuna in H.—[g] ἀνάμνησις Δ.—[h] ἦ δ' ὅς om Δ. —[i] ὅταν Δ: in H lacuna.—[j] γὰρ om ΔΠ, delet G, supra ponit Χ.—[k] ἂν om Π, οὖν Δ.—[l] ἐννοήσαις ΔΦs.—[m] ὅμοιον εἴτε ἀνόμοιον ΧΔΠΦGs: ἀνόμοιον εἴτε ὅμοιον [e]s.—[n] ἀνάμνησιν εἶναι γεγονέναι H.—[o] δὲ ΓΔΠCEGHILs.—[p] τόδ' om ΧΔΠΦG. —[q] τε om Π.—[r] δὴ νῦν Γ.—[s] ἐλέγομεν ἴσοις Δ, ἐλέγομεν τοῖς ἴσοις corr Υ: ἐλέγομεν ἐν τοῖς ἴσοις [e]s.—[t] οὕτε Δ.—[u] τό Π, τὸ δ G, τὸ ᾧ ΔΦ et corr Υ.—[v] ἴσον om ΧΠ.—[w] τῷ Χ et pr Π et corr Υ, τι τῶ Ξ.—[x] μὴ om ΧΓΛΞΦEGHIL et pr ΠΥs.—

ἕως γὰρ ἂν] Non ἕως ἄν, *quamdiu*, sed potius ὅταν, *quando*, sententia requirit. A Tub. abest γάρ, unde conjiciat aliquis, ὡς, ἐὰν δ. *nam, quando aliud conspicatus* etc. Quanquam ne ἐὰν quidem satisfacit, aptissimumque foret ὅταν γὰρ vel ὅταν γοῦν.—εἴτε ἀνόμοιον εἴτε ὅμοιον. Tub. εἴτε ὅμ. εἴτε ἀνόμ. Infra §. 55. ᾧ τοῦτο ἐκλησίαζεν ἀνόμοιον ὂν ἢ ᾧ ὅμοιον. Heind.

ἀναγκαῖον, ἔφη, αὐτὸ ἀνάμνησιν γεγονέναι] Vertit Ficinus: *necesse est, hinc reminiscentium prorenire*, ut pro αὐτὸ legisse αὐτῷ videatur. Sed neutra lectio probabilem sensum habet, certe non eum, quem argumentationis hujus nexus et ratio requirit. Equidem legendum putem αὐτοῦ idque referendum ad praeced. ἄλλο, εἴτε ἀνόμοιον εἴτε ὅμοιον. Heusd.

αὐτὸ ἀνάμν. γεγονέναι] αὐτὸ, sc. τὸ ἄλλο ἰδόντα—ἄλλο ἐννοῆσαι. Ab Heusdio commendatum αὐτοῦ vel propterea displicet, quod quum ad posterius ἄλλο hoc pertineat, accurata stili ratio τούτου h. l. flagitaret. Heind.

§. 52. τί δαὶ τόδε;] Aug. τί δὲ τόδε; Tub. τί δέ; Heind.

ἐν τοῖς ἴσοις] Delendum haud dubie hoc ἐν. Heind.

ἐν τοῖς ἴσοις] Postremum hoc ἐν τοῖς ἴσοις, pro simplici ἴσοις positum, ex redundantia Platonica interpretandum est. Aut, deleto commate, reddendum, *quae modo in rebus aequalibus numeravimus*: ut v. c. Dion. Chrys. Or. xxxvii. p. 466. A. τὸν αὐτὸν ἄνδρα νῦν μὲν ἐν θεοῖς λέγειν, νῦν δ' οὐδ' ἐν ἀνθρώποις. Wytt.

ἴσον] Abest a Tub. Fischt.

τῷ μὴ] Plerique libri omittunt μή, Venet. A. Vind. A B C D E F G. Quo omisso, pro τῷ ratio requirat τοῦ. Ergo vetus varietas hoc loco fuisse videtur, τοῦ τοιοῦτον εἶναι, et τῷ μὴ τοιοῦτον εἶναι. Singularis τοιοῦτον, solita enallage ponitur pro plurali τοιαῦτα, qui hic requirebatur. Wytt.

ἢ ἐνδεῖ τι ἐκείνου τῷ μὴ] Haec accuratius expendens eodem redire sententiam intelliges, ac si scriptum legeremus ἢ ἐνδεῖ τι ἐκείνου (τοῦ ἴσου) τῷ ἐνδεῖν τι αὐτοῦ. Nam qui, quaeso, aliter ἐνδεῖ τι τοῦ ἴσου, quam eo quod non est τοιοῦτον οἷον τὸ ἴσον? Tum ἐνδεῖν τινος, *egere aliqua re*, satis est tritum; quem in modum h. l. positum est vocabulum, vix alias usquam usurpatum reperias. Denique incerta haec est a libris Mss. lectio, quum Aug. et Tub. μὴ omittant. Quo omisso, Platonis manum videor mihi restituisse corrigendo: ἢ ἐνδεῖ τι ἐκεῖνα τοῦ τοιοῦτον εἶναι οἷον τὸ ἴσον. de Rep. i. p. 345. D. ἐπεὶ τά γε αὐτῆς, ὥστε εἶναι βελτίστη, ἱκανῶς δήπου ἐκπεπόρισται, ἕως γ' ἂν μηδὲν ἐνδέῃ τοῦ τοιμενικὴ εἶναι. Quanquam istud μὴ si alii codd. praestarent, non ego temere tentarem perinde adhibitam h. l. vocalem atque de Rep. i. extr. οὐκ ἀπεσχάμην τοῦ μὴ οὐκ ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν ἀπ' ἐκείνου, et centenis aliis locis. Heind.

ναι[y] οἷον τὸ ἴσον, ἢ οὐδέν; Καὶ[z] πολύ γε,[a] ἔφη, ἐνδεῖ. Οὐκοῦν ὁμολογοῦμεν, ὅταν τίς τι ἰδὼν ἐννοήσῃ ὅτι βούλεται μὲν τοῦτο, ὃ ὢν ἐγὼ ὁρῶ, εἶναι οἷον ἄλλο τι τῶν ὄντων, ἐνδεῖ δὲ καὶ[b] οὐ δύναται τοιοῦτον[c] εἶναι οἷον[d] ἐκεῖνο, ἀλλ' ἔστι[e] φαυλότερον, ἀναγκαῖόν που τὸν τοῦτο[f] ἐννοοῦντα τυγχάνειν[g] προειδότα ἐκεῖνο ᾧ φησὶν αὐτὸ[h] προσεοικέναι μέν, ἐνδεεστέρως[i] δὲ ἔχειν; Ἀνάγκη. Τί οὖν; τὸ[j] τοιοῦτον πεπονθαμεν καὶ ἡμεῖς, ἢ οὔ, περί[k] τε τὰ ἴσα καὶ αὐτὸ τὸ ἴσον;[l] Παντάπασί γε. Ἀναγκαῖον ἄρα ἡμᾶς προειδέναι[m] τὸ ἴσον πρὸ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ὅτε τὸ πρῶτον ἰδόντες τὰ ι. 75.
ἴσα ἐνενοησαμεν[n] ὅτι ὀρέγεται[o] μὲν πάντα ταῦτ' εἶναι οἷον τὸ ἴσον, ἔχει[p] δὲ ἐνδεεστέρως. Ἔστι ταῦτα.[q] [§. 53.] Ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε ὁμολογοῦμεν,[r] μὴ ἄλλοθεν αὐτὸ ἐνενοηκέναι μηδὲ δυνατὸν εἶναι ἐννοῆσαι ἀλλ' ἢ[s] ἐκ τοῦ ἰδεῖν ἢ[t] ἁψασθαι ἢ ἔκ τινος ἄλλης τῶν αἰσθήσεων· ταὐτὸν δὲ πάντα ταῦτα[u] λέγω. Ταὐτὸν γάρ ἐστιν, ὦ Σώκρατες, πρός

[y] αὐτὰ εἶναι Δ. εἶναι αὐτὰ τε Υ.—[z] καὶ add ΧΓΔΞΠΥΦCGHLe.—[a] γε om G.—[b] καὶ οὐ μὲν Γ.—[c] τοιοῦτον om L.—[d] libri ἴσον οἷον. —[e] ἀλλ' ἀλλό ἐστι mg Ξ.—[f] τοῦτου L.—[g] τυγχάνει Φ1a et mg Ξ, τυγχάνει Δ.—[h] φῇς ἑαυτό Η.—[i] ἐνδεέστερων L.—[j] κἀκεῖνο ΔΠΦe, delet G.—[k] περὶ...ἴσον om L.—[l] τὸ ἴσον αὐτὸ G.—[m] προειδέναι μι Δ.—[n] ἐνενοήσαμεν L. ἐννενοήκαμεν E.—[o] παρέχεται Η.—[p] ἔχειν Δ.—[q] τοῦτο Η.—[r] ὁμολογοίμεν cett Φ.—[s] ἢ om Π.—[t] ἰδεῖν καὶ L, ἰδεῖν Η.—[u] ταῦτα γε πάντα

πολύγε] Vindob. A B C D E F. Vatt. A B. καὶ πολύγε. Wytt.

καὶ πολύ γε] Recepta jam a Fischero ex Aug. et Urb. partim ita et in Edd. exculsa. — τοιοῦτον εἶναι οἷον ἐκ. Post εἶναι interpungunt in libris scriptis editisque ἴσον tot ubi in universum Socrates, non singulatim de aequali loquitur, adeo manifestum est fraudis, ut ut ne Fischer. quidem forte in textu posuerit. Eadem de re §. 53. πρωθυμούμεθα μὲν πάντα τοιαῦτα εἶναι οἷον ἐκεῖνο, ἐσπι δὲ αὐτοῦ φαυλότερα. Et paullo supra dixit τοιοῦτον ἴσον pro αὐτῷ ἴσῳ. Interpungendum verbum primum monuit Madvigius. Heind.

ἴσον οἷον ἐκείνο] Madvigius probe delendum ἴσον. Graeca quidem exempla eiusmodi habent, at non hoc loco videtur credet unde Scrula Veneto facta est, quae ita reddit: *deficit autem, et nequit tale esse quale illud, immo est deterius.* Wytt.

ἀναγκαῖον — τυγχάν προειδότα ἐκείνο κ. τ. λ.] Olympiod. Ὅτι γὰρ ἕκαστα ἐστὶ γνῶσις, δηλοῖ αὐτὴ ἡ μεταβασις. εἰ γὰρ πρώτη ἦν, οὐδὲν προστιθέναι ἔλεγε ἡδυνάμεθα, οὐδὲ μετάβασιν ἐγίγνετο. ὁ γὰρ τὴν εἰκόνα Σωκράτους θεασάμενος, μὴ πρώτερον δὲ τὸν Σωκράτην θεασάμενος, ἴσταται μέχρι τοῦ εἰκόνος. Ficinus.

ἀναγκαῖον που] Si supplenda sint, nulla hic erit sermonis ἀνακολουθία. Heind.

τὸ τοιοῦτον πεπόνθαμεν] *An sic afficimur.* Vel. *An tale quid nobis contingit*, i. e. animo nostro. Sic paullo ante, ubi est ἡ πάσχομέν τι τ. Stephu.

τί οὖν; τὸ ταὐτὸν] Cod. Vab. τί οὖν; ταυτὸν. — In his πάντα ταῦτ' εἶναι οἷον τὸ ἴσον Stephanus conjecit πάντα ταυτὸν εἶναι; alius conjicit πάντα ταῦτα ταυτὸν εἶναι e Ficini versione, agnovimus tamen *quidem haec omnia talia esse*, quale est ipsum etc. mihi vulgata integra primum videntur. Heind.

§. 53. ταὐτὸν δὲ πάντα ταῦτα λέγω] Quod inter haec singula, τὸ ἴδειν, τὸ ἅψασθαι, τὰς ἄλλας αἰσθήσεις, discriminis est, id se ipsi h. l. exponere dicit, sed cuncta sibi eodem redire. Menon. p. 75.

γε ὃ βούλεται δηλῶσαι ὁ λόγος. Ἀλλὰ μὲν δὴ ἔκ γε[v] τῶν αἰσθήσεων δεῖ ἐννοῆσαι ὅτι πάντα τὰ ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν
11. iii. 40. ἐκείνου τε[w] ὀρέγεται τοῦ[x] ὃ[y] ἔστιν ἴσον,[z] καὶ αὐτοῦ ἐνδεέστερά ἐστιν. ἢ πῶς λέγομεν;[a] Οὕτως. Πρὸ τοῦ ἄρα[b] ἄρξασθαι[c] ἡμᾶς ὁρᾶν καὶ ἀκούειν[d] καὶ[e] τἆλλα αἰσθάνεσθαι τυχεῖν ἔδει που εἰληφότας ἐπιστήμην αὐτοῦ τοῦ ἴσου, ὅ τι ἔστιν, εἰ ἐμέλλομεν τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἴσα ἐκείσε ἀνοίσειν, ὅτι προθυμεῖται μὲν πάντα[f] τοιαῦτα[g] εἶναι οἷον

Δ.—[v] τε ΑΠ.—[w] γε ΓΔΦGa.—[x] τοῦ ΑΔΠΦCGs et corr Γ: τοῦθ' °s.—[y] ὃ Γ.—[z] ἴσον...ἐστιν om pr Γ.—[a] λέγωμεν s.—[b] πρὸ τοῦ ἄρα ΑΔΠΦGs et corr Γ: πρὸ γὰρ τοῦ °s.—[c] ἄρξεσθαι s.—[d] καὶ ἀκούειν ΑΠ: ἢ ἀκούειν °s.—[e] el pr Γ, ἢ corr Γ.—

D. τελευτὴν καλεῖς τι τοιόνδε λέγων οἷον πέρας καὶ ἔσχατον; πάντα ταῦτα ταὐτόν τι λέγω. Ἴσως δ' ἂν ἡμῖν Πρόδικος διαφέροιτο etc. Heind.

ἀλλὰ μὲν δή] Sexcentics sic junctis particulis hisce nescio cur offensus Fischerus hic et ubique in Platone alias reposuerit Ἀλλὰ μὴν δή. Nusquam sic δὴ positum post μὲν reperias. Heind.

τοῦθ' ὅ ἐστιν ἴσον] Vox τοῦθ' esse supervacanea videtur: præsertim quum absque illa eandem sententiam habeamus quam et in principio hujus paginæ, unde hæc manarunt. Steph.

Verba τοῦθ' ὅ ἐστιν ἴσον, ut glossema, e contextis ejicienda voluit Forster: cujus sententiam assensione comprobavit Vir doctus in Actis Erudit. Lipsiensibus A. 1749. p. 21. Ego vero non assentior, nam verba ὅ ἐστιν ἴσον nullo modo debent induci, quum Socrates sic perspicuitati consuluerit, ita, ut intelligeretur magis, quo spectaret ἐκεῖνο· ut supra ἐκείνου, τοῦ ἴσου. Sed pro τοῦθ' ex Aug. reposuimus τοῦ. nam τὸ ὃ ἐστι idem est quod τὸ ὄν, atque adeo τοῦ ὃ ἐστιν ἴσον idem declarat quod τὸ ὂν ἴσον, vel αὐτὸ τὸ ἴσον. Sic c. 20. τὸ ὃ ἐστι est τὸ ὄν· et c. 41. ἡ οὐσία τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ ὃ ἐστιν, h. e. τὴν τοῦ ὄντος. Caterum pro ἴσον Tub. habet τως· an librarius scribere voluit τώς, h. e. πρότερον? Fisch.

τοῦθ' ὅ ἐστιν] Rectius Vind. A B F G. pro τοῦθ' dant τοῦ· G. præterea ᾧ pro ὅ. Attamen verius est ὅ· quippe continet periphrasin pro ὄντως ὄν, in hac sententia usurpatam: veluti, in postera parte Phædonis §. 22. τοῦτο, ὅ ἐστι. §. 44. ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ ὃ ἐστιν: in Phædro p. 345. C. καθορᾷ δὲ ἐπιστήμη, οὐχ ᾗ γένεσις πρόσεστιν· οὐδ' ᾗ (legendum ᾗ) ἐστί που ἑτέρα ἐν ἑτέρᾳ οὖσα, ὧν ἡμεῖς νῦν ὄντων καλοῦμεν· ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ ὃ ἐστιν ὂν ὄντως ἐπιστήμην οὐσαν—: Theæt. p. 132. E. Olympiodorus Cod. i. p. 62. Ὅτι τὸ ὃ ἐστι δηλοῖ μὲν καὶ τὸ ὄντως ὄν, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀπηλλαγμένον τῶν ἐν τῇ γενέσει περιφυομένων. Wytt.

τοῦ ὃ ἔστιν ἴσον] I. e. τοῦ ὄντως ἴσου. Ut §. 54. οἷς ἐπισφραγιζόμεθα τοῦτο ὃ ἔστι, i. e. τὸ ὄντως ὄν. Ita ὃ ἔστιν ἐν Parmen. §. 7. opponitur τοῖς τοῦ ἑνὸς μετέχουσιν. Ibid. §. 15. αὐτοῦ βούλου, ὃ ἔστι δοῦλος. et §. 16. Ἑκάστη τῶν ἐπιστημῶν, ἡ ἔστιν, ἑκάστου τῶν ὄντων, ὃ ἔστιν, εἴη ἂν ἐπιστήμη. Ἡ δὲ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη, etc. In verbis his τοῦ ὃ ἔστιν ἴσον vitiosam in Edd. scripturam τοῦθ' ὃ ἐ. γ. emendaverat jam e Cod. Aug. Fischer. Tum Paris. ἢ πῶς λέγομεν; Recte, opinor. V. not. ad Theætet. §. 78. Heind.

πρὸ τοῦ ἄρα] Hanc e Tub. et Par. lectionem loco vulgatæ πρὸ γὰρ τοῦ ἄρ. flagitat argumentationis tenor, si quidem hæc conclusionem faciunt e prægressis. Aug. πρὸ ἄρα τοῦ ἀρξ. unde nata editionum scriptura. Ex eodemque Tub. pro ἢ ἀκούειν reposui καὶ ἀκ. Sic paullo post ἑωρῶμέν τε καὶ ἠκούομεν καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις εἴχομεν, Aug. ἢ καὶ τὰ ἄλ. αἰσθ.—Tum Tub. εἰληφέναι pro εἰληφότας. Heind.

ἐκεῖσε ἀνοίσειν, ὅτι προθυμεῖται] ἀνοίσειν h. l. βραχυλόγως positum pro ἀναφέροντες ἐνθυμεῖσθαι. Similiter de legg. iii. p. 686. E. ἐννοῶ γε μήν, ὡς πᾶς, ὃς ἂν ἴδῃ τι μέγα καὶ δύναμιν ἔχον πολλὴν καὶ ῥώμην, εὐθὺς ἔπαθε τοῦτο, ὡς εἴπερ ἐπίσταιτο ὁ κεκτημένος αὐτῷ χρῆσθαι—θαυμάσ' ἂν καὶ πολλὰ κατεργασάμενος εὐδαιμονοῖ. Xenoph. ii. 6. 8. ἱκανὸς δὲ καὶ (ἦν) ἐμποιῆσαι τοῖς παροῦσιν,

ἐκεῖνο, ἔστι δὲ αὐτοῦ φαυλότερα.[h] Ἀνάγκη ἐκ τῶν προειρημένων, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν γενόμενοι εὐθὺς ἐνρῶμέν τε[i] καὶ ἡκούομεν καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις εἴχομεν;[j] Πάνυ γε. Ἔδει δέ γε, φαμέν, πρὸ τούτων[k] τὴν τοῦ ἴσου ἐπιστήμην εἰληφέναι; Ναί. Πρὶν γενέσθαι ἄρα, ὡς ἔοικεν, ἀνάγκη ἡμῖν αὐτὴν[l] εἰληφέναι. Ἔοικεν. [§. 54.] Οὐκοῦν[m] εἰ μὲν[n] λαβόντες αὐτὴν πρὸ τοῦ γενέσθαι ἔχοντες ἐγενόμεθα, ἠπιστάμεθα καὶ[o] πρὶν γενέσθαι καὶ εὐθὺς γενόμενοι οὐ μόνον τὸ ἴσον καὶ τὸ μεῖζον καὶ τὸ ἔλαττον ἀλλὰ καὶ ξύμπαντα τὰ τοιαῦτα; οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἴσου νῦν ὁ λόγος ἡμῖν μᾶλλόν τι ἢ[p] καὶ περὶ αὐτοῦ[q] τοῦ καλοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ δικαίου καὶ ὁσίου, καὶ ὅ περ λέγω, περὶ ἁπάντων οἷς ἐπισφραγιζόμεθα[r] τοῦτο, ὅ ἔστι, καὶ ἐν ταῖς ἐρωτήσεσιν ἐρωτῶντες καὶ ἐν ταῖς ἀποκρίσεσιν ἀποκρινόμενοι. §. 22. W.

[h] τάντα om G.—[i] ante τοιαῦτα omisi τὰ cum ΑΔΠΦGs.—[j] φαυλότερον Λl.—[k] του ου Φs.—[l] ἴχομεν H.—[m] τούτων Χ, τούτου ΔG.—[l] αὐτὴν om Φs.—[m] οὐκοῦν om pr Π.—[n] μὴ E.—[o] ἠπιστάμεθα ἂν καὶ corr Φ.—[p] ἢ om Χ et pr Π.—[q] καὶ περὶ αὐτοῦ G.

ὡς τοιστέον εἴη Κλεάρχῳ. Conf. notata ad Lysid. §. 41.—τάντα τοιαῦτα εἶναι. τάντα ex. τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἴσα. Incalescatum in his τὰ ante τοιαῦτα, quod manifesto ad οἷον refertur, omisi cum Ven. Heind.

§. 54. οἷς ἐπισφραγιζόμεθα τοῦτο, ὅ ἐστι] *Quibus essentiae signum imprimimus, quae nomine essentiae insignimus.* Sic Phileb. p. 78. F. ἐπισφραγισθέντα τῷ τοῦ μᾶλλον καὶ ἀνιτίου γένει, ἂν ἐφάνη τοιαῦτα *quae generi pluris et contrarii, unum apprimerunt.* Politic. p. 107. D. δεῖ γὰρ αὐτὸν ἀνευρεῖν, καὶ χωρὶς ἀφελόντας ἀπὸ τῶν ἄλλων, βέβαιόν τιν' ἰδέαν ἐπισφραγίσασθαι. Leg. xii. p. 692. D. ἀκίνητα αὐτοὺς ἐπισφραγισαμένους, χρῆσθαι τὸν ἅπαντα βίον. Hermias Or. xxiii. p. 804. τῷ βαίθρῳ τὴν ἐπωνυμίαν ἐπεσφραγίσατο. Eadem, qua hoc loco, sententia dixit Plato Theaet. p. 132. E. ᾧ τὸ ἔστιν ἐπωνόμασεν, καὶ τὸ οὐκ ἔστιν. Frequens est ἐπισφραγίζεσθαι, *obsignandi, confirmandi, absolvendi, perficiendi*, notione: de qua alibi. Witt.

οἷς ἐπισφραγ. τοῦτο ὅ ἔστι] Ita cum Edd. et Tub. Sed Aug. τοῦ ὅ ἐστι. Iamblich. Protrept. p. 72. τὸ ὅ ἐστι, i. e. τὸ ὄντως ὄν. Quod verum puto, ni Plato utriperat τοῦτο τὸ ὅ ἐστι. Sensus est: *quibus quasi notam quandam signumque imprimimus nomen τοῦ ὄντως εἶναι.* Heind.

καὶ ἐν ταῖς ἐρωτήσ.] Infra §. 62. αὐτὴ ἡ οὐσία ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι καὶ ἐρωτῶντες καὶ ἀποκρινόμενοι. Intelligitur τὸ διαλέγεσθαι, philosophica disputandi ratio, qualis Socratis fuit. Heind.

ἐρωτῶντες, καὶ — ἀποκρινόμενοι] Sic mox §. 26. ἡ οὐσία ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι καὶ ἐρωτῶντες καὶ ἀποκρινόμενοι: i. e. in disserendo, quod fit interrogando et respondendo. Theaet. p. 125. D. ἐμὲ καὶ σὲ δεῖ ἐρωτῶντά τε καὶ ἀποκρινομένους ἀλλήλοιν, σκοπεῖσθαι αὐτοῦ περὶ τὸν λόγον. Hinc *interrogare*, ἐρωτᾶν, est *argumentari*: de quo nomine et officio Gellius tradit xvi. 2. In Plutarch. Adv. Stoic. p. 1083. A. ὁ περὶ αἰτήσεως λόγος —ἐρώτησις δέ φησι Χρύσιππος ὑπ' Ἐπιχάρμου· ἀλλ' perperam εὕρηται corrigere tentavi ad S. N. V. p. 75. Sic idem de Stoic. Repugn. p. 1034. E. 1041. C. Teles apud Stob. Flor. xcv. p. 522. 34. et reddendum Pharetrino apud eundem xxviii. p. 601 51. Θεόδωρος μὲν γὰρ ὁ Κυθηραῖος (l. Κυρηναῖος) οὐδεμίαν ἐκαλεῖν πρόφασιν ἔφασκεν εἶναι τῷ σοφῷ πρὸς τὴν τοῦ βίου κατάλυσιν· καὶ τό γε ἀπόλασθον οὕτως ἐᾶρα· τὸ γὰρ καταφρονεῖν

11. iii. 41. ὥστε ἀναγκαῖον ἡμῖν[s] εἶναι[t] τούτων ἁπάντων[u] τὰς ἐπιστήμας πρὸ τοῦ γενέσθαι εἰληφέναι. Ἔστι ταῦτα. Καὶ εἰ μέν γε λαβόντες μὴ ἑκάστοτε[v] ἐπιλελήσμεθα,[w] εἰδότας[x] ἀεὶ[y] γίγνεσθαι καὶ ἀεὶ διὰ βίου εἰδέναι· τὸ γὰρ εἰδέναι τοῦτ' ἐστί, λαβόντα του[z] ἐπιστήμην ἔχειν καὶ μὴ ἀπολωλεκέναι. ἢ οὐ τοῦτο λήθην λέγομεν, ὦ Σιμμία,[a] ἐπιστή-

— [s] περισφαγιζόμεθα L, ἐπιφραζόμεθα pr Γ.— [s] ἡμῖν post εἶναι ponunt ΥΠ.— [t] εἶναι ἀ cm Π, supra ponit Χ.— [u] πάντων Χ, πάντων Π.— [v] ἑκάστοτε μὴ ΑΠ.— [w] ἐπελελήσμεθα ΔΦΥCa.— [x] εἰδότας ΓΠCG, εἰδότας ΑΗ : an εἰδότας ἴδει mg E : εἰδότες °τ. — [y] ἀεὶ om pr Π.— [z] τὴν corr Γ.— [a] ὦ σιμμία add ΑΔΠΦGa.— [b] παντελῶς ΔΦGa

τα κ. τ. λ. legendum, *καὶ τό γε ἀκόλουθον οὕτως ἠρώτα· et consequentiam hujus placiti hac argumentatione confici bat* —. In Epicteti Diss. ii. 18. p. 279. 9. p. 282.—ubi Uptonus non satis dilucide vertit. In Xenoph. Mem. Socr. i. 4. 8. *ἐρώτα γοῦν, καὶ ἀποκρινοῦμαι·* aliunde invectum, alio in disputationis nexu ferri potuit: veluti simile Platonis Theaet. p. 131. G. *ἐρώτα οὖν, καὶ ἀκούσῃ.* Parmen. 56. A. *ἐρώτα, ὡς ἀποκρινουμένου δή.* Wytt.

εἰ μὴ ἑκάστοτε ἐπιλελήσμεθα] Animum ante hanc conjunctionem cum corpore nihil scientiæ habuisse, et Lucretius impugnat iii. 672. ' Cur super anteactam ætatem meminisse nequimus? Nec vestigia gestarum rerum ulla tenemus? Gottl.

καὶ εἰ μέν γε λαβόντες μὴ ἑκάστοτε] *Ac si, postquam percepimus, non semper obliti sumus, necesse est nasci nos scientes semper, et per totam vitam scire.* Id hercule credo, si non obliti illa sumus, scire nos ea perpetuo. Talem sententiam quis imputet Platoni? Atque hoc *ἑκάστοτε* quonam pertinet, ad priorem vitam an ad hanc, quam nati degimus? Neque ante ortum (*τὸ γίγνεσθαι*) neque post eum, sed in *ipso ortu, dum nascimur*, illam a nobis amitti scientiam, deinde sensuum ope revocari atque ita recordatione quadam recuperari, subsequens demonstrabit Socratis disputatio. Quem argumentationis nexum qui penitus perspexerit, tum sequentia illa expenderit his manifesto opposita, *εἰ δέ γε, οἶμαι, λαβόντες πρὶν γενέσθαι, γιγνόμενοι ἀπωλέσαμεν, ὕστερον δὲ ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ αὐτὰ ἐκείνας ἀναλαμβάνομεν ἐπιστήμας, ἃς ποτε καὶ πρὶν εἴχομεν, ἀρ' οὐχ ἃ καλοίμεν μανθάνειν, οἰκείαν ἂν ἐπιστήμην ἀναλαμβάνειν εἴη*, quæ ipsam Platonis hac de re sententiam continent: huic, opinor, eadem, quæ nobis, oberietur suspicio, ut in textu aliquid intercidisse existimet. Fallor aut scripserat philosophus: Καὶ *εἰ μέν γε λαβόντες μὴ ἑκάστοτε γιγνόμενοι ἐπιλελήσμεθα, εἰδότας ἀεὶ γίγνεσθαι* etc. Jam *ἑκάστοτε* ad *γιγνόμενοι* pertinens suum habet vim, rectequæ ex his *εἰ μὴ ἑκάστοτε γιγνόμενοι ἐπιλελήσμεθα* colligitur *τὸ εἰδότας ἀεὶ γίγνεσθαι*, justaque his redditur deinde oppositio, *εἰ δέ γε, οἶμαι* etc.—Pro *μὴ ἑκάστοτε* Tub. *ἑκαστ. μή*. Tum pro *ἐπιλελήσμεθα* Cod. Aug. *ἐπελελήσμεθα*, quod receptum a Fischero et ipse profero, modo deinceps scribatur *εἰδότας ἂν γίγνεσθαι*. Certius est, quod loco vulgati *εἰδότες* e Tub. reposui, *εἰδότας* [quod conjecerat jam Zeunius]. Sed male in cod. libro ἀεὶ deest ante *διὰ βίου*. Phileb. p. 21. B. *ἀεὶ μὲν διὰ βίου—χαίροι ἄν*. ibid. p. 22. B. *οὕτως ἀεὶ διὰ βίου ζῷη*. de Legg. ii. p. 664. A. *ταυτὸν—φύγοιτ' ἀεὶ διὰ βίου παντός*. Politic. p. 295. B. *ἀεὶ διὰ βίου παραλαβήμενος*. Demosth. Lept. n. §. 121. *διὰ παντὸς ἀεὶ τοῦ χρόνου*. Stati a post Suid. v. *Εἴδησις. τοῦτ' ἐστί, τὸ λαβόντα*—quo articulo nihil est opus. Supra §. 23. *εἶναι τοῦτο τὸ τεθνάναι, χωρὶς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγὴν αὐτὸ καθ' αὑτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι*, et conf. not. ad Cratyl. §. 5. Totumque illi parum accurate sic profert Leo Grammaticus: *τὸ λαβόντα τὴν ἐπιστήμην ἔχειν καὶ μὴ ἀποβεβλῆσθαι*. Heind.

τὸ γὰρ εἰδέναι τοῦτ' ἐστι—μὴ ἀπολωλεκέναι] Habet Suidas in *Εἴδησις*, ex Philopono in Aristot. de Anima i. fol. 5. 2. notante Kustere, ultimum verbum mutans in *ἀποβεβλῆσθαι*. Idem Comment. in Aristot. Phys. i. p. a. ii. a. fin. *ἐν γὰρ τῷ Φαίδωνι φησὶ "τὸ γὰρ εἰδέναι*

μης ἀποβολήν; Πάντως[b] δή που, ἔφη, ὦ Σώκρατες.[c] [§. 55.] Εἰ δέ γε, οἶμαι, λαβόντες πρὶν γενέσθαι γιγνόμενοι ἀπωλίσαμεν, ὕστερον δὲ ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ ταῦτα[d] ἐκείνας ἀναλαμβάνομεν τὰς ἐπιστήμας ἃς ποτε[e] καὶ πρὶν εἴχομεν, ἆρ' οὐχ, ὃ καλοῦμεν μανθάνειν, οἰκείαν ἂν[f] ἐπιστήμην ἀναλαμβάνειν εἴη; τοῦτο δέ που[g] ἀναμιμνήσκεσθαι λέγοντες ὀρθῶς ἂν λέγοιμεν; Πάνυ γε. Δυνατὸν γὰρ δὴ τοῦτό γ' ἐφάνη, αἰσθόμενόν[h] τι[i] ἢ ἰδόντα ἢ ἀκούσαντα ἤ τινα ἄλλην[j] αἴσθησιν λαβόντα ἕτερόν τι ἀπὸ t. 76.

et mg Α.—[c] ὦ σώκρατες ἔφη Φ1.—[d] ταῦτα ΔΦGs et mg Α: αὐτὰ °τ.—[e] τότε corr Α.—[f] ἂν ante εἴη ponunt ΑΔΠΦG1, post ἐπιστήμην s.—[g] δέ που τοῦτο l.—[h] αἰσθα-

ταῦτα] ἐστι. λαμβάνοντα τὸ (leg. τὴν ἐπιστήμην ἴσχειν, καὶ μὴ ἀποβεβληκέναι." Wyttenbach.

Mihi quidem, ingenue fateor, ob verba λαβόντα ἴσχειν magis placebat Suidæ lectio ἀποβεβλῆσθαι. At potuit ab grammaticis adjici, quia sequitur ἀποβολή! Sed cur, ut sequatur mox etiam ἀπωλίσαμεν? Itaque retinuimus ἀπολωλεκέναι, quod etiam in Tub. et Aug. reperimus. Ficinus.

ἀπολωλεκέναι] Opponitur λαβόντα τὸν ἐπιστήμην ἴσχειν, memoria quod tenere, τῷ ἀπολωλεκέναι memoria perdere, oblivisci. Eadem vi utitur Soph. in Oed. T. 318. verbo διόλλυμι. Ita quoque Lucian. Epist. n. 1. 84. 'Vel quia turpe putant parere minoribus et quæ ludicra dicere, senes perdenda fatentur.' Fischer.

ἃ οὐ] Vind. A B F G. pro ἃ rectius dant ἧ, an? Verba Scaligeri post λέγομεν habent e Stobæo: denique Vind. A B. Hanc λέξιν ἀποβολὴ ἐπιστήμης significat Hermias in Phædrum p. 40. ἡ δὲ λήθη ἀποβολή τις ἐστι καὶ στέρησις τῆς εἰδήσεως. Alia est in Phileb. p. 81. F. ἔστι γὰρ λήθη ἀνόμου ἡδονῆς; Synesius p. 330. A. λήθη γὰρ ἀναστέμμη ἡδέων unde suæ Laurentii Normannus de Nat. Hom. cap. VII. vide p. 106. λήθη δέ ἐστι μνήμης ἀποβολή. Wyttenbach.

ἃ οὐ] Sic pro ἃ οὐ Aug. Quod post λέγομεν sequitur, ὃ Σωκράτη, in ordinem e Tub. recepimus. Heind.

ταυτασὶ λήψου] Vind. A B. ταυτελῶς δήπου. Wyttenbach.

ᾧ δὲ ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ ταῦτα] Ficinus: deinde vero sicuti sensibus circa ipsas scientias, illas, quas ante habuerunt, recipimus, quasi αὐτὰς le-

gerit, quod ut absonum est, ita ne illud quidem, quod vulgo legitur, αὐτὰ locum hic habet. Neque enim referri hoc potest nisi, quo voluit Fischerus, ad præcedd. illa οἷς ἐπισφραγιζόμεθα τοῦτο ὃ ἔστι, ad ea autem adhiberi sensus (αἱ αἰσθήσεις) non possunt, quoniam τῶν κατὰ ταυτὰ ἐχόντων οὐκ ἔστιν ὅτῳ ποτ' ἂν ἄλλῳ ἐπιλάβοιο ἢ τῷ τῆς διανοίας λογισμῷ. ἀλλ' ἐστὶν ἀεδὴ τὰ τοιαῦτα καὶ οὐχ ὁράται §. 63. pr. Sus, dum sensibus utimur in percipiendis iis, quæ illorum simulacra quædam sunt, in mentem revocantur illæ τῶν ὄντως ὄντων notiones. Itaque, quod conjeceram, ταῦτα i. e. τὰ ἐνταῦθα, ea quæ in hac vita sensibus nostris subjiciuntur, a Cod. Par. firmatum suo loco reposui. Prorsus ita idem positum Phileb. p. 58. E. Ἆρ' οὖν ἐννοήσας τὸ τοιόνδε εἴρηκας, ὃ λέγεις νῦν, ὡς αἱ πολλαὶ τέχναι καὶ ὅσαι περὶ ταῦτα πεπόνηνται, πρῶτον μὲν δόξαις χρῶνται —οὐκοῦν οὐ περὶ τὰ ὄντα ἀεὶ—ὁ τοιοῦτος ἀνήρηται τὸν πόνον, ubi ταῦτα in prægressis nihil habet quo spectet. Itemque τάδε Phædr. §. 63. ἀναμιμνήσκεσθαι ἐκ τῶνδε ἐκεῖνα (τὰ ὄντα, οὐ βιβλίον ἀπάδη (ψυχῇ), ubi frustra nuper vir præclarus requirebat ἐκ τῶν τῇδε. Heind.

περὶ αὐτὰ ἐκείνας] Legendum, quod dant Vind. A B E περὶ ταῦτα ἐκείνας: sententiaque sic accipienda—*postea vero sensibus utentes, in his sensuum usus tractandis illas scientias recuperavimus* —ταῦτα sunt res singulares, individuæ, quæ per sensus cognoscuntur: ut animadvertimus §. 21. Ficinus αὐτὰς reddidit. Wyttenbach.

αἰσείαν ἂν ἔπειτ. ἀναλ.] Tub. ἔπειτ. ἀναλαμβ. ἂν. Mox idem lib. αἰσθανόμενον male pro αἰσθόμενον. Heind.

τούτου ἐννοῆσαι ὃ ἐπελέληστο,[k] ᾧ τοῦτο ἐπλησίαζεν ἀνόμοιον ὂν[l] ἢ ᾧ ὅμοιον. ὥστε ὃ περ λέγω, δυοῖν θάτερον,[m] ἤτοι ἐπιστάμενοί τε[n] αὐτὰ γεγοναμεν καὶ ἐπιστάμεθα διὰ βίου πάντες, ἢ ὕστερον οὓς φαμεν μανθάνειν, οὐδεν ἀλλ' ἢ ἀναμιμνήσκονται οὗτοι καὶ ἡ μάθησις ἀνάμνη-
11. iii. 42. σις ἂν εἴη. Καὶ μάλα[o] δὴ οὕτως ἔχει, ὦ Σώκρατες.
§. 23. W. [§. 56.] Πότερον οὖν αἱρεῖ, ὦ Σιμμία; ἐπισταμένους ἡμᾶς γεγονέναι, ἢ ἀναμιμνήσκεσθαι ὕστερον ὧν πρότερον ἐπιστήμην εἰληφότες ἦμεν; Οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρατες, ἐν τῷ παρόντι ἐλέσθαι. Τί δέ; τόδε[p] ἔχεις ἐλέσθαι, καὶ πῇ σοι

τ

νόμενόν ΔΦs et pr G.—[l] τε H.—[j] ἄλλην om I.—[k] ἐπιλέλησται Φs.—[l] ὂν om pr E.—[m] τὰ ἕτερα Δ et pr Π.—[n] τε Heindorfius: libri γε.—[o] μᾶλλα Δ.—[p] τόδε add

ἢ ᾧ ὅμοιον] Sc. ὂν τοῦτο ἐπλησίαζεν. Praetermitti hoc ᾧ a librario facile potuit, non item intrudi; itaque nolui unius Cod. Aug. auctoritate cum Fischero abjicere. Atque, omisso hoc, Plato sine dubio scripsisset ἢ ἀνόμοιον ὂν ἢ ὅμοιον, ut §. 51. οὐκοῦν ἢ ὁμοίου ὄντος τούτοις ἢ ἀνομοίου, vel, quod expressit h. l. Ficinus quum vertit *sive simile id sit sive dissimile*, εἴτε ἀνόμοιον ὂν εἴτε ὅμοιον. Velut ibid. ἕως ἂν—ἄλλο ἐννοήσῃς εἴτε ἀνόμοιον εἴτε ὅμοιον.—Pro θάτερον Tub. τὰ ἕτερα. —ἐπιστάμενοί τε. Vulgo γε, quod in Tub. omissum permutavi cum γε. Heind.

πάντες] Aristip. παντός. male. Nam latet jam in formula διὰ βίου notio vocabuli παντός. Hesychius: Διὰ βίου διὰ παντὸς, ἀεί. Gloss. vett. Διὰ βίου, *perpetuo, sempiterne*. Sic ἀρχιερεὺς διὰ βίου est *Pontifex M. perpetuus* apud Murator. Inscrip. t. i. p. 137. et apud Gruter. Inscrip. p. 313. 10. δι' ἡμέρης est *per totum diem*, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, apud Herodot. i. 173. et δι' ἐνιαυτοῦ apud Antiphont. valet idem, quod δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ. v. Harpocr. et Suid. et Phavor. v. δι' ἐνιαυτοῦ. Et Plato ipse sic διὰ βίου dixit innumeris in locis: ut Phileb. 10. 23. 36. 39. Sympos. 16. Plene dixit Lucian. Parasit. t. 2. p. 260. Græv. δι' ὅλου τοῦ βίου. Accedit, quod Plato scribere debuisset, e linguæ legibus, διὰ παντὸς τοῦ βίου ut certe alibi scripsit. vid. Apol. 2. Criton. 5. Phileb. 23. Sympos. 23. Sic apud Ælian. V. H. i. 32. est δι' αἰῶνος· sed Xen. Cyrop. ii. 1. 7. dixit διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος. Conf. Casaubonus ad Athen. vii. 1. p. 474. Fisch.

Forsterum corrigere tentantem δ. β. παντὸς, recte refellit Fischer. Wytt.

διὰ βίου πάντες] Nihili est allatum a Forstero ex Aristippi sui versione παντός; non quo per se offenderet hoc διὰ βίου πάντες pro διὰ παντὸς τοῦ βίου, positum et de Legg. ii. p. 664. A. ταυτὸν—φθέγγοιτ' ἀεὶ διὰ βίου παντὸς, quo uno exemplo tota concidit Fischeri ad h. l. animadversio; sed quod manifestam hanc inter se oppositionem habent, ἤτοι—πάντες, et ἢ—οὓς φαμεν μανθάνειν—οὗτοι—. Et cur h. l. adjecerit πάντες, statim post declaratur seqq. ἢ καὶ δοκοῦσί σοι πάντες ἔχειν δοῦναι λόγον περὶ τούτων ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν; Ficinus: *scimusque per omnem vitam omnes*. Heind.

οὐδὲν ἀλλ' ἢ] Intell. ποιοῦσι· quod verbum sic fere semper omitti solet: ut apud Xenoph. Cyrop. i. 4. 24. μόνος ἐκεῖνος οὐδὲν ἄλλο ἢ τοὺς πεπτωκότας περιελαύνων ἐθεᾶτο. Memor. ii. 3. 17. Τί γὰρ ἄλλο ἢ κινδυνεύσεις; Fisch. Prorsus sic Latini *nihil aliud quam*. Vid. Duker. ad Flor. iii. 23. 3.—οὕτως, ὦ Σώκρ. ἔχει. Sic Tub. Vulgo, οὕτως ἔχ., ὦ Σώκρ. Heind.

§. 56. οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρατες, ἐν τῷ παρόντι ἐλέσθαι] Formulam a Platone sumsit scriptor dialogi, qui Æschinis nomine fertur, de Virtute, in principio: Οὐκ ἔχω εἰπεῖν ἐν τῷ παρόντι, ὦ Σώκρατες. Wytt.

τί δὲ ἔχεις ἐλέσθαι] Rectius Vind. A B F τί δέ; τόδε ἔχεις ἐλέσθαι· quacum lectione Aristippi versio congruit: et ita sequens αὐτοῦ habet, quo referatur. Wytt.

τί δὲ ἔχεις ἐλέσθαι] Aug. in quo desunt hæc τί δὲ ἔχ. ἐλέσθαι, deinde habet καὶ τί σοι δοκ. Ficinus: *Quid vero?*

δοκεῖ περὶ αὐτοῦ; ἀνὴρ ἐπιστάμενος περὶ ὧν ἐπίσταται ἔχοι ἂν δοῦναι λόγον ἢ οὔ; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Ἦ καὶ δοκοῦσί σοι[q] πάντες ἔχειν διδόναι λόγον περὶ τούτων ὧν νῦν[r] δὴ ἐλέγομεν; Βουλοίμην μέντ' ἄν, ἔφη ὁ Σιμμίας· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον φοβοῦμαι μὴ αὔριον τηνικάδε οὐκέτι ᾖ ἀνθρώπων οὐδεὶς ἀξίως οἷός τε τοῦτο ποιῆσαι. Οὐκ ἄρα δοκοῦσί σοι ἐπίστασθαί γε, ἔφη, ὦ Σιμμία,[s] πάντες αὐτά; Οὐδαμῶς. Ἀναμιμνήσκονται ἄρα ἃ ποτε[t] ἔμαθον; Ἀνάγκη. Πότε λαβοῦσαι αἱ ψυχαὶ ἡμῶν τὴν[u] ἐπιστήμην αὐτῶν;[v] οὐ γὰρ δὴ ἀφ' οὗ[w] γε[x] ἄνθρωποι γεγόναμεν. Οὐ δῆτα. Πρότερον[y] ἄρα. Ναί. Ἦσαν ἄρα, ὦ Σιμμία, αἱ ψυχαὶ καὶ πρότερον, πρὶν[z] εἶναι ἐν[a] ἀνθρώπου εἴδει,[b] χωρὶς[c] σωμάτων,[d] καὶ φρόνησιν εἶχον. [§. 57.] Εἰ μὴ ἄρα ἅμα[e] γιγνόμενοι λαμβάνομεν, ὦ Σώκρατες, ταύτας τὰς ἐπιστήμας· οὗτος γὰρ λείπεται ἔτι ὁ[f] χρόνος.

ΔΦε et rc Π.—[q] σοι om ΑΙ.—[r] νῦν om I.—[s] ὁ σιμμίας Δ.—[t] ἃ ποτε ΑΔΠΦε et corr G : ποτε ἃ Ps.—[u] τὴν om ΑΕΙ.—[v] αὐτῶν add ΑΔΠΦGs.—[w] ὅτε Δ.—[x] γε om G, post δὴ ponit Δ.—[y] πότερον I, et pr Γ.—[z] πρὶν ἂν ΔΦε.—[a] ἐν om Δ.—[b] εἰ δ' εἶον pr Δ.—[c] ἄνευ Δ.—[d] σώματος Λ.—[e] ἅμα add ΔΦCe et pr Π.—[f] ὁ om ΔGs.—

potesne eligere, quid de hoc videatur tibi? quasi legerit τί δέ; ἔχεις ἐλέσθαι, τί σοι δοκεῖ περὶ τουτου; Sed inauditum hoc est genus loquendi. Integra haec ego existimaverim, si pro αὐτοῦ legeremus τούτου vel τοῖδε (nam αὐτὸ pro τοῦτο non alias ponitur, nisi ubi subsequitur pronom. δ'), nunc Platonis manum fuisse suspicor: Τί δέ, τόδε ἔχεις ἐλέσθαι καὶ σὺ σοι δοκεῖ περὶ αὐτοῦ; Idque reddidisse videtur Aristippus, e cujus versione lectionem hanc attulit Forsterus τί δέ; τοῦτο ἔχοις ἂν. a Fischero in textum recepta. τόδε haec apparet quam facile exciderit. Tum Cod. Aug. ἔχει pro ἔχοι. An ἔχειν, quod pendeat a δοκεῖ? Heind.

ἦ καὶ δοκ.] Vind. A C D E F G, ἢ καὶ δοκ. Rectius: et hanc rationem constanter secto sequuntur. Wytt.

αὔριον τηνικάδε] *Cras hac hora.* Versio Sarisb. *cras tunc temporis.* Cornarius, *cras hic*, minus recte. Videatur Thom. M. in Πηνίκα. Wytt.

πάντες αὐτά] Suspicor addendam voculam τὰ ante αὐτά: quae vocula adjecto alias sententiam, et quidem aptiorem (nunc judicio) affert: ut dicat Simmias Socrates, 'Non igitur tibi eadem omnes scire videntur.' Nam et sine interrogatione legendum esse puto hunc locum. Steph.

Posteriori Stephani emendationi lubens concesserim: minime vero priori. Ad ea enim quae supra in hac ipsa pagina, ἤτοι ἐπιστάμενοί γε αὐτὰ γεγόναμεν etc. dixerat, respicit; et per αὐτὰ utrobique intelligit haec de quibus locutus erat, nempe αὐτὸ τὸ ἴσον, τὸ μεῖζον, et similia. Forst.

πάντες αὐτὰ] Perperam Steph. volebat π. τὰ αὐτά· confutatus ideo a Forstero et Fischero; refertur enim ad antecedens περὶ τούτων. Wytt.

οὐκ ἄρα—πάντες αὐτὰ] Sc. περὶ ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν, αὐτὸ τὸ ἴσον, αὐτὸ τὸ καλὸν etc. Stephani commentum τὰ αὐτὰ conjectantis peperit egregii viri in recognoscendo Platonis textu festinatio. Heind.

ἃ ποτε ἔμαθον] Sic recte Tub. Vulgo ποτὲ ἃ ἔμαθον, in quo ποτὲ necessario pertinet ad ἀναμιμνήσκονται. Ex cod. libro post ἐπιστήμην inseruit αὐτῶν. Heind.

§. 57. ἄρα ἅμα] Praebuit nobis hoc ἅμα lib. Par. —ἐν ταῖς ἄλλαις χρ. sc. ἢ ἐν τῷ τοῦ γίγνεσθαι. Ab Aug. abest ἄλλας. Heind.

11. iii. 43. Εἶεν, ὦ ἑταῖρε· ἀπόλλυμεν δὲ αὐτὰς ἐν ποίῳ ἄλλῳ χρόνῳ; οὐ γὰρ δὴ ἔχοντές γε αὐτὰς[g] γιγνόμεθα, ὡς ἄρτι ὡμολογήσαμεν. ἢ ἐν τούτῳ[h] ἀπόλλυμεν ἐν[i] ᾧ περ καὶ λαμβάνομεν;[j] ἢ ἔχεις ἄλλον τινὰ εἰπεῖν χρόνον; Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἔλαθον ἐμαυτὸν οὐδὲν εἰπών. Ἆρ' οὖν οὕτως, ἔφη, ἔχει ἡμῖν,[k] ὦ Σιμμία; εἰ μὲν ἔστιν ἃ βουλοῦμεν[l] ἀεί, καλόν τε καὶ[m] ἀγαθὸν καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη[n] οὐσία, καὶ ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα[o] ἀναφέρομεν,

δν ω

g αὐτὰ I.—h τόπῳ H.—i ἐν ante ᾧ add ΧΔΠΦπ.—j καὶ λαμβάνομεν Χ.—k ἴφη ἔχει ἡμῖν ΓΦ, ἴφη ἡμῖν ἔχει ΓΔπ: ἔχει ἴφη ἡμῖν °ς.—l θουλοίμεν ΧΔΠΣΗ: θουλοῦμεν ς.—m τε καὶ Π et pr Χ: τέ τι καὶ °ς.—n ταύτη I.—o αὐτῶν πάντα Δ.—

ἀπόλλυμεν δὲ αὐτὰς ἐν ποίῳ ἄλλῳ χρόνῳ—χρόνον] Argumenti nexus ita habet: *Non possumus istas notiones accipere nascentes; quia nascentes eas perdimus: nec potes aliud tempus excogitare, quo eas perdamus.* Huc pertinent Olympiod. Excetp. Cod. i. p. 62. Ὅτι ἐν τῇ πρώτῃ γενέσει ἡ σφοδροτάτη μεταβολή ἐστιν· αὕτη δὲ ἐκπλήσσει τὴν μνήμην καὶ ταράττουσα λήθην ποιεῖ· τότε ἄρα οὐκ ἂν ἐλάβομεν ἐπιστήμην· πρότεροι ἄρα τοῦ σώματος· ἤτοι δὲ προσεχῶς, ὡς ἐπὶ τῶν νεοτελῶν ἢ τῶν ἐκ φιλοσοφίας, ἢ καὶ ἐκ προγενεστέρων ἔτι βίων—, quibus in verbis ἡ post νεοτελῶν, ut ex antecedente ν ortam, deleatur. Conferri potest alia ejusdem annotatio p. 178. Wytt.

οὐ γὰρ δὴ ἔχοντές γε αὐτ.] Quoniam οὐ πάντες αὐτὰ ἐπίστανται §. 56. Heind.

ᾧπερ καὶ λαμβάνομεν] Tub. ἐν ᾧπερ. Vulgatum præfero. Xenoph. Sympos. 4. 1. ἐγὼ γὰρ ἐν τῷ χρόνῳ ᾧ ὑμῶν ἀκούω ἀπορούντων, τί τὸ δίκαιον, ἐν τούτῳ δικαιοτέρους τοὺς ἀνθρώπους ποιῶ. Hellen. i. 6. 11. ὑπισχνοῦμαι δὲ ὑμῖν ἀντὶ τῶν ξυμβάντων ἡμῖν ἀγαθῶν ἐν τῷ χρόνῳ ᾧ ἂν ἐκεῖνα προσδεχώμεθα, χάριν ἀξίαν ἀποδώσειν. Notatis hac de re ad Plat. Gorg. §. 153. exemplis adde de Rep. iii. p. 402. A. de Legg. ii. p. 659. A. Ion. p. 531. C. Xenoph. Hieron. i. 11. Mem. iii. 7. 3. de Rep. Laced. 12. 2. ubi nugatur Zeun. Soph. Œd. C. 749. Lysias in Andoc. p. 255. in Polioch. p. 611. Cic. de Nat. Deor. i. 12. extr. Pro Rosc. Amer. c. 44. init. ad Q. Fr. i. 4. Heind.

ἢ ἔχεις] Sic Vind. A B D E F G. et Bas. 2. Stephanus cum Ald. frequenti errore, ἤ. Wytt.

ἔλαθον—οὐδὲν εἰπών] Ut in illo λάθε βιώσας, ita ubique aoristo λαθεῖν non præsentis, sed aoristi participium adjungitur. Protag. §. 31. ἔλαθεν αὐτὸν καταναλώσας τὰς δυνάμεις. Demosth. Leptin. §. 104. ἵνα μὴ λάθητε ἐξαπατηθέντες. Aristoph. Thesm. 667. ἦν γὰρ μὴ λάθῃ δράσας ἀνόσια. Pac. 647. ἡ δ' Ἑλλὰς ἂν Ἐξερημωθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαβε. Xenoph. Anab. iii. 1. 17. βουλοίμην δ' ἂν—λαθεῖν αὐτὸν ἀπελθών. Atque par est ratio in verbo φθάνειν. Heind.

καλόν τε καὶ ἀγαθὸν] Ita Tub. Aug. Vulgo καλόν τέ τι κ. ἀ. Sed non quæritur h. l. sitne omnino pulchrum aliquid s. pulchra quædam res, sed an sit καλὸν καὶ ἀγαθὸν i. e. αὐτὸ τὸ καλὸν, ut mox §. seq. τὸ πάντα τὰ τοιαῦτα εἶναι ὁτῳοῦν μάλιστα, καλόν τε καὶ ἀγαθόν. Art. τὸ ante καλὸν καὶ ἀγαθὸν omissus h. l. perinde atque Hipp. Maj. §. 31. τὸ τοιόνδε σκόπει εἴ σοι δοκεῖ καλὸν (*pulchritudo*) εἶναι, ubi vid. adscripta. Heind.

πᾶσα ἡ τοιαύτη οὐσία] I. e. αὐτὸ ἕκαστον, ὅ ἐστι τὸ ὄν. Intelligit ideam, quam et ita definit Parmenide p. 141. Sic variat §. 25. ubi de eadem re sermo: αὐτὴ ἡ οὐσία, ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι. §. 20. περὶ καλοῦ—ὁσίου, καὶ περὶ ἁπάντων, οἷς ἐπισφραγιζόμεθα τοῦτο ὅ ἐστι. Paullo post hæ notiones, de bono, pulchro, etc. quas Plato vere existere volebat, (§. 50.) οὐσία vocantur. Εἶναι τὴν τε ψυχὴν—καὶ τὴν οὐσίαν, ἣν σὺ νῦν λέγεις. cf. §. 49. Sic οὐσία in Theæt. 12. Fisch. τὸ ἀόρατον οὐκ ἀποδεχόμενοι, ὡς ἐν οὐσίας μέρει. In Parmen. p. 152. καὶ μὴν οὐσία ἄρα, εἴπερ μὴ ἔστι. cf. Theæt. §. 39. Alcib. d. p. 225. Gottl.

ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσ.] H. e. *et ad harum essentiarum notiones ea, quæ sensibus percipiuntur, omnia referimus.* Scilicet in formulis ex articulo et

ὑπάρχουσαν[p] πρότερον ἀνευρίσκοντες[q] ἡμετέραν οὖσαν,[r] καὶ ταῦτα ἐκείνῃ ἀπεικάζομεν, ἀναγκαῖον, οὕτως[s] ὡς περ καὶ ταῦτα ἔστιν, οὕτω καὶ[t] τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι καὶ πρὶν γεγονέναι ἡμᾶς· εἰ δὲ μὴ ἔστι[u] ταῦτα, ἄλλως ἂν ὁ λόγος οὗτος εἰρημένος εἴη; ἆρ'[v] οὕτως ἔχει,[w] καὶ ἴση ἀνάγκη §. 24. W.
ταῦτά τε[x] εἶναι καὶ τὰς ἡμετέρας ψυχὰς πρὶν καὶ ἡμᾶς γεγονέναι, καὶ εἰ μὴ ταῦτα, οὐδὲ τάδε; [§. 58.] Ὑπερφυῶς, ἔφη, ὦ Σώκρατες,[y] ὁ Σιμμίας, δοκεῖ μοι ἡ αὐτὴ ἀνάγκη εἶναι, καὶ εἰς καλόν γε καταφεύγει ὁ λόγος, εἰς τὸ ὁμοίως εἶναι τήν τε ψυχὴν ἡμῶν πρὶν[z] γενέσθαι ἡμᾶς, I. 77.
καὶ τὴν οὐσίαν ἣν σὺ νῦν[a] λέγεις. οὐ γὰρ ἔχω ἔγωγε οὐδὲν οὕτω μοι ἐναργὲς ὃν ὡς τοῦτο, τὸ πάντα[b] τὰ τοιαῦτα εἶναι[c] ὡς οἷόν τε μάλιστα, καλόν τε καὶ ἀγαθὸν καὶ τἆλλα II. iii. 44.
πάντα ἃ σὺ νῦν δὴ[d] ἔλεγες· καὶ ἔμοιγε[e] ἱκανῶς ἀποδέδεικται.[f]

Τί δὲ δή[g] Κέβητι;[h] ἔφη ὁ Σωκράτης· δεῖ γὰρ καὶ

[p] οὖσαν Γ.—[q] ἀνευρίσκομεν G.—[r] ὑπάρχουσαν Γ.—[s] οὕτως om Δ.—[t] καὶ om Φ.—[u] ἔστιν Π.—[v] ἆρ' οὖν ΔΓ.—[w] ἔχει om s.—[x] τε om s, τε...ταῦτα om H.—[y] ἔφη ὁ σώκρατες ΔΦGa: ὁ Σώκρατες ἔφη °r.—[z] πρὶν om Δ.—[a] νῦν om pr ΓΗΦ, post λέγεις ponit Δ.—[b] πάντα Χ, ἅπαντα ΔΦGa.—[c] εἶναι om I.—[d] δὴ νῦν L.—[e] καί μοιγε ἱκανῶς ΔΦ, καὶ μοὶ ἐδόκει ἱκανῶς ΔΠ et corr G.—[f] ἀποδεδεῖχθαι γρ Π.—[g] δὴ om

nominibus, quibus præpositio aliqua præmissa est, compositis ea ponitur præpositio, quam potii jubet ingenium et natura verborum, quæ formulis istis addita sunt, ut Apolog. p. 32. B. τοὺς οὐκ ἀνελομένους τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας. Phædon. 58. (§. 134.) οἱ ἐκ τῆς θαλάττης ἰχθῦες ἀναπίπτοντες. Nemoph. Cyrop. iii. 1. 2. τοῖς δὲ ἀπὸ Φρυγίας — συμβαλεῖν φασι Γαβιανῶν. vii. 2. 2. ἁρπασόμενοι τὰ ἐκ τῶν οἰκιῶν. vii. 5. 9. φεύγειν ταχὺ τοὺς ἀπὸ τῶν οἰκιῶν. Aristoph. Plut. 858. ἀπολωλεκὼς ἅπαντα τἀκ τῆς οἰκίας. Conf. Dorvill. ad Charitom. p. 703. et ad c. 37. 19. Vicer. Constans et perpetua est hæc ratio in præpositionibus motum alicunde significationibus, ἀπό, ἐκ, παρά; nec tamen alienæ ab aliis. Plat. Tim. init. Οὐκοῦν σὺν τῷδέ τε ἔργον καὶ τὸ δεύτερ τοῦ ἀνάντους ἀναπληροῦν μέρος. Eodemque pertinere videtur loquendi illud genus τὰ περί τινος συβάλλεσθαι, de quo dixi supra ad §. 2. — ἡμετέραν οὖσαν. Bas. 2. οὐσίαν, quod invenitur est qui veterrimum judicaret. Heind.

οὕτως ὥσπερ—οὕτω] An ὡσαύτως ὥσπερ—οὕτω? Sed nihil dubito, quin sincera sint hæc atque ita bis positum οὕτω aliis quoque locis extet. — ἄλλως. *frustra.* Heind.

καὶ ταῦτά ἐστιν] Quandoquidem ταῦτα et proxime antecessit, et supra positum est demonstrative pro rebus *singularibus, individuis*, §. 21. huc loco malim αὐτὴ pro ταῦτα. et sic sane orationis diligentia postulat: οὕτως ὥσπερ καὶ αὐτὴ ἐστὶν, οὕτω καὶ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι καὶ πρὶν γεγονέναι ἡμᾶς· εἰ δὲ μὴ ἔστιν αὕτη, ἄλλως ἂν ὁ λόγος οὗτος εἰρημένος εἴη· ἆρ' οὕτως ἔχει, καὶ ἴση ἀνάγκη ταύτην τε εἶναι, καὶ τὰς ἡμετέρας ψυχὰς, πρὶν καὶ γεγονέναι· καὶ εἰ δὲ μὴ ταύτην, οὐδὲ τάδε. Huc refert Simmias, quæ dicit §. 44. Wytt.

§. 58. εἰς καλόν γε] *Opportune*, scilicet, ut dicitur εἰς καλὸν εἶναι. In his ἣν σὺ νῦν λέγ. vocula νῦν caret Aug. Neque recteus deinde sine art. Tub. πάντα τοιαῦτα—καὶ ἔμοιγε ἱκ. ἀποδέδ. Tub. ἐμοὶ δοκεῖ ἱκ. Quod flunit ex eo, quem habet unus de Codd. Parisin. lectione καὶ ἔμοιγε δοκεῖ ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαι. Heind.

Κέβητα πείθειν. Ἱκανῶς, ἔφη ὁ Σιμμίας, ὡς ἔγωγε[i] οἶμαι· καί τοι[j] καρτερώτατος ἀνθρώπων ἐστὶ πρὸς τὸ ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις. ἀλλ' οἶμαι οὐκ ἐνδεῶς τοῦτο πεπεῖσθαι αὐτόν, ὅτι πρὶν γενέσθαι ἡμᾶς[k] ἦν ἡμῶν ἡ ψυχή· εἰ μέντοι καὶ ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν ἔτι ἔσται, οὐδ' αὐτῷ[l] μοι δοκεῖ,[m] ἔφη,[n] ὦ Σώκρατες, ἀποδεδεῖχθαι,[o] ἀλλ' ἔτι ἐνέστηκεν, ὃ νῦν[p] δὴ Κέβης ἔλεγε, τὸ τῶν πολλῶν, ὅπως μὴ ἅμα[q] ἀποθνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου διασκεδάννυται[r] ἡ ψυχὴ καὶ αὐτῇ τοῦ εἶναι τοῦτο τέλος[s] ᾖ. [§. 59.] Τί γὰρ κωλύει γίγνεσθαι μὲν αὐτὴν καὶ ξυνίστασθαι ἀμόθεν[t] ποθεν καὶ[u] εἶναι πρὶν καὶ εἰς ἀνθρώπειον[v] σῶμα ἀφικέσθαι, ἐπειδὰν δὲ ἀφίκηται καὶ ἀπαλλάττηται τούτου, τότε καὶ αὐτὴν τελευτᾶν καὶ διαφθείρεσθαι; Εὖ λέγεις, ἔφη, ὦ Σιμμία, ὁ Κέβης. φαίνεται γὰρ ὥς περ ἥμισυ ἀποδεδεῖχθαι οὗ δεῖ, ὅτι πρὶν γενέσθαι ἡμᾶς ἦν ἡμῶν ἡ ψυχή· δεῖ[w] δὲ προσαποδεῖξαι ὅτι[x] καὶ[y] ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, οὐδὲν ἧττον ἔσται[z]

G.—[h] κέβης τί H.—[i] ἐγὼ G.—[j] καίτοιγε Γ.—[k] ἡμᾶς om ΤΗ.—[l] αὐτό I.—[m] δυκεῖ om ΔΦLs.—[n] ἔφη om ΔΦs, ante ὦ ponunt ΧΠ, post Σώκρατες °Σ.—[o] ἀποδέδεικται Δ.—[p] νῦν om I, post δὴ ponit s.—[q] ἅμα om ΠG et pr ΧΞ.—[r] διασκεδάννυται Χ.—[s] τοῦτο τὸ τέλος pr Γ.—[t] libri ἄλλοθεν.—[u] καὶ om pr Γ.—[v] ἀνθρώπινον Ξ, ἀνθρώπειον L.—[w] δεῖ ΧΔΠΦGs : δεῖν °Σ.—[x] ὅτι Χ : ἔτι °Σ.—[y] καὶ Π, καὶ ὡς G : εἰ καὶ

ὅτι ἐνέστηκεν] *Adhuc obstat.* Demosth. adv. Callicl. p. 1274. εἰσπίπτον (τὸ ὕδωρ) ἐνίοτε εἰς τὴν ὁδὸν, ᾗ μὲν ἂν εὐοδῇ, φέρεται κάτω κατὰ τὴν ὁδόν· ᾗ δ' ἂν ἐνατῇ τι, τηνικαῦτα τοῦτ' εἰς τὰ χωρία ὑπεραίρειν ἀναγκαῖον ἤδη. Heind.

ὅπως μὴ—διασκεδάννυται ἡ ψυχὴ] Requiritur διασκεδαννῆται, propter sequens ᾖ: nam absque eo esset, ut vulgatum ferri posset: ὅπως tali sensu cum indicativo jungitur a Platone Leg. xii. p. 593. B. ὅπως ὅτι δικαιότατος ὢν καὶ ὁσιώτατος ἕξῃ τε ζῶν, καὶ τελευτήσας ἀτιμώρητος ἂν κακῶν ἀμαρτημάτων ἐγίγνετο. Et cum ὅπως μὴ Aristophanes Ach. 342. præsens indicativi jungit, Ἀλλ' ὅπως μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνταί που λίθοι quæ tamen compositio Hoogeveenio de Particul. p. 855. suspecta est: temere, puto. Dio Chrys. Or. xiv. p. 234. D. ὅπως ἐνίσημά ἐστι. Reiskius tamen edidit ἔσται. Hoc sane frequentius est: v. c. in Plutarchi Moral. p. 825. A. 987. A. Wyttt.

ὅπως μὴ—διασκεδάννυται] Notanda hæc subjunctivi forma pro διασκεδαννίηται; notabilior etiam, quæ mox §. 60. occurret, διασκεδάννυσι pro διασκεδαννίῃ, mire quam illa a legitima ratione abhorrens. Atque ejusdem generis est, quod legitur §. 77. διάκειμαι in verbis φοβεῖσθε, μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι. et quod §. 95. vere forsan pro συγκέηται Bas. 2. habet, συγκεῖται, itemque ἀποκτίννυμεν Gorg. §. 53. si recte ibi eadem Bas. 2. Οὐκοῦν καὶ ἀποκτίννυμεν, ὅταν ἀποκτίννυμεν. Nam vulgo εἴ τινα ἀποκτ. Heind.

§. 59. δεῖν δὲ] Tub. δεῖ. Cum reliquis tamen libris Ficinus: *oportere.* Porro idem lib. ὅτι pro ἔτι εἰ, unde conjicio προσαποδ. ἔτι, ὅτι καὶ ἐπ. Nam εἰ post ἀποδεικνύναι pro ὅτι positum alias reperire me non memini.—Tum idem Cod. ἔχειν pro ἕξειν. Heind.

ἔτι, εἰ] Ne quem offendat εἰ, quum præcesserit ὅτι, et item εἰ in ὅτι mutandum putet; differunt enim aliquantum;

ἢ πρὶν γενέσθαι, εἰ μέλλει[a] τέλος ἡ ἀπόδειξις ἕξειν.[b] Ἀπο- §. 25. W.
δέδεικται μέν, ἔφη,[c] ὦ Σιμμία τε καὶ[d] Κέβης, ὁ Σωκράτης, II. iii. 45.
καὶ νῦν, εἰ θέλετε συνθεῖναι τοῦτόν[e] τε[f] τὸν λόγον εἰς ταὐτὸν καὶ ὃν πρὸ τούτου ὡμολογήσαμεν, τὸ γίγνεσθαι πᾶν τὸ ζῶν ἐκ τοῦ τεθνεῶτος. εἰ γὰρ ἔστι μέν[g] ἡ ψυχὴ καὶ πρότερον, ἀνάγκη δ' αὐτὴ εἰς τὸ ζῆν ἰοῦσά τε καὶ γιγνομένη μηδαμόθεν ἄλλοθεν[h] ἢ ἐκ[i] θανάτου καὶ[j] τοῦ[k] τεθνάναι γίγνεσθαι, πῶς οὐκ ἀνάγκη αὐτὴ[l] καὶ[m] ἐπειδὰν ἀποθάνῃ εἶναι, ἐπειδή γε[n] δεῖ[o] αὖθις αὐτὴν[p] γίγνεσθαι; [§. 60.] ἀποδεδεῖχται μὲν οὖν, ὅ τερ λέγετε,[q] καὶ νῦν· ὅμως δέ μοι δοκεῖς σύ τε καὶ Σιμμίας ἡδέως ἂν καὶ τοῦτον[r] διαπραγματεύσασθαι[s] τὸν λόγον ἔτι μᾶλλον, καὶ δεδιέναι τὸ τῶν παίδων, μὴ ὡς ἀληθῶς ὁ ἄνεμος[t] αὐτὴν ἐκβαίνουσαν ἐκ τοῦ σώματος[u] διαφυσᾷ[v] καὶ διασκεδάννυσιν, ἄλλως[w] τε καὶ ὅταν τύχῃ τις μὴ ἐν νηνεμίᾳ ἀλλ' ἐν μεγάλῳ τινὶ πνεύ-

°τ.—[a] ἥττόν γε ἔσται Δ.—[b] μέλλοι Ξ.—[b] ἴσχειν ΑΔΠΦGs.—[c] ἔφη om L, post κέβης ponit s.—[d] καὶ ante νῦν om Δ.—[e] συνθεῖναι εἰς τοῦτον Δ.—[f] τε om Φ.—[g] μὲν add ΑΠ.—[h] ἄλλοθεν om Φs.—[i] ἐκ τοῦ Φs.—[j] θανάτου καὶ ΑΔΠΦGs: θανάτου τε καὶ °τ.—[k] καὶ τοῦ Φ: καὶ ἐκ τοῦ °τ.—[l] αὐτῇ ΔΦGs: αὐτὴν °τ.—[m] καὶ om Δ.—[n] ἐπειδή γε δεῖ ΑΔΠΦGs, ἐπειδὴ δὲ δεῖ I: ἐπειδὴ δεῖ °τ, sed in Λ erasum quippiam post ἐπειδή.—[o] δεῖ om Δ.—[p] αὐτὴν αὖθις ΔΦGs.—[q] λέγετε E: λέγεται °τ.—[r] καὶ διὰ τοῦτον E.—[s] διαπραγματεύσεσθαι H.—[t] ἄνομος L.—[u] στόματος Φs.—[v] διαφυσῇ

siquidem ὅτι certum quid significat, εἰ autem dubium: *videtur enim quasi demidium demonstratum esse propositæ quæstionis, illud scilicet, animam nostram fortasse antequam nascerentur: oportere autem præterea demonstrare an, etiam quum mortui fuerimus, nihilominus futura sit anima, quam antequam nasceremur.* — Quam differentiam harum partium diligenter distinxit Hemsterus. de Pasitelis. p. 329. Alia etiam exempla vidcantur in Plutarch. Mor. p. 1063. B. 1089. A. Vitar. p. 377. B. 389. C. 390. F. 459. C. 48. A. 587. A. Wyttenbach.

καὶ νῦν εἰ θέλετε] Separanda sunt καὶ νῦν, εἰ θέλετε—. Nam καὶ νῦν refertur ad ἀποδέδεικται, ut ex responsione apparet. Wyttenbach.

ὅστις μὲν ἡ] Particula μὲν sermonem auct. Tub. Indidemque deinde repetitum δὲ θανάτου καὶ τοῦ τεθνάναι. Vulgo δὲ θανάτου τε καὶ δὲ τοῦ τεθ. In proximo malim πῶς οὐκ ἀνάγκη αὐτῇ. Heindorf.

τεθνάναι] *Status hominis mortui*: at θάνατος, *transitus ex vita in illum statum*: distinguuntur: de qua proprietate diximus ad §. 9. Wyttenbach.

ἐπειδή γε δεῖ] Sic Tub. quum γε abest ab Edd. Heindorf.

§. 60. διαπραγματεύσασθαι τὸν λόγον] *Pertractare quæstionem.* §. 102. ἆλλο γὰρ δεῖ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τὴν αἰτίαν διαπραγματεύσασθαι.—τὸ τῶν παίδων, *id quod pueri dixerint*, ut τὸ τοῦ λόγου, τὸ τοῦ Οὐθέρου. Heind.

ὁ ἄνεμος αὐτὴν — διαφυσᾷ] Comparationis repetitio suaviter variatur. v. §. 34. et 16. ubi vid. nostra annotatio. Wyttenbach.

ἄλλως τε καὶ ὅταν] Aug. μάλιστα καὶ ὅταν. Quod natum e glossemate (Hesych. Ἄλλως τε· μάλιστα) recte judicat Fischerus. Heind.

μὴ ἐν νηνεμίᾳ] Hoc est, *non tum, quum fuit ventorum pax, sed tum, quum venti vehementer sæviunt.* Suidas ex Alex. Aphrodis. v. Ταῦτον. — Νηνεμία, καὶ γαλήνη, ἡ αὐτή· ὁ γὰρ γαλήνη ἐν θα-

μαι ἀποθνήσκων. Καὶ ὁ Κέβης ἐπιγελάσας Ὡς δεδιότων, ἔφη, ὦ Σώκρατες, πειρᾶ ἀναπείθειν· μᾶλλον δὲ μὴ ὡς[x] ἡμῶν δεδιότων, ἀλλ' ἴσως ἔνι τις καὶ ἐν ἡμῖν παῖς ὅς τις[y] τὰ τοιαῦτα φοβεῖται. τοῦτον οὖν πειρώμεθα πείθειν[z] μὴ δεδιέναι τὸν θάνατον ὥς περ τὰ μορμολύκεια.[a] Ἀλλὰ χρή, ἔφη[b] ὁ Σωκράτης, ἐπᾴδειν αὐτῷ ἐπάστης ἡμέρας, ἕως

τε G, διαφυσσῇ ΓΞ.—[w] μάλιστα γρ Π.—[x] οὐχ G.—[y] δὲ G.—[z] πειρᾷ μεταπείθειν Δ.—[a] μορμολυκια Ξ, μορμολύκια ΛΤΕΙ et pr Γ.—[b] ἔφην Δ.—[c] ἐξεπάσητε με Υ, ἐξ-

λάσσῃ, τοῦτο νηνεμία ἐν ἀέρι. Hesychius: Νηνεμία· γαλήνη ἀνέμων· Windstille. v. Casaubon. ad Strabon. i. p. 92. Almelou. Sic c. 64. ἐν τῇ ταφῇ est tum, quum sepultor, tempore sepulturæ. Fisch.

ἀναπείθειν] Vind. A B F μετα-πείθειν· quæ est interpretatio exquisitioris formæ; siquidem ἀνὰ item ut μετὰ verbis notionem mutandi addit. Hoc autem ἀναπείθειν, *alium cui sententiam persuadere*, docte illustravit Abresch. Dilucid. Thucyd. Auctario, p. 258. Wytt.

ἔνι τις καὶ ἐν ἡμῖν παῖς ὅστις τὰ τοιαῦτα φοβεῖται] Primum quidem et ita subito legenti videatur aliquis ex præsentibus, in primis Apollodorus, significari: at nexum et rationem disputationis attendenti mox planum fit, ad interiorem cujusque animum, ejusque partem puerilem et irrationalem hæc referri. Et sic veteres hunc locum, et τὸν ἐν ἡμῖν παῖδα, *puerum intus in animo nostro abditum*, interpretati sunt. Veluti Porphyr. de Abstin. i. 41. p. 69. πανταχοῦ γὰρ τοῦ ἐν ἡμῖν παιδὸς ἦν ταῦτα τὰ πάθη. Themist. Or. i. p. 13. D. ἔστι γάρ τις ἐν ἡμῖν, οὐ παῖς, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, ἀλλ' οἷόν τις εὐγενὴς νεανίας, φιλόνεικός γε ὑπεροχῆς ἐραστής. Simplic. in Epictet. c. x. p. 70. Παιδεία μὲν γάρ ἐστι κυρίως τοῦ ἐν ἡμῖν παιδὸς ὑπὸ τοῦ ἐν ἡμῖν παιδαγωγοῦ ἐπανόρθωσις· καὶ παῖς μὲν ἡ ἐν ἡμῖν ἀλογία, τὸ μὲν ὠφέλιμον μὴ δρῶσα, πρὸς δὲ τὸ ἡδὺ τεταμένη μόνον, ὥσπερ οἱ παῖδες· παιδαγωγὸς δέ, ὁ λόγος ῥυθμίζων καὶ μετρῶν τὰς ἀλόγους ἐν ἡμῖν ὀρέξεις, καὶ πρὸς τὸ ὠφέλιμον ἀπευθύνων αὐτάς. Hierocles de Provid. p. 72. παῖδα γὰρ εἶναι τὴν αἴσθησιν, καὶ τὸ ἐν αἰσθήσει καλὸν, ὡς πρεσβύτην καὶ παιδαγωγὸν τῆς αἰσθήσεως τὸν νοῦν. Æneas Gaz. in Theophrasto, p. 30. Οὐκ ἄρα τῷ (vulgo τὰ) ἐν ἡμῖν παιδὶ τὴν ἀρχὴν ἐπιτρεπτέον· ἢ μὴ θαυμάζειν εἰ πάντα ἄνω καὶ κάτω γίνοιτ' ἐν τὰ ἡμίτερα —. Zacharias Mitylen. Dial. p. 234. κάτω που ὑπὸ τοῦ τῆς κάκης ὄπιου καὶ τῶν ἐν ἡμῖν παιδίων φερομένας—εἰς τὸ τῆς τίσεως ἱερὸν δεσμωτήριον ἰέναι· qui totus locus ex Platonicis centonibus conflatus est. In simili argumento eadem comparatione usus est Plato in Theæt. p. 125. D. ἀνενδήσας που ἄρτι λέγοντος τοῦ Πρωταγόρου καὶ ἀνειδίζοντος ἡμῖν, ὅτι πρὸς παιδίον τοὺς λόγους ποιούμενοι, τῷ τυῦ παιδὸς φόβῳ ἀγωνιζόμεθα εἰς τὰ ἑαυτοῦ- . Wytt. qui sic in Addend. 'Ms. Commentarius in Aristotelis Categorias, nuper a nobis repertus in Bibliotheca Lugd. Bat. item hoc Platonis effatum significat, p. 12. ἀπαίδευτος οὐχ ὁ μηδὲν εἰδὼς, ἀλλ' ὁ τὸν ἐν αὐτῷ παῖδα μὴ καταστείλας. ἔστι γὰρ παῖς ἐν ἡμῖν καὶ γέρουσιν οὐσιν· τουτέστιν ἡ ἄλογος ψυχὴ, ἣν δεῖται (f. δεῖ) παιδεύειν· ὅθεν καὶ παιδεία εἴρηται ἡ ἀναγωγὴ· ὡς τοῦ ἐν ἡμῖν παιδὸς οὖσα καταστολή.'

πειρώμεθα πείθειν] Legerim πειρῶ μεταπείθειν. Heind.

τὰ μορμολύκεια] μορμολύκεια sunt *personæ deformes: formidines, terriculæ*, puerorum: de quibus separatim scripsit Gesnerus ante hos sex et triginta annos. Ab Antonino Philos. xi. 23. dicuntur παίδων δείματα· ab Æschine Socr. iii. 8. νηπίων φόβητρα· qui idem c. 2. usus est formula μορμολύττεσθαι τὸν θάνατον, hoc est, δεδιέναι τὸν θάνατον, ὥσπερ μορμολύκεια. Hanc vero loquendi formam imitatus est Clemens Alex. Strom. vi. p. 655. A. Οἱ πολλοὶ δὲ, καθάπερ οἱ παῖδες τὰ μορμολύκεια, οὕτω δεδίασι τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν. Fisch.

τὰ μορμολύκεια] Huc refertur Timæi glossa: Μορμολυκεῖα· τὰ φυβερὰ τοῖς παισὶ προσωπεῖα· item proxima: Μορμορύττει καὶ μορμολύττει· ad quas Ruhnkenius, quidquid doctrinæ veteris pertinebat, contulit. Wytt.

ἂν ἐξιπάσητε.[c] Πόθεν οὖν, ἔφη, ὦ[d] Σώκρατες, τῶν τοιού- i. 78.
των[e] ἀγαθὸν ἐπῳδὸν[f] ληψόμεθα, ἐπειδὴ σύ, ἔφη, ἡμᾶς ἀπο- ii. iii. 46.

τήσητε L., ἐξεπάσητε G., ἐξεπαλσητε Φs et γρ Π, ἐξαπάσητε corr Λ, ἐξαπασητε H, ἐξεπάσητε I., ἐξεπάσητε E, ἐξιάσητε C, ἐξιάσητε Δ: ἐξιάσητε r.—[d] δ L.—[e] τὸν τοιοῦτον ΔΦs et pr G.—[f] ἐπωδεῖν s.—[g] verbi ἀπολείπεις extremas litteras

ἐπᾴδειν—ὧσιν ἂν ἐξιάσητε] Ἱστέον ὅτι ἐρχεται ἐντεῦθεν ἡ διὰ τῆς ἐπαοιδῆς θεράπεια. Ὅμηρος, Παίων δ' ἐπαοιδῇ αἷμα κελαινὸν καὶ Πίνδαρος ἐπὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς. Etym. M. in v. Ἐπαοιδή. Vide Odyss. xix. 457. et Pindar. Pyth. iii. De incantationibus autem veterum multa multi, ubi alia auctorum loca inhuc spectantia passim videre est. De Pythagora vero tradit Porphyrius quod κατεκήλει δὲ ῥιζώμασι καὶ μέλεσι καὶ ἐπῳδαῖς τὰ ψυχικὰ πάθη καὶ τὰ σωματικά. Vit. Pythag. c. 30. Ad ἐπῳδὰς demum hasce similiter alludit Nestor in Charmide sub finem, et Horatius in l. i. epist. i. 33. 34. Fourm.

ἐπῳδεῖν] Videtur usus hac voce, propter μουσικήν. Aegrotat animus, quando mortem tanquam larvas lemuresque timet: quo morbo liberandus est, rationibus cum commoventibus. Unde utitur Plato elegantissime verbo ἐπᾴδειν, quod medicorum videtur Græcorum fuisse proprium, ut ἐπῳδαῖς quandoque utebantur; ut intelligi potest ex Charmide. (p. 243.)—ἐπῳδὴ δέ τις ἐπὶ τῷ φαυλάκῃ εἴη. ἦν εἰ μέν τις ἐπᾴδοι ἅμα καὶ χρῷτο, παντάπασιν ὑγιᾶ ποιεῖ τὸ φάρμακον· ἄνευ δὲ τῆς ἐπῳδῆς, οὐδὲν ὄφελος εἴη τοῦ φυλλου.—Paullo post, (p. 244.) ratione horum hominum in curandis hominibus reprehensa, quod non eum corpore et animum sanarent, ἐπῳδὴν ἐπιφέρει: Θεραπεύσθαι τὴν ψυχὴν ἐπῳδαῖς τισιν· ταῖς δὲ ἐπῳδαῖς ταύταις, τοὺς λόγους εἶναι τοὺς καλούς· ἐκ δὲ τῶν τοιούτων λόγων ἐν ταῖς ψυχαῖς σωφροσύνην ἐγγίγνεσθαι, ἧς ἐγγινομένης—ῥᾴδιον ἤδη εἶναι τὴν ὑγίειαν—. Locus dignus est totus lectu, et finis dialogi p. 251. Eumolpi ἐπῳδαὶ præsertim utebatur μαιευτικῇ sua Socratea, de qua pulchre disserit in Theæt. §. 6. 7. 12. Fisch. ut enim obstetrices διδοῦσαι φαρμάκια καὶ ἐπᾴδουσαι, δύνανται ἐγεῖραι τε τὰς ὠδῖνας, καὶ μαλθακωτέρας ὧν ἂν βούλωνται ποιεῖν; ita animo parturienti dolores quasi excitabat, obstetricem agens, usque hominem liberabat, indagando veritate. Plato eleganti utitur verbo βασανίζειν; (§. 7. ejusdem dial. p. 111.) jucunde torquebat ingenia Socrates, ad inveniendum verum. cf. Lachet. p. 255. Bas. 2. quam elegantiam imitatus Horatius, (iii. 21. 13.) de vino 'Tu lene tormentum ingenio admoves Plerumque duro.' Conferendus ad hunc in Charmide locum Max. Tyr. Diss. xviii. p. 190. Dav. Socrates Xenophonteus eadem pulchritudine verbi ἐπᾴδειν et ἐπῳδοῦ utitur, (l. ii. Mem. 6.) de conciliandis amicis, et omnino sequaces Socraticæ elocutionis. v. c. Max. Tyr. Diss. vii. p. 76. εἴ τις ἄλλη παλαιὰ μοῦσα ποιητικὴ, κατεπᾴδειν ἱκανὴ τὰς τῶν νέων ψυχὰς καὶ δημαγωγεῖν. Intelligitur, ἐπᾴδειν mores, quæ nos suaviter demulceant et ad suas partes trahant. Vult itaque Plato, animum, pueriliter fluctuantem et ægrotantem, rationibus idoneis, tanquam carminibus et incantationibus deliniendum et sanandum esse. Quæ remedia et commendat Horatius ex disciplina Platonis (l. i. ep. i. 34.) 'Sunt verba et voces, quibus hunc lenire dolorem Possis, et magnam morbi deponere partem.' Gotti.

ἐξιάσητε] Postremum hoc verbum a Platone scriptum videtur ἐξάσητε, *excantaritis*, ut reddidit Augustinus huc spectans Soliloq. ii. 26. t. i. p. 283. C. 'Quem credo jam otio Transalpino perfecisse carmen, quo mortis metus excantatus effugiat —.' Ranius hoc sensu verbum, tamen habet Lucian. in Philopseud. §. 16. t. iii. p. 43. ἐγὼ γοῦν ἡδέως ἂν ἐροίμην σε, τί περὶ τούτων φῂς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δαιμόνων, οὕτω σαφῶς εἰδότες καὶ τὰ φάσματα. Audaciore translatione posuit pro, *aliquem cantandi facultate privare*, Synes. Dionc. p. 55. D. βούλοιτο μὲν ἂν αὐτὸν ἐξᾶσαι· γελᾷον γὰρ ἂν· quamquam aliter reddidit interpres, et codex Augustanus dat ἐξᾶσαι. Et in hoc Platonis loco veteres libri variant. Scholiastes Ruhnkenii habet ἐξεπάσητε, ἐξιάσητε pro varia lectione annotat. Codd. Vind. A B ἐξεπιάσητε, et in margine γρ. καὶ ἐξιάσητε: D. ἐξιάσητε eraso

λείπεις;[g] [§. 61.] Πολλὴ μὲν ἡ Ἑλλάς, ἔφη,[h] ὦ Κίβης, ἐν ᾗ ἔνεισί[i] που ἀγαθοὶ ἄνδρες, πολλὰ δὲ καὶ τὰ τῶν βαρβάρων γένη, οὓς πάντας χρὴ διερευνᾶσθαι ζητοῦντας τοιοῦτον ἐπῳδόν, μήτε χρημάτων φειδομένους μήτε πόνων, ὡς οὐκ ἔστιν εἰς ὅ τι ἂν εὐκαιρότερον[j] ἀναλίσκοιτε[k] χρήματα. Ζητεῖν δὲ χρὴ[l] καὶ αὐτοὺς μετ' ἀλλήλων· ἴσως γὰρ ἂν οὐδὲ ῥᾳδίως εὕροιτε μᾶλλον ὑμῶν[m] δυναμένους τοῦτο ποιεῖν.

octo re ante lacunam totidem litterarum capacem Δ.—[h] ἔφη om Φ.—[i] εἰσί Φs, πολλοί εἰσί Δ.—[j] ἀναγκαιότερον (omisso ἂν) ΧΔΠΦGs.—[k] ἀναλίσκητε Λ, ἀναλίσκητε l.—[l] χρὴ δὲ ζητεῖν Γ.—[m] ἡμῶν G: om ΛΕ.—[n] ἔφη ὑπάρξει ΔΠ: ὑπάρξει ἔφη °s.

vetere ἐξεπιάσηται: Venet. A ἐξαπαλάσητε, et eadem manu in margine ἐξιάτητε. Alterum ἐπάδειν, *incantare*, consolandi, monendi, docendi, notione frequens Platoni: v. c. infra §. 92. Theæt. p. 117. C. Leg. ii. p. 380. H. viii. p. 646. D. Iamblich. Vit. Pythag. §. 114. Propria significatione Lucian. loco corrupto de Morte Peregrini t. iii. p. 361. Ἐννόει τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἦν αὐτῷ γενήσεσθαι, ποίας μὲν οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας οὐκ ἐπαγαγέσθαι (leg. ἐπάσεσθαι), τίνας δὲ κορώνας οὐκ ἐπιπτήσεσθαι. Olympiodorus, cujus commentarii in Phædonem pars ad hunc et multos alios locos in nostro exemplo desideratur, huc spectavit in commentario Ms. ad Gorgiam p. 165. λέγει ἐν Φαίδωνι, ὅτι δεῖ πολλάκις τὰ αὐτὰ λέγειν· ἡ γὰρ συνεχὴς χρῆσις τῶν ἀγαθῶν λόγων κατεπᾴδει τὰ πάθη· et iterum p. 174. ἐν τῷ Φαίδωνι τελευτῶν ὁ Σωκράτης εἶπε τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ· ὅτι τούτοις τοῖς λόγοις συνεχῶς κατεπᾴδετε ἑαυτούς, ἵνα μὴ κρατήσωσιν ὑμῶν τὰ πάθη· τῶν δὲ εἰπόντων ὅτι καὶ τίς ὁ κατεπᾴδων σοῦ ἀπιόντος, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὅτι μεστὴ μὲν ἡ Ἑλλὰς, μεστὴ δὲ τῶν βαρβάρων ἡ χώρα· μὴ κατοκνήσητε οὖν καὶ χρήματα ἀναλῶσαι πρὸς τὸ ὠφεληθῆναι· καλὸν γὰρ τὸ ἐν καιρῷ ἀναλίσκειν. Wytt.

ἐξιάσηται] Aoristum hunc mediæ formæ vim aor. passivi habere, non temere quisquam credet Fischero, nec aliter defendi verbum hoc potest nisi ut subaudiatur τις, quæ non rara est pronominis ellipsis. Exempla simillima dedi ad Gorg. §. 26. Corruptelæ tamen vestigia exhibet scripturæ varietas. Nam Aug. ἐξαπατήτε, cui superscriptum γρ. ἐξιάσητε; in scholiis profertur ἐξεπᾴσηται. Hinc sponte suum Platoni redit, ἕως ἂν ἐξεπάσητε. Soph. Ed. Col. 1193. εἰσὶ χατέρουι γοναὶ κακαὶ Καὶ θυμὸς ὀξὺς, ἀλλὰ νουθετούμενοι Φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπᾴδονται φύσιν. Heind.

ἔφη—ἐπειδὴ σὺ, ἔφη] Repetiti hoc modo ἔφη obvia passim sunt exempla. Xenoph. Œcon. viii. 15. Ὁ δ' εἶπεν, ἐπισκοπῶ, ἔφη, ὦ ξένε, εἴ τι συμβαίνει γίγνεσθαι, πῶς κεῖται, ἔφη, τὰ ἐν τῇ νηΐ, εἴ τι ἀποστατεῖ etc. Sueton. Cæsar. 32. 'Tunc Cæsar, Eatur, inquit, quo deorum ostenta et inimicorum iniquitas vocat. Jacta alea esto, inquit.' Ubi hæc e Platone attulit Wolfius. Heind.

§. 61. πολλὴ—γένη] Hæc verba citantur a Clemente Alexandr. Strom. i. p. 302. D. ubi legitur ἦ δ' ὃς, ἐν ᾗ εἰσι πάμπαν. Fisch.

πολλὴ μὲν ἡ Ἑλλὰς] Theocrit. Id. xxii. 154. Οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήεσσιν ἔοικε Μναστεύειν ἀλόχους, αἳς νυμφίοι ἥδη ἑτοῖμοι. Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἰκπτήλατος Ἄλυς—Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται Μυρίαι etc. Heind.

εἰς ὅ, τι] εἰς ὃ Aug. Fisch.

εὐκαιρότερον] Tub. cum Bas. 2. ἀναγκαιότερον. Quod a glossatore profectum cum Fischero arbitror. Alterum præter Aug. et Edd. vett. firmat Ficinus verteus *commodius*. Heind.

ζητεῖν δὲ χρὴ καὶ αὐτοὺς] Post illa ζητοῦντας τοιοῦτον ἐπῳδόν quis non h. l. ad ζητεῖν apud animum statim repetat τοιοῦτον ἐπῳδόν? Quo tamen intellecto, verba hunc habent sensum, *quærere autem et ipsos una vobiscum* (junctis studiis) *oportet*; non eum, quem et ratio flagitat et interpretes reddidere, *quærere* (talem) *et inter vosmet ipsos oportet*. Nam μετ' ἀλλήλων non sane est idem

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν δή, ἔφη, ὑπάρξει,[n] ὁ Κέβης· ὅθεν δὲ ἀτελίτομεν,[o] ἐπανέλθωμεν, εἴ σοι ἡδομένῳ ἐστίν. Ἀλλὰ μὴν ἡδομένῳ γε· πῶς γὰρ οὐ μέλλει; Καλῶς, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν τοιόνδε[p] τι, ἢ δ' ὃς[q] ὁ Σωκράτης, δεῖ ἡμᾶς ἀνερίσθαι[r] ἑαυτούς, τῷ ποίῳ τινὶ ἄρα προσήκει τοῦτο τὸ πά- §. 26. W.

—[o] ἀτελείτομεν ΓΔΦ.—[p] τοιόνδ' ἔτι l.—[q] ἔφη ἢ δ' ὃς a.—[r] ἀνίρσθαι G.

quod *in* ἀλλήλοις, *in* ἑαυτοῖς. Sed quamvis hoc ita accipi possit, incommodum tamen foret hoc καὶ αὐτοὺς, *et ipsos* (non alios tantum), omninoque ne hic quidem sensus diligenti satisfaceret lectori. Quid enim? Num uni alicui de discipulis suis munus hoc ἀνῳδοῦ proprium esse vult Socrates? Omnibus hanc ille facultatem statim promittit: ἴσως γὰρ ἂν οὐδὲ ῥᾳδίως εὕροιτε μᾶλλον ὑμῶν δυναμένους τοῦτο ποιεῖν. Ergo, quod natum in scriptore omnium tersissimo, demum positum hoc ζητεῖν non ad proxime progressum ζητοῦντας spectat nec supplendum est τοιοῦτον ἀνῳδόν, sed τὸ πρᾶγμα, τὴν τοιαύτην ἀνῳδήν, vel potius ζητεῖν h. l. in universum significat *operam dare rei indagandæ*, τὴν ζήτησιν τοῦ πράγματος ποιεῖσθαι. Heind.

ἔφη, ὑπάρξει, ὁ Κέβ.] Elegantiore hoc ordine Lub. Vulgo ὑπάρξει, ἔφ. ὁ Κέβ. §. 59. Εὖ λέγεις, ἔφη, ὦ Σιμμία, ὁ Κέβης. §. 62. δοκεῖ μοι, ἔφη, οὕτως ἔχειν, ὁ Κέβης. Protag. §. 109. ἀλήθη, ἔφη, λέγεις, ὁ Πρωταγόρας. Euthyd. §. 31. Τί δέ, ἔφη, ὦ Κτήσιππε, ὁ Εὐθύδημος. Xenoph. Œcon. i. 16. Καὶ τίνος δή, ἔφη, εἶειν οὗτοι, ὁ Κριτόβουλος, ubi nullam mutatam nuper e libris aliquot verborum seriem. Verba ταῦτα μὲν δὴ ὑπάρξει Fischero idem valere videbantur quod alibi formula καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα et vos, *valet haec mea oratio*. Mira esse interpretatio, quam in promptu sit omnibus hic *sed haec non deerunt* (quamvis concedatur). Quo sensu in familiari sermone et simplici ταῦτα usurpari nequeat, Aristoph. Acharn. 816. Δ. Δοκῶ σοι περιμεῖναί μ' αὐτοῦ. Μ. Ταῦτα δή. Pac. 374. Π. Οὐκοῦν ἕτερόν γ' ἐν' ἐκ Λακεδαίμονος μέτει Ἀρίσας τι; Κ. Ταῦτ', ὦ δαιμόνι'. Π. Ἦκε νὴν ταχύ. Vesp. 142. Σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσεσσο. Σ. Ταῦτ', ὦ δαίμονα. 1005. Ἀλλ' εἰσίωμεν. Φ. Ταῦτα νὴν γ', εἴπερ ἔμοιγε. Heind.

ὅθεν δὲ ἀτελίτομεν, ἐπανέλθωμεν] *Unde digressi sumus, redeamus.* Leg. iv. p. 693. C. ἀεὶ δὲ τὸν λόγον ἐπανέλθωμεν. ix. p. 637. E. πάλιν ἐπανελθόντες λέγωμεν. 661. E. ἐπανελθόντας ἤδη πάλιν ἐπὶ τοὺς νόμους· 656. D. ἴωμεν δὴ τὰ μετὰ ταῦτα ἐκεῖσε ὅθεν ἐξέβημεν. Epinom. 699. C. Demosth. pro Corona p. 341. B. ἐπανελθεῖν οὖν, ὅθεν εἰς ταῦτα ἐξέβην, βούλομαι. Aristid. t. ii. p. 168. Julianus Or. ii. p. 64. D. Liban. t. i. p. 212. A. ἐπάνειμι δὲ ὅθεν ἐξέβην. t. ii. p. 9. C. Cicero Nat. Deor. iii. 23. 'Sed eo jam, unde huc digressi sumus, revertamur.' Wyttenb.

σοι ἡδομένῳ ἐστὶν] Eleganter dictum est pro ἥδυ· ut Cratyl. 1. εἴ σοι βουλομένῳ ἐστὶν, h. e. εἰ βούλει. Sophist. 39. ἂν ἔτι βουλομένοις ἡμῖν ᾖ, h. e. ἂν βουλώμεθα. Xen. Cyrop. iv. 5. 10. ὅτῳ ὑμῶν μὴ ἀχθομένῳ εἴη. Ælian. V. H. xii. 1. εἴ σοι βουλομένῳ ἐστίν. Est forma loquendi Homerica. Il. ξ'. 108. ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη, h. e. ἀσμένως ἔχω, interprete Eustathio: cujus verba digna visa sunt, quæ a nobis apponentur (p. 970. Rom.) Τὸ δέ, ἐμοὶ δὲ ἀσμένῳ εἴη περιφραστικῶς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ χαίρω καὶ ἀσμένως ἔχω. Ἐξ Ὁμήρου μὲν ἀρξάμενον ἑλληνικῶς σχηματισθῆναι, διαβὰν δὲ καὶ εἰς τοὺς ὕστερον τοιοῦτον καὶ τὸ, ἐμοὶ δὲ βουλομένῳ εἴη, καὶ τὸ, ἐμοὶ δὲ χαίροντί ἐστι τόδε τι, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ab Græcis acceperunt Latini: ut Macrob. Saturn. vi. 1. vi. 6. vii. 13. *si volentibus vobis erit*: vii. 7. *si tibi volenti erit*. Conf. Leopard. Emendat. iv. 24. Dorvill. ad Charit. p. 440. Valcknar. ad Herodot. p. 666. Fischn.

εἴ σοι ἡδομένῳ ἐστὶν] *Si hoc tibi lubenti accidit, si tibi placet.* De hoc genere dictum in Epistola Critica ad D. R. p. 27. Wyttenb.

πῶς γὰρ οὐ μέλλει] *Quidni? Quare enim non gratium sit?* ductionem et Fischer. suspicatus et laudatus ab eo Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 449. et nos ad Plutarchi Moralia p. 98. A. Wyttenb.

ἢ δ' ὃς ὁ Σωκράτης] Nomen sic saepe pronomini adjunctum extat apud Platonem: ut supra c. 18. [40.] ἦ δ' ὃς ὁ Σιμμίας. add. c. 14. [48.] Fischn.

καὶ τῷ ποίῳ τινὶ] Olymp. Φαίνεται ὁ

θος πάσχειν, τὸ διασκεδάννυσθαι,[o] καὶ ὑπὲρ τοῦ ποίου τινὸς δεδιέναι μὴ πάθῃ[t] αὐτό, καὶ τῷ[u] ποίῳ τινὶ [p] οὔ;[v] καὶ μετὰ τοῦτο αὖ ἐπισκέψασθαι πότερον ψυχή[w] ἐστι, καὶ ἐκ τούτων[x] θαρρεῖν ἢ δεδιέναι ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς; Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. [§. 62.] Ἆρ' οὖν τῷ[y] μὲν ξυντεθέντι[z] τε καὶ ξυνθέτῳ[a] ὄντι φύσει προσήκει τοῦτο πάσχειν,

ἀρίσθαι ΑΠ.—[o] τοῦ διασκεδάννυσθαι ΑΠ.—[t] πάθοι Σ.—[u] τῷ om pr Λ.—[v] οὔ add Heindorfius.—[w] ἡ ψυχὴ ΑΠ.—[x] τούτου G.—[y] οὖν οὐ τῷ rc Γ.—[z] ξ. ΑΔΦGs: συν-

Σωκράτης τρίτον τὸ αὐτὸ λέγων—ἢ οὐ τὸ αὐτὸ σημαίνει ἕκαστον τούτων. τὸ μὲν γὰρ περὶ τῶν πραγμάτων αὐτῶν λέγεται. ὅτι ποίῳ μέρει προσήκει τὸ διασκεδάννυσθαι, οἷον ὅτι τῇ ἐμψυχίᾳ, οὐ μὴν τῇ ψυχῇ, καὶ ὑπὲρ ποίου τινὸς δεδιέναι, τοῦτ' ἐστι, περὶ τίνος δεῖ ἡμᾶς κρίσιν ἔχειν ὡς τοῦτο πεισομένου, καὶ τίνας δεδιέναι ὡς τοῦτο πάσχοντας. διό φησιν, Τῷ ποίῳ τινί. τὸ μὲν οὖν λέγεται περὶ τῶν πραγμάτων, τὸ δὲ περὶ τῆς κρίσεως, τὸ δὲ περὶ τῶν προσώπων. Hæc tamen verba καὶ τῷ ποίῳ τινὶ, secundum Cornarium, redundant repetita. Forst. Cornarii rationem probabat Zeunius, sed ita tamen, ut primo pro καὶ τῷ ποίῳ τινὶ etiam τοῦτο τὸ πάθος legi posse putaret, deinde ante verbum δεδιέναι insereretur particula οὐ, aut μή. Ficinus vertit, *Cuinam, et quali, conveniat ea passio, per quam dissolvi possit, et cui qualique sit metuendum, ne id patiatur, et secundum quam qualemque ejus partem.* Verba τῷ ποίῳ τινὶ, et ὑπὲρ τοῦ ποίου τινὸς, et τῷ ποίῳ τινὶ, pertinent ad duplex illud rerum genus, quod deinceps a Socrate constituitur et proponitur. Fischer.

καὶ τῷ ποίῳ τινὶ] Hæc, ut perperam a librariis repetita, cum Cornario et Forstero delendum censeam. Wyttenbach.

καὶ τῷ ποίῳ τινὶ] Hæc tanquam e præcedentibus huc intrusa deleri voluit Cornarius, neque sane, ut sunt scripta, teneri sine insulsissima ταυτολογίᾳ possunt. Sed præstant tamen ea tum Edd. vett. tum Tub. Aug. legitque Olympiodorus, in explicando additamento misere laborans. His igitur testimoniis stabilitam scripturam quis absque melioribus libris ejicere tentet, præsertim quum ne ejectis quidem verbis salva sit res? Nimirum proxime sequens πότερον quum nusquam non ad duo referatur, de uno dictum nusquam occurrat, non hoc poni, sed scribi a Platone oportebat εἰ τοιοῦτον ψυχή ἐστι. Hoc igitur ut habeat quo spectet, repone καὶ τῷ ποίῳ τινὶ οὔ, neque ulla jam supererit βαττολογία.—In his πότερον ψυχή ἐστι articulum ἡ ex uno Tub. inseruit Fisch. Eum nec leges linguæ nec usum Platonis requirere, centenis facile locis monstrare possemus. Heind.

§. 62. Ἆρ' οὖν τῷ μὲν συντεθέντι τε καὶ συνθέτῳ] Hæc et deinceps omnia usque ad §. 47.—ἐξευρήσειν, habet Stobæus Eclog. Phys. p. 96—98. omissa tamen, per veteris librarii negligentiam, magna parte, quæ est inter verba §. 26. Ἐμοί γε δοκεῖ οὕτως· et mox Θῶμεν οὖν βούλει—. porro §. 28. τῷ νοητῷ καὶ μονοειδεῖ· et §. 45. πέφυκεν εἶναι ἐκάστη ἁρμονία, ὡς ἂν ἁρμοσθῇ, quæ in cod. August. extant, indeque transscripta sunt in apographum Leidense locorum Stobæi in editione Canteriana desideratorum. Heerenii autem editio, ut solet Platonis locos nonnisi primis et postremis verbis notare, ita in hoc quoque paucis verbis defuncta est, t. i. p. 812. Nos ipsius hujus de animi simplicitate argumenti initium animadvertere debemus; eatenus quidem, quatenus hæc animadversio ad auctorem intelligendum pertinet. Protenus enim se offert dubitatio, quid συντεθὲν et σύνθετον ὂν differant? quid sit διαιρεθῆναι ταύτῃ ᾗπερ συνετέθη, *ita dividi prouti compositum erat?* Quod ad priorem attinet dubitationem, eam sic solvere se putat Olympiodorus, ut dicat p. 41. συντεθέντι δέ, ἵνα εἴπῃ περὶ τῶν μερῶν· ταῦτα γὰρ συντίθεται· συνθέτῳ δέ, ἵνα εἴπῃ τὸ ὅλον· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ σύνθετον. Ergo sint synonyma, sed ita ut συντεθὲν magis ad partes, σύνθετον magis ad totum, referatur. Quæ ratio, ut fatear, subtilior quam verior, in usu non observatur: quo fere non nisi σύνθετον, vel συνθετὸν, usurpatur, ita ut universe notet *compositum*. Nam hæ formæ nominum verbalium pro-

διαιρεθῆναι ταύτῃ ἢ πῃ ξυνετίθη·[b] εἰ δέ τι τυγχάνει ὂν ἀξύνθετον, τούτῳ μόνῳ προσήκειν μὴ πάσχειν ταῦτα,[c] εἴ πῃ[d] τῳ ἄλλῳ; Δοκεῖ μοι, ἔφη, οὕτως ἔχειν,[e] ὁ Κέβης. II. iii. 47.

συνθέντι L.—[a] ξ. ΑΔGa.—[b] ξ. ΑΔΦGa.—[c] ταῦτα ΑΔΦs et rc G: τὰ αὐτὰ [a]τ.—

prius quidem notant id *quod potest fieri*: velut ὁρατόν, id *quod potest videri, visibile*: ἀκουστόν, *quod audiri potest*: αἰσθητόν, *sensibile*: et sic alia: sed porro transferuntur ad id, *quod est*: quod grammatici in quibusdam accentu distinxerunt, v. c. ut συνθετὸν sit id *quod componi potest*, σύνθετον autem *compositum*: διαλυτὸν *dissolubile*: διάλυτον, *dissolutum*. Et quamquam hunc loco non congruit τὸ συνθετόν, sed τὸ σύνθετον *compositum*: id quæ omnes libri habent: at idem insignem non modo ambiguitatem, sed tere tautologiam adferat; equidem ejus diluendæ idoneam rationem nactus nihi hanc videor, interpungendo τῷ μὲν συντεθέντι καὶ συνθέτῳ ὄντι, φύσει, προσήκει κ. τ. λ. i. e. *ei quod componendo factum est, et quod sua natura compositum est*: ut duo genera compositorum significentur; alterum συντεῦχθαι, *arte factum, nec ab initio sic ortum*: alterum sic natum, *et natura sua existens*, σύνθετον ὂν φύσει. Et huc referre videtur Plotinus quod dicit Ennead. v. lib. 3. p. 557. A. ἀράμων δὴ τὰ λεγόμενα εἶναι πάντα σύνθετα, καὶ ἀπολοῦν οὐδὲ ἓν, ἅτε τέχνῃ ἐργάζεται ἕκαστα, ἅτε φύσει. I mea ex interpretibus, cæterum non acutissimus. Diutius eamdem tuitionem ingressus est, ut φύσει cum συνθέτῳ ὄντι jungeret; neque tamen tenebrarum vitavit, in hanc sententiam traducta: *nobis videtur, rebus compositis, aut cum naturam habentibus ut componi-tæ esse possint.* Jam illud silentio, διαιρεθῆναι ταύτῃ ἢ πῃ ξυνετίθη, hanc latere vim, ut tantum dividatur in eas partes, ex quibus compositum est, et ea ratione, qua compositum est: veluti corpus in quatuor dia elementa, quibus constat, et discernitur vinculis has partes continentibus. Spectat huc Plotinus Enn. iv. 7. 12. p. 466 B. πῶν τὸ τὸ κάθ' μενον σύνδεσιν εἰληφὸς, ταύτῃ διαλύσεσθαι πεφυκὸς, ᾗ συνετέθη· ψυχὴ δὲ μία καὶ ἁπλῆ ἐνέργεια οὖσα ἐν τῷ ζῷ φύσει (f. φύσει ἐστὶν ab omnium ratio dissolutionis petita ducenda. Ἀ locus Gnz. p. 66. διαλύσεσθαι δὲ τὸ σύνθετον, οὐκ εἰς ταὐτὰ πάλιν ἀναχωρεῖ ἐξ ὧν συνετέθη; Sunt enim cohæsionis corporum varia genera, postea a Stoicis celebrata: ut est apud Plutarchum Præcept. Conjug. p. 142. E. τῶν σωμάτων τὰ μὲν ἐκ διεστώτων λέγουσιν εἶναι, καθάπερ στόλον καὶ στρατόπεδον· τὰ δὲ ἐκ συναπτομένων, ὥσπερ οἰκίαν καὶ ναῦν· τὰ δὲ ἡνωμένα, καὶ συμφυῆ, καθάπερ ἐστὶ τῶν ζώων ἕκαστον· ubi plura in hanc rem dedimus. Ab hoc Platonis argumento profectus Plotinus immortalitatis rationes latius et subtilius persecutus est: ut ad hunc locum docuit Olympiodorus Cod. i. p. 63. et 185. Cod. iii. p. 38. et 40. quæ referre longum est. Sedes præcipua argumentationis Plotinianæ est Ennead. iv. lib. vii. sed partes ejus sparsim per alios libros occurrunt. Quod autem velint Platonici σύνθετον, compositum *ex partibus extra partes positis*, ut vulgo dicuntur, spatium implentes, extensas, intelligitur ex frequentia exemplorum. v. c. Plutarchi de An. Procreat. p. 1022. E. Adv. Stoic. p. 1085. C. Plotini p. 160. D. E. G. 161. C. D. 162. D. 163. E. 165. A. 166. E. 310. C. 313. E. 457. A. D. 466. A. C. 557. A. Albini Doctrin. Plat. p. 372. D. Æneæ Gaz. p. 59. 66. Zachar. Mityl. p. 175. Olympiodori in Phædon. Cod. iii. p. 40. et alibi sæpe: Cod. i. p. 63. 185. Alia est ratio, quum animam ex tribus partibus σύνθετον, *compositum*, dicunt, λόγῳ, θυμῷ, ἐπιθυμίᾳ, ut Hermiæ Ms. in Phædrum p. 437. aut totum hominem σώματι, ψυχῇ, πνεύματι, ut Plutarchus de Vultu Lunæ p. 943. A. Wyttenb.

ταῦτα] Sic Vindob. A B. Vulgo τὰ αὐτὰ. Stob. et Aristipp. ταῦτα et τοῦτο: versio Sic. *hoc*: quod malim; quia item modo erat. Jam Forster. et Fischer. ταῦτα suaserunt. Wyttenb.

τούτῳ μόνῳ προσήκ. μ. π. τ. ταῦτα] ταῦτα pro τὰ αὐτὰ dedi cum Stob. et Tub. Heind.

πάσχειν τὰ αὐτὰ, ὅπερ τῳ ἄλλῳ] Ficinus vertit, *eadem pati quæ alii compositum—*ac si legisset ὅπερ. Farnab.

ὅπερ τῳ ἄλλῳ] Forsterus Ficinus legisse videbatur τὰ αὐτὰ, ὅπερ τῳ ἄλλῳ, non ὅπερ. certe Latina versio, quæ est in Francof. hoc nos cogit credere, in qua

Οὐκοῦν ἃ περ[f] ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχει, ταῦτα μάλιστα εἰκὸς εἶναι τὰ ἀξύνθετα, τὰ[g] δὲ[h] ἄλλοτ' ἄλλως καὶ μηδέποτε κατὰ ταὐτά, ταῦτα δ' εἶναι[i] τὰ[k] ξύνθετα; Ἔμοιγε δοκεῖ οὕτως. Ἴωμεν δή, ἔφη, ἐπὶ ταὐτὰ ἐφ' ἃ περ ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ. αὐτὴ[l] ἡ οὐσία ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι καὶ ἐρωτῶντες καὶ[m] ἀποκρινόμενοι, πότερον ὡσαύτως ἀεὶ ἔχει[n] καὶ[o] κατὰ ταὐτὰ ἢ ἄλλοτ' ἄλλως; αὐτὸ τὸ ἴσον, αὐτὸ τὸ καλόν, αὐτὸ ἕκαστον ὅ ἔστι, τὸ ὄν, μὴ[p]

[f] ἥπερ G.—[r] ἔχειν οὕτως G.—[f] ὅσαπερ G.—[g] τὰ...ξύνθετα om L.—[h] δ' Δ.—[i] δὲ om Ξ —[j] εἰδέναι s, om pr ΧΠ.—[k] τὰ om ΓΑCΕΗΙ et pr ΧΠ.—[l] αὖτη ΦGs.—[m] καὶ ante ἀποκρινόμενοι om I.—[n] ἔχει om I, ante ἀεὶ ponit Δ.—[o] καὶ add cod. Aug.—

est, *huic soli convenit, non eadem puta, quæ alii cuipiam:* sed in Ascensiano exemplo leguntur ista, *huic soli potissimum nulla accidit dissolutio.* Ficin.

Post *τούτῳ μόνῳ* quum expectetur *εἴπερ τῳ*, non sane *εἴπερ τῳ ἄλλῳ*, (neque enim, si soli huic convenit, alii cuiquam convenire potest), ex vulgari dicendi consuetudine, qua plerumque formulæ *εἴπερ τις* adjicitur *ἄλλος*, h. l. *ἄλλῳ* additum, quo plenior fieret clausulæ sonus. Heind.

ἅπερ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ—ἔχει κ. τ. λ.] Ita in Parmenide p. 152. *οἷόν τε. τὸ ἔχον πως, μὴ ἔχειν οὕτω, μὴ μεταβάλλον ἐκ ταύτης τῆς ἕξεως; οὐχ οἷόν τε. πᾶν ἄρα τὸ τοιοῦτον, μεταβολὴν σημαίνει, ὃ ἂν οὕτω τε καὶ μὴ οὕτως ἔχῃ.* cf. Apul. de dogm. Plat. p. 252. *τὰς οὐσίας,* 'quas essentias dicimus, duas esse ait: per quas cuncta gignantur. Sed illa, quæ mentis oculis comprehenditur, semper et eodem modo et sui par, et sui similis invenitur, ut quæ vere sit.' (*ὃ ἐστι τὸ ὄν.*) Notandum, hunc locum non Socraticam, sed Pythagoricam prodere potius disciplinam. Bruck. Hist. Phil. t. i. p. 696. Gottl.

κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως] Ausus sum, meo judicio, pro vulgato *ταυτὰ* dare *τὰ αὐτὰ*, quod in hac philosophis trita formula solemne, aliquoties a librariis in *ταυτὰ* mutatum est. Dicitur de ideis aliisque constanter iisdem manentibus et immutabilibus naturis et essentiis: frequens in Phædone, sed et alibi v. c. Politic. p. 174. H. Tim. p. 526. D. 538. F. 531. B. Epinom. 701. C. Plutarcho Opp. Moral. p. 428. B. 443. F. 1001. D. 1007. F. 1013. A. 1015. F. 1022. E. 1123. E. 1116. C D. Vit. 169. A. Plotino p. 601. D. 661. B. 705. A. et passim. Sic et Atticus apud Euseb. P. E. xv. p. 815. D. Porphyrius Vit. Pyth. §. 47. Iamblichus ibid. 160. Simplicius Comm. in Aristot. Phys. viii. p. 311. item de Cælo ii. p. 90 a. fin. Hermias Schol. in Phædr. p. 277. Olympiodorus in Phædon. Cod. i. p. 64. 65. 67. Conferatur Gataker. ad M. Antonin. p. 339. Insigniter amplificavit Plato Leg. vii. p. 631. A. *ταχὺν μὲν γὰρ αὐτὸ καὶ μετασχὸν τοῦ τὰ αὐτὰ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἀεὶ τοὺς αὐτοὺς παίζειν κ. τ. λ.* x. p. 669. G. *τὸ κατὰ τὰ αὐτὰ δίκαιον, καὶ ὡσαύτως, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ, καὶ περὶ τὰ αὐτὰ, καὶ ἑνα λόγον καὶ τάξιν μίαν—λέγοντες νοῦν—.* Timæo p. 530. D. *ἐν ταυτῷ κατὰ ταυτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ τὰ αὐτὰ ἑαυτῷ διανοουμένῳ.* Wytt.

τὰ δὲ ἄλλοτ' ἄλλως] Sc. *ἔχοντα*, quod petendum e præced. *ἔχει*. Hæc tamen adeo dura est ellipsis, ut scribendum arbitrer *ἃ δὲ ἄλλ.—ταῦτα δέ.* v. not. ad Protag. §. 11.—*ἐπὶ ταυτὰ, ἐφ' ἅπερ.* Correxi vulgatum *ἐπὶ ταῦτα.* Heind.

ἡ οὐσία ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι] *Essentia, quam definimus per esse:* seu, *essentia, cujus hanc definitionem damus, ut dicamus illam esse id quod sit.* *Λόγος, definitio* appellatur a Platone etiam Leg. x. p. 668. E. F. xii. p. 695. C. Aristotele Topic. i. 4. v. 2. Plutarcho subinde, et Defect. Orac. p. 422. B. ubi plura annotavimus. Wytt.

τοῦ εἶναι] Librorum nullus habet, quem ante hæc *τοῦ εἶναι* inseri voluit Mudgius articulum *τόν*. Huic locus esset, opinor, si præcederet *τὸν λόγον*, ut §. 94. *ἡ οὐσία ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ ὃ ἔστιν. λόγος* h. l. est, ut sæpe, *ὁρισμὸς, definitio.* Heind.

ἐρωτῶντες καὶ ἀποκρινόμενοι] Gemina vidimus supra ad §. 22. Wytt.

ποτε μεταβολὴν καὶ[1] ἠρεμίαν ἐνδέχεται; ἢ ἀεὶ αὐτῶν ἕκαστον ὃ ἔστι, μονοειδὲς ὂν αὐτὸ καθ' αὑτό, ὡσαύτως καὶ[2] κατὰ ταὐτὰ ἔχει[3] καὶ οὐδέποτε οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀλλοίωσιν

[1] ἢ mg Α.—[2] καὶ om Δ.—[3] δ om pr Γ.—[4] καὶ add L.—[5] ἔχει ante κατὰ ponit Γ.

αὐτὸ ἕκαστον ὃ ἔστι, τὸ ὄν] Sic interpunxi, ut addito τὸ ὄν explicetur præcedens ὃ ἔστι. Parmen. §. 16. ubi de his εἴδεσιν agitur, αἵτινὰ ὅ ἐστιν ἐπιστήμη, ac deinde ἑκάστη τῶν ἐπιστημῶν ἥ ἐστιν, ἑκαστου τῶν ὄντων, ὃ ἔστιν, εἴη ἂν ἐπιστήμη. Atque sic supra §. 54. περὶ ἁπάντων οἷς ἐπισφραγιζόμεθα τοῦτο ὃ ἔστιν, i. e. τὸ ὄντως ὄν. Heind.

μονοειδὲς ὄν] Latini vocant *simplex*, ἁπλοῦν. Cave putes Platoni esse *simplex*, quod nostris hominibus, qui hunc verbo netionem immaterialitatis subjiciunt; significat enim, quod nil habet in se admistum, vel dispar sui atque dissimile, ut locus Ciceronis Acad. i. 8. docet. 'Earum qualitatum sunt aliæ principes, aliæ ex iis ortæ: principes sunt uniusmodi et simplices. Itaque aer et ignis et aqua et terra, prima sunt.' v. Cat. m. 21. Alio loco Cicero τὸ simplex ita describit 'quod nil copulatum, nil congmentatum, nihil duplex habet.' (Tusc. i. 29.) Badam c. 10. 'nec sit quidquam nisi corpus unum et simplex.' *Simplex* itaque opponunt *mixto*, et ex diversis elementorum generibus concreto, non ei, quod habet partes. v. Ernest. Clav. Cic. v. *simplex*. Hoc sensu Virgilius (vi. 747.) animam vocat 'Ætherium sensum atque aurai simplicis ignem.' h. e. concreta exempta labe, ἀξύνθετον. v. Servium, qui vera falsis immixta habet. Hanc veram vim vocis esse, inde quoque apparet, quod rebus inanimatis tribuitur, quibi anim, quod vocat μονοειδεῖ γένος, uniformi, in Timæo p. 59. Steph. sato vo. μετρεῖ· τὰ ὑπὸ πέρατι περιεχόμενα μονοειδῆ. Porphyr. Ant. Nymph. p. 310. In Sympos. (p. 190. Bas. 2.) dicitur τὸ καλὸν, μονοειδὲς, i. e. εἰλικρινὲς, καθαρὸν, ἄμικτον, ut antea vocat, cf. et Phædon. §. 33. l. s. Resp. p. 169. Bas. 2. Quæ loca docent, τὸ μονοειδὲς esse ἄμικτον, sincerum, nihil alieni v. admisti habens, sed suæ gentis. Quibus ex notionibus immaterialitas, quam vocant, non evinci potest. Materia enim ἀμιγὴς, sensu veterum est μονοειδὲς. Potest res quædam μονοειδὴς esse ἀμερὴς, inde tamen non immaterialis reperitur. Et quis certe definire potest, an veteres animum habuerint subtilissimam materiam? (cf. Brucк. Hist. Phil. t. i. p. 714.) Sensu veterum ἀμερῆ sunt μονὰς, στιγμὴ, φθόγγος— v. Laert. iii. 73. quis ea dicat immortalia? Cæterum hunc locum ante oculos habuit Tertull. de Anim. §. 14. 41. Gottl.

μονοειδὲς ὄν] *Quatenus simplex est*, i. e. non ex diversis concretum elementis, sed *sincerum* nihilque habens alieni admixtum, velut aurum μονοειδὲς γένος appellatur in Tim. p. 59. B. Aliud est τὸ ἀσύνθετον. Heind.

ὡσαύτως κατὰ ταὐτὰ] Aug. ὡσαύτως καὶ κατὰ ταὐτά. non male, nec repugnante usu loquendi Platonico. Sic mox, ὡσαύτως— καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχειν. Phileb. 37. κατὰ ταὐτὰ δὲ καὶ ὡσαύτως ὄντα ἀεί. Tim. p. 1047. B. [p. 526. D.] πρὸς τὸ κατὰ ταὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχον. At Phileb. 36. περὶ τὸ ἀεὶ καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσαυτως ἀμικτότατα ἔχων. Ficin.

ὡσαύτως κατὰ ταυτα] Aug. ὡσαύτως καὶ κατὰ ταυτὰ, ut ante ἅπερ κατὰ ταυτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχει. §. 66. ἀεὶ ὡσαύτως καὶ κατὰ ταυτὰ ἔχοντι ἑαυτῷ. Politic. p. 269. D. τὸ κατὰ ταυτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχειν ἀεὶ καὶ ταυτὸν εἶναι. Phileb. p. 61. E. Contra quæ admodum h. l. atque paullo ante ὡσαύτως ἀεὶ ἔχει κατὰ ταυτὰ, ita Sophist. §. 70. τὴν ὄντως οὐσίαν, ἣν ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ὡσαύτως ἔχειν φατέ. §. 79. τὰ ὄντα κατὰ ταυτὰ ὡσαύτως ἐχοντα. de Rep. v. p. 479. A. ἰδίαν —ἀεὶ κατὰ ταυτὸ ὡσαύτως ἐχουσαν. Ibid. E. αὐτὰ ἕκαστα ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως ὄντα. Atque statim post in his 'ὡσαύτως καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχειν etc. Tub. et Aug. καὶ omittunt. Hoc igitur a Platone ipso in hac loquendi genere modo additum videtur, modo omissum. Heind.

οὐδέποτε οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀλλοίωσιν οὐδεμίαν ἐνδέχεται] Conf. Aug. δέχεται] Augustinus certatim Platonis corpus in augenda negatione iteranda ejus particulis cognatis. v. c. Epinom. p. 709. C. οὐ γὰρ ἔστιν ὁτιοῦν, τι καὶ ὅτου ἄλλο γίγνοιτ' ἄν, καὶ τρόπα οὐδεν οὐδαμῶς οὐδένοτ' ἔχον, ἀλλὰ τῷ ἐναντιωτατον ὄντων τῆς ψυχῆς γενεσ. Phileb. p. 75. F. — p. 19. B. οὐδεὶς εἰς οὐδὲν οὐδενδε ἂν ἡμῶν

οὐδεμίαν ἐνδέχεται; Ὡσαύτως, ἔφη, ἀνάγκη, ὁ Κίβης, καὶ[a] κατὰ ταὐτὰ[b] ἔχειν, ὦ Σώκρατες. [§. 63.] Τί δὲ[c] τῶν πολλῶν καλῶν, οἷον ἀνθρώπων ἢ ἵππων ἢ ἱματίων ἢ ἄλλων ἀντινωνοῦν τοιούτων, ἢ[d] ἴσων[e] ἢ καλῶν ἢ πάντων τῶν ἐκείνοις

—[a] καὶ unus habet cum s Π.—[b] ταὐτὰ ΧΓΛ: τὰ αὐτὰ °r.—[c] δὲ Γ.—[d] ἢ post

οὐδέποτε γένοιτο ἄξιος· ibidem B. καὶ οὐκ ἀλλόγιμον οὐδ' ἀναρίθμον, ἀτ' οὐκ εἰς ἀριθμὸν οὐδένα ἐν οὐδενὶ πώποτε ἀπιδόντα. Et in hac figura item littera δ frequentatur. Sophist. p. 162. F.=p. 251. E. μηδενὶ μηδὲν μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδέν. Philebo p. 187. H. μήτε ἕνα μήτε πλῆθος μηδὲν μηδέποτε ἰέναι δρᾶν μηδ' ὁτιοῦν. Leg. vii. p. 635. F. καθεύδων γὰρ οὐδεὶς ὁ δεινὸς ἄξιος, οὐδὲν μᾶλλον τοῦ μὴ ζῶντος: quam sententiam posteri complures laudarunt. p. 642. A. μηδεὶς μηδεποτε ἑάσῃ μηδαμοῦ θηρεῦσαι. ix. p. 652. F. ἄτιμον δὲ παντάπασι μηδένα εἶναι μηδέποτε μηδ' ἐφ' ἑνὶ τῶν ἁμαρτημάτων μηδ' ὑπερωρίαν φυγάδα. xii. p. 684. A. οὐ πρέπων ἐν εὐνόμων (leg. εὐνόμῳ) πόλει γίγνεσθαι τοιοῦτον οὐδὲν οὐδαμῇ οὐδαμῶς. Nam hoc quidem, μηδαμῇ μηδαμῶς, et πάντη πάντως, frequentius est, quam ut exempla desideret. Eurip. Cycl. 120. Νομάδες· ἀκούει δ' οὐδεὶς οὐδὲν οὐδενός. Demosthenes de Rhod. Lib. p. 80. A. οὐδενὸς αὐτοῦ δίκην δοῦναι δίκαιοι.—mox οὐ δυνηθέντων δημοσίᾳ διαλύσασθαι ταῦτα. Et literæ π, in affirmationibus, similis usus observatus est. Wyttenb.

οὐδέποτε οὐδαμῇ οὐδαμῶς—οὐδεμίαν] Quæ vocum negantium coacervatio et Nostro et tragicis aliisque scriptoribus Græcis solemnis. Cf. Sophista p. 249. B. Ξυμβαίνει δ' οὖν, ἀκινήτων τε ὄντων, νοῦν μηδενὶ περὶ μηδενὸς εἶναι μηδαμοῦ. Et p. 264. C. Διὰ τὸ μηδαμῶς μηδέποτε μηδαμοῦ ψεῦδος εἶναι. Fatuse.

§. 63. τί δὲ τῶν πολλῶν] Forsan cum præpositione περὶ τῶν πολλῶν. Stephanus. Ellipticæ autem abesse versimilius est, uti et in genimo plane loco, de Rep. v. p. 378. ubi tamen præpositionem hanc idem similiter adscribendam censet. Sic et supra in Apolog. §. 14. θεῶν, ὧν νῦν ὁ λόγος ἐστίν, pro περὶ ὧν· et supr. §. 1. τῶν δὲ ἄλλων οὐδὲν εἶχε φράζειν. At revera tamen hujusce præpositionis dari ellipsin, satis confirmavit Stephanus ipse in Append. ad Lib. de Dial. Attic. p. 90. 93. Forst. Stephanus conj. τί δὲ περὶ τῶν πολλῶν· præeunte, credo, ut alias, versione Ficini, *quid autem dicemus de multis, quæ similiter pulchra dicuntur?* Locis a Forstero allatis addantur Xen. Memor. i. 3. 8. Oecon. xi. 11. et paulo ante erat, ἧς λόγον δώσειν τοῦ εἶναι. Conf. Abresch. Auctar. Thucyd. p. 273. Fisch.

τί δὲ τῶν πολλῶν καλῶν—;] Quod Stephanus vocat περὶ τῶν πολλῶν, Lucretius aut in hoc ipsum περὶ per ellipsin subaudiendum judicat, necessaria postulamus; non quidem in genitivo ellipsin propositionis περὶ adhi sæpe locis videre, sed in his certe verbis, aut ex proxime antecedenti αὐτῶν ἕκαστον, item subaudientes ἕκαστον· aut ex frequenti usurpatione sic suppleenda interpretantur, quasi scriptum esset, Τί δὲ τὸ τῶν πολλῶν, aut plenius, Τί δ' ἐστὶ τὸ τῶν πολλῶν καλῶν πρᾶγμα; *Quidnam autem est negotium singularium rerum pulcrarum?* Wyttenb.

τί δὲ τῶν πολλῶν] Præp. περὶ in his interponendam putabat Stephanus, atque sic ea ponitur quam alias, tum Parmenid. §. 54. Ἔστι μὲν δὴ οὕτως ἔχον τε καὶ γεγονός· ἀλλὰ τί αὖ περὶ τοῦ γίγνεσθαι αὐτὸ πρεσβύτερόν τε καὶ νεώτερον τῶν ἄλλων καὶ τἆλλα τοῦ ἑνός, καὶ μήτε νεώτερον μήτε πρεσβύτερον γίγνεσθαι; ἆρα οὕτως etc. Sed genitivi hujus par est ratio Gorg. §. 139. Τί δὲ δὴ τοῦ ἀδικεῖν; πότερον ἐὰν μὴ βούληται ἀδικεῖν, ἱκανὸν τοῦτ' ἐστὶν etc. ubi vide quæ notavimus. Heind.

οἷον ἀνθρώπων κ. τ. λ.] Epicharmus item, unde Plato nonnulla sumpsisse dicitur, de eadem re disserens, eodem utitur exemplo νῦν ὕρη Καὶ τὰν ἀνθρώπως, ὁ μὲν γὰρ αὔξεθ', ὁ δὲ γα μὰν φθίνει· Ἐνὶ μεταλλαγᾷ δὲ πάντες ἐντὶ πάντα τὸν χρόνον. Ὁ δὲ μεταλλάσσει κα φύσιν, καὶ οὐποκ' ἐν ταυτῷ μένει· Ἀλλὰ δὴ ἕτερον εἴη κ' αὐτὸ τοῦ παρεξεστακότος. Καὶ τὸ δὴ κἀγὼ ἐχθὲς ἄλλος, καὶ νῦν ἄλλος τελέθομες. Κ' αὖθις ἄλλοι, κ' οὐποκ' αὐτοὶ καττὸν λόγον. Diog. Laert. l. iii. 11. Forst.

ἢ ἴσων ἢ καλῶν] Prius ἢ recepi e Tub. et Ficino: *quæ vel pulchra dicuntur vel æqualia.* Mox in his οὐδαμῶς κατὰ ταυτά ἐστιν Tub. omittit ἐστιν. Heind.

ὁμωνύμων;[a] ἆρα κατὰ ταὐτὰ[b] ἔχει, ἢ πᾶν τοὐναντίον ἐκεί- 11. iii. 48.
νοις[b] οὔτε αὐτὰ αὑτοῖς οὔτε ἀλλήλοις οὐδέποτε[c] ὡς ἔπος
εἰπεῖν οὐδαμῶς κατὰ ταὐτά ἐστιν;[d] Οὕτως αὖ,[e] ἔφη, ταῦ-
τα,[f] ὁ Κέβης: οὐδέποτε[g] ὡσαύτως ἔχει. Οὐκοῦν τούτων I. 79.
μὲν καὶ ἅψαιο καὶ ἴδοις καὶ ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν αἴσ-
θοιο, τῶν δὲ κατὰ ταὐτὰ ἐχόντων οὐκ ἔστιν ὅτῳ ποτ' ἂν
ἄλλῳ[h] ἐπιλάβοιο ἢ τῷ τῆς διανοίας λογισμῷ, ἀλλ' ἔστιν
ἀιδῆ[i] τὰ τοιαῦτα καὶ οὐχ ὁρᾶται;[j] Παντάπασιν, ἔφη,
ἀληθῆ λέγεις. [§. 64.] Θῶμεν οὖν βούλει,[k] ἔφη, δύο[l]

τοιούτων add ΧΔΞΠΦGs et rc Υ.—[y] ἴσως I.—[z] δμώνυμον Η.—[a] ταὐτὰ ΧΓΔΦs: τὰ καὶ τὰ αὐτὰ c.—[b] ἐκείνοις καὶ οὔτε ΔΦGs, ἐκείνοις οὔτε Χ.—[c] οὐδεπώποτε ΔΦGs, οὐδέ ποτε Χ.—[d] ἔστιν supra versum Χ.—[e] οὖν ΕΛ, ἂν Δ, om Π et pr Χ.—[f] ταῦτα om Π et pr Χ.—[g] οὐδεπώποτε ΔΦs et pr G.—[h] ἄλλο ΔΛ. ἐπιλάβοις Δs.—[i] ἀηδῆ I.—[j] ὁρᾶτε εἰ Δ, ὁρατά Χ.—[k] οὖν εἰ βούλει ΔΦGs, οὖν βούλει Χ.—[l] δύ' s.—[m] τὸν μὲν...τὸν δὲ

αὖτως] Ita Tub. Aug. Ald. Steph. Sed Bas. 1. 2. οὕτος. male: ut apud Xen. Cyrop. in. 1. 22. aeque perperam in Conf. Ant. scriptum est ἔλεξεν οὗτος pro ἔλεξεν οὕτως. Fischer.

οὕτως αὖ, ἔφη, ταῦτα] *Sic contra, inquit, haec.* Notetur ταῦτα non temere posse sed demonstrative de rebus singularibus: ut videamus ad §. 21. Item ad notatum in oppositione pro *contra*. Wytt.

οὕτως αὖ, ἔφη, ταῦτα] Utrumque et αὖ et ταῦτα abest c Tub. Verba οὕτως αὖ quum vix jungi queant cum sequ. οὐδέν. ὧν. ἔχει, sed hic, ut alias, per se intelligenda sint, supplendo ἔχει vel εἶναι: vellem sequ. sic posita ἔφη ὁ Κέβης ταῦτα οὐδέν. ὧν. ἔχει. cf. de Rep. v. p. 472. C. ἢ ἀγασθήσομεν, ἂν ὅτι ἐγγύτατα αὐτῆς ᾖ καὶ πλεῖστα τῶν ἄλλων ἐκείνης μετέχῃ. Οὕτως, ἔφη ἀγασθησόμεθα. Hipp. Maj. §. 33. ἢ, τὰν τοιαυτίων, (ὁμολογήσομεν) ἀνοησίαθαι, καὶ πάντων μάλιστα ἰρὰν καὶ μάχην περὶ αὐτῶν εἶναι—; Ion. Οὕτω μάλιστα, ὦ Σώκρ. ἀγνοεῖσθαι. Plutarch de Rep. vii. p. 516. D. Οὕτως, ἔφη, ἐγωγε οἶμαι πᾶν μᾶλλον ποιουθέναι ἂν δεξαίσθαι ἢ ζῆν ἀκλεῶς. Heind.

τὴν τῆς διανοίας λογιστικήν] *Rationalitatem cogitationis.* Est autem διάνοια medium quid inter νοῦν, qua in abstractis et intelligibilibus versatur, et inter δόξαν, quae in concretis et sensibilibus secundum Platonem Rep. vi. fin. p. 480. A. B. ergo utrique materiae communis est διάνοια, quod ad praesentem Phaedonis locum pertinet; siquidem per sensibilia ad intelligibilia venimus, certe de his admonemur. Eamdem distinctionem secutus est Synesius in Dione p. 51. A. ubi eam attigit Petavius. Et Aristoteles de Anima ii. 3. λογισμὸν καὶ διάνοιαν junxit. Wytt.

§. 64. θῶμεν οὖν βούλει κ. τ. λ.] Olymp. Διαιρεῖ καὶ τὴν ἡμετέραν σύστασιν εἰς ψυχὴν καὶ σῶμα, καὶ ζητεῖ τί μᾶλλον ἔοικε τοῖς ἀδιαλύτοις, πότερον ἡ ψυχὴ ἢ τὸ σῶμα, καὶ κατασκευάζει ὅτι ἡ ψυχὴ μᾶλλον ἔοικε τοῖς ἀδιαλύτοις διὰ τριῶν ἐπιχειρημάτων, ἐκ τοῦ ἀοράτου αὐτῆς, καὶ ἐκ τοῦ διανοητικοῦ αὐτῆς, καὶ ἐκ τοῦ δεσπόζειν τοῦ σώματος—ἀφ' οἷς συλλογίζεται τὸ προκείμενον οὕτως· ἡ ψυχὴ κατὰ πάντα μᾶλλον τοῦ σώματος ἔοικε τοῖς ἀδιαλύτοις· τὸ κατὰ πάντα ὅμοιον μᾶλλον ἀδιάλυτόν ἐστιν· ἡ ψυχὴ μᾶλλον ἀδιάλυτός ἐστι· τὸ μᾶλλον ἀδιάλυτον πολυχρονιώτερόν ἐστι τοῦ σώματος· ἡ ψυχὴ ἄρα πολυχρονιωτέρα τοῦ σώματος· τὸ πολυχρονιώτερον ἐπιμένει καὶ μετὰ τὸν χωρισμόν· εἶεν οὐδὲ αὐτὰ τὰ σώματα εὐθέως φθείρεται, ἀλλ' ἐπιδιαμένει, καὶ μάλιστα ἂν τύχοι παρειμένα, ὡς τὰ παρὰ Αἰγυπτίοις σώματα. ἡ ψυχὴ ἄρα ἐπιδιαμένει μετὰ τὸν χωρισμόν, ὅπερ ἐζήτουν οἱ ναυκλῆροι, μήποτε σκεδάννυται εὐθὺς καὶ διαλύεται ἐξελθοῦσα τοῦ σώματος. Forst.

θῶμεν οὖν βούλει] Haec deinceps ad §. 70. οὐδ' ὁτιοῦν, ἔφη, apponit Eusseb. Praep. Evang. xi. 27. p. 531. D. ad

εἴδη τῶν ὄντων, τὸ μὲν[m] ὁρατόν, τὸ δὲ ἀειδές; Θῶμεν, ἔφη. Καὶ τὸ μὲν ἀειδὲς ἀεὶ[n] κατὰ ταὐτὰ[o] ἔχον, τὸ δὲ ὁρατὸν μηδέποτε κατὰ ταὐτά; Καὶ τοῦτο, ἔφη, θῶμεν. Φέρε δή, ἦ δ' ὅς, ἄλλο τι[q] ἡμῶν αὐτῶν τὸ[r] μὲν σῶμά ἐστι,[s] τὸ δὲ ψυχή; Οὐδὲν ἄλλο, ἔφη. Ποτέρῳ[t] οὖν ὁμοιότερον τῷ[u] εἴδει φαῖμεν[v] ἂν εἶναι[w] καὶ ξυγγενέστερον τὸ σῶμα; Παντί, ἔφη, τοῦτό γε δῆλον ὅτι τῷ ὁρατῷ. Τί δὲ ἡ ψυχή; ὁρατὸν ἢ ἀειδές; Οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων γε, ὦ Σώκρατες, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν[x] ἡμεῖς γε τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ μὴ τῇ τῶν ἀνθρώπων φύσει ἐλέγομεν.[y] ἢ ἄλλῃ τινὶ οἴει; Τῇ τῶν ἀν-

Δ.—[m] ἀεὶ post ἕχον ponit Δ.—[n] ταὐτὰ ΑΓΔΦ: τὰ αὐτὰ [o]τ. ταυτὰ δὲ Ι.—[q] τι ἢ Δ.—[r] αὐτῶν τὸ ΔΑΠΤCΗΙLs et pr ΑG: αὐτὰν ἢ τὸ [s]τ.—[t] ἐστι post ψυχή ponunt Φs.—[t] ποτὲ Ι.—[u] τῷ om Δ.—[v] φαῖμεν ΑΠΦGs et rc Ε: φαμὲν τ.—[w] εἶναι ἂν Γ.—[x] μὴν om ΑG et pr Π.—[y] ἐλέγομεν φύσει ΔΦGs, φύσει λέγομεν ΑΠ.—

p. 554. et indidem usque ad §. 29. quibusdam omissis, Theodoretus Serm. v. p. 550. B. Wytt.

θῶμεν οὖν, εἰ βούλει—ἀειδὲς] Ita Aug. Vulgo *θῶμεν οὖν βούλει—ἀειδές*; In qua scriptura aut abesse debebat hoc *βούλει*, aut scribi *βούλει οὖν θῶμεν*. Nam isto modo collocatum verbum nusquam reperies. Heind.

ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἔχον] Tub. *ταῦτα*, unde *ταυτὰ* pro vulgato *τὰ αὐτὰ* ob subsequens *ταυτὰ* scripsi. Heind.

ἄλλό τι ἡμῶν αὐτῶν, ἢ τὸ μὲν, σῶμά ἐστι, τὸ δὲ, ψυχή] *Nostrum autem ipsorum altera pars aliudne quid est quam corpus, altera autem anima?* In hac lectione ad sententiam nihil desideramus, ad auctoritatem requirimus librorum adsensum. Euseb. habet, *ἄλλο δή τι ἡμῶν αὐτῶν, τὸ μέν*. Theodor. *ἄλλό τι ἡμῶν αὐτῶν, τὸ μ.* et sic Vind. A. Venet. B. at Vind. F *ἄλλό τι ἢ ἡμῶν αὐτῶν τὸ μὲν* prouti communis usus ferebat: quum in vulgata lectione exquisitior sit transpositio particulæ *ἤ*. Quæ tamen lectiones ad usum et grammaticam rationem exactæ sunt omnes: de cujus formulæ varietate exposuit Hoogeveen. Doctr. Particul. p. 1264. Exempla omissæ particulæ *ἤ*, sunt etiam Leg. ii. p. 579. A. *ἄλλό τι παρ' ἡμῖν ἐν πάσῃ παιδείᾳ καὶ μουσικῇ τὰ λεγόμενα ἐστὶ τάδε*; Charmid. p. 244. E. *ἄλλό τι ἂν εἴη ὠφελίμη ἡμῖν*; *aliudne quid sit, quam nobis utilis.* Vid. Heusd. Specim. Crit. p. 59. Wytt.

ἄλλο τι ἡμῶν αὐτῶν ἢ] Genitivus hic *ἡμῶν αὐτῶν* quum non ab *ἄλλο τι* pendeat, sed a seq. *τὸ μὲν*, interpositum *ἢ* post *αὐτῶν* aut cum Euseb. et Codd. Theodoret. expungendum videatur, aut transponendum post *ἄλλο τι*. Sed vid. not. ad §. 126. Heind.

φαμὲν] An *φαῖμεν*. Steph. qui sic in Not. 'Eadem emendatio annotatur et in p. 82. A.'

φαῖμεν ἂν] Sic pro *φαμὲν* rescripserat jam e Tub. Euseb. et Olympiod. Fischerus. Heind.

ἀλλὰ μὴν ἡμεῖς γε τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ μὴ, τῇ τῶν ἀνθρώπων φύσει ἐλέγομεν] *Atqui nos visibilia et invisibilia dicimus ea, quæ secundum humanam naturam sunt.* i. e. *quæ humanæ naturæ aut visibilia aut invisibilia sunt: ea ad humanæ naturæ vires exigimus, censemus.* Sententia perspicua; a qua tamen Olympiodorus ita discedit, ut aliud quid in suo codice legisse videatur. Sed juvat, ejus annotationem referre: Δοκεῖ ὁ Κέβης τελειότερον τοῦ Σωκράτους ἐνταῦθα ἀποφαίνεσθαι· ἐρωτήσας γὰρ ὅτι ἡ ψυχὴ ὁρατὸν, φησὶν ὅτι οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων· καὶ ἐπήγαγεν ὁ Σωκράτης, ὅτι τὸ μὴ ἀνθρώπῳ ὁρατὸν, οὐδενί ἐστιν ὁρατόν. καὶ δοκεῖ ψεῦδος εἶναι τὸ λεγόμενον· διὰ τὸ εἶναι ἄλλα ζῶα μάλιστα ἀπηριβωμένα περὶ τὸ ὁρᾶν· ἢ (f. ᾗ) πολλαχῶς τὸ ὁρᾶν ἐστιν· ἢ γὰρ (f. καὶ γὰρ) συνιζισιγμένον τοῦτο, καθὸ πάντες ὁρῶμεν, ἢ κατὰ φυσικὰ (l. φυσικὴν) τινα ἰδιότητα, καθὸ ὁ Λυγκεὺς ἑώρα τὰ πόρρω· ἢ τέχνῃ τινί, οἷαν Οὐάρος διδάσκει, διὰ τινῶν ἐγχρισμάτων τοὺς συνόντας ἀλλοίους ὁρᾷν· ἢ κατὰ ἐνθου-

θρώτων. Τί οὖν περὶ ψυχῆς λέγομεν;[z] ὁρατὸν εἶναι ἢ οὐχ ὁρατόν;[a] Οὐχ ὁρατόν.[b] Ἀειδὲς ἄρα; Ναί. Ὁμοιότερον ἄρα ψυχὴ σώματος[c] ἐστι[d] τῷ ἀειδεῖ, τὸ δὲ τῷ ὁρατῷ; II, iii. 49. Πᾶσα ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες. [§. 65.] Οὐκοῦν καὶ τόδε §. 27. W. πάλαι λέγομεν,[e] ὅτι ἡ ψυχὴ ὅταν μὲν τῷ σώματι προσχρῆται[f] εἰς τὸ σκοπεῖν[g] τι ἢ διὰ τοῦ ὁρᾶν ἢ διὰ τοῦ ἀκούειν ἢ δι' ἄλλης τινὸς αἰσθήσεως—τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ διὰ τοῦ σώματος, τὸ[h] δι' αἰσθήσεως[i] σκοπεῖν τι—, τότε[j] μὲν ἕλκεται ὑπὸ[k] τοῦ σώματος εἰς τὰ οὐδέποτε κατὰ[l] ταὐτὰ[m]

[z] λέγομεν pr Π. λέγωμεν corr E : ἐλέγομεν [a]τ.—[a] ὁρατὸν ἢ ἀόρατον εἶναι ΧΔΠΦGe, ὁρατὸν εἶναι ΑCl. ὁρατὸν οὖν ΤΗΙ.—[b] : οὐχ ὁρατόν : om pr Γ.—[c] σώματός τε ἐστὶ Δ.—[d] ἔσται G.—[e] λέγομεν Heindorfius : libri ἐλέγομεν.—[f] προσχῆται Δ.—[g] τι... σκοπεῖν om L.—[h] ἢ τὸ Υ.—[i] αἰσθήσεων Π et pr Χ.—[j] τὸ pr Π, τὸ τε Χ, ὅτε s.—

σιασμὸν καὶ θεωρητικῶς· ἐνθουσιᾷ γάρ ποτε ἡ ὄψις, ὥσπερ περὶ Ἀπολλωνίου λέγεται ὅτι ἐν Ῥώμῃ ὢν εἶδε τὰ ἐν Αἰγύπτῳ ἐπιτελούμενα· τὸ οὖν μὴ ἀνθρώπῳ καθ' ὃν τῶν πρώτων ὁρατὸν, οὐδενί ἐστιν ὁρατόν. Wyttenb.

ἐλέγομεν.] Tub. et Aristipp. λέγομεν. Alterum ferri potest sic explicatum: *dicebamus modo*, quum duo rerum genera distingueremus. Itaque retinui; in priorum vero vulgo editum ἐλέγομεν in λέγομεν cum cod. Cod. ac Theodoret. et Stob. mutare jussit ratio. Nec magis dubitavi §. seq. init. rescribere πάλαι λέγομεν pro π. ἐλέγομεν. Heind.

ὁρατὸν εἶναι ἢ οὐχ ὁρ.] Tub. cum Eusseb. et Theodoret. ὁρατὸν ἢ ἀόρατον εἶναι; A quibus discrepat sequens Cebetis responsio. Ab Aug. et Stob. absunt verba ἢ οὐχ ὁρατόν, neque ea reddidit Ficinus: *Quid ergo de anima dicebamus? Numquid visibilem esse?* Non *visibilem*. Vulgatus tamen scripturæ Platonicæ consuetudini omnium optime respondet. Mox οὐχ ὁρατὸν est *quod cerni nequit*; ἀειδὲς, *quod speciem formamve non habet*. Heind.

ἆρα ψυχὴ) Theodoret. οὖν ἆρα ἡ ψυχή. At ab Codd. Pal. et August. recentioribus aberat particula οὖν. recte. Fischer.

τὸ δι.] Libri Theodoreti habent τὸ δὲ σῶμα· quod nomen haud dubie huc e margine profectum est. Ficinus, *corpus vero visibile*. Fischer.

§. 65. αἰσχύν καὶ τόδε κ. τ. λ.] Olymp. Τὸ δεύτερον ἐνίστασθαι, ὅτι μᾶλλον ἔοικεν ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος τοῖς διαλύτοις (lege ἀδιαλύτοις) τοῦ τῆς γενέσεως (fortasse τὸ ἐκ τῆς ἑλκύσεως) εἰς τὰ οὐδέποτε κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχοντα. διττὴ γὰρ ἡ ἐνέργεια τῆς ψυχῆς, ἡ κατὰ φύσιν, ἥνικα οὐκ ἕλκεται ὑπὸ τοῦ σώματος, ἀλλὰ δεσπόζει αὐτοῦ· ἡ παρὰ φύσιν, ὅτ' ἐν ταῖς συμπαθείαις ταῖς πρὸς τὸ σῶμα. Forst.

πάλαι] *Dudum* apud Latinos, sæpe dici de spatio temporis præteriti quovis, eoque nonnunquam admodum brevi et exiguo. Photius Lex. v. Πάλαι· τὸ ἔθος λέγειν εἰώθασι Πάλαι—: Eustathius ad Il. θ'. p. 702. et ex eo Phavorinus v. Πάλαι. Fischer.

ὅταν μὲν τῷ σώματι προσχρῆται] V. Laert. iii. 12. φησὶν ὁ Ἀλκιμος καὶ ταυτὶ φασὶν οἱ σοφοὶ, τὴν ψυχὴν, τὰ μὲν διὰ τοῦ σώματος αἰσθάνεσθαι, οἷον ἀκούουσαν, βλέπουσαν· τὰ δ' αὐτὴν καθ' αὑτὴν ἐνθυμεῖσθαι, μηδὲν τῷ σώματι χρωμένην. Quæ verba Hesychius Miles. Vit. Platonis p. 36. tribuit Epicharmo. Gottl.

σκοπεῖν τι] Abest τι a Tub. non male. Mox Tub. τὸ δὲ δι' αἰσθήσεων ut Ficinus, *quia pro sensus id agitur*. Dein Tub. et Stob. σκοπεῖν· τὸ μέν. male. Nam τότε respicit ad ὅταν. Fischer.

οὐδέποτε] Eusseb. μηδέποτε pro οὐδέποτε. Quod præferat aliquis, quoniam hæ pendent a præcedd. τόδε πάλαι λέγομεν, ὅτι—· Sic tamen infra §. 93. ὅταν φῶ εἶναι αὐτὴν ξυγγενεστάτην ἐκ τῶν οὐδένω ὄντων. Scilicet si Latine diceris, *quando dico animum compositum esse ex iis, quæ nondum sunt*, Græco pronatur ἐκ τῶν οὐδένω ὄντων; εἰ δ' ἐστὶν, *quæ nondum sint*, ut τὸ οὔπω εἶναι ex alterius quasi mente et sententia proferatur, ponendum erit ἐκ τῶν μηδένω

ἔχοντα, καὶ αὐτὴ πλανᾶται καὶ ταράττεται καὶ ἰλιγγιᾷ ὥσπερ μεθύουσα, ἅτε τοιούτων ἐφαπτομένη; Πάνυ γε. Ὅταν δέ γε αὐτὴ καθ' αὑτὴν[n] σκοπῇ, ἐκεῖσε οἴχεται εἰς τὸ καθαρόν τε καὶ ἀεὶ ὂν καὶ ἀθάνατον καὶ ὡσαύτως ἔχον, καὶ ὡς συγγενὴς οὖσα αὐτοῦ ἀεὶ μετ' ἐκείνου τε[o] γίγνεται,[p] ὅταν περ αὐτὴ καθ' αὑτὴν γένηται[q] καὶ ἐξῇ αὐτῇ, καὶ πέπαυταί[r] τε[s] τοῦ πλάνου καὶ περὶ ἐκεῖνα ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ὡσαύτως ἔχει, ἅτε τοιούτων ἐφαπτομένη; καὶ τοῦτο αὐτῆς τὸ πάθημα φρόνησις κέκληται; Παντάπασιν, ἔφη,

[k] ἀπὸ ΛΕΙ.—[l] κατ' αὐτὰ Ε.—[m] ταὐτὸν C.—[n] ἑαυτὴν Δ.—[o] τε om Π.—[p] ἐγγίνεται Π.—[q] γίγνηται ΔΦs et mg Χ.—[r] παύεται Γ.—[s] γε ΔΦCGIs.—[t] ἀληθῶς ΔΠGIs.

ὄντων. Rem pluribus locis primus aperuit grammaticorum in patria φιλοσοφώτατος, G. Hermannus. Heind.

ἰλιγγιᾷ ὥσπερ μεθύουσα] Pleraque hinc sumsit Albinus de Doctrin. Plat. cap. xiv. p. 370. Εἰ δὲ ἀθάνατον ἡ ψυχή, καὶ ἀνώλεθρος ἂν εἴη· ἀσώματος γὰρ ἐστὶν οὐσία, ἀμετάβλητος κατὰ τὴν ὑπόστασιν, καὶ νοητή, καὶ ἀειδής, καὶ μονοειδής· οὐκοῦν ἀσύνθετος, ἀδιάλυτος, ἀσκέδαστος· τὸ δὲ σῶμα τῶν τοὐναντίον, αἰσθητόν, ὁρατόν, σκεδαστόν, σύνθετον, πολυειδές· καὶ γὰρ δὴ καὶ ἡ ψυχὴ διὰ μὲν τοῦ σώματος πρὸς τῷ αἰσθητῷ γενομένη ἰλιγγιᾷ καὶ ταράττεται καὶ οἷον μεθύει· πρὸς δὲ τῷ νοητῷ αὐτὴ καθ' αὑτὴν γινομένη καθίσταται καὶ ἠρεμεῖ· πρὸς ᾧ δὲ γινομένη ταράττεται, τούτῳ οὐκ ἔοικεν· ὥστε μᾶλλον τῷ νοητῷ ἔοικε· τὸ δὲ νοητὸν ἀσκέδαστον τῇ φύσει καὶ ἀνώλεθρον. Olympiodorus Cod. iii. p. 42. τὸ μὲν τῆς πλάνης ὄνομα κοινῶς καὶ ἐπὶ ζωῆς καὶ γνώσεως φέρεται· τὸ δὲ ταράττεται, ἐπὶ ζωῆς μόνης· τὸ δὲ ἰλιγγιᾷ, ἐπὶ γνώσεως μόνης καλῶς δι' τὸ ἰλιγγιᾷ· ὥσπερ γὰρ οἱ τοιοῦτοι διὰ τὴν ἔνδοθεν αὐτοῖς δίνην· καὶ τὰ ἔξω τοιαῦτα νομίζουσιν, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ διὰ τὸ μόνα τὰ αἰσθητὰ ὁρᾷν, πάντα νομίζει ῥευστὰ καὶ ἐν κινήσει εἶναι. Macrobius Somn. Scip. i. 12. ' hoc est, quod Plato notavit in Phædone : animam in corpus trahi nova ebrietate trepidantem : volens novum potum materialis alluvionis intelligi, quo delibuta et gravata deducitur.' Alia de hoc verbo alibi dabimus : de quo jam egerunt Pierson. ad Mœr. p. 196. et Lennep. ad Phalarin p. 35. Wyttenb.

ἅτε τοιούτων ἐφαπτομένη] τοιούτων sc. πλανωμένων καὶ ἐν ταραχῇ ὄντων. Heind.

τὸ πάθημα φρόνησις κέκληται] Mirum accidit Olympiodoro, qua ratione *prudentia* πάθημα dicatur, ac ter animadvertit : Cod. i. p. 69. Πῶς πάθος ἡ φρόνησις ; καίτοι συνάπτουσα πρὸς τὰ νοητά· ἢ ὅτι οὐ μόνον ἐνέργεια τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ πεπονθυῖα τὸν νοῦν κατ' ἀφομοίωσιν. Et p. 194. Πῶς πάθημα τὴν φρόνησιν ἔφην ; ἢ ὅτι μέθεξίς ἐστιν τῆς αὐτοφρονήσεως· καὶ γὰρ τὸ μετέχειν πεπονθέναι λέγει πολλάκις ὁ Πλάτων· μήποτε δὲ καὶ ὡς διάθεσιν οὖσαν ἐν οὐσίᾳ τῇ ψυχῇ. Tum Cod. iii. p. 44. simile dat. Poterat nos ablegare ad §. 15. καὶ αὐτὴ ἡ φρόνησις μὴ καθαρμός τις ᾖ. Neque huc opus est confugere ; nam si quæritur de *agendo* aut *patiendo*, qua omnium virtutum præcipue in agendo cernitur *prudentia* ; quippe quæ ceteras gubernat, ipsas τὰ πάθη gubernantes. Ratio ante oculos in modo dictis : πέπαυται τοῦ πλάνου κ. τ. λ. indaque et sensu quietis et percepti ne vel tutus a vitæ afflictur et bene patitur, εὐπαθείᾳ fruitur, εὐπαθεῖ· quod dictum, sic legendum in Phædro p. 345. B. ἡ γὰρ ἀχρώματός τε καὶ ἀσχημάτιστος καὶ ἀναφὴς οὐσία ὄντως οὖσα, ψυχῆς κυβερνήτῃ μόνῳ θεατῇ νῷ χρῆται, περὶ ἣν τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος τοῦτον ἔχει τὸν τόπον· ἅτ' οὖν θεοῦ διανοίᾳ νῷ τε καὶ ἐπιστήμῃ ἀκηράτῳ τρεφομένη—ἰδοῦσα διὰ χρόνου τὸ ὄν, ἀγαπῷ τε καὶ θεωροῦσα τἀληθῆ τρέφεται καὶ εὐπαθεῖ. κ. τ. λ. Wyttenb. qui sic in Addend. ' Alia ratione Xenoph. Cyrop. πάθημα et μάθημα invicem opponit, iii. 1. 10. πάθημα ἆρα σὺ λέγεις τῆς ψυχῆς εἶναι τὴν σωφροσύνην, ὥσπερ λύπην, οὐ μάθημα· quod comparandum cum ejusdem disputatione, in eodem libro prodita, iii. 23. Plato πάθημα et ποίημα

καλῶς καὶ ἀληθῆ[t] λέγεις, ὦ Σώκρατες. Ποτέρῳ οὖν αὖ σοι δοκεῖ τῷ εἴδει καὶ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν[u] καὶ ἐκ τῶν νῦν λεγομένων ψυχὴ ὁμοιότερον εἶναι καὶ ξυγγενέστερον; [§. 66.] Πᾶς ἂν ἔμοιγε[w] δοκεῖ,[x] ἔφη δ' ὅς,[y] ξυγχωρῆσαι,[z] ὦ Σώκρατες, ἐκ ταύτης τῆς μεθόδου, καὶ ὁ δυσμαθέστατος, ὅτι ὅλῳ καὶ παντὶ ὁμοιότερόν ἐστι ψυχὴ[a] τῷ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχοντι μᾶλλον ἢ τῷ μή. Τί δὲ[b] τὸ σῶμα; Τῷ ἑτέρῳ. Ὅρα δὲ[c] καὶ τῇδε, ὅτι ἐπειδὰν ἐν τῷ αὐτῷ ὦσι ψυχὴ καὶ σῶμα, τῷ μὲν δουλεύειν καὶ ἄρχεσθαι ἡ φύσις προστάττει, τῇ δὲ ἄρχειν καὶ δεσπόζειν· καὶ κατὰ ταῦτα[d] αὖ πότερόν σοι δοκεῖ ὅμοιον τῷ θείῳ εἶναι καὶ πότερον τῷ θνητῷ; ἢ οὐ δοκεῖ σοι τὸ μὲν θεῖον οἷον ἄρχειν τε[e] καὶ ἡγεμονεύειν πε-

II. iii. 30.

§. 28. W.

I. 80.

—[u] ἔμπροσθεν ΑΠ: πρόσθεν °τ.—[w] μοι pr ΑΠ.—[x] δοκῇ pr Γ et corr A. τῷ om Δ.—[y] ἡ δ' ὃς om G.—[z] ξυγχωρῆσαι ΑG, συγχωρῆσαι ΓΑΤΦCHL: συγχωρῆσαι °τ.—[a] ἐστιν ἡ ψυχὴ E.—[b] δὴ L.—[c] δὲ ΔΦGe: δὴ °τ.—[d] κατ' αὐτὰ pr ΑΠ.—[e] ἄρχειν

distinguit Leg. ix. p. 654. E. 668. B. Aristot. Anim. iii. 2. πάθησιν et ποίησιν. Quatenus in sapientia sit voluptas, in φυσικοῖς παθήμασι, disputat Plato in Philebo. ' ubi notamus sensibus corporis acceptas dicuntur παθήματα p. 83. F.'

καλῶς καὶ ἀληθῆ λέγεις] Par. ἀληθῶς. Protag. §. 104. Καλῶς γε, ἔφην ἐγώ, σὺ λέγων καὶ ἀληθῆ. Ion. p. 538. E. σκέψαι ὡς βράδιόν τε καὶ ἀληθῆ ἐγώ σοι ἀποκρινοῦμαι. Terent. Adelph. iv. 3. 18. ' Et recte et verum dicis.' Heind.

πρόσθεν] Tub. ἔμπροσθεν. Euseb. ἐκ τῶν πρόσθεν εἰρημένων. Atque statim post καὶ Euseb. ἡ ψυχὴ, idem tamen attendens in proximis ὁμ. ὅτι ψυχὴ cum reliquis libris omittens. Heind.

§. 66. συγχωρῆσαι] Ita Aug. Vulgo συγχωρήσει. Heind.

ὅλῳ καὶ παντὶ] Proverbii vim habet. Simile Platonis Alcib. i. p. 27. E. ἀλλὰ μὴν ταυτόν γε διαφέρει ὅλον καὶ πᾶν. Leg. xii. p. 687. B. διαφέρει δὲ ὅλον τοῦ καὶ τὸ πᾶν *paulo et totum quantum differt*. Proprie distinguuntur in Theæt. p. 140. E. τὸ δὲ δὴ πᾶν καὶ τὸ ὅλον, πότερον ταυτὸν καλεῖς ἢ ἕτερον ἑκάτερον. Rerum universitas aliter dicitur ὅλον, aliter πᾶν, secundum scriptorem libri Plutarchei de Plac. Phil. ii. 1. Jungantur ab Hippodamo apud Stob. Flor. cv. p. 555. Olympiodoro in Phædon. Cod. i. p. 9. ἑκὰ γε τῷ παντὶ καὶ ὅλῳ. Wytt.

ὅρα δὴ καὶ τῇδε κ. τ. λ.] Olymp. Τὸ τρίτον ἐπιχείρημα, τὸ ἐκ τῆς ζωῆς, ὅτι ἡ ψυχὴ διεσπάσει τοῦ σώματος. τὸ γὰρ χρώμενον τοῦ ὀργάνου διασπᾷ. Forst.

ὅρα δὴ] Stob. ὅρα δέ. Fischer. conj. ὅρα δὲ δή. Heind.

τῷ μὲν δουλεύειν κ. τ. λ.] Idem argumentum adfertur in Tim. p. 528. C D. Leg. x. p. 668—669. ut monuimus in Dogmat. de Placito Imm. An. p. xxiv. Attingit Olympiodorus in Phædon. Cod. i. 63. 67. 71. 185. 187. Albinus Doctrin. Plat. cap. xxv. p. 370. καὶ μὴν ἡγεμονεύει ἡ ψυχὴ φύσει· τὸ δὲ δὴ φύσει ἡγεμονικὸν τῷ θείῳ ἔοικεν. Wytt.

θεῖον οἷον ἄρχειν] ' Deum te igitur scito esse; siquidem Deus est, qui viget, qui sentit, qui meminit, qui providet, qui tam regit et moderatur et movet id corpus cui præpositus est, quam hunc mundum ille princeps Deus et ut mundum ex quadam parte mortalem ipse Deus æternus, sic fragile corpus animus sempiternus movet.' Somnium Scip. c. 8. Forst.

οἷον ἄρχειν] V. Apul. de Dogm. Plat. p. 255. ' animum — imperare et regere ea, quorum curam fuerit diligentiamque secuta —.' Gottl.

τὸ μὲν θεῖον οἷον ἄρχειν] Ut οἷον hic male absit ab Aug. et Euseb. ita idem in libris nostris excidisse deinde post θνητὸν suspicor, ubi id accurata certe stili ratio requirit. Mox in his Σώσσει δὴ c Par. et Stob. δὴ possit pro δέ. Fortasse: *Animadvertis jam.* Heind.

φυκέναι, τὸ δὲ θνητὸν ἄρχεσθαί τε[f] καὶ δουλεύειν; Ἔμοιγε. Ποτέρῳ οὖν ἡ ψυχὴ ἔοικεν; Δῆλα δή, ὦ Σώκρατες, ὅτι ἡ μὲν ψυχὴ τῷ θείῳ, τὸ δὲ σῶμα τῷ θνητῷ. Σκόπει δή,[g] ἔφη, ὦ[h] Κέβης, εἰ ἐκ πάντων τῶν εἰρημένων τάδε ἡμῖν[i] ξυμβαίνει, τῷ μὲν θείῳ καὶ ἀθανάτῳ καὶ νοητῷ[j] καὶ μονοειδεῖ καὶ ἀδιαλύτῳ καὶ ἀεὶ[k] ὡσαύτως καὶ[l] κατὰ ταὐτὰ ἔχοντι ἑαυτῷ ὁμοιότατον εἶναι ψυχήν,[m] τῷ δ' ἀνθρωπίνῳ καὶ θνητῷ καὶ ἀνοήτῳ καὶ πολυειδεῖ[n] καὶ διαλυτῷ[o] καὶ μηδέποτε κατὰ[p] ταὐτὰ[q] ἔχοντι ἑαυτῷ ὁμοιότατον αὖ[r] εἶναι σῶμα.[s] ἔχομέν τι παρὰ ταῦτα[t] ἄλλο[u] λέγειν, ὦ φίλε
§. 29. W. Κέβης, ὡς[v] οὐχ οὕτως ἔχει; Οὐκ ἔχομεν. [§. 67.] Τί οὖν; τούτων[w] οὕτως ἐχόντων ἆρ' οὐχὶ σώματι μὲν ταχὺ
11. iii. 51. διαλύεσθαι προσήκει, ψυχῇ δὲ αὖ τὸ παράπαν ἀδιαλύτῳ

οἷόν τε Φs.—[f] τε om Δ.—[g] δὲ G.—[h] ὁ ΛΙ.—[i] ὑμῖν Π.—[j] καὶ νοητῷ om I.—[k] καὶ ἀεὶ...διαλυτῷ om Δ.—[l] καὶ ante κατὰ om ΑΠΦGs.—[m] ψυχή ΑΛΠΦCEGHs.—[n] πολυειδεῖ καὶ ἀνοήτῳ ΑΠ.—[o] εὐδιαλύτῳ Φs et rc Π.—[p] κατὰ...αὖ om pr Γ.—[q] ταὐτὰ ΔΦs, ταῦτα Α, αὐτὰ pr Ξ: τὰ αὐτὰ °τ.—[r] ἂν Δ.—[s] σῶμα εἶναι Φ.—[t] παρὰ ταῦτα ἄλλο om H.—[u] ἄλλο τι s.—[v] ἢ Α, ἢ ΔΠCGs, ἢ ὡς Γ.—[w] πάντων s, πάντως Φ,

ξυμβαίνει] Animadvertatur usus dialecticus verbi ξυμβαίνει, *contingit*, pro *efficitur, concluditur ex ante disputatis*: ut infra p. 58. Rep. i. p. 414. E. apud Aristot. Topic. viii. 22. θέντες γὰρ τὰ πλεῖστα, ἐπὶ τέλους τεθρυλοῦνται, ὡς οὐ συμβαίνοντος ἐκ τῶν κειμένων i. e. *quum plurima posuerint, in fine argutantur, quasi non consequatur ex positis*: ibidem, 1. 5. 10. 20. et sæpe. Plutarchus Adv. Stoic. p. 1057. C. 1078. B. Aristides t. i. p. 569. Pro ὁμοιότατον utroque loco dat ὁμοιότερον Stobæi apographum Augustinianum. Postremum comparetur cum gemino Phædri p. 340. C. φίλτατος εἶ—εἴ με οἴει λέγειν ὡς—οἷόντε δὴ παρὰ ταῦτα πάντα ἄλλα εἰπεῖν. Neque hoc negligendum, pro οὕτω ultimo esse οὕτως in Stobæo, Eusebio, Vindob. A B D E F G. Venet. A B. Wytt.

ἀθανάτῳ καὶ νοητῷ] Olympiodorus in Schol. ad Phædon. Cod. iii. 38. c. νοητῷ active, *intelligenti*, interpretatur: ὅτι γὰρ νοητὸν λέγει ἐνταῦθα ὁ Πλάτων τὸν νοῦν, οὐ μὴν νοούμενον, δῆλός ἐστιν ἀντιτάξας αὐτῷ τὸ ἀνόητον· ἀνόητον γὰρ λέγεται οὐ τὸ μὴ νοούμενον, ἀλλὰ τὸ μὴ νοοῦν· οὕτω δὲ καὶ Ἀριστοτέλης τὸ αἰσθητὸν αἰσθητικὸν ἐκάλεσεν. Et in Excerptis Cod. i. p. 65. Ὅτι νοητά ἐστι ὡς νοητικά· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀντικείμενον τοῖς γιγνομένοις ὑπάρχων (l. ὑπάρχον) τὸ ἀνόητον εἴρηται δὲ καὶ ἐν Τιμαίῳ ἡ λέξις ἐπὶ τῆσδε τῆς σημασίας. Sed et grammatica ratio repugnat, et Proclus in Tim. i. p. 90. *intelligibile* retinet: τὸ νοητὸν ποτὲ μὲν φέρουσι κατὰ πάσης τῆς ἰδέας (leg. ἀειδοῦς) καὶ ἀοράτου φύσεως, ὅσπερ ὅταν καὶ τὴν ψυχὴν νοητὴν εἶναι λέγωσιν· ὡς ἐν Φαίδωνι Σωκράτης. Wytt.

ἀνοήτῳ] Obversatum hunc locum esse menti Longini Toupius (p. 382. edit. 2.) putabat, qui περὶ ὕψ. c. 44. ἡνίκα, inquit, τὰ θνητὰ ἑαυτῶν μέρη καὶ ἀνόητα ἐκθαυμάζουσι. sic enim rescripsit Toupius pro κἀνόνητα, ut vulgo legitur. Fischer.

εἶναι σῶμα] Aug. cum Euseb. præfixo art. τὸ σῶμα, quo arrepto Fischer. in præcedd. ante ψυχὴν sponte inseruit τὴν, idem mox articulum abesse passus in verbis seqq. ἀρ' οὐχὶ σώματι—ψυχῇ δέ. Heind.

ὡς οὐχ οὕτως ἔχει] Tub. ἢ pro ὡς, cui repugnat additum οὕτ. Heind.

§. 67. διαλύεσθαι] Theodoret. διαλυθήσεσθαι. Fischer.

ἀδιαλύτῳ] Olymp. Ἀδιάλυτόν ἐστιν, ὡς μὴ ἐκ μερῶν συγκείμενον. τὸ γὰρ διαλυόμενον εἰς οἰκεῖα μέρη διαλύεται. Similiterque Cicero, 'Cum simplex animi natura esset, neque haberet in se quidquam admistum dispar sui atque dissi-

εἶναι ἢ ἐγγύς τι τούτου; Πῶς γὰρ οὔ; Ἐνοεῖς οὖν, ἔφη, ὅτι[x] ἐπιδὰν ἀποθάνῃ[y] ὁ ἄνθρωπος, τὸ μὲν ὁρατὸν αὐτοῦ, τὸ[z] σῶμα, καὶ ἐν ὁρατῷ κείμενον, ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι,[a] οὐκ εὐθὺς τούτων οὐδὲν πέπονθεν ἀλλ' ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον, ἐὰν μέν τις καὶ χαριέντως ἔχων τὸ σῶμα τελευτήσῃ καὶ ἐν τοιαύτῃ[b] ὥρᾳ,[c] καὶ πάνυ μάλα.[d] συμπεισὸν[e] γὰρ

οι

om AEI.—[x] ὅτι om pr Π.—[y] ἀποθάνῃ Χ.—[z] τὸ add ΧΔΠφs. in G erasum aliquid ante σῶμα.—[a] καὶ διαπνεῖσθαι om pr Π.—[b] τῇ αὐτῇ L.—[c] ἡμέρᾳ Π.—[d] μάλιστα

mile, non posse eum dividi: quod si non posset, non posse interire.' De Senect. c. 21. Forst.

τοταράν. ἀβιαλ.] Theodoret. τοταρ. ἢ ἀβιαλ. Scribendum ἢ τοταρ. ἀβιαλ. Heind.

ἐννοεῖς—ὅτι] Omissum est ὅτι in Tub. Heind.

αὐτοῦ σῶμα] Rectius Stob. Euseb. Tub. Vind. A B. αὐτοῦ, τὸ σῶμα· i. e. *visibilis ejus pars, nimirum corpus*. Sic mox ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα τὸ ἀειδές. Wytt.

πέπονθεν] Sc. postquam mortua est. Sic paullo post ἡ δὲ ψυχὴ—ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος οὐθὲν διαπεφύσηται καὶ ἀπόλωλε. Heind.

ἐπιεικῶς] Eustathius ad Il. A. 547. p. 118. Rom. Τὸ μέντοι ἐπιεικῶς ἐνίβρημα ἔστιν ὅτε, καὶ ἄλλό τι δηλοῖ· ἀντὶ τοῦ λίαν γὰρ λαμβάνεται ἐν τῷ ἐπιεικῶς ἄτοπον, καὶ τοῖς τοιούτοις. Etymol. M. et ex eo Suidas: Ἐπιεικῶς· τὸ ἐνίβρημα τοῦτο σημαίνει τὸ πάνυ—. Phavorinus: Ἐπιεικῶς· ἀντὶ τοῦ λίαν—. Unde apud Hesychium legi debet, Ἐπιεικῶς· πάνυ, λίαν, πρᾴως. Sic Criton. 1. ἐπιεικῶς σάλας· atque adeo ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον est *perquam diu manet*. Fischer.

ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπ.] *Satis diu permanet, etiamsi quis formoso corpore mortuus sit, etiam in hujusmodi venustate generosa utique*. Ita hæc inter se cohærent, male in Edd. disjuncta. Quod per aliquot dies integrum servatur corpus mortui, recte hic dici potuit *satis diu permanere*, ἐπιεικῶς συχνὸν χρόνον, quæ male explicant Fisch. *perquam diu*. Nam medicatorum corporum in sepp. demum mentio fit. Neque rectius idem pro ἐν τοιαύτῃ ex Euseb. repetunt ἐν τῇ αὐτῇ, quod quum per se ineptum est, quoniam mortui corpus non sane in *eadem* prorsus pulchritudine permanet, tum in ista scriptura molestissimum foret præfixum καί. Heind.

ἐὰν μέν τις καὶ χαριέντως ἔχων κ.τ.λ.] *Si quidem quis etiam corpore florente et cæterum bene constituto mortuus fuerit, et simili tempestate*. Particula μὲν referenda est ad δέ, quod sequitur in ἕτερα δὲ μέρη—. Cæterum Dacierius hic tragœdias excitat: perperam ipse cum aliis pro *hac tempestate præsenti, tali temperamento cœli, quale nunc est*, demonstrative, accipit: tam eos reprehendit, qui hujus loci Platonici ignoratione statuerint, Socratem mense Julio obiisse, minime illo apto conservandis mortuorum corporibus. Forster. hæc merito ridens, suam tamen rationem non persuadet, ex Eusebio pro τοιαύτῃ legens τῇ αὐτῇ, ut Ficinus vertit, *in ea ipsa venustate permanere*. Atqui, nisi fallor, ὥρᾳ hic anni tempus, cœli temperiem, significat: in τοιαύτῃ autem ex proximo subaudiendum χαριέσσῃ· quod nomen, ut hoc loco, ita alibi passim notat *bonum, commodum, peritum*, et similia in hunc sensum congruentia: videatur Plato Amator. p. 6. B. Theag. 11. G. Rep. ii. 411. C. iv. 447. F. G. 448. A. x. 513. F. 515. B. Epist. xiii. p. 727. B. Plura ad Plutarchum dabimus: interea his adhibeantur Casaub. ad Athen. p. 4. ad Strab. p. 111. Wessel. ad Diodor. Sic. t. i. p. 470. Wytt.

ὥρᾳ] Tub. ἡμέρᾳ. ex verbi interpretatione ejusmodi, qualis est Dacerii, qui ὥραν de anni tempore accipiens Socratem hieme, non æstate obiisse hinc collegit. Quod Galli commentum animi causa protulimus. ὥρα, ut h. l. de *eximia juvenilis ætatis specie* Aristoph. Av. 1723. φοῦ, φοῦ τῆς ὥρας, τοῦ κάλλους. Xenoph. Mem. ii. 1. 22. —ἐσθῆτα δέ ἧς ἂν μάλιστα ἡ ὥρα διαλάμποι. iv. 1. 2. οὐ τῶν τὰ σώματα πρὸς ὥραν, ἀλλὰ τῶν τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εὖ πεφυκότων ἐφιέμενοι. Heind.

τὸ σῶμα καὶ ταριχευθέν, ὥς περ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον. ἔνια δὲ μέρη τοῦ σώματος, καὶ ἐὰν[f] σαπῇ, ὁστᾶ τε καὶ νεῦρα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, ὅμως ὡς ἔπος εἰπεῖν ἀθάνατά ἐστιν. ἢ οὔ; Ναί. [§. 68.] Ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα, τὸ ἀειδές, τὸ εἰς τοιοῦτον τόπον ἕτερον οἰχόμενον, γενναῖον καὶ καθαρὸν καὶ ἀειδῆ, εἰς Ἅιδου[g] ὡς ἀληθῶς, παρὰ τὸν ἀγαθὸν καὶ φρόνι-

Tl.—[e] ξ. Χ.—[f] ἂν Χ.—[g] ἀηδῆ L.—[h] καὶ ἐν τῇ Φ.—[i] ἰτὸν I.—[j] αὐτὴ G.—[k] δια-

καὶ πάνυ μάλα] Asseverantis sunt particulæ, quarum positus h. l. idem est qui Cratyl. §. 37. Πολλαχῇ μοι δοκεῖ τοῦτό γε, ἂν μὲν καὶ σμικρόν τις παρακλίνῃ καὶ πάνυ. Xenoph. Cyrop. vi. 1. 4. Νῦν δὲ, ἃς σε σέμμαχον ἔλαβε, κρατεῖ ἡ ἀγαθὴ ψυχὴ καὶ πάνυ πολύ. Heind.

συμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα] Respexit ad h. l. Lactant. vi. 12. 6. 'Non enim simul interit, sed, anima discedente, integrum per dies multos manet, et plerumque medicatum diutissime durat;' nam σῶμα ταριχευθὲν est *corpus medicatum*, conditum sale, nitro, aromatis et odoribus, etiam gummi et cera, unde conditores ipsi et pollinctores dicti sunt ταριχευταί. V. Gataker. ad Antonin. iv. 48. p. 132. a. Et quia ante quam cadaver conditur, intestina eximuntur, facile apparet, σῶμα συμπεσὸν esse corpus *exenteratum*. Condire autem mortuos cœperunt Ægyptii et eos domi servare. Herodot. ii. 86. Diod. Sic. i. 91. Cic. Tusc. i. 45. Putabant enim, animas, corporibus dissolutis, in corpora bestiarum migrare, sed, exacto ter mille annorum spatio, tandem in corpora hominum remigrare. Conf. Lucian. Necyom. c. 15. p. 176. t. i. et ibi Hemsterh. Fiscn.

συμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα—ἀθάνατά ἐστιν] Hinc suo argumento colorem petiit Æneas Gaz. Theophr. p. 69. quæ comparare non injucundum sit. Corpus συμπεσὸν, *concidens*, *collapsum*, opponitur antecedenti διαλιπεῖν, *dilabi*: estque item corporis vivi affectio, σύμπτωσις, de qua Fosius Œcon. Hippocrat. in Voce. Similis est doloris effectus in Aristippo, de quo prodit Plutarch. de Curios. p. 516. C. οὕτως ἐμπαθῶς ἔσχεν ὥστε τῷ σώματι συμπεσεῖν. Tale apud Herodot. iii. 52. Περίανδρος ἀλουσίησι τε καὶ ἀσιτίῃσι συμπεπτωκότα οἰκτείρε. In proximis χρόνον omittit Stob. quæ item est proba forma ἀμήχανον ὅσον. Deinde ἐὰν σαπῇ, accipiendum ut subaudiatur τὸ ἄλλο σῶμα, *reliquum corpus*, ut fere Ficinus. Wyttenb.

§. 68. ἀειδῆ, εἰς ᾅδου ὡς ἀληθῶς] Vide quæ de connexione inter ᾅδην et vocem ἀειδῆ, ad quam hic videtur alludere, habet Noster in Cratylo, p. 403. Foust.

εἰς ᾅδου, ὡς ἀληθῶς—καὶ φρόνιμον θεὸν] Significatur in repetenda origine ᾅδου, *dei inferorum*, ab ἀειδὴς, hujus nominis utraque notio, *invisibilis*, et *omnia sciens*; quarum illa repudiata, hanc solam tuetur gemina huic laudatione dei ᾅδου in Cratylo p. 265. C. D. quo spectat Plutarch. de Superstit. p. 171. D. de Iside et Osir. p. 362. A. ubi quædam notavimus: ibidem D. et 382. F. simul ex hoc Phædonis loco proficiens: ἀνθρώπων δὲ ψυχαῖς ἐνταυθοῖ μὲν ὑπὸ σωμάτων καὶ παθῶν περιεχομέναις οὐκ ἔστι μετουσία θεοῦ πλὴν ὅσον ὀνείρατος ἀμαυροῦ θιγεῖν νοήσει διὰ φιλοσοφίας· ὅταν δὲ ἀπολυθεῖσαι μεταστῶσιν εἰς τὸ ἀειδὲς καὶ ἀόρατον καὶ ἀπαθὲς καὶ ἀγνὸν, οὗτος αὐταῖς ἡγεμὼν ἐστι καὶ βασιλεὺς ὁ θεὸς κ. τ. λ. ut item Julian. Or. iv. p. 136. A. Platonem cum Sarapide concilians: ὅθεν μοι δοκεῖ καὶ Πλάτων οὐκ ἀπεικότως φρόνιμον θεὸν ᾅδην νομίσαι· non, in Cratylo, ut in margine notatum est, sed in Phædone. Porphyrius de Styge apud Stob. Eclog. Phys. ed. Canteri p. 132. Heereniі t. i. p. 1034. τούτων (τῶν παθῶν) ἐκλιπόντων καὶ ἡ κόλασις τῆς ψυχῆς πέπαυται, νοερᾶς μόνον οὔσης περὶ αὐτὴν κατασκάσεως, καὶ παρὰ τῷ φρονίμῳ θεῷ διατριβούσης. Wyttenb.

εἰς ᾅδου ὡς ἀληθῶς] *In eum, qui vere est* ᾅδης. *Verum* ᾅδην locum hunc dicit, quatenus ille in fabulis ᾅδης poetarum vel vulgi commentum est: huic loco, ubi sunt τὰ ἀειδῆ, τὰ ὄντως ὄντα, consentaneum est nomen ᾅδου, i. e. τοῦ ἀειδοῦς, tribueré. Heind.

μον θεόν, οἵ, ἂν θεὸς ἐθέλῃ, αὐτίκα καὶ τῇ[h] ἐμῇ ψυχῇ ἰτέον,[i] αὖτη[j] δὲ δὴ ἡμῖν ἡ τοιαύτη καὶ οὕτω πεφυκυῖα ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος εὐθὺς διαπεφύσηται[k] καὶ ἀπόλλυται, ὡς φασιν οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι;[l] πολλοῦ γε δεῖ, ὦ φίλε[m] Κέβης τε καὶ Σιμμία, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ὧδε ἔχει· ἐὰν μὲν καθαρὰ ἀπαλλάττηται, μηδὲν τοῦ σώματος ξυνεφελκουσα,[n] ἅτε οὐδὲν κοινωνοῦσα αὐτῷ ἐν τῷ βίῳ ἑκοῦσα εἶναι, ἀλλὰ φεύγουσα αὐτὸ καὶ συνηθροισμένη αὐτὴ[o] εἰς αὑτήν,[p] ἅτε μελετῶσα ἀεὶ τοῦτο,—τοῦτο δὲ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ὀρθῶς φιλοσοφοῦσα καὶ τῷ ὄντι τεθνάναι μελετῶσα[q] ῥᾳδίως. ἢ οὐ[r] τοῦτ' ἂν εἴη μελέτη θανάτου; Παντάπασί γε. Οὐκοῦν οὕτω μὲν ἔχουσα εἰς τὸ ὅμοιον αὐτῇ τὸ ἀειδὲς[s] ἀπέρχεται, τὸ θεῖόν τε καὶ ἀθάνατον καὶ φρόνιμον, οἷ[t] ἀφικομένη[u] ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαίμονι[v] εἶναι, πλάνης καὶ

II. iii. 52.

I. 81.

πεφύσηται ΓΞ.—[i] πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων Φσ.—[m] φίλε add ΑΓΞΠΥΦCHLs et rc Λ.—[n] ξ. ΑΠ.—[o] αὐτὴ εἰς ἑαυτὴν in mg ponit Χ.—[p] ἑαυτὴν Δσ.—[q] μελετῶσα τεθνάναι Γ.—[r] οὐ om pr Π.—[s] ἀειδὲς ΑΓΔΞΠΦGs et corr ΛΕ: θεῖον °s.—[t] οὗ L.—

πολλοῦ γε δεῖ] Euseb. γε καὶ δεῖ. Cf. not. ad Georg. i. 66. Heind.

φίλε] Eadem omnes Vind. Venet. A et versio Simla. Wyttt.

ὦ φίλε Κέβ] Receptum jam a Forstero φίλε cum Flatn. Bas. 2. [unde Steph. γρ. ὦ φίλε] et Stob. præbet Aug. Ita i. 71. ὦ ἑταῖρε Σιμμία τε καὶ Κέβης. Heind.

πολλῷ μᾶλλον] Alias πολὺ μᾶλλον, nec tamen illud mendosum. V. Aristoph. Plut. 101. 187. Nub. 1156. Xenoph. Cyrop. v. 5. 45. Heind.

αὐτὴ εἰς αὑτήν] Absunt a Tub. Fisen.

φιλοσοφοῦσα τεθνάναι] Hunc pulchrum locum omisit est locus apud Philonem de Gig. p. 285. qui ad hunc videtur exprimendum. Ἀνάπτυε τῶν ἀνωθεν φιλοσοφησάντων ἐξ ἀρχῆς ἄχρι τέλους μελετῶσι τὸν μετὰ σωμάτων ἀνθρωπικὸν βίον, ἵνα τὸν ἀνωφελῆ καὶ ἀφθάρτου παρὰ τῷ ἀγενήτῳ καὶ ἀφθάρτῳ ζωῆς μεταλάχωσιν. In Tract. de Mundo pag. 1153. repetita sunt hæc verba. Gottl.

φιλοσοφοῦσα—ἢ οὐ τοῦτ' ἂν εἴη μελέτη θανάτου] Cicero Tusc. i. 30. Tota enim philosophorum vita, ut ait idem (Plato) commentatio mortis est: ubi Davisius multorum hanc dictam celebrantium locos apposuit. Hermias Comment. Ms. in Phædrum p. 45. καὶ ἡ φιλοσοφία οὐδὲν ἄλλό ἐστιν, ἀλλ' ἢ μελέτη θανάτου. Wyttt.

εἰς τὸ ὅμοιον αὐτῇ τὸ θεῖον ἀπέρχεται] Secundum Platonica placita, nobilissima modo animi pars, (in tres partes enim descripsit animum, v. Tim. 89. Steph.) τὸ ἡγεμονικὸν, quod est de ejusdem ταυτὸ, i. e. Dei natura, ut est apud Tim. Lexic. p. 99. Vocatur et νοερὸν καὶ λογικὸν μέρος, et habitat, ἐπ' ἄκρῳ τῷ σώματι, s. ἀκροτόλει, ut caput pulchre in eodem Tim. p. 70. vocatur; quæ pars totum corpus regit, et sola est immortalis. cf. l. x. Resp. 469. Hunc locum repetit, quoad sensum, Max. Tyr. D. 28. p. 298. Dav. cf. Phot. Bibl. p. 712. Hesych. ubi quædam e vita Pythag. excerpta, quæ probant, hanc totam disputationem esse desumtam e disciplina Pythagorica. Gottl.

τὸ ἀειδὲς] Ita Tub. Aug. Par. cum Euseb. et Stob. Vulgo τὸ θεῖον pro τὸ ἀειδὲς, quod reposuit jam Fisch. Heind.

ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαίμονι εἶναι] Xenoph. Cyrop. ii. 1. 23. ὑπῆρχε δὲ πάσι τούτοις τοῖς ἄρχουσι πρῶτον μὲν θεραπεύεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων. de Rep. Ath. ii. 14. εἰ γὰρ νῆσον οἰκίσαντες θαλαττοκράτορες ἦσαν Ἀθηναῖοι, ὑπῆρχεν ἂν αὐτοῖς ποιεῖν μὲν κακῶς εἰ ἠβούλοντο, πάσχειν δὲ μηδὲν etc. Quam in his scripturam profert

ἀνοίας[w] καὶ φόβων καὶ ἀγρίων ἐρώτων καὶ τῶν ἄλλων κακῶν τῶν ἀνθρωπείων[x] ἀπηλλαγμένη, ὥς περ δὲ λέγεται κατὰ[y] τῶν μεμυημένων, ὡς ἀληθῶς τὸν λοιπὸν χρόνον μετὰ θεῶν[z] διάγουσα;[a] οὕτω φῶμεν, ὦ Κέβης,[b] ἢ ἄλλως; Οὐ-
§. 30. W. τω νὴ Δί', ἔφη ὁ Κέβης. [§. 69.] Ἐὰν δέ γε, οἶμαι,

[a] ἀφικνουμένη l.—[w] εὐδαίμον H, εὐδαίμονα L.—[w] ἀγνοίας Gr.—[x] ἀνθρωπίνων ΣΠL.—[y] καὶ τὰ TL.—[z] μετὰ τῶν θεῶν ΧΓΠΦ.—[a] ἄγουσα Φ.—[b] ὦ κέβης om L.—[c] γε-

Stob. εἰ ἀφικομένη (sic et Edd. Ald. et Bass.) ὑπάρχει αὐτὴ εὐδαίμων εἶναι, in ea admodum offendit additum αὐτὴ, ipsa. Alioquin defendi ea posset atque etiam, si deinde scribatur casu recto ἀπηλλαγμένη, propter sequens διάγουσα præferri. Heind.

ἀνοίας—ἀνοίας] Meo quidem sensu aptius h. l. vulgato ἀγνοίας, dedi e Tub. et Par. Euseb. Stob. et Ficino, qui per *dementiam* expressit. Heind.

ἀγρίων ἐρώτων] Qui sint hi amores, ad Aristoph. Nub. 348. Ἀγριόν τινα τῶν λασίων τούτων. Scholiastes tradit: ἀγρίους δὲ καὶ καλοπυδιώκτας ἐκάλουν τοὺς τὰς ἀπηγορευμένας πράξεις ποιοῦντας· τοὺς παιδεραστάς· ubi videndi Kust. et Spanh. Harpocrat. Ἀγρίους· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ, καὶ χαλεπούς παιδεραστάς φησι· quæ Æschinis verba sunt p. 178. A. Æneas Gaz. Theophr. p. 18. νῦν δ δεῖνα τῶν ἀγρίων ἐστι, καὶ νέων διαφθείρει τὴν ὥραν. In Platone præter hunc non nisi unus, quod quidem sciam, locus est, in quem hæc sententia cadere possit: nobile nimirum illud Sophoclis dictum, ἀφροδίσια—ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών. Plutarch. de Solertia Animal. p. 972. D. ἔρωτες δὲ πολλῶν οἱ μὲν ἄγριοι καὶ περιμανεῖς γεγόνασιν, οἱ δ' ἔχοντες οὐκ ἀπάνθρωπον ὠραϊσμόν. Et Casaub. animadvertit hunc usum ad Athen. vii. 17. p. 542. Wytt.

ἀγρίους] Etsi proprie dixere τοὺς παιδεραστὰς (Vid. Schol. ad Aristoph. l. c.) hic tamen ἀγρίους ἔρωτας in universum potius de *effrenatis indomitisque cupiditatibus* acceperim. Sic optime ἀνοία per duo hæc perturbationum genera, metus cupidinesque, declaratur.—Pro ἀνθρωπείων Tub. ἀνθρωπίνων. Heind.

τῶν ἄλλων κακῶν τῶν ἀνθρωπείων] Cicero hinc multa duxit Tusc. i. 30. 'Ita enim censebat, itaque disseruit (Socrates) duas esse vias duplicesque cursus animorum e corpore excedentium. Nam qui se humanis vitiis contaminavissent, et se totos libidinibus dedissent, quibus cæcati vel domesticis vitiis atque flagitiis se inquinavissent, vel reipublicæ violanda fraudes inexpiabiles concepissent, his devium quoddam iter esse seclusum a concilio deorum: qui autem se integros castosque servavissent, quibusque fuisset minima cum corporibus contagio, seseque ab his semper sevocavissent, essentque in corporibus humanis vitam imitati deorum, his ad illos, a quibus essent profecti, reditum facilem patere.' Ubi quod Bentleius corrigit *dedidissent*, rectius est vulgato: idem, quod pro altero *vitiis*, vult *stupris*, verum esse, statuere nequeo: at *humanis*, quod in *immanibus* mutandum censet, retinendum judico; vel ipsa hujus Platonici loci auctoritate fretus: et similis infra §. 34. ἀπηλλάχθαι τῶν ἀνθρωπίνων κακῶν. Et Davisius docte vulgatam multis exemplis tuetur, acute idem ostendens *humana vitia* opponi *vitæ deorum*. Gemina fere huic est disputatio Junci apud Stob. Flor. cxvi. p. 598. ubi ἀνθρώπεια κακὰ dicuntur *libidines intemperantiæ*, a quibus senectus homines liberat: ἥτε ψυχὴ αὐτοῦ μελετᾷ ἤδη, ὥσπερ καθ' ἑαυτὴν γιγνομένη, τὰ μὲν ἀνθρώπεια κακὰ φεύγειν, συνεῖναι δὲ σωφροσύνῃ. Wytt.

μετὰ θεῶν διάγουσα] De hac animæ cum diis societate vide Hieroclem in duo ultima Aur. Carm. et alibi in isto opere passim. Max. Tyr. Diss. xv. 6. Sallust. de Mundo c. 21. Plotin. Enn. 4. l. iii. p. 390. Apuleium de Philos. p. 82. aliosque sectæ Pythagoricæ ac Platonicæ philosophos, quorum omnes hanc spem tanquam summum veræ philosophiæ præmium ubique commemorant. Forst.

διάγουσα] Durissime hoc sic statim post dativum ἀπηλλαγμένη illatum quum non possit anacoluthi nomine excusari, vel invitis libris reponendum judico διαγούσῃ.—Tub. μετὰ τῶν θεῶν. Vide ad §. 17. Heind.

μεμιασμένη καὶ ἀκάθαρτος τοῦ σώματος ἀπαλλάττηται, ἅτε τῷ σώματι ἀεὶ ξυνοῦσα καὶ τοῦτο θεραπεύουσα καὶ ἐρῶσα καὶ γεγοητευμένη[c] ὑπ' αὐτοῦ ὑπό τε τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἡδονῶν,[d] ὥστε μηδὲν ἄλλο δοκεῖν[e] εἶναι ἀληθὲς ἀλλ' ἢ τὸ[f] σωματοειδὲς οὗ τις ἂν ἅψαιτο καὶ ἴδοι καὶ φάγοι καὶ πίοι[g] καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια χρήσαιτο, τὸ δὲ τοῖς ὄμμασι σκοτῶδες καὶ ἀειδές, νοητὸν δὲ καὶ φιλοσοφίᾳ αἱρετόν, τοῦτο δὲ εἰθισ- II. iii. 53.
μένη μισεῖν τε καὶ τρέμειν καὶ φεύγειν, οὕτω δὴ ἔχουσαν οἴει ψυχὴν[h] αὐτὴν[i] καθ' αὑτὴν εἰλικρινῆ ἀπαλλάξεσθαι;[j] Οὐδ' ὁπωστιοῦν, ἔφη. Ἀλλὰ[k] διειλημμένην[l] γε οἶμαι ὑπὸ τοῦ σωματοειδοῦς, ὃ αὐτῇ[m] ἡ ὁμιλία τε[n] καὶ ξυνουσία τοῦ σώματος διὰ τὸ ἀεὶ ξυνεῖναι καὶ διὰ τὴν πολλὴν μελέτην ἐνεποίησε ξύμφυτον. Πάνυ γε. Ἐμβριθὲς δέ[o] γε, ὦ φίλε, τοῦτο[p] οἴεσθαι χρὴ[q] εἶναι καὶ βαρὺ καὶ γεῶδες

γοητευομένη ΧΠ.—[d] ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ΔΦGs.—[e] δοκεῖ Al.—[f] τὸ Χ.—[g] φάγοι καὶ πίοι ΔΦGs: πίοι καὶ φάγοι °γ.—[h] ψυχὴν οἴει G.—[i] ἑαυτὴν Δs.—[j] ἀπαλλάξασθαι ΠGL.—[k] ἀλλὰ καὶ ΧΠ.—[l] διειλημμένη ΠG.—[m] αὐτῇ ΧΓΛΞΠΦCEGHIs: αὐτὴ °s.—[n] τε om Φs.—[o] δέ om I, δέ γε om L.—[p] τοῦτο ὦ φίλε GL.—[q] οἴεσθαί γε χρὴ

§. 69. ἐρῶσα] Sc. αὐτοῦ. Pro γεγοητευμένη, quod praeter Edd. habet Aug. Tub. et Eusseb. γοητευομένη. (Stob. γεγοητευομένη.) Vulgatum praefero. *Capta et delinita* corporis illecebris *αὐνεστι τῷ σώματι καὶ τοῦτο θεραπεύει.* Heind.

μηδὲν ἄλλο δοκεῖν εἶναι ἀληθὲς ἀλλ' ἢ τὸ σωματοειδὲς κ. τ. λ.] In hanc sententiam de diversis studiis rerum intelligibilium et corporearum, philosophantium et vulgi, Plato multis locis, sed in primis apposite in Theaeteto p. 120. A. item Phaedone Ennead. v. 9. 1. p. 555. quod caput Nemesius Scholiis ad Synesium interpretat p. 394. Wyttenb.

τὸ δὲ τοῖς ὄμμασι — τοῦτο δὲ] Recte habet repetitum δέ. §. 68. *ἡ δὲ ψυχὴ ἅρα — αὕτη δὲ δὴ — οὕτω πεφυκυῖα — εὐθὺς διαπεφόρηται —.* Phaedr. §. 143. *Ὁ δέ γε ἐν μὲν τῷ γεγραμμένῳ λόγῳ περὶ ἑκάστων παιδιὰν ἡγούμενος πολλὴν ἀναγκαῖον εἶναι — οἵοις δὲ ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ κινδυνεύει, ὃ Φ. εἶναι etc.* Sed hoc quavis fere pagina occurrit. Heind.

διειλημμένην κ. τ. λ.] Haec usque ad verba *ἡ φιλομαθεῖ* habet idem Nicephorus l. c. p. 381. Caeterum hoc loco *αὐτῇ* mutandum in *αὐτῷ* ex Vind. A B et versione Sic. In *διειλημμένην* valet vis *ligandi*, quam explicuimus ad Plutarchum de Progr. Virt. p. 85. D. et de S. N. V. p. 110. Sed et alia notio hic subest, quasi sit *distincta, intercepta, interligata:* de qua item ad Plutarchum dicemus. Wyttenb.

ἀλλὰ (καὶ Tub.) διειλημμένην] *Ita occeptatam a corpore, ut id per eam dispersum quasi et dissipatum sit.* Velut dicuntur *λειμῶνες φυτεῖς διειλημμένοι, τείχη διειλημμένα πύργοις.* Heind.

ὃ αὐτῇ ἡ ὁμιλ.] Sic dandi casu ediderat recte Turnebus pro vulgato *αὐτὴ*, quod miror ab insequentibus editoribus retentum. Quod Forsterus conjecit *ᾧ αὐτῇ*, equidem non intelligo. Heind.

ἐμβριθὲς] Idem fere est, quod *βαρύ*. Hesych. *Ἐμβριθὲς· βαρὺ —.* Sap. Sal. ix. 15. *Φθαρτὸν γὰρ σῶμα βαρύνει ψυχὴν, καὶ βρίθει τὸ γεῶδες σκῆνος νοῦν πολυφρόντιδα.* v. Matthiae ad Isocrat. ep. i. p. 68. s. Fischer.

ἐμβριθὲς καὶ βαρὺ] Philo de Gigant. 288. *Πλατωνίζων ὅσαι (s. ψυχαὶ) τῶν σαρκῶν φόρτον ἀχθοφοροῦσι, βαρυνόμεναι καὶ πιεζόμεναι, ὅταν μὲν βλέπειν εἰς τὰ οὐράνια κεκριδωμέναι ἀδυνατοῦσι, κάτω δὲ ἑλκυσθεῖσαι τὸν αὐχένα βιαίως, δίκην τετραπόδων, γῇ προσερείδονται.* Hunc Platonis locum et ante oculos habuisse videtur Plut. Romul. p. m. 36. Gottl.

καὶ ὁρατόν· ὃ δὴ καὶ[r] ἔχουσα ἡ τοιαύτη ψυχὴ βαρύνεταί τε καὶ ἕλκεται πάλιν εἰς τὸν ὁρατὸν τόπον, φόβῳ τοῦ ἀειδοῦς τε καὶ Ἅιδου, ὥς περ λέγεται, περὶ τὰ μνήματά τε καὶ τοὺς τάφους κυλινδουμένη,[s] περὶ ἃ δὴ καὶ ὤφθη ἄττα ψυχῶν σκοτοειδῆ[t] φάσματα,[u] οἷα παρέχονται αἱ τοιαῦται

ΔΦGs et re Π.—[r] καὶ post δὴ om ΔΦGH1s et pr Λ.—[s] κυλινδουμένη ΧΓΔΠΥΦCGH1 Ls : καλινδουμένη ς.—[t] σκοτοειδῆ G : σκιοειδῆ °ς.—[u] φάσματα EG : φαντάσματα

περὶ τὰ μνήματα κ. τ. λ.] De hac veterum notione varia auctorum loca congesserunt Hieron. Magius in Miscell. l. iv. c. 12. et Elsnerus in Observ. Sacr. p. 47. Similem etiam Judæorum fuisse opinionem notavit Lightfoot ad Joan. c. 11. v. 39. et Vitringa in Synagog. Vet. l. i. p. 222. Fourm.

μνήματα] Eadem de pœnis animorum impiorum habet Sallust. de Diis et mundo. §. 19. p. 106. πάντως δὲ μετὰ τῆς ἀλόγου ὑπομένουσι, μεθ' ἧπερ καὶ ἥμαρτον· δι' ἣν καὶ τὸ σκιοειδὲς σῶμα ὑφίστανται, ὃ περὶ τοὺς τάφους, καὶ μάλιστα τῶν κακῶς ζησάντων ὁρᾶται. Qui locus verba Platonis seq. illustrat : οἷα παρέχονται—εἴδωλα. Εἴδωλον enim est ea pars animi, quæ ratione caret, et in orcum demittitur, cum piorum tum impiorum, ut ex Homero patet, ubi φρένες ad Superum concilium evolant, v. c. Il. Ψ. 104. Hanc rem ex instituto eruditissime tractavit Moshem. apud Cudworth. p. 1040. s. Gourl.

κυλινδουμένη] κυλινδεῖσθαι proprie est *volutari, versari*, ut h. l. deinde eleganter ponitur de *iis, qui versantur in re aliqua, in studio alicujus rei, qui alicui rei dediti sunt*, in utramque partem, sed maxime tamen in malam : ut apud Xen. Cyrop. i. 4. 5. ἐκυλινδεῖτο ἐν τῷ πειρᾶσθαι αἔθις βέλτιον ποιεῖν· sic enim, non ἐκαλινδεῖτο, legitur in Cod. Brem. et libris Stobæi. Fischer.

κυλινδουμένη] Dictio Platonica posteris multum trita. Sic Plutarch. Amator. p. 766. B. μετὰ τὴν τελευτὴν δεῦρο πάλιν στρεφόμενοι καὶ δραπετεύοντες ἐν θύραις νεογάμων καὶ δωματίοις κυλινδοῦνται. Lucian. Nigrino t. i. p. 69. ἥπτετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυιάν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων· Origen. Adv. Celsum iii. p. 473. B. ἡ ἐν τοῖς δικαστηρίοις καλινδουμένη ῥητορική· iv. p. 572. C. δαίμονές τινες φαῦλοι—περὶ τὰ παχύτερα τῶν σωμάτων καὶ ἀκάθαρτα ἐπὶ γῆς καλινδούμενοι. vii. p. 696. F. ἡ μὲν καθαρὰ, καὶ μὴ βαρυνομένη ὑπὸ τῶν τῆς κακίας μολιβδίδων μετέωρος φέρεται ἐπὶ τοὺς τόπους τῶν καθαρωτέρων καὶ αἰθερίων σωμάτων, καταλιποῦσα τὰ τῇδε παχέα σώματα καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς μιάσματα· ἡ δὲ φαύλη καὶ ὑπὸ τῶν ἁμαρτάδων καθελκομένη ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ μηδ' ἀναπνεῦσαι δυναμένη, τῇδε φέρεται, καὶ καλινδεῖται ἡ μέν τις ἐπὶ τὰ μνήματα, ἔνθα καὶ ὄφθη σκιοειδῶν ψυχῶν φαντάσματα, ἡ δέ τις ἀπαξαπλῶς περὶ τὴν γῆν. Eunap. in Ædesio p. 78. de cultu Martyrum : καὶ προσεκαλινδοῦντο τοιούτοις καὶ κρείττους ὑπελάμβανον εἶναι μολυνόμενοι πρὸς τοῖς τάφοις. Proclus in Plat. Rep. p. 382. Καὶ διὰ τοῦτο ὅτε Σωκράτης ἐν τῷ Φαίδωνι τὰς τοιαύτας φησὶ περὶ τοὺς τάφους καλινδουμένας σκιοειδῆ παρέχεσθαι φαντάσματα· καὶ ὁ ποιητὴς σκιαῖς αὐτὰς παραπλησίως ἀΐσσειν ἱστόρησεν. Macrobius in Somn. Scip. i. 13. p. 70. Similiter alii illa tate, quos citavit Valesius ad Ammian. Marcell. xxii. p. 230. Lactant. Instit. ii. 2. 6. 'vulgus existimat animas circa tumulos et corporum suorum reliquias oberrare.' Æneas Gaz. Theophr. p. 33. σκιοειδῆ φαντάσματα καὶ ἐφήμερα (vulgo ἐφ' ἡμέρᾳ) p. 66. ἀλλ' ἀκούεις οἷα τὰ περὶ τὰ μνήματα σκιοειδῆ φαντάσματα; ταῦτά ἐστι τὰ ἀερώδη τῶν ψυχῶν σώματα, ἃ δὴ εἴδωλα καλοῦσιν. κ. τ. λ. Wyttenb.

κυλινδουμένη] Repertam in optimis libris, Codd. Aug. et Tub. ac Bas. 2. verbi formam cum Fischero prætuli vulgatæ καλινδουμένη. De vocabuli potestate et usu vid. Bergl. ad Alciphr. i. 23. Hemsterh. ad Lucian. Nigrin §. 30. Heind.

σκιοειδῆ φαντάσματα] Hinc Sallust. de Diis et Mundo, c. 19. πάντως δὲ μετὰ τῆς ἀλόγου ὑπομένουσι, μεθ' ἧπερ καὶ ἥμαρτον· δι' ἣν καὶ τὸ σκιοειδὲς σῶμα ὑφίσταται, ὃ περὶ τοὺς τάφους καὶ μάλιστα τῶν κακῶς ζησάντων ὁρᾶται. Conf. item Casaub. in Persium. p. 465. qui ibi, et ad Sat. 3. p. 289. protulit ex Olympiodori commentario ad h. l. particulam hanc : Ἐπὶ τῶν φιλοσωμάτων ψυχῶν χωρίζεται μὲν τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς, οὐ μὴν ἡ

ψυχαὶ εἴδωλα, αἱ μὴ καθαρῶς ἀπαλλαθεῖσαι[w] ἀλλὰ τοῦ ὁρατοῦ μετίχουσαι, διὸ καὶ ὁρῶνται. Εἰκός[w] γε, ὦ Σώκρατες. [§. 70.] Εἰκὸς μέντοι, ὦ Κέβης· καὶ[x] οὔ τί[y] γε τὰς[z] τῶν ἀγαθῶν ταύτας εἶναι, ἀλλὰ τὰς τῶν φαύλων,

[w] τ.—[w'] ἀπολιφθεῖσα Δ.—[w''] εἰκὸς...κέβης om Υ.—[x] ὡς L.—[y] τι ΓΔΛΠΤCEGHILs, ψυχὴ τοῦ σώματος, ἀλλὰ σχετικῶς ὅτι σύγκειται αὐτῷ κατὰ τὴν ὁμώνυμον σχέσιν, ἐξ ὧν καὶ τὰ σκιώδη (l. σκιοειδῆ) φαντάσματα περὶ τοὺς τάφους ἀναλείπεται· ὡς καὶ ὁ ποιητὴς λέγει περὶ τῆς Πατρόκλου ψυχῆς. Ὃν πάτμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην (Il. Π. 857.). Ὡς καὶ Πλάτων ἐν τῷ περὶ τῆς ψυχῆς λέγει, σκιοειδῆ φαντάσματα περὶ μνημεῖα τισὶ γιγνόμενα τῶν ἤδη τεθνεώτων· et vii. p. 334. ἡ δὲ φαύλη—καλινδεῖται, ἡ μέν τις ἐνὶ τὰ μνήματα, ἔνθα καὶ ὄφθη σκιοειδῶν ψυχῶν φαντάσματα. Forst.

σκιοειδῆ φαντάσματα] Appulei Apol. p. 315. Elm. 'At tibi daut deus iste semper obvias species mortuorum; quicquid umbrarum est usquam, quicquid Lemurum, quicquid Manium, quicquid Larvarum, oculis tuis eggerat: omnia nocturna occursacula, omnia bustorum formidamina, omnia sepulcrorum terriculamenta.' Pro φαντάσματα Stob. φάσματα. Heind.

εἴδωλα] Hinc apud inferos εἴδωλα petit Homerus. Ὦ πόποι, ἦ ῥά τι ἐστὶ καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι Ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν. Il. Ψ. 103. et similiter in Od. Λ. 600. Τὸν δ᾽ μετ᾽ εἰσενόησα βίην Ἡρακληείην, Εἴδωλον. quod ab ipsa Hercule, quem inter superos collocat, distinguit, quibus addas eundem Iliad. Σ. 15. Hinc apud Lucret. i. 121. 'esse Acherusia templa Ennius aeternis exputat versibus edens: Quo neque permanent animae, neque corpora nostra; Sed quaedam simulacra modis pallentia miris,' et in Æn. iv. 654. Dido meritura, 'Et nunc magna mei sub terras ibit imago.' ubi vide Servium ad locum. Conf. poem Nostrum de Leg. xii. p. 959. Plutarch. t. ii. p. 944. et Porphyr. de Stygo apud Stob. Ecl. p. 129. Forst.

§. 70. οὐκί γε τὰς] Vera lectio est οὔτί γε τὰς, quam dant Vind. A C D E F G. Venet. A B. Wyttt.

καὶ οὔτι γε] Quod est in Edd. οὔτε, e Cod. Aug. et Stob. in οὔτι recte mutavit Fischer. In Phædr. §. 44. Φ. λέγοιτ᾽ ἄν γε δή. Σ. Οὔτι μοί γε δοκεῖ. male corrupti olim. Plutag. §. 21. ἠρώμαι αὐτοὺς οὔτι διαπράξασθαι ὃ ἐβουλήθησαν. Alcib. I. extr. ἀβρωδῶ. οὔτι τῇ σῇ φύσει ἀπιστῶν, ἀλλὰ τὴν τῆς πόλεως ὁρῶν ῥᾳθυμίαν. Aristoph. Pac. 316. Οὔτι καὶ νῦν ἔστιν αὐτὴν ἔστιν ἐξαιρήσεται. Xenoph. Anab. vii. 6. 11. ἀνεπιτρέπομεν—οὔτε πυνθανόμενος ὑμᾶς εὖ πράττειν. Heind.

τὰς τῶν φαύλων—πλανᾶσθαι—ἐνδεδῶσιν κ. τ. λ.] V. Cic. Somn. Scip. ix. 'eorum animi, qui se corporis voluptatibus dediderunt—corporibus elapsi, circum terram ipsam volutantur.' Generatio altera χιλιοστῷ ἔτει fieri dicitur, ut est in Tim. p. 42. quamquam, notante Stephano, haec non exstant in veteribus codd. nec a Cicerone, nec a Ficino versa sunt. cf. Phædr. p. 203. ubi vitæ gradus varii recensentur, ad quos animus, ex Adrasteæ lege, in corpora migrare existimatur. item Pomp. Mel. ii. 5. Phil. de mundo p. 1153. item de Somn. 586. de Gigant. 285. Suet. in Caio 59. 'satis constat, hortorum custodes umbris (εἰδώλοις) inquietatos.' Hanc sententiam de his erroribus animorum, quibus peractis iterum corporibus includantur, esse Orphicam et Pythagoricam, monet Olympiodorus ad h. l. (in Orpheo Gesneriano p. 410.) Græcos Ægyptiis in acceptis referre eam, constat ex Herod. ii. 123. et Laert. Proœm. §. 7. Plato in Tim. p. 42. Steph. hujus opinionis portentosæ facit mentionem. cf. l. x. Resp. 472. Plutarchus de S. N. V. in Fabula Thespesii p. 565. Diog. Laert. viii. n. 4. Max. Tyr. Dis. 28. p. 288. Tertull. de Anim. §. 28. Hor. Carm. i. 28. 10. Epod. xv. 21. Epp. ii. 1. 52. et Gean. Ovid. xv. Met. 158. Phot. Bibl. p. 750. Timæus Locrus (p. 104.) hanc μετεμψύχωσιν fabulosam ideoque inventam putat, quo animi ad religionem informentur. Quam bene, ipse viderit. Plato quidem ipse nil tribuisse videtur huic figmento. Alibi enim locis, v. c. in Gorg. 332. 33. de Rep. x. 471. honestis bene, pravis vero male fore docet. In his locis, quibus Pythagoricorum figmentorum immemor, ex Socratica ratione disputat, Plato plane egregius est. Cur puerili doctrinæ Socraticæ aliena et poetica fabulis similiora, adseruit, bene ex-

αἱ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀναγκάζονται πλανᾶσθαι δίκην τίνουσαι τῆς προτέρας τροφῆς,[a] κακῆς οὔσης. καὶ μέχρι γε[b] τούτου πλανῶνται ἕως ἂν τῇ[c] τοῦ ξυνεπακολουθοῦντος τοῦ σωματοειδοῦς ἐπιθυμίᾳ πάλιν ἐνδεθῶσιν[d] εἰς σῶμα. ἐνδοῦν-
Pl. lii. 54. ται δέ,[e] ὥς περ εἰκός, εἰς τοιαῦτα[f] ἤθη ἑκοῖ ἅττ' ἂν καὶ

[a] τοι Φ : τε Ψ.—[b] γε τὰ ς et fortasse Π.—[c] τροφῆς Χ, τρυφῆς ΓΤCEHIL.—[d] γε om Φ.—[e] τὴν Π.—[d] ἐνδυθῶσιν L.—[e] οὖν L.—[f] εἰς τοιαῦτα ΓΤCL. et corr Δ : εἰς τὰ τοι-

plicat Brucker. in Hist. Philosoph. t. i. 632. 641. Gottl.

τῆς προτέρας τροφῆς] Scholiastes Synesii: *τοῦ προτέρου βίου κακοῦ ὄντος*· quæ lectio haud dubie extitit e glossemate. nam notio vocabuli *τροφή*, quum de *vita*, *ratione vitæ*, qua animus versatur in corpore, sequitur enim *κακῆς οὔσης*, et præcedit *δίκην τίνουσαι*, dicitur, paulo rarior est, neque adeo observata ab Stephano in Thesauro L. G. Sed *τροφὴ κακὴ* eo pertinet, quod animus sequitur corpus, ejusque sensus, libidines et voluptates, quod animo maxima cum corpore contagio est. Legitur hoc nomen eodem sensu, etiam de iis, quorum animus fugit corpus, ejusque sensus, libidines et voluptates, quorum animo minima cum corpore contagio est, infra c. 34. et 57. quo loco conjungitur cum nomine *παιδεία*, sed ita, ut ab eo etiam distinguatur. vid. ad c. 33. 31. Nam ponitur etiam de ipsa *educatione* et *disciplina*, quæ parit et conformat *rationem vitæ*. Etymol. M. Τροφὴ—λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς καὶ παιδείας—: a quo sua mutuatus est Suidas v. *τροφή*· id quod fugit Kusteri diligentiam. Anonymus Atticista apud Villoisonum Anecd. Gr. t. ii. p. 83. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἐπαιδεύθη καλῶς, ἀγωγῆς ἔτυχε καλῆς, ἢ τροφῆς, λέγουσιν· ἐπεὶ καὶ τροφὴ ἡ παιδαγωγία. Fischer.

καὶ μέχρι γε] Particula hæc, usque ad verba *τὸ ἀνθρώπινον γένος* citatur ab Euseb. Præp. Evang. xiii. 16. p. 696. Mox Schol. Synesii: *μέχρις ἂν*—. dein Euseb. *τοῦ σώματ. τοῦ ξυνεπακολ.* Stobæus: *τοῦ σώματος εἴδους*. male. Cod. Aug. *τοῦ ξυνεπακολουθοῦντος σωματοειδοῦς*. Fischer.

ἐνδοῦνται δὲ κ. τ. λ.] Similia de animæ humanæ in aliorum animalium corpora migratione fingit Noster in Timæo p. 42. 91. De Rep. l. x. sub finem, itemque in Phædro p. 249. Pythagoricorum, unde sua Plato, hæc de re commenta vide apud Timæum Locrum de Anim. Mundi in fine. Quid autem senserunt recentiores disciplinarum harum sectatores, docebit Plotinus, Enn. 3. l. iv. p. 284. Hierocles, Comm. in Aur. Carm. ad v. 53. idemque apud Photium, Codd. 214. et 251. et Proclus ad Timæum l. v. p. 329. Forst.

ἐνδοῦνται] Pertinere ad h. l. videtur particula commentariorum Olympiodori, edita a Gesnero Fragm. Orph. p. 410. Ὅτι παλαιὸς λόγος, Ὀρφικοί τε γὰρ καὶ Πυθαγόρειοι, ὁ πάλιν ἄγων τὰς ψυχὰς εἰς τὸ σῶμα, καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀνάγων, καὶ τοῦτο κύκλῳ πολλάκις. Atque huic particulæ addi debet illa, quam vulgavit Wyttenbachius ad Plut. S. N. V. p. 98. Sed legi etiam de hoc ipso Pythagoræ dogmate potest, præter Lactan. Auct. Vit. t. i. p. 373. Græv. Lactant. iii. 19. vii. 12. 30. vii. 23. 2. Epit. Institut. xxxvi. 7. in primisque Plotinus *περὶ τῆς εἰς τὰ σώματα καθόδου τῆς ψυχῆς*. Fischer.

ἐνδοῦνται] Adscriptum a Meibomio in marg. Bas. 2. *ἐνδύονται*, vix dignum memoratu, tamen post proximum *ἐνδεθῶσι* nuper aliquis præferre potuit, scilicet quod in sequ. infertur *ἐνδύεσθαι*. Heind.

εἰς τοιαῦτα ἤθη ἑκοῖ ἅττ' ἂν καί] Vulgo *εἰς τὰ τοιαῦτα*, in quibus articulum cum Cod. Paris. et Stob. ejeci. Indidemque recepi voculam *καί*. Pro *ἑκοῖ ἅττα* vulgo male *ὅπ. ἅττα*. Theodoret. *οἷα ἅττα*. Schol. Synesii *ὁποῖά ποτ' ἄν*.— De *sedibus* et *domiciliis*, quo significatu *ἤθη* h. l. accipi voluit Fischer. vocabulum usurpari constat a scriptoribus Ionicis (v. Gregor. ad Dial. ibiq. Koen. p. 236.), unde usum hunc mutuati sunt poetæ et posteriores interdum prosaici [e. g. Ælian. N. A. v. 13. *τόποις συνηθέσι καὶ διατριβαῖς* citatus a Fischero]; apud Atticos vix usquam sic ponitur, minime certe in his, ubi vel sequens *μελετηκυῖαι morum* significationem requirit. Igitur *ἤθη τοιαῦτα* sunt h. l. *ζῶα τοιούτοις ἤθεσι χρώμενα*. Heind.

μεμελετηκυῖαι τύχωσιν[g] ἐν τῷ βίῳ. Τὰ ποῖα δὴ ταῦτα λέγεις, ὦ Σώκρατες; Οἷον τοὺς μὲν γαστριμαργίας[h] τε §. 81. W.

[g] αὖτε Τ.—[g] τυγχάνουσιν G.—[h] γαστριμάργους L.—[i] φιλοσοφίας ΑΓΔΛΞΠΦGs:

τύχωσιν] Schol. Synesii et Theodoret. τυγχάνουσιν. male. mox Theodoret. ἐν τῷδε τῷ βίῳ. Fischn.

τὰ ποῖα δὴ ταῦτα λέγεις;] *Metempsychosin*, quae dicitur migratio animae in alia corpora, potius *μετενσωμάτωσιν* dicendam fuisse: *μετενψύχωσιν* enim, secundum grammaticam rationem, significare ejusmodi animarum migrationem, qua alia deinceps anima in idem corpus migrent: recte monet Olympiodorus Cod. iii. p. 27. quod vero ibidem disputat contra hanc opinionem Platonis, animas non in brutorum corpora migrare statuens, sequitur sectam Porphyrii et Iamblichi, quam antiquiores Platonici, et ipse Plotinus, opinionem Platonis retinuerunt: eo-que pertinent, quae in Excerptis Cod. i. p. 77. traduntur: "Ὅτι τὴν εἰς τὰ ἄλλα εἴδη μετεμψύχωσιν οἱ μὲν παλαιότεροι Πλατωνικοὶ κατὰ συμπλήρωσιν ἐξηγοῦνται· οἷς πολλὰ μὲν οἱ ἀκριβέστεροι ἀντιλέγουσιν, ἐκεῖνο δὲ μέγιστον τεκμήριον ὅτι μὴ οὕτως εἴρηται τὸ εἰς θεῶν γένος ἀφικνεῖσθαί τισιν· ἐπεὶ οὐκ οἶδεν ὅτι (οὐ πάντες δηλονότι) συμπληρώσει θεούς, οὐδὲ ἐκεῖται τὰ ἄλλα ζῶα· οἱ δὲ τοῖς ἤθεσι κατὰ μεταφορὰν εἰδοποιοῦσι τοὺς ἀνθρώπους, ὄνους μὲν λεγομένους τοὺς ἀνοήτους, θεοὺς δὲ τοὺς θείους, καὶ τὰ ἄλλα γένη ὡσαύτως· οὓς διολέγχει εἶναι κατὰ συνήθειαν καὶ μελέτην τῆς ἐν ἀνθρωπείῳ ζωῇ μετεμψυχοῦσθαι εἰς τὰ ἄλλα γένη, τοὺς μὲν ὀνώδεις φέρε εἰς τοὺς ὄνους, ἀνάλογον ἢ ὅτι αὐτοὺς λέγουσιν. Τρίτοι δὲ οἱ κατὰ ἀκολουθίαν τὴν σὺν τοῖς ἄλλοις ζῴοις ἕξωθεν γεγονόμενον ὂν τὴν δόξαν βεβαιοῦ τό τε ἴδιον τῷ ὁμοίῳ συστῆναι βουλόμενον, καὶ τὸ αὖτον σαφῶς εἰς θεοὺς ἀπιέναι καὶ συνδιατρίβειν τοῖς θεοῖς οὕτως εἰρημένον τρίτερον· καὶ οἱ περὶ τὰ μνήματα ἀναγκάζονται πλανᾶσθαι ὑπὸ τῆς δίκης, διὰ τί οὖν] καὶ περὶ τὰ ἄλογα ζῶα, οἱ καὶ ἀλλήτρια, ὅμως καλλίω τῶν νεκρῶν σωμάτων. Lucubratum est Nemesii testimonium de Nat. Hom. c. 2. p. 82. Oxon. Matthaei p. 115. Κοινῇ μὲν οὖν πάντες Ἕλληνες, οἱ τὴν ψυχὴν ἀθάνατον ἀποφαινόμενοι, τὴν μετενσωμάτωσιν δογματίζουσι· διαφέρονται δὲ περὶ τὰ εἴδη τῶν ψυχῶν· οἱ μὲν γὰρ ἓν εἶδος τὸ λογικὸν εἶναι λέγουσι, τοῦτο δὲ καὶ εἰς φυτὰ καὶ εἰς τὰ τῶν ἀλόγων σώματα μεταβαίνειν, οἱ μὲν κατά τινας ῥητὰς χρόνων περιόδους, οἱ δὲ, ὃς ἔτυχεν· ἄλλοι δὲ οὐχ ἓν εἶδος ψυχῶν, ἀλλὰ δύο, λογικόν τε καὶ ἄλογον· τινὲς δὲ πολλά, τοσαῦτα ὅσα τῶν ζώων τὰ εἴδη. Μάλιστα δὲ οἱ ἀπὸ Πλάτωνος περὶ τὸ δόγμα τοῦτο διηνέχθησαν· εἰπόντος γὰρ Πλάτωνος τὰς μὲν θυμικὰς καὶ ὀργίλους καὶ ἁρπακτικὰς ψυχὰς λύκων καὶ λεόντων σώματα μεταμφιέννυσθαι, τὰς δὲ περὶ τὴν ἀκολασίαν ἠσχολημένας, ὄνων καὶ τῶν τοιούτων ἀναλαμβάνειν σώματα· οἱ μὲν κυρίως ἤκουσαν τοὺς λύκους καὶ τοὺς λέοντας καὶ τοὺς ὄνους· οἱ δὲ τροπικῶς αὐτὸν εἰρηκέναι διέγνωσαν, τὰ ἤθη διὰ τῶν ζώων παριμφαίνοντα. Κρόνιος μὲν γὰρ ἐν τῷ περὶ παλιγγενεσίας, οὕτω δὲ καλεῖ τὴν μετενσωμάτωσιν, λογικὰς πάσας εἶναι βούλεται· ὁμοίως δὲ καὶ Θεόδωρος ὁ Πλατωνικὸς ἐν τῷ ὅτι ἡ ψυχὴ πάντα τὰ εἴδη ἐστί· καὶ Πορφύριος ὁμοίως. Ἰάμβλιχος δὲ τὴν ἐναντίαν τούτοις δραμὼν, κατ' εἴδος ζώων ψυχῆς εἴδους εἶναι λέγει, ἤγουν, εἴδη διάφορα· γέγραπται γοῦν αὐτῷ μονόβιβλον ἐπίγραφον, ὅτι οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων εἰς ζῶα ἄλογα, οὐδὲ ἀπὸ ζώων ἀλόγων εἰς ἀνθρώπους αἱ μετενσωματώσεις γίνονται, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ζώων εἰς ζῶα, καὶ ἀπὸ ἀνθρώπων εἰς ἀνθρώπους· καί μοι δοκεῖ μᾶλλον οὗτος, ἕνεκα τούτου, καλῶς κατεστοχάσθαι μὴ μόνον τῆς Πλάτωνος γνώμης, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀληθείας αὐτῆς· κ. τ. λ. Eadem propemodum, et quae cum his componere juvet, tradit Aeneas Gaz. in Theophr. p. 16. Οἱ μὲν παλαιοὶ μυσταγωγοὶ τῶν λεγομένων μετεκίνησαν οὐδέν, εὖ εἰδότες ὅτι τὸν Αἰγυπτίων ὁ Πλάτων μαθητὴς γενόμενος, καὶ παρ' ἐκείνων διατεθρυλλημένοι τὰ ὄντα ὡς ἡ τῶν ἀνθρώπων ψυχὴ πάντα ζῶα μεταβαίνει, τανταχοῦ τῶν λόγων διασπείρει τὸ δόγμα. Πλωτῖνος γοῦν καὶ Ἀμμώνιος καὶ Ἀρποκρατίων ἀμέλει καὶ Θησθὶς καὶ Νουμήνιος τὸν τοῦ Πλάτωνος ἱκτῖνον παραλαβόντες, ἱκτῖνον ἀποδιδάσι, καὶ τὸν λύκον λύκον, καὶ τὸν ὄνον ὄνον, καὶ ὃ τίθηται αὐτοῖς οὐκ ἄλλο ἢ τοῦτο, καὶ ὁ κύκνος οὐκ ἄλλος ἢ κύκνος νομίζεται· καὶ πρὸ τοῦ σώματος ἐμπίπλασθαι τὴν ψυχήν, δυνατὸν εἶναι λέγουσι καὶ τοῖς ἀλόγοις ἐξικνεῖσθαι· ᾧ γοῦν ὁμοιοῦται κατὰ τοῦτο φέρεται, ἄλλη ἄλλο ζῶον ἐποδίδωσα. Ἐπιγενόμενοι δὲ Πορφύριος καὶ Ἰάμβλιχος, καὶ τοῖς πρὸ αὐτῶν σοφίᾳ περιφρονοῦντες, καὶ ἐμβρίθοντες τὸν Πλάτωνος ὄνον καὶ λύκον καὶ ἱκτῖνον, καὶ καταγνόντες ὡς ἄλλη μὲν

καὶ ὕβρεις καὶ φιλοπροσίας[i] μεμελετηκότας καὶ μὴ διευλαβημένους[j] εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη καὶ τῶν τοιούτων θηρίων[k]

φιλοτησίας °F.—[j] διευλαβουμένους ΔΛΠΠΥΦCHLe et pr Ä.—[k] θηρίων om TCEH1L.

λογικῆς ψυχῆς ἡ οὐσία, ἄλλη δὲ ἀλόγου, καὶ ὅτι οὐ μετανίστανται, ἀλλ' ὡσαύτως ἔχουσιν αἱ οὐσίαι οἷαι τὸ πρῶτον προῆλθον· οὐ γὰρ τῇ ψυχῇ τὸ λογικὸν συμβεβηκὸς ἐς μεταχωρεῖν, ἀλλ' οὐσίας διαφορὰ βεβαίως ἱδρυμένη· καὶ ὅλως ἀδύνατον τὸν λόγον εἰς ἄλογίαν μετατίθεσθαι, εἰ μὴ καὶ τὸ ἄλογον φήσουσιν ὑφαρπάζειν τοῦ λόγου τὴν φύσιν. Ταῦτα ὑφέ ποτε διαλογισάμενοι, ὑπερπηδήσαντες τὰ ἄλογα τῶν ζώων μεταβαλόντες, οὐκ εἰς ὄνον φασὶν ἀλλ' ὀνώδη ἄνθρωπον. (f. leg.—ζώων, μετέβαλον αὐτὰς οὐκ εἰς ὄνου φύσιν, ἀλλ' εἰς ὀνώδη ἄνθρωπον.) Οὐ γὰρ τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὴν τῶν σωμάτων μορφὴν, μεταμπίσχεσθαι· ὥσπερ οὖν ἐπὶ τῆς σκηνῆς οἱ τῆς τραγῳδίας ὑποκριταὶ, οἱ νῦν μὲν τὸν Ἀλκμαίωνα, νῦν δὲ τὸν Ὀρέστην ὑποκρίνονται. Cætera probabiliter vertit Barthius: non item ἐμπίπλασθαι, *posse vivere*: quod reddendum erat *contaminari*: quæ notio in compositis hujus verbi frequens est, ut vel ex Ruhnkenii annotatione ad Tim. p. 31. intelligitur. Plotinus quidem Platonis auctoritatem sequens, ex Timæo p. 552. hanc opinionem usurpat Ennead. iii. 4. p. 284. A. et suis ipse rationibus confirmat Ennead. iv. 3. p. 381—389. Et Porphyrium in eadem sententia mansisse, potius Nemesio credam, quam Æneæ Gazæo eum novatoribus annumeranti; licet item prodat Augustin. de Civitate Dei, x. 30. 'Platonem animas hominum post mortem revolvi usque ad corpora bestiarum scripsisse, certissimum est. Hanc sententiam Porphyrii doctor tenuit Plotinus: Porphyrio tamen jure displicuit.' Similia tradit xii. 20. xxii. 27. Quod, docti cæterum scriptoris, sed in Græcis non satis versati, παράκουσμα videtur. In Porphyrii quidem, quæ exstant, scriptis, et aliorum de eo proditis mentionibus, quod saltem sciam, nil hujusmodi diserte reperitur; quin de animarum migratione loquitur, quasi Platonis sententiam sequatur. Itaque in ejus fragmento apud Stob. Eclog. Phys. p. 140. quæ cum alio indidem retuli ad Plutarch. de S. N. V. p. 113. in his verbis de migratione animarum, ὧν μὲν γὰρ ἐν τῇ μεταβολῇ καὶ γενέσει τὸ ἐπιθυμητικὸν ἐξαναθοῦν ἐπικρατεῖ καὶ δυναστεύει, τούτοις ἴσον ὠθῇ καὶ σώματα καὶ βίους θολερούς καὶ ἀκαθάρτους ὑπὸ φιληδονίας καὶ γαστριμαργίας φησὶ γενέσθαι τὴν μεταβολήν· ubi Canteri correctio, pro vitioso ἴσον ὠθῇ legentis εἰς ὀνώδη, verisimilis plane esset, si constaret Porphyrium ex eorum numero fuisse qui, ut supra vidimus, statuerunt migrationem non fieri in *asinos*, sed in *asininos* homines; et nisi manifesto constaret, eum hoc loco Platonis sententiam interpretari et de veris animalibus accipere, cum ex ipso argumento disputationis, tum ex illis verbis p. 141. μὴ λάθῃ θηρίον γενομένη; et nisi tres veteres codices εἰς νωθῆ, i. e. *in tarda et inertia corpora*, præberent in ed. Heerenii vol. i. p. 1052. Iamblichus, ut aliis multis in placitis a Porphyrio dissensit, Proclo in Comment. ad Platon. Tim. passim hunc dissensum notante, sic hoc in argumento de Animarum migratione, ibidem i. p. 45. qui duas diversas illas priorum sententias, universe, nec sub auctorum nominibus, memorat v. p. 329. tum suam inter illas quasi medium explicat, eamque cum Platonis doctrina, in Phædro, Timæo, Rep. x. et hoc Phædonis loco prodita, conciliare studet. Hæc autem Procli disputatio, longior quam quæ ipsius verbis referatur, Latine reddita cognoscatur apud Holsten. ad Porphyr. Vit. Pythag. §. 19. p. 24. 25. edit. Kusteri. Hierocles in opere de Providentia et Fato statuens migrationem non nisi ex humanis in humana corpora fieri p. 242. edit. Needhami, eamdem germanam Platonis sententiam esse affirmat, p. 250. Itemque statuit Hermes, qui dicitur, apud Stobæum Eclog. Phys. p. 129. Wytt.

φιλοτησίας] Koehlero corrigendum videbatur φιλοτήσια· ut Hom. Od. Λ. 245. dixit φιλοτήσια ἔργα, h. e. Hesychio interprete, Ἀφροδίσια, τὰ συνουσιαστικά. At primo hoc nomen non est simile reliquis nominibus: deinde ὕβρεις sunt *stupra*, *flagitia*, atque adeo *οἱ ὕβρεις μεμελετηκότες* jam sunt *luscivi*, *libidinosi*, *flagitiosi*, Ἀφροδισίων ἥττονες Xenoph. Memor. i. 5. 1. ut Trojani ab Homero Il. ν'. 633. dicuntur ἄνδρες ὑβρισταὶ etiam propter libidinem et flagitia, Eustathio auctore: denique Socrates etiam supra c. 30. conjunxit verba, καὶ πίνοι, καὶ φάγοι, καὶ πρὸς τὰ Ἀφροδίσια χρή-

εἰκὸς ἰνδύεσθαι. ἢ οὐκ οἴει; Πάνυ μὲν οὖν εἰκὸς λέγεις. Τοὺς δέ γι[l] ἀδικίας τι[m] καὶ τυραννίδας καὶ ἁρπαγὰς[n] προτετιμηκότας εἰς τὰ τῶν λύκων τε[o] καὶ ἱεράκων καὶ ἰκτίνων γένη. ἢ ποῖ ἄν ἄλλοσε φαῖμεν[p] τὰς τοιαύτας ἰέναι;[q] Ἀμείλει, ἔφη ὁ Κέβης, εἰς τὰ τοιαῦτα. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, i. 82.

et pr A.—[l] γε om ΔΦGs.—[m] τε om H.—[n] καὶ ἁρπαγὰς καὶ τυραννίδας Δ.—[o] τε om Fs.—[p] φαίμεν G : φαμὲν °s.—[q] εἶναι ΠΦG et pr X.—[r] ᾗ X : ἢ °s.—[s] ἕκαστα

σατο, ita, ut nonnisi γαστριμαργίαι tantum de inexplebili et immani edendi aviditate accipi debeat. Fischn.

φιλοτησίας] *Propinationes benevolas, invitationes ad bibendum*, leniorem habet notionem quam pro hoc loco et pro reprehensis vitiis adjunctis γαστριμαργίαις et ὕβρεσι; igitur puto, alicui correctori deberi, elegantiam consectanti; et Platonem scripsisse φιλοσοσίας, quod magno consensu probant, et qui hunc locum citant veteres, Theodoret. Serm. xi. p. 651. C. Athen. xv. p. 669. A. Stob. Eclog. Phys. p. 135. Nicephor. Schol. ad Synes. p. 385. C. et codices Vind. A B C F G. Venet. A B. Tub. Numen φιλοτησία diligenter exposuit H. Steph. T. I. Gr. t. iv. p. 156. A—D. cui adhibentur Gataker ad M. Antonin. xi. 14. p. 326. Ipsum dicendi poculum jam nonnulli, ad hoc nemine per urbanitatem appellasse Socratem et Phaedonem, narrat Aelian. V. H. i. 16. xi. 12. Usitata notione erant etiam Aristid. Or. in Bacchum in init. t. i. p. 31. Himer. p. 222. et 196. Wyttt.

φιλοσοσίας] Edd. φιλοτησίας, *propinationes*, quibus non est hic locus. Illud ex Aug. Tub. Athen. Euseb. Theodoret. Stob. et Schol. Synes. substituimus. ὕβρεις hoc. ut supra, de stupris et flagitiis intelligendum. Heind.

μελετηθέντας] μελετᾶν verti *cogitare*. Ego absumendo verbo *exercere*. Cicero, 'Cogitare praecepta, sana, malas artes,' etc. Virgil. 'Meditari,' servatis vestigiis hujus verbi μελετᾶν. Serran.

καὶ μὴ διευλαβημένους] Aug. et Tub. cum Athen. et Stob. διευλαβουμένους, quod vel in omnibus libris reperiatur mutare ipsa cogeret ratio. Sed hoc ipsum καὶ μὴ διευλαβημένους dubito nonnihil an satis sincerum sit. Nam si accusativi γαστριμαργίαν τε καὶ ὕβριν καὶ φιλοσοσίας, ut pendeat a verbo μελετηθέντας, ita ad διευλαβημένους quoque trahantur, ut, quod censebat Fischerus, οἱ μὴ διευλαβημένοι nihil fere differant ab iis quos dixit μεμελετηκότας: additamentum hoc dici non potest quam frigidum sit et jejunum. Rectius haud dubie intellexit Ficinus, quum verba sic reddidit: *qui ventri dediti per inertiam atque lasciviam vitam egerunt, neque quidquam pensi pudorisque habuerunt.* Hunc autem sensum planius certe praebet, quod apud Theodoretum legitur, καὶ μηδὲν εὐλαβουμένους, quod sic mutatum, καὶ μηδὲν διευλαβημένους, si ullus praestaret liber, vulgato ego anteponerem, διευλαβεῖσθαι legitur et Phileb. p. 23. C. τὴν —ἀρχὴν— διευλαβεῖσθαι περιόμεθα τιθέμενοι, ac de Rep. vii. p. 536. A. ἡμῖν— πάντα τὰ τοιοῦτα διευλαβητέον. Heind.

εἰς τὰ τῶν ὄνων] Quam levia et misera supplicia, quae ne pessimi quidem metuant. Tertull. de Anim. 33. 'Qui laboribus atque servitiis puniendi, in asinos utique et mulos recorporabantur, quantum sibi de pistrinis et aquilegiis recte gratulabantur, si metallorum ergastulorum — ipsorumque carcerum, licet otiosorum, recordentur.' Gottl.

καὶ τῶν τοιούτων] Theodoret. καὶ τὰ τῶν. Schol. Synesii: καὶ τῶν ὁμοίων. Fischn.

τοὺς τυραννίδας—εἰς τὰ τῶν λύκων κ. τ. λ.] Praeclarius disserit in Gorgia (p. 332. 33.) ejusmodi tyrannos, ob gravissima delicta insanabilia, quod nunquam a labe flagitiorum purgari penitusque liberari possint, exemplum esse apud inferos, quo prosint aliis, injustis vero, ad ea loca descendentibus, praebeant spectaculum. v. Stob. Eclog. Phys. p. 142. Gottl.

ἢ ποῖ—φαμὲν] φαμὲν Tub. Aug. cum libris editis, quod, quum ἄν h. l. commode tolli queat ad ἰέναι, ego non muto in φαῖμεν, quamvis id praebeat Euseb. et Theodoret. Heind.

δῆλα δὴ καὶ ταῦλλα, οἵ[r] ἂν ἑκάστη[s] ἴοι κατὰ τὰς[t] αὐτῶν ὁμοιότητας τῆς μελέτης;[u] [§. 71.] Δῆλον δή, ἔφη· πῶς δ' οὔ; Οὐκοῦν εὐδαιμονέστατοι, ἔφη, καὶ τούτων εἰσὶ[v] καὶ εἰς βέλτιστον τόπον ἰόντες οἱ τὴν δημοτικήν[w] τε[x] καὶ πολιτικὴν ἀρετὴν ἐπιτετηδευκότες, ἣν δὴ καλοῦσι σωφροσύνην τε καὶ δικαιοσύνην, ἐξ ἔθους τε[y] καὶ μελέτης γεγονυῖαν ἄνευ φιλοσοφίας τε καὶ νοῦ; Πῆ[z] δὴ[a] οὗτοι εὐδαιμονέστατοι; Ὅτι[b] τούτους εἰκός ἐστιν εἰς τοιοῦτον πάλιν ἀφικνεῖσθαι πολιτικόν τε[c] καὶ ἥμερον γένος, ἢ που[d] μελιττῶν ἢ σφηκῶν

ΑΠΦG cum corr E et rc Γ, ἕκαστον Δ.—[r] αὐτὰς I.—[s] μελλο ης Δ.—[t] εἰς om ΥΗ ῆ

ΙL et pr E.—[u] δηλοτικήν Δ.—[x] τε om Π et pr Χ.—[y] τε om L.—[z] πῶς Κ.—[a] δὲ Δ.—[b] ὅτι οὐ ΑΠ.—[c] τε add ΑΔΠΦGs.—[d] ἢ που...γένος om I.—[e] ἢ ante καὶ om

ᾗ ἂν ἑκάστη ἴοι κατὰ τὰς αὐτῶν ὁμοιότητας τῆς μελέτης] *Quocumque quaque iverit, iverit secundum similitudinem consuetudinis.* Est genus breviloquentiæ, ut in simili usu nominis ἕκαστος apud alios et Herodotum i. 114. *ὡς ἑκάστῳ ἔργον προστάσσων, opus cuique, ut conveniret, mandans:* de quo diximus ad Selecta Hist. Gr. p. 346. Vind. A B. ἕκαστα. Stobæus mendose, ἢ ἂν ἕκαστα, *δοκάτας* a. δ. τ. μ. Hoc loco sensui consulendum, ᾗ ἂν ἑκάστη inter duo commata ponendo. Wyttenbach.

οἵ ἂν ἑκάστη] οἵ pro ᾗ ex Aug. dedit Fischer. Heind.

§. 71. *καὶ τούτων*] *Vel horum*, per se non felicium. Tum post *δημοτικήν* particulam τε cum Tub. omittit Euseb. Heind.

πολιτικὴν ἀρετὴν—ἣν καλοῦσι σωφροσύνην κ. τ. λ.] Has virtutes absque philosophia, sed meditando et consuetudine comparari dicit, utramque, cum justitiam tum temperantiam, vocat πολιτικήν. In Symposio (p. 189.) prudentiam maximam virtutum habet. l. x. Resp. 473. fuisse, ait, unum de cœlestibus advenis, qui ante in republica bene constituta vixerit, ἔθει, ἄνευ φιλοσοφίας, ἀρετῆς μετειληφότα. Gottl.

εὐδαιμονέστατοι] Mirum accidit, hos popularis et civilis virtutis studiosos adjungi istis vitiosis et flagitiosis, et in commune genus τῶν φαύλων poni: qui omnes, sive meliores, sive pejores, distinguuntur a philosophis mox §. 32. initio. Hæc postea distinctio a Stoicis maxime celebrata est; omnes non σοφοὺς uno nomine φαύλους appellantibus. Sed et ab aliis ita factitatum: v. c. Plutarcho Sap. Conviv. p. 157. A. *τοῖς μὲν σοφοῖς μέτρον ὁ νόμος δέδωκε, πρὸς δὲ τοὺς φαύλους ἱρῷ λόγον τῆς ἰμῆς θυγατρός*—. Est autem *civilis virtus* infimo gradu; cum quatuor omnino sint virtutum gradus; ut quidem posteriores Platonici eos descripserunt, principe Plotino; Enn. i. lib. ii. unde profecti sequentes eas passim memorarunt: v. c. Porphyr. de Gradibus p. 34. Marinus Procli vitam ad eas exigens: Macrobius illum Plotini locum Latine vertens, de Somnio Scip. i. 8. 'Plotinus inter philosophiæ professores cum Platone princeps, libro de Virtutibus, gradus earum vera et naturali divisionis ratione compositos per ordinem digerit. Quatuor sunt, inquit, quaternarum genera virtutum: ex his primæ politicæ vocantur, secundæ purgatoriæ, tertiæ animi jam purgati, quartæ exemplares.'—cætera apud ipsum legantur, digna cognitu, longiora quam ut hic apponantur. Wyttenbach.

τούτους] Stob. et Euseb. *τούτοις*, vitiose. Neque melius Scholiastes Synesii mox, *ταυτό γε*. Fischer.

εἰς τοιοῦτον] Declaratur *τοιοῦτον* hoc verbis seqq. *πολιτικόν τε* (Sic Tub. Vulgo deest τε) *καὶ ἥμερον*. Sic infra §. 90. *παραγίγνεσθαι τοιουτοισὶ λόγοις τοῖς αὐτοῖς τοτὲ μὲν δοκοῦσιν ἀληθέσιν εἶναι, τοτὲ δὲ μή*. de Legg. i. p. 625. A. *ἐπειδὴ δὲ ἐν τοιούτοις ἤθεσι τέθραφθε νομικοῖς*. Demosth. in Leptin. §. 12. *τὸ μὲν τοίνυν τῆς πόλεως ἦθος—ἴδοι τις ἂν τοιοῦτον ἀψευδὲς καὶ χρηστόν*. Et conf. not. ad Gorg. §. 105. Heind.

πολιτικὸν γένος—ἢ που μελιττῶν]

ἢ μυρμήκων, ἢ[a] καὶ τὶς ταὐτόν[b] γι πάλιν τὸ ἀνθρώπινον γέ- II. III. 55.
νος, καὶ γίγνεσθαι ἐξ αὐτῶν ἄνδρας μετρίους. Εἰκός. Εἰς §. 32. W.
δέ γε θεῶν γένος μὴ[c] φιλοσοφήσαντι καὶ παντελῶς καθαρῷ
ἀτιόντι οὐ θέμις ἀφικνεῖσθαι ἀλλ'[d] ἢ τῷ φιλομαθεῖ. ἀλλὰ

ΓΑΤΤΣΕΗL.—[a] ταυτό L.—[c] γένος καὶ μὴ Δ.—[d] ἀλλ' G et pr ΑΠ, οὐδ' ἄλλῳ Δ:

Apes vocantur πολιτικὸν γένος, quod rempublicam habent, consilia atque duces, ceterarum inertiam notant, mos et morte puniunt. Et ita quoque Aristoteles apes vocat. Hist. Anim. i. 1. p. 471. Hinc Virgilius (iv. Georg. i.) 'Admiranda tibi levium spectacula rerum, Magnanimosque duces, totiusque ordine gentis Mores et studia et populos et prælia dicam.' Quanta præmia Pythagorica disciplina temperantibus proposuerit hac migratione in cujusmodi animalcula, facile intelligitur. v. Tertull. de Anim. 33. Gottl.

μυρμήκων ἢ καὶ] Cod. Aug. μυρμήκων, καί. Theodoretus l. c. sententiam hujus loci verbis complexus est his: Ἔστιν οὖν αὐτὸν (Platonem) λέγοντα, τῶν τὰς πολιτικὴν ἀρετὴν ἠσκηκότων τὰς ψυχὰς εἰς μελίττας μετεσωματουμένας, καὶ σφῆκας, καὶ μύρμηκας, καὶ εἴς γε τὸ ἀνθρώπινον γένος. Fischn.

εἰ δέ γε θεῶν γένος κ. τ. λ.] Sic omnes libri, et Stob. Eclog. Phys. p. 135. Iamblich. Protrept. p. 78. Nicephor. Schol. Synes. p. 382. et quamquam trajectiones non abhorrent a Platonis consuetudine, tamen hoc loco potius librarii perturbato, quam scriptoris compositio, exstare videtur. Quid enim sublimius? *In deorum autem genus non philosophato nec plane puro alicunti, nun fas est pervenire alii quam studioso doctrinæ.* Ergo potest aliquis, quamvis non plane purus nec philosophatus, in deorum genus pervenire, modo sit doctrinæ studiosus? Hæc ita cum a Platonis ratione, tum a sano sensu, aliena sunt, ut nil magis. Eqnidem Platonem scripsisse puto: Εἰς δέ γε θεῶν γένος μὴ οὐ θέμις ἀφικνεῖσθαι ἄλλῳ ἢ τῷ φιλομαθεῖ φιλοσοφήσαντι καὶ παντελῶς καθαρῶς ἀνιόντι: i. e. *In deorum autem genus nefas est alii pervenire, quam doctrinæ studioso philosophato et plane puro abeunti.* Hierocles interpretatus est eluter, et mutatis verbis difficultatem vitare, in Aur. Carm. p. 310. τοῦτο φιλοσοφίαν ὁ τελεώτατος καιρὸς, τοῦτο τῆς ἱερατικῆς καὶ τελεστικῆς ἔργον τέχνης τὸ μέγιστον—ἐπειδὴ εἰς γένος θεῶν οὐ θέμις ἀφικνεῖσθαι ἄλλῳ ἢ τῷ κτησαμένῳ ἀλήθειαν μὲν καὶ ἀρετὴν ἐν ψυχῇ, καθαρότητα δὲ ἐν τῷ πνευματικῷ αὐτῆς ὀχήματι. Est autem animadvertenda vis et consuetudo nominum φιλομαθὴς et φιλόσοφος, quæ subinde idem significant, cum φιλομαθὴς sit genus, φιλόσοφος species; omnis φιλόσοφος sit φιλομαθὴς, at non contra, omnis φιλομαθὴς idem sit φιλόσοφος. Quam consuetudinem secutus Cicero frequens *doctus* et *doctissimus* pro *philosophis* dixit. Platoni Phædone §. 13. prope finem οἱ ὀρθῶς φιλομαθεῖς sunt *philosophi*, item §. 33. et §. 34. Rep. v. p. 466. G. quo pertinet Procli Quæstio p. 422. τίς ἡ τῶν φιλοσόφων φιλομαθία καὶ ἡ τῶν πολλῶν Rep. ix. p. 506. C. de optimo genere hominum, quod φιλοκερδεῖ et φιλοτίμῳ opponitur, φιλομαθὲς δὲ καὶ φιλόσοφον καλοῦντες αὐτὸ, κατὰ τρόπον ἂν καλοῖμεν vi. p. 467. D. τοῦτο μὲν δὴ τῶν φιλοσόφων φύσεων πέρι ὁμολογήσθω ἡμῖν, ὅτι μαθήματός γε ἀεὶ ἐρῶσιν, ὅσα ἂν αὐτοῖς δηλοῖ ἐκείνης τῆς οὐσίας τῆς ἀεὶ οὔσης καὶ μὴ πλανωμένης ὑπὸ γενέσεως καὶ φθορᾶς·—καὶ μὲν καὶ ὅτι πάσης αὐτῆς· quod citat Plutarch. in Cicerone p. 861. E. γενόμενος δὲ ὥσπερ ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τὴν φιλομαθῆ καὶ φιλόσοφον φύσιν, οἷος ἀσπάζεσθαι πᾶν μάθημα κ. τ. λ. Rep. vi. 471. E. ὅγε ὄντως φιλομαθὴς ii. p. 429. B. Ἀλλὰ μέντοι—τό γε φιλομαθὲς καὶ φιλόσοφον ταυτόν. Aristides Or. Plat. ii. t. ii. p. 311. Πλάτων—φιλοσοφίαν τοῦτο εἶπὼν τό γ' ἑαυτοῦ καὶ Σωκράτους καὶ τρῦγμα καὶ γράμμα, ὅμως κατ' ἀμφοτέρους ποιούμενος τοὺς τρόπους αὐτῶν· τούς τε γὰρ φιλοκάλους καὶ φιλομαθεῖς ἐπαινεῖ εὕροι τις ἂν αὐτὸν φιλοσόφους ὀνομάζοντα, ἄγγυός τι τῆς τῶν πολλῶν κλήσεως· καὶ πάλιν που διαιρούμενος, τούτους ἰδίᾳ προσείρηκε φιλοσόφους, τοὺς περὶ τὰς ἰδέας πραγματευομένους, καὶ τῶν σωμάτων ὑπερορῶντας. Himerius Or. xiv. 19. p. 642. ἦν γὰρ δὴ καὶ τῶν φιλοσοφίαν φιλομαθῆς· ubi nil mutandum: philosophiæ enim tirocinium in fabulis ponendum esse, vetus est sententia Platonis et aliorum. Cæterum

τούτων ἕνεκα, ὦ ἑταῖρε[i] Σιμμία τε καὶ Κέβης, οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες[j] ἀπέχονται[k] τῶν κατὰ τὸ[l] σῶμα ἐπιθυμιῶν ἁπασῶν[m] καὶ καρτεροῦσι καὶ οὐ παραδιδόασιν αὑταῖς αὐτούς,[n] οὔ τι[o] οἰκοφορίαν τε καὶ πενίαν φοβούμενοι ὥς τις

ἄλλφ °r.—[i] ἑταῖρε om ΔΦGs, post *σιμμία* ponit l.—[j] φιλοσοφοῦντες ΧΔΠΦGs: φιλόσοφοι °r.—[k] ἔχονται μτ Π.—[l] τὸ om l.—[m] πασῶν ΔΦGs.—[n] ἑαυτοὺς Χ.—

eamdem sententiam ad amorem accommodavit Plato in Phædro p. 345. F. εἰς μὲν γὰρ τὸ αὐτὸ ἥκει ἡ ψυχὴ ἑκάστη οὐκ καθικνεῖται ἐτῶν μυρίων—πλὴν ἢ τοῦ φιλοσοφήσαντος ἀδόλως, ἢ παιδεραστήσαντος μετὰ φιλοσοφίας. Wyttt.

ἄλλῳ ἢ τῷ φιλομαθεῖ] Quidnam, quæso, hæc sibi volunt? In quibus ἄλλῳ tam arte cohæret cum prægresso dativo *μὴ φιλοσοφήσαντι καὶ—ἀπίόντι*, ut non possint hæc nisi sic intelligi: *non alii, qui non sit philosophatus nec purus prorsus discedat, fas esse abire ad deos, nisi discendi cupido.* Quasi alius sit ὁ φιλοσοφήσας, alius ὁ φιλομαθής. Ἀλλὰ μέντοι, ut dicit de Rep. ii. p. 376. B. τόγε φιλομαθὲς καὶ φιλόσοφον ταυτὸν, atque mox §. 73. ubi hæc leguntur, γιγνώσκουσιν οἱ φιλομαθεῖς, ὅτι οὕτω παραλαβοῦσα ἡ φιλοσοφία ἔχουσαν αὐτῶν τὴν ψυχὴν ἠρέμα παραμυθεῖται καὶ λύειν ἐπιχειρεῖ—. Ταύτῃ οὖν τῇ λύσει οὐκ οἰομένη δεῖν ἐναντιοῦσθαι ἡ τοῦ ὡς ἀληθῶς φιλοσόφου ψυχὴ κ. τ. λ. ibi luce clarius est, quos dixit φιλομαθεῖς, eosdem deinde dici ὀρθῶς φιλοσόφους. Recte igitur, qui hunc locum excerpsit, Schol. Synesii ad lib. περὶ ἐνυπν. p. 107. ed. Turneb. φιλομαθῆ δὲ τὸν φιλόσοφον λέγει ὡς φιλοπράγμονα καὶ ἐρευνητικὸν περὶ τὴν φύσιν τῶν ὄντων. Ac vitii manifestam lectionem librorum quoque labefactat diversitas. Nam Cod. Aug. et Ms. Iambl. ἀλλὰ ἢ τῷ φιλομαθεῖ. Tub. ἀλλ' ἢ τῷ φιλομ. Unde nihil proficias. Melius paullo Par. οὐδ' ἄλλῳ ἢ τῷ φιλομ. quod tamen recipere dubitavi, ne ulcus emplastro obtegerem potius quam sanarem. Nam quum non unius tantum generis sint ὁ φιλοσοφήσας atque ὁ φιλομαθής, sed idem prorsus uterque, cur totum hoc addiderit scriptor tersissimus? An quod minus sit φιλομαθῆ εἶναι quam φιλοσοφῆσαι καὶ παντελῶς καθαρὸν ἀπιέναι? Hoc et per se improbabile est et accuratius Plato significasset haud dubie. Ergo quum nihil opis libri suppeditent, ipsius sententiæ ratio eo ducit, ut germanam scripturam fuisse hanc suspicemur: ἀλλὰ μόνῳ τῷ φιλομαθεῖ. Τούτων ἕνεκα etc. Nam Ficinus quidem, si quid hinc momenti conjecturæ accedit, posterius ἀλλὰ non expressit, hunc in modum verba transferens: *In deorum vero genus nulli fas est pervenire, præter eos qui discendi cupiditate flagrantes et philosophati sunt et puri penitus discesserunt. Horum quidem gratia* etc. Heind.

Mihi verba ἄλλῳ ἢ τῷ φιλομαθεῖ ex notatione antiqua duplicis scripturæ extitisse videntur. Beck.

οἱ ὀρθῶς φιλόσοφοι κ. τ. λ.] Videtur expressisse hunc locum Horatius (Sat. I. ii. 7. 83.) 'Sapiens, sibi qui imperiosus, Quem neque pauperies, neque mors neque vincula terrent, Responsare cupidinibus, contemnere honores Fortis.' cf. Cic. Epp. v. 13. qui locus expressus est ex Plat. Epitaph. p. 369. Bas. 2. Gottl.

οἱ ὀρθῶς φιλόσοφοι] Notavimus §. 13. ad finem. Vind. A B F. οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες. Wyttt.

οἱ ὀρθῶς φιλόσοφοι] Tub. οἱ ὀρθ. φιλοσοφοῦντες. Ut in Phædro §. 61. ἡ τοῦ φιλοσοφήσαντος ἀδόλως ψυχὴ, in Sophist. §. 83. τῷ καθαρῶς τε καὶ δικαίως φιλοσοφοῦντι. Nec tamen dubito quin ὀρθῶς φιλόσοφους h. l. itidem dixerit, ut infra §. 75. οἱ δικαίως φιλομαθεῖς. Heind.

οἰκοφορίαν] *Rei familiaris jacturam.* Explicimus vocabulum ad Plutarchi Opp. Moral. p. 12. B. Wyttt.

οὔτι οἰκοφθορ.] Vulgo οὔτε. Iambl. οὐχὶ, Aug. ὅτι. In quibus quod deliturerat, οὔτι dedit Par. (conf. ad §. 70.) ut, quum in vulgata scriptura parum vincta esset oratio, nunc optime præcedentibus annectantur hæc οὔτι οἰκοφορίαν—φιλοχρήματοι, sequentia autem οὐδὲ αὖ ἀτιμ. per se integram sententiam efficiant. Deinde post participium δεδιότες illatum ἔπειτα hic non, ut alias plerumque, *tamen* significat, sed redundat propemodum in hac sententia: *neque rursus ignominiam et inertiæ ignobilitatem metuentes, velut qui magistratuum honorumque cupidi sunt, ab iis abstinent.* Scilicet in hac structura verbum non per se usquam ponitur pro ὅμως, sed ibi concessivam sententiam participium continet;

οἱ πολλοὶ καὶ φιλοχρήματον· οὐδὲ αὖ[l] ἀτιμίαν τε καὶ ἀδοξίαν[q] μοχθηρίας δεδιότες[r] ὥς περ οἱ[s] φιλαρχοί τε καὶ φιλότιμοι, ἔπειτα[t] ἀπέχονται αὐτῶν. Οὐ γὰρ ἄν[u] πρέποι, ἔφη, ὦ Σώκρατες,[v] ὁ Κέβης. [§. 72.] Οὐ μέντοι μὰ Δί', ἦ δ' ὅς. τοιγάρτοι τούτοις μὲν ἅπασιν, ἔφη,[w] ὦ[x] Κέβης, ἐκεῖνοι οἷς τι μέλει τῆς αὐτῶν[y] ψυχῆς ἀλλὰ μὴ σώματα[z] πλάττοντες ζῶσι, χαίρειν εἰπόντες οὐ κατὰ ταὐτὰ πορεύονται αὐτοῖς, ὡς οὐκ εἰδόσιν ὅπῃ ἔρχονται, αὐτοὶ δὲ

οι

[o] οὔτε ΧΛΠΣΗΙ et pr ΓΘ, οὔτοι Φ, οὗτοι Ε : οὔτε [p]τ.—[p] ἂν Δ.—[q] ἀδοξίαν τε καὶ ἀτιμίαν Δ.—[r] δεδοικότες G.—[s] ὥσπερ καὶ οἱ l.—[t] ἔπειτ' Δs.—[u] ἂν om pr Ξ.—[v] Σ

α

σώκρατες ἔφη L.—[w] ἔφη om ΔΠ, in mg habet Χ.—[x] ὁ l.—[y] ἑαυτῶν Χ.—[z] σώματι

qui etsi frequentissimus particulæ usus est, tamen et ita, ut h. l. non raro usurpetur, nam reperias. Lachet. p. 192. B. Περὶ δὴ καὶ σὺ, ὦ Λάχης, τὴν ἀνδρίαν οὕτω εἶπες, τίς οὖσα δύναμις ἡ αὐτὴ ἐν ἡδονῇ καὶ ἐν λύπῃ καὶ ἐν ἅπασιν οἷς νῦν δὴ ἐλέγομεν αὐτὴν εἶναι, ἔπειτα ἀνδρία κέκληται. Xenoph. Cyrop. i. 3. 11. στὰς ἂν ὅπερ οὗτος, δεῖ τῇ εἰκάδι, ἔπειτα δοκῶ βούλοιτο εἰσιέναι ἐν' ἄριστον λέγων' ἂν etc. Hieron. vii. 9. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἄνδρα ἡγησάμενοι ὑφεργετεῖν ἑαυτὸν εἶναι καὶ ἀπολαύειν αὐτοῦ ἀγαθὰ νομίσαντες ἔπειτα τοῦτον ἀπὸ στόμα ἔχωσιν ἐκαινοῦντες· οἱ αὐτοὶ ἥμιγυ δοκοῦσι τιμᾶν τοῦτον ἀληθῶς. In his autem ἔπειτα non est *postea*, sed *tum*. V. not. ad Cyrop. ŋ. 60. Heusd.

φιλοχρήματον—φιλότιμοι] Quare duo deterima genera οἱ πολλοὶ καὶ φιλοχρήματοι et alterum φίλαρχοι καὶ φιλότιμοι, nostri appellantur φιλοπλούτοι καὶ φιλοκόσμοι, diximus supra ad §. 15. Wytt.

ἔπειτα ἀπέχονται αὐτῶν] Particula ἔπειτα fere ex abundanti participium subjungi solet : ut εἶτα frequentissime apud Platonem : item hæc apud Plutarchum Opp. Mor. p. 550. A. Vit. p. 615. F. Vide et Hoogeven. Doctr. Partic. p. 201. Wytt.

§. 72. ἔφη, ὦ Κεβ.] ἔφη non habet Tub. Flor.

σώματα πλάττοντες ζῶσι] *Sua quisque corpora fingentes, vivunt quasi animum fumare negligentes.* De anima corpus formante, dictur in deteriorem partem a Platone Ens. v. 3. p. 305. A. ἀφέλοιτο πρώτων τὸ σῶμα—καὶ τὴν πλάττουσαν τοῦτο ψυχήν. Quod autem plurales numeros σώματα singulari ψυχὴν subjungitur, videtur eo pertinere, quod una anima plura deinceps migrando corpora occupat. Dicitur πλάττειν σῶμα et ψυχήν, *formare, fingere, ingenium et corpus:* ut ostendimus ad Plutarchi Opp. Mor. p. 3. E. Wytt.

σώματα πλάττοντες] Tub. et Par. σώματι. Me quidem quum pluralis σώματα, tum magis etiam offendit verbum πλάττειν, *artificiose fingere et formare*, quum h. l. vocabulum potius requiratur *colendi et fovendi* vi præditum. Tim. p. 42. D. τὸ δὲ μετὰ τὸν στέρνον τοῖς νέοις παρέδωκε θεοῖς σώματα πλάττειν θνητά. de Rep. ii. p. 377. τοὺς ἐγκριθέντας (μύθους) πείσομεν τὰς τροφοὺς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς παισὶ καὶ πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσίν. Plutarch. Coriol. p. 229. D. τίς ἂν ἄλλος εἴη τρόπος ᾧ βοηθοῦσιν ἀνθρώποις καὶ συνεργοῦσιν (οἱ θεοί); οὐ τὸ σῶμα δήπου πλάττοντες ἡμῶν οὐδὲ τὰς χεῖρας ὑπ δεῖ μετατιθέντες αὐτοὶ καὶ τοὺς πόδας, ἀλλὰ τῆς ψυχῆς τὸ πρακτικὸν—ἐγείροντες. Ergo quum Cobet. aliquot dativum σώματι habeant, in πλάττοντες latere suspicor verbum significatu *servitutis illustrandique* præditum. An λατρεύοντες? Certe si πλάττειν h. l. alio significatu positum constituatur, τὸ σῶμα scribi pro σώματα deberet. Heusd.

οὐκ εἰδόσιν ὅπῃ ἔρχονται] Hinc sua forsan Platonis, τιμωμένων ἀνίστων ἀδίκῳ κελεύθῳ κατὰ δίκην, ἣν οὐκ ἔστι φυγεῖν ἀθανάτοις· ἢ ἐκεῖσε μὲν ὁ φαῦλος οὐδενὸς ἄγεται δὲ οὐκ εἶδεν οἱ δεῖ ἐν τῷ σοφῷ φίλτατα. ὁ δ' ἀγαθὸς καὶ οἶδε, καὶ οὗ δεῖ ἕπεσθαι καὶ γνώσεται ἐρεῖ ἀπίσω οὐ ἀνάγκη αὐτῷ ἐλθόντι οἰκεῖν καὶ σβεσθῆναι

ἡγούμενοι οὐ δεῖν ἐναντία τῇ φιλοσοφίᾳ πράττειν καὶ τῇ
ἐκείνης[a] λύσει τε καὶ καθαρμῷ ταῦτα τρέπονται, ἐκείνη
§. 23. W. ἑπόμενοι ἢ ἐκείνη ὑφηγεῖται. Πῶς, ὦ Σώκρατες; Ἐγω
ἐρῶ, ἔφη. γιγνωσκουσι γάρ, ἢ δ' ὅς, οἱ φιλομαθεῖς ὅτι πα-
11. iii. 36. ραλαβοῦσα αὐτῶν τὴν[b] ψυχὴν ἡ[c] φιλοσοφία ἀτεχνῶς δια-
δεδεμένην[d] ἐν τῷ σώματι καὶ προσκεκολλημένην,[e] ἀναγκα-
ζομένην δὲ ὥς περ δι' εἱργμοῦ διὰ τούτου[f] σκοπεῖσθαι τὰ
ὄντα ἀλλὰ μὴ αὐτὴν δι' αὑτῆς, καὶ ἐν πάσῃ[g] ἀμαθίᾳ κυ-
λινδουμένην,[h] καὶ τοῦ εἱργμοῦ τὴν δεινότητα κατιδοῦσα ὅτι
δι'[i] ἐπιθυμίας ἐστίν, ὡς ἂν μάλιστα αὐτὸς ὁ δεδεμένος ξυλ-

Χ. σώματι Π.—[a] ἐκεῖναι L.—[b] αὐτὴν L.—[c] ἡ om Φκ.—[d] δεδεμένην Δs.—[e] προσ-
κεκωλυμένην s.—[f] τούτων C, τοῦτο Π.—[g] μέσῃ L.—[h] κυλινδουμένην ΑΓΔΛΠΦΘΩΗ

ἐστιν ὡς μετὰ θεῶν ἔσοιτο. Enn. 4. l. iv. p. 440. Fonst.

λύσει] Nescio, an ad hunc locum referri debeat scholion Olympiodori, editum a Gesnero in Fragmentis Orphei p. 409. ὁ Διόνυσος λυτεύς ἐστιν αἴτιος. Διὸ καὶ Λυτεὺς ὁ θεός· καὶ Ὀρφεύς φησιν—Ἄνθρακοι δὲ τελήεσσαι ἑκατόμβας Πέμψουσιν πάσῃσιν ἐν ἄραις ἀμφιέτῃσιν (Ms. alter, ἀμφιέτεσσιν) Ὄργια ἐκτελέσουσι, λύσιν πρυγόωσι ἀθεμίστων Μαιόμενοι· σὺ δὲ τοῖσιν ἔχων κράτος, οἷς κ' ἐθέλῃσθα Λύσεις ἔκ τε πόνων χαλεπῶν καὶ ἀπείρονος οἴστρου. Quæ autem in re posita sit ἡ τῆς φιλοσοφίας λύσις τε καὶ καθαρμός, Socrates deinceps ipse ostendit c. 33. ubi pro ἐναντία ποιεῖν legitur ἐναντιοῦσθαι. Fisch.

παραλαβοῦσα—τὴν ψυχὴν ἡ φιλοσοφία] *Philosophia, quæ animum occupavit, ut rationi obediant cupiditates, ut mens, semota a corpore, res intueatur.* Quid possit ex mente veterum philosophia, præclare complexus est Cic. Tusc. ii. 5. et v. 2. Hæc forma videtur eadem esse, quam ἀντιλαμβάνει φιλοσοφία τινός, *complectitur, adjuvat philosophia* aliquem; in Parmen. p. 140. ed. Fisch. ubi Parmenides ad Socratem: Nec dum te philosophia complexa est, s. nondum exercet eam. Kœhlerus vertit: *philosophia, quæ animum corpori illigatum deprehendit;* quod vero est καταλαβοῦσα. Gott.

δι' εἱργμοῦ] Sic cum Edd. Cod. Tub. Contra Cod. Aug. hic et deinde εἰργμοῦ, velut apud Hesych. Εἰργμός. κάλυσις. δεσμός. συνέχεσις. Sed bene Eustath. ad Odyss. A. p. 14. ed. Bas. τὸ εἴργω ἐπὶ μὲν τοῦ κωλύω ἐψιλονν οἱ Ἀττικοί, καὶ δῆλον ἐκ τοῦ ἀπείξαν· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐγκλείω ἐβάσυνον, ἐς δηλοῦ τὸ κατειργάν, ὅθεν καὶ δασύνεται καὶ ἡ εἱρκτή. Heind.

κυλινδουμένην] Sic rectum pro vulgato καλινδουμένην hinc optime, Aug. Tub. Bas. 2. cum Lendl. Heind.

ὅτι δι' ἐπιθυμίας ἐστὶν, ὡς ἂν μ.] Tritum loquendi genus est εἶναι τι γίγνεσθαι διά τινος, modo activo, modo passivo sensu. H. l. quam εἱργμὸς ipse vix dici queat ἐπιθυμεῖν, passive capiendum τὸ δι' ἐπιθυμίας εἶναι, ut διὰ χαρίτων, διὰ σπουδῆς, διὰ μισήμης, δι' εὐχῆς τι εἶναι dicitur et id genus alia. Igitur in hoc ipso clausulæ hujus vis cernitur, quod appetitus ab eo, qui his constrictus vinculis tenetur. Heind.

ὡς ἂν] Pertinet hoc ἂν non ad ὡς, sed ad εἴη, posteaquam ὡς pro ὥστε, velut Aristoph. Thesm. 395. Πῶς δ' οὐχὶ διαβεβληχ' ὅπως τ' ἐμβραχυ Εἰσὶν θεαταὶ — Ὡς εὐθὺς εἰσάπαξ ἀπὸ τῶν ἑρμῶν Ἱποβλέπουσ' ἡμᾶς etc. multisque aliis locis; ut idem ita exprimi potuerit, ὥστε ἂν μάλιστα τὸν δεδεμένον ξυλλήπτορα εἶναι τῷ δεδέσθαι. Sed dativus hic τῷ δεδέσθαι magnopere dubito an recte habeat. Quemadmodum enim verbum ξυλλαμβάνειν cum genitivo rei construitur, Phædr. §. 29. ξύμ μοι λαβέσθε τοῦ μύθου. Aristoph. Vesp. 733. νῦν δ' αὖ παρών τις—τῶν θεῶν ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος. Pace 437. Χἠστις πρυτάνεων ξυλλάβῃ τῶν σκοινίων, et ubique alias ita ει ξυλλήπτωρ. Xenoph. Mem. ii. 2. 12. ἵνα—ἀγαθοὶ σοι γίγνηται συλλήπτωρ. ii. 2. 32. ἀγαθὴ συλλήπτρια τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων. Nam Demosth. de Cor. Reisk. p. 231. οὔτε χρήμασιν οὔτε σώμασιν οὔτ' ἄλλῳ οὐδενὶ τῶν πάντων συνελάμβανον

λήπτως εἴη τῷ δεδέσθαι, [§. 73.] —ὅ περ οὖν λέγω, γι- I. 83.
γνώσκουσιν οἱ φιλομαθεῖς ὅτι οὕτω παραλαβοῦσα ἡ φιλοσοφία ἔχουσαν αὐτῶν[j] τὴν ψυχὴν ἡρέμα παραμυθεῖται καὶ λύειν ἐπιχειρεῖ, ἐνδεικνυμένη ὅτι[k] ἀπάτης μὲν μεστὴ ἡ διὰ τῶν ὀμμάτων[l] σκέψις, ἀπάτης[m] δὲ ἡ διὰ τῶν ὤτων[n] καὶ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων, πείθουσα δὲ[o] ἐκ τούτων μὲν ἀναχωρεῖν[p] ὅσον μὴ ἀνάγκη αὐτοῖς χρῆσθαι, αὐτὴν δὲ εἰς αὐτὴν ξυλλέγεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι παρακελευομένη, πιστεύειν δὲ μηδενὶ[q] ἄλλῳ ἀλλ' ἢ αὐτὴν αὐτῇ, ὅ τι ἂν νοήσῃ αὐτὴ καθ' αὑτὴν αὐτὸ καθ' αὑτὸ τῶν ὄντων· ὅ τι δ' ἂν δι' ἄλλων σκοπῇ ἐν ἄλλοις ὂν ἄλλο, μηδὲν ἡγεῖσθαι ἀληθές· εἶναι δὲ τὸ μὲν τοιοῦτον αἰσθητόν τε καὶ ὁρατόν, ὃ δὲ αὐτὴ ὁρᾷ, νοητόν τε καὶ ἀειδές. ταύτῃ οὖν[r] τῇ λύσει οὐκ οἰομένη δεῖν ἐναντιοῦσθαι ἡ τοῦ ὡς ἀληθῶς φιλοσόφου ψυχὴ οὕτως ἀπέχεται τῶν ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν[s] καὶ λυπῶν καὶ φόβων II. iii. 57.

[j] καλινδουμένην c.—[k] δ' om Δ.—[l] ὀνομάτων L.—[m] ἀπάτης L.—[n] ἀκοῶν ΔΦGis.—[o] δὴ H.—[p] ἀποχωρεῖν ΔΦGis.—[q] δὲ καὶ μηδενὶ Δ.—[r] δ' οὖν Φs, δὲ G.—[s] λυπῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ΔΦGis.—[t] ἢ λυπηθῇ om pr ΧΠ, post

ἢ ὧν dativi sunt instrumenti. Hic igitur [illegible] τοῦ διδάσκειν. Heind.

§ 73. τῶν ὄντων] Rei vocabulum in re [illegible] plane augustum videri retinens, ut exprimat τὸ ὄν. simili Cic. saepe verbis ex hoc auctore. Plato philosophiam tractatu frequens est dicendi genus, 'Quid quid est rerum.' et Horat. 'Abdita rerum,' res abditas et abstrusas dicit. Stallbaum.

ὃ, τι δ' ἂν δι' ἄλλων σκοπῇ, ἐν ἄλλοις ὂν ἄλλο] Quidquid rerum per alia considerat, i. e. corporum per sensus corporeos, quum in aliis sensibus aliud appareant, nihil harum rerum putare—, discedere et ad veritatem veritatum, et ad [illegible] contemplandum. Stallbaum. Cf. Timaeus p. 345. C. καθορᾷ δὲ ἀκριβῶς οὐχ ἡ γένεσιν τρόπων οὐδ' ἡ ἔστιν ποτ' ἄλλα ἐν ἄλλῳ ὄντα, ἓν ἡμεῖς νῦν ὄντως εἰλήφαμεν· ἀλλὰ τὸν ἐν τῷ ὃ ἔστιν ἐν ὄντως ἐν ὄντως ὄντα—. Synesius p. 331. C. ἴσως οὖν μᾶλλον ἐν τῷ ἀκριβῶς ὄντι, ἐν ᾧ ἐστὶ μὲν ἐν ἄλλῳ τινί, οὐκ ἐν ζῴῳ, ἢ ἐν ψυχῇ, ἢ ἐν νῷ, ἢ ἐν τῷ ἄλλῳ· ἀλλὰ αὐτὸ καθ' αὑτὸ μεθ' αὑτοῦ, μονοειδὲς ἀεὶ ὄν. Plotinus significat Enn. v. l. viii. p. 546. C. ψυχὴ δὲ τῆς ἀεὶ ἀνιστήμης, ὃ δὴ καὶ ὁ Πλάτων καταδὼν φησίν, οὐδ' ἴσως ἐστὶν ἄλλη ἐν ἄλλῳ. Enn. vi. lib. vii. p. 727. C. ὥστε μήτε ἐν τόπῳ εἶναι, μήτε ἐν τῷ ἄλλῳ ἐν οἷς πέφυκεν ἄλλο ἐν ἄλλῳ εἶναι. οὐδὲ γὰρ αὐτὸς πού· ὁ δὲ νοητὸς τόπος ἐν αὐτῷ, αὐτὸς δὲ οὐκ ἐν ἄλλῳ. Synesius Dione p. 48. A. de eadem re: οὐδὲ γάρ ἐστιν—οἷον ἄλλο ἐν ἄλλῳ. Iamblich. apud Stob. Eclog. Phys. p. 872. edit. Heerenii: Πλάτων μὲν οὖν οὐκ ἐν ἑτέραις τὰς δυνάμεις, ἐν ἑτέρᾳ τῇ ψυχῇ ἐνεῖναι ἡγεῖται, συμφύτους δ' αὐτὰς καὶ κατὰ μίαν ἰδέαν συνυφεστηκέναι λέγει διὰ τὴν ἀσύνθετον (vulgo ἀσύνθετον) οὐσίαν τῆς ψυχῆς. Hermias in Platonis Phaedrum p. 313. ὁ γὰρ ὁρῶν, ὡς ἄλλος ἄλλο ὁρᾷ· δεῖ δὲ ἕνωσιν γενέσθαι. Wytt.

οἰομένη—οὕτως ἀπέχεται] Quae ratio est particularium εἶτα et ἔπειτα cum verbo post participium positarum, ut modo videamus eadem est ratio in hoc loco particulae οὕτως, cujus usus multa annotavimus exempla ad Platonicam: et quaedam dedit Taylor. ad Demosth. Or. In Mid. vol. ix. p. 628. Reisk. Apud Platonem haec et plura videmus v. c. Hipparch. p. 3. B. καὶ τοὺς περιαλγήσαντας ταύτῃ τῇ ἀτιμίᾳ, οὕτως ἀποκτείνει τὸν Ἵππαρχον· Menone p. 16. E. αὐτὸν ἀνθρώπων, οὕτω καὶ τοῖν ἄλλοιν τοῖς ἀνθρώποις Alcib. i. p. 32. B. 33. D. Alcib. ii. 37.

καθ' ὅσον δύναται, λογιζομένη ὅτι ἐπειδάν τις σφόδρα ἡσθῇ ἢ φοβηθῇ ἢ λυπηθῇ[1] ἢ ἐπιθυμήσῃ, οὐδὲν τοσοῦτον κακὸν[u] ἔπαθεν ἀπ' αὐτῶν ὅσον[v] ἂν τις οἰηθείη, οἷον ἢ νοσήσας ἢ τι ἀναλώσας διὰ τὰς ἐπιθυμίας, ἀλλ' ὃ πάντων[w] μέγιστόν τε κακὸν[x] καὶ ἔσχατόν ἐστι,[y] τοῦτο πάσχει[z] καὶ οὐ[a] λογίζεται αὐτό. Τί τοῦτο, ὦ Σώκρατες; ἔφη ὁ Κέβης. [§. 74.] Ὅτι ψυχὴ[b] παντὸς ἀνθρώπου ἀναγκάζεται ἅμα τε ἡσθῆναι ἢ λυπηθῆναι σφόδρα[c] ἐπί τῳ[d] καὶ ἡγεῖσθαι, περὶ ὃ ἂν μάλιστα τοῦτο πάσχῃ,[e] τοῦτο ἐναργέστατόν τε εἶναι καὶ ἀληθέστατον,[f] οὐχ οὕτως ἔχον. ταῦτα δὲ μάλιστα τὰ[g] ὁρατά. ἢ οὔ; Πάνυ γε. Οὐκοῦν ἐν τούτῳ τῷ πάθει μάλιστα καταδεῖται ψυχὴ[h] ὑπὸ σώματος;[i] Πῶς

ἡσθῆ ponit rc Π : ἡσθῆ καὶ λυπηθῆ ΔΦGs.—[u] κακὸν τοσοῦτον Γ.—[v] ὃν ΧΓΔΛΠΦC EGHIs.—[w] πάντων om Iw.—[x] κακὸν ΧΔΠΦCGIs : κακῶν °s.—[y] ἐστι om ΔΦGs.—[z] πάσχοι Χ.—[a] οὐ om Δ.—[b] ὅτι ψυχὴ ΧΓΔΠGs : ὅτι ἡ ψυχὴ °s.—[c] ἢ λυπηθῆναι σφόδρα om Γ : καὶ σφόδρα λυπηθῆναι G.—[d] ἐπί τῳ, ΓΔΞΥΦΕΗIs : ἐπὶ τῷ °s.—[e] πάσχει Χ, πάσχοι C.—[f] εἶναι καὶ ἀληθέστατον ΧΓΔΛΞΠΥΦCGHIs : καὶ ἀληθέστατον εἶναι s.—[g] τὰ add Heindorfius.—[h] καταδεῖται ψυχὴ ΧΓΔΞΠCGHL, καταδεῖ-

D. Protagor. 195. B. Wyttenbach.

καὶ φόβων] Hæ voces a Cod. Iamblichi Rigalt. aberant. Fischer.

ἢ φοβηθῇ ἢ λυπηθῇ] Iambl. ἢ λυπηθῇ ἢ φοβηθῇ. Tub. omittit hæc ἢ λυπηθῇ. Heindorf.

κακὸν ἔπαθεν ἀπ' αὐτῶν] Sc. τῶν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν etc. In his etsi scribi potuit ὑπ' αὐτῶν, ut Apolog. Socr. init. ὅ,τι—πεπόνθατε ὑπὸ τῶν ἐμῶν κατηγόρων, infra in hoc dial. §. 86. ὃ πεπόνθειμεν ὑπὸ τῶν λόγων. Cyrop. vi. 1. 36. οἷα πεπόνθασιν ὑπ' ἔρωτος, et sexcenties alias : probum tamen illud puto, ad quod supplen potest γενόμενον. Heindorf.

ὅσον ἄ. τ.] Ald. ὅσων ἄν. Bas. 2. ὅσον ἂν. Iambl. ὡς ἄν. Tub. Aug. ὧν ἄν, quod ex scripturæ compendio natum. ὅσον ἂν recte Bas. 1. atque inde Steph. Tum Aug. Tub. et Iambl. κακὸν pro κακῶν. Heind.

§. 74. ὅτι ψυχὴ] Vulgo ἡ ψυχή. Sed articulum scripti libri, Aug. Tub. Par. non agnoscunt. Iambl. ὅτι δὴ ψυχή. Infra §. 75. οὕτω λογίσαιτ' ἂν ψυχὴ ἀνδρὸς φιλοσόφου, ubi inculcatus a Fischero articulus ne in uno quidem libro comparet. Heind.

ἐπί τῳ, καὶ ἡγ.] Ita Tub. et Edd. vett. Vitiose Ed. Steph. ἐπὶ τῷ κ. ἡγ. Nam sensus est, *animum cogi simul et gaudere vel dolere magnopere de re quapiam et putare* etc. ἐπὶ τούτῳ Iambl. et Aristopp. Tum Tub. τοῦτο ἐναργ. τε εἶναι καὶ ἀληθ. Aug. εἶναι omittit. Heind.

ταῦτα δὲ μάλιστα τὰ ὁρατά] *Hæc autem potissimum ea sunt, quæ cerni possunt.* Sensu postulante art. τὰ a præcedente syllaba absorptum interjeci. Sed eundem statim post cum Tub. expunxi, ubi vulgo legitur καταδεῖται ἡ ψυχὴ ὑπὸ σώμ. Conf. not. ad §. 24. Heind.

ὑπὸ σώματος] σῶμα notat h. l. *cupiditates, quas corpus gignit et alit.* Mens ejusmodi cupiditatibus polluta, dicitur ἀναπλεία σώματος. Plutarch. Romul. (p. 36.) ejusmodi mentem πεφυρμένην σώματι et πεπλεῶσθαι σώματος, quæ appellat, sunt Platonica. Conferri meretur locus in Timæo (p. 43. et 86. Steph.) ubi docet, hanc animi cum corpore contagionem, cui adjungit malam educationem, causam morborum animi esse. v. Cic. de Invent. 13. ' ita totum animal movebatur illud quidem, sed immoderate et fortuito—.' Gottl.

δή; Ὅτι ἑκάστη ἡδονὴ καὶ λύπη ὥς περ ἧλον ἔχουσα προσηλοῖ αὐτὴν πρὸς τὸ σῶμα καὶ προσπερονᾷ καὶ ποιεῖ σωματοειδῆ, δοξάζουσαν ταῦτα ἀληθῆ εἶναι ἃ περ ἂν καὶ τὸ σῶμα φῇ. ἐκ γὰρ τοῦ ὁμοδοξεῖν τῷ σώματι καὶ τοῖς αὐτοῖς χαίρειν ἀναγκάζεται,[k] οἶμαι, ὁμότροπός τε καὶ ὁμότροφος[l] γίγνεσθαι καὶ οἷα[m] μηδέποτε καθαρῶς εἰς Ἅιδου[n] ἀφικέσθαι, ἀλλ' ἀεὶ τοῦ σώματος ἀναπλέα[o] ἐξιέναι, ὥστε ταχὺ πάλιν πίπτειν[p] εἰς ἄλλο σῶμα καὶ ὥς περ σπειρομένη ἐμφύεσθαι, καὶ ἐκ τούτων ἄμοιρος εἶναι τῆς τοῦ[q] θείου τε καὶ καθαροῦ καὶ μονοειδοῦς συνουσίας.[r] Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις, ὦ Κέβης, ὦ Σώκρατες. [§. 75.] Τούτων τοίνυν ἕνεκα, ὦ Κέβης, οἱ δικαίως φιλομαθεῖς κόσμιοί τ'[s] εἰσὶ καὶ ἀνδρεῖοι,[t] οὐχ ὧν οἱ πολλοὶ ἕνεκά φασιν. ἢ σὺ οἴει;[u] Οὐ δῆτα ἔγωγε. Οὐ γὰρ ἀλλ' οὕτω λογί-

§. 34. W.

I. 81.

ται ἡ ψυχὴ °τ.—[l] ὑπὸ τοῦ σώματος ΔΦGLa et τε Χ.—[l] καὶ om pr Γ.—[k] ἀναγκάζετο β a H.—[l] ὁμότροφός τε καὶ ὁμότροπος ΔΦGa, ὁμότροπός τε καὶ ὁμοίτροφος Χ.—[m] οἷα ΔΞΓΜΙ. et corr Γ: οἷα °τ.—[n] καθαρὰς εἰς ᾅδου ΔΦGa: εἰς ᾅδου καθαρῶς °τ.—[o] τοῦ σώματος ἀναπλέα ΣΠ, ἀνάπλεα τοῦ σώματος ΓΑΞΥΘΕΗΙ1., ἀνάπλεω τοῦ σώματος Φ: ἀναπλέα τοῦ σώματος °τ.—[p] πίπτει pr Ξ.—[q] τοῦ om Δ.—[r] οὐσίας pr G.—[s] τε add ΔΦGa et τε ΑΠ.—[t] ἀνδρεῖοι καὶ οὐχ ὧν καὶ οἱ Δ.—[u] οὐκ οἴει G.—[v] ψυ-

ἧλον ἔχουσα, κ. τ. λ.] Hujus sententiæ elegantem parem Gregentium quendam ad Pythagoram de S. N. V. p. 124. Quibus addatur Iamblich. Vit. Pythag. §. 228. μήτε προσηλούντων τῷ σώματι τὴν ψυχὴν παθημάτων καὶ προστιτρωσκόντων ἀκατηφιάσεσι· ubi locum imitatus videtur Kuster. Idem Iamblich. de Myster. Ægypt. ii. 6. p. 48.—σαθρὰν πλημμέλ' προσηλούσαν τοῖς θεωρουμένοις τοῦ σώματι. Clemens Alexandr. Strom. ii. p. 407. A. Proclus in Remp. Plat. p. 383. αὗται γοῦν (αἱ ἡδοναὶ) καὶ ὁ Σωκράτης φησὶν, ὥσπερ ἧλον ἔχουσαι προσηλοῦσιν αὐτὰς καὶ προσπηλοῦσι τοῖς σώμασι. Adjice quoque Heinsium ad Horat. Serm. ii. 2. 79. Wyttenb.

ὁμότροπος] Pollux vi. 156. καὶ Πλάτων ὁμότροπον — οἶδε. Fischer.

ὁμοίτροπός τε καὶ ὁμότροφος] Simili paronomasia Lachet. p. 188. Β. ἐγὼ μὲν οὖν οὐδὲν ἄηθες οὐδ' ἀβέλτ. ὁμοιότροπον, τρυφῶντα τοιαῦτα τρέφεται ὑπὸ τοῦ ἀνηβοῦς καὶ τοῦ θείου καὶ τοῦ ἀδολέστου §. 75. Heind.

καθαρὰν ἀπαλλαγῆναι] Imo καθαρὸν, ut §. 71. οὕτω μὲν καθαρὸν ἀπαλλαττόμενον τῆς τοῦ σώματος ἀφροσύνης. §. 68. ἐὰν μὲν καθαρὰ ἀπαλλάττηται. §. 71. μὴ φιλοσοφήσαντι καὶ παντελῶς καθαρῷ ἐπιόντι. Heind.

τοῦ σώματος ἀναπλέα] *A corrupti inquinata.* Vulgo ἀναπλέα τοῦ σώμ. Nostro ordine Tub. et Par. Pro ἀναπλέα Aug. ἀνάπλεως. Recte haud dubie, nec tamen illud movere placuit, quum in Xenoph. Cyrop. i. 3. 5. legatur ὅτι καταπλέα (ἡ χειρ) σοι ἀν' αὐτῶν ἠγέοτο. Sed et ibi Codd. Brem. et Guelf. πλέα habent. Scilicet simplex est πλέως, πλέα, πλέων; in compositis, ut scitis, ultimæ e genuinæ sunt ἐκπλεώς, κατάπλεως, ἀνάπλεως etc. Nam Adamus, cujus hæc in v. Ἔκπλεα Suidæ probavit, φιλοσοφοῦντες ἐκπλέαι ἀπολυσάμενοι, nihil in his tribuendum. Heind.

§. 75. οἱ δικαίως φιλομαθεῖς] *Vere philosophantes, doctrinæ recte studentes:* φιλομαθὴς Platoni quo sæpius, diximus §. 32. δικαίως, hoc sensu intelligitur et ejus contrarium de quo dictum §. 19. cui annotationi adstatur Taylor. ad Lysian. Or. Adv. Cleophont. p. 586. ed. Reisk. Wyttenb.

οὐ γὰρ ἀλλ' οὕτω] *Non profecto: sed*

σαιτ' ἂν ψυχὴ[v] ἀνδρὸς φιλοσόφου, καὶ οὐκ ἂν οἰηθεῖη τὴν μὲν Φιλοσοφίαν[w] χρῆναι[x] ἑαυτὴν[y] λύειν, λυούσης δὲ ἐκείνης αὐτὴν παραδιδόναι ταῖς ἡδοναῖς καὶ λύπαις ἑαυτὴν[z] πάλιν αὖ[a] ἐγκαταδεῖν[b] καὶ ἀνήνυτον ἔργον πράττειν, Πηνελόπης τινὰ ἐναντίως ἱστὸν μεταχειριζομένην·[c] ἀλλὰ γαλήνην τούτων παρασκευάζουσα, ἑπομένη[d] τῷ λογισμῷ καὶ ἀεὶ[e] ἐν τούτῳ οὖσα, τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ θεῖον καὶ τὸ[f] ἀδόξαστον θεωμένη καὶ ὑπ' ἐκείνου τρεφομένη, ζῆν τε οὕτως οἴεται δεῖν,[g] ἕως ἂν ζῇ,[h] καὶ ἐπειδὰν τελευτήσῃ, εἰς τὸ ξυγγενὲς καὶ εἰς τὸ τοιοῦτον ἀφικομένη ἀπηλλάχθαι τῶν ἀνθρωπίνων κακῶν. ἐκ δὲ[i] τῆς τοιαύτης τροφῆς οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ,

χὴν I.—[w] σοφίαν pr G.—[x] χρῆν I.—[y] αὐτὴν ΔΦI.—[z] λύπαις καὶ ἑαυτὴν G.—[a] αὖ om ΔΦGs.—[b] ἐπικαταδεῖν pc Ald.—[c] μεταχειριζομένην ΔΞs et rc Gram s: ceteri μεταχειριζομένης.—[d] ἑπομένην ΤΕΗL, ἐπιγομένη Δ.—[e] ἀεὶ καὶ Δ.—[f] τὸ ante ἀδόξαστον om Γ.—[g] οὕτως οἴεται δεῖν ΔΦGs, οἴεται οὕτω δεῖν ΑΠ: οἴεται δεῖν οὕτως °s.

sic.— Simpliciter sic accipiendum, ut Phædro p. 357. B. Οὐ γὰρ· ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐν γράμμασι κήπους, ὡς ἔοικε παιδιᾶς χάριν σπερεῖ τε καὶ γράψει· See et Lucas Act. Ap. xvi. 37. Οὐ γὰρ· ἀλλὰ ἐλθόντες αὐτοὶ ἡμᾶς ἐξαγαγέτωσαν· *Non profecto! sed ipsi venientes nos educant*: ubi Wetstenius hanc formulam confundit cum altera frequentiore et item Attica, quæ et vulgo in hoc Phædonis loco legebatur, Οὐ γὰρ ἀλλ'—. in qua negandi vis minus diserte expressa exstat; unde viri complures docti, Οὐ γὰρ ἀλλά, pro simplici γὰρ *etenim*, accepenunt; in quo tamen negationem ad antecedentia referendam docuit Hoogeveen. Doctrin. Partic. p. 924. Wyttenb.

ἀνήνυτον ἔργον] *Irritum opus facere, quod nunquam ad exitum perduci queat.* De v. ἀνήνυτον vid. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 379. Hujusmodi opus mens facit, dum philosophiæ ope a corporis vinculis liberatur, mox, ubi liberata est, denuo corporis sensibus voluptatibusque et doloribus constringendam se tradit. Heind.

ἐναντίως ἱστὸν] Penelope enim retexebat, talis anima contexit rursus telam. Olympiodorus Cod. i. p. 79. Πῶς ἐναντίως τῇ Πηνελόπῃ ἱστὸν μεταχειρίζεται: ἢ ὅτι ἡ μὲν φιλοσοφία ἐν τῷ ἀφανεῖ συνυφαίνει αὐτὴν καὶ συναθροΐζει, ἡ δὲ ἀμαθία διαλύει καὶ διασπᾷ ἐν τῷ ἀφανεῖ, τούτεστι ἐν τῇ γενέσει. Ἢ κάλλιον, λύειν μὲν τὴν φιλοσοφίαν, συνυφαίνειν δὲ τὴν ἀμαθῆ ζωήν· πῶς οὖν ἐναντίως τῇ Πηνελόπῃ; ἢ καὶ τοῦτο τῇ Πηνελόπῃ ἁρμόζει· καὶ γὰρ ἐκείνη πρὸς ἑαυτὴν ἐναντίως. Dicas hos homines subinde dedita opera cavere, nec simplicem et grammaticam rationem, quamvis in promtu positam, animadvertere velle. Comparationem observavit P. Victorius Var. Lect. v. 7. et in Adagia retulit Erasmus p. 795. Cæterum, quod Iamblichus Protrept. p. 81. Tub. et Vind. A B C D E F G habent μεταχειριζομένης, qui sic legerant, videntur ἐναντίως pro ἔντεχνως *instar* accepisse, quasi dicatur, *instar Penelopæ tractantes telam.* At vulgata lectio præstat. Wyttenb.

μεταχειριζομένην] Male Aug. Tub. et Iambl. μεταχειριζομένης. Ubi Penelope quam interdiu pertexuerat telam noctu retexebat, sic contra (ἐναντίως) soluta a corporis vinculis mens denuo corpori se illigat. Heind.

γαλήνην τούτων] Tub. τούτου. Certe τούτων non, quo putabat Fisch. ad verba ταῖς ἡδοναῖς καὶ λύπαις, sed pro τούτου positum refertur ad totum hoc quod præcessit τὸ ἀνήνυτον ἔργον πράττειν etc. Heind.

ἀεὶ ἐν τούτῳ οὖσα] *Sed semper in hoc occupata, ut verum—contemplatur.* Sic Græce dixeris ἀεὶ ἐν τούτῳ εἰμὶ, τὸ ἀληθὲς θεᾶμαι, nec τούτῳ ad λογισμὸν pertinet.—οὕτω δεῖν. Sic Tub. cum Iambl. Edd. δεῖν οὕτως. Heind.

ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης τροφῆς] Hæc est

ταῦτά γ'[j] ἐπιτηδεύσασα,[k] ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, ἔπως[l] μὴ διασπασθεῖσα ἐν τῇ ἀπαλλαγῇ τοῦ σώματος ὑπὸ τῶν[m] ἀνέμων διαφυσηθεῖσα καὶ διαπτομένη[n] οἴχηται[o] καὶ οὐδὲν ὅτι οὐδαμοῦ[p] ᾖ.

—[a] ζῆν Δ.—[b] δὲ Π: δὴ τ.—[c] γ' Stephanus: libri δ'.—[k] ἐπιτηδεύουσα Ες.—[l] ἕπως (.—[m] τινῶν τ.—[n] διαπτομένη ΓΑΠCΕls, διαπτομενη Χ, διαπτωμένη G, διατομένη Η, ἀποταμένη L: διατμένη °τ.—[o] οἴχεται Υ.—[p] οὐδαμῶς l.—[q] ὡς mg

ατρὸν ἀλλήλοιν τροφὸν· καὶ ἁρμονίαν δοξάσειε τροφὴ animarum, quam Deos in ... evectus, id est, Philosophiam, consecutos fuisse putarent, in Phædro p. 544. E. πῶμα δὲ πολὺν ἔχουσα πόνον, ἀνεκτὸν τῷ καθ' ὅσον θέας ἀπέχονται, καὶ τελεσθεῖσα τροφῇ δεξιᾷ χρῶνται. Inde p. 248. C. divinarum animarum dimensum ... alteram, τεταγμένη τε δίαιτα καὶ φιλοσοφία αἰεὶ, δίαιτα φορτικωτέρα τε καὶ ἀφιλόσοφος καὶ ἀφιλότιμος—. Hæ autem Platonis frequens reprehensio διῆκε ἀριστοκρατίας, et τοῦ βαζαστοῦ, ὁρισθείσης, quod opponitur τῇ ἀληθείᾳ et τῷ ὄντι, ἐστιν ἰδέαι ac notiones intelligibiles; quam illud visibile corporeum, simulatum, est; quorum differentia apposite ad hanc Pisodemi argumentum ostenditur Rep. v. fin. p. 468. E—G. βαζαστὸν αὐτὸ, ἀλλ' οὐ γνωστὸν δεῖν λέγεσθαι.—Τοὺς μὲν πολλὰ καλὰ θεωμένους, αὐτὸ δὲ τὸ καλὸν μὴ ὁρῶντας—καὶ πολλὰ δίκαια, αὐτὸ δὲ τὸ δίκαιον μὴ, καὶ πάντα οὕτω, δοξαῖον φήσομεν ἅπαντα, γιγνώσκειν δὲ ἂν οὐδέποτε αὐτά. Τί δ' αὖ τοὺς αὐτὰ ἕκαστα θεωμένους καὶ ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως ὄντα, ἆρ' οὐ γιγνώσκειν, ἀλλ' οὐ δοξάζειν; Ἀνάγκη καὶ ταῦτα. Satis hoc ad nostram propositum; nam reliqua latius pertinent, et notata est nobis ad Plutarch. de S. N. V. p. 23. Composita ... quod sic latius et expedite legendum: ἐν δὴ τῇ τοιαύτῃ τροφῇ, ταῦτά τ' ἐπιτηδεύουσα, οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ ὅπως μὴ διασπασθεῖσα —κ. τ. λ. i. e. *In tali profecto nutrimine, et quum hæc frequentaverit, non est verendum, ne timeat —ne distracta in diversum a quibusdam ventis dispergat et dissipata evadat, nec quidquam omnino usquam sit.* Interpretamentum, et τ' pro veteri γ', sensit Ficinus: *exercitationes duas* Lab. Vind. omnes et Vatic. Denique οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ, ὅπως μὴ δ. non est periculum, non est timendum, ne timeat, non modo dilucidam sed et acutam adfert sententiam. Sic autem hanc formulam *οὐδὲν δεινὸν μὴ, nullum est periculum, ne*, est apud Platonem Apol. Socr. p. 363. D. *οὐδὲν δὲ δεινὸν μὴ ἐν ἐμοὶ στῇ·* Rep. v. p. 462. F. *οὐδὲν δεινὸν μὴ ποτε ἡ ἄλλη πόλις—διχοστατήσῃ.* Herodot. i. 34. *οὐ γὰρ ἦν δεινὸν κατὰ τοῦτο μὴ ἁλῷ κοτε.* Xenoph. Hellen. ii. 1. 6. *δεινὸν εἶναι εἰ τειμήσεται τὴν λίαν ὕβριν τούτου.* Andocides Or. iii. initio. Plotinus Enn. iv. 4. p. 471. A. *οὐδὲν γὰρ δεινὸν μὴ ποτε περὶ σώματος προσδοκήσῃ ταύτην* ita ex hac formula reddendum videtur. Cæterum *οὐδὲν ὅτι οὐδαμοῦ εἶναι* spectavimus supra §. 16. Wytt.

ἐκ δὴ τῆς τοι.] Tub. et Lambl. δὲ pro δή. Sed aptius hoc δὴ in argumentationis conclusione. Heind.

οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ] *Non est periculum ne metuat.* Aprosg. Sect. p. 28. B. *οὐδὲν δὲ δεινὸν μὴ ἐν ἐμοὶ στῇ.* Unde natum videtur illud οὐ μή. Heind.

ταῦτα δ' ἐπιτηδεύουσα] Non videntur debuisse hæc verba includi parenthesi. Hanc vero planam perspicuamque esse sententiam, quam ego sum secutus, ex ipso loco judicaturos eruditos arbitror. Serran. qui sic vertit: *Ex hujusmodi nimirum educatione, nihil grave pertimescet: hac in re instituto quodam suo studioso elaborans, ne in ipso e corpore* &c. Ita vero Steph. ' *Ex hujusmodi educatione periculum non est ne, hæc quidem utens institutis, pertimescat ne in ipso e corpore.* Et h. g. ταῦτά γ' ἐκεῖ.'

ταῦτ' ἐπιτηδεύουσα] Ed. exhibent *ταῦτα δ' ἐπιτηδεύουσα*, itemque Lab. nisi quod ἐπιτηδεύσασα habet, uti et Aug. Par. Adverbiorum particulam δὲ quum structuræ ratio non admittat, Fischer. de Stephani et Forsteri sententia reposuit *ταῦτά γ' ἐπιτηδεύουσα*. Nos e Cod. Aug. *ταῦτ' ἐπιτηδεύουσα*. Quæ tamen verba ne post illa ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης τροφῆς molesto redundent, sequentibus illis ὅπως μὴ διασπ. ad quæ pertinent, cum vi

11. iii. 39. §. 76. Σιγὴ οὖν ἐγένετο ταῦτα εἰπόντος τοῦ Σωκράτους
§. 35. W. ἐπὶ πολὺν χρόνον, καὶ αὐτός τε πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν
ὁ Σωκράτης, ὡς[q] ἰδεῖν ἐφαίνετο, καὶ ἡμῶν οἱ πλεῖστοι. Κέβης δὲ καὶ Σιμμίας σμικρον[r] πρὸς ἀλλήλω[s] διελεγέσθην. καὶ ὁ Σωκράτης ἰδὼν αὐτὼ ἤρετο, Τί, ἔφη,[t] ὑμῖν[u] τὰ λεχθέντα; μῶν μὴ δοκεῖ ἐνδεῶς λελέχθαι; πολλὰς γὰρ δὴ[v] ἔτι ἔχει[w] ὑποψίας[x] καὶ ἀντιλαβάς, εἴ γε δή τις αὐτὰ μέλλει ἱκανῶς διεξιέναι. εἰ μὲν οὖν τι ἄλλο σκοπεῖσθον, οὐδὲν λέγω· εἰ δὲ περὶ[y] τούτων[z] ἀπορεῖτον, μηδὲν ἀποκνήσητε[a] καὶ αὐτοὶ εἰπεῖν καὶ διεξελθεῖν,[b] εἴ πῃ ὑμῖν φαίνε-

Χ.—[r] σμικρὸν post ἀλλήλω ponit Π : σμικρῷ Ι, μικρῷ ΕΙ.—[s] ἀλλήλους Δ.—[t] ἐφ' Δ.—[u] ἡμῖν Γ.—[v] λελέχθαι ΑΓΔΦCGs et γρ Λ : λεγεσθαι ς.—[w] ἥδη Γ.—[x] ἔχει ἔτι ου Ι, ἔχει Γ, ἔτι pr Γ.—[y] ὑποψίας post δὴ ponit G.—[z] δέ τι περὶ ΑΔι.—[a] τούτω Λ,

aliqua praemissa puto: *ex hujusmodi vita non est periculum ne mutuli, Simmia et Cebes, ne his usu institutis a ventis dissipetur.* ὑπὸ τῶν ἀνέμων. Sic Aug. Tub. Par. pro ὑπό τινων ἀν. Ex hisce mutuque deinde reposui Ἀττικώτερον διαπτομένη in locum vulgati διαπταμένη. Heind.

§. 76. *αὐτὸς τε πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν*] *Ipseque habitam disputationem mente secum cogitabat.* Hoc dictionis genus attigimus ad Plut. de S. N. V. p. 21. Plura postea annotavimus loca: v. c. Plutarchi Opp. Mor. p. 40. A. 464. F. 718. F. 1118. C. Vit. p. 173. A. 256. D. 526. A. 692. E. 933. A. Dionis. Chrys. p. 487. B. Diog. L. vii. 20. Stob. Flor. 418. 25. Wyttenb.

πρὸς τῷ εἰρ. λόγῳ ἦν] *Ipse defixus erat in eorum, quae disputatu erant, contemplatione.* De loquendi hoc genere εἶναι πρός τινι vel πρός τι vid. nostra ad Phaedr. §. 62. Heind.

λόγῳ ἦν] Bas. 2. *λόγῳ καὶ.* Fischer.

ὡς ἰδεῖν ἐφαίνετο] *Ut videbatur, ut visu apprehendi.* Eodem pleonasmo dicitur in Timaeo p. 535. F. *παντοδαπὴν ἰδεῖν φαίνεσθαι.* Leg. xii. p. 693. F. *ἡμῖν δ' ἔτι μοι φαίνεσθαι δοκεῖ τοῦτ' ἐλλεῖπον τοῖς νόμοις εἶναι.* Simile Alcib. i. p. 30. E. *Φαίνομαι, ὡς ἔοικα.* Magis abundat Politic. p. 175. D. Antipater apud Stob. Flor. lxvi. p. 418. *ἔοικε μέντοι δύσκολος ἐνίοις ὁ μετὰ γυναικὸς φαίνεσθαι βίος.* Iamblich. Myster. Aegyp. ii. 8. p. 50. *ἀλιγοδρανοῦσιν, ὡς ἰδεῖν φαίνονται.* Et δοκεῖν cum φαίνεσθαι junguntur: de quo alibi. Wyttenb.

ὡς ἰδεῖν ἐφαίνετο] Perperam ἰδεῖν h. l. Fischer. interpretatur βλέπειν, *cultum habere, cultum tuitere.* Passive positum hoc ἰδεῖν, ut in *καλὸς ἰδεῖν, pulcher adspectu*, et similibus. Xenoph. Cyrop. v. 4. 11. Ἐγὼ δέ γε, καὶ μὰ τοὺς θεοὺς, σὲ ἐπαναθεατιζόμενος ἥδιον. *ὑποῖός τίς ποτε φαίνῃ ἰδεῖν ὁ τοιαύτην ψυχὴν ἔχων.* Aristoph. Av. 1710. *οἷος οὔτε παμφαὴς Ἀστὴρ ἰδεῖν ἔλαμψε χρυσαυγαῖ δόμῳ.* Heind.

τί, ἔφη, ὑμῖν] Haec ita interpunxit Steph. Τί; *ἔφη· ὑμῖν τὰ λεχθέντα μῶν μὴ δοκεῖ ἐνδ. λέγεσθαι*; in qua distinctione neque voculae *μῶν μή*. Post haec τί *ὑμῖν τὰ λεχθέντα* quod statim exspectabatur, *δοκεῖ*, id in repetita demum interrogatione infertur. Similiter Soph. Electr. 766. Ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα, *πότερον εὐτυχῆ λέγω*; i. e. τί ταῦτα λέγω, *πότερον* εὐτ. Pro *δοκεῖ* Tub. *δοκεῖν*. Mihi scribendum aut *ἔδόκει*, aut λελέχθαι videtur. Heind.

μῶν μὴ δοκεῖ] Alibi ferunt hoc *μῶν μὴ*. pro *annon?* hic non item; quamquam explicando tueri student Hongeveen. et ab eo citati in Doctr. Partic. p. 784. et seq. Putem verum esse *μῶν πῃ an aliqua modo.* Congruit sequens disputatio, mox, *εἴ πῃ ὑμῖν φαίνεται* B. λ. et §. 36. initio, *ἢ οὐκ ἀποδέχεται.* λξ. *ὅπῃ —ταῦτῃ—ἦ.* Wyttenb.

εἰ δ' ἔτι περί] Sic bene Tub. Vulgo *εἰ δὲ περὶ τοῦ.. ἀπ.* A Platone vero scriptum haud dubie *εἰ δ' ἔτι τι—ἀπορεῖτον.* Tum Aug. et Tub. *διελθεῖν* pro *διεξελθεῖν.* Heind.

ται βέλτιον λεχθῆναι, καὶ αὖ[c] καὶ ἐμὲ ξυμπαραλαβεῖν, εἴ τι μᾶλλον οἴεσθε μετ' ἐμοῦ εὐπορήσειν.[d] Καὶ ὁ Σιμμίας ἔφη, Καὶ μήν, ὦ Σώκρατες, τἀληθῆ σοι ἐρῶ. πάλαι γὰρ ἡμῶν ἑκάτερος ἀπορῶν τὸν ἕτερον προωθεῖ καὶ πελεύει ἐρέσθαι[e] διὰ τὸ ἐπιθυμεῖν μὲν ἀκοῦσαι, ὀκνεῖν[f] δὲ ὄχλον παρέχειν, μή σοι[g] ἀηδὲς ᾖ διὰ τὴν παροῦσαν ξυμφοράν. [§. 77.] Καὶ ὃς ἀκούσας ἐγέλασέ τε ἠρέμα καί φησι, Βαβαί,[h] ὦ Σιμμία· ἦ που χαλεπῶς ἂν τοὺς ἄλλους πείσαιμι ἀνθρώπους[i] ὡς οὐ ξυμφορὰν ἡγοῦμαι τὴν παροῦσαν τύχην, ὅτε[j] γε μηδ' ὑμᾶς δύναμαι πείθειν, ἀλλὰ φοβεῖσθε μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι ἢ ἐν τῷ πρόσθεν βίῳ. II. iii. 60.

τούτω CHI.—[a] ἀποκήσετε L.—[b] διελθεῖν pr Χ et mg Ξ.—[c] ἂν Δ.—[d] ἀπορήσειν Λ1.—[e] ἐρέσθαι Υ, ἔρχεσθαι Δ.—[f] ὀκνεῖ Δ.—[g] τοι Ε.—[h] βαβαῖ Χ.—[i] ἀνθρώπους om s, post πείσαιμι ponit Γ, ante πείσαιμι [a]τ.—[j] ὅτε ΓΔΞΠΥΦCGLs et corr Λ: ὅτι [a]τ.

εἴ τῃ ὑμῖν φαίνεται βέλτιον λεχθῆναι] *Si alioquo modo vobis videtur melius dici posse.* Nam ratio postulabat ἂν λεχθῆναι: sed particula ἂν quae aliis etiam modis vim optativi et subjunctivi adhibet, saepe omittitur. Sic infra in Phaedone §. 61. κατιδεῖν ἀνακύψαντα, Stephanus interponere volebat ἄν. Exempla ad Plutarchum dabimus. Nunc satis est laudasse scriptores de Ellipsi Gr. p. 144. Abresch. Dilucid. Thucyd. i. p. 150. 516. Hoogeveen. Doctrin. Particul. p. 93. Witt.

εἴ τῃ ὑμῖν φαίν. βέλτ. λεχθῆναι] Recte Ficinus: *si quo in parte putatis melius dici posse:* in quo tamen sensu ἂν post βέλτιον desideres. Heind.

τὸν ἕτερον προωθεῖ] Hujus imaginis suavitatem in suam rem convertit Aristaenetus Epist. i. 24. initio: Ἄρτι παρ' ἐμοὶ συναθροισθέντες οἱ κεφαλαῖοι τῶν ἐμῶν ἑταίρων, τὸ μὲν πρῶτον ἐσίγων· καὶ ἄλλος τὸν ἄλλον προὐδίδου, κελεύων διαλαλῆσαι πρὸς ἐμὲ τὰ μελετηθέντα πᾶσι κοινῇ. In aliud argumentum transtulit Damascius apud Suidam Voce Ἡρᾶσκος, t. ii. p. 69. διστέλει προωθῶν ἀεὶ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον εἰς τοὺς ἰσχάτους κινδύνους. Witt.

ὄχλον παρέχειν] Lex. Coislin. p. 483. Ὄχλοι ἐπὶ τῆς ὀχλήσεώς φασι θοτέον οἶκαι, οὐκ ἐπὶ πλήθους. Phavorinus: Ὄχλος· ἡ ὄχλησις, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· παρὰ δὲ τῇ θείᾳ γραφῇ, καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι, τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ· quae sunt verba Moschopuli. v. Piersonus ad Moer. p. 290. Fischer.

ὄχλον παρέχειν] *Molestiam creare.* Heind.

§. 77. ἐγέλασέ τε—καὶ φησι] Xenoph. Anab. iv. 6. 22. Ἐπεὶ δὲ ἐδείκνυσαν καὶ νὺξ ἐγίνετο, οἱ μὲν ταχθέντες ᾤχοντο καὶ καταλαμβάνουσι τὸ ὄρος. v. 8. 6. Ἐνταῦθα δὴ ἀναγιγνώσκει τε αὐτὸν καὶ ἤρετο. Hellen. ii. 1. 15. προσβαλὼν πόλει—τῇ ὑστεραίᾳ προσβολῇ κατὰ κράτος αἱρεῖ καὶ ἐξηνδραπόδισε. Eurip. Iph. T. 16. Εἰς ὕμπυ' ἦλθε καὶ λέγει Κάλχας τάδε. Soph. Electr. 897. Ἰδοῦσα δ' ἴσχον θαῦμα καὶ περισκοπῶ. Trach. 767. Ἰδρὼς ἀνῆκε χροτὶ καὶ προσπίσσεται. Sic recte Erfurdt. [Wakefield.] Heind.

βαβαί κ. τ. λ.] Eutathius hæc βῆσις, usque ad τοῦ βίου ἀναλλάττεσθαι, in Eclog. Eth. Stob. c. 110. p. 607. Gesn. Fiscu.

ὅτε γε] Particulas ὅτι et ὅτε a librariis saepissime permutatas inter se esse constat: ut apud Xen. Cyrop. i. 4. 11. ubi pro ὅτε τὰ ἐν τῷ π. Cod. Brem. exhibet ὅτι τὰ ἐν τῷ π. et iv. 1. 11. ubi pro ὅτι ἔφης, Leunclavius, et post eum Steph. recte reposuerunt, Brodaei admonitu, ὅτε ἔφη, quae est scriptura Cod. Phil. Bodl. Guelf. Altorf. et alibi. Fiscu.

ὅτε γε μηδ' ὑμᾶς] Vulgo erat ὅτι pro ὅτε· hoc jam Forster in Stobaeo Ms. Oxon. a se repertum probaverat: et nos secuti sumus, confirmatum a Vindob. omnibus, et versione Sicula sic reddente *quandoquidem.* Witt.

ὅτε γε μηδ' ὑμᾶς] Vitiose vulgo ὅτι γε. Alterum ex Aug. Tub. et Stob. restituit jam post Forsterum Fischer. ὅτε h. l. est *quandoquidem.* Heind.

καὶ[k] ὡς ἔοικε, τῶν κύκνων δοκῶ φαυλότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικήν, οἳ ἐπειδὰν αἴσθωνται ὅτι δεῖ αὐτοὺς ἀποθανεῖν,[l]
1. 85. ᾄδοντες καὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ τότε δὴ πλεῖστα καὶ μάλιστα[m] ᾄδουσι, γεγηθότες ὅτι μέλλουσι παρὰ τὸν θεὸν ἀπιέναι, οὗ πέρ εἰσι θεράποντες. οἱ δὲ ἄνθρωποι διὰ τὸ αὐτῶν δέος τοῦ θανάτου καὶ τῶν κύκνων καταψεύδονται, καὶ φασιν αὐτοὺς θρηνοῦντας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξᾴδειν,

—[k] καὶ om L.—[l] ἀποθανεῖν αὐτοὺς L.—[m] μέγιστα L.—[n] λυπῆται λύπην s.—[o] ἡ

μὴ διάκειμαι] Conf. not. ad §. 58. Heind.

τῶν κύκνων—ᾄδοντες] Habet et hoc Aristoteles H. A. viii. 11. p. m. 571. Ovidius eleganter (Her. id. vii. 1.) 'Sic ubi fata vocant, udis abjectus in herbis Ad vada Mæandri concinit albus olor.' Notum quoque Martial. Epigr. (xiii. 77.) Plutarchus (an seni ger. sit resp. p. 793.) τὸ πράττειν καὶ λέγειν μᾶλλον ἀνθρώποις, ἢ κύκνοις τὸ ᾄδειν ἄχρι τελευτῆς, κατὰ φύσιν ἐστίν. Gesn. t.

De cantu cygnorum, qui jam multis veterum fabulosus, v. Lucian. de Electro c. 5. Ælian. H. A. ii. 32. xi. 1. xiv. 13. Pausan. i. 30. p. 76. Eutecnius Paraphr. Ixeut. Oppian. p. 78. s. Eustathius ad Il. B. p. 251. Rom. aliique, qui a Jac. Thomasio laudati sunt in libello singulari de cantu cygnorum. Fisch.

οἵπερ εἰσὶ θεράποντες] Vid. Petav. ad Themist. Or. vi. p. 578. Spanheim. ad Callim. h. in Apoll. 5. Davis. ad Cic. Tusc. Disp. i. 30. Ruhnk. Epist. Crit. ii. p. 160. De Cygnorum cantu eximia est poetarum eruditissimi, I. H. Vossii disputatio, Mythol. Er. t. ii. p. 98. Heind.

ἐξᾴδειν] Recte verti, *vehementius canere*. optimus enim scriptorum interpres est Plato, quod enim ἐξᾴδειν dixerat, mox exponit, ᾄδειν διαφερόντως. Eudocius hunc locum interpretans, vertit *decantare*, vel *percantare*, id est, interta voce cantare. ἐξ enim augeat significationem in hoc verbo, sicuti in verbis ἐκδιδάσκειν, ἐξευρεῖν, ἐκσώζειν, ἐκπίνειν: quorum extant exempla apud hunc nostrum auctorem: ut particula *de*, in verbis *de-cano*, *de-sævio*, *de-mano*, etc. Quod etiam annotavit Stephanus in Thesauro suo, hunc ipsum locum citans. Serran.

ἐξᾴδειν] Comparationis elegantiam haud pauci vel imitando vel memorando frequentarunt: v. c. Plutarch. Sap. Conviv. p. 161. C. Dio Chrys. Or. xii. p. 191. C. ἀλλ' οὐδὲ τὸν κύκνον ἀπαίδευτον διὰ τὴν μουσικὴν, οὐδὲ ὅταν ὑμνῇ τὴν ὑστάτην ᾠδὴν, ὅτε ἐγήρακε, ἡδύν τε, καὶ λήθης τῶν ἐν τῷ βίῳ χαλεπῶν, εὐφημῶν ἅμα καὶ προτέμπων ἀλύπως αὐτὸν πρὸς ἄλυπον τὸν θάνατον. Themist. Or. xviii. p. 223. D. ὥστε οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, εἰ οὕτως ἔχων μὴ ὑστάτην ταύτην ᾄσαιμι τὴν ᾠδὴν, ὥσπερ οἱ κύκνοι ᾄδουσι πρὸ τοῦ θανάτου εἰς τὸν θεὸν οὗ εἰσι πρόπολοι καὶ ὑποφῆται. Ælianus N. A. v. 34. totum fere caput hinc depromsit, dis. ne hunc locum signaret.—ὁ κύκνος μελῳδεῖ τινα ἐπικήδειον αὐτῷ μοῦσαν, ἐφύλια διδοὺς τῆς ἀπουδημίας ἢ θεῶν ὕμνους, ἢ ἅπερ οἰκεῖόν τινα. μαρτυρεῖ δὲ αὐτῷ καὶ ὁ Σωκράτης, ὅτι ᾄδει οὐ λυπούμενος, ἀλλ' εὐθυμούμενος μᾶλλον. Procl. Comment. Hesiod. v. 566. p. 128. Πλάτων δὲ οὐδὲ (f. οὐδὲν) ζῴων λυπούμενον ᾄδειν φησὶν οὐδὲ αὐτὴν τὴν χελιδόνα καὶ τὴν ἀηδόνα καὶ τὸν ἔποπα· fabulam narrationem dicit eos esse pœnas. Idem Comment. in Plat. Alcib. i. p. 3. Αὕτη τοίνυν ἔστω καὶ φιλοσοφίας ἀρχὴ καὶ τῆς Πλάτωνος διδασκαλίας, ἡ αὐτῶν γνῶσις· προσήκει γὰρ οἶμαι τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ὀπαδὸν τὴν ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἀρχεσθαι τῆς τῶν ἀτελῶν τελειώσεως, ἐφ' οὗ [ἂν] καὶ αὐτὸς ὁ θεὸς παρακελεύεται· ἐπεὶ καὶ ὁ Σωκράτης ὡς τῶν κύκνων ὁμιθυλος εἶναι λέγεται, καὶ οὐκ ἦττον αὐτοῦ περὶ τῶν θεῶν τὴν μαντικὴν λαβὼν, ἐντεῦθεν ἄρξασθαι λέγεται τῆς ἐπὶ φιλοσοφίαν ὁρμῆς, τῷ πυθικῷ γράμματι περιτυχὼν καὶ οἷον αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ταύτην εἶναι τὴν παρακέλευσιν ἡγησάμενος. Olympiodorus ad purgatorium virum (dixit quod Socrates ἐγχειρεῖν ἐπὶ τὰ πολιτικὰ ἐπιθυμῶν) appellat Conf. ad §. 80. Ὅτι Σωκράτους ἐν κατὰ τὴν καλλιστικὴν ζωὴν, εἰκότως ὑμόδουλος εἶναι λέγει τοῖς κύκνοις· ἦδη δὲ καὶ ὡς μουσικὸς καὶ ὡς ἰατρὸς τῶν ψυχῶν. Duo quidem Socratis genera, *medicum* et *musicum*, salutis præfectur: sed et

καὶ οὐ λογίζονται ὅτι οὐδὲν ὄρνεον ᾄδει ὅταν πεινῇ ἢ ῥιγοῖ ἢ τινὰ ἄλλην λύπην λυπῆται, οὐδὲ αὐτὴ ἥ τε ἀηδὼν καὶ ἡ χελιδὼν καὶ ἡ ἔποψ, ἃ δή φασι διὰ λύπην θρηνοῦντα ᾄδειν· ἀλλ' οὔτε ταῦτά μοι φαίνεται λυπούμενα ᾄδειν οὔτε οἱ κύκνοι, ἀλλ' ἅτε, οἶμαι, τοῦ Ἀπόλλωνος ὄντες μαντικοί τ' εἰσὶ καὶ προειδότες τὰ ἐν Ἅιδου ἀγαθὰ ᾄδουσί τε καὶ τέρπονται ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαφερόντως ἢ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ. [§. 78.] Ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἡγοῦ-

post καὶ add G.—[p] δ om Φσ.—[q] Δ ΧΓΞΤΦCGHIL et corr Λ : δν [a]γ.—[r] μοι ταῦτα Γ.—[s] τε om ΔΤ et pr ΞΠ.—[t] ἔμπροσθεν ΧΓΔΛΞΠΤΦCIL : πρόσθεν [a]γ.—[u] καὶ om

Ἔρως συγχωρεῖν in Phædro p. 346. D. ex nominat. Cæterum et Cicero Lucæ Phædrum locum reddidit Tusc. i. 30. 'Itaque commemorat (Socrates), ut cygni, qui non sine causa Apollini sacrati sint, (hrg. sint) sed quod ab eo divinationem habere videantur, qua providentes quid in morte boni sit, cum cantu et voluptate moriantur; sic omnibus bonis est [illegible] faciundum.' Ubi observandum *doctos* eosdem dici quos *philosophos*. Wyttenb.

ᾄδουσι] Respexit huc Plutarch. Symp. p. 161. C. Ἔλεγεν Ἀρίων ὅτι ξένους ἐν βαρβάροις καὶ ἀπορῶν ὁρῶ τινι χρήσαιτο δικαιοσύνῃ τὸ μὲν σῶμα κοσμῆσαι καὶ λαβεῖν ἐσθῆτα παρ' αὐτῶν τὸν ἀναγόμενον ἵνα ζῶν κοσμῶν ἐξίῃ δὲ καὶ τὸν βίον τελευτῶν, καὶ μὴ γενέσθαι κατὰ τοῦτο τῶν κύκνων ἀγενεστέρους. Vocabulum ἐξᾴδειν, quod Steph. hic explicat *extremum canere*, q. d. *cantandi arte defungi*, nescio an justum significet *cantandi vocem emittere*. Lucian. Lex. 472. Πρώτον μὲν οὖν μοι τὴν ᾠδὴν ἐξᾶσαι φίλον, ὡς ἐστὶ ἔμμετρος, συντεταμένη. Heind.

οὐδὲν ἅτερον ᾄδει] Eustathius ad Il. Π. p. 100, 8. Pors. ἐστὶ καὶ κατὰ Πλάτωνα οὐδὲν ἅτερον λυπούμενον ᾄδειν· ἐφ' ὧν τρόπον τινὰ ἐφαπτόμενος καὶ Ὅμηρος. K. p. 1064. Fischer.

ἡ ἄηδων] Athenæus hanc ἀηδῶ, ostendit in Aristotele ad Plin. Comp. et Theocr. Bucolicorum p. 155. Conf. quæ ad Gramm. Gr. p. 241. Heusd.

αἵ τε ἀηδόνες καὶ ἡ ἔποψ] Ita Tub. cæteris verbis καὶ χελιδὼν quæ tamen alia manus in marg. adscripsit. Steph. Thesaur. αἵ τε ἀηδόνες καὶ ἔποψ. Fischer.

ἀηδὼν καὶ χελιδὼν] Nescio e fabula, Tereo, Philomelæ corpus, in aquilam, ut ferunt Poetarum et Interpretum plerique, hanc vertam Philomelam in hirundinem esse conversam, quamquam in narratione variant veteres. V. Meurs. de Regn. Att. ii. 4. 5. Heind.

ἃ δὴ φ.] Sic jam Fischer. secundum Forsterum ex Bas. 2. et Stobæo Ms. Oxon. sic reponentem: accedit Tub. Vind. A B, Venet. A B, et Versio Sicula. Vulgo est ὃν δὴ φ. Wyttenb.

μαντικοί] Oppian. Cynez. ii. 547. s. Οὐκ ἄρα τοι μούνοισιν ἐν ὀρνίθεσσιν ἔασι Κύκνοι μαντιπόλοι γόον ὕστατον ἀείδοντες. Æschyl. Agam. 1453. ἡ δέ τοι, κύκνου δίκην, Τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον. Unde oratio et vox, quam quis morti propinquus emittit, dicitur κύκνειον ἆσμα· v. Apostol. Paræm. xi. 64. et ibi Pantinus: Diogenian. v. 37. Append. Vatic. ii. 21. et *cycnea* apud Cic. Orat. iii. 2. Extat de avitus Apollinis, cygno et corvo, peculiaris dissertatio Corneri, edita Lipsiæ a. 1725. Fischer.

ἅδουσί τε καὶ] Omisit τε cum Tub. Stob.—Mox idem ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρ. Ælian. V. H. v. 14. Πεπίστευται, ὅτι ᾄδει (ὁ κύκνος) καὶ λέγουσίγε, αὐτὸν μάλιστα ἀείδειν τὸν χρόνον εὐφωνότατον τε καὶ ᾠδικώτατον, ὅταν ᾖ περὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ βίου. Heind.

διαφερόντως ἢ] *Magis quam*, ut de rep. viii. p. 558. B. τελεσθεὶς αὐτοῖς διαφερόντως ἢ πρότερον, καὶ ζῷν κατ' ἀκολουθεῖ. Alias genitivo verbum jungitur, vehat de legg. iii. p. 685. D. ἢ τοῦ στρατοπέδου — κατασκευὴ — καλῶς εἶναι ἀνευρημένη καὶ κατασκευασμένη καὶ διαφερόντως τῆς ἐπὶ Τροίαν ἀφικομένης. Petitur itaque verbum διαφέρειν, quod vulgo genitivum adjecisse, interdum et partem aliam ἢ omittere habet. Xenoph. Hellen. iii. 4. 14. ἐνόμισαν οὐδὲν διαλύσειν τὸν πόλεμον ἢ αἱ γενόμεναι δύο μάχαι πᾶσαι. Anab. iii. 4. 35. καὶ διέφερον ἐν τῇ χώρᾳ ἁρμαμάξαις ἐλαύνοντες ἢ πορευόμενοι ἐπὶ τοὺς πολεμίους μάχεσθαι. Heind.

μαι[v] ὁμόδουλός τε[w] εἶναι τῶν κύκνων καὶ ἱερὸς τοῦ αὐτοῦ θεοῦ, καὶ οὐ χεῖρον[x] ἐκείνων τὴν μαντικὴν ἔχειν παρὰ τοῦ δεσπότου, οὐδὲ δυσθυμότερον αὐτῶν τοῦ βίου ἀπαλλάττεσ-
11. iii. 61. θαι. ἀλλὰ τούτου[y] γε ἕνεκα λέγειν τε[z] χρὴ καὶ ἐρωτᾶν ὅ τι ἂν[a] βούλησθε,[b] ἕως ἂν[c] οἱ[d] Ἀθηναίων ἐῶσιν ἄνδρες ἔνδε-
§. 36. W. κα. Καλῶς, ἔφη, λέγεις, ὁ Σιμμίας· καὶ ἐγώ τέ[e] σοι ἐρῶ ὃ ἀπορῶ, καὶ αὖ ὅδε, ἢ οὐκ ἀποδέχεται τὰ εἰρημένα. ἐμοὶ[f] γὰρ[g] δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, περὶ τῶν τοιούτων ἴσως ὥς περ καὶ σοί, τὸ μὲν σαφὲς εἰδέναι ἐν τῷ νῦν[h] βίῳ ἢ ἀδύνατον εἶναι ἢ παγχάλεπόν[i] τι, τὸ μέντοι αὖ τὰ λεγόμενα[j] περὶ αὐτῶν μὴ οὐχὶ[k] παντὶ τρόπῳ ἐλέγχειν καὶ μὴ[l] προαφίστασθαι πρὶν ἂν πανταχῇ[m] σκοπῶν ἀπείπῃ τις, πάνυ[n]

L.—[v] του οἶμαι ΠΦG et pr Δ.—[w] τε ΓΛΞCGHILs, om E: γε [x]s.—[x] χείρων Δ.—[y] τούτων G.—[z] τι G.—[a] καὶ G.—[b] βούλησθε ΧΓΛΞΠΦGLs et corr Υ: βούλοισθε [x]s.—[c] ἂν add ΓΔΦEGHIs.—[d] οἱ add cod. Aug.—[e] ἐγώ τε Λ, ἐγωγέ ΧΞΠΥΗ.—[f] ἔμοιγε Δ.—[g] γε Π, delet G.—[h] νῦν om G.—[i] χαλεπόν ΔG.—[j] τὸ μέντοι τὰ λεγόμενα ΓCEGHIL et corr Δ, τὸ μέντι τὰ λεγόμενα Λ, τὸ δέ τοι αὖ τὰ λεγόμενα Φs, τὸ δὲ τοιαῦτα λεγόμενα (et δὲ quidem corr) Π.—[k] οὐ ΔGs.—[l] μὴ om s.—[m] παντα-

§. 78. *αὐτὸς ἡγοῦμαι*] Tub. *αὐτός που οἶμαι*. Deinde post *ὁμόδουλος* pro *γε* ex Aug. et Bas. 2. *τε* jam dederat Fisch. *ὁμόδουλον* Atticum esse volunt Grammatici pro *σύνδουλον*. Vid. Mœr. Thom. Mag. et Pollux iii. 81. Heind.

ὁμόδουλος] Respexit ad hunc locum Plutarchus de Sollertia Animal. p. 975. B. t. ii. *ἰδίᾳ δέ φησιν ὁ Σωκράτης ὁμόδουλον ἑαυτὸν ποιεῖσθαι τῶν κύκνων*· itemque Porphyrius de Abst. Animal. iii. 16. p. 119. *Οὐδὲ Σωκράτης—οὐδὲ παίζων ὁμοδούλους αὐτοῦ ἔλεγε τοὺς κύκνους*. Fisch.

ὁμόδουλός τε] Sic Vind. C, Ven. A, et Forster ex Bas. 2. et Stobæo. Wytt.

οὐ χεῖρον ἐκείνων μαντικὴν ἔχειν] Antiquitas putabat, inesse morientibus præsagia, eaque habebat rata, ut in Hectore Homerico. (Il. X. 358.) prædicente interitum Achilli, apparet. Gottl.

ὅ,τι ἂν βούλησθε] Sic pro *βούλοισθε* Aug. et Tub.—*ἕως ἂν οἱ Ἀθην. ἐῶσ. ἔνδ.* Hæc quum vulgo sic legerentur *ἕως Ἀθηναίων ἐῶσιν ἄνδρες ἔνδεκα*, in quibus male deest art. *οἱ* et præter morem additus istud *ἄνδρες*, ea persanata dedit ex Aug. Fischer. pro *ἐμοὶ γὰρ* Tub. *ἔμοιγε*. Heind.

ἀδύνατον] Olymp. *Ἀδύνατον μὲν τοῖς πολλοῖς, παγχάλεπον δὲ τοῖς ὀλιγίστοις*. Forst.

τὸ μέντοι αὖ τὰ λεγ.] Edd. vett. *αὐτὰ λεγόμ.* quod Cornarii monitu in *αὖ τὰ* recte mutavit Steph. *αὖ*. l. est *ex altera parte*. A Cod. Aug. vocula hæc abest. Heind.

προαφίστασθαι] Illud ipsum verbum verti *resilire*, eadem figura qua Cic. dicit, 'resilire ab instituto:' et apud jurisconsultos, 'resilire' dicitur is, qui pactis conventis minime stat. Mammam etiam dicuntur 'resilire,' dum sterilescunt. Serran.

καὶ προαφίστασθαι] Secuti sumus Stephanum et Forsterum; quamvis cæteri fere omnes Ald. Bas. utraque, Ficin. Aristipp. item nostri omnes Vind. et Veneti, item Versio Sicula *καὶ μὴ προαφίπτασθαι*: quam lectionem Fischer tuetur, quasi explanationem illius modo dicti *παντὶ τρόπῳ ἐλέγχειν* quæ ratio probanda esset, si constaret Platonem sic scripsisse: nunc et scriptura et interpretatio repudianda videtur. Cæterum in grammatica arte Græca, locus de particularum negantium syntaxi, unus est ex iis locis, qui nondum ad certam rationem descripti sunt. Wytt.

καὶ μὴ προαφίστασθαι] In his librorum fere omnium, Aug. Tub. Par. Edd.

μαλθακοῦ εἶναι ἀνδρός·[o] δεῖν γὰρ περὶ αὐτὰ ἢν γή τι τούτων διατράξασθαι, ἢ[p] μαθεῖν ὅπῃ[q] ἔχει ἢ εὑρεῖν, ἢ εἰ[r] ταῦτα ἀδύνατον, τὸν γοῦν βέλτιστον τῶν ἀνθρωπίνων[s] λόγων[t] λαβόντα καὶ δυσεξελεγκτότατον,[u] ἐπὶ τούτου[v] ὀχούμενον, ὡς περ ἐπὶ σχεδίας[w] κινδυνεύοντα, διαπλεῦσαι τὸν βίον, εἰ μή τις[x] δύναιτο[y] ἀσφαλέστερον καὶ ἀκινδυνότερον ἐπὶ βεβαιοτέρου ὀχήματος ἢ[z] λόγου θείου τινὸς[a] διαπορευθῆναι.

χοῦ E.—[n] πάνυ μοι δοκεῖ μαλθακοῦ Φ.—[o] ἀνδρὸς εἶναι Φ.—[p] καὶ L.—[q] ὅτοι C.—[r] εἰ om I.—[s] ἀνθρώπων A.—[t] λόγον Φε.—[u] δυσελεγκτότατον ΔΦI. δυσελεκτότατον a.—[v] τούτου C.—[w] σχεδὶ I.—[x] τε I.—[y] δύναται τὸ Δ.—[z] ἢ ὄντως ΕΓ.—[a] τινὸς

Ald. et Bass. suffragio munitum μὴ auctore Cornario ejecit Stephanus, recte postmodum restituit Fischer. Explicantur his καὶ μὴ προαφ. πρὶν etc. praecedd. παντὶ τρόπῳ ἀλύγκων, quibus suo quoque addi poterant. παντὶ τρόπῳ ἀλύγκων μὴ προαφισταμένους πρὶν ἂν π. Heind.

ἢ μαθεῖν ὅπῃ ἔχει, ἢ εὑρεῖν] *Aut ab aliis discere, aut ipsum per se quaerendo invenire.* Nam μανθάνειν dicuntur quidem eximie etiam quae per nos ipsi cognoscimus, tamen propria notione refertur ad διδάσκειν, *docere*: et hae tres censentur ad cognitionem vim, *discere, invenire, divinitus accipere*: ut in illa Sophoclis sententia apud Plutarch. de Fortuna p. 98. A. Τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ ζητῶ· Τὰ δ' ἐκτὰ παρὰ θεῶν ἠτησάμην. Wytt.

εἰ ταῦτα] Tub. ἢ ταῦτα Aug. ἢ εἰ ταῦτα ἀδύνατα. Parmenid. ς. 64. ταῦτα δὲ ἀδύνατον ἐφάνη, ubi vid. not. Heind.

τὸν γοῦν βέλτιστον] Tub. τὸν γοῦν ταῦτα βέλτιστον, repugnante sententia. Mox Tub. δυσελεγκτότατον. Ficin.

ἐπὶ τούτου ὀχούμενον, ὥσπερ ἐπὶ σχεδίας] Imitatur Cicero Tusc. i. 30. 'Itaque dubitans, circumspectans, haesitans, multis adversa reverens, tamquam ratis in mari immenso, nostra vehitur oratio.' Ita hoc et alia notavit Davis. Metaphora ducta ex proverbio ἐν' ἐλπίδοι ὀχεῖσθαι, quo usus est Plato Leg. iii. p. 694. C. ἐπὶ δὲ τῇς ἐλπίδοι ὀχούμενοι ταύτης εὔρυτον καταφυγὴν αὐτοὶ εἰς αὐτοὺς μόνους εἶναι καὶ τοὺς θεοὺς dicitur de Athenaeensibus a Xerxe bello petitis: quod tenetur Aristides Or. Plat. iv. p. 282. Plutarchus Adv. Epicur. p. 1093. E. quem locum tractat, plura dictionis exempla apponens, Valckenar. Diatrib. Fragm. Eurip. p. 240. Plutarch. de Exilio p. 606. D. οἱ δὲι τοῦ μέλλοντος ἐκκρεμάμενοι καὶ γλιχόμενοι τῶν ἀπόντων, ὡς ἐπὶ σχεδίας διαφερόντας τῆς ἐλπίδος. Conferatur Schott. ad Proverb. Suid. Tale est Aristophanis fragm. Gerytadis apud Athen. xii. p. 551. C. Attigimus et nos Biblioth. Crit. Part. vi. p. 102. Wytt.

διαπλεῦσαι τὸν βίον] Dictionem attigerunt Wess. ad Herodot. v. 6. p. 422. et Toup. ad Suid. i. p. 20. Wytt.

ἢ λόγου θείου τινὸς διαπορευθῆναι] *Divinum argumentum, divina demonstratio*, simpliciter opponitur modo dictis *humanis rationibus*: nec quid arcani sub his verbis quaerendum; quod voluerunt quidam, referentes id nomen ad *scriptam orationem divinam*, nec satis attendentes Graecum λόγον et *rationem* et *orationem* significare. Θεῖος λόγος jam ante Platonem dictus Heraclito, apud Sextum Emp. Adv. Math. vii. 126. 9. explicite nobis ad Plutarchi Quaest. Plat. i. p. 999. D. in Biblioth. Crit. P. ix. p. 20. Indeque celebratur Stoicis v. c. Chrysippo apud Cic. Nat. Deor. i. 15. et Diog. L. vii. 134. In Orphico nobili Fragmento apud Clementem Alex. Protrept. p. 48. C. et Euseb. Praep. Evang. xiii. p. 685. Εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας, ταύτῃ προσέδρευε, 'Ιθύνων πραδίῃ νοερὸν κύτος, εὖ δ' ἐνίβαινε 'Ατραπιτοῦ κ. τ. λ. et, quem laudavit Forster ad h.l. Platoni in Epinomide p. 702. G. Deus creator cognominatur λόγος ὁ πάντων θειότατος. Phaedonis locum imitans Plutarchus similiter dixit θεῖον δόγμα, adv. Epicur. p. 1103. E. καίτοι νεῶν μὲν ἐκπεσόντων ἐνιβάντι διαλυθείσης, ἐλπίδοι ὀχεῖται τινοι ὡς γῆ προσέξων τὸ σῶμα καὶ διαπηδήσεσθαι τῆς δὲ τούτων φιλοσοφίας ἐκβάσεις "Οθεν φαίνεσθ' ἄλλη τινὶ οἰκείᾳ θαρρεῖν" τῇ ψυχῇ. ἀλλ' οὐθὲν ἐφάπτεται καὶ διίσταται, καὶ

[§. 79.] Καὶ δὴ καὶ νῦν ἔγωγε οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι ἐρέσθαι, ἐπειδὴ καὶ σὺ ταῦτα λέγεις, οὐδὲ ἐμαυτὸν αἰτιάσομαι ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ ὅτι νῦν οὐκ εἶπον ἃ ἐμοὶ[b] δοκεῖ.[c] ἐμοὶ γάρ, ὦ Σώκρατες, ἐπειδὴ καὶ πρὸς ἐμαυτὸν καὶ πρὸς τόνδε σκοπῶ
11. iii. 62. τὰ εἰρημένα, οὐ πάνυ φαίνεται ἱκανῶς εἰρῆσθαι. Καὶ ὁ
§. 37. W. Σωκράτης, Ἴσως γάρ, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, ἀλληθῆ σοι φαίνεται· ἀλλὰ λέγε ὅπῃ δὴ[d] οὐχ ἱκανῶς. Ταύτῃ ἔμοιγε, ἦ δ' ὅς, ἦ δὴ καὶ περὶ ἁρμονίας ἄν τις καὶ λύρας τε[e] καὶ χορδῶν τὸν αὐτὸν τοῦτον λόγον[f] εἴποι, ὡς ἡ μὲν ἁρμονία ἀόρατόν τι[g] καὶ ἀσώματον καὶ πάγκαλόν [τι] καὶ θεῖόν ἐστιν ἐν τῇ
1. 86. ἡρμοσμένῃ λύρᾳ, αὐτὴ δ' ἡ λύρα[h] καὶ αἱ χορδαὶ σώματά[i] τε καὶ σωματοειδῆ καὶ ξύνθετα[j] καὶ[k] γεώδη ἐστὶ καὶ[l] τοῦ θνητοῦ ξυγγενῆ.[m] ἐπειδὰν οὖν ἢ[n] κατάξῃ[o] τις τὴν λύραν ἢ

θείου a.—[b] ἐμοὶ ΧΞΠΥ: μοι ς.—[c] δόκει ΔΦGs et mg Χ.—[d] ᾗ δὴ Forsterus: om L: ᾗδη °ς.—[e] τε om G.—[f] λόγον τοῦτον ΔGa.—[g] τι om ΓΛCEHIL.—[h] δὴ ἁρα Δ.—[i] σώματά ΧΔΞΠΥΦGa: σῶμά °ς.—[j] ξ. ΞΠΥG.—[k] καὶ ΧΔΠΦ, γε καὶ L: τε καὶ °ς.—[l] ἐστὶ καὶ ΧΓΔΛΞΠΥCΗΙ, εἶσι καὶ L, εἰσὶ καὶ ΦGs: καὶ ἔστι °ς.—[m] θνητοῦ καὶ ξυγγενῆ Δ.—[n] ἢ om Φ.—[o] κατάξη pr Δ, κατεάξῃ corr Δ.—[p] διατέμῃ ἢ καὶ

προαπόλωλε τοῦ σώματος· ὥστε ὑπερχαίρειν τὸ πάνσοφον τοῦτο δόγμα καὶ θεῖον παραλαβοῦσαν, ὅτι τοῦ κακῶς πράττειν πέρας ἐστὶν αὐτῇ τὸ ἀπολέσθαι καὶ φθαρῆναι καὶ μηδὲν εἶναι. Cujus loci initium si est ex Tragico sumtum, quod suspicatur Valckenarius Diatrib. p. 210. legendum tamen ἐπ' ἐλπίδος, ut dissoluto versu dictum suo situ accommodaverit Plutarchus, aut in poeta versu fuerit, Βάκχης λυθείσης ἐλπίδ' ἐποχεῖται τινι. Wyttenbach.

ἢ λόγου θείου τινος] *Firmius* hoc *rehiculum* quum post illa τὸν γοῦν βέλτιστον τῶν ἀνθρωπίνων λόγ. nil il esse possit nisi λόγος θεῖός τις, in vitio certe est istud ἢ, nusquam apud Platonem, similesve scriptores explicandi vi positum. Atque totum hoc ἢ λόγου θείου τινὸς fuit quum suspectum nobis de fraude videretur istiusmodi, qualis tanquam Orphei confinxit illa apud Clem. Alex. Admon. ad Gent. p. 48. Εἰς δὲ λόγον κ. τ. λ. Eam tamen suspicionem ipsum hoc τινὸς elevat, non sane a glossatore profectum, neque haec explicatio, si expunxeris hoc ἢ, a Platonici stili perspicuitate abhorret. θεῖον λόγον autem h. l. a Simmia dici opinor θείᾳ μοίρᾳ προσγενόμενον, cujus ille Socratem suum compotem arbitrabatur, non, ut visum Forstero, e mysterio-

rum doctrina ductum. Heind.

διαπορευθῆναι] Sic cum Edd. Codd. Aug. Tub. pro quo sine idonea causa Fischer. e margine Bas. 2. a Meibomio adscriptum διαπορθμευθῆναι invexit, advocato διαπορθμεύειν in Platon. Sympos. §. 23. Heind.

§. 79. ἐπειδὴ καὶ σὺ ταῦτα λέγεις] Bene ad sensum Ficinus: *praesertim quum ad hoc ipse nos adhortaris.* — Ἐμοὶ μὲν γὰρ etc. Particula μὲν accessit ex Aug.—πρὸς τόνδε σκοπῶ. Nam supra Κέβης δὲ καὶ Σιμμίας σμικρὸν πρὸς ἀλλήλω διαλέγεσθαι dicti. Heind.

ᾗ δὴ καὶ περὶ ἁρμον.] Edd. et Codd. ᾗδη. Illud ex certa Forsteri correctione Fischerus quoque recepit. ἀόρατόν τι καὶ ἀσ. Omittit τι Aug. Heind.

πάγκαλον] Pollux vi. 162. τὰ μέντοι ἐκ τοῦ παν σύνθετα—καὶ ὡς Πλάτων, παγκάλη, πάγκαλον. Fischer.

σώματά τε] Sic Forster. ex Bas. utraque et Ficino. Accedunt Vind. A B D E F. Tub. [Par.] Vulgo σῶμά τε. Versio Sicula, *corporee et corporea*. Wyttenbach.

σώματά τε—ἐστὶ καὶ τοῦ] Ita cum Forstero Fisch. ex Aug. Tub. et Bas. 2. Ex Ald. et Bas. 1. Steph. ediderat καὶ ἔστι. Heind.

κατάξῃ] Par. κατεάξῃ. Ut Gorg. §.

διατίμη[p] ἢ καὶ διαρρήξῃ τὰς χορδάς, εἴ τις δισχυρίζοιτο τῷ αὐτῷ[q] λόγῳ ὡς περ[r] σύ,[s] ὡς ἀνάγκη ἔτι εἶναι[t] τὴν ἁρμονίαν ἐκείνην καὶ μὴ ἀπολωλέναι· οὐδεμία γὰρ[u] μηχανὴ [ἂν] εἴη τὴν μὲν λύραν ἔτι[v] εἶναι διερρωγυιῶν τῶν χορδῶν καὶ τὰς χορδὰς θνητοειδεῖς οὔσας, τὴν δὲ ἁρμονίαν ἀπολωλέναι τὴν τοῦ θείου τε καὶ ἀθανάτου ὁμοφυᾶ[w] τε καὶ ξυγγενῆ,[x] προτέραν τοῦ θνητοῦ ἀπολομένην·[y] ἀλλὰ φαίη ὡς[z] ἀνάγκη[a] ἔτι που εἶναι αὐτὴν τὴν ἁρμονίαν, καὶ πρότερον[b] τὰ[c] ξύλα καὶ[d] τὰς χορδὰς κατασαπῆσεσθαι[e] πρίν τι ἐκεί-

Π. διατίμῃ ἢ ΓΑΦ°CEGHLs. διατίμη καὶ °τ.—[q] αὐτοῦ Ε.—[r] ὥπερ pr G et corr Γ.—[s] περ καὶ σὺ Γ.—[t] εἶναι ἔτι Ls.—[u] οὐδὲ γὰρ μία τις Γ.—[v] ἔστιν Η, om Ε.—[w] ὁμοφυῆ C, δωκφυῆ Φ: δωκφυῆ °τ.—[x] ξυμφυῆ Φ. ξυμφυῆ s.—[y] ἀπολλομένην ΦΗ, ἀπολωλεκέναι Τ —[z] ὡς add ΔC et rc Π.—[a] ἀνάγκην Π: om L.—[b] πρότερα Π. —[c] καὶ τὰ Ξ. —[d] τε καὶ ΔΞΥΦGs et supra versum Λ.—[e] κατασήπεσθαι L, καὶ κατασαπήσεσθαι

56. κατεαγῆναι. Lysias Apol. contr. Sim. p. 159. ed. Reisk. κατεδέαντες. Ibid. p. 166. κατεαγείη, ubi vid. Lagl. Et uno tantum codice recepere dubitavi. Heind.

ἢ διαῤῥήξῃ] Vulgo καὶ διαῤ. quasi non satis sit ἐκκοπτῶσι, τὸ διαῤῥηγνύναι aut τὰ διατέσσαρα. In Aug. et Par. repertum ἢ συμβαίνοι ut iam Flinius: vel fides incideret aut disrumperet. Heind.

εἴ τις διϊσχυρίζοιτο] Haec usque ad verba τῶν τε ἄλλων παθῶν protasin continent, cui per parenthesin quasi quaedam subiungitur deinde haec καὶ γὰρ οὖν, ἃ Σώκρ.—ἢ κατασαπῆ: tum demum apodosin inducitur ἡ, καρ. verbis ὅρα οὖν πρὸς τοῦτον τὸν λόγ. in quibus οὖν, ut solet, interruptum sermonem continuat. Sic optime, ut in sermone familiari, cohaeret oratio. Heind.

ὥσπερ σύ] Hic mire suo audacior Fischer de Forsteri coniectura rescripsit ὥσπερ ὅτε, quam in ὥσπερ libri scripti codicesque cognati, simul neque Lysiae, ἡ. Ἐν ἀρχαίοις τοῖς γράμμασι δρᾶ· οἷς ὁ αὐτὸς ἄνθρ. ὥσπερ τῷ πατρὶ. Sophocl. Electr. 332. οἷα δοκῶ κεκλῦσθαι ἐμοὶ λύπαι, δτ' ἔσπευσ', ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἄγαν. Lysias pro Aristophan. bon. p. 637. ἡγοῦντο καὶ τὰ ἄκρα ἴσως σφίσιν εἶναι ἴσα ὥσπερ καὶ τὰ ὀπίσω, ubi male Reiskius ὥσπερ ἂν τὰ mallebat, satius esse duxi vulgatum retinere. Heind.

οὐδεμία γὰρ μηχανὴ εἴη] Stephanus οὐ recipere videbatur: οὐδὲ γὰρ μηχανὴν εἶναι, non hercule in oratione γάρ, quam in re notandum compertum si minus enucleate ita omnia, ut Phaedr. p. 98. A. Ἄκουον —Γοργίου πολλάκις, ὡς ἡ τοῦ πείθειν (δύναμις) πολὺ διαφέροι πασῶν τεχνῶν, πάντα γὰρ ὑφ' αὑτῇ δούλα δι' ἑκόντων, ἀλλ' οὐ διὰ βίας ποιοῖτο. Xenoph. Anab. vii. 3. 13. ἔλεγον πολλοὶ κατὰ ταὐτὰ, ὅτι παντὸς ἄξια λέγοι Σεύθης· χειμὼν γὰρ εἴη, καὶ οὔτε οἰκαδε ἀποπλεῖν τῷ βουλομένῳ δυνατὸν εἴη etc. Hellen. iii. 2. 23. Ἀποκρινομένων δὲ τῶν Ἠλείων, ὅτι οὐ ποιήσειαν ταῦτα· ἐκπλήξαι γὰρ ἔχοιεν τὰς πόλεις· φρουρὰν ἔφηναν οἱ ἔφοροι. Lysias Epitaph. p. 83. ed. Reisk. τοιαύτη δόξα παρεστήκει, ὡς, εἰ μὲν πρότερον ἐν' ἄλλην πόλιν ἴωσιν (l. ἴασιν), ἐκείνοις καὶ Ἀθηναίοις πολεμήσουσι· πρεσβύμοις γὰρ τοῖς ἀδικουμένοις ἥξουσι βοηθήσοντες etc. Heind.

ἀλλὰ φαίη, ὡς ἀνάγκη ἔτι] In incerta loci scriptura, quod optimum videbatur, dedimus e Par. Vulgo ἀλλὰ φαίη, Ἀνάγκη ἔτι π. ε. in quibus durissime sermo in directam, quam dicunt, orationem abit. Aug. ἀλλὰ φαίη ἄν τις, ἔτι που εἶναι, quod a Ficino quoque expressum, qui sic hunc locum vertit, *ille vero dixerit, adhuc esse alicubi harmoniam*, nisi tamen ab incepta periodi structura abhorret. Non quin hunc sustinuerit a Platone eiusmodi scriptum fuisse: ἀλλὰ, φαίη ἄν τις, ἀνάγκη ἔτι π. ε. ut hinc delibatae ab initio scriptorum incipiat sermo hortativus evasisse, donec verbis illis infra ὅρα οὖν πρὸς τοῦτον τὸν λόγον in ordinem quasi traheretur. Heind.

κατασαπῆσεσθαι] Ant. Bas. 1. κατασαπήσεται. male. nam praecedit εἶναι. Ficin.

νην παθεῖν,— [§. 80.] καὶ γὰρ οὖν, ὦ Σώκρατες, οἶμαι ἔγωγε καὶ αὐτόν σε τοῦτο[f] ἐντεθυμῆσθαι,[g] ὅτι τοιοῦτόν[h] τι μάλιστα ὑπολαμβάνομεν τὴν ψυχὴν εἶναι, ὡς περ ἐντεται-
11. iii. 63. μένου τοῦ σώματος ἡμῶν καὶ ξυνεχομένου ὑπὸ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ καὶ ξηροῦ καὶ ὑγροῦ καὶ τοιούτων τινῶν, κρᾶσιν εἶναι καὶ ἁρμονίαν αὐτῶν τούτων[i] τὴν ψυχὴν ἡμῶν, ἐπειδὰν

T.—[f] τοῦτο om L.—[g] ἐντεθυμεῖσθαι l.—[h] τοιοῦτό τ.—[i] πάντων l.—[j] μετρίως καὶ

§. 80. καὶ γὰρ οὖν] Caret particula οὖν Tub.—ἐντεθυμῆσθαι. Vitiose Aug. cum Edd. vett. ἐντεθυμεῖσθαι, unde Fischer. conjecit ἐνθυμεῖσθαι. Cratyl. §. 45. οὐ φιλόσοφόν σοι δοκεῖ εἶναι καὶ εὖ ἐντεθυμημένον, ὅτι οὕτω μὲν ἂν κατέχοι αὐτούς. Xenoph. Anab. iii. 1. 43. ἐντεθύμημαι—καὶ τοῦτο, ὅτι, ὁπόσοι μὲν μαστεύουσι ζῆν ἐκ παντὸς τρόπου ἐν τοῖς πολεμικοῖς, οὗτοι κακῶς—ἀποθνήσκουσι. —τοιοῦτόν τι. Sic pro τοιοῦτό τι Aug. et Tub. Heind.

ὥσπερ ἐντεταμένου τοῦ σώματος] Cf. Aristot. de Anim. i. 4. Non certæ philosophorum scholæ propriam, sed vulgo potius communem tum hanc fuisse de animorum natura opinionem, quam deinde propriam sibi fecere Aristotelis auditores, Dicæarchus et Aristoxenus, intelligitur etiam ex eo, quod Simmias h. l. ὑπολαμβάνομεν dicit, non ὑπολαμβάνουσί τινες: clarius infra apparet, ubi idem Simmias hanc sibi natam dicit opinionem ἄνευ ἀποδείξεως μετὰ εἰκότος τινὸς καὶ εὐπρεπείας, ὅθεν καὶ τοῖς πολλοῖς δοκεῖν ἀνθρώποις §. 94. Heind.

κρᾶσιν εἶναι καὶ ἁρμονίαν] De hac sententia similiter Aristoteles, (αἰνιττόμενος μὲν ἴσως καὶ τοὺς ἐν Φαίδωνι λόγους, uti de eo notat Simplicius in Comm.) Καὶ ἄλλη δέ τις δόξα παραδέδοται περὶ ψυχῆς, πιθανὴ μὲν πολλοῖς, καὶ εὐθεμιτὰς ἥττων τῶν λεγομένων· λόγους δὲ ὥσπερ εὐθύνας δεδωκυῖα καὶ ἐν τοῖς ἐν κοινῷ γινομένοις λόγοις· ἁρμονίαν γάρ τινα αὐτὴν τίνες λέγουσι· καὶ γὰρ τὴν ἁρμονίαν κρᾶσιν καὶ σύνθεσίν τινα ἐναντίων εἶναι· καὶ τὸ σῶμα συγκεῖσθαι ἐξ ἐναντίων. De Anim. l. i. 4. Cuinam vero philosophorum Platone antiquiorum hæc potissimum tribuenda sit sententia, minime liquet. Empedoclis enim, quem paulo infra in capite eodem reprehendit Aristoteles, alia, ut et Cudwortho videtur, erat harmonia, quippe quæ ex schola Pythagorica profecta, ἀσάματον καὶ ἀμέριστον οὐσίαν τῇ τῶν στοιχείων μίξει conjungebat. Imo hæc de qua hic agitur notio, Platonis ac Aristotelis ætate, vulgo potius hominum qui de anima disputabant, τοῖς πεμπε, uti loquitur Aristoteles, ἐν κοινῷ γινομένοις λόγοις, communis fuisse videtur, et a male intellecta Pythagoræ sententia (quod existimat Plotinus apud Euseb. Præp. Evang. p. 834.) ortum forsan duxisse, quam ulli philosophorum disciplinæ propria fuisse. Dicæarchus nempe et Aristoxenus Musicus, Aristotelis auditores, (hi enim non multum a se invicem dissensisse videntur) tanquam ipsius propemodum auctores a Cicerone, Plutarcho, aliisque celebrantur. Ipsam autem opinionem ita exprimit Lucretius, iii. 98. ‘Multa quidem sapientum turba putarunt Sensum animi certa non esse in parte locatum; Verum Habitum quendam vitalem corporis esse, Harmoniam Graii quam dicunt; quod faciat nos Vivere cum sensu, nulla cum in parte siet Mens: Ut bona sæpe Valetudo cum dicitur esse Corporis, et non est tamen hæc pars ulla valentis. Sic Animi sensum non certa parte reponunt.’ l. iii. v. 98.—105. Vide item Cicer. Tusc. Disp. i. 10. et Academ. ii. 39. auctoresque ibi a Davisio laudatos. Fohst.

κρᾶσιν εἶναι καὶ ἁρμονίαν—τὴν ψυχὴν] Animam esse *harmoniam* complures quidem statuerant, sed aliam alii, et diversa ratione, ut videbimus postea. Hanc autem hoc loco declaratam rationem tenuerant Parmenides et Zeno Eleates. Illius sententiam colligimus ex Aristot. Metaph. iv. 5. et Theophrasto citato apud Stephanum in Poesi Philos. p. 46. Ὡς γὰρ ἑκάστῳ ἔχει κρᾶσις μελέων πολυπλάγκτων, Τὼς νόος ἀνθρώποισι παρέστηκεν· dictione formata ad Homericum exemplum, Τοίος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγησι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Zenonis dictum effatum est apud Diog. L. ix. 29. γεγενῆσθαι δὲ τὴν τῶν πάντων φύσιν ἐκ θερ-

ταῦτα καλῶς καὶ μετρίως[j] κραθῇ πρὸς ἄλληλα. εἰ οὖν τυγχάνει[k] ἡ ψυχὴ οὖσα ἁρμονία τις, δῆλον ὅτι[l] ὅταν χαλασθῇ[m] τὸ σῶμα ἡμῶν[n] ἀμέτρως ἢ ἐπιταθῇ[o] ὑπὸ νόσων καὶ ἄλλων κακῶν, τὴν μὲν ψυχὴν ἀνάγκη[p] εὐθὺς ὑπάρχειν[q] ἀπολωλέναι, καί περ οὖσαν θειοτάτην, ὥς περ καὶ αἱ[r] ἄλλαι ἁρμονίαι αἱ[s] τ' ἐν τοῖς φθόγγοις καὶ αἱ[t] ἐν τοῖς τῶν δημιουργῶν ἔργοις πᾶσι, τὰ δὲ λείψανα τοῦ σώματος ἑκάστου[u] πολὺν χρόνον παραμένειν, ἕως[v] ἄν ἢ κατακαυθῇ ἢ κατασαπῇ. ὅρα οὖν πρὸς τοῦτον τὸν λόγον τί φήσομεν, ἐάν τις ἀξιοῖ κρᾶσιν οὖσαν τὴν ψυχὴν τῶν[w] ἐν τῷ σώματι ἐν τῷ καλουμένῳ θανάτῳ πρώτην ἀπόλλυσθαι.

§. 81. Διαβλέψας[x] οὖν ὁ Σωκράτης, ὥς περ τὰ πολλὰ εἰώθει, καὶ μειδιάσας Δίκαια μέντοι, ἔφη, λέγει[y] ὁ[z] Σιμ- §. 38. W.

καλῶς ΔΦGis.—[j] τυγχάνει ΧΓΔΞΤCGIL, τυγχάνοι Φ: τυγχάνῃ °τ.—[l] ὅτι om G.—[m] ὑποχαλασθῇ CEHI..—[n] ἡμῶν om ΓCEHIL.—[o] ἐπιταθῇ C, ἐπὶ ὑποταθῇ H, ὑποταθῇ ΧΓΠΥG.—[p] ἀνάγκην corr A: om Φs.—[q] ὑπάρχειν ΧΓΛΞΠΥΦCEHILs.—[r] αἱ om HIL..—[s] αἱ om με G..—[t] αἱ add ΧΔΤ: ἡ τε G.—[u] ἑκάστου G.—[v] ὃς G.—[w] τῶν om Δ.—[x] διαβλέψας ΧΓΛΠCEHIL et γρ Ξ. διαβλεψάμενος °τ.—[y] λέγει post σιμ-

μοῦ καὶ ψυχροῦ, καὶ ξηροῦ καὶ ὑγροῦ, λαμβανόντων αὐτῶν εἰς ἄλληλα τὴν μεταβολὴν γενεσίν τε ἀνθρώπων ἐκ γῆς εἶναι καὶ τὴν ψυχὴν κρᾶμα ὑπάρχειν ἐκ τῶν προειρημένων κατὰ μηδενὸς τούτων ἐπικράτειαν. Haec est κρᾶσις temperamentum, quam eandem Plato h. l. appellat ἁρμονίαν: ut postea in Do earchi opinione fuisse: v. c. apud scriptorem operis Plutarchei de Placitis Philos. iv. 2. Δικαίαρχος τὴν ψυχὴν ἀπεφήνατο) ἁρμονίαν τῶν τεττάρων στοιχείων: Nemesium de Natura Hom. ii. p. 41. Δικαίαρχος δὲ ἁρμονίαν τῶν τεττάρων στοιχείων οὐ γὰρ τὴν ἐκ φθόγγων συνισταμένην, ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ σώματι θερμῶν καὶ ὑγρῶν καὶ ψυχρῶν καὶ ξηρῶν ἀναμόνιον κρᾶσιν καὶ συμφωνίαν βούλεται λέγειν. Lucretius a Faustino citatus, iii. 98. Nam nihil fuit Pythagoreorum et Aristoxeni harmonia de quibus nunc dicemus. De Pythagoreis, Zenone, Diamarcho, egimus in Dissertat. de Placito Immortal. Animi, §. iii. p. xxix. et §. vi. p. lxvi. Wyttenb.

καὶ τοιούτων τινῶν κράσιν εἶναι] A participio ad infinitivum transit verbum, ut de rep. ii. p. 383. A. Συγχωρεῖς ἄρα, τοῦτον τὸν δεύτερον εἶναι, ὃν ἡμεῖς περὶ θεῶν καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν, ὡς μήτε αὐτὸν γόητα ὄντα (sic vere Cod. Par.) τῷ μεταβάλλειν ἑαυτὸν, μήτε ἡμᾶς ψεύδεσι παράγειν. Heind.

τυγχάνει] Sic pro τυγχάνῃ Aug. Tum ἡμῶν post σῶμα ab eodem abest libro. Heind.

ἐπιταθῇ] Tub. ὑποταθῇ. male. Mox Tub. ὑπάρχειν. male. Ficin.

ὥσπερ καὶ αἱ ἄλ. ἁρμ.] Sc. ἀπόλλυνται.—Καὶ ἐν τοῖς τῶν δημ. Imo καὶ αἱ ἐν τοῖς τ. δ. quoniam processit αἱ τ' ἐν τ. φθ. non αἱ ἐν τε τ. φθ. Quanquam τε nec negl. gentium locatum saepenumero invenitur. Heind.

§. 81. διαβλεψάμενος—καὶ μειδιάσας] Imitatus Plutarch. Sympos. viii. 5. p. 735. C. διαβλέψας πρὸς τοὺς περὶ τὸν Αὐτόβουλον καὶ μειδιάσας, Ἀλλ' ὁρᾶ, εἶπεν, ὑμᾶς. Simile est Platonis in Parmen. p. 53. H. τοῦ δὲ πάνυ γε αὐτῷ (Σωκράτει) προσέχειν τὸν νοῦν, καὶ θαμὰ εἰς ἀλλήλους βλέποντας μειδιᾶν, ὡς ἀγαμένους τὸν Σωκράτην. Vind. C D, et Venet. A. Lub. διαβλέψας. Wyttenb.

διαβλέψας] Sic pro διαβλεψάμενος Aug. Lub. Par. Valentium non exhibuisse certo, quae ex Novi Testam. scriptoribus attulit Fischer. περιβλεψάμενος et προσβλεψάμενος.—Λέγ. Σιμμίας. Tub. λέγ. ὁ Σιμ.—Τί οὖν ἀποκρίνατο, quidnam respondet? Heind.

μίας. εἰ οὖν τις ὑμῶν εὐπορώτερος[n] ἐμοῦ, τί οὐκ ἀπεκρίνατο; καὶ γὰρ οὐ φαύλως ἔοικεν ἀπτομένῳ τοῦ λόγου. δοκεῖ μέντοι μοι χρῆναι πρὸ τῆς ἀποκρίσεως ἔτι πρότερον[b] Κέ- π. iii. 64. βητος ἀκοῦσαι, τί αὖ[c] ὅδε ἐγκαλεῖ τῷ λόγῳ, ἵνα χρόνου ἐγγενομένου[d] βουλευσώμεθα[e] τί ἐροῦμεν, ἔπειτα[f] ἀκούσαντας[g] ἢ[h] ξυγχωρεῖν[i] αὐτοῖς, ἐάν τι δοκῶσι προσάδειν· ἐὰν δὲ μή, οὕτως ἤδη ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου. ἀλλ' ἄγε,[j] ἦ δ' ὅς, ὦ[k] Κέβης, λέγε[l] τί ἦν ὃ[m] σὲ αὖ θρᾶττον[n] ἀπιστίαν πα-

μίας ponunt ΔΦGa.—[a] ὁ add ΑΞΠΤΦG.—[b] εἰπορίστερος Λ1.—[b] πρότερον om pr G. —[c] ἂν Δ, om L.—[d] ἐγγινομένου Γ.—[e] καὶ βουλευσώμεθα L.—[f] post ἔπειτα omisi δὲ cum ΓΔΛΦΕGHILa.—[g] ἀκούσαντας corr Γ.—[h] ἢ delet Γ.—[i] ξ. ΑΞΤ. —[j] ἀλλ' ἄγε Π: ἀλλά γε r.—[k] ὁ ΦC.—[l] λέγε...κέβης om pr G, τί...λέγω om Δ.—[m] ὃ L et

ἀπτομένῳ τοῦ λόγου] ἅπτεσθαι τοῦ λόγου alibi est *disputationem ingredi*, ut Xenoph. Sympos. iii. 2. οὐκ αἰσχρὸν οὖν, εἰ μηδ' ἐπιχειρήσομεν συνόντες ὠφελεῖν τι ἢ εὐφραίνειν ἀλλήλους; Ἐντεῦθεν εἶπον πολλοί, σὺ τοίνυν ἡμῖν ἐξηγοῦ, ποίων λόγων ἁπτόμενοι μάλιστ' ἂν ταῦτα ποιοῖμεν. Eurip. Ion. 544. Φέρε, λόγων ἀψώμεθ' ἄλλων. Androm. 663. Καίτοι φέρ', ἅψασθαι γὰρ οὐκ αἰσχρὸν λόγου. Hic tamen vel propter subsequentia τί αὖ ὅδε ἐγκαλεῖ τῷ λόγῳ accipiendum potius vocabulum *reprehendendi* et *impugnandi* potestate. Herodot. v. 92. 3. ἑστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων ἀλλήλων ἅπτοντο καταιτιώμενοι. Heind.

ἔπειτα ἀκούσαντας] Vulgo ἔπειτα δὲ ἀκ. Veculam cum Aug. abjeci constantem prope secutus sermonis usum. §. 88. —ἡγήσασθαι παντάπασί γε ἀληθῆ εἶναι καὶ ὑγιᾶ καὶ πιστὸν τὸν ἄνθρωπον, ἔπειτα ὀλίγον ὕστερον εὑρεῖν τοῦτον πονηρόν. Protag. §. 74. Καὶ ἐγὼ τὸ μὲν πρῶτον— ἐσκοτώθην τε καὶ ἰλιγγίασα·— ἔπειτα— τρέπομαι πρὸς τὸν Πρόδικον, atque ita post πρῶτον μὲν ubivis reperias ἔπειτα, rarius longe ἔπειτα δέ. Eodemque modo εἶτα ponitur Xenoph. Mem. iv. 5. 3. Ἴσως γὰρ ἐλεύθερον φαίνεταί σοι τὸ πράττειν τὰ βέλτιστα, εἶτα τὸ ἔχειν τοὺς κωλύσοντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν ἀνελεύθερον νομίζεις. Plat. Theætet. §. 22. Ἦν ἄρα σκοπούμενός τι ἂν ἂν λέγῃς ἡγήσομαι εἶδωλον καὶ μὴ ἀληθὲς, εἶτα ὑπεξαίρωμαι καὶ ἀποβάλλω. Quibus facile centena addi possent. Heind.

προσάδειν] Idem est in hac sententia ac λέγειν, *si quid dicere, accinere, videantur*; ut frequens usurpatur λέγειν τι, *aliquid veri firmique dicere*: ita hoc loco tuetur ac προσάδειν eodem sensu, propter argumentum cantilenæ §. 35. et §. 37. harmoniæ; et huc refertur illud p. 58. οὗτος οὖν σοὶ ὁ λόγος ἐκείνῳ πῶς ξυνάσεται· καὶ μὴν πρέπει γε, εἴπερ τῳ ἄλλῳ λόγῳ, ξυνῳδῷ εἶναι καὶ τῷ περὶ ἁρμονίας· quamquam non memini me alibi in eamdem verbi metaphoram incidere. Ficinus vertit *adhærere*; ut προσάγειν legisse videatur. Versio Sicula in contextu plane omittens, in margine ab alia manu habet *concinere*. Wyttenbach.

ἐάν τι δοκῶσι προσάδειν] *Si quid concinere videbuntur*, h. e. si quid attulerint, quod nostris concinat rationibus. Contrarium est ἀπᾴδειν, *aliena dicere* quæque alter probare non possit. Hesych. Ἀπᾴδοντα, ἀλλότρια. Heind.

ὑπερδικεῖν] V. Casaub. ad Suet. Cal. p. 232. Gottl.

ὑπερδικεῖν] Schol. ἤγουν συνηγορεῖν. καὶ Ὑπέρδικοι, οἱ συνήγοροι. Heind.

ἀλλά γε δή] Potius, ni fallor, ἀλλ' ἄγε δή, uti legisse videntur Aristip. et Ficinus. Forst.

ἀλλ' ἄγε, ἦ δ' ὅς] Ita Aug. Ceteri libri ἀλλά γε. Quæ particulæ apud prosæ scriptores non aliter, nisi interposito aliquo verbo, usurpatæ reperiuntur, nec aliud significantes quam *at certe, at saltem*. Heind.

τί ἦν τὸ σὲ αὖ θράττον] Omnino cum Turneb. probante item Stephano, lege τί ἦν ὃ σὲ αὖ θράττον etc. nisi alteram Stephani conjecturam, τί ἦν τὸ σὲ αὖ θράττον ὃ etc. malis. Forst.

ὃ σὲ αὖ θρᾶττον] Sic ex Stephani correctione dedimus: nam libri omnes τὸ pro ὃ habent. Atticum θράττειν, pro ταράττειν dictum, illustravit Ruhnk. ad Tim. p. 93. Wytt.

ρίχει.[o] Λίγω δή,[p] ἦ δ' ὅς ὁ Κέβης. ἐμοὶ γὰρ φαίνεται ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ ὁ λόγος εἶναι,[q] καὶ ὃ περ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν[r] ἐλέγομεν, ταὐτὸν ἔγκλημα ἔχειν. ὅτι μὲν γὰρ ἦν ἡμῶν ἡ ψυχὴ καὶ πρὶν εἰς τόδε[s] τὸ εἶδος ἐλθεῖν, οὐκ ἀνατίθεμαι[t] μὴ οὐχὶ πάνυ[u] χαρίεντος, καὶ εἰ μὴ[v] ἐπαχθές ἐστιν εἰπεῖν, πάνυ ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαι· ὡς δὲ καὶ ἀποθανόντων ἡμῶν[w] ἔτι που ἔστιν,[x] οὔ μοι δοκεῖ τῇδε. 1. 87.

corr Π : τὸ °ς.—° θρᾶττον H, θᾶττον pr E : θράττον °ς.—° παρέχειν ΓG, παρέχον (addito τε καὶ ante ἀπιστίαν) E.—ᵖ δὴ ΔΓΑΞΠΥΦCGHLs : om I δὲ °ς.—ᵠ εἶναι ὁ λόγος G.—ʳ πρόσθεν ΓΑCEHI.—ˢ τόδε om Δ.—ᵗ ἀνατίθεμαι Olympiodorus : libri ἀντιτίθεμαι.—ᵘ πάντως s.—ᵛ μὴ πάνυ τε Λ.—ʷ ἡμὶν Δ.—ˣ ἔσται ΔΔGs.—ʸ ξ. Π

λέγε τί ἦν ὃ σὺ αὖ] Sic cum Turnebo rescribere malui, quam quod vitiose in Edd. et Tub. legitur, τί ἦν τὸ σὺ αὖ θρᾶττον ἀπιστίαν παρέχει, in textu relinquere. Quamquam ante probabilius videbitur τί ἦν ὅ,τι σὺ αὖ θρ. ἀπ. παρέχει. In ea, quam ex Aug. Fischer recepit, lectione, τί ἦν τὸ σὺ αὖ θρᾶττον, ἀπιστίαν παρέχειν, infinitivus huc usque reliqua sermonis structura plane non cohaeret. Heind.

Λέγω δή] Sic Aug. Tub. Vulgo δὲ pro δή. ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι, quod aliter ductur οὐ προσεχωρήσαμεν. Heind.

οὐκ ἀντιτίθεμαι] Frequentius quidem est, hoc in genere, verbum ἀνατίθεσθαι (v. Poinsot vi. 115. Phrynichus p. 90.) in scriptis Atticorum (v. Xen. Memor. i. 2. 44. n. 4. 4.) atque adeo ipsius Platonis (Suidas : Ἀναθέσθαι· τὸ μεταθέσθαι· ἀπὸ τῶν πεττευόντων καὶ τὰς κεκινημένας ἤδη ψήφους διορθούντων—σημαίνει ἡ λέξις—τὸ μεταβουλεύσασθαι καὶ μετανοῆσαι. πολὺ ἐστι παρὰ Πλάτωνι φιλοσόφῳ—: ut Gorg. p. 515. C. D. Francof. Hipparch. p. 513. B.) sed ob auctoritatem tot librorum veterum, hoc est Tub. Aug. (in hoc tamen literarius scripsit ἀντίθεμαι) Add. Bas. 1. 2. nulla hoc loco mutatione opus esse arbitrabamur : etsi non nescimus, apud Phavorin. Ἀντιτίθημι legi, Ἀντιτίθεμαι οὐκ ἔστιν, οὐδέ γε μὴν εὕρηται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὅσπερ οὐδὲ τὸ παρατίθεμαι. De usu verbi ἀναθέσθαι, et proprio, et translato, v. Salmas. ad Script. H. Aug. p. 164. et ad Solin. p. 767. Gataquer. A. M. P. c. 29. p. 741. Alex. Morus ad Gal. ii. 2. Munetus Var. Lect. ii. 13. Hemsterh. ad Hesych. t. i. p. 322. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 504. et Auctar. Thucyd. p. 360. Fischer.

οὐκ ἀντιτίθεμαι] Probo Stephani conjecturam, οὐκ ἀνατίθεμαι, non retracto : quam, teste Forstero, confirmant Turnebus et Olympiodorus : nam hujus quidem in nostris exemplis hic locus desideratur. Verbum, monente Suida, frequens Platoni, in significanda mutatione sententiae aut propositi : v. c. Men. p. 20. D. Protag. 211. E. Charm. 240. C. Gorg. 287. A. translatum a πεττῶν, calculorum, ludo, annotavit quoque Harpocration, ubi videatur H. Valesius p. 89. et Ernest. ad Xenoph. Mem. Soct. ii. 4. 4. Witt.

ἀνατίθεμαι] Vulgo ἀντιτίθεμαι. Aug. ἀντίθεμαι. Nostrum a Turnebo jam editum suavit etiam Steph. et confirmat teste Forstero Olympiodorus. Menon. p. 89. D. τὸ μὲν γὰρ διδακτὸν αὐτὸ εἶναι, εἴπερ ἐπιστήμη ἐστίν, οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι. De altero illo Phavorinus : Ἀντιτίθεμαι οὐκ ἔστιν, οὐδέ γε μὴν εὕρηται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὅσπερ οὐδὲ τὸ παρατίθεμαι. Heind.

εἰ μὴ ἐπαχθές ἐστιν εἰπεῖν] *Nisi dictu molestum et invidiosum sit.* Sic subinde usurpatur ἐπαχθὴς de nimia et intempestiva sui aliorumve laudatione, quae ipsis his, ad quos et de quibus fit, molesta et injucunda est. Sic Plutarch. de Sui Laude p. 543. F.—τοὺς ἑαυτῶν ἐπαίνους —τινὰς ἐλλείψεις ἢ ἀποστύξεις ἢ ἁμαρτίας ἐπαφρὰς ἐμβάλλοντες, ἀφαιροῦσι τὸ ἐπαχθὲς αὐτῶν καὶ νεμεσητόν. De Discrim. Amici et Adul. p. 61. E. 64. A. B. 72. A. H. Steph. Thes. L. Gr. t. i. p. 615. H. quibus addatur Demosth. pro Coron. p. 331. B. οὕτως ἐπαχθὴς λόγους παρίσασθαι ὥσπερ ἐν τραγῳδίᾳ βοῶντα, ὃ γῆ καὶ ἥλιε καὶ ἀρετή—. Witt.

ἐπαχθές] Proprium est de *nimia et molesta laude* vocabulum. Vid. not. ad Plat. Lysid. §. 13. Heind.

ἔτι που ἔστιν] Tub. ἔσται pro ἐστίν. Sed mox §. 84.—θαῤῥεῖν, ὡς, ἐκείθεν ἀποθάνοντες, ἔτι που ἡμῶν ἡ ψυχὴ ἔστι, ubi

ὡς μὲν οὐκ ἰσχυρότερον καὶ πολυχρονιώτερον ψυχὴ σώματος, οὐ ξυγχωρῶ[y] τῇ Σιμμίου ἀντιλήψει· δοκεῖ γάρ μοι πᾶσι τούτοις πάνυ πολὺ διαφέρειν. [§. 82.] Τί οὖν, ἂν φαίη ὁ λόγος, ἔτι ἀπιστεῖς, ἐπειδή γε ὁρᾷς ἀποθανόντος τοῦ ἀνθρώπου τό γε[z] ἀσθενέστερον ἔτι ὄν; τὸ δὲ πολυχρονιώτερον οὐ δοκεῖ σοι ἀναγκαῖον εἶναι ἔτι σώζεσθαι ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ·[a] πρὸς δὴ τοῦτο[b] τόδε ἐπίσκεψαι εἴ τι λέγω· εἰκόνος γάρ τινος, ὡς ἔοικε, κἀγὼ ὥς[c] περ[d] Σιμμίας[e] δέομαι. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ ὁμοίως λέγεσθαι ταῦτα,[f] ὥς περ ἄν τις περὶ ἀν-
II. iii. 65. θρώπου ὑφάντου πρεσβύτου ἀποθανόντος λέγοι[g] τοῦτον τὸν λόγον, ὅτι οὐκ ἀπόλωλεν ὁ ἄνθρωπος ἀλλ' ἔστι που ἴσως,

ΕΓ.—[a] γε om ΕΠΥ et pr Χ.—[a] post χρόνῳ pone ;—[b] τοῦτο om Δε.—[c] κἀγὼ ὡς ἔοικε G.—[d] ὅσπερ κἀγὼ pr Γ.—[e] ὁ Σιμμίας Ξε.—[f] ταῦτα om pr G.—[g] λέγῃ Φ.—

nulla librorum varietas.—δοκεῖ τῇδε. Supple ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαι. Heind.

ὡς μὲν οὐκ] Qui nusquam fere tolerare potuit asyndeton Stephanus h. l. conjecit ὡς μέντοι o. l. idque in textum recepit Fischer. Sed μὲν præter Edd. etiam Aug. Tub. habent, neque ego vinculi hic quidquam requiro. Heind.

§. 82. φαίη ὁ λόγος] *Dicat ratio.* Ita solet ὁ λόγος, propositum et consilium, et recta via institutæ disputationis, tamquam persona, induci ; quod annotavimus ad Eunap. p. 1. ut in formula σημαίνει ὁ λόγος, de qua inferius dicemus. Wytt.

τί οὖν, ἂν φαίη ὁ λόγος] Ne existeret hyperbaton, ἂν φαίη ὁ λόγος pro φαίη ἂν ὁ λόγος, Fischer. cum ceteris editoribus ita hæc interpunxit, τί οὖν ἂν, φαίη ὁ λόγ. post ἂν indicativum ἀπιστεῖς recte inferri ratus, quia illud cum verbis τί οὖν cohæreret. Quasi dictum legisset usquam τί οὖν ἂν pro τί οὖν ; Hyperbaton hoc, si quod est, ne quem posthac offendat, de innumeris hæc apponimus : infra §. 116. σὺ δ' εἴπερ εἷ τῶν φιλοσόφων, οἶμαι, ἂν, ὡς ἐγὼ λέγω, ποιοῖς. Hipp. Maj. §. 45. Μανθάνω, ἂν ἴσως φαίη, καὶ ἐγώ. Andocid. de red. p. 77. ed. Reisk. ἂν ἕνεκα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ ἀνθρωπίνως περὶ ἐμοῦ γιγνώσκοιτε, ἂν εἴητε ἄνδρες εὐδαιμονέστεροι. Soph. Œd. T. 937. τάχ' ἂν Ἥδοιο μέν, πῶς δ' οὐκ ; ἂν ἀσχάλλοις δ' ἴσως. Sic ibi distinguendum. Heind. [Addas] Xenoph. Cyrop. iii. 1. 17. Fisch.

ὁ Σιμμίας] Articulus abest a Tub. Fisch.

ὁμοίως, ὅσπερ ἄν] Idem est quod apud Æsch. Socr. ii. 10. ὁμοίως, ὥσπερ εἰ, et iii. 14. ὅμοιον, ὡς εἰ· et apud Plutarch. Educ. Puer. vii. 11. παρόμοιον, ὅσπερ ἂν εἰ· et apud Cic. Off. i. 25. ' similiter, ut si.' vid. ad Apol. §. 9. Fisch.

Miro errore Fischer. ἂν pro εἰ positum accepit ; vellem in Cod. repertum ὅσπερ ἂν εἰ, ut infra §. 108. post ὅσπερ ἂν omissum εἰ Codd. præbent ; nec tamen ea non potest h. l. oratio carere. *Mihi enim hæc similiter dici videntur, velut de sene textore mortuo hæc aliquis dicere queat* etc. Heind.

ἀνθρώπου ὑφάντου] Ut apud Lysiam in Nicom. p. 864. ἄνθρωποι ὑπογραμματεῖς, Dio Chrysost. Or. iii. p. 103. ἄνθρωπος κόλαξ, quæque hujus generis quamplurima reperiuntur, in quibus, ubi certe singularis est numerus, v. ἄνθρωπος vix aliter quam cum contemptu aliquo ponitur. Vid. Valcken. Annot. Crit. in Nov. Test. p. 336. seq. Alius est generis apud Xenoph. Cyrop. viii. 7. 14. πολῖται ἄνθρωποι. Heind.

ἔστι που ἴσως] Potius ἔστι που σῶς. Forst. Vere, opinor. nam primo paulo inferius legitur ὅτι ἄνθρωπος σῶς ἔστιν, et mox verba ἀπόλωλε, et ἔστι σῶν, opponuntur inter se : deinde non putabam particulæ ἴσως hic, per sententiam orationis, locum esse posse. Rescripsimus igitur ita. Ficinus tamen expressit et ipse lectionem alteram : vertit, *sed forte alicubi superesse.* Σῶς autem, et σῶν, Attice dicuntur pro σῶος et σῶον. Mœ-

τεκμήριον δὲ παρέχοιτο[h] θοιμάτιον ὃ ἠμπείχετο[i] αὐτὸς ὑφηνάμενος, ὅτι ἔστι σῶν καὶ οὐκ ἀπόλωλε, καὶ εἴ τις[j] ἀπιστοῖ[k] αὐτῷ,[l] ἀνερωτάτω[m] πότερον πολυχρονιώτερόν ἐστι τὸ γένος ἀνθρώπου[n] ἢ[o] ἱματίου[p] ἐν χρείᾳ τε ὄντος καὶ φορουμένου, ἀποκρινομένου[q] δέ[r] τινος ὅτι πολὺ τὸ τοῦ ἀνθρώπου, οἶοιτο ἀποδεδεῖχθαι ὅτι παντὸς ἄρα μᾶλλον ὅ γε[s] ἄνθρωτος σῶς ἐστίν, ἐπειδὴ τό γε[t] ὀλιγοχρονιώτερον οὐκ ἀπόλωλε. [§. 83.] Τὸ δ' οἶμαι, ὦ Σιμμία, οὐχ[u] οὕτως ἔχει· σκόπει γὰρ[v] καὶ σὺ ἃ λέγω. πᾶς γὰρ ἂν ὑπολάβοι ὅτι εὖ ἠθες λέγει ὁ τοῦτο λέγων. ὁ γὰρ ὑφάντης οὗτος πολλὰ κατατρίψας τοιαῦτα ἱμάτια καὶ ὑφηνάμενος ἐκείνων μὲν ὕστερος[w] ἀπόλωλε πολλῶν ὄντων, τοῦ δὲ τελευταίου, οἶμαι, πρότερος, καὶ οὐδέν τι μᾶλλον τούτου ἕνεκα ἄνθρωπός ἐστιν

[h] παρέχοι corr Γ.—[i] ἠμείχετο ΑΔΞΠΥΦG et corr A, ἠείχετο s: ἠμπίσχετο °τ.—[j] εἴτ. L.—[k] libri ἀπιστῶν. pravit Heindorfius.—[l] αὐτὸ L.—[m] ἀνερωτάφη ΑΔΞΠΥΦCEHIs et corr Γ, ἀνερωτᾶ H: ἀνερωτῷ τ.—[n] γένος τοῦ ἀνθράπου ΓΛΗ.—[o] ἢ τοῦ Λ.—[p] ἱμάτιον Φ.—[q] ἀποκρινομένου ΓΑΕΗΙL.—[r] δέ G: δή °τ.—[s] γε om L.—[t] τὸ Λτ.—[u] οὐχ om pr Γ.—[v] γὰρ om ΓΔΛΦCEHILs et pr Π.—[w] ὕστερον ΠG.—[x] δὲ add

τιν· Σᾶ, περιστωμένως, Ἀττικῶς, τὰ σῶα ubi v. Piersen. p. 347. Fisch.

ἀλλ' ἐστί που ἴσως] Sic libri scripti editique, adstipulante Ficino, *sed forte aliquis exsistet*. Aptissimumque est h. l. modeste loquenti tritum Atticis verbum ἴσως, neque quod mox in eadem sententia legitur, ὅτι παντὸς ἄρα μᾶλλον ὅ γε ἄνθρωτος σῶς ἐστιν, ἐπειδὴ τό γε ὀλιγοχρονιώτερον οὐκ ἀπόλωλεν, inde idem hic quoque positum a Platone colligas. Tamen sui hic dissimilis Fischer de Forsteri conjectura edidit ἀλλ' ἐ. π. σῶς. Potius conjecerim ἀλλ' ἐστὶν ὅτι που ἴσως, ut §. 75. ὅπως μὴ—οὐδὲν ὅτι οὐδαμοῦ ᾖ et §. 84. ὡς. ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν. ὅτι που ἡμῶν ἡ ψυχὴ ἔστι. Quamquam ne hoc quidem indigemus. Heind.

παρέχοιτο θοιμάτιον] Aug. παρέχοι τὸ θ' ιμάτιον. Unde meminit qui suspicatur παρέχοι θοιμάτιον. Sed Graecum est παρέχεσθαι τεκμήριον. Symp. p. 195. B. μέγα δὲ τεκμήριον τῷ λόγῳ αὐτὸν παρέχεται φαίγων φυγῇ τὸ γίγνεσθαι. Parmen. p. 1. τεκμήρια καὶ αἰτὸς πάμπολλα καὶ παμμεγέθη παρέχεται. Heind.

ἠμπίσχετο] Vind. A B C D F: Venet. A ἠμπείχετο· quod ad sensum nil differt, ad formam, non retinendum. Wytt.

ἀνερωτάφη] Legitur haec forma in libris optimis scriptorum Atticorum. vid. Xen. Cyrop. ii. 4. 12. Memor. iii. 11. 9. iv. 3. 16. Apud Xen. Cyrop. iii. 3. 20. pro ἐπιχειροίη Cod. Alt. habet ἐπιχειροῖ. Fisch.

ἀνερωτάφη] Sic Vind. A B D F G: Venet. B et A. sec. m. Vulgo, Steph. Ald. Bas. 1. Venet. A pr. m. ἀνερωτᾷ. Vind. C. ἀνερωτᾷ. Wytt.

καὶ εἴ τις ἀπιστοίη αὐτῷ, ἀνερωτάφη] Certa haec persanavimus medela, quae vulgo sic leguntur: καὶ εἴ τις ἀπιστῶν αὐτῷ ἀνερωτᾷ—· ἀποκριναμένου (Aug. ἀποκρινομένου) δή τινος etc. Non profecto incredulus ille interrogat, utrum sit magis diuturnum, sed hoc illum is interrogat, qui suam de vita post mortem futura sententiam hoc ipso probare conatur argumento, quod sit τὸ γένος ἀνθρώπου πολυχρονιώτερον ἢ τὸ τοῦ ἱματίου.—ἀνερωτᾷ pro ἀνερωτῷ e Bas. 2. dederat jam Forster. atque ita scriptum in Aug. et Tub. Heind.

τό γε ὀλιγοχρ.] In Edd. omissum γε addidi e Tub. Aug. τό τε ὀλ. Heind.

§. 83. πᾶς γὰρ ἂν] Aug. πῶς ἄν. Tub. πᾶς ἄν. Neque Ficinus hoc γὰρ expressit, quod tamen aptissimum h. l. Heind.

οὐδέν τι] Tub. τοι. male, nam οὐδέν τι μᾶλλον est *non magis, nihilo magis*. Sic apud Xen. Cyrop. ii. 4. 8. in Gu.

ἱματίου φαυλότερον οὐδ' ἀσθενίστερον. τὴν αὐτὴν δὲ[x] ταύτην,[y] οἶμαι, εἰκόνα δίξαιτ' ἂν ψυχὴ[z] πρὸς σῶμα, καί τις λέγων αὐτὰ ταῦτα περὶ αὐτῶν[a] μέτρι' ἄν[b] μοι[c] φαίνοιτο λέγειν, ὡς ἡ μὲν ψυχὴ[d] πολυχρονίου[e] ἐστι, τὸ δὲ σῶμα ἀσθενέστερον καὶ[f] ὀλιγοχρονιώτερον. ἀλλὰ γὰρ ἂν φαίη[g]
11. iii. 66. ἑκάστην τῶν ψυχῶν πολλὰ σώματα κατατρίβειν,[h] ἄλλως τε καὶ εἰ[i] πολλὰ ἔτη[j] βιώη·[k] εἰ γὰρ ῥέοι τὸ σῶμα καὶ ἀπολλύοιτο[l] ἔτι ζῶντος τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἡ[m] ψυχὴ ἀεὶ τὸ κατατριβόμενον ἀνυφαίνοι,[n] ἀναγκαῖον μέντ'[o] ἂν εἴη, ὁπότε ἀπολλύοιτο[p] ἡ ψυχή, τὸ τελευταῖον ὕφασμα τυχεῖν

ΑΓΔΑΠΦCEGHILs.—[x] ταύτην om ΑΠ.—[y] ἂν ἡ ψυχὴ Ξs.—[z] περὶ τῶν αὐτῶν ΑΞΠ et re G.—[a] ἂν add ΑΓΔΞΠΤΦCGs.—[c] μοι...ἐστι om Δ.—[d] μὲν ψυχὴ ΑΞΠΤ: ψυχὴ μὲν °s.—[e] πολυχρονιώτερόν L.—[f] τε καὶ G.—[g] φαίη ΓΔΛΠΤΦCHL et corr Ξ: φαίην °s.—[h] συγκατατρίβειν L.—[i] καὶ εἰ ΑΞΠΤ: κἂν corr Γ cum °s.—[j] ἔτι Δ.—[k] βιώη ΑΔΠΤΦGs et pr ΓΞ: βιῷ °s.—[l] ἀπολλύοιτο ΓL.—[m] ἡ δὲ corr Δ.—[n] ἀνυφαί-

Alt. Junt. Ald. recte legitur οὐδέν τι· quod Stephanus perperam mutavit in οὐδέν τοι. Fischer.

οὐδέν τι μᾶλλον] Male Tub. τοι pro τι. Protag. §. 27. κἂν πάνυ καλὸς ᾖ καὶ πλούσιος—οὐδέν τι μᾶλλον ἀποδέχονται. de Rep. vi. p. 487. C. ἐπεὶ τό γε ἀληθὲς οὐδέν τι μᾶλλον ταύτῃ ἔχειν. Xenoph. Cyrop. vii. 1. 6. Κῦρος δὲ ὁρῶν ταῦτα οὐδέν τι μᾶλλον ἀφίστατο. Atque ita innumeris locis. Heind.

τὴν αὐτὴν δὲ ταύτην] In locum suum hoc δὲ ex Aug. Tub. Par. rediit. Heind.

καὶ ψυχὴ πρὸς σῶμα] Vulgo ἡ ψυχή. In Tub. abest art. ἡ. Aug. ἂν καὶ ἡ ψυχή. Unde καὶ pro ἡ rescripsi. Nec magis dubitanter statim post ταὐτὰ ταῦτα eadem haec, dedi pro αὐτὰ ταῦτα, haec ipsa. —μέτρι' ἄν μοι. Sic pro μέτριά μοι Aug. Heind.

ὡς ἡ μὲν ψυχὴ πολυχρονίωτερον] Vulgo ἡ ψυχὴ μέν. Nostro ordine Tub. Pro vulgato autem πολυχρόνιον quod vel ex conjectura reponi debebat, πολυχρονιώτερον dedit Par. Heind.

ἂν φαίην] Sic Steph. et vulgo: sed legendum ἂν φαίη, ut jam Forster. edidit secutus interpretes Latinos, Aristippum, Ficinum, Cornarium: et item habent Vind. A B D F: Venet. A: et Versio Sicula. Wytt.

φαίη] Edd. φαίην, cui e Tub. et Par. substitui, quod etiam Ficinus expressit, φαίη sc. ὁ λέγων ταυτὰ ταῦτα περὶ αὐτῶν (ψυχῆς καὶ σώματος). Qui si hoc tantum diceret, animum diuturniorem esse firmioremque quam corpus, non sane eadem, (ταυτὰ ταῦτα) de corpore animoque diceret, quae modo dicta sunt de textore pallioque. Hunc ipsum haec quoque addere oportet, ἑκάστην τῶν ψυχῶν πολλὰ σώματα κατατρίβειν etc. Poterat hunc etiam in modum procedere oratio: ὡς ἡ μὲν ψυχὴ πολυχρονιώτερόν ἐστι, τὸ δὲ σῶμα ἀσθενέστερον καὶ ὀλιγοχρονιώτερον· ἀλλ' ἑκάστη τῶν ψυχῶν πολλὰ σώματα κατατρίβει κ. τ. ἑ. Heind.

βιῷ] Aug. et Tub. βιώη, quod jussu legum grammatices restituisse se ait Fischer. Fischeri quae fuerit grammatice, ignoramus; nostra post κἂν i. e. καὶ ἐὰν non optativum βιώη, sed subjunctivum βιῷ postulat. Non tamen spernendum illud βιώη, quod et Par. praebet, neque dubito quin Platonis manum servarit Tub. ἄλλως τε εἰ καὶ πολλὰ ἔτη βιώη. Καὶ in formula hac plane, ut h. l. positum Xenoph. Mem. i. 2. 59. ἄλλως τε ἐὰν πρὸς τούτῳ καὶ θρασεῖς ὦσι. Heind.

ἀνυφαίνοι] *Rursus contexat.* Verbum in Lexicis desideratum. Dionys. Alexandr. apud Euseb. Praep. Evang. xiv. p. 774. A. posuit pro *ab initio texere*: ἱμάτιόν τε γὰρ οὐ χωρὶς ἱστουργοῦ συνισταμένων τῶν στημόνων, οὐδὲ τῆς κρόκης αὐτομάτως παρεμπλεκομένης, ἀνυφαίνεται· εἰ δὲ καταιτριβείη, τὰ λακισθέντα διαρριπτεῖται λάκη. In Plutarcho de Defectu Orac. p. 414. D. si pro ἀναφεύγει verum est ἀνυφαίνει, accipiendum pro *dissolvere*: et Graecum, item ut Latinum *retexere*, notabit bifariam, *textum dissolvere*, et *dissolutum rursus contexere*. Wytt.

αὐτὴν ἴσχουσαν καὶ τούτου μόνου προτέραν[q] ἀπόλλυσθαι· ἀπολομένης[r] δὲ τῆς ψυχῆς τότ' ἤδη[s] τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας ἐπιδεικνύοι[t] τὸ σῶμα καὶ ταχὺ σαπὲν διοίχοιτο. [§. 84.] Ὥστε τούτῳ τῷ λόγῳ οὔπω[u] ἄξιον πιστεύσαντα θαρρεῖν, ὡς ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, ἔτι που ἡμῶν[v] ἡ ψυχὴ ἔστιν. εἰ γάρ τις καὶ πλέον ἔτι τῷ λέγοντι ἢ ἃ σὺ λέγεις i. 88.

---

[q] προτεραν G. πρότερον Π.—[r] ἀπολομένης ΑΓΔΞΠΤΦΧΗΙ, ἀπολλομένης ΑG, ἀπολυμένης L: ἀπολλυμένης °τ.—[s] τόδ' ἤτοι L.—[t] ἐπιδεικνύοιτο σῶμα τ.—[u] οὕτω Η.—[v] ἡμῶν ante ἡ ponunt ΑΞΠΤ, post ἔστιν g:

ἀπολομένης τε τῆς ψυχῆς] Sic recte Tub. Vulgo ἀπολλυμένης. Non dum extinguitur animus, scd, extincto demum illo, corpus putrescere potest. Heind.

ἐπιδεικνύοι τὸ σῶμα] Vulg. ἐπιδεικνύοιτο σῶμα· perperam. Quod dedimus, [conjecit Zeunius, et] ipsa ratio jussit: et postea confirmatum vidimus a Vind. A B D E F G: Venet. A B. Nam Vind. C. habet ἐπιδεικνύει. Illud autem τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας, putet quis aut mutandum esse in τὴν ἀσθένειαν τῆς φύσεως, aut certe sic accipiendum *infirmitatem naturæ suæ ostenderet*: veluti Leg. v. p. 608. E. ἄλλη δὲ οὐκ ἔστιν—τῆς τοιαύτης μηχανῆς διαφυγὴ dicitur pro μηχανὴ διαφεύγειν et viii. p. 649. G. ἀδικήματα—τῶν ἐγκλημάτων, *accusationes malæ factorum*. Plotinus Enn. ii. 1. p. 97. G. πρόσφορον καὶ τὴν ὕλην πρὸς τὸ βούλημα τοῦ ἀποτελέσματος ὑπάρχειν προτίκει· i. e. *materiam etiam accommodatam ad voluntatem effectionis esse oportet*: immo sententia est, *ad voluntatis effectionem* πρὸς τὸ τοῦ βουλήματος ἀποτέλεσμα. Similem genitivi cum casu regente permutationem ostendit Davisius ad Max. Tyr. xviii. 1. p. 566. Possit etiam hæc ratio valere, ut φύσις ἀσθενείας idem sit quod nudum ἀσθένεια; quippe haud infrequenter φύσις periphrasi interpositum: v. c. Platon. in Epinom. p. 702. C. θεοὺς γὰρ δὴ ἁρπτοὺς—τὴν τῶν ἄστρων φύσιν λεκτέον dicitur pro τὰ ἄστρα. Leg. xii. 967. A. ἀναιτίθεσι πρὸς τὴν φυλακῆς φύσιν· idem est ac πρὸς τὴν φυλακήν. Timæo p. 552. C. τὴν τῶν αἰδίων φύσιν· pro τὰ αἰδία. Plutarch. Comprs. Ignis et Aquæ p. 956. D. πῦρ μὲν οὖν ἀρώμεν (sic lego pro ῥῶμεν) ἀλεθριώτατον, ἡ δὲ ὕδατος φύσις οὐδέποτε βλαβερά. Placit. Philos. i. 4. p. 878. E. αἱ ἄτομοι—τὴν τῶν ἀστέρων φύσιν ἀποτέλουσι· i. e. τοὺς ἀστέρας. Dio. Chrys. Or. xii. p. 204. A. οὐ κηρὸν ἐγχέαντες τοῖς ὠσίν, ὥσπερ οἶμαι, φασὶ τοὺς Ἰθακησίους ναύτας ὑπὲρ τοῦ μὴ κατακοῦσαι τῆς τῶν Σειρήνων ᾠδῆς, ἀλλὰ μολίβδου τινὸς μαλθακὴν ὁμοῦ καὶ ἄτρωτον ὑπὸ φωνῆς φύσιν· xxxv. p. 435. C. εἰσὶ δὲ λειμῶνες αὐτόθι πάγκαλοι, καὶ φύσιν (leg. φύσις) ἀνθῶν τε καὶ δένδρων. Plotin. Enn. ii. 1. 3. p. 98. A. καὶ ἀὴρ οὐ μήποτ' ἐπιλείπει, οὐδ' ἡ ὕδατος φύσις. Item Cicero Nat. Deor. ii. 54. 'cum alvi natura subjecta stomacho, cibi et potionis sit receptaculum:' dicitur ut simplex alvus. De Finibus, v. 11. 'hoc intelligant, si quando naturam hominis dicam, hominem dicere me; nihil enim hoc differt.' Wyttenb.

ἐπιδεικνύοι τὸ σῶμα] Ita Aug. et Par. Vulgo ἐπιδεικνύοιτο σῶμα, male omisso articulo, quum præcesserit τῆς ψυχῆς: neque apta est h. l. media verbi forma. Sed post φύσιν excidisse videtur ἄν. Heind. Pro τὴν velim legi ἂν. Zeun.

§. 84. ἔτι που ἡμῶν ἡ ψυχὴ ἐστιν] Verba hoc ordine posui e Tub. Vulgo ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἐ. Heind.

εἰ γάρ τις καὶ πλέον ἔτι τῷ λέγ.] Hæc, uti proxime præcessere, Cebes dicit conversus ad Simmiam, qui supra §. 79. quum animos humanos ante hanc vitam fuisse concessisset, deinde animum cum harmonia comparando illud negaverat, firmiorem eum diuturnioremque quam corpus esse. Verba πλέον ἔτι pertinent ad seq. λέγοντι, perinde ac si ita posita essent, εἰ γάρ τις τῷ καὶ πλέον ἔτι λέγοντι ἢ ἃ σὺ λέγεις συγχωρήσειε. Immut. Pantag. §. 38. Ἐγὼ δὲ ἡγοῦμαι μὲν ταῦτα τοὺς λέγοντας οὐκ ἀποτρέπειν ἀλλ' ἐκπεπείδειν τὴν στρατείαν. Xenoph. Mem. i. 6. 7. ὁμὲ δὲ ἅπερ οὐκ οἶεί τῷ σώματι ἀεὶ τὰ συντυγχάνοντα μελετᾶσθαι καρτερεῖν πάντα ἅπερ φέρειν σοῦ μὴ μελετῶντος; ubi perperam aliquot verba sic

ξυγχωρήσεις,[w] δοὺς αὐτῷ μὴ μόνον ἐν τῷ πρὶν καὶ[x] γενέσθαι ἡμᾶς χρόνῳ εἶναι ἡμῶν τὴν ψυχήν,[y] ἀλλὰ μηδὲν κωλύειν, καὶ[z] ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, ἐνίων ἔτι εἶναι καὶ ἔσεσθαι καὶ πολλάκις γενήσεσθαι καὶ ἀποθανεῖσθαι αὖθις· οὕτω γὰρ αὐτὸ[a] φύσει ἰσχυρὸν εἶναι, ὥστε πολλάκις γιγνομένην ψυχὴν[b] ἀντέχειν· δοὺς δὲ ταῦτα ἐκεῖνο μηκέτι[c] συγχωρεῖ, μὴ οὐ[e] πονεῖν[f] αὐτὴν ἐν ταῖς[g] πολλαῖς γενέσεσι καὶ

ἡ ψυχὴ ἡμῶν °τ.—[w] ξ. ΑΓ: συγχωρήσει Δ.—[x] ἢ Δ.—[y] τὰς ψυχὰς ΑΠΤ.—[z] καὶ om pr Ξ.—[a] γὰρ καὶ αὐτὸ τε Λ.—[b] γιγνομένην τὴν ψυχὴν ΔCa.—[c] ἐκεῖνο μηκέτι ΑΔΞΠΤΦGe: μηκέτι ἐκεῖνο °τ.—[d] συγχωροίη Γ: συγχωροῖ °τ.—[e] οὐ om Δ.—

voluit transponi, τὰ σώματι ἀεὶ συντυγχάνοντα. Ibid. §. 13. τὴν σοφίαν τοὺς μὲν ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας σοφιστὰς ἀποκαλοῦσι. Lysias p. 170. ed. Reisk. ἡμεῖς ἡμεν αὐτὸν οἱ κριτὴν ἐμβαλόντες. Heind.

τὴν ψυχὴν] Cod. Tub. τὰς ψυχάς. Sed et paullo ante ἔτι που ἡμῶν ἡ ψυχή ἐστι, et supra §. 81. ὅτι μὲν γὰρ ἦν ἡμῶν ἡ ψυχή.—§. 80. κρᾶσιν εἶναι καὶ ἁρμονίαν αὐτῶν τοίτων τὴν ψυχὴν ἡμῶν. §. 100. ἀξιοῖς ἐπιδειχθῆναι ἡμῶν τὴν ψυχὴν ἀνώλεθρον—οὖσαν. Heind.

οὕτω γὰρ αὐτὸ κ. τ. λ.] Enallage generis et subjecti, pro οὕτω γὰρ τὴν ψυχὴν φύσει ἰσχυρὰν εἶναι, ὥστε πολλάκις γιγνομένην αὐτὴν ἀντέχειν. Frequens est hujusmodi usus neutrius. Sic Plato Epinom. p. 704. A. ψυχὴ—ταῦτα γὰρ οὔτε ῥᾴδια φύεσθαι. Plutarch. de Solertia Animal. p. 979. D. τῆς γεράνου σοφὸν ἡ τῆς λίθου περίδραξις. Sic mox in fine hujus §. ψυχὴ ἀθάνατον. Wyit.

οὕτω γὰρ αὐτὸ] αὐτὸ pro αὐτὴν, ut Menon. p. 87. D. Οὐκοῦν εἰ μέν τί ἐστιν ἀγαθὸν καὶ ἄλλο χωριζόμενον ἐπιστήμης, τάχ' ἂν εἴη ἡ ἀρετὴ οὐκ ἐπιστήμη τις· εἰ δὲ μηδέν ἐστιν ἀγαθὸν ὃ οὐκ ἐπιστήμη περιέχει, ἐπιστήμην ἄν τιν' ὑποπτεύοντες αὐτὸ εἶναι ὀρθῶς ὑποπτεύοιμεν. Gorg. §. 45. κολακείαν μὲν οὖν αὐτὸ (τὴν ὑψοποιητικὴν) καλῶ—τέχνην δὲ αὐτὴν οὐ φημι εἶναι, ἀλλ' ἐμπειρίαν. Et frequentissimum hoc est apud utriusque linguæ scriptores: neque durum quod statim post αὐτὸ infertur γιγνομένην τὴν ψυχήν. Durior certe orationis mutatio Xenoph. Œcon. i. 22. δοῦλοι γάρ εἰσι—οἱ μὲν λιχνειῶν, οἱ δὲ λαγνειῶν, οἱ δὲ οἰνοφλυγιῶν, οἱ δὲ φιλοτιμιῶν τινων μωρῶν καὶ δαπανηρῶν, ἃ οὕτω χαλεπῶς ἄρχει τῶν ἀνθρώπων, ἂν ἂν ἐπικρατήσωσιν, ὥσθ' ὅτου μὲν ἂν ὁρῶσιν ἠβῶντας αὐτοὺς etc. Articulum ante ψυχὴ e Far. restitui. Heind.

μηκέτι] Steph. γρ. ἐμηδέν τι. At ubi? Certe Ficinus vertit, *nondum illud tibi daret.* Fisch.

ξυγχωροῖ] Ne quis forte scribendum ξυγχωροίη putet, meminerint velim lectores observationis Photii in Lexico: Εὐδοκιμοῖ καὶ εὐδοκιμοίη· τὸ εὐκτικὸν ῥῆμα· καὶ ποιοῖ καὶ ποιοίη, καὶ τἄλλα τὰ ὅμοια σὺν τῷ η, καὶ ἄνευ τούτου. Sic c. 39. ἀποροῖ c. 49. ποιοῖς. v. Valquenar. ad Hippol. p. 220. Phavorinus, nesciebam unde: Δοκοῖς, ἀντὶ τοῦ δοκοίης· τὸ ἀφαιρεῖν τὸ η τῶν εὐκτικῶν, Ἀττικῶν ἐστι. Fisch.

μηκέτι ἐκεῖνο συγχωροῖ] Quod non οὐκέτι, sed μηκέτι scripsit Plato, certo hoc est argumento, hæc quoque ad institutam a verbis εἰ γάρ τις καὶ πλέον etc. protasin pertinere, idque etiam sic posita particula δὲ et omissum in his ἂν declarat, in apodosi optativo nusquam non adjunctum. Jam ne apodosi sua sermo mutilatus relinquatur, ea incipere putanda a verbis εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, οὐδενὶ προσήκει etc. ubi qui προσήκειν conjecit Stephanus, parum sermonis tenorem perspexerat. Neque duri quidquam habet hæc ratio; sed paullo durius est ἀνακόλουθον, quod in seqq. ibi εἰ δὲ μή, ἀνάγκην εἶναι ἀεὶ τὸν μέλλ. ἀπ. δεδ. suspenso denuo sermone utitur Cebes, perinde ac si ante dixisset εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχοι, φαίη ἄν, μηδενὶ προσήκειν. Pro συγχωροῖ perperam Aug. et Bas. 2. συγχωρεῖ. Heind.

μὴ οὐ πονεῖν] Steph. 'γρ. μὴ οὐ π. μόνον αὐτὴν ἐν τ. π. γεν. ἀλλὰ καὶ τέλ.' Quas quidem lectiones unde haberet, ignorabam: nisi forte eas effinxit ipse e versione Serrani, in qua quidem est, *illud tamen nihilominus cogatur confiteri. Non tantum in multis illis generationum accessibus laborare animum, sed etiam*

τελευτῶσάν γε[h] ἔν τινι τῶν θανάτων παντάπασιν ἀπόλλυσθαι· τοῦτον δὲ τὸν θάνατον καὶ ταύτην τὴν διάλυσιν τοῦ σώματος,[i] ἣν[j] τῇ ψυχῇ φέρει[k] ὄλεθρον, μηδένα φαίη εἰδέναι· ἀδύνατον γὰρ εἶναι ὁτῳοῦν αἰσθάνεσθαι[l] ἡμῶν·[m] εἰ δὲ[n] II. iii. 67.
τοῦτο οὕτως ἔχει, οὐδενὶ προσήκει θάνατον θαρροῦντι μὴ οὐχὶ ἀνοήτως θαρρεῖν,[o] ὃς ἂν μὴ ἔχῃ[p] ἀποδεῖξαι ὅτι[q] ἔστι ψυχὴ[r] παντάπασιν ἀθάνατόν τε καὶ ἀνώλεθρον· εἰ δὲ μή, ἀνάγκη[s] εἶναι[t] ἀεὶ τὸν μέλλοντα ἀποθανεῖσθαι δεδιέναι ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ[u] ψυχῆς, μὴ ἐν τῇ νῦν τοῦ σώματος διαζεύξει[v] παντάπασιν ἀπόληται.[w]

§. 85. Πάντες οὖν ἀκούσαντες εἰπόντων αὐτῶν ἀηδῶς[x] §. 40. W.
διετίθημεν, ὡς ὕστερον ἐλέγομεν πρὸς ἀλλήλους, ὅτι ὑπὸ

[f] ποιεῖν Δ.—[g] ταῖς om Δ.—[h] γε om L.—[i] τοῦ σώματος om s.—[j] ἣ H, εἰ ΧΥ et corr ΠG. ἣ cum °τ corr Γ.—[k] φέροι Λ, φέρειν pr Γ.—[l] αἴσθεσθαι ΓC, αἰσθέσθαι ΛΕ HIL.—[m] αὐτῶν Φs.—[n] δὴ Δ.—[o] θαρρῆ pr E: om Υ.—[p] ἔχῃ ΧΓΑΞΠΥΦCGHIs: ἔχοι °τ.—[q] δ Φ.—[r] ἔστιον ἡ ψυχὴ G.—[s] ἀνάγκη ΦL et pr ΓΛ.—[t] εἶναι om Φ.—[u] ἑαυτοῦ s.—[v] διαζεύξει τοῦ σώματος G.—[w] ἀπόλλυται L et pr Π: διπόληται cum

tandem—. Forsterus tamen utramque particulam, et *μόνον*, et ἀλλὰ, recepit. Etiam Ficinus vertit, *sed tandem aliqua ex pluribus morte diceret omnino deleri*: ut videatur legisse ἀλλὰ τελευτ. γε ἓν τ. τῶν θ. φαίη παντ. ἀπόλ. Fischer.

μὴ οὐ ποιεῖν αὐτὴν] Quam in marg. Stephanus annotavit lectionem ex una haustam Serrani versione, ea inductum inter Forsterum, virum alias consideratissimum, ut sinceram orationem sic in ipso textu interpolarit, *μὴ οὐ ποιεῖν μόνον*—ἀλλὰ καὶ τελ. Ne Graeca quidem sunt ista, quum post illa μηκέτι συγχωροῖ legitime inferatur μὴ οὐ, neque οὐ trahi ad *μόνον* possit. Pertinet autem μὴ οὐ etiam ad συγχ. καὶ τελευτῶσαν—ἀπόλλυσθαι—αἰσθάνεσθαι. Unus Aug. αἰσθέσθαι. Heind.

οὐδενὶ προσήκειν] Infinitivum reposuimus, quod jam Stephanus judicaverat. Vulgo et omnes libri, οὐδενὶ προσήκει. Wyttenbach.

οὐδενὶ προσήκει θάν.] *In neminem ardenter objurgatoque animo mortem expectantem cadit, ut non stolide hanc habeat fiduciam, qui non possit* etc. Prorsus ita προσήκειν positum Xenoph. Cyrop. vii. 5. 84. τῷ ἀρετῆς ἐρήμῳ οὐδὲν ἄλλο καλῶν ἔχειν οὐδὲν προσήκει. Plat. Lach. p. 199. D. καὶ τοῦτον οὕτως σὺ ἀν-

δεᾶ εἶναι σωφροσύνης ἢ δικαιοσύνης τε καὶ ὁσιότητος, ᾧ γε μόνῳ προσήκει καὶ περὶ θεοὺς καὶ περὶ ἀνθρώπους ἐξευλαβεῖσθαί τε τὰ δεινὰ καὶ τὰ μὴ—ἐπισταμένῳ ὀρθῶς ὁμιλεῖν. Gorg. §. 78. ἐγὼ δὲ —οἶμαι, εἴτ' Ἀρχέλαος εἴτ' ἄλλος ἀνθρώπων ὁστισοῦν μὴ δίδωσι δίκην ἀδικῶν, τούτῳ προσήκειν ἀθλίῳ εἶναι διαφερόντως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ubi vid. not. Heind.

ὃς ἂν μὴ ἔχῃ] Sic pro vitioso ἔχοι Aug. et Tub.—δεδιέναι ὑπὲρ τῆς αὑτοῦ ψυχῆς. §. 61. θαρρεῖν ἢ δεδιέναι ὑπὲρ τῆς ἑαυτέρας ψυχῆς. de Rep. p. 387. C. ἡμεῖς δὲ ὑπὲρ τῶν φυλάκων φοβούμεθα, μὴ — θερμότεροι — γένωνται. Usitatius tamen est δεδιέναι περί τινος vel περί τινι. Heind.

§. 85. πάντες οὖν ἀκούσαντες κ. τ. λ.] Haec dialogi intermissio, et a secundis personis ad primas digressio, insignem habet vim ad sensum affectumque personarum cum legentibus communicandum. Similis est caussa in Plutarch. de Genio Socratis, ubi nuncisto capitali periculo, colloquium interpellatur narratione: p. 580. A. ἡμῖν δέ τις ἴσχεν ἄτοπος μεταβολὴ τοῦ πάθους. μικρὸν γὰρ ἔμπροσθεν τῷ κεκωλύσθαι δυσχεραίνοντες, πάλιν διὰ τὴν ἀξίωσιν τοῦ καιροῦ καὶ τὸ πάθος, ὃν οὐκ οἴομαι ἀναβολῆς, εἰς ἀγωνίαν ὑπηγμένοι καὶ φόβον. Wyttenbach.

τοῦ[y] ἔμπροσθεν λόγου[z] σφόδρα πεπεισμένους ἡμᾶς πάλιν[a] ἐδόκουν ἀναταράξαι καὶ εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν[b] οὐ μόνον τοῖς προειρημένοις λόγοις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ[c] ὕστερον[d] μέλλοντα ῥηθήσεσθαι,[e] μὴ οὐδενὸς ἄξιοι εἶμεν[f] κριταὶ ἢ καὶ τὰ[g] πράγματα αὐτὰ[h] ἄπιστα εἴη.[i]

ΕΧ. Νὴ τοὺς θεούς, ὦ Φαίδων, συγγνώμην γε[j] ἔχω ὑμῖν. καὶ γὰρ αὐτόν με νῦν ἀκούσαντά σου τοιοῦτόν τι λέγειν πρὸς ἐμαυτὸν ἐπέρχεται,[k] Τίνι οὖν ἔτι πιστεύσομεν[l] λόγῳ; ὡς[m] γὰρ σφόδρα πιθανὸς ὢν, ὃν[n] ὁ Σωκράτης ἔλεγε λόγον, νῦν εἰς ἀπιστίαν καταπέπτωκε. θαυμαστῶς[o] γάρ μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται καὶ νῦν καὶ ἀεί, το
II. iii. 68. ἁρμονίαν τινὰ ἡμῶν εἶναι[p] τὴν ψυχήν, καὶ ὡς περ ὑπέμνησέ με ῥηθεὶς ὅτι καὶ[q] αὐτῷ μοι ταῦτα προὐδέδοκτο. καὶ πάνυ

οὖ ου κα
[y] corr Φ.—[z] ἀηδὲς s.—[a] τῶν Ξ.—[b] λόγων Ξ, χρόνου l.—[c] πάλαι ΧΠΤs.—[d] μετα-
τὰ
βαλεῖν Ξ.—[c] τὸ H.—[d] ὕστερον ΓΔΛΦCGHILs et corr Π: ὕστερα [e]s. ὕστερον...τὰ om H.—[e] ῥηθήσεσθαι μέλλοντα G.—[f] ἦμεν [g]s.—[g] τὰ om Γ.—[h] αὐτὰ om ΓΛCEHL et pr Χ.—[i] εἴη Heindorfius: libri ᾖ.—[j] γε om Ls.—[k] ἀπέρχεσθαι
ὡς
L, ἀπέρχεται Δ.—[l] πιστεύσωμεν Γ.—[m] ὁ s.—[n] ὃν om pr Ε.—[o] θαυμαστὸς Λ.—
[p] εἶναι ἡμῶν Φ.—[q] καὶ post ὅτι add ΧΓΔΛΠΦCGHIs et rc Ξ.—[r] ὑπομνήσει Δ.—

εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν] Male Bas. 2. et Steph. pro var. lect. μεταβαλεῖν. Ut h. l. εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν, sic paullo post εἰς ἀπιστίαν κατακέκτωκε. Phileb. p. 15. E. εἰς ἀπορίαν αὐτὸν—καταβάλλων. Dativum autem hunc τοῖς προειρημένοις λόγοις pendere a verbo ἀπιστίαν, velut saepe verbalia verborum suorum casum adsciscunt, recte monuit Fischer. Vid. Valcken. ad Eurip. Phœn. 941. et Porson. ibid. ad v. 948. Wessel. ad Herodot. p. 517. et de Platone nostra ad Gorg. §. 146. Heind.

μέλλοντα] Steph. 'For. μέλλοντι.' Petiisse videtur Stephanus hanc emendationem e versione Ficini, *ut nedum rationibus jam adductis, sed et dicendis insuper, fidem nullam adhiberemus.* Meibomius in marg. Bas. 2. τὸν ὕστερον, e Cod. vet. In Tub. [et Par.] εἰς τὰ ὕστερον. Fischer.

μὴ οὐδενὸς—ἄπιστα εἴη] Editum hucusque ᾖ cur in εἴη mutaverim, causæ sunt apertæ. Nam pro εἶμεν quod Tub. habet ἦμεν, id ne in ἄμεν quidem mutatum recte haberet post præterita διετέθημεν—ὅτι—ἐδόκουν. Mox αὐτὰ post πράγματα deest in Aug. et Tub. Heind.

ἐπέρχεται] Tub. ἀνέρχεται. At ἐπέρχεται verum est. Xen. Memor. iv. 3. 3. ἤδη ποτέ σοι ἐπῆλθεν ἐνθυμηθῆναι. Fischer.

πιστεύσομεν] Ald. πιστεύσομε, unde Bass. πιστεύσομαι, Steph. πιστεύσωμεν. Hoc an e Tub. reponatur πιστεύωμεν, nihil prorsus intererit. Statim post Tub. et Bas. 2. ὡς γὰρ σφόδ. In his ὃν ὁ Σωκρ. ἔλεγε λόγον, quum proxime præcesserit λόγῳ et statim post sequatur ὁ λόγος, meo quidem sensu elegantius abesset hoc λόγον. Heind.

ἀντιλαμβάνεται] *Capit et delectat hæc ratio.* Parmen. §. 10. Νέος—εἰ ὅτι—καὶ οὕτω σου ἀντιλήψεται φιλοσοφία, ὡς ἔτι ἀντιλήψεται κατ' ἐμὴν δόξαν etc. Similiterque ἅπτεσθαι positum Ion. p. 535. A. ἢ οὐ δοκῶ σοι ἀληθῆ λέγειν, ὦ Ἴων; I. Ναὶ μὰ τὸν Δία ἔμοιγε· ἅπτῃ γάρ πως μου τοῖς λόγοις τῆς ψυχῆς, ὦ Σώκρ. καί μοι δοκοῦσι θείᾳ μοίρᾳ ἡμῖν—ταῦτα οἱ ἀγαθοὶ ποιηταὶ ἑρμηνεύειν. Heind.

ὥσπερ ὑπέμνησέ με] Aristoph. Pace 234. Φέρ', αὐτὸν ἀποδρῶ· καὶ γὰρ ὥσπερ ᾠήθημεν Καὐτὸς θυείας φθέγμα πολεμιστηρίας. Thesm. 869. Ἀλλ' ὥσπερ αἰ-

δίομαι πάλιν, ὥς περ ἐξ ἀρχῆς, ἄλλου τινὸς λόγου, ὅς με πείσει[r] ὡς τοῦ ἀποθανόντος οὐ συναποθνήσκει ἡ ψυχή. λέγε οὖν[s] πρὸς Διός, πῇ ὁ Σωκράτης μετῆλθε τὸν λόγον; καὶ πότερον κἀκεῖνος, ὥς περ ὑμᾶς[t] φῄς, ἔνδηλός τι[u] ἐγένετο ἀχθομενος ἢ οὔ, ἀλλὰ πράως ἐβοήθει τῷ λόγῳ; καὶ[v] ἱκανῶς ἐβοήθησεν ἢ ἐνδεῶς; πάντα ἡμῖν δίελθε[w] ὡς δύνασαι ἀκριβέστατα.

§. 86. ΦΑΙΔ. Καὶ μήν, ὦ[x] Ἐχέκρατες, πολλάκις θαυμάσας Σωκράτη[x] οὐ πώποτε μᾶλλον ἠγάσθην ἢ τότε[y] παραγενόμενος. τὸ μὲν οὖν ἔχειν[z] ὅ τι λέγοι[a] ἐκεῖνος ἴσως r. 89.
οὐδὲν ἄτοπον[a] ἀλλ' ἔγωγε μάλιστα ἐθαύμασα αὐτοῦ[b] πρῶτον μὲν τοῦτο, ὡς ἡδέως καὶ εὐμενῶς[c] καὶ ἀγαμένως[d]

[r] δὴ L.—[s] ἡμῖν ΛΕΙ.—[t] τε s, om ΓΛΦCEGHIL.—[u] λόγω καὶ Δ: λόγω ἢ καὶ [v]ς. [v] η τ —[w] διῆλθεν Δ.—[x] σωκράτης H, σωκράτους E.—[y] ποτε ΑΤ.—[z] ἴχει Δ.—[a] λέγει ΔΑΕΙ.—[b] αὐτοῦ L.—[c] καὶ ἀγαμένως om E.—[d] ἃ G.—[e] ἐκπεύθειμεν G.—[f] προὔτρε-

κάλλει τι καρδίαν ἐμήν. Xenoph. Cyrop. iv. 3. 3. Ὁ δὲ Κῦρος θεωρῶν τὰ τῶν Μήδων ἔργα καὶ Τρκανίων ὥσπερ (sic recte Guelf.) κατεμάφετο καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ. Adde allata ad Plat. Cratyl. §. 3. Heind.

ὅτι καὶ αὐτῷ μοι] Vulgo desideratur καί: recepit Forster, tum Fischer, suadente jam Stephano, adsentiente Bas. 2. Aristippo, Ficino. Accedunt Vind. omnes Venet. A: versio Sicula, [Tub. Aug. Par.] Wyttenbach.

μετῆλθε τὸν λόγον] Sermonem persecutus est, reliqua explicuerit. Menon. p. 74. D. Εἰ οὖν ὥσπερ ἐγὼ μετῆλθε τὸν λόγον καὶ ἔλεγεν, ὅτι δεῖ εἰς πολλὰ ἀφικνούμεθα etc. Sophist. §. 80. Ἔτι τοίνυν δι' αὐτοὺ πάντων καταγελαστότατα μετίσιεν τὸν λόγον οἱ μηδὲν ἰόντες θάτερον προσαγορεύειν. Eodemque modo ducitur διάκειν τὸν λόγον.—Aug. τῇ δὲ ὁ Σώκρ. Imo τῇ δή. Heind.

ἔνδηλός τι] τι quod a Cod. Aug. abest, pertinet ad ἀχθόμενος. Sophist. §. 6. ἂν—τι τῷ μήκει τοῦδε ἄχθ. Xenoph. Cyrop. i. 4. 25. μὴ ὁ πατὴρ τι ἄχθοιτο. Heind.

ἢ καὶ ἱκανῶς] Assentitur Stephano legere jubenti καὶ εἰ ἱκανῶς: et an sufficienter successerit. In vulgata omnes nostri consentiunt, excepto Vind. F, in quo καὶ deest. Wyttenbach.

καὶ ἱκανῶς ἐβοήθησεν] Edd. et Codd. Aug. Tub. ἢ καὶ ἱκανῶς ἐβ. in quibus quoniam ἢ ferri non potest, Stephanus scribi voluit καὶ εἰ ἱκανῶς ἐβ. Nos cum uno de Codd. Par. litteram male inculcatam abjecimus. Heind.

§. 86. τὸ μὲν οὖν ἔχειν, ὅ,τι λέγοι ἐκεῖνος] Scribi sic quoque potuit τὸ μὲν οὖν ἐκεῖνον ἔχειν ὅ,τι λέγοι: non item, opinor, τὸ μὲν οὖν ἔχειν ὅτι λέγοι ἐκεῖνον, sed sic positum pronomen accommodari proxime pragresso verbo debuit. Heind.

πρῶτον μὲν τοῦτο—ἔπειτα—ἔπειτα] Menon. p. 90. αὐτὸς δὲ πρῶτον μέν ἐστι πατρὸς πλουσίου τε καὶ σοφοῦ—ὃς ἐγένετο πλούσιος—τῇ αὐτοῦ σοφίᾳ κτησάμενος καὶ ἐπιμελείᾳ. ἔπειτα καὶ τὰ ἄλλα οὐκ ὑπερήφανος δοκῶν εἶναι πολίτης —ἔπειτα τούτων εὖ ἔθρεψε etc. de Legg. ii. p. 669. A. τὸν μέλλοντα ἔμφρονα πριτὴν ἔσεσθαι δεῖ ταῦτα τρία ἔχειν· ὅ,τι ἐστὶ πρῶτον γιγνώσκειν, ἔπειτα ὅτι ὀρθῶς, ἔπειθ' ὡς εἰ, τὸ τρίτον, εἴργασται τῶν εἰκόνων ἡτισοῦν. Xenoph. Cyrop. vii. 2. 24. σοὶ ἀντιπολεμεῖν ἴκαρδι ᾤμην εἶναι πρῶτον μὲν ἐκ θεῶν γεγονότι, ἔπειτα δὲ διὰ βασιλέων πεφυκότι, ἔπειτα δ' ἐκ παιδὸς ἀρετὴν ἀσκοῦντι. Lysias contr. Agor. extr. Ἐὰν οὖν τὰ ἐναντία τοῖς τριάκοντα ψηφίζησθε, πρῶτον μὲν οὐχ ὁμόψηφοι γίγνεσθε· ἔπειτα τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν φίλοις τετιμωρημένοι ἔσεσθε· ἔπειτα τοῖς πάσιν ἀνθρώποις δόξετε δίκαια καὶ ὅσια ψηφίσασθαι. Alias ducitur πρῶτον μὲν—ἔπειτα—ὅτι δὲ καί. Heind.

ἀγαμένως] Kochlerus p. 82. reprui

τῶν νεανίσκων τὸν λόγον ἀπεδέξατο, ἔπειτα ἡμῶν ὡς ὀξέως ἤσθετο ὃ πεπόνθειμεν[c] ὑπὸ τῶν λόγων, ἔπειτα ὡς εὖ ἡμᾶς ἰάσατο καὶ ὡς περ πεφευγότας καὶ ἡττημένους ἀνεκαλέσατο καὶ προὔτρεψε πρὸς τὸ παρέπεσθαί[f] τε καὶ ξυσκοπεῖν[g] τὸν λόγον.

ΕΧ. Πῶς δή;

II. iii. 69. ΦΑΙΔ. Ἐγὼ ἐρῶ.[h] ἔτυχον γὰρ ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ καθήμενος[i] παρὰ τὴν κλίνην ἐπὶ χαμαιζήλου τινός, ὁ δὲ ἐπὶ πολὺ[j] ὑψηλοτέρου ἢ ἐγώ. καταψήσας οὖν μου[k] τὴν κεφαλὴν καὶ ξυμπιέσας τὰς ἐπὶ[l] τῷ αὐχένι τρίχας—εἰώθει

ψέ τε πρὸς L.—[c] ξυνσκοπεῖν ΧΓ.—[h] ἐρῶ ἐγὼ Δ, ἐγώ σοι ἐρῶ Φσ.—[i] καθήμενος post λλῶ λὺ αὐτοῦ ponunt ΧΗΠΥG, ante ἐν °Γ.—[j] πολὺ ΧΔΠΥΦCGH, πολλὺ ε, πολὺ Ξ, πολλοῦ

jubebat ἀσμένως præeunte, ut videtur, Ruhnquenio, qui in notis ad Tim. p. 5. ostendit, ἀγαμένως rectius explicari posse sic, ut sit *libenter*, ἀσμένως. temere. Fisch.

ἀγαμένως] Koehlerus tentat ἀσμένως, forte quod Ficiniana versio habet, *amice?* Alias Plato: θαυμαστὸν ὅσον. Theæt. §. 7. et alibi. *Mirum quantum.* v. Drakenb. ad Sil. vi. 620. qui laudat Liv. i. 16. cf. et Lamb. ad Hor. i. 27. p. 83. Gottl.

ἀγαμένως—ἀπεδέξατο] Ruhnk. ad Tim. p. 9. explicuit *orationem mirifice probavit*, comparans illa e Timæo p. 29. D. τὸ μὲν οὖν προοίμιον θαυμασίως ἀπεδεξάμεθά σου. Sed hic si quis post ἡδέως καὶ εὐμενῶς positum intelligat καὶ θαυμασίως, sentiet non jejunius inferri h. l. potuisse vocabulum. Itaque quamvis Hesychius ἀγαμένως exponat θαυμαστῶς, hic tamen verterim ego *cum admiratione*, qua potestate in Synes. Epist. Crit. p. 239. ταύτην ἀνέγνων ἡδέως ἅμα καὶ ἀγαμένως accipiendum verbum ibid. docuit Ruhnkenius. Heind.

καθήμενος ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ] Tub. ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ καθ. Bas. 2. ἐν δεξιᾷ καθημ. αὐτοῦ. Heind.

ἐπὶ χαμαιζήλου τινὸς] Imitatus est Plutarch. in Conviv. p. 150. A. ὁ δὲ Αἴσωπος—παρῆν ἐπὶ δίφρου τινὸς χαμαιζήλου παρὰ τὸν Σόλωνα καθήμενος ἄνω κατακείμενον. Timæus, Χαμαίζηλος· διφρίον μικρὸν, ἢ ταπεινὸν σκιμπόδιον· ubi vid. Ruhnk. Sic et Ælian. N. A. ii. 11. p. 81. χαμαιζήλων κλινῶν (ὡς f. del.) στιβάδες ἐν τῇ ψάμμῳ τοῦ θεάτρου τεθεῖσαι. Wytt.

ἐπὶ χαμαιζήλου] Ad χαμαιζήλου intelligendum esse δίφρου, declarat sequens ὑψηλοτέρου itidem sine substantivo positum. Atque ita ἐπὶ χαμαιζήλου θρονίδος Themist. Or. xxxi. p. 353. laudante ibi Ruhnken. Heind.

πολλῷ] Ald. Bas. 1. 2. πολλῶν. Aug. πολλοῦ. Tub. πολύ. Fisch.

καταψήσας οὖν μου τὴν κεφαλὴν] Hinc videtur aliquid duxisse scriptor Apologiæ Socratis, quæ inter Xenophonteos libros fertur §. 28. παρὼν δέ τις Ἀπολλόδωρος ἐπιθυμητὴς μὲν ἰσχυρῶς αὐτοῦ, ἄλλως δ' εὐήθης, εἶπεν, Ἀλλὰ τοῦτο ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, χαλεπώτατα φέρω, ὅτι ὁρῶ σε ἀδίκως ἀποθνήσκοντα· τὸν δὲ λέγεται καταψήσαντα αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰπεῖν, Σὺ δὲ, ὦ φίλτατε Ἀπολλόδωρε, μᾶλλον ἂν ἐβούλου με ὁρᾶν δικαίως ἢ ἀδίκως ἀποθνήσκοντα. Idem responsum Socratis prodidit Diog. L. ii. 35. Epictet. Dissert. ii. 18. p. 278. Καταψῶ τὴν κορυφήν μου καὶ λέγω, Εὖ Ἐπίκτητε—. Ubi Uptonus e suo codice laudat κεφαλὴν pro κορυφὴν, et comparat illud Terentii Heaut. iv. 5. 14. 'Non possum pati, Quin ubi caput demulceam; accede huc Syre.' Dio Chrys. Or. lxxviii. p. 655. C. ἡ μήτηρ αὐτὸν (Ὀρφέα) ἡ Καλλιόπη κιθαρίζοντα ἐπήνησέ τε, καὶ εἶπε καταψῶσα ἅμα τὴν κεφαλὴν, ὡς ἱκανῶς ἔχοι μουσικῆς, καὶ σοφώτατος εἴη τὰ τῆς τέχνης. Plutarch. Sympos. ix. 4. p. 739. D. οἶμαι δὲ καὶ σὲ, εἶπεν, ὦ βέλτιστε διδασκάλων, ὅταν τινὰ τῶν μαθητῶν φιλοφρονούμενος κατα-

γάρ, ὁπότε τύχοι, παίζειν μου εἰς τὰς τρίχας—Ἄρ' ἴσως, ἔφη, ὦ Φαίδων, τὰς καλὰς ταύτας κόμας ἀποκερεῖ. Ἔοικεν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Σώκρατες. [§. 87.] Οὔκ, ἄν γε ἐμοὶ πίθῃ. Ἀλλὰ τί; ἦν δ' ἐγώ. Τήμερον, ἔφη, κἀγὼ τὰς ἐμὰς καὶ σὺ ταύτας, ἐάν πέρ γε ἡμῖν ὁ λόγος τελευτήσῃ καὶ μὴ δυνώμεθα αὐτὸν ἀναβιώσασθαι. καὶ ἔγωγ' ἄν εἰ σὺ εἴην καί με διαφύγοι ὁ λόγος, ἔνορκον ἂν

L, πολλαχοῦ ΑΕΙ: πολλῷ °r.—[b] μου om G.—[c] ἂν G.—[d] ἴσως om Δ, post δ' φαίδων ponit Φ.—[e] ταύτας om pr ΧΠ.—[f] ἀποκερεῖ pr Γ, ἀποκερεῖς corr Δ: ἀποκερῇ °r.—[g] ἂν ἴμοιγε ΔΦs.—[h] γε om Φs.—[i] ὑμῖν L: ἡμῖν r.—[k] δυναμεθα Χ.—[l] ἀναβιώσασθαι ΤΗ, ἀναβιώσεσθαι ΔΕC.—[m] ἠττηθείην L.—[n] διαφεύγοι Χ, διαφεύγοι ΠΤ.

ψῇ καὶ καταρίξῃ, μὴ τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ τῇ δεξιᾷ. Conferatur et Dorvill. ad Chariton. p. 555. Wytt.

Φαίδων] Aug. Φαίδρε. Nam nomina Φαίδων et Φαίδρος etiam alibi a librariis permutata inter se sunt. vid. c. 39. 37. Sic apud Mærin v. δυσκεφίσθαι legebatur ἐν Φαίδωνι pro ἐν Φαίδρῳ, ut recte emendarat Pierusonus. Fiscn.

τὰς καλὰς ταύτας κόμας ἀποκερῇ] *Pulcras has comas tondebis*: scilicet, *me mortuum lugens*. Græcos in luctu capillum tondere solitos, pervulgatum et a multis annotatum est: v. c. Hadr. Junio de Coma cap. v. apud Gruter. Fac. Art. v. p. 422. Nicolao de Luctu Gr. cap. 2. Kirchmanno de Funeribus R. iii. 15. Scheffero et Kulenio ad Ælian. V. H. vii. 8. Taylor ad Æschinis Orat. Adv. Ctesiph. ed. Reisk. v. iii. p. 605. Hæc tirunum causa monemus. Quod autem Meursius ad Lycophr. 976. et de Funeribus cap. xlvi. contrarium tradit, apud Græcos in luctu virum comam alere, mulieres tondere, consuevisse, et opportune disserit Scriptorum locis firmare videtur; in iisdem non ad eosdem populos, tempora, mores, pertinent: in Plutarchi autem loco Quæst. Rom. xiv. p. 267. B. καὶ γὰρ παρ' Ἕλλησιν ὅταν δυστυχία τις γένηται, κείρονται μὲν αἱ γυναῖκες, πομῶσι δὲ οἱ ἄνδρες· patet παρ' Ἕλλησι a librario additum, et totum Romanis tribuendum. De Græcis mulieribus monuit Musgravius ad Eurip. Hec. 837. Wytt.

ἀποκερεῖ] Tub. et Edd. ἀποκερῇ. Illud ex scriptura Cod. Aug. ἀποκερεῖς recte reponunt Fischer. Heind.

οὐκ, ἄν γ' ἐμοὶ πείθῃ] Tale est Rep. v. p. 468. G. καὶ ἅμα ὑμῶν σφόδρα χαλεπανοῦσιν, ἂν οὕτω λέγωμεν. Οὐκ ἄν γέ μοι πείθωνται, ἔφη—. Similem formam supra vidimus §. 48. initio: p. 45. Οὐ γάρ· ἀλλ' οὕτω λογίσαιτ' ἂν ψυχὴ ἀνδρὸς φιλοσόφου—. Wytt.

§. 87. ἀλλὰ τί;] Suppleri h. l. potest βούλει ποιῶ. Aristoph. Ran. 489. Οὐκ ἂν ἕτερος ταῦτ' εἰργάσατ' ἀνήρ. Ξ. Ἀλλὰ τί; Δ. Κατέκειτ' ἂν ὀσφραινόμενος, εἴπερ δειλὸς ἦν, ubi supplendum ἂν εἰργάσατο. Eq. 955. A. Οὐ τοῦτό γ' ἐστίν. Δ. Οὐ τὸ θρίον, ἀλλὰ τί; A. Λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. Damoxenus apud Athen. iii. p. 102. F. Ἐγὼ γὰρ εἰς τοὐντεῦθεν οὐκ εἰσέρχομαι· B. Ἀλλὰ τί; A. Θεωρῶ πλησίον καθήμενος. Sic recte ibi verba distinguenda censuit Schweigh. Plat. Euthyph. p. 14. D. Ἆρ' οὐ τό γε ὁρθῶς αἰτεῖν ἐν εἴη, ἂν δεόμεθα παρ' ἐκείνων, ταῦτα αὐτοὺς αἰτεῖν; E. Ἀλλὰ τί (Ita pro ἄλλοτι Tub. Ald. et Basa.) sc. εἴη ἄν, εἰ μὴ τοῦτό ἐστιν. Ubi quod Heusdius suasit ἀλλ' ἐστί, nobis in affirmatione ne Græcum quidem videtur. Heind.

κἀγὼ] Aug. καὶ ἐγώ. Statim post ἡμῖν pro ἡμῶν cum Fischero posui ex Aug. et Bas. 2. unde Steph. pro var. lect. Heind.

δυνώμεθα] Ita legitur in editione Thomæ Mag. V. Ἀναβίωσα e Codd. Londd. Olim legebatur non minus, quam apud Phavorinum, qui verba Thomæ exscripsit, δυνάμεθα: quæ prava scriptura etiam in Cod. Tub. invenitur. Fischn.

ἀναβιώσασθαι] *In vitam revocare.* Hom. Od. Θ. 468. σὺ γάρ μ' ἐβίωσας, κούρη. Conf. Critom. p. 48. C. Heind.

εἰ σὺ εἴην] Formula dicterio accommodata in Apophthegmate Callicratidæ

ποιησαίμην ὥς περ Ἀργεῖοι, μὴ πρότερον κομήσειν[w] πρὶν ἂν νικήσω[x] ἀναμαχόμενος τὸν Σιμμίου τε καὶ Κέβητος λόγον. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, πρὸς δύο οὐδ' ὁ[y] Ἡρακλῆς λέγεται[z] οἷός τε εἶναι.[a] Ἀλλὰ καὶ ἐμέ, ἔφη,[b] τὸν Ἰόλεων παρακάλει, ἕως ἔτι φῶς ἐστίν. Παρακαλῶ τοίνυν, ἔφην,[c] οὐχ ὡς Ἡρακλῆς,[d] ἀλλ' ὡς Ἰόλεως τὸν Ἡρακλῆ.[e] Οὐδὲν διοίσει, ἔφη.[f] ἀλλὰ πρῶτον[g] εὐλαβηθῶμέν τι πάθος μὴ[h] πάθωμεν.

—[w] κομίσειν l.—[x] νικήσωμεν s, νομίσω (ut videtur) Δ.—[y] ὁ add ΓΔΛΞΠΥCGHIs.—[z] λέγεται ante οὐδ' ponunt ΧΞΠΥ.—[a] εἶναι οἷός τε Φ, οἷός τ' εἶναι s.—[b] ἔφη om CEHIL.—[c] ἔφην τοίνυν Γ, ἔφη τοίνυν ΛCHIL, τοίνυν ἔφη E et corr Ξ.—[d] ὡς ὁ ἡρακλῆς ΓΛIL.—[e] ἡρακλῆν Λ et corr G.—[f] ἔφη om ΓΛCEHIL.—[g] πρῶτον μὲν L.—

apud Plutarchum t. ii. p. 222. C. qui oblatam pecuniam repudians, hortanti eam accipere et subjicienti, Ἀλλ' ἔγωγε ἂν ἔλαβον εἰ σὺ ἦμην respondit, Καὶ γὰρ αὐτὸς, εἰ σὺ ἦν. Acrior etiam est forma, nominibus propriis adjunctis: veluti in illo Alexandri, qui oblata Darii dona repudians, a Parmenione ut acciperet admonitus dicente Ἔλαβον ἂν εἰ Ἀλέξανδρος ἦμην, objecit, Κἀγὼ νὴ Δία, εἰ Παρμενίων ἦμην. p. 180. B. ubi plura notavimus, post Valckenar. Diatrib. in Eurip. Fragm. p. 211. Wyττ.

εἰ σὺ εἶην] Non ἦν, ut in illo Terentii, *tu si hic sis, aliter sentias.* Heind.

ὥσπερ Ἀργεῖοι] Thyrea amissa, victi a Lacedæmoniis, ut est apud Herodotum i. 82. Sed Platonem alios auctores verbi ἀναμάχεσθαι secutum esse, apparet ex Plutarcho in Apophthegm. Lacon. p. 223. F. τῶν δὲ Ἀργείων τὴν προτέραν ἧτταν φασκόντων ἀναμαχεῖσθαι, Θαυμάζω, ἔφη, εἰ δύο συλλαβῶν προσθήκη νῦν κρείσσονες ἐγένεσθε ἢ πρόσθεν ἦτε. Acumen de *duabus syllabis additis* refertur eo, quod pro μαχεῖσθαι dixerant ἀναμαχεῖσθαι. Hujus verbi consuetudinem explicuimus in Animadv. ad Juliani Orat. p. 24. D. in Biblioth. Crit. Part. x. p. 23. Similiter aliorum populorum mores docte annotavit Lindenbrogius ad Pauli Warnefridi Hist. Longobardic. iii. 17. p. 349. Wyττ.

ὥσπερ Ἀργεῖοι] Herodot. i. 82. Ἀργεῖοι μέν νυν ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου (a proelio illo, quo cum Spartanis ob urbem Thyreas pugnaverant infelciter) κατακειράμενοι τὰς κεφαλὰς, πρότερον ἐπάναγκες κομῶντες, ἐκοιήσαντο νόμον τε καὶ κατάρην, μὴ πρότερον θρέψειν κόμην Ἀργείων μηδένα μηδὲ τὰς γυναῖκας σφι χρυσοφορήσειν, πρὶν ἂν Θυρέας ἀνασώσωνται. Λακεδαιμόνιοι δὲ τὰ ἐναντία τούτων ἔθεντο νόμον, οὐ γὰρ κομῶντες πρὸ τούτου ἀπὸ τούτου κομῶν. Heind.

πρὸς δύο οὐδ' Ἡρακλῆς λέγεται οἷός τε εἶναι. Ἀλλὰ καὶ ἐμὲ, ἔφη, τὸν Ἰόλεων παρακάλει] Et res et proverbium celebratur, sed varie traditur. Videantur Palæphatus, Fab. xxxix. Zenob. v. 49. Diogen. vii. 2. Suidas in Οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο. Apostol. xv. 3. Plato Leg. xi. 677. F. Euthydem. 225. C. Synesius Calvitii Encom. p. 64. A. Scholiastes Ruhnkenii ad hunc locum solito exquisitiorem doctrinam adfert: quam ipse Ruhnkenius in Adversariis sua copia nonnihil auxit, et nos huc proferre supersedemus. Elegantiam repetitæ particulæ ἀλλὰ notavimus §. 9. Wyττ.

οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς] Sic Tub. et Par. Vulgo art. ὁ abest. De proverbii origine variæ veterum narrationes exponuntur a Scholiis ad h. l. quæ longiora quam ut huc adscribantur. Quarum quæ hausta est ex Herodoro et Hellanico, ὡς ὅτε τὴν ὁδὸν Ἡρακλῆς ἀνήρει, τὴν Ἥραν αὐτῷ καρκίνον ἐφορμῆσαι· πρὸς δύο δὲ οὐ δυνάμενον μάχεσθαι σύμμαχον ἐπικαλέσασθαι τὸν Ἰόλεων, καὶ ἐντεῦθεν ῥηθῆναι τὴν παροιμίαν, eandem ipse sequitur Plato in Euthyd. §. 60. ubi vid. not. Heind.

ἕως ἔτι φῶς ἐστι] *Priusquam sol occiderit.* Nam statim post solis occasum venenum bibebant damnati. Cf. §. 151. Παρακαλῶ τοίνυν—Ficin. *Advoco equidem sed non tanquam Hercules Iolaum, imo tanquam Iolaus Herculem*, in quo verba *sed* et *Iolaum* de suo addidit interpres. Heind.

ἀλλὰ πρῶτον εὐλαβηθῶμεν—τοὺς δὲ μεταξὺ πλείστους] Retulit Stobæus Florileg. Tit. iv. p. 55. Wyττ.

πρῶτον] Stob. πρῶτον μέν. Sed πρῶτον h. l. est *ante omnia.* Heind.

Τὸ τοῖον; ἦν δ' ἐγώ. Μὴ γινώμεθα, ἦ δ' ὅς, μισολόγοι, ὥς τερ οἱ μισάνθρωποι γιγνόμενοι, ὡς οὐκ ἔστιν,[l] ἔφη, ὅ τι ἄν τις μεῖζον τούτου[l] κακὸν πάθοι ἢ λόγους μισήσας. [§. 88.] Γίγνεται δὴ[k] ἐκ τοῦ αὐτοῦ τρόπου μισολογία τε καὶ μισανθρωπία. ἥ τε γὰρ μισανθρωπία ἐνδύεται ἐκ τοῦ II. iii. 70.

[b] μὲν I.—[l] ἔστ' Δ, ἔσται z.—[l] τούτου om H.—[k] δ' Δ.—[l] τε G.—[m] μάλιστα om Δ.

τὸ τοῖον; ἦν δ' ἐγώ] Fat hæc quædam proprietas Platonici dialogi. Philebo p. 72. B. ΣΩ. Ἴσθι δὴ πρὸς τούτοις διομολογησόμενα καὶ τόδε. ΠΡ. Τὸ ποῖον; ibid. et Gorg. Politic. p. 171. C. Sophista p. 165. A. Τόδε δὲ διανοηθῶμεν, εἰ καὶ σοὶ ξυνδοκεῖ. Τὸ ποῖον; Theæt. 133. E. ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἔτι ἄξιον περὶ δόξης ἀναλαβεῖν πάλιν; ΘΕ. Τὸ ποῖον δὴ λέγεις; Phædro p. 355. C. ΣΩ. Ἀτὰρ, ὦ ἑταῖρε, τοῦτο ἡμεῖς λέγωμεν, ἢ μή; ΦΑΙ. Τὸ ποῖον; ibid. p. 357. C. Σ. Νῦν δὴ ἐκεῖνα ἔφη, ὦ Φαῖδρε, δυνάμεθα κρίνειν, τούτων ὁμολογημένων; Φ. Τὰ ποῖα; Rep. iii. p. 403. F.—ἀλλ' εἰ πρὸς τούτῳ καὶ τόδε ἀνθυμῇ, Τὸ ποῖον; vi. p. 469. D. Τόδε τοίνυν μετὰ τοῦτο σκόπει.—Τὸ ποῖον; ibid. 470. A. Οὐ μὴν οὐδὲ τόδε παραλείψει, ὡς ἐγῷμαι. Τὸ ποῖον; vii. p. 485. E. Οὐκοῦν τοῦτο ὅτι διομολογητέον; Τὸ ποῖον. Leg. ii. p. 676. G. ΑΘ.—τόδε δὲ μᾶλλον εἰπὲ πλανᾶν ἡμᾶς. ΚΛ. Τὸ ποῖον; vii. 630. A. x. p. 668. E. ΑΘ.—τόδε ἀποκρινώμεθα. ΚΛ. Τὸ ποῖον; et p. 671. E. Sic et Aristid. t. ii. p. 230. Zachar. Mityl. Dialog. p. 183. Wyττ.

μὴ γενώμεθα μισόλογοι—ὥσπερ οἱ μισάνθρωποι] Imitati sunt Eunap. in Prisco p. 114. οὐ γὰρ νικώμενον ἐν ταῖς διαλέξεσιν ἐζημιοῦσθαι μᾶλλον ἔφασκεν, ἀλλὰ πρὸς τὴν δύναμιν τῆς ἀληθείας ἀντιβαίνοντα, ταῖς δὲ ἡδοναῖς καὶ τὸ φιλοσωμάτῳ καταπαλαίμασιν ἀγριοῦσθαι, καὶ μισόλογόν τε ἅμα καὶ μισοφιλόσοφον ἀποτελεῖσθαι καὶ διαπράττεσθαι· ubi postremum verbum in διαταράττεσθαι mutandum videtur. Minucius Felix in Octavio xiv. 4. 'Id accidere permotum est auditorum facilitate, qui, dum verborum lenocinio a rerum intentionibus avocantur, sine delectu adsentiuntur dictis omnibus, nec a recto falsa secernunt, nescientes incesse et in incredibili verum, et in verisimili mendacium.' Itaque quo saepius adseverationibus credunt, eo frequentius a perditissimis arguuntur: sic assidue temeritate decepti, culpam judicii (sic leg. pro judicio) transferunt ad incerti querelam; ut, damnatis omnibus, malint universa suspendere, quam de fallacibus judicare. Igitur nobis providendum est, ne odio identidem sermonum omnium laboremus; ita ut in execrationem et odium hominum plerique simpliciores efferantur. Nam incaute creduli circumveniuntur ab his, quos bonos putarunt: mox errore consimili jam suspectis omnibus, ut improbos metuunt etiam quos optimos sentire potuerunt.' Alium μισολογίας ortum a prava et agresti educatione, notat Plato Republ. iii. p. 442. E. Nomen idem contrario opponit in Lach. p. 249. G. καὶ γὰρ ἂν δόξαιμί τῳ φιλόλογος εἶναι, καὶ αὖ μισόλογος. Wyττ. qui sic in Addend. 'Commentator Ms. [in Aristot. Categor. de quo vid. §. 24.] p. 16. 17. sententiam hanc Platonis memorat: ἐπειδὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πάθους γίνεται μισολογία καὶ μισανθρωπία, ὡς φησὶν ὁ Πλάτων ἐν Φαίδωνι, ἐκ τοῦ ῥᾳδίως πιστεύειν ἢ ἥδεσι ἢ λόγοις καὶ οἱ εἰσοικισάμενοι δέ τινες ὡς χρηστὰ ἤθη ἔχοντας, ἐπ' αὐτοφώρῳ καταλαβόντες ὅτι φαῦλοι εἰσὶν, τοῦ λοιποῦ μισάνθρωποι γεγόνασιν. καὶ οἱ πιστεύσαντες λόγοις τισὶν ὡς ἀρίστοις, τελευταῖον δὲ ὀρθέντες αὐτοὺς ὑπὸ τῶν διαλεκτικῶν ταραττομένους, τοῦ λοιποῦ μισόλογοι ἐγένοντο. In eodem argumento Platonem imitantur Hierocles in Aur. Carm. p. 140. ed. Lond. et Gregorius Naz. Or. i. p. 18. C.'

ἡ λόγους μισήσας] Dispar est ratio Eurip. Med. 563. Τί τοῦδ' ἂν εἴρημ' εἶρον εὐτυχέστερον, Ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς; Hunc in modum de Rep. iv. p. 420. A. ὥσπερ ἀτίκουροι μισθωτοὶ ἐν τῇ πόλει φαίνονται κεκτῆσθαι οὐδὲν ἄλλο ἢ φρουροῦντες. Atque supra §. 73. οὐδὲν τοσοῦτον κακὸν ἔναθεν ἂν' αὐτῶν ἔσον ἦν τις οἰηθείη, οἷον ἢ ποιήσας ἢ τι ἀνάλωσας—. De loquendi hac forma, ubi post genitivum οὗ vel τούτου comparativo junctum ἢ infertur, dixi ad Gorg. §. 120. Heind.

§. 88. ἐνδύεται] H. e. *animum subit: in animo nascetur.* nam ἐνδύεται absolute positum est: ut apud Æschin. Socr. iii. 8. φροντίδες ἐνέδυσαν *curæ subeunt ani-*

σφόδρα τινὶ πιστεῦσαι ἄνευ τέχνης, καὶ ἡγήσασθαι παντάπασί γε[l] ἀληθῆ εἶναι καὶ ὑγιῆ καὶ πιστὸν τὸν ἄνθρωπον, ἔπειτα ὀλίγον ὕστερον εὑρεῖν τοῦτον πονηρόν τε καὶ ἄπιστον, καὶ αὖθις ἕτερον. καὶ ὅταν τοῦτο πολλάκις πάθῃ τις, καὶ ὑπὸ τούτων μάλιστα[m] οὓς ἂν ἡγήσαιτο οἰκειοτάτους τε καὶ ἑταιροτάτους, τελευτῶν δὴ[n] θαμὰ προσκρούων μισεῖ τε πάντας καὶ ἡγεῖται οὐδενὸς οὐδὲν[o] ὑγιὲς εἶναι τὸ παράπαν.[p] ἢ οὐκ ἤσθησαι οὕτω[q] τοῦτο γιγνόμενον;[r] Πάνυ γε, ἦν δ' ἐγώ. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, αἰσχρόν; καὶ δῆλον ὅτι ἄνευ τέχνης τῆς περὶ τἀνθρώπεια[s] ὁ τοιοῦτος χρῆσθαι ἐπιχειρεῖ τοῖς ἀνθρώποις;[t] εἰ γάρ που μετὰ τέχνης ἐχρῆτο, ὥς περ ἔχει,[u] οὐ-

—[a] τι Π.—[o] οὐδενὸς ἡγεῖται οὐδὲ G.—[p] τὸ παράπαν οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι Ξ.—[q] οὕτω corr E, οὕτω πως ΔC et rc Π, σὺ πω pr G, σὺ ΧΞΤ et pr Π, πάνυ Φ: οὕτω [s]τ.—[r] γιγνόμενον τοῦτο Δ.—[s] τἀνθρώπεια Ξ: τὰ ἀνθρώπεια [s]τ.—[t] ἀνθρωπείοις ΧΤG et

mum. Fischer.

παντάπασί τε] Vulgo παντ. γε, quod parum aptum h. l. Quod e Tub. et Stob. recepi, τε quum positum post ἀληθῆ expectares, h. l. ut centies, trajecit scriptor. Similiter mox §. 93. in verbis ὅταν φῇς μὲν εἶναι etc. trajectum hoc μέν.—ὑγιᾶ Attico more dedi pro ὑγιῆ. Heind.

πονηρὸν] Bas. 2. πονηρότερόν. sine caussa. Fischer.

ἑταιροτάτους] *Familiarissimos.* Sic in Gorgia p. 297. F. quos duos locos annotavit Thom. M. in 'Εταιρότερος, hanc non item reperiri pronuncians. Wyttenbach.

οὐδενὸς οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι] Simillime Aristoph. Plut. 362. Ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιὲς ἐστιν οὐδενός· ubi Scholiastes hunc locum apponit: Ὅτι οὐδεὶς ὃς δοκεῖ ἔχειν πλεονέκτημα ἀρετῆς, ὑγιῶς ἔχει. Πλάτων Φαίδωνι· τελευτῶν δὴ θάμα προσκρούων μισεῖ τε, καὶ πάντας ἡγεῖται οὐδενὸς οὐδὲν εἶναι τοπαράπαν· apparet nomen ὑγιὲς excidisse. Ejusdem dictionis exemplum ad hunc locum Hemsterh. adfert e verbis paullo infr. et Cratylo extremo, ὡς οὐδὲν ὑγιὲς οὐδενός. Wyttenbach.

οὕτω] Recepi οὕτω loco vulgati οὕτως, quod incertam habet auctoritatem, nec idoneam nexui sententiam. Nam pro eo Venet. B, Vind. D, Tub. Stob. Schol. Ruhnk. dant σὺ: Vindob. A, σύ πω in margine: B, πάνυ: C, οὕτως, et superscriptum οὕτω: G, plane omittit. Forte vera lectio fuerit, ἦ οὐκ ἤσθησαι καὶ σὺ οὕτω τοῦτο γιγνόμενον· ut judicat Heusdius Specim. Platon. p. 20. Wyttenbach.

οὕτω πως τοῦτο γιγνόμ.] Vulgo οὕτω τοῦτο γιγ. Utrumque, οὕτω et οὕτω, abest ab Aug. In Tub. et Stob. legitur σὺ τοῦτο γιγνόμ. in ora Stob. Turic. οὕτω pro τοῦτο. quod expressit Ficinus: *an te latuit, id ita accidere consuevisse?* Par. οὕτω πως γιγνόμενον τοῦτο; Hanc recepi scripturam, τοῦτο tamen ex ceteris libris verbo γιγνόμενον præmittens. Nam οὕτω ad sensum necessario requiritur, neque οὕτως, alias post σύ recte illatum (Aristoph. Thesm. 768. ὁ μὲν γὰρ αὖτος —Οὐ φαίνετ' οὕτω), h. l. post interrogativum ἦ οὐ tolerari potuit. Heind.

Esse opinor germanam loci scripturam: ἦ οὐκ ἤσθησαι καὶ σὺ οὕτω τοῦτο γιγνόμενον; Heusd.

ἆ δ' ὅς, αἰσχρὸν] Sc. τοῦτό ἐστι. αἰσχρὸν cur in αἰσυδάνη mutari voluerit Cornarius [unde Steph. pro var. lect.] causam non video. Heind.

ἄνευ τέχνης] Jupiter quærens ex Mercurio apud Lucian. in Tim. t. i. p. 72. cur Timon tam squalidus et miser sit, hoc fert responsi: χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν καὶ φιλανθρωπία—ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια καὶ εὐήθεια καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους, ὃς οὐ συνίει, κάραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. Gottl.

τοῖς ἀνθρώποις] Steph. 'γρ. ἀνθρωπείοις.' Scilicet in Bas. 2. pro περὶ τὰ ἀνθρώπεια legitur, operarum incuria, περὶ τὰ ἀνθρωπείοις. Hinc igitur effinxit Stephanus lectionem ἀνθρωπείοις, eamque retulit ad ἀνθρώποις. Et sane legitur ἀνθρωπείοις pro ἀνθρώποις in Tub. sed repugnante serie orationis. Fischer.

των ἂν[v] ἡγήσατο,[w] τοὺς μὲν χρηστοὺς καὶ[x] πονηροὺς σφόδρα ὀλίγους εἶναι ἑκατέρους, τοὺς δὲ μεταξὺ πλείστους. [§. 89.] Πῶς λέγεις; ἦν δ' ἐγώ.[y] Ὡς περ, ἦ δ' ὅς, περὶ τῶν σφόδρα σμικρῶν[z] καὶ μεγάλων· οἴει[a] τι σπανιώτερον εἶναι ἢ σφόδρα μέγαν ἢ σφόδρα[b] σμικρὸν[c] ἐξευρεῖν ἄνθρωπον ἢ κύνα ἢ ἄλλο ὁτιοῦν; ἢ αὖ ταχὺν ἢ βραδύν, ἢ καλὸν ἢ αἰσχρόν,[d] ἢ λευκὸν ἢ μέλανα;[e] ἢ οὐκ[f] ἤσθησαι ὅτι πάν- i. 90. ii. iii. 71.
των τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἄκρα τῶν ἐσχάτων σπάνια καὶ ὀλίγα, τὰ δὲ μεταξὺ ἄφθονα καὶ πολλά; Πάνυ[g] γε,[h] ἦν δ' ἐγώ. Οὐκοῦν οἴει, ἔφη, εἰ πονηρίας ἀγὼν προτεθείη, πάνυ ἂν ὀλίγους καὶ ἐνταῦθα τοὺς πρώτους φανῆναι; Εἰκός γε,[i] ἦν δ' ἐγώ. Εἰκὸς γάρ,[j] ἔφη· ἀλλὰ ταύτῃ μὲν οὐχ ὁμοίοι οἱ[k] λόγοι τοῖς ἀνθρώποις εἰσίν,[l] ἀλλὰ σοῦ νῦν δὴ προάγοντος[m] ἐγὼ[n] ἐφεσπόμην,[o] ἀλλ' ἐκείνῃ ἦ, ἐπειδάν τις

ἔχει
[v] ΞΠ.—[w] ἔστερ πρίσει Λ, ὡς παρίχει Δ.—[x] ἂν om pr Ξ.—[w] ἡγήσατο ΔΞΦs et pr Λ : ἡγήσαιτο s.—[y] ἦ Δ.—[z] ἦν ἐγὼ Λ, ἔφην ἐγὼ ΆΞΠΓ.—[a] σμικρῶν ΞΠΓ : μικρῶν σ
[b] τ.—[a] οἰοντ' l.—[b] ἢ σφόδρα μέγα HI, om pr Γ.—[c] μικρὸν Χ.—[d] αἰσχρὸν ἢ καλὸν ΆΞΠΓ.—[e] μέλαν H.—[f] οὐχὶ ΓΔΛΞCEGHIIs.—[g] πάνυ...φανῆναι om pr ΤΦs.—[h] γε om Δs et rc ΤΦ.—[i] δὲ ΆΔΠΤCGHL, om ΛΕΙ.—[j] γε L, ἄρα G.—[k] οἱ om ΔΦHs.—[l] εἰσὶν om Χ et pr ΞΠ.—[m] προσάγοντος Π.—[n] ἐγὼ δὲ Π.—[o] ἐφεσπόμην ΓC et corr

ἔστερ ἔχει κ. τ. λ.] *Rem ita se habere existimaret uti se habet, nimirum summe bonos et malos, paucos esse utrosque*, etc. Nam jung. σφόδρα cum χρηστοὺς et πονηρούς. Stepn.

οἴεσθαι ἂν ἡγήσατο] Sic Tub. et Stob. Vulgo ἡγήσαιτο, quod rectum foret, si χρήτο præcessisset.—τοὺς μ. χρ. καὶ πονηροὺς σφόδρα ὀλίγους εἶν. In his ita positum est verbum σφόδρα, ut ambiguum sit, utri pertineat, ad πονηροὺς an ad ὀλίγους; neque, si, quo cogit sensus, ad priora, χρηστοὺς καὶ πονηροὺς trahere, satis hoc ὀλίγους respondebit sequenti πλείστους. Itaque Ficino duce, qui hæc sic vertit, *homines vehementer bonos aut malos perpaucos esse*, legerim τοὺς μὲν χρ. καὶ πονηροὺς σφόδρα σφόδρα ὀλίγους εἶναι. Stob. πονηροὺς ὀλίγους εἶναι σφόδρα ἑκατέρους. Heind.

τοὺς μὲν χρηστοὺς καὶ πονηροὺς σφόδρα ὀλίγους] Appuleius de Doctr. Plat. ii. p. 22. 'sed, adprime bonos, et sine mediocritate determinos, paucos admodum rariosque, et, ut ipse ait, numerabiles esse: eos autem, qui non plane optimi, nec omnino deterrimi sint, sed quasi medie morati, plures esse.' Illud autem *numerabiles*, i. e. εὐαριθμήτους, alio loco et argumento dixit Plato. Wytt.

ἦν δ' ἐγὼ] Tub. ἐφ' ἦν ἐγώ. f. ἔφην. Fischn.

§. 89. σφόδρα μικρῶν] Ex uno Tub. a Fischero receptum σμικρῶν post σφόδρα respuunt *aures*. Ideoque in subsequ. μικρὸν e Tub. et Aug. scripsimus pro σμικρόν. Illud non minus quam hoc ab Atticis usurpatum fuisse, declarant plura Aristophanis loca, ubi pro μικρὸς reponere σμικρὸς metri vetat ratio. Heind.

εἰκὸς γὰρ ἔφη.—ἀλλ' ἐκείνῃ ἦ ἐπειδάν] In hoc spatio quædam excidisse videntur, quæ hujus loci sententia et Platonica ratio desiderat: sic enim fere scripturam germanam habuisse dicam. Εἰκὸς γάρ· ἔφη· ἀλλὰ ταύτῃ μὲν οὐχ ὅμοιοι οἱ λόγοι τοῖς ἀνθρώποις εἰσίν· ἀλλ' οἷσθα πῇ. Οὐκ ἔγωγε, ἔφην, ἀλλὰ σοῦ νῦν δὴ προάγοντος ἐφεσπόμην. Ἐκείνῃ, ἔφη, ᾗ ἐπειδάν τις πιστεύσῃ λέγῃ τινὶ ἀληθεῖ εἶναι. Wytt.

εἰκὸς γάρ, ἔφη] Omisit hanc Aug. §. 70. Εἰκὸς γε, ὦ Σώκρ. Εἰκὸς μέντοι, ὦ Κέβης, καὶ οὕτι γε τῶν νῦν λεγομένων παρ-

πιστεύσῃ λόγῳ τινὶ[p] ἀληθεῖ[q] εἶναι ἄνευ τῆς περὶ τοὺς λόγους τέχνης, κἄπειτα ὀλίγον ὕστερον[r] αὐτῷ δόξῃ ψευδὴς εἶναι, ἐνίοτε μὲν ὤν, ἐνίοτε δ' οὐκ ὤν, καὶ αὖθις ἕτερος καὶ ἕτερος·[s] καὶ μάλιστα δὴ οἱ περὶ τοὺς ἀντιλογικοὺς[t] λόγους διατρίψαντες οἶσθ' ὅτι τελευτῶντες οἴονται σοφώτατοι γεγονέναι[u] καὶ κατανενοηκέναι μόνοι ὅτι οὔτε τῶν πραγμά-

ΑΠ, ἐφεσπόμην ΑΥ, ἐφεπόμην ΛΞΕGIL, ἐφειπόμην Η et corr Δ (qui pr, ut videtur, ἐφαπόμην): ἐφεπόμην τ.—[p] τῷ λόγῳ τινὶ Φs.—[q] ἀληθῆ Δ et pr Π.—[r] ὕστερον ὀλίγον ΓΔΛΦCEGHILs.—[s] καὶ αὖθις καὶ ἕτερος Δ.—[t] ἀντιλογικοὺς ΑΓΔΞΠΥΦ EI Ls, αἰτιολογικοὺς Λ et γρ C, ἀντιλογικοὺς Η: αἰτιολόγους τ.—[u] γεγονέναι καὶ ΓΔ

τας εἶναι. Atque ita sexcenties alias. Heind.

ἀλλὰ, σοῦ νῦν δὴ προάγ. ἀγὼ ἐφεσπόμην] *At non in eo similes sunt sermones hominibus* (*quod perpauci sint verissimi, perpauci falsissimi*) *sed te ducente* (tua illa interrogatione, quum diceres τῶν λέγεις) *ultra hanc similitudinem duci me passus sum*; absque tua interrogatione non ad hæc delirassem. Aug. ἐφεπόμην. Tub. ἐφεσπόμην. Unde vulgatum ἐφεπόμην, cui locus hic nullus, flagitante sententia in aor. ἐφεσπόμην mutavi. Sic ἐπίστου Theætet. §. 67. ἔσπετο Lysid. §. 10. ἔσπου Politic. p. 280. B. Ficinus: *sed te nunc ducentem persecutus sum.* Heind.

ἀλλ' ἐκείνῃ, β̄] In his editum hucusque δόξῃ quum perinde atque πιστεύσῃ penderet e præcedente ἐκείδαν, post ἐκείνῃ β̄ manca relinquebatur oratio. Reposui igitur e Tub. δόξει, neque offendere debet sic positum κἄπειτα pro ἔπειτα. Certe prorsus eundem in modum Xenoph. Cyrop. iv. 3. 14. Ὅ γε μὴν μάλιστ' ἂν τις φοβηθείη, μὴ, εἰ δείσει ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν πρότερον ἡμᾶς, πρὶν ἀκριβοῦν τὸ ἔργον τοῦτο, κἄπειτα μήτε πεζοὶ ἔτι ἀμεν μήτε πω ἱππεῖς ἱκανοὶ, ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἀμήχανον. Nec multum recedit infra §. 108. in verbis ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγων, ὅτι Σωκράτης πάντα ὅσα πράττει, νῷ πράττει, κἄπειτα ἐπιχειρήσας λέγειν τὰς αἰτίας ἑκάστων ὧν πράττω, λέγοι etc. positum κἄπειτα pro ἔπειτα, aut κἆτα illud pro εἶτα adhibitum Aristoph. Av. 674. ἀπολέψαντα χρὴ Ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα κἆθ' οὕτω φιλεῖν. ibid. 1454. ὡς ἂν τοὺς ξένους Καλεσάμενος κἆτ' ἐγκεκληκὰς ἀνθαδὶ Κἆτ' αὖ πέτωμαι πάλιν ἐκεῖσε, quæque id genus alia protuli ad Plat. Gorg. §. 28.—ἀληθεῖ εἶναι. Xenoph. Cyrop. iii. 2. 55. οὐδ' ἂν τούτοις ἐπίστευον ἐμοὶ νοεῖσθαι. Non igitur prætulerim e Par. ἀληθῆ. Heind.

ἀντιλογικοὺς] Bas. 2. αἰτιολόγους, et sic Steph. in textu, at ἀντιλογικοὺς pro var. lect. Fisch.

ἀντιλογικοὺς λόγους] *Sophismata, argumenta in utramque partem composita, ratio contra omnia disputandi.* Sic infra §. 52. οὐκ ἂν φύροιμι ὥσπερ οἱ ἀντιλογικοί. Lysiæ p. 111. B. καὶ ἡμῖν εὐθὺς ὧμενοι ἐπιτηδήσονται οὗτοι οἱ πάνσοφοι ἄνδρες οἱ ἀντιλογικοὶ, καὶ ἐρήσονται εἰ οὐκ ἐναντιώτατον ἔχθρα φιλίᾳ. Sophist. p. 152. B. Τὸ δέ γε περὶ τὰς ἀμφισβητήσεις, διττὸν θετέον—δικανικὸν—καὶ ἀντιλογικόν. Τοῦ δὲ ἀντιλογικοῦ τὸ μὲν—ἀτέχνως περὶ αὐτοῦ πράττεται—τὸ δέ γε ἔντεχνον—. Ibid. p. 155. A. ἀτὰρ δὴ τὸ τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης, ἆρ' οὐκ ἐν κεφαλαίῳ περὶ πάντων πρὸς ἀμφισβήτησιν ἱκανή τις δύναμις ἔοικεν εἶναι. Phædr. p. 261. B. Οὐκ ἄρα μόνον περὶ δικωτήριά τε ἐστὶν ἡ ἀντιλογικὴ, καὶ περὶ δημηγορίαν, ἀλλ', ὡς ἔοικε, περὶ πάντα τὰ λεγόμενα μία τις τέχνη, εἴπερ ἐστὶν, αὕτη ἂν εἴη, ἧτις σῖδ' ἔσται πᾶν παντὶ ὁμοιοῦν τῶν δυνατῶν καὶ οἷς δυνατόν· καὶ ἄλλου ὁμοιοῦντος καὶ ἀποκρυπτομένου εἰς φῶς ἄγειν. Rep. v. p. 454. B. Ἡ γενναία, ὦ Γλαύκων, ἡ δύναμις τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης·—δοκοῦσί μοι εἰς αὐτὴν καὶ ἄκοντες πολλοὶ ἐμπίπτειν καὶ οἴεσθαι οὐκ ἐρίζειν, ἀλλὰ διαλέγεσθαι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κατ' εἶδη διαιρούμενοι τὸ λεγόμενον ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ κατ' αὐτὸ τὸ ὄνομα διώκειν τοῦ λεχθέντος τὴν ἐναντίωσιν, ἔριδι οὐ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι. Aristot. Topic. i. 10. Wytt.

οἱ περὶ τοὺς ἀντιλογικοὺς λόγους] Sunt οἱ τὴν φερομένην ὑπὸ σίαι λέγοντες καὶ τὸ ἀεὶ δοκοῦν ἑκάστῳ τοῦτο καὶ εἶναι τούτῳ ᾧ δοκεῖ Theæt. §. 87. Protagorei, et quos deinde describit ibid. §. 92. Heracliteï. Heind.

γεγονέναι τε] τε abest ab Aug. Fir-

των οὐδενὸς οὐδὲν ὑγιὲς οὐδὲ βέβαιον οὔτε τῶν λόγων,[v] *ἀλλὰ πάντα τὰ*[w] *ὄντα, ἀτιχνῶς ὥς περ ἐν Εὐρίπῳ,*[x] *ἄνω καὶ*[y] *κάτω στρέφεται καὶ χρόνον οὐδένα ἐν οὐδενὶ μένει. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφην ἐγώ, ἀληθῆ λέγεις.* [§. 90.] *Οὐκοῦν, ὦ Φαίδων, ἔφη,*[z] *οἰκτρὸν ἂν εἴη τὸ πάθος, εἰ ὄντος δή*[a] *τινος ἀληθοῦς καὶ βεβαίου λόγου καὶ δυνατοῦ κατανοῆσαι, ἔπειτα*[b] *διὰ τὸ παραγίγνεσθαι τοιούτοις τισὶ*[c] *λόγοις τοῖς* II. iii. 72.

ΔΦCEGHILs : γεγονέναι τε καὶ °τ.—[v] *οὐδὲν τῶν ὄντων* G.—[w] *τὰ* om ΔΠCEHIL et pr ΔΓ.—[x] *εὐρίπῳ* ΞΙ.—[y] *καὶ* post *ἄνω* om ΔΔCEHIs et pr ΓΘ.—[z] *ἔφη* om Δ.—[a] *γέ* ΓΔΛΦCEGIILs, *τέ* H.—[b] *ἔπειτα τούτου ἐκπεσὼν ἀπορῇ* s.—[c] *τοιούτοις τισὶ* G :

mant autem hæc locum male a nobis tentatum Cratyl. §. 121. ubi istiusmodi locutionem dixit Soer. *διϊσχυρίζεσθαι ὅτι τι εἰδέναι, καὶ αὐτοῦ τε καὶ τῶν ὄντων καταγνῶναι, ὡς οὐδὲν ὑγιὲς οὐδενὸς, ἀλλὰ πάντα ὥσπερ κεράμια ῥεῖ, καὶ ἀτεχνῶς, ὥσπερ οἱ κατάῤῥυτοι νοσοῦντες ἀνθρωποι, οὕτω οἰεσθαι καὶ τὰ πράγματα διακεῖσθαι, ὑπὸ ῥεύματός τε καὶ κατάῤῥυτον πάντα χρήματα ἔχειν.*—*ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ*, cujus unius septies die et nocte reciprocare dicebantur. Heind.

ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ] Proverbium inconstantiæ significans, sumtum ab Euripo Chalcidensi continuis fluctibus agitato : de quo Strabo ix. p. 618. Pomponius Mela ii. 7. 78. ubi videatur Is. Vossius. Davis. ad Cicer. de Nat. Deor. iii. 10. Rittershus. ad Oppian. Cyneg. iv. 255. Usum dictionis annotavit Erasm. Adag. p. 862. Sic et Timæus Locr. p. 556. G. Hipparch. Pythag. apud Stob. Flor. cvi. p. 671. *πάντα γὰρ ταῦτα ῥυτά τε καὶ ἀβέβαια εἶναι τὸν τρόπον* tria postrema verba obliteratam veram lectionem *εὐρίπου τρόπον*, *in modum Euripi*, occultant ; ut ante nos vidit Hemsterh. ad Luciani t. i. p. 513. Aristid. t. i. p. 487. *καὶ γεγονὼς πάντα ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ* (leg. *Εὐρίπου*) *τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, νῦτα καὶ ἰσχίον ἄνω καὶ κάτω στρεφόμενα* —. Isidorus Pelus. i. 41. Steph. Th. L. Gr. Ind. p. 984. Wyttenb.

§. 90. *εἰ ὄντος δή τινος*] Aug. et Bas. 2. *ὄντος γέ τινος*. Heind.

Aug. *δυν. κατασο.*] Cod. Aug. et Bas. 2. *ὄντος γέ τινος*. non male. *Λόγος δυνατὸς κατανοῆσαι* est *ratio perspicua*. Stephanus in v. *κατανοέω* laudavit locum e Timæo Platonis similem : *ὅτι δ' ὄμως οὐδὲν ὄντων κατανοῆσαι δυνατόν* quem verbis Ciceronis Tim. c. 9. vertit, 'Attamen illud perspici et intelligi potest.' Fischer.

δυνατοῦ κατανοῆσαι] Pro *κατανοεῖσθαι*, ut §. 91. *ὑπόθεσις ἀξία ἀποδέξασθαι*. Vid. Brunck. ad Soph. Phil. 1167. Heind.

τούτου ἐκπεσὼν ἀπορῇ] Conferatur ista lectio cum superioribus, et judicabunt eruditi bonamne operam in hoc loco restituendo navarim. Supplevi ex fide Msti hæc verba, *τούτου ἐκπεσὼν ἀποροῖ* : ut nunc plana sit sententia. De verbis nunc facilius restat certamen. *Λόγους* verti *sermones* et *rationes*, ex ipsius loci circumstantia, disputatur enim adversus *ἀκαταληψίαν*, quæ variis verbis variarum rationum momentum expendit. *Ἀτεχνίαν* malui *inertium* quam *imperitiam*, quæ potius respondet voci *ἀπειρίας*. *Ἀποθεῖν αἰτίαν*, *derivare culpam* dixi, ex Cic. Serran.

ἔπειτα διὰ] Quæ Stephanus eumque secuti Editores post *ἔπειτα* inseruerunt verba *τούτου ἐκπεσὼν ἀπορῇ*, unius ea Serrani fide nituntur, qui ex Msto suppleviste ea se ait, ut plana nunc esset sententia. Non ex Cod. Ms. ista sumpsit homo vanissimus, sed ex hac consarcinavit Ficini versione : *Nonne, inquit, agritudo hæc, Phædo, miserabilis esset, si eum ratio aliqua vera firmaque sit comprehendique valeat, postea tamen, auditis hujusmodi rationibus, quæ modo afferre vera, modo falsa videntur, aliquis hinc in ambiguitatem deductus non se ipsum neque suam inertiam ob id accuset?* Atque verba sermonis acrum ita interrumpunt, ut vel hoc ipso nomine expunga debeant. Absunt autem ab Aug. et Tub. atque, ut certo comperimus, a Codd. Par. omnibus, ut nec spatium ibi relictum sit nec in margine quidquam adscriptum, itemque ab Edd. Ald. et Bass. neque ea, teste Forstero, expressit Aristippus. Hæc igitur, unde pedem intuleranf, abire jussimus. Heind.

αὐτοῖς τοτὲ μὲν δοκοῦσιν ἀληθέσιν εἶναι,[d] τοτὲ δὲ μή,[c] μὴ ἑαυτόν τις[f] αἰτιᾶτο[g] μηδὲ τὴν ἑαυτοῦ[h] ἀτεχνίαν, ἀλλὰ τελευτῶν διὰ τὸ ἀλγεῖν ἄσμενος ἐπὶ τοὺς λόγους ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν αἰτίαν ἀπώσαιτο,[i] καὶ ἤδη τὸν λοιπὸν βίον μισῶν τε καὶ λοιδορῶν τοὺς λόγους[j] διατελοῖ,[k] τῶν δὲ ὄντων[l] τῆς ἀληθείας τε καὶ ἐπιστήμης στερηθείη.[m] Νὴ τὸν Δία, ἦν
§. 43. W. δ' ἐγώ, οἰκτρὸν[n] δῆτα. Πρῶτον[o] μὲν τοίνυν, ἔφη, τοῦτο[p] εὐλαβηθῶμεν,[q] καὶ μὴ παριῶμεν[r] εἰς τὴν ψυχὴν ὡς τῶν λόγων[s] κινδυνεύει οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ὅτι ἡμεῖς οὔπω ὑγιῶς ἔχομεν, ἀλλ' ἀνδριστέον[t] καὶ προθυμητέον ὑγιῶς ἔχειν, σοὶ μὲν οὖν καὶ τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦ ἔπειτα βίου παντὸς ἕνεκα, ἐμοὶ δὲ αὐτοῦ ἕνεκα τοῦ
1. 91. θανάτου, ὡς κινδυνεύω ἔγωγε ἐν τῷ παρόντι περὶ αὐτοῦ τούτου οὐ φιλοσόφως ἔχειν, ἀλλ' ὥς περ οἱ[u] πάνυ ἀπαίδευ-

τοιουτοισὶ [e]ς.—[d] ἀληθῆ λέγειν εἶναι ΛCEHIL et γρ Ξ, ἀληθέσιν εἶναι corr Γ.—[c] οὔ ἐ
Φs. μὴ om Δ.—[f] τις om ΔΦs.—[g] αἰτιῶντο Δ.—[h] αὐτοῦ s, σαυτοῦ Λ, σαυτοῦ I, ἐπ' αὐτοῦ Δ.—[i] ἀπώσατο I.—[j] τοὺς λόγους om pr ΑΠ.—[k] διατελῶν ΞΠΥ, διατελῶι Α.—[l] δεόντων ΑΞΙ: τε ὄντων ς.—[m] στερηθεὶς I.—[n] ὡς οἰκτρὸν ΞΥς et supra versum Α.—[o] πρῶτος Λ.—[p] τοῦτο om I.—[q] εὐλαβητέον ΦGs et mg Α.—[r] παρίωμεν ΑΓΔΞ
ω
ΥΦCEGHL, περίωμεν ΛΙ.—[s] λογίων Δ.—[t] ἀναριστέον Λ, ἀναριστέον CI et pr E.—[u] οἱ om Δ.—[v] φιλονίκως s.—[w] ἀμφισβητήσωσι ΓΔΛΦCEGHIs: ἀμφισβητῶσιν [e]ς.

ἔπειτα τούτου ἐκπεσὼν] Vulgo ἐπ. τούτου ἐκπεσὼν ἀπορῇ· quæ tres voces desunt in Vind. omnibus et versione Sicula. Nos prioribus duabus retinendis probabiliter nobis egisse videbamur. Wytt.

ἀληθέσιν εἶναι] Aug. ἀληθῆ λέγειν, adstipulante Ficino: *auditis hujuscemodi rationibus, quæ modo afferre vera, modo falsa videantur.* Idque a pluribus aliquando libris firmatum recipi debebit. Pro τοτὲ - τοτὲ Tub. et Edd. Ald. Bass. τοτὲ - ποτὲ, ut ubivis in his vocalis variant Codd. Heind.

μὴ ἑαυτόν τις αἰτιᾶτο] *Non in se aliquis culpam conferat*, sc. τοῦ οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι δοκεῖν τῶν λόγων. Tale, opinor, additamentum desiderans h. l. Ficinus in versione loci, quam supra attulimus, inseruit illa *hinc in ambiguitatem deductus*, quasi post τοτὲ δὲ μὴ interpositum legisset ἐκ τούτου ἀπορῶν, quo facilius ad αἰτιᾶτο suppleretur ταύτης τῆς ἀπορίας. Heind.

τοὺς λόγους διατελοῖ] Vitiose Tub. διατελῶν, omissis his τοὺς λόγους. Heind.

τῶν τε ὄντων] Scribendum potius, τῶν δὲ ὄντων: pro quibus mendose in præc. edd. scriptum est τῶν δεόντων. Steph.

τῶν δὲ ὄντων] Sic, quod in Edd. Ald. et Bass. itemque in Aug. et Tub. legitur τῶν δεόντων, corrigendum monuit Stephanus, in textu tamen Cornarium secutus τῶν τε ὄντων dedit. Proximum τε post ἀληθείας abest ab Aug. Heind.

ὡς οἰκτρὸν δῆτα] Vind. A B C F G. Venet. A. ὡς non habent: et sane rectius abest. Wytt.

ὡς οἰκτρὸν δῆτα] ὡς etsi non comparet in Codd. Aug. Tub. exhibitum tamen ab Edd. vett. loco movere dubitavi. Certe, ut h. l. pro μάλα positum est Crat[1]. §. 27. Ὅτε γὰρ τοῦ Χρυσίππου αἰτῷ φόνος καὶ ἃ πρὸς τὸν Θυέστην ὡς ἀμὰ διεπράττετο, πάντα ταῦτα ζημιώδη καὶ ἀτηρὰ πρὸς ἀρετὴν, itemque a Soph. Electr. 1437. δι' ὧτὸς ἂν παῦρά γ' ὡς ἠπίως ἐννέπειν πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι, ubi Schol. ὡς ἠπίως expl. λίαν πράως. Usu certe ab his distat, quod adnuerit Fisch. ὡς ἀληθῶς.—αὐτοῦ ἕνεκα τοῦ θανάτου, *solius mortis causa.* Heind.

τοι Φιλονείκως.[v] [§. 91.] Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ὅταν περί του ἀμφισβητήσωσιν,[w] ὅπῃ[x] μὲν ἔχει[y] περὶ ὧν[z] ἂν ὁ λόγος ᾖ οὐ φροντίζουσιν, ὅπως δὲ ἃ αὐτοὶ ἔθεντο ταῦτα δόξει[a] τοῖς παροῦσι, τοῦτο προθυμοῦνται. καὶ ἐγώ μοι δοκῶ ἐν τῷ παρόντι τοσοῦτον μόνον ἐκείνων διοίσειν· οὐ γὰρ ὅπως τοῖς παροῦσιν ἃ ἐγὼ λέγω[b] δόξει[c] ἀληθῆ εἶναι προθυμήσομαι,[d] εἰ μὴ εἴη πάρεργον, ἀλλ' ὅπως αὐτῷ ἐμοὶ ὅτι μάλιστα δόξει[e] οὕτως ἔχειν. λογίζομαι γάρ, ὦ φίλε ἑταῖρε· καὶ[f] ὑμᾶς ὡς[g] πλεονεκτικῶς· εἰ μὲν[h] τυγχάνει[i] ἀληθῆ ὄντα[j] II. iii. 73.

— [v] ὅπως L. — [w] ἔχοι Ξ — [x] ἂν om L. — [a] δόξει ΧΓΛΕΤΦCHIs et pr ΠG : δόξῃ °ε. — [b] λέγω Λ. — [c] δόξῃ ΧΔΛΠΦΕGΗΙ.. — [d] προθυμηθήσομαι ΧΠ et corr G. — [e] δόξῃ ΔΛΠΦ Ε.Ι. et pr Χ. — [f] καὶ om ΓΔΛΦΕGΗΙLs et pr ΑΠ. — [g] ὥσπερ Φ. — [h] μὲν γὰρ ΔΦGs et supra versum Χ. — [i] τυγχάνοι Φ. — [j] εἶναι Δ. — [k] ἃ λέγω ΓΔΛΤΦΕGΗΙLs : ἃ ἐγὼ

§. 91. ἀμφισβητῶσιν] Aug. ἀμφισβητήσωσι, ex vulg. lectione. Apolog. p. 29. E. ἐὰν τι ὑμῶν ἀμφισβητήσῃ καὶ φῇ ἐπιμελεῖσθαι, οὐκ οἶδα ἀφήσω αὐτόν. Gorg. § 29. ἐὰν περί του ἀμφισβητήσωσι καὶ μὴ φῇ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ὀρθῶς λέγειν — καλέσασθαι. Heind.

ταῦτα δόξῃ] Suc e Stob. Ecl. Eth. iv. p. 35. Goth. vulgatum δόξῃ correxit Buttner. ταῦτα non erat cur mutatum Koehler. p. 89. in ταυτὰ vellet. Heind.

προθυμήσομαι] Tub. προθυμηθήσομαι, probante Buttmanno. Infra certe §. 147. legimus τὰ μὲν τοίνυν προθυμησόμεθα, ubi satis discrepant libri haudquaquam collati. Politic. p. 292. προθυμήσομαι. Alcib. i. p. 131. D. ἀλλὰ προθυμήσομαι. Cyrop. vi. 1. 19. συμπροθυμήσεσθαι ταῦτ' ἔφασαν. Ibid. ii. 3. 3. ubi vulgo προθυμηθήσεται, Gaisf. προθυμήσεται. Heind.

αὐτῷ ἐμοί] Imo αὐτῷ μοι. §. 10. ὥσπερ οὖν καὶ αὐτῷ μοι δοκεῖ. §. 18. δοκεῖ τί μοι καὶ αὐτῷ λέγειν. §. 38. οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ. §. 86. ὅτι καὶ αὐτῷ μοι ταῦτα προσδοκᾶται. Lach. p. 180. C. καὶ γὰρ αὐτῷ μοι ἔναγχος ἀνδρα προὐξένησε. de Rep. ii. p. 378. B. οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ — λέγειν. Heind.

λογίζομαι γάρ] Ficinus, *sic enim cogito*. Si ὅπως cum λογίζομαι conjunctum ante εἰ μὲν τυγχ. κ. λ. reperiremus, nil esset quod reprehendendum. Nunc sensu duplici videtur dicendi ratio. Sed in promtu est emendatio. Nam quod reponebat ὡς ante εἰ μὲν τυγχ. id ex ultima praecedentis πλεονεκτικῶς repetendum est, ut legatur — πλεονεκτικῶς· ὡς εἰ μὲν κ. λ. Idem remedium adhibemus Lucian. Nigrin. t. i. p. 48. Ὥστε κἂν ἀνθελέσθαι τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἧττον πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως διεξῄει· ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίττῃς, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι. Quae ita cum antecedentibus cohaerent, ut in iis diverit, histrionis peccata non ad poetam pertinere, atque adeo, si Nigrini enarrans orationem nonnihil peccet, minime hoc in Nigrinum esse conferendum. Ut locum expedirent, alia alii tentarunt. Jensius pro ὡς ἄμεινον ἦν legendum putavit ὡς ἀπ' ἐμοῦ ἦν hoc sensu : *illud continuo cogitetur, id a me profectum et quasi additum, alterque forte &c.* Minus etiam probabiliter L. Bosius ὃς ἄμεινον ἦν legit, et accepit pro solemni formula ὡς γὰρ ἄμεινον, ut significet : *sic erat melius.* Unus Hemsterhusius sententiam Luciani recte percepisse videtur, ita eam exprimens : *si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius absit, videar dicere, hoc tibi sit in promtu, ista melius ab ipso Nigrino fuisse disputata.* Et tamen fugit acutissimum virum pusilla corruptela, qua correcta, ipse hanc sententiam exprimat Lucianus. Corrigendum enim : ἄμεινον ἦν καὶ ἄλλως, ὡς ὁ ποιητ. Vertendum : *hoc tibi sit in promtu : melius haec fuisse et aliter tractata eo modo, quo forte ea tractasset poeta.* Caeterum uti his locis excidit ὡς, ita redundare Interpretibus visum est Julian. p. 250. B. Ἀνεῖρε γὰρ [ὡς] οἱ Δαστρίγονες καὶ Κυκλῶπες ἦσαν αὐτοῦ ἀριστῆνες. Sed legendum : ἀπεῖρες γὰρ ὡς οἱ Λ. κ. Λ. Heind.

λογίζομαι γάρ — εἰ μὲν] Constructionis nexus requirit ὡς ante εἰ μέν, ut monuit item Heusdius in Specim. Plat. p. 20. et praebet Vind. C. Wyttenbach.

λογίζομαι γὰρ — καὶ θέασαι ὡς πλ.]

ἃ λέγω,[k] καλῶς δὴ ἔχει τὸ πεισθῆναι· εἰ δὲ μηδέν ἐστι τελευτήσαντι, ἀλλ' οὖν τοῦτόν γε[l] τὸν χρόνον αὐτὸν τὸν πρὸ τοῦ θανάτου ἧττον τοῖς παροῦσιν ἀηδὴς ἔσομαι ὀδυρόμενος. ἡ δὲ ἄγνοιά[m] μοι αὕτη οὐ[n] ξυνδιατελεῖ, κακὸν γὰρ ἂν ἦν, ἀλλ' ὀλίγον ὕστερον ἀπολεῖται. παρεσκευασμένος[o] μὲν[p] δή, ἔφη, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, οὕτωσί[q] ἔρχομαι ἐπὶ τὸν λόγον. ὑμεῖς μέντοι, ἂν[r] ἐμοὶ πείθησθε, σμικρὸν[s] φροντίσαντες Σωκράτους, τῆς δὲ ἀληθείας πολὺ μᾶλλον,[t] ἐὰν μέν τι[u] ὑμῖν δοκῶ ἀληθὲς λέγειν,[v] ξυνομολογήσατε,[w] εἰ δὲ μή, παντὶ λόγῳ ἀντιτείνετε, εὐλαβούμενοι[x] ὅπως[y] μὴ ἐγὼ ὑπὸ προθυμίας ἅμα ἐμαυτόν[z] τε καὶ ὑμᾶς ἐξαπατή-

λέγω °ς.—[l] δὲ Π.—[m] ἀνοιά ΓΛΦCEHILs et pr ΠG et mg ΧΞ. διάνοια ΑΔΤΞ et rc ΠG : ἄγνοια s.—[n] οὐ om H.—[o] παρασκευασμένος Δ.—[p] μὲν om ΔΦs et pr ΑΠ.—[q] οὑτωσὶν ΛΞΙ.—[r] ἐὰν Δs.—[s] σμικρὸν ΧΔΠΦ(s : μικρὸν °ς.—[t] πολὺ δὴ μᾶλλον L.—[u] τοι ΔΦ.—[v] ἀληθὲς λέγειν ΧΔΞΠΤΦ(s : λέγειν ἀληθὲς °ς.—[w] ξυνομολογήσατε ΧΔΞΥΦCGLs : συναμολογήσατε s.—[x] εὐλαβούμενοι om pr ΑΠ.—[y] ὅπως om ACEH

Omittunt καὶ Aug. et Tub. Certe h. l. particula non copulat, sed vim excitandi habet, ut Demosth. in Mid. p. 542. ὡς δὲ ἐβυσχέραινον οὗτοι τὸ πρᾶγμα — ἀπελθὼν τί ποιεῖ; καὶ θεάσασθε τὴν κακοήθειαν. His vero λογίζομαι γὰρ si additum esset ὧδε, quod de suo addidit Ficinus ita vertens, *sic enim cogito, dulcis amice*, aut si, quæ Heusdii est conjectura, post πλεονεκτικῶς insertum legeremus ὡς, artius sane sermo cohæreret. Sed nulla tamen hic est librorum diversitas, neque auribus admodum placet hoc ὡς πλεονεκτικῶς ὡς, atque geminum est asyndeton illud de Rep. vi. p. 492. E. Εὖ γὰρ χρὴ εἰδέναι, ὅτιτερ ἂν σωθῇ —θεοῦ μοῖραν αὐτὸ σῶσαι λέγων οὐ κακῶς ἐρεῖς. Lysias p. 175. ed. Reisk. ἢ δεινόν γε, εἰ εἷς μὲν λόχος τοῦ σώματος ἔβωκα τὸ ἀργύριον ἐκ τῶν πολεμίων, ἑξὴν ἂν μοι χρῆσθαι αὐτῇ (τῇ ἐλευθερίᾳ) ὅ,τι ἐβουλόμην· κινδυνεύοντι δέ μοι περὶ τῆς πατρίδος οὐδὲ πυθέσθαι παρ' αὐτῆς τἀληθῆ ἐκγενήσεται etc. ubi vid. Reisk. Cf. Demosth. in Leptin. §. 65. Eurip. Phœn. 1013. Plat. Phædr. §. 144. Heind.

εἰ μὲν τυγχάνει ἀληθῆ ὄντα] Solent sapientissimi auctores veteres de immortalitate animi fluctuare, ut, quod antea argumentis certis videbantur asseverasse, suis iterum corruerent dubitationibus. Ita Cyrus Socraticus apud Xenoph. (viii. 7.) dissert: εἰ μὲν οὕτως ἔχει ταῦτα— εἰ δὲ μὴ — idem Cicero de Sen. 22. qui non minus quam Græci vacillat. v. c. Epist. ad Div. v. 16. 'ut ea non dicam, quæ sæpissime et legi et audivi—.' Locus ad quem alludit est Xenoph. l. c. Elegantissimus super hac re est locus apud Senecam Epist. 102. 'Juvabat de æternitate animorum quærere, immo hercle quærere. Credebam enim facile opinionibus magnorum virorum, rem gratissimam promittentium, quam probantium.' Tota fere antiquitas pro immortalitate animi dictis libenter potius fidem habuerunt, quam ut subtiliter idoneis argumentis probarint. Gottl.

ἃ λέγω] Vulgo ἃ ἐγὼ λέγω. Mediam vocem libri scripti, Aug. Tub. Par. non agnoscunt. Heind.

ἄγνοια] Ita Ficini quoque libri. At Aug. Ald. Bas. l. 2. ἄνοια. In Cornarii Codice erat, ut in Tub. διάνοια· quem respexit forsitan Stephanus verbis 'γρ. διάνοια.' Scilicet librarius scribere voluit διὴ ἄνοια. Nomina διάνοια et ἄνοια etiam alibi confusa sunt inter se a librariis. v. Muretus Var. Lect. xiv. 1. et Canterus Lect. Nov. vii. 9. Fischr.

παρεσκευασμένος μὲν δή] Abest μὲν a Tub. Mox id. liber ἐὰν μέντοι et ἀληθὲς λέγειν. Heind.

μικρὸν φροντίσαντες Σωκράτους, τῆς δὲ ἀληθείας πολὺ μᾶλλον] Citat Olympiodorus Comment. Ms. in Gorg. p. 145. τοῦτο γὰρ καὶ ἐν τῷ Φαίδωνι ποιεῖ καὶ λέγει, ὅτι Σωκράτους μὲν μηδὲ ὀλίγον φροντίσητε, τῆς δὲ ἀληθείας πολύ. item p. 177. Wytt.

ἅμα ἐαυτόν τε] Sexcenties Atticis de altera persona usurpatum pronomen hoc

σας, ὥς πῃ μάλιστα τὸ κέντρον ἐγκαταλιπὼν[a] οἰχήσομαι.

§. 92. Ἀλλ' ἰτέον,[b] ἔφη. πρῶτον μέν[c] με ὑπομνήσατε §. 44. W.
ἃ ἐλέγετε, ἐὰν μὴ φαίνωμαι μεμνημένος. Σιμμίας μὲν
γάρ,[d] ὡς ἐγῷμαι,[e] ἀπιστεῖ τε καὶ φοβεῖται μὴ ἡ ψυχή,
ὅμως καὶ θειότερον καὶ κάλλιον[f] ὂν[g] τοῦ σώματος, προα-
πολλύηται[h] ἐν ἁρμονίας εἴδει οὖσα· Κέβης δέ μοι ἔδοξε
τοῦτο μὲν ἡμεῖ ξυγχωρεῖν, πολυχρονιώτερόν γε εἶναι ψυχὴν II. iii. 74.
σώματος, ἀλλὰ τόδε ἄδηλον παντί,[i] μὴ πολλὰ δὴ[j] σώματα
καὶ πολλάκις κατατρίψασα ἡ[k] ψυχὴ τὸ[l] τελευταῖον σῶ-
μα καταλιποῦσα νῦν[m] αὐτὴ ἀπολλύηται,[n] καὶ ᾗ αὐτὸ

[a] ἐμ
H.—[b] ἑαυτόν Ξ: ἑαυτὸν [c]σ.—[a] καταλιπὼν ΛΕΗΙL.—[b] ἰτέον non pr Δ.—[c] μέν
add ΓΗΙL.—[d] γὰρ om ΓCE.—[e] καὶ Δ.—[f] κάλλιστον ΔΦs.—[g] ὂν om I, ante καὶ
pon et Φs.—[h] προαπόλληται Δ et pr G, προαπολλύηται Ξ.—[i] πάντη I.—[j] δὲ I.—
[k] ἡ om H.—[l] ψυχὴ νῦν τὸ (omisso νῦν v. inf.) ΓΛCEHIL.—[m] καὶ Δ.—[n] ἀπολύηται

etsi interdum de prima quoque reperitur (Soph. Ο. C. 1. 138. Ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ὄντων ἐγὼ φίλων, Ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ τοῦτ' ἀπωσκεδῶ μόνος), hic tamen, ubi subjicitur oppositum ὑμᾶς, praefero, quod Aug. Tub. Par. habent, ἐμαυτόν. Vulgatam reliqui, ne cui τὸ Ἀττικώτερον obtrudere videtur. Heind.

κέντρου] Intelligi ex hactenus dictis potest, quo valeant verba Luciani Navig. t. i. p. 24. Grav. καὶ γάρ τοι, κατὰ τὸν Κωμικόν, ἀπ' ἀληθοῦς ἐγκατελιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι. Ersm.

ὅπερ μάλιστα τὸ κέντρον ἐγκαταλιπὼν ἀπῳχήκαμι] Suavissima metaphora: quam Plato susceperisse videtur ex nobili dicto Euripidis de Pericle: Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τῶν ἀκροωμένων· quod tractatione ad Platonem h. de S. N. V. p. 7. Platonis autem hunc locum imitatus est Julian. Epist. xliv. p. 426. B. τὴν τῶν Ἀνεζωλμένων πόλιν ἅπαν ἐπιστρέφει εἰς σκοπὸν τοιοῦτον αὐτῇ κέντρον, ὅσπερ μάλιστα, καταλέλοιπας. Wyttenb.

ὅπερ μάλιστα] Non sunt Euripidis de Pericle oratoris verba. Οὕτως ἀκμὴν καὶ μόνοι τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκροωμένοις Dionys. Hal. xii. 40. Schol. ad Aristoph. Acharn. 529. Heind.

[§. 92. ἀλλ' ἰτέον] Formula ad disputationem accedentis, notata nobis Bibliath. Crit. part. i. p. 30. et part. iii. p. 12. Wyttenb.

πρῶτόν με] Tub. et Par. μὲν pro με. Lectionem πρῶτον μέν με. Mox ἄπειμι γάρ Aug. Σιμμίας μέν, neque id reddidit Ficinus: *Simmias quidem, ut arbitror*, in talibus tamen interdum negligentior interpres. Heind.

δμως καὶ θειότερον—ὄν] Sic saepe participio suo praemissum δμως exemplis illustravi ad Plat. Lysid. §. 22. et Theaet. §. 9. Eodem modo ponitur ὅμπας Pindar. Pyth. v. 74. Soph. Aj. 1338. et saepius alibi. V. Hermann. ad Aristoph. Nub. 867. Terent. Eun. i. 2. 90. 'Tamen contemptus abs te haec habui in memoria.' Heind.

ἐν ἁρμονίας εἴδει οὖσα] Sic ἐν πατρὸς σχήματι κατασταῖσα ἡ πόλις Menex. p. 249. A. v. Heusd. Spec. Crit. p. 44. Heind.

ἀλλὰ τόδε ἄδηλον παντί] Sc. φάναι, quod petendum e praecedente ξυγχωρεῖν. de Rep. ii. p. 374. B. Ἀλλ' ἆρα τὸν μὲν σκυτοτόμων διεκωλύομεν μήτε γεωργὸν ἅμα ἐπιχειρεῖν εἶναι ἅμα μήτε ὑφάντην μήτε οἰκοδόμον, ἀλλὰ σκυτοτόμον, ubi durius etiam ex διεκωλύομεν intelligendum εἰῶμεν, vel ἐκελεύομεν. Mox νῦν (νυνς, ubi postremum corpus reliquit), quod in Bas. 2. positum ante τὸ τελευτ. non habet Aug. Heind.

τὸ τελευτ.] *Corpore tandem relicto*, ut sit τοτελευταῖον adverbialiter positum. Stall.

καταλιποῦσα] Legendum est καταλείπουσα in praesenti, et ita postulat sententia, nam de ultimo corpore agit, quod tunc, ut illi arbitrat, deponitur quum interit anima. Hanc ego lectionem sum secutus ex vet. cod. Seeban.

τοῦτο θάνατος, ψυχῆς ὄλεθρος,[o] ἐπεὶ σῶμα[p] γ' ἀεὶ ἀπολ-
λύμενον οὐδὲν παύεται. ἆρα ἄλλ' ἢ ταῦτ' ἐστίν, ὦ Σιμμία
τε καὶ Κέβης, ἃ δεῖ ἡμᾶς ἐπισκοπεῖσθαι; Ξυνωμολογείτην
δὴ ταῦτ' εἶναι ἄμφω.[q] Πότερον οὖν, ἔφη, πάντας τοὺς
ἔμπροσθε[r] λόγους οὐκ ἀποδέχεσθε, ἢ τοὺς μέν, τοὺς δ' οὔ;
Τοὺς μέν,[s] ἐφάτην,[t] τοὺς δ' οὔ. Τί οὖν, ἦ δ' ὅς, περὶ ἐκεί-
νου τοῦ λόγου[u] λέγετε,[v] ἐν ᾧ ἔφαμεν[w] τὴν μάθησιν ἀνά-
μνησιν εἶναι, καὶ τούτου οὕτως ἔχοντος ἀναγκαίως ἔχειν
ἄλλοθί[x] που[y] πρότερον[z] ἡμῶν εἶναι τὴν ψυχήν, πρὶν ἐν τῷ
1. 92. σώματι ἐνδεθῆναι; [§. 93.] Ἐγὼ μέν, ἔφη ὁ Κέβης, καὶ
τότε θαυμαστῶς ὡς[a] ἐπείσθην ὑπ' αὐτοῦ καὶ νῦν ἐμμένω[b]
ὡς οὐδενὶ λόγῳ. Καὶ μήν, ἔφη ὁ Σιμμίας, καὶ αὐτὸς οὕ-
τως ἔχω, καὶ πάνυ ἂν θαυμάζοιμι εἴ μοι[c] περί γε τούτου
ἄλλα[d] ποτὲ ἔτι[e] δόξειεν. Καὶ ὁ Σωκράτης Ἀλλ' ἀνάγ-
κη σοι, ἔφη, ὦ ξένε Θηβαῖε, ἄλλα[f] δόξαι,[g] ἐάν περ[h] μείνῃ
ἥδε ἡ οἴησις, τὸ ἁρμονίαν μὲν εἶναι ξύνθετον[i] πρᾶγμα, ψυ-
21. iii. 75. χὴν δὲ ἁρμονίαν τινὰ ἐκ τῶν[j] κατὰ τὸ σῶμα ἐντεταμένων[k]
ξυγκεῖσθαι. οὐ[l] γάρ που[m] ἀποδέξει γε σαυτοῦ[n] λέγοντος

Ξ.—[o] ὄλεθρος ψυχῆς L.—[p] σῶμά...ἢ om Δ.—[q] εἶναι καὶ ἄμφω I.—[r] ἔμπροσθε ΞΥ : ὑ υ ἔμπροσθεν °ς.—[s] Τοὺς μὲν...οὔ om Φs et pr Γ.—[t] ἐφάτην om rc Γ.—[u] τὸν λόγον H. e —[v] λέγεται Υ, λέγεται Χ.—[w] φαμὲν G.—[x] ἄλλο τι Π et pr G.—[y] που om ΓΛΠΕG HIL.—[z] πότερον Δ.—[a] ὃς ΧΠΥ.—[b] ἐμμενῶ Π.—[c] εἴ μοι om L.—[d] ἄλλα ΠΦ : ἄλ-
λο °ς.—[e] ἔτι om ΧΔΠΦs et pr Ξ, ἐπιδόξειεν I.—[f] ἄλλο G.—[g] δοξάσαι ΧΔΞΠΥΦ Gs.—[h] ἐάνπερ ΧΔΞΥΦs : ἄνπερ °ς.—[i] ξ. ΧΔΞΥΦGLs.—[j] ἐκ δὲ τῶν I.—[k] ἐκτεται-
μένων I, ἐντεταγμένων L.—[l] οὐ...συγκειμένη om pr G.—[m] πω L.—[n] αὐτοῦ G.—

ἆρα ἄλλ' ἢ ταῦτ' ἐστὶν] Cf. de Rep. v. p. 155. C. ἆρα ἄλλα ἅττα ἐστὶν ἢ ταῦτα, οἷς τὸν εὐφυῆ πρὸς ἕκαστα καὶ τὸν μὴ ἀφίζου, ubi itidem scribi potuit ἆρα ταῦτ' ἐστὶν ἢ ἄλλα ἅττα, οἷς etc. Heind.

πότερον οὖν ἔφη] Hæc deinceps ad Οὐ μανθάνω, omissa apud Stob. Eclog. Phys. p. 99. in hoc loco ibi citato supplet Apograph. Cod. August. in Bibliotheca Lugd. Batava servatum. Wytt.

τοὺς μέν, ἐφάτην, τοὺς δ' οὔ] Hæc omittit Aug. et mox καὶ τότε. Fisch.

ἀναγκαίως ἔχειν] Dicitur pro ἀναγκαῖον εἶναι. Videatur Bergler. ad Aristoph. Vesp. 261. Plura alibi dabimus. Wytt.

§. 93. ἄλλο ποτὲ ἔτι δόξειεν—ἄλλα δόξαι] Vind. A B. utrobique dat ἄλλα. Stob. inverse ἄλλα — ἄλλο. Præterea Vind. A D E F. Venet. B. Bas. 2. Tub. δοξάσαι pro δόξαι. Wytt.

ἄλλο ποτὲ ἔτι] ἔτι abest a Tub. Scripserim ἄλλο ποτέ τι, ni potius e Par. reponendum ἄλλα, uti statim sequitur Ἀλλ' ἀνάγκη σοι—ἄλλα δόξαι. In his ἄλλα δόξαι Aug. cum Bas. 2. δοξάσαι habet pro δόξαι, natum fortasse ex δόξαι σοι, pronomine huc retracto. Alienum certe est ab h. l. vocabulum. Heind.

ἐάν περ μείνῃ] Tub. ἐὰν περιμένῃ. male. Fisch.

τὸ ἁρμον. μὲν εἶναι] Sic, præfixo articulo τὸ, et infra §. 97. εἰ ὀρθὴ ἡ ὑπόθεσις ἦν, τὸ ψυχὴν ἁρμονίαν εἶναι. Heind.

ἀποδέξῃ γε σαυτοῦ λέγοντος] Proba-

ὡς πρότερον ἦν ἁρμονία ξυγκειμένη,[o] πρὶν ἐκεῖνα εἶναι ἐξ ὧν ἔδει αὐτὴν ξυντεθῆναι.[p] ἢ ἀποδέξει; Οὐδαμῶς, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Αἰσθάνει οὖν, ἦ δ' ὅς, ὅτι ταὐτά[q] σοι ξυμβαίνει λέγειν, ὅταν φῂς μὲν εἶναι τὴν ψυχὴν πρὶν καὶ εἰς ἀνθρώπου εἰδός τε[r] καὶ σῶμα ἀφικέσθαι, εἶναι δ' αὐτὴν ξυγκειμένην ἐκ τῶν οὐδέπω ὄντων; οὐ γὰρ δὴ ἁρμονία γέ σοι τοιοῦτόν ἐστιν, ᾧ[s] ἀπεικάζεις, ἀλλὰ πρότερον καὶ ἡ λύρα καὶ αἱ χορδαὶ καὶ οἱ φθόγγοι ἔτι ἀνάρμοστοι ὄντες γίγνονται, τελευταῖον δὲ πάντων ξυνίσταται ἡ ἁρμονία καὶ πρῶτον ἀπόλλυται. οὕτως οὖν σοι ὁ λόγος ἐκείνῳ τῷ ξυνάσεται;[t] Οὐδαμῶς, ἔφη ὁ Σιμμίας. [§. 94.] Καὶ μήν, ἦ δ' ὅς, πρέπει γε, εἴ πέρ τῳ ἄλλῳ λόγῳ, ξυνῳδῷ εἶναι καὶ τῷ περὶ ἁρμονίας. Πρέπει γάρ, ἔφη ὁ Σιμμίας.

[o] ξ. ΑΔΣΦa.—[p] ξ. ΑΓΗΣΥΦCGHL.—[q] ὅτι ταῦτα ΑΓΛACEGHLs et pr Υ et corr Ξ: ὅτι τ αὐτὰ a ὁ σὺ °r.—[r] γε Α, γε Π.—[s] ὃ ΠΥ et pr Α.—[t] ξυνεσεται Α, ξυνίγεται s.—

bis te ipsum dicentem: a te ipso dicente accipies. Sic in fine hujus §. et §. 48. et Euthyphr. p. 51. C. *οὕτως ἡμῖν τε αὐτῶν ἀποδεχώμεθα καὶ τῶν ἄλλων, ἐὰν μόνον φῇ τις τὶ ἔχειν οὕτω, ξυγχωροῦντας ἴσχειν.* Wytt.

ἀποδέξῃ γε σαυτοῦ λέγ.] Tub. *αὐτοῦ.* Imo *αὐτοῦ.* Loquendi idem est genus §. seq. *ἀνάγκη οὖν μοι—μήτε ἐμαυτοῦ μήτε ἄλλου ἀποδέχεσθαι λέγοντος* etc. §. 104. *ἴσχε οὖν ἀποδέχεσθαι ἐμαυτοῦ οὐδὲ ἓν—δύο ἐγένετο.* Heind.

ὅτι οὐ ταυτά σοι ξυμβαίνει λέγειν] Recipiendum vetus *ταῦτα ἅπερ*, pro *ταυτὰ ἅπερ*, quod temere recepi Forstero obsecutus. Sensus est, *non contingit tibi hæc dicere, non licebit per concessa id affirmare; ταῦτα* ad proxime antecedens Οὐδαμῶς referendum, et subaudiendum, *non tibi licebit id dicere, te nullo modo hæc probaturum.* Alia est diversitas, quod *οὐ* abest in Vind. C D E. Venet. A. Stob. quæ si vera sit lectio, sententia sic accipienda erit: *sentisne igitur, necesse tibi esse hoc dicere, prius constitisse harmoniam, quam ea, ex quibus componi debuerit; si dixeris animam fuisse quidem antequam in hominis formam corpusque veniret, fuisse autem eam compositam ex iis, quæ nondum essent.* Utroque modo commoda existit sententia, quam ostendimus: modo teneatur, *ξυμβαίνειν* esse *consequi* tamquam ex præmissis syllogismi: ut supra monuimus §. 29. Wytt.

αἰσθάνῃ οὖν ὅτι ταὐτά σοι ξυμβ. λ.] Sc. *ὅτι πρότερον ἦν ἁρμονία συγκειμένη, πρὶν ἐκεῖνα εἶναι ἐξ ὧν ἔδει αὐτὴν ξυντεθῆναι.* Ex Ed. Ald. in ceteras propagatum. *οὐ* ante *ταῦτα* non extat in Aug. Tub. Par. neque in suo exemplari id reperit Ficinus ita hæc vertens: *animadvertis igitur, cogi te id confiteri, quando dicis etc.* sensum autem ita illud pervertit, ut vel omnium librorum suffragiis comprobatum expungendum foret. Qui, retento *οὐ*, *ταυτὰ* Forsteri jussu edidit Fischer. pro *σύμφωνα* hoc poni potuisse putabat. Heind.

οὐ γὰρ δὴ ἁρμονία] *Neque enim harmonia tale tibi est, quale est illud cui eam comparas. τοιοῦτόν ἐστιν ᾧ* ἁπ. i. e. *τοιοῦτόν ἐστιν οἷον ᾧ* ἁπ. de Rep. i. p. 349. D. *τοιοῦτος ἄρα ἐστὶν ἑκάτερος αὐτῶν οἷόνπερ ἔοικεν.* Nisi quis *ᾧ* pro *ᾗ* positum putet, ad *ἀνταπέζεις* subaudiens *αὐτὴν* (*τὴν ψυχήν.*) V. not. ad Gorg. Male pro *ᾧ* Tub. δ. Heind.

ἀπόλλυται] Aug. *ἀπόληται.* Fischn.

οὕτως οὖν σοι ὁ λόγος] Sc. quum dixit Simmias, animum harmoniam quandam esse, *ἐκείνῳ* sc. *τῷ τὴν μάθησιν ἀνάμνησιν εἶναι* §. 92. Heind.

Οὗτος τοίνυν, ἔφη, σοὶ[u] οὐ ξυνῳδός, ἀλλ' ὅρα· πότερον αἱρεῖ τῶν λόγων, τὴν μάθησιν ἀνάμνησιν εἶναι ἢ ψυχὴν[v] ἁρμονίαν; Πολὺ μᾶλλον, ἔφη, ἐκεῖνον,[w] ὦ Σώκρατες. ὅδε μὲν γάρ μοι γέγονεν ἄνευ ἀποδείξεως μετὰ εἰκότος τινὸς καὶ εὐπρεπείας,[x] ὅθεν καὶ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ ἀνθρώποις· ἐγὼ δὲ
II. iii. 76. τοῖς διὰ τῶν εἰκότων τὰς ἀποδείξεις ποιουμένοις λόγοις ξύνοιδα οὖσιν ἀλαζόσι, καὶ ἄν τις αὐτοὺς μὴ φυλάττηται,

[u] σοι om pr G.—[v] ἢ τὴν ψυχὴν Φs.—[w] ἔφη ἐκεῖνον ΑΕΤ, ἔφη ἐκεῖνο Π, ἔφη om G :

ϛ. 04. σοὶ ξυνῳδὸς] Sine οὐ Bas. 2. Heind.

ὅδε μὲν γάρ μοι γέγονεν ἄνευ ἀποδείξεως, κ. τ. λ.] *Hæc enim ratio mihi accidit sine demonstratione, per quamdam verisimilitudinem et speciem; ego vero rationes, quæ ex verisimilibus demonstrationes ducunt, scio esse vanas, et, nisi quis eas caveat, valde deceptrices*—. Animadvertantur οἱ εἰκότες λόγοι reprehensi, ut in Theæt. p. 123. A. ἀπόδειξιν δὲ καὶ ἀνάγκην οὐδ' ἠντινοῦν λέγετε, ἀλλὰ τῷ εἰκότι χρῆσθε· ᾧ εἰ ἐθέλοι Θεόδωρος, ἢ ἄλλός τις τῶν γεωμετρικῶν χρώμενος γεωμετρεῖν, ἄξιος οὐδ' ἑνὸς μόνου ἂν εἴη quæ postrema referuntur ad proverbium natum ex Homerico Il. Θ. 234. νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἕκτορος, notato nobis in Epist. Crit. ad D. R. p. 29. Euthyd. p. 228. G. σοφοὶ δὲ ἡγοῦνται εἶναι πάνυ εἰκότως—πάνυ ἐξ εἰκότος λόγου. ΚΡ. Ἀλλ' ὅγε λόγος ἔχει τινὰ εὐπρέπειαν τῶν ἀνδρῶν. ΣΩ. Καὶ γὰρ ἔχει ὄντως, ὦ Κρίτων, εὐπρέπειαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν. Sunt autem εἰκότα rhetorum, ut notatur in Phædr. p. 353. B. 355. E. τὸ παράπαν γὰρ οὐδὲν ἐν τοῖς δικαστηρίοις τούτων ἀληθείας μέλειν οὐδενί, ἀλλὰ τοῦ πιθανοῦ· τοῦτο δ' εἶναι τὸ εἰκός, ᾧ δεῖν προσέχειν τὸν μέλλοντα τέχνῃ ἐρεῖν· οὐδὲ γὰρ αὖ τὰ πραχθέντα δεῖν λέγειν ἐνίοτε, ἐὰν μὴ εἰκότως ᾖ πεπραγμένα· ἀλλὰ τὰ εἰκότα, ἔν τε κατηγορίᾳ καὶ ἀπολογίᾳ· καὶ πάντως λέγοντα τὸ δὴ εἰκὸς δυσκτέον εἶναι, πολλὰ εἰπόντα χαίρειν τῷ ἀληθεῖ· τοῦτο γὰρ διὰ παντὸς τοῦ λόγου γιγνόμενον τὴν ἅπασαν τέχνην πορίζειν. Conferatur Aristot. Rhet. ii. 26. Ad Alexandr. 7. Itaque ab rebus intelligibilibus hanc rationem abjudicat Plotin. Enn. vi. v. 1. p. 661. C. συλλογίζοιτο ἂν εἰκότως, δι' εἰκότων εἰκότας καὶ τοὺς συλλογισμοὺς ποιούμενος. Procl. in Euclidem iii. p. 53. καὶ ὁ παρὰ τῷ Πλάτωνι Σιμμίας (φησὶ) ὅτι τοῖς ἐκ τῶν εἰκότων τὰς ἀποδείξεις ποιουμένοις σύνοιδα οἷδεν ἀλαζόσιν. Simplic. Comm. in Arist. de Cœlo, ii. p. 96. 6. At, ubi opus est verisimilitudine, laudatur ὁ εἰκὼς λόγος v. c. Timæo p. 526. G. H. et cum ἀληθείᾳ conjungitur, ut a Plutarcho Thes. p. 1. B. Rom. p. 36. B. Wyττ.

εὐπρεπείας] εὐπρέπεια et εὐπρεπὴς, usurpatum de orationis probabilitate et specie, extant in Thucyd. iii. 11. εὐπρέπεια λόγου. 38. τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπυνήσας παράγειν πειράσεται· in fine viii. 109. Eurip. Orest. 1145. Troad. 951. Dionys. Hal. Arte Rhet. ix. Δημοσθένης διδάσκει ἡμᾶς εὐπρεπῶς διαλέγεσθαι ἃ βούλεταί τις. Plutarch. libro de decem Oratoribus, de Antiphonte, p. 832. E. ἔστι δὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀκριβὴς καὶ πιθανὸς—τοῦ εὐπρεποῦς μάλιστα στοχαζόμενος. Aristid. t. i. p. 427. 528. t. ii. p. 128. Wyττ.

ξύνοιδα τι] συνειδέναι τινί τι, quod proprie est, *aliquid cum aliquo scire, alicui alicujus rei conscium esse*, rariore usu ponitur pro *aliquid de aliquo scire*. Xenoph. Mem. Soc. ii. 7. 1. ἐρῶ δὲ καὶ ἐν τούτοις ἃ σύνοιδα αὐτῷ· *dicam autem et in hoc genere ea, quæ de ipso scio*. Isocrat. Archidamo p. 229. συνειδότες Ἀθηναίοις ἐκλιποῦσι τὴν χώραν ὑπὲρ τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐλευθερίας· *quum sciamus Athenienses, pro libertate cæterorum Græcorum, patriam reliquisse*. Areopagitica p. 257. σύνοιδά τε τοῖς πλείστοις αὐτῶν ἥκιστα χαίρουσι ταύτῃ τῇ καταστάσει· *scio plerosque hoc rerum statu non delectari*. Dio Chrysost. Or. xxxii. p. 392. D. Θεόφιλος—συνειδὼς ὑμῖν τὴν ἰσχάτην ἀπορίαν, οὐ χρημάτων, ἀλλὰ νοῦ καὶ συστάσεως. Plura ad Plutarchum annotavimus. Hoc igitur Phædonis loco, nulla est ratio quare ἐξαπατῶσι, potius *decipiunt*, quam *decipientibus*, valeat. Wyττ.

ἀλάζοσι] ἀλαζὼν, *vanus, jactator*,

σὺ μάλα ἐξαπατῶσι, καὶ ἐν γεωμετρίᾳ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἅπασιν. ὁ δὲ περὶ τῆς ἀναμνήσεως καὶ μαθήσεως λόγος δι' ὑποθέσεως[y] ἀξίας ἀποδέξασθαι εἴρηται.[z] ἐρρήθη γάρ που οὕτως ἡμῶν εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ πρὶν εἰς σῶμα ἀφικέσθαι, ὡς περ αὐτῆς ἔστιν ἡ οὐσία ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ[a] ὄ ἔστιν. ἐγὼ δὲ[b] ταύτην, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἱκανῶς τε καὶ ὀρθῶς ἀποδέδειγμαι.[c] ἀνάγκη οὖν μοι, ὡς ἔοικε, διὰ ταῦτα μήτε ἐμαυτοῦ[d] μήτε ἄλλου ἀποδέχεσθαι λέγοντος ὡς ψυχὴ[e] ἐστιν ἁρμονία. [§. 95.] Τί δαί,[f] ἦ δ' ὅς,[g] ὦ Σιμμία, τῇδε;[h] δοκεῖ σοι ἁρμονία ἢ ἄλλη τινὶ συνθέσει[i] προσ- §. 45. W.

δεέστερον ἔφη ᵃr.—[z] ἀπορεῖται Λ.—[y] ὑποδέξεως Φα.—[z] ἐρρέθη ΤΦΔα et rc Χ.—[a] τοῦτου Δ.—[b] δὲ om I..—[c] ἀποδέδειγται ΔΠ$_4$ et pr Γ.—[d] μήτε ἐμαυτοῦ om Π. et pr E, μήτε ἐμοῦ.—[e] ὡς ἡ ψυχὴ Δ.—[f] δαὶ ΓΕΓ: δὴ r.—[g] δ...προσήκειν om I.—[h] τῇδε om

mendax, tam λόγος quam homo, dicitur, v. c. in Lysid. p. 112. B. Φοβοῦμαι— μὴ, ὥσπερ ἀνθρώποις ἀλαζόσι, λόγοις τισὶ τοιούτοις ψευδέσιν ὑπετυχήκαμεν περὶ τοῦ φίλου Rep. viii. p. 498. B. ψευδεῖς δὴ καὶ ἀλαζόνες, οἶμαι, λόγοι καὶ δόξαι. Plutarch. Defect. Orac. p. 411. B. οὐδὲν δεῖ τεραστίου τὴν ἀλαζονείαν τοῦ λόγου διελέγχειν. Wyttenbach.

δι' ὑποθέσεως] *Ex conditione, assumtione, principio.* See infra §. 45. 52. 60. Menexen. p. 19. C. Rep. vi. p. 479. E. Wyttenbach.

καὶ πρὶν εἰς σῶμα ἀφικέσθαι] *Dictum esse animum est, animum nostrum antea etiam, quam in corpus veniret, ita fuisse, prout ipsius essentia est, quæ cognominatur ex eo quod est.* Attendenda sunt vocabula εἶναι, ἐστὶν, οὐσία, et comparandum institutum §. 24. quo hæc Simmiæ dicta referuntur, cujus hanc sententiam intelligimus: *animæ nostræ tam certo fuit antequam in corpus venirent, quam certo ipsi est propria illa essentia rerum intelligibilium, quæ nomine οὐσίας cognominatur, ab eo quod est; τὴν τοῦ ὄ ἐστιν*, id est, *τὴν τοῦ ὄντος*: similiter locutus est Plato supra §. 13. 26. ubi videnda annotatio. Hæc autem οὐσία idearum, rerum intelligibilium, αὐτῆς ἔστιν ut hoc loco dicitur, *est propria et possessio animæ nostræ*; ut §. 24. *εἰ μὲν ἔστιν ἑκάστη ἡ τοιαύτη οὐσία, καὶ ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα ἀναφέρομεν, ὑπάρχουσαν πρότερον ἀνευρίσκοντες ἡμετέραν οὖσαν*, et §. 25. *τὴν αὐτὴν ἐκείνῃ ἀπεικάζομεν, ἀναγκαῖον οὕτως ὥσπερ καὶ ταύτα ἔστιν, οὕτω καὶ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι καὶ πρὶν γεγονέναι ἡμᾶς.* Ibi igitur quemadmodum οὐσία illa a Socrate ὑπάρχουσα πρότερον ἡμετέρα, ita eadem a Simmia dicitur h. l. αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) εἶναι, *ad mentem nostram pertinere.* Atque αὐτῆς, quod primus edidit Turnèb. (nam Ald. et Bas. αὐτοῖς habent) a Cornario in Ms. suo repertum etiam Aug. et Tub. præstant expressitque Ficinus atque, teste Forstero, Aristoppus. — Mox in verbis ἀπὸ ψυχὴ ἐστιν ἁρμ. art. ἡ e Par. adjecit Heusd.

§. 95. *τῇδε*] *δοκεῖ σοι*] Suspectum mihi quidem accidit τῇδε, ut nescam turbam. Stolaei Apograph. August. dat τί δέ: Vind. F. medium omisit, Τί δε, δοκεῖ σοι. Versio Sicula, *Quid sane*, inquit is, *quid*

i. 93. ἡσειν ἄλλως πως ἔχειν[j] ἢ ὡς ἂν ἐκεῖνα[k] ἔχῃ[l] ἐξ[m] ὧν ἂν ξυγκέηται;[n] Οὐδαμῶς. Οὐδὲ μὴν ποιεῖν τι, ὡς ἐγῷμαι, οὐδέ τι πάσχειν ἄλλο παρ' ἃ ἂν ἐκεῖνα[o] ἢ ποιῇ ἢ πάσχῃ. Ξυνέφη. Οὐκ ἄρα ἡγεῖσθαί γε προσήκει ἁρμονίαν[p] τούτων ἐξ ὧν ἂν ξυντεθῇ,[q] ἀλλ' ἕπεσθαι. Ξυνεδόκει. Πολλοῦ ἄρα δεῖ ἐναντίαι[r] γε[s] ἁρμονίαν[t] κινηθῆναι ἢ φθέγξασθαι ἤ τι ἄλλο[u] ἐναντιωθῆναι τοῖς αὑτῆς μέρεσιν. Πολλοῦ μέντοι, ἔφη. Τί δαί;[v] οὐχ οὕτως ἁρμονία πέφυκεν
ii. iii. 77. εἶναι ἑκάστη ἁρμονία, ὡς ἂν ἁρμοσθῇ;[w] Οὐ μανθάνω, ἔφη. [x]Ἡ οὐχί, ἦ δ' ὅς, ἐὰν[x] μὲν μᾶλλον ἁρμοσθῇ καὶ[y] ἐπὶ πλέον, εἴ περ[z] ἐνδέχεται τοῦτο γίγνεσθαι, μᾶλλόν τε ἂν[a] ἁρμονία εἴη καὶ πλείων, εἰ δ' ἧττόν τε καὶ ἐπ' ἔλαττον, ἧττόν[b] τε καὶ ἐλάττων; Πάνυ γε. [c]Ἦ οὖν ἔστι τοῦτο περὶ[d] ψυχήν, ὥστε καὶ[e] κατὰ τὸ[f] σμικρότατον [μᾶλλον] ἑτέραν

Δ.—[j] ξ. ΑΔε.—[k] ἔχει I.—[l] ἂν ἐκεῖνα ΑΔΞΠΥΦGε: ἐκεῖνα ἂν [m]σ.—[l] ἔχοι ΔΕ.—[m] τὰ ἐξ Δ et rc Π.—[n] ξ. ΑΞΤ.—[o] ἐκεῖνο Υ et pr E, ἐκεῖνος I.—[p] ἁρμονία ΛEGHIL et rc Χ.—[q] ξυντ. ΑΤ.—[r] δὴ ἐναντίαν Δε.—[s] γε ἄρα G, om L.—[t] ἁρμονία ΑΓΔΠΦC EGHIL.—[u] ἄλλο τι Δε.—[v] δαὶ ΤΦ: δὲ [w]σ.—[w] ὡς ἂν ἁρμοσθῇ om s.—[x] ἂν Χ.—[y] καὶ om ΛΦΗΙ.—[z] ἥπερ Δ et corr Π.—[a] ἂν om ΓΑCΕΠΙL.—[b] ἧττον pr ΓΠ: ἥττων [c]σ.—[c] εἰ I et pr ΑΠ, ἦ εἰ Υ.—[d] τοῦτο καὶ περὶ Δ.—[e] καὶ om Λ.—[f] τὸ om CEHIL.

tibi videtur: apparet eam reddidisse Τί δαί, ἦ δ' ὅς, ὦ Σιμμία, τί δοκεῖ σοι—: quod initium hujus dictionis exhibent Vind. C D E F. Venet. B. Wytt.

τῇδε δοκ.] Num hoc Græcum est, *τῇδε δοκεῖ σοι ἁρμονίᾳ, videturne tibi huic, quam dixisti, harmoniæ* etc. pro *ταύτῃ δοκ. σοι τῇ ἁρμ.*? Nisi forte, quod tamen dubito, interpungi potest τῇδε (pro ὧδε) δοκεῖ σοι; ἁρμονίᾳ etc. alterutrum expungi debebit, aut τῇδε aut ἁρμονίᾳ; atque ἁρμονίᾳ a glossatore ad τῇδε—συνθέσει adscriptum olim in textum deinde irrepsisse suspicarer, ni τῇδε hoc ab uno librorum Pariss. abesset. Cui quum accedat Ficini auctoritas vertentis, *videturne tibi vel consonantiæ vel alteri cuiquam compositioni congruere*, jam vix dubito quin germana scriptura hæc fuerit: Τί δέ, ἦ δ' ὅς, ὦ Σιμ. τόδε; δοκεῖ σοι ἁρμονίᾳ ἢ ἄ. τ. σ. Heind.

ἢ ὡς ἂν ἐκεῖνα ἔχῃ] Sic Par. Vulgo ἢ ὡς ἐκ. ἂν ἔχῃ, in quo voculæ positu ἔχοι scribi debebat, quod habet Aug. Sed potius est ὡς ἄν, *quomodocunque*, velut statim sequitur ἐξ ὧν ἄν. Tum Bas. 2. συγκεῖται. V. not. ad §. 58. —παρ' ἃ ἂν ἐκ. Tub. παρ' ὃ ἄν. Heind.

γε ἁρμονίαν] Tub. γὰρ ἁρμονία. male. Mox Tub. τοῖς αὐτοῖς μέρεσιν. male. Fischer.

οὐχί, ἦ δ' ὅς] Præfixum bis in Edd. ἦ, quod ante οὐ in ἦ mutari non potuit, tanquam e præcedente ἔφη natum expunxi. Mox pro πλείων Bas. 2. πλεῖον ac deinde Aug. ἧττον δὲ καὶ ἔλαττον. Mihi sincera videntur vulgata. ἐπὶ πλέον autem et ἐπ' ἔλαττον quo minus h. l. accipiantur de temporis spatio, quod voluit Fischer, obstant respondentia his verba πλείων et ἐλάττων, quæ sic simpliciter posita non possunt *longiorem brevioremque* significare harmoniam. Itaque ἐπὶ πλέον h. l. est *plus*, ut quum dicitur ἐπὶ πλέον δύνασθαι, λέγειν etc. Cf. Lobeck. ad Soph. Aj. 1255. Heind.

τοῦτο καὶ π. ψ.] Restitui hoc καὶ e Par. Heind.

σμικρότατον μᾶλλον] Istud μᾶλλον post σμικρότατον, quod nullo omnino sensu occurrit et e seq. μᾶλλον temere natum videtur, expungendum censeo. Deinde haud dubie legendum: ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς, uti in seqq. μηδὲν μᾶλλον μηδ' ἧττον ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς εἶναι, et mox ἑτέραν ἑτέρας ἁρμονίαν ἁρμονίας εἶναι. De hac forma dicturi sumus ad Menex. 247. E. Heusd.

ἑτέρας [e] ψυχὴν[f] ψυχῆς ἐπὶ πλέον καὶ μᾶλλον ἢ ἐπ'[h] ἔλαττον καὶ ἧττον αὐτὸ[i] τοῦτο εἶναι, ψυχήν; Οὐδ' ὁπωστιοῦν, ἔφη.[j] [§. 96.] Φέρε δή, ἔφη, πρὸς Διός· λέγεται ψυχὴ ἡ μὲν νοῦν τε[k] ἔχειν καὶ ἀρετὴν καὶ εἶναι ἀγαθή, ἡ δὲ ἄνοιάν τε καὶ μοχθηρίαν καὶ εἶναι κακή; καὶ ταῦτα ἀληθῶς λέγεται; Ἀληθῶς μέντοι. Τῶν[l] οὖν τιθεμένων[m] ψυχὴν[n] ἁρμονίαν εἶναι τί τις[o] φήσει[p] ταῦτα ὄντα εἶναι ἐν ταῖς ψυχαῖς,[q] τήν τε ἀρετὴν καὶ τὴν κακίαν; πότερον[r] ἁρμονίαν αὖ τιν'[s] ἄλλην[t] καὶ ἀναρμοστίαν; καὶ τὴν μὲν ἡρμόσθαι, τὴν ἀγαθήν, καὶ ἔχειν ἐν αὑτῇ[u] ἁρμονίᾳ οὖσῃ ἄλλην ἁρμονίαν, τὴν δὲ ἀνάρμοστον αὐτήν τε εἶναι καὶ[v] οὐκ ἔχειν ἐν αὑτῇ[w] ἄλλην; Οὐκ ἔχω ἔγωγε, ἔφη ὁ Σιμμίας, εἰπεῖν· δῆλον δὲ[x] ὅτι τοιαῦτ'[y] ἄττ'[z] ἂν[a] λέγοι ὁ ἐκεῖνο ὑποθέμενος. Ἀλλὰ προωμολόγηται, ἔφη, μηδὲν μᾶλλον μηδ'

—[e] ψυχὴν add Heusdius.—[h] ἐπ' om Φs.—[i] καὶ τὸ s.—[j] ἔφη post δὴ om ΓΔΛΦCE HLs.—[k] τε om ΓΔΦCEGHILs.—[l] τῶν...εἶναι om pr Γ.—[m] θεμένων pr ΑΠ.—[n] τὴν αἷς ψυχὴν Ετ.—[o] τίς τί ΔΦGs, τίνα τις L: τί om ΓC.—[p] φησι Gl et pr s.—[q] τῇ αἷς ψυχῇ l.—[r] πότερα ΓEL.—[s] αὖ τινὰ ΑΔΞΠΥΦs et (qui pr om τινα) G: τινὰ αὖ [t]s. καὶ ..... —[t] ἄλλην καλὴν Ξ, καλὴν pr G, καλὴν mg Α.—[u] ἑαυτῇ Φs.—[v] ὃς Γ.—[w] ἑαυτῇ Δs.—[x] δὴ Φ.—[y] τοιαῦτ' Δs.—[z] ἔστ' om ΛEl.—[a] ἂν om G.—[b] μηδ' Δ.—[c] ἑτέρας

μᾶλλον ἑτέραν ἑτέρας ψυχῆς] Ratio postulat, omisso μᾶλλον, legi ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς: ut recte monuit Heusdius Specim. Crit. p. 21. Wytt.

σμικρότατον—μᾶλλον] μᾶλλον illud, quod post σμικρότατον legitur, tolerari non posse, in re aperta editorum tamen nemo viderat ante Heusdium, qui ex seqq. natum id judicavit. Mihi tamen, qui inde nasci potuerit, non apparet, quamque vocem libri scripti editique teneant, aliud in ea delitusse ratus loco eam non movere nolui. Non minus aegre abstinuit quin de quodam praeclari viri conjectura statim post in his ἑτέραν ἑτέρας ψυχῆς ante ψυχῆς inserendum ψυχὴν, quemadmodum §. seq. legitur ἀλλὰ προωμολόγηται, ἔφη, μηδὲν μᾶλλον μηδ' ἧττον ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς εἶναι, ac deinde μηδὲν μᾶλλον—ἑτέραν ἑτέρας ἁρμονίαν ἁρμονίας εἶναι. Atque apud Stob. legitur h. l. ψυχὴν pro ψυχῆς, et mox apud eund. pari modo ante ἁρμονίας abest ἁρμονίαν. Nimirum si quis forte consulto a scriptore praetermissum dicat ψυχὴν propterea quod idem hoc praecesserit in his ἢ οἷον ἔστι τοῦτο καὶ περὶ ψυχὴν, ego contra quaeram, cur non et hoc ψυχῆς absit, ad sensum neutiquam necessarium. Heind.

§. 96. ἔφη] Non legitur hoc ἔφη in Aug. et Stob. Tum pro τιθεμένων Tub. θεμένων, cui illud antepono. Nam quod deinde sequitur ὁ ἐκεῖνο ὑποθέμενος, ibi alia est ratio. Heind.

τὴν ψυχὴν ἁρμ. εἶν.] Articulum τὴν omittunt Aug. et Tub. Proximum deinde ὄντα, quod pertinet ad seqq. ἐν ταῖς ψυχαῖς, non comparet in Tub. neque id a ceteris quoque libris praetermissum quisquam requireret. Pro ἁρμον. τινὰ αὖ ἄλ. Par. cum Stob. ἁρμ. αὖ τινα ἄλ. Heind.

ἀρετὴν καὶ τὴν κακίαν—ἁρμονίαν—καὶ ἀναρμοστίαν] Sic et Plato alibi, et Pythagorici subinde pronunciarunt. quod monuimus ad §. 4. Wytt.

μηδὲν μᾶλλον] Sic Aug. Tub. Par. Vulgo μὴ μᾶλλον. Tum μηδ' ἧττον e Tub. scripsi pro μήτε ἧττον. Heind.

ἥττον ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς εἶναι. τοῦτο δ' ἔστι τὸ ὁμολόγημα, μηδὲν μᾶλλον μηδ'[b] ἐπὶ πλέον μηδὲ ἧττον μηδ' ἐπ' ἔλαττον ἑτέραν ἑτέρας[c] ἁρμονίαν[d] ἁρμονίας εἶναι. ἦ γάρ; Πάνυ γε. Τὴν δέ γε μηδὲν[e] μᾶλλον μηδὲ[f] ἧττον ἁρμονίαν οὖσαν μηδὲ μᾶλλον μηδὲ ἧττον ἡρμόσθαι. ἔστιν οὕτως; Ἔστιν. Ἡ δὲ μήτε μᾶλλον μήθ'[h] ἧττον ἡρμοσμένη ἔστιν ὅ τι πλέον ἢ ἔλαττον ἁρμονίας μετέχει, ἢ τὸ[i] ἴσον; Τὸ ἴσον. [§. 97.] Οὐκοῦν ψυχὴ ἐπειδὴ οὐδὲν[k] μᾶλλον οὐδὲ[l] ἧττον ἄλλη[m] ἄλλης αὐτὸ τοῦτο ψυχή ἐστιν, οὐδὲν[n] δὴ μᾶλλον οὐδὲ ἧττον ἥρμοσται;[o] Οὕτως. Τοῦτο δέ γε πεπονθυῖα οὐδὲν πλέον ἀναρμοστίας οὐδὲ ἁρμονίας μετέχοι ἄν; Οὐ γὰρ οὖν. Τοῦτο δ' αὖ πεπονθυῖα ἆρ' ἄν τι πλέον κακίας ἢ ἀρετῆς μετέχοι ἑτέρα ἑτέρας, εἴ περ ἡ μὲν κακία ἀναρμοστία, ἡ δὲ ἀρετὴ ἁρμονία εἴη; Οὐδὲν πλέον.

1. 94. Μᾶλλον δέ γέ που, ὦ Σιμμία, κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον κακίας οὐδεμία ψυχὴ[p] μεθέξει, εἴ περ ἁρμονία ἐστίν.[q] ἁρμονία γὰρ δή που παντελῶς αὐτὸ τοῦτο οὖσα, ἁρμονία, ἀναρμοστίας οὔ ποτ' ἂν μετάσχοι. Οὐ μέντοι. Οὐδέ γε δή που ψυχή, οὖσα παντελῶς ψυχή,[r] κακίας. Πῶς γὰρ ἔκ

11. iii. 79. γε[s] τῶν προειρημένων; Ἐκ τούτου ἄρα τοῦ λόγου ἡμῖν πᾶσαι ψυχαὶ[t] πάντων ζώων[u] ὁμοίως ἀγαθαὶ[v] ἔσονται, εἴ περ ὁμοίως ψυχαὶ πεφύκασιν αὐτὸ τοῦτο,[w] ψυχαί, εἶναι; Ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη,[x] ὦ[y] Σώκρατες. Ἡ καὶ[z] καλῶς δοκεῖ, ἦ[a]

om Φ.—[d] ἁρμονίας om C.—[e] μὴ Ξσ.—[f] μηδ'...μηδ' Δs.—[g] εἰ ΑΠΥL.—[h] μηδ' ΔΦs: μήτε [e]s.—[i] ἢ ἢ τὸ H.—[j] alterum τὸ om Φ.—[k] οὐδὲν om Φs.—[l] οὐδ' Δ.—[m] ἄλλη ...ἧττον om Δ.—[n] libri οὐδέ.—[o] ἡρμόσθαι pr Γ.—[p] ψυχὴ om Δ.—[q] ἐστίν...ἁρμονία om s.—[r] ψυχὴ παντελῶς Φ.—[s] τε Al.—[t] ante ψυχαὶ erasum aliquid G.—[u] τῶν ζώων G.—[v] ἀγαθαὶ ὁμοίως G.—[w] post τοῦτο omisi τὸ cum EL.—[x] ἔφη om pr G, post σώκρατες ponit rc.—[y] ὁ I.—[z] καὶ et δε om pr Π.—[a] ἢ pr Π, ἦ Δ.—[b] ἂν add

ἐστιν ὅτι] Leg. vid. ἔστιν ὅ,τι. vel ἔστιν ὅτε. Stephn.

Recte Bas. 2. et Ed. Turneb. ἔστιν ὅ,τι pro ἔστιν ὅτι, quod pro ἔστιν ὅτε no Græcum quidem duce. Illud tamen tuetur Fischer. Heind.

μετέχει] Aug. μετέχειν. Fisch.

§. 97. μετάσχοι] Aug. μεθέξει· sed superscriptam est μετάσχοι. recte. Fisch.

εἴπερ ὁμοίως ψυχαί] Interjectum in membranis Paris. quoque post αὐτὸ τοῦτο articulum τὸ cum Stobæo Aldoque omisit recte Fischer. Nunc verba ita cohærent, εἴπερ ψυχαὶ ὁμοίως πεφύκασιν εἶναι αὐτὸ τοῦτο, ψυχαί. Sed prius etiam ψυχαὶ vereor ne insititium sit; adeo moleste istud post illa πᾶσαι ψυχαὶ infertur. Heind.

αὐτὸ τοῦτο τὸ ψυχαί] Fischer. cum Ald. cf. Bas. 1. τὸ delevit: at quando alii omnes libri habent, retinendam. Magis requiram articulum in priore nomine, ut sit αἱ ψυχαί. Sententia est: *si quidem animæ pariter a natura hoc ipsum habent, ut sint animæ.* Stob. αὐτὸ τοῦτο εἶναι ψυχαί. Wytt.

δ' ὅς, οὕτω λέγεσθαι, καὶ πάσχειν ἂν[b] ταῦτα ὁ λόγος, εἰ ὀρθὴ ἡ[c] ὑπόθεσις ἦν, τὸ ψυχὴν ἁρμονίαν εἶναι; [§. 98.] Οὐδ' ὑπωστιοῦν, ἔφη. Τί δαί;[d] ἢ δ' ὅς· τῶν ἐν ἀνθρώπῳ §. 46. W.
πάντων ἔσθ' ὅ τι ἄλλο λέγεις ἄρχειν ἢ ψυχήν, ἄλλως τε καὶ φρόνιμον; Οὐκ ἔγωγε. Πότερον ξυγχωροῦσαν[e] τοῖς κατὰ τὸ[f] σῶμα πάθεσιν[g] ἢ[h] καὶ[i] ἐναντιουμένην; λέγω[j] δὲ τὸ[k] τοιόνδε, οἷον[l] καύματος ἐόντος καὶ δίψους ἐπὶ τοὐναντίον ἕλκειν, τὸ[m] μὴ πίνειν, καὶ πείνης ἐούσης ἐπὶ τὸ μὴ ἐσθίειν· καὶ ἄλλα που μυρία[n] ὁρῶμεν ἐναντιουμένην τὴν ψυχὴν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα. ἦ οὔ; Ἁνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν[o] αὖ[p] ὡμολογήσαμεν[q] ἐν τοῖς πρόσθεν[r] μή ποτ' ἂν[s] αὐτὴν,[t] ἁρμονίαν γε οὖσαν, ἐναντία ᾄδειν οἷς ἐπιτείνοιτο καὶ

Stobæus.—[c] ἡ add ΓΦCHLs et pr Ξ.—[d] δαὶ ΓΞΥΦ: δὲ s.—[e] ξ. ΧΞΥ.—[f] τὸ om Γ.
[g] παθήμασιν ΔΦs: delet Γ.—[h] ἢ om pr Χ.—[i] καὶ om pr ΧΠ.—[j] ἐναντιουμένην λέγω ΔΦs, ἐναντιουμένην τοῖς παθήμασι λέγω Ξs, ἐναντιουμένην παθήμασι λέγω cetteri.—[k] τὸ om ΦL.—[l] οἷον ΓΔΛΦCEGILs et γρ Ξ: ὡς οἱ s.—[m] τοῦ Φ.—[n] που μυρία G μυρία που °s.—[o] οὐκοῦν om pr Π.—[p] ἂν Δ, om EG.—[q] ἀνωμολογήσαμεν E.—[r] ἔμπροσθεν ΔΞΥΦGs et re Χ.—[s] ἂν om Π et pr Χ, αὖ s.—[t] ταύτην Π et pr Χ.

πάσχειν ταῦτα] Rectius Stob. πάσχειν ἂν ταῦτα. Wyttenbach.

πάσχειν ἄν] Sic unus Stob. Reliqui libri carent particula ἄν, quam in hac sermonis structura ne poetas quidem omittere animadvertimus. Inditumque est ex Aug. cum Fischero suum addidi verbo ὑπόθεσις articulum. Heind.

§. 98. πάθεσιν, ἢ καὶ ἐναντιουμένην τοῖς παθήμασι] Quamquam variationes vocabulorum in optimis scriptoribus sunt usitatæ, ut alias ostendimus; tamen hæc est infecta librarii scriptura: et veteri judicandæ Vind. A B C, vel Stobæi lectio: πότερον συγχωροῦσαν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα παθήμασιν. ἢ καὶ ἐναντιουμένην: et veteris Scholia cum his consentit. *utrum assentientem eis, quæ secundum corpus patiuntur, vel et adversantem.* Wyttenbach.

πότερον συγχωροῦσαν — ἐναντιουμ.] Hic quoque germanam lectionem suus suppeditavit Stob. eamque et Ficinus expressit sic vertens: *utrum corporis perturbationibus indulgentem an potius repugnantem?* Vulgo πότερον συγχωροῦσαν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα πάθεσιν ἢ καὶ ἐναντιουμένην τοῖς παθήμασι, in quibus cur, quæso, post πάθεσι sic continuo aliud eadem de re vocabulum, παθήμασι, posuerit scriptor? Porro si utrobique alterutrum reposueris, ne sic quidem ferri poterit iteratum sine ulla causa vocabulum. Duplicem hic olim scripturam fuisse, et πάθεσιν et παθήμασι, ex eaque διττογραφίᾳ vulgatam fluxisse lectionem, illud declarat, quod in Aug. Tub. et Par. ubi eadem hæc, quæ in Edd. vett. leguntur, articulus tamen ante παθήμασιν abest. Hoc igitur ad πάθεσιν adscriptum in textum deinde migravit. Atque pari modo §. seq. inter παθημάτων et παθῶν libri fluctuant. Ceterum etsi perinde est, παθήμασι legatur an πάθεσι, illud tamen tanquam minus pervulgatum e Stob. recipiendum existimavi. Heind.

ὡς οἱ] Melius Stob. Vind. A B C G. Venet. A. simpliciter οἷον. Bas. 2. οἷον οἱ [et Steph. pro var. lect.] voluit οἱονεί. Wyttenbach.

οἷον] Vulgo ὡς οἱ (ὡσεί, opinor, volebat librarius ex sacris ubi scriptoribus cognitum). Bas. 2. οἷον εἰ. Veram scripturam ex Aug. et Stob. revocavit Fischer. Heind.

ἕλκειν] Locus hic postulare videtur non infinitivi sed indicativi præsens, ἕλκει. Stephanus.

ἐναντία ᾄδειν] Supra §. 95. ubi Socr. dixit, τί δὲ τῷδε δικαίως ἁρμονίᾳ ἡ ἄλλη τινὶ συνᾴδει προσήκειν ἄλλως πως ἔχειν ἢ ὡς ἂν ἐκείνα ἔχῃ ἐξ ὧν ἂν συγκέηται; κ. τ. λ. A nemine adhuc interpretum intellecta hæc ἐναντία ᾄδειν οἷς ἐπιτείνοιτο etc. sic expedienda vidit

χαλῷτο καὶ πάλλοιτο[u] καὶ ἄλλο ὁτιοῦν πάθος πάσχοι ἐκεῖνα ἐξ ὧν τυγχάνοι[v] οὖσα, ἀλλ' ἕπεσθαι ἐκείνοις καὶ οὗ ποτ' ἂν ἡγεμονεύειν; Ὡμολογήσαμεν, ἔφη· πῶς γὰρ οὔ; Τί οὖν; νῦν[w] οὐ πᾶν τοὐναντίον ἡμῖν φαίνεται[x] ἐργαζομένη,
11. iii. 80. ἡγεμονεύουσά τε ἐκείνων πάντων ἐξ ὧν φήσει[y] τις αὐτὴν εἶναι, καὶ ἐναντιουμένη ὀλίγου πάντα διὰ παντὸς τοῦ βίου καὶ δεσπόζουσα πάντας τρόπους, τὰ μὲν χαλεπώτερον[z] κολάζουσα[a] καὶ μετ' ἀλγηδόνων, τά τε[b] κατὰ τὴν γυμναστικὴν καὶ τὴν[c] ἰατρικήν, τὰ δὲ πραότερον, καὶ τὰ μὲν ἀπειλοῦσα, τὰ δὲ νουθετοῦσα ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ ὀργαῖς καὶ φόβοις, ὡς ἄλλη οὖσα ἄλλῳ πράγματι διαλεγομένη; [§. 99.] οἷόν που καὶ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ πεποίηκεν, οὐ[d] λέγει τὸν Ὀδυσσέα,

—[u] καὶ ἀπόλλοιτο H, om G.—[v] τυγχάνοι Γ: τυγχάνει °s.—[w] νῦν om Φs.—[x] φαίνεται ἡμῖν Δ.—[y] φήσει Ξ: φησί °s.—[z] χαλεπώτερα G.—[a] κομίζουσα L.—[b] δὲ Φ.

Spaldingius meus: ἐναντία ᾄδειν τούτοις ἃ (καθ' ἃ) ἐπιτείνοιτο καὶ χαλῷτο—ἐκεῖνα ἐξ ὧν τυγχ. οὖσα i. e. ἐναντία ᾄδειν ταῖς ἐπιτάσεσι καὶ χαλάσεσι καὶ παλμοῖς καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν πάθει ἐκείνων, ἐξ ὧν τυγχ. οὖσα. Jam nemo h. l. ne litteram quidem movere voluerit. Fischer. οἷς pro τούτοις δι' ὧν positum accipiens, ut ἐπιτείνοιτο, χαλῷτο, et πάλλοιτο ad ipsam referantur harmoniam, quæ ratio et constructionem loci et sensum prorsus dissolvit, ex Aug. hæc ita refinxit καὶ ἄλλο ὁτιοῦν πάσχειν ἢ ἐκεῖνα [quomodo et Zeunius legendum voluit.] In quo non animadvertit, post μήποτε sermonis lege requiri μηδ' ἄλλο ὁτιοῦν π. π. vel certe ἢ ἄλλο ὁτ.; tum, etiamsi legeretur μηδ' ἄλλο—πάσχειν, absonam hinc exire sententiam. Nam hoc quidem loco quod aliud harmoniæ πάθος intelligi potest præter τὸ ἐναντία ᾄδειν? Heind.

πάλλοιτο] Probabilius sane, quamvis unus, Stob. dat ψάλλοιτο. Wytt.

πάντων] In Cod. Aug. non legitur. Mox Tub. ἐναντιουμένην. male. Fisch.

ἐναντιουμένη—καὶ δεσπόζουσα] Locus huic geminus, de ψυχῆς tribus partibus, λόγῳ, θυμῷ, ἐπιθυμίᾳ inter se dissidentibus, quo in dissidio, imperio λόγου auxiliatorem θυμὸν adhibentis, ἐπιθυμία coerceatur et corrigatur, exstat Rep. iv. p. 453. D. Wytt.

τά τε κατὰ] Vind. A B. τὰ δὲ κατά. Rectius, ut puto. Wytt.

τά τε κατὰ τὴν γυμν.] Tentari hæc non debebant. τε, quod positum post κατὰ vel post prius τὴν exspectabas, hic, ut sæpe alias, primæ statim voculæ adhæsit. Heind.

τὰ δὲ νουθετοῦσα ταῖς ἐπιθ.] Verbo νουθετεῖν etsi simpliciter posito nusquam tertius, sed ubique quartus casus adjungitur, hic tamen, quum præcesserit ἀπειλοῦσα, dativus ἐπιθυμίαις non abhorret a Græci sermonis consuetudine. Prorsus eodem modo Isocrat. Areopag. p. 149. C. Steph. ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἦμεν, ἐν οἷς ἐτάχθησαν, θαυμάζοντες καὶ ὁμιλοῦντες τοὺς ἐν τούτοις πρωτεύοντας. Lysias in Andocid. p. 230. Reisk. εἰς τοιοῦτον δὲ ἀναισχυντίας ἀφῖκται, ὥστε καὶ παρασκευάζεται τῇ πόλει καὶ πράττει καὶ ἤδη δημηγορεῖ, καὶ ἐπιτιμᾷ καὶ ἀποδοκιμάζει τῶν ἀρχόντων τισί. Conf. Lobeck. ad Soph. Aj. 475. p. 295. Heind.

§. 99. οὗ λέγει τὸν Ὀδυσσέα] Si versus Homerici per particulam ὅτι adjungerentur, vulgaris esset nec digna notatu loci constructio. Nunc gemina est prorsus Homericæ Iliad. vi. 479. Καί ποτέ τις εἴπῃσι, πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων, Ἐκ πολέμου ἀνιόντα. Quod sequitur, loquendi hoc genus διανοούμενον ὡς ἁρμονίας αὐτῆς οὔσης pro διανοούμενον ἁρμονίαν αὐτὴν εἶναι Platoni imprimis frequens exemplis illustravit Wyttenb. in Bibl. Crit. vol. iii. pt. i. p. 29. Heind.

στῆθος δὲ πλήξας κραδίην· ἠνίπαπε[f] μύθῳ·
τέτλαθι δή,[g] κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης.

ἆρ' οἴει αὐτὸν ταῦτα ποιῆσαι διανοούμενον[h] ὡς ἁρμονίας αὐτῆς οὔσης καὶ οἵας ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν τοῦ σώματος παθῶν,[i] ἀλλ' οὐχ οἵας ἄγειν τε ταῦτα καὶ δεσπόζειν, καὶ οὔσης αὐτῆς πολὺ θειοτέρου τινὸς πράγματος[j] ἢ καθ' ἁρμονίαν; Νὴ Δία, ὦ Σώκρατες, ἔμοιγε[k] δοκεῖ. Οὐκ ἄρα, ὦ ἄριστε, ἡμῖν[l] οὐδαμῇ[m] καλῶς ἔχει ψυχὴν ἁρμονίαν τινὰ φάναι εἶναι· οὔτε γὰρ ἂν, ὡς ἔοικεν, Ὁμήρῳ θείῳ ποιητῇ 1. 93.

[f] τὴν post καὶ om ΔΦGs.—[g] οἱ G.—[h] κραδίαν Γ, κυρδίην I: om L.—[f] ἠνείπατε ΛΔG, ἐνίπατε E.—[g] δὴ om s.—[h] ποιῆσαι καὶ διανοούμενον Γ.—[i] παθημάτων ΓΔΛΦ CEGILs et mg ΛΞ.—[j] πράγματος om ΓΑCEHIL.—[k] σώκρατες ἔμοιγε ΛΔΠΦGs, σώκρατες ἐμοὶ ΓΑΕΗΙL. Σώκρατες οὐκ ἔμοιγε °s.—[l] ἡμῖν om G.—[m] οὐδαμῶς G,

στῆθος δὲ πλήξας] Odyss. T. 17. adhibitum a Platone in simili argumento Rep. iii. p. 434. A. et iv. p. 454. A. et, praeter citatos a Duporto in Gnomol. Hom. p. 268. Galeno de Dogmate Hippocratis et Platonis v. p. 296. t. i. ed. Bas. Heraclid. Allegor. Hom. p. 63. ed. Schow. Ταῦτα τοίνυν ἅττερ ἐκ πηγῆς τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν εἰς τοὺς ἰδίους διαλόγους ὁ Πλάτων μετήρδευσεν· καὶ πρῶτόν γε περὶ τῶν ἀλόγων μερῶν τῆς ψυχῆς σκεπτέον ὅτι μὲν γὰρ ὁ θυμὸς εἴληχε τὸν ὑποκάρδιον χῶρον, ὁ Ὀδυσσεὺς ποιήσει τοῦτο σαφὲς ἐν τῷ κατὰ μνηστήρων ὀργῇ, καθάπερ οἱόν τινα τῆς μισοπονηρίας θυρωρὸν τὴν καρδίαν. 'Στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ, Τέτλαθι δή κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο κάτ' ἔτλης.' Ἀφ' ὧν γὰρ αἱ θυμικαὶ βλάσυι πηγαί, πρὸς ταύτην ὁ λόγος ἀτενίζων ἴσχυε ἀποκλίνει, καὶ μάλα ἐκλύεται. Proclus in Rep. p. 392. ἐν Φαίδωνι μὲν γὰρ ὅπου διαφερόντως ὁ Σωκράτης τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν ἀνυμνεῖ, καὶ πῶν τὸ τῆς ἐπιστήμης πλῆθος ἀνοίγει τοῖς ἑαυτοῦ ζηλωταῖς, πολλοῖς δὴ τισι καὶ παντοδαποῖς λόγοις καταδραμόντες ὅτι ἅρμα ἄλλη μέν ἐστιν ἡ ἁρμονία τῶν σωμάτων, ἄλλη δὲ ἡ ψυχὴ φύσει, καὶ διέξεισι ταῦτα κατ' οὐσίαν ἀπ' ἀλλήλων, τελευτῶν ἐπὶ τόνδε τὸν ποιητὴν καταφεύγει, καὶ τῶν ἐκείνου βήμασιν ἐνεργεστάτοις τεκμηρίοις χρώμενος ἐξαμύνεται ἐκβιάζεται τὴν ψυχὴν τῆς περὶ τὸ σῶμα τῶν κράσεων ἁρμονίας· τὸ γὰρ διαμαχόμενόν φησι πρὸς τὴν ἐν τῷ στήθει τεταγμένην ζωὴν κινουμένην, καὶ λέγων 'τέτλαθι, δὴ κραδίη' πάντως που κατὰ φύσιν ἐξήλλαται τούτου πρὸς ὃ διαμάχεται· καὶ τὸ κατεξαναστάμενον τοῦ σώματος οὐκ ἂν ἐν τῷ σώματι τὴν ὑπόστασιν ἔχοι· καὶ οὕτω δὴ προϊὼν ὁ Σωκράτης καὶ συμπεραινόμενος ὅτι τὴν οὐσίαν τὴν ψυχῆς ἡμῖν (f. ἐναντίαν) χρὴ φάναι τῆς τοῦ σώματος ἁρμονίας, ἅσπερ εἰς ἄφυκτον ἀνάγκην κατακλείων (sic leg. pro ἀνακλείων) τὸν σύμπαντα λόγον οὔτε γὰρ ἂν φησὶν Ὁμήρῳ θείῳ ποιητῇ ταύτῃ λέγοντες ὁμολογοῖμεν, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς. Wyttenbach.

παθημάτων] Ita ex Aug. Bas. 2. et Stob. substitui pro παθῶν. V. §. 98. ibiq. adscripta. Paullo post in his θειοτέρου τινὸς πράγματος Aug. cum Stob. omittit πράγματος. — ἢ καθ' ἁρμονίαν, quam ut comparari cum harmonia queat. Heindorf.

νὴ Δία, ἔμοιγε δοκεῖ] Sc. ταῦτα ποιῆσαι διανοούμενος ὡς αὐτῆς οὔσης οἵας ἄγειν τε ταῦτα καὶ δεσπόζειν etc. Ita hic, ut multis apud Platonem Xenophontemque locis, ad posteriorem tantum praegressae quaestionis partem refertur responsio. Edd. inserta negatione, οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ. Sed cum nec liber Tub. habeat neque agnoscit Fischerus ita vertens: *Divinius per Jovem mihi videtur significavisse*; communique post μὰ Δία recte illa infertetur, post affirmandi formulam Νὴ Δία non item. Heindorf.

καλῶς ἔχει ψυχὴν ἁρμονίαν τινὰ φάναι εἶναι.] Quam Plato intelligat harmoniam, apparet [esse] eam, quae extremorum compositae, nec aliud sonat, quam quod per necessitatem compositionis et pulsationum sonare potest: contra, anima intrinseca se ipsa componit, dissentientes suas partes in consensum redigit neque repugnantibus ipsi ipsa resistit et modo-

ὁμολογοῖμεν οὔτε αὐτοὶ[n] ἡμῖν αὐτοῖς. Ἔχειν[o] οὕτως ἔφη.
§. 47. W. Εἶεν δή, ἦ δ' ὅς ὁ Σωκράτης, τὰ μὲν Ἁρμονίας ἡμῖν
11. iii. 81. τῆς Θηβαϊκῆς ἴλεά πως, ὡς ἔοικε, μετρίως γέγονε· τί δὲ

οὐδὲ μὴ L.—[n] οὔτε γὰρ αὐτοὶ Δ.—[o] ἴσχει ΓΦε, οὐχ L.—[p] δὴ ΕΓ.—[q] δ...ἔφη om ε.

ratur. Neque hæc sententia repugnat illi, quam in Timæo tradit animam ex diversis materiis a Deo, ad certam rationem et proportionem, factam esse, p. 528. quod recte monet Proclus in Tim. iii. p. 178. et in Rep. p. 392. fin. Nam animi cum corpore debet sapiens constituere harmoniam, eamque ad universi accommodare harmoniam, ut docet Plato Rep. ix. p. 510. D. Et ipsa virtus continetur harmonia: quod ostendimus p. 127. Hæc enim est, ut ait Iamblich. apud Stob. Eclog. Phys. p. 864. *mathematica harmonia*: quam Pythagorici et Platonici multi varie tradiderunt, Timæus, Moderatus, Plotinus, Porphyrius, Amelius. Nam Aristoxenus, corpoream harmoniam, veluti instrumenti musici, cogitasse videtur: et alii ante eum multi: sic enim accipiendus est locus Ciceronis Tusc. i. 10. 'sed hæc quidem, quæ dixi, cor, sanguinem, cerebrum, animam, ignem, vulgo; reliqua, fere singuli: at (sic lego pro *ut*) multi ante veteres, proxime autem Aristoxenus Musicus idemque philosophus, ipsius corporis intentionem quandam, velut in cantu et fidibus, quæ harmonia dicitur: sic ex corporis totius natura et figura varios motus cieri, tamquam in cantu sonos. Hic ab artificio suo non recessit: et tamen dixit aliquid, quod ipsum quale esset, erat multo ante et dictum et explanatum a Platone.' Quæ postrema ad hanc Phædonis disputationem referuntur, rectiusque habeant *explosum* pro *explanatum*, et forte sic olim habuerint. Fuit autem illa vulgaris multorum antiquitus opinio, *animam esse harmoniam*: et Pythagoricis, maxime musicæ studiosis, placuit: et Echecrates de se fatetur §. 40. Et Aristoteles eam confutans de Anima i. 4. inquit: Καὶ ἄλλη δέ τις δόξα παραδέδοται περὶ ψυχῆς, πιθανὴ μὲν τοῖς πολλοῖς, καὶ οὐδεμιᾶς ἧττων τῶν λεγομένων, λόγους δὲ ὥσπερ εὐθύνας δεδωκυῖα καὶ ἐν τοῖς ἐν κοινῷ λεγομένοις λόγοις· ἁρμονίαν γάρ τινα αὐτὴν τίνες λέγουσι· καὶ γὰρ τὴν ἁρμονίαν κρᾶσιν καὶ σύνθεσίν τινα ἐναντίων εἶναι, καὶ τὸ σῶμα συγκεῖσθαι ἐξ ἐναντίων.— In *in communi sermones dicti* fuerunt Exoterici in dialogo Eudemo, et nominatim testatur Simplicius in Aristot. de Anima i. p. 14. A. ἐν κοινῷ δὲ λεγομένους λόγους, τοὺς συμμέτρως καὶ τοῖς πολλοῖς ἠρωτημένους καλεῖ, αἰνιττόμενος μὲν ἴσως καὶ τοὺς ἐν Φαίδωνι, λέγων δὲ καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ διαλόγῳ τῷ Εὐδήμῳ γραφέντας ἐλεγκτικοὺς τῆς ἁρμονίας. Olympiodor. in Phæd. Cod. i. p. 91. Ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Εὐδήμῳ οὕτως ἐπιχειρεῖ· τῇ ἁρμονίᾳ ἐναντίον ἐστὶν ἡ ἀναρμοστία· τῇ ψυχῇ δὲ οὐδὲν ἐναντίον· οὐσία γάρ· καὶ τὸ συμπέρασμα δῆλον· ἔτι· εἰ ἀναρμοστία τῶν στοιχείων τοῦ ζώου νόσοι, ἡ ἁρμονία εἴη ἂν ὑγίεια, ἀλλ' οὐχὶ ψυχή. Subjungit deinceps summas argumentorum loci nobis citati de An. i. 4. Videtur vero Aristot. in Eudemo sub diversis personis in utramque partem disputasse: et illud modo ex Olympiodoro allatum argumentum pro Platone disputantis fuisse: hoc ab Alexandro Aphrodis. Comment. in Topic. Aristot. iv. p. 168. contrariam partem tuentis: οὕτως ἐπὶ ἁρμονίᾳ μὲν ἀναρμοστία ἐναντίον, ψυχῇ δὲ οὐδέν ἐστιν ἐναντίον, οὐκ ἔστιν ἡ ψυχὴ ἁρμονία· ὡς Πλάτων ἐπεχείρησεν ἐν τῷ Φαίδωνι· οὕτως δεικνύοι τις ἂν μὴ οὖσαν γένος τὴν ἀρχὴν τοῦ στοιχείου· εἰ γε τῇ μὲν ἀρχῇ ἐναντίον τὸ τέλος, τῷ δὲ στοιχείῳ οὐδέν ἐστιν ἐναντίον. Hujus autem ex Phædone adversus Simmiam disputationis capita summatim refert Nemesius de Natura Hominis cap. ii. p. 53. Wytt.

ἴσχει οὕτως ἔφη] Sic Stob. Vind. B. Versio Sicula. Vulgo Ἔχειν οὕτως ἔφη. Wytt.

τὰ μὲν ἁρμονίας ἡμῖν τῆς Θηβαϊκῆς] Non satis apparet acumen in comparatione Simmiæ cum Thebana Harmonia, et Cebetis cum Cadmi Harmonia. Fortasse refertur ad urbem Thebas et arcem Cadmeam: illam ab Amphione lyræ cantu et harmonia constructam, minus munitam quam arcem a Cadmo Harmoniæ marito conditam; sic Simmiæ argumentum minus firmum esse quam Cebetis. Fortasse [robanda, quæ dixit ad h. l. Dacierius: 'ut Amphion lyræ harmonia muros Thebarum constituit, sic Simmias harmonia sua humanos animos finxit: et, ut Cadmus satis dentibus

δὴ[p] τὰ Κάδμου, ἔφη, ὦ[q] Κέβης, πῶς ἱλασόμεθα[r] καὶ τίνι λόγῳ; [§. 100.] Σύ μοι δοκεῖς, ἔφη ὁ Κέβης, ἐξευρήσειν τουτοι' γοῦν τὸν[t] λόγον τὸν πρὸς[u] τὴν ἁρμονίαν[v] θαυμαστῶς μοι εἴπες[w] ὡς[x] παρὰ δόξαν. Σιμμίου γὰρ λέγοντος ὅτι ἠπόρει, πάνυ ἐθαύμαζον εἴ τι ἔχει[y] τις χρήσασθαι[z] τῷ λόγῳ αὐτοῦ· πάνυ οὖν μοι[a] ἀτόπως[b] ἔδοξεν εὐθὺς τὴν πρώτην ἔφοδον οὐ δέχεσθαι τοῦ σοῦ λόγου. ταὐτὰ δὴ[c] οὐκ ἂν θαυ-

---[p] ἱλασόμεθα Δ.—[q] τοῦτον ΓΔΛΦCEGHILs.—[r] ἂν G.—[s] πρὸς om E.—[t] τῆς ἁρμονίας E.—[u] εἶπας Γ.—[x] ὅτι Χ.—[y] ἔχεις, omisso τις. Φ.—[z] χρῆσθαι ΓCEHIL.—[a] οὖν μοι ΓΔΦCGHLs, μὲν οὖν μοι ΑΠΣ, μέντοι Ξ: μοι οὖν Ps.—[b] αὐτόπως H.—

draconis homines generavit mox pereuntes, sic sua sententia Cebes animos humanos pertinaces finxit.' Juvat Olympiodori scholia apponere, Cod. i. p. 88. μυστικά quidem, ut solet, sed adspersa μυθικοῖς quibusdam non abjiciendis: Ὅτι μεμυηται τῆς Θηβαϊκῆς ἁρμονίας τοῦ θεοῦ, ἐνδεικνύμενος ὅτι ἐστὶ νοεῖν καὶ χωριστὴν ἁρμονίαν, ὡς τὴν Ἄρεως παῖδα καὶ Ἀφροδίτης· οὕτω γάρ πως καὶ ἡ ψυχὴ λέγοιτο ἂν ἁρμονία, κατὰ τὸν Τίμαιον· ἱλάσασθαι δέ φησι τὸν θεὸν τὸ εἴδωλον χωρισθὲν ἀπὸ τῆς ἀληθοῦς ψυχικῆς ἁρμονίας, ἢ ὅταν γε ἐπὶ ταῖς δόξαις τοῖς πολλοῖς καὶ ἡ θεὸς χωριστὸν εἶναι δόξειεν ἁρμονία. Τί δὲ δὴ τὰ Κάδμου, πῶς ἱλασόμεθα ἢ Κάδμοι μὲν ὁ ὑποσέληνος κόσμος, ὡς Διονυσιακὸν· διὸ καὶ Ἁρμονίᾳ σύνεστι τῇ θεῷ· δηλοῖ δὲ καὶ ὁ Πείσανδρος θεολογῶν τὰ κατὰ Κάδμον ἐν τῷ μυθῷ, ἐν ᾧ φησὶ τὸν Κάδμον ὑποτίθεσθαι τῷ Διΐ, τῶν ἂν καταγωνίσαιτο τὸν Τυφῶνα· αἱ δὲ τὰ τέτταρα στοιχεῖα Διονυσιακὰ κοσμοῦσι· Σεμέλη μὲν τὸ πῦρ, Ἀγαύη δὲ τὴν γῆν, διαστῶσα τὰ οἰκεῖα γεννήματα· Ἰὼ δὲ τὸ ὕδωρ, ἐνδίνιον οὖσα· καὶ Αὐτονόη δὲ τὸν ἀέρα ἡ λοιπὴ ἱλάσκεται δὲ τὸν Κάδμον, ἀποδεικνὺς τὴν ψυχὴν πάντων ἀθανατον· καὶ τόδε τὸ τῶν οὐ θνητῶν μόνον οὐσιῶν, οὐδὲ μακραιώνων δεικνῦσιν, ἀλλὰ καὶ παντάπασιν ἀθανάτων. Caeterum in eadem nominibus diverterunt fere Stratonicus, teste Athenaeo, viii. p. 330. F. τὸν Φάνητα δὲ ἔφη αὐλεῖν οὐχ Ἁρμονίαν, ἀλλὰ τὸν Κάδμον. Wytt.

τὰ μὲν Ἁρμονίας] Ut τὰ ὑμέτερα et τὰ ἡμᾶ pro ὑμεῖς et ἐγὼ passim e vulgari sunt usu. Cfr Legg. i. p. 643. A. τὰ μὲν τοίνυν ὑμέτερα ἀνεῖσθον, ὡς ἔοικεν, ἕτοιμ' ἂν εἴη· τὰ δ' ἡμᾶ βούλοιτο μὲν ἕτοιμα, δύσκριτα δὲ τῷ νῦν ῥᾴδια, ita h. l. τὰ Ἁρμονίας idem fere est quod Ἁρμονία, quemadmodum sequitur ἄλλα, proprium de propitio deorum numine vocabulum. Nam quae h. l. intelligitur, nota est illa Cadmi uxor, Veneris Martisque filia Apollod. Bibl. iii. 4. 2. Harmoniam autem hanc Thebanam satis placasse se dicit Socrates, quoniam elevavit illam, quam Thebanus injecerat Simmias, dum animum cum harmonia comparat, de animorum immortalitate dubitationem. Hinc ad alterum illam Cebetis ititem Thebani transituro sponte se Cadmi offerebat mentio, in qua inepte argutatus est cum Dacerio Gallo, quod miror, subacti Anglus judicii, Forster. Heind.

§. 100. θαυμαστῶς—ὡς] *Mirum quam*, et hoc Platonicae est consuetudinis; cf. §. 48. 53. Conviv. p. 326. F. Θαυμαστῶς δοκεῖ, ὦ Ἀγάθων, ὡς ἀνάγκη εἶναι. Rep. i. p. 411. C. εὖ οὖν λέγει θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. Epist. xii. initio: Τὰ μὲν παρὰ σοῦ ἐλθόντ' ὑπομνήματα θαυμαστῶς ὡς ἀσμενοί τε ἐλάβομεν—. Sic θαυμασίως ὡς Theaet. p. 120. G. Wytt.

ὅ,τι ἠπόρει] Sic legendum viderat Forster. pro vulgato ὅτε. Heind.

εἴτι] Tub. ὅτι, male. Videtur glossema esse. Mox Aug. χρῆσαι. male. Fischn.

εἴ τι ἔξοι (f. ἔξοι) τις χρήσ.] *Si quis haberet quod ejus sacci et argumentationi*, i. e. si quis inde se extricare et expedire posset. Plotus ut Theaetet. §. 58. Τί γὰρ χρήσῃ ἀφύκτῳ ἐρωτήματι, τὰ λεγόμενον ἐν φρέατι συνεχόμενοι, ὅταν ἐρωτᾷ ἀνέκπληκτος ἀνὴρ etc. Mirer autem non legi εἴ τί τις (vel εἴ τίν τι) ἔξοι. Heind.

πάνυ οὖν μοι ἀτόπ.] Ita Aug. et Par. Vulgo Πάνυ μοι οὖν ἀτ. Tub. Πάνυ μὲν οὖν μοι. Bas. 2. Πάνυ μέντοι οὖν. Steph. pro var. lect. πάνυ μέντοι ἀτόπως. Heind.

ταυτὰ δὴ οὐκ ἂν θαυμ.] *Eadem non mirabar si Cadmi* (i. e. mea) *quoque argumentationi accident*, ut primo statim ictu tuo concidat. ταὐτὰ pro ταῦτα ex

μάσαιμι καὶ τὸν τοῦ Κάδμου λόγον εἰ πάθοι. Ὦ γαθέ, ἔφη ὁ Σωκράτης, μὴ μέγα λέγε, μή τις ἡμῖν[d] βασκανία περιτρέψῃ τὸν λόγον τὸν μέλλοντα[e] λέγεσθαι.[f] ἀλλὰ δὴ ταῦτα μὲν τῷ θεῷ μελήσει, ἡμεῖς δὲ Ὁμηρικῶς ἐγγὺς ἰόντες πειρώμεθα εἰ ἄρα τι λέγεις. ἔστι δὲ δὴ τὸ κεφάλαιον ὧν ζητεῖς· ἀξιοῖς ἐπιδειχθῆναι[g] ἡμῶν τὴν ψυχὴν ἀνώλεθρόν τε καὶ ἀθάνατον[h] οὖσαν, εἰ φιλόσοφος ἀνὴρ μέλλων ἀποθανεῖσθαι, θαῤῥῶν[i] τε καὶ ἡγούμενος ἀπολαύειν ἐκεῖ

[c] ταυτὰ δὴ s, ὅστε Δ : ταῦτα δὴ τ.—[d] ἡμῖν L : ἡμῶν [e]τ.—[e] τὸν μέλλοντα om Υ. —[f] ἔσεσθαι ΓΠΕΗΙL et (in mg posito λέγεσθαι) ΑΞΟ.—[g] ἀποδειχθῆναι Φ.— [h] ἀθάνατόν τε καὶ ἀνώλεθρον Φ1. —[i] θαρρεῖ G. τε καὶ om G.—[j] εἰ add ΑΠΥΦGLs.

Aug. et Ficini versione reposuerat jam Fischer. Heind.

μὴ μέγα λέγε, μή τις βασκανία] Alludit ad fascinum veterum, qui flebat nimia laude. Unde Virg. Ecl. vii. 27. 'Aut si ultra placitum laudarit, baccare frontem Cingite, ne vati noceat mala lingua futuro.' Servius ad h. l. 'quicquid ultra meritum laudatur, dicitur fascinari.' Baccar herba ad repellendum fascinum. v. Theocr. Id. 8. ibique Casaub. et Reisk. item Muretum V. L. viii. 3. Wessel. ad Herod. i. 32. p. 15. Gesn. ad Claud. de Rapt. Pros. iii. 27. Gotti.

μὴ μέγα λέγε] Hipp. Maj. p. 101. E. Μήπω μέγ' εἴπῃς. Homer. Od. X. 287. a Forstero citatus : Ὦ Πολυθερσείδη, φιλοκέρτομε, μήποτε πάμπαν Εἴκων ἀφραδίῃς, μέγα εἰπεῖν· ἀλλὰ θεοῖσι Μύθον ἐπιτρέψας· ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσι, Eurip. Here. F. 1244. 'Ἴσχε τὸ στόμ'· ὡς μὴ μέγα λέγων, μείζω πάθῃς. Magnifica vero et superbo dicta sequitur *βασκανία*, i. e. *φθόνος*, vindicta divina, Dea Nemesis. Itaque in disputatione etiam Adrastiam invocavit Socrates Rep. v. p. 456. F. προσκινῶ δὲ Ἀδράστειαν, ὦ Γλαύκων, χάριν οὗ μέλλω λέγειν. Simile est Leg. iv. p. 601. D. κούφων καὶ πτηνῶν λόγων βαρυτάτη ζημία· πᾶσι γὰρ ἐπίσκοπος τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα Δίκης Νέμεσις ἄγγελος· frequens Plutarcho laudatum. Inde hoc proverbii instar dictum : de quo Erasmus Adag. 'Adrastia Nemesis' p. 1855. et 'Ne magna loquaris' p. 1487. et ad utrumque Euripidis locum Barnesius. Hinc Latinum fascinus, et formula 'præfiscine dixerim,' i. e. sine invidia : de quo Parens Lexic. Plaut. voce *Præfiscine*. Pro περιτρέψῃ Ruhnk. maluit περιστρέψῃ. Wytt.

μή τις ἡμῶν] Malim ἡμῖν. Deinde Aug. et Tub. τὸν λόγον τὸν μέλλοντα ἔσεσθαι, cui vulgatum nemo non præferet. Heind.

Ὁμηρικῶς ἐγγὺς ἰόντες] Ὁμηρικῶς hoc Stephanus explicat, *ut Homeri verbis utar*, τὸ τοῦ Ὁμήρου. Quo sensu ὡς Ὁμ. εἰπεῖν, scribi debebat. Est potius *cum in modum quo Homerus usurpare solet hoc ἐγγὺς ἰόντες*, de hostili illud impetu usurpans. V. Iliad. iv. 496. v. 611. Heind.

ἀξιοῖς ἐπιδειχθῆναι] *Postulas immunem ab interitu et immortalem animi naturam demonstrari, si philosophus instante morte fidens speransque, post mortem beatiorem se illi fore quam si in alio vitæ genere* (non eo quo philosophi vivunt) *transacta ætate moreretur, non temere stulteque hanc sit fiduciam habiturus.* Addit hæc ἢ εἰ ἐν ἄλλῳ βίῳ βιοὺς ἐτελεύτα Socrates summam quasi superioris repetens disputationis, qua solos philosophos post mortem ad deos abire beateque vivere docuit. Liquidum autem hunc et unice aptum sensum scriptura præbet librorum Tub. et Paris. ; ceteri libri in his ἢ εἰ ἐν ἄλλῳ βίῳ particulam *el* omittunt. Qua omissa, quoniam ἄλλος hic *βίος* jam non potest nisi de *hac vita* intelligi, τῷ ἐκεῖ βίῳ opposita, quam inepte positum foret hoc ἐν ἄλλῳ βίῳ pro ἐν τῷδε τῷ βίῳ ? Porro ἐτελεύτα mutandum tum in τελευτᾷ. Denique cur tot dixerit verbis Plato quod sic dici potuit : ἐκεῖ εὖ πράξειν διαφερόντως ἢ ἐν τῷδε τῷ βίῳ ? Sed oculis ipsa se ingerit recepta a nobis lectionis veritas ; unum hoc ἐν ἄλλῳ βίῳ mutatum vellem in ἄλλον βίον. Heind.

εὖ πράξειν διαφερόντως ἢ εἰ ἐν ἄλλῳ βίῳ βιοὺς ἐτελεύτα, μὴ ἀνόητον[k] τε καὶ ἡλίθιον θάρρος[l] θαρρήσει.[m] [§. 101.] Τὸ δὲ ἀποφαίνειν ὅτι ἰσχυρόν τί ἐστιν ἡ ψυχὴ καὶ θεοειδές, καὶ ἦν[n] ἔτι[o] πρότερον πρὶν ἡμᾶς ἀνθρώπους[p] γενέσθαι, οὐδὲν κωλύει[q] φῆς πάντα[r] ταῦτα μηνύειν ἀθανασίαν μὲν[s] μή, ii. iii. 82.
ὅτι δὲ πολυχρονιόν[t] τ'[u] ἐστὶ ψυχὴ[v] καὶ ἦν που πρότερον ἀμήχανον ὅσον χρόνον[w] καὶ ἤδει[x] τε καὶ ἔπραττε πόλλ' ἅττα· ἀλλὰ γὰρ οὐδέν τι μᾶλλον ἦν ἀθάνατον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ εἰς[y] ἀνθρώπου σῶμα ἐλθεῖν ἀρχὴ ἦν[z] αὐτῇ[a] ὀλέθρου, ὥς περ νόσος, καὶ ταλαιπωρουμένη τε δὴ τοῦτον τὸν βίον ζῴη καὶ τελευτῶσά γε ἐν τῷ καλουμένῳ θανάτῳ

[k] ἀνοήτων Φs.—[l] θάρσος ΔΠΥΦG. θάρσος Χ.—[m] θαρρήσῃ G, θαρρήσει Χ.—[n] καὶ ἦν ΓΑCΣΗΙL et pr ΖΠ: καὶ ὅτι ἦν [o]τ.—[o] ἔτι om G.—[p] ἀνθρώπους om Ξτ.—[q] κωλύει Ε.—[r] φὴς ἓν πάντα mg Χ.—[s] δὲ L.—[t] πολυχρονιώτερον ΔΦG.—[u] τε om ΔΦ Gs.—[v] ἐστιν ἡ ψυχὴ Ξτ.—[w] ὅσον χρόνον om ΔΗΙL et pr ΓΕ.—[x] ἤδη Λ.—[y] καὶ

εὖ πράξειν διαφερόντως, ἢ ἐν ἄλλῳ βίῳ βιοὺς ἐτελεύτα] Ad verbum, melius et exitio futurum, quam in alia vita extremo mortuus est: durior est anomalia, quam ut sana scriptura videatur, certe re[illegible]—ἢ ἐν ἄλλῳ βίῳ ἐν ᾧ βιοὺς ἐτελεύτα? i. e. quem in alia vita, in qua, quum vixisset, obiisset. Wyttenb.

θάρσος] Tub. et Bas. 2. θάρσει, quod ut alias apud Platonem probandum (v. Valckenar. ad Lect. Timm. p. 22.) etiam h. l. ob sequentem θαρρήσει recipere dubitavi. Nam θάρσος θαρρήσει similibus non Hemsterhus. Heind.

§. 101. τὸ δὲ ἀποφαίνειν] Quod autem ostendat aliquis, mentem validum aliquid esse et divinum ac fuisse prius quam nos in humanam abiremus naturam, nihil impedire ais, quominus hæc omnia non immortalitatem declarent, sed illud declarent, mentem et diuturnam esse et immensa secula ante fuisse multaque et augustiora et fecisse, sed nihilo magis tamen immortalem fuisse etc. Hæc, nero quidem judice, parum accurate usque ad præcedentia: Τὸ δὲ ἀποφαίνειν ὅτι ἰσχυρόν τί ἐστιν ἡ ψυχὴ καὶ θεοειδὲς — οὐδὲν κωλύει φῆς, πάντα ταῦτα μηνύειν αἱ τὴν ἀθανασίαν, ἀλλὰ μόνον ὅτι πολυχρονιόν τε ἐστιν ἡ ψυχὴ καὶ ἦν που πρότερον ἀμήχανον ὅσον χρόνον καὶ ἤδει τε καὶ ἔπραττε πολλὰ ἅττα· ἀλλ' ὅμως οὐδὲν τι μᾶλλον αὐτὴν ἀνωλόθρευτον εἶναι δεήσειν. ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ εἰς ἀνθρώπου σῶμα ἐλθεῖν ἀρχὴν ἴσως αὐτῇ εἶναι ὀλέθρου—καὶ ταλαιπωρουμένην τε δὴ τοῦτον τὸν βίον ζῇν κ. τ. λ. Postrema satis ἀλλὰ καὶ αὐτὸ—ἀπολλύοιτο eum, quem dixi, in modum adjuncta vellem.—ὅτι illud in verbis καὶ ὅτι ἦν ἔτι πρ. abest a Tub. Heind.

πρὶν ἡμᾶς ἀνθρώπους γενέσθαι] I. e. πρὶν ἡμᾶς (τὴν ψυχὴν ἡμῶν) εἰς ἀνθρώπου σῶμα ἐλθεῖν. Necessarium ad sensum ἀνθρώπους exhibent Aug. et Tub. Tum Aug. omisso articulo, ὅτι δὲ πολυχρ. ἐστὶ ψυχή. Heind. Quum γενέσθαι hic sit nasci, patet ἀνθρώπους e glossa exstitisse. Buck.

οὐδ. τι μᾶλ. ἦν ἀθάνατον] Sc. antequam in hoc corpus descenderet. ἀθάνατον h. l. est immortali præditum natura. Statim post Tub. μᾶλλον articulo ἡ ἀρχή. Bene, si sequeretur τοῦ ὀλέθρου. Heind.

καὶ ταλαιπωρουμένη τε δὴ τοῦτον τὸν βίον—ἀνωλόθρευτον ἐστι] Hæc suis locis mota, sic restituenda puto: διαφέρειν δὲ δὴ φὴς οὐδὲν εἴτε ἅπαξ εἰς σῶμα ἔρχεται εἴτε πολλάκις, πρὸς γε τὸ ἧττον ἡμῶν φοβεῖσθαι· πρώτιστον γὰρ φοβεῖσθαι, εἰ μὴ ἀνόητος εἴη, τῷ μὴ εἰδότι μηδ' ἔχοντι λόγῳ δεῖσαι ὡς ἀθάνατόν ἐστι, μὴ ταλαιπωρουμένη τε δὴ τοῦτον τὸν βίον ζῷη, καὶ τελευτῶσά γε ἐν τῷ καλουμένῳ θανάτῳ ἀπολλύοιτο. i. e. nihil autem differre ais, utrum semel in corpus venit, an sæpius, unicuique nostrum ad metuendum quidem consentaneum esse metuere, nisi quis stultus sit, si qui nec

ἀπολλύοιτο. διαφέρει[b] δὲ δή, φῄς, οὐδὲν εἴτις[c] ἅπαξ εἰς σῶμα ἔρχεται εἴτε πολλάκις, πρός γε τὸ ἕκαστον ἡμῶν φοβεῖσθαι· προσήκει γὰρ φοβεῖσθαι, εἰ μὴ ἀνόητος εἴη, τῷ μὴ εἰδότι[d] μηδ' ἔχοντι λόγον διδόναι ὡς ἀθάνατόν ἐστι. τοιαῦτ' ἄττα[e] ἐστίν, οἶμαι, ὦ Κέβης, ἃ λέγεις· καὶ ἐξεπίτηδες πολλάκις ἀναλαμβάνω,[f] ἵνα μή τι διαφύγῃ[g] ἡμᾶς, εἴ τέ τι βούλει, προσθῇς ἢ ἀφέλῃς. Καὶ ὁ Κέβης, Ἀλλ' οὐδὲν ἔγωγε ἐν τῷ παρόντι, ἔφη, οὔτ' ἀφελεῖν οὔτε προσθεῖναι δέομαι· ἔστι δὲ ταῦτα ἃ λέγω.

§. 49. W. §. 102. Ὁ οὖν Σωκράτης συγχὸν χρόνον ἐπισχὼν καὶ πρὸς ἑαυτόν[h] τι σκεψάμενος, Οὐ φαῦλον πρᾶγμα, ἔφη, ὦ Κέβης, ζητεῖς· ὅλως γὰρ δεῖ[i] περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς
1. 96. τὴν αἰτίαν διαπραγματεύσασθαι. ἐγὼ οὖν σοι δίειμι περὶ
11. iii. 83. αὐτῶν, ἐὰν βούλῃ, τά γε ἐμὰ πάθη· ἔπειτα ἄν[j] τί σοι χρήσιμον[k] φαίνηται[l] ὧν ἂν λέγω, πρὸς τὴν πειθὼ[m] περὶ[n] ὧν λέγεις[o] χρήσει. Ἀλλὰ μήν, ἔφη ὁ Κέβης, βούλομαί[p] γε. Ἄκουε τοίνυν ὡς[q] ἐροῦντος. ἐγὼ γάρ, ἔφη, ὦ[r] Κέβης, νέος ὢν θαυμαστῶς ὡς ἐπεθύμησα ταύτης τῆς σοφίας ἣν δὴ κα-

εἰς αὐτὸ s.—[a] ἦν om EI.—[b] αὐτὴ Ξ.—[b] διαφέρει CEL: διαφέρειν °s.—[c] εἴπερ L.—[d] μὴ εἰδότι om pr Π.—[e] ἅττα om ΓΑΕΗΙL.—[f] ἀναλαμβάνων Λ.—[g] διαφύγη Γ: διαφύγοι °s.—[h] αὐτόν Δs.—[i] δὴ ΓΔΛΦΙ..—[j] ἔπειτ' ἐάν s.—[k] χρήσιμόν τί σοι I.—[l] φανεῖται ΛCEHL, φανῆται ΓΙ.—[m] πυθὼ mg Γ.—[n] περὶ om s.—[o] λέγῃς Δ, ἂν λέγῃς ΆΠs.—[p] βούλομαι...κέβης in mg Ά.—[q] ὥσπερ Φs: om H.—[r] ὁ ΛΙ et pr E.—

sciat, nec rationem reddere possit, animam esse immortalem: huic igitur consentaneum esse metuere, ne anima defatigata hanc vitam vivat, et tandem in illa sic dicta morte pereat. Wytt.

τοῦτον τὸν βίον ζῷη] Tub. τοῦτ. τὸν τρόπον. Heind.

διαφέρει δὲ] Sic pro διαφέρειν Par. quod recepi, ne deinceps προσήκει in προσήκειν sine ullius libri auctoritate mutetur, uti voluit Kœhler. p. 102. Heind.

διδόναι] In Aug deest. Mox Aug. τοιαῦτα ἐστίν. Fischer.

ἵνα μή τι διαφύγῃ] Ex Aug. vulgatum διαφύγοι correxerat jam Fischer. Heind.

§. 102. οὐ φαῦλον — ζητεῖς] Citat Suid. in Εἰδέα et Φαῦλον. Sed utroque in loco abest οὐ· nec in Etym. M. legitur οὐ, a quo mutuatus Suidas est, in Φαῦλον et Εἰδέα. Etiam Stobæus Eclog. Phys. i. p. 98. excerpsit hunc locum, inde a verbis ὁ οὖν Σωκράτης usque ad verba ὡς οὐδὲν πρᾶγμα. Fischer.

ὅλως γὰρ δεῖ] Aug. et Stob. δὴ pro δεῖ. Neque displiceret ὅλως γὰρ δὴ — τὴν αἰτ. δεῖ διαπραγματεύσασθαι. Heind.

περὶ γενέσεως τὴν αἰτίαν] Dictum ut §. 106. εἰ οὖν τις βούλοιτο τὴν αἰτίαν εὑρεῖν περὶ ἑκαστοῦ, et mox ibid. εὑρηκέναι φημὴν διδάσκαλον τῆς αἰτίας περὶ τῶν ὄντων. §. 108. καὶ αὖ περὶ τοῦ διαλέγεσθαι ὑμῖν ἑτέρας τοιαύτας αἰτίας λέγοι. de Legg. iv. p. 720. E. ἆρ' οὐ κατὰ φύσιν τὴν περὶ γενέσεως ἀρχὴν πρώτην πόλεων πέρι κατακοσμήσει ταῖς τάξεσι; Conf. Boeckh. in Plat. Legg. p. 155. Heind.

ἂν λέγεις] Tub. ἂν ἃν λέγεις. Fischer.

ἐγὼ γάρ, ἔφη, ὦ Κέβης, νέος ὢν — ἃ προτοῦ ἤμην εἰδέναι] Refert Euseb. Præp. Evang. i. 8. p. 26. Cyrill. Adv. Julian. v. 181. et Theodoret. Serm. ii. p. 487. B. sed omissis mediis inter διὰ τί ἐστιν et τεκμήριον. Wytt.

θαυμαστῶς] Theodoret. ὑπερφυῶς, et

λοῦσι περὶ φύσεως ἱστορίαν. ὑπερήφανος[s] γάρ μοι δόκει εἶναι, εἰδέναι τὰς αἰτίας[t] ἑκάστου, διὰ τί γίγνεται ἕκαστον καὶ διὰ τί ἀπόλλυται καὶ διὰ τί ἔστι· καὶ πολλάκις ἐμαυτοῦ[u] ἄνω κάτω[v] μετέβαλλον[w] σκοπῶν πρῶτον[x] τὰ τοιάδε, ἆρ' ἐπειδὰν τὸ θερμὸν καὶ τὸ[y] ψυχρὸν σηπεδόνα

[s] ὑπερήφανος ΧΓΔΛΞΠΥΣΕ, ὑπερήφανος C, ὑπέρφρων Η et γρ ΞΠC: ὑπερήφανον [t]τ.—[t] ἱστορίας ΓΑCΕΗΙΙ.—[u] ἐμαυτὸν post μετέβαλλον ponit Φ.—[v] ἄνω κάτω ΧΔ ΑΞΠΥCΗΙs et pr E: ἄνω καὶ κάτω [v]τ.—[w] μετέβαλον ΓΙL.—[x] πρῶτον om pr Π.—

ejusd. Codd. alii ταυτησὶ τῆς σοφ. alii ταυτησὶ τῆς φιλοσοφίας. Heind.

τῆς σοφίας. ἣν δὴ καλοῦσι περὶ φύσεως ἱστορίαν] *Sapientiam, quam vocant cognitionem naturæ*, i. e. *partem philosophiæ physicam*, quæ tunc una adhuc philosophiæ pars, auctoribus Ionicis, Pythagoricis, Eleaticis, floruit. Ad hoc Socratis studium spectat Xenoph. Memor. Socr. i. 1. 11. οὐδὲ γὰρ περὶ τῆς τῶν πάντων φύσεως, ὅπερ τῶν ἄλλων οἱ πλεῖστοι διετέλουν, σκοπῶν ὅπως ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν σοφιστῶν κόσμος ἔφυ, καὶ τίνων ἀνάγκαις ἕκαστα γίνεται τῶν οὐρανίων. Quæ imitatus Lucian. in Icaromen. t. ii. p. 7. 6. καὶ μοι ἐνταῦθα πολλήν τινα παρεῖχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος· οὐ γὰρ εἶχον εἰκάσαι οὐδ' ὅπως ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργόν, οὔτ' ἀρχήν, οὐδ' ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. Nomen autem ἱστορία φύσεως antiquo usu universæ significat cognitionem et scientiam naturæ et contemplationem et rationem, i. e. tam experientiæ quam theoriæ, doctam. Hinc ἱστορία φυτική, cognitio rerum et conversationum, quæ generi humano et cuique domicilio, terræ, acciderunt, dicta Ptolem. Judaei de Mundi Incorrupt. p. 904. οἱ δὲ δὴ λεκτέον τὰς τέχνας ἀνθρώπων γένει, μετ' ἱστορίας φυσικῆς, οἷα ἀπορισάντων καὶ ῥᾳθύμως λεκτέον ἢ δ' ἱστορία τὸ ὁρθρεύειν τῶν κατὰ γῆν, οὐκ ἀδήλων ἀνάντων, ἀλλὰ τῶν πλείστων δυσὶ ταῖς μεγίσταις αἰτίαις ἀνατιθέντα, πυρὶ καὶ ὕδατος ἀλίσταις φορᾷ. Eadem est pars physiologiæ, cui τὴν περὶ τῶν κάτω θεωρίαν et eidem tradit de Nom. Mirat. p. 1050. B. Quæ et geometria ἱστορία dicebatur a Pythagoræ teste Iamblicho Vit. Pyth. §. 89. Plutarch. de Aud. p. 44. E. ὁ γὰρ φιλόσοφος λόγοι τὸ μὲν ἐξ ἀτεχνίας καὶ ἀγυμνάστου θαύμα καὶ θάμβος ἐξαιρεῖ γιγνόμενον καὶ ἱστορίᾳ τῆς περὶ ἕκαστον αἰτίας, Defect. Orac. p. 421. B. μάθησιν καὶ ἱστορίᾳ. Wytt.

ὑπερήφανον] Lex. Bitl. Coislin. p. 484. Ὑπερήφανον, ἀντὶ τοῦ καλὸν πάνυ. Πλάτων Γοργίᾳ. Fischn.

ὑπερήφανος] Schol. ὑπερήφανος, ὑπέρφρων. Praeter Scholiasten ὑπερηφανὸς, non quod vulgo legitur ὑπερήφανον, habent Tub. et Aug. itemque Ald. et Bass. quumque hoc commode referatur ad eam, quam dixit, sapientiam, addita autem hac εἰδέναι τὰς αἰτίας aptam ejus ei sunt epexegesin; hoc tali numerum auctoritate praetuli alteri ὑπερήφανον, quamvis hoc et Ficinus expressent et Euseb. Theodoret. Cyrill. et Thom. Mag. exhibeant. Georg. §. 40. Οὐκοῦν καλόν σοι δοκεῖ ἡ ῥητορικὴ εἶναι, χαρίζεσθαι οἴονθ' εἶναι ἀνθρώποις, Vocabulum ipsum ita, ut h. l. usurpatum ibid. §. 143. οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένον, ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττόμενον. Heind.

εἰδέναι εἶναι εἰδέναι] Aug. ἰδόκει εἰδέναι τὰς ἱστορίας. Etiam Thom. M. τὰς ἱστορίας. male. Tub. ἐδόκει εἶναι τὰς αἰτίας. aeque male. Fischn.

πολλάκις ἐμαυτὸν ἄνω καὶ κάτω μετ.] *Inconstantiæ et perpetuæ mutationis*, non, ut Fischer explicuit, *diligenter et multis modis tractatæ rei* significationem habet hac formula ἐμαυτὸν ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλειν. Georg. §. 82. αἰσθάνομαι σοῦ—ὅτῳ ἂν ἀντιφῇ σοῦ τὰ παιδικὰ καὶ ὅτῳ ἂν φῇ ἔχειν, οὐ δυναμένου ἀντιλέγειν, ἀλλ' ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλομένου. Ἐν τε γὰρ ἐκκλησίᾳ δήπου τι σοὶ λέγοντος ὁ δῆμος—μὴ φῇ οὕτως ἔχειν, μεταβαλλόμενος λέγεις ἃ ἐκείνῳ βούλεται etc. ubi vid. not. Demarch. in Demosth. p. 13. Reisk. διαμείνας ἐπὶ τῆς πολιτείας καὶ οὐκ ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλόμενος, ὥσπερ σύ. Dicit ipsum Socr. modo in hanc, modo in illam rationem se sententiam. —Tub. et Aug. ἄνω κάτω μετ. Vid. notata ad Georg. §. 101. Heind.

πρῶτον] πρωτον, et sed post τὸ θερμὸν, absunt a Tub. Fischn.

τινὰ λάβῃ, ὥς τινες ἔλεγον, τότε[a] δὴ τὰ ζῶα ξυντρέφεται,[a] καὶ πότερον τὸ αἷμά ἐστιν ᾧ φρονοῦμεν, ἢ ὁ ἀὴρ ἢ τὸ πῦρ, ἢ τούτων μὲν οὐδέν, ὁ[b] δὲ ἐγκέφαλός ἐστιν ὁ τὰς αἰσθήσεις

[a] τὸ om Δ et pr Χ.—[a] τότε TG.—[a] ξ. ΧΓΔΦGe.—[b] οὐ L. δ' Δe.—[c] καὶ AHL.—

σηπεδόνα] Apponemus verba Aristotelis, quæ Platonis orationem plane illustrent. Meteorolog. iv. 1. p. 822. a. t. i. Duval. σῆψις δ' ἐστὶ φθορὰ τῆς ἐν ἑκάστῳ ὑγρῷ οἰκείας καὶ κατὰ φύσιν θερμότητος, ὑπ' ἀλλοτρίας θερμότητος· αὕτη δ' ἐστὶν ἡ τοῦ περιέχοντος· καὶ ζῶα ἐγγίνεται τοῖς σηπομένοις, διὰ τὸ τὴν ἀποκεκριμένην θερμότητα φυσικὴν οὖσαν συνεστάναι τὰ ἐκκριθέντα. Fischer.

σηπεδόνα] Proprie *putredinem*: hic, medicorum more, *concoctionem cibi in stomacho* significat, ut σήπειν, σῆψις, ἄσηπτος· quod annotavit Foesius Œcon. Hippocrat. voc. Σήπειν et Forster. ad h. l. citato Athen. vii. p. 276. Wyttenbach.

ὥς τινες ἔλεγον] Inter alios medicorum princeps Hippocrates, qui semper, teste Galeno de Hippocr. et Platon. Placit. l. viii. c. 7. dicere solebat, τὸ σύμφυτον θερμὸν, μίκτον ὄν, uti idem paulo infra, ἐκ θερμότητός τε καὶ ψυχρότητος, αἰτιώτατον εἶναι πάντων τῶν φυσικῶν ἔργων. Vide item Hippocratem ipsum, de Diæta l. i. 11. ubi alimenti in ventre concoctionem διεξόδῳ πνεύματος ψυχροῦ καὶ θερμοῦ potissimum tribuit, et ex calore de quo supra Galenus, τὰ φυσικὰ animalium ἔργα derivat. Neque aliter Pythagorei secundum Platonem in ipsius Timæo p. 77. Forster.

ὥς τινες ἔλεγον] Ionicæ scholæ philosophi, Anaxagoras, qui teste Laertio ii. 9. dixerat, τὰ ζῶα γενέσθαι ἐξ ὑγροῦ τε καὶ θερμοῦ καὶ γεώδους, ὕστερον δὲ ἐξ ἀλλήλων, itemque illius auditor Archelaus, de quo id. Laert. ii. 16. ἔλεγε δύο αἰτίας εἶναι γενέσεως, θερμὸν καὶ ψυχρὸν, καὶ τὰ ζῶα ἀπὸ τῆς ἰλύος γεγενῆσθαι—· γεννᾶσθαι δὲ— τὰ ζῶα ἐκ θερμῆς τῆς γῆς καὶ ἰλὺν παραπλήσιαν γάλακτι οἷον τροφὴν ἀνιέσης. οὕτω δὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποιῆσαι. Conf. Hermiæ Irris. Gentil. p. 177. Justin. Mart. Exhort. ad Gr. p. 4. Diod. Sic. i. 7. Heind.

ξυντρέφεται] Conjectura eorum, quos Cornarius ostendit reponi jussisse συμφθείρεται, plane inepta et absona ponenda est. Fischer.

συντρέφεται] I. e. συνίσταται, πήγνυται (*coagulantur*), ut exponunt in hoc ipso loco verbum Etym. M. Suid. Hesych. v. τρέφεσθαι. Heind.

αἷμα—ὁ ἀὴρ, ἢ τὸ πῦρ] Sanguis Empedoclis, nec Anaximenis ignis Heraclito, postea Stoicis. Notum ex Historiis Philosophiæ Scriptoribus, in primis Diog. L. ii 3. viii. 51 ix. 1. Wyttenbach.

τὸ αἷμα] Empedoclis hæc fuit sententia, cujus notus est versus αἷμα γὰρ ἀνθρώποις περικάρδιόν ἐστι νόημα. V. Menag. ad Diog. Laert. viii. 59. p. 329. Heind.

ὁ ἀὴρ] Auct. de Placit. Phil. i. 3. Ἀναξιμένης ὁ Μιλήσιος ἀρχὴν τῶν ὄντων ἀέρα ἀπεφήνατο· ἐκ γὰρ τούτου τὰ πάντα γίγνεσθαι καὶ εἰς αὐτὸν πάλιν ἀναλύεσθαι, οἷον ἡ ψυχὴ, φησὶν, ἡ ἡμετέρα ἀὴρ οὖσα συγκρατεῖ ἡμᾶς, καὶ ὅλον τὸν κόσμον πνεῦμα καὶ ἀὴρ περιέχει. Conf. Simplic. in Aristot. Phys. p. 6. Idemque de Diogene Apolloniate tradit Aristot. de Anim. i. 2. Διογένης δὲ, ὥσπερ καὶ ἕτεροί τινες, ἀέρα τοῦτον οἰηθεὶς πάντων λεπτομερέστατον εἶναι καὶ ἀρχὴν· καὶ διὰ τοῦτο γιγνώσκειν τε καὶ κινεῖν τὴν ψυχὴν etc. Heind.

τὸ πῦρ] Ex Heracliti ejusque discipulorum sententia. Hujusmodi enim ipsius ἀναθυμίασιν apud Aristot. de Anim. l. i. c. 2. fuisse constanter tradunt veteres. Leucippus quoque et Democritus, teste ibidem Aristotele, πῦρ τι καὶ θερμὸν φασιν αἰτὴν εἶναι, animamque et ignem ex atomis similibus constituunt. Nec prætereundus est Hippocrates, qui, utpote et ipse Heracliticus, de eo qui homini inest calore, ἐν τούτῳ (inquit) ψυχὴ, νόος, φρόνησις, αἴσθησις κ. τ. λ.— τοῦτο πάντα διὰ παντὸς κυβερνᾷ. De Diæt. l. i. 11. Forst.

τὸ πῦρ] Ad Heraclitum hoc pertinet, cui mens humana ξηρὰ videbatur ἀναθυμίασις. Vid. Schleierm. de Heraclito. Mus. der Alterth. Wiss. v. i. p. 485. sqq. Heind.

ἐγκέφαλος] Cic. Tusc. i. 9. 'Aliis pars quædam cerebri visa est animi principatum tenere.' Fischer.

ὁ δὲ ἐγκέφαλος—ἐπιστήμην] Hæc seorsum etiam apponit Stob. Eclog. Phys. p. 151. De cerebro sede animæ hæc et fuit, et est, vulgaris opinio. De ortu scientiæ similia in Theæteto disputantur:

παρέχων τοῦ ἀκούειν καὶ ὁρᾶν καὶ ὀσφραίνεσθαι, ἐκ τούτων δὲ γίγνοιτο μνήμη καὶ δόξα, ἐκ δὲ μνήμης καὶ δόξης λαβούσης τὸ ἠρεμεῖν κατὰ[c] ταὐτὰ γίγνεσθαι ἐπιστήμην. [§. 103.] Καὶ αὖ τούτων τὰς φθορὰς[d] σκοπῶν, καὶ τὰ περὶ τὸν οὐρανόν τε[e] καὶ τὴν γῆν πάθη, τελευτῶν οὕτως ἐμαυτῷ ἔδοξα πρὸς ταύτην τὴν σκέψιν ἀφυὴς εἶναι, ὡς οὐδὲν χρῆμα. τεκμήριον δέ σοι[f] ἐρῶ ἱκανόν· ἐγὼ γὰρ ἃ καὶ πρότερον[g] σαφῶς[h] ἠπιστάμην, ὥς γε[i] ἐμαυτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις εἰδόκουν, τότε[j] ὑπὸ ταύτης[k] τῆς σκέψεως οὕτω σφόδρα ἐτυφλώθην, ὥστε ἀτέμαθον καὶ ταῦτα ἃ[l] πρὸ τοῦ[m] ᾤμην εἰδέναι, περὶ ἄλλων τε πολλῶν καὶ διὰ τί ἄνθρωπος αὐξάνεται.[n] τοῦτο γὰρ ᾤμην πρὸ τοῦ[o] παντὶ δῆλον εἶναι, ὅτι διὰ

II. iii. 84.

[c] φορὰς pr Ξ.—[c] τε om ΛΗΕΙ et pr Χ.—[f] τοι Δ.—[g] ἃ πρότερον Δ.—[h] σαφῶς om a.—[i] δὴ Ξσ.—[j] τότε om Λ.—[k] ὑπ' αὐτῆς ΔΦε.—[l] ἀπό τ' ἔμαθον καὶ ἃ ΓΠ, ἅ ποτ' ἔμα-

et conferendus Aristot. Metaph. i. 1. Eudem. apostat Diog. L. iii. 15. Πλάτων δὲ τὴν περὶ θεῶν ὑπολήψει φησὶν, εἴπερ ἔστι νοητὰ, τὰς ἰδέας ἐν τοῖς οὖσιν ὑπάρχειν, διὰ τὸ τὴν μνήμην ἠρεμοῦντός τινος καὶ μένοντος εἶναι—. Plotinus Enn. iii. p. 347. L. Wyττ.

ὁ δὲ ἐγκέφαλος] Diog. L. viii. 30. ubi Pythagoræ doctrinam exponit: εἶναι τὴν ἀρχὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ καρδίας μέχρι ἐγκεφάλου, καὶ τὸ μὲν ἐν τῇ καρδίᾳ μέρος αὐτῆς ὑπαρχειν θυμὸν φρένας δὲ καὶ νοῦν τὰ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ. Conf. Script. de Plant. Plutarch. n. 3. Indo Athen. ii. p. 66. ἐγκέφαλος χαίρειοι. τούτων ἡμᾶς ἀσθένειαι οὐκ εἶων οἱ φιλόσοφοι φάσκοντες τοὺς αἴτιον μεταλαμβάνοντας ἴσον καὶ ἀσθενεῖ τοῦτον—· οὐδεὶς γοῦν τῶν ἀρχαίων διέβρωσεν· διὰ τὸ τὰς αἰσθήσεις ἀπάσας σχεδὸν ἐν αὐτῷ εἶναι. Hippocrat. de Morb. Sacr. c. 17. Κατὰ ταῦτα νομίζω τὸν ἐγκέφαλον δύναμιν πλείστην ἔχειν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Οὗτος γὰρ ἡμῖν ὅταν πάνυ ὑγιὴς ἐὼν τυγχάνῃ, ἑρμηνεύς ἐστιν ἀγγέλων ἁπάντων· ἢν δὲ ἀνώμαλον τι γένηται, ἐξίσταται καὶ οὐκέτι ὁμοίως ἑρμηνεύει. Τὴν δὲ φρόνησιν αὐτῷ ὁ ἀὴρ παρέχεται. Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ ὦτα καὶ ἡ γλῶττα καὶ αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες, οἷα ἂν ὁ ἐγκέφαλος γνώσιμα, ταῦτα ὑπηρετέουσι. Γίνεται δὲ παντὶ τῷ σώματι σὺν φρονήσιος, ὅτι ἂν μετέχῃ τοῦ ἀέρος. Ἐπὴν δὲ τὸν σύνεσιν ὁ ἐγκέφαλος ἔσχῃ ὁ διαγγέλλων. Heind.

καὶ τούτων δὲ γίγνεσθαι] Mutatur structura verbi, quam præcessimus hæc ἡ τούτων μὲν ἀλλοι, ἀλλ' ὅπερ ἔλεγόν τινες, ὅτι ὁ ἐγκέφαλος εἴη—, κατὰ ταῦτα γίγνεσθ. ἐπιστ. Scribendum arbitror κατὰ ταὐτὰ, *eadem modo*, sc. quo memoria et opinio e sensibus existunt. Vulgatum κατὰ ταῦτα quid sibi velit h. l. non exputo: pro κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον s. οὕτως neque apud Platonem neque usquam alias reperiri opinor. Heind.

§. 103. αὖ τούτων] αὐτῶν τοιούτων Cyrill. mox vice ὡς δὴ ἐμαυτῷ. Euseb. et Cyrill. ὅτι γε ἐμαυτῷ, dein Cyrill. ἐδόκουν ποτέ; postremo ἃ πρὸ τούτων Cyrill. Ed. Spanh. ἂν πρότερον Ed. Aubert. Forst.

οὐρανόν τε καὶ] Tub. et Cyrill. voculam τε non habent. Heind.

οὕτως ἐμαυτῷ] *Ita mihi ipsi videbar ad hanc quæstionem inhabilis esse, ut nihil quidquam*, i. e. inhabiliter quam quispiam alius. Ut de Legg. i. p. 640. C. Ἀθ. Οὐκοῦν πρῶτον μὲν καὶ τούτοις ἄρχοντος δεῖ· Κλ. Τί μήν. ὡς οὐδενί γε πραγματι. Perperam hæc explicat ad Theætet. t. 70. præpositionem πρὸς post ὡς intelligendo. In proximis ἃ καὶ πρότερον σαφ. ex ἃ supplendum ταῦτα ad ἠπιστάμην, *quæ ante certo sciebam—in iis adeo eum occupatus*. Omisso in his καὶ, Cod. Theodoret. ἃ πρότερον. Vellem καὶ ἃ πρ. ante καὶ ita est accipiendum—Tum ὅς γε pro ὡς δὴ Aug. Theodoret. Sext. ὅς γε δή. Pro ἐτυφλώθην Theodoret. ἐστυφλώθην. Mox ταῦτα abest a Tub. et a libris Theodoreti. Heind.

ἀνώμαλον] Tub. ἄποτ' ἔμαθον. male, Forst.

τὸ[o] ἰσθίειν καὶ πίνειν· ἐπειδὰν[p] γὰρ ἐκ τῶν σιτίων ταῖς μὲν σαρξὶ σάρκες προσγένωνται,[q] τοῖς δὲ ὀστοῖς[r] ὀστᾶ,[s] καὶ οὕτω κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ τοῖς ἄλλοις τὰ αὐτῶν οἰκεῖα ἑκάστοις προσγίνηται, τότε δὴ τὸν ὀλίγον ὄγκον ὄντα ὕστερον πολὺν γεγονέναι, καὶ οὕτω γίγνεσθαι τὸν σμικρὸν ἄνθρωπον μέγαν.[t] οὕτω τότε ᾤμην· οὐ δοκῶ σοι μετρίως; Ἔμοιγε, ἔφη ὁ Κέβης. [§. 104.] Σκέψαι δὴ καὶ τάδε ἔτι. ᾤμην γὰρ ἔγωγε[u] ἱκανῶς[v] μοι δοκεῖν, ὁπότε τις φαίνοιτο ἄνθρωπος παραστὰς[w] μέγας σμικρῷ μείζων[x] εἶναι αὐτῇ τῇ κεφαλῇ, καὶ ἵππος[y] ἵππου· καὶ ἔτι γε[z] τούτων ἐναργίστερα, τὰ δέκα μοι ἐδόκει[a] τῶν ὀκτὼ πλείονα[b] εἶναι διὰ τὸ δύο[c] αὐτοῖς προσεῖναι,[d] καὶ τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου[e]

ετσι
δων και ἁ Χ.—[m] τοίνυν Δ.—[n] αὐξάνεται Χ.—[o] τοῦ ΓΛCEHIL et corr Ξ.—[p] ἐπειδὴ
οἷς
pr Γ.—[q] προσγεννῶνται pr ΧΓ, προσγενῶνται Δ.—[r] ὀστοῖς CEHIL, ὀστίοις Χ: ὀστίοις [s]ς.—[s] ὀστία ΔΦGs.—[t] μέγα l.—[u] ἐγὼ ΓΛCEHIL, om pr ΧΠ.—[v] ἱκανῶς ΧΓΔΛΞΠΤΦCGHLs: ἱκανόν [s]ς.—[w] παραστὰς ἄνθρωπος ΔΦGs.—[x] μείζων l.—[y] ἵπ-
ω
που ΔΠΤΦGs, ἵππου ΧΞ: ἵππῳ [s]ς.—[z] δὲ L.—[a] ἐδόκει μοι τὰ δέκα Φ.—[b] πλείονα ΛΕ et pr Χ, πλέα l.—[c] τὸ τὰ δύο ΔΦGs.—[d] προσεῖναι ΓΔΛCEGHIL et corr Ξ.

διὰ τὸ ἐσθίειν] Aug. διὰ τοῦ ἐσθ. Vulgato opus est propter præced. διὰ τί, et sæpe διὰ accusativo junctum significat *per*, non *propter*. Heind.

τοῖς μὲν σαρξὶ σάρκες προσγίνανται] Hæc videntur ad Anaxagoræ homœomeriam pertinere: qua corpora ex similibus partibus, ossa v. c. ex parvulis ossibus, et cætera item, constare dicuntur: et opportune in hanc rem Forster. citavit Lucret. i. 835. et Plutarch. Plac. Phil. i. 3. Wytt.

ὀστοῖς] Dedi ex Aug. pro ὀστίοις, grammaticorum præceptis convenienter. Heind.

τὰ αὐτῶν οἰκεῖα ἑκάστοις] De hac Anaxagoræ doctrina cf. Plutarch. (de Placit. Philos. l. i. c. 3.) Ἐδόκει γὰρ αὐτῷ ἀπορώτατον εἶναι, πῶς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος δύναταί τι γίνεσθαι, ἢ φθείρεσθαι εἰς τὸ μὴ ὄν. τροφὴν γοῦν προσφερόμεθα ἁπλῆν καὶ μονοειδῆ, οἷον τὸν Δημήτρειον ἄρτον, τὸ ὕδωρ πίνοντες· καὶ ἐκ ταύτης τῆς τροφῆς τρέφεται θρὶξ, φλὲψ, ἀρτηρία, νεῦρα, ὀστᾶ, καὶ τὰ λοιπὰ μόρια. τούτων οὖν γινομένων, ὁμολογητέον ἐστὶν ὅτι ἐν τῇ τροφῇ τῇ προσφερομένῃ πάντα ἐστὶ τὰ ὄντα, καὶ ἐκ τῶν ὄντων πάντα αὔξεται, καὶ ἐν ἐκείνῃ ἐστὶ τῇ τροφῇ μόρια αἵματος γεννητικὰ, καὶ νεύρων καὶ ὀστέων, etc. Similiterque de Anaxagora Lucret. i. 835. 'Ossa videlicet e pauxillis atque minutis Ossibu': sic et de pauxillis atque minutis Visceribus Viscus gigni: Sanguenque creari, Sanguinis inter se multis concutibu' guttis.' Idemque, obscuries licet, Aristot. in Phys. l. iii. c. 4. et in l. i. de Gen. et Corrupt. prope init. Forst.

§. 104. ἔγ. ἱκανῶς] Vulgo ἱκανόν. Illud ex Aug. et Tub. substitui. Ficinus: *arbitrabar enim satis recte mihi videri.* A Tub. abest ἔγωγε. Aug. ἐγώ.— καὶ ἵππος ἵππου· Sic pro ἵππῳ Aug. Tub. Paris. Heind.

μείζων εἶναι αὐτῇ τῇ κεφαλῇ] Verius puto μείζων εἶναι αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ, καὶ ἵππος ἵππου· i. e. *major illo esse per caput, et equus item equo major esse.* In ἵππου consentiunt Vind. A B D F. Et est hæc per totum locum constructio: et congruit versio Sicula; *homo magnus parvo major esse ipso capite, et equus equo*—. Wytt.

προσεῖναι] Sic Ald. Aug. Vind. A C G. Venet. A. et recte recepit Fischer. Stephanus, et alii, προσθεῖναι. Wytt.

μεῖζον εἶναι διὰ τὸ ἡμίσει[f] αὐτοῦ ὑπερέχειν. Νῦν δὲ δή, ἔφη ὁ Κέβης, τί σοι δοκεῖ περὶ αὐτῶν; Πόρρω που, ἔφη, νὴ Δί' ἐμὲ εἶναι τοῦ οἴεσθαι περὶ τούτων τοῦ[g] τὴν αἰτίαν εἰδέναι, ὅς γε[h] οὐκ ἀποδέχομαι ἐμαυτοῦ οὐδὲ ὡς[i] ἐπειδὰν ἑνὶ τις προσθῇ ἕν, ἢ τὸ ἓν ᾧ προσετέθη δύο γίγονεν,[k] ἢ τὸ προστιθὲν καὶ ᾧ προσετέθη διὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ ἑτέρου τῷ ἑτέρῳ δύο ἐγίνετο· θαυμάζω γὰρ εἴ[l] ὅτι μὲν ἑκάτερον αὐτῶν χωρὶς ἀλλήλων ἦν, ἓν ἄρ' ἑκάτερον ἦν καὶ οὐκ ἦστην τότε δύο, ἐπεὶ δ' ἐπλησίασαν ἀλλήλοις, αὕτη ἄρα αὐτοῖς αἰτία[m] ἐγένετο[n] δυοῖν[o] γενέσθαι ἡ ξύνοδος τοῦ[p] πλησίον ἀλλήλων τεθῆναι. [§. 105.] Οὐδέ γε [ὡς][q] ἐάν τις ἓν[r]

II. iii. 85.

I. 97.

σοῖ

προσθεῖναι Χ: προσθεῖναι °r.—[e] πηχαίου Al.—[f] ἥμισυ ΠΤ et pr Χ.—[g] του add ΑΠ ΤΦΧ FGHIs et pr L.—[h] ὥσγε L.—[i] οὐδενῶς H.—[k] ἐνὶ...ἓν] ἓν...ἑνὶ L.—[l] γίγονε Φ.—[l] εἰ om Δ.—[m] αἰτία αὐτοῖς ΧΕΠΤ.—[n] ἐγίνετο τοῦ ΔΦGa.—[o] δυοῖν ΓCEHIL: δύο °r. ab hoc δύο rc incipit Υ.—[p] τοῦ Χ, τῷ Γ.—[q] [ὡς] om Δ.—[r] ἓν om E.—

διὰ τὸ ἡμίσει] Cf. §. 50. φαίνεται γὰρ ὥσπερ ἥμισυ ἀποδεδειχθαι οὗ δεῖ. §. 114. τὸ διπηχυ τοῦ πηχαίου ἡμίσει μεῖζον εἶναι. de Legg. vi. p. 753. E. ἀρχὴ λέγεται ἥμισυ παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἔχειν. Xenoph. Anab. v. 10. 10. καὶ ἐν δὲ τῇ ἀληθείᾳ ὑπερήμισυ τοῦ ἄλλου στρατεύματος Ἀρκάδες καὶ Ἀχαιοί, ubi recte ἥμισυ τὸ vocabulo ὑπερήμισυ præfixum jam non requiret vir eruditissimus. Heind.

περὶ τούτων του] Additum hoc του a nobis ex Aug. et Par. ubi scriptum τοῦ, itemque e Tub. in quo vitiose legitur τούτων ταύτην αἰτίαν. Accedit Ficini versio: *Procul—abesse mihi videor, ut alterius horum causam intelligere putem.* Heind.

ἀποδέχομαι] Thom. M. v. Ἀποδέχομαι λεγέται τοῦτο ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀποδ. ἀμ. οὐδὲ ὡς, ut dicatur, verbo ἀποδέχεσθαι etiam genitivum, non tantum accusativum, addi: ut c. 41. extr. Fischer.

ἢ τὸ ἓν ᾧ προσετέθη δύο γίγονεν] Ratio et nexus disputationis postulant aliam scripturam hujusmodi: οὐδὲ ὡς ἐπειδὰν ἑνί τις προσθῇ ἕν, ἢ τὸ ἓν ᾧ ἓν προσετέθη δύο γίγονεν ἢ τὸ προστιθὲν ἢ τὸ προστεθὲν καὶ ᾧ προσετέθη, διὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ ἑτέρου τῷ ἑτέρῳ δύο ἐγίνετο·—qui ne hoc quidem mihi persuadere possum, an, si quis unis unum addat, illud unum, cui unum additum est, duo factum sit: an alterum unum, quod priori additum est, duo facta sint: an vero additum et illud, cui additum est, per additionem unius ad alterum, duo facta sint. Nam in hac hypothesi tres modi intelliguntur, quibus ex duobus v. c. A et B. duo fiant: vel A duo fit, addito B. vel B duo fit, addito A. vel A et B. communi additione duo fiunt. Wytt.

θαυμάζω γὰρ—ἕτερον ἀφ' ἑτέρου] Refert hæc ad Scepticorum causam Sextus Empir. Adv. Mathemat. x. 306. ipsa verba apponens, eaque interpretans 302—309. iv. 21. viii. 91—105. Wytt.

ἓν ἄρ'] Theopompus Comicus apud Diog. L. iii. 26. ἓν γάρ ἐστιν οὐδὲ ἕν. Τὰ δὲ δύο μᾶλλ ἓν ἐστιν, ὃς φησιν Πλάτων. v. ibi Aldobrandin. et Fabric. ad S. Empir. p. 683. Fischer.

αὕτη ἄρα αἰτία αὐτοῖς αἰτία] Verba sic sunt construenda: αὕτη ἄρα ἡ ξύνοδος αὐτοῖς αἰτία ἐγένετο δυοῖν γενέσθαι. δυοῖν pro δύο ex Aug. Ald et Sext. Empir. recte reposuit Fischer. In his autem αἰτία δυοῖν γενέσθαι pervulgato sermonis usu vocabulum αἴτιος infinitivo jungitur, non præmisso art. τοῦ. Notatis ad Cratyl. §. 71. adde eruditam Schuferi animadversionem in Meletem. Crit. p. 23. Heind.

ἐγίνετο δύο γενέσθαι] Requiro articulum. ἐγίνετο τοῦ δύο γενέσθαι. Quamquam est ubi omittitur v. c. Lys. ix. p. 653. G. ὥσπερ καταχομένοις νομοθέταις ἥμισυ γιγνόμενοι ἂν ὑπὸ μεγάλης ἀνάγκης ἔφη νομοθετεῖν μὴ τοῦ νομοθετεῖν. Sext.

διασχίσῃ,[s] δύναμαι ἔτι πείθεσθαι ὡς[t] αὕτη[u] αὖ[v] αἰτία γέγονεν ἡ σχίσις[w] τοῦ δύο γεγονέναι· ἐναντία[x] γὰρ γίγνεται ἢ[y] τότε αἰτία τοῦ δύο γίγνεσθαι·[z] τότε μὲν[a] γὰρ ὅτι ξυνήγετο[b] πλησίον ἀλλήλων καὶ προσετίθετο ἕτερον[c] ἑτέρῳ,[d] νῦν δ' ὅτι ἀπάγεται καὶ χωρίζεται ἕτερον ἀφ' ἑτέρου. οὐδέ γε διότι ἓν γίγνεται, ὡς ἐπίσταμαι ἔτι πείθω ἐμαυτόν, οὐδ' ἄλλο οὐδὲν ἐνὶ λόγῳ,[e] διότι γίγνεται ἢ[f] ἀπόλλυται ἢ ἔστι, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον τῆς μεθόδου, ἀλλά τιν' ἄλλον τρόπον αὐτὸς εἰκῇ φύρω,[g] τοῦτον δὲ οὐδαμῇ προσίεμαι.

[s] διχάσῃ ΔΦε.—[t] ὡς...γεγονέναι om pr Γ.—[u] αὐτὴ ΑΥG, αὐτὸ mg Γ.—[v] αὖ om CE HIL: ἡ Λ.—[w] σχέσις Hs.—[x] ἐναντία...γίγνεσθαι om s.—[y] ἢ ΠΗ, ἡ γὰρ CEHL: ἡ Υς.—[z] γενέσθαι ΔΦ.—[a] μὲν om Φε.—[b] ξ. ΕΤ et corr Χ.—[c] τὸ ἕτερον ΔΦε.—[d] τὸ ἑτέρῳ s.—[e] ἐν ὀλίγῳ ΛΞΦCEHIL.—[f] διότι ἢ γίγνεται Δε.—[g] φέρω Φε, φύω Γ.—

Emp. Vind. C G. δυοῖν. Wytt.

ἡ ξύνοδος τοῦ πλησίον ἀλλ. τεθῆναι] Eodem modo dictum videtur quo de Legg. ii. p. 657. B. *ἡ—ζήτησις τοῦ καινῇ ζητεῖν ἀεὶ μουσικῇ χρῆσθαι*, neque jam opinor requiri *ἡ ξύνοδος, τὸ πλησ. ἁ. τεθ.* Heind.

§. 105. διασχίσῃ] Vind. A B διχάσῃ. Wytt.

ἐναντία γὰρ γίγνεται κ. τ. λ.] Olymp. *Εἰ τἀναντία εἴδη αἰτία τοῦ αὐτοῦ οὐκ ἂν γένοιτο, πῶς ἥ τε σύνοδος καὶ ἡ σχίσις ἐναντίαι οὖσαι τὸ αὐτὸ ποιοῦσι;* Forst.

ἐναντία γὰρ γίγνεται ἢ τότε ἡ αἰτ.] Vulgo *ἐναντία γὰρ γίγνεται ἡ τότε αἰτία*, in quibus quum *τότε* referri non possit nisi ad posterius, *τὸ διασχίσαι*, statim tamen in proximis *τότε μὲν γὰρ* etc. verbum hoc *τότε* ad prius, *τὸ συνάγειν*, refertur. Igitur aut *ἐγένετο* pro *γίγνεται* rescribendum foret aut *νῦν* pro *τότε*, nî certiorem medelam afferret Ficini hæc versio: *contraria enim tunc atque superius causa fit, qua duo fiant.* Quibuscum comparanti lectionem in Bas. 2. hanc *γίγνεται τότε ἡ τότε αἰτία* sponte hinc nostra nascetur correctio. *ἐναντίος ἢ* tritum est loquendi genus. §. 148. *ἐγγυήσασθε—με—τὴν ἐναντίαν ἐγγύην ἢ ἣν οὗτος—ἠγγυᾶτο.* de Rep. vii. p. 523. D. *οὐδαμοῦ γὰρ ἡ ὄψις αὖτη ἅμα ἐσήμαινε τὸν δάκτυλον τουναντίον ἢ δάκτυλον εἶναι.* Heind.

οὐδέ γε διότι κ. τ. λ.] *Ac nondum ex hoc methodi modo persuadeo mihi me scire, quare unum fiat (duo) neque cur aliud quicquam fiat, aut intereat, aut sit.* Methodum autem sibi fore speraverat naturæ historiam, ut paulo ante dixit. Silph.

ἐνὶ λόγῳ] Vera est hæc lectio. Versio Sicula *uno verbo*: et sic Steph. At Ald. Bas. Vind. B C E G. Venet. A B *ἐν ὀλίγῳ*: quæ est vulgaris confusio. Formula frequens Platoni v. c. Alcib. ii. p. 41. D. *ἐνὶ δὲ λόγῳ*: Lysid. p. 108. G. Leg. xii. p. 686. C. Epist. vii. p. 720. A. et Thucyd. v. 85. ubi varia lectio est *ἐν ὀλίγῳ*, et Aristænet. Ep. i. 18. Conferatur Pierson. Verisimil. p. 181. Wytt.

ἐνὶ λόγῳ] Hoc e certa Cornarii emendatione, quam adfirmat Cod. Tub. pro eo, quod in Edd. vett. et Cod. Aug. legitur, *ἐν ὀλίγῳ*, reposuerat jam Stephanus. Heind.

αὐτὸς εἰκῇ φύρω] *Aliam quandam rationem commisceo quasi*, commiscor, metaphora, ut bene animadvertit Fischer. ducta ab iis qui farinam aqua subigunt, aut terram aqua subigentes lutum concinnant. Aristoph. Av. 462. *προσεφόρατο λόγος εἰς μοι, ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει.* Æschyl. Prom. 450. *τὸν μακρὸν χρόνον Ἔφυρον εἰκῇ πάντα, temere omnia et fortuitu faciebant.* Heind.

τοῦτον δὲ οὐδαμῇ προσίεμαι] Hæc non satis perspicua sunt. Nam *τοῦτον* quidem refertur ad illum *τρόπον* §. 48. ad verba *ἡμῖσει αὐτοῦ ὑπερέχειν* expositum. Sed *ἄλλον τρόπον αὐτὸς εἰκῇ φύρω*, ad quemnam refertur? Certe, non ad illum ex *ideis* ductum, quem tandem ut firmissimum tenuit §. 52. non *temere versavit*. Neque ad proxime sequentem Anaxagoreum satis apte accommodari potest; quippe quem Socrates non ipse invenit, sed ab Anaxagora sumsit. Et tamen ad hunc accommodari debet, quia alius non est. Ergo præsens *φύρω* potestate præ-

ἀλλ' ἀκούσας μέν ποτε ἐκ βιβλίου[h] τινός, ὡς ἔφη, Ἀνα- §. 49. W.
ξαγόρου ἀναγιγνώσκοντος, καὶ λέγοντος ὡς ἄρα[i] νοῦς ἐστὶν
ὁ διακοσμῶν τε καὶ πάντων[j] αἴτιος, ταύτῃ δὴ[k] τῇ αἰτίᾳ
ἥσθην τε[l] καὶ ἔδοξέ μοι τρόπον τινὰ εὖ ἔχειν τὸ[m] τὸν νοῦν II. iii. 86.
εἶναι πάντων αἴτιον, καὶ ἡγησάμην, εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει,
τόν γε νοῦν κοσμοῦντα πάντα κοσμεῖν καὶ ἕκαστον τιθέναι
ταύτῃ[n] ὅπῃ ἂν βέλτιστα ἔχῃ.[o] [§. 106.] εἰ οὖν τις βού-
λοιτο τὴν αἰτίαν εὑρεῖν περὶ ἑκάστου, ὅπῃ[p] γίγνεται ἢ ἀπόλ-
λυται ἢ ἔστι, τοῦτο δεῖν περὶ αὐτοῦ εὑρεῖν, ὅπῃ βέλτιστον
αὐτῷ[q] ἐστὶν ἢ[r] εἶναι ἢ ἄλλο ὁτιοῦν πάσχειν ἢ ποιεῖν·
ἐκ δὲ δὴ τοῦ λόγου τούτου οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖν προσήκειν[s]
ἀνθρώπῳ καὶ περὶ αὑτοῦ[t] καὶ περὶ τῶν[u] ἄλλων, ἀλλ' ἢ τὸ
ἄριστον καὶ τὸ[v] βέλτιστον. ἀναγκαῖον δὲ εἶναι[w] τὸν αὐτὸν
τοῦτον καὶ τὸ χεῖρον εἰδέναι· τὴν αὐτὴν γὰρ εἶναι ἐπιστή-
μην περὶ αὐτῶν. ταῦτα δὴ λογιζόμενος ἄσμενος εὑρηκέναι
ᾤμην διδάσκαλον τῆς αἰτίας περὶ τῶν ὄντων κατὰ νοῦν[x]
ἐμαυτῷ, τὸν Ἀναξαγόραν, καί μοι φράσειν πρῶτον μὲν

[h] βιβλου L.—[i] ὅτι Γ.—[j] πάντως s.—[k] ἤδη ΓΑΦCEHIL, δὲ Δ.—[l] τε om ACEHI.—[m] τὸ om L.—[n] ταύτη om Φ.—[o] ἔχοι ΞΥ. εἶναι s.—[p] ὅπως G.—[q] αὐτῶν Π et pr Χ, αὐτὸ L.—[r] ἢ ante εἶναι om Φ.—[s] προσήκει ΔΠΦε, προσῆκεν G.—[t] αὐτοῦ ἐκείνου ΔΞΠΥ et rc G.—[u] τῶν Υ et pr ΧΠ.—[v] τὸ post καὶ om L.—[w] εἰδέναι Δ.—[x] νοῦν τε

ter ut accipiatur, v. c. *alium modum ex male intellecto Anaxagoreo susceptum commentus sum.* Protinum autem Ἀλλὰ inutile §. 49. huic ita respondet, quasi explicans, *nam, nimirum:* de quo usu diximus ad §. 9. Wyttenb.

ἀλλ' ἀκούσας—οἰόμενον οἴεσθαι] Habet Euseb. Præp. Evang. xiv. p. 750. Mox de Ἀναξαγόρου videtur nostra annotatio ad §. 19. Wyttenb.

βιβλίου τινός] Verba sic junge: Ἀλλ' ἀκούσας μέν ποτε ἀναγιγνώσκοντός τινος ἐκ βιβλίου. ἀ. Ἀναξαγ. Laudat Anaxagoræ Φυσικὰ Athen. p. 10. Libri initium profert Laert. ii. 6. Heind.

διακοσμῶν] Præpositum hoc Anaxagoræ tribuitur. V. not. ad Crat. §. 37. — ταύτῃ δὴ τῇ αἰτίᾳ. Sic Aug. et Par. Vulgo δὴ pro ἤδη.—εἰ τοῖσ' οὕτως ἔχει. Ita pro τοιπο Iub. ἔχοι mutandum puto in ἔχει. Heind.

τιθέναι] Non τιθέναι apud Euseb. legitur, sed τιθέντα. quod participium tamen ut recipi posset, expungenda esset copulativa particula ante ἕκαστον. Stall.

§. 106. αὐτοῦ εὑρεῖν] Iub. αὐτοῦ ἐκεί-

νου εὑρ. Heind.

κατὰ νοῦν ἐμαυτῷ] Acumen est in ambiguitate, qua κατὰ νοῦν, *secundum mentem*, Anaxagoræ placitum significat, et vulgo usurpatur *gratum, ex animi nostri sententia.* Euthyph. p. 48. F. σύ τε κατὰ νοῦν ἀγωνιῇ τὴν δίκην, οἶμαι δὲ καὶ ἐμὶ τὴν ἐμήν: Phileb. p. 72. B. simili ambiguitate, ubi περὶ τοῦ νοεῖν disseritur—τίνα λόγον μέλλεις παρὰ Φιλήβου δέχεσθαι νῦν, καὶ πρὸς τίνα τῶν παρ' ἡμῖν ἀμφισβητεῖν, ἂν μή σοι κατὰ νοῦν ᾖ λεγόμενον; Ibid. p. 78. E. Leg. xi. p. 680. B. Epinom. 703. F. Aristid. t. i. p. 366. 500. Hunc autem Phædonis locum significare videtur Plotin. Enn. iii. n. 1. p. 254. A. mundum ab æterno fuisse, et tamen divina providentia gubernari, statuens: τὴν πρόνοιαν ὁρῶσι δι' αὐ καὶ ἀκολούθως λέγομεν τῷ παντὶ εἶναι, τῷ (sic leg. pro τὸ) κατὰ νοῦν αὐτὸν (leg. αὐτῷ) εἶναι, καὶ νοῦν πρὸ αὐτοῦ εἶναι. Wyttenb.

κατὰ νοῦν ἐμαυτῷ] Anatoph. Eqq. 409. Ἀλλ' ἢ χαίρων καὶ πράξειας κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν. Heind.

πότερον ἡ γῆ πλατεῖά ἐστιν[y] ἢ στρογγύλη, ἐπειδὴ δὲ φράσειεν, ἐπεκδιηγήσισθαι[z] τὴν αἰτίαν[a] καὶ τὴν ἀνάγκην, λέγοντα τὸ ἄμεινον καὶ ὅτι αὐτὴν ἄμεινον ἦν τοιαύτην εἶναι· καὶ εἰ ἐν μέσῳ φαίη εἶναι[c] αὐτήν, ἐπεκδιηγήσεσθαι[d] ὡς ἄμεινον ἦν[e] αὐτὴν[f] ἐν μέσῳ εἶναι·[g] καὶ εἴ μοι ταῦτα ἀποφαίνοιτο,[h]
1. 98. παρεσκευάσμην[i] ὡς[j] οὐκέτι[k] ποθεσόμενος[l] αἰτίας ἄλλο εἶδος.

G.—[y] ἐστιν ante ἡ ponunt ΔΦGs.—[z] ἐπεκδιηγήσασθαι ΔΦGIs.—[a] τὴν αἰτίαν post φράσειεν ponit Γ.—τὴν αἰτίαν...ἐπεκδιηγήσεσθαι om pr ΞΠ.—[c] εἶναι om G.—[d] ἐπεκδιηγήσασθαι ΔΦGs.—[e] εἶναι G et pr Λ.—[f] αὐτῇ ΔΦCs.—[g] ἦν pr Λ.—[h] ἀποφαίνοι ΛCEGI et corr Ά, ἀποφαίνει H, ὑποφαίνοι L.—[i] παρεσκευασάμην ΔΦGs. ὑποθέμενος ὑποθησόμενος —[j] ὡς...παρεσκευάσμην om I.—[k] οὐκ ἔστι H et pr E.—[l] ποθεσόμενος Λ, ποθεσόμενος E, ἴσ. ποθήσων mg Ξ, ὑποθέμενος ΆΓΠΤCGH: ὑποθησόμενος corr Δ cum °r.—

πότερον ἡ γῆ πλατεῖά ἐστι] Hac in re duo inti qui Anaxagoram in schola Ionica proxime antecesserant, Anaximander et Anaximenes, dissentiebant, hic terram πλατεῖαν sive τραπεζοειδῆ esse statuens, ille κίονι sive cylindro, quam figuram vox στρογγύλη potest denotare, eam assimilans. Vide Plutarch. de Plac. Philos. iii. 10. Euseb. Præp. Ev. i. 8. et Hist. Philos. Galeno falso adscriptam. Laertius tamen Thaletis opinionem, terram scilicet σφαιροειδῆ esse, quæ et hoc sensu στρογγύλη recte dicatur, Anaximandro tribuit. Anaximenis notionem sequebatur Anaxagoras. Forst. Aristot. de Cœlo ii. 13. Οἱ δὲ ἀφ' ὕδατος κεῖσθαι (φασὶ τὴν γῆν)· τοῦτον γὰρ ἀρχαιότατον παρειλήφαμεν τὸν λόγον ὃν φασιν εἰπεῖν τὸν Θαλῆν τὸν Μιλήσιον, ὡς διὰ τὸ πλωτὴν εἶναι μένουσαν ὥσπερ ξύλον ἢ τι τοιοῦτον ἕτερον—. Ἀναξιμένης δὲ καὶ Ἀναξαγόρας καὶ Δημόκριτος τὸ πλάτος αἴτιον εἶναί φασι τοῦ μένειν αὐτήν· οὐ γὰρ τέμνειν, ἀλλ' ἐπιπαματίζειν τὸν ἀέρα τὸν κάτωθεν, ὅπερ φαίνεται τὸ πλάτος ἔχοντα τῶν σωμάτων ποιεῖν κ. τ. ἁ. Ex quo Aristotelis loco illud liquido intelligi arbitror, a Thalete globosam terræ figuram nondum fuisse excogitatam, quamvis hoc tradat Auctor de Placit. Philos. iii. 10. Cf. Voss. ad Virg. Georg. iv. 357. sq. p. 849. sqq. Neque ab Anaximene multum discessit Anaximandri sententia, de quo e Plutarchi Stromatis Euseb. i. 8. Ἀναξίμανδρος ὑπάρχειν φησὶ τῷ μὲν σχήματι τὴν γῆν κυλινδροειδῆ, ἔχειν δὲ τοσοῦτον βάθος, ὅσον ἂν εἴη τρίτον πρὸς τὸ πλάτος. Disertum hoc Plutarchi testimonium quis non potius existimet Laertii auctoritate globosam (σφαιροειδῆ) figuram tribuitam terræ ab Anaximandro referentis ñ. l.? Igitur h. l. verbo πλατεῖα Ionicam scholam a Platone significatam suspicor, illud στρογγύλη, quod quum τῇ πλατείᾳ opponatur, σφαίρας vel certe σφαιροειδοῦς significatum habet, ad Pythagoreos imprimis spectare. Heind.

ἐπεκδιηγήσεσθαι] Hic et paullo post Aug. et Tub. ἐπεκδιηγήσασθαι. Male propter præced. φράσειεν. Heind.

παρεσκευάσμην ὡς οὐκέτι ποθεσόμενος] Vulgo ὡς οὐκέθ' ὑποθησόμενος, quod neque in Socratem convenit ex aliis rerum causas h. l. quærentem, neque librorum comprobatur suffragiis. Aug. οὐκ ἔτι ποτεσσόμενος. Tub. οὐκέτι ὑποθησάμενος. Ald. οὐκέθ' ὑποθεσόμενος. Bas. 2. οὐκ ἔτι ὑποθέμενος. Euseb. οὐκέτι ὑποθησόμενος, quod et Ficinus expressit, *quasi nullum amplius causarum speciem positurus*. Denique Eustath. citatus a Forstero, ad Od. B. 375. ed. Bas. p. 102. τὸ δὲ ποθήσαι ἀντὶ τοῦ ποθῆσαι δοκεῖ μὲν ποιητικόν, ἔστι δὲ ἀληθῶς Ἀττικόν, εἴ γε καὶ Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς φησι, παρεσκευασάμην ὡς οὐκέτι ποθέσων ἄλλο εἶδος αἰτίας· λέγεται τοίνυν ἑκατέρως, καὶ ποθῆσαι καὶ ποθέσαι. Ex hac lectionum varietate quod erui, ποθεσόμενος et ipsa loci ratio requirit, et confirmat scriptor Ἀττικώτατος, Lysias p. 314. ed. Reisk. πότερον γὰρ, ὅταν ᾖ τί μοι πρᾶγμα, τότε ποθέσομαι τὸν ἐροῦντα καὶ τοὺς μαρτυρήσοντας; Similiter non modo τέξεσθαι in usu est apud Atticos, sed etiam τέξειν Aristoph. Thesm. 18. Eurip. Tro. 742. Æsch. Prom. 850. 868. Itemque θιγγάνειν duplex habet futurum, et θίξομαι et θίξω Eurip. Hippol. 1086. Heracl. 652. atque a πνέω tum πνεύσειν usurpatur, tum πνευσεῖσθαι. Heind.

παρεσκευάσμην ὡς οὐκ ἐθ' ὑποθησόμενος

[§. 107.] Καὶ δὴ καὶ περὶ ἡλίου οὕτω παρεσκευάσμην[m] ὡσαύτως πευσόμενος, καὶ σελήνης καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων, τάχους[n] τε πέρι πρὸς ἄλληλα καὶ τροπῶν καὶ τῶν ἄλλων παθημάτων, πῇ ποτὲ ταῦτ' ἄμεινόν ἐστιν ἕκαστον καὶ ποιεῖν καὶ πάσχειν ἃ πάσχει. οὐ γὰρ ἄν ποτε αὐτὸν ᾤμην, φάσκοντά γε ὑπὸ νοῦ αὐτὰ[o] κεκοσμῆσθαι, ἄλλην[p] τινὰ αὐτοῖς αἰτίαν[q] ἐπενεγκεῖν ἢ ὅτι βέλτιστον[r] αὐτὰ οὕτως ἔχειν ἐστὶν ὡς περ ἔχει· ἑκάστῳ οὖν αὐτὸν[s] ἀποδιδόντα τὴν αἰτίαν καὶ κοινῇ πᾶσι τὸ ἑκάστῳ βέλτιστον[t] ᾤμην καὶ τὸ κοινὸν πᾶσιν ἐπιδιηγήσεσθαι[u] ἀγαθόν. καὶ οὐκ ἂν ἀπεδόμην πολλοῦ τὰς ἐλπίδας, ἀλλὰ πάνυ σπουδῇ λαβὼν τὰς βίβλους[v] ὡς τάχιστα οἷός τ' ἦν[w] ἀνεγίγνωσκον, ἵν' ὡς τάχιστα εἰδείην[x] τὸ βέλτιστον καὶ τὸ χεῖρον. [§. 108.] Ἀπὸ δὴ θαυμαστῆς, ὦ ἑταῖρε,[y] ἐλπίδος φύσιν φερόμενος, ἐπειδὴ

11. iii. 87.

§. 50. W.

[m] παρεσκευασάμην ΦGs.—[n] τάχη l.—[o] αὐτοῦ Δ.—[p] ἀλλὰ l.—[q] αἰτῆν, αἰτίαν H, αἰτίαν αὐτοῖς ΔΦs et corr Χ.—[r] βέλτιον ΔΦs.—[s] αὐτῶν Ξ, αὐτῶν ΠΓΨCGs et pr Hl.—[t] βέλτιον Δs.—[u] ἐπεκδιηγήσασθαι ΓΔΛΦGLs.—[v] λ. τοὺς β. Δ.—[w] ἦ Hl et pr ΣΓΕ· ἢν °r.—[x] ἠιδείην Χ.—[y] ἐλπίδος δ' ἑταῖρε ΧΞΥ.—[z] ἐπειδὴ Ξ, ἐπειδὴ δὲ Δ.

αἰτίας ἄλλο εἶδος] Vind. A B F bis dant παρεσκευασάμην. Eustathius item, Od. B. p. 1430. παρεσκευασάμην ὡς οὐκέτι τοιοῦσιν ἄλλο εἶδος αἰτίας a verbo τοιεῖν ducens, falsa lectione deceptus. Cæterum forma compositionis eadem est διανοίσομαι ὡς ποιήσων, quam illustravimus Rhetoth. Crit. Part. v. p. 29. et xii. p. 85. ad cujus rationem hoc loco scriptum fuisse patet ab auctore, οὕτω παρεσκευάσμην ὡς ἀναίτιως ποιούμενος. Wyttenb.

§. 107. οὕτω παρεσκευάσμην ὡσαύτως] Omnino ab Euseb. et Tub. οὕτω rectius pro vulg. παρεσκευάσμην. Illud παρεσκευάσμην putabat Fischer. Ego, cur ita scribatur, causam non video, quum tritum loquendi sit genus παρασκευάζομαι ὡς μαχούμενος. Il. l. οὕτω pertinet ad ὡσαύτως. Prot. §. 101. καὶ αὖθις αὖ τὰ ἀνωφερῆ ὡσαύτως οὕτως αὖ, καίτοιγε ἀνωφερῆ, καιπέρ; Xenoph. Cyrop. viii. 3. 5. ὡσαύτως δὲ οὕτως ἔχει καὶ περὶ κατασκευῆς. Heind.

καὶ πάσχειν ἃ πάσχει] Ficinus: *vel faciens vel pati quodcunque agunt vel patiuntur.* Quasi legisset ἃ ποιεῖ καὶ πάσχει, quæ valde a primum elegantissimo a scriptore abhorrere videtur. [ut voluit Koehler. p. 108.] Heind.

ἑκάστῳ οὖν αὐτῶν] Ita Tub. et Euseb. Vulgo αὐτόν. Tum denuo Aug. et Tub. ἐπεκδιηγήσασθαι, nec male h. l. Vid. not. ad Protag. §. 19. Mox de Attica locutione a Thucydide imprimis frequentata πάνυ σπουδῇ vid. Valcken. ad Phalar. Epp. p. xvii. Heind.

§. 108. ἀπὸ δὴ θαυμαστῆς] *Mirifice il u spe ducebar, quum ecce ulterius in illorum lectione progressus*, vel, *Hanc in spem erectus eram, quum*, etc. Rectius autem fortasse ὑπὸ δὴ θαυμ. ἐλπ. φερ. Stallb. Male. Sic enim sensus existeret alienissimus. Nam φέρεσθαι ὑπὸ ἐλπίδος est *spe duci*, quod supra c. 12. extr. dictum est ὑπὸ ἐλπίδου ἀγεσθαι ut paulo inferius ὑπὸ δόξης φέρεσθαι dicitur *opinione duci*: sed φέρεσθαι ἀπὸ ἐλπίδος notat *spe orturi repelli a spe, spem perdere*: ut Euthyphr. 19. ἀπ' ἐλπίδος με καταβαλῶν et Epist. Socrat. p. 9. καταπεσὼν ἀπὸ τῆς ἐλπίδος. Fischer.

ἀπὸ θαυμαστῆς ἐλπίδος φύσιν φερόμενος] Veilleu, ut placuisset Fischero unum alterumve locum, ubi hæc forma hoc sensu caperuda esset, laudare; firmior certe interpretatio foret. Socratem quidem, optimum hujus loci interpretem, laudat, qui infra rem ita eloquatur· ἐπειδὴ

ἐπειδὴ προϊὼν καὶ ἀναγιγνώσκων ὁρῶ ἄνδρα τῷ μὲν τῷ οὐδὲν χρώμενον οὐδέ τινας αἰτίας ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ διὰ ταύτης ἐστερῆθην; sed nescio an hæc verba huc trahi possint. Verum est, Socratem spe destitutum esse, sed h. l. antequam procederet in legendis hujus philosophi libris, spe magna ducebatur. Paullo ante enim ait: καὶ οὐκ ἂν ἀπεδόμην πολλοῦ τὰς ἐλπίδας. Sed major dubitatio mihi inhæret ex particula δή. Si scripsisset Plato δὲ, sententiæ huic facilius subscriberem, quam particulam series orationis flagitat. Sed quid fiet cum ἐπειδὴ, quod non cohæret cum superioribus verbis? Apud Eusebium, (Præp. Evang. xiv. 15.) legitur ἐπεὶ δὲ; quam lectionem Vigerus præfert vulgatæ, et ἐπεὶ significare h. l. ἀλλὰ dicit. Sed hæc ratio tamen mihi dura videtur. Mendum latere videtur in ἐπειδὴ, pro quo mihi legendum videtur levi mutatione σπουδῇ δέ. Ex ΣΠΟΥΔΗ, opinor, facile diffingere potuit oscitantia librariorum ΕΠΕΙΔΗ, et δὲ quoque facile potuit excidere, propter similitudinem cum ultima syllaba vocis prioris. Platonem σπουδῇ ita uti, ut significet *studiose*, apparet ex fine superioris capitis: ἀλλὰ πάνυ σπουδῇ λαβὼν τὰς βίβλους. item in Charmide (p. 243. ed. Bas. 2.) τὸν πλησίον ἄθει σπουδῇ. Posset alicui quoque in mentem venire, ut legatur pro ἐπειδὴ, ἔπειτα. Sed judicium sit penes existimatores doctos atque æquos. Gottl.

ἀπὸ δὴ θαυμαστῆς] Ficinus: *Hac igitur mirabili spe ductus, cum legere pergo, video* etc. Quam secutus, opinor, versionem Stephanus rectius legi judicavit ὑπὸ pro ἀπὸ, hoc, ut voluit, sensu: *Mirifica illa spe decebar, quum ecce ulterius—progressus* etc. Indignum viro tanto judicium. Nempe ut ille prodiret sensus, scribi oportuit ἐπὶ δὴ θαυμαστῆς—ἐλπίδος ᾠχούμην, ὅτε προϊὼν etc. οἴχεσθαι φερόμενον non est *duci*, sed *abripi, a cursu instituto auferri*. Ergo ut, quem spes aliqua tenet, Græce dicitor ἐπ' ἐλπίδος ἀχεῖσθαι (v. Porson. ad Eurip. Orest. 68.), sic contra, indidem petita metaphora, Socrates, quum spe illa exciderit (ἀπ' ἐλπίδος κατέπεσε), ἀπὸ θαυμαστῆς, inquit, ἐλπίδος ᾠχόμην φερόμενος, *a præclara spe depulsus ferebar, quam in lectione progressus viderem virum mente nihil usum* etc. Heind.

ἐπειδὴ] Ita legit etiam Budæus Commentar. L. Gr. p. 3. Ascens. Sed Euseb. ἐπεὶ δέ quam lectionem Vigerus præferebat vulgatæ, quod ἐπεὶ hoc loco esset ἀλλὰ, vel ἔπειτα· quam in rem laudat locum Herodoti ii. p. 114. Non assentior. Fischer.

ὁρῶ ἄνδρα] Ambiguum est, utrum ἄνδρα positum sit pro ἀνδρά τινα, *aliquem virum*: an, omisso articulo, pro τὸν ἄνδρα, *hunc virum, Anaxagoram*. Utraque est ratio: prior etiam venusta, et propria irrisioni. Veluti apud Sophocl. in Aj. 1162. Menelaus inquit ad Teucrum, Ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασὺν, ipsum demonstrans Teucrum: qui vicissim 1170. Ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὕπτια μωρίας πλέων, item ipsum demonstrans Menelaum. Simile est Aristophanis in Plut. 382. Blepsidemus ad Chremylum, Ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον· i. e. *Video aliquem*: scilicet, *te video*. Acharn. 1128. in hujusmodi altercatione, Lamachus ad Dicæopolin: Ἐνορῶ γέροντα δειλίας φευξούμενον· *Video* (*te*) *senem*. Atque hanc rationem prætulerim alteri, qua ἀνὴρ pro ὁ ἀνὴρ, et ἄνδρα pro τὸν ἄνδρα accipiatur, quamquam et ipsam probabiles auctores habentem, v. c. Dio Chrys. Or. liv. p. 557. D. ἐτελεύτα γὰρ ἀνὴρ ἀδιάθετος· *mortuus enim est Socrates intestatus*. Et sic sæpe nomen ἀνὴρ solum sine articulo usurpatur: v. c. Plutarcho de Sanit. Tuenda p. 136. D. in dicto Epaminondæ de viro forti mortuo: ὦ Ἡράκλεις, πῶς ἐσχόλασεν ἀνὴρ ἀποθανεῖν ἐν τοσούτοις πράγμασιν. De Vultu Lunæ p. 920. F. λέγει γὰρ ἀνὴρ κ. τ. λ. *dicit enim hic* vir—. ibid. p. 923. A. Def. Orac. p. 435. E. Aristides sæpe, t. ii. p. 18. 121. 124. 287. 348. 356. 400. Diog. L. iii. 35. de Platone, οὐκ ὀλίγα γὰρ ἂν οὐκ εἴρηκε, γέγραφεν ἀνήρ. Epistola Socraticorum xv. p. 38. sub nomine Xenophontis de Socrate mortuo scribentis: δοκεῖ μέντοι χρῆναι ἡμᾶς συγγράφειν, ἃ ποτε εἶπεν ἀνὴρ καὶ ἔπραξεν. Sed hæc sunt nominativi singularis exempla, nec ex Platone. Wyttenbach.

ὁρῶ ἄνδρα] Hic quis non malucrit, adjecto articulo, ὁρῶ τὸν ἄνδρα? Sed pari modo Aristoph. Plut. 653. Ὡς γὰρ τάχιστ' ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεὸν, Ἄγοντες ἄνδρα τότε μὲν ἀδικώτατον etc. ubi sermo est de certo notoque homine. Id. Acharn. 428.—κἀκεῖνος μὲν ἦν Χαλὸς, πραιπαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν. Εὐρ. Οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον. Quocirca in soluto certe sermone promiscue ab Atticis dictum opinor ἀνὴρ et ὁ ἀνὴρ (s. ἀνὴρ), velut θεοὶ et οἱ θεοὶ, βασιλεὺς et ὁ βασιλεὺς,

κεσμεῖν τὰ πράγματα, ἀέρας δι[b] καὶ αἰθέρας καὶ ὕδατα αἰτιώμενον καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ ἄτοπα. καί μοι[c] ἔδοξεν ὁμοιότατον πεπονθέναι[d] ὡς περ ἄν εἴ[e] τις λέγων[f] ὅτι[g] Σωκράτης πάντα ὅσα πράττει[h] νῷ πράττει, κἄπειτα ἐπιχειρήσας λέγειν[i] τὰς αἰτίας ἑκάστων ὧν πράττω, λέγοι πρῶτον μὲν ὅτι διὰ ταῦτα νῦν ἐνθάδε κάθημαι, ὅτι ξύγκειταί μου τὸ σῶμα ἐξ ὀστῶν[j] καὶ νεύρων, καὶ τὰ μὲν ὀστᾶ[k] ἐστι[l] στερρὰ[m] καὶ διαφυὰς ἔχει χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων, τὰ δὲ νεῦ- II. iii. 88.

—[a] εἰς...αἰτιώμενον om H.—[b] δὴ 1. om L.—[c] ἐμοὶ G.—[d] ὁμοιότατόν τι πεπονθ. Δ Φ2.—[e] εἴ om ΔΑΞεν.—[f] λέγοι ΦGs.—[g] ὅτι ὁ Ξε.—[h] ὅσα πράττοι Φ.—[i] λέγει H, λέγων Δ.—[j] ὀστῶν ΓΑCEHIL: ὀστέων [*]τ.—[k] ὀστέα ΔGs.—[l] ἔτι Φ.—[m] στερρὰ Κ:

que id genus sunt alia. Heind.

τῷ μὲν νῷ οὐδὲν χρώμενον, κ. τ. λ.] *Mente (illa divina) nil utentem, neque ullas causas ab ea repetentem ad ordinandas res (singulas), sed ab aere, æthere, aqua, causas ducentem.* Eodem nomine Anaxagoram reprehendit rursus in Leg. xii. p. 696. E. [=p. 967. B.]: καί τινες ἐτόλμων τοῦτό γε αὐτὸ παρακινδυνεύειν καὶ τότε λέγοντες ὡς νοῦς εἴη διακοσμήσεως πάντ' ὅσα κατ' οὐρανὸν οἱ δὲ αὖ πάλιν ἁμαρτάνοντες ψυχῆς φύσεως ὅτι πρεσβυτέρου εἴη σωμάτων, διανοηθέντες δὲ ὡς νεώτερον, ἅπαντ', ὡς εἰπεῖν ἔπος, ἀνατρέψαν πάλιν, ἑαυτοὺς δὲ πολὺ μᾶλλον τὰ γὰρ δὴ πρὸ τῶν ἀμμάτων πάντα αὐτοῖς ὀφθήν, τὰ κατ' οὐρανὸν φερόμενα, μεστὰ λίθων εἶναι καὶ γῆς καὶ πολλῶν ἄλλων ἀψύχων σωμάτων διανεμόντων τὰς αἰτίας παντὸς κόσμου. Aristot. Metaphys. i. 4. Ἀναξαγόρας τε γὰρ μηχανῇ χρῆται τῷ νῷ πρὸς τὴν κοσμοποιΐαν· καὶ ὅταν ἀπορήσῃ διὰ τίν' αἰτίαν ἐξ ἀνάγκης ἐστί, τότε ἕλκει αὐτόν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις πάντα μᾶλλον αἰτιᾶται τῶν γινομένων ἢ νοῦν. Plutarch. de Defect. Orac. p. 435. E. ἐκεῖνος γὰρ ἀνὴρ (Πλάτων) Ἀναξαγόραν μὲν ἐμέμψατο τὸν παλαιὸν, ὅτι ταῖς φυσικαῖς ἄγαν ἐνδεδυμένος αἰτίαις, τὸ κατ' ἀνάγκην τοῖς τῶν σωμάτων ἀποτελούμενον πάθεσι μετὼν δεῖ καὶ διάνοιαν, τὸ οὗ ἕνεκα καὶ ὑφ' οὗ βελτίονας αἰτίας οὔσας καὶ ἀρχὰς ἀφῆκεν· αὐτὸς δὲ πρῶτος ἢ μάλιστα τῶν φιλοσόφων ἀμφοτέρας ἐπεξῆλθεν, κ. τ. λ. Plotin. Enn. ii. iv. 7. p. 102. F. fusius Anaxagoræ opinionem exagitans, hoc etiam notat: Ἀναξαγόρας δὲ τὸ μίγμα ὕδωρ ποιῶν, οὐκ ἐντιθεὶς πάντα πρὶν πάντα, ἀλλὰ πάντα ἐνεργείᾳ ἔχειν λέγων, ἐν εἰσάγει νοῦν ἀναιρεῖ. Clemens Alexandr. Strom. ii. p. 364. D. Ἀναξαγόρας πρῶτος ἐπέστησε τὸν νοῦν τοῖς πράγμασι· ἀλλ' οὐδὲ οὗτος ἐτήρησε τὴν ἀξίαν τὴν ποιητικὴν, δίνους τινας ἀνοήτους ἀναζωγραφῶν σὺν τῇ τοῦ νοῦ ἀπραξίᾳ καὶ ἀνοίᾳ. Simplic. in Aristot. Phys. i. p. 2. A. Ἀναξαγόρας δὲ ὁ Κλαζομένιος ἐπέστησε μὲν ποιητικὸν αἴτιον τὸν νοῦν, ἐν δὲ ταῖς αἰτιολογίαις ὀλίγα αὐτῷ προσεχρήσατο· ὡς ὁ ἐν Φαίδωνι Σωκράτης ἐπέσκηψε· f. ἐπέσκηψε· et similia p. 38. A. ii. p. 68. B. et p. 83. 6. Leviter attingit Olympiodorus Cod. i. p. 104. Hermias Comment. in Phædrum p. 435. eodem brevius etiam spectat. Wytt.

οὐδέ τινας] Koehlerus p. 108. censebat rescribi debere ἀλλὰ ἄλλας τινὰς αἰτίας—ἀέρας τε—. Fischn.

ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγων] Ita Aug. Tub. Paris. et Euseb. Ab Edd. male abest εἰ. Heind.

νῷ πράττει] In Tub. desunt. Mox Cod. Euseb. Oxon. πράττει. Ed. Steph. πράττοι. male. dein pro λέγοι Aug. λέγει. Fischn.

κἄπειτα ἐπιχειρ.] κἄπειτα h. l. positum esse pro ἔπειτα, monui supra ad §. 89.— Mox ὀστῶν hic et paullo post pro ὀστέων ex Aug. Tub. et Euseb. rescripsi. Heind.

στερρὰ] Bas. 2. στερρά. Uti legitur apud Aristoph. Acharn. 219. στερρὸν ὀστοκόπημον. Nub. 419. ψυχῆς στερρᾶς. Eurip. Suppl. 711. στερρὸν δέμας. In Platonis tamen libris illud ubivis est obvium (Theætet. §. 14. Protag. §. 31. de Rep. i. p. 348. E. vii. p. 528. A. Tim. p. 31. B. p. 32. B. p. 43. C. p. 55. A. B. p. 56. B. *et sæpe alias*); στερρὸς alibi nondum reperimus. Heind.

διαφυαί] Quo verbo in plantis *geniculo* denotantur, hic sunt ossium quasi *incisuræ*, articulorum commissuræ. Mox Euseb. σαρκῶν τε καὶ δέρμ.—κάμπτεσθαί

ρα οἷα ἐπιτείνεσθαι καὶ ἀνίεσθαι, περιαμπέχοντα τὰ ὀστᾶ μετὰ τῶν σαρκῶν καὶ δέρματος, ὃ ξυνέχει[n] αὐτά· αἰωρουμένων[o] οὖν τῶν ὀστῶν ἐν ταῖς αὑτῶν ξυμβολαῖς[p] χαλῶντα καὶ ξυντείνοντα[q] τὰ νεῦρα κάμπτεσθαί που[r] ποιεῖ οἷόν τ' εἶναι ἐμὲ νῦν τὰ μέλη, καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ξυγκαμφθεὶς[s] ἐνθάδε κάθημαι· [§. 109.] καὶ αὖ[t] περὶ τοῦ διαλέγεσθαι ὑμῖν ἑτέρας τινὰς[u] τοιαύτας αἰτίας λέγοι,[v] φωνάς τε καὶ ἀέρας καὶ ἀκοὰς καὶ ἄλλα μυρία τοιαῦτα αἰτιώμενος, ἀμελήσας τὰς ὡς[w] ἀληθῶς αἰτίας λέγειν, ὅτι ἐπειδὴ Ἀθηναίοις ἔδοξε βέλτιον εἶναι ἐμοῦ καταψηφίσασθαι, διὰ ταῦτα δὴ καὶ ἐμοὶ βέλτιον αὖ[x] δέδοκται ἐνθάδε καθῆσθαι, καὶ δικαιότερον παραμένοντα ὑπέχειν τὴν δίκην ἣν
1. 99. ἂν κελεύσωσιν,[y] ἐπεὶ νὴ τὸν κύνα, ὡς ἐγῷμαι, πάλαι ἂν ταῦ-

στερεὰ [n]s.—[o] ξ. ΑΞΥ.—[p] ἰωρουμένων pr Α.—[p] ἐμβολαῖς s.—[q] ξ. ΑΞΥ.—[r] που om Φs.—[s] ξυγκαμφθεὶς ΑΞΥ, συγκαυθεὶς L, συγκαφθεὶς EH: συγκαμφθεὶς r.—[t] ἂν Δ.—[u] τινὰς add Φs.—[v] λέγειν G.—[w] ὡς om Δ.—[x] ἂν Δ.—[y] κελεύσωσιν ΓACEHIL.

που ποιεῖ—Natum hoc που ex seq. ποιεῖ suspicor. Heind.

ὀστέων—ξυμβολαῖς] Cicero N. D. ii. 55. 'Quid dicam de ossibus? quæ, subjecta corpori, mirabiles commissuras habent, et ad stabilitatem aptas, et ad artus finiendos accommodatas, et ad motum, et ad omnem corporis actionem. Huc adde nervos, a quibus artus continentur, eorumque implicationem corpore toto pertinentem.' Cæterum de verbo αἰωρεῖσθαι *sursum tolli* v. Foësius Lex. Hippocr. v. αἰώρα. Fisch.

§. 109. τοιαύτας] Euseb. τοιάσδε pro τοιαύτας, et deinde ἄλλα ἅττα μυρία. at Tub. μυρία ταῦτα, idemque Cod. paullo post ἐνταῦθα καθῆσθαι. Heind.

ἀμελήσας τὰς ὡς ἀλ.] Alcib. i. p. 113. C. Μανικὸν γὰρ ἐν νῷ ἔχεις ἐπιχείρημα ἐπιχειρεῖν—διδάσκειν ἃ οὐκ οἶσθα ἀμελήσας μανθάνειν. Xenoph. Cyrop. vii. 2. 17. Ὅτι πρῶτον μὲν, ἔφη, ἀμελήσας ἐρωτῶν τὸν θεὸν, εἴ τι ἐδεόμην, ἀπεπειρώμην αὐτοῦ εἰ δύναιτο ἀληθεύειν. Adscripsi, ne quis corrigendum putet pro vulgari verbi constructione, ἀμελήσας τοῦ τὰς ὡς ἀλ. αἰτ. λέγειν. Tum Aug. ἢν ἂν κελεύωσιν, idque reposuit Fisch. Vulgatum accurata temporum ratio exigit. Dispar est ratio deinde in verbis ὑπέχειν τῇ πόλει δίκην ἧτιν' ἂν τάττῃ, ubi τάττῃ, non τάξῃ, dicit in universum loquens Socr. Heind.

νὴ τὸν κύνα] Ita passim juravit Socrates v. c. in Cratyl. p. 57. Apolog. §. 6. Lactantius iii. 20. de Socrate: 'Verum idem per canem et anserem dejerabat. O hominem scurram!' Plato autem, Socratis nomine, per canem jurat, quod in Ægypto sacerdotibus dedit operam, et Deos Ægyptios, veluti canem, cognitos sibi reddidit. v. Olympiod. Vitam Plat. qui laudat e Gorgia, p. 316. μὰ τὸν Κύνα, τὸν Αἰγυπτίων θεόν. Sed non uno modo jurare solebat Socrates. Interdum νὴ τὴν Ἥραν, quod volebat corrigi Hutchins. in Cyrop. Xenoph. i. 11. in νὴ Δία, sed castigatus recte ab Ernestio ad Xenoph. Mem. i. 5. p. 45. Hutchinsonum quidem voluit defendere Forster. (ad Apol. §. p. 343.) quod nullum numen apud Persas habuerit Juno, sed nescio an hæc ratio sit idonea. Cyrus enim, quod Socratis institutis utitur, potuit et Socratico more jurare. Quam recte Xenophon finxerit institutis concordes, tanto intervallo temporum disjunctos viros, Cyrum atque Socratem, nihil dicere hic attinet. Νὴ τὴν Ἥραν occurrit et Apolog. §. 12. Juravit et Socrates per ἀλεκτρυόνα, Aristoph. Nub. 246. et Scholiasten, per *platanum*, Max. Tyr. Diss. viii. p. 90. Davis. Lucianus (t. i. 380. Græv.) irridet hanc variam jurandi rationem Socraticam; (cf. et Icaromen. t. ii. p. 191.) item Zeno Epi-

τα τὰ νεῦρά τε[e] καὶ τὰ ὀστᾶ ἢ περὶ Μέγαρα ἢ Βοιωτοὺς
ἦν, ὑπὸ δοξης φερόμενα τοῦ βελτίστου, εἰ μὴ δικαιότερον
ὤμην καὶ κάλλιον εἶναι πρὸ[a] τοῦ φεύγειν τε καὶ ἀποδι-
δράσκειν ὑπέχειν[b] τῇ πόλει δίκην ἥντιν' ἂν τάττη. ἀλλ' II. iii. 89.
αἴτια μὲν τὰ τοιαῦτα καλεῖν[c] λίαν ἄτοπον· εἰ δέ τις λέ-
γοι[d] ὅτι ἄνευ τοῦ τὰ[e] τοιαῦτα ἔχειν καὶ ὀστᾶ καὶ νεῦρα
καὶ ὅσα ἄλλα[f] ἔχω, οὐκ ἂν οἷός τ' ἦ[g] ποιεῖν τὰ δόξαντά
μοι, ἀληθῆ[h] ἂν λέγοι· ὡς μέντοι διὰ ταῦτα ποιῶ ἃ ποιῶ,[i]
καὶ ταύτῃ[j] νῷ[k] πράττω, ἀλλ' οὐ τῇ τοῦ βελτίστου αἱρέσει,

—[a] τε om ΓΔΦCEGHILs.—[a] πρὸς Λ.—[b] ὑπάρχειν s.—[c] λαλεῖν Δ.—[d] λέγει L.—
[e] τὰ om FI.—[f] ἄλλα ὅσα ΔΦGs.—[g] ἢ AI et pr ΓΕ : ἦν °s.—[h] ἀληθῆ ἂν λέγοι om
ΔΗΙL et pr ΓΕ.—[i] ποιῶν ἃ Π.—[j] ταῦτα ΧΓΛΞΤΦΕGHILs et pr Π.—[k] νῦν L, νῦν ἃ

cuteus apud Lactantium iii. 19. Tertullian. Apol. 14. 'Taxo de philosophis, Socrate contentus, qui in contumeliam Deorum quorum et hircum et canem deprecabat. Sed propterea damnatus est Socrates, quia Deos destruebat.' Gottl.

νὴ τὸν κύνα] *Per canem!* Tironum causa monemus, fuisse hanc formulam affirmandi familiarem Socrati. Videatur Menagius ad Diog. L. ii. 40. Wytt.

τὰ νεῦρά τε καὶ τὰ ὀστᾶ] Cod. Aug. cum Euseb. omittit particulam *τε*. Exputescere et ipse, ni scripsus ita *τε* alicno loco positum. Heind.

ἢ περὶ Μέγαρα ἢ Βοιωτ.] Ut proximis utitur, quo confugere posset Socrates, Thebas et Megara memorantur et in Criton. p. 53. B. αὐτὰς δὲ πρῶτον μὲν ἴσμεν οἱ τῶν ἐγγύτατά τινα πόλεων ἥκεις, ἡ Θήβαζε ἡ Μεγάραδε, εὐνομοῦνται γὰρ ἀμφότερα, εὐνόμως ἥξεις, ὡς Σώκρατες, τῇ τούτων κυκλίσει.—Euseb. ἢ περὶ Βοιωτούς. Bene, ni malis omisso priore ἢ, περὶ Μέγαρα ἢ περὶ Βοιωτ. Heind.

κάλλιον εἶν. πρὸ τοῦ φεύγειν] Criton. p. 54. B. μήτε καίπερ πρὸ πλείονος ποιοῦ μήτε τὸ ζῆν μήτε ἄλλο μηδὲν πρὸ τοῦ δικαίου. Heind.

τοῦ φεύγειν τε καὶ ἀποδιδράσκειν] Xenoph. Anab. viii. 8. 11. Καὶ τὰ μὲν φεύγοντα καὶ ἀποδιδράσκοντα ἡμεῖς ἴσμεν ἐνίοτε δικαίως καὶ καλῶς. Ammon. Ἀποδιδράσκει καὶ ἀποφεύγει διαφέρει. Ἀποδιδράσκει μὲν γάρ τὸ ἀναχωρήσαντά τινα ἐδήλωσε (scr. δῆλον) εἶναι ὅσου ἐντὸς ἀποφεύγειν δὲ τὸ μὴ δύνασθαι ἀντιληφθῆναι. Λέγει δὲ Ξενοφῶν τὴν διαφορὰν ἐν τῇ Ἀναβάσει (v. 4. 8.) οὕτε ἀποδιδράσκειν οἶδα γὰρ ἔνθ' οἴχονται· οὔτε ἀποπεφεύγασιν ἴσμεν γὰρ τριήρεις ἔνθα ἐλεῖν τὸ ἀπιὸν πλοῖον. Iude ἀποδράναι. proprium de servis, captivis, desertoribus aufugientibus verbum. Heind.

ἀληθῆ ἂν λέγοι] In Aug. desunt. male. Mox Tub. *ποιῶν ἃ ποιῶ*. male. Fisch.

καὶ ταῦτα νῷ πράττω] Sic Aug. Tub. Par. atque Euseb. [cujus Cod. *ταῦτα ἃ νῦν*] quum vulgo legatur *ταύτῃ*, necdum tamen persanata haec ego arbitror. Quam enim incommode cohaerent haec : *at propter haec* (διὰ τὸ ὀστᾶ καὶ νεῦρα ἔχειν) *me facere quae facium, atque haec mente agere, non certo ejus, quod optimum est, optione, id magna fuerit sermonis inertia?* Nimirum quum haec διὰ ταῦτα liquido sibi in seqq. requirant oppositum aliquid, nihil infertur ejusmodi, sed verba ἀλλ' οὐ τῇ τοῦ βελτίστου αἱρέσει opposita sunt his καὶ ταῦτα νῷ πράττω. Ut mittam, neque post ποιῶ placere sic continuo subjectum aliud verbum πράττω, omninoque si quis dixerit, Σωκράτης νῷ πράττει, ἀλλ' οὐ τῇ τοῦ βελτίστου αἱρέσει, in his non βαθύμιον τοῦ λόγου esse, sed contraria plane et ἀσύστατα ; βαθύμως cum loqui, qui proferat unde facile temperantia inter se et contraria eliocre quivat advertentius, non qui aperte contraria et absurda. Jam si transferis καὶ ταῦτα νῷ πράττων, *praesertim mente agens*, verbis διὰ ταῦτα ma reddatur oppositio ἀλλ' οὐ τῇ τοῦ βελτίστου αἱρέσει (scr. τῇ τοῦ βελτίστου αἱρέσει 114. τὰ δυνα—διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ὑπερβάλλειν, φοβοῦμαι ἂν λέγειν, ἀλλὰ μὴ πάλιν—.); adjunctis autem his καὶ ταῦτα νῷ πράττων aptissime tuentur superiora illa. Σύνεγγυς δὲ εἴ τις λέγων, ὅτι Σωκράτης πάντα ὅσα πράττει, νῷ πράττει, πᾶσαν etc. p. 108. Atque πράττων ni legis, cupiverit certe Ficinus ita reddere : *Atticum assentior, propter haec me facere, quae facio, dum ipsa mente ago,*

πολλὴ ἂν[l] καὶ μακρὰ ῥαθυμία εἴη[m] τοῦ λόγου. [§. 110.] Τὸ γὰρ μὴ διελίσθαι οἷόν τ' εἶναι ὅτι ἄλλο μέν τι[n] ἐστι τὸ αἴτιον τῷ ὄντι, ἄλλο δ' ἐκεῖνο[o] ἄνευ οὗ[p] τὸ[q] αἴτιον οὐκ ἄν ποτ' εἴη αἴτιον· ὃ δή μοι φαίνονται ψηλαφῶντες οἱ πολλοὶ ὥς περ ἐν σκότῳ,[r] ἀλλοτρίῳ ὀνόματι[s] προσχρώ-

re Γ.—[l] δ' ἂν G, om ΧΕΠΤ.—[m] ῥαθυμία εἴη ΧΓΔΛΦCEGHILa: ῥαθυμία ἂν εἴη °r. —[n] τι post ἐστι ponunt ΛCH, om EIL.—[o] ἐκεῖνο δ ΓΛΦCEHILs et mg Χ.—[p] οὗ ἄνευ Δ.—[q] τὸ om G.—[r] σκότῳ ΔΦGHILs, σκότει E: σκότει °r.—[s] ὀνόματι ΓΛCG

non autem ejus quod optimum est, optione, multa magnaque sermonis negligentia esset. In his πολλὴ ἂν—ἂν εἴη τοῦ λόγου posterius ἂν Aug. et Tub. cum Euseb. omittunt. Heind.

§. 110. τὸ γὰρ μὴ διελέσθαι κ. τ. λ.] Habet Stob. Eclog. Phys. p. 99. omissis iis, quæ sunt inter ὑπερείδει et καὶ περὶ αἰτίας quæ supplet Apograph. August. et indidem ad ἰσχὺν ἔχειν, Simplic. in Comm. ad Aristot. Phys. ii. p. 88. 4. refert ubi μὴ omissum. Cæterum, hujus loci principium caret apto compositionis nexu: ut aut plura exciderint, aut hunc in modum vetus lectio habuisse videatur: τὸ δ' ἂρ' ἦν μὴ διελέσθαι οἷόν τ' εἶναι— i. e. *hoc autem erat non posse distinguere aliud esse veram caussam, aliud id, sine quo caussa non possit esse caussa.* De qua constructionis forma diximus Biblioth. Crit. iii. p. 50. x. p. 11. xii. p. 84. Wytt.

τὸ γὰρ μὴ διελέσθαι οἷόν τ' εἶναι] Vix dignum mentione est Mudgii commentum ita legenda hæc opinantis, τὸ γὰρ ἂν εἴη μὴ διελ. Articuli τὸ sic simpliciter pro τοῦτο positi ne unum quidem usquam in Atticorum prosa reperiri exemplum contendimus, nec adhiberi huc a magno quodam viro debebat tritum illud τὸ δὲ, cujus usum demonstravimus ad Plat. Theæt. §. 37. Nobis hæc aliquando artissime adjuncta proxime præcedentibus videbantur et hunc in modum resolvenda: εἴη γὰρ ἂν (τοῦτο) τὸ μὴ διελ. οἷόν τ' εἶν. *fuerit enim* (hoc) *non discernere posse* etc. nunc, durissima enim illa est ratio, in qua ne locum quidem haberet articulus, simplicior multo et nescio an unice vera occurrit, ut per exclamationem quandam hæc posita intelligantur, post quæ suppleri apud animum queat hoc quidem loco οὐ γελοῖόν ἐστι, οὐ πάνυ φαύλου ἀνδρός ἐστι; alias aliud structuræ explementum mirantis oratio reticet. Xenoph. Mem. S. iv. 3. 5. Τὸ δ', ἐπεὶ τροφῆς δεόμεθα, ταύτην ἡμῖν ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδόναι καὶ ὥραι ἁρμοττούσας πρὸς τοῦτο παρέχειν, αἳ ἡμῖν οὐ μόνον ὧν δεόμεθα—παρασκευάζουσιν, ἀλλὰ καὶ οἷς εὐφραινόμεθα; Πάνυ, ἔφη, καὶ ταῦτα φιλάνθρωπα. Ubi deinceps quinquies structuræ hoc genus repetitur. Conf. Wyttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 46. Herm. ad Viger. p. 734.—Apposite ad rem huc illa e Platonis Timæo p. 46. D. attulit Forster. ταῦτ' οὖν πάντ' ἐστὶ τῶν ξυναιτίων οἷς θεὸς ὑπηρετοῦσι χρῆται τὴν τοῦ ἀρίστου κατὰ τὸ δυνατὸν ἰδέαν ἀποτελῶν· δοξάζεται δὲ ὑπὸ τῶν πλείστων οὐ ξυναίτια ἀλλ' αἴτια εἶναι τῶν πάντων, ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα, πηγνύντα τε καὶ διαχέοντα, καὶ, ὅσα τοιαῦτα, ἀπεργαζόμενα. Heind.

ὃ δή μοι φαίνονται] Accus. ὃ ab utroque pendet, a ψηλαφῶντες et a προσαγορεύειν. Heind.

ἐν σκότει] Aug. σκότῳ. σκότου legitur de Rep. v. p. 461. A. vii. p. 518. A. ubi proxime præcessit εἰς σκότος. Contra σκότους ibid. p. 516. E. In Xenoph. Cyrop. σκότου scriptum est iv. 6. 4. σκότῳ viii. 7. 21. sed σκότει i. 6. 40. ii. 1. 25. neque quidquam ibi variant libri hucusque collati. Conf. Valcken. ad Eurip. Phœniss. v. 380. σκότου, ut magis Atticum (sic certe volunt grammatici veteres) in Eurip. Hecub. 825. prætulit Porsonus. Heind.

ὄμματι] Fic. etiam videtur legisse ὀνόματι. non ὄμματι, id est *oculo*. Steph.

ὄμματι] Dubium habet auctoritatem ὄμματι· cujus loco dant ὄνοματι, Ficin. Stob. Simplic. Vind. C. Venet. A. dubium, quæ sit verior; tamen, ut nunc est, cum Forstero ὀνόματι tuear, et σκότει a sequentibus commate separem. Sic est σκοτωδέστερον ὄνομα in Cratylo p. 269. A. Est autem in tenebris et manuum contrectatio et vox, quasi dux viæ: ut in simili comparatione disserit Plutarch. de Genio Socratis p. 589. B. τῷ

μενοι, ὡς αἴτιον αὐτὸ προσαγορεύειν. διὸ δὴ καὶ ὁ μέν τις δίνην περιτιθεὶς τῇ γῇ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ μένειν δὴ ποιεῖ[1] τὴν γῆν, ὁ δὲ ὥς περ καρδόπῳ[2] πλατείᾳ[3] βάθρον τὸν ἀέρα

HIL. et pr XII et corr 2 : δμμασι °s.—[1] δεῖ ποιεῖν H, δεῖν ποιεῖν I.—[2] περ τῇ μάτρα

γὰρ ὅτι τὰς μὲν ἀλλήλων ποήσεις, οἷον ὑπὸ κωφότητος διὰ φωνῆς ψηλαφῶντες, γνωρίζομεν· αἱ δὲ τῶν δαιμόνων φήμαι ἔχουσαι, τοῖς δυναμένοις ἀλλάπουσιν, οὐ διὰ μεσιτεύοντος ῥημάτων οὐδὲ ὀνομάτων, οἷς χρώμενοι πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνθρωποι συμβόλοις εἴδωλα τῶν νοουμένων καὶ εἰκόνας ὁρῶσιν, αὐτὰ δὲ οὐ γινώσκουσι—· Aristoph. Pac. 690. πρυτοῦ μὲν οὖν Ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα· Νυνὶ δ' ἅπαντα πρὸς λίγνον βουλεύσομεν. Eccles. 315. D. Paulus in oratione ad Athenienses apud Lucam Act. Ap. xvii. 29. Ipse [Lucas] in Evang. xxiv. 39. ubi alia etiam exempla apposuit Wetstenius. Wyττ.

δμμασι] Quod vulgo absurde in his legitur δμμασι, vel invitis libris omnibus restituendum in ὀνόμασι, ex Stob. et Ficini versione correxerat jam Fischer. In Tub. vitiosæ lectioni veram in margine alia manus adscripsit. Aug. αὐόμμασι. Neque incommodum h. l. fuerit αὖ, rursus, ut alias fere facere vulgus solet. Heind.

ὡς αἴτιον αὐτὸ προσαγ.] αἴτιον αὐτὸ est idem quod αὐτὸ τὸ αἴτιον, causa ipsa. προσαγορεύειν ὡς αἴτιον, ita illud appellare quasi sit causa ipsa, similiter dixit atque de Legg. ix. p. 865. C. πάντως ἔστω ὡς αὐτόχειρ. Lysias in Eratosth. p. 141. 39. ἅλοι ἐσσοῦ ὡς ὀργιζόμενος τοῖς πεπραγμένοις. Heind.

ὁ μέν τις δίνην περιτιθεὶς] Non ceperunt interpretes, Ficinus, Cornarius. Decierius minus etiam: quod exercere longum est. Verte: *alius quidem turbinem circumdans terræ, quo cælum eam vertat, statuit sedilet eam facit.* Nam ἡ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ δίνη τῇ γῇ, est *turbo, quo terra a cælo vertitur*: constructione Græca proprietatis: ut supra §. 40. εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν οὐ μόνον τοῖς πρωτημένοις λόγοις—. *in diffidentiam conjicere non modo ante dictis argumentis*, i. e. *in dubitationem nos conjiciebat, ut non modo ante dictis argumentis diffideremus*: Nomine verbali ut mente constructionem vertit sui. Sic in Plutarcho de Aud. Poet. p. 20. E. τὰς Ὁμηρικὰς τῶν θεῶν ψήφεις ὑπ' ἀλλήλων καὶ πράσεις ὑπ' ἀνθρώπων· i. e. *Homericas deorum a se invicem projecturas et ab hominibus vulnerationes*: ubi plura diximus, laudantes etiam Duker. ad Thucyd. v. 46. et Abresch. Animadv. in Æschyl. p. 67. Pertinet hæc δίνης reprehensio maxime ad Empedoclem, cujus ista diserta fuit opinio; ut apparet ex Aristotele de Cœlo ii. 13. quod caput instar est commentarii in hunc Phædonis locum: et Simplicius in Comm. ad Arist. h. l. p. 128. A. conferendus p. 112. A. 1. Fuit etiam Leucippi et Democriti placitum, teste Diog. L. ix. 45. πάντα τε κατ' ἀνάγκην γίνεσθαι, τῆς δίνης αἰτίας οὔσης τῆς γενέσεως πάντων, ἣν ἀνάγκην λέγει· et Sexto Empir. Adv. Math. ix. 114. Sed et Anaxagoræ fuit δῖνος· unde dicterium Aristoph. Nub. 379. Δῖνος; τουτί μ' ἀλελήθει, Ὁ Ζεὺς οὐκ ἄν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασιλεύων· ubi Scholion: καὶ τοῦτο ἐθρυλλεῖτο παρὰ τοῖς φυσικοῖς, τουτέστι, δίνησις ἡ αἰθερία· ταῦτα ἐκ τῶν Ἀναξαγορείων λαμβάνει.· Quo item spectat Platonis δίνη in Cratylo p. 280. A. Conferatur Valckenar. Diatrib. Eurip. Fragm. p. 30. Wyττ.

δίνην περιτιθεὶς τ. γ.] Verba ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ ad δίνην pertinent. δίνη ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ est *vortex qui a cælo fit*, ut recte expl. Fisch. Gemino modo Politic. p. 291. D. καὶ μετὰ μοναρχίαν εἴποι τις ἄν, οἶμαι, τὴν ὑπὸ τῶν ὀλίγων δυναστείαν. de Rep. iii. p. 390. C. Ἥρᾳά τε καὶ Ἀφροδίτης ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμά. De simili Latinorum usu conf. Westerhov. ad Terent. Andr. i. 1. 129. Cortius ad Sallust. Jugurth. c. 31. init. Empedoclem autem imprimis h. l. descrip declarat locus Aristotelis de Cœlo ii. 13. Οἱ δέ, ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς, τὴν τοῦ οὐρανοῦ φορὰν κύκλῳ περιθέουσαν καὶ θάττον φερομένην τὴν τῆς γῆς φορὰν κωλύειν, καθάπερ τὸ ἐν τοῖς κυάθοις ὕδωρ. Καὶ γὰρ τοῦτο, κύκλῳ τοῦ κυάθου φερομένου, πολλάκις κάτω τοῦ χαλκοῦ γιγνόμενον ὅμως οὐ φέρεται, κάτω πεφυκὸς φέρεσθαι, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. Pro περιτιθεὶς, *circumdando*, male Euseb. Præp. Evang. xiv. 15. p. 752. τεμεῖσθαι. In his διὸ δὴ καὶ voculam καὶ non habet Aug. Heind.

ὥσπερ καρδόπῳ] Schol. τῇ μάτρᾳ τοῦ ἐλαίου. De re ipsa vid. quæ adscripsimus ad §. 106. Heind.

πλατείᾳ] Aristot. l. c. Ἀναξιμένης δὲ

ὑπερείδει·[w] *τὴν δὲ τοῦ ὡς οἷόν τε βέλτιστα αὐτὰ*[x] *τεθῆναι δύναμιν οὕτω νῦν κεῖσθαι, ταύτην οὔτε ζητοῦσιν οὔ τέ τινα οἴονται δαιμονίαν ἰσχὺν ἔχειν, ἀλλὰ ἡγοῦνται τούτου ἄν ποτε* "Ατλαντα[y] *ἰσχυρότερον καὶ ἀθανατώτερον καὶ μᾶλλον ἅπαντα ξυνέχοντα ἐξευρεῖν,*[z] *καὶ ὡς ἀληθῶς τἀγαθὸν*[a] *καὶ δέον*[b] *ξυνδεῖν*[c] *καὶ ξυνέχειν*[d] *οὐδὲν οἴονται. ἐγὼ μὲν οὖν*

τοῦ ἀλεύρου καρδοπῶ H.—[w] πλατείᾳ om pr G.—[x] ἀέρα κάτω ὑπερείδει ΔΦCGis.—[z] βέλτιστα αὐτὰ ΓΗ, βέλτιστον αὐτὰ ΞΠΥ, αὐτὰ βέλτιστα ΔGis et corr Λ, αὐτοῦ βέλτιστα corr Φ: βέλτιστα αὐτοῦ °s.—[y] ἅτλαντα ἄν ποτε ΞΠΥ.—[z] ἐξευρεῖν τὸ δὲ καὶ Φs et (omisso καὶ) Δ.—[a] τἀγαθὸν ΦGis: τὸ ἀγαθὸν °s.—[b] τἀγ. καὶ δέον ξ.]

καὶ Ἀναξαγόρας καὶ Δημόκριτος τὸ πλάτος αἴτιον εἶναί φασι τοῦ μένειν αὐτήν. οὐ γὰρ τέμνειν ἀλλ' ἐπιπωματίζειν τὸν ἀέρα τὸν κάτωθεν· ὥσπερ φαίνεται τὰ πλάτος ἔχοντα τῶν σωμάτων ποιεῖν. ταῦτα γὰρ καὶ πρὸς τοὺς ἀνέμους ἔχει δυσκινήτως διὰ τὴν ἀντέρεισιν. ταυτὸ δὴ τοῦτο ποιεῖν τῷ πλάτει φασὶ τὴν γῆν πρὸς τὸν ὑποκείμενον ἀέρα· τὸν δ' οὐκ ἔχοντα μεταστῆναι τόπον ἱκανόν, ἀθρόον τῷ κάτωθεν ἠρεμεῖν, etc. Secundum Thaletem vero, ut id obiter notem, infinitæ aquarum congerici (unde isti omnia) ligni instar, innatat Terra. Recte hic ad istorum de Terræ forma opinionem exprimendam latæ cujusdam *καρδόπου* sive mactræ imagine utitur Socrates. Anaxagoras enim (neque hac in re a cæteris supra memoratis dissentire videtur) teste auctore Lib. de Philosoph. Origeni falso adscripti, statuebat *εἶναι αὐτὴν κοιλὴν, καὶ ἔχειν ὕδωρ ἐν τοῖς κοιλάμασι*, vel, uti tradit Laert. in ejus Vita, *ἐπὶ τῆς γῆς πλατείας οὔσης τὴν θάλασσαν ὑποστῆναι*. Et similiter, secundum auctorem primo memoratum, Archelaus ejus discipulus et Socratis in Physicis præceptor eam tanquam *κύκλῳ μὲν οὖσαν ὑψηλὴν, μέσον δὲ κοιλὴν* exhibebat. Fogbt.

βάθρον τὸν ἀέρα ὑπερείδει] Hoc in Anaximenem convenire videtur: qui et aere rerum principio utebatur, et Terram planam statuebat. Plutarchus Stromat. apud Euseb. P. E. i. 8. p. 22. nostræ edit. Fragm. cap. viii. 3.—*πιλουμένου δὲ τοῦ ἀέρος πρώτην γεγενῆσθαι—τὴν γῆν πλατείαν μάλα· διὸ καὶ κατὰ λόγον αὐτὴν ἐποχεῖσθαι ἀέρι.* Est vero Aristophanis dicterio notata et ad ridiculum traducta vox *κάρδοπος*, *mactra*, vas pistorium, in quo farina subigitur: Nub. 669. 1250. Ran. 1190. Wytt.

τὴν δὲ τοῦ ὡς οἱόντε] Verborum hic est ordo: *τὴν δὲ δύναμιν τοῦ οὕτω νῦν αὐτὰ κεῖσθαι, ὡς οἱόντε βέλτιστα τεθῆναι* etc. In ejus, quod vulgo legitur, *αὐτοῦ* locum e Bas. 2. et Euseb. *αὐτὰ* substituerat jam Forster. Accedunt Aug. et Par. Nam Tub. *βέλτιστον αὐτοῦ. αὐτὰ* hoc ad terram cœlumque et aerem refertur. Heind.

τεθῆναι] Sic Vind. A B D E. Venet. A. B. Stob. Euseb. Bas. 2. Aristopp. unde assumserunt Forster. et Fischer. Cæteri et vulgo *ἅτλαντα ἰσχυρότερον*—. Wytt.

ἀλλὰ ἡγοῦνται τούτου ἄν ποτε—ἐξευρεῖν] Hoc Platonis dictum significare videtur Aristoteles de Cœlo ii. 1. *διόπερ οὔτε κατὰ τὸν τῶν παλαιῶν μῦθον ὑπολεπτέον ἔχειν, οἳ φασιν "Ατλαντός τινος αὐτῷ (τῷ οὐρανῷ) προσδεῖσθαι τὴν σωτηρίαν.* Certe hinc colorem duxit Philostratus Iconum ii. 20. p. 843. Καὶ "Ατλάντι Ἡρακλῆς οὐδὲ πρωτάζαντος ἤρκεσεν, ὡς τὸν οὐρανὸν οἷόν μᾶλλον ἢ ὁ "Ατλας. Cæterum tota hæc *ῥῆσις*, quæ est ab *ἀλλὰ ἡγοῦνται*—ad *ἐξευρεῖν*, suo loco mota, eodem restituenda est, quo unice apta est, post *οὐδὲν οἴονται*. Wytt.

ἀλλὰ ἡγοῦνται τοῦτ.] *Sed putant hoc Atlante robustiorem se et magis immortalem magisque omnia continentem inventuros.* "Ατλαντα τοῦτον dicit causam eam, quæ ita ut optimum est, terram rerumque universitatem compositam tueatur; qua causa non acquiescentes illos aliam quærere ait firmiorem etiam, ac, si diis placet, magis immortalem. Monui propter Fischerum, qui *τούτου* explicuit *hoc Atlante* qui in fabulis cœlum sustinere feratur. Tub. *συνέχοντα* et deinde id. et Aug. *συνέχειν*. Heind.

ὡς ἀληθῶς—καὶ δέον ξυνδεῖν] Quam vim hic habeat *ὡς ἀληθῶς* repetendum est ex nostra annotatione ad §. 13. Nam quasi demonstrative ad *δέον* intenditur, quod et *necessarium*, *officium*, *debitum*,

τῆς τοιαύτης[c] αἰτίας ὅτῃ ποτὲ ἴσχει[f] μαθητὴς ὁτουοῦν ἥδιστ' ἂν γενοίμην· ἐπειδὴ δὲ ταύτης ἐστερήθην καὶ οὔτ' αὐτὸς[g] εὑρεῖν οὔτε παρ' ἄλλου μαθεῖν οἷός τε[h] ἐγενόμην, τὸν δεύτερον πλοῦν ἐπὶ τὴν τῆς αἰτίας ζήτησιν ᾗ[i] πεπραγμάτευμαι, βούλει σοι, ἔφη, ἐπίδειξιν ποιήσωμαι,[j] ὦ Κέβης; π. iii. 90.

δίον ταῦτα Δ.—[e] σκοπεῖν Φ.—[d] καὶ ξυνίχον Δ, om ΛΕΙ.—[c] τῆς τοιαύτης ΔΥGis et corr ΓΕ, τῆς αὐτῆς FACEHIL: τοιαύτης [c]τ.—[f] ἔχειν Π: ἴσχῃ τ.—[g] οὔτ' αὐτὸ ΧΓ ΔΞΠΤ◊CGHILs: οὔτ' ἂν αὐτὸς [c]τ.—[h] τ' Δε.—[i] ᾗ ΧΓΑΠ◊CEGHILs: ἣν τ.—[j] ποι-

justum, notat: sed et *ligans, vinciens*, a verbo δέω, δεῦν, *ligare*. Quam etymologiam frequentarunt Stoici in loco περὶ τοῦ ἀγαθοῦ v. c. apud Diog. L. vii. 98. 99. τῶν δὲ ἀγαθῶν συμφέρων εἶναι, καὶ δίον, καὶ λυσιτελές, καὶ χρήσιμον, καὶ εὐχρηστον, καὶ ὠφελιμον, καὶ αἱρετὸν, καὶ δικαιον· συμφέρον μὲν ὅτι φέρει τοιαῦτα, ὧν συμβαινόντων ὠφελούμεθα· δίον δὲ, ὅτ. συνέχει ἐν οἷς χρή κ. τ. λ. Wyttenb.

καὶ ὡς ἀληθῶς τὸ ἀγαθὸν] Ficinus: *ipsum autem bonum atque decens continere re vera nihil existimant.* Ac sane haec ita potius annexa praecedentibus voluerit quisque, τὸ δὲ ὡς ἀληθῶς ἀγαθὸν etc. Quamquam ne sic quidem satisfuerit sententia; certe οὐδὲν inest sic positum nemo non mutatum in τὸ malunt. Igitur quum haec in Paris. sic scripta reperiantur, τὸ δὲ ὡς ἀληθῶς δίον ταῦτα καὶ ξυνίχον ξυνδεῖν καὶ ξυνέχειν οὐδὲν οἴονται: Platonis manum haec ego fuisse suspicor: τὸ δὲ ὡς ἀληθῶς δίον ταῦτα καὶ ξυνέχον, τὸ ἀγαθὸν καὶ δέον, ξυνδεῖν καὶ ξυνέχειν οὐδὲν οἴονται. In quibus Platonem agnoscent periti. Heind.

τῆς τοιαύτης] Omissum a Stephano reliquisque editoribus articulum τῆς praebent Tub. et Bas. 2. In Aug. et Par. scriptum τῆς αὐτῆς. Tum a Stephano editum ἔχῃ e Cobd. et Ludd. vett. restituit Fischer. In γενοίμην καὶ οὔτ' αὐτὸς εἰρὼν etc. insertum vulgo ἂν post οὔτε cum Aug. et Tub. emisi. Heind.

τὸν δεύτερον πλοῦν] De diverso hoc παραμυθίᾳ ita in Panegyricante Menandro, Rhet. Gr. p. 86. Ὁ δεύτερος πλοῦς ἐστὶ δήπου λεγόμενος, Ἂν ἀποτύχῃ τις πρώτου, ἐν κώπαις πλεῖν. ubi, si ab omnibus dictorum ad locum comparatis licet recordari, verum videtur ita emendandum esse: Ἂν ἀποτύχῃ τις οὐρίου, κώπαις πλεῖν. Quod eruditi hoc Eustath. in Odyss. B. ad fin. p. 1453. δεύτερος πλοῦς λέγεται, ὅτε ἀπατυχών τις οὐρίου κώπαις πλεῖ. Hinc autem facili translatione generatim, uti notat Phavorinus, dicitur ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς τε πραττόντων· καθόσον οἱ διαμαρτόντες κατὰ τὸν πρότερον πλοῦν ἀσφαλῶς παρασκευάζονται κατὰ τὸν δεύτερον. Forster.

τὸν δεύτερον πλοῦν] Schol. Παροιμία, Δεύτερος πλοῦς, ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς τε πραττόντων, καθόσον οἱ διαμαρτόντες κατὰ τὸν πρότερον πλοῦν ἀσφαλῶς παρασκευάζονται τὸν δεύτερον. Ἐμνήσθη δὲ ταύτης καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ἠθικῶν (c. 9.) καὶ Μένανδρος Κεκρυφάλῳ καὶ Πλοκίῳ καὶ Θεοφορουμένῃ. (Atque praeter hunc locum Plato Phileb. p. 19. C. Politic. p. 300. B.) Recius Eustath. in Odyss. B. p. 106. Bas. δεύτερος πλοῦς λέγεται, ὅτε ἀπυτυχών τις οὐρίου κώπαις πλεῖ κατὰ Παυσανίαν. Cf. Paroemiogr. et Gatak. ad Antonin. ix. 2. p. 263. Dorvill. ad Charit. iii. c. 3. ed. Lips. p. 370. Heind.

ἣν πεπραγμάτευμαι] Impeditam ac duram compositionem expedies ac lenies ἣν mutando in ᾗ, quod habet Stob. et alii volant, v. c. Vind. B G ᾗ πεπραγμάτευται: C. ᾗ πεπραγματεῦσθαι, superscripto πεπραγμάτευμαι: A. ᾗ πεπραγμάτευται. Versio Sicula, *qualiter disquirat*: ut Forster. suspicabatur Aristippum logisse. Neque vero quem offendere debet ἐπιδεῖξιν ποιήσωμαι positum pro ἐπιδείξωμαι, habet enim disertissima significationem ironiae, qua se Socrates hac in explanatione Sophistas imitari simulat, quorum proprium est ἐπιδείκνυσθαι et ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι. Sic de Gorgia in cognomine dialogo p. 281. B. τὴν δὲ ἄλλην ἐπίδειξιν αὐταῦδις — ποιησάσθω. Plutarchus de Animi Praestantione in Timeo p. 1028. A. οὐ γὰρ ἐπίδειξιν ΠΑΔτων θεωρίαι μαθηματικὴν ποιούμενος εἰς φυσικὴν ἐπίθεσιν μὴ δεομένην μακάτητας ἀριθμητικὰς καὶ ἁρμονικὰς παρεισήγαγε. Simili metaphora Demosth. c. Aristogiton. I. p. 497. A. τῆς ἑαυτοῦ πονηρίας ἐπίδειξιν ποιούμενος. Proverbium δεύτερος πλοῦς adhibuit Plato item in Politic.

§. 61. W. [§. 111.] Ὑπερφυῶς μὲν οὖν,[k] ἔφη, ὡς[l] βούλομαι. Ἔδοξε τοίνυν μοι, ἢ δ' ὅς, μετὰ ταῦτα, ἐπειδὴ ἀπείρηκα τὰ ὄντα σκοπῶν,[m] δεῖν εὐλαβηθῆναι[n] μὴ πάθοιμι ὅ περ οἱ τὸν ἥλιον ἐκλείποντα[o] θεωροῦντες καὶ σκοπούμενοι·[p] διαφθείρονται γάρ που[q] ἔνιοι[r] τὰ ὄμματα, ἐὰν μὴ ἐν[s] ὕδατι ἢ τινι[t] τοιούτῳ σκοπῶνται τὴν εἰκόνα αὐτοῦ. τοιοῦτόν[u] τι καὶ ἐγὼ διενοήθην, καὶ ἔδεισα μὴ παντάπασι τὴν ψυχὴν τυφλωθείην βλέπων πρὸς τὰ πράγματα τοῖς ὄμμασι καὶ ἑκάστῃ τῶν αἰσθήσεων ἐπιχειρῶν ἅπτεσθαι αὐτῶν. ἔδοξε δή[v] μοι χρῆναι εἰς τοὺς λόγους[w] καταφυγόντα ἐν ἐκείνοις σκοπεῖν τῶν ὄντων τὴν ἀλήθειαν. ἴσως μὲν οὖν, ὦ[x] εἰκάζω, τρόπον τινὰ
1. 100. οὐκ ἔοικεν· οὐ γὰρ πάνυ ξυγχωρῶ[y] τὸν ἐν τοῖς[z] λόγοις[a]

ἥσομαι ΑΓΛΦCEGHIL.—[k] οὖν om ΦGs.—[l] ὡς H.—[m] σκοπῶν ζητῶν δεῖν Δ.—[n] εὐλαβηθῆναι I.—[o] ἐκλιπόντα Γ.—[p] post σκοπούμενοι omisi πάσχουσιν cum Υ et pr ΑΞΠ.—[q] ἴνιοι. τὰ ὄμματα διαφθείρονται γάρ που ἐὰν Γ.—[r] ἐνίοτε ΔCGHn et corr ΑΠ, omisso τὰ.—[s] ἐν om ΦE.—[t] ἢ τινι ΑΔΞΠΥΦGs: ἢ ἔν τινι °r.—[u] τοιοῦτό pr G.—[v] δέ H.—[w] εἰς τοὺς λόγους om G.—[x] ὃ pr G et mg A: ὡς °r.—[y] ξ. ΑΕΥ

p. 187. G. Phileb. p. 75. F. Zachar. Mityl. p. 191. Suidas: Δεύτερος πλοῦς· ὅταν ἀποτυχών τις οὐρίου κώπαις πλεῖ· ad quem locum videatur A. Schott. ad Proverb. Suid. v. 34. Gataker. ad M. Antonin. ix. 2. p. 263. Forster. h. l. Scholiastes ad h. l. ubi, præter illa, hæc Ruhnkenius notavit: 'Heliodor. p. 31. Philo Jud. t. i. p. 627. Stob. p. 420. Stob. Grot. p. 279. Phavorin. Dorvill. ad Charit. p. 282. Synes. p. 49. Bergler. ad Alciphr. p. 256. Aristid. t. i. p. 215. Menander Fragm. p. 86.' Wytt.

ᾗ πεπραγμ.] Vulgo ἣν πεπραγμ. in qua scriptura accus. ille τὸν δεύτερον πλοῦν unde pendeat, nihil quidquam adest. Legerem igitur cum Heusdio p. 22. τοῦ δευτέρου πλοῦ, nisi, quod Forster. conjecerat suffragante Aristippi versione, ᾗ scriptum unus libbrorum Pariss. exhiberet.—Pro ποιήσομαι Codd. et Edd. vett. ποιήσομαι, quod sermonis lege correxit Steph. Heind.

§. 111. ὅπερ οἱ τὸν ἥλιον ἐκλείποντα θεωροῦντες καὶ σκοπούμενοι πάσχουσι] Illustre exemplum, ad imitationem valuit: v. c. apud Themist. Or. iv. p. 51. B. οἱ σφόδρα ἐπιθυμοῦντες τοῖς ὄμμασι ἀτενίσαι εἰς τὸν θεὸν (ἥλιον), πρῶτον μὲν ἐν τοῖς ὕδασι μελετῶσι καὶ διαπειρῶνται τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὸ φάσμα αὐτοῦ καρτερεῖν τε καὶ ἀπερείδεσθαι, ὡς ἂν μὴ ἀθρόως τῆς ἀληθινῆς μαρμαρυγῆς ἐμπλησθέντες σκότου μᾶλλον ἢ αὐγῆς ἀπολαύσειαν. Iamblich. Vit. Pythag. §. 67. τοῖς οὐχ οἷοις τε ἀτενὲς ἐνορᾶν (ἐν del.) τῷ ἡλίῳ διὰ τὴν τῶν ἀκτίνων ὑπερφέγγειαν, ἐν βαθείᾳ συστάσει ὕδατος, ἢ καὶ διὰ τετηκυίας πίσσης, ἢ κατόπτρου τινος μελανογοῦς δεικνύειν ἐπιοῦσιν τὰς ἐκλείψεις, φειδόμενοι τῆς τῶν ὄψεων ἀσθενείας αὐτῶν. Plutarch. de Aud. Poet. p. 36. E. ubi plura dedimus. Cæterum pro σκοπούμενοι, quod in omnibus libris est, magis feram σκοτούμενοι· de quo verbum feci in Bibl. Crit. pt. vi. p. 111. Wytt.

πάσχουσι] Abest a Tub. Non male. Mox id. ἢ τινι τοιούτῳ, omissa præp. ἐν. Heind.

τοὺς λόγους καταφυγόντα] λόγοι h. l. non sunt *ratiocinationes*, ut Koehlerus expressit in sua versione, etsi alius locis hoc verbum ita sumitur, ut satis notum est, v. c. apud Epictet. xliv. λόγοι ἀσύνακτοι sunt, *ratiocinationes ex quibus male colligitur*; sed intelligere mihi videtur Plato principia naturæ, cujus generis sunt axiomata, quæ in geometricis et philosophicis rebus satis nota sunt. Gottl.

ὡς εἰκάζω] Stob. ᾧ εἰκάζω. Wytt.

ἐν τοῖς λόγ.] Articulum τοῖς hic et

σκοπούμενον[b] τὰ ὄντα ἐν[c] εἰκόσι μᾶλλον σκοπεῖν ἢ τὸν ἐν τοῖς ἔργοις· ἀλλ' οὖν δὴ ταύτῃ γε ὥρμησα, καὶ ὑποθέμενος ἑκάστοτε λόγον ὃν[d] ἂν κρίνω ἐρρωμενέστατον[e] εἶναι, α μὲν ἄν μοι δοκῇ τούτῳ ξυμφωνεῖν,[f] τίθημι ὡς ἀληθῆ ὄντα,[g] καὶ περὶ αἰτίας καὶ περὶ[h] τῶν ἄλλων ἁπάντων, ἃ[i] δ' ἂν μή, ὡς οὐκ ἀληθῆ. [§. 112.] Βούλομαι δέ σοι[j] σαφέστερον[k] εἰπεῖν ἃ λέγω· οἶμαι γάρ σε νῦν οὐ μανθάνειν. Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Κέβης, οὐ[l] σφόδρα. Ἀλλ', ἦ δ' ὅς, ὧδε[m] λέγω, οὐδὲν καινὸν ἀλλ' ἅ περ ἀεὶ καὶ[n] ἄλλοτε καὶ[o] ἐν τῷ παρεληλυθότι[p] λόγῳ οὐδὲν πέπαυμαι[q] λέγων. ἔρχομαι γὰρ[r] δὴ ἐπιχειρῶν σοι ἐπιδείξασθαι τῆς αἰτίας τὸ εἶδος ὃ[s] πεπραγμάτευμαι, καὶ εἶμι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνα[t] τὰ πολυθρύλητα[u] καὶ ἄρχομαι[v] ἀπ'[w] ἐκείνων, ὑποθέμενος εἶναί τι καλὸν[x] αὐτὸ καθ' αὐτὸ καὶ ἀγαθὸν καὶ μέγα καὶ τἆλ- II. iii. 91.

L.—[a] τοῖς om ΓΔΛΦCEGHILs.—[b] λόγῳ L.—[c] σκοποῦντα l.—[d] ἐν τοῖς om ΔΦs, τοῖς om ΓΔΛCEGHIL.—[e] ὃν om pr Π.—[f] ἐρρωμενέστερον L.—[g] ξ. ΧΞΥ.—[h] εἶναι l.—[i] περὶ ante τῶν om ΔΦGLs et corr Χ.—[j] ἁπάντων ὄντων δ ΧΔΞΥΦGs et pr Π, ἁπάντων τῶν ὄντων δ re Π.—[j] δέοι H.—[k] σαφίστατα l.—[l] οὐ ante σφόδρα om Λ.—[m] ὄγε Δ.—[n] ἀεὶ καὶ Π et pr Χ, ἀεί τοι L: ἀεί τε [o]s.—[o] καὶ ante ἐν om pr Γ.—[p] παρόντι Φ.—[q] ἐπέπαυμαι s.—[r] γὰρ om ΓΛΦCEHIL.—[s] ὅπερ ΔΦGs.—[t] εἶναι L.—[u] πολυθρύλητα ΧΔΥΓGH: πολυθρύλλητα [o]s.—[v] ἔρχομαι L.—[w] ὑπ' s.—[x] καλὸν l.

δεινεσθε ante ἔργοις omittit Aug. Paullo post vertus τῶν ἄλλων ἁπάντων additum in Tub. et Par. ὄντων. Leg. ἁπάντων τῶν ὄντων. Heind.

§. 112. ἀεί τε ἄλ.] Tub. ἀεὶ καὶ ἄλ. Quod praefero. Mox ad illa Ἔρχομαι γὰρ δὴ ἐπιχ. σ. ἐπιδείξασθαι Fischer. ' ἐπιχειρῶν est forma futuri contracta, tum verbum ἔρχομαι jungi sibi sic futura jubet.' ἐπιχειρέων Attice contraheretur in ἐπιχειρῶν; non, quae legitima futuri longa est forma ἐπιχειρήσων. Ac sane ἔρχομαι participium futuri solet adsciscere, sed ipsum hoc ἐπιχειρῶν ἐπιδείξασθαι est instar futuri ἐπιδειξόμενος. Eodem in genere Fischerum errantem supra vidimus §. 17. Heind.

ἔρχομαι γὰρ δὴ ἐπιχειρῶν] Ne quis forte desideret ἐπιχειρήσων; quod in hac forma constans est usus futuri, v. c. ἔρχομαι λέξων, et passim apud Herodotum, ut notavit Portus in Lexico Ionico, voc. Ἔρχομαι: ratio est in ipso verbo ἐπιχειρεῖν, quod per se habet vim futuri. Wyttenb.

πολυθρύλητα] Hesychius Πολυθρύλλητα· διαβεβλημένα. Fischer.

καλὸν αὐτὸ καθ' αὐτό] Innuit species, τὰ εἴδη, sive ideas, naturas quasdam communes, eodem modo se semper et similiter habentes. (v. Tim. p. 28. Steph. et praecipue Parmen. p. 141. Bas. 2. ubi ideam definit: γένος τι ἑκάστου, καὶ οὐσία αὐτὴ καθ' αὐτήν). Has ἰδέας caussas vult esse, individuas, unde τὰ πολλὰ, singularia, sive res sub sensus cadentes, participent. Referuntur enim res sensiles ad has ideas v. supr. §. 22. Etsi idea prima communicatur cum rebus multis, tamen non dividitur in partes, sed unum quid est (ἓν ἄρα ὂν καὶ ταυτὸ ἐν πολλοῖς, Parmen. p. 140.) Pulcher homo vel res pulchra ideo sic dicitur, quod particeps sit pulchri (τοῦ καλοῦ) ideae illius, per se subsistentis, et semper individuae. Gottl.

ὑποθέμενος εἶναί τι καλὸν καθ' αὐτὸ] Argumentum hoc ab Iamblicho et plerisque Platonicis pro uno firmissimo habitum esse, scribit Olympiodorus in Phaed, Cod. iii. p. 32. et 46. Reprehendit Aristot. de Generat. et Corrupt. ii. 9. Metaph. i. 7. xii. 5. ut totam doctrinam *de Ideis*, τερατεύματα alibi appellans: de quo docta est Hemsterhusii animadversio in Addendis ad Thom. Mag. Wyttenb.

λα πάντα· ἃ εἴ μοι δίδως τι καὶ ξυγχωρεῖς εἶναι ταῦτα, ἐλπίζω[y] σοι[z] ἐκ τούτων τήν τε[a] αἰτίαν ἐπιδείξειν καὶ ἀνευρήσειν ὡς ἀθάνατον ἡ ψυχή. Ἀλλὰ μήν, ἔφη ὁ Κέβης, ὡς διδόντος σοι[b] οὐκ ἂν φθάνοις περαίνων. Σκόπει δή, ἔφη, τὰ ἑξῆς ἐκείνοις, ἐάν σοι ξυνδοκῇ ὥς[c] περ ἐμοί. φαίνεται γάρ μοι, εἴ τί ἐστιν ἄλλο καλὸν[d] πλὴν[e] αὐτὸ τὸ καλόν, οὐδὲ δι' ἓν ἄλλο καλὸν εἶναι ἢ διότι μετέχει ἐκείνου τοῦ καλοῦ· καὶ πάντα δὴ οὕτω λέγω. τῇ τοιᾷδε αἰτίᾳ ξυγχωρεῖς;[f] Ξυγχωρῶ,[g] ἔφη. [§. 113.] Οὐ τοίνυν, ἦ δ' ὅς, ἔτι μανθάνω οὐδὲ δύναμαι τὰς ἄλλας αἰτίας τὰς σοφὰς
11. iii. 92. ταύτας[h] γιγνώσκειν· ἀλλ' ἐάν τίς μοι λέγῃ διότι καλόν ἐστιν ὁτιοῦν, ἢ ὅτι[i] χρῶμα εὐανθὲς ἔχον ἢ σχῆμα[k] ἢ[l] ἄλλο ὁτιοῦν τῶν τοιούτων, τὰ μὲν ἄλλα χαίρειν ἐῶ, ταράττομαι γὰρ ἐν τοῖς[m] ἄλλοις πᾶσι, τοῦτο δὲ ἁπλῶς καὶ ἀτέχνως[n] καὶ ἴσως εὐήθως[o] ἔχω παρ' ἐμαυτῷ, ὅτι οὐκ ἄλλο τι

—[y] ἐλπίσω L.—[z] σε ΓΛΕΗΙ.—[a] τε ΔΦGs.—[b] σοι om I.—[c] ὡς (omisso περ) Π.—[d] καλὸν...ἄλλο om Δ.—[e] παρὰ G: πλὴν αὐτὸ τὸ καλόν om pr ΑΠ.—[f] ξ. ΑΓΞΤL.—[g] ξ. ΓΞΤ.—[h] ταῦτα pr Π.—[i] ὅτι om Π et pr Χ.—[k] ἢ ὅτι σχῆμα ΔΦGs.—[l] ἢ om pr Γ.—[m] τοῖ pr Γ.—[n] ἀτέχνως ΞΥCG et corr ΓΛ: ἀτεχνῶς s.—[o] εὐήθως s.—[p] ἡ

οὐκ ἂν φθάνοις περαίνων] *Quantocius narra.* Euthyd. p. 215. C. Sympos. 329. E. Xenoph. Mem. ii. 3. 11. iii. 11. 1. Plutarch. Adv. Stoic. p. 1059. A. Demosth. p. 859. F. Wytt.

διότι μετέχει] *ἐν τῷ Φαίδωνι οὕτω λέγεται, ὡς καὶ τοῦ εἶναι καὶ τοῦ γίγνεσθαι αἴτια τὰ εἴδη ἐστί. καίτοι τῶν εἰδῶν ὄντων, ὅμως οὐ γίγνεται τὰ μετέχοντα, ἂν μὴ ᾖ τὸ κινῆσον· καὶ πολλὰ γίγνεται ἕτερα, οἷον οἰκία καὶ δακτύλιος, ἃν οὐ φαμὲν εἴδη εἶναι.* etc. Aristot. in Metaph. l. i. c. 7. idemque ibid. *τὸ δὲ λέγειν παραδείγματα αὐτὰ* (nempe τὰ εἴδη) *εἶναι,* (uti Noster in Timæo) *καὶ μετέχειν αὐτῶν τἆλλα, κενολογεῖν ἐστι, καὶ μεταφορὰς λέγειν ποιητικάς.* Eademque infra l. xi. c. 5. occurrunt. Hujusce vero *μετοχῆς* suæ meminit Noster in Phædro p. 211. Forst.

τῇ τοιᾷδε αἰτίᾳ συγχωρεῖς] Politic. p. 258. A. *συγχωρεῖς οὖν οἷς λέγει* (Σωκράτης)· Lysias Or. i. p. 31. *ἐγὼ δὲ τῷ μὲν ἐκείνου τιμήματι οὐ συνεχώρουν.* Hac structura et *ὁμολογεῖν* positum de Rep. vi. p. 490. D. *κἂς μὲν ἀναγκασθήσεται ὁμολογεῖν οἷς λέγομεν.* Heind.

§. 113. *τὰς σοφὰς ταύτας*] *Has, quas nostis, subtiliter et argute excogitatas.* *ἢ ὅτι χρῶμα*—*ὅτι* male omittit Tub. Ad *ἔχον* supplendum *ἐστί*, quod ubi præcessit, sic solet verbi *ἔχειν* participium pro indicativo *ἔχει* inferri. Sophist. §. 32. *εἰ ἄτομον ἤδη ἐστὶ πᾶν ἢ ἄρα τινὰ ἔχον διαίρεσιν ἀξίαν ἐπωνυμίας.* Politic. p. 306. C. *πότερον οὕτως ἁπλοῦν ἐστι τοῦτο ἢ παντὸς μᾶλλον αὐτῶν ἔχον διαφορὰν τοῖς ξυγγενέσιν ἐστί.* Aristoph. Ran. 1160. *Οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὃ κατεστωμυλμένε Ἄνθρωπε, ταῦτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον,* ubi vid. Brunck. Omninoque *ἔχον ἐστὶ* pro *ἔχει* sermonis usus adamavit. Politic. p. 297. E. *τοῦτ' ἔστιν ὀρθότατα καὶ κάλλιστ' ἔχον.* p. 306. B. *ὥστ ἐστὸν—πρὸς ἀλλήλας ἔχθραν καὶ στάσιν ἐναντίαν ἔχοντε ἐν πολλοῖς τῶν ὄντων.* Plura addere piget in re obvia. Heind.

ἀτεχνῶς] Legendum *ἀτέχνως, sine arte,* ut dat Vind. A. Sic Plutarch. Symp. viii. p. 743. A. Lycurgo p. 50. E. Ælian. V. H. x. 10. Differentiam notionis attigit H. Steph. Thes. L. Gr. t. iii. p. 1431. B. Wytt.

ἀτέχνως] Quoniam h. l. significat *ἄνευ τέχνης,* scripsi *παροξυτόνως.* Vulgo *ἀτεχνῶς.* Cf. not. ad Gorg. §. 121. Heind.

εὐήθως] Hesychius: *Εὐήθως· ἀνυήτως.* recte. Gloss. vett. *Εὐήθης, ὁ καλοήθης,*

ποιεῖ αὐτὸ καλὸν ἢ[p] ἡ ἐκείνου τοῦ καλοῦ εἴτε παρουσία εἴτε κοινωνία, εἴτε ὅπῃ δὴ[q] καὶ ὅπως προσγενομένη·[r] οὐ γὰρ ἔτι τοῦτο διισχυρίζομαι, ἀλλ' ὅτι τῷ καλῷ πάντα[s] τὰ καλὰ γίγνεται[t] καλά. τοῦτο γάρ μοι δοκεῖ ἀσφαλέστατον[u] εἶναι καὶ ἐμαυτῷ ἀποκρίνεσθαι[v] καὶ ἄλλῳ,[w] καὶ τούτου ἐχόμενος ἡγοῦμαι[x] οὐκ ἄν ποτε πεσεῖν, ἀλλ' ἀσφαλὲς εἶναι καὶ ἐμοὶ καὶ ὁτῳοῦν ἄλλῳ[y] ἀποκρίνεσθαι[z] ὅτι τῷ καλῷ τὰ καλὰ γίγνεται[a] καλά. ἢ οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ; Δοκεῖ. Καὶ μεγίθει ἄρα τὰ μεγάλα μεγάλα καὶ τὰ μείζω

add ΔΦGi.—[q] δεῖ ΑΕΙ.—[r] προσγινομένη ΦCs, προσγινόμενον Δ.—[s] πάντα in mg Χ.—[t] γίγνεται om ΓΔΑCΕΗΙLs et pr ΣG, γίγνεται καλὰ om Φs.—[u] ἀσφαλέστερον Δ.—[v] ἀποκρίνασθαι ΓΑCΕΗΙL: ἀποκρινασθαι °r.—[w] καὶ ἄλλῳ...ἀποκρίνεσθαι om L.—[x] ἡγοῦμαι om ΑCΗΙ et pr Ε.—[y] ἄλλῳ ὁτῳοῦν Δ.—[z] ἀποκρίνεσθαι ΕΙ: ἀποκρίνασθαι °r.—[a] γίγνεται om Π, post καλά ponunt ΔGs.—[b] ἐλάττονα Φs.—[c] ἂν om

habilis. Εὐήθης, ὁ μωρὸς, *idiot, simplex, futuus.* Hesychius: Εὐήθης· βλὰξ, χρηστοήθης. ἀνόητος. Fischer.

ποιεῖ] Absit ποιεῖ et mox γίγνεται ab Aug. et πάντα a Tub. Fischer.

εἴτε παρουσία] Hic est unus in Phaedone locus, quo possit referri Suidas in Παρουσία· Παρουσία λέγεται οὕτως ἐπὶ τῶν παρόντων βαφιλείας· ὡς καὶ ἐν τῷ Πλάτωνος Φαίδωνι· 'Ὡς καὶ νῦν ἔχομεν παρουσίας.' Glossa ab antecedenti ovulsa, quippe ad eandem significationem pertinente. Verba autem Platonis aut exciderunt, aut haec postrema tribuenda sunt Platonis Comico, et legendum ἐν τῷ Πλάτωνος Φαίδωνι. In vero προσγενομένη consentiunt omnes libri; ideoque non solum tuenda, quamquam ex Platonis consuetudine quis in tali compositione προσγεγενημένη suspectaverit: v. c. Phileb. p. 93. E. ὦ φίλαι, εἴτε ἡδοναὶ ὑμᾶς (lege ὑμᾶς) χρὴ προσαγορεύειν, εἴτε ἄλλῃ ὁτῳοῦν ὀνόματι, μὴν ἄν δεξώμεθ' οἷσδε μετὰ φρονήσεως πάντως. Leg. ix. p. 640. C. ὁ γὰρ δὴ μέθοδος ἡ λόγου, ἢ ὅπως χρὴ προσαγορεύειν αὐτὸν, ἐκ παλαιῶν ἐφάτων σαφῶς. Theaet. p. 8. A. ἐμοὶ ἢ τοῦ ἕνα τινὸν, εἴτε φρονεῖν εἴτε παιδιὰν δεῖ αὐτὴν ὀνομάζειν, πάντως ἥκιστ' ἂν γένοιτο. Theaet. p. 132. C. εἰς μίαν τινὰ ἕδραν, εἴτε ψυχὴν, εἴτε ὃ δὴ καλεῖν, πάντα ταῦτα ζωντέον. Protag. p. 212. G. εἴτε γὰρ ἡδὺ, εἴτε τερπνὸν λέγει, εἴτε ἀνύσιον καὶ ὅπως χαίρει τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων. Eadem adiectiva verbo χαίρειν, Euthyd. p. 221. I. Gorgia p. 264. E. Phaedro p. 355. F. Critone p. 372. G. ἀνδρὶ δὲ εἴτε ἀποδιδράσκειν, εἴθ' ὅπως δεῖ ὀνομάσαι τοῦτο. Timaeo p. 526. D. ὁ δὴ πᾶς οὐρανὸς, ἢ κόσμος, ἢ καὶ ἄλλο ὅ, τι ποτὲ ὀνομαζόμενος μάλιστ' ἂν δέχοιτο, τοῦθ' ἡμῖν ὀνομάσθω. Julian. Or. iii. p. 113. C. ὦ σοφώτατε ῥήτορ, ἢ στρατηγὲ, ἢ ὅ, τι χρή σε ὀνομάζειν. Wyttenbach.

εἴτε ὅπῃ δὴ—προσγενομένη] Postremum hoc προσγενομένη quominus ad praecedens κοινωνία vel παρουσία trahatur, prohibet tertio repetitum illud εἴτε; quod etiamsi expungas, ne sic quidem sua loco redibit integritas. Nam pulchrum illud recte παρουσίᾳ vel κοινωνίᾳ προσγενέσθαι diceretur; παρουσία vel κοινωνία quid, quaeso, dici ipsa queat προσγενέσθαι? Quod autem primo quidem obtutu vocabulum aliquod post προσγενομένη excidisse videtur, a quo et ipso pependerit genitivus hic ἐκείνου τοῦ καλοῦ: apud h. l. hujusmodi vocabulum exsulgent alii; ego, quale inferri potuerit, non exputo, omnimodeque sine melioribus libris certi in his quidquam posse reperiri despero. Add. παρουσίᾳ—κοινωνίᾳ—προσγενομένῃ, in quibus tamen adjumenti est nihil, nisi quis forte totum hoc audacter sic velit refingi: ὅτι οὐκ ἄλλο τι ποιεῖ αὐτὸ καλὸν ἢ ἐκεῖνο τὸ καλὸν εἴτε παρουσίᾳ εἴτε κοινωνίᾳ εἴτε ὅπῃ δὴ καὶ ὅπως προσγενόμενον. Amico nihil nisi προσγενόμενον reponendum videtur. Heusde.

οὐ γὰρ ἔτι τοῦτο διισχυρίζομαι] Hinc notat Aristoteles, τὴν μέντοι γε μέθοδον, —ἥτις ἦν εἶη, τῶν εἰδῶν. ἀφεῖσαν ἐν κοινῷ ζητεῖν. Metaph. l. i. c. 6. p. 272. Forst.

μείζω, καὶ σμικρότητι τὰ ἐλάττω[b] ἐλάττω; Ναί. [§. 114.] Οὐδὲ σὺ ἄρ' ἂν[c] ἀποδέχοιο, εἴ τίς τινα φαίη ἕτερον ἑτέρου
1. 101. τῇ κεφαλῇ μείζω εἶναι, καὶ τὸν ἐλάττω τῷ αὐτῷ τούτῳ ἐλάττω, ἀλλὰ διαμαρτύροιο[d] ἂν ὅτι σὺ μὲν οὐδὲν ἄλλο λέγεις ἢ ὅτι τὸ μὲν[e] μεῖζον πᾶν ἕτερον ἑτέρου οὐδενὶ ἄλλῳ
11. iii. 93. μεῖζόν ἐστιν ἢ μεγέθει,[f] καὶ διὰ τοῦτο μεῖζον, διὰ τὸ μέγεθος, τὸ δὲ ἔλαττον οὐδενὶ ἄλλῳ ἔλαττον[g] ἢ σμικρότητι, καὶ διὰ τοῦτο ἔλαττον, διὰ τὴν σμικρότητα, φοβούμενος, οἶμαι, μή τις[h] σοι ἐναντίος λόγος ἀπαντήσῃ,[i] ἐὰν τῇ κεφαλῇ μείζονά τινα φῇς εἶναι[j] καὶ ἐλάττω, πρῶτον μὲν[k] τῷ αὐτῷ τὸ μεῖζον μεῖζον εἶναι καὶ τὸ ἔλαττον ἔλαττον, ἔπειτα τῇ κεφαλῇ σμικρᾷ οὔσῃ τὸν μείζω μείζω εἶναι, καὶ τοῦτο δὴ τέρας εἶναι, τὸ[l] σμικρῷ τινὶ μέγαν[m] τινὰ εἶναι.[n] ἢ οὐκ ἂν φοβοῖο ταῦτα; Καὶ ὁ Κέβης γελάσας, Ἔγωγε, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, τὰ δέκα τῶν ὀκτὼ δυεῖν[o] πλείω εἶναι, καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ὑπερβάλλειν, φοβοῖο ἂν λέγειν, ἀλλὰ μὴ πλήθει καὶ διὰ τὸ πλῆθος; καὶ τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου ἡμίσει μεῖζον εἶναι, ἀλλ' οὐ μεγέθει; ὁ αὐτὸς γάρ που φόβος. Πάνυ γε,[p] ἔφη. [§. 115.] Τί δαί;[q] ἑνὶ ἑνὸς προστεθέντος τὴν πρόσθεσιν αἰτίαν εἶναι τοῦ δύο γενέσθαι ἢ διασχισθέντος[r] τὴν σχίσιν οὐκ εὐλαβοῖο

ΠΥG et pr Ξ, post ἄρα ponunt ΓΔΛΦCEHILs et rc Ξ, ante ἄρα r.—[c] διαμαρτυροῖο I, διαμαρτυροῖς H.—[d] μὲν post τὸ add ΔΦs et rc Π.—[e] μέγα L.—[f] ἔλαττον om ΓΛCHIL et pr E.—[g] τι s.—[h] ἀπαντήσοι Es.—[i] εἶναι om ΔEI.—[j] μὲν om pr G.—[k] τῷ Π.—[l] μέγα ΦI.—[m] εἰδέναι ΓΦEGHIL.—[n] δυεῖν ΛCEHI: δυοῖν °s.—[o] γ' s.—[p] δαὶ

§. 114. σὺ ἄρα ἂν ἀποδ.] Sic cum Aug. Bas. 2. In Tub. ἂν deest. Ald. σὺ ἂν ἄρα ἂν ἀποδ. Vulgo σὺ ἂν ἄρα. Heind.

μή τις—ἀπαντήσῃ] Ita Aug. Tub. et Par. omnes. Vulgo ἀπαντήσοι. In re ambigua optimum duxi codicum sequi auctoritatem. Tum Tub. φῇς μείζονά τινα. Heind.

κεφαλῇ σμικρᾷ οὔσῃ] Verti, *Capite, quæ res quidem parva est, ne confunderetur analogia.* Serran. At Stephn. ita 'Vel, *Capite quod parvum sit, majorem:* id est, parvum alioqui hominem, majorem esse capite quam sit aliquis alius.'

τέρας] *Monstrum*, tamquam abortus disserendi. Menone p. 21. B. καί τοι τέρας λέγεις. Parmenid. p. 55. E. εἰ γὰρ αὐτὰ τὰ ὅμοια τις ἀπέφαινεν ἀνόμοια γιγνόμενα, ἢ τὰ ἀνόμοια ὅμοια, τέρας ἂν, οἶμαι, ἦν. Phileb. p. 73. G. ὅταν τις—ἐλέγχῃ καταγελῶν, ὅτι τέρατα δεινὰ φεύγεσθαι φάναι. Theæt. p. 123. C. τέρας γὰρ ἂν εἴη ὃ λέγεις. ibid. 133. H. Τέρας γὰρ ἔσται. Euthyd. p. 224. G. Τέρας γὰρ ἂν εἴη. Wytt.

τὸ σμικρῷ] Tub. τῷ σμικρῷ. Mox pro εἶναι Aug. εἰδέναι. Fisch.

καὶ τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου ἡμίσει μεῖζον εἶναι] Priscianus l. xviii. p. 1211. ed. Putsch. hæc ita refert, quasi aut memoriter referat, aut plura in suo libro habuerit: 'Attici, ὑπερέχει τοῦδε καὶ τόνδε· Πλάτων περὶ ψυχῆς. Καὶ τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου μεῖζον εἴη, ἅμα τῷ ἡμίσει αὐτοῦ ὑπερέχειν.' Wytt.

§. 115. διασχισθέντος] Ita Fischer. ex Aug. Tub. et Bas. 2. et sic Par. ut supra §. 105. Οὐδέ γε ὡς ἐάν τις ἓν διασχίσῃ, δύναμαι ἔτι πεῖθεσθαι, ὡς αὕτη αὖ

ἂν λίγειν, καὶ μέγα[a] ἂν βοᾷς[t] ὅτι οὐκ οἶσθα[u] ἄλλως πως ἕκαστον γιγνόμενον[v] ἢ μετασχὸν τῆς ἰδίας οὐσίας ἑκάστου,[w] οὗ ἂν μετάσχῃ,[x] καὶ ἐν τούτοις οὐκ ἔχεις[y] ἄλλην τινὰ αἰτίαν τοῦ δύο γενέσθαι ἀλλ' ἢ[z] τὴν τῆς δυάδος II. iii. 94.
μετάσχεσιν, καὶ δεῖν τούτου μετασχεῖν τὰ μέλλοντα δύο ἔσεσθαι, καὶ μονάδος οὗ ἂν μέλλῃ ἓν ἔσεσθαι, τὰς δὲ σχίσεις[a] ταύτας καὶ προσθέσεις καὶ τὰς ἄλλας τὰς τοιαύτας κομψείας ἐῶμεν ἂν χαίρειν, παρεὶς ἀποκρίνασθαι[b] τοῖς σεαυτοῦ[c] σοφωτέροις· σὺ δὲ[d] δεδιὼς ἂν τὸ λεγόμενον τὴν σαυτοῦ[e] σκιὰν καὶ τὴν ἀπειρίαν, ἐχόμενος ἐκείνου τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς[f]

ΓΕΥ, δὴ L: δὲ °s.—[a] σχισθέντος Ξτ.—[t] μεγάλα ΧΠΥ, μέγαν Δ.—[t] βιάῃ Λ, βόᾳ Η.—[u] οἰόμεθα ΧΔΞΠΥΦis.—[v] γίγνεσθαι ἕκαστον Δ.—[w] ἑκάστου om pr G.—[x] μετάσχῃ ΓΔΠΥGHLs: μετάσχοι °s.—[y] ἴσχειν Δ.—[z] ἢ om ΔCGHLs et pr E.—[a] σχίσεις s.—[b] ἀποκρίνεσθαι Δ.—[c] σαυτοῦ Υ, ἑαυτοῦ ΧΦGL.—[d] δὲ om ΔΦ et pr Χ.—[e] ἑαυτοῦ Φs et pr Χ.—[f] τῆς om Φ.—[g] ἀποκρίνου ΓΛΦCEGHILs, ἀποκρίνοι Δ.—

αἰτία γίγνεσθαι ἢ σχίσις τοῦ δύο γεγονέναι. Vulgo σχισθέντος, quod fluxit ex Ald.—Mox Tub. μεγάλα pro μέγα. Heind.

μέγα ἂν βοᾷς] Sic de philosophis firmiter pronunciantibus. Plutarch. de Stoicis, t. ii. p. 1058. D. ὁ δὲ ἐκ τῆς Στοᾶς βοῶν μέγα καὶ κεκραγὼς, ἐγὼ μόνος οἶμαι βασιλεὺς—1169. D. μέγα βοῶντες, ὡς ἔν ἐστιν ἀγαθόν—. Wyttenb.

οἶσθα] Bas. 2. Tub. οἰόμεθα. male. Mox αἰτίαν absit a Tub. Fischer.

μετασχὸν τῆς ἰδίας οὐσίας ἑκάστου] Hinc μετεχειν, μέθεξις, communio, qua res singulares participes fiunt universalis ideae, in hoc argumento Platoni frequentata, reprehendit Aristot. Metaph. i. 7. ii. 5. oppertune a Forstero citatus: item i. 5. de Generat. et Corrupt. ii. 9. ἀλλ' οἱ μὲν ἱκανὴν ἡγήσαντο αἰτίαν εἶναι τρὸς τὸ γίγνεσθαι, τὴν τῶν εἰδῶν φύσιν, ὥσπερ ὁ ἐν τῷ Φαίδωνι Σωκράτης· καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἐπιτιμήσας τοῖς ἄλλοις ὅτι οὐδὲν εἰρηκάσιν, ἱστορεῖται ὅτι ἔστι τῶν ὄντων τὰ μὲν εἴδη, τὰ δὲ μεθεκτικὰ τῶν εἰδῶν· καὶ ὅτι εἶναι μὲν ἕκαστον λέγεται κατὰ τὸ εἶδος, γίγνεσθαι δὲ κατὰ τὴν μετάληψιν, καὶ φθείρεσθαι κατὰ τὴν ἀποβολήν. Confirantur nostra annotatio ad γ. 53. Wyttenb.

οὗ ἂν μετάσχῃ] Sic recte pro μετάσχοι Aug. et Par. Nam ἂν ad οὗ pertinet, non ad subsequens verbum. Heind.

κομψείας ἐῶμεν ἂν χαίρειν] Traxit aliquid ex mihi dicto haripalis in Antiope, quod item in Georgia adhibuit p. 297. et cum aliis ejusdem fabulae reliquis ordinavit Valckenar. Diatrib. Fragm. Eur. p. 86. Ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς σοφίσματα—. Wyttenb.

τὴν σαυτοῦ σκιὰν] Tub. τὴν ἑαυτοῦ σκιάν. Fischer.

δεδιὼς ἂν, τὸ λεγόμενον, τὴν σαυτοῦ σκιὰν] Timens, secundum proverbium, tuam ipse umbram. Ex Paroemiographis unus, quod sciam, Apostolius xviii. 53. Τὴν αὐτοῦ σκιὰν δέδοικεν· Ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλῶν. Scholiastes Platonis ad h. l. p. 12. Τὴν αὐτοῦ σκιὰν δέδοικεν· Ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλοτάτων· μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις· ubi Ruhnkenius in Adversariis Ms. hanc annotavit: 'Heliodor. ii. p. 77. Broukhus. ad Propert. ii. 25. 19. Cicero Attic. x. 20. Anonymus de Incredib. cap. v. Apostol. p. 229.' Wyttenb.

ἐχόμενος ἐκείνου—τῆς ὑποθέσεως ἔχεσθαι] Firmiter amplexus tutam illam rationis partem, sic responderes: si quis vero ipsam rationem oppugnaret, valere juberes cum—. Idem verbum ἔχεσθαί τινος duas diversas habere significationes, alteram aliquid apprehensum firmiter tenere, et adhaerescere; alteram, aliquid apprehendere, invadere, aggredi, notius est, quam ut exemplis nunc demonstrari debeant. At hanc diversitatem hoc loco cavendam, non est reticendum: nec sine notatione praetermittendus rarior hic usus, ejusdem vocabuli in eadem periodo bis diversa notione ponendi. Sic Leg. ix. p. 654. D. διαφερόμεθα ἡμεῖς τε ἡμῖν αὐτοῖς, οἱ δὴ φαίμεν ἂν τρυθμιεῖσθαί γε, εἰ μηδὲν ἄλλο, διαφέρειν τῶν πλείστων.

ὑποθέσεως, οὕτως ἀποκρίναιο[g] ἄν; εἰ δέ τις αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἔχοιτο, χαίρειν ἐᾷς ἂν καὶ οὐκ[h] ἀποκρίναιο[i] ἕως ἂν τὰ ἀπ'[j] ἐκείνης ὁρμηθέντα σκέψαιο, εἴ σοι ἀλλήλοις ξυμφωνεῖ ἢ διαφωνεῖ; ἐπειδὴ δὲ ἐκείνης αὐτῆς δέοι σε διδόναι λόγον, ὡσαύτως ἂν διδοίης, ἄλλην αὖ[k] ὑπόθεσιν ὑποθέμενος, ἥ τις[l] τῶν ἄνωθεν βελτίστη φαίνοιτο, ἕως ἐπί τι[m] ἱκανὸν ἔλθοις,[n] ἅμα δὲ οὐκ ἂν φύροιο ὥς περ οἱ ἀντιλογι-

[h] οὐκ om I.—[i] ἀποκρίνοιο ΔΦGs.—[j] ἀπ' ΔΛΕΙ.—[k] ἂν Δ, δ' αὖ ΛΕΙ, δ' Η: om Φs. τῶν —[l] τῆς Ξ.—[m] τι om Δ.—[n] ἔλθης ΞΤΦLs.—[o] ὁρμωμένων Δ.—[p] οὐδὲ εἶς ΞΠ: οὐδεὶς

xii. p. 687. G. ἀποκρίσασθαι bis ponitur, primum *eligendi*, tum *repudiandi* notione. Plutarch. Nicia p. 528. A. τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι μὴ κατὰ τὴν μάχην ἔπεσον, τὰ ὅπλα παραδόντας ἠνεγκεν [scil. Cleon] αἰχμαλώτους· καὶ τοῦτο τῷ Νικίᾳ μεγάλην ἠνεγκεν ἀδοξίαν· quamquam prius forte in ἤγαγεν mutandum videatur. Consol. Apoll. p. 117. E. τεταιδευμένων δ' ἐστὶν ἀνθρώπων προειλῆφέναι, διότι βραχὺν χρόνον προειλήφασιν ἡμᾶς οἱ δοκοῦντες ἄωροι τοῦ ζῆν ἐστερῆσθαι. Eumdem usum notavimus verbi δεῖσθαι in Herodot. i. 8. iii. 44. Xenoph. Cyrop. i. 4. 12. ad Selecta Hist. Gr. p. 345. Wytt.

ὑποθέσεως] ὑπόθεσις ipsa hæc fuit, εἶναί τι καλὸν αὐτὸ καθ' αὑτὸ καὶ ἀγαθὸν καὶ μέγα καὶ τἆλλα πάντα. §. 112. Hujus τὸ ἀσφαλὲς hoc dicit, ὅτι τῷ καλῷ (αὐτῷ) πάντα τὰ καλὰ γίγνεται καλὰ καὶ μεγέθει τὰ μεγάλα μεγάλα etc. §. 113. Heind.

εἰ δέ τις αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἔχοιτο—εὑρεῖν] Hoc, plane dialecticæ rationis præceptum, cujusmodi sit, tirones admonendi videntur. Si quis ἔχοιτο αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, *ipsam nostram thesin oppugnat*, bifariam id agere potest. Prima est via, ut ostendat *aliquid contrarium et ei repugnans ex ea consequi*, i. e. ὅτι τὰ ὁρμηθέντα ἀπ' ἐκείνης διαφωνεῖ· *hunc tu valere jubeas*, i. e. non responderes ei, donec considerasses utrum ea, quæ is ex tua thesi consequi dicat, thesi tuæ et inter se invicem consentiant, an repugnent. Altera oppugnandi via est, ut adversarius contrariam nostræ thesi thesin verum esse contendat: tunc αὐτῆς ἐκείνης δέοι σε διδόναι λόγον, oporteat te ipsius tuæ theseos dare rationem: atque hanc identidem sic dabis, aliam rursus ei hypothesin, tamquam fundamentum subjiciens, quæ ex magis universalibus optima videatur: idque eo usque facies, donec ad ejusmodi exitum venias, qui proposito satisfaciat: neque, ut contentiosi disputatores, turbares de principio et consequentiis disserens, nec ea confunderes; siquidem velies aliquid veri reperire. Hanc oppugnandi viam notavimus in Præceptis Logic. iii. 10. 1. Qui sint ἀντιλογικοί, sophistæ in utramque partem disputantes, ostendimus supra ad p. 55. Annot. p. 239. Denique animadvertendum ἄνωθεν, *a superiore parte*, *a genere magis universali*. Sic ἄνω designatur ab Aristot. Topic. i. 20. λέγω δὲ ἄνω μὲν, τὴν ἐπὶ τὸ καθόλου μᾶλλον (κατηγορίαν)· κάτω δὲ, τὴν ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος· *voco autem attributionem sursum versus, eam quæ progreditur ad magis universale: deorsum versus, eam quæ progreditur ad particulare*. Plutarchus Defect. Orac. p. 428. E. τῶν ἀνωτάτω ἀρχῶν, λέγω δὲ τοῦ ἑνὸς καὶ τῆς ἀορίστου δυάδος. Placit. Philos. i. 1. p. 874. E. Strabo viii. p. 513. ibique Casaub. Wytt.

ξυμφωνεῖ ἢ διαφωνεῖ] Hæc Pollux sumsit, ii. 114. παρὰ δὲ Πλάτωνι συμφωνεῖ καὶ διαφωνεῖ· si modo hic proprie referuntur. Dativus autem Attico σοὶ utriusque linguæ communis, et late patens, hic valet, *an, te judice, inviem consentiant an dissentiant*. Sic supra p. 33. 39. 60. ἔχει ἡμῖν οὕτως. Theæteto p. 119. E. πότερον ἡμῖν (αὐτὰ) ἀλλήλοις συμφωνεῖ—. Alcib. ii. p. 36. G. οὕτω σοὶ ἔχει—Minoe. initio. Ὁ νόμος ἡμῖν τί ἐστίν. Wytt.

ἕως ἐπί τι ἱκανὸν ἔλθοις] Expectabam ἕως ἂν ἔ. ut paullo ante ἕως ἂν—σκέψαιο. de Rep. vi. p. 501. C. καὶ τὸ μὲν—ἐξαλείφοιεν, τὸ δὲ πάλιν ἐγγράφοιεν, ἕως ἂν ὅτι μάλιστα ἀνθρώπεια ἦθη—θεοφιλῆ ποιήσειαν. Heind.

ἅμα δὲ] Aug. ἄλλην δ' αὖ. Fisch.

οὐκ ἂν φύροιο] Male Fischerus ἅμα

καὶ περί τε τῆς ἀρχῆς διαλεγόμενος καὶ τῶν ἐξ ἐκείνης ὡρμημένων,[o] εἴ περ βούλοιό τι τῶν ὄντων εὑρεῖν; [§. 116.] ἐκείνοις μὲν γὰρ ἴσως οὐδὲ εἷς[p] περὶ τούτου λόγος οὐδὲ φροντίς· ἱκανοὶ γὰρ[q] ὑπὸ σοφίας ὁμοῦ πάντα κυκῶντες[r] ὁμῶς δύνασθαι αὐτοὶ αὑτοῖς ἀρέσκειν· σὺ δ' εἴ περ εἴ τῶν φιλοσόφων, οἶμαι, ἂν ὡς ἐγὼ λέγω ποιοῖς.[s] Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις, ὅ τε[t] Σιμμίας ἅμα καὶ ὁ Κέβης. 1. 102. II. iii. 95.

ΕΧ. Νὴ Δία, ὦ Φαίδων, εἰκότως γε· θαυμαστῶς γάρ §. 53. W.
μοι δοκεῖ ὡς[u] ἐναργῶς τῷ καὶ σμικρὸν νοῦν ἔχοντι εἰπεῖν ἐκεῖνος ταῦτα.

ΦΑΙΔ. Πάνυ μὲν οὖν,[v] ὦ Ἐχέκρατες, καὶ πᾶσι τοῖς παροῦσιν ἔδοξεν.

ΕΧ. Καὶ γὰρ ἡμῖν τοῖς ἀποῦσι, νῦν δὲ ἀκούουσιν. ἀλλὰ τίνα δὴ ἦν τὰ μετὰ ταῦτα λεχθέντα;[w]

ΦΑΙΔ. Ὡς μὲν ἐγὼ οἶμαι, ἐπεὶ αὐτῷ ταῦτα ξυνεχωρήθη,[x] καὶ ὡμολογεῖτο[y] εἶναί τι ἕκαστον τῶν εἰδῶν καὶ

[o] γε om Δ.—[p] κυκλοῦντες Δ.—[q] ποιεῖς EH1.—[r] ὅτι pr H.—[s] ἂν l.—[t] οὖν om Ξ.—[u] λεχθέντα om Δ.—[v] ξ. ΞΕΧΤCHL.—[w] ὡμολόγητο G.—[x] λέγεις post εἶναι v.

τινατ ad φέρεσθαι, ἅμα φέρεσθαι idem significare putans quod paullo post ὁμοῦ πάντα κυκῶν. φέρεσθαι est idem fere quod ταράττεσθαι et, quod alias dixit, ἅπερ καὶ κατὰ ἑαυτὸν μεταβάλλειν. Antonin. vi. 16. p. 179. ἀνάγκη φθονεῖν, ζηλοτυπεῖν, ἐφορᾶσθαι τοὺς ἀφελέσθαι δυναμένους, ἐπιβουλεύειν τοῖς ἔχουσι τὰ ποθούμενα ὑπὸ σοῦ, ὅλως περίφρασθαι ἀνάγκη τὸν ἑκάτερα τινὸς ἐνδεᾶ.—οἱ ἀντιγραφεῖς. cf. not. ad §. 89. Heind.

§. 116. ἀλλὰ τίνα δὴ ἦν] Conf. notata ad §. 1. Heind.

ὃν ἂν ἐγὼ οἶμαι] Ni scribendum, [illegible] ἐγώμαι. οἶμαι h. l. fere idem quod μαντεύομαι. Ut Protag. §. 67. Μετὰ δὲ τὸν Ἀλκιβιάδην, ὃν ἐγώμαι, Κριτίας ἦν ὁ εἰσιών. Atque patrem in eadem versione locutio de rebus fortuitis, quarum quae nequeunt, nonnisi animadversionem ad Demosth. §. 2. Heind.

ἕκαστον τῶν εἰδῶν] εἴδη sunt illae formae, vel species, et Ciceroni ideae verti, notatum, quas vere et semper esse dicit Noster, exempla vel primordia naturae. v. Ilaria ad Cicer. Tusc. i. 24. In Parmenide ad p. 141. Bas. 2. [§. 18.] τὰ εἴδη, εἰ εἶσιν αὐταὶ αἱ ἰδέαι τῶν ὄντων et antea p. 140. [§. 13.] τὰ εἴδη ταῦτα δοκεῖ παραδείγματα ἑστάναι ἐν τῇ φύσει· τὰ δὲ ἄλλα τούτοις ἐοικέναι, καὶ εἶναι ὁμοιώματα. v. Cic. Orat. 3. et Hesych. Mil. Vit. Plat. p. 36. Notandum in transitu Aldinam et Bas. 1. ibi omittere τὸ ἐν, Ficinum vero in libris suis habuisse: *tanquam exemplaria in natura consistere.* Vitiose quoque legitur ὁμοιότητα pro ὁμοιώματα. Lectionem Bas. 2. ἐν φύσει, confirmat quoque Laertius (l. iii. §. 12.) qui locum ex Parmenide, quem adposuimus, quoque laudavit, quam varietatem interpretum nominem ad Laertium indicasse video, nec, locum ex Parmenide esse doctum. Haec εἴδη aeterna idea vocantur ideae, quod eas solummodo humana intelligentia cognoscit, tamquam substantias ex divina intelligentia effluentes. Commode haec εἴδη Latine *exempla* et *exemplaria* vertit posse, elucet ex Ciceronis Tim. §. 2. Sine dubio haec παραδείγματα, quae subsistere dicuntur in natura, ut εἴδη de Platone, ante oculos habuit l. iii. de Offic. 17. 'Sed nos veri juris germanaeque justitiae solidam et expressam imaginem nullam tenemus: umbra et imaginibus utimur, feruntur enim ex optimis naturae et veritatis exemplis.' Umbram et imagines germanae justitiae,

τούτων τἆλλα μεταλαμβάνοντα αὐτῶν τούτων τὴν ἐπωνυμίαν ἴσχειν, τὸ δὴ μετὰ ταῦτα ἠρῶτα, Εἰ δή, ἦ δ' ὅς, ταῦ-

Plato vocat in Parmenide *δμοιώματα* (p. 141.) quod justitia humana non illud *δίκαιον*, scilicet *εἶδος* est, sed expressa ex illo *εἴδει*, vel similis illi. Justitiam hominibus vel factis tribuimus, ob *παρουσίαν* illius *δικαίου*, ut cum Platone loquar, quando referri potest ad illud *εἶδος*, quale est *δίκαιον*, illud naturæ exemplum. Ex disciplina Platonis itaque Cicero dicit: umbra et imaginibus utimur, *εἰδώλοις*, ut aliis locis ait, v. c. in Sophista p. 105. (*τί δῆτα—εἴδωλον ἂν φαῖμεν, πλήν γε τὸ πρὸς τἀληθινὸν ἀφωμοιωμένον* etc.) Male Manutius Lambinus, Pearcinsque prætulerunt: *principiis*, ut intelligitur ex dictis. v. Clau. Ciceron. s. v. *exemplum*. ubi Venerab. Ernesti, *exemplum, ἀρχέτυπον* explicat, nostramque explicationem firmat. Quid enim *εἶδη* Platonis sunt quam *ἀρχέτυπα*, sive exemplaria? cf. Philon. de Opif. Mundi p. 3. Senec. Ep. 58. Stob. Ecl. phys. p. 30. Cæterum ad hunc locum conferri potest Plutarchus Quæstionibus Platon. (p. 1001.) ubi docet, Platonem universum comparasse lineæ, in duas partes inæquales dissectæ: utramque rursus in duas partes divisisse, eadem ratione, et eorum, quæ videantur, et quæ mente sola cernantur, genera constituisse. Horum esse *τὸ περὶ τὰ πρῶτα εἴδη* sc. *γένος, δεύτερον τὸ μαθηματικόν*. Τοῦ δὲ *αἰσθητοῦ πρῶτον μὲν τὰ στερέμνια σώματα, δεύτερον δὲ τὰς εἰκόνας καὶ τὰ εἴδωλα τούτων*. Paullo post de sensilibus: *ἕκαστον τῶν αἰσθητῶν εἰκόνας ἔχει πλείους, καὶ σκιὰς καὶ εἴδωλα, καὶ ὅλως ἀφ' ἑνὸς παραδείγματος πάμπολλα μιμήματα γίνεσθαι—κατὰ Πλάτωνα, παραδείγματα καὶ ἰδέας τὰ νοητὰ τῶν αἰσθητῶν, ὥσπερ εἰκόνων καὶ ἐμφάσεων, ὑποτιθέμενον*. Cf. eundem Plutarch. t. ii. 882. Has ideas Platonis primus labefactavit Aristoteles Met. xii. 4. 5. qui illas *τερετίσματα* vocat, Anal. post. i. 19. Cic. Acad. i. 10. et Davis. Gottl.

εἶναί τι ἕκαστον τῶν εἰδῶν] Animadvertatur *ἰδέαν* et *εἶδος* promiscue usurpari, veluti in Parmenide, qui dialogus arcem continet hujus doctrinæ p. 56. F. *Οἶμαί σε ἐκ τοῦ τοιοῦδε ἓν ἕκαστον εἶδος οἴεσθαι εἶναι· ὅταν πολλ' ἅττα μεγάλα δόξῃ σοὶ εἶναι, μία τις ἴσως δοκεῖ ἰδέα αὕτη εἶναι ἐπὶ πάντα ἰδόντι, ὅθεν ἓν τὸ μέγα ἡγῇ εἶναι*· p. 57. D. F. *Οὐκ ἄρα ὑπό γε ἡμῶν γιγνώσκεται τῶν εἰδῶν οὐδέν.—Ἄγνωστον ἄρα ἡμῖν ἐστι καὶ αὐτὸ τὸ καλὸν δ ἐστι, καὶ τὸ ἀγαθόν· καὶ πάντα ἃ δὴ ὡς ἰδέας αὐτὰς οὔσας ὑπολαμβάνομεν*. H. *τοιαῦτα—καὶ ἔτι ἄλλα πρὸς τούτοις πάνυ πολλὰ ἀναγκαῖον ἴσχειν τὰ εἴδη, εἰ εἰσὶν αὗται αἱ ἰδέαι τῶν ὄντων*. p. 58. A.—*εἰ δή γε τις, ὦ Σώκρατες, αὖ μὴ ἐάσῃ εἴδη τῶν ὄντων εἶναι, εἰς πάντα τὰ δὴ νῦν καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀποβλέψας, μηδὲ ὁρισῆται εἶδος ἑνὸς ἑκάστου, οὐδὲ ὅποι τρέψει τὴν διάνοιαν ἕξει, μὴ ἓν ἰδέαν τῶν ὄντων ἑκάστου τὴν αὐτὴν ἀεὶ εἶναι*. Aristot. Metaph. xii. 4. *περὶ δὲ τῶν ἰδεῶν πρῶτον αὐτὴν τὴν κατὰ τὴν ἰδέαν δόξαν ἐπισκεπτέον· ὡς ὑπέλαβον ἐξ ἀρχῆς οἱ πρῶτοι τὰς ἰδέας φήσαντες εἶναι· συνέβη δὲ ἡ περὶ τῶν εἰδῶν δόξα τοῖς εἰκοῦσι διὰ τὸ πεισθῆναι περὶ τῆς ἀληθείας τοῖς Ἡρακλειτείοις λόγοις, ὡς ἀπάντων τῶν αἰσθητῶν ἀεὶ ῥεόντων*. Plotin. Enn. i. vi. 8. p. 58. A. *ἥξει γὰρ πρῶτον ἀναβαίνων ἐπὶ τὸν νοῦν· κἀκεῖ πάντα εἴσεται καλὰ τὰ εἴδη, καὶ φήσει τὸ κάλλος τοῦτο εἶναι τὰς ἰδέας*. Enn. iii. ix. 1. p. 356. A. *Νοῦς φησὶν ὁρᾷ ἐνούσας ἰδέας ἐν τῷ δ ἐστι ζῶον—οὐκοῦν φησὶν ἤδη εἶναι τὰ εἴδη πρὸ τοῦ νοῦ*. His comparanda sunt quæ habet Albinus Doctrin. Plat. cap. ix. qui tamen, ut fere posteriores, solo *ἰδέας* nomine utitur. Est vero ubi distinguuntur, tamquam *εἶδος res*, *ἰδέα cogitatio*, sit: v. c. Platoni in Parmenide p. 56. G. apud Aristot. Metaph. xii. 4. p. 218. i. 14. secundum eos, qui *ideas τῶν πρός τι, relata*, esse volunt. Plutarch. Placit. Phil. i. 10. *Ἀριστοτέλης δὲ εἶδη ἀπέλιπε καὶ ἰδέας, οὐ μὴν κεχωρισμένας τῆς ὕλης· οὐδ' ἐξ ὧν τὸ γεγονὸς ὑπὸ τοῦ θεοῦ*· sic enim postrema legenda putem pro vulgato, *ὃ ἐξ ὧν γεγονὸς τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ*· i. e. *Aristoteles* (*εἶδη καὶ ἰδέας*) *formas et species non sustulit: neque tamen eas statuit a materia separatas: neque quasi ex iis ea, quæ Deus fecit, expressa essent*. Seneca Epist. lviii. p. 150. *ἰδέαν* definit *exemplum, εἶδος formam ab exemplo sumtum et ab artifice operi impositum*: digna quæ legatur disputatio, sed longior pro hoc nostro loco. Olympiodorus in Phædon. Cod. iii. p. 35. *ὅτι ἐστὶ τὰ εἴδη· οὔτε φημὶ αἱ ἰδέαι, ἀλλὰ τὰ ἐν τῇ ψυχῇ εἴδη*· illæ sunt æternæ rerum exemplaria in mente divina: hæc, humanæ mentis notiones. Idem ex Proclo, utraque eodem nomine *εἴδη* vocat p. 40. et 41. Brevis et diserta explicatio argumenti apud Stobæum exstat Eclog. Phys. p. 30. fin. et seq. et edit. Heeren. p. 330. quæ ad verbum descripta est ex Didymo, et item refertur ab Eusebio

τα οὕτω λέγεις, ἆρ' οὐχ, ὅταν Σιμμίαν Σωκράτους φῇς μείζω εἶναι, Φαίδωνος δὲ ἐλάττω, λέγεις[z] τότ'[a] εἶναι ἐν τῷ Σιμμίᾳ ἀμφότερα, καὶ μέγεθος καὶ σμικρότητα; Ἔγωγε. [§. 117.] Ἀλλὰ γάρ, ἦ δ' ὅς, ὁμολογεῖς[b] τὸ[c] τὸν Σιμμίαν ὑπερέχειν Σωκράτους οὐχ ὡς τοῖς ῥήμασι λέγεται, οὕτω καὶ τὸ ἀληθὲς ἔχειν; οὐ γάρ που[d] πεφυκέναι Σιμμίαν ὑπερέχειν τούτῳ τῷ[e] Σιμμίαν εἶναι, ἀλλὰ τῷ μεγέθει ὃ τυγχάνει ἔχων· οὐδ' αὖ[f] Σωκράτους ὑπερέχειν ὅτι Σωκράτης ὁ Σωκράτης ἐστίν,[g] ἀλλ' ὅτι σμικρότητα ἔχει ὁ Σωκράτης πρὸς τὸ ἐκείνου μέγεθος. Ἀληθῆ. Οὐδέ γε αὖ[h] ὑπὸ Φαίδωνος ὑπερέχεσθαι[i] τῷ[j] ὅτι Φαίδων ὁ Φαίδων[k] ἐστίν, ἀλλ' ὅτι μέγεθος ἔχει ὁ Φαίδων πρὸς τὴν Σιμμίου σμικρότητα; Ἔστι ταῦτα. Οὕτως ἄρα ὁ Σιμμίας ἐπωνυμίαν ἔχει[l] σμικρός τε καὶ μέγας εἶναι, ἐν μέσῳ ὢν ἀμφοτέρων, τοῦ[m] μὲν τῷ μεγέθει ὑπερέχειν[n] τὴν σμικρότητα ὑπερίχων,[o] τῷ[p] δὲ τὸ[q] μέγεθος τῆς σμικρότητος[r] παρ- II. iii. 96.

inf. ponunt FG.—[a] τοῦτ' ACEHIL et corr Ξ, ταῦτ' FG.—[b] ὁμολογεῖν G.—[c] τὸ om L.—[d] που Φ1λ.—[e] τὸ Δ.—[f] ἂν Δ.—[g] ὅτι ὁ σωκράτης σωκράτης ἐστιν Γ, ὅτι σωκράτης ἐστὶν L.—[h] οὖν Η, ἂν Δ.—[i] ὑπερέχεται ΕΙ.—[j] τούτῳ ΦCΔs.—[k] ὁ φαίδων om Η.—[l] ἴσχει ἐπωνυμίαν L.—[m] τῷ μὲ Ξ.—[n] ὑπερέχοντος G et corr Γ.—[o] ὑπερέχον s, ὑπερίχειν G: παρέχων r.—[p] τὸ ΓΗ, τὸν γρ C.—[q] τὸ om ΓACEGHIL.—[r] τὴν σμι-

Prap. Evang. xi. 23. p. 543. Horum igitur εἰδῶν communione res sensibiles ab iis cognominatae nanciscuntur, ut hoc loco dicitur, et item genino Parmenidis p. 36. C. εἴδη εἶναι ἅττα, ὧν τάδε τὰ ἄλλα μεταλαμβάνοντα τὴν ἐπωνυμίαν αὐτῶν ἴσχειν· οἷον, ὁμοιότητος μὲν μεταλαβόντα, ὅμοια· μεγέθους δὲ μεγάλα· κάλλους δὲ καὶ δικαιοσύνης, δίκαιά τε καὶ καλὰ γίγνεσθαι. Ibid. F. τῶν εἰδῶν σοι τἆλλα μεταλάμβανε. G.—τἆλλα φῂς τῶν εἰδῶν μετέχειν. Ibid. p. 37. A. ὁμοίως καταφαίνεται ὧδε ἔχειν· τὰ μὲν εἴδη ταῦτα, ἕκαστα παραδείγματα, ἐοικέναι τῇ φύσει· τὰ δὲ ἄλλα τούτοις ὁμοιώματα, καὶ εἶναι ὁμοίματα· καὶ ἡ μεθεξις αὕτη τοῖς ἄλλοις γίγνεσθαι τῶν εἰδῶν οὐκ ἄλλη τις ἢ εἰκασθῆναι αὐτοῖς· quem locum Stobaeus in Eclog. Phys. p. 30. apponit. Ea hac autem communione ideae rebus sensibilibus et singularibus venit cognomen illius, ἐπωνυμία· de qua in Phaedone bis alibi, §. 44. et 54. et Phaedro p. 341. B. τούτων τῶν ἰδεῶν ἐπωνυμίᾳ ἢ ἂν τύχῃ γενομένῃ, τὴν αὐτὴν ἐπωνυμίαν ὀνομαζόμενον τῶν ἴσχοντα παρίχεται. ibid. 346. E. 358. A. Theaet. 132. E. Plotin. Enn. iii. vi. 17. p. 319. G. Wyttt.

ἴσχειν] Maris: Ἴσχειν, Ἀττικῶς ἔχειν, Ἑλληνικῶς. Sed librarii saepe ἔχειν scripsere pro ἴσχειν. Sic apud Xen. Cyrop. i. 1. 4. vulgo legitur ἔχοι· sed in Cod. Alt. scriptum est ἴσχοι, ut i. 4. 22. κατίσχων pro κατέχων. Fischn.

§. 117. τὸ τὸν] Bas. 2. τῷ τὸν perperam. Mox Ald. τὸ μεγέθει, ὃ τυγχάνει ἔχων. Bas. 1. 2. τὸ μεγέθει, ὃ τυγχάνει ἔχων. male. Fischn.

οὕτω καὶ τὸ ἀληθὲς ἔχειν.] *Sic etiam re vera se rem habere.* V. Viger. de Gr. Dict. Id. p. 22. ed. Herm. Heind.

ἐπωνυμίαν ἔχει—εἶναι] I. e. ὀνομάζεται εἶναι, de qua structura vid. not. ad Theaet. §. 45. Herodot. ii. 44. ἱρὸν Ἡρακλέος, ἐπωνυμίαν ἔχοντος Θασίου εἶναι. Heind.

τοῦ μὲν τῷ μεγέθει] Prior loci pars turbata, ita constituenda videtur, ut legatur: τῷ μὲν, τῷ μεγέθει ὑπερέχειν, τὴν σμικρότητα παρέχων· τῷ δὲ τὸ μέγεθος.

ἔχων ὑπερέχον.[s] Καὶ ἅμα μειδιάσας, Ἔοικα, ἔφη, καὶ ξυγγραφικῶς[t] ἐρεῖν, ἀλλ' οὖν ἔχει γέ που[u] ὡς λέγω. Ξυνέφη. [§. 118.] Λέγω δὲ[v] τοῦδ' ἕνεκα, βουλόμενος δόξαι[w] σοὶ ὅ περ ἐμοί. ἐμοὶ γὰρ φαίνεται οὐ μόνον αὐτὸ τὸ μέγεθος οὐδέποτ' ἐθέλειν[x] ἅμα μέγα καὶ σμικρὸν εἶναι,

ον

κρότητα FG.—[s] ὑπερέχειν E. ὑπερέχειν G.—[t] συγγραφ. Es.—[u] που ΧΓΔΛΞΠΥΦΣ GHLs : πως °s.—[v] δὴ ΓΔΛΦCGHLs.—[w] δεῖξαι Δ.—[x] ἐθέλειν ΧΓΞΤG : θέλειν °s.

τῆς σμικρότητος ὑπερέχον i. e. *illi quidem, quod magnitudine cum superat, parvitatem præbens : huic autem magnitudinem, quæ parvitatem superat.* Unam sententiam adferunt libri varietatem, *ὑπερέχων*, pro priori *παρέχων*, Ald. Bas. utraque, Anstipp. Ficinus : et nostri Vind. A B C D E F : Venet. A B. Cornar. et Versio Sicula, ita dans : *hujus autem eo quod magnitudine parvitatem superet supergressus, illi* (margo *illius*) *vero magnitudinem parvitate superansque.* Wytt.

τοῦ μὲν τῷ μεγέθει—ὑπερέχον] Priori horum membro *τοῦ μὲν τῷ μεγέθει ὑπερέχειν τὴν σμικρότητα παρέχων* per se quidem optimus est sensus, *alterius magnitudini superandam parvitatem suam præbens ;* in posteriore autem *τῷ δὲ τὸ μέγεθος τῆς σμικρότητος παρέχων ὑπερέχον*, ubi magnitudo superat, non superatur, nemo non sentit quam inepte iteratum sit vocabulum *παρέχων* hoc sensu : *alteri vero magnitudinem præbens, quæ* (illius) *parvitatem exsuperet.* Ita neque potuit scribere Plato, neque scripsisse eum librorum testatur varietas. Quippe pro priore *παρέχων* Aug. Tub. Par. Edd. Ald. et Bass. dant *ὑπερέχων*, quod primus mutavit sponte Stephanus : deinde in Aug. hæc leguntur ; *τῷ δὲ μεγέθει τῆς σμικρότητος παρέχων ὑπεροχὴν*, quæ quis putet a librarii manu profecta ? Denique a vulgata scriptura vide quantum discedat Ficini hæc translatio, *si quidem in amborum medio positus alterius quidem parvitatem magnitudine superat, alterius vero magnitudini parvitate cedit.* Hæc ego secutus vestigia Platonis manum sic instaurandam conjicio : *τοῦ μὲν τὴν σμικρότητα τῷ μεγέθει ὑπερέχων, τοῦ δὲ* (sic in marg. Bas. 2. teste Fischero adscripserat Meibom.) *τῷ μεγέθει τῆς σμικρότητος παρέχων ὑπεροχὴν, alterius parvitatem magnitudine* (sua) *superans, alterius vero magnitudini parvitatem* (suam) *superandam præbens.* Si vere conjeci, *ὑπερέχειν*, quod alias cum genitivo jungitur, h. l. cum accusativo construitur ut Eurip. Hippol. 1365. *Ὃν δ σωφρονοῦντ' πάντας ὑπερέχων*, ubi vid. Valcken. Conf. Steph. Thes. t. i. p. 1359. Eodemque modo *πρεῖναι* Xenoph. Anab. iii. 2. 19. *Ἐπὶ μὲν πρόσχουσιν ἡμῖν οἱ ἐκεῖ.* Contra Cyrop. ii. 1. 16. *οὐδὲν ἡμεῖς ὑμῶν προὔχομεν.* Heind.

ἔοικα—καὶ συγγραφικῶς ἐρεῖν] Et res et sensus postulant infinitivi præteritum *εἰρηκέναι* vel *εἰπεῖν*, *videor scriptorum ratione dixisse*, non *dicturus esse.* Refertur eodem, quo superius *ἐπίδειξιν ποιήσασθαι* §. 50. fin. scilicet ad morem dicendi Oratorum et Sophistarum, quem subinde tangit : v. c. in Gorgia p. 282. F. *εἰπωμ' ἂν ὥσπερ οἱ ἐν τῷ δήμῳ συγγραφόμενος·* et fusius in Phædro p. 449. D. *—λανθάνει σε ὅτι οἱ μέγιστον φρονοῦντες τῶν πολιτικῶν μάλιστα ἐρῶσι λογογραφίας τε καὶ καταλείψεως συγγραμμάτων· κ. τ. λ.* Itaque hanc oppositionis argutiam ad Scriptores Civiles refert. Wytt.

ἔοικα καὶ ξυγγραφικῶς] *Videor mihi vel eorum dicturus in modum, qui chirographo* (ξυγγραφῇ) *carent ;* ea nunc diligentia et accuratione dicere cœpi. Fischer. *ξυγγραφικῶς* interpretatur *historicorum more*, id esse, nimis diligenter, putide ; historicos enim sæpe nimis diligentes esse, ita ut etiam ea persequantur, quæ e reliquis intelligi ab ipsis lectoribus possint. Heind.

ἔχει γέ που ὡς λ.] Sic Aug. Tub. Vulgo *πως* pro *που*. Heind.

§. 118. *Λέγω δὲ τοῦδ' ἕνεκα, βουλόμενος*] I. e. *ὅτι βούλομαι.* Protag. §. 94. *ὥσπερ καὶ ἐγὼ ἕνεκα τούτου σοι ἡδέως διαλέγομαι μᾶλλον ἢ ἄλλῳ τινί, ἡγούμενός σε βέλτιστ' ἂν ἐπισκέψασθαι* etc. Theætet. §. 22. *Ταῦτα δή σοι, ὦ ἄριστε, ἕνεκα τοῦδε ἐμήκυνα, ὑποπτεύων σε—ὠδίνειν τι κυοῦντα ἔνδον*, ubi vid. not. Pro δὲ Aug. δή. Heind.

θέλειν] Venustus est usus, quo *θέλειν* rebus inanimatis tribuitur. Hinc illud

ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ἡμῖν μέγεθος οὐδέποτε[y] προσδέχεσθαι τὸ σμικρὸν οὐδ' ἐθέλειν[z] ὑπερέχεσθαι, ἀλλὰ δυεῖν[a] τὸ ἕτερον, ἢ φεύγειν καὶ ὑπεκχωρεῖν ὅταν αὐτῷ[b] προσίῃ[c] τὸ ἐναντίον,[d] τὸ σμικρόν, ἢ προσιόντος ἐκείνου ἀπολωλέναι· ὑπομένον δὲ καὶ δεξάμενον τὴν σμικρότητα οὐκ ἐθέλειν[e] εἶναι ἕτερον ἢ ὃ περ ἦν, ὡς περ ἐγὼ δεξάμενος καὶ ὑπομείνας τὴν σμικρότητα, καὶ ἔτι ὢν ὅς περ[f] εἰμί, οὗτος ὁ[g] αὐτὸς σμικρός εἰμι· ἐκεῖνο[h] δὲ οὐ[i] τετόλμηκε μέγα ὂν σμικρὸν εἶναι. ὡς II. iii. 97.
δ'[j] αὕτως καὶ τὸ σμικρὸν[k] τὸ ἐν ἡμῖν οὐκ ἐθέλει ποτὲ μέγα

—[y] οὔποτε AGII.—[z] ἐθέλειν ΑΓΕΥ: θέλειν °τ.—[a] δυεῖν 1: δυοῖν °τ.—[b] αὐτὸ Ls.
—[c] προσείη Π et pr Β.—[d] ὑπεναντίον s.—[e] οὐκ ἐθέλειν G.—[f] ὥσπερ ΓGIs, ὅπερ Δ.
—[g] ὁ om Δ.—[h] ἐκείνω Σ, ἐκεῖνο ΑΙ, ἐκεῖνος ΑΠ.—[i] οὐδὲ ΓG, om ΑΠ.—[j] δ' om

Socratis in Phaedro p. 338. C. τὰ μὲν οὖν χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδέν με θέλει διδάσκειν· quod alii iuncta sunt, et Julian. Epist. liv. p. 440. B. κᾶν γὰρ ἐθέλῃ μέ διδάσκειν ἡ φύσις. Plat. Parmen. p. 64. B. Rep. iv. p. 451. G. ταυτὸν τἀναντία ποιεῖν ἢ πάσχειν κατὰ ταυτόν γε καὶ πρὸς ταυτὸν οὐκ ἐθελήσει ἅμα· vi. p. 476. C. Perperam adhibuerunt Bioni Epitaph. Adonid. 96. Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει· τὰ πρῶτα valet, nec tamen non vult. Alia notavit de hac re Gataker. Advers. Miscell. p. 43. Dorvill. Chariton. p. 429. Bentley ad Xenoph. Hiero n. 30. Wyttenb.

οὐδέποτ' ἐθέλειν] Ita hic pro οὐδέποτε θέλειν Par. mediocique mos pro οὐδὲ θέλειν scripsi οὐδ' ἐθέλειν, valut deinde in hanc sententiam legitur οὐκ ἐθέλειν et οὐκ ἐθέλει. Heind.

ὑπομένον δὲ καὶ δεξάμενον τὴν σμικρότητα] Haec referuntur ad posteriora ex dissimilis, et cum eo continuanda sunt: certe in hanc sententiam accipi debent: *alterum de duabus accidit: aut fugit et decedit, tentanti contrarium, scilicet parvitatem: aut, quum tenuit contrarium, parvit exspectans et suscipiens parvitatem, nec tamen aliud vult esse quam quod fuerat.* Wyttenb.

ὅσπερ ἐγὼ δεξάμενος] *Quemadmodum ego, quum parvitatem susceperim sustinuerimque et adhuc, qui sum, idem hic sim, parvus sum, illud autem non sustinuit, quum magnum sit, parvum esse: eodem modo etiam parvum illud quod nobis inest non vult unquam magnum fieri* etc. Scilicet aliud est Socrates ὁ ἔχων τὰ ἐναντία, τὸ μέγεθος καὶ τὴν σμικρότητα καὶ ὀνομαζόμενος τῇ ἐκείνων ἐπωνυμίᾳ (cf. §. seq.) aliud τὸ μεγέθος et ἡ σμικρότης, sive ἐν Σωκράτει ἐνοῦσα sive ἐν τῇ φύσει. (§. 119.) Socrates si comparetur Simmiae, parvitatem in se recipit parvusque fit, nihil tamen ipse mutatus, sed ἔτι ὢν ὅσπερ ἐστί, οὗτος ὁ αὐτὸς sc. *Socrates*. Nauci non est, quam habet Aug. scriptura haec—τὴν σμικρότητα οὐκέτι εἰμί, ὅσπερ e. Heind.

καὶ ἔτι ὢν ὅσπερ εἰμί] Sensus loci desiderat, καὶ ἔτι ὢν ὅσπερ ἦν. Wyttenb.

ἐκεῖνο δὲ οὐ τετόλμηκε, μέγα ὂν, σμικρὸν εἶναι] *Illud autem, quum magnum esset, non ausum est, non sustinuit, parvum esse.* Refutiam hic usus verbi τολμᾶν exquisitus est: et quod de mentis usurpatur, ut modo vidimus θέλειν: et quod, vulgo *audere* significans, ponitur pro *velle, posse pati*. Sic Rep. ii. p. 422. F. ὃς ἂν μείωσιν ἐν τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τολμήσειεν ἀπεργάσεσθαι τῶν ἀλλοτρίων. Leg. ix. p. 659. G. εἰ πατέρα ἀπέκτεινέ τις ποτὲ, αὐτὸν τοῦτο ὑπὸ τέκνων τολμᾶσθαι βίᾳ τάχιστα ἐν τοῖ χιόνοις· quem locum apposuit Suidas in Τολμᾶσαι· ὑπομεῖναι. Plutarch. Pericle p. 156. A. ex Cratino—τὸν δῆμον οἱ κωμῳδοποιοὶ λέγουσι πειθαρχεῖν οἰόμενοι τολμᾷν—. Conferatur Gataker. Advers. Miscell. ix. p. 318. et Wesselingius ad Rom. v. 7. qui multa exempla congessit, quorum multa ad hanc causam non pertinent. Wyttenb.

ὡς δ' αὕτως] Referitur ad praecedens ὅσπερ. ὅσπερ autem sic ἀσυνδέτως adjunctum pluribus e Platone exemplis adhibuit ad Theaetet. §. 76. Pro ὡς δ' αὕτως male Aug. ὡσαύτως. Politic. p.

γίγνεσθαι[l] οὐδὲ εἶναι,[m] οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν τῶν ἐναντίων ἔτι ὂν[n] ὃ περ ἦν ἅμα[o] τοὐναντίον γίγνεσθαί τε καὶ εἶναι, ἀλλ' ἤτοι[p] ἀπέρχεται ἢ ἀπόλλυται ἐν τούτῳ τῷ παθήματι.

p. 103.

[§. 119.] Παντάπασιν, ἔφη ὁ Κέβης, οὕτω φαίνεταί μοι.[q]

§. 54. W. Καί τις εἶπε τῶν παρόντων ἀκούσας—ὅς τις δ' ἦν, οὐ σαφῶς μέμνημαι—Πρὸς θεῶν, οὐκ ἐν τοῖς πρόσθεν[r] ἡμῖν[s] λόγοις αὐτὸ τὸ ἐναντίον τῶν νυνὶ[t] λεγομένων ὡμολογεῖτο, ἐκ τοῦ ἐλάττονος τὸ μεῖζον γίγνεσθαι καὶ ἐκ τοῦ μείζονος τὸ ἔλαττον, καὶ ἀτεχνῶς αὕτη εἶναι ἡ[u] γένεσις τοῖς ἐναντίοις ἐκ τῶν ἐναντίων;[v] νῦν δέ μοι δοκεῖ λέγεσθαι ὅτι τοῦτο[w] οὐκ ἄν ποτε γένοιτο. Καὶ ὁ Σωκράτης παραβαλὼν[x] τὴν κεφαλὴν καὶ ἀκούσας, Ἀνδρικῶς, ἔφη, ἀπεμνημόνευκας, οὐ μέντοι ἐννοεῖς τὸ διαφέρον τοῦ τε νῦν λεγομένου καὶ τοῦ τότε. τότε μὲν γὰρ ἐλέγετο ἐκ τοῦ ἐναντίου πράγματος τὸ ἐναντίον πρᾶγμα γίγνεσθαι, νῦν δὲ ὅτι[y] αὐτὸ τὸ ἐναντίον ἑαυτῷ[z] ἐναντίον οὐκ ἄν ποτε[a] γένοιτο, οὔτε τὸ[b] ἐν ἡμῖν οὔτε τὸ[c] ἐν τῇ φύσει. τότε μὲν γάρ, ὦ[d] φίλε, περὶ τῶν

ΛCEHIL.—[k] σμικρὸν καὶ τὸ Δ.—[l] γενέσθαι Φs.—[m] οὔτε εἶναι ΓΔΦCGLs, οὐδὲ εἶναι Χ.—[n] ὅτι ὂν I, αἴτιον ΧΠΤ.—[o] ἅμα ἦν ΓG.—[p] ἤτι I.—[q] μοι φαίνεται ΓΞΥG.—[r] πρόσθεν ΧΓΔΞΠΦG: ἔμπροσθεν °s.—[s] ἡμῖν ΔΦGIs: ὑμῖν °s.—[t] νῦν ΓG.—[u] ἡ ἐκ om ΛI.—[v] τῶν ἐναντίων τοῖς ἐναντίοις Φ.—[w] τοῦτο ὅτι ΞΥ.—[w] παραλαβὼν Gs.—[x] τὸ μὲν H.—[y] ὅτι om ΓE.—[z] ἑαυτοῦ I.—[a] ποτε om Λ.—[b] γέν. οὔτε ἐστὶ τὸ I.—[c] τὸ ante ἐν τῇ om EI.—[d] ὦ om L, ὦ...ἐχόντων om Φ.—[e] φαμεν ΓΔΛΠΦCEGHILs

310. D. ὡς δ' αὖτως τὸ περὶ τὴν ἀνδρίαν γένος δρᾷ. Xenoph. Anab. v. 6. 9. ὡς δ' αὖτως καὶ ὁ Παρθένιος ἅβατος. Denique de vocula δὲ in his ὡς δ' αὖτως post ὅσπερ illata vid. quæ notavi ad §. 46. Heind.

ἔτι ὂν ὅπερ ἦν] Ponendum videtur in fine periodi, post παθήματι. Wyttenb.

§. 119. ἔμπροσθεν ἡμῖν] ἡμῖν pro ὑμῖν ex Aug. et Ficin. dederat jam Fisch. Pro ἔμπροσθεν Aug. et Tub. πρόσθεν, perpetua librorum in his verbis varietate. De re ipsa vid. §. 41. 42. Heind.

ἐκ τῶν ἐναντίων] Sejunxi verba ὑποστιγμῇ a præcedd. quoniam his explicatur progressum αὖτη. Heind.

λέγεσθαι ὅτι] Bas. 2. λέγεσθαι τοῦτο, ὅτι τοῦτο. operarum incuria, ut opinor. Fischer.

παραβαλὼν τὴν κεφαλὴν] Admoto capite. Summissius alter ille locutus erat, dum Socratem parum sibi in argumentatione constare arguit. Mox pro τὸ διαφέρον Aug. τὸ διάφορον. Heind.

ἀνδρικῶς, ἔφη, ἀπεμνημόνευκας] Et hujus adverbii, in disputandi alacritate notanda, usus Platonicæ est ironiæ. Menone p. 17. A. οὐδὲν κωλύει ἐν μόνον ἀναμνησθέντα, ὃ δὴ μάθησιν καλοῦσιν ἄνθρωποι, τἆλλα πάντα ἀνευρεῖν, ἐάν τις ἀνδρεῖος ᾖ, καὶ μὴ ἀποκάμῃ ζητῶν. Parmenid. p. 55. G. ταῦτα δὲ ἀνδρείως μὲν πάνυ ἡγοῦμαι πεπραγματεῦσθαι. Theæt. p. 129. B. ἀνδρικῶς πολὺν χρόνον ὑπομεῖναι, καὶ μὴ ἀνάνδρως φεύγειν —. 140. G. ἀνδρικῶς γε, ὦ Θεαίτητε, μάχῃ. Politic. p. 171. G. Charmide p. 238. C. Cratyl. p. 272. E. Rep. ii. init. p. 421. C. Hippar. p. 4. B. Wyttenb.

οὐκ ἄν ποτε γένοιτο] Aug. ἂν γένοιτό ποτε.—οὐκ ἄν ποτέ φαμεν ἐθ. Ita pro eo, quod in Edd. legitur, φαίμεν Aug. Tub. Par. Particula ἂν ad ἐθελῆσαι pertinet. Heind.

ἐχόντων τὰ ἐναντία ἐλέγομεν, ἐπονομάζοντες αὐτὰ τῇ ἐκείνων ἐπωνυμίᾳ, νῦν δὲ περὶ ἐκείνων αὐτῶν ὧν ἐνόντων ἔχει τὴν ἐπωνυμίαν τὰ ὀνομαζόμενα· αὐτὰ δ' ἐκεῖνα οὐκ ἄν ποτέ φαμεν ἐθελῆσαι γίνεσιν ἀλλήλων δέξασθαι. [§. 120.] Καὶ ἅμα βλέψας εἰς τὸν Κέβητα εἶπεν, Ἆρα μή που, ἔφη, ὦ Κέβης, καὶ σέ τι τούτων ἐτάραξεν ὧν ὅδε εἶπεν; Οὐδ' αὖ, ἔφη ὁ Κέβης, οὕτως ἔχω· καί τοι οὔ τι λέγω ὡς οὐ πολλά με ταράττει. Ξυνωμολογήκαμεν ἄρα, ἦ δ' ὅς, ἀτλῶς τοῦτο, μηδέποτε ἐναντίον ἑαυτῷ τὸ ἐναντίον ἔσεσθαι. Παντάπασιν, ἔφη. Ἔτι δή μοι καὶ τόδε σκέψαι, ἔφη, εἰ ἄρα ξυνομολογήσεις. θερμόν τι καλεῖς καὶ ψυχρόν; Ἔγωγε. Ἆρ' ὅ περ χιόνα καὶ πῦρ; Μὰ Δί' cf. iii. 98. §. 55. W.

cf μr Χ: φαῖμεν °τ.—f πρὸς ΧΠ.—g ἔφη s.—h ἔφη add ΧΓΔΑCEGHLs et rc Ξ.—i τι cum E.—j τοιούτων ΕΙ.—k οὐδ' αὖ ἔφη ΕΥΦCIs cum corr Γ et γρ Π, ὁ δ' αὖ ἔφη ΧΓΑΠΕGΗΙ, ὁ δ' ὃν Δ: οὐδ' ἔφη τ.—l καίτοι οὅτι ΓG et mg Χ, καὶ τοιοῦτόν τι ΕΙ: καὶ τοιοῦτό τι °τ.—m ξ. ΧΞΥ.—n μηδέποτ' Δs.—o αὐτῷ ΓG.—p ἔσεσθαι post alterum ἐναντίον ponunt ΧΓΔΞΠΥΦGIs, post prius °τ.—q καλεῖν τ.—r ἆρ' ὅπερ ΧΓΔΛΞΦCEGHILs: ἆρ' οὐχ ὅπερ °τ.—s χιόνα ΧΓΔΞΠΥΦGs: χιὼν °τ.—t τόγε Δ.—

§. 120. *εἰς τὸν*] Tub. *πρός*. bene. At etiam supra c. 3. erat *βλέψας εἰς τὸν Κρίτωνα*. Mox Aug. *μή που, ἔφη, ὦ Κ. καὶ εἰ σε*. Tub. *μή που, ὦ Κέβη, ἔφη*. Fisch.

οὐδ' αὖ, ἔφη ὁ Κ.] Cum Aldo Steph. omisit particulam *αὖ*, quam e Bas. 2. et Aug. (adde Par.) itemque e Tub. ubi scripsum 'Οδ' αὖ, restituit jam Fischer. Libri Tubingensis scriptura in Schultis quoque notatur. Scribendum *Οὐκ αὖ*, ut fere supra §. 58. diximus *καρτερώτατον ἀνθρώπων πρὸς τὸ ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις*. Cebes non rursus ita se dicat affectum, non denuo tuguetum sibi scrupulum. Nam *οὐκ αὖ οὕτως ἔχω* est *οὐκ αὖ τεταραγμένως εἰμί*. §. 93. *καὶ τότε θαυμαστῶς ὡς ἀπίστην—καὶ νῦν ἐμοὶγε ὡς οὐδενὶ λόγῳ*. *Καὶ μήν, ἔφη ὁ Σιμ. καὶ αὐτὸς οὕτως ἔχω*. Lysid. §. 24. *διὰ τὸ σφόδρα πρωτέχειν τὸν νοῦν τοῖς λεγομένοις· δῆλος δ' ἦν καὶ ὅτε ἤρετο, οὕτως ἔχων* (i. e. σφόδρα *πρωτέχων τὸν νοῦν τοῖς λεγ.*). Jam restituta hac vocula ad certam, nisi fallor, emendationem duxit verborum subsequentium *καὶ τοιοῦτό τι λέγω, ὡς οὐ πολλά με ταράττει*. Legendum *οὐκ αὖ οὕτω τοῦτο λέγω, ὡς οὐ πολλά με ταράττει, quamquam non nego, multa me turbare*, alias me incredulum esse et διστακτικὸν hominem. Atque hunc ego correctionis locum in ipso textu dedissem, ni aliquid tamen adhuc ad lectoris animum explendum requireretur. In his enim *Οὐκ αὖ—οὕτως ἔχω* erunt qui *νῦν* ante *οὕτως* desiderent; certe in sequ. *ὡς οὐ πολλά με ταράττει* post *με* addito vel *δὴ* vel potius *ἑκαστότε* aegre ego careo. Mox Tub. *ἑαυτῷ τὸ ἐναντ. ἔσεσθαι*. Heind.

ἔτι δή μοι καὶ τόδε] Olymp. *Καὶ εἶδη παρέλαβε καὶ τὰ συνουσιώμενα εἴδεσι, ἵνα μὴ διαφύγοι τὰς ὑποθέσεις ἡ ψυχή, εἴτις ἁπλῆν ζωὴν ὑποθοῖτο, καθάπερ τὰ ἁπλᾶ εἴδη, τὸ αὐτὸ θερμὸν καὶ τὸ αὐτὸ ψυχρόν, οὐτε οὐσίαν μετὰ ζωῆς οὐσιωμένην, καθάπερ τὸ πῦρ μετὰ θερμότητος οὐσίωται*. Forst.

θερμόν τι καλεῖς] Sic Forster. et Fischer. recte: et habent omnes libri ab illis adhibiti, et nostri omnes, excepto Veneto B. qui cum Stephano *καλεῖν* praebet. Wytt. Unus Stephanus sinceram lectionem ita pervertit. *ξυνομολογήσεις θερμόν τι καλεῖν*. Heind.

ἆρ' ὅπερ χιόνα καὶ πῦρ,] Ita Tub. cum Ficino, *Num tanquam nivem atque ignem?* Aug. *ἆρ' ὅπερ χιὼν καὶ πῦρ*; Vulgo *ἆρ' οὐχ ὅπερ χιὼν καὶ πῦρ*; in quibus etsi nonnullius grammaticis legibus repugnat, vulgatam tamen suo more defendit Fischerus. Heind.

οὐκ ἔγωγε. Ἀλλ' ἕτερόν τι πυρὸς τὸ θερμὸν καὶ ἕτερόν τι χιόνος[a] τὸ ψυχρόν; Ναί. Ἀλλὰ τόδε γ'[t] οἶμαι δοκεῖ σοι, οὐδέποτε χιόνα γ'[u] οὖσαν, δεξαμένην τὸ θερμόν, ὡς περ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐλέγομεν, ἔτι ἔσεσθαι ὅ περ ἦν, χιόνα καὶ θερμόν, ἀλλὰ προσιόντος τοῦ θερμοῦ ἢ ὑπεκχωρήσειν αὐτῷ[v] ἢ ἀπολεῖσθαι. Πάνυ[w] γε. Καὶ τὸ πῦρ γε αὖ προσιόντος τοῦ ψυχροῦ αὐτῷ ἢ ὑπεξιέναι ἢ ἀπολεῖσθαι, οὐ μέντοι ποτὲ[x] τολμήσειν[y] δεξάμενον τὴν ψυχρότητα ἔτι εἶναι ὅ περ ἦν, πῦρ[z] καὶ ψυχρόν. [§. 121.] Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Ἔστιν ἄρ', ἦ δ' ὅς, περὶ ἕνια τῶν τοιούτων, ὥστε μὴ μόνον
11. iii. 99. αὐτὸ[a] τὸ εἶδος ἀξιοῦσθαι τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος εἰς τὸν ἀεὶ[b]

[a] γ' add Φs.—[v] αὐτὸ ΧΞΠΥ.—[w] πάνυ...ἀπολεῖσθαι om AGHL et pr E.—[x] ποτε om Φs.—[y] τολμήσειν pr Α.—[z] πῦρ om l.—[a] ἑαυτοῦ ΓΔΛΠΦCEGHILs.—[b] ἀεὶ om

οὐδέποτε χιόνα οὖσ.] *Nunquam nivem, quamdiu nix sit, recepto calore, ut ante diximus, adhuc, quod erat, nivem et calidum simul futuram.* Verba ὥσπερ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν (§. 118.) ἐλέγομεν ad loquendi hoc genus δεξαμένην τὸ θερμὸν referuntur. Heind.

δεξαμένην] Lego δεξομένην in futuro: ut legendum docent verba ἔσεσθαι et ὑπεκχωρήσειν. Serran.

πάνυ γε—ἢ ἀπολεῖσθαι] Omissa sunt in Aug. Fisch.

τολμήσειν] Tub. τολμήσειε. At infinitivus τολμήσειν pendet, ut infinitivi superioris membri ὑπεξιέναι, h. e. ὑπεκχωρήσειν, et ἀπολεῖσθαι, a verbis δοκεῖ σοι. Fisch.

§. 121. ἔστιν ἄρα—ὥστε] Soph. Philoct. 656. Ἆρ' ἔστιν ὥστε καγγύθεν θέαν λαβεῖν—; Similiterque Isocrat. Archidam. p. 124. A. Steph. Εἰ δὲ πολλάκις γέγονεν, ὥστε καὶ τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι,—τί θαυμαστὸν εἰ καὶ τὰ νῦν καθεστῶτα λήψεταί τινα μετάστασιν; Heind.

αὐτὸ τὸ εἶδος—μορφὴν ἀεί] Notetur alius verborum usus: quo εἶδος ut universalius habetur, μορφὴ minus universale, et quasi communio τοῦ εἴδους· veluti *numerus impar*, εἶδος dicitur, *tria* autem illius μορφὴν habere. In quo ipse hac in disputatione Plato variat, mox §. 56. *tria* nominans ἰδέαν: *imparem numerum*, μορφήν. Plotinus de Pulchritudine, rebus singularibus impertita per communionem cum idea pulchritudinis, Enn. i. vi. p. 52. A. πῶς δὲ καλὰ κἀκεῖνα καὶ ταῦτα; μετοχῇ εἴδους φαμὲν ταῦτα. τῶν γὰρ τὸ ἄμορφον, πεφυκὸς μορφὴν καὶ εἶδος δέχεσθαι, ἄμορφον ὂν λόγου καὶ εἴδους, αἰσχρὸν καὶ ἔξω θείου λόγου· καὶ τὸ πάντη αἰσχρὸν τοῦτο· αἰσχρὸν δὲ καὶ τὸ μὴ κρατηθὲν ὑπὸ μορφῆς καὶ λόγου· οὐκ ἀναχωμένης τῆς ὕλης πάντη κατὰ τὸ εἶδος μορφοῦσθαι. Aristot. Metaph. iv. 4. φύσιν in iis ponit, pronuntians—οὕτω φαμὲν τὴν φύσιν ἔχειν, ἂν μὴ ἔχῃ τὸ εἶδος καὶ τὴν μορφήν. Stobaei Eclog. Phys. p. 30. insignis explicatio, ex Eudoro Academico, ut videtur, descripta. Πυθαγόρας τὰ λεγόμενα εἴδη καὶ τὰς ἰδέας ἐν τοῖς ἀριθμοῖς, καὶ ταῖς ἁρμονίαις αὐτῶν, καὶ τοῖς καλουμένοις γεωμετρικοῖς στίθετο ἀχώριστα τῶν σωμάτων. Ταύτας δὲ τὰς ἀρχὰς ποτὲ μὲν εἶναι φησὶ Ἀριστοτέλης δύο, τήν τε ὕλην, καὶ τὸ εἶδος, ὃ καὶ μορφὴν καλεῖ καὶ ἐντελέχειαν, καὶ τὸ τί ἦν εἶναι, καὶ οὐσίαν τὴν κατὰ τὸν λόγον, καὶ ἐνέργειαν· οὕτως αὐτῷ πλούσιον καὶ πολυώνυμόν ἐστι τὸ εἶδος· τοσούτῳ μὲν οὖν διαφέρειν τὸ εἶδος τῆς μορφῆς, ὅτι τὸ μὲν ἐστιν διῆκον διὰ βάθους, ἡ δ' ἐπιπολαίως· καὶ ἡ μὲν παραπλήσιος λευκότητι κατὰ τὴν ζωγραφίαν, τὸ δὲ περὶ τὴν τοῦ γάλακτος οὐσίαν· ταυτὸ δὲ εἶδος λέγεται καθ' ὅσον τὸ μὲν εἰδοποιεῖ, τὸ δὲ διαμορφοῖ τὴν ὕλην· quorum postrema sic emendanda videntur—ζωγραφίαν, τὸ δὲ χροιᾷ τῇ γάλακτος κατ' οὐσίαν· ταυτὸ δὲ—εἰδοποιεῖ· τὸ δὲ μορφῇ, καθ' ὅσον διαμορφοῖ τὴν ὕλην· i. e. *et μορφὴ quidem similis est albedini pictura per superficiem inductae: εἴδος autem lucti, per se totum albedinem habenti: et hoc item vocantur εἴδος, quia corpora ad speciem redigit; haec forma, quia corpora formet.* Sed Ari-

χρόνον, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι, ὃ ἔστι μὲν οὐκ ἐκεῖνο, ἔχει δὲ
τὴν ἐκείνου μορφὴν αἰὶ ὅταν τις ᾖ. ἔτι δ' ἐν τοῖσδε[c] ἴσως
ἧσσαι σαφέστερον ὃ λέγω. τὸ γὰρ περιττὸν ἀεί που δεῖ[d]
τουτου τοῦ ὀνόματος τυγχάνειν, ὃ περ νῦν λέγομεν· ἢ οὔ;
Πάνυ γε. Ἆρα μόνον τῶν ὄντων, τοῦτο[e] γὰρ ἐρωτῶ, ᾗ[f]
καὶ[g] ἄλλο τι,[h] ὃ ἔστι μὲν οὐχ ὅ περ τὸ περιττόν, ὅμως δὲ t. 104.
δεῖ αὐτὸ μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ ὀνόματος καὶ τοῦτο καλεῖν ἀεί,
διὰ τὸ οὕτω πεφυκέναι ὥστε[i] τοῦ[j] περιττοῦ μηδέποτε ἀπο-
λείπεσθαι; λέγω δὲ αὐτὸ εἶναι οἷον καὶ ἡ τριὰς πέπονθε
καὶ ἄλλα πολλά. σκόπει δὲ[k] περὶ τῆς τριάδος· ἆρα οὐ
δοκεῖ σοι τῷ[l] τε αὐτῆς ὀνόματι ἀεὶ προσαγορευτέα εἶ-

Γτῆ.—[c] τῷδε ACEHIL.—[d] δεῖ που Φε.—[e] ὄντων ἢ καὶ ἄλλο τι· τοῦτο (non omissis post καὶ ἄλλο τι) ΓG.—[f] ἢ om ΓG.—[g] καὶ om IL et pr ΞΕ.—[h] τι: καὶ ἄλλο τι: ὃ Υ.—[i] ὥστε, in mg οὕτω πῶς, H.—[j] ὥστε καὶ τοῦ L.—[k] δὲ ΑΠΦCEGHI. δὴ Χ.

sionem eîdos diversum a Platonico, hic non recognoscitur. Ad praesentem causam pertinet Plutarch. de Anim. Creat. in Tim. p. 1013. C. αὐτός τε γὰρ ὁ κόσμος οὗτος, καὶ τῶν μερῶν ἕκαστον αὐτοῦ συνέστηκεν ἔκ τε σωματικῆς αὐτοῦ οὐσίας καὶ ψυχῆς· ὧν ἡ μὲν ἕλην καὶ ὑποκείμενον, ἡ δὲ μορφὴν καὶ εἶδος τῷ γεννωμένῳ παρέσχε· καὶ τῆς μὲν ὕλης τὸ μεταβλητὸν καὶ εὐκίνητον τοῦ νοητοῦ μορφοῦται, σώζει δ' ἀεὶ καὶ ἄπτεται ἐκεῖ ἡ δὲ ψυχὴ τύπων αὐθήτων ἐκπέφανται Ficin. p. 1022 E. Et extra hoc argumentum pungitur v. c. De Censorin. Nat. anni, Stan. p. 1064. A. τὸν Ὀλυμπιάδα—μεταβαλεῖν εἰς θηρίου μορφὴν τὸ εἶδος· i. e. *humanam ex hominis specie in bestiae formam mutari.* Arato p. 1035. I. τὴν μορφὴν καὶ τὸ εἶδος δοκῶν κατέχειν. Lucr. Nat. Anim. iii. 23. ἐμβαίνειν τὰ εἴδη εἰς ἀνθρώπου μορφήν *animam speciem conscendere in hominis formam.* Wyttenb.

τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος] Aug. τοῦ ἑαυτοῦ ὀνόματος, pertinente Forberio. Absentia pronominis nonnulla, si hoc dixerimus, non iniuria putabimus: nam nomen nemini convenit alicui, sed etiam aliud aliquid. Hoc dicit scriptor, non modo genus ipsum nomen, sed etiam aliud quid eadem nuncupatione contentum (ut, quo genere dicendi, nomen habere τοῦ περιττοῦ, sed hoc etiam *terminum habere*. Igitur unice h. l. verum τοῦ αὐτοῦ, nihilque mihi est tutius in his libris de αὐτὸ μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ ὀνόματος καὶ τοῦτο καλεῖν ἀεί. Heind.

ἐν τῷδε] Sic cum Aug. et Par. Bas. 2. atque Ficinus *in hoc* vertens. Denique et ἐμοὶ locutionis Socr. his unum addit exemplum τοῦ περιττοῦ. Vulgo ἐν τοῖσδε.—ὅπερ νῦν λέγομεν sc. τὸ περιττόν.—οἷον καὶ ἡ τριὰς πέπονθε. Subaudi εἶναι. Item Aug. σώζεσθαι δέ. Heind.

ἆρα μόνον] Aug. ἆρα μόνον. male, Ficin.

διὰ τὸ οὕτω—μηδέποτε ἀπολείπεσθαι] Plato scribere potuisset, διὰ τοῦ εἶδους τοῦ περιττοῦ μεταμαθόντων, h. e. *quia in eum cadit notio numeri impari.* Ficin.

αὐτῆς ὄνομ.] Scribendum αὐτῆς, quum intelligendum sit τῷ ἑαυτῆς ὀνόματι. Mox post περιττοῦ nulla interpungere, hoc modo, καὶ τῷ τοῦ περιττοῦ, ὄντος οὐχ ὅπερ τῆς τριάδος. Existimo enim ὅπερ referre ὄνομα: ut dicat terminum numerorum non solum suo sed proprio etiam nomine esse appellandum: quoniam hic impar non sit idem quod terminus, scribendum fuisse οὐχ ὅπερ ἡ τριάς. Haec meum sensum explicant et Ficinus, nisi quod ab eo de quo agitur est alienus. Stallb.

Ita etiam Aristip. et Ficin. cujus hic verba ponere nimis longum. Ferrt.

Pro αὐτῆς dedi αὐτῇ, ut scribendum jam Steph. monuerat. Mox vulgo οὐχ ὅπερ τῇ τρ. Aut scribi debuit ὄντος οὐχ ὅπερ ἡ τριάς (ὄντος), aut, ut edidimus, ὄντος οὐχ αὐτερ τῆς τριάδος, eadem fere structura, quae saepissime frequens est in verbo εἶναι, velut Thucyd. vii. 21. κρίνει ἄνδρας τοιαυτηνδὶ ὄντας οἵους καὶ Ἀθηναίους. Heind.

ναι καὶ τῷ τοῦ περιττοῦ, ὄντος[m] οὐχ οὗ περ[n] τῆς τριάδος; ἀλλ' ὅμως οὕτω πως[o] πέφυκε καὶ ἡ τριὰς καὶ ἡ πεμπτὰς[p] καὶ ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας,[q] ὥστε οὐκ ἂν[r] ὃ περ τὸ περιττὸν ἀεὶ ἕκαστος αὐτῶν ἐστὶ περιττός. καὶ αὖ τὰ δύο καὶ τὰ[s] τέτταρα[t] καὶ ἅπας ὁ ἕτερος αὖ[u] στίχος τοῦ ἀριθμοῦ οὐκ ἂν ὃ περ τὸ ἄρτιον, ὅμως ἕκαστος αὐτῶν ἄρτιός ἐστιν ἀεί.[v] ξυγχωρεῖς ἢ οὔ; [§. 122.] Πῶς γὰρ οὔκ;

om ΓL: δὴ °τ.—[l] τό Δ.—[m] περιττοῦ γε ὄντος Γ.—[n] οὗπερ Heindorfius: libri ὅπερ.—[o] πως om ΓG.—[p] πεντὰς ΔΑΦΕΗIs cum corr Π et mg Χ.—[q] ἅπας στίχος ὥστε τε Γ.—[r] ἂν l.—[s] τὰ post καὶ om ΔΦCGHIs.—[t] τέτταρα ΧΓΔΑΞΠΤΦΨΗIs: τέσσαρα °τ.—[u] ἂν Δ.—[v] ἀεί om CEHI.—[w] δὲ om L.—[x] οὐ δεχόμενα ἄλληλα Δ.

τοῦ περιττοῦ, ὄντος] Stephanus interpungendum putabat post τοῦ περιττοῦ, non post ὄντος, hoc sensu, *quamvis hic impar non sit idem, quod nomen ternarii:* ut in ὅπερ intelligeretur ὄνομα. Quam in opinionem, et Ficini enm versio deduxit, et Bas. 1. 2. ubi legitur περιττοῦ, ὄντος οὐχ ὅπερ τῆς τριάδος; at Ficin. *et simul nomine imparis? Quod quidem impar non idem est, quod est ternarius.* Atque Forsterus quidem ita edidit, et cum eo nos quoque. Sensus est, *Nonne tibi videtur ternio* (Gellius i. 20.) *et suo ipsius nomine semper appellandus esse, et nomine numeri imparis, qui diversus est a ternione?* Sed est tamen hoc loco insolentia quædam in structura verborum. nam pro οὐχ, ὅπερ τῆς τριάδος debebat scribi οὐχ, ὅπερ ἡ τριάς· ut supra erat οὐχ, ὅπερ χιών, καὶ πῦρ. Sed Plato videtur genitivum posuisse, sententiam verborum sequutus: nam ὄντος οὐχ ὅπερ idem est, quod ἑτέρου ut supra dixit, ἕτερόν τι πυρὸς τὸ θερμὸν, καὶ ἕτερόν τι χιόνος τὸ ψυχρόν. Cæterum *numerus impar* vocatur τὸ περιττὸν, quia in hoc genere numeri semper aliquid est superfluum. Theo Smyrnæus M. Π. c. 5. Καὶ ἄρτιοι μέν εἰσιν οἱ ἐπιδεχόμενοι τὴν εἰς ἴσα διαίρεσιν, ὡς ἡ δυὰς, ἡ τετράς· περισσοὶ δὲ οἱ εἰς ἄνισα διαιρούμενοι, οἷον ὁ ε, ὁ ζ. Fischr.

πεμπτὰς] Tub. πεντάς. Eadem scripturæ varietas in libris antiquis est apud Xen. Cyrop. ii. 1. 13. et apud Pollucem i. 127. ubi v. Jungerman. At πεμπτὰς rectum est. Photius Lex. apud Albert. ad Hesych. t. ii. p. 909. Πέμπτα· Πέντε· καὶ Αἰολεῖς, καὶ Ἴωνες, καὶ Ἀττικοί. Fischr.

καὶ ἡ πεμπτὰς, καὶ ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας] Vereor ut interpretes recte ceperint: Ficin. *et quinarius, et omnis medietas numeri:* Cornar. *et quinarius, et omnis dimidius numerus:* Dacier. *et quinarius et alii numeri impares:* hic quidem recte ad rem, ad verba non item. Totius numeri duæ sunt partes, *par* et *impar:* seu omnium omnino numerorum multitudo duabus æqualibus partibus constat, altera parium, altera imparium. Ergo ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας, est *tota altera dimidia pars numerorum*, scilicet imparium. In nomine πεμπτὰς autem omnes libri consentiunt, exceptis Vind. B F, qui dant πεντάς· quæ est communis forma. Illa πεμπτὰς legitur et in Xenoph. Hellen. vii. 2. 6. apud quem aliis locis πεμπὰς occurrit: illam Æolicæ Dialecto tribuit Maittair. de Dialect. p. 190. nullo auctore. Conferatur H. Steph. Thes. L. Gr. t. ii. p. 217. A. Wytt.

ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ πᾶς] ὁ ἀριθμὸς h. l. est *tota numerorum series*, ut Theætet. §. 14. τὸν ἀριθμὸν πάντα δίχα διελάβομεν etc. Ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ pro τὸ ἥμισυ τοῦ ἀριθμοῦ vulgare dicendi est genus. Vid. Wolf. ad Demosth. Leptin. §. 7.—καὶ τὰ τέσσαρα. Aug. καὶ τέτταρα, idemque liber deinde cum Bas. 2. omittit particulam ἀεί. Heind.

ὁ ἕτερος αὖ στίχος τοῦ ἀριθμοῦ] *Alter ordo numeri:* i. e. numeri pares, quasi una deinceps *linea* positi; hic enim est στίχος, pro quo Fischer. credo operarum vitio, habet στίφος, quod est *caterva*. Numerorum autem, parium et imparium, duplex ordo duabus contrariis lineis apponi solebat. Plutarch. de Animi Creat. in Timæo p. 1022. D. ὁ γὰρ Θεόδωρος, οὐχ ὡς ἐκεῖνοι, δύο στίχους ποιῶν, ἀλλ' ἐπὶ μιᾶς εὐθείας ἐφεξῆς τούς τε διπλασίους ἑκατέρων καὶ τοὺς τριπλασίους—. ibid. p. 1027. D. Theon. Mathem. Plat. i. 5. Wytt.

ἔφη. Ὅ τοίνυν, ἔφη, βούλομαι δηλῶσαι, ἄθρει. ἔστι δὲ τοῦτο, ὅτι φαίνεται οὐ μόνον ἐκεῖνα τὰ ἐναντία ἄλληλα οὐ δεχόμενα,[a] ἀλλὰ καὶ ὅσα οὐκ ὄντα ἀλλήλοις ἐναντία ἔχει ἀεὶ ταὐτὰ ἐναντία, οὐδὲ ταῦτα ἔοικε δεχομένοις ἐκείνην τὴν ἰδέαν ἢ ἂν[b] τῇ ἐν αὐτοῖς οὖσῃ ἐναντία ᾖ, ἀλλ' ἐπιοῦσης αὐτῆς[b] ἤτοι ἀπολλύμενα ἢ ὑπεκχωροῦντα. ἢ οὐ φήσομεν τὰ τρία καὶ ἀπολεῖσθαι πρότερον καὶ ἄλλο ὁτιοῦν πείσεσθαι, πρὶν[c] ὑπομεῖναι ἔτι τρία ὄντα ἄρτια γενέσθαι; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ Κέβης. Οὐδὲ[d] μήν, ἦ δ' ὅς, ἐναντίον γ' ἐστὶ δυὰς τριάδι.[f] Οὐ γὰρ οὖν. Οὐκ ἄρα μόνον τὰ εἴδη τὰ ἐναντία οὐχ ὑπομένει ἐπιόντα ἄλληλα, ἀλλὰ καὶ ἄλλ' ἄττα τὰ[g] ἐναντία οὐχ ὑπομένει ἐπιόντα. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Βούλει οὖν, ἦ δ' ὅς,[h] ἐὰν οἷοί τε ὦμεν,[i] ὁρισώμεθα[i] ὁποῖα ταῦτ' ἐστίν; Πάνυ γε. Ἆρ' οὖν, ἔφη, ὦ Κέβης, τάδε εἴη ἄν, ἃ[k] ὅ τι ἂν κατάσχῃ,[l] μὴ μόνον

II. iii. 100.

§. 56. W.

—[a] ἔχει ἀεὶ τἀναντία ΑΔΕΠΤΥΦs, om pr Γ : ἀεὶ ἔχει τὰ ἐναντία °s.—[b] ᾗ ἂν C, ἐὰν οἷς ΓG.—[c] τῇ ..οὔσῃ] τὰ...ὄντα ΔC.—[b] αὐτῇ Φ. αὐτοῖς corr Γ : αὐτῇ °s.—[c] πρὶν ΓΔ ΛΠΥΣΘΗΙΚL, πρὶν ἢ Α πρισὶ s.—[d] οὐ δὴ pr Π.—[e] γε om ΞΥ.—[f] τριάδος l.—[g] τὰ om Λ1 ΕΗΙL, τὰ ἐναντία post ὑπομένει pr mit Φ.—[h] ἔφη ΓΔΦs.—[i] ὀνοβτεδμα G ὁρισώμεθα pr Γ.—[k] ἃ om ΛΞΠΥΣΘΗΙL et pr ΑΓ.—[l] κατάσχοι C et

ξ. 122. ὅσα οὐκ ὄντα ἀλλ.] Tub. ὅστ' ἀλλήλοις ἐναντία ἔχει ἀεὶ τ' ἐναντία (imo τἀναντία). Ita ἐναντία sunt τὸ θερμὸν et τὸ ψυχρόν, τὸ ἄρτιον et τὸ περιττόν; τὸ πῦρ, quum non sit ἐναντίον τι αὐτῷ, neque ἡ τριὰς, sed tamen neque τὸ πῦρ admittit τὴν ἰδέαν τοῦ ψυχροῦ, neque ἡ τριὰς τὴν τοῦ ἀρτίου, quamquam haec in se continent τὸ ἐναντίον, τὴν τοῦ περιττοῦ ἰδέαν, illud τὴν τοῦ θερμοῦ. Heind.

τῷ ἐν αὐτοῖς εἴδει.] Libri scripti editique ἐν αὐτῇ. Correxerunt Zeunii et ipsa talia flagitat et Platonis consuetudo versatissima, quae ipsa species, quum in se habent, contraria est. Heind.

ἤτοι ἀπολλύμενα ἢ ὑπεκχωρ.] Sc. φαίνεται, quod tamen post interpuncta ita οὐδὲ ταῦτα ἔοικε δεχομένοις etc. paullo duriora omnino. Non praetermittam ἔοικεν etiam per se saepissime talia subsequenti patitur (Cratyl. §. 77. Ὀθύνει δὲ ἀπὸ τῆς ἐνδείσεως τὴν λύσιν ἀσκληπιὸς ἔοικεν. Xenoph. Hellen. v. 3. 5. Ἔοικατε τυραννίδι μᾶλλον ἢ πολιτείαις ἡδόμενοι. Memor. Socr. iv. 3. 8. Νὴ τὸν Δία, ἔφη, καὶ ταῦτα κατάδηλον ἔοικεν ἀνθρώποις ὄντα γενόμενος, ut recte ibi Cobet. et Ald. Long. Pastor. p. 49. ἐφίκεσαν ἀλεοῦσαι τὸν Δάφνιν :) hic tamen post dativum δεχομένοις molestissime ad nominativum transiret oratio, ac ne haec quidem ἀλλ'—ἤτοι ἀπολλυμένοις ἢ ὑπεκχωροῦσιν (ἔοικε) satis placerent in re certa apertaque. Deinde Tub. ἢ ἀφήσομεν et omisso ἢ, Aug. πρὶν ὑπομένειν, et paullo post Tub. Οὐ μὲν pro οὐδὲ μ. Heind.

οὐδὲ μὴν—ἐναντίον γέ ἐστι δυὰς τριάδι.] Declaratur his verbis, τὴν τριάδα non posse inter ipsa τὰ εἴδη τὰ ἐναντία referri. Τριὰς enim si quid sunt per se ἐναντίον, hoc non posset non contrarium esse ᾗ δυάς, quod secus est.—ἀλλὰ καὶ ἄλλ' ἄττα τὰ ἐναντία οὐχ ὑπομένει ἐπιόντα, *sed etiam alia quaedam non sustinent accessum eorum, quae vere sunt contraria.* Male Aug. ἄττα ἐναντία. Heind.

τάδε εἴη ἂν ἃ. τ. λ.] Haec vulgo ex Cornarii correctione ita leguntur : τάδε εἴη ἂν ἃ ἄ, τι ἂν κατάσχῃ, μὴ μόνον ἀναγκάζει τὴν αὑτοῦ ἰδέαν αὐτὸ σχεῖν, ἀλλὰ καὶ μηδ' ἐναντίαν αὐτῇ δέχεσθαι; In quibus nihil ἃ ante ὅτι, omissum in Ald. et Basil. nempe in Aug. et Tub. recte restituit, idque Ficinus quoque expressit :

ἀναγκάζει[m] τὴν αὐτοῦ[n] ἰδίαν αὐτὸ ἴσχειν,[o] ἀλλὰ καὶ ἐναντίου[p] ἀεί αὐτῷ τινός; Πῶς λέγεις; [§. 123.] Ὡς περ ἄρτι ἐλέγομεν. οἶσθα[q] γὰρ δή που ὅτι ἃ ἂν ἡ τῶν τριῶν ἰδέα κατάσχῃ,[r] ἀνάγκη αὐτοῖς οὐ μόνον τρισὶν εἶναι ἀλλὰ καὶ περιττοῖς; Πάνυ γε. Ἐπὶ[s] τὸ τοιοῦτον[t] δή, φαμέν, ἡ[u] ἐναντία ἰδέα ἐκείνῃ τῇ μορφῇ ἣ ἂν τοῦτο ἀπεργάζηται,
II. iii. 101. οὐδέποτ' ἂν ἔλθοι.[v] Οὐ γάρ. Εἰργάζετο δέ[w] γε ἡ περιττή; Ναί. Ἐναντία δὲ ταύτῃ ἡ τοῦ ἀρτίου; Ναί. Ἐπὶ[x] τὰ τρία ἄρα ἡ τοῦ ἀρτίου ἰδέα οὐδέποτε ἥξει; Οὐ δῆτα. Ἄμοιρα δή[y] τοῦ ἀρτίου τὰ τρία; Ἄμοιρα. Ἀνάρτιος ἄρα[z] ἡ τριάς; Ναί. Ὃ τοίνυν ἔλεγον ὁρίσασθαι,[a] τοῖα

corr Γ.—[m] ἀναγκάζειν ΧΞΠΤ et mg E, ἀναγκάζοι I, ἀναγκάζῃ Δ.—[n] ἑαυτοῦ Δε.—[o] αὐτὸ ἴσχειν ΓΑCEGHIL et corr Ξ, αὐτοῖς ἴσχειν Φ et corr Π, αὐτὸ τοῖς ἴσχειν s, ἴσχειν (omisso pronomine) Δ : αὐτὸ σχεῖν σ.—[p] ἐναντίου αὐτῷ ἀεί τινος ΧΞΠΤ et mg E, ἐναντίου ἀεί τινος αὐτῷ ΓΑΦ(i, ἐναντίου δεῖ αὐτῷ τινόι ΛCEHI, ἐναντίου δεῖ ἀεί τινος αὐτῷ s, ἐναντίου δεῖ αὐτό τινος I : μηδ' ἐναντίαν αὐτῇ δέχεσθαι s.—[q] οἶ H. —[r] κατάσχοι corr Γ.—[s] ἐπεί I, ἐπειδὴ ΓG.—[t] τοιοῦτο s.—[u] ᾗ ΓΤΕΗ.—[v] ἐλθοίη s. [w] δέ om G et pr Γ.—[x] ἐπὶ...δῆτα om G et pr Γ.—[y] δὲ L.—[z] ἄρ' Δ.—[a] ὁρίσασθαι ω

ΧΛΞΥΕGIL et pr ΓΠ, ὁρίσασθαι δεῖν ΔΦCs et rc ΓΠ, ὁρίσασθαι H : ἔρισται σ.—

quæ quodcunque occupant, tale reddunt, ut non solum sui ipsius ideam retinere cogatur, sed etiam contrario illi sit opus. Postremam autem horum partem, ἀλλὰ καὶ—δέχεσθαι non poterat infelicius Platonicorum ille librorum emendator tractare. Nam quæ hæc est definitio, in qua ponitur id ipsum, quod definiri debebat? Nempe eo ista redit lectio, ut Socrates dicat, quæ contrarium non admittant, ea esse, quæ quidquid occupaverint, id cogant contrarium sibi ἰδέαν non admittere. Bonum factum, quod perversæ scripturæ nullius libri accedit consensus. Nam Ald. et Bas. 1. habent μηδ' ἐναντίου, αὐτῷ δήνος, ex quo Turnebus fecit μηδ' ἐναντίου αὐτῷ δεῖνος. Bas. 2. μηδ' ἐναντίου αὐτῷ ἀεί τινος. Aug. ἀλλὰ καὶ ἐναντίου δεῖ αὐτῷ τινος, quæ Ficini translatio reddit. Quarum lectionum propius quæque ad veram accedit, servatam in Tub. ἀλλὰ καὶ ἐναντίου αὐτῷ ἀεί τινος, in quibus, αὐτῷ mutato in αὐτοῦ, ea inest sententia quam et argumentatio flagitat et confirmant paullo post seqq. Socratis verba ἀλλ' ἆρα δὴ εἰ οὕτως ὁρίζῃ. μὴ μόνον etc. Jam enim hoc dicet philosophus: 'præter ea, quæ ipsa inter se contraria sunt, ut τὸ θερμὸν et τὸ ψυχρὸν, τὸ ἄρτιον et τὸ περιττὸν, alia quædam non suscipiunt quidquam ex his contrariis; v. c. ἡ τριὰς non suscipit τὸ ἄρτιον ipsum. Hæc ea sunt, quæ, quidquid amplectuntur tenentque, id cogunt non modo suam tenere formam (ἰδέαν), sed etiam semper alicujus, quod ipsum est contrarium. Velut ἡ τριὰς quidquid amplexa tenet, id cogit non modo tria esse, sed etiam notionem in se habere ejus, quod per se ipsum contrarium est, τοῦ περιττοῦ.'—ἴσχειν hoc ex Aug. et Par. pro σχεῖν recepi. Paulo ante ἀναγκάζειν Tub. Heind.

§. 123. ἡ ἂν τοῦτο ἀπεργάζηται] τοῦτο sc. τὸ περιττὸν εἶναι. ᾗ, quod pro ᾗ restituerat Cornarius, habent Tub. et Aug. Vocabulum μορφὴν eodem, quo h. l. modo posuerat §. 121. ὃ ἔστι μὲν οὐκ ἐκεῖνο, ἔχει δὲ τὴν ἐκείνου μορφὴν ἀεί. Heind.

ἡ περιττὴ] Mallem hic, deleto articulo ἡ, verbum εἰργάζετο passive accipere. Mend. Similiterque in versione sua Aristipp. Forst.

ἡ περιττὴ] Sc. μορφὴ est i. q. ἡ τοῦ περιττοῦ ἰδέα s. μορφή. Heind.

ἡ τοῦ ἀρτίου] Aug. ἡ τοῦ ἐναντίου. Fisch.

ὃ τοίνυν ἔλεγον ὁρίσασθαι] Denuo hic, ut centies alibi, Cornarii auctoritate deceptus Stephanus genuinam corrupit

οὐκ ἐναντία τινὶ ὄντα ὅμως οὐ δέχεται αὐτό[b] [τὸ ἐναντίον], οἷον νῦν ἡ τριὰς τῷ ἀρτίῳ οὐκ οὖσα[c] ἐναντία οὐδέν τι μᾶλλον αὐτὸ δέχεται, τὸ γὰρ ἐναντίον αὐτῷ ἀεὶ[d] ἐπιφέρει, καὶ ἡ δυὰς τῷ περιττῷ καὶ τὸ πῦρ τῷ ψυχρῷ καὶ ἄλλα πάμ- 1. 105.
πολλα, ἀλλ' ὅρα δὴ εἰ οὕτως ὁρίζει,[e] μὴ μόνον τὸ ἐναντίον τὸ ἐναντίον μὴ[f] δέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο ὃ ἂν ἐπιφέρῃ τι ἐναντίον ἐκείνῳ ἐφ' ὃ τι[g] ἂν αὐτὸ ἴῃ,[h] αὐτὸ τὸ ἐπιφέρον τὴν τοῦ ἐπιφερομένου ἐναντιότητα μηδέποτε δέξασθαι. [§. 124.] Πάλιν δὲ[i] ἀναμιμνήσκου· οὐ γὰρ χεῖρον πολλάκις ἀκού-

[b] αὐτῷ Δ.—[c] οὐκ οὖσα τῷ ἀρτίῳ Φ.—[d] ἀεὶ αὐτῷ ΧΕΠΥ.—[e] ὁρίζει ΑΗΙ.—[f] τῷ ἐναντίῳ μὴ Η.—[g] ὅτω a et mg Χ, ὅτερ τῶ Δ.—[h] ᾖ Ε, ᾖ ΧΕΥ et corr Π, εἴη Φs.—

scripturam, Illies jussu *δρισται* rescribens pro eo, quod Edd. vett. et Aug. Tub. Par. praestant, atque versio Ficini (*quod ergo definiendum assumpseram*) et, teste Forstero, Aristippi expressit, *ὁρίσασθαι*. *Ἔλεγον* in his, ut saepe, idem fere est quod *ἐκέλευον*; haec autem, *οἷον νῦν ἡ τριὰς — ἄλλα πάμπολλα*, per parenthesin quandam interponuntur, ut vocula *ἀλλὰ* interruptum redordiatur sermonem. Isocrat. de Big. p. 354. B. *πρὸς δὲ τὴν πολιτείαν, οὐδὲ γὰρ τοῦτο παραλειπτέον, ὥσπερ οὐδ' ἐκεῖνοι αὐτῆς ἠμέλησεν, ἀλλὰ τοιαύτην τῶν μάλιστ' εὐδοκιμησάντων ἡμῖν παρὶ τὸν δῆμον ἐγεγόνει* etc. Et hujusmodi elegantiarum auctores Aelian. V. H. vi. 10. *Οἱ γὰρ δύο παῖδες, οἱ περὶ τὸν αὐτὸν ἦσαν, Πάραλός τε καὶ Ξάνθιππος, ἀλλὰ οὗτοι μὲν κατὰ τὴν νόσον τὴν δημοσίαν τοῦ λοιμοῦ ἀπέθανον.* Heind.

ὅμως οὐ δέχεται αὐτ.] Aug. *ὅμως οὐδέποτε αὐτὸ τ. ἐ.* Sch. *ὅμως οὐδέποτε δέχεται α. τ. ἐ.* Heind.

αὐτὸ τὸ ἐναντίον] Equidem vitium subesse puto, ac *τὸ ἐναντίον* aut delendum, aut mutandum in *τὸ οὐκ ἐναντίον* i. e. *Ternio non recipit parem, quamvis non contrarium.* Wyttenb.

τὸ γὰρ ἐναντίον αὐτῷ] *αὐτῷ* sc. *τῷ ἀρτίῳ*. Huic contrarium, *τὸ περιττὸν*, semper affert *ἡ τριάς*, quamcunque rem amplectitur.—*καὶ ἡ δυὰς τῷ περιττῷ*. sc. *τὸ ἐναντίον* (*τὸ ἄρτιον*) *ἐπιφέρει* (*τοῖς πράγμασι*). Heind.

ὃ ἂν ἐπιφέρῃ τι ἐν.] In his dativus *ἐκείνῳ* non ab *ἐναντίον* pendet, sed ab *ἐπιφέρῃ*. *Sed illud quoque, quodcunque contrarium aliquid affert ei ad quod accedit, id ipsum nunquam recepturum esse contrarium ejus quod affert.* Ut *ἡ τριας*, quae rebus, ad quas accedit, *τὸ περιττὸν* (quod est per se *ἐναντίον τι*) affert, ea ipsa hujus *τοῦ ἐπιφερομένου*, *τοῦ περιττοῦ*, contrarium (*τὸ ἄρτιον*) non recipit. Bene Olympiod. *τοῦ ἐπιφερομένου, τοῦτ' ἔστι, τοῦ συμφυκότος αὐτῷ εἴδους.* Heind.

ἐφ' ὅ,τι ἂν αὐτὸ ἴῃ] Hanc Aug. et Ficini versio stabiliunt itemque praegressae saepius locutiones *ἐπείσῃς τῆς ἰδέας* et *οὐκ ὑπομένει τὰ ἐναντία ἐπιόντα* et id genus alias; a Cornario positam scripturam *ἐφ' ὅτῳ ἂν αὐτὸ ᾖ*, exhibet etiam Aristipp. et unus de Codd. Par. Tub. *ἐφ' ὅ,τι — ᾖ*, unde natam illam opinor. Heind.

αὐτὸ τὸ ἐπιφέρον] Ne quem forte offendat postremum hoc *αὐτὸ τὸ ἐπιφέρον*, est haec repetitio antecedentis nominativi *ὃ ἂν ἐπιφέρῃ τι*· quae sane frequens occurrit in utriusque linguae scriptoribus. Quod Stephanus pro varia lectione *ἐφ' ὅτῳ ἂν αὐτῷ ᾖ*, in margine posuit, habet partim Vind. D. *ἐφ' ὅτῳ ἂν αὐτὸ ᾖ*. A. *ἐφ' ὅτῳ ἂν αὐτῷ εἴη*. B. *ἐφ' ὅτῳ ἂν αὐτὸ εἴη*. Versio Sicula, *in quocumque ipsum fuit*. Caeteri vulgatam praebent, sane unice probandam. Wyttenb.

ἐπιφερομένου] *ἐπιφερόμενον* est attributum rei, *τὸ συμβαῖνον τῷ πράγματι*. v. Morum ad Longin. p. 62. Si hoc *συμβαῖνον* et potest abesse, *eventum*, sin vero neutiquam, *conjunctum* Lucretio i. 450. vocatur. Wyttenb.

§. 124. *οὐ γὰρ χεῖρον*] Aristoph. Eq. 26. Δ. Βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσω, Ν. Οὐ χείρον. Xenoph. Oecon. vii. 25. *πρὸς τὸ φυλάττειν οὐ κάκιόν ἐστι φοβερὸν εἶναι τὴν ψυχήν.* Heind.

εἰν. τὰ πέντε τὴν[j] τοῦ[k] ἀρτίου[l] οὐ δέξεται,[m] οὐδὲ τὰ δέκα τὴν τοῦ περιττοῦ, τὸ[n] διπλάσιον. τοῦτο μὲν οὖν[o] καὶ αὐτὸ[p] ἄλλῳ[q] ἐναντίον, ὅμως δὲ τὴν τοῦ περιττοῦ οὐ δεξεται·[r] οὐδὲ δὴ[s] τὸ ἡμιόλιον οὐδὲ τἆλλα τὰ τοιαῦτα, τὸ ἥμισυ, τὴν[t]
II. iii. 102. τοῦ ὅλου, καὶ τριτημόριον[u] αὖ[v] καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, εἴ περ ἔπει τε καὶ ξυνδοκεῖ[w] σοι οὕτως. Πάνυ σφόδρα καὶ
§. 57. W. ξυνδοκεῖ, ἔφη,[x] καὶ ἕπομαι. Πάλιν δή μοι,[a] ἔφη, ἐξ ἀρχῆς λέγε. καὶ μή μοι ᾧ ἂν[b] ἐρωτῶ ἀποκρίνου, ἀλλ' ἄλλῳ,[c] μιμούμενος ἐμέ. λέγω δὲ[d] παρ' ἣν τὸ πρῶτον ἔλεγον ἀπό-

[j] δὲ om ΓG.—[j] τὴν om I et pr E.—[k] τοῦ om Δ.—[l] ἐναντίον I.—[m] οὐκ ἐδέξατο Δ.—[n] περιττοῦ καὶ τὸ Δ.—[o] οὖν delet Γ.—[p] αὐτῷ ΑΠΥ.—[q] ἄλλο Δ.—[r] δέξατο Δ.—[s] δὴ om pr ΑΠ.—[t] τοιαῦτα ἃ τὸ ἥμισυ ἔχει τὴν C: ἃ etiam Δ.—[u] τριτημόριον G.—[v] ἂν Δ.—[w] ξ. ΑΓΕΥΣ.—[x] ἔφη post μοι om Gs et pr Γ.—[a] μή μοι ΑΓΔΠΥΦGs et pr Ξ: μοι μὴ °s.—[b] ὃ ἂν ἐρωτῶ ἀποκρίνου ACHIL cum pr E et corr ΓΞ. ἣν ἂν ἐρωτῶ ἀπόκρισιν ἀποκρίνου Φ: ὃ ἂν ἐρωτῶ ἀποκρίνου °s.—[c] ἄλλω ΔCEHIL et rc ΓΞ, ἄλλην Φ, om ΑΔΤGs et pr ΓΞΠ: ἄλλω s.—[d] δὲ Α, δὴ ΦCEGHILs, δὲ δὴ ΔC.

τὴν τοῦ ἀρτίου] Sc. *ἰδέαν*, quod h. l. adjectum vellem, præsertim quum proxime præcesserit *ἐναντιότητα*. Libri tamen omnes omittunt. Heind.

καὶ αὐτὸ ἄλλῳ ἐναντίον] Scilicet, *decem*, ut duplum, contrarium sunt simplici *τῷ ἁπλῷ*. Wytt.

καὶ αὐτὸ ἄλλῳ ἐναντίον] Vix abstinui quin reponerem *καὶ αὐτὸ ἄλλο ἢ ἐναντίον* δμ. δ'. Nam quod Forster ad *ἄλλῳ* adscripsit 'nempe *τῷ ἡμίσει*,' non reputavit, proferenda h. l. fuisse non *ipsa contraria*, *αὐτὰ τὰ ἐναντία*, sed ea tantum, quæ rei cuique et suam naturam et contrarii alicujus formam impertiant. Ex quo genere *τὸ διπλάσιον* est, quod et duplicitatem rebus tribuit, et contrarii, *τοῦ ἀρτίου*, forma eas induit. Heind.

ἡμιόλιον] Hesychius: Ἡμιόλιος· — *καλεῖται δὲ καὶ ἀριθμός τις, καὶ λόγος, ὁ τὸ ἓν καὶ ἥμισυ ἔχων*. Fisch.

οὐδὲ δὴ τὸ ἡμιόλιον οὐδ. τ.] Verba ita inter se nexa: *οὐδὲ δὴ τὸ ἡμιόλιον οὐδὲ τἆλλα τὰ τοιαῦτα, τὸ ἥμισυ καὶ τριτημόριον αὖ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα*, (*δίχεται*) *τὴν τοῦ ὅλου*. Nimirum contraria sunt *pars et totum*. Sed certa aliqua pars, ut *dimidia*, *tertia* cett. et contrarium aliquid habet (*τὸ ἐναντίον τοῦ ὅλου*), ut non possit totum fieri, et præterea aliquid, quo certa aliqua pars fiat.—Vocula *δὴ* in his *οὐδὲ δὴ* abest a Tub. Tum *ἔπει* pro *ἔπη* Aug. ut id. lib. ante *ὁρίζει* pro *ὁρίζῃ*. Deinde ibid. altero loco scriptum *συνδοκεῖ*. Sane utrobique h. l. aut *ξυνδοκεῖ* scribendum aut *συνδοκεῖ*. Heind.

καί μοι μὴ ὃ ἂν ἐρωτῶ, ἀποκρίνου, ἀλλὰ ἄλλο] Variant libri: Vind. A. *καὶ μὴ μοὶ ὃ ἂν ἐρωτῶ ἀποκρίνου, ἀλλὰ μιμούμενος ἐμέ*. Idem in marg. et B. in contextu, *μή μοι ἣν ἂν ἐρωτῶ ἀπόκρισιν ἀποκρίνου, ἀλλ' ἄλλην μιμούμενος ἐμέ*: C. *καὶ μή μοι ᾧ ἂν ἐρωτῶ, ἀλλ' ἄλλῳ μιμούμενος ἐμέ*. D. *μή μοι* — cætera ut Stephanus: quocum item consentit G. excepto *ἄλλῳ ἀλλὰ μ. ἐμέ*. At vulgata his omnibus præstat. Wytt.

καὶ μή μοι] Ita pro *καί μοι μὴ* Tub. Schol. *καὶ μή μοι ἣν ἂν ἐρωτῶ ἀπόκρισιν ἀποκρίνου, ἀλλ' ἄλλην, μιμούμενος ἐμέ*. In quibus secutus videtur Scholiastes receptam a Stephano scripturam, *ὃ ἂν ἐρωτῶ—ἀλλὰ ἄλλο*, quæ medetam habet sententiæ ambiguitatem. Nam possunt verba sic intelligi, *ne mihi ad id, quod quæro, respondeas, sed ad aliud*, (cf. not. ad Hipp. Maj. §. 16.) sensu perverso. Liquet ex seqq. Socratem hoc dicere: 'quando ipse quærat, quænam re corpus *calidum* fiat, ab altero si non per idem responderi se velle vocabulum, ut dicatur *calore*, sed ut *igne*.' Hoc autem clare exprimit ea, quam e libris eruimus, scriptura. Nam Aug. *ᾧ ἂν ἐρ.* idem tamen deinde *ἄλλο*; contra Ald. et Bass. *ἀλλὰ ἄλλῳ μιμ.* Tub. ut Cornarius, *ἀλλὰ μιμούμενος*. Fieri us denique: *nec tamen per id quod nunc interrogo, sed per aliud quiddam mihi respondeas, me imitatus*. Heind.

κρισιν,[c] τὴν ἀσφαλῆ ἐκείνην, ἐκ[f] τῶν νῦν λεγομένων ἄλλην ὁρῶν[k] ἀσφάλειαν. εἰ γὰρ ἔροιό με ᾧ[h] ἂν τί ἐν τῷ[i] σώματι ἐγγίνηται, θερμὸν ἔσται,[j] οὐ τὴν ἀσφαλῆ σοι ἐρῶ[k] ἀπόκρισιν ἐκείνην τὴν ἀμαθῆ,[l] ὅτι ᾧ[m] ἂν θερμότης, ἀλλὰ κομψοτέραν ἐκ τῶν νῦν,[n] ὅτι ᾧ[o] ἂν πῦρ[p] οὐδὲ ἂν ἔρῃ,[q] ᾧ ἂν[r] σώ-

—[c] ἀπόκρισιν ἔλεγον ΓG : ἀπόκρισιν...λεγομένων οπι Δ.—[f] ἐκείνην οὐ ταύτην ἀλλ' ἣν ἐκ Φ. ἐκείνην ἣν ἐκ s.—[k] ὁρῶ ΓΔΤΦGs et pr ΑΞ.—[h] ὃ ΑΠΤΦ et pr Ξ.—[i] ποτε Δ.

μα

—[j] ἐστιν Gs.—[l] ἐρῶ σοι ΓG.—[l] ἀληθῆ Ξ.—[m] ὃ ΑΔΕΙ et pr Ξ.—[n] ἐν τῷ l.—[o] ὃ ΑΠΤ cum corr Φ et pr Ξ.—[p] πῦρ...ἐρῶ ὅ ἐν um H.—[q] εἰ δὲ ἀνέρη Δ.—[r] ὅτι ὅθι Λ

τὴν ἀσφαλῆ ἐκείνην] Cf. ς. 113. διῶχνρίζεσθαι— ὅτι τῷ καλῷ πάντα τὰ καλὰ γίγνεται καλά· τοῦτο γὰρ μοι δοκεῖ ἀσφαλέστατον εἶναι καὶ ἐμαυτῷ ἀποκρίνασθαι καὶ ἄλλῳ, καὶ τοῦτον ἐχόμενος ἡγοῦμαι οὐκ ἂν ποτε πεσεῖν, ἀλλ' ἀσφαλὲς εἶναι καὶ ἐμοὶ καὶ ὁτῳοῦν ἄλλῳ ἀποκρίνασθαι, ὅτι τῷ καλῷ τὰ καλὰ γίγνεται καλά. Pro ὁρῶν Tub. ὁρῶ. Heind.

ᾧ ἂν τί ἐν τῷ σώματι] Videndum annon scribendum sit, ᾧ ἂν τί σώματι, aut certe ᾧ ἂν σώματι τί, ut paulo post legitur: qua etiam forma postea, ᾧ ἂν ἀριθμῷ τί ἐγγένηται. Mutato autem dativo avertit animum, ut scribamus ὃ ἂν τι ἐν τῷ σώματι ἐγγένηται, videndum an ita defendi possit ut dicamus implicitam esse hanc quaestionem: et ὅ τι tum esse ὃ ἂν τι ἐν τῷ σώματι ἐγγένηται, pro ὅ,τι ἂν ἐν τῷ σώματι ἐγγένηται. Sed enim potius scripserit, ut opinor, τί ὃ ἂν ἐν σώματι ἐγγένηται: (id est, τί ἐστιν ἐκεῖνο ὃ ἐὰν ἐγγένηται σώματι) idne vel hanc lectionem vel primam illam, genuinam esse arbitror. Stall.

ᾧ ἂν τί σώμ.] Kuhlenius p. 126. conj. ᾧ ἂν σώματι τί ἐγγένηται. At etiam paulo post est, ὃ ἂν τί ἐγγένηται σώματι. Gottleber. legi jubebat cum Stephano ᾧ ἂν σώματι τι ἐγγένηται, ita, ᾧ σῶμα. Ita autem τι ἐγγένηται, θερμὸν ἔσται. Zeunius p. 134. probabat conjecturam Stephani primam, sic, τί ἂν σώματι ἐγγένηται, ᾧ θερμὸν ἔσται [τὸ σῶμα]. Ficin.

ᾧ ἂν τί ἐν τῷ σώματι ἐγγένηται] Proclo, secundum Forsterum, Stephani conjecturam ᾧ ἂν τί σώματι ἐγγένηται, quae est huius rei inventrix transponendo fortasse proprius ᾧ ἂν σώματι τί ἐγγένηται, restituere. Senarius est. *Quaenam res in corpus incidens, id corpus calidum efficit?* Est consuetudo Graeci, maxime Platonis, in dialogo propria: v. c. I. Amat. p. 132. E. ἢ δὲ διὰ τίνος δίσημι τό τ' ἐνὶ πᾶσι ποιὸν καὶ τὸ ἐνὶ τούτοις δηλοῦ σοι—. Rep. x. p. 512. A. Ἀλλὰ τί αὐτὸν τῆς κλίνης φήσεις εἶναι; *pictorem lecti, an ejus opificem, an quid aliud ejus dicere esse.* ibid. G. σὲ δὲ τίς αἰτιᾶται πόλις νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι, καὶ σῴζει ὠφεληκέναι; Χαρώνδαν μὲν γὰρ Ἰταλία καὶ Σικελία. καὶ ἡμεῖς Σόλωνα· σὲ δὲ τίς ἄξει τίνα εἰπεῖν. Euthyd. p. 223. C. Ἀλλὰ τίνα δὴ ἐπιστήμην, ἢ τί χρησόμεθα· vulgo legitur ἢ τί χρ. quod recte emendavit Heusdius Specim. Crit. p. 63. Protag. p. 194. D. εἴ τις ἔροιτο ἡμᾶς, τῶν τί σοφῶν εἰσιν οἱ ζωγράφοι ἐπιστήμονες·—εἰ δέ τις ἐκεῖνο ἔροιτο, Ὁ δὲ σοφιστὴς τῶν τί σοφῶν ἐστι,—Plutarch. de Anim Creat. in Tim. p. 1013. F. τίς δὲ αἰσα καὶ τίνος ὄντος ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος πρότερα καὶ πρεσβύτερα λέγεται γεγονέναι, πρῶτον ὁ λόγος ἐνδείξεται. Caeterum et hoc Phaedonis loco libri dissentiunt, quod recensere nil juvet. Wytt.

ὅταν τί ἐν τῷ σώμ.] Tub. Ald. et Bas. ὃ ἂν τί ἐν τῷ σώματι, ne deinde ὅτι ὃ ἂν θερμότης, et ὅτι ὃ ἂν πῦρ. Aug. ut scribi voluit Cornar. ᾧ ἂν τι ἐν τῷ σώμ. Stephanus edidit ᾧ ἂν τί ἐν τ. σ. legendum tamen existimans ᾧ ἂν τί σώματι, vel ᾧ ἂν σώματί τι, vel ὃ ἂν τι (pro ὅ,τι ἂν) ἐν τ. σ. De quibus conjecturis primum, probatam a Forstero, in textum recepit Fischer. Alii locum aliter tentarant; non ano ὃ ἂν in ὅταν mutato suam scripturi manum restituisse nobis videmur. Heind.

ἀλλὰ κομψοτέραν— καὶ τάλλα οὕτως] Scitae profecto interrogatiunculae, sed eadem nugis saepius, scilic. quam firma, quibus Plato sibi viam munire studet ab idea ad naturam, et, ut vulgo dicunt, *a posse ad esse*. ἀπὸ τῆς ἰδέας καὶ τοῦ εἶδους πρὸς τὴν οὐσίαν καὶ ὑπόστασιν qui duo extremi sunt rerum termini, infinito spatio disjuncti, si a posse ad esse tendas, eadem puncto conjuncti, si contra ab esse ad posse pergas.

ματι τί[1] ἐγγίνηται,[t] νοσήσει,[u] οὐκ ἐρῶ ὅτι ᾧ[v] ἂν νόσος, ἀλλ' ᾧ[w] ἂν πυρετός· οὐδ'[x] ᾧ[y] ἂν ἀριθμῷ τί ἐγγίνηται,[z] περιττὸς[a] ἔσται, οὐκ ἐρῶ ᾧ[b] ἂν περιττότης ἀλλ' ᾧ ἂν μονάς, καὶ τἆλλα οὕτως. ἀλλ' ὅρα εἰ[c] ἤδη ἱκανῶς οἶσθ' ὅ τι βούλομαι. [§. 125.] Ἀλλὰ πάνυ ἱκανῶς, ἔφη. Ἀποκρίνου δή,[d] ἦ δ' ὅς, ᾧ[e] ἂν τί ἐγγίνηται[f] σώματι, ζῶν[g] ἔσται; Ὠι[h] ἂν ψυχή, ἔφη.[i] Οὐκοῦν ἀεὶ τοῦτο οὕτως ἔχει;

CEL, ἃ δὲ I et corr Ξ, ὃ δὲ s.—[a] τί om L et pr Φ, post ἐγγίνηται ponit τε Φ.—[t] ἂν γίνηται Δ.—[u] νοσῆσαι L: νοσήσει...ἐγγίνηται in mg Χ.—[v] ὃ Υ, om I.—[w] ὃ Υ.—[x] εἰ δ' Δ.—[y] ὃ ΠΦ, ὃ Υ.—[z] ἂν γένηται Δ.—[a] περιττὸς ΧΓΔΕΠΥGs et pr Φ: περιττὸν Ψτ.—[b] ὃ Υ, ὃ Π.—[c] εἰ om pr Γ.—[d] δὴ om Π.—[e] ὃ ΠΥΦ.—[f] ἂν γένηται Δ.—[g] ζῶον Γ.—[h] ὃ ΠΥ.—[i] ἔφη ἔσται ΛΕΗΙL.—[j] τοῦτο ἀεὶ L.—[k] ἡ om ΛΞΕΗΙL.—

Erat sane ἀμαθὴς ἀπόκρισις: *parem numerum esse, qui habeat paritatem: imparem, qui imparitatem:* et simillima illo Scholasticorum, *qualitas est a qua res dicitur qualis:* sed tamen tuta. Nunc si subtilior quæri debebat, justa definitio genere et differentia speciei significanda, nec defungendum erat mentione unius speciei. Veluti hoc loco *calidum est id, in quod ignis venit; morbo laborat, quod febrim habet:* verissime quidem dicuntur, sed non ut reciprocari queant: quod in definitione adesse debet, ut subjectum et prædicatum æque late pateant; nam alia sunt præter illud calida, alii morbi præter febrim. In tertio denique exemplo eadem ratio valet, περιττὸν ἔσται ᾧ ἂν μονὰς, scilicet ἐγγίνηται vel προσγένηται. Nam et *unitas* a nonnullis inter *impares* censebatur, eorumque ordini, στοίχῳ, præscribebatur, et in principio ponebatur; ut inter *pares* primus habebatur *binarius*. Nec omnis est περιττὸς, ᾧ ἂν μονὰς προσγένηται, neque ἄρτιος, ᾧ ἂν δυάς. Et περιττοῦ est species quædam, ᾧ ἂν ἀρτίῳ μονὰς προσγένηται, *si cui pari unitas addatur.* Convenit igitur cum duobus prioribus exemplis, ut prædicatum subjecto sit angustius; si quidem et alii sunt impares, *per se*, præter unitatem: neque etiam facti accessione unitatis ad parem. Cæterum in totum genus numerorum hæc divisio et utriusque speciei definitio valet, apud Theonem, Mathem. Plat. i. 5. p. 29. τῶν δὲ ἀριθμῶν τοιοῦνται τὴν πρώτην τομὴν εἰς δύο· τοὺς μὲν γὰρ αὐτῶν ἀρτίους, τοὺς δὲ περιττούς φασι· καὶ ἄρτιοι μέν εἰσι οἱ ἐπιδεχόμενοι τὴν εἰς ἴσα διαίρεσιν, ὡς ἡ δυάς, ἡ τετράς· περισσοὶ δὲ οἱ εἰς ἄνισα διαιρούμενοι, οἷον ὁ ε, ὁ ζ. Plato autem genus et speciem in his exemplis adhibuit, quo facilius eadem ratione ζωῇ, *vitæ*, subjiceret ψυχὴν, *animam*. Wytt. qui sic in Addend. 'Phædonem in schola interpretans, memini me ad hunc locum dicere, Platonem videri scripsisse, ᾧ ἂν ἀρτίῳ μόνας, scilicet ἐγγίνηται i. e. *impar numerus est is, cui pari unitas accesserit:* quam conjecturam postea, conscribens hanc annotationem, falsam deprehendi. Venit deinde ad me unus e discipulis, omnem hujus dialogi et grammaticam rationem et dialecticam subtilitatem accurate persequi solitus, qui idem se vidisse affirmarct, rationesque sententiæ suæ explicaret eas, quæ plane cum rationibus convenirent iis, quas ego in annotatione secutus eram. Idem, et mei caussa et sua sponte, totum hoc nostræ editionis volumen relegit, dedita etiam opera typographicos errores animadvertens, eorumque indicem conficiens, quem fini subjecimus. Est hic nobilissimus adolescens Guilielmus Lodovicus Wassenarius, Cattovicenus, qui hunc alterum annum percepta nostra institutione, tum vero maxime domestica suaque ipse exercitatione, tantum profecit, ut jam nunc scriptionem commentetur de Chrysippi vita et doctrina reliquiis, et magno aliquando nostris literis ornamento futurus sit; si quidem institutum hoc studiorum iter persequatur.'

περιττὸν ἔσται] Sic e Tub. (add. Par.) pro vulgato περιττὸν recte scripsit Fischer. Hvnd.

§. 125. ἀποκρίνου δὴ κ. τ. λ.] Habet Stob. Eclog. Phys. p. 99. Wytt.

Πῶς γὰρ οὐχί; ἦ δ' ὅς. Ἡ ψυχὴ ἄρα ὅ τι ἂν αὐτῇ[l] κατάσχῃ,[m] ἀεὶ ἥξει ἐπ' ἐκεῖνο φέρουσα ζωήν; Ἥξει μέντοι, ἔφη. Πότερον[n] δ'[o] ἔστι τι ζωῇ ἐναντίον ἢ[p] οὐδέν; Ἔστιν, ἔφη. Τί; Θάνατος. Οὐκοῦν ἡ[q] ψυχὴ τὸ ἐναντίον ᾧ αὐτὴ ἐπιφέρει ἀεί, οὐ μή ποτε δέξηται, ὡς ἐκ τῶν πρόσθεν ὡμολό- p. iii. 103.
γηται; Καὶ μάλα, ἔφη, σφόδρα,[r] ὁ Κέβης. Τί οὖν; τὸ μὴ δεχόμενον τὴν τοῦ ἀρτίου ἰδέαν τί νῦν δή[s] ἀνομάζομεν;[t] Ἀνάρτιον, ἔφη. Τὸ δὲ δίκαιον μὴ δεχόμενον καὶ ὃ[u] ἂν μουσικὸν μὴ δέχηται; Ἄμουσον, ἔφη, τὸ δὲ ἄδικον. Εἶεν

[l] αὐτῇ C, αὐτὸ ΓΕ, αὐτῷ ΔΗL.—[m] κατάσχοι C et corr Γ.—[n] πότερον...ἔφη om a.—[o] δ' om Δ.—[p] ἢ...ἐναντίον om H.—[q] ἡ om ΧΕΓ.—[r] ἔφη σφόδρα Φο: σφόδρα ἔφη Ρ.—[s] δὴ νῦν Δ.—[t] ἀνομάζομεν ΔΦ, ταῦτα ἀνομάζομεν ΔΠ, ὁμολογήσαμεν CEHIL.

ἡ ψυχὴ ἄρα] Articulum hic et mox in verbis Οὐκοῦν ἡ ψυχὴ omittit Tub. Heind.

ἡ ψυχὴ τὸ ἐναντίον ᾧ αὐτὴ ἐπιφέρει ἀεί, οὐ μήποτε δέξηται] Interpretatur hanc disputationis Platonicæ partem Plotin. Enn. iv. lib. viii. 10. p. 465. B. 8. Περὶ τοιούτου χρήματος τίς ἂν ἀμφισβητοίη νοῦν ἔχων, ὡς οὐκ ἀθάνατον· ᾧ πάρεστι μὲν ἐξ ἑαυτοῦ ζωή, ἦν οὐχ οἷόν τε ἀπολέσθαι· πῶς γάρ, οὐκ ἐπιστητόν γε οὖσαν, οὐδ' αὖ οὕτως ἔχουσαν, ὡς τῷ πυρὶ ἡ θερμότης πάρεστιν· λέγω δὲ, οὐχ ὡς ἐναντίον ἡ θερμότης τῷ πυρί, ἀλλ' ὅτι οἱ καὶ μὴ τῷ πυρὶ, ἀλλὰ τῇ ὑποκειμένῃ τῷ πυρὶ ὕλῃ· ταύτῃ γὰρ καὶ διαλύεται τὸ πῦρ· ἡ δὲ ψυχὴ οὐχ οὕτω τὴν ζωὴν ἔχει, ὡς ὕλην μὲν οὖσαν ὑποκεῖσθαι, ζωὴν δὲ ἐπ' αὐτῇ γενομένην τὴν ψυχὴν ἀποδεῖξαι· ἡ γὰρ οὐσία ἐστὶν ἡ ζωή, καὶ ἔστιν οὐσία ἡ τοιαύτη παρ' αὐτῆς ζωσα, ὅπερ ἐστὶν, ἡ ζητοῦμεν, ἡ ψυχή, καὶ τοῦτο ἀθάνατον ὁμολογοῦσιν· ἡ ἀναλύουσιν ὡς σύνθετον· καὶ τοῦτο τάλαι ἴσως ἂν εἰς ἀθάνατον ἔλθοι παρ' αὐτοῦ κινούμενον, ᾧ μὴ θέμις θανάτου μοῖραν δέχεσθαι· ἡ πάθοι ἐναντίον τῇ ὕλῃ λέγοντες τὴν ζωὴν, παρ' ὅσον τοῦτο τὸ παθὸν ἐλθὸν εἰς τὴν ὕλην, αὐτὴν ἐκείνῳ ἀναγκασθήσονται ὁμολογεῖν ἀθάνατον εἶναι. ἄθανατον δὲ τοῦ ἐναντίου ᾧ ἐπιφέρει ἀλλὰ γάρ ἐστι μία φύσις ἐνεργείᾳ ζῶσα. Ergo eas, qui hujus argumentationis Platonicæ vim repudiant, duobus aliis contendit argumentis. Alterum est: ἡ ἀναλύουσιν ὡς σύνθετον—μοῖραν δέχεσθαι: i. e. *aut animam in partes dissolvent, ut compositam, idque usque eo, donec perveniant ad unam talem partem, quæ sibi et cæteris imperet, quæ immortalis sit, cui necesse et contra naturæ leges sit mortem suscipere:* hoc est illud argumentum, quod attigimus Psychologiæ v. viii. p. lv. Alterum: ἡ πάθοι ἐναντίον—ἐνεργείᾳ ζῶσα· *aut dicentes vitam esse accidens materiæ, id unde materiæ tale accidens venit, cogentur immortale esse fateri nec capax contrarii ejus quod ipsa affert,* (i. e. *immunis a morte*). *Etenim una est natura actu vivens.* Et sic revocat demonstrationem ad illud decretum, unam esse totius naturæ animam, cujus singulares animæ nostræ partes sint. Ad hunc Phædonis locum refert item interpretandum Proclus Instit. Theol. §. 187. et 188. Wytt.

τὸ ἐναντίον ᾧ αὐτὴ ἐπιφέρει] I. e. τὸ ἐναντίον τούτου ὃ a. ἐν. Tum δέξηται libri scripti editique. Conf. not. ad §. 29. Heind.

τί νῦν δὴ ἀνομάζομεν;] Sic Tub. uti jam Steph. edidit. Bas. 2. et Stob. ἀνομάζομεν. Aug. cum Ald. et Bas. 1. ὁμολογήσαμεν. Post νῦν δὴ Tub. Par. ταῦτα habent insertum, quod saltem mutandum in τοῦτο.—Τὸ δὲ δίκαιον μὴ δεχόμ. *quod autem justum non recipit.* Heind.

μουσικὸν] Puto esse *modulatum, concinnum,* atque adeo ἄμουσον *immodulatum, inconcinnum.* Sic Apuleius de Doctrin. Plat. i. p. 10. Elmenh. 'ficretque (Deum) totus ipse modulatus ac musicus:' quatenus factis ejus, et dictis, et orationi, et voci, debet inesse concinnitas. Fischn.

ἄμουσον, ἔφη, τὸ δὲ ἄδικον] I. e. τὸ μὲν ἄμουσον, τὸ δὲ ἄδικον. Velut Protag. §. 34. Οὐκ ἔφα ἐστὶν ἀνδρὸς οὕτω δίκαιον εἶναι πράγμα, οὕτω δικαιοσύνην

ὃ δ' ἂν θάνατον μὴ δέχηται, τί καλοῦμεν; Ἀθάνατον, ἔφη. Οὐκοῦν ἡ ψυχὴ οὐ δέχεται θάνατον; Οὔ. Ἀθάνατον ἄρα ἡ ψυχή; Ἀθάνατον. [§. 126.] Εἶεν, ἔφη· τοῦτο μὲν δὴ ἀποδεδεῖχθαι φῶμεν; ἢ πῶς δοκεῖ; Καὶ μάλα
§. 58. W. γε ἱκανῶς, ὦ Σώκρατες. Τί οὖν, ἦ δ' ὅς, ὦ Κέβης; εἰ
1. 106. τῷ ἀναρτίῳ ἀναγκαῖον ἦν ἀνώλεθρον εἶναι, ἄλλο τι τὰ τρία ἀνώλεθρα ἂν ἦν; Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν εἰ καὶ τὸ ἄθερμον ἀναγκαῖον ἦν ἀνώλεθρον εἶναι, ὁπότε τις ἐπὶ χιόνα θερμὸν ἐπαγάγοι, ὑπεξήει ἂν ἡ χιὼν οὖσα σῶς καὶ ἄπηκτος; οὐ γὰρ ἂν ἀπώλετό γε, οὐδ' αὖ ὑπομένουσα ἐδέξατ' ἂν τὴν θερμότητα. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Ὡς δ' αὕτως,

ὁμολογήσωμεν Λ.—ᵛ ἡ om ΓΔΦCGHLs.—ʷ οὖν ΛΕΙ, ἔστι HL.—ˣ ἡ om ΔCHLs. —ʸ δ Φ.—ᶻ ἀρτίῳ pr Π, περιττῷ ΓG et corr Δ.—ᵃ ἀνώλεθρων ΥGI, ἀνωλέθρῳ cum ᵒs corr Γ.—ᵇ τι ἢ τὰ ΓG et pr Ξ et re Λ.—ᶜ τρία ἀνώλεθρα ΓEGHI et pr ΑΠ: τρία ἢ ἀνώλεθρα ᵒs.—ᵈ τὸ θερμὸν ΧΠΥCHIL et pr ΑΞΦΕ, τὸ ψυχρὸν ΓGs et corr Δ, τῷ θερμῷ corr Φ.—ᵉ ἀνωλέθρῳ Φ.—ᶠ ἐπάγοι ΑΦCEGHI, ἐπάγει ΓΔ, ἐπάγῃ L.—ᵍ ἐπεξήει Ls.—ʰ ἂν ΓΔG.—ⁱ ἐδέξατ' H.—ʲ δ' om ΔΞΠ.—ᵏ ἐποίη Δ, ἐπῄει ᵒs.—ˡ ἀποσ-

οἷον ὅσιον, ἀλλ' οἷον μὴ ὅσιον· ἢ δ' ὁσιότης οἷον μὴ δίκαιον. Δίκαιον ἄρα, τὸ δὲ ἀνόσιον. Conf. not. ad Theætet. §. 96. Heind.

οὐκοῦν ἡ ψυχὴ κ. τ. λ.] Olymp. Ἡ ἀπόδειξις πρόκειται ἐκ τῶν ὑποθέσεων τοιᾷδε συλλογισμῷ· ἡ ψυχὴ ᾧ ἂν παρῇ ζωὴν τούτῳ ἐπιφέρει. πᾶν δὲ ὃ ἐπιφέρει τι, ἄδεκτόν ἐστι τοῦ ἐναντίου αὐτῷ. ἡ ψυχὴ ἄρα ἄδεκτός ἐστι τοῦ ἐναντίου ᾧ ἐπιφέρει. τὸ ἐναντίον ἐστὶν οὗ ἐπιφέρει, θανατος. ἡ ψυχὴ ἄρα ἄδεκτος θανάτου. Conf. item Xenoph. K. Π. ed. 4°. p. 655. Max. Tyr. Diss. xv. 5. et Alcin. de Doct. Plat. c. 25. sub init. Forst.

οὐκοῦν ἡ ψυχὴ οὐ δέχ.] Cod. Aug. Οὐκοῦν ψυχὴ μὴ δέχεται, in quibus μὴ ex proximis iteravit librarius. Heind.

§. 126. ἄλλο τι τὰ τρία ἢ] Stob. ἄλλο τι ἢ τὰ τρία. Aug. ἆλλο τι τὰ τρία ἀνωλ. ἂν ἦν; Sane tritum est ἆλλο τι vel ἄλλο τι ἢ interrogandi significatu; perinde tamen atque h. l. ἢ, interjecto verbo, post hanc formulam positum mox §. 128. ἄλλο τι ψυχὴ ἢ εἰ ἀθάνατος τυγχάνει οὖσα, καὶ ἀνώλεθρος ἂν εἴη; et ante §. 64. φέρε δὴ—ἄλλο τι ἡμῶν αὐτῶν ἢ τὸ μὲν σῶμά ἐστι, τὸ δὲ ψυχή; Quanquam et illis locis libri variant. In re nondum explorata satius duxi nihil mutare. Heind.

ἄθερμον—ἄψυκτον] Si posterior vox vera est, prior debet esse ἀθέρμαντον. Sed prior sententiæ disputationis est accommodatior; ergo posterior videtur fuisse ἄψυχρος. Utraque nova nec usitata, adhibita a Platone ad comparationem ἀθανάτου et ἀνωλέθρου commendandam. Wyttenbach.

τὸ ἄθερμον] Vitiose Aug. et Tub. cum Stob. τὸ θερμόν. Vocabulum ἄθερμον, quod in Lexico suo Stephanus recte, opinor, prætermisit, unus fortasse et hoc uno loco Plato usurpavit. Nec magis alibi reperiri puto præcedens ἀνάρτιον pro περιττόν. Heind.

ὁπότε τις ἐ. χ. θ. ἐπαγάγοι] De correctione incertus quamlibet vitiosum ἐπαγάγοι retinui. Hoc enim inter illa ἦν et ὑπεξῄει interpositum quis toleret, præsertim quum deinceps, ubi eadem denuo infertur sententia, legatur ὁπότε ἐπὶ τὸ ψυχρόν τι ἐπῄει? Ald. ἐπαγάσοι. Tub. et Bas. 2. ἐπάγοι. Stob. μετάγει. Aug. ἐποίει, unde aliquando exsculpendum duxi ἐποίσει, uti semper in præcedd. hac in re usurpavit Plato vocabulum ἐπιφέρειν. Nunc nisi quis velit, via tamen commodo positu vocula τι, ὁπότε τι ἐπὶ χιόνα θερμὸν ἐπῄει, suaserim ὁπότε τις—θερμὸν ἐπῆγεν, quod facile depravatum in ἐπῄει deinde in ἐποίει abierit. Mox pro ἄπηκτος Stob. ἄπεγκτος, quod absonum h. l. Heind.

αὖ ὑπομένουσα] Absunt ab Ald. Bas. 1. ut jam Cornarius monuit. Fisch.

ἐδέξατο ἂν] Aug. ἐδέξατ' ἄν. In Bas. 2. posterius hoc ἂν desideratur. Deinde

οἶμαί, κἂν εἰ τὸ ἄψυκτον ἀνώλεθρον ἦν, ἁπόσῃ ἐπὶ τὸ πῦρ ψυχρόν τι ἰὸν, οὐ ποτ' ἂν ἀπισβέννυτο[l] οὐδ' ἀπώλλυτο,[m] ἀλλ' ἀσῶν[n] ἂν ἀπελθὸν ᾤχετο. Ἀνάγκη, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ὧδε, ἔφη, ἀνάγκη περὶ τοῦ ἀθανάτου[o] εἰκεῖν;[p] εἰ μὲν τὸ[q] ἀθάνατον[r] καὶ ἀνώλεθρόν ἐστιν, ἀδύνατον ψυχῇ, ὅταν θάνα- II. iii. 104.

βέννυτο C1 et pr Π.—[m] ἀπόλλυτο ΔΑΙ. et pr ΓΠ.—[n] σὸν Δ, σῶν (omisso ἂν) ΓG. —[o] θανάτου ΓG.—[p] εἰκεῖν om ACEHIL.—[q] τὸ μὲν L.—[r] ἀθάνατον L.—[s] ἐπ' αὐτὴν

Tyb. Ὡσαύτως pro Ὡς δ' αὖτως. Neque ita multo post εἰκεῖν omittit Aug. Harmp.

εἰκεῖν] Abest ab Aug. Mox Tub. οὐδ' ἂ pro Ficin.

εἰ μὲν τὸ ἀθάνατον κ. τ. λ.] Animadvertendum est arcanum verborum: ἀθάνατον hic dicitur, ὃ ἂν θάνατον μὴ δέχηται ἐπελθόντος, quod superveniente contrario non ἀπόλλυται. At vulgo ut synonyma ponuntur, illud *expers mortis*, hoc *expers interitus*; ita ut *interitus* latius patet quam *mors*, et omne perundi genus complectatur. Sic ambiguitatem, quæ est inter ἀθάνατον et ἄφθαρτον, distinguit Aristoteles: hoc autem idem valet quod ἀνώλεθρον, quamquam in causa differunt: Lugd. vi. p. 694. edit. Par. t. i. p. 376. ed. Sylb. Spectat huc Simplic. in Aristot. de Anima iii. p. 69. 6. ubi Aristoteles solum νοῦν πρακτικὸν statuit esse ἀθάνατον καὶ ἄΐδιον, hæc adjicit: καλῶς γὰρ καὶ τὸ ἀΐδιον προστέθεικεν, ὃν ὁ Πλάτων τὸ ἀνώλεθρον ἐν τῷ Φαίδωνι ἵνα μὴ ὃτι ὁ Βουτὼς, οἰηθῶμεν τὴν ψυχὴν, ὥσπερ τὴν ἀμψυχίαν ἀθάνατον μὲν εἶναι, ἀϊστάμενον δὲ ὑπὸ ὕπνου τὸν θάνατον ἐνδύνειν, ἐξισταμένην δὲ ὑπὸ ὕπνου πάλιν τῷ ζωτικῷ, ἀπόλλυσθαι. Istam vero Bœotiæ ἀμψυχίαν tovinum quoque ex Porphyrio apud Augustinum Bonifacium de Ancona, unde decimum approbant Lucianus Pinup. Lugd. iv. 11. p. 413. Τὸ δὲ βαρύτητι ἀκολουθοῦν τὴν ψυχὴν, ἢ τυφότητι μογοειδέσι καὶ ἀκινήτοις σωματικαῖς, καθ' ἃς ἡ κινεῖται. ἡ τῶν ὅπη, τὸ ὑποκείμενον, ἀκεκτικωλύτος ἦν τελεῖν ἢ δυνατὸς ἦ ἄπιστος τῆς ψυχικῆς ἀξίας. καὶ σώμασι καθυφασμένοις ἀεὶ παρουσία μὲν τῆς ψυχῆς ζωτικοῦ γόγκου τὸ τοῦ ζῶον σῶμα, ὃν παρὸν παυσιλύη θερμὸν τὸ παρακείμενον ἅλωρ, ψυχρὸν ἂν καθ' ἑαυτὸ καὶ ἥλιον ἀπατηλῷ πεφάνεται γε ὃ ἂν σκοτεινὸν ἂν δύο τῇ τούτου ἀκλαθόνων· ἀλλ' αὖτε ἡ θερμότης τοῦ ἥλιου. ἡ θερμότης ἦν τοῦ πυρὸς· αὖτε τὸ ἄερον φῶς, τὸ συμφυτὸν τῷ ἡλίῳ φῶς· ὡσαύτως οὐδὲ ἡ τοῦ σώματος ἐμψυχία, ἥτις ἔοικε τῇ βαρύτητι καὶ τῇ περὶ σῶμα κουφότητι, ἡ ψυχὴ ἡ ἐν τῷ σώματι καταταχθεῖσα, δι' ἣν πνοῆς τινος ζωτικῆς μετεσχε τὸ σῶμα. Platonicum hujus disputationis summam exhibuit Albinus Doctrin. Plat. cap. xxv. p. 370. Τὴν δὲ ψυχὴν ἀθάνατον ἀποφαίνει τοῦτον ἐπιὼν τὸν τρόπον· ἡ ψυχὴ ὕτω ἂν προσγίνηται ἐπιφέρει τούτῳ τὸ ζῆν, ὡς σύμφυτον ὑπάρχον ἑαυτῇ· τὸ δὲ ἐπιφέρον τινὶ τὸ ζῆν, ἀνεπιδεκτόν ἐστι θανάτου· τὸ δὲ τοιοῦτον, ἀθάνατον· εἰ δὲ ἀθάνατον ἡ ψυχὴ, καὶ ἀνώλεθρον ἂν εἴη· ἀπάματος γάρ ἐστιν οὐσία. ἀμετάβλητος κατὰ τὴν ὑπόστασιν καὶ νοητὴ, καὶ ἀειδὴς καὶ μονοειδὴς· οὐκοῦν ἀσύνθετος, ἀδιάλυτος, ἀσκέδαστος. Boethus autem reprehensionem Platonici hujus argumenti e Stratone sumsisse videtur, certe consentiunt alibi inde ab Olympiodoro Cod. i. p. 219. quæ, licet longiuscula, tamen ejusmodi sunt, quæ in gratiam studiosorum Historiæ Philosophiæ apponantur: Ἀλλ' οὕτως φησὶν ὁ Στράτων, οὐδὲ ἡ ἐν ὑποκειμένῳ ζωὴ τοῦ ἐναντίου δεκτική· οὐ γὰρ μένει, εἶτα δέχεται τὸν θάνατον· οὐδὲ γὰρ ἡ ψυχρότης τὴν θερμότητα· ἀθάνατος ἄρα ἡ ἐν ὑποκειμένῳ ζωὴ, ὥσπερ ἄθερμος ἡ ψυχρότης· καὶ μὴν ἀπόλλυται. Ἔπειτα φησὶν, οὐκ ἔστιν ἡ φθορὰ θανάτου παραδοχή· οὔτε γὰρ ζώων οὕτω φθειρόμενα· οὐ γὰρ μένει ζῶον, δεδεγμένον θάνατον· ἀλλὰ ἀπορράλλον τὴν ζωὴν τέθνηκεν· ἀπορροὴ γὰρ ζωῆς ὁ θάνατος. Ταῦτα μὲν ὁ Στράτων. Ἔχοιμι δὲ διττὴν ὑποθέσθαι τὴν ζωὴν, καὶ ἀνυπομόνως εἶναι τὸν λόγον, ἤτοι οὐ τῷ τεθνάναι τὸ ὑποκείμενον χωρίζεται, ἀλλὰ τῷ χωριστὴ εἶναι· οὐ γὰρ πάθος ἦν τὸ ὑποκείμενον, ἀλλ' οὐσία συγκριθεῖσα αὐτῷ, καὶ τὴν ὡς πάθος ζωὴν ἐν αὐτῷ γεννήσασα· ὥσπερ ἐν τῷ φωτιζομένῳ οὐκ αὐτὸ τὸ φῶς, ἀλλ' ἡ ἐν αὐτοῖς μέθεξις. Πρὸς τούτοις φησὶν ὁ Πρόκλος, ὅτι τὸ ἀνόλεθρον τῇ ψυχῇ θανατωθῆναί ἐστιν· τὸ δὲ θανατωθῆναι, φαίνονται λυ, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Στράτων φησὶ, τὸ παθεῖν ἀποβαλεῖν ζωῆς τὸ ὑποκείμενον· ἀλλὰ μὴν ἡ ψυχὴ οὐκ ἀποβάλλεται· ἀλλὰ

τος ἐπ' αὐτὴν[s] ἴῃ, ἀπόλλυσθαι· θάνατον μὲν γὰρ δὴ[t] ἐκ τῶν προειρημένων οὐ δέξεται οὐδ' ἔσται τεθνηκυῖα, ὥς περ τὰ τρία οὐκ ἔσται, ἔφαμεν, ἄρτιον, οὐδέ γ' αὖ τὸ[u] περιττόν, οὐδὲ δὴ τὸ[v] πῦρ ψυχρόν, οὐδέ γε ἡ ἐν τῷ πυρὶ θερμότης. [§. 127.] Ἀλλὰ τί κωλύει, φαίη ἄν τις, ἄρτιον μὲν τὸ περιττὸν μὴ γίγνεσθαι ἐπιόντος τοῦ ἀρτίου, ὥς περ ὡμολόγηται, ἀπολλυμένου[w] δὲ αὐτοῦ ἀντ' ἐκείνου ἄρτιον γεγονέναι; τῷ ταῦτα λέγοντι οὐκ ἂν ἔχοιμεν διαμάχεσθαι[x] ὅτι οὐκ ἀπόλλυται· τὸ γὰρ ἀνάρτιον[y] οὐκ ἀνώλεθρόν ἐστιν, ἐπεὶ εἰ τοῦτο ὡμολόγητο[z] ἡμῖν, ῥᾳδίως ἂν διεμαχόμεθα[a] ὅτι ἐπελθόντος τοῦ ἀρτίου τὸ περιττὸν καὶ τὰ[b] τρία οἴχεται ἀπιόντα· καὶ περὶ πυρὸς καὶ θερμοῦ καὶ τῶν ἄλλων οὕτως ἂν διεμαχόμεθα.[c] ἢ οὔ; Πάνυ μὲν οὖν.[d] Οὐκοῦν καὶ νῦν περὶ τοῦ ἀθανάτου, εἰ μὲν ἡμῖν[e] ὁμολογεῖται[f] καὶ ἀνώλεθρον εἶναι,[g] ψυχὴ[h] ἂν εἴη πρὸς τῷ[i] ἀθάνατος εἶναι καὶ ἀνώλεθρος· εἰ δὲ μή, ἄλλου ἂν δέοι[j] λόγου.

om ΓG.—[s] δὴ om Π.—[t] αὐτὸ τὸ L, αὐτὸ s, ἂν τὸ Δ.—[u] τὸ post δὴ om ΑΠΥ et pr Λυ Σ.—[v] ἀπολομένου ΑΕΥ et pr Π, ἀπολουμένου C, ἀπολυομένου HI.—[x] διαμαχέσασθαι ΔΛΦCIs, διαμαχήσασθαι L.—[y] ἄρτιον L.—[z] ὡμολογεῖτο ΓΛCEGHIL.—[a] ἐμαχόμεθα pr Π, διαμαχόμεθα G, διεμαχοίμεθα pr Γ, διεμαχώμεθα I, διεχόμεθα s.—[b] τὰ om Φ.—[c] διεμαχώμεθα L, διαμαχώμεθα ΓEG et pr Λ, διαμαθώμεθα I, διεχόμεθα s.—[d] ναί τε Γ, om G et pr Γ.—[e] ἡμῖν om ΓΔΦGs.—[f] ὡμολογεῖτο ΓG.—[g] εἶναι om Φs.—[h] ψυχὴ

χωρίζεται, οἷα χωριστὴ οὖσα ζωήν· οὐκ ἄρα ἀποθνήσκει· ἀθάνατος ἄρα. Ταῦτα μὲν ὁ Πρόκλος. Ἀλλὰ μήποτε φαίη τις, ὅτι τοῦτον μὲν τὸν κατὰ ἀποβολὴν ζωῆς οὐκ ἀποθνήσκει θάνατον· καθ' ἑαυτὴν δὲ γενομένη, εἰ δὲ βούλει καὶ ἐπιδιαμείνασα, ὥστερον ἀποσβέννυται, ὥσπερ καὶ αὐτὴ ἡ ἐν ὑποκειμένῳ ζωὴ σβέσιν πάσχει (καὶ adde) ἄλλό τι τοῦτο παρ' ὃ (ἐλέγομεν adde) πάθος τὸ ὑποκείμενον πάσχει. Βέλτιον οὖν ἐκ τῶν ἐπιδεδειγμένων ἐπιχειρῆσαι θάνατον μὲν εἶναι τὴν σβέσιν τῆς ζωῆς· ἧς οὐκ εἶναι δεκτικὴν τὴν ψυχήν, χωριστὴν οὖσαν σώματος, οὗ ἐστιν οὗτος ὁ θάνατος· ἐπεὶ τοίνυν κατὰ διάκρισιν δεκτικὴ ἐστιν· οὐ μὴν τοῦ ἐναντίου τῇ ἐπιφερομένῃ ζωῇ· οὐδὲν γὰρ πάσχει τοῦτο τὸ πάθος, ὃ τὸ ὑποδείστερον πέφυκε πάσχειν· ἐπεὶ οὕτωγε ὅμοια ἔσται ἡ ἐπιφερομένη τῇ ἐπιφερούσῃ· καὶ τὸ ἐν τῶν ἐναντίων ὁ θάνατος δύο ζωαῖς ἀντικείσεται· ὅπερ ἄτοπον. Cæterum ex Platonica doctrina ἀθάνατος et ἀνώλεθρος posteri frequenter conjunxerunt: v. c. Plotin. Enn. iv. vii. 9. p. 463. B. Proclus Institut. Theol. §. 186. demonstrans hanc thesin, πᾶσα ψυχὴ ἀνώλεθρός ἐστι καὶ ἄφθαρτος. Hermias Comment. Ms. in Phædrum p. 185. ubi argumentum immortalitatis animorum ex Rep. x. p. 516. summatim refert. Zachar. Mityl. Dialogo p. 174. 176. 220. Et ipse Plato in Epinomide p. 701. B. Wyttenbach.

§. 127. διαμάχεσθαι] Aug. διαμαχέσασθαι. Mox id. lib. ὡμολογεῖτο.—οἴχεται ἀπιόντα h. e. οὐκ ἀπόλλυται, ἀλλ' ὑπεξέρχεται σῶα §. 126. Heind.

ψυχὴ ἂν εἴη, πρὸς τῷ ἀθάνατος εἶναι, καὶ ἀνώλεθρος] *Anima, præterquam quod immortalis est, etiam interitus expers sit.* Omnes libri consentiunt, excepto Vind. B. a quo abest εἶναι perperam; nam, hoc omisso, debebat scribi ἀθανάτῳ. Constructionis hanc formam illustravimus ad Plutarch. Consol. Apoll. p. 115. B. Wyttenbach.

Ἀλλ' οὐδὲν δεῖ,[k] ἔφη, τούτου γε ἕνεκα· σχολῇ γὰρ ἂν τι ἄλλο[l] φθορὰν μὴ δέχοιτο, εἰ τό γε[m] ἀθάνατον καὶ[n] ἀίδιον[o] φθορὰν δέξεται.[p] [§. 128.] Ὁ δέ γε θεός, οἶμαι, ἔφη ὁ Σωκράτης, καὶ αὐτὸ τὸ τῆς ζωῆς εἶδος καὶ εἴ τι ἄλλο ἀθάνατόν ἐστι,[q] παρὰ πάντων ἂν ὁμολογηθείη μηδέποτε ἀπόλλυσθαι. Παρὰ πάντων μέντοι[r] νὴ Δί', ἔφη,[s] ἀνθρώπων τε[t] καὶ ἔτι[u] μᾶλλον, ὡς ἐγῷμαι, παρὰ θεῶν. Ὁπότε δὴ τὸ ἀθάνατον καὶ ἀδιάφθορόν[v] ἐστιν, ἄλλο τι[w] ψυχή,[x] εἰ[y] ἀθάνατος τυγχάνει[z] οὖσα, καὶ ἀνώλεθρος ἂν εἴη; Πολλὴ ἀνάγκη. Ἐπιόντος ἄρα θανάτου ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον τὸ[a] μὲν[b] θνητόν, ὡς ἔοικεν, αὐτοῦ ἀποθνήσκει, τὸ δ' ἀθάνατον σῶν[c] καὶ ἀδιάφθορον οἴχεται ἀπιόν, ὑπεκχωρῆσαν τῷ θανάτῳ. Φαίνεται. Παντὸς μᾶλλον ἄρα,[d] ἔφη, ὦ[e] Κέβης, ψυχὴ ἀθάνατον καὶ ἀνώλεθρον, καὶ τῷ ὄντι ἔσονται ἡμῶν αἱ ψυχαὶ ἐν[f] Ἅιδου. Οὔκουν ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἔχω παρὰ

tt. iii. 105.
§. 30. W.

t. 107.

χὴν l.—[j] τὸ l.—[k] δέοιτο E.—[l] δὴ ΓG.—[m] ἄλλο μὴ L.—[n] γε τὸ ΧΠΤ, τότε ΓL.—[o] καὶ om ΧΠΤ, pro γρ habet E.—[p] post ἀίδιον omisi δν cum ΓΔΛΦCEGHILs et γρ E.—[p] δέξεται ΔΕΠΤ: δέξαιτο [a]τ.—[q] ἐστι om H.—[r] μὲν GL et pr Γ, μὲν οὖν τε Γ.—[s] νὴ Δί' ἔφη ante καὶ ponunt ΓG.—[t] τε ACEGHIL, τέ γε ΧΕΠΤ: γε [a]τ.—[u] ἔτι om El.—[v] ἀδιάφορόν Δ.—[w] τι ἡ ψυχὴ ΔΦs, τι ἡ ψυχὴ τε Γ.—[x] post ψυχὴ omisi ἡ cum ΠEGHIL et pr ΓΛ.—[y] εἰ om ΓG.—[z] τυγχάνουσα (omisso οὖσα) corr Γ.—[a] τὸ ἀνθρώπινον L.—[b] μὲν οὖν s.—[c] σῶον ΓG.—[d] ἄρα om G et pr Γ, ante μᾶλλον ponit

ἀθάνατον καὶ ἀίδιον φθορὰν δέξ.] Sic Aug. Bas. 2. et Ficinus: *si immortale ipsum et sempiternum dissolvi certum*. Edd. Tub. et Stob. εἰ τό γε ἀθάνατον ἀίδιον δν φθ. δ. ex quo Steph. fecit εἰ τό γε ἀθάνατ. καὶ ἀίδιον δν φθορ. δέξαιτο. Nostrum praestent scripturam, qui argumentationis progressum subtilius exigent. Pro vulgato δέξαιτο, quod post δέχοιτο vix ferri posset, egregie Tub. δέξεται, quod statim recepi. Conf. not. ad §. 129. Pro εἰ τό γε id. lib. εἴ γε τό. Heind.

§. 128. ὁ δέ γε θεὸς—καὶ αὐτὸ τὸ τῆς ζωῆς εἶδος] Duo haec, quasi certissima immortalitatis et incorruptibilitatis exempla, apponit; quamquam de neutro ex sola idea intelligitur id vere esse, et a sola possibilitate existentiam consequi. At semel concesso animae essentiam in vita consistere, consequitur ut ejus etiam mors, quae communione corporis eam attingit, et ab eo solvit, genus quoddam vitae sit. Hinc brevis Porphyrii intelligenda est sententia apud Stob. Eclog. Phys. accuratius edita ab Heeren. t. i. p. 820. Τῆς οὐσίας, ἧς ἐν ζωῇ τὸ εἶναι, καὶ ἧς τὰ πάθη ζῆσα, ταύτης καὶ ὁ θάνατος ἐν ποιᾷ ζωῇ κεῖται, οὐκ ἐν ζωῆς καθάπαξ στερήσει· ὅτι μηδὲ τὸ πάθος ἦν ἄδηλος οὐ τὴν παντελῆ ἀζωίαν ἐν' αὐτῆς i. e. *Essentiae, cujus esse in vita consistit, et cujus passiones sunt vitae, hujus etiam mors posita est in qualem vitu, non in vitae penitus privatione; ita ut neque haec mortis passio in animo sit transitus ad plenum vitae absentiam*. Legendum videtur—στερήσει· ὅστε μηδὲ τοῦτο τὸ πάθος—. Mortem πάθος dici vidimus supra. Caeterum ex toto hoc Platonico argumento suum composuit Augustinus de Immort. Anim. §. 14—16. t. i. p. 292—293. Witt.

ἀνθρώπων τε καί] Sic Aug. Vulgo ἀνθρώπων γε. Edd. vett. cum Tub. et Stob. ἀνθρ. τέ γε. Heind.

ἢ εἰ ἄδαν.] Absunt εἰ ab Aug. in Par. ἢ omittitur. Conf. not. ad §. 126. Heind.

ἔχω] Absunt ab Aug. et a Tub. ἔφη. et paulo post ὅτι absit a Tub. Fischr.

ταῦτα ἄλλο τι λέγειν[f] οὐδὲ πῃ[g] ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις. ἀλλ' εἰ δή τι[h] Σιμμίας ὅδε[i] ἢ τις ἄλλος ἔχει λέγειν,[j] εὖ ἔχει μὴ κατασιγῆσαι, ὡς οὐκ οἶδα εἰς ὅν τιν' ἄν[k] τις ἄλλον[l] καιρὸν ἀναβάλλοιτο ἢ τὸν νῦν[m] παρόντα, περὶ τῶν τοιούτων βουλόμενος ἤ τι[n] εἰπεῖν ἢ[o] ἀκοῦσαι. [§. 129.] Ἀλλὰ μήν, ἦ δ' ὅς ὁ Σιμμίας, οὐδ' αὐτὸς ἔχω ἔτι[p] ὅπῃ ἀπιστῶ ἔκ γε τῶν λεγομένων· ὑπὸ μέντοι τοῦ μεγέθους περὶ ὧν οἱ λόγοι εἰσί, καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἀτιμά-
II. iii. 106. ζων,[q] ἀναγκάζομαι ἀπιστίαν ἔτι ἔχειν[r] παρ' ἐμαυτῷ περὶ

τε Γ, post ἴφη Ξ.—[e] ὁ L.—[f] λέγειν ἄλλο τι ΓG.—[g] τι ΔΦs.—[h] τις G.—[i] δδε supra versum Ά.—[j] ἔχοι λέγειν ΞΥ.—[k] ἂν add ΓG, post τις ponunt ΔΦs. —[l] ἄλλον om Γ. —[m] νοῦν Δ et (in mg posito νῦν) H.—[n] τοι ΔΦs.—[o] ἤ τι G.—[p] ὅτι Λ, om ΓHG et μτ Ξ.—[q] οὐκ ἀτιμάζων ΓG et mg Ά, ἀτιμάζων οὐκ L.—[r] ἔχειν ὅτι s.—[s] ἀλλὰ

ἔχω παρὰ ταῦτα] Male Tub. περὶ ταῦτα. Supra §. 66. ἔχομέν τι παρὰ ταῦτα ἄλλο λέγειν—; de Rep. vi. p. 506. B. πάτερων ἐπιστήμην τὸ ἀγαθὸν φῂς εἶναι ἢ ἡδονὴν ἢ ἄλλο τι παρὰ ταῦτα; Lach. p. 181. D. ἐὰν ἔχῳ τι ἄλλο παρὰ τὰ ὑπὸ τούτων λεγόμενα. de Legg. iii. p. 693. A. ἵνα—ἀνευρίσκωμεν, τί παρὰ ταῦτα ἔδει πράττειν ἄλλο. Aristoph. Nub. 694. Οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα. Mox post Σιμμίας abest ὅδε a Tub. Heind.

ἢ τὸν νῦν παρόντα] Non potest sermo ita expleri, ἢ εἰς τὸν νῦν παρόντα, sed, progresso accusativo εἰς ὁντινα—ἄλλον καιρὸν, post ἢ rursus accusativus τὸν νῦν παρόντα ponitur, quum post ἄλλον sic quoque scribi potuerit, τοῦ νῦν παρόντος vel ἢ ὃς νῦν πάρεστι. ἀναβάλλοιτο. Schol. ἀνακρούοιτο. Heind.

§. 129. ἀλλὰ μήν, ἦ δ' ὅς κ. τ. λ.] Hujusce Simmiæ responsionis gemina fere est illa, quam de hac ipsa re a disputantium altero in Tusc. I. i. 11. prolatam fingit Cicero. Postquam enim ab illo altero, qui animi immortalitatem taebatur, dictum esset: 'Quid tibi ergo opera nostra opus est? num eloquentia Platonem superare possumus? Evolve diligenter ejus eum librum qui est de Animo: amplius quod desideres, nihil erit:' is, nostri instar Simmiæ, respondet: 'Feci mehercule, et quidem sæpius, sed nescio quomodo, dum lego, adsentior: cum posui librum, et mecum ipse de immortalitate animorum cœpi cogitare, adsensio illa omnis elabitur.' Forst.

τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἀτιμάζων] *Humanam imbecillitatem tantæ rationum magnitudini perspiciendæ imparem existimans.* Simili in caussa adhibuit verbum εὐλαβεῖσθαι Leg. ix. p. 652. A. ὧν ἕνεκα μὲν μάλιστα, ὅμως δὲ καὶ ξύμπασαν τὴν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀπθένειαν εὐλαβούμενος, ἐρῶ τὸν ἱερσύλων πέρι νόμον. Quo sensu accipiendum illud Ciceronis Tusc. i. 30. 'Itaque, dubitans, circumspectans, hæsitans, multa adversa reverens, tamquam ratis in mari immenso, nostra vehitur ratio:' quod supra ad §. 36. attigimus. Sed ἀτιμάζειν, forte hujus loci imitatione retinuit Plotin. Enn. ii. ix. 5. p. 202. F. Ἀλλ' ἄτοπον (sic lege ex Ficino) αὐτοὺς μὲν σῶμα ἔχοντας, οἷον ἔχουσιν ἄνθρωποι καὶ ἐπιθυμίας καὶ λύπας καὶ ὀργὰς, τὴν παρ' αὐτῆς (leg. αὐτοῖς) δύναμιν μὴ ἀτιμάζειν, ἀλλ' ἐφάπτεσθαι τοῦ νοητοῦ λέγειν ἐξεῖναι—. Aliud est præceptum Platonis, philosophum nil debere ἀτιμάζειν, id est, *nullam rerum partem suo studio indignam judicare.* Parmenid. p. 56. C. in Theæt. p. 127. F. [§. 79.] obscuratum exstat: ἀλλὰ τῷ ὄντι τὸ σῶμα (τοῦ φιλοσόφου) μόνον ἐν τῇ πόλει κεῖται αὐτοῦ, καὶ ἐπιδημεῖ· ἡ δὲ διάνοια ταῦτα πάντα ἡγησαμένη σμικρὰ, καὶ οὐδὲν ἀτιμάσασα, πανταχῇ φέρεται κατὰ Πίνδαρον, τά τε γᾶς ὑπένερθε καὶ τὰ ἐπίπερθεν γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὕπερ ἀστρονομοῦσα καὶ πᾶσαν πάντη φύσιν ἐρευνωμένη τῶν ὄντων ἑκάστου ὅλου, εἴς τι τῶν ἐγγὺς οὐδὲν αὐτὴν συγκαθεῖσα· nam illud οὐδὲν ἀτιμάσασα, aut ponendum post ὅλου, aut certe ad philosophandi materiam referendum. Ad idem præceptum pertinet. Politici, p. 173. F. Sophist. p. 152. H. Rep. vi. p. 469. D. Wytt.

τῶν εἰρημένων. Οὐ μόνον γ', ἔφη, ὦ Σιμμία, ὁ Σωκράτης, ἀλλὰ[a] ταῦτά τε[1] εὖ λέγεις, καὶ τὰς ὑποθέσεις[u] τὰς πρώτας, καὶ εἰ πισταὶ ὑμῖν[v] εἰσίν, ὅμως ἐπισκεπτέαι σαφέστερον· καὶ ἐὰν αὐτὰς ἱκανῶς διέλητε,[w] ὡς ἐγῷμαι, ἀκολουθήσετε[x] τῷ[y] λόγῳ, καθ' ὅσον δυνατὸν μάλιστα[z] ἀνθρώπῳ ἑπακολουθῆσαι· κἂν[a] τοῦτο αὐτὸ σαφὲς γένηται, οὐδὲν ζητήσετε[b] περαιτέρω. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Ἀλλὰ τόδε γ',[c] ἔφη, ὦ ἄνδρες, δίκαιον διανοηθῆναι, ὅτι εἴ τερ ἡ ψυχὴ ἀθάνατός[d] ἐστιν,[e] ἐπιμελείας δὴ[f] δεῖται οὐχ ὑπὲρ τοῦ χρόνου τούτου μόνον ἐν ᾧ[g] καλοῦμεν τὸ ζῆν, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ[h] ς. co. W.

post λέγεις ponit τ.—[1] γε ΧΔΤΦG et pr Γ.—[u] τὰς ὑποθέσεις ΕΠΤ : τάς γε ὑποθέσεις °τ.—[v] ὑμῖν ΓΔΞΠΤΥGH : ἡμῖν °τ.—[w] διέλητε s, διέλητον corr Δ, ἕλητε H, ἕλητον Υ, ἕλητε AIL et pr E, ἕλητ C.—[x] ἀκολουθήσετον ΓG et corr Δ, ἀκολουθήσετε I, ἀκολουθήσεται s.—[y] καὶ τῷ I.—[z] δυνατὸν καὶ μάλιστα H.—[a] καὶ AHI, καὶ εἰ L.—[b] ζητήσετον G, ζητήσεται H.—[c] τόδε γ' ΧΛΠΤCEHIL, τόδ' °τ.—[d] ἀθάνατον Φ.—[e] ἐστιν om ACEHIL, supra ponit Χ.—[f] δὲ H.—[g] ὅπερ ΓΔΦGs.—[h] τοῦ

οἱ μόνον γ', ἔφη ἀλλὰ ταῦτά τε] *Non id tantum, sed ut haec vera dicis (dubitasse te adhuc ego de iis, quae dicta sunt,) da primum quoque sumptiones (unde haec fluxerit) etiamsi tibi certae videantur, tamen sunt accuratius considerandae.* Post οἱ μόνον γε supplendum ἀναγκαζόν σε, ἐπισταμαι ἔχειν περὶ τῶν εἰρημ. de Legg. vi. p. 762. A. Κλ. Ἄριστ' εἴρηκας, ὦ ξένε. Ἀθ. Οὐ *μόνον* γε, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς κατὰ δύναμιν αὖτον. Hanc autem, quem restitui, scripturam librorum fugit omnes. Num AIL. ἀλλὰ ταῦτά σε εὖ λέγειν καὶ τάς γε ὑποθ. Bas. 2. ἀλλὰ ταῦτά γε εὖ λ. καὶ τάς γε ὑποθ. Aug. ἀλλὰ ταῦτά τε εὖ λέγ. καὶ τάς γε ὑποθ. Tub. et Par. ἀλλὰ ταῦτά τε εὖ λ. καὶ τὰς ὑποθ. Stephanus autem Comment. tacitus transponito verba ἀλλὰ haec dedit: Οὐ μόνον γε, ἔφη, ὦ Σιμμία, ὁ Σωκρ., ταῦτά τε εὖ λέγειν, ἀλλὰ καὶ τάς γε ὑποθέσεις εἶς, easque scripturam interpretatus Ficinus, nihil vocula τε post ταῦτα offensi. Heind.

καὶ εἰ πισταὶ ὑμῖν εἰσι] Ita Aug. et Tub. Antiqui. Par. Vulgo ἡμῖν. Sed in proximis δῆλον ἐποιήσαντες σαφ. aut ἐποιήσαντόν σοι τοῦτο aut ἐποιήσαντά (v. not. ad Cratyl. p. 68. Kuster. et Hemsh. ad Aristoph. Nub. 1086.) nemo enim, quod vidit Fischer., accusativum τὰς ὑποθέσεις ad λέγειν referre potuit Plato. Hic igitur post haec καὶ εἰ πισταὶ ὑμ. εἰσιν durius in nominativum transit orator. Heind.

ἀλλὰ τόδ', ἔφη κ. τ. λ.] Totum hunc locum retulit Stob. in Eclog. Phys. p. 135. qui initio τὸ δὲ pro τόδ. At Vind. D F G, Venet. A. τόδε γε. Wytt.

ἀλλὰ τόδε γ', ἔφη] Sic ex Aug. et Tub. recepit Fischerus pro vulgato ἀλλὰ τόδ', ἔφη. Stob. ἀλλὰ τὸ, ἔφη. Iambl. ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε διανοηθῆναι ἄξιον.— In proxime sequ. vulgo post ἀθάνατος additum ἐστὶ cum Aug. et Tub. Iambl. Ms. et Stobaeo omisi. Heind.

οὐχ ὑπὲρ τοῦ χρόνου τούτου μόνον, ἐν ᾧ καλοῦμεν τὸ ζῆν] Ad verbum: *non hujus tantum temporis causa, in quo vocamus vivere:* ad sententiam: *non tantum hujus temporis causa, in quo id est, quod vivere vocamus:* pro ἐν ᾧ τὸ καλούμενον ζῆν ἐστι. Est Graecae Latinaeque proprietatis, nec infrequentis, saepe tamen interpretibus ignoratae. Pindar. Nem. ix. 97. Ἐνθ' Ἀρκάδες πάγον ἀνθρώποι καλέουσι. Soph. Trach. 648. Ἐνθ' Ἑλλάνων ἀγυιαὶ Πυλάδαι καλέονται. Xenoph. Hellen. v. 1. 10. ἀνέβαινον τοῦ Ἡρακλείου ἐπέκεινα ἐς ἐκκλησίαν σταδίου, ἔνθα ἡ Τραπεζοῦς καλεῖται. Sed parcendum exemplis, quae tam multa sunt ad manum, ut fere poetae libello sufficiant: et memineris ad Plutarchi Praecept. Conjug. p. 145. D. Wytt.

παντός, καὶ[1] ὁ κίνδυνος νῦν δὴ καὶ δόξειεν ἂν δεινὸς[2] εἶναι, εἴ τις αὐτῆς ἀμελήσει. [§. 130.] Εἰ μὲν γὰρ ἦν ὁ θάνατος τοῦ παντὸς ἀπαλλαγή, ἕρμαιον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς

om L.—[1] καὶ post δὴ om ΓCG.—[2] δόξειεν ἂν δεινὸς ΑΓΛΠΦCEGHILs et pr Τ, μάλ-

δόξειεν ἄν] Adjectum in Edd. μάλιστα non agnoscunt Aug. Tub. Iambl. Ms. Stob. nec Ficini hæc versio: *nam grave periculum fore putandum est.* Tum e Tub. Iambl. Ms. et Stob. reposui ἀμελήσει pro ἀμελήσειεν. Alcib. i. p. 113. E. καὶ οὐκέτ' ἂν σὺ αὐτὰ ἀμπίσχοιο, εἰ μή τίς σοι τεκμήριον καθαρὸν καὶ ἄχραντον οἴσει. Lysias Eratosth. p. 435. ἀλλὰ γὰρ εἰ τὰ χρήματα τὰ φανερὰ δημεύσετε, καλῶς ἂν ἔχοι, ubi male Reisk. correxit δημεύσαιτε. Heind.

§. 130. ὁ θάνατος τοῦ παντὸς ἀπαλλαγὴ] Eamdem sententiam prodidit Rep. x. p. 517. C. οὐκ ἄρα πάνδεινον φανεῖται ἡ ἀδικία, εἰ θανάσιμον ἔσται τῷ λαμβάνοντι· ἀπαλλαγὴ γὰρ ἂν εἴη κακῶν—. Sed hic locus nominatim citatur ab Isidoro Pelusiota Epist. ii. 203. εἰ δ' οὐκ οἴει κρίσιν εἶναι, ἄκουε Πλάτωνος λέγοντος· Εἰ μὲν γὰρ ὁ θάνατος τοῦ παντὸς ἀπαλλαγή, ἕρμαιον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανοῦσι τοῦ τε σώματος ἅμα ἀπηλλάχθαι καὶ τῆς αὐτῶν κακίας μετὰ τῆς ψυχῆς· νῦν δ' ἐπειδὴ ἀθάνατος φαίνεται οὖσα, οὐδεμία ἂν αὐτῇ ἄλλη ἀποφυγὴ εἴη κακῶν καὶ σωτηρία, πλὴν τοῦ ὡς βελτίστην τε καὶ φρονιμωτάτην γενέσθαι. Imitatur Æneas Gaz. in Theophr. p. 35. εἰ μὲν γὰρ ἦν ὁ θάνατος τοῦ παντὸς ἀπαλλαγή, καλῶς ἂν ἠπόρουν, εἴ τις πονηρὸς ὢν ἐν τυραννίδι τὸν βίον ἐτελεύτησε· νῦν δὲ ἐπεὶ ἀθάνατος ἡ ψυχή, οὐδὲ εἰς ἅδου μεταχωρήσασα ἐκφεύγει τὴν δίκην· ἀλλ' ἐκεῖ μάλιστα τῆς τιμωρίας αἰσθάνεται εἰς τάρταρον πεσοῦσα, ὅθεν οὔποτε ἐκβήσεται· ὥστε ἕρμαιον τοῖς κακοῖς ἐνταῦθα νοσεῖν τε καὶ ἀπορεῖν καὶ δουλεύειν. Hanc autem ἀποφυγὴν malorum loco gemino celebrat, Theæt. p. 128. F. Ἀλλ' οὔτ' ἀπολέσθαι τὰ κακὰ δυνατὸν, ὦ Θεόδωρε· ὑπεναντίον γάρ τι τῷ ἀγαθῷ ἀεὶ εἶναι ἀνάγκη· οὔτ' ἐν θεοῖς αὐτὰ ἱδρυσθαι· τὴν δὲ θνητὴν φύσιν καὶ τόνδε τὸν τόπον περιπολεῖ ἐξ ἀνάγκης· διὸ καὶ πειρᾶσθαι χρὴ ἐνθένδε ἐκεῖσε φεύγειν ὅτι τάχιστα· φυγὴ (δὲ) ὁμοίωσις θεῷ κατὰ τὸ δυνατόν· ὁμοίωσις δὲ δίκαιον καὶ ὅσιον μετὰ φρονήσεως γενέσθαι. Interpretatur Plotin. Enn. i. ii. 1. p. 11. A. Ἐπειδὴ τὰ κακὰ ἐνταῦθα καὶ τόνδε τὸν τόπον περιπολεῖ ἐξ ἀνάγκης, βούλεται δὲ ἡ ψυχὴ φεύγειν τὰ κακὰ, φευκτέον ἐντεῦθεν τίς οὖν ἡ φυγή; θεῷ φησιν ὁμοιωθῆναι· τοῦτο δὲ, εἰ δίκαιοι καὶ ὅσιοι μετὰ φρονήσεως γενόμεθα καὶ ὅλως ἐν ἀρετῇ. Julian. Orat. v. p. 175. B. Ἔσχατον μὲν γὰρ τῶν ὄντων ἡ γῆ· ἐνταῦθα δέ φησιν καὶ ἀπελαθέντα καὶ Πλάτων τὰ κακὰ στρέφεσθαι· καὶ διὰ τῶν λογίων οἱ θεοὶ σκύβαλον αὐτὸ πολλαχοῦ καλοῦσι· καὶ φεύγειν ἐντεῦθεν πολλαχοῦ παρακελεύονται· quorum verborum prior in parte alterum καὶ, et in posteriore alterum πολλαχοῦ delendum videtur. Platonis autem hæc sententia late manavit; quod persequi non hujus est temporis. Ἕρμαιον notavit Tim. ubi vide D. R. Wytt. qui sic in Addend. 'Clemens Alex. Strom. iv. p. 492. A. cum Theanus Pythagoricæ sententiæ comparat, et, prouti nunc quidem legitur, ita ut quis putet Platonem inde hanc ipsam dictionem transcripsisse: Θεανὼ γάρ ἡ Πυθαγορικὴ γράφει· Ἦν γὰρ τῷ ὄντι τοῖς κακοῖς εὐσχία ὁ βίος, πονηρευσαμένοις, ἔπειτα τελευτῶσιν, εἰ μὴ ἦν ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, ἕρμαιον ὁ θάνατος. Καὶ Πλάτων ἐν Φαίδωνι· Εἰ μὲν γὰρ ἦν ὁ θάνατος τοῦ παντὸς ἀπαλλαγὴ, καὶ τὰ ἑξῆς. Ubi, quæ in Platone proxime sequuntur ipsa hæc verba, ἕρμαιον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανοῦσι, a Clemente recte ac deinceps suo loco posita, partim excidisse, partim a librariis reliqua, ἕρμαιον ὁ θάνατος, perperam Theanus verbis subjecta sunt.'

τοῦ παντὸς ἀπαλλαγὴ] *Ab omni re, non modo a corpore, discessio*, ita ut nihil prorsus post mortem superesset, μηδὲν ἦν τοῖς τετελευτηκόσι §. 91. Fischer τὸ πᾶν h. l. *de universitate rerum* positum accepit. ἀπαλλαγὴ non ἀπὸ τοῦ ἀπαλλάττειν, *removere*, ductum, sed ἀπὸ τοῦ ἀπαλλάττεσθαι. §. 75. οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ—ὅπως μὴ διασπασθεῖσα ἐν τῇ ἀπαλλαγῇ τοῦ σώματος—οἴχηται. Xenoph. Cyrop. v. 1. 13. εὔχονται μὲν ἀεὶ ὡς ἄθλιοι ὄντες ἀποθανεῖν, μυρίων δ' οὐσῶν μηχανῶν ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου, οὐκ ἀπαλλάττονται. Sic igitur et capiendum vocabulum Soph. Antig. 1338. πεπραμένης—ξυμφορᾶς ἀπαλλαγή. Eurip. Hippol. 1256. μοίρας τοῦ χρεών τ' ἀπαλλαγή. Æschyl. Agam. 1. τῶνδ' ἀπαλλαγὴ πόνων. Heind.

ἀποθανοῦσι τοῦ τε σώματος ἅμα[k] ἀπηλλάχθαι καὶ τῆς αὐτῶν κακίας μετὰ τῆς ψυχῆς·[l] νῦν δὲ[m] ἐπειδὴ ἀθάνατος φαίνεται οὖσα, οὐδεμία ἂν εἴη αὐτῇ ἄλλη ἀποφυγὴ κακῶν οὐδὲ σωτηρία πλὴν τοῦ ὡς βελτίστην τε[n] καὶ φρονιμωτάτην γενέσθαι. οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἔχουσα εἰς Ἅιδου ἡ ψυχὴ[o] ἔρχεται πλὴν τῆς παιδείας τε καὶ τροφῆς,[p] ἃ δὴ[q] καὶ λέγεται μέγιστα[r] ὠφελεῖν ἢ βλάπτειν τὸν τελευτήσαντα εὐθὺς[s] ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκεῖσε πορείας. λέγεται δὲ οὕτως, ὡς ἄρα II. iii. 107.

λιστα δέξειεν ἂν δεινὸς Δ : δέξειεν ἂν μάλιστα δεινὸς [s]τ.—[k] ἀμελήσει Π : ἀμελήσειεν [s]τ. [l] μετὰ ψυχῆς om L.—[m] δ' Δ.—[n] τε om Γ.—[o] ἡ ψυχὴ εἰς ἅδου L.—[p] φροντίσεως ΓG.—[q] δὴ H.—[r] μέγιστα λέγεται ΧΗΠΓ.—[s] εὐθὺς...τελευτήσαντα om

δρμιον] Schol. τὸ ἀπροσδιάγνωστον κέρδος· ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν. ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσι. Tανται δὲ τῷ Ἑρμῇ ἀφιεροῦσιν ὡς ὄντι καὶ τούτῳ ἐπὶ τῶν ἐνοδίων θεῶν. Conf. Tim. Lex. p. 121. thq Ruhnk. Heind.

ὡς βελτ. τε καὶ φρον.] Particulam τε non habet Tub. βελτίστην h. l. dicit τὴν σώφρονα καὶ κοσμίαν. Conf. §. 131. init. Heind.

τῆς παιδείας τε καὶ τροφῆς] Saepissime et junguntur et promiscue ponuntur τροφὴ et παιδεία: sed ubi distinguuntur, illa de corpore, haec de anima, usurpatur, et τροφὴ per metaphoram de anima dicitur, velut nutrimentum et pabulum cognitionis, quo anima alitur. His tertia adjungitur ἀγωγή, educatio. De horum differentia disimus ad Plutarchum Ideltum de Educ. Puer. p. 1. A. et 2. A. Caeterum hunc Platonis locum spectarunt Plutarch. de Iside et Osir. p. 352. mortuos Isiaeco religionis insignibus ad sepulturam ornari tradens: διὸ καὶ τὸ κοσμεῖσθαι τούτοις τοὺς ἀποθανόντας Ἰσιακοῖς, σύμβολόν ἐστι τοῦ τὸν λόγον εἶναι μετ' αὐτῶν, καὶ τοῦτον ἔχοντας, ἄλλο δὲ μηδέν, ἐκεῖσε βαδίζειν. Porphyr. apud Stob. Ecl. Phys. ed. Cant. p. 142. Heeren. t. i. p. 1018. ἐν ταῖς λεγομέναις φθιμαῖς καὶ τελευταῖς (ψυχὴ) μεταβολὴν ἴσχει καὶ μεταδόμησιν εἰς ἕτερα σωμάτων εἶδη, καθ' ἡδονὴν διώκουσα τὸ πρόσφορον καὶ οἰκεῖον ὁμοιότητι καὶ συνηθείᾳ βίου διαίτης· ἔνθα δὴ τὸ μετὰ (lege μέγα) παιδείας ἐπάστῳ καὶ φιλοσοφίας ὄφελος, ἢν μνημονεύουσα τῶν καλῶν ἡ ψυχὴ, καὶ δυσχεραίνουσα τὰς αἰσχρὰς καὶ παρανόμους ὁρμὰς δύνηται κρατεῖν καὶ σπουδάζειν αὐτῇ καὶ φυλάττειν μὴ λάθῃ θορίαν γονομένη·— quae tractavimus ad Plutarch. de S. N. V. p. 113. Aeneas Gaz. in Theophr. p. 80. πείθει φιλόνεικον ἀκροατὴν καὶ ὡς ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ ὅτι μετὰ καλῆς τροφῆς καὶ παιδείας ἀπελθοῦσα, τὸ τεθνηκὸς τοῦ σώματος διανίστησιν· i. e. *persuadet contentioso auditori, animam et immortalem esse, et adeuntem ex hac vita bene institutam et eruditam mortuum corpus resuscitare.* Sic enim sensus reddendus est. Wytt.

μέγιστα ὠφελεῖν] *Plurimum utilitatis affert.* Male Stob. μάλιστα ὠφ. Conf. Hipp. Maj. §. 2. Heind.

λέγεται δὲ οὕτως] Hic incipit in Olympiodori Cod. i. p. 125. novum caput, ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΥΘΟΝ. α. Ὅτι τὸ τρίτον μέρος τοῦ διαλόγου ἐστὶ μὲν περὶ τῶν ψυχικῶν λήξεων· οὐ πᾶν δὲ μῦθόν ἐστιν ἀλλ' ὅσον συμπεραίνεται, 'ὡς ταῦτα ἢ τοιαῦτα χρὴ τὰ ἐν ᾅδου ἡγεῖσθαι' τοῦτο γὰρ ἦν καὶ τὸ εἶδος τῶν Πλατωνικῶν μύθων, ἅτε καλῶς τὴν ἀλήθειαν μιμουμένων, ὡς ἐν Πολιτείᾳ φησίν. β. Ὅτι λῆξις ἐστὶ τάξις ἐν τῷδε τῷ παντὶ κατ' ἀξίαν ἑκάστοις ἀποκληρουμένη παρὰ τῆς δίκης. Tum p. 223. seqq. alia de eodem μύθῳ argumento tradunter: in his ea, quae Forsterus p. 391. apposuit, Ὅτι τριῶν μερῶν τοῦ διαλόγου, τὸ τρίτον ἐστὶν ἡ νεκυία. δεῖ σκοπεῖν τῷ διαλόγῳ τὴν χωριστὴν ἀποδοῦναι διαγωγὴν ψυχῶν ἀπὸ τοῖδε τοῦ σώματος, τῶν δὲ κατὰ τὸν πρῶτον καὶ τέλειον βίον, καὶ τὸν (lege τῶν) κατὰ τὸν μέσον καὶ τὸν τελευταῖον. τί (lege ὅτι) οὐ πάντα μυθικῶς λέγει, ἀλλ' ἔνια καὶ πραγματεύεται. ὅτι τριμερὴς καὶ ὁ μῦθος· τὸ μὲν πρῶτον, ἕνωσις τῶν ἔπειτα λόγων πρὸς τοὺς πράττοντας· τὸ δὲ δεύτερον, περιήγησις τῆς γῆς ὅσα καὶ οἷα τυγχάνει οὖσα· τὸ δὲ τρίτον, διανομὴ τῶν ψυχῶν εἰς τὰς προσηκούσας λέξεις. (l. λήξεις) ὅτι ἐκ τριῶν ἡ νεκυία συνίστηκεν, (supple ἐκ τῶν διαιρέντων,) ἐκ

τελευτήσαντα ἕκαστον ὁ ἑκάστου δαίμων, ὃς περ[1] ζῶντα εἰλήχει,[2] οὗτος[3] ἄγειν ἐπιχειρεῖ εἰς δή τινα τόπον, οἱ δεῖ[4]

H.—[1] οὗπερ I., ὥσπερ Δ.—[2] εἰλήχει ζῶντα Φε.—[3] οὕτως Δ.—[4] οὗ δὴ I.,—[5] ξυλ-

τῶν δικαζομένων, ἐκ τῶν τόπων ἐν οἷς ταῦτα. τριῶν δὲ οὐσῶν νεκυιῶν καὶ ἑκάστης τῶν εἰρημένων τριῶν μεμνημένης, ἡ μὲν περὶ τοῦ τόπου μᾶλλον ποιεῖται τὸν λόγον, ἡ δὲ ἐν Γοργίᾳ [p. 523.] περὶ τῶν δικαζόντων, ἡ δὲ ἐν Πολιτείᾳ [lib. x. p. 615.] περὶ τῶν δικαζομένων. Illa non videtur prætermittenda annotatio: *Τίνες οἱ λέγοντες; λέγεται γὰρ ταῦτα περὶ τῶν ἐν ᾅδου, φησίν· ἡ πρῶτον μὲν αἱ κοιναὶ ἔννοιαι σφύζουσαι ἀδιαρθρώτως· δεύτερον, οἱ θεολόγοι· τρίτοι, οἱ χρησμοὶ τῶν θεῶν· τέταρτον, αἱ τελεταί· πέμπτον, αὐτοὶ παραγενόμενοι οἱ θεοί.* In quibus prima caussa eleganter declaratur: *communes notiones, quamvis adhuc implicitæ, necdum explicitæ, tamen nos tacita admonent, tamquam perpetuo micantes venæ.* Platonis autem quum sint νεκυίαι, i. e. *fabulæ de Inferis*, tres, in Phædone, Gorgia, de Rep. x. quarta similis in Phædro de Animæ, antè hanc in corpore vitam, conditione, et in corpus descensu et circuitu; hujus in Phædone quæ sit et totius et singularum partium significatio, satis quidem universe per se apparet: aut si quid nonnumquam minus apparet, ex trium cæterarum comparatione facile colligitur. Ad idem genus referendæ sunt Plutarcheæ fabulæ tres, in libris de S. N. V. de Genio Socratis, de Vultu Lunæ: Æschinis, qui dicitur, in Axiocho: Luciani et alibi, et de Luctu: Democriti perditus liber περὶ ᾅδου, de quo diximus ad Plut. de S. N. V. p. 90. Apollodori περὶ θεῶν, liber xx. περὶ ᾅδου, ex quo insignem partem retulit Porphyrius in libro de Styge, et ipse in scriptoribus hujus argumenti numerandus apud Stobæum qui hunc nobis et alios veterum de hoc argumento locos servavit in Ecl. Phys. p. 129. Homerica νεκυία Odyss. Λ. perditæ in Minyade et Nostis, a Pausania memoratæ, x. 28. p. 868. Virgiliana Æn. vi. Silii Italici xiii. Senecæ in Herculæ Furente; aliorum, partes argumenti attingentium: Ciceroniana, in Somnio Scipionis. Wyttenb. Hisce addas Cebetem in Tabula, et Nostrum in Cratylo p. 397. in Sympos. p. 202. et in Timæo p. 40. At infinitum esset varia auctorum hac de re loca recensere. Forst.

ὁ ἑκάστου δαίμων, ὅσπερ ζῶντα εἰλήχει] Nulla est ratio, quare alium intelligamus damonem, quam eum, qui vulgari opinione cuique homini in vita dux et comes additus putabatur. Sed hic damon an sors cuique humani et singularis, an pluribus communis hominibus, et unus plures homines regeret, diversæ erant doctorum sententiæ. Et sane dictio Platonis utramque sententiam admittit. Erant vero etiam, qui hanc dæmonem partem ipsius animæ facerent, vel νοῦν, ut ipse Plato in Timæo p. 551. G. 552. A. vel ἦθος: de quibus divisus ad Plutarchi Quæst. Plat. i. in Bibl. th. Crit. part. ix. p. 16. seq. Similiter Plotin. de illo, qui in hoc Phædonis loco dicitur, Enn. iii. iv. 3. p. 284. B. περὶ τοῦ εἰληχότος ἡμᾶς ζῶντας δαίμονος. Et hunc sequens Porphyr. Epist. ad Aneb. p. d. b. Διαμφισβητῶ δὲ μήπω δαίμων ἴδιος μέρος τι τῆς ψυχῆς εἴη· καὶ οὕτως ἄρα εὐδαίμων εἴη ὅστις νοῦν ἔχει σοφόν. Quem reprehendit Iamblich. de Myst. Ægypt. ix. 8. p. 171. Olympiodorus Cod. i. p. 228. argute multa commentitur, tandem eo concedit, unum dæmonem multas animas gubernare: non enim, inquit, ψυχὴν εἵληχεν, ἀλλὰ βίον· τί δὲ κωλύει τὸν αὐτὸν βίον πλείους αἱρεῖσθαι ψυχάς: igitur quodlibet vitæ genus suum habere præsidem dæmonem, et multas id sequentes animas: qua cum interpretatione conciliare studet dictum Platonis in Rep. x. p. 520. C. ubi anima in novæ vitæ electione ipsa sibi dæmonem eligit, non dæmon ipsum: unde colligi, dæmonem esse certi vitæ generis præsidem; quo pertinet illud Plotini l. c. ὀρθῶς οὖν λέγεται ἡμᾶς αἱρήσεσθαι· τὸν γὰρ ὑπερκείμενον κατὰ ζωὴν αἱρούμεθα. Atque in hujus opinionis societatem ita accedit Iamblich. l. c. ix. 6. p. 169. ut partem quidem animæ, sed tamen regentem, statuat: Εἰ δὲ δεῖ σοὶ τὸν ἀληθῆ περὶ τοῦ οἰκείου δαίμονος λόγων ἀποκαλύψαι, οὐκ ἀφ' ἑνὸς μέρους τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ, οὐδ' ἀπό τινος στοιχείου τῶν ὁρωμένων ἀπονέμεται ἡμῖν οὗτος· ἀφ' ὅλου δὲ τοῦ κόσμου καὶ τῆς παντοδαπῆς ἐν αὐτῷ ζωῆς, καὶ τοῦ παντοδαποῦ σώματος, δι' ὧν ἡ ψυχὴ κάτεισιν ἐπὶ τὴν γένεσιν, ἀπομερίζεταί τις ἐν ἡμῖν μοῖρα ἰδία πρὸς ἕκαστον τῶν ἐν ἡμῖν ἀπομεριζομένη κατ' ἰδίαν ἐπιστασίαν· οὗτος δὴ οὖν ὁ δαίμων

τοὺς ξυλλεγέντας[1] διαδικασαμένους εἰς Ἅιδου πορεύεσθαι μετὰ ἡγεμόνος ἐκείνου ᾧ δὴ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε[2]

δοτέον ἐν παραδείγματι πρὸ τοῦ καὶ τὰς ψυχὰς κατιέναι εἰς γένεσιν· ὃν ἐπειδὴ ἥλπαι ἡ ψυχὴ ἡγεμόνα, εὐθὺς ἐφίστησιν ὁ δαίμων ἀπαραίρετὸν τῶν βίων τῇ ψυχῇ, ὃς καὶ εἰς τὸ σῶμα κατοίσων αὐτὴν συνδεῖ πρὸς τὸ σῶμα· καὶ τὸ κοινὸν ζῶον αὐτῆς ἐπιτροπεύει· ζωήν τε τὴν ἰδίαν τῇ ψυχῇ αὖθις κατευθύνει· καὶ ὅσα λογιζόμεθα, αὐτοῦ τὰς ἀρχὰς ἡμῖν ἐνδιδόντος, διανοούμεθα, πράττομέν τε τοιαῦτα, οἷα ἂν αὐτὸς ἡμῖν ἐκ νοῦν ἔχῃ· καὶ μέχρι τοσούτου κυβερνᾷ τοὺς ἀνθρώπους, ἕως ἂν διὰ τῆς ἱερατικῆς θεουργίας θεὸν ἕλκοντα ἀπαιτήσωμεν καὶ ἡγεμόνα τῆς ψυχῆς. Quibus intelligendis adhibenda est Platonis narratio ad quam referuntur Rep. x. 620. 621. ubi propheta inducitur animos ad vitæ electionem accedentes alloquutus: Ἀνάγκης θυγατρὸς, κόρης Λαχέσεως λόγοι. Ψυχαὶ ἐφήμεροι, ἀρχὴ ἄλλης περιόδου θνητῶν γένους θανατηφόρου οὐχ ὑμᾶς δαίμων λήξεται, ἀλλ' ὑμεῖς δαίμονα αἱρήσεσθε —. Ἐπειδὴ δ' οὖν πάσας τὰς ψυχὰς τοὺς βίους ἐλθεῖν, ὥσπερ ἆθλον ἐν τάξει πρωτεῖα πρὸς τὴν Λάχεσιν ἕκαστος δὲ ἑκάστῳ ὃν εἵλετο δαίμονα, τοῦτον φύλακα ξυμπέμπειν τοῦ βίου καὶ ἐκτελεστὴν τῶν αἱρεθέντων. Neque hæc diserte potius unum communem plurium animarum, quam plures domestici singulares singularum præsides, docuerint. In hanc tamen sententiam interpretatur Apuleius de Deo Socratis p. 50. 'In hac ergo subliminari domicilio corpus Plato autumat singulis hominibus in vita agenda testes et custodes singulos additos, qui nemini conspicui semper adsint, arbitri omnium non modo actorum verum etiam cogitatorum. At ubi vita edita transmeandum est, eumdem illum, qui nobis præditus fuit, raptare illico et traducere velut custodiam suam ad judicium, atque illic in causa dicenda assistere: ei quæ commentatur, redarguere: ei quæ vera dicat, asseverare: prorsum ultro testimonio fore sententiam.' Et Hierocles simpliciter appellat *daemonem vitæ nostræ custodem*, hæc ex Phædone sumta dictione, de Providentia (edit. Pearsoni Lond. a. 1673. 8.) p. 82. ἑκάστης (ψυχῆς) ἐστι πρόνοια, καὶ κρίσις, καὶ δίκη, καὶ κάθαρσις, καὶ εἰς γένεσιν ἐκπεμφθεῖ, καὶ βίου λήξεως προαίρεσις, καὶ τελευτὴ οἷα ἀπὸ τοιούτου συμβαίνουσα, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν εἰς ᾅδου πορεία μετὰ τοῦ ἡγεμόνος τοῦ νῦν ζωὴν ὑμῶν εἱλαχότος δαίμονος. Item, paucis, Origenes contra Celsum viii. p. 767. B. Ἕλλήνων μὲν οὖν οἱ σοφοὶ λεγέτωσαν δαίμονας εἱληχέναι τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ἀπὸ γενέσεως· ubi videntur Spencer. Wyttenb.

ὃ ἑκάστου δαίμων] Menand. apud Clem. Alex. Strom. v. p. 727. Ἅπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαραστατεῖ Εἱθὺς γενομένῳ μυσταγωγὸς τοῦ βίου. Lysias Epitaph. p. 130. νῦν δὲ ἥ τε φύσις καὶ νόσων ἥττων καὶ γήρως, ὃ τε δαίμων ὁ τὴν ἡμετέραν μοῖραν εἰληχὼς ἀπραίτητος. Thmer. Id. iv. 40. Αἲ, αἲ, τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς με λέλογχε. Haind.

ὥσπερ ζῶντα εἰλήχει] Kuhlerus legit: ὥσπερ ζῶντα εἰλήχει, editionem enim Francofurtanam a. 1602. sic dare. Locum autem vertit sic: *Dæmonem suum quemque ducere, quemadmodum cum viventem deprehenderit, eo, quo defuncti se colligant, etc.* Male. Nam τελευτήσαντα, cui respondet ζῶντα, separavit, et tanquam esset τελευτήσαντας, junxit τῷ ξυλλεγέντας. Εἰλήχει deinde non est, *deprehendit*. Ὅσπερ, ut editiones veteres omnes habent, probum est, et convenit doctrinæ Platonicæ. Noster enim in Rep. (l. x. 472.) docet, Lachesin, Necessitatis filiam, ita animas beatas albentem esse ψυχαὶ ἐφήμεροι— οὐχ ὑμᾶς δαίμων λήξεται, ἀλλ' ὑμεῖς δαίμονα αἱρήσασθε. In transitu notabimus, ψυχὰς ἐφημέρους videri ab Orpheo esse, qui Argonaut. v. 86. habet: ψυχὰς ἐφημερίων, ubi docte notat Gesnerus ὁ πάνυ, hominum a Dis immortalibus ita vocari. Maximus Tyr. xxviii. p. 292. hominem vocat, ἐφήμερον τὸ θρέμμα, qua corpore præditus est. Genium, quem sibi quæque anima, pergit Plato, accepta vitæ sorte, elegisset, a Lachesi ei vitæ custodem datum esse. Unde h. l. Noster, ὥσπερ ζῶντα εἰλήχει, qui *genius viventem cum sorte accepisset*, a Lachesi scilicet, quæ quasi auctor electi genii fuit. Plutarchus de Sera Num. Vind. p. 564. in fabula Thespesii: ὃν δὲ μεῖζόν ἐστιν ἔργον, ἡ περὶ τὴν καλὴν ἰατρεία, τοῦτους δίκῃ μετὰ τὴν τελευτὴν παραλαβοῦσι ὁ δαίμων. v. et Cebet. §. 4. δαίμων προστάττει δὲ τοῖς εἰσπορευομένοις, τί δεῖ αὐτοὺς ποιεῖν—. Dacierius hunc locum vertit sic bene: *et l'on dit, qu'après que chacun est mort, le demon (le genie) qu'il a eu en partage, et qui l'a conduit pendant la vie, le mene—*. Ficinus: *ab eo dæmone quem viventes sortitus fuerat.* Gotti.

ἐκεῖσε[a] πορεῦσαι.[a] τυχόντας δ' ἐκεῖ ὧν[b] δεῖ[c] τυχεῖν καὶ μείναντας ὃν χρὴ χρόνον ἄλλος δεῦρο πάλιν[d] ἥγεμων κομίζει ἐν πολλαῖς χρόνου[e] καὶ μακραῖς περιόδοις. ἔστι δὲ ἄρα ἡ πορία[f] οὐχ ὡς ὁ[g] Αἰσχύλου Τήλεφος λέγει· ἐκεῖ-

λέγοντας l.—[a] ἐνθάδε ΛΗΙLs et pr E.—[a] ἐκεῖ l.—[a] πορεύεσθαι ACHIL et pr E.—[b] ἐκείνων ΧΓΔΠΤΦCGs et pr Ξ.—[c] δὴ C.—[d] πάλιν δεῦρο ΓG.—[e] χρόνων ΞΤ.—

τόπον] Hic locus a Socrate apud Æschin. Socr. iii. 19. vocatur πεδίον ἀληθείας· de quo separatim scripsit Hillerus. Fischl.

εἰς δή τινα τόπ.] Cf. §. 90. οἰκτρὸν ἂν εἴη τὸ πάθος, εἰ, ὄντος δή τινος ἀληθοῦς —λόγου etc. ubi male Aug. ὄντος γέ τιν. §. 131. ἴως ἂν δή τινες χρόνοι γένωνται. §. 148. οἰχήσομαι ἀπιὼν εἰς μακάρων δή τινας εὐδαιμονίας. de Legg. iv. p. 706. C.—ὅπλα τε ἀπολλῦσι καὶ φεύγουσι δή τινας οὐκ αἰσχρὰς, ὥς φασι, φυγάς. de Rep. vii. p. 521. C. ὥσπερ ἐξ ἅδου λέγονται δή τινες εἰς θεοὺς ἀνελθεῖν. Politic. p. 299. C.—εἰσάγειν τὸν βουλόμενον, οἷς ἔξεστιν, εἰς δή τι δικαστήριον. Soph. Antig. 158. χωρεῖ τινα δὴ μῆτιν ἐρέσσων. Heind.

οἳ δεῖ τοὺς ξυλλ.] *Quo qui congregati sunt, judicium subire oportet, deinde in orcum descendere.* διαδικάζεσθαι est *committere causam suam judicio diseeptandam*, ut bene expl. in Ind. Demosth. Reiskius. De judice ponitur in eodem mortuorum judicio διαδικάζειν de Rep. x. p. 614. C. δικαστὰς δὲ μεταξὺ τούτων καθῆσθαι, οὓς, ἐπειδὴ διαδικάσειαν, τοὺς μὲν δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν τε καὶ ἄνω διὰ τοῦ οὐρανοῦ etc. Heind.

διαδικασαμένους] διαδικάζεσθαι est quidem *judicio contendere, disceptare*: est etiam *allatis expensisque rationibus judicio aliquid definire*. quam significationem peculiaris hujus loci sententia efflagitat. Διαδικασαμένους enim hic ait quod alibi διαδικασμὸν ὑπέχοντας dixit. Sic igitur placuit luculentius repræsentare Dei illam δικαιοκρισίαν (de qua etiam agit in Gorg. et x. de Republ.) qua Deus justus et ἀπροσωπολήπτος, antegresso veri judicii perfectissimo examine, suum unicuique reddit in die illo judicii. Sieban.

διαδικασαμένους] *Posteaquam se dijudicandos præbuissent, et dijudicati essent*: significatione Medii. Verbum Platoni etiam activa et passiva forma usitatum: v. c. in eodem argumento Rep. x. p. 518. G. Leg. vi. 618. F. ix. 650. B. 659. C. 660. C. 661. C. xi. 675. F. Sed ut hoc loco, mox infra §. 65. Leg. xi. 676. E. διαδικαζέσθω δ' ἐν τισι τῶν ἰατρῶν· 680. F. διαδικαζέσθων οἱ περί τινος τῶν τοιούτων ἀμφισβητοῦντες· G. διαδικαζέσθω περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων. 684. G. διαδικαζέσθω μὲν κακοτεχνιῶν τῷ φάσκοντι βλαβῆναι. Xenoph. Hellen. iii. 3. 10. ἐν τῇ πόλει διαδικάζεσθαι. Demosth. Or. de Halonneso p. 30. C. ὅταν δὲ λέγει, περὶ τούτων ὡς ἐθέλει διαδικάζεσθαι, οὐδὲν ἄλλο, ἢ κλευάζει ὑμᾶς· πρῶτον μὲν ἀξιῶν Ἀθηναίους ὄντας πρὸς τὸν ἐκ Πέλλης ὁρμώμενον διαδικάζεσθαι—καὶ ἐπιδείκνυτε ἅπασιν ἀνθρώποις, ὅτι οὐδὲ περὶ ἑνὸς ἂν αὐτῷ διαγωνίζησθε, εἰ ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ οὔτε φατὲ ἰσχύειν, μὴ διαγωνιεῖσθε, ἀλλὰ διαδικάσεσθε. Apud eumdem sæpe διαδικασία: et Platon. Leg. ii. p. 576. E. iii. 685. C. xii. 690. E. Plutarchum Opp. Moral. p. 350. B. 488. C. Fragm. i. 2. Aristidem t. ii. p. 228. Suid. et Hesych. in voce. Taylor. ad Lysiam p. 312. Verba ᾧ δὴ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι, citantur in Scholiis ad Soph. Electr. 801. et Eurip. Hec. 447. Wytt.

τοὺς ἐνθένδε] Aug. et Stob. ἐνθάδε. Vid. not. ad Gorg. §. 61. et ad Cratyl. §. 58.—Mox Tub. et Bas. 2. τυχόντας δὲ ἐκείνων ὧν, mero librarii errore. Heind.

ἐν πολλαῖς χρόνου καὶ μακραῖς περιόδοις] Dicuntur hæ περίοδοι, orbes migrationis animarum in alia deinde corpora, in Phædro p. 345. G. Rep. x. 520. C. Timæo Locro fin. 558. A. Herodoto ii. 12. 3. Plutarch. Epicur. p. 1107. B. Wytt.

ὁ Αἰσχύλου Τήλεφος] Clemens Alexandr. non ex Æschyli libro, sed ex hoc Platonis loco citat, Stromat. iv. p. 492. A. οὐκ ἔστιν οὖν, κατὰ τὸν Αἰσχύλου Τήλεφον, νοεῖν ἁπλῆν οἶμον εἰς ᾅδου φέρειν. Nec magis Dionys. Hal. Arte Rhet. vi. 5. p. 73. εἰ μέν τις ἐτελεύτησε—ἐν ἀποδημίᾳ, ὅτι οὐδὲν διενήνοχε, μία γὰρ καὶ ἡ αὐτὴ οἶμος, κατὰ τὸν Αἰσχύλον, εἰς ᾅδου φέρουσα· memoriter referre, et cum Anaxagoræ dicto confundere videtur, prodito

νος μὲν γὰρ ἁπλῆν οἶμόν[h] φησιν εἰς Ἅιδου φέρειν, ἡ δ' οὔ- i. 108.
τε ἁπλῆ οὔτε μία φαίνεταί μοι εἶναι. οὐδὲ[i] γὰρ ἂν ἡγεμόνων ἔδει· οὐ[k] γάρ που τις ἂν διαμάρτοι[l] οὐδαμόσε μιᾶς ὁδοῦ οὔσης.[m] νῦν δὲ ἔοικε σχίσεις[n] τε καὶ περιόδους πολλὰς ἔχειν· ἀπὸ τῶν ὁσίων[o] τι[p] καὶ νομίμων[q] τῶν ἐνθάδε

[f] ἡ τροπὴ ἅρα L. ἅρα ἑτεροία s.—[g] δ om E.—[h] οἶμοι C.—[i] οὐ Γ.—[k] ἂν post ἔδει

apud Diog. L. ii. 11. πρὸς τὸν δυσφορούμενα ὅτι ἐπὶ ξένης τελευτᾷ. Πανταχόθεν, ἔφη, ὁμοία ἐστὶν ἡ εἰς ᾅδου καταβασις· quod Cicero sic tradit Tusc. i. 43. Pondere Anaxagoras: qui cum Lampsaci moreretur, quærentibus amicis, vellentne Clazomenas in patriam, si quid accidisset, auferri: Nihil necesse est, inquit: undique enim ad inferos tantundem viæ est.' Aeschylum interpretatus est Leonid. Tarent. in Anthol. Gr. i. p. 236. Εὔθουκος ἐν ὑπνοσε τὴν ἐν' Ἅιδου Ἀπαντὸν ἕρπειν· οὐ γάρ ἐστι δύσβατος, Οὐδὲ σκαληνὸς, οἰδενὸς πλέων πλάνης, Ἴθεια δ' αὖ (vulgo δὲ) μάλιστα καὶ κατακλινὴς. Ἅπασα κ'ηε μεμνώτων ὁδεύεται. ubi conf. Jacobs. Credibile est tragici versum hexametrum fuisse: Ἁπλῆ γὰρ ἡμῖν οἶμος εἰς ᾅδου φέρει. Wytt. Vetum Aeschyli fuisse suspicor ἁπλῆ γὰρ οἶμος πάντας εἰς Ἅιδου φέρει vel ἁπλῆ γὰρ ἡμῖν οἶμος εἰς Ἅιδου φέρει. Heind.

ἂν ἡγεμόνων ἔδει] Aug. ἡγ. ἔδει ἄν. In Tub. deest ἄν. Statim οὐ γάρ που pro οὐδὲ γ. π. posui ex Aug. Tub. et Stob. Heind.

ἀπὸ τῶν θυσιῶν] Bas. 2. pro θυσιῶν habet ὁσίων, quod secutus est Forster: accedit Tub. Vind. A B D. Venet A. et pro var. lect. Steph. Et sane magis congruit hoc loco, dicitur enim subinde ἡ ὁσία et τὰ ὅσια, religio mortuorum, jus mortuum: ut demonstravimus ad Plutarch. de Iside et Osir. p. 374. b. Et certe τὰ νόμιμα et τὰ νόμιμα de eadem re, in primis de sepultura, usurpantur: v. c. apud Lamp. Supp. civ. 311. Plutarch. de Aud. Poet. p. 23 B. Cæsar. Apollon. 119. B. et frequentissime τὰ νομιζόμενα. Latine justa. Lege et pro hac sententia Cic. et pro figuram ἐν διὰ δυοῖν, antepandum religio mortuorum, cæca infantis et manibus exhibita. Proclus hunc locum adhibuit in Exeg. ad Platonis Remp. p. 372. αἰτεῖ ὁ Πλάτων ἀρθῆναι τὰ θνήσκοντα τὰς τελετὰς μαρτυρόμενον τῶν διαφόρων λήξεων τὴν ψυχὴν κεκαθαρμένην τε καὶ ἀκήρατον, εἰς ᾅδου ἀπιοῦσης, καὶ τάς τε σχίσεις (leg. σχίσεις) καὶ τὰς τριόδους ἀπὸ τῶν οὐσιῶν καὶ τῶν πατρικῶν θεσμῶν τεκμαιρόμενος· ubi οὐσιῶν natum vel ex ὁσίων, vel ex θυσιῶν· alterum πατρικοὶ θεσμοὶ, *instituta et mos majorum in rebus sacris*, alibi a nobis explicanda, memoriter vel de industria ut interpretamentum addidit τῶν νομίμων. Quæ autem partes illius religionis referantur ad varietatem viarum et circuitionum apud Inferos, satis sit partem scholii, ad hunc locum ab Olympiodoro annotati, apponere ex Cod. i. p. 235. Ὅτι μία μὲν κατὰ τὸ κοινὸν, ἡ εἰς ᾅδου πορεία· πολλαὶ δὲ καὶ παντοδαπαὶ αἱ μετὰ τὴν μίαν ὁδοί, ὅτε τοιούτων καὶ τοσούτων οὐσῶν τῶν λήξεων, ἃς τέλη ποιοῦνται αἱ ὁδοιποροῦσαι (ψυχαὶ)—ἢ διὰ τὰς Δήμητρος πλάνας· ὡς γὰρ διαφόρων οὐσῶν τῶν ὁδῶν ἐπλανήθη· ἢ ὅτι ἐπὶ τριόδου θύουσι τῇ τριόδι ἑκάστῃ (leg. τριοδίτι Ἑκάτῃ) καὶ παραδεικνύουσι τὰς τριόδους ἐν ἄλλοις νομίμοις. Ἀλλὰ καὶ τῶν ἀποιχομένων τὰς ψυχὰς τριχῇ θεραπεύουσιν· ἄλλοι μὲν τὰς τῶν ταφῶν ἱερεῖον· ἄλλοι δὲ τὰς τῶν βιοθανάτων· καὶ ἔτι ἄλλοι τὰς τῶν πολλῶν. Wytt.

ἀπὸ τῶν ὁσίων] Pro ὁσίων vulgo θυσιῶν, quod Aug. cum Ald. habet et expressit Ficinus (*e sacrificiis et ritibus*) itemque Olympiodorus legit, trahens hæc ad sacra Hecates in triviis apposita. Ὁ Σωκράτης δ.χῇ δείκνυσι, φιλοσόφως μὲν ἀπὸ τοῦ δείπνου τὰς ψυχὰς τῶν ἡγεμόνων μιᾶς γὰρ οὔσης ὁδοῦ, μὴ ἂν δεηθῆναι τῶν ἀγόντων· ἰατρικῶς δὲ ἀπὸ τῶν ἐν τριόδοις τιμῶν τῆς Ἑκάτης. Nihil minus ego Forsteri exemplo, qui appositum a Stephano ὁσίων in contextum recepit, idem feci accedentibus duobus libris optimis, Tub. et Paris. itemque Schol. ubi legitur γράφεται καὶ ὁσίων. Nam in Bas. 2. utrumque sic jungitur ἀπὸ τῶν θυσιῶν τε καὶ ὁσίων τῶν ἐνθάδε τεκμ. λ. Obscuris autem his verbis non ego Hecates sacra, sed mysteria tangi conjecto, in quibus anfractus ibi in orcum ducentes spectatorum oculis subjicerentur.—τοπ-

τεκμαιρόμενος λέγω. [§. 131.] Ἡ μὲν οὖν[r] κοσμία τε καὶ φρόνιμος ψυχὴ ἕπεταί τε καὶ οὐκ ἀγνοεῖ τὰ παρόντα· ἡ δὲ ἐπιθυμητικῶς τοῦ σώματος ἔχουσα, ὃ περ ἐν τῷ ἔμπροσθεν[s] εἶπον, περὶ ἐκεῖνο[t] πολὺν χρόνον ἐπτοημένη καὶ περὶ τὸν ὁρατὸν τόπον, πολλὰ ἀντιτείνασα[u] καὶ πολλὰ[v] παθοῦσα, βίᾳ καὶ μόγις[w] ὑπὸ τοῦ προστεταγμένου δαίμονος
11. iii. 108. οἴχεται ἀγομένη. ἀφικομένην δὲ[x] ὅθι περ αἱ ἄλλαι, τὴν

ponunt ACEHIL, om FG.—[k] οὐ ΑΠCEHIL et pr Χ : αὐδὲ °s.—[l] ἁμάρτοι ΓΔΛΦCE GHILs.—[m] οἵσι Δ.—[n] σχίσεις H et rc Λ.—[o] ὁσίων ΑΓΠG cum pr Γ et γρ C : θυσιῶν °s.—[p] τε om ΓΔΛΦCEGHILs et pr Ξ.—[q] ὁσίων H.—[r] οὖν om pr ΑΠ.—[s] ἐμπροσθεν ΑΓΔΞΠΤΦGs : πρόσθεν °s.—[t] ἐκεῖνον G.—[u] ἀντιτείνουσα ΓΔ.—[v] καὶ πολλὰ παθοῦσα om L, πολλὰ om CEHI et pr Λ.—[w] μόγις ΑΓΔΞΠΤΦGs : μόλις °s.

μαιρόμενος, *conjecturam faciens.* Ita ut h. l. sine accusativo τοῦτο usurpatur verbum et Lachet. p. 192. C. τοῦτο τοίνυν ἔμοιγε φαίνεται, ὅτι οὐ πᾶσά γε—καρτερία ἀνδρία σοι φαίνεται. Τεκμαίρομαι δὲ ἐνθένδε. Criton. p. 41. A. Οὐ τοίνυν τῆς ἐπιούσης ἡμέρας οἶμαι αὐτὸ ἥξειν, ἀλλὰ τῆς ὑστέρας. Τεκμαίρομαι δὲ ἐκ τινος ἐνυπνίου etc. de Rep. iii. p. 405. D. Ola, ἦν δ' ἐγὼ, ὡς οἶμαι, οὐκ ἦν ἐν' Ἀσκληπιοῦ. Τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι αὐτοῦ οἱ υἱεῖς—οὐκ ἐμέμψαντο etc. Xenoph. Cyrop. vii. 5. 62. Ὁ δ' ἂν μάλιστά τις οἰηθείη, ἀνάλκιδας τοὺς εὐνούχους γίγνεσθαι, οὐδὲ τοῦτο ἐφαίνετο αὐτῷ. Ἐτεκμαίρετο δὲ καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ζώων etc. Heind.

§. 131. οὐκ ἀγνοεῖ] Nullo hic sensu occurrit οὐκ ἀγνοεῖ, cujus loco desideratur istiusmodi verbum, quod, ut antecedenti ἕπεται recte adjungatur, ita significatione oppositum sit sequentibus ἀντιτείνασα καὶ πολλὰ παθοῦσα, βίᾳ καὶ μόλις etc. Hoc autem vix dubitem quin huic loco restituam, pro οὐκ ἀγνοεῖ τὰ παρόντα legens οὐκ ἀγανακτεῖ τὰ παρόντα. Heusd.

οὐκ ἀγνοεῖ τὰ παρόντα] Sic omnes libri, nec quid mutandum : *Non ignorat res præsentes.* Sic ἀγνοεῖν est *non noscere quem:* Plutarch. Sap. Conviv. p. 148. C. de Educ. 13. E. *cognoscere quid nolle.* Et Ciceroni 'non ignorare quid,' quasi medium est inter cognitionem et ignorantiam, *non nihil aliquam rem noscere :* Fin. v. 15. 'eorum, quos vident, volunt non ignorare nomina.' Off. i. 4. 'homo autem,—rationis est particeps, per quam consequentia cernit, causas rerum videt, earumque prægressus et quasi antecessiones non ignorat—.' Ep. ad Divers. xv. 4. initio ad Catonem : 'Summa tua auctoritas fecit, meumque perpetuum de tua singulari virtute judicium, ut magni mea interesse putarem, et res eas, quas gessissem, tibi notas esse, et non ignorari a te qua æquitate et continentia tuerer socios, provinciamque administrarem.' Longinus de Subl. viii. p. 35. τὸν τύπον οὐκ ἀγνοεῖς· quo attulit Toupius eandem dictionem ex Synesio Ep. lxvii. Olympiodorus h. l. Cod. i. p. 139. Ὅτι αἱ μὲν καὶ γνώσει καὶ ὀρέξει καλῶς διακειμέναι, ἑκουσίως ἕπονται τῷ ἡγεμόνι, ἀσμενίζουσαι τὴν δίκην· αἱ δὲ ἀκοσμοῦσαι καὶ ἀγνοοῦσαι ἀντιτείνουσι· πῶς οὖν ἄγονται; ἢ ὡς ἑτεροκινήτοις τότε χρῆται ὁ ἄγων· μήποτε δὲ καὶ ταύταις ὡς αὐτοκινήτοις, ὁπωσοῦν ἀνακινῶν τὰς κατὰ φύσιν αὐτῶν ἐννοίας, εἰ καὶ ἐνίοτε ἀντιτείνουσιν. Wytt.

ἕπεταί τε καὶ οὐκ ἀγνοεῖ] Stabilitam hanc concordi librorum omnium suffragio scripturam Heusdius tentavit conjectando καὶ οὐκ ἀγανακτεῖ τὰ παρόντα, quam tamen eodem prorsus illa redeat. Nempe quæ anima præsentem hunc rerum statum bene norit quam sit sibi salutaris, ei non sane molesta, sed perjucunda potius hæc accidet e vita migratio. Sed rectius tamen abfuerit istud τε, in quo addendo omittendoque miris modis peccarunt librarii.—ὅπερ ἐν τῷ πρόσθεν εἶπ. V. §. 68. Heind.

ἀφικομένην δὲ ὅθιπερ] Cf. §. 141. οἵ αἱ τῶν τελευτηκότων ψυχαὶ τῶν πολλῶν ἀφικνοῦνται. Xenoph. Cyrop. vi. 1. 14. τὰ δ' ἐπιτήδεια, ὅπου μὲν ἡμεῖς ἐληλύθαμεν, ὑφ' ἡμῶν ἀνάλωται· ὅπου δὲ οὐκ ἀφίγμεθα—ἀνακεκομισμένοι εἰσὶν εἰς ἑρύματα, ubi alterum certe ὅπου tentari non debuit.—καί τι περ. τοιοῦτον. Explicatur statim hoc τοιοῦτον verbis seqq. ἡ φόνων δδ. etc. Heind.

μὲν ἀκάθαρτον καί τι[y] πεποιηκυῖαν τοιοῦτον,[a] ἢ φόνων ἀδίκων ἡμμένην ἢ ἄλλ' ἄττα[z] τοιαῦτα εἰργασμένην, ἃ τούτων ἀδελφά τε καὶ ἀδελφῶν ψυχῶν ἔργα τυγχάνει[b] ὄντα, ταύτην μὲν ἅπας φεύγει τε καὶ ὑπεκτρέπεται καὶ οὔτε ξυνέμπορος οὔτε ἡγεμὼν ἐθέλει γίγνεσθαι, αὐτὴ δὲ πλανᾶται ἐν πάσῃ ἐχομένη ἀπορίᾳ, ἕως ἂν δή τινες χρόνοι γένωνται, ἐν οἷς ἐξελθόντων[c] ὑπ' ἀνάγκης φέρεται εἰς τὴν αὐτῇ πρέπουσαν[d] οἴκησιν· ἡ δὲ καθαρῶς τε καὶ μετρίως τὸν βίον διεξελθοῦσα, καὶ ξυνεμπόρων[e] καὶ ἡγεμόνων θεῶν[f] τυχοῦσα, ᾤκησε τὸν αὐτῇ[g] ἑκάστη τόπον προσήκοντα.[h] [§. 132.]

—[y] δὴ G.—[z] τοι s. om Φ.—[a] τοιοῦτο Φs.—[z] ἅττα post τοιαῦτα ponunt ΓG, om I.—[b] τυγχάνει l.—[c] ἐξελθόντων Ξs.—[d] προσήκουσαν Φs.—[e] καὶ ξυνεμπόρων om E.—[f] δεων pr Χ.—[g] αὐτὸν s.—[h] προσίοντα H.—[i] εἰσὶ καὶ πολλοὶ H: πολλοὶ δέ εἰσι

ἀδελφά] Suidas: 'Αδελφά· οἰκεῖα, ἁρμόζοντα, πρέποντα. Et. m. l. M. 'Αδελφά· δμοια. Favorinus: 'Αδελφά· δμοια, οἰκεῖα, ἁρμόζοντα, πρέποντα, συγγενῆ. Itaque τοιῶν ἀδελφὰ sunt *scelera homicidiorum similia*, ut ἀδελφαὶ ψυχαὶ *animi germani, similes*, impuri, ἀκάθαρτοι. Latini enim ita utuntur vocabulo 'germanus,' ut Cic. Acad. iv. 43. 'germanissimum Stoicis:' et Orat. 9. 'germanus se putant esse Thucydidis:' alii libri legunt 'Stoicorum,' et 'Thucydidas.' Fischn.

ἄναξ φεύγει] Sic, de quo vir doctus dubitabat, ἄναξ, ὑπισχνούμενος, pro κἂν positum et Politic. p. 299. C. *Βασιλεὺς ἄναξ*. de Legg. l. p. 628. B. *ὃν μάλιστα μὲν ἄναξ ὃν βούλοιτο μηδὲ γενέσθαι ποτε* etc. Eurip. Bacch. 70. *στόμα τ' εἴφημον ἄναξ ἀναύσθω*. Heind.

ξυνέμποροι] *Itineris comes*. Timæus Ξυνέμπορον συνοδοιτόρους: ubi videatur D. H. cujus animadversionem addas Callimach. p. 583. ed. Ernest. Wytt.

ἐν πάσῃ ἐχομένῃ ἀπορίᾳ] Lysias in Agorat. p. 152. εἶδεν τὸ ἀμείνονα πλῆθος ἐν ἀπορίᾳ ἐχόμενον, ubi perperam hanc Lysiæ locutionem atque adeo dictam pariebat Reiskius. Plato Gorg. §. 164. Οἰκεῖόν οἶει ἐν πάσῃ ἀπορίᾳ ἂν αὐτὸν ἔχεσθαι ὅτι χρὴ εἰπεῖν; —χάσκοντ' γένωνται. Sic Dind. Sic. xi. 109. ἔπειτα χρόνου γενομένου καὶ τῶν ἔργων ἤδη συντέλειαν λαμβανόντων etc. Alias de tempore plerumque ἐγγίγνεσθαι usurpatur et διαγίγνεσθαι. Tum male Aug. et Tub. cum Stob. ἐν ἐλθόντων. Heind.

ὑπ' ἀνάγκης φέρεται] Eandem apud Platonem Ἀνάγκην cum ipsius ἀπράκτῳ, in l. x. de Rep. p. 344. collocat Plato. Poetarum ac philosophorum quorundam de summo ejus imperio dicta collegit Stobæus in Ecl. Phys. l. i. p. 10. Platonem interim, qui in Timæo p. 68. duas hasce causas τὸ ἀναγκαῖον et τὸ θεῖον distinguit, per Ἀνάγκην nihil aliud voluisse quam *τὴν φυσικὴν* rerum *πεῖσιν* notat Proclus in Theol. Plat. l. v. p. 314. Forst.

ὑπ' ἀνάγκης] *Necessario, quamvis invita*. Nec ratio grammatica de Dea Ἀνάγκη cogitare sinit: quod fecit Forster. Wytt.

ὑπ' ἀνάγκης] Idem est quod ἐξ ἀνάγκης, ἀνάγκῃ. Politic. p. 274. A. *καὶ δὴ καὶ τὸ τῆς ἐνήσεως καὶ γεννήσεως καὶ τροφῆς μίμημα συνείστο τοῖς πᾶσιν ὑπ' ἀνάγκης*. Phædr. §. 40. *φυγὰς δὴ γίγνεται — καὶ ἀποστερηκὼς ὑπ' ἀνάγκης ὁ πρὶν ἐραστής — ἔσται φυγῇ μεταβαλών*. Xenoph. Hellen. v. 2. 9. *ἀξιοῦν δ' ἔφασαν μὴ ὑπ' ἀνάγκης, ἀλλὰ παρ' ἑκόντων διακρίνασθαι κατελθεῖν αὐτούς*. Eurip. Suppl. 61. *οὐχ ὑπ' ἀνάγκης δὲ προσίστασα πρεσβεύσουσ' Ἕλλαν* etc. Aristoph. Nub. 105. — *ἄνασσε ζηλῶ*. — *Ἐνθένδε αὐτὰς (περδίκας) ὥσπερ κίσσιν φυσᾷ, κἄπειθ' ὑπ' ἀνάγκης Ῥᾴδιος αὐτὰς ἕλκω φέρεται*, ubi philosophorum genus perstringere Comicus videtur hoc ὑπ' ἀνάγκης ubique ingerentium. Deam Ἀνάγκην, quam hoc e dicimus de Rep. p. 616. advocans Fischerus [immo Forster.] ὑπ' Ἀνάγκης asserit, verbo certe significasset Plato, nec φέρεσθαι, sed ἄγεσθαι ὑπ' Ἀνάγκης dixi anima debuit. — ἡγεμόνων θεῶν. Tub. ἡγ. δεων. Heind.

§. 68. W. Εἰσὶ δὲ πολλοί[i] καὶ[j] θαυμαστοὶ τῆς γῆς τόποι, καὶ αὐτὴ[k] οὔτε οἵα οὔτε ὅση δοξάζεται ὑπὸ τῶν περὶ[l] γῆς εἰωθότων λέγειν, ὡς ἐγὼ ὑπό τινος πέπεισμαι.[m] Καὶ ὁ Σιμμίας, Πῶς ταῦτα, ἔφη, λέγεις, ὦ Σώκρατες; περὶ γάρ τοι τῆς[n] γῆς καὶ αὐτὸς πολλὰ δὴ[o] ἀκήκοα, οὐ μέντοι ταῦτα ἃ σὲ πείθει. ἡδέως ἂν[p] οὖν ἀκούσαιμι. Ἀλλὰ μέντοι, ὦ Σιμμία, οὐχ ἡ Γλαύκου γέ μοι[q] τέχνη δοκεῖ εἶναι[r] διηγήσασ-

Ec.—[j] καὶ om Δ.—[k] αὕτη ΓΦCEGHIL.—[l] τῶν τὰ περὶ ΓG.—[m] πέπυσμαι r.—[n] τῆς om Π et pr Χ.—[o] δὴ πολλὰ ΓGs, πολλὰ ἤδη Φ.—[p] ἂν post οὖν ponunt ΞΠΥ, om ΓG.—[q] γέ μοι om pr Π, ante τέχνη ponunt ΓΔΦGs et rc Π, post τέχνη °r.—[r] ἡ

§. 132. εἰσὶ δὲ πολλοί] Sic Aug. Tub. Par. Bas. 2. et Stob. Vulgo Πολλοὶ δέ εἰσι. Heind.

πέπυσμαι] Vind. omnes, Aristipp. Ficin. Versio Sicula, dant πέπεισμαι· quod præferendum est ob sequens πείθει, et propter additum ὑπὸ, ut recte monet Fischerus. De Terra vero dudum docuerant sapientes, et physice, ut Thales, Pythagoras, horumque successores: et geographice, in his Anaximander et Hecatæus: quorum ille primus πίνακα, *tabulam*, fecisse traditur ab Eratosthene apud Strabon. i. p. 13. C. et Diog. L. ii. 2. Talem πίνακα in Socratis schola fuisse, perhibet Aristophanes Nub. 206. et ab eodem Alcibiadi ostensum narrat Ælianus V. H. iii. 28. Et in Theophrasti testamento leguntur πίνακες, ἐν οἷς αἱ τῆς γῆς περίοδοι εἰσὶν, apud Diog. L. v. 51. Aristagoras Milesius Spartam venit ἔχων, χάλκεον πίνακα, ἐν τῷ γῆς ἁπάσης περίοδος ἐνετέτμητο, καὶ θάλαττά τε πᾶσα, καὶ ποταμοὶ πάντες· teste Herodoto v. 49. Wytt.

ὑπό τινος πέπεισμαι] Ita e Codd. Aug. Tub. Stob. et Euseb. pro πέπυσμαι hic et deinde in verbis οἷαν πέπεισμαι εἶναι repetitis jam Fischer. Neque πυνθάνεσθαι ὑπό τινός τι dicitur, nec vulgatum tolerari potest ob seqq. ταῦτα ἃ σὲ πείθει. Heind.

περὶ γάρ τοι τῆς γῆς] Articulo in his caret unus Tub. idemque deinde habet πολλὰ διακήκοα. Sed nihil frequentius particula δὴ verbo πολὺς adjuncta. §. 34. πολλοὶ δὴ ἐκόντες ἠθέλησαν εἰς ᾅδου ἐλθεῖν. Xenoph. Œcon. i. 23. πολέμοι μὲν οὖν ἤδη ὅταν καλοὶ κἀγαθοὶ ὄντες καταδουλώσωνταί τινας, πολλοὺς δὴ βελτίους ἠνάγκασαν εἶναι. Aristoph. Vesp. 980. Καίτοι τὸ κατάβα τοῦτο πολλοὺς δὴ πάνυ Ἐξηπάτηκεν. Eqq. 411. οὓς πολλὰ δὴ 'πὶ πολλοῖς ἠνεσχόμην. In quo genere erravi ego ad Theæt. §. 22. Heind.

ἀλλὰ μέντοι, ὦ Σιμμία κ. τ. λ.] Hunc locum retulit Euseb. Præp. Evang. xi. 37. p. 564. D—567. A. Wytt.

ἀλλὰ μέντοι, ὦ Σιμμ.] Aug. Ἀλλὰ μέντοι γε, ὦ Σιμ. Neque sane interposito tantum verbo, cujus generis exempla dedit Hoogeveenius, sed statim post μέντοι sæpe subjicitur γε. Ut Xenoph. Anab. i. 9. 14. τοὺς μέντοι γε ἀγαθοὺς εἰς πόλεμον ὡμολόγητο διαφέροντας τιμᾶν. ii. 4. 14. οὐ μέντοι γε καταφανεῖς ἦσαν. Cyrop. v. 4. 19. Ἄξιοι μέντοι γέ ἐσμεν τοῦ γεγενημένου πράγματος τούτου ἀπολαῦσαί τι ἀγαθόν. Heind.

Γλαύκου τέχνη] Diogen. Prov. iv. 8. Ἐπὶ τῶν μὴ ῥᾳδίως κατεργαζομένων· ἀπὸ Γλαύκου Σαμίου, ὃς πρῶτον κόλλησιν ἐφεῦρε σιδήρου. Ἢ ἐπὶ τῶν τεχνικῶς κατεσκευασμένων. Plura Zenob. ii. 91. Suid. in Voce. Erasm. Adag. p. 1292. Scholiast. Platonis. Wytt.

οὐχ ἡ Γλαύκου τέχνη γε] Euseb. Οὐχὶ ἡ Γλ. τ. unde rescripserim Οὐχὶ Γλ. τ. ut Julian. Orat. ii. Spanh. p. 67. C. σχεδὸν γάρ μοι τοῦτο φαίνεται τὸ γενναιότατον τῶν ἔργων Ἕκτορος, καὶ οὐχὶ Γλαύκου τέχνη (l. τέχνη sc. ἐστὶ) συνεῖναι οὐδὲ σοφωτέρας ἐπινοίας δεῖται, Ὁμήρου σαφῶς διδάσκοντος, ὡς Ἀχιλλέως μὲν φανέντος ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν. Atque ita Suidas Οὐχὶ Γλαύκου τέχνη, ἐπὶ τῶν εὖ εἰργασμένων καὶ δυσκατανοήτων, in qua tamen explicatione male confusa sunt Γλαύκου τέχνη et Οὐχὶ Γλαύκου τέχνη. Proverbium Οὐχὶ Γλαύκου τέχνη (nam quod Hesych. Suid. et Paræmiographi laudant Γλαύκου τέχνη tanquam de rebus difficilibus usurpatum adagium, id nullum fuisse ego arbitror,) illud igitur locum habuisse apparet in rebus non multum ingenii artificiique requirentibus: de origine præter ceteros Marcellus de Proverb. Gr. apud Euseb. c. Marc. p.

θαι ἆ[a] γ'[b] ἐστίν· ὡς μέντοι ἀληθῆ, χαλεπώτερόν μοι φαίνεται ἢ κατὰ τὴν Γλαύκου τέχνην, καὶ ἅμα μὲν ἐγὼ ἴσως οὐδ' ἂν[n] οἷός τε εἴην, ἅμα δέ, εἰ καὶ ἠπιστάμην, ὁ βίος μοι δοκεῖ ὁ ἐμός, ὦ Σιμμία, τῷ μήκει[v] τοῦ λόγου οὐκ ἐξαρκεῖν.[w] τὴν μέντοι ἰδίαν τῆς γῆς, οἵαν πέπεισμαι[x] εἶναι, καὶ τοὺς τόπους αὐτῆς οὐδέν με κωλύει λέγειν. Ἀλλ', ἔφη ὁ Σιμμίας, καὶ ταῦτα ἀρκεῖ. tr. iii. 109.

Πέπεισμαι τοίνυν,[y] ἦ[z] δ' ὅς, ἐγὼ ὡς πρῶτον μέν, εἰ ἔστιν ἐν μέσῳ τῷ οὐρανῷ περιφερὴς[a] οὖσα, μηδὲν αὐτῇ[b] δεῖν μή-

δοκεῖ G et pr Γ, οἷα δοκεῖ εἶναι corr Γ.—[n] δέ ΧΤ.—[a] γ' om Λ.—[n] οὐκ ἂν ΓΔΦ et corr G, ἂν pr G.—[v] τῷ μήκει δ σιμμία s.—[w] ἐξαρκεῖ ΧΤ.—[x] πέπεισμαι rc Π cum ης s.—[y] τοίνυν om Δ.—[z] εἶ om FG.—[a] περιφορὰς Β.—[b] δ' αὐτῇ Γ.—[c] ἀλλ' Δs.—

15. D. Γλαύκου τέχνη. Ταύτης οἱ ἐξωθεν σοφοὶ τῆς παροιμίας μνημονεύοντες διαφόρως αὐτὴν ἐξηγήσαντο· ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν τις ἔφη Γλαύκου τινα ἐπιστήμονα τέχνης τινὸς γεγονότα (l. ἦν) πολλῶν οἴεσθαι θαυμασιωτάτην ἀπολλύσθαι ἅμα ἐκείνῃ κατὰ θάλατταν, μηδενὸς πω διαδεδωκότος αὐτὸν· ἕτεροι δὲ τὴν ἐπ' ἄκρων Μουσικὴν ἐμπειρίαν μαρτυρήσαι τῷ Γλαύκῳ τοὺς κατασκευασθέντας ὑπ' αὐτοῦ δίσκους χαλκοῦ φησι τεσσαρας πρὸς τὸ ἐμμελῆ τινα τῆς κρούσεως τὴν συμφωνίαν τῶν φθόγγων ἀπoτελεῖν· ἔνθεν τε εἰρῆσθαι καὶ τὴν παροιμίαν (Conf. Schol. Plat. ad h. l. et Lucub. Cent. ii. 91.) ἄλλοι δέ τινες Ἀλιευτικῶν ἀναθημάτων φησὶν ἀνακεῖσθαι κρατῆρα καὶ ὑποκρατήριον θαυμάσιον Γλαύκου Χίου ποίημα (*A Glauco hoc Chio Samiore*, interpretes quod, ut ait Herodot. i. 25. μοῦνοι πάντων ἀνθρώπων σιδήρου κόλλησιν ἐξεύρε, proverbii origo repetitur apud Heusch. Suid. Diog. Cent. iv. 8. et in Schol. Plat. Γλαύκου τέχνη· ἐπὶ τῶν μὴ ῥᾳδίως κατεργαζομένων, ἢ ἐπὶ τῶν πάνυ ὠμοτέρων καὶ ἀπεψήτων εἰργασμένων. Ἴστασι γάρ τινες κατασκευάσασθαι χαλκοῦς τέτταρας δίσκους οὕτωι, ὥστε τὰς μὲν διαμέτρους αὐτῶν ἴσας ὑπαρχούσας (l. ὑπάρχειν) τὸ δὲ τοῦ πρώτου δίσκου πάχος διπλάσιον μὲν εἶναι τοῦ δευτέρου, ἡμίσεων δὲ τοῦ τρίτου, διπλοῦν δὲ τοῦ τετάρτου· κρουομένου δὲ τούτου ἐπιτελεῖ συμφωνίαν τινά· καὶ λέγεται Γλαῦκον βάψαι τῶν ἐπὶ τῶν δίσκων φόβγγων πρῶτον ἐγχειρήσαι δι' αὐτῶν χειρουργεῖν καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς πραγματείας ἔτι καὶ νῦν λέγεσθαι τὴν καλουμένην Γλαύκου τέχνην. Conf. Pausan. Phoc. c. 16.) ἕτεροι δὲ Γλαῦκον αὐτὸν ἀναθεῖναι εἰς Δελφοὺς τρίποδα χαλκοῦν οὕτω δημιουργήσαντα τοῖς πάχεσι τε (f. δημιουργ. θαυμαστῶς ὥστε) κρουομένου τοὺς τε πόδας, ἐφ' ὧν βέβηκε, καὶ τὸ ἄνω περικείμενον καὶ τὴν στεφάνην τὴν ἐπὶ τοῦ λέβητος καὶ τὰς ῥάβδους διὰ μέσου τεταγμένας φθέγγεσθαι λίρας φωνῇ. Καὶ αὖθις ἕτερος ἀπὸ Γλαύκου τινὸς δόξαντός τι πλέον πεποιηκέναι, εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν. De Glauco igitur marino, piscatore illo Anthedonio, qui herbæ cujusdam ope deum se fecerat, veterum certe in proverbio cogitavit nemo. Heind.

ὡς μέντοι ἀληθῆ, χαλεπώτερόν μοι φαίνεται ἢ κατὰ τὴν Γλαύκου τέχνην] *At eadem vera esse demonstrare, difficilius mihi videtur quam pro Glauci arte.* Subaudiendum ἀποδεῖξαι ex antecedente διηγήσασθαι· vel omnino ex ellipsi nominum *persuadendi, opinionis, persuasionis*: de quo usu diximus ad Selecta Hist. Gr. p. 384. et 452. Wytt.

εἰ καὶ ἠπιστάμην] Euseb. καὶ εἰ ἠπ. quod præfero. Heind.

πέπεισμαι] Rursus πέπεισμαι, idque verius, præbent Vind. omnes: Venet. B. Euseb. Stob. Anstipp. Ficin. Verso Siculo. Wytt.

οἵαν πέπεισμαι] Sic Aug. Tub. Euseb. Stob. Vulgo, ut ante, πέπυσμαι, quam tamen in proximis Edd. quoque habeant πέπεισμαι. Heind.

πέπεισμαι—ὡς—δεῖν] Apud Xen. Cyrop. i. 6. 19. melius legi in Cod. Budensi arbitror, λέγοις σὺ—ὡς—δεῖν, quam in aliis libris, ὡς δεῖ—. Fischer.

ὡς—μηδὲν αὐτῇ δεῖν] Omissum ab uno Eusebio ὡς et librarium firmat consensus et sermonis usus, quo post ὡς, itidem et

s. 100. τε ἀέρος πρὸς τὸ μὴ πεσεῖν μήτε ἄλλης ἀνάγκης μηδεμιᾶς τοιαύτης, ἀλλὰ[c] ἱκανὴν[d] εἶναι αὐτὴν[e] ἴσχειν τὴν ὁμοιότητα[f] τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ[g] ἑαυτῷ πάντῃ καὶ τῆς γῆς αὐτῆς[h] τὴν ἰσορροπίαν· ἰσόρροπον γὰρ πρᾶγμα ὁμοίου τινὸς ἐν μέσῳ

[d] ἱκανὴν ΧΑΛΠΦCEHILs, ἱκανήν τε ΓG : ἱκανήν γε s.—[e] αὐτήν γε G, αὐτήν τε ΓΕ Υφs et corr Χ.—[f] ὁμοιοτητά τε Δ.—[g] αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ ΓG.—[h] αὐτῆν C, αὐτήν

post ὅτι (v. not. ad §. 19), infinitivus infertur interdum. Xenoph. Hellen. vi. 5. 42. ἐλπίζειν δὲ χρὴ, ὡς ἄνδρας ἀγαθοὺς μᾶλλον ἢ κακοὺς αὐτοὺς γενήσεσθαι. Soph. Œd. C. 385. Ἤδη γὰρ ἴσχες ἐλπίδ', ὡς ἐμοῦ θεοὺς Ὥραν τιν' ἕξειν, ὥστε σωθῆναί ποτε; Conf. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 6. Heind.

ἀλλ' ἱκανήν τε εἶν.] Vulgo ἀ. ἱκανήν γε εἶν. Omissam in Aug. et Tub. vocem non dubitavi mutare in τε. Hæc prope necessaria est h. l. illa prorsus inutilis. De positu hoc particulæ vid. not. ad §. 88. Sensum autem verborum recte sic declaravit Stephanus: *rerum ad eam retinendam satis esse, quod cælum sibi quaquaversus simile sit, et quod ipsa sit æquilibris.* Heind.

ἰσορροπίαν] Corpus rotundum ἰσόρροπον, i. e. ab omni sua parte vergens versus centrum suum, non opus habet subjecto fundamento, sed stabile et quietum manet; huc accedit quod in medio cœli, οὐρανοῦ, qui et ipse ἰσόρροπος est, collocatum, commune cum eo centrum habet. Utitur hoc loco Proclus tamquam argumento adversus eos, qui Platonis dictum in Timæo ita interpretabantur, quasi terram circum mundi polum versari nec immotam manere judicasset: Comment. in Tim. iv. p. 280. διαφερόντως γὰρ ὁ Πλάτων ἀκίνητον φυλάττει τὴν γῆν, καὶ τὴν αἰτίαν προστίθεὶς ἐν τῷ Φαίδωνι, δι' ἣν ἀκίνητος ἵδρυται λέγει· ἰσόρροπον γὰρ πρᾶγμα ὁμοίου τινὸς ἐν μέσῳ τεθὲν οὐκ ἔξει μᾶλλον οὐδ' ἧττον (leg. ἧττον) οὐδαμόσε (vulg. οὐδαμῶσαι, mendose) κλιθῆναι. Et Simplicius in Arist. de Cœlo, ii. p. 125. 6. fin.—δηλοῦσι τὰ ἐν τῷ Φαίδωνι περὶ γῆς εἰρημένα ἐν οἷς φησὶν 'ἰσόρροπον γὰρ πρᾶγμα ἐν ὁμοίου τινὸς μέσῳ κείμενον, οὐκ ἔξει τὸ μᾶλλον οὐδὲ τὸ ἧττον οὐδαμοῦ κινεῖσθαι,' ἐμφαίνει δὲ καὶ τὸ ἐν Τιμαίῳ εἰρημένον, ὅπερ καὶ Πλάτων ἐν τούτοις παρείληφεν (sic legendum pro παρείληπεν) οὕτως ἔχων· 'ἡ δὲ γῆ ἐν τῷ μέσῳ ἵδρυται· κ. τ. λ.' Rursus p. 129. B. 120. A. fin. Hanc rationem σεισμῶν Terræ reddidisse Parmenidem ac Democritum refert Scriptor, nomine Plutarchi appellatus, de Placit. Philos. iii. 15. iis verbis, quæ vel ipse ex hoc Platonis loco transtulisse, vel Plato ex illo, quem significat, auctore, rotinuisse videatur: Παρμενίδης, Δημόκριτος, διὰ τὸ (τὴν γῆν) παντα χόθεν ἴσον ἀφεστῶσαν μένειν ἐπὶ τῆς ἰσορροπίας, οὐκ ἴχουσαν αἰτίαν δι' ἣν δεῦρο μᾶλλον ἢ ἐκεῖσε ῥέψειεν ἄν. Eamdem rationem ad Lunam et Mundum refert Plutarch. de Vultu Lunæ p. 943. B. τῷ αἰθέρι λέγουσι τὴν Σελήνην ἀνακεκραμένην διὰ βάθους ἅμα μὲν ἔμψυχον εἶναι καὶ γόνιμον, ἅμα δὲ ἰσόρροπον ἴχειν τὴν πρὸς τὸ βαρὺ συμμετρίαν τῆς κουφότητος· καὶ γὰρ αὐτὸν οὕτω τὸν κόσμον ἐκ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω φύσει φερομένων συνηρμοσμένον ἀπηλλάχθαι παντάπασι τῆς κατὰ τόπον κινήσεως· ταῦτα δὲ καὶ Ξενοκράτης ἔοικεν ἐννοῆσαι, θείῳ τινὶ λογισμῷ τὴν ἀρχὴν λαβὼν παρὰ Πλάτωνος—. Anaximandrum vero istius auctorem opinionis perhibet Aristot. de Cœlo, ii. 13. εἰσὶ δέ τινες οἳ διὰ τὴν ὁμοιότητά φασιν αὐτὴν μένειν, ὥσπερ τῶν ἀρχαίων Ἀναξίμανδρος· μᾶλλον γὰρ οὐθὲν ἄνω ἢ κάτω, ἢ εἰς τὰ πλάγια φέρεσθαι προσήκει (f. προσήκειν) τὸ ἐπὶ τοῦ μέσου ἱδρυμένον, καὶ ὁμοίως πρὸς τὰ ἴσχατα ἔχον· ἅμα δὲ ἀδύνατον εἰς τἀναντία ποιεῖσθαι τὴν κίνησιν· ὥστε ἐξ ἀνάγκης μένειν. Hæc sunt prima vestigia decreti *gravitatis*, postea a Newtono explicitæ: et vis *centripetæ* potius, quam *centrifugæ*, quod volebat Montucla in Histor. Mathem. t. i. p. 112. Hic autem unicus est locus in Phædone ad quem possit referri Scholion Hesiodeum partim editum a D. R. Ep. Crit. i. p. 91. Theog. 116. ὁ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι τὴν γῆν εἶναι φησὶν ἀπάντων ἕδος καὶ ἕδρασμα· quod extat in Cod. Regio 2833. quem D. R. excerpsit: Γαῖ' εὐρύστερνος· ὡς θεὸν αὐτὴν ἀναπλάττει εὐρύστερνον εἶναι λέγων. Μνασεὺς (f. Μνασέας) ὁ Παταρεὺς ἐν τῇ τῶν ἀδελφικῶν (l. Δελφικῶν) χρησμῶν συναγωγῇ εὐρύστερνον ἱερὸν φησὶν ἀναστῆσαι (f. deest quid)· εὐρύστερνον δὲ πλατεῖαν, πλατύπεδον, πάντων ἕδος ἀσφαλές· διὰ τοῦτο καὶ Πλά-

τιθεὶς[i] οὐχ ἕξει μᾶλλον οὐδ' ἧττον οὐδαμόσε κλιθῆναι,[j] ὁμοίως δ' ἔχον ἀκλινὲς μενεῖ. [§. 133.] Πρῶτον μὲν τοίνυν,[k] ἦ δ' ὅς,[l] τοῦτο πέπεισμαι. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη ὁ Σιμμίας. Ἔτι τοίνυν, ἔφη, πάμμεγά τι[m] εἶναι αὐτό, καὶ

All. —[i] τεθέντος G.—[j] τεθῆναι Φ.—[k] τοίνυν add ΓΔΛΦΕGHILs.—[l] ἦ δ' ὅς om ΓΔ

των αἴτιον τοῦ κόσμου τὴν γῆν φησὶν, ἐν τῷ Φαίδωνι δὲ ὁ ἐναγώνιος ἀθετεῖται στίχος. Ergo proximus versus pro spurio habetur. Ἀδαήτων οἱ ἔχυσε κάρη νεφέλαισι Ὀλύμπου. Platonis vero locum puto significari in Phædro potius p. 345. A. μένει γὰρ Ἑστία ἐν θεῶν οἴκῳ μόνη. Unde apparet in citato Schol. αἴτιον notam non esse in ἑστίαν. In citandis autem his duobus dialogis, librarii saepe peccarunt nomina ἐν τῷ Φαίδωνι et ἐν τῷ Φαίδρῳ. Ceterum, Phædonem a Platone pauca ad alios scriptum esse, praeter alia ex stilo, hoc etiam indicio est, quod provectior ætate Terram non in medio esse nec immotam manere, sed circum Mundi Polum versari, statuit in Timæo p. 530. E. teste Theophrasto apud Plutarchum Quæst. Platon. p. 1006. C. quam sententiam tractavit, ne alios citemus, D. Ruhnkenius ad Tim. Gloss. Plat. p. 69. et nos nuperrime in annotatione ad Bakii nostri Posidonium p. 61. Wyttt.

μένει] Stephanus legi malebat μενεῖ: sed non absona vetera. Nam, ut scientes Futurum ducunt, praesentia saepissime pro futuris, etiam ubi futura praecedunt, et sequuntur. Apud Xen. Cyrop. i. 6. 5. βέλτιον πρᾶξαι μᾶλλον ἀστέον· ἀσφαλέστερον ἂν διάγειν· iii. 1. 6. ἔκαμον οἶνον, καὶ συστρατεύσεσθαι— ὁμόσαντα μὴ ἄξειν ubi tamen in Cod. Guelf. scriptum est συστρατεύσασθαι, haud dubie pro συστρατεύσεσθαι: quam veram lectionem esse, judicabat Heusingerus, a quo varietatem lectionis illius codicis veterem diligentia emendatam ante hos viginti annos monuerat Mitscherlichius: cujus post mortem illa in nostras manus pervenit. Fisch.

μενεῖ] Sic pro μένει Aug. et Tub. ut jam Stejb. animadvertebat. Vulgatum nihil mutare amplectuntur Fischer. Arnold. de Cod. p. 13. Εἰσὶ δέ τινες οἳ διὰ τὴν ὁμοιότητά φασιν αὐτὴν μένειν, ὅσπερ τῶν ἀρχαίων Ἀναξίμανδρον μᾶλλον γὰρ αὐτὸν δεῖν ἢ κάτω ἢ εἰς τὰ πλάγια φέρεσθαι· πρωτεῖαι τὰ ἄνω τοῦ μέσου βορείων καὶ ὁμοίως πρὸς τὰ ἑσπέρια ἕγον δμα δὲ ἀδύνατον εἰς τἀναντία τοιοῦτον τὴν κίνησιν ἔστε ἐξ ἀνάγκης μένειν. Eandemque sententiam Parmenidi ac Democrito tribui in libro de Plac. Philos. iii. 15. annotavit Forster, Simplicium laudans ad hunc Aristotelis locum fol. 129. Manil. Astron. i. 107. ' Idcircoque manet stabilis (orbis), quia totus ab illo Tantundem refugit mundus, fecitque cadendo Undique ne caderet: medium tutius et imum est.'—ὁμοίου τυγὸς h. e. ut saepe alias, ὁμοίου τινὸς ἑαυτῷ. Heind.

§. 133. πρῶτον μὲν] Aug. Τοῦτο μὲν τοίνυν τοῦτο πέπεισμαι, ἦ δ' ὅς. Euseb. Πρῶτον μὲν δή, ἦ δ' ὅς. Sane aut hoc πρ. μὲν δή, aut πρῶτον μὲν τοίνυν Platonici sermonis consuetudo postulat. Heind.

πάμμεγά τι εἶναι αὐτὸ] Proclus in Plat. Tim. i. p. 56. Ἐν τούτοις μνημονεύειν χρὴ τῶν Πλατωνικῶν ὑποθέσεων τῶν περὶ γῆς· ὅτι οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς Μαθηματικοῖς μετρεῖ τὸ μέγεθος αὐτῆς· ἀλλὰ πλέον τι τὸ διάστημα αὐτῆς ὑπελήφθαι εἶναι, ὅς φησιν ὁ ἐν τῷ Φαίδωνι Σωκράτης· καὶ ὅτι τῇ ἡμετέρᾳ οἰκουμένῃ πολλὰς οἰκήσεις παραπλησίας εἶναι τίθεται. Ηιν ad ἐν καθαρῷ κεῖσθαι τῷ οὐρανῷ, habet Origen. adv. Celsum vii. p. 713. E. ὑπολαμβάνει ὁ Κέλσος τὰ περὶ τῆς ἄλλης γῆς κρείττονος, καὶ πολλῷ ταύτης διαφερούσης, εἰληφέναι ἡμᾶς (nempe Christianos) ἀπὸ τινῶν νομιζομένων αὐτῷ θείων παλαιῶν ἀνδρῶν, καὶ μάλιστα Πλάτωνος. τοῦ ἐν τῷ Φαίδωνι περὶ τῆς καθαρᾶς ἐν καθαρῷ κειμένης οὐρανῷ φιλοσοφήσαντος. Wyttt.

μέχρι Ἡρακλείων στηλῶν ἀπὸ Φάσιδος] Hi consolantur termini τῆς οἰκουμένης, orbis terrarum nobis cogniti et habitati, nostramque mare includentis, Antipodes extendunt in Eurip. Hipp. 3. Ὅσοι τε πόντου, τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν Ναΐουσιν οἶκον, φῶς ὑμνοῦντες ἡλίου· neque enim simpliciter maris est πόντου, sed *Ponti Euxini*, opposita finibus Atlanticis termini. Simile causse est ibidem v. 1330. Πέρα γε πόντου, τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν. Cicero Nat. Deor. ii. 66. ' Nam si omnibus hominibus, qui ubique sunt, quacumque in ora ac parte terrarum, ab hominum terra, quam nos incolimus, conjunctione distantium, Deos con-

ἡμᾶς οἰκεῖν[n] τοὺς μέχρι[o] Ἡρακλείων στηλῶν[p] ἀπὸ Φάσιδος ἐν σμικρῷ τινὶ μορίῳ, ὥς περ περὶ τέλμα μύρμηκας ἢ βατράχους, περὶ τὴν θάλατταν οἰκοῦντας, καὶ ἄλλους ἄλλοθι πολλοὺς[q] ἐν πολλοῖσι τοιούτοις τόποις[r] οἰκεῖν. εἶναι

ΦGa, post πέπεισμαι ponunt ACEHIL.—[n] τε Δ.—[o] οἰκεῖν om ΓG.—[o] μέχρι ΨΓΔΑ ΠΦCGHIs: μέχρις °ς.—[p] στυλῶν I.—[q] πολλοῖσι ΑΕΗIL, om Φs. πολλοῖς °ς.—

sulere consemus ob has caussas, quas ante diximus; his quoque hominibus consulunt, qui has nobiscum terras ab oriente ad occidentem colunt. Sin autem his consulunt, qui quasi magnam quamdam insulam incolunt, quam nos orbem terræ vocamus, etiam illis consulunt, qui partes ejus insulæ tenent, Europam, Asiam, Africam.' Postea in Phasidis et Ponti locum successit India: ℣. c. in illo Juvenalis x. 1. 'Omnibus in terris, quæ sunt a Gadibus usque Auroram et Gangem, pauci dignoscere possunt, Vera bona.' Hæc pro diversa significatione τῆς οἰκουμένης, et ab Herculeis columnis ad Indiam, definit Aristot. de Cœlo ii. 14. fin. Meteorolog. ii. 5. Seneca Quæst. Nat. i. Præf. p. 506. Europæ hos fines facit Auctor Libri de Mundo cap. iii. §. 9. Εὐρώπη μὲν οὖν ἐστιν ἧς ὅροι κύκλῳ, στῆλαί τε Ἡρακλέους καὶ μυχοὶ Πόντου, θάλαττά τε Τρωικὴ καὶ Αἰγυπτία—. Wyttenbach.

μέχρι] Sic pro μέχρις Aug. Tub. et Orig. Perperam hæc vertit Ficinus: *usque a Phaside ad columnas Herculeas habitare in parva quadam ejus particula, ceu formicas atque ranas circa paludes atque mare.* Scilicet verba περὶ τὴν θάλατταν οἰκοῦντας pertinent ad præcessum ἡμᾶς, non, ut vulgo distinguunt, ad βατράχους, apteque ad totius, quantam h. l. fingit, terræ magnitudinem homines cum minutissimis animantibus, formicis ranisve, mare autem mediterraneum cum palude, τέλματι, comparatur. Verba igitur sic inter se pendent: καὶ ἡμᾶς οἰκεῖν τοὺς μέχρι Ἡρ. στηλ. ἀπὸ Φάσ. ἐν σμ. τινι μορίῳ περὶ τὴν θάλατταν οἰκοῦντας, ὥσπερ περὶ τέλμα μύρμ. ἢ βατράχους sc. οἰκοῦντας. Jam nihil opus refellere Fischerum τέλμα h. l. de *agro* seu *arvo* capientem. Heind.

τέλμα] Non modo significat τόπον πηλώδη, h. e. *locum palustrem*, et Hesychius explicat: Josephus B. I. iii. 35. ἕλη τε καὶ τέλματα· sed dicitur etiam de χώροις γεωργησίμοις, h. e. *locis cultis, rusticis.* Notavit hunc usum vocabuli ex Isæo Etymol. M. et ex eo Suidas atque Phavorin. itemque schol. Luciani ad Asin. t. ii. p. 4. Græv. Verba Etymologi sunt hæc: Τέλμα τόπος πηλώδη ὕδωρ ἔχων—. Ἰσαῖος δὲ φησι τὰ γεωργήσιμα χωρία—. Fischer.

ὥσπερ περὶ τέλμα μύρμηκας ἢ βατράχους] Hoc exemplum Judæis et Christianis accommodavit Celsus apud Origen. iv. 517. B. καταγελῶν τὸ Ἰουδαίων καὶ Χριστιανῶν γένος, πάντας παραβιβλήκηε νυκτερίδων ὁρμαθῷ, ἢ μύρμηξιν ἐκ καλιᾶς προελθοῦσιν, ἢ βατράχοις περὶ τέλμα συνεδρεύουσιν, ἢ σκάληξιν ἐν βορβόρου γωνίᾳ ἐκκλησιάζουσι. Hoc exemplum secutus est Seneca Quæst. Nat. i. Præfat. p. 505. 'Hoc est illud punctum quod inter tot gentes ferro et igni dividitur. O quam ridiculi sunt mortalium termini! Ultra Istrum Dacus non exeat: Strymo Thracas includat:—Si quis formicis det intellectum hominis, nonne et illæ unam aream in multas provincias dividerent? Cum te in illa vere magna sustuleris, quotiens videbis exercitus subrectis ire vexillis, et quasi magnum aliquid agatur, equitem modo ulteriora explorantem, modo a lateribus affusum, licebit dicere. "It nigrum campis agmen." Formicarum iste discursus est. Quid illis et nobis interest, nisi exigui mensura corpusculi? Punctum est, in quo navigatis, in quo bellatis, in quo regna disponitis: minima etiam quum illis utrimque Oceanus influit. Sursum ingentia spatia sunt in quorum possessionem animus admittitur: at ita si minimum secum ex corpore tulit; si sordidum omne detersit, et expeditus levisque ac contentus modico emicuit. Cum illa tetigit, alitur et crescit: ac, velut vinculo liberatus, in originem redit. Tunc contemnit domicilii prioris angustias. Quantum enim est, quod ab ultimis litoribus Hispaniæ usque ad Indos jacet?' Wyttenbach.

πολλοὺς] Deest in Aug. Deinde Eusseb. παντοχοῦ pro παντοχῆ, neque multo post, omisso περὶ, id. τῶν τὰ τοιαῦτα εἰωθ. λέγειν. Heind.

γὰρ πανταχῇ[s] περὶ τὴν γῆν πολλὰ κοῖλα καὶ παντοδαπὰ καὶ τὰς ἰδίας καὶ τὰ μεγέθη, εἰς ἃ ξυνερρύηκέναι τό τε ὕδωρ καὶ τὴν ὁμίχλην καὶ τὸν ἀέρα· αὐτὴν δὲ τὴν γῆν καθαρὰν ἐν καθαρῷ κεῖσθαι τῷ οὐρανῷ, ἐν ᾧ πέρ ἐστι τὰ ii. iii. 110.
ἄστρα, ὃν[t] δὴ αἰθέρα ὀνομάζειν τοὺς πολλοὺς τῶν περὶ[u] τὰ τοιαῦτα[v] εἰωθότων λέγειν· οὗ δὴ ὑποστάθμην ταῦτα[w] εἶναι καὶ ξυρρεῖν ἀεὶ εἰς τὰ κοῖλα τῆς γῆς. [§. 134.] Ἡμᾶς οὖν οἰκοῦντας ἐν τοῖς κοίλοις αὐτῆς λελῆθέναι καὶ οἴεσθαι ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς οἰκεῖν, ὥς περ ἂν εἴ τις ἐν μέσῳ τῷ πυθμένι τοῦ πελάγους οἰκῶν οἴοιτό τε ἐπὶ τῆς θαλάττης οἰκεῖν καὶ διὰ τοῦ ὕδατος ὁρῶν τὸν ἥλιον καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα τὴν[x] θάλατταν ἡγοῖτο οὐρανὸν εἶναι, διὰ δὲ βραδυτῆτά[y] τε καὶ ἀσθένειαν μηδεπώποτε[z] ἐπὶ τὰ ἄκρα τῆς θαλάττης[a] ἀφιγμένος μηδὲ ἑωρακὼς εἴη, ἐκδὺς καὶ ἀνακύψας ἐκ τῆς θαλάττης εἰς τὸν ἐνθάδε τόπον, ὅσῳ καθαρώτερος καὶ καλλίων τυγχάνει ὢν τοῦ παρὰ σφίσιν, μηδὲ ἄλλου ἀπηκοὼς εἴη τοῦ

[s] τόποις τοιούτοις ΓG.—[t] πανταχοῦ I.—[t] ὃν...ὀνομάζειν om pr Γ: in G lacuna est. —[u] περὶ om pr Γ.—[v] ταῦτα pr Ξ.—[w] ταῦτ' Δε.—[x] ἄστρα καὶ τὴν Λ.—[y] βραδύτητά Δ.—[z] οὐδεπώποτε ΓΔΦGs et mg Ω.—[a] θαλάσσης Δ.—[b] τούτω ΔΛCHL.—[c] χω-

ὑποστάθμην] Spectant huc Origen. l. c. vii. p. 714. A. Plutarch. de Vultu Lunae p. 940. E. ἐκείνους δ' ἂν (τοὺς τὴν σελήνην οἰκοῦντας) οἶμαι πολὺ μᾶλλον ἀποθαυμάσαι τὴν γῆν, ἀφορῶντας οἷον ὑποστάθμην καὶ ἰλὺν τοῦ παντὸς ἐν ὑγροῖς καὶ διαχεομένοις καὶ νέφεσι διαφαινομένην ἀλαμπῆ καὶ ταπεινὴν καὶ ἀκίνητον χώραν. Porphyr. de Abstin. iii. 14. ἀπ' γὰρ τὰ κατὰ τὸν αἰθέρα οἰκούντα ἐστι λεγειὰ, οὕτω φασὶ, τὰ μετ' ἐκεῖνον εὐθέως τὸν πλησιάζοντα οὐκοῦντα, οἷονεὶ τὰ ἐν ἀέρι, οἷα τὰ ἐνύδρια διαφανῆ, εἶτ' αὖθις τὰ ἐπίγεια· ὧν ἡμεῖς τὴν ὑποστάθμην οἰκοῦμεν· Antipyrgus de Vita Pythag. §. 11. edit. Kust. p. 68. εἰ δὲ ἀνάγκη δὲ ἐστι καὶ ἡ κακία εἰς τὸν παρὰ γῆν τόπον· ὅτε δὴ πυθόμενος λέγων ἐκεχάρητο τῇ γῇ πρὸς τάπια τὸν κάτωθεν, καὶ πρὸς ὑποδεχὴν ὑποστάθμης οὔσης ἀνιτηδείας. Proclus in Plat. Tim. i. p. 50. ὁ δὲ Πλάτων ἰλὺν μὲν ἐν κοίλῳ φησὶν οἰκεῖν· αὐτὴν δὲ οὕτω δρᾶ ζώης ὑφηλῆς· ὃ καὶ ἡ τῶν Αἰγυπτίων ἱστορία παραδέδωκε. Simplic. in Aristot. de Coelo i. p. 20. A. S. εἰ ταῖς ἐν τῇ λεπτοτάτῃ καὶ καθαρωτάτῃ οὐσίᾳ τῶν στοιχείων ὁ σύμπας συνέστηκε καὶ λόγον εἶδονς ἐχούσης ἀπ' πρὸς ὕλην (Leg. ἰλὺν) καὶ ὑποστάθμην τὴν τῶν ἐνταῦθα οὐσίαν, πῶς τὰ οὐράνια τῆς αὐτῆς φύσεως τοῖς ἐνταῦθα νομίζει (ὁ Πλάτων) καὶ ὁμοίως φθαρτά; Plura videantur apud Gatakor. ad M. Antonin. ix. 36. p. 281. Hujus autem superioris et coelestis Terrae similem quamdam imaginem informaverat Anaxagoras, cujus verba adfert Simplic. ad Aristot. Phys. p. 33. B. et 34. A. unde fortasse Plato hoc sibi exemplum sumsit. Wyττ.

ὑποστάθμη] Est *quod subsidit, sedimentum*. Hesych. Ὑποστάθμη· τρυγία, τρύξ. V. Gatak. ad Antonin. ix. 36. p. 281. Wessel. ad Diod. t. i. p. 211. Tum Euseb. *eadem* ταῦτα. Heind.

§. 134. λελῆθέναι] L. c. λελῆθέναι ἡμᾶς αὐτούς. *A nobis igitur ignorari, habitare nos in cavernis ejus.* Sophist. §. 1. Ἆρ' οὖν—τινὰ θεὸν ἀγὰν—λέληθας; Xenoph. Mem. i. 2. 34. ὅπως μὴ δι' ἄγνοιαν λάθω τι παραπόμενος. Heind.

ἐπὶ τῆς γῆς] Stob. *ἐπὶ γῆς.—τῆς θαλάττης ἀφιγμένος.* Euseb. *τῆς θαλάτ. εἴη ἀφιγμένος.* Bern. Heind.

τοῦ παρὰ σφίσι] Ad pluralem transit a progressu *ei τις*, jam genus aliquod hominum illi viventium intelligens. Heind.

ἐωρακότος. ταὐτὸν δὴ τοῦτο[b] καὶ ἡμᾶς πεπονθέναι· οἰκοῦντας γὰρ ἔν τινι κοίλῳ τῆς γῆς οἴεσθαι ἐπάνω αὐτῆς οἰκεῖν, καὶ τὸν ἀέρα οὐρανὸν καλεῖν, ὡς διὰ τούτου οὐρανοῦ ὄντος τὰ ἄστρα χωροῦντα.[c] τὸ δὲ εἶναι ταὐτόν, ὑπ' ἀσθενείας καὶ βραδυτῆτος[d] οὐχ οἵους[e] τε[f] εἶναι ἡμᾶς διεξελθεῖν ἐπ' ἔσχατον τὸν ἀέρα, ἐπεὶ εἴ τις αὐτοῦ ἐπ' ἄκρα[g] ἔλθοι[h] ἢ πτηνὸς γενόμενος ἀνάπτοιτο,[i] κατιδεῖν [j]ἂν[j] ἀνακύψαντα,

11. iii. 111. ὥς περ ἐνθάδε οἱ ἐκ τῆς θαλάττης ἰχθύες ἀνακύπτοντες

ροῦντος ΕΗ.—[d] βραδύτητος Δ.—[e] οἷον μὲ Χ.—[f] τε om Ασ.—[g] ἄκρον ΓΔΦCGa.—[h] ἔλθη Φ. —[i] ἀναπτοῖτο ΓΔΙ, ἀνάπτοῖτο Χ.—[j] ἂν add Stephanus.—[k] ἀνέχεσθαι ΧΠ

ὡς διὰ τούτου οὐρανοῦ ὄντος τὰ ἄ. χ.] H. c. οἰόμενοι διὰ τούτου (τοῦ ἀέρος), οὐρανοῦ ὄντος, τὰ ἄστρα χωρεῖν. Aerem a nobis cœlum appellari dicit, *quod putemus, per hunc utpote per cœlum astra meare.* Nam quum per cœlum astra ferantur, si per aerem ea ferri putamus, hunc appellare cœlum oportet. Potuerant omitti hæc οὐρανοῦ ὄντος; addita vel propterea non displicent, quod, his omissis, τούτου trahi ad οὐρανοῦ posset. Certe quod nuper legendum voluit [quod et Ficinum legisse Forstero videtur] vir eruditione pariter ac sollertia inter nostrates clarissimus, Fr. Jacobsius in Animadv. ad Athen. p. 35. ὡς διὰ τούτου ὁρῶντας τὰ ἄστρα χωροῦντα, in eo ἅπε— ὁρῶντας Græci sermonis usus requireret. Heind.

τὸ δὲ εἶναι ταὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας κ. τ. λ.] *Hoc autem idem esse, ac nos propter tarditatem atque infirmitatem ad summum aerem pervenire non posse.* Sic explicuimus hoc dicendi genus in Biblioth. Crit. part. x. p. 12. Quamquam in hac quidem compositione malim aut abesse ταὐτὸν: aut ei subjungi ἤ, quod ab antecedente ν sæpe abesse reperitur, ut ostendemus ad Plut. Mor. p. 96. A. aut subjici τῷ, ut in simili constructione locutus est Plotin. Enn. i. ii. 5. p. 99. D. τοῦτο δὲ ταὐτὸν τῷ ἐφεξῆς μὲν τῷ δημιουργῷ τὴν ψυχὴν τὴν οὐρανίαν. Celsus apud Origen. vii. p. 715. F. prima verba propter nexum suæ orationis omittens, nil adfert adjumenti ad judicium scripturæ: τί δὲ διὰ τούτων ἐμφανίζει (Πλάτων), οὐ ῥᾴστ' ἂν γνῶναι ῥᾴδιον, εἰ μὴ ὅστις ἐπαίειν δύναιτο τί ποτ' ἐστὶν ἐκεῖνο ὅ φησιν, ὑπ' ἀσθενείας καὶ βραδυτῆτος οὐχ οἵους τ' εἶναι διεξελθεῖν ἐπ' ἔσχατον τὸν ἀέρα—. Cæterum pro οἵους item dant οἷόν τε citati Forstero Euseb. Ms. Stob. præterea Vind. A B D E F G. Venet. A B. Quamquam οἷος εἰμί, sæpe ut οἷός τε εἰμί, item valet *possum.* Wyttenb.

τὸ δὲ εἶναι ταὐτὸν] Sic scriptum fuisse a Platone post proxima illa ταὐτὸν δὴ τοῦτο καὶ ἡμᾶς πεπονθέναι, nunquam mihi quisquam persuadebit, neque hæc reddidit Ficinus quum vertit, *idque nobis accidere propterea, quod propter imbecillitatem tarditatemque ad supremum usque aerem transcendere nequeamus.* Euseb. τοῦτον pro ταυτόν. Unde corrigendum arbitror τὸ δὲ εἶναι τοιοῦτον ὑπ' ἀσθ. *quum tamen res ita se habeat, ut propter imbecillitatem — ad extremum aerem emergere nequeamus.* Jam in his ὑπ' ἀσθεν. recte γὰρ omissum; in vulgata scriptura male deficit. Heind.

οὐχ οἵουτε] Vulgo οἷους. Vitium vel sine libris tollendum ex Aug. Tab. Orig. Euseb. et Stob. sustulit Fischer. Heind.

κατιδεῖν ἀνακύψαντα] Non dubito quin scribendum sit κατιδεῖν ἂν ἀνακύψαντα: ut κατιδεῖν ἂν sit pro κατόψεσθαι. Incipiens autem participium a syllaba ἂν fecit ut omitteretur illa vocula ἄν. Steph.

ἂν ἀνακύψ.] Omissam in libris particulam ἂν necessario h. l. requiri monuerat jam Steph. Euseb. κατιδεῖν δὴ ἀνακ. Heind.

ἐνθάδε οἱ ἐκ τῆς θαλάττης ἰχθύες ἀνακύπτοντες] Scita comparatio unde sententias suas adumbrarunt alii: v. c. Basilius M. Homil. vv. p. 131. A. διάνοια ἡ δυνηθεῖσα τῶν τε ὑλικῶν καθαρεῦσαι παθῶν, καὶ τὴν νοητὴν (forte ἀνόητον) κτίσιν πᾶσαν καταλιπεῖν, καὶ οἷόν τις ἰχθὺς ἀπὸ τοῦ βυθοῦ πρὸς τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν ἀναπήξωσθαι, ἐν τῷ καθαρῷ τῆς κτίσεως γενομένη, ἐκεῖ ὄψεται τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὅπου ὁ υἱὸς καὶ ὁ πατήρ—. Iamblich. de Myster. Æg. ii. 9. p. 50. Καὶ

ὁρῶσι τὰ ἐνθάδε, οὕτως ἄν τινα καὶ τὰ ἐκεῖ κατιδεῖν, καὶ εἰ ἡ φύσις ἱκανὴ εἴη ἀνέχεσθαι[k] θεωροῦσα, γνῶναι ἂν ὅτι ἐκεῖνός ἐστιν ὁ[l] ἀληθῶς[m] οὐρανὸς καὶ τὸ ἀληθῶς[n] φῶς καὶ ἡ ὡς ἀληθῶς γῆ. [§. 135.] Ἥδε[o] μὲν γὰρ ἡ γῆ καὶ οἱ λίθοι καὶ ὅλος ὁ τόπος ὁ ἐνθάδε διεφθαρμένα ἐστὶ καὶ κατατεβρωμένα, ὥς περ τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ ὑπὸ τῆς ἅλμης· καὶ οὔτε[p] φύεται ἄξιον λόγου οὐδὲν ἐν τῇ θαλάττῃ, οὔτε τέλειον ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδέν ἐστι, σήραγγες[q] δὲ καὶ ἄμμος καὶ πηλὸς ἀμήχανος καὶ βόρβοροι[r] εἰσίν, ὅπου ἂν καὶ ἡ[s] γῆ ᾖ, καὶ πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν πάλλη κρίνεσθαι οὐδ' ὁπωσ- 1. 110.

TL et pr Ξ: ἀνασχίσθαι °τ.—[l] ὁ om ACEHIL.—[m] ἀληθῶς ΧΓΔΛΠΦCEGHILs, ὃ ὃ ἀληθινὸς Ξ: ἀληθινὸν s.—[n] ἀληθῶς ΧΞΠΥ: ἀληθινὸν °τ.—[o] ἥδη Χ, ἦτε (erasa nota ἡ) Γ.—[p] οὐδὲν post φύεται ponunt ΧΞΠΥ.—[q] σήριγγες pr Ξ.—[r] βόρβορός Δ

μὴν τήν γε λεπτότητα τοῦ φαντὸς οἱ μὲν θεοὶ τοιαύτην ἐπιλάμπουσιν, ὡς μὴ δύνασθαι χαλκῆν αἴσθησιν τοὺς σωματικοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀνὰ καὶ αὐτὸ πάσχειν τῶν ἰχθύων τοὺς ἀπὸ θολερᾶς καὶ παχείας ὑγρότητος εἰς ἄερα λεπτὸν καὶ διαφανῆ ἀναπεμπόντων. Argumento longius transtulit Julian. Or. v. p. 177. A. B. Verbum ἀνακύπτειν simili in argumento adhibuit Plato in Phaedro p. 346. A. de anima, qua ex hac rerum sensilium caligine se in altum tollit, et quasi caput exserit in veritatis lucem: τοῦτο δέ ἐστιν ἀνάμνησις ἐκείνων ἃ ποτ' εἶδεν ἡμῶν ἡ ψυχὴ συμπορευθεῖσα θεῷ, καὶ ὑπερϊδοῦσα ἃ νῦν ἄνω φαμέν, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν. Ipsum de Socratic. t. i. p. 532. ὑπερβάντες δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν εἰς τὸ ἄνω, καὶ ὑπερχὰν ὄντι τῶν νῦν γεωμέτρῃ, φῶς τε ὑπεπτέρυγα φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ τῶν ἄστρων, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. Immortal. t. i. p. 755. ἀνακύπτειν τε καὶ τηλὰ τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. Wytt.

ἀνασχίσθαι] Tub et Euseb. ἀνίγεσθαι. ὁ ἐκφράσει σύμπας. Aug. Tub. Fuerit Ms. Stob. Orig. ὁ ἀληθὲς σύμπαν, item Euseb. Edd. ἀληθῶς) ac deinde Tub. τὸ ἀληθὲς φῶς. Heusde.

ἡ 135. οὔτε φύεται.—θαλάττῃ] Unde ante ab Hesiodo passim ἀφρήτορα vocatur. H. A. 316. alii Scholiastes ἀκατονόμαστον, πολλῶν, ἢ, ὡς ἔνιοι φασι, τῇ ἀνάγκῃ. Ἄγραπτ' ἴσα grammaticos fluctuantia, de h. v. sic Proclus. Orpheus pontum quoque sic vocat Ἄποσπ. vi. et Auctor carminis de lapidibus xv. 10. Proclus (p. 95.) laudat alium Orphei versum, ubi mari idem epitheton tribuitur. Gottl.

οὔτε φύεται ἄξιον λόγου οὐδὲν ἐν τῇ θαλάττῃ, οὔτε τέλειον] *Nil memorabile, cujus aliqua ratio habeatur, in mari existere*: hoc enim significat ἄξιον λόγου, non sane convenit cum naturæ observatione et historia. Itaque accipiendum partim per ἐν διὰ δυοῖν, *nil existere perfectum cujus aliqua ratio habeatur*: animalia quamvis immania, plantas, metalla marina, contemnenda esse: partim ex pervulgato vituperio et contemtu, in quo mare apud Platonem, Pythagoram, et Ægyptios erat. Platonis in primis huc pertinet Timæi finis p. 552. F. G. Comparetur Philo Jud. de Mundi Opificio, p. 7. E. 14. A. B. Plutarch. de Isid. et Osir. p. 369. E. Solert. Animal. p. 975. B. Wytt.

σήρ. —ἀμήχανοι] Citat Thom. M. v. Ψάμμος. Cod. Aug. σήμακες. male. Hesychius: Σήραγξ· ὄφεως νέστρα (Gloss. vett. "Τφεως νέστρα, *latens serum*. v. Virg. Æn. i. 108.) μήκιστα ἕρπετα. add. Suidas v. Σήραγξ. Gloss. vett. Σηραγγώδεις, *serpentosum*. Mox Bas. 2. βόρβαρα. Fisch.

ὅπου δ' καὶ ἡ γῆ ᾖ] *Ubicunque in mari terra sit*. Non intelligitur etiam partes quasdam esse maris terra priores exeuntes, sese attollere, ubi uti quibusdam placuit, ita erat. Wytt.

ὅπου δ' καὶ ἡ γῆ ᾖ] *Ubicunque terram mare alluit obtegitque*; usus in hoc mari,

τιοῦν ἄξια. ἐκεῖνα δὲ αὖ τῶν παρ' ἡμῖν πολὺ[t] ἂν[u] ἔτι πλέον[v] φανείη διαφέρειν. εἰ[w] γὰρ[x] δεῖ καὶ μῦθον λέγειν καλόν,[y] ἄξιον ἀκοῦσαι, ὦ Σιμμία, οἵα[z] τυγχάνει τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τῷ οὐρανῷ ὄντα. Ἀλλὰ μήν, ἔφη ὁ Σιμμίας, ὦ Σώκρατες, ἡμεῖς γε τούτου τοῦ μύθου ἡδέως ἂν ἀκού-

§. 62. W. σαιμεν. [§. 136.] Λέγεται[a] τοίνυν, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, πρῶτον μὲν εἶναι τοιαύτη ἡ γῆ αὐτὴ[b] ἰδεῖν, εἴ τις[c] ἄνωθεν θεῷτο[d] αὐτήν,[e] ὡς περ αἱ δωδεκάσκυτοι[f] σφαῖραι, ποικίλη,[g]

ἀλοῦ

et corr Υ.—[a] ἡ om ΔC.—[t] πολλοῦ ΑΛΥΕΗΙ, πολυ C.—[u] ἂν om ΛC.—[v] πλεῖον ΓΔ G, πλείω Φε.—[w] οὐ L.—[x] γε Δ.—[y] καλὸν καὶ ΓΞΫΦGs et mg Α, om Π et pr Α.—[z] οἵ G et pr Γ.—[a] λέγε pr Λ.—[b] αὐτὴ Eusebius: libri αὖτη.—[c] ἥτις Π et pr Α.—[d] θεῶτο ἂν Π, om pr Ξ.—[e] αὐτὴν om ΛCEHIL, post θεῷτο ponunt ΑΓΔΤΦGs, ante θεῷτο °s.—[f] δωδεκάστατοι Γ.—[g] ποικίλοις I: ποικίλη χρώμασι om ΓG.—[h] χρώ-

ubi terræ nihil, ne saxa quidem arenave aut cæmum reperitur.—Pro κάλλη Euseb. καλά. Heind.

εἰ γὰρ δεῖ καὶ μῦθον λέγειν καλὸν] Ergo priora inde ab §. 60. non erant μῦθοι, sed λόγοι. Quamquam et illa et hæc sant item μῦθοι mixtus λόγῳ, quod opportune monet Simplic. in Aristot. de Cœlo, iii. p. 158. A. καὶ τὰ ἄκρα τῆς γῆς ἐν τῷ Φαίδωνι ὁ Πλάτων συνεταινεῖ, ὡς μέχρι τοῦ αἰθέρος ἐκτεταμένα· πολλῷ τῷ μυθώδει καὶ αἰνιγματικῷ ὡς οἶμαι χρώμενος· καὶ γὰρ μῦθον καλεῖ τὸν περὶ αὐτῆς λόγον. De solemni autem horum nominum antithesi, diximus ad Plutarchum de S. N. V. p. 82. Wyττ.

εἰ γὰρ δεῖ καὶ μῦθ.] Ald. et Bass. εἰ γὰρ—καλὸν, καὶ ἄξιον ἀκ. in quibus καὶ Cornarii monitu Steph. omisit, suffragante Ficino: *Proinde si fabulam quoque narrare oportet perpulchram, operæ pretium, Simmia, est audire*, atque ita Aug. Euseb. εἰ γὰρ δὴ καὶ μυθολογεῖν καλὸν, ἄξιον ἀκ. In Tub. omissum est καλὸν, quod præter Ficinum et Olympiodorus legit, cujus explicationem e Mss. protulit Wyttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 83. Καλὸν ἔφη τὸν μῦθον, ὡς καὶ τὸ φαινόμενον κατὰ φύσιν ἔχοντα, καὶ οὐδὲν ἀπεμφαῖνον. Διὸ ἡ ταῦτα εἶναι τὰ πράγματα ὡς ἀληθῶς φαίη τις ἄν, ἢ τοιαῦτα καὶ οὐ πόρρωθεν τὸ μυθικὸν ἔχοντα. Ἴσως δὲ ὅτι, καὶ μῦθος, καὶ λόγος, ὁ αὐτὸς εἶναι δύναται· λόγος μὲν, ὅτι καὶ τὰ πράγματα τοιαῦτα, μῦθος δὲ, ὅτι αἰνίξασθαι δύναται καὶ βελτίονα ὑπερέχοντα. Similiter Gorg. §. 166. Ἄκουε δή, φασὶ, μάλα καλοῦ λόγου, ὃν σὺ μὲν ἡγήσῃ μῦθον, ὡς ἐγῷμαι, ἐγὼ δὲ λόγον.—ὑπὸ τῷ οὐρανῷ. Aug. ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Heind.

τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τῷ οὐρανῷ] Aut legendum, aut certe intelligendum, quasi scriptum esset, τὰ ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῷ οὐρανῷ γῆς· *ea, quæ fiunt in terra subjacenti: in proxima cœlo terra: in altissima terra.* Wyττ.

§. 136. ἡ γῆ αὐτὴ ἰδεῖν] Sic pro αὕτη Euseb. ut ipsa postulat ratio. In proximis, ubi Edd. εἴ τις ἄνωθεν αὐτὴν θεῷτο, hoc αὐτὴν quum Aug. et Tub. cum Stob. non agnoscant, diutius ferri non debuit. Heind.

ὥσπερ αἱ δωδεκάσκυτοι σφαῖραι] Hasce eleganter descripsit Apollonius in Argon. iii. 135. etc. ubi Venus filio suo se daturam promittit Σφαῖραν ἐυτρόχαλον, τῆς οὐ σύ γε μεῖλιον ἄλλο Χειρῶν Ἡφαίστοιο κατακτεατίσσῃ ἄρειον. Χρύσεα μέν οἱ κύκλα τετεύχαται, ἀμφὶ δ' ἑκάστῳ Διπλόαι ἀψῖδες περιηγέες εἰλίσσονται. Κρυπταὶ δὲ βαφαὶ εἰσιν· ἕλιξ δ' ἐπιδίδρομε πάσαις Κυανέη. ἀτὰρ εἴ μιν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο, Ἀστὴρ ὡς, φλεγέθοντα δι' ἠέρος ὅλκὸν ἴησιν. Forst.

δωδεκάσκυτοι σφαῖραι] Cf. Photii Bibl. p. 713. δώδεκα τάξεις ἐν τῷ οὐρανῷ—e vita Pythagoræ, propter duodecim colores. Dacierius (p. 307.) fundum hujus loci Iesaiæ S. liv. et Ezechielis xxviii. habet. Gottl.

ὥσπερ αἱ δωδεκάσκυτοι σφαῖραι] *Ut pilæ duodecim laterum coriacearum.* Refertur ad dodecaedrum, cui Plato figuram mundi comparavit, quum singulis quatuor elementis alias figuras tribueret, [teste] Auctor. Theologumenorum Arithmeticorum p. 25. ubi nomen δωδεκάεδρον excidit. Simplic. in Aristot. de Cœlo iii. p.

χρώμασι διειλημμένη ὧν καὶ τὰ ἰνθάδε εἶναι χρώματα[b] ὡς περ δείγματα, οἷς δὴ οἱ γραφεῖς καταχρῶνται. ἐκεῖ[1] II. iii. 112.

141. B. fin. 142. A. Plutarch. qui dicitur, de Placitis Philosoph. ii. 6. Πυθαγόρας, πάντε σχημάτων ὄντων στερεῶν, ἅπερ καλεῖται καὶ μαθηματικά, ἐκ μὲν τοῦ πέντε φησὶ γεγονέναι τὴν γῆν, ἐκ δὲ τῆς πυραμίδος τὸ πῦρ, ἐκ δὲ τοῦ ὀκταέδρου τὸν ἀέρα, ἐκ δὲ τοῦ εἰκοσαέδρου τὸ ὕδωρ, ἐκ δὲ τοῦ δωδεκαέδρου τὴν τοῦ παντὸς σφαῖραν· Πλάτων δὲ καὶ ἐν τούτοις Πυθαγορίζει. Haec ipse tradit Plutarchus alius loco v. c. De EI Delphico p. 390. A. de Defectu Orac. p. 423. A. 427. A. B. 428. A. D. Sympos. viii. 2. p. 719. D. Quaest. Plat. iv. p. 1003. C. ubi quaeritur quare τὸ τῶν κυκλικῶν, rotundum, commentus πύτεων. ὁτὶ ὑποτείνουσιν ἕνιοι τὸ δωδεκάεδρον τῷ σφαιροειδεῖ προσέοικεν, εἴπερ ἐν τούτῳ πρὸς τὴν τοῦ παντὸς ὁ θεὸς κατεχρήσατο φύσιν, ἐκεῖνο διαζωγραφῶν· καὶ γὰρ μάλιστα τῷ πλήθει τῶν στοιχείων, ἀμβλύτητι δὲ τῶν γωνιῶν, τὴν εὐθύτητα διαφυγὸν, εὐκαμπές ἐστι, καὶ τῇ περιτάσει καθάπερ αἱ δωδεκάσκυτοι σφαῖραι κυκλοτερεῖς γίνεται καὶ περιληπτικὸν ἔχει γὰρ εἴκοσι γωνίας στερεὰς, ἓν ἑκάστην ἐνιπεδοῦ περιέχουσι ἀμβλείαι τρεῖς· ἑκάστη γὰρ ὀρθῆς ἐστι καὶ πέμπτου μορίου συντιθεμένου δὲ καὶ συμπήγνυσι τὰ δώδεκα πενταγώνων ἰσογωνίων καὶ ἰσοπλεύρων. Pythagorae hoc arcanum Hipparchus vulgasse fertur, ut prodit Iamblich. Vit. Pythagor. §. 89. διὰ δὲ τοῦ ἐξεστηκέναι καὶ ἐγκέχυσθαι πρῶτον σφαῖραν τὴν ἐκ τῶν δώδεκα πενταγώνων, ἀπολέσαι κατὰ θάλατταν ὡς ἀσεβήσαντα· δόξαν δὲ λαβεῖν ὡς εὑρών. item §. 247. φθαρῆναι γὰρ ὡς ἀσεβήσαντα ἐν θαλάσσῃ τὸν δηλώσαντα τὴν τοῦ εἰκοσαγώνου σωτηρίαν· τοῦτο δὲ ἦν δωδεκάεδρον, ἐν τῶν πέντε λεγομένων στερεῶν σχημάτων εἰς σφαῖραν ἐντελέσθαι. E Xenocratis libris de Vita Platonis refert Simplic. ad Aristot. Phys. viii. p. 268. A. dodecaedrum Platonis τὴν τετάρτην οὐσίαν εἶναι· et de Caelo i. p. 3. B. Indis adiungit Philostrat. Vit. Apollon. iii. p. 125. ubi videatur Olearius. Ad idem exemplum pertinet Partim comparatio, ἐνὸν similem perhibentis σφαῖρα ζώνη τοιαύτη Enn. vi. viii. 15. p. 708. D. Senecae Quaest. Nat. iv. 11. 'Pilae proprietas est cum aequalitate quadam rotunditatis: aequalitatem autem hanc accipe, quam vides in lusoria pila. Non multum illi commissura et rimae earum nocent, quominus per sibi ab omni parte dicatur. Quomodo in hac pila nihil ita intervalla officiunt ad speciem rotundi; sic nec in universo quidem orbe terrarum editi montes, quorum altitudo totius mundi collatione consumitur.' Numeri Duodenarii laudes celebrant Allegorici Interpretes: in his Laurentius Lydus in libello de Mensibus nuper edito opera Schowii, p. 7. qui ex Vaticano codice hanc accessionem adjecit: ὁ Πομπήλιος Νουμᾶς, ἀφ' οὗ Πυθαγόρας ἦν, δυοκαίδεκα μηνὶ τοῦτον ἀριθμεῖσθαι διώρισε κατὰ τὸν ἐν Φαίδρῳ Σωκράτην, ὅτι φησὶ τὰς τῶν ὅλων τάξεις τῇ δωδεκάδι περιειλῆφθαι· ἐπὶ τὸ πᾶν γὰρ ὁ θεὸς τῷ ἀριθμῷ τούτῳ κατεχρήσατο, διαζωγραφῶν αὐτὸ, ὥς φησιν Πλάτων· οἰκεῖον γὰρ τὸ σχῆμα τῇ τοῦ παντὸς ἰδέᾳ· καὶ γὰρ κυκλικὸν· paucis verbis plures prodit errores. Taceo Numam Pythagorae aequalem; quod de Phaedro Platonis ait, temere suscepit ex Proclo, qui in Euclidem, i. p. 48. duodenarium numerum laudans haec etiam ponit· ἠγεῖται γὰρ καὶ παρὰ τῷ Πλάτωνι δυοκαίδεκα ὁ Ζεὺς, καὶ ἀπολίτως ἐκτροπεύει τὸ πᾶν; significans circuitum duodecim Deorum in Phaedro descriptum p. 344. 345. Cetera fluxerunt ex Timaeo p. 537. A. ὅτι δὲ οὐσῆς ξυστάσεως μιᾶς πάμπαν, ἐπὶ τὸ πᾶν ὁ θεὸς αὐτῷ κατεχρήσατο ἐκεῖνα διαζωγραφῶν· et ad dodecaedrum spectant, quae Plutarchus modo nobis citatus Quaest. Plat. iv. p. 1003. C. retulit. Duodenarii praestantiam item attigerunt Cassiodorus de Anima, t. ii. p. 605. et Marsilius Ficinus in Argument. et Comment. Platonicis p. 834. B. C. Caeterum Sphaera lusoria Amoris ex Apoll. Rh. i. 136. a Forstero ad hunc locum non opportune adhibita, potius accommodanda est ei pilarum generi, quod in Leonidae Tarentini Epigr. xxxiii. animadvertimus Bibl. Crit. part. ii. p. 35. ut recte fecit Jacob. Anthol. Gr. t. vii. p. 93. Neque tamen omittenda sunt Olympiodori Excerpta, quorum in Codice i. bis hic locus animadvertitur, primum p. 153. πῶς δωδεκαπλάσιόν σφαῖρα ἐστιν; ἢ ὅτι μέγα αὐτὸ τεμεῖται τὸ δωδεκάεδρον, ᾧ διαζωγραφεῖ ὁ Τίμαιος ὃν ἐκεῖ διαλέγεται τρόπον· καὶ (forte ἢ) ὅτι τῶν δώδεκα ἠγεμονικῶν συνιστήκασι ταῖς ἑλλάσφεσι, περὶ ὧν ἐν Φαίδρῳ βεβήκασι· μάλιστα μὲν τὸ αἰγοκέρωτι· ἔδη δὲ ὡς ἐνδέχεται καὶ τὰ κάτω αὐτῆς ὄντως ἐν τοῖς τῇδε τόποις ἴχνη ἔστιν ἐκείνων ἀναμφιλόγως ἐμφαίνεται· ἔτι δὲ ἐκ τριῶν. δωδεκάτη σφαῖρα ἡ γῆ· τριῶν δὲ τὰ μεθέξει δε-

δὲ πᾶσαν τὴν γῆν ἐκ τοιούτων εἶναι, καὶ πολὺ[j] ἔτι ἐκ λαμπροτέρων καὶ καθαρωτέρων ἢ τούτων· τὴν μὲν γὰρ ἀλουργῆ[k] εἶναι καὶ[l] θαυμαστὴν τὸ κάλλος, τὴν δὲ χρυσοειδῆ, τὴν δὲ ὅση λευκὴ γύψου ἢ[m] χιόνος[n] λευκοτέραν, καὶ ἐκ τῶν ἄλλων χρωμάτων ξυγκειμένην[o] ὡσαύτως, καὶ ἔτι[p]

ματα εἶναι ΓG.—[i] ἔοικε ΓG.—[j] πολλοῦ H.—[k] ἀλουργῆν ΓGL.—[l] καὶ om ΓACEHIL.—[m] καὶ Γ.—[n] χιόνων ΓG.—[o] ξ. ΔΕΥ: συγκείμενον l, ἐγκειμένην s.—[p] ἐπὶ Π.—

χομένη τῶν πρὸ αὐτῆς, εἰκότως δωδεκάεδρος γίνεται. Deinde p. 247. Ὅτι τὸ δωδεκάεδρον οἰκεῖον σχῆμα τοῦ οὐρανοῦ, φησὶν ὁ ἐξηγητὴς (forte Olympiodorus), ὡς τῆς γῆς ὁ κύβος· καίτοι ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων καὶ ὁ οὐρανός· ὥστε σφαῖρα εἰ δὲ πῦρ μόνον πύραμις ἂν εἴη. Βέλτιον οὖν, φησὶν ὁ ἡμέτερος καθηγεμών (i. e. Proclus) ἐλέγομεν ἐν τοῖς εἰς Τίμαιον, κοινὴν εἶναι προκοπὴν εἰς τὴν σφαῖραν ἑκάστου τὸ δωδεκάεδρον. Διὸ καὶ ἡ γῆ καθ' ὕπαρξιν δωδεκάεδρος· ἔνεστι δὲ καὶ ἡ πρόνοια τῶν δώδεκα θεῶν, οἱ ἀνάγουσιν εἰς τὸν νοῦν. Καὶ μήποτε ἡ μὲν γῆ ἀφ' ἑαυτῆς ἔχει τὸ κυβικὸν, τὸ δὲ ὕδωρ τὸ εἰκοσαεδρικὸν, ὁ δὲ ἀὴρ τὸ ὀκταεδρικὸν, τὸ δὲ πῦρ τὴν πυραμίδα. Ταῦτα μὲν οὖν ἀφ' ἑαυτῶν· ἀπὸ δὲ τῶν ὑπερκοσμίων ἐνδίδοται πᾶσι τὸ δωδεκάεδρον, εἰς προπαρασκευὴν τῆς νοερᾶς μεθέξεως· ὅπερ ἐστὶ τῆς σφαιρώσεως. Wytt.

ποικίλη χρώμασι κ. τ. λ.] *Coloribus distinctam, quorum specimina* (vel *exempla*) *esse colores eos qui hic sunt: quibus pictores utuntur*, aut fortasse *abutuntur*, vel, *pro sua libidine utuntur*, ut praepositio non vacet in καταχρῶνται. Stephn.

ποικίλοις χρώμασι διειλ.] Vulgo ποικίλη. χρώμ. διειλ. in quibus δὶς ταυτόν. Nostrum dedit Stob. et Ficinus vertens *variis distinctam coloribus*. Heind.

ὧν καὶ τὰ ἐνθάδε εἴν.] *Quorum colorum hos quibus pictores utuntur, quasi quadam specimina esse.* καταχρῶνται hic ut saepe, apud Platonem imprimis, nihil est nisi χρῶνται. Heind.

ἐκ λαμπροτέρων] Non mirum, quod Ald. Bas. Stob. habent junctim ἐκλαμπροτέρων: est enim operarum vitium: at illud mirum, quod hanc, ut veram, scripturam recepit Fosterus, et secutus est Fischerus: idque admirabilitatis caussa nobis memorandum erat. Saltem debebant aliquo exemplo bonitatem nominis ἔκλαμπρος demonstrare sine eo in Lexicis recentioribus prediti. Quod si fecissent, vel sic vulgata scriptura retinenda erat. Wytt. qui sic in Addend. 'Nomen ἔκλαμπρος et alibi meminimus nos legisse; et exstat apud Joseph. B. J. V. ii. 3. et Eudociam p. 398. Et tuetur se verbo ἐκλάμπω, et analogia Nominum ἐκφανὴς, ἐκπρεπὴς, ac similium.'

καὶ πολὺ ἔτι ἐκ λαμπροτέρων] Isocrat. Evag. p. 201. B. οὐδὲ περὶ Κύπρου μόνον δεδιὰς, ἀλλὰ πολὺ περὶ μειζόνων. Xenoph. Anab. iii. 1. 22. ὥστε ἐξεῖναί μοι δοκεῖ ἰέναι ἐπὶ τὸν ἀγῶνα πολὺ σὺν φρονήματι μείζονι ἢ τούτοις. Cyrop. vii. 1. 21. πολὺ γὰρ ἐν ἀσφαλεστέρᾳ ἔσεσθε ἔξω γενόμενοι. Plato de Rep. ix. p. 589. E. πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ ὀλέθρῳ χρυσὸν δωροδοκεῖ. Tamen vitiosam librorum scripturam ἐκλαμπροτέρων, cui alteram ex Euseb. substituerat Stephanus, Fischer. revocavit. Heind.

καθαρωτέρων] An quod a luminis radiis, quod §. 58. ἀληθινὸν φῶς appellabat, efficiuntur? ut Socrates jam saniorem, quam veteres, de coloribus habuisse videatur opinionem? Addit ἢ τούτων, quibus nos utimur, v. c. in vestibus. Vestigia si non hic sint recentioris rationis de coloribus, certe sunt apud Claudianum de Mall. Theod. Cons. 106. 'Situe color proprius rerum, lucisne repulsu Eludant aciem.' v. Gesner. qui Aristarchum Samium, apud Stobaeum Ecl. Phys. xix. p. 55. colorem definire dicit: φῶς τοῖς ὑποκειμένοις ἐπιπτον. Gotti.

τὴν μὲν γὰρ] Sc. γῆν, *hanc enim ejus partem* etc.—γύψου ἢ χιόν. Euseb. γ. καὶ χ.—καὶ ἐκ τῶν ἄλλων χρωμ. συγκ. sc. τὴν ἄλλην γῆν εἶναι.—χρ. τι εἶδος παρέχεσθαι. Tub. παρέχεται.—ἐν τῇ τῶν ἄλλ. χρωμ. ποικιλίᾳ, sc. τοῦ ἀλουργοῦς, τοῦ χρυσοειδοῦς, τοῦ λευκοῦ χρώματος etc. Vix memoratu dignum est Madgii commentum legentis ἐν τῇ τῶν ἄλλων χρωμ. Heind.

ὥστε ἓν τι αὐτ. εἶδ] *Ut una quaedam terrae species continua varietate appareat.* ξυνεχὲς ποικίλον, *continenter varium*, quatenus varie gata species nullum habet interstitium colore vacuum. Heind.

κλειόνων καὶ καλλιόνων[q] ἢ ὅσα ἡμεῖς ἑωράκαμεν. καὶ γὰρ αὐτὰ ταῦτα τὰ κοῖλα αὐτῆς, ὕδατός τε καὶ ἀέρος ἔμπλεα[r] ὄντα, χρώματός τι[s] εἶδος παρέχεσθαι[t] στίλβοντα ἐν τῇ τῶν ἄλλων χρωμάτων ποικιλίᾳ, ὥστε ἓν τι αὐτῆς εἶδος ξυνεχὲς ποικίλον φαντάζεσθαι.[u] ἐν δὲ ταύτῃ οὔσῃ τοιαύτῃ ἀνὰ λόγον[v] τὰ φυόμενα[w] φύεσθαι, δένδρα τε καὶ ἄνθη[x] καὶ τοὺς καρπούς· καὶ αὖ τὰ ὄρη ὡσαύτως καὶ τοὺς λίθους ἔχειν ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον τήν τε λειότητα[y] καὶ τὴν διαφάνειαν καὶ τὰ χρώματα καλλίω· ὧν καὶ τὰ ἐνθάδε λιθίδια εἶναι[z] ταῦτα τὰ ἀγαπώμενα μόρια, σάρδιά τε καὶ

[q] καλλίων G.—[r] ἔκπλεα ΑΠΦCEGis et corr Λ.—[s] τε Η.—[t] παρίχεται Π : παρίχεσθαι in mg Α.—[u] θαυμάζεσθαι ΓΔGis.—[v] libri plerique ἀνάλογον.—[w] τοιαῦτα Ι.—[x] ἄλση ΓΔΦGis et mg Α.—[y] τήν τε λειότητα ΓΤΦCEGII. et corr Π, τήν τε λειότατα

ἀνάλογον] I. e. ἀνὰ λόγον, eadem proportione: confirmat Pollux ii. 118. ἀνάλογον τὰ φυόμενα φύεσθαι· Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. Plotin. Enn. iv. p. 440. D. ἐπ' ἀνάλογον μετὰ ἀνὰ μέσον. Wyttenb.

ἀνὰ λόγον] Vulgo punctim ἀνάλογον, ut et de Rep. vi. p. 508. C. p. 511. extr. et alibi passim scriptum. Eusseb. ἀνάλογον τὰ τοιαῦτα φυόμενα. An ἀνὰ λόγον τὰ φυόμενα τοιαῦτα φύεσθαι? Certe τοιαῦτα expressit Ficinus: *in hujusmodi certo terræ concrementi ratione similes nasci arbores.* Heind.

ἄνθη καὶ τοὺς] Eusseb. ἄνθη ἔχοντα τοὺς καρποὺς. vulgo. Ficin.

τὰ ἐκ ἀναλόγου καὶ τοὺς λίθους ἔχειν] Hoc ex iis est, dignoscendi ephemeridem Platonicarum genere, quæ late ad posteros dimanarunt, etiam eos, qui Platonis scripta non legerunt: velut scriptorem Apocalypseos, nostra Hermandy in informatione. Quemadmodum igitur Platonem ex Hesiodo declarare tentavit Origenes, perualgato illo Patrum errore, edit. Celsum viii. p. 715. D. Δοκεῖ δέ μοι καὶ τὰ περὶ τῶν τιμίων εἶναι νομιζομένων λίθων, ἀνυβρίστην τινὰ λεγομένων ἔχειν ἀνὰ τὸν ἐν τῷ κρείττονι γῇ λίθων ἑλληνίσαι τὸν Πλάτωνα ἀπὸ τῶν ἐν τῷ Ἡσιόδῳ ἀναγεγραμμένων περὶ τῆς τέλεως τοῦ θεοῦ. Eusebius μετὰ λίθους habet βυσσοὺς κατεσθιομένους, κ. τ. λ. Proclus complectitur Procleus in Tim. v. p. 282. περὶ γὰρ καὶ τῶν ὑγρῶν αὐτῆς, ὅτι φησὶν ὁ ἐν Φαίδωνι Σωκράτης· 'τοῦτο μὲν ἡμεῖς οἰκοῦμεν, κοίλοι ὄντι καὶ σαπτοῖσιν, καὶ ὑπὸ ἕλμης κατεσθιεσμένοις·' ἄλλη δέ ἐστιν ἡ ἀληθινὴ γῆ, θεῶν ὑποδοχὰς ἔχουσα (καὶ ἄλλη del.) καὶ κάλλος τῷ ὄντι ὑπερφυῆ προσοικοῦν. Wyttenb.

καὶ τοὺς λίθους] Eusseb. κ. τοὺς βουνούς. *Βουνὸς* vocabulum de quovis colle vel tumulo, sed recentioribus demum, usitatum. V. Valcken. ad Herod. iv. 158. p. 351. Heind.

τήν τε λειότητα] Libri hic omnes τελειότητα: sed librorum hic nulla prorsus auctoritas. Dedi quod erat Stephanus, τήν τε λειότ. argumentum h. l. non lapidibus modo, sed mentibus etiam, si quidem his et ἡ διαφάνεια convenit et τὰ χρώματα. Contra ad τὴν τελειότητα parum quadrat quod sequitur καλλίω, neque in vulgata scriptura de Platonis quidem more desideratur vocula τε: omnem denique dubitationem tollit statim illata sardiorum lapidum insipidumque et smaragdorum mentio, nec obstat supra §. 135. init. illud οὔτε τέλειον, ubi sermo fuit de rebus in mari nascentibus. Imo si h. l. τελειότητα ponatur, qui posset deinde §. seq. init. tamquam causam illud afferre, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ λίθοι καθαροί εἰσι, καὶ οὐ κατεσθιόμενοι οὐδὲ διεφθαρμένοι? Quid enim aliud in his lapidibus ἡ τελειότης nisi τὸ μὴ εἶναι κατεσθιόμενα μηδὲ διεφθαρμένα? Plura non dicere in re satis per se aperta Fischeri coegit annotatio, qui quod dicit, Platoni scribendum fuisse τὴν λειότητά τε, non τὴν τε λειότητα, aliud dicere ex quavis librorum, quos edidit, pagina potuerat. Heind.

λιθίδια τὰ ἀγαπώμενα] *Lapides pre-*

ἰάσπιδας καὶ σμαράγδους καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα· ἐκεῖ δὲ οὐδὲν ὅ τι οὐ[a] τοιοῦτον[b] εἶναι καὶ ἔτι τούτων κάλλιον.[c] [§. 137.] Τὸ δ' αἴτιον τούτου[d] εἶναι, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ λίθοι καθαροί εἰσι[e] καὶ οὐ κατεδηδεσμένοι οὐδὲ διεφθαρμένοι, ὥς
cf. iii. 113. περ οἱ ἐνθάδε, ὑπὸ[f] σηπεδόνος καὶ ἄλμης, ὑπὸ τῶν δεῦρο ξυνερρυηκότων, ἃ καὶ λίθοις[g] καὶ γῇ[h] καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις τε[i] καὶ φυτοῖς αἴσχη τε καὶ νόσους παρέχει. τὴν δὲ γῆν αὐτὴν κεκοσμῆσθαι[j] τούτοις τε[k] ἅπασι[l] καὶ ἔτι χρυσῷ
r. 111. τε καὶ ἀργύρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις αὖ[m] τοῖς τοιούτοις.[n] ἐκφα-

A: τὴν τελειότητα °r.—[a] εἴη Φε.—[b] οὐ ΧΛΠCEHIL: μὴ °r.—[b] τοιοῦτον G.—[c] κάλλιον Γ: καλλίω °r.—[d] τοιούτους ΓG.—[e] εἰσὶ καθαροὶ ΧΕΠ.—[f] ὑπὸ τῆς Γ.—[g] καὶ τοῖς λίθοις ΓΔΦGs et mg Χ.—[h] καὶ τῇ γῇ ΓΔΦGs et mg Χ, om E.—[i] τε post ζώοις om ΓG.—[j] κεκοσμεῖσθαι l.—[k] τε om ΕΠΤ et pr Χ.—[l] πᾶσι ΛCEHIL.—[m] ἂν

tiosi, cari, qui magni æstimantur, nempe gemmæ. Phrynichus p. 188. Λιθάριον πάνυ φυλάττου. λιθίδιον δὲ λέγε. Tho. Magister: Λιθίδιον λέγε, ἀλλὰ μὴ λιθάριον. Σάρδια sunt *sardæ*, gemmæ coloris rubri fere pellucidæ, ita dictæ a Sardibus, Lydiæ urbe, cujus in agro repertæ primo dicuntur. v. Plin. H. N. xxxvii. 7. Ἰάσπιδες sunt gemmæ diversicolores. nam aliæ sunt purpureæ, aliæ cæruleæ, aliæ virides, aliæ aeri similes. v. Plin. H. N. xxxvii. 8. Σμάραγδοι sunt gemmæ virides maxime omnium. v. Plin. H. N. xxxvii. 5. Omnino de his, reliquisque, gemmis, præter Plinium et Theophrastum de Lapid. p. 217. Basil. eorumque interpretes, consuli debet Bruemanus, qui peculiarem librum de gemmis lingua Theotisca conscripsit. Fisch.

οὐδὲν ὅ,τι οὐ] Sic pro ὅ,τι μὴ Aug. Tub. itemque Euseb. ubi scriptum ὁτιοῦν. Menon. p. 74. D. καὶ φὴς οὐδὲν αὐτῶν ὅ,τι οὐ σχῆμα εἶναι. Protag. §. 37. ὡς ἀναγκαῖον οὐδένα ὄντιν' οὐχὶ ἀμωσγέπως μετέχειν αὐτῆς. Theætet. §. 70. φαμὲν οὐδένα ὁντιν' οὐ τὰ μὲν αὑτοῦ ἡγεῖσθαι τῶν ἄλλων σοφώτερον. Cyrop. i. 4. 25. οὐδένα ἔφασαν ὁντιν' οὐ δακρύοντα ἀποστρέφεσθαι. Quippe locutio hæc οὐδὲν ὅ,τι οὐ in unum quasi vocabulum coiit: contra μὴ sic posuisset Plato, ἐκεῖ δὲ οὐδὲν εἶναι ὅ,τι μὴ τοιοῦτον εἴη. Heind.

καὶ ἔτι τούτων καλλίω] Sc. ἐκεῖ εἶναι πάντα. Sic tolerari potest hoc καλλίω; præstat tamen κάλλιον, a Ficino redditum: *illic nihil esse quod non tale sit aut etiam pulchrius*. Heind.

§. 137. κατεδηδεσμ.] Hesychius: Κατεδηδεσμένων· καταβεβρωμένων. Fisch.

ὑπὸ τῶν δεῦρο] Delendum videtur ὑπὸ, quamquam omnibus in libris traditum, excepto Eusebio, qui ejus loco καὶ præbet. Wytt.

καὶ ὑπὸ τῶν δεῦρο] Ita Euseb. A ceteris libris abest καὶ, quod tamen ad sensum requiritur, quum intelligantur *aqua nebulaque et aer*. §. 133. εἶναι περὶ τὴν γῆν πολλὰ κοῖλα—εἰς ἃ ξυνερρυηκέναι τό τε ὕδωρ καὶ τὴν ὁμίχλην καὶ τὸν ἀέρα. Platonis fortasse fuerat ὑπό τε τῶν δ. mox Tub. ἐξερρυηκότων. Heind.

τοῖς ἄλλοις ζώοις τε κ. φ.] Sic cum Fischero interpunxi. Sublata tamen post ἄλλοις distinctione, positum hoc ἄλλοις putet aliquis eodem modo quo Aristoph. Pac. 759. ὑπὲρ ὑμῶν (τῶν Ἀθηναίων) πολεμίζων Ἀντεῖχον ἀεὶ καὶ τῶν ἄλλων νήσων. Herodot. ii. 80. Συμφέρονται δὲ καὶ τόδε ἄλλο Αἰγύπτιοι Ἑλλήνων μούνοισι Λακεδαιμονίοισι—· τόδε μέντοι ἄλλοισι Ἕλλησιν οὐδαμοῖσι συμφέρονται. Xenoph. Anab. i. 5. 5. οὐ γὰρ ἦν χόρτος οὐδὲ ἄλλο δένδρον οὐδέν. Cyrop. vii. 3. 7. καὶ βοῦς καὶ ἵππους εἶπε τούτῳ καὶ ἄλλα πρόβατα πολλὰ ἐλαύνειν. Nisi ibi πρόβατα vetere significatu cujusvis generis pecora designet. Lysias p. 630. πολλῶν γὰρ ἀγαθῶν καὶ ἄλλων χρημάτων εὐτροφήσειν, ubi Reiskium hæc ratio fefellit. Gorg. §. 64. εὐδαιμονιζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων, ubi vid. adscripta, et conf. Buckhius in Plat. Legg. p. 146. Heind.

ἅπασι] Aug. πᾶσι. Mox ὧν τὰ pro ὄντα Euseb. Dein pro παντα χοῦ Tub. Euseb. Stob. πολλαχοῦ. Illud quoque Ficinus expressit, *perque omnem terram*. Heind.

νῇ γὰρ αὐτὰ πεφυκέναι, ὄντα πολλὰ πλήθει καὶ μεγάλα καὶ παντα χοῦ[o] τῆς γῆς, ὥστε αὐτὴν ἰδεῖν εἶναι θέαμα[p] εὐδαιμόνων θεατῶν. ζῶα δ' ἐπ' αὐτῆς[q] εἶναι ἄλλα τε[r] πολλὰ καὶ ἀνθρώπους, τοὺς μὲν ἐν μεσογαίᾳ[s] οἰκοῦντας, τοὺς δὲ περὶ τὸν ἀέρα ὥς περ[t] ἡμεῖς περὶ τὴν θάλατταν, τοὺς δὲ ἐν νήσοις ἃς περιῤῥρῖν τὸν ἀέρα πρὸς τῇ ἠπείρῳ οὔσας· καὶ ἑνὶ λόγῳ, ὅ περ[u] ἡμῖν τὸ[v] ὕδωρ καὶ[w] ἡ θάλαττά ἐστι πρὸς τὴν ἡμετέραν χρείαν, τοῦτο ἐκεῖ[x] τὸν ἀέρα, ὃ δὲ ἡμῖν [y]ἐν ἀήρ, ἐκείνοις[z] τὸν αἰθέρα. [§. 138.] Τὰς δὲ ὥρας αὐτοῖς[a] κρᾶσιν ἴσχειν τοιαύτην, ὥστε ἐκείνους ἀνόσους εἶναι καὶ χρόνον τε ζῆν πολὺ πλείω τῶν ἐνθάδε καὶ ὄψει

A.—[o] τοιούτοις om pr Π.—[p] τανταχῆ L, πολλαχοῦ ΧΕΠΤ.—[p] θέαν Γ.—[q] αὐτῆς Δτ, αυτῇ ΧΠΣΤ, αὐτὴν ceteri.—[r] ἅττα Φ.—[s] μεσογείᾳ Εσ.—[t] περ om Γ.—[u] ὅσπερ ΓG.—[v] καὶ ΓG.—[w] ὕδωρ καὶ ΓΔΔΦΕGΗΙLa: ὕδωρ τε καὶ [x]σ.—[x] ἐκεῖνο pr Γ, οἷς ἐκείνοις corr Γ.—[y] [x]ὁ add a.—[z] τοῦτο ἐκεῖ Εσ.—[a] αὐτῆς Ξ, αὐτῆς ΧΓΔΠΤΦGa et pr

θέαμα εὐδαιμόνων θεατῶν] Huc spectat Plotin. Enn. v. viii. 4. p. 546. B. πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐκεῖ, οἷον ἀγάλματα παρ' αὐτῶν ἀνορώμενα ὥστε θέαμα εἶναι ὑπὲρ εὐδαιμόνων θεατῶν· quem hoc loco nisi legisset, certe cogitasse ὑπερευδαιμόνων, apparet ex eodem nomine iterato p. 547. B. Origen. adv. Celsum iii. p. 499. E. ὅσον ἐπὶ σοί, ὦ οὗτοι, κοῦφαι ὑπάγονται ἐλπίσι καὶ οἱ τὸν Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνα παραβεβλημένοι περὶ ψυχῆς λόγον, πτερυγίαις ἀναβαίνειν ἐπὶ τὴν ἀψῖδα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐν τῷ ὑπερουρανίῳ τόπῳ θεωρεῖν τὰ τῶν εὐδαιμόνων θεατῶν θεάματα. In his referuntur ad Phaedrum p. 345. A. B. ἀψῖδα τοῦ οὐρανοῦ, et ὑπερουρανίῳ τόπῳ· quod alibi ostendimus. Wytt.

ζῶα δ' ἐπ' αὐτῆς] Aug. ἐπ' αὐτήν. Tub. ζῶά τ' ἐπ' αυτῆ. §. 134. ἡμᾶς οὖν— οἴεσθαι ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς οἰκεῖν. §. 135. τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ οὐρανῷ ὄντα. Heind.

μεσογείᾳ] Aug. et Steph. μεσογαίᾳ, ut Thucyd. i. 120. pro τὴν μεσόγειαν in Cod. scriptum fuit τὴν μεσόγαιαν. Atque sic Xenoph. Hellen. vii. 1. 8. ἐν μεσογαίᾳ, contra iv. 7. 1. ἐν μεσογείᾳ. Aesch. v. 19. 19. est διὰ μεσογαίας. Item vi. 2. 5. εἰς μεσόγαιαν. Praetuli vulgatum propter similia βαθύγειος, λεπτόγειος, μαλάγγειος. Heind.

ἕνεκα ἡμεῖς] Sc. οἰκοῦμεν, quod facile subaudias, vel corrigendum ἡμᾶς. Aristoph. Ran. 303. Ἕξουσι δ', ὅσπερ Ἡγέλοχον, ἡμᾶς λέγειν. Conf. §. 30. Οὐδὲν οἶμαι τοσοῦτον κακὸν εἶναι ἀνθρώπῳ, ὅσον δόξα ψευδὴς (sc. ἐστὶ), περὶ ὧν τυγχάνει νῦν ἡμῖν ὁ λόγος ὤν, ubi nominativum male a me tentatum vindicavit Schaef. Melet. p. 126. Demosth. in Mid. p. 37. Spald. ἐχρῆν αὐτὸν—τὰ ὄντα ἀναλίσκοντα, ὥσπερ ἐγὼ, οὕτω μὲν ἀφαιρεῖσθαι τὴν νίκην, ubi scribi potuit κἀμέ, ut Soph. Ed. C. 868. τοίγαρ σὲ—Ἥλιος δοίη βίον Τοιοῦτον οἷον κἀμὲ γηρᾶναί ποτε. Heind.

τὸ ὕδωρ καὶ ἡ θάλ.] In Edd. post ὕδωρ interpositum τε non agnoscunt Aug. et Tub. neque expressit Ficinus. Itaque ejeci. Heind.

τοῦτο ἐκείνοις τὸν ἀ.] Ita Aug. Tub. Ben. 2. [unde Steph. pro var. lect.] et Stob. Vulgo ἐκεῖ. Post hoc ἐκείνοις interciderisse suspicor εἶναι, quod duriter certe omissum. Heind.

§. 138. τὰς δὲ ὥρας αὐτοῖς] Tub. αὐτῆς (sc. τῆς γῆς) ut ante ζῶά δ' ἐπ' αὐτῆς εἶν. Illud tamen et Ficinus legit vertens *apud eos*; neque offendere debet statim post αὐτοῖς illatum deinde ἐκείνους. Protag. §. 5. ἂν αὐτῷ διδῷτε ἀργύριον καὶ πείθῃτε ἐκείνον, πεισθήσει καὶ σὺ σοφόν. Euthyphr. p. 14. D. ἀλλά μοι λέξον, τίς αὕτη ἡ ὑπηρεσία ἐστὶ τοῖς θεοῖς. Αἰτοῦν τε φῄς αὐτοὺς καὶ δίδόναι ἐκείνους; Xenoph. Mem. iv. 1. 1. καὶ τὸ ἐκείνου μεμνῆσθαι μὴ παρίστασι οὐ μικρὰ ὠφελεῖ τοὺς εἰωθότας τε αὐτῷ συνεῖναι καὶ ἀποδεχομένους ἐκείνον. Heind.

χρόνον τε ζῆν πολὺ πλείω τῶν ἐνθάδε] Olympiodorus Cod. i. p. 150. Ὅτι, εἰ μακραίωνες, φέρτεροι αὐτῶν οἱ χιτῶνες

καὶ ἀκοῇ καὶ φρονήσει καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις ἡμῶν[b] ἀφιστάναι τῇ αὐτῇ ἀποστάσει ᾗ περ ἀήρ τε ὕδατος ἀφίστηκε καὶ αἰθὴρ ἀέρος πρὸς καθαρότητα.[c] καὶ δὴ καὶ θεῶν ἕδη[d] τε καὶ ἱερὰ αὐτοῖς[e] εἶναι, ἐν οἷς τῷ ὄντι οἰκητὰς θεοὺς εἶναι, καὶ φήμας τε[f] καὶ μαντείας καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν
n. iii. 114. καὶ τοιαύτας ξυνουσίας[g] γίγνεσθαι αὐτοῖς πρὸς αὐτούς· καὶ τόν γε[h] ἥλιον καὶ σελήνην καὶ ἄστρα ὁρᾶσθαι[i] ὑπ' αὐτῶν[j] οἷα τυγχάνει ὄντα, καὶ τὴν ἄλλην εὐδαιμονίαν τού-
§. 63. W. των[k] ἀκόλουθον εἶναι. καὶ ὅλην μὲν δὴ[l] τὴν γῆν οὕτω πεφυκέναι καὶ[m] τὰ περὶ τὴν[n] γῆν· τόπους δ' ἐν αὐτῇ[o] εἶναι

Λ.—[b] ἡμῖν Δ.—[c] καθαριότητα G et pr Γ.—[d] ἕδη ΛCEHIL et γρ Ξ, τεμένη Γ: in G lacuna: ἅλση [e]σ.—[e] αὐτοῖς καὶ ἱερά ΓG.—[f] τινας I.—[g] ξυνουσίας ΛΞΥ.—[h] τε ΞΥ, om ΓGv.—[i] θεωρεῖσθαι ΓΔΦG et mg Λ, θεωρῆσθαι s.—[j] αὐτὸν Δ.—[k] τούτων add Λ ΓΔΞΠΥΦGs.—[l] δὴ om Γ.—[m] καὶ om C.—[n] τὴν om Γ.—[o] ἐν αὐτῇ om E.—[p] αὐτῶν

δὲ τοῦτο, καὶ χρεία τροφῆς· ταύτην οὖν οἱ ἐκεῖ παρεχόντα κάρποι, μέτοι ὄντες τὴν φύσιν τῶν τε ἐνθάδε καὶ τῶν οὐρανίων, οὓς αἱ Ἑσπερίδες ὀρέγουσι τοῖς εἰς πέρας ἐλθοῦσι τῆς ὅλης γενέσεως· ὅτι δὲ δεῖ τι καὶ ὅλον γένος ἀνθρώπων εἶναι οὕτω τρεφόμενον, δηλοῖ καὶ ὁ τῇδε ταῖς ἑλικαῖς (lege: ἡλιακαῖς) ἀκτῖσι μόναις τρεφόμενος· ὃν ἱστόρησεν Ἀριστοτέλης ἰδών αὐτός. Wyttenbach.

καὶ ὑσφήσεις] Hoc in uno repertum Aug. anteposuit tamen vulgato καὶ φρονήσει, quam ingenii praestantiam non sane tam obiter uno verbo memorasset Plato, nec post φρονήσεως mentionem addidisset hoc καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις. Nunc additis his significantur *gustus tactusque*. Heind.

θεῶν ἕδη] Ita pro vulgato ἅλση Aug. et Par. Illud quam per se aptius est h. l. tum tanquam Platonis vocabulum affertur a Timaeo, in nostris autem Platonis exemplaribus non alias reperitur. V. Ruhnk. ad Tim. p. 93. Huic igitur sedem suam restituimus. ἕδη autem h. l. sunt *templa cum statuis, ἱερὰ loca quavis sacrata*, ut τεμένη et ἅλση. Heind.

οἰκήτας] Aug. οἰκηταί. Ficin.

ἐν οἷς τῷ ὄντι οἰκητὰς θεοὺς εἶναι, κ. τ. λ.] *In quibus revera habitatores esse deos, et voces oraculaque et visiones deorum, corporis sensibus perceptas.* Deorum praesentiam τῷ ὄντι cognosci, non, ut apud homines inferioris Terrae, obscurioribus indiciis: valet hic vis dictionis τῷ ὄντι supra ad §. 12. explicata: et φήμης, Bibl. Crit. part. ix. p. 65. ubi notavimus hunc locum a Philostrato expressum esse Heroic. p. 666. θεούς τε γὰρ, ἂν ὑπαδοί εἰσι, γινώσκουσι τότε, οὐκ ἀγάλματα θεραπεύουσα καὶ ὑπονοίας, ἀλλὰ ξυνουσίας φανερὰς πρὸς αὐτοὺς ποιούμενα: hoc erat quod Virgilius dixit, *teras audire et reddere voces*. Wyttenbach.

καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν] αἰσθήσεις recte Fischerus ad rem et *somnia* traxit, quum dii hominibus vigilantibus dormientibusve apparerent. Sed perperam idem αὐτοῖς de diis cepit, πρὸς αὐτοὺς de hominibus. Scilicet vulgo post θεῶν colon ponunt, quum tamen accusativi hi καὶ φήμας— καὶ τοιαύτας συνουσίας manifesto ad seq. γίγνεσθαι pertineant. αὐτοῖς igitur de *hominibus* accipiendum, αὐτοὺς de *diis*. Heind.

τούτων ἀκολ.] τούτων hoc accessit e Tub. et Ficino: *ceteris in rebus beatitudinem eos his rebus congruam possidere*. Heind.

καὶ ὅλην μὲν δὴ τὴν γῆν οὕτω πεφυκέναι] *Et totam quidem terram hujusmodi naturâ esse.* Haec de tribus dicuntur partibus, quibus totam terram constare dixerat, supera, media, infera: sed mediam, quam nos homines incolimus, breviter memorat: caeteras de industria et copiose describit. Et hactenus quidem de supera, quam scita sane specie et suavi, nec non verisimiliter informavit; excepto, quod materiam ejus terrae corporumque animalium ac stirpium non definivit, et sic eam partem proportionis vacuam reliquit: quam partem si, ut oportuit, solidiorem, v. c. aquam voluit,

κατὰ τὰ ἴγκοιλα αὐτῆς κύκλῳ περὶ ὅλην πολλούς, τοὺς μὲν βαθυτέρους καὶ ἀναπεπταμένους μᾶλλον ἢ ἐν ᾧ ἡμεῖς οἰκοῦμεν, τοὺς δὲ βαθυτέρους ὄντας τὸ χάσμα αὐτῶν[p] ἔλαττον ἔχειν τοῦ παρ' ἡμῖν τόπου, ἔστι δ' οὓς[q] καὶ βραχυτέρους τῷ[r] βάθει τοῦ ἐνθάδε εἶναι καὶ πλατυτέρους.

cod. Tubing.: mei cum r αὐτοὺς.—[q] οὗ EHIL.—[r] τῷ...πλατυτέρους om s.—[p] ὑπὸ

illud consequeretur, ut hæc sua gravitate deorsum labi tur. Sed ea hæresis mythicæ lectioni concedatur. Sequitur infera terræ et Orci imago non modo tristis et horrida, sed et narratione quatuor varie latentium flaviorum ita implenta ac distincta, ut etiam, si nihil turbassent librarii, tamen ipsa rei confusaneitas repugnantiam haberet. Quam notavit Aristot. Meteorolog. ii. 2. et a Forstero citatus, nec notus prætermittendus: Τὸ δ' ἐν τῷ Φαίδωνι μεγαυχούμενον περί τε τῶν τοταμῶν καὶ τῆς ἀναπτύξεως, ἀδυνατόν ἐστι. Λέγεται γὰρ ὡς ἅπαντα μὲν εἰς ἄλληλα συντέτρηται ἐκ τῶν ἐναντίων εἴη καὶ πηγὴ τῶν ὑδάτων ὁ καλούμενος Τάρταρος περὶ τὸ μέσον. Ἐπεὶ δὲ πλεῖον, ἐξ οὗ τὰ ῥέοντα καὶ τὰ μὴ ῥέοντα ἀναδίδωσι πάντα τὸν ἐπιόντα τοπῶν ἐφ' ἑκάστῳ τῶν ῥευμάτων διὰ τὸ σαλεύεσθαι ἀεὶ τὸ πρῶτον καὶ τὴν ἀρχήν· οὐκ ἔχειν γὰρ ὅθεν, ἀλλ' ἀεὶ περὶ τὸ αὐτὸν σαλεύεσθαι κινούμενον δ' ἀεὶ δυνατὸν καὶ κάτω τινῶν τὴν ἐπίχυσιν τοῖς ῥεύμασι· τὰ δὲ πολλαχοῦ μὲν λιμνάζειν, εἶναι καὶ τὴν παρ' ἡμῖν εἶναι θάλασσαν· πάντα δὲ πάλιν κύκλῳ περιφέρειν εἰς τὴν ἀρχήν, ὅθεν ἤρξατο ῥεῖν· πολλαχοῦ μὲν καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον, τὰ δὲ καὶ κατ' ἀντικρὺ τῇ δύσει τὴν ἐκροὴν οὖσαν εἰ δεῖν ῥεῖσθαι κάτωθεν, δύσεσιν εὐωδέλλειν εἶναι δὲ μέχρι τοῦ μέσου τὴν κάθοδον· τὸ γὰρ λοιπὸν πρὸς ἄνωτον ἕδρᾳ πάντων εἶναι τὴν φορὰν τοῦτ' δὲ χωστὸν καὶ πάσι χρῆσθαι τοῖς ὕδασι. δι' ὃν δὲ τρόπων ῥέοντα γίγεται. Ἐπιδιδόντι δὲ τοῖς τοταμοῖς μᾶλλον εἰς τοῦτ' ἀεὶ τοιοῦτον ἀεὶ κατὰ τὸν λόγον τοῦτον· ἀεὶ γὰρ εἰς τὸ μέσον εἰσρυήσεσθαι, ἀφ' οὗπερ ἐκρυήσεται, οὐδὲν μᾶλλον βαίσεσθαι τούτοιν ἢ ἄνωθεν· ἀλλ' ἀφ' ἑαυτοῦ ἂν ῥεῖν κυμαίνων, ὁ Τάρταρος, καίτοι τοῦτον συμβαίνοντας γένεσ' ἂν τὸ λεγόμενον ὕπο τοταμῶν ὕπερ ἄβατον. Ἔτι τὸ γεγόμενον (ἴ. καταγόμενον) ὕδωρ καὶ τὸ πάντ' ἀναγόμενον πάθεν ἔσται· τοῦτο γὰρ εἴρηκεν (ἴ. ἴζω ῥεῖν) ὅλον ἀναγκαῖον, εἴπερ ἀεὶ σωζεται τὸ ἴσον. Ad quem locum scholiasta sunt commentarii veterum interpretum, Alexandri Aphrodis. in Aristot. Meteor. ii. p. 95. A. B. et Olympiodori ii. p. 32. copiosiores illi, quam qui a nobis hic reponuntur. Wytt.

τόπους δ' ἐν αὐτῇ εἶναι—πλατυτέρους] Hæc referuntur ad nostram, mediæ Terræ, superficiem: in qua tota multas esse cavitates, ἐγκοιλα, lacunas, i. e. maris; easque quadruplici magnitudinis varietate: vel latiores et profundiores, quam illud spatium, in quo nos habitamus, quod est mare ab Herculis Columnis ad Phasidem: vel angustiores et profundiores: vel contra, latiores et minus profundas, i. e. breviores, βραχυτέρους· quartum genus, breve et angustum, omissum est. Et quintum poterat addi, latitudine et profunditate æquale nostro mari. Quatuor tamen quoque agnovit, et fortasse in exemplo suo habuit Olympiodorus Col. i. p. 157. Ὅτι ἀπὸ τῶν ἄκρων εἰς τὰ μέσα αὐτῆς καταβὰς ὁ λόγος, τετραχῇ διείλε τὰς κοίλας οἰκήσεις· τὰς μὲν γὰρ εἶναι βαθείας καὶ στενάς· τὰς δὲ κατὰ διάμετρον (i. e. contra) εὐρείας τε καὶ ἐπιπολαίους· τὰς δὲ ἐπιπολαίους καὶ στενάς· τὰς δὲ καὶ βαθείας τε καὶ εὐρείας—. Cæterum in illa parte, τοὺς δὲ βαθυτέρους ὄντας, τὸ χάσμα αὐτοὺς ἔλαττον ἔχειν τοῦ παρ' ἡμῖν τόπου non est opus mutatione, sed αὐτοὺς ut abundans accipiendum. Est hic usus Atticorum: v. c. Platonis Leg. iii. p. 594. G. τοῖς μὲν γεγονόσι περὶ παίδευσιν δεδομένον ἀκούειν ἦν αὐτοῖς μετὰ σιγῆς διὰ τέλους. Xenoph. Cyrop. i. 3. 15. πειράσομαι τῷ τάττειν, ἀγαθῶν ἵππων κράτιστος ἂν ἵππεύς συμμαχεῖν αὐτῷ. Plutarch. Præcept. p. 131. B. Wytt.

ἀναπεπταμένους] L. c. patentiores. Pulchre hoc verbo utitur Xenoph. Memor. i. ii. 1. 22. de cavis supra modum patentibus Voluptatis. Homerus habet σύλας πεπταμένας, ut et Xenoph. Cyrop. v. p. 95. Lennel. Claud. de R. Pros. iii. 147. 'recumbentes postes' vocat, ad q. l. vid. Gesn. Gesner.

τὸ χάσμα αὐτῶν] Sic Cod. Tub. nisi quod in scriptum αὐτῶν. Vulgo αὐτοὺς, quod ita propinquum præcesso τοὺς δὲ

[§. 139.] Τούτους δὲ πάντας ὑπὸ γῆν[a] εἰς ἀλλήλους συντετρῆσθαί τε πολλαχῇ, καὶ κατὰ[t] στενώτερα καὶ εὐρύτερα,[u] καὶ διεξόδους ἔχειν, ᾗ[v] πολὺ μὲν ὕδωρ ῥεῖν ἐξ ἀλλήλων εἰς ἀλλήλους[w] ὥς περ εἰς κρατῆρας, καὶ[x] ἀσυνάων[y] ποταμῶν ἀμήχανα μεγέθη ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ θερμῶν ὑδάτων καὶ ψυχρῶν, πολὺ δὲ πῦρ καὶ πυρὸς μεγάλους ποταμούς, πολλοὺς[z] δὲ[a] ὑγροῦ πηλοῦ,[b] καὶ καθαρωτέρου[c] καὶ βορβορωδεστέρου, ὥς περ ἐν[d] Σικελίᾳ οἱ πρὸ[e] τοῦ ῥύακος πηλοῦ[f] ῥέοντες[g] ποταμοὶ καὶ αὐτὸς ὁ ῥύαξ· ὧν δὴ καὶ[h]

τὴν γῆν Δ.—[t] κατὰ τὰ ΓG.—[u] καὶ εὐρύτερα om Δ.—[v] ᾗ...ᾗ Δ.—[w] ἄλλους ΓG.—[x] ἐξ T et corr Ἀ.—[y] ἀενέων s.—[z] τε ΓG et mg Ἀ.—[a] πολλούς τε Δ.—[b] πολλοῦ pr E.—[c] καθαρωτάτου C.—[d] ὥσπερ οἱ ἐν ΛCEHIL.—[e] ὑπὸ Γ.—[f] πηλοῦ πολλοῦ Φs.—

moleste redundat, quocirca Stephanus conjectabat ὕντας, καὶ τὸ χάσμα. Heind.

§. 139. *τούτους δὲ πάντας ὑπὸ γῆν*] *Hæc omnia loca sub terra ita perforata esse, ut ab altero in alterum meatus pateant, et angustioribus et latioribus foraminibus.* Explicui propter perversam Fischeri interpretationem. In his *καὶ κατὰ στενότερα* elegantius, opinor, *καὶ* abesset; *στενότερα* autem nolui invitis libris omnibus mutare cum Fischero in *στενώτερα*, quamvis c. c. in Tim. p. 66. D. editum legatur *στενώτερα*. Forsan potius Ionica forma (Herodot. ii. 8.) scribendum *στεινότερα*. Schol. ad Xenoph. Anab. iii. 4. 19. in marg. Cod. Guelf. *στενότερον κοινῶς. στεινότερον κατὰ τὸν κανόνα τὸν καθόλου γραπτέον· ἀναλόγως καὶ τὸ ξεινότερον καὶ ξενώτερον.* Etym. M. p. 275. *τὰ διὰ τοῦ οτερος καὶ οτατος— εἰ μὲν ἔχει τὴν πρὸ αὐτοῦ συλλαβὴν μακρὰν, διὰ τοῦ ω μεγάλου, οἷον νεώτερος, σοφώτερος· πλὴν τοῦ στενότατος καὶ κενότατος, ἅπερ φησὶν ἀπὸ τοῦ στεῖνος καὶ κεῖνος γεγονέναι.* In aliis scriptoribus libri ubique fere inter *στενότερος* et *στενώτερος* fluctuant.—Mox pro *ἀενάων* scripsi *ἀενάων*. *ἀενδος* apud Pindarum, Euripidem, Aristophanem ubivis fere vel scriptum in libris, vel metro postulante scribendum. Heind.

κρατῆρας] Wesseling. ad Diodor. v. 4. ubi dicitur Ceres faces accendisse *ἐκ τῶν κατὰ τὴν Αἴτνην κρατήρων*, i. e. iis ignibus, qui ex Ætnæ vertice erumpunt, eleganter illustrat *τοὺς κρατῆρας* ex Cicer. Verr. iv. 49. et Lucretio, vi. 701. de Ætna: 'In summo sunt ventigeni crateres, ut ipsi Nominitant, nos quas fauces perhibemus et ora.' Gottl.

πυρὸς μεγάλους ποταμοὺς] Dacierius ex Theodoreto tradit (p. 310.) Platonem hos fluvios igneos e vatibus divinis desumsisse, veluti Daniel. vii. Potuisset et laudare Apocal. xx. 14. 15. Gottl.

ἐν Σικελίᾳ] Aug. *οἱ ἐν Σικ.* Eodem hæc modo adjuncta quo §. 67. *συμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλον μένει —χρόνον.* §. 87. *Μὴ γενώμεθα—μισολόγοι, ὥσπερ οἱ μισάνθρωποι γιγνόμενοι.* §. 140.—*τὰ ῥεύματα εἰσρεῖ τε καὶ πληροῖ αὐτὰ, ὥσπερ οἱ ἐπαντλοῦντες.—ῥύαξ* fluentum est illud liquefactorum lapidum ignisque ex crateribus Ætnæ prorumpens et subjectos adurens campos. Hoc fluentum in Ætna proprie *ῥύαξ* dictum Diod. S. xiv. 59. *ἐφθαρμένων τῶν παρὰ τὴν θάλατταν τόπων ὑπὸ τοῦ καλουμένου ῥύακος ἀναγκαῖον ἦν τὸ πεζὸν στρατόπεδον περιπορεύεσθαι τὸν τῆς Αἴτνης λόφον.* Thucyd. iii. 116. *Ἐρρύη δὲ περὶ αὐτὸ τὸ ἔαρ τοῦτο ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης.* Heind.

πηλοῦ ῥέοντες ποτ.] Strabo vi. p. 413. B. *τακείσης ἐν τοῖς κρατῆρσι τῆς πέτρας, εἶτ' ἀναβλυσθείσης τὸ ὑπερχυθὲν τῆς κορυφῆς ὑγρὸν πηλός ἐστι μέλας, ῥέων κατὰ τῆς ὀρεινῆς· εἶτα πῆξιν λαβὼν γίνεται λίθος μυλίας τὴν αὐτὴν φυλάττων χρόαν ἣν ῥέων εἶχεν* etc.—*ὧν ἂν ἑκάστοις τύχῃ.* Cortexi vulgatum *τύχοι*. Ab Aug. absunt *ἑκάστοις τύχοι*. Heind.

ὁ ῥύαξ] *Flumen ardentis materiæ* ex Ætna monte prodiens. Theophrasti librum *περὶ ῥύακος τοῦ ἐν Σικελίᾳ* memorat Diog. L. v. 39. Videatur item Diodorus Sic. v. 6. et xiv. 59. utroque loco Wessel. Wyttenb.

ἑκάστους τοὺς τόπους πληροῦσθαι, ὧν ἂν[i] ἑκάστοις[j] τύχῃ[k] ἑκάστοτε ἡ περιῤῥοὴ[l] γιγνομένη. ταῦτα δὲ πάντα κινεῖν ἄνω καὶ κάτω ὥς περ αἰώραν τινὰ ἐνοῦσαν[m] ἐν[n] τῇ γῇ. ἔστι δὲ ἄρα[o] αὕτη[p] ἡ αἰώρα[q] διὰ φύσιν τοιάνδε τινά. ἔν τι τῶν χασμάτων τῆς γῆς ἄλλως[r] τε[s] μέγιστον τυγχάνει ὂν καὶ διαμπερὲς τετρημένον δι' ὅλης τῆς γῆς, τοῦτο ὅ περ Ὅμηρος εἶπε, λέγων αὐτὸ

p. 111. 115.

i. 112.

[a] βίοντος Δ.—[b] καὶ om Φs.—[c] ἂν om pr Π.—[d] ἑκάστους Γ.—[e] τύχοι Ες.—[f] ἡ περιῤῥοὴ ἑκάστοτε I.—[g] οἴσαν ΓG.—[h] ἐν om Δ.—[i] ἄρα om I, post αὕτη ponit Φ.—[k] αὕτη CH.—[l] μώρα H.—[m] ἄλλως..γῆς om I.—[n] τε om Γ.—[o] καὶ post δ' om ΔΦ,

ταῦτα δὲ πάντα κινεῖν] Sensus est: *haec omnia sursum deorsum moveri quasi quendam, quod in terra inest, aestum.* Perperam haec quoque intellexit Fisch. *κινεῖν* h. l. pro *κινεῖσθαι, ferri jactarique*, acciptens. Heind.

ἔστι δὲ ἄρα αὕτη ἡ αἰώρα διὰ φύσιν τοιάνδε τινα ἓν τι τῶν χασμάτων τῆς γῆς] Prava haec interpunctio omnes libros occupavit excepto Stobaeo Eclog. Phys. p. 138. qui sic habet: ἔστι δὲ αὕτη ἡ αἰώρα διὰ φύσιν τοιάνδε τινά· ἓν τι τῶν χασμάτων τῆς γῆς ἄλλως τε μέγιστον τυγχάνει ὄν—. atque hanc sententiam reddiderunt Patinus et Cornarius. Αἰώρα, in re Gymnastica, *gestatio* Latine, quid sit exponimus ad Plutarchum de Sanit. Praecep. p. 130. C. in Physicis hic dictum reddam *librationem*, nullo quidem exemplo, sed analogiae ratione. Graece recte vertit Olympiodorus Cod. i. p. 162. cujus Animadversio etiam ad argumenti cognitionem pertinet: Ὅτι τῆς τῶν ὑπογείων ῥευμάτων ἀντιθέσεως αἰτίαν εἶναί φησι τὴν αἰώραν, ἢ ἴσως ἀντιπαλάντωσιν καὶ περὶ αὐτὴν ἡ ψυχὴ ζῶον ποιοῦσα τὴν γῆν, εἰσπνέον τε καὶ ἐκπνέον· καὶ ὅτι (f. ὅτι) περὶ ταύτης ἡ δαιμονία καὶ θεία αἰτία. Valentinus est idem in Commentario edito ad Aristot. Meteor. iv. p. 32. ubi sit se hunc locum fusius enarrasse in commentario in Phaedonem: quae lingua commentarii pars quum perierit; hanc jacturam ex altero in Aristotelis Meteorol. Comm. compensare debemus. Est igitur haec quasi inscriptio agitatio duarum librarum corporearum tendam quidem contrariam, sed invicem rursum ac deorsum fluctuantium. Haec est, ἀντιπαλάντωσις, quae dicuntur in eo αἰώρας genere, quod ludunt pueri ex alterno nixantes clunibus extentantibus et ibis impositae transverso trunco aequalibus utrimque ponderibus, seque ita invicem ἀντιπαλαντεύοντες, i. e. mutuae librationis reciprocatione sursum ac deorsum moventes. In respiratione vitali est pulmonis agitatio hauritentis et efflantis vicissim aerem: quod valet in Terram, ex Platonis in Timaeo sententia, animatam. Valet item in aestus marini mutuum accessum et recessum: cui Platonem hanc ipsam αἰώραν accommodasse perhibet Plutarchus, qui dicitur, de Placitis Philosophor. iii. 7. emendandus ex Stobaeo Eclog. Phys. p. 70. Πλάτων ἐπὶ τὴν αἰώραν φέρεται τῶν ὑδάτων· εἶναι γάρ τινα φυσικὴν αἰώραν διά τινος ἀγγείου τρήματος περιφέρουσαν τὴν παλίῤῥοιαν ὑφ' ἧς ἀντικυμαίνεσθαι τὰ πελάγη. Quae opinio an Platoni ex hoc solo Phaedonis loco, an vero ex ejus ineditis, ἀπορρήτοις, assignata sit, non definio. Athenodori refert simile placitum Strabo iii. p. 262. A. Ἀθηνόδωρος φησὶν, εἰσπνοῆ τε καὶ ἐκπνοῇ τὸ συμβαῖνον περὶ τὰς πλημμυρίδας καὶ περὶ τὰς ἀμπώτεις ἔοικεν. Universe *doctioribus*, id est, *philosophis*, tribuit Pomponius Mela iii. 1. 15. 'Neque adhuc satis cognitum est, anhelitune suo id Mundus efficiat, retractamque cum spiritu regerat undam undique, si, ut doctioribus placet, unum animal est—.' Conferatur et Corsinus Dissert. i. ad Plutarchi Plac. Phil. p. 36. Hanc autem terrae αἰώραν in medio ejus intelligi convenire, siquidem omnia ad centrum vergant, monuit Plutarch. de Vultu Lunae p. 924. B. βαῦμα λαβὼν ὕδατος κάτω φερόμενον, εἰ πρὸς τὸ μέσον ἔλθοι σημεῖον, ὅπερ αὐτοῦ λέγουσιν ἀσώματον, ἑστάναι περιφερομένου κύκλῳ περὶ πόλον, ἅπασαν αἰώραν καὶ ἀκατάστατον ἀνωμαλίαν. Idem de S. N. V. p. 566. A. hinc suum formavit ἀρατῆρα. Wyttenb.

τῆλε μάλ', ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον· ὃ καὶ[t] ἄλλοθι καὶ ἐκεῖνος καὶ ἄλλοι πολλοί[u] τῶν ποιητῶν Τάρταρον κεκλήκασιν. εἰς γὰρ τοῦτο τὸ χάσμα συρρέουσί τε[v] πάντες οἱ ποταμοὶ καὶ ἐκ τούτου πάλιν[w] ἐκρέουσι· γίγνονται δὲ ἕκαστοι τοιοῦτοι δι' οἵας ἂν καὶ τῆς γῆς ῥέωσιν. [§. 140.] Ἡ δ' αἰτία ἐστὶ τοῦ ἐκρεῖν τε ἐντεῦθεν καὶ εἰσρεῖν πάντα[x] τὰ ῥεύματα, ὅτι τυθμένα οὐκ ἔχει οὐδὲ βάσιν[y] τὸ ὑγρὸν τοῦτο. αἰωρεῖται δὴ[z] καὶ κυμαίνει ἄνω καὶ κάτω, καὶ ὁ ἀὴρ καὶ τὸ πνεῦμα τὸ περὶ αὐτὸ[a] ταὐτὸν ποιεῖ· ξυνέπεται γὰρ[b] αὐτῷ καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπ' ἐκεῖνα τῆς[c] γῆς ὁρμήσῃ καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπὶ τάδε, καὶ ὥς περ τῶν ἀναπνεόντων ἀεὶ[d] ἐκπνεῖ[e] τε καὶ ἀναπνεῖ ῥέον[f] τὸ πνεῦμα, οὕτω καὶ[g] ἐκεῖ ξυναιωρούμενον[h] τῷ ὑγρῷ τὸ πνεῦμα δεινούς[i] τινας ἀνέμους καὶ[j] ἀμηχάνους παρέχεται
II. iii. 116. καὶ εἰσιὸν καὶ ἐξιόν. ὅταν τε οὖν[k] ὁρμήσαν[l] ὑποχωρήσῃ τὸ

γρ πάλιν

post ἄλλοθι om Δs.—[t] πολλοὶ om Al.—[v] τε om ΓΔGn.—[w] πάντες Ξ: πάλιν πάντες r.—[x] ταῦτα ΓΔΦGn.—[y] βᾶσι Δ.—[z] δὲ Δ.—[a] αὐτὸ Heindorfius: libri αὐτόν.—[b] δὲ corr Δ. -[c] τῆς om Γ.—[d] ἀεὶ καὶ ΛΕl.—[e] ἐμπνεῖ Λ.—[f] εἰσρέον Φ.—[g] καὶ om ΛΕΙ: καὶ...πνεῦμα om Δ.—[h] ξυναιρούμενον Λ.—[i] νέους Δ.—[j] καὶ om s.—[k] οὐδ'

"Ομηρος—τῆλε μάλ'] Iliad. Θ. 14. Attingit hæc Proclus in Platon. Remp. p. 396. καὶ ὅτι μέγιστόν ἐστι τῶν τῆς γῆς χασμάτων καὶ ταῖς ψυχαῖς φρικωδέστατον δικαιωτήριον ὁ Τάρταρος· τούτου γάρ φησιν ὁ ἐν τῷ Φαίδωνι Σωκράτης καὶ "Ομηρος διαμνημονεύει λέγων Τῆλε μάλ' ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βάραθρον—. Sic autem hic versus ibi legitur. Tartarum, unum ex fluviis intellegit Varro de Ling. Lat. vi. p. 72. 'Plato in quarto de fluminibus apud inferos quæ sint, in eis unum Tartarum appellat.' Ubi Jos. Scaliger illud *in quarto* recte accipit de Phædone dialogo, qui est *quartus* primæ tetralogiæ. Wyttenbach.

βέρεθρον] Hesych. Βέρεθρον· βάθος, βάραθρον, κατώτατον, ἔσχατον, ἢ πηλώδης τόπος, ἢ κοίλωμα καταχθόνιον. Fischer.

εἰς γάρ τοι τοῦτο] Voculam τοι e Tub. recepi. Indicatur autem his verbis causa cur maximus hic sit hiatus et per totam patens terram; in hunc enim omnia flumina confluere et effluere hinc omnia. Inde hoc γάρ. Deinde posterius πάντες exulat a Tub. Heind.

γίγνονται δὲ—ῥέωσιν] Absunt hæc ab Aug. Fischer.

§. 140. τυθμένα οὐκ ἔχει οὐδὲ βάσιν τὸ ὑγρὸν τοῦτο] *Hic liquor nec fundum nec fundamentum habet.* Ratio est, quod in medio Terræ positus et quasi conglobatus ipse se sustinet, vi sua et natura contrum suum undequaque petens; ut de ipsa terra dictum §. 60. Itaque αἰωρεῖται, i. e. *in sublimi suspensus tenetur.* Sed idem κυμαίνει ἄνω καὶ κάτω, fluctuat sursum ac deorsum, i. e. qua parte sum superficiem terræ appetit. Nam ἄνω et κάτω intelligenda sunt non duo tantum sed omnia hujus terræ sibi e diametro opposita loca. Wyttenbach.

τὸ πνεῦμα τὸ περὶ αὐτὸν] Olymp. "Οτι ὄντος πυρὸς ἐν μέσῳ τῆς γῆς, καὶ ὕδατος καὶ ἀέρος, εἰκότως γίνεται πολὺ πνεῦμα ἐκεῖ. τοῦ μὲν πυρὸς ἐξατμιδουίντος τὸ ὕδωρ, τοῦ δὲ ὕδατος εἰς πνεῦμα ἀναλυομένου. Forst.

τὸ πνεῦμα τὸ περὶ αὐτό] Sc. τὸ ὑγρόν. Sic vulgatum αὐτὸν corrigere ipsa cogebat ratio. Fischerus tamen αὐτὸν ad τὸ ὑγρὸν pertinere voluit. Heind.

ἐπὶ τάδε] Aug. ἐπὶόν τάδε. male. Fischer.

ὅτάν τε οὖν ὁρμῆσαν ὑποχωρήσῃ τὸ ὕδωρ—ἐπαντλοῦντες] Hæc ita intelli-

ὕδωρ εἰς τὸν τόπον τὸν δὴ κάτω καλούμενον, τοῖς κατ' ἐκεῖνα τὰ ῥεύματα διὰ τῆς γῆς εἰσρεῖ τε καὶ πληροῖ αὐτὰ ὥς περ οἱ ἐπαντλοῦντες· ὅταν τε[m] αὖ ἐκεῖθεν μὲν ἀπολίπῃ,[n] δεῦρο δὲ ὁρμήσῃ, τὰ ἐνθάδε[o] πληροῖ αὖθις, τὰ δὲ πληρωθέντα ῥεῖ διὰ τῶν ὀχετῶν καὶ διὰ[p] τῆς γῆς, καὶ εἰς τοὺς τόπους ἕκαστα[q] ἀφικνούμενα εἰς οὓς ἑκάστους ὁδοποιεῖται,[r] θαλάττας[s] τε καὶ λίμνας καὶ ποταμοὺς καὶ κρήνας ποιεῖ. [§. 141.] Ἐντεῦθεν δὲ πάλιν δυόμενα κατὰ τῆς[t] γῆς, τὰ μὲν μακροτέρους τόπους[u] περιελθόντα καὶ πλείους,[v] τὰ δὲ ἐλάττους[w] καὶ βραχυτέρους[x] πάλιν εἰς τὸν Τάρταρον[y] ἐμβάλλει, τὰ μὲν πολὺ κατωτέρω ἢ[z] ἐπηντλεῖτο,[a] τὰ δὲ

Γσ.—[l] ὁρμῆσαν om ΑΕΗΙΙ. et pr ΧΠ.—[m] δὲ ΓΔΦCGs.—[n] ἀπολείπῃ ΓG.—[o] ἐνθάνδε CHII.—[p] καὶ διὰ om ΓΔGs.—[q] ἕκαστος Ls.—[r] εἰσποιεῖται s.—[s] θάλαττάν Ε.—[t] τῆς om Ξ.—[u] λόγους pr Α om pr Ε.—[v] καὶ πλείους om ΓG.—[w] ἐλάττω ΔΦG. χν —[x] βραδυτέρους C, βραδυτέρους ΑΕΗΙ.—[y] τέταρτον Δ.—[z] ἢ εἰ ΠΦs, ἢ ΧCG.—

greda sunt: *quando igitur aqua per impetum suum recedit in locum nobis e diametro oppositum, quique scilicet infra ponitur, nec tamen infra est, siquidem in Terra nil proprie infra et supra est: sed quum aqua in illum locum recessit, tunc ea flumina, quæ illic sunt, ex inferiore terra (διὰ τῆς γῆς) emergens influit, eaque implet: ut apud nos faciunt hi, qui aquam antlia haurientes cum alteri aquæ affundunt.* Pro τοῖς legi τότε, eamque vocabulorum quam proclivis sit permutatio, apparet ex cum studiose et pertentatione singularum librorum I et Ι, Ε et Σ, et exemplis a Valckenario prolatis in Animad. ad N. T. p. 328. inque diatr. ad Ammon. p. IX. p. 79. Wyttenb.

ἀφικνούμενα] Non habent hæc ἀφιῆσαν Aug. Tub., neque expressit Ficinus, certeque, quum *aqua in locum inferiorem delabitur*. Neque tamen ullo apparet fontis origo, commodeque hæc ad præcedentia illud ὁρμήσῃ refertur. Heind.

τοῖς κατ' ἐκεῖνα] Zosimus p. 135. pro articulo τοῖς, qui esset ab hac loco plane alienus, quodlibet reperit aptum sibi, quæ participia responderet participio ὅταν. Ficinus.

τοῖς κατ' ἐκεῖνα] Hæc si sana sunt, non aliter ego expedio nisi verba sic pungendo, τὰ ῥεύματα εἰσρεῖ διὰ τῆς γῆς τοῖς κατ' ἐκεῖνα καὶ πληροῖ αὐτά, quamvis dativum cum εἰσρεῖν ut ἐκεῖθεν συμφέρεται τὰ ῥεύματα, durum itidem, εἰσρεῖν ad dativum τοῖς κατ' ἐκεῖνα trahere; sed aliter tamen sensus non constat. Quippe aqua ubi in inferiorem locum subsedit, in fluvios alienos per terram perforatam influit in *ulteriora illa loca, τόπους κατὰ τὰ ὑγκοιλα τῆς γῆς εἰς ἄλληλα συντετηρημένους πολλαχῆ* §. 138. sq. eaque implet. Manifesto τοῖς κατ' ἐκεῖνα opponuntur deinde τὰ ἐνθάδε, *superiora hæc ὑγκοιλα τῆς γῆς*, quorum in alio me habitamus. Heind.

ἕκαστα ὁδοποιεῖται] Recitus Stob. ἕκαστα ὁδοποίεται. Ald. Bas. utraque, Vind. D E F G. Venet. A Bekkerus ut fortasse ἑκάστοις antiquitus scriptum fuerit, quod Mudgius apud Forsterum conjecit. Wyttenb.

εἰς οὓς ἑκάστους ὁδοποιεῖται] *In quæ singula loca viam sibi faciunt.* ἑκάστους præter Ald. et Bas. scripti quique libri Aug. et Tub. exhibent; cum Stephano tamen Forster edidit ἕκαστος, sensu nullo; Fischer denique, præeunte Mudgio, reponit ἑκάστοις, ut ὁδοποιεῖται sit *aditus patet*, præter solitum usum, quo ὁδοποιεῖσθαι ponitur de eo, *qui viam sibi facit*. Unice vera est librorum scriptura ἑκάστους, ut ad ὁδοποιεῖται intelligatur τὰ ἐνθάδε πληρωθέντα. Bonnetl. in Mich. ad Spald. p. 111. ἀφ' οὗ συγχωρήσαιτ' ἂν τοῦτον, ὅστις ἐστὶν ἕκαστος ὁ μύθος, οὐχοῦν χρεὼν ἦν εἰπεῖν, ὃν ἕκαστος ἔχει δαίμονα. Heind.

§. 141. *ἢ ἐπηντλεῖτο*] Hæc ἐπηντλεῖτο etsi refecti potest ad præcedd. illa τὰ

ὀλίγον·[b] πάντα δὲ ὑποκάτω εἰσρεῖ τῆς ἐκροῆς. καὶ ἔνια μὲν καταντικρὺ ἢ[c] εἰσρεῖ ἐξέπεσεν, ἔνια δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος· ἔστι δὲ καὶ[d] ἃ παντάπασι κύκλῳ περιελθόντα, ἢ ἅπαξ ἢ καὶ πλεονάκις περιελιχθέντα περὶ τὴν γῆν ὥς περ οἱ ὄφεις, εἰς τὸ δυνατὸν κάτω καθέντα[e] πάλιν ἐμβάλλει. δυνατὸν δ'[f] ἐστὶν ἑκατέρωσε μέχρι τοῦ μέσου καθιέναι,[g] πέρα[h] δ'

[a] ἐκηντλῆτο Ξ.—[b] ὀλίγα I.—[c] ἢ corr Π.—[d] καὶ add ΓG.—[e] καθέντα ΑΓΔΠΤΦΣ GHIs cum pr Λ et γρ Ξ, καμφθέντα L: καμφθέντα τ.—[f] δυνατὸν pr Ξ. ᾗ δυνατὸν τ. —[g] κατιέναι τ.—[h] πέραν L.—[i] πρὸς ΓΔGs et mg Α.—[j] ἀμφοτέροισι mg Α, πρὸς

ῥεύματα— εἰσρεῖ τε καὶ πληροῖ αὐτὰ, ὥσπερ οἱ ἐκαντλοῦντες, hic tamen mallem ἐξηντλεῖτο. Heind.

καταντικρὺ ᾗ εἰσρεῖ ἐξέπεσεν] *Alia quidem effluunt e regione ejus loci, per quem influunt.* Hæc nisi repugnant proximis μέχρι τοῦ μέσου κατιέναι, πέρα δ' οὐ· ἅπαντες γὰρ κ. τ. λ. ut judicat Aristoteles l. c. Meteorolog. ii. 2. accipiendum erit cum Forstero καταντικρὺ, non extrema sibi opposita puncta *diametri*, sed *subtensæ*· quamquam si hoc voluisset Plato, disertius dicere debebat κατὰ τὸ ἕτερον μέρος. Cæterum in dictione exposita καταντικρὺ ᾗ εἰσρεῖ, ratio postulabat ἢ ᾗ εἰσρεῖ· et sic item ᾗ omissum est in proximo antecedente κατωτέρω ἢ ἐκηντλεῖτο, quod plene dicendum erat κ. ἢ ᾗ ἐπ. *inferius quam ubi adfundebatur*, ut antiquitus in quibusdam libris fuisse apparet e vestigiis Vind. A B. qui habent ἢ εἰ ἐκηντλεῖτο. Plene posuit Plato Conviv. p. 315. C. ὅτε τῇ πρώτῃ τραγῳδίᾳ ἐνίκησεν Ἀγάθων, τῇ ὑστεραίᾳ ᾗ ᾗ τὰ ἐνίκια ἦθεν. Critone p. 370. B. τῇ γάρ τοι ὑστεραίᾳ δεῖ με ἀποθνήσκειν ᾗ ᾗ ἂν ἔλθοι τὸ πλοῖον. Quos duos locos Taylor in Lect. Lys. cap. i. p. 667. adhibuit emendando Demosth. Or. adv. Macartat. p. 666. E. ἐκφέρειν δὲ τὸν ἀποθανόντα τῇ ὑστεραίᾳ ᾗ ἂν προθῶνται. 'Quæ verba,' inquit, 'leviter sunt corrupta, cum legi debeat τῇ ὑστεραίᾳ ἢ ᾗ ἂν προθῶνται: ut loqui semper observantur scriptores gravissimi atque Ἀττικότατοι, v. c. Plato, cæt.' Wytt.

καμφθέντα—κατιέναι] Pro priore dant καθέντα omnes Vind. et Tub. pro posteriore καθιέναι Vind. A B C D E F. Venet. A B. Ald. Bas. 1. 2. quod Fischer 'vitiosum' dicit: perperam; nam, ut illud est *se demittentia*; sic hoc, *se demittere*. Wytt.

καθέντα] Vulgo καμφθέντα, πάλ. ἐμβ. ᾗ δυνατὸν ἐστιν—κατιέναι. Quod post περιελθόντα et περιελιχθέντα vix cuiquam per se satis placuerit, καμφθέντα hoc mutandum esse in καθέντα propter subsequens καθιέναι (sic enim Ald. et Bas. cum Aug. ex Stob. Steph. edidit κατιέναι), monuerat jam Cornarius, idem ex libro suo Ms. δυνατὸν δὲ scribens pro ᾗ δυνατόν. Atque καθέντα Aug. et Tub. præbent cum Stob. qui κατιέντα habet; δυνατὸν δὲ legitur in iisdem Codd. et apud Stob. idque reddidit Ficinus: *licet autem utrinque ad medium usque defluere.* Verbi καθιέναι sic intransitivo, quem dicunt, significatu positi exempla dedi ad Theætet. §. 65. Adi Lobeck. ad Soph. Aj. 842. in qua μεθιέναι, ἐφιέναι, ἀφιέναι, ὑφιέναι, ἀνιέναι, ἐξιέναι, eundem in modum usurpata multis monstrantur exemplis. Heind.

ἐμβάλλει] Aug. μεταβάλλει. male, Ficin.

ἑκατέρωσε] Hoc pertinet ad illa ἔνια μὲν καταντικρὺ ᾗ εἰσρεῖ ἐξέπεσεν, ἔνια δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος. Ea igitur flumina, quæ semel saepiusve per terram circumcirca (nam id est h. l. περὶ γῆν) volvuntur deorsum, non posse dicit neque in eandem, unde effluxerint, neque in oppositam partem ultra deferri quam ad mediam illam voraginem; acclivem enim esse fluminibus sive in hanc sive illam in partem delabentibus ascensum. Aristot. l. l. ubi Platonis hanc profert doctrinam: πάντα πάλιν κύκλῳ περιάγειν εἰς τὴν ἀρχήν, ὅθεν ἤρξατο ῥεῖν πολλὰ μὲν καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον, τὰ δὲ καὶ καταντικρὺ τῇ θέσει τῆς ἐκροῆς, οἷον, εἰ ῥεῖν ἤρξατο κάτωθεν, ἄνωθεν εἰσβάλλειν· εἶναι δὲ μέχρι τοῦ μέσου τὴν κάθεσιν· τὸ γὰρ λοιπὸν πρὸς ἅπαντες ἤδη πᾶσιν εἶναι τὴν φοράν. ἅπαντες γὰρ ἀμφοτέροις—Codd. Tub. Paris. et Bas. 2. ἅπαντες γὰρ πρὸς ἀμφ. Ficin. *ulterior nam prolapsus utrinque foret adscensus.* Scripserat haud dubie Plato: ἅπαντες γὰρ πρόσω ἀμφοτέρ. Heind.

οὖ· ἅπαντες[i] γὰρ ἀμφοτέροις[j] τοῖς ῥεύμασι τὸ[k] ἐκατέρωθεν γίγνεται μέρος. τὰ[l] μὲν οὖν δὴ ἄλλα[m] πολλά τε καὶ με- ϛ. 64. W.
γάλα καὶ παντοδαπὰ ῥεύματά ἐστι[n] τυγχάνει δ' ἄρα ὄντα ἐν τούτοις τοῖς πολλοῖς τέτταρ' ἄττα[o] ῥεύματα, ὧν π. III. 117.
τὸ μὲν[p] μέγιστον καὶ ἐξωτάτω ῥέον περὶ κύκλῳ[q] ὁ καλούμενος Ὠκεανός ἐστι, τούτου δὲ[r] καταντικρὺ καὶ ἐναντίως[s]

ἀμφοτέροις ΧΕΠΤ et γρ C.—[k] τὸ om L.—[l] τὰ om pr Π.—[m] δῆλα ΓG.—[n] εἰσί Δ.—[o] ἅττα τά Δ, ὄντα FG et mg Χ, om ACEHIL.—[p] μὲν om Γ.—[q] περὶ κύκλῳ ΑΕΗL: περικύκλῳ °Γ.—[r] · ἐστι δὲ τούτου FG, ἐστι τούτου δὴ Ε.—[s] ἐναντίος ΧΓΞΤΦL.

τέτταρ' ἅττα ῥεύματα] Recte monet Clemens Alexand. *Οὔθ' οἱ μῦθοι οἱ Πυθαγόρου, ἀλλ' οὐδ' οἱ παρὰ Πλάτωνι, ἐν Πολιτείᾳ τε καὶ [lege: Ἤρως τοῦ] Ἀρμενίου, καὶ ἐν Γοργίᾳ Αἰάκου καὶ Ῥαδαμάνθυος, καὶ ἐν Φαίδωνι ὁ τοῦ Ταρτάρου etc.—οὐκ ἀπλῶς κατὰ τάντα τὰ ὀνόματα ἀλληγορητέον, ἀλλ' ὅσα τῆς διανοίας τῆς καθόλου σημαντικά.* Strom. l. v. p. 575. Forst.

τέτταρ' ἅττα ῥεύματα] Ab Homero accepit, judice Proclo in Plat. Rep. p. 398. *ὁ ἐν τῷ Φαίδωνι Σωκράτης—καὶ τῶν ποταμῶν ἐκείθεν τὴν ἱστορίαν παρείληφε, καὶ γὰρ ὅτι πάντων ἐστὶν ὁ Ὠκεανὸς μὲν πρῶτος, τὸν οὕτως ἐστι περῆσαι.* (Od. Λ. 157.) *καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὡσαύτως· Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι, Κωκυτός θ' ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ·* (Od. Κ. 514.) *Ὅθεν οἶμαι καὶ ὁ Σωκράτης Στύγιον αὐτὸν προσείρηκεν.* Quatuor autem elementis ea ideam accommodat Proclus in Plat. Tim. iv. p. 282. *Ἐνενοήσαμεν δὲ ὅτι μόνῃ τῶν στοιχείων τῇ γῇ δέδωκε πάντα στοιχεῖα διακεκριμένοις ἔχειν, κόσμον αὐτὴν ὅλον ἀποτελοῦν ἀναλόγων τῷ οὐρανῷ πεποικιλμένον, ἐστι γὰρ ἐν αὐτῇ καὶ πυρὸς ποταμὸς, καὶ ἀέρος, καὶ ὕδατος, καὶ γῆς ἄλλης, λόγον ἐχούσης πρὸς αὐτὴν, ὃν ἂν αὐτὴ πρὸς τὸ πᾶν.* *ὃ δ' φησὶν ὁ ἐν τῷ Φαίδωνι Σωκράτης.* Quae postrema non ipsius verbis in Phaedone traduntur, sed ex reliqua Platonis doctrina sumpsisse a Proclo. Ex Orphica traditione repetit Olympiodorus Cod. i. p. 161. *Ὅτι οἱ παραλλάσσοντες τέσσαρες ποταμοὶ κατὰ τὴν Ὀρφέως παράδοσιν τοῖς ὑπογείοις ἀναλογοῦσι δ στοιχείοις τε καὶ κέντροις, κατὰ δύο ἀντιδόσεις· ὁ μὲν γὰρ Πυριφλεγέθων τῷ πυρὶ καὶ τῇ ἀνατολῇ· ὁ δὲ Κωκυτὸς τῇ γῇ καὶ τῇ δύσει· ὁ δὲ Ἀχέρων ἀέρι τε καὶ μεσημβρίᾳ· τούτοις μὲν Ὀρφεὺς οὕτω διέταξεν, οὗτοι δὲ τὸν Ὠκεανὸν τῷ ὕδατι καὶ τῇ δύσει προστιθέασι.* Quo in loco aut excidit aliquid, aut repugnat; siquidem quatuor fluvii ab Orpheo traditi dicuntur, neque tamen ex eo nisi tres memorantur; quartum, Oceanum, αὐτὸς, i. e. Plato, addidisse perhibetur. Neque dubitatio solvitur altero de eadem re excerpto p. 253. *Ὅτι οἱ τέτταρες ποταμοὶ τὰ τέτταρα στοιχεῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ Ταρτάρῳ· ὁ μὲν Ὠκεανὸς φησι τὸ ὕδωρ ὁ δὲ Κωκυτὸς, ἤτοι Στύγιος, ἡ γῆ· ὁ δὲ Πυριφλεγέθων τὸ πῦρ· ὁ δὲ Ἀχέρων ὁ ἀήρ· ἀντικεῖσθαι δὲ τῷ μὲν Πυριφλεγέθοντι τὸν Στύγιον, ὡς θερμὸν ψυχρῷ· (f. θερμῷ ψυχρόν)· τῷ δὲ Ὠκεανῷ τὸν Ἀχέροντα, ὡς ὑδραῖον ἀερίῳ (f. ὑδραίῳ ἀέριον)· διὸ καὶ Ὀρφεὺς τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην Ἀερίαν καλεῖ. Ταῦτα μὲν ὁ ἐξηγητὴς· ἡ μέντοι θέσις οὐχ ὁμολογεῖ τῶν ποταμῶν· πρῶτος μὲν γὰρ καὶ ἀνωτέρω ὁ Ὠκεανός· ὑπὸ δὲ τούτῳ ὁ Πυριφλεγέθων ὑφ' ᾧ ὁ Κωκυτός. Ἄλλως τε καὶ ποταμοὶ λέγονται πάντες· καίτοι τὰ στοιχεῖα διάφορα. Ἀμεινον οὖν λήξεις αὐτοὺς καὶ τάσσοις ἀκούων ψυχῶν, τετραχῇ κατὰ βάθους διῃρημένων· καὶ πρὸ τῶν τόπων τὰς θείας ἰδιότητας· τὴν διοριστικὴν κατὰ τὸν Ἀχέροντα· τὴν κωλαστικὴν διὰ θερμότητος κατὰ τὸν Πυριφλεγέθοντα· τὴν κωλαστικὴν διὰ ψυχρότητος κατὰ τὸν Κωκυτόν.* Utrumque Olympiodori excerptum apposuit Fischer; hoc aliquanto brevius ex Forstero, illud ex Gesneri editione Orphicorum p. 410. Wyττ.

τέτταρ' ἅττα ῥεύματα] ἅττα absit ab Aug. et Stob. Vellem potius hoc ῥεύματα abesset, nulla certe de causa repetitum. Heind.

ῥέον περὶ κύκλῳ] Sic Edd. vett. cum Aug. Steph. περικύκλῳ edidit, quod mox simile. Conf. ad ϛ. 64. vix alius usquam reperies, κύκλῳ dicunt vel ἐν κύκλῳ. Conjicio περὶ κύκλῳ. Tum vellem interjecto articulo ῥέον ὁ Ἀχέρων. Heind.

δι' ἐρήμων τε] Addidit hoc τε cum Fischero ex Aug. Tub. et Stob. οὗ ἀφίαν. V. not. ad ϛ. 131. De re ipsa conf. ibid. ϛ. 131. Heind.

ῥέων Ἀχέρων, ὃς δι' ἐρήμων τε[t] τόπων[u] ῥεῖ ἄλλων καὶ[v] δὴ
p. 113. καὶ ὑπὸ γῆν ῥέων εἰς τὴν λίμνην ἀφικνεῖται τὴν Ἀχερουσιάδα,[w] οὗ αἱ τῶν τετελευτηκότων ψυχαὶ τῶν πολλῶν ἀφικνοῦνται καί τινας εἱμαρμένους χρόνους[x] μείνασαι, αἱ μὲν μακροτέρους, αἱ δὲ βραχυτέρους, πάλιν ἐκπέμπονται εἰς τὰς τῶν ζώων γενέσεις. [§. 142.] Τρίτος δὲ ποταμὸς τούτων[y] κατὰ μέσον[z] ἐκβάλλει, καὶ ἐγγὺς τῆς ἐκβολῆς ἐκπίπτει εἰς τόπον μέγαν πυρὶ πολλῷ καόμενον,[a] καὶ λίμνην ποιεῖ μείζω τῆς παρ' ἡμῖν θαλάττης, ζέουσαν ὕδατος καὶ[b] πηλοῦ· ἐντεῦθεν δὲ χωρεῖ κύκλῳ θολερὸς καὶ πηλώδης, περιελιττόμενος δὲ τῇ γῇ[c] ἄλλοσέ τε ἀφικνεῖται[d] καὶ παρ' ἔσχατα τῆς Ἀχερουσιάδος λίμνης, οὐ ξυμμιγνύμενος τῷ ὕδατι· περιελιχθεὶς δὲ[e] πολλάκις ὑπὸ γῆς ἐμβάλλει κατωτέρω τοῦ Ταρτάρου.[f] οὗτος δ' ἐστὶν ὃν[g] ἐπονομάζουσι[h] Πυριφλεγέθοντα, οὗ καὶ οἱ ῥύακες ἀποσπάσματα ἀναφυσῶσιν, ὅπῃ ἂν τύχωσι τῆς γῆς. τούτου δ' αὖ[i] καταντικρὺ ὁ τέταρτος[j] ἐκπίπτει εἰς τόπον πρῶτον δεινόν τε καὶ ἄγριον,

—[t] τε add ΑΓΔΛΠΤΦCEGHILs et rc Ξ.—[u] τόπων om L.—[v] καὶ post δὴ om L et pr Α.—[w] τὴν ἀχερουσιάδα ἀφικνεῖται Φ.—[x] χρόνους om G.—[y] ποταμὸς διὰ τούτων Φs et pr Δ.—[z] μέσων Π.—[a] libri καιόμενον.—[b] καὶ om Δ.—[c] τὴν γῆν ΓG.—[d] ἄλλος ἕτερος ἀφικνεῖται ΓG.—[e] δὲ om Γ.—[f] τάρου Δ.—[g] post ὃν omisi ἔτι cum ΓΔΛ ΤΦCEGHILs et corr ΞΠ.—[h] ὀνομάζουσι ΑΛΤΦCEGHIL et pr Π.—[i] αὐτοῦ ΠΤ et pr

αἱ μὲν μακροτέρους] Absunt ab Aug. Fisch.

πάλιν ἐκπέμπονται—γενέσεις] Olympiodorus in Orpheo Gesn. (410.) ὅτι παλαιὸς ὁ λόγος, Ὀρφικός τε καὶ Πυθαγόρειος, ὁ πάλιν ἄγων τὰς ψυχὰς εἰς τὸ σῶμα, καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀνάγων, καὶ τοῦτο κύκλῳ πολλάκις. Gottl.

§. 142. *τρίτος δὲ ποταμὸς—ἐναντίως τῷ Πυριφλεγέθοντι*] Citat Theodoret. Serm. x. p. 647—648. Indidem ulterius refert Euseb. Præp. Evang. xi. 38. p. 567—569. Wytt.

ἐκβάλλει] *ἐκβάλλειν* de *staturigine fluminis e terra proveniente* poni, docuit, adhibito hoc quoque loco, Musgravius ad Eurip. Iph. T. 1042. [Tum Theodoret. *εἰσβολῆς ἐμπίπτειν* a Ms. Palatin. *εἰσπίπτει*. Dein] Atticum *καόμενον* reposui pro *καιόμενον*. Cf. §. 118.—*τῆς παρ' ἡμῖν θαλάττης*, *mari mediterraneo*, quod alias dicitur *ἥδε ἡ θάλασσα*, *hoc mare*. Heind.

δὲ τῇ γῇ] Euseb. *δέ γε τῇ γῇ*. A libris tamen Theodoreti et Euseb. Ms. Oxon. abest *τῇ γῇ*, quod in reliquis quoque libris omissum vellem. Nam ut adjunctum verbo dativum feras pro *διὰ τῆς γῆς*, vix possis *περιελιττόμενον τῇ γῇ* aliter quam de fluvio externam terram ambiente intelligere, quum tamen de meatu subter terram hoc dici declaret paludis Acherusiæ mentio. An scripserat Plato *περιελιττόμενος δὲ τῆς γῆς ἄλλοσέ τε* (*εἰ in alias terræ partes*) *ἀφικνεῖται* etc.? *ἐμβάλλει κατωτέρω τοῦ Ταρτάρου*, i. e. *εἴς τι κατωτέρω μέρος τοῦ Ταρτ.* Nam in ipsum Tartarum, ut reliqui fluvii, ille exundat. §. 141. init. Ἐντεῦθεν δὲ πάλιν *δυόμενα κατὰ τῆς γῆς—πάλιν εἰς τὸν Τάρταρον ἐμβάλλει*. cf. §. extr. Male h. l. Aug. *ἐκβάλλει*. Heind.

ἐστὶν ὃν] Vulgo *ὃν ἔτι* Tub. *ὃν ἔτι ὀνομάζ.* Voculam recte omittit Aug. et Theodoret.—*οἱ ῥύακες*. vid. not. ad §. 139.—*Τούτου δ' αὖ καταντ.* Tub. *τούτου δὲ αὐτοῦ κ.* Heind.

εἰς τόπον πρῶτον] Abest *πρῶτον* in

ὡς λέγεται, χρῶμα δὲ ἔχοντα ὅλον οἷον ὁ κυανός,[k] ὃν δὴ ποιεῖ ὁ ποταμὸς ἐμβάλλων[m] Στύγα. ὁ δ' ἐμπεσὼν ἐνταῦθα καὶ δεινὰς δυνάμεις λαβὼν ἐν τῷ ὕδατι, δὺς[n] κατὰ[o] τῆς[p] γῆς, περιελιττόμενος χωρεῖ ἐναντίος[q] τῷ Πυριφλεγέθοντι καὶ ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ἀχερουσιάδι[r] λίμνῃ ἐξ ἐναντίας· καὶ οὐδὲ τὸ[s] τούτου ὕδωρ οὐδενὶ μίγνυται, ἀλλὰ καὶ οὗτος κύκλῳ περιελθὼν ἐμβάλλει εἰς[t] τὸν Τάρταρον ἐναντίος[u] τῷ Πυριφλεγέθοντι· ὄνομα δὲ τούτῳ ἐστίν, ὡς οἱ ποιηταὶ λέγουσι,[v] Κωκυτός. [§. 143.] Τούτων δὲ οὕτω πεφυκότων, ἐπειδὰν ἀφίκωνται οἱ τετελευτηκότες εἰς τὸν τόπον οἷ ὁ δαίμων ἕκαστον κομίζει, πρῶτον μὲν διεδικάσαντο οἵ τε καλῶς καὶ ὁσίως[w] βιώσαντες καὶ οἱ μή. καὶ οἳ μὲν ἂν δόξωσι μέσως[x] n. iii. 118. §. 65. W.

ΑΞ. — [j] τάρταρος Δ.—[k] κυανοῦς Φ, ὠκεανὸς H et pr E, ὁ ὠκυανὸς I.—[l] ἣν add ΦΙ et τὴ Γ.—[m] ἐκβάλλων ΓG.—[n] δὺς Γ.—[o] καὶ ΓG.—[p] τῆς om EL.—[q] ἐναντίος ΑΓΞΠΤ ΦΨGH.—[r] ἀχαιρουσία ε.—[s] τὸ om ΓGL.—[t] ἐναντίος εἰς ΓG.—[u] ἐναντίος ΞΠΤΨGH l. et corr A.—[v] φάσκουσι Ξε.—[w] ὁσίως καὶ δικαίως Lε.—[x] ἀμέσως C, ἀμέμπτως L.

Theodoreto et forte transponendum ita, ἐναντίως πρώτου εἰς τόπον δεινὸν—ut opponatur sequenti δὺς κατὰ τῆς γῆς. Wyττ.

πρώτων] A Theodoreto omissum hoc πρώτων velim ex ponatur, πρώτον εἰς τὸν. Tum al. Theodor. ἄγριον. Λέγεται δὲ χρῶμα ἔχειν. Heind.

χρῶμα] Ficinus: *colorem vero locus talem habet totus, qualis est Cyaneus*: quasi legerit ὁ κυάνεος cum Stobæo. At κυανὸς non modo est ipse *color caeruleus*, qualis est coeli et maris—sed etiam *gemma* eiusdem coloris, sed flavescentis, e genere lapidum (Plin. H. N. 37. 9.) vel serratilium alias sapphirorum. Conf. Theophr. de lapidd. p. 218. Bas. Meurs. Cypr. n. 5. p. 94. et Schneiderus ad Anacr. Od. 29. 4. Fusca. κυανὸν ochram cupri, deinde etiam *lapidem Lazuli* dictum in Latino suo scripsit vir in his rebus omnium facile eruditissimus, Schneider. Heind.

ἐνοναζουσι] *Cognominant eum Stygem*: referendum ad verbum ὄνομα δὲ τούτῳ ἐστὶν: *proprium autem ei nomen est Cocytus*. Wyττ.

ὡς φασι] Hoc ὡς Theodoreti Codd. aliquot servarunt, quo omisso, et audacter redundabunt hæc ὁ ποταμὸς ἐμβάλλων, et post verba δὺς δὲ ἐναντιάζουσι Στύγιον ex scripturæ operarii, qui τὸν Ἀχέροντα ponit τὴν Στύγα καλουμένην. Nunc idem h. l. est sermonis tenor qui de Legg. iii. p. 683. A.—εἰς Λακεδαίμονα. ἣν ὑμεῖς ὀρθῶς ἴσμεν κατοικεῖσθαι, καὶ Κρήτην ὡς ἀδελφοῖς νόμοις. Xenoph. Anab. i. 1. 2. Κύρον μεταπέμπεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἧς αὐτὸν σατράπην ἐποίησε καὶ στρατηγὸν δὲ αὐτὸν ἀπέδειξε πάντων etc. Ibid. i. 4. 9.—ποταμὸν—πλήρη ἰχθύων μεγάλων καὶ πραέων, οἷς οἱ Σύροι θεοὺς ἐνόμιζον καὶ ἀδικεῖν οὐκ εἶων, οὐδὲ τὰς περιστεράς. Heind.

περιελιττόμενος] Aug. δὺς καὶ κατὰ τῆς γῆς περιελ. Euseb. et Theodoret. δὺς κ. τ. γ. καὶ περιελιττόμενος. Bene. Alunde tamen non firmatum hoc καὶ recipere dubitavi meditatum memor locorum, ubi itidem nulla est participiorum junctura. Heind.

χωρεῖ ἐναντίως] Aug. et Euseb. h. l. et paullo post ἐναντίος, cui locus in his nullus. Nam ἐναντίως χωρεῖ est idem quod ἐξ ἐναντίας χωρεῖ, contra χωρεῖ ἐναντίως est *obviam it*. Nec supra in verbis τούτου δὲ καταντικρὺ καὶ ἐναντίον ῥόον Ἀχέροντος §. 141. ulla librorum fuit varietas. Heind.

ὡς οἱ ποιηταὶ λέγουσι] Sic Aug. Tub. Euseb. et Steb. In Edd. legitur φάσκουσι, quod alienum ab h. l. Heind.

§. 142. διεδικάσαντο] Videntur animadversionis manere ad §. 60. Wyττ.

καλῶς καὶ ὁσίως] Ita Aug. Tub. Bas.

βιβλιωκέναι, πορευθέντες ἐπὶ[y] τὸν Ἀχέροντα,[z] ἀναβάντες ἃ δὴ αὐτοῖς ὀχήματά[a] ἐστιν, ἐπὶ τούτων ἀφικνοῦνται εἰς τὴν λίμνην, καὶ ἐκεῖ οἰκοῦσί τε[b] καὶ καθαιρόμενοι τῶν τε ἀδικημάτων διδόντες δίκας ἀπολύονται, εἴ τίς τι[c] ἠδίκηκε,[d] τῶν τε εὐεργεσιῶν τιμὰς φέρονται κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστος· οἱ δ' ἂν δόξωσιν ἀνιάτως ἔχειν διὰ τὰ μεγέθη τῶν ἁμαρτη-

—[y] ἀπὸ L.—[z] ἀχέροντα καὶ ἀναβάντες Φ.—[a] ὀχημά H.—[b] τε om ΔΦGe.—[c] τι τις

2. Stob. atque ita legerunt Ficinus et, teste Forstero, Aristippus. In Ald. librarii errore post ὅσίως repetitum καὶ Stephanum induxit, ut ediderit καλ. καὶ ὁσίως καὶ δικαίως. Mox μέσως βεβιωκέναι est οὐ διαφερόντως οὔτε κακῶς οὔτε εὖ βαβ. Heind.

ἀναβάντες ἃ δὴ αὐτοῖς ὀχήματά ἐστιν] *Conscendentes ea, quæ scilicet ipsis sunt vehicula.* Nulla est ratio quare ὀχήματα intelligamus corpuscula illa et quasi tenuissimas tunicas, quæ animæ constanter adhærere perhibebantur a Platonicis: de qua opinione diximus ad Plutarchum de S. N. V. p. 97. quamquam ea intellexerunt Olympiodorus Cod. i. p. 162. et 254. et Proclus Comment. in Plat. Tim. v. p. 321. med. Nam hoc loco animæ dicuntur ea ἀναβαίνειν, quasi antea non habuissent: et mox ἐκβαίνειν et ἀποβαίνειν, quasi relinquentes ea. Itaque accipiendum ex fabulæ verisimilitudine, in fluviatilis itineris usum navigia postulante. Wyttenbach.

καθαιρόμενοι] Hic locus videtur fundus purgatorii Romanensium. De animarum purgatione v. Virg. vi. 735. Legi meretur super hac re locus in Gorgia (p. 332.) Plut. de S. N. V. (566.) quo fabulam Thespesii de statu animorum post mortem exposuit, ad quam et allusit Julianus in Cæs. p. 4. Heus. ubi Augustus dicitur prodiisse variis indutus coloribus, more Chamæleontis, nunc pallida nunc rubente facie, dein obscura, tenebrosa et nubila—jussu Apollinis tum traditum, et velut aurum purum expurgatum esse. v. Heusing. ad l. l. p. 49. Gottl.

ἠδίκησε] Unus Aug. ἠδίκηκε.—καὶ καθαιρόμενοι. Suid. v. Ἀχέρων· Ὁ δὲ Ἀχέρων καθαρσίῳ ἔοικε καὶ οὐ κολαστηρίῳ, ῥίπτων καὶ σμήχων τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων. Heind.

εὐεργεσιῶν] Perinde atque h. l. εὐεργεσίαι opponuntur ἀδικήμασι de Rep. x. p. 615. B. ubi itidem sermo de mortuorum apud inferos pœnis præmiisque, ἵνα δεκαπλάσιον τὸ ἔκτισμα τοῦ ἀδικήματος ἐκτίνοιεν—· καὶ αὖ εἴ τινας εὐεργεσίας εὐεργετηκότες καὶ δίκαιοι καὶ ὅσιοι γεγονότες εἶεν, κατὰ ταυτὰ τὴν ἀξίαν κομίζοιντο. Heind.

ἀνιάτως] Olympiodorus: Ὅτι εὐλατα μὲν τὰ ἄνευ πονηρᾶς ἕξεως ἁμαρτανόμενα· δυσίατα δὲ τὰ ἀπὸ ἕξεως μὲν (adde πονηρᾶς), ἀλλὰ καὶ ἀντιτεινούσης πρὸς τὴν ἐνέργειαν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐνεργείᾳ μεταβαλλομένης· ἀνίατα δὲ τὰ ἀπὸ ἕξεως πονηρᾶς καὶ ἀμεταμελήτου. Ταῖς μὲν πρώταις ἀφώ, ἴσται Ἀχέρων, καὶ ἡ Ἀχερουσία λίμνη· ταῖς δὲ δύο ὁ Πυριφλεγέθων καὶ Κωκυτός· ταῖς δὲ τρισὶν ὁ Τάρταρος. v. Wyttenbach. ad Plut. S. N. V. p. 108. Fisch.

ἀνιάτως ἔχειν] Quasdam apud inferos esse animas, quas æternis pœnis torqueri, Plato etiam in Gorgia, et Rep. x. tradit, magis ille ad popularem opinionem, quam consequenter reliquæ suæ doctrinæ de Deo; qui animam divinæ ipsam particulam materiæ crevisset abundantia suæ ipse bonitatis. Sic tamen et Plutarchus de S. N. V. p. 564. F. et ipse repugnans doctrinæ suæ ibidem p. 551. E. et alibi traditæ. Et sic alii in suis νεκυίαις: v. c. Æschines, qui dicitur, in Axiocho §. 21. Itaque Olympiodorus Cod. i. p. 255. Πῶς οὐδέποτε ἐξίασιν ἀπὸ τοῦ Ταρτάρου αἱ ἀνίατα βεβιωκυῖαι; ἢ πολιτικῶς ἔψευσται, ἵνα εὐλαβῶνται αἱ ψυχαὶ τὰ ἀνήκεστα τῶν ἁμαρτημάτων. Et similiter de his fabulis judicat Plutarchus Adv. Epicur. p. 1104. B. Repugnantiam in Platonis placito notat Arnobius adv. Gentes, ii. p. 52. 'Quid? Plato, idem vester, in eo volumine quod de Animæ Immortalitate composuit, non Acherontem, non Stygem, non Cocytum fluvios et Pyriphlegethontem nominat? in quibus animas asseverat volvi, mergi, exuri. Et homo prudentiæ non parvæ, et examinis judiciique perpensi, tam inconcussibilem suscipit, ut cum animas dicat immortales, perpetuas, et corporali soliditate privatas, puniri eas dicat tamen et

μάτων, ἢ ἱεροσυλίας πολλὰς καὶ μεγάλας ἢ φόνους ἀδίκους καὶ παρανόμους πολλοὺς ἐξειργασμένοι ἢ ἄλλα ὅσα τοιαῦτα τυγχάνει ὄντα,[f] τούτους δὲ ἡ προσήκουσα μοῖρα ρίπτει εἰς τὸν Τάρταρον, ὅθεν οὔ ποτε[g] ἐκβαίνουσιν. [§. 144.] Οἳ δ' ἂν ἱάσιμα μέν,[h] μεγάλα δὲ δόξωσιν ἡμαρτηκέναι ἁμαρτήματα, οἷον[i] πρὸς πατέρα ἢ μητέρα π. lii. 119.

L.—[a] ἠδίκησε ΑΓΔΞΠΤΦCEGHIs : ἠδίκησε °r.—[c] ἢ καὶ EI, om pr ΑΠ.—[f] τοιαῦτα τυγχάνει ὄντα ΑΛΞΠΤCHIL, τυγχάνει τοιαῦτα ὄντα ΓG, τυγχάνει ὄντα (omisso τοιαῦτα) Φs : τυγχάνει ὄντα τοιαῦτα r.—[g] οὐδέποτε ΓG.—[h] μὲν om ΓG.—[i] ἢ s.—

doloris afficiat sensu. Quis autem hominum non videt, quod sit immortale, quod simplex, nullum posse doloris sensum adscribere : quod autem sentiat dolorem, immortalitatem habere non posse? Nec tamen ejus auctoritas plurimum a veritate declinat. Quamvis enim vir lenis et benevolæ voluntatis inhumanum esse crediderit, capitali animas sententia condemnare, non est tamen absone suspicatus, fieri eas in flumina torrentia flammarum, gladii et curvosis voraginibus tetra. Jacentes enim, et ad nihilum redactæ, interitionis perpetuæ frustratione vanescunt.' At exstingui animas, ad nihilum redigi, et in perpetuum interire, nusquam dixit Plato, cujus hæc ipsius Arnobii sunt interpretatio, est opinio. Simplicites Æneas Gaz. in Theophr. p. 52. *οἱ δὲ καιροὶ εἰς Τάρταρον ἐμπεσόντες, ὅθεν οὔποτε ἐκβήσονται, αὐτοὶ μὲν οὔκετι ἀνίενται, παράδειγμα δὲ τῆς δίκης γενόμενοι, εἰς ἀεὶ κείσονται· ταῦτα γὰρ ἐν Φαίδωνι καὶ Γοργίᾳ Σωκράτης διέσχυρίζετο.* Sed hæc opinio popularis antiquissima cane, in mysteriis tradita a poetis et sacerdotibus celebrata, a Platone saltem in his *μύθοις* adhibita et ad usum admonitionis accommodata est. Itaque, inter philosophos, vid. *ἐξηγητάς*, τελεστάς, *μυσταγωγούς*, cum celebrantes facit Celsus apud Origenem viii. 48. p. 770. F. Wyttenb.

ἀνήκεστος] Theodoret. *ἀνηκέστους*. Hesych. *Ἀνήκεστον· ἄκεστον*, ut vulgatum ex pluribus libris videri queat. Sed de Rep. x. p. 615. b. *τοὺς τῶν οὕτως ἀνιάτων ἐγκλημάτων εἰς τιμωρίαν*. de Leg. ix. p. 862. E. *ὃν δ' ἂν ἀνιάτως εἰς ταῦτα ἔχοντα ἁλῶσι καὶ νομοθέται, δίκην τοιάνδε*—*θάνατος* τινά. Comp. §. 171. *Οἳ δ' ἂν τὰ ἔσχατα ἁλόντες καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα ἁλώματα ἀνίατοι γένωνται* etc. Heind.

ἢ ἱεροσυλίας] Abest ἢ a Tub. neque expressit hoc Ficinus: *qui videlicet sacrilegia multa perpetraverint.*— Tub. *τυγχ. τοιαῦτα ὄντα*. Heind.

Τάρταρον] Olympiodorus apud Wyttenb. d. l. *Ὅτι ὁ Τάρταρος πάντων ἐστὶ τῶν ἀγαθῶν στέρησις· διὸ τοὺς ἀνίατα πλημμελοῦντας οὗτος ὑποδέχεται, ὡς εἰς τὸν ἑαυτῶν τάρταρον ἐκπεσόντας· ῥιπτεῖσθαι δὲ λέγονται, ὡς θαρυτάτην ζωὴν ἐζηκότες, καὶ ὡς ἐτεροκίνητον, καὶ ὡς ποιναίαν· καὶ οὕτως ἐπωθουμένην* (l. *ἀτωθ.*) *ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης*. Fischn.

οὔποτε ἐκβαίνουσιν] *ταῦτα πῶς ἂν* (inquit Eusebius de hoc et simili apud Gorgiam loco) *δύναιτο συνῳδεῖν τοῖς περὶ ἀμοιβῆς σωμάτων, ἃ τὴν ψυχὴν μετιοῦσαν αἰρεῖσθαι φάσκουσι, λόγους; πῶς γὰρ ἡ αὐτὴ τιμωρίας καὶ δεσμωτήρια καὶ τοσαύτην δίκην εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον μετὰ τὴν ἀνθρώπου τελευτὴν ὑφέξει, καὶ πάλιν οἷα τις ἀνειμένη καὶ δεσμῶν ἐλευθέρα βίους ἂν ἕλοιτ'*, οἷς ἂν ἐθέλῃ; Præp. Evang. l. 13. c. 16. p. 700. Idemque inter Platonicos vulgo quæritabatur, cui triplicem apud Olympiodorum solutionem invenies; nempe ἢ *πολιτικῶς ἔφασαν, ἵνα εὐλάβωνται οἱ ψυχαὶ τὰ ἀνήκεστα τῶν ἁμαρτημάτων· ἢ πρὸς μίαν περίοδον, τὸ οὐδέποτε. Συριάνου αὕτη ἡ ἐπιβολή.*—*δύνονται δέ τινες εἰπεῖν καὶ ὅτι ὅσων ἐφ' ἑαυταῖς οὔποτε ἐκβαίνουσιν· οὐκέτι γὰρ ἑαυταῖς δύνανται βοηθεῖν, ἀλλ' ὡς ἑτεροκίνητοι σώζονται, καὶ ῥιπτεῖσθαι λέγονται εἰς τὸν Τάρταρον, ἀλλ' οὐκ ἀπίασι, ὅτε ἀπολελεῦσθαι τὸ αὐτοκίνητον.* Forst.

§. 144. *πρὸς πατέρα*] Præpositione caret lib. Aug. non tamen unius hujus testimonio damnanda. Xenoph. Cyrop. i. 6. 31. *διαφέρειν δὲ τούτων ἕν τε πρὸς τοὺς φίλους ποιητέον ἦν καὶ ἓν πρὸς τοὺς ἐχθρούς.* Memor. iv. 2. 16. *διορισώμεθα πάλιν, πρὸς μὲν τοὺς πολεμίους δίκαιον εἶναι τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, πρὸς δὲ τοὺς φίλους ἄδικον.* Heind.

c. 114. ὑπ' ὀργῆς βίαιόν τι πράξαντες, καὶ μεταμέλον[j] αὐτοῖς τὸν ἄλλον βίον βιῶσιν,[k] ἢ[l] ἀνδροφόνοι τοιούτῳ τινὶ ἄλλῳ τρόπῳ γένωνται, τούτους[m] δὲ ἐμπεσεῖν μὲν εἰς τὸν Τάρταρον ἀνάγκη, ἐμπεσόντας δὲ αὐτοὺς καὶ ἐνιαυτὸν ἐκεῖ γενομένους ἐκβάλλει τὸ κῦμα, τοὺς μὲν ἀνδροφόνους κατὰ τὸν Κωκυτόν, τοὺς δὲ πατραλοίας καὶ μητραλοίας κατὰ τὸν Πυριφλεγέθοντα· ἐπειδὰν δὲ φερόμενοι γένωνται κατὰ τὴν λίμνην τὴν Ἀχερουσιάδα, ἐνταῦθα βοῶσί τε καὶ καλοῦσιν, οἱ μὲν οὓς ἀπέκτειναν, οἱ δὲ οὓς ὕβρισαν, καλέσαντες δ' ἱκετεύουσι καὶ δέονται ἐᾶσαι σφᾶς ἐκβῆναι εἰς τὴν λίμνην καὶ δέξασθαι, καὶ ἐὰν μὲν[n] πείσωσιν, ἐκβαίνουσί[o] τε καὶ λήγουσι τῶν κακῶν, εἰ δὲ μή, φέρονται[p] αὖθις εἰς τὸν Τάρταρον κἀκεῖθεν πάλιν εἰς τοὺς ποταμούς, καὶ ταῦτα[q] πάσχοντες οὐ πρότερον παύονται, πρὶν ἂν πείσωσιν οὓς ἠδικήκασιν·[r] αὕτη γὰρ ἡ δίκη ὑπὸ τῶν δικαστῶν αὐτοῖς ἐτάχθη.

j μετάμελον ς.—k βιώσωσιν ΓG.—l ἢ οἱ G, ἢ καὶ Δ.—m τούτοις ΑCEHL, τοὺς ΓG. ἀπο ἐκ —n μὲν om IL.—o ἐκβαίνουσι ΔΤΦs, ἐκβαίνουσί Ξ, ἀποβαίνουσι Χ : ἀποβαίνουσί °ς.—p φαίνονται pr Λ.—q καὶ αὐτὰ ταῦτα ΓΔΦGs.—r ἠδικήκασιν Φs : ἠδίκησαν °ς.

μετάμελον] Sic omnes libri. Accipiendum pro adjectivo: *paniteutem sibi reliquam vitam vixerint*: i. e. *reliquam per vitam eos hujus facinoris paniteuerit*. Unius Platonis nomine in Stephani Thes. proditum. Wytt.

ἄλλον] Aug. et Theodoreti Ms. Palat. ἅλον. Fisch.

βίον βιῶσιν] Theodoret. *βιώσωσιν*, unde alterum Attico more contractum putabat Grammaticus Lipsiensis [scil. Fischer.] Tum Euseb. *τοιούτῳ τρόπῳ ἄλλῳ.—τούτοις δὲ ἐμπ.* Sic pro *τούτους* Aug. et Bas. 2. Heind.

κατὰ τὸν Κωκυτὸν] *In Cocytum ita ut secundo fluvio deferantur*. Xenoph. Cyrop. vii. 5. 16. *τὸ ὕδωρ κατὰ τὰς τάφρους ἐχέρει ἐν τῇ νυκτί*. Contra deinde *κατὰ τὴν λίμνην τὴν Ἀχερουσ.* est *prope lacum*. Cyrop. vii. 1. 14. *ὁπότε δ' αὖ γένοιτο κατά τινας τῶν πρόσθεν συμμαχεσμένων*, et ibid. §. seq. *ὃς δὲ παριὼν κατὰ Ἀβραδάταν ἐγένετο, ἔστη*, καὶ *ὁ Ἀβραδάτας — προσῆλθεν αὐτῷ*. Anab. v. 2. 16. *Ξενοφῶν στὰς κατὰ τὰς πύλας ὁπόσους ἐδύνατο κατεκώλυε τῶν ὁπλιτῶν ἔξω*. Heind.

πατραλοίας] Polygnotus in Ulyssis Descensu ad Inferos, apud Pausaniam, x. 28. p. 866. Ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀχέροντος τῇ ὄχθῃ μάλιστα ἄξιον ὅτι ὑπὸ τοῦ Χάρωνος τὴν ναῦν, ἀνὴρ οὐ δίκαιος ἐς πατέρα. ἀγχόμενός ἐστιν ὑπὸ τοῦ πατρός· περὶ πλείστου γὰρ δὴ ἐποιοῦντο οἱ πάλαι γυνέας· — Ἐν δὲ τῇ Πολυγνώτου γραφῇ πλήσιον τοῦ ἀνδρὸς, ὃς τῷ πατρὶ ἐλυμαίνετο καὶ δι' αὐτὸ ἐν ᾅδου κακὰ ἀναπίμπλησι, τούτου πλησίον ἱερὰ σεσυληκὼς ἀνὴρ ὑπέσχε δίκην. Ubi de hac pietatis religione videndus Kuhnius. Wytt.

φερόμενοι] Euseb. φλεγόμενοι. Forst.

καλοῦσιν, οἱ μὲν κ. τ. λ.] Olymp. Πῶς δέονται οἱ ἠδικηκότες τῶν ἠδικημένων ἐν τῇ Ἀχερουσιάδι λίμνῃ. οὔτε γὰρ πάντες οἱ ἠδικημένοι, ἀλλ' ἐνταῦθα ἢ ἀλλαχοῦ ἀνηγμένοι, ἢ καὶ ἐν τῷ τετάρτῳ (forte Ταρτάρῳ) ἔνιοι μεγάλα τύχον ἴσως ἕτερα καὶ αὐτοὶ ἠδικηκότες, οὔτε τοίνυν ἐκεῖ πάντες. (l. πάντες.) καὶ μέντοι οἱ (lege εἰ) ἐκεῖ, ὅτι τούτου ἀποπώτερον, τὸ ἐπὶ τοῖς πάθεσιν ἐκείνων κρίνασθαι τὴν ἀξίαν τῶν ἡμαρτημένων, ἢ ἀφειδέστερον καὶ ὠμότερον ἐχόντων, ἢ χαυνότερον καὶ ἀλεεινότερον· ἢ γίγνεται ταῦτα τὸν δαιμόνιον τρόπον, φασμάτων ὁμοίων τοῖς ἠδικημένοις προτεινομένων κατὰ δίκην. Forst.

[§. 145.] Οἱ δὲ δὴ[s] ἂν δόξωσι διαφερόντως πρὸς τὸ[t] ὁσίως βιῶναι,[1] οὗτοί εἰσιν οἱ τῶνδε μὲν τῶν[v] τόπων τῶν[w] ἐν τῇ γῇ ἐλευθερούμενοί τε[x] καὶ ἀπαλλαττόμενοι ὥς περ δεσμωτηρίων, ἄνω δὲ εἰς τὴν καθαρὰν οἴκησιν ἀφικνούμενοι[y] καὶ ἐπὶ τῆς[z] γῆς οἰκιζόμενοι. τούτων δὲ αὐτῶν οἱ φιλοσοφίᾳ ἱκανῶς καθηράμενοι ἄνευ τε[a] σωμάτων ζῶσι τὸ παράπαν II. iii. 120.

—[s] δὴ om I.—[t] πρὸς τὸ om Δ.—[u] *βεβιωκέναι s.*—[v] τῶν om H.—[w] τῶν om ΓG.—[x] τε om ΓΔΦG.—[y] ἀφικόμενοι Φs.—[z] τῆς add Stobæus.—[a] τε om ΓΔΦGs.—

§. 145. *οἱ δὲ δὴ ἂν δόξωσι κ. τ. λ.*] *Qui vero vitæ fuerint operam supra cæteros doctrinæ ut sancte vitam instituerent.* Sed post διαφερόντως deesse videtur infin. ἐπιτηδεύειν (licet cum περὶ potius junctum) aut simile. Jo. Jac. Steph.

οἱ δὲ δὴ ἂν δόξωσι.] Olymp. Ὅτι ἀναμάρτητοι καὶ ὁσίως βεβιωκέναι, αἱ μὲν ἄνευ φιλοσοφίας ἐπὶ τῶν ἄκρων οἰκίζονται τῆς γῆς μετὰ σωμάτων πνευματικῶν λεπτοτάτων, αἱ δὲ πολιτικῶν φιλοσοφήσαι μετὰ τῶν αἰγιαλιδίων ἐν αἰράνῳ διάγουσιν· αἱ δὲ καθαρθεῖσαι τελείως εἰς τὸν ὑπερκόσμιον τόπον ἀποκαθίστανται ἄνευ σωμάτων. Fischer.

οἱ δὲ δ' ἂν δόξωσι διαφερόντως πρὸς τὸ ὁσίως βιῶναι.] Dura compositio, in qua libri consentiunt, et Clemens Alex. Str. iii. p. 434. A. iv. 488. D. At Theodoret. Serm. viii. p. 601. A. et xi. p. 648. D. et ex aliis discerpsit, et in hoc, quod in fine addit προκεκρίσθαι· quod fortasse interpretamentum est vocis διαφερόντως, ab scriptore adjectum. Locus est Fortasse retinendum διαφέροντες, si modo locus correctionem desiderat. Nam τὸ ὁσίως accipi possit pro τὴν ὁσιότητα, nihil simplius reputatur, et plane sit — *qui autem egregie ad sanctitatem exercere videntur.* Atqui adverbia cum articulis sæpe ponuntur pro substantivis: v. c. τὸ ἀδίκως pro ἡ ἀδικία, τὸ διὰ παντὸς pro ἡ διαμονή: velut in Philebo p. 92. C. τοῦ καλῶς ἂν μάλιστα ἐντύχοιμεν pro τοῦ καλοῦ: et omnia multa, ut ad Phædrum ostendimus; et διαφέρειν, διαφέρων, πρός τι, *excellere, excellens in aliqua re*, frequentius est quam ut exempla desiderent. Wyttenb.

οἱ δὲ δὴ δόξωσι — προκεκρίσθαι] *Quicunque autem videntur, præ ceteris sancte vitendo excellere.* Xenoph. Mem. iii. 5. 19. τοῦτο γάρτοι καὶ θαυμαστὸν ἐστιν· τὸ τοὺς μὲν τοιούτους πειθαρχεῖν τοῖς ἄρχουσιν, τοὺς δὲ δοκίμους καλοκαγαθίᾳ προκεκρίσθαι τῶν πολιτῶν, ἀπειθεστάτους εἶναι πάντων.—*πρὸς τὸ ὁσίως βιῶναι, si ad vitam sanctam spectes*, quo sensu et εἰς τὸ ὁσ. β. poni potuit. Sic positæ præpositionis in promtu sunt exempla, neque jam quidquam ad loci integritatem desideraturi post receptum a nobis, quod in Codd. et Edd. omissum unus præstat Theodoretus, verbum προκεκρίσθαι. Nam in Theodoreti Θερ. Παθ. viii. p. 118. legitur τῷ ὁσίως βεβιωκέναι προκεκρίσθαι, ubi tamen Codd. πρὸς τὸ ὁσ. βιῶναι προκεκρ. et ibid. xi. p. 115. πρὸς τὸ ὁσίως διαβιῶναι προκεκρίσθαι, ex quo natum apud Clem. Alex. Strom. iv. p. 488. προπεκλῆσθαι. Hoc neglecto, Forster διαφερόντως in διαφέροντες mutatum malui, in quo miror virum Græce non indoctum. Neque enim dici potuit οἱ ἂν δόξωσι διαφέροντες pro δοξ. διαφέρειν, nec poni h. l. præsens διαφέροντες. Nec magis, quod susserunt alii, βιῶναι bis potest intelligi, ut ad utrumque, ad διαφερόντως et ad ὁσίως trahatur. Heind.

τῶν τόπων] Ab Theodor. p. 118. absunt, ut a Clem. Alex. p. 488. et apud Eusebium non comparet articulus τῶν ante verba ἐν τῇ γῇ, qui etiam in libris Stobæi deest. Fischer.

ἐλευθερούμενοι τε] τε prætermisit Theodoretus. Deinde ex codd. et Euseb. ac Stob. in his ἐπὶ τῆς γῆς articulum revocavi. Sic supra §. 134. ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς οἰκεῖν. §. 135. τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. Heind.

ἄνευ τε σωμάτων] *καμάτων* legit Bulengerus Lomg. ad Arnob. p. 169. et id Forstero videbatur Aristippus quoque sequutus esse. Fischer.

ἄνευ τε σωμάτων] Euseb. et Theodoret. incpte δ. τε καμάτων. Aug. *σωμάτων*. Finimus tamen: *absque corporibus*, et Olympiod. ad h. l. *αἱ δὲ καθαρθεῖσαι — ἄνευ σωμάτων.* Heind.

τὸ παράπαν] Sic et Ald. Bas. Steph. non, ut in editis libris omnibus legi Fischer ait, παράπαν. Tum Clem. Alex.

εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον, καὶ εἰς οἰκήσεις ἔτι τούτων καλλίους[b] ἀφικνοῦνται, ἃς οὔτε ῥᾴδιον δηλῶσαι οὔτε ὁ χρόνος ἱκανὸς
§. 66. W. ἐν τῷ παρόντι. ἀλλὰ τούτων δὴ ἕνεκα χρὴ ὧν[c] διεληλύθαμεν, ὦ Σιμμία, πᾶν[d] ποιεῖν ὥστε ἀρετῆς καὶ φρονήσεως ἐν τῷ βίῳ μετασχεῖν· καλὸν γὰρ τὸ ἆθλον καὶ ἡ ἐλπὶς μεγάλη.

Τὸ μὲν οὖν ταῦτα[e] διισχυρίσασθαι[f] οὕτως ἔχειν, ὡς ἐγὼ διελήλυθα, οὐ πρέπει νοῦν[g] ἔχοντι ἀνδρί· ὅτι μέντοι ἢ[h] ταῦτ' ἐστὶν ἢ τοιαῦτ'[i] ἄττα περὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ τὰς οἰκήσεις, ἐπεί περ ἀθάνατόν γε[j] ἡ ψυχὴ φαίνεται οὖσα, τοῦτο καὶ πρέπειν μοι[k] δοκεῖ καὶ ἄξιον κινδυνεῦσαι οἰομένῳ[l]

[b] καλλίους τούτων ΓΔΦGs.—[c] τῶ G.—[d] πᾶν ΧΓΔΛΠΦCEGHIL: πάντα [e]s.—[e] τοιαῦτα Π et pr Ἀ.—[f] διωχυρίζεσθαι ΓΔΦGs.—[g] νοῦν Δ.—[h] ἢ om Γ.—[i] ταῦτ' s.—[j] γε Δ.—[k] μοι ΓΔΞΠΤΦGs: ἐμοὶ s.—[l] οἰομένων G.—[m] τὰ om ΓG.—[n] πάλιν

εἰς τὸν ἅπαντα χρόν. et Ficinus: *totum per tempus.* Heind.

πάντα ποιεῖν ὅστε] I. e. παντὶ τρόπῳ μηχανᾶσθαι, *nihil relinquere intentatum, ut* etc. Aug. Euseb. Stob. Iambl. πᾶν ποιεῖν. (Theodoret. πάμπαν.) Ut Gorg. §. 77. ὅθεν καὶ πᾶν ποιοῦσιν ὅστε δίκην μὴ διδόναι. Sed alterum itidem frequentant scriptores. Xenoph. Anab. iii. 1. 35. ἡμῖν δ' ἐγῷμαι πάντα ποιητέα ὡς μήποτε ἐπὶ τοῖς βαρβάροις γένωμεθα. Hellen. vi. 1. 4. καὶ Ἀθηναῖοι δὲ—πάντα ποιήσειαν ἂν ὅστε σύμμαχοι ἡμῖν γενέσθαι. Lysias Ἀπολ. δωροδ. p. 708. πάντα δὲ ποιοῦσιν ὅπως ὑμεῖς τοῖς εὖ πεποιηκόσιν ὀργισθήσεσθε. Demosth. in Mid. init. πάντα ποιοῦντος (*omnem lapidem movente*) τούτου καὶ τινων ἄλλων ὑπὲρ αὐτοῦ, οὐκ ἐκείσθη (ὁ δῆμος.) Heind.

καλὸν γὰρ τὸ ἆθλον, καὶ ἡ ἐλπὶς μεγάλη] In genuino argumento similis est adhortatio Socratis Rep. x. p. 516. C. μέγας γὰρ ὁ ἀγών, ὦ φίλε Γλαύκων, μέγας, οὐχ ὅσος δοκεῖ, τὸ χρηστὸν ἢ κακὸν γενέσθαι· καὶ μὲν τά γε μέγιστα ἐπίκειρα ἀρετῆς καὶ προκείμενα ἆθλα οὐ διεληλύθαμεν. Imitatur Plutarch. Fragm. de Anima. i. 3. Ἀγωνιστέον οὖν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας· καλὸς γὰρ ὁ ἀγών· καὶ τῇ ψυχῇ ὁ λόγος πάντως χρήσιμος. Hierocles ad Aur. Carminis clausulam: Ἢν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς, Ἔσεσαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος οὐκ ἔτι θνητός· ita commentatur: Τοῦτο πέρας τῶν πόνων τὸ κάλλιστον· τοῦτο, ὡς Πλάτων φησίν, ὁ μέγας ἀγών, καὶ ἐλπὶς ἡ μεγάλη. Wytt.

διϊσχυρίσασθαι οὕτως ἔχειν] Hoc dictum significat Origen. adv. Celsum i. 357. D. ὁ μὲν γὰρ Πλάτων φησὶν, οὐ κατὰ τὸν νοῦν ἔχοντα εἶναι τὸ διϊσχυρίζεσθαι περὶ τῶν τοιῶνδε καὶ ἀδηλοτέρων. Wytt.

ταῦτ' ἐστὶν ἢ τοιαῦτα ἄττα] Sic Stob. Eclog. Phys. p. 141. Olympiodor. Cod. i. p. 245. Vind. A B C D E F. Venet. A B. Aristipp. Versio Sicula. Turneb. Vulpo cæteri perperam pro τοιαῦτα dant ταῦτ'. Huc pertinet alia annotatio Olympiodori Comment. Ms. in Gorgiam, p. 200. Ἐν μὲν οὖν τῷ Φαίδωνι περὶ αὐτῶν τῶν κολαστικῶν τόπων διαλέγεται· ὅτι εἰσὶ τέσσαρες ποταμοί· καὶ ὅτι ἐν τῇ Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ ἀποκαθαίρονται αἱ ψυχαί· καὶ ἄλλα ὅσα οἱ ποιηταὶ λέγουσι· καὶ ὅτι μὲν εἰσὶν ὑπὸ γῆν πύριτα στοιχεῖα, πιστοῦται τοῦτο ἐκ τῶν Σικελικῶν τῆς Αἴτνης ὀρῶν· λέγει γάρ, ὅτι τὸ μὲν οἴεσθαι εἶναι πῦρ ὑπὸ γῆν, ἐμφρονος ἀνδρός· τὸ δὲ διϊσχυρίζεσθαι ὅτι καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ποταμοῖς, καὶ τοῖς τοιούτοις μέλλομεν κολάζεσθαι, οὐκ ἔχομεν λέγειν· ὅπως δὲ οἶδα (f. corrigendum ὅμως δὲ οἰδαμεν ὅτι) ἢ τῷ ὄντι ταῦτά ἐστιν, ἢ, εἰ μὴ ταῦτα, ἀλλ' οὖν γε τοιαῦτα. Wytt.

ἢ ταῦτ' ἐστὶν ἢ τοιαῦτ' ἄττα] Aug. ἢ ταῦτά ἐστιν. Tum Edd. ἢ ταῦτ' ἄττα. Ut in Aug. et Tub. legitur ac Stob. (ubi scriptum τοιαῦτα τὰ), τοιαῦτ' ἄλλα dederat jam Turnebus. Heind.

τοῦτο καὶ πρέπειν μοι δοκ.] Ex Tub. scripsi μοι pro ἐμοί. Verba autem sic

οὕτως ἔχειν· καλὸς γὰρ ὁ κίνδυνος καὶ χρὴ τὰ[m] τοιαῦτα ὡς περ ἐπᾴδειν ἑαυτῷ, διὸ δὴ ἔγωγε καὶ πάλαι[n] μηκύνω τὸν μῦθον.[o] [§. 146.] Ἀλλὰ τούτων δὴ ἕνεκα θαῤῥεῖν χρὴ περὶ[p] τῇ[q] αὑτοῦ[r] ψυχῇ ἄνδρα, ὅς τις ἐν τῷ βίῳ τὰς μὲν ἄλλας ἡδονὰς τὰς περὶ τὸ σῶμα καὶ τοὺς κόσμους εἰάσει χαίρειν ὡς ἀλλοτρίους τε[s] ὄντας καὶ πλέον θάτερον ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι, τὰς δὲ[t] περὶ τὸ μανθάνειν ἐσ- II. iii. 121.

ΓG.- [o] λόγων Δ.—[p] ἐπὶ Ι.—[q] τῆς...ψυχῆς ΓΔΦGs.—[r] ἑαυτοῦ Χ.—[s] τε om ΓΔΦGs.

junge: τοῦτο καὶ πρότερόν μοι δοκεῖ ὀλομένῳ οὕτως ἔχειν καὶ ἄξιον κινδυνεῦσαι (vv. ὀλομένῳ οὕτ. ἔχ.). Xenoph. Œcon. iv. 1. al δοκοῦσι κάλλιστα τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἡμῖν πρῶτοι ἂν μάλιστα ἐπιμελοῖντο (sec. αὐτῶν). Sic illa legenda. Lycurg. p. 779. οὐκ ἄξιον τούτοις πολλάκις χρῆσθαι συμβούλοις, οἷς οὐδὲ ἅπαξ ἐλυσιτέλησε πειθομένοις. Plato de Legg. ii. p. 661. A. μῶν οὖν δὴ βλαβὴν ἴσον ἡγοῦνται φέρει τῷ χαίροντι πονηρίας—σχήμασι etc. Soph. Œd. Tyr. 216. φρονεῖν δὲ δεινὸν ὅτῳ μὴ τέλη λύει φρονοῦντι, atque inde explicanda ibid. illa 863 εἴ μοι ξυναὶ φέροντι μοῖρα τὸν εὐσεβῆ ἀγνῆσαν λόγων. Hand.

μηκύνω τὸν μῦθον] Julian. Orat. 7. p. 216. D. ἐπεὶ καὶ Πλάτωνι πολλὰ μεμυθολόγηται περὶ τῶν ἐν ᾅδου πραγμάτων θεοσεμνύνοντι. Strabo 15. p. 1040. A. Περσελλοῦσι δὲ καὶ μύθους, ὅστερ καὶ Πλάτων περὶ τε ἀφθαρσίας ψυχῆς, καὶ τῶν καθ' ᾅδου κρίσεων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Fischn.

πλέον θάτερον ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι] *Existimans eos alterum plus facere: putans per illos ornatus et voluptates plus fieri mali, quam boni: malum augeri.* Num θάτερον, *alterum*, per euphemismum dictum pro τὸ κακόν. Non caput Cornarius, cuinigi veterus θάνατον: nec hunc reprehendens Fischer; fortasse, nec recipit. Dictio exquisite Attica est, πλέον θάτερον ποιεῖν, *malum augere, damnum afferre, perpetuum facere.* Sic Plato in Euthyd. bis p. 278. F. πλεῖον γάρ που, ἔφασκε, θάτερόν ἐστιν, ἐάν τις χρῆται μὴ ὀρθῶς ἑτέρῳ πράγματι, ἢ ἐὰν δὲ i. e. *plus enim mali est, si quis re non bene utitur, quam si eum omnino non attingit.* et p. 225. C. ὁ δ' ἐμὸς Ἰόλεως Πατροκλῆν οἱ ἦλθε, πλέον ἂν θάτερον ποιήσειεν i. e. *Patroclus autem, qui meus est Iolaus, si veniret, plus mali quam boni faceret:* ubi est ambiguitas, coinam ex duobus disputantibus, plus detrimenti, quam adjumenti, allaturus esset. Isocrat. Æginet. p. 669. καὶ τοσούτων τῶν παλαιοπωλῶν οὐδεὶς τῶν συγγενῶν μετασχεῖν ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδ' ἐπεσκεψώμενος ἀφίκετο, πλὴν τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς, αἱ πλέον θάτερα ἐποίησον· ἀσθενοῦσαι γὰρ ἦλθον ἐκ Τροιζῆνος· ὥστ' αὐταὶ θεραπείας ἐδέοντο, locus disertus, bene redditus a Wolfio, saltem ut vis dictionis apparent: *Et harum miserarum quisquam cognatorum ejus particeps esse ullo non voluit, ut nec invisérit eam quisquam, praeter matrem et sororem: quae meam etiam auxerunt molestiam. Nam aegrotae Trazenem advenientes, ipsae curatione indigebant.* Aristid. Orat. Plat. ii. p. 117. οὐ γὰρ δὴ τοῦτό γε ἔστιν εἰπεῖν, ὡς, εἰ ψέξειεν ἐκείνους, μᾶλλόν τι πείσειν αὐτὸν ἡγεῖτο καὶ προσάξεσθαι· τοὐναντίον γὰρ ἅμοι γε δοκεῖ, μᾶλλον δὲ καὶ παροξύνειν καὶ πλέον θάτερον ποιῆσαι τῇ ἐκείνων βλασφημίᾳ· i. e. *neque vero hoc dici potest, Socratem putasse se magis persuasurum Callicli cumque sibi adjuncturum, si illos quatuor viros vituperasset: contra etiam mihi videtur Socrates eum magis exacerbaturus, et sibi apud eum hac in illos maledicentia plus detrimenti quam commodi facturus fuisse.* Liban. Declam. ii. p. 269. B. μὴ τοίνυν ἀναισχυντήσωμεν εἰς μέσον ἐκείνους φέροντες, ἂν ἀτυχήσωμεν ἢ λήσωμεν ὑμᾶς αὐταὶ πλέον θάτερον ποιοῦντες· εἰ γὰρ ὧν ἂν δεινοτάτων κατηγοροῦμεν, ταῦτα ὑπερβάλλοντες ἀλαζονεύσθα, καθ' ὑμῶν αὐτῶν ἐκεῖνα πεποιήμεθα. locus fide interpres: I hanc dictionem recludit: *an latebat nos ipsos, dum plus alterum facimus:* tota perudus sic vertatur: *Negligitur impudenter agamus, hoc memorantes, quos injustitiae supersumus: aliquin ipsi imprudentes nostra causae nocebimus. Si enim eos, quos ut scelestissimos accusamus, eosdem in his*

πούδασέ τε καὶ κοσμήσας τὴν ψυχὴν οὐκ ἀλλοτρίῳ ἀλλὰ
τῷ αὐτῆς[u] κόσμῳ, σωφροσύνη τε καὶ δικαιοσύνη καὶ ἀν-
1. 115. δρία καὶ ἐλευθερίᾳ καὶ ἀληθείᾳ, οὕτω περιμένει[v] τὴν εἰς
Ἅιδου πορείαν, ὡς πορευσόμενος ὅταν ἡ εἱμαρμένη καλῇ.[w]
ὑμεῖς[x] μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης καὶ οἱ ἄλλοι,
εἰσαῦθις ἴσως ἔν τινι χρόνῳ ἕκαστοι[y] πορεύσεσθε·[z] ἐμὲ δὲ νῦν
ἤδη καλεῖ, φαίη ἂν ἀνὴρ τραγικός, ἡ εἱμαρμένη, καὶ σχε-
δόν τί μοι ὥρα τραπέσθαι πρὸς τὸ λουτρόν· δοκεῖ γὰρ δή[a]

—[t] τοὺς δὲ s, καὶ πλέον Φ.—[u] ἑαυτῆς ΓΔΦs.—[v] παραμένει ΛΕΗΠ..—[w] καλῇ...εἱμαρμένη om pr Γ.—[x] ἡμεῖς l. μὲν om Δ.—[y] ἕκαστος ΓG.—[z] πορευθήσεσθε G, πο-

sceleribus superare deprehendemur, adversus nos ipsos hanc malignitatem exercebimus. Sic item posuit Synesius Dione p. 38. B. adversus Philostratum disserens: τοῦτο γὰρ ἤδη πλέον ἐστὶ ποιήσασθαι θάτερον· interpres vulgatus: *hoc autem nihil aliud est, quam in alteram partem magis propendere:* intelligendum, *hoc autem est plus mali quam boni facere; sibi ipsum repugnare: se ipsum confutare.* Simpliciter in bonam partem adhibuit, ut sit *potius contrarium*, Iamblich. Myster. A.g. p. 101. οὐδ' ἐκ στοιχείων τῶν αἰσθητῶν συμπεφορημένον τι πλῆθος ἀπογεννᾶται τὸ δαιμόνιον· ἀλλὰ πλέον θάτερον, αὐτὸ τέ ἐστιν ἁπλοῦν, καὶ τὰ περὶ τὰ συνθετὰ μονοειδῶς ἐνεργεῖ. Quod autem diximus τὸ ἕτερον per euphemismum dici pro *κακόν*, apparet ex illo usu, quem attigit Valckenar. Diatrib. Fragm. Eurip. p. 112. et ante eum Weistenius ad 1. Timoth. v. 25. Quibus addantur Aristid. t. ii. p. 141. τὴν Καδμείαν νίκην ἡγεῖτο νικήσειν· ὡς ἕτερος δὲ πράξας, ἀπολεῖν τὴν πόλιν· *aut Cadmeam victoriam se reportaturum, videbat: aut victum, urbem perditurum.* Ib. p. 167. δικαίως μὲν ἅπαντα πραττόμενα ἐπαινεῖν, ὡς ἑτέρως δὲ ψέγειν· 280. ἐνὸς μὲν ἐπ' εὐφημίας, τεττάρων δ' ἐπὶ τοῖς ἑτέροις ἐμνημόνευσεν· *unius cum laude, aliorum cum vituperio, meminit.* Pausanias ix. 6. p. 723. Τῶν δέ σφισιν ἐν ἀγῶσι πολέμου γενομένων εὐτυχημάτων, καὶ ὡς ἑτέρως, τοσάδε φανερώτατα ὄντα εὕρισκον· recte interpres: *Quæ vero ipsis vel prospera, vel secus, in belli certaminibus evenerunt, hæc ego maxime memoratu digna comperi.* Liban. Declam. xvi. p. 528. D. ἢ τῶν χρηστῶν ἢ τῶν ἑτέρων. Et alia forma Aeschines adv. Timarch. p. 173. B. τὰ καλὰ καὶ τὰ μή. Julianus Or. i. p. 4. A. ἐπαινεῖν τε αὖ τὰ καλῶς πραχθέντα, καὶ ψέγειν, ὅταν ᾖ καιρὸς, τὰ μὴ τοιαῦτα τῶν ἔργων. J. Chrysostom. Homil. Antioch. xiii. p. 151. E. τῶν καλῶν καὶ τῶν οὐ τοιούτων. Eadem vis cernitur in Latino *secus*: et in Corn. Nepotis Pelopida, 1. 'alterius factionis,' valere eam censet Forcellinus, quamquam refertur saltem ad antegressum *adversarie factioni*. Wyttt.

§. 146. *πλέον θάτερον ἡγησάμενοι ἀπεργάζεσθαι*] Sc. *αὐτοὺς, τοὺς κόσμους.* Loquendi hoc genus *πλέον θάτερον ποιεῖν, rem malum facere pejorem*, hoc quidem loco a nemine adhuc interpretum intellectum, satis explicuimus ad Plat. Euthyd. §. 24. Nimirum cui id ipsum in malis videtur ponendum, quod corporis vinculis constricti in hac vita a veritate indaganda prohibemur, is, quidquid corpori celando exornandoque tribuatur, eo malum illud gravius fieri putabit, *τοὺς περὶ τὸ σῶμα κόσμους πλέον θάτερον ἀπεργάζεσθαι*. Heind.

ἐμὲ δὲ νῦν ἤδη καλεῖ, φαίη ἂν ἀνὴρ τραγικὸς, ἡ εἱμαρμένη] Spectat Plutarch. Consolat. Apoll. p. 119. F. *πρὸς τὴν εἱμαρμένην ἐπανάγειν πορείαν, καλούσης αὐτῆς φησιν ἤδη πρὸς ἑαυτήν.* Fortasse et Machon Athenæi viii. p. 341. D. *Καλεῖ δὲ μῶρα νύχιος, ἧς κλύειν χρέων.* Wyttt.

φαίη ἂν ἀνὴρ τραγικὸς] Hic si certum aliquod Tragici dictum respexisset Plato, scripsisset, opinor, *κατὰ τὸν τραγικὸν*, vel *φησὶν ὁ τραγικός*. Leni potius cavillatione in universum tragici sermonis granditatem perstringit ad extremum usque festivus Socrates. Itaque *τραγικὸς ἀνὴρ* est *tragicus quispiam*. Fischero etiam de *tragico actore* accipi hæc posse videbantur. Heind.

βέλτιον εἶναι λουσάμενον πιεῖν[b] τὸ φάρμακον καὶ μὴ πράγματα[c] ταῖς γυναιξὶ παρέχειν[d] νεκρὸν λούειν.

§. 147. Ταῦτα δὴ εἰπόντος αὐτοῦ ὁ Κρίτων, Εἶεν, ἔφη, ὦ Σώκρατες· τί δὲ τούτοις ἢ ἐμοὶ ἐπιστέλλεις[e] ἢ περὶ τῶν παίδων ἢ περὶ ἄλλου του, ὅ τι ἂν[f] σοι ποιοῦντες ἡμεῖς ἐν χάριτι μάλιστα ποιεῖμεν;[g] Ἃ περ ἀεί, ἔφη, λέγω,[h] ὦ Κρίτων, οὐδὲν καινότερον· ὅτι ὑμῶν αὐτῶν ἐπιμελούμενοι ὑμεῖς καὶ ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς[i] καὶ[j] ὑμῖν αὐτοῖς ἐν χάριτι ποιήσετε ἅττ' ἂν ποιῆτε, κἂν μὴ νῦν ὁμολογήσητε· ἐὰν δὲ[k] ὑμῶν αὐτῶν ἀμελῆτε, καὶ μὴ θέλητε ὥς περ κατ' ἴχνη κατὰ τὰ νῦν τε[m] εἰρημένα καὶ τὰ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ζῆν, οὐδ' ἐὰν πολλὰ ὁμολογήσητε ἐν τῷ παρόντι καὶ[n] σφόδρα, οὐδὲν πλέον ποιήσετε. Ταῦτα μὲν τοίνυν προθυμηθη- Ep. iii. 122.

ρεύσθω ΛΕΙ.—[a] δὴ ΑΞΠCΕΗΙL, δη Χ: ἦφη °r.—[b] ποιεῖν Δ.—[c] πρᾶγμα Δ.—[d] παρασχεῖν ΕΙ.—[e] ἐπιστέλλεις Γ, ἐπιστέλλεις ΛΕΗΙ., ἐπιστέλλεις GI, ἐπιστέλλει Χ: ἐπιστέλλῃ r.—[f] οἂν ΓG —[g] ποιοῦμεν Ξ, ποιοῦμεν ΧΔΤΦGa.—[h] ἔφη λέγω ΓΑΦGL: λέγω ἔφη °r.—[i] τοῖς ἐμοῖς καὶ om ACEHIL.—[j] καὶ om μτ Γ, καὶ ὑμῖν αὐτοῖς om Φa.—[k] δ' Δ.—[l] ὑμῶν αὐτῶν ΓΔΛΦCEGHLs: ὑμῶν μὲν αὐτῶν °r.—[m] τε om L.—

δικεῖ γὰρ ἤδη βέλτιον εἶναι λουσάμενον πιεῖν τὸ φάρμακον] Nullum hic exstat indicium morbi aut loci, de non lavandis mortuis, qui judicio condemnati sibimet ipsi mortem consciscunt, idem hic, quod alibi, fas putantium fuisse apparet. Itaque Olympiodorus Cod. i. p. 259. Διὰ τί [φησὶ] ἐμέλησε τοῖς πατράσι; ἢ ἴσως διὰ τὸ ἐκείνοις τοῖς βουλευταῖς; ἐμοὶνος δὲ λέγει, ὅτι ἀθλίως ἔζησαν χρήσαι καὶ τὰ περὶ τὸ σῶμα καθάπερ αὐτοκινήτως καὶ περὶ τοῦ θανάτου. Quem locum et Forster apprimis laudavit eruditum, de ritu mortuos lavandi, Meurs. de Funere cap. 4. Kirchmann. de Funer. Rom. i. 7. Potter Antiquit. v. 9. Wyttenb.

δικεῖ γὰρ βέλτιον] Immmmde post γάρ in Edd. vulgatissima ἤδη, quod potius post δοκεῖ dici solet in praesenti, post σχεδόν vs. sum Aug. et Tub. et Exemp. omisi. Forsan: praestat enim, ut puto, post lavationem venenum haurire. Heind.

i. 147. ἐπιστέλλεις] Tub. et All. cum Bas. 1. ἐπιστέλῃ. Bas. 2. ἐπιστέλλῃ, quod tuetur Steph. Aug. ἐπιστέλλειν. ἐπιστέλλειν et ἐπιστέλλεσθαι, mandare, postarum est verbum; prosae scriptores ἐντέλλεσθαι dicunt. Proprium de extrema morientium voluntate vocabulum lenissima nos mutatione restitui mus. Xenoph. Hellen. i. 7. 7. παρήδει φάσκων ἐντέλλειν αὐτῷ τοῖς ἀπολλυμένοις, ἐὰν σωθῇ, ἀπαγγεῖλαι τῷ δήμῳ etc. Atque sic in hoc dialogo §. 149. Socrates dicitur ταῖς οἰκείαις γυναιξὶν ἐναντίον τοῦ Κρίτωνος διαλεχθεὶς τε καὶ ἐπιστείλας ἅττα ἐβούλετο. Conf. Valken. ad Eurip. Hipp. 858. p. 258. 2. D. Heind.

οὐδὲν καινότερον] Ita Euthyphr. init. τί νεώτερον, ὦ Σώκρ. γέγονεν ὅτι σὺ—ἐνθάδε νῦν διατρίβεις; Suid. Νεώτερον, καινόν· ut Νεώτερος, τὸ συγχρωτικὸν ἀντὶ ἁπλοῦ, ἀντὶ τοῦ νέος. Heind.

καὶ τοῖς ἐμοῖς καὶ ὑμῖν αὐτοῖς] Non reddita a Ficino verba καὶ τοῖς ἐμοῖς desunt etiam in Aug. paucis libris extare. ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς est mihi quique sunt mei, ad me pertinent. Liberos suos imprimis intelligi, ea hominum lege, ut sint sui similes futuri.—ἐὰν μὴ νῦν ὁμολογήσητε, etiamsi nunc non promiseritis. Heind.

σόμεθα,[o] ἔφη, οὕτω ποιεῖν· θάπτωμεν[p] δέ[q] σε τίνα[r] τρόπον; Ὅπως ἄν, ἔφη, βούλησθε, ἐάν πέρ γε λάβητέ[s] με[s] καὶ μὴ ἐκφύγω ὑμᾶς. [§. 148.] Γελάσας δὲ ἅμα[t] ἡσυχῇ καὶ[u] πρὸς ἡμᾶς ἀποβλέψας εἶπεν, Οὐ πείθω,[v] ἔφη,[w] ὦ[x] ἄνδρες, Κρίτωνα,[y] ὡς[z] ἐγώ εἰμι οὗτος ὁ[a] Σωκράτης ὁ νυνὶ διαλεγό-

[a] καὶ om ΔL.—[o] προθυμηθησόμεθα ΑΓΠΤΦG: προθυμησόμεθα [p]Σ.—[p] θάπτωμεν Α ΠΤ: θάπτομεν [p]Σ.—[q] δή Γ.—[r] σε τίνα ΑΓΔΞΠΤΦGs: τίνα σὲ [p]Σ.—[s] με om EHIL.—[t] γελάσας δὲ ἅμα om Δ.—[u] καὶ εωτ Δ.—[v] ἔφη ΓG.—[w] ἔφη om ΛΠCEHIL, ἔφη ...ὁ om Α.—[x] ὦ om Π.—[y] κρείττονα L.—[z] ὡς om L.—[a] ὁ om ΠΤ et pr Ξ.—

θάπτωμεν δὲ τίνα σ. τρ.] Contexi e Par. vulgatum θάπτομεν, aliquin in θάψομεν mutandum. Aug. τίνι σὲ τρόπῳ; Par. σε τίνα τρόπον. Heind.

ὅπως ἂν — βούλεσθε] Stob. Ecl. Eth. c. 122. p. 614. Gesn. Σωκράτης ἐπεὶ τὸ κάνειον ἔμελλε πίεσθαι, τῶν ἀμφὶ τῶν κριτῶν δρομένων αὐτὸν, τίνα τρόπον ταφῆναι θέλει; ὅπως ἂν ὑμῖν, ἀπεκρίνατο, ᾖ βᾶστον. Pro τῶν κριτῶν reponi debet τὸν Κρίτωνα, non τοὺς κριτάς. nam Gesnerus in m. 'Malim,' inquit, 'τοὺς κριτάς' et verba ista ex Ælliani V. H. sumta ait. Fischer.

§. 148. οὐ πείθω, ἔφη, ὦ ἄνδρες, Κρίτωνα — κατορύττει] Hæc suæ disputationi adhibuit Cicero Tusc. i. 43. '(De humatione) Socrates quidem quid senserit, apparet in eo libro, in quo moritur: de quo jam tam multa diximus. Cum enim de immortalitate animorum disputavisset, et jam moriendi tempus urgueret, rogatus a Critone quemadmodum sepeliri vellet: "Multam vero, inquit, operam, amici, frustra consumsi; Critoni enim nostro non persuasi, me hinc avolaturum, neque mei quidquam relicturum. Verumtamen, Crito, si me assequi poteris, aut sicubi nactus eris, ut tibi videtur, sepelito. Sed, mihi crede, nemo me vestrum, cum hinc excessero, consequetur." Præclare id quidem, qui et amico permiserit, et se ostenderit de hoc toto genere nihil laborare.' Eadem sive indidem sumta turbans, sive alios de Socrate libros sequens, sive utraque commiscens, ita prodit Ælian. V. H. i. 16. quasi Socrates, oblata sibi ab Apollodoro tunica et pallio, et rogatus ut hæc induceret et sic indutus demum venenum biberet, hæc ad Critonem, Simmiam, et Phædonem dixerit: καὶ πῶς ὑπὲρ ἡμῶν καλῶς Ἀπολλόδωρος οὗτω δοξάζει, εἴγε αὐτὸς πεπίστευκε ὅτι μετὰ τὴν ἐξ Ἀθηναίων φιλοτησίαν, καὶ τὸ τοῦ φαρμάκου πόμα ἔτι ὄντως ὑφεται Σωκράτην· εἰ γὰρ οἴεται τὸν ὀλίγον ὕστερον ἐρριμμένον ἐν ποσὶ καὶ κειμένον γ' ἐμὲ εἶναι, δῆλός ἐστί με οὐκ εἰδώς. Plato præceptum iteravit in Leg. xii. p. 693. B. C. de sepultura agens: πείθεσθαι δ' ἔστι τῷ νομοθέτῃ χρεὼν τά τ' ἄλλα καὶ λέγοντι ψυχὴν σώματος εἶναι τὸ πᾶν διαφέρουσαν· ἐν αὐτῷ τε τῷ βίῳ τὸ παρεχόμενον ἡμῶν ἕκαστον τοῦτ' εἶναι μηδὲν ἀλλ' ἢ τὴν ψυχήν· τὸ δὲ σῶμα ἐνδαλλόμενον ἡμῶν ἑκάστοις ἕπεσθαι· καὶ τελευτησάντων λέγεσθαι καλῶς εἴδωλα εἶναι τὰ τῶν νεκρῶν σώματα· τὸν δὲ ὄντα ἡμῶν ἕκαστον ἀθάνατον εἶναι, ψυχὴν ἐπονομαζόμενον παρὰ θεοὺς ἄλλους ἀπιέναι, δώσοντα λόγον καθάπερ ὁ νόμος ὁ πάτριος λέγει, τῷ μὲν ἀγαθῷ θαῤῥάλεον, τῷ δὲ κακῷ ῥᾴδια φοβερόν.—ἐκ δὲ τούτων οὕτως ἐχόντων, οὐδέποτε οἰκοφθορεῖν χρὴ διαφερόντως νομίζοντα τῶν αὑτοῦ τοῦτον εἶναι τὸν τῶν σαρκῶν ὄγκον θαπτόμενον, ἀλλ' ἐκεῖνον τὸν υἱὸν ἢ ἀδελφὸν, ἢ ὁντινά τις μάλιστ' ἡγεῖται ποθῶν θάπτειν, οἰχεσθαι περαίνοντα καὶ ἐμπιπλάντα τὴν αὑτοῦ μοῖραν· τὸ δὲ παρὸν δεῖν εὖ ποιεῖν τὰ μέτρια ἀναλίσκοντα ὡς εἰς ἄψυχον χθονίων βωμόν: quem locum, quamvis longiusculum, apposuimus et propter argumenti conjunctionem, et ut correctionis nostræ ratio appareat, qui in posteriore parte sic dudum legendum judicavimus, pro eo quod vulgo editur διαφέροντα νομίζοντα τὸν αὑτοῦ· quorum prius postea confirmatum reperimus in Codice Vosiano, cujus varias lectiones edidit Heusdius noster in Specimine Platonico p. 165. quæ ita reddimus: *Quæ quum ita se habeant, neminem oportet sepultura sumtuosa rem suam familiarem affligere, putantem magnopere unum suorum esse hoc sepeliendum carnium pondus: cat.* In eodem argumento Accii dictum laudat Cicero Tusc. l. c. 'Immo enim vero corpus Priamo reddidi, Hectorem abstuli.' Et fortasse hujusmodi fuerit Lucilii sententia,

μενος καὶ διατάττων[b] ἕκαστον[c] τῶν λεγομένων, ἀλλ' οἴεταί[d] με ἐκεῖνον εἶναι ὃν ὄψεται ὀλίγον[e] ὕστερον νεκρόν, καὶ ἐρωτᾷ δή[f] πῶς με θάπτῃ.[g] ὅτι δὲ ἐγὼ πάλαι πολὺν λόγον πεποιημαι ὡς ἐπειδὰν[h] πίω τὸ φάρμακον, οὐκέτι ὑμῖν παραμενῶ ἀλλ' οἰχήσομαι ἀπιὼν εἰς μακάρων δή τινας εὐδαιμονίας, ταῦτά μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέγειν,[i] παραμυθούμενος ἅμα μὲν ὑμᾶς, ἅμα δ' ἐμαυτόν. ἐγγυήσασθε οὖν μοι[j] πρὸς Κρίτωνα, ἔφη, τὴν ἐναντίαν ἐγγύην, ἢ[k] ἣν οὗτος πρὸς τοὺς δικαστὰς ἠγγυᾶτο.[l] οὗτος μὲν γὰρ ἢ μήν[m] παραμενεῖν· ὑμεῖς δὲ ἢ μὴν μὴ παραμενεῖν ἐγγυήσασθε, ἐπειδὰν[n] ἀποθάνω, ἀλλὰ οἰχήσεσθαι ἀπιόντα, ἵνα Κρίτων ῥᾷον[o] φέρῃ, καὶ μὴ ὁρῶν μου τὸ σῶμα ἢ καόμενον[p] ἢ κατορυττόμε-

[a] ἰ
[b] διαλέγων Γ.—[c] ἕκαστα Ξσ.—[d] οἴεσθε L.—[e] ὀψέ ποτε ὀλίγον L.—[f] δὴ add ΑΓΔΞΠΦ Ba.HILa.—[g] πῶς με θάπτῃ ΑΠΥ, πῶς με θάπτει ΑΞΦCEGHLa, πῶς με θάψει Δ, πῶς θάπτει I: πῶς δεῖ με θάπτειν s.—[h] ἐπειδὰν om pr Γ.—[i] λέγειν ἄλλως L, ἄλλως λέγειν Δ.—[j] μοι Δ.—[k] ἢ om ΓG.—[l] ἐγγυήσατο Ξ, ἐνεγγυήσατο ΓG, ἠγγυήσατο ΔΥΦ et mg Α.—[m] ἡμὶν ΓG bis.—[n] οὖν ἐπειδὰν ΓΑΕGIL.—[o] ῥᾴδιον ΓΔΠΤΦ Ga.—[p] καόμενον ΑΦCEHIL: καιόμενον [a]s.—[q] ἅττα om ΑΓΔΞΠΤΦGs.—[r] σχόντος

quin corrupte legitur in ejus Reliquiis t. i. p. 9. et Nonio in voce ' Interficere,' p. 330. ' Prius non tollas, quam Tulli animum ex mentibus, atque hominem ipsum interficeris.' Dissertius apparet in Apollodori dicto apud Stobaeum Floril. p. 109. De vi pronominis αὐτὸς diversa apud poetas et philosophos, hic *animum*, illic *corpus*, alibi *interpretibus*, monuimus in Selectis Histor. Gr. ed. altera p. 465. Wytt.

εἶναι, Οὐ πάνυ, ἔφη] Post εἶναι illorum ἔφη etsi non comparet in Aug. Tub., tamen tantum propter multa ejusdem modi loca, v. 156. καὶ ἀκηκοέναι ἔφην ἔγωγε, ὃ δὴ τελευταῖον ἐφθέγξατο, Σὲ Κρίτων, ἔφη, etc. Xenoph. Oecon. viii. 19. Καὶ ὁ Ἰσχόμαχος ἀνεκρίνατο, τί δ', ἔφη, ὦ Σώκρ. viii. 15. Ὁ δ' εἶπεν, ἐπιστασαι, ἔφη, ὦ ξένε, εἴ τι συμβαίνει χαλεπὸν, τοῦτο κεῖται, ἔφη, τὰ ἐν τῇ γῇ etc. Conf. not. ad §. 61. et ad Cratyl. §. 62. Heind.

ἐγὼ οὖν ὁ νυνὶ διαλεγόμενος] Idem statuit Socrates in Alcib. I. p. 129. et in Axiocho Arianeo p. 88. Similia alibi dicta collegit Gataker. ad Antonin. p. 382. Mox δέδοσθε Aristip. vice δέδοται. Forte:

ἐπεὶ ἐγώ γ' οὖν, ὁ Σώκρ.] Mi esse *hunc Socratem qui nunc vobiscum loquitur* (non eum, quem mortuum mox videbitis). Omisso, ut factum in Tub. articulo ὁ ante Σωκρ. ut verba sic cohaereant, ἐπεὶ ἐγὼ οὗτος ὁ νυνὶ διαλεγόμενος τυγχάνω Σωκράτης, non respondebunt sui credentia haec ἀλλ' οἴεταί με ἐκεῖνον εἶναι etc. Heind.

ᾧ ἐρωτᾷ δή] Ironice positum hoc δή, quod cum Aug. et Tub. vett. habent Edd. a Stephano in δεῖ mutatum, idque post τῶν. Heind.

πῶς με θάπτῃ] Sic Tub. itemque Aug. nisi quod ibi scriptum θάπτει. Inde natum in Edd. Ald. et Bass. πῶς με θάπτειν, ex quo Steph. fecit πῶς δεῖ με θάπτειν. Ficin. *interrogat, quemadmodum me sepeliat.* Compunctivum θάπτῃ sermonis ratio flagitat. Heind.

ἐγγυήσασθε οὖν μοι] Demosth. p. 899. ed. Reisk. πρῶτον ὑμῖν μάρτυρας παρασχέσθαι, ὡς οὐκ ἠγγυησάμην ἐγὼ τὸν Παρμένοντα (*me pro Parmenonte non spopondisse*), ἀλλ' Ἀρχίππου. et p. 901. εἰ γὰρ ἐνεγγυησάμην ἐγὼ τούτῳ (τῷ Ἀντιφῶντι) τὸν Παρμένοντα etc. V. Salm. d. M. U. c. 16. Tum, omisso μὲν, Tub. οὗτος γάρ.—καόμενον. Sic ex Aug. Fischer. καιόμενον pro καόμενον. In seqq. ἅττα deest in Tub. Heind.

νον ἀγανακτῇ ὑπὲρ ἐμοῦ ὡς δεινὰ ἅττα[l] πάσχοντος,[r] μηδὲ
11. iii. 123. λέγῃ ἐν τῇ ταφῇ[n] ὡς ἢ προτίθεται[t] Σωκράτη[u] ἢ ἐκφέρει ἢ
κατορύττει.[v] [§. 149.] Εὖ γὰρ ἴσθι, ἦ δ' ὅς,[w] ὦ ἄριστε Κρίτων, τὸ μὴ καλῶς λέγειν οὐ μόνον εἰς αὐτὸ τοῦτο πλημμελές, ἀλλὰ καὶ[x] κακόν[y] τι ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς. ἀλλὰ θαρρεῖν τε χρὴ[z] καὶ φάναι τοὐμὸν σῶμα θάπτειν,
1. 116. καὶ θάπτειν[a] οὕτως ὅλως ἄν σοι φίλον ᾖ καὶ μάλιστα ἡγῇ νόμιμον εἶναι.

§. 68. W. Ταῦτ' εἰπὼν ἐκεῖνος μὲν ἀνίστατο εἰς οἰκημά τι ὡς λουσόμενος, καὶ ὁ Κρίτων εἵπετο αὐτῷ, ἡμᾶς δ' ἐκέλευε[b] περιμένειν. περιεμένομεν[c] οὖν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαλεγόμενοι περὶ τῶν εἰρημένων καὶ[d] ἀνασκοποῦντες, τοτὲ[e] δ' αὖ[f] περὶ τῆς ξυμφορᾶς[g] διεξιόντες, ὅση ἡμῖν γεγονυῖα εἴη, ἀτεχνῶς ἡγούμενοι ὥς περ πατρὸς στερηθέντες διάξειν ὀρφανοὶ τὸν

ΛΗΙL et pr E.—[s] γραφῇ IL et pr E.—[t] προστίθεται ΛΕΙ, προτίθεσαι Φs.—[u] σωκράτης ΓGHI et corr Π, σωκράτη Φ, σώκρατες s.—[v] ἐκφέρη ἢ κατορύττῃ Φs.—[w] ἦ δ' ὅς ἴσθι Γ.—[x] καὶ om pr Γ.—[y] κάκιόν ΓG.—[z] χρὴ om Δ.—[a] καὶ θάπτειν om Γ.—[b] ἐκέλευσε Ls.—[c] ἐμένομεν s.—[d] καὶ om s.—[e] ποτὲ Γ.—[f] ἂν Δs.—[g] ξ. ΆΔΞΠΤΦs.—

ὡς ἢ προτίθεται Σωκράτη] Aug. ἢ ὡς κρ προτίθεται σω ἢ ἐκφέρεται. Tub. ἐν τῇ ταφῇ ἢ προτίθεται σωκράτης ἢ ἐκφέρῃ ἢ κατορύττῃ. Plenius: *neque deinde in funere, proponi Socratem aut efferri aut sub terram condi.* Unde a Platone scriptum suspicere ὡς ἢ προτίθεται Σωκράτης ἢ ἐκφέρεται ἢ κατορύττεται. Sed tamen quum Critonem sepulturæ curam suscepisse intelligatur ex §. seq. non temere movendam putavi Edd. veterum scripturam. *προτίθεσθαι, collocare mortuum,* sic positum Eurip. Phœn. 1329. ἐγὼ δ' ἥκω μετὰ γραῖαν Ἰοκάστην, ὅπως Λούσῃ προθῆταί τ' οὐκ ἔτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν. Conf. Hecub. 617. Heind.

τὸ μὴ καλῶς λέγειν κ. τ. λ.] Socrati nempe, uti observat Epictetus in Arrian. l. i. c. 17. p. 93. ἀρχὴ παιδεύσεως, ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίσκεψις, ubi vide quæ notavit Upton. Forst.

§. 149. εἰς αὐτὸ τοῦτο πλημμελές] Sc. ἐστί. εἰς αὐτὸ τοῦτο, *si hoc ipsum, τὸ μὴ καλῶς λέγειν, spectetur.* πλημμελὲς hoc vereor ut recte mutetur in πλημμελεῖ, quamvis hoc nuper suaserit magnæ vir auctoritatis. De hominibus frequens est πλημμελεῖν: num item de rebus? Heind.

ἀνίστατο εἰς οἰκημά τι] Protag. §. 6. δεῦρο ἐξαναστάμενος εἰς τὴν αὐλήν. Anctor Theag. p. 129. B. ἐμὲ δὲ δεῖ που ἐξαναστῆναι. Eurip. Heracl. 59. ἀνίστασθαί σε χρὴ Εἰς Ἄργος, οὗ σε λεύσιμος μένει δίκη. Heind.

τοτὲ δ' αὖ] Vulgo τότε, pravo accentu. Plenius enim sermo fuisset. Περιεμένομεν οὖν τοτὲ μὲν—ἀνασκοποῦντες, τοτὲ δ' αὖ—διεξιόντες. Hom. Iliad. Λ. 62. Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται αἴθριος ἀστὴρ Παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ὑὸν νέφεα σκιόωντα. Atque pertinet hæc semel posita illud ἄλλοτε Soph. Electr. 739. Φορούμενος πρὸς οἴδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ Σκέλη πρυφαίνων, de quo vid. Herm. ad Vig. p. 768. omninoque totum illud genus, quum in priore membro *οἱ μὲν, τὰ μὲν,* ἄλλοι μὲν et similia reticentur. Sil. i. v. 241. 'armis consulta senatus Vertere, nunc donis.' Latinorum eundem hunc usum præter ceteros illustravit ad Liv. iii. 37. I. F. Gronovius. Heind.

ὥσπερ πατρὸς] Aug. ὡς πατρ. Tum id. lib. δύο γὰρ υἱεῖς αὐτῷ. Ipse de se Socrates in Apol. Plat. p. 34. D. καὶ οἰκεῖοί μοί εἰσι καὶ υἱεῖς γε, ὦ ἄνδρες Ἀθ. τρεῖς, εἷς μὲν μειράκιον ἤδη (Lamprocles Xenoph. Mem. ii. 2. 1.) δύο δὲ παιδία

ἐπιστα βίον. ἐπειδὴ[h] δὲ ἐλούσατο καὶ ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία—δύο γὰρ αὐτῷ[i] υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας—καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο, ἐκείναις ἐναντίον[j] τοῦ Κρίτωνος διαλεχθείς[k] τε[l] καὶ ἐπιστείλας[m] ἅττα[n] ἐβούλετο, τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἀπιέναι ἐκέλευσεν, αὐτὸς δὲ ἦλθε παρ' ἡμᾶς. καὶ ἦν ἤδη ἐγγὺς ἡλίου δυσμῶν· ἔζησαν γὰρ πολὺν διατρίψαντες[o] ἔνδον. [§. 150.] Ἐλθὼν δ'

[h] ἐπειδὴ Φε.—[i] αὐτῷ ΓΙ.—[j] ἐναντίον ἐκείναις ΕΠΥ. ἐναντίον ἐκείνας Ἀ, ἐκείναις ἐναντίων ΓΑΦΕΘΗΙΛ.—[k] διειλεγχθεὶς Δ.—[l] δὲ ΓΘ.—[m] ἐπιτείλας L et pr Γ.—[n] αὐ-

(Sophroniscus et Menexenus Diog. Laert. ii. 26.)—*al οἰκεῖαι γυναῖκες*. Laertius h. l. postquam Aristotele auctore duas Socratis uxores narravit, priorem Xanthippen, unde genitum Lamprocleum, alteram Myrtonem, quæ Sophroniscum ei Menexenumque peperierit, addit *οἱ δὲ τρεῖς φασι γῆμαι τὴν Μυρτὼ φασιν, ἵνα δὲ καὶ ἑπτακαίδεκα ἴσχειν δυοῖ, ἢν ἴστι Σατυρεὺς τε καὶ Ἡράκλειτος ὁ Ῥόδιος*. Platonem primo loco dubio nominasset, si h. l. duarum Socratis uxorum mentionem voluisset. Ex his tamen verbis, *αἱ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο* et seqq. *τὰς μὲν γυναῖκας—ἐκείναις ἐκέλευσεν*, clarum esse scripsit in Add. ad Lucian. Halcyon. §. 8. Hemsterhusius, utramque uxorem, Xanthippen et Myrtonem, marito vixisse superstitem. Mihi longe secus videtur. Uxorem Socratis duas si intellexisset Plato, non *al οἰκεῖαι γυναῖκες* scripsisset, sed *αἱ γυναῖκες αὐτοῦ*, quumque supra Echecrati Phædo narrasset, se carcerem ingressos invenisse Xanthippen *ἔχουσαν τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην*, suum ipsius, opinor, non Myrtus filiolum tenentem, quem locum ipse ibi Hemsterh. adhibuit; in filiorum autem numero Aristoteles et Plato conveniunt: apparet, quantum a Platone Aristotelis istud discordet testimonium. Recte igitur in priore animadvertisse dicerat vir summus, Xanthippen solam, non itidem Myrtus memoratas Platonem et Xenophontem, Laertium citans ii. 26. itaque Casaub. et Menag. *al οἰκεῖαι γυναῖκες* sunt *mulieres propinquæ*. Xanthippe cum aliis aliquot *συγγενίαν ἀναμιχθείσαις τῷ οἴκῳ*. V. Aristoph. v. Ἀχαρνεῖς. Heind.

υἱεῖς—*ὁ δὲ μέγας καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες*] Magnus filius Lamprocles, et ipse e Xanthippe natus, cognatæ e Xenoph. Memor. ii. 2. duo nominatæ, Sophroniscus et Menexenus, quos Diog. L. ii. 26. memorat, auctore Aristotele perhibente Lamproclem e Xanthippe, duos reliquos e Myrtone natos. Ipse Socrates in Platon. Apolog. p. 366. C. *καὶ οἰκεῖοί μοι εἰσὶ, καὶ υἱεῖς γε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τρεῖς· εἷς μὲν μειράκιον ἤδη· δύο δὲ παιδία*. De duabus autem uxoribus Socratis, quas ambas adeo simul habuerit, mendacem esse fabulam jam antiquitus ostenderat Panætius, teste Plutarcho in Aristide p. 335. C. et Athenæo xiii. p. 556. A. et diligenter nostra ætate quæstionem tractavit in Diatribe de Aristoxeno p. 76. Mahnius noster, laudatus in eodem argumento a Lyndeno item nostro in Dissertatione de Panætio p. 65. Quibus etiam adjungantur summi viri, Bentl. in Dissert. Phalarid. de Epist. p. 73. et Solan. et Hemsterh. ad Lucian. Halcy. t. i. p. 185. Quod autem suspicatur eruditissimus vir. Memors. in libro Germanico, Historia Doctrinarum apud Gr. et Rom. (cujus primam partem recensuimus in Biblioth. Crit. part. viii.) hanc fabulam fortasse ex male intellecto hoc Phædonis loco exstitisse, in quo *al οἰκεῖαι γυναῖκες* a quibusdam intelligerentur *uxores Socratis*, part. ii. p. 523. equidem Græcum hominem, Græca florente lingua, neminem hæc verba sic accipere potuisse arbitror; quando nec recentiores, Ficin. Cornar. Dacier ea sic acceperunt. Neque *οἰκεῖαι γυναῖκες* alias sunt, quam mulieres vel familiares, vel famulæ, ut apud Ælianum Var. Hist. xii. 1. 18. *ὑπὸ τῶν οἰκείων γυναικῶν αἳ ἔτυχον αὐταῖς συναπελθοῦσαι, διασκελεγμένας τε ἅμα τὰς κόμας, καὶ διατεινομένας τὰ πρόσωπα*—. Nec credibile est, in his etiam Xanthippam ad Socratem redisse: semper, si hæc redisset, Plutarchus id non dixisset significationis satis. Wyttenb.

ἐκαθέζετο λελουμένος, καὶ οὐ πόλλ' ἄττα[p] μετὰ ταῦτα διελέχθη,[q] καὶ ἦκεν[r] ὁ τῶν ἑνδεκα ὑπηρέτης καὶ στὰς παρ' αὐτόν, Ὦ Σώκρατες, ἔφη, οὐ καταγνώσομαί[s] γε[t] σοῦ ὅ περ τῶν[u] ἄλλων καταγιγνώσκω, ὅτι μοι χαλεπαίνουσι καὶ καταρῶνται, ἐπειδὰν αὐτοῖς παραγγέλλω[v] πίνειν τὸ φάρμακον ἀναγκαζόντων τῶν ἀρχόντων. σὲ δ' ἐγὼ καὶ ἄλλως ἔγνωκα ἐν τούτῳ τῷ[w] χρόνῳ γενναιότατον καὶ πραότατον καὶ ἄριστον ἄνδρα ὄντα τῶν πώποτε δεῦρο[x] ἀφικομένων,[y] καὶ δὴ καὶ[z] νῦν εὖ οἶδ' ὅτι οὐκ ἐμοὶ χαλεπανεῖς,[a] γιγνώσκεις γὰρ τοὺς αἰτίους, ἀλλ' ἐκείνους. νῦν οὖν,[b] οἶσθα γὰρ ἃ ἦλθον ἀγγελῶν,[c] χαῖρέ τε[d] καὶ πειρῶ ὡς ῥᾷστα[e] φέρειν τὰ ἀναγκαῖα. Καὶ ἅμα δακρύσας μεταστρεφόμενος ἀπῄει. [§. 151.] Καὶ ὁ Σωκράτης ἀναβλέψας πρὸς αὐτόν, Καὶ σύ, ἔφη, χαῖρε, καὶ ἡμεῖς ταῦτα ποιήσομεν. Καὶ ἅμα πρὸς ἡμᾶς, Ὡς[f] ἀστεῖος, ἔφη, ὁ ἄνθρωπος· καὶ παρὰ πάντα μοι τὸν χρόνον προσῄει καὶ διελέγετο ἐνίοτε καὶ ἦν ἀνδρῶν λῷστος,[g] καὶ νῦν ὡς γενναίως[h] με ἀποδακρύει. ἀλλ' ἄγε[i]

τὰ ἃ ΓG.—[o] διέτριβεν L.—[p] ἄττα om Π et pr Χ.—[q] διελέγχθη Δ.—[r] ἦλθεν ΓΔΦ Gs.—[s] ἀπογνώσομαι G et pr Γ.—[t] γε om ΑΠΤ et pr Ξ.—[u] τῶν add ΓΔΦGi.—[v] παραγγέλω ΔG, παραγγείλω ΓΑCΕΗIL.—[w] τῷ om s.—[x] δεῦρ' Δ.—[y] ἀφιγμένων ΓΔΦ Gs.—[z] καὶ post δὴ om L.—[a] χαλεπανεῖς ΓG: χαλεπαίνεις °s.—[b] οὖν om ΑΓΤG et pr Π.—[c] ἀγγέλων ΑΗIL, ἀγγέλλων ΧΞΠΤΦCs.—[d] τε om ΓG.—[e] ἄριστα ΑΠ.—[f] ὡς om L.—[g] λῷστος Χ.—[h] γενναῖός Δ.—[i] ἀλλ' ἄγε ΧΓΔΞΤG: ἀλλά γε s.—

§. 150. πολλὰ ἄττα] ἄττα hoc abest a Tub. οὐ πολλὰ ἄττα est i. q. ὀλίγα ἄττα, *pauca quædam*. Xenoph. Hellen. i. 5. 22. καί τινας ἀπέκτειναν οὐ πολλούς. Adscripsi, ne cui, ut nobis olim, corrigendum videatur οὐ πολλὰ τὰ μετὰ ταῦτα δ. Heind.

ὑπηρέτης] Ita vocatur homo etiam a Max. Tyrio xxxiv. p. 406. Σωκράτην τοῦτον Μέλιτος μὲν ἐγράψατο, Ἄνιτος δὲ εἰσήγαγε, Λύκων δὲ ἐδίωκε, κατεδίκασαν δὲ Ἀθηναῖοι, ἔδησαν δὲ οἱ Ἕνδεκα, ἀπέκτεινε δὲ ὁ ὑπηρέτης. Fisch.

καὶ στὰς παρ' αὐτὸν, ὦ Σώκρ. ἔφη] Hæc laudantur a Thom. Mag. et ex eo a Pharorino, v. Παρά. Fisch.

οὐ καταγνώσομαί γε σοῦ] σοῦ abest ab Aug. γε a Tub.—ἐπειδὰν αὐτ. παραγγέλω. Sic recte Aug. pro παραγγέλλω. —τῶν ἀρχόντων i. e. τῶν ἕνδεκα. Cf. not. ad §. 4. Heind.

ἐν τούτῳ χρόνῳ] Verum est ἐν τοίτῳ τῷ χρόνῳ, ut habent Vind. A B C F. Venet. A B. ut jam conjecerat Steph. Wytt.

ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ] Male prætermissum vulgo articulum τῷ præstant Aug. et Tub. ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, *dum fuisti in carcere*. Heind.

§. 151. παρὰ πάντα—ἐνίοτε] Laudat Thom. Mag. et inde Pharorin. v. Παρά. Fisch.

καὶ παρὰ πάντα μοι τὸν χρ. προσῄει] *Et per totum me tempus* (triginta hos dies) *invisebat* (non, quod alius fecisset, ad mortem destinatum neglexit) *interdumque* (vel negotiis vacuus vel quando illius ferebat animus) *confabulabatur mecum virorumque optimum se prabebat*: *et nunc quam liberaliter me deplorat!* Ita hæc intelligenti nihil quidquam deesse ad plenum sensum videtur, necdum conjecturam amplecti possum Jacobsii in Animadv. in Athen. Deipnos. p. 166. ante προσῄει excidisse πρῶτος suspicati. Heind.

δή, ὦ Κρίτων, πειθώμεθα αὐτῷ, καὶ ἐνεγκάτω τις τὸ φάρμακον, εἰ τέτριπται· εἰ δὲ μή, τριψάτω ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ὁ Κρίτων, Ἀλλ' οἶμαι, ἔφη, ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἔτι ἥλιον εἶναι ἐπὶ τοῖς ὄρεσι καὶ οὔπω δεδυκέναι. καὶ ἅμα ἐγὼ οἶδα καὶ ἄλλους πάνυ ὀψὲ πίνοντας, ἐπειδὰν παραγγελθῇ αὐτοῖς, δειπνήσαντάς τε καὶ πιόντας εὖ μάλα, καὶ ξυγγενομένους γ' ἐνίους ἂν ἄν τύγχανε ἐπιθυμοῦντες. ἀλλὰ μηδὲν ἐπείγου· ἔτι γὰρ ἐγχωρεῖ. Καὶ ὁ Σωκράτης, Εἰ- II. iii. 125.

ἥλιον L.—ἐπὶ ΧΔΛΞΠΤΦCHILs: ἐν τ.—ἐγὼ om L.—ξ. ΧΓΔΞΠΤΦ Gu.—γ' om G.—ἐνίους CILs cum pr Λ et corr ΓΗ.—ἂν om ΧΞΥ et pr Π.—

ἀποθανεῖν] Verbum notatum est a Pollucis. ix. 99. vi. 201. Fischr.

ἀλλ' ἄγε δή] Sic h. l. pro ἀλλά γε δή Par. cum Ficino: sed age, o Crito. Vid. not. ad §. 81. Heind.

ἐνεγκάτω τις τὸ φάρμακον εἰ τέτριπται] Ad mortem istum pertinet facetia Aristophanis Ran. 123. HP. Ἀλλ' ἔστιν ἀτεχνῶς σύντομος τετριμμένη. Ἡ διὰ θυείας. ΔΙ. Ἆρα κάνειον λέγεις; HP. Μάλιστά γε. Quod Scholiastes sic declarat: τετριμμένην δὲ, ἅμα μὲν ὅτι ἐπὶ ἀδυὸ κατημαξευμένης· ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ τριβέσθαι τὰ κάνεια. Et in Phocionis exitu, memoratus a Plutarcho t. i. p. 758. D. ἐπεὶ δὲ Φωκίωνος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ γενομένου, καὶ τὸ κώνειον ὑρῶν τριβόμενον ἠγανάκτει· εἶτα οὐκ ἀγαθῆς, εἶπεν, ὅτι μετὰ Φωκίωνος ἀποθνήσκει, Πεισιθέου δὲ ἕδη πάντων, τὸ φάρμακον ἐπέλιπε, καὶ ὁ δημόσιος οὐκ ἔφη τρίψειν ἕτερον, εἰ μὴ λάβοι δώδεκα δραχμάς, ὅσου τὴν ὅλην ὠνεῖται. Caeterum, Phocionem hic in vitae exitu cum Socrate comparatum, vernaculum hanc libro clausulam imponit: Ἀλλὰ τὰ μὲν περὶ Φωκίωνα πραχθέντα τῶν περὶ Σωκράτην πάλιν ἀνήκουστα τοῖς Ἕλλησιν, ἐν δημοτέλει ἀκούειν τῆς ἀμαρτίας ταύτην καὶ δυστυχίαν τῇ πόλει γενομένης. Temperarat. H. Plut. ix. 17. tradit, cicutam tenere vulgo notatum China dicatione, et amplexu tabificum componendae lentitudinis: Χίοις φασὶ τῷ κωνείῳ τριπτέον οὐχ οὕτω, ἀλλὰ τριβόντας, καθάπερ οἱ ἄλλοι, χρῆσθαι· νυν δὲ οὐδ' ἐν εἰς τρίβειν· ἀλλὰ περιπτίσαντες (vulgo περιττήσαντες) καὶ ἀφελόντες τὸ κεκμηκὸς· τοῦτο γὰρ τὸ τὴν δύναμιν παρέχον, δυσπαράγγιστον ὂν μετὰ τῶν ἀποσυόντων ἐν τῷ λίθῳ, καὶ διατρήσαντες (f. διηθήσαντες) λευκὸ, ἀναπάντοντες ὀρ' ὕδωρ κίνουσι· ὅστε ταχείαν καὶ ἀλεφρὰν γίνεσθαι τὴν ἀπαλλαγήν· ubi consulendus Bodaeus Stapelius: ut Saracenus ad Dioscoridem, iv. 79. Witt.

ἐν τοῖς ὄρεσι] Forster malebat ἐπὶ τοῖς ὄρεσι, ex Bas. 2. et marg. Steph. atque sic etiam habent Vind. C D E F. Venet. A B. neque tamen vulgata non item bona est. Scriptor non nominatus apud Stob. Serm. i. p. 19. 20. sive Musonius, ut suspicatus est Gesner. sive Teles aut Juncus, hinc sumsit: Σωκράτης—τριῶν ἡμερῶν αὐτῷ δοθεισῶν τῇ πρώτῃ ἥκειν καὶ οὐ προσίμενε τὴν τρίτης ἡμέρας τὴν ἰσχάτην ὥραν παρατηρῶν, εἰ ἔστιν ἥλιος ἐπὶ τῶν ὀρῶν, ἀλλ' εὐθαρσῶς τῇ πρώτῃ· unde Atticam talem Legem exsculpsit S. Petitus p. 425. temere quidem; notante etiam Wesselingio. De tribus autem dictus ad mortis optionem concessa damnato, nec aliunde constat, nec in Socratis certe caussa apparet. Witt.

ἐπὶ τοῖς ὄρεσι] Ald. et Stob. ἐν τοῖς ὄρ. Aug. Tub. Paris. et Bas. 2. ἐπὶ τ. ὀ. uti jam cum Forstero edidit Fischer. Atticam notum est septentrionem versus et occidentem cinctam montibus fuisse. Heind.

πίνοντας] *Bibere solitos*, praesens pro praeterito, ut subinde usurpatur. Notant πίόντας, quia non sequetur. Poterat vero πεπωκότας, aut λαβόντας, ponere. Witt.

καὶ ξυγγενομένους] Sic pro συγγεν. Tub. Rectc Steph. in marg. vertit *et quidem nonnullos suis amoribus petitos*. De Venere enim h. l. intelligendum ξυγγενέσθαι. Heind.

ἐγχωρεῖ] Phavorinus, nescicbam unde: Ἐγχωρεῖ· λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ οἷόν τε καὶ δυνατὸν ἐστὶν εἶναι. ἐγχωρεῖ γενέσθαι τόδε. Legetur ita Thesm. 23. Fischr.

κότως γ', ἔφη, ὦ Κρίτων, ἐκεῖνοί[q] τε[r] ταῦτα ποιοῦσιν οὓς[s] σὺ λέγεις, οἴονται[t] γὰρ κερδανεῖν ταῦτα ποιήσαντες, καὶ ἔγωγε ταῦτα εἰκότως[u] οὐ ποιήσω· οὐδὲν γὰρ οἶμαι[v] κερ-
1. 117. δαίνειν[w] ὀλίγον ὕστερον πιὼν[x] ἄλλο γε ἢ γέλωτα ὀφλήσειν παρ' ἐμαυτῷ, γλιχόμενος τοῦ ζῆν καὶ φειδόμενος οὐδενὸς ἔτι ἐνόντος.[y] ἀλλ' ἴθι, ἔφη, πίθου[z] καὶ μὴ ἄλλως[a] ποίει.
§. 69. W. [§. 152.] Καὶ ὁ Κρίτων ἀκούσας ἔνευσε τῷ[b] παιδὶ πλησίον ἑστῶτι. καὶ ὁ παῖς ἐξελθὼν καὶ[c] συχνὸν χρόνον διατρίψας[d] ἦκεν ἄγων τὸν μέλλοντα δώσειν[e] τὸ φάρμακον, ἐν κύλικι φέροντα τετριμμένον. ἰδὼν δὲ ὁ Σωκράτης τὸν ἄνθρωπον Εἶεν, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων, τί[f] χρὴ ποιεῖν; Οὐδὲν ἄλλο, ἔφη, ἢ πιόντα περιιέναι,[g] ἕως ἄν σου βάρος[h] ἐν τοῖς σκέλεσι γένηται, ἔπειτα κατακεῖσ-

[q] Κρίτων καὶ ἐκεῖνοί L.—[r] γε ΓG.—[s] ἃ Es.—[t] οἱόν τε Δ : οἴονται...ποιήσαντες om s.—[u] εἰκότως om s, post ταῦτα ponunt ΧΓΔΞΠΤΦG, ante ταῦτα Ps.—[v] οἶμαι ΓG. a —[w] κερδαίνειν Α.—[x] ποιῶν ΧΠC. ἀπιὼν ΓΔG.—[y] ὄντος ΞL.—[z] πιθοῦ ΧΠΤ πείθου Ps.—[a] ἄλλο Τ.—[b] ἔνευσέ τε τῷ Φs.—[c] καὶ ante συχνὸν om L.—[d] ἐνδιατρίψας ΓG.—[e] διδόναι ΧΠ et γρ C.—[f] εἰπὲ τί ΓΔΦGs et rc Π.—[g] περιιόντα ἴέναι ΓG.

ἐκεῖνοί τε ταῦτα ποιοῦσιν οὓς σὺ λέγεις] Ita ex Aug. Tub. Bas. 2. et Aristipp. scripsi pro ἃ σὺ λέγ. quod præfertem, si succederent hæc καὶ ἔγωγε εἰκότως ταῦτ' ἃ ἐμοὶ δέδοκται vel hujusmodi aliqua. Nunc magnopere languet additamentum hoc ἃ σὺ λέγεις: alterum non item. Heind.

κερδαίνειν] Quod in κερδανεῖν mutavit Turneb. præeunte Ficino, *nihil enim me lucraturum spero*, illud libri scripti editique confirmant, quæ circa retinui, quamquam post hæc non πιὼν expectabam, sed potius πιόμενος. Heind.

φειδόμενος οὐδενὸς ἔτι ἐνόντος] Hæc est una Dacierii scita animadversio, paræmiam subesse dicti Hesiodei Ἔργ. κ. Ἡμ. 367.—δειλὴ δ' ἐν πυθμέν φειδώ. Quominus probandum est ὄντος, quod loco ἐνόντος habent, Bas. 2. marg. Steph. et Venet. B. Wyttenb.

οὐδενὸς ἔτι ὄντος] Ita Par. cum Bas. 2. Vulgo ἐνόντος pro ὄντος. Tum Bas. 2. μὴ ἄλλο ποίει. Vid. not. ad Parmen. §. 21. Heind.

πείθου καὶ μὴ ἄλλως ποίει] Formula Platonica. Cf. ne p. 370. E. ἀλλ' ἐμοὶ πείθου, καὶ μὴ ἄλλως ποίει· Rep. i. p. 410. A. ἀλλὰ μένετε, καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖτε. Mox, C. μὴ οὖν ἄλλως ποίει· p. 414. B. μὴ οὖν ἄλλως ποίει· ἀλλ' ἵμειγε χαρίζου ἀποκρινόμενος. Parmenid. p. 58. F. αὐτὸν τε δεῖσθαι τοῦ Παρμενίδου —ἐνδείξασθαι ὃ λέγει, καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖν. Aristid. Orat. Sacr. v. t. i. p. 348. ἐπείγεσθαί τε ἐκέλευε, καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖν. Wyttenb.

§. 152. δώσειν] Tub. et Bas. 2. δοῦναι. §. 20. ὃ μέλλων σοι δώσειν τὸ φάρμακον. Heind.

εἶεν, ὦ βέλτ.] εἶεν h. l. non significat *cedo* aut *agedum*, qua potestate vocem reperiri hoc arbitror, ne loco quidem ullo Æschyli Choeph. 717. sed habet hic, ut ubivis, vim quandam *productivam*. γὰρ statim post εἶεν, ut h. l. infertur Synops. p. 204. C. Εἶεν δή, ὦ ξένε· καλῶς γὰρ λέγεις· τοιοῦτος ὢν ὁ Ἔρως τὴν χρείαν ἔχει; Ibid. p. 213. E. Εἶεν δή, ἔφην· δοκεῖτε γάρ μοι νήφειν· οὐκ ἐπιτρεπτέον οὖν ὑμῖν, ἀλλὰ ποτέον. Euthyd. s. 52. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, Εὐθύδημε· τὸ γὰν ἀγαθὸν ἡγεμόνευε, καλὰ δὴ πάντα ἄγεις πῶ, οὗν ἐπίσταμαι ἐκείνην τὴν ἐπιστήμην, ἣν ἐζητοῦμεν. Heind.

ἕως ἄν σου βάρος ἐν τοῖς σκέλεσι γένηται] Hæc transscripsit, forte cognavit, Plutarchus de S. N. V. p. 551. F. τί κωλύει μηδὲ τοὺς ἐπὶ θανάτῳ καθειργνυμένους φάναι κολάζεσθαι μέχρις οὗ τ.ε

λαι· καὶ[1] οὕτως αὐτὸ ποιήσει.] Καὶ ἅμα ὥρεξε τὴν πύλικα τῷ Σωκράτει. καὶ ὃς λαβὼν καὶ μάλα ἵλεως,[k] ὦ[l] Ἐχέ-

[k] Βάρος om I.—[l] καὶ...ποιήσει om pr Δ.—[j] ποιήσειε τ.—[k] ἵλεος Δ.—[l] ὦ om pr Π.

κρατες, ἔφη, πρὸς τοὺς θεοὺς τί τούτου τοῦ ποτοῦ ἀποκόψαι τὸν πράγλιον; μηδὲ τὸν ποτωκάτα τὸ κάνειον, εἶτα περιόντα καὶ προσμένοντα βάρος ἐγγενέσθαι τοῖς σκέλεσιν αὐτοῦ, πρὶν ἢ τὴν συνάπτουσαν ἀναισθησίᾳ σβέσαι καὶ πῆξιν καταλαβεῖν; εἰ τὸν ἔσχατον τῆς τιμωρίας καιρὸν ἡγούμεθα τιμωρεῖσθαι· ubi et hæc Platonis, et aliorum verba apponimus. Quibus adludit Seneca de Provid. cap. iii. p. 195. 'male tractatum Socratem judicas, quod illam pestilentem potionem, non aliter quam medicamentum immortalitatis obduit, et de morte disputavit usque ad ipsam mortem: male enim illo actum est, quod genitus est sanguis, et paulatim frigore inducto venarum vigor constitit.' Aristot. Problem. iii. 24. Dioscorid. iv. 79. Nicand. Alexiph. 186. Plin. Hist. Nat. xxv. 95. 'Cicuta quoque venenum est, publica Athenarum poena damnatis.—Semina et folia refrigeratoria vis: quæ succo, incipiunt algere ab extremitatibus corporis.—Succat sanguinem spissando.' Aristophanes Ran. 125. cum scholiis divit—ψυγδάγχε καὶ δυσχείμερον. Ἐδόκει γὰρ ἀποψύχειν τὰ ἀντικείμενα· ubi Scholiastes. ἀπὸ τῶν ποδῶν γὰρ ἄρχεται, πρῶτον αὐτοὺς ἀποψύχων ὡς τοῦ ζωτικοῦ πνεύματος περὶ τὴν καρδίαν συστελλομένου. Witt.

ἴων ἂν σου βάρος] Infra §. 154. ἐπειδὴ οἱ βαρύνεσθαι δόξη τὰ σκέλη, ut Ficinus: *quando gravari tibi videtur crura.* Unde quod conjunxit Pisch. σοι pro σου, in libro tibi reperto nihil quoque præferendum videtur. Heusd.

καὶ οὕτως αὐτὸ ποιήσει] *Atque ita, inter sacrificandum, per se ipsum efficax erit*, ut nulla alia re opus sit. ποιεῖν, ut Latinum *facere*, de *præcantibus rebusque positum* apud Dioscoridem inspicuus reperies v. c. i. 95. καὶ πρὸς φάρμακα, *calet adjectum veneno.* Quantivis autem hanc partis scripturam putent Aug. et Tub. cum Ald. quam Flor. 2. habent ποιήσει, *atque ita id faciet*, quod recepit Steph. Quæ hariolandi cacoëthes quis non sic potius scripta mallet, οὕτως οὖν ποιήσειε τ. τοίνυν? Fischerus qui rescripsit ποιήσει, hoc per ποιήσῃ, *facies in te*, explicuit. Heusd.

καὶ δὲ καλῶς—εἶξεν] Operæ pretium est cum hac narratione præcunia postea rorum hinc ducta referre: Plutarchi in libello inscripto 'an pravitas sufficiat ad infelicitatem,' p. 499. B. κύλικα φαρμάκου παράττεις; οὐχὶ καὶ Σωκράτει προέπιες; ὁ δὲ ἵλεως καὶ πρᾴως, οὐ τρίσας, οὐδὲ διαφείρας, οὐδὲ χρώματος οὐδὲ σχήματος, μᾶλ' εὐκόλως ἐξέπιεν· ἀποθνήσκοντα δὲ αὐτὸν ἐμακάριζον οἱ ζῶντες, ὡς οὐδ' ἐν ᾅδου θείας ἄνευ μοίρας ἰσόμενον· postrema sunt ex §. 2. Exquisitum hoc διαφείρας, pro *mutans, molliens*, dictum, Musgravius adhibuit Euripidi Med. 1062. χεῖρα δ' οὐ διαφερῶ. *manum meam non commiseratione molliam.* Lucianus, cæterum admirabilis Attici facultate salis, in Socratem intempestive facetus et dicacule mendax Dialog. Mort. xxi. t. i. p. 421. merito reprehensus ab Hemsterh. nec hic apponendus. Gregor. Naz. Ep. lviii. p. 822. D. Σωκράτης δὲ τὸν θάνατον ὑπὸ Ἀθηναίων κατακριθείς, καὶ οἰκῶν, ὡς οἶσθα, τὸ δεσμωτήριον, τέως μὲν ὡς ὑπὲρ ἄλλου δεσμωτηρίου τοῦ σώματος τοῖς μαθηταῖς διελέγετο, καὶ φυγεῖν ἔξὸν ἀπηξίωσεν· ἐπειδὴ δὲ πρωΐ ἐγήγερτο τὸ κώνειον, δέχεται μάλα ἡδέως, ὥσπερ οὖν ἐπὶ θανάτῳ δεχόμενος, ἀλλὰ φιλοτησίαις προπιόμενος· quæ ultima interpres minus recte vertisse videtur—*tanquam—amicos propinando ad potandum invitaret*: legendum φιλοτησίαν, i. e. *tamquam propinatus convivale poculum*, i. e. *quasi ei convivale poculum propinaretur.* Valerius Max. viii. 2. Ext. i. 'Idem (Socrates) cum Atheniensium sceleratæ dementiæ tristem de capite ejus sententiam tulisset, fortique animo et constanti vultu potionem veneni e manu carnificis accepisset, admoto jam labris poculo, uxori Xanthippæ inter fletum et lamentationem vociferanti cum exclamasset: 'Quid ergo' inquit 'nocenti mihi mori satius esse duxisti?'' turbans ille, ut solet, aut turbidus fortis sapiens. Probabilius scriptor Apologiæ Socratis, quæ sub Xenophontis nomine exstat, hoc Apollodoro, nec tempori libendi poculi, tribuit, §. 28. Ἐπαχθόμενον est *admodum ægre ferendum*, ut fere reddidit Cornarius; vi verbi medii, ut βάσχειν τινὶ πιεῖν, *præbere, administrare ei potum* apud Aristoph. Nub. 1385. Minus accurate Ficinus, *extracto poculo.* Pejus etiam Dacerius in hanc sententiam, *facetus per*

κρατες, οὐδὲν τρίσας οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος[m] οὔτε[n] τοῦ προσώπου, ἀλλ' ὥς περ εἰώθει[o] ταυρηδον[p] ὑπο-
11. iii. 126. βλέψας πρὸς τὸν ἄνθρωπον, Τί λέγεις, ἔφη, περὶ τοῦδε τοῦ πόματος πρὸς τὸ ἀποσπεῖσαί τινι; ἔξεστιν ἢ οὔ; Τοσοῦτον, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τρίβομεν, ὅσον οἰόμεθα μέτριον[q] εἶναι πιεῖν.[r] [§. 153.] Μανθάνω, ἦ δ' ὅς· ἀλλ' εὔχεσθαί γέ[s] που τοῖς θεοῖς ἔξεστί τε καὶ[t] χρή, τὴν μετοίκησιν τὴν ἐνθένδε[u] ἐκεῖσε εὐτυχῆ γενέσθαι· ἃ δὴ καὶ ἐγὼ εὔχομαί τε[w] καὶ γένοιτο ταύτη. Καὶ ἅμα εἰπὼν[x] ταῦτα ἐπισχόμενος καὶ μάλα[y] εὐχερῶς καὶ εὐκόλως[z] ἐξέπιε. καὶ ἡμῶν οἱ πολλοὶ τέως μὲν ἐπιεικῶς οἷοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν, ὡς δὲ εἴδομεν πίνοντά[a] τε καὶ πεπωκότα,[b] οὐκέτι, ἀλλ' ἐμοῦ γε[c] βίᾳ καὶ αὐτοῦ[d] ἀστακτὶ[e] ἐχώρει τὰ δά-

—[m] σώματος Φ, σώματος οὔτε τοῦ χρώματος Δπ et mg Π.—[n] οὔτε post χρώματος om Δ.—[o] ἐγάθη Η, om L.—[p] ταυρηδὸν Δ.—[q] οὐρανὸν L.—[r] ποιεῖν L.—[s] γε om L.—[t] καὶ om Φ.—[u] ἔνθα δὲ Γ.—[v] ἐγὼ om Η.—[w] τε om Γ.—[x] λέγων ΓΔΦG.—[y] μάλ' Δπ.—[z] εὐχόλως L.—[a] πιόντα L.—[b] πεπτωκότα L.—[c] τε ΓGπ.—[d] καὶ αὐτοῦ βίᾳ π, αὐτοῦ βίᾳ καὶ b, αὐτοῦ βία (omisso καὶ) ΞΥΦ: καὶ βία, idque post ἀστ. ΓΔ Gb.—[e] ἀσταχτεὶ ΧΠb, καὶ ἀστακτὶ Ξ, ἀσταλακτὶ ΔΦπ, ἀβαστακτὶ καὶ βία γρ Π.—

aliquod tempus. Illud autem ταυρηδὸν ὑποβλέψας, *torve tuens*, animadvertimus in Epist. Crit. p. 46. Wytt.

καὶ μάλα ἴλεως] καὶ h. l. ut mox in verbis ἐπισχόμενος καὶ μάλα εὐχερῶς—ἐξέπιε, non copulat, sed intendit. Heind.

οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος] Ad χρώματος suppleri potest οὐδέν. Aristoph. Eq. 397. ὡς δὲ πρὸς τἄν ἀναιδεύεται καὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος τοῦ παριστηκότος. φθείρειν, φθορὰ et συμφθείρεσθαι etsi proprie usurpantur de colorum diversi generis mixtura, v. Hemsterh. ad Lucian. Prom. §. 5. hic tamen διαφθείρειν, ut ubique alias, *mutare in deterius* significat.—ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Aristoph. Ran. 804. Ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω. Heind.

§. 153. μανθάνω] Vid. not. ad §. 20. 2. Proximo που caret Aug.—ἐπισχόμενος, *poculo labris admoto.* Heind.

μάλα εὐχερῶς...ἐξέπιε] Παραβάλλωμεν τὴν Σωκράτους κύλικα ἐκείνην τῇ Ἀλκιβιάδου· (de qua Plato in Sympos. p. 213. 214.) πότερος αὐτῶν ἔπινεν ἀλυκρότερον, Ἀλκιβιάδης τὸν οἶνον, ἢ τὸ φάρμακον Σωκράτης; Max. Tyr. Diss. 31. sub finem. Forst.

ἐπιεικῶς] Varie exponi debet, pro loci circumstantia. Sic in Theæteto, ἐπιεικῶς πάλαι, *satis dudum.* Et ἐπιεικῶς πεπαιδευμένος, *non infeliciter institutus.* iii. de Republ. Et ἐπιεικὰς πέφυκε πρὸς τὰ πράγματα, *non incommodus ad res gerendas.* iv. de Leg. Ita nec illud, 'Satis superque,' nec meum, *Quantum eniti poteramus*, placet mihi. Rectusne ita? *In comprimendis lacrymis non incommode*, vel *non male conatus nobis succedebat.* Sieran.

κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν] Præter sermonis nostri rationem illatum hoc μὴ exemplis illustravi ad Parmenid. §. 41. Perinde enim hæc intelligenda ac si legeremus οἷοίτε ἦσαν κατέχειν τὸ δακρύειν, velut mox sequitur ἐπειδὴ οὐχ οἷόσθ' ἦν κατέχειν τὰ δακρύα. Poterant eadem ita exprimi:—οἷοίτε ἦσαν κατέχειν ἑαυτοὺς τὸ μὴ οὐ δακρύειν. Heind.

ἐμοῦ γε βίᾳ καὶ αὐτοῦ ἀπτακτὶ] Venet. B. ἐμοῦ γε καὶ αὐτοῦ βίᾳ καὶ ἀστακτὶ, concinnius: sic et Vind. A. et τε pro γε. Idem Vind. A et B in margine, pro ἀστακτὶ habent ἀσταλακτί· vulgato non præferendum. Practus ad Plat. Rep. p. 383. memoriter citans Apollodoro tribuit: καίτοι παρὰ Πλάτωνι Σωκράτης μὲν ἄτεγκτος μείνας καὶ ἀπροσπαθὴς πρὸς τὰ δάκρυα τῶν οἰκείων ἀνύμνηται· Ἀπολλόδωρος δὲ ἀσταχτὶ δακρύων.

κρυα,[f] ὥστε ἐγκαλυψάμενος ἀπέκλαον[g] ἐμαυτόν· οὐ γὰρ δή[h] ἐκεῖνόν γε, ἀλλὰ τὴν ἐμαυτοῦ[i] τύχην, οἷον ἀνδρὸς ἑταίρου[j] ἐστερημένος εἴην. ὁ δὲ Κρίτων ἔτι πρότερος[k] ἐμοῦ,[l] ἐπειδὴ οὐχ οἷός τ' ἦν κατέχειν τὰ δάκρυα, ἐξανέστη. [§. 154.] Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ[m] ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ οὐδὲν ἐπαύετο[n] δακρύων, καὶ δὴ καὶ τότε ἀναβρυχησάμενος, κλαυσάς[o] καὶ ἀγανακτῶν, οὐδένα ὃν τινα οὐ κατέκλασε[p] τῶν παρόντων, πλήν γε αὐτοῦ Σωκράτους. ἐκεῖνος δέ,[q] Οἷα, ἔφη, ποιεῖτε, ὦ θαυμάσιοι. ἐγὼ μέντοι[r] οὐχ ἥκιστα τούτου ἕνεκα[s] τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα, ἵνα μὴ τοιαῦτα πλημμελῶσιν· καὶ γὰρ ἀκήκοα ὅτι ἐν εὐφημίᾳ χρὴ τελευτᾶν. II. iii. 127.

[f] τὰ δάκρυα om ET.—[g] ἀπέκλαον G, ἐκλαον Γ: ἀπέκλαιον [o]T.—[h] δι' Φ, δεῖ Δ.—[i] ἐμαυτοῦ Δ.—[j] ἑταίρου om Φ et pr Γ.—[k] πρότερον FG.—[l] μου CEHIL*u*.—[m] καὶ om ΔΛΞΙ et pr Γ.—[n] ἐπαύετο G et corr Γ.—[o] κλαίων om E.—[p] κατέκλασε ΓΑΞΤ CGHIa*u*b et corr ΔΛΠ: κατέκλαυσε ioτs.—[q] δὲ om G et pr Γ.—[r] μὲν Φs et pr Ξ.—

De hoc adverbio videatur Suidas in Ἀστακτί. Interpretes ad Hesychium in Ἄστακτον et Abresch. Lect. Aristaen. p. 140. Wytt.

ἀλλ' ἐμοίγε αὐτοῦ βίᾳ καὶ ἀστακτί] Hæc verba omisso ἀλλ' ἐμοίγε βίᾳ καὶ αὐτοῦ ἀστακτί Par. et Bas. 2. Itemque Aug. sed quod αὐτοῦ ibi omiserunt. Vulgo ἀλλ' ἐμοίγε βίᾳ καὶ αὐτοῦ ἀστακτί ἐς. De voc. ἀστακτί, *non stillatim, sed fusis*, vid. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 228. Heind.

ἀπέκλαιον ἐμαυτόν] Respexisse ad hanc locum Pistoris Rogerio videbatur Cicero Lael. 3. "Moveor enim tali amico erepto, qualis, ut arbitror, nemo unquam erit—nihil enim mali accidisse homini puto, mihi accidit, si quid accidit—." Fischer.

οἷον ἀνδρὸς] I. e. ὅτι τοιούτου ἀνδρ. etc. Xenoph. Cyrop. vii. 3. 13. κατοικτείρων τὸν τε γυναῖκα οἷον ἀνδρὸς ἀπέρρυτο, καὶ τὸν ἄνδρα οἷαν γυναῖκα καταλιπὼν ἀπολεῖ ὑβριστο. Herodot. viii. 12. οἱ δὲ συμπατέοντες, οἱ ταύτην ἀπόβοητοι ταῦτα ἐς φῶτα κατεστέασι, ἀπολιζόντες πάγχυ ἀνακλαύσεσθαι, ἐν οἷα κακὰ ἔκυρσαν. Hom. Iliad. E. 737. Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρεϊ τάδε καρτερὰ ἔργα, Ὀσσάλιόν τε σαώσαι ὃν ἀτύζεσκε λαὸν Ἀχαιῶν Μάψ —, Heind.

§. 154. *οὐδένα ὅντινα οὐ κατέκλασε τῶν παρόντων*] *Neminem non deplorarit praesentium.* Compositionis genus Attic. Sic Plato in Protag. p. 320. A. ἅπαντες οὐδένα ὅντινα οὐ τὰ μὲν αὐτὸν ἡγεῖσθαι τῶν ἄλλων σοφώτερον, τὰ δὲ ἄλλους ἑαυτοῦ· et plura dedimus in Bibliothec. Crit. part. x. p. 93. Quod autem Stephanus in Thes. Gr. L. t. ii. p. 222. voluit *κατέκλασε*, i. e. *fregit animos praesentium*, et habent Veneti, A B, nec ipse exemplum hujus usus attulit; nec ea, quæ nobis observata sunt, huc valent: quamquam κλᾶσθαι πρὸς οἶκτον *ad misericordiam flecti*, et κατακλᾶν τὸ θράσος τινος, et similia usurpari quidem, nec tamen hoc sensu ita simpliciter verbum κατακλᾶν usurpari, novimus. Wytt.

κατέκλασε] Vulgo κατέκλαυσε, quod præter sermonis usum explicant *ad lacrimas concitavit*, ne sic quidem apto in his verbis significatu. Graviori h. l. opus erat vocabulo, quod felici Stephani conjectura inventum (Thes. Gr. L. v. κατακλάω) librorum Paris. unus liquido confirmat. Notum illud Homeri ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ. Heind.

ὅτι ἐν εὐφημίᾳ χρὴ τελευτᾶν] Olympiodorus Cod. I. p. 168. et 261. "Ὅτι ἐν εὐφημίᾳ τελευτᾶν ἠίειον οἱ Πυθαγόρειοι, ὡς ἀγαθοῦ καὶ ἱεροῦ τοῦ πράγματος ὄντος· καὶ ὅτι ἐνίοτε περιστᾷ τὰ τοιαῦτα τὴν ἀνάγωγον ὁρμήν. Bene Ficinus, *cum fausto acclamationibus*: nec minus Cornarius, *cum laudatione et honorum verborum pronunciatione*, utramque nominis vim adhibens. De *laudationis* significatione diximus ad Plutarch. de Fortuna p. 99. C. *Faventia*, i. e. linguis favere, a malo ominatis verbis abstinere, bona

ἀλλ' ἡσυχίαν τε ἄγετε καὶ καρτερεῖτε. Καὶ ἡμεῖς ἀκούσαντες ἠσχύνθημέν τε καὶ ἐπέσχομεν[z] τοῦ δακρύειν. ὁ δὲ περιελθών, ἐπειδή οἱ βαρύνεσθαι ἔφη τὰ σκέλη, κατεκλίθη[u] ὕπτιος· οὕτω γὰρ ἐκέλευεν[w] ὁ ἄνθρωπος. καὶ ἅμα ἐφαπτόμενος αὐτοῦ οὗτος ὁ δοὺς τὸ φάρμακον, διαλιπὼν χρόνον ἐπεσκόπει τοὺς πόδας καὶ τὰ σκέλη, κἄπειτα σφόδρα πιέσας αὐτοῦ τὸν[x] πόδα ἤρετο εἰ αἰσθάνοιτο· ὁ δ' οὐκ ἔφη. καὶ
p. 118. μετὰ τοῦτο αὖθις τὰς κνήμας· καὶ ἐπανιὼν οὕτως ἡμῖν[y]

[z] ἕνεκα om FG. γε ΓΔΦGs.—[t] ἀπέσχομεν Δ.—[u] κατεκλίθη...σκέλη om Δs.—[w] ἐκέλευεν ΑΓΑΠΞΤΦCGHILu: ἐκέλευσεν °s.—[x] τὸν πόδα αὐτοῦ FG.—[y] ἡμῖν οὕτως L, ἡμῖν οὕτως ἡμῖν EH1u, ἡμῖν αὐτοῖς Α, αὐτοῖς FG, οὕτως ἡμῖν αὐτοῖς ΔCs.—

verba pronunciare, *εὐφημία*, valet in primis in cultu deorum et sacrificiis; proinde quoque in *morte*, quæ et ipsa res sacra est; ut *εὐφημία* sit officium et morientis, et eorum qui ei adsunt. Pythagoræ præceptum *εὐφημίας* universe memorat Iamblich. Vit. Pythag. §. 149. peculiariter in morte §. 257. Ὅλως δ' ἄχρι τῆς τελευτῆς εἶναί τι προστεταγμένον· καὶ κατὰ τὸν ὕστατον καιρὸν παρήγγελλε μὴ βλασφημεῖν, ἀλλ' ὥσπερ ἐν ταῖς ἀναγωγαῖς οἰωνίζεσθαι μετ' εὐφημίας, ἥπερ ἐποιοῦντο διωθουμένους τὴν ἀνδρίαν· postrema corrigantur vel *διωθουμένοι τὴν ἀνανδρίαν*, *repellentes ignaviam*: vel *διορθούμενοι τὴν ἀνδρίαν*, *confirmantes fortitudinem*: ad præceptum fortitudinis exercendæ hæc referuntur, quod traditum erat §. 228. ad animum in discessu e corpore, *ἀνάδῳ*, in reditu ad superos, confirmandum: et, quamvis speciosa, tamen vana est suspicio Obrechti legentis *διωθούμενοι τὴν Ἀδρίαν*; *qui mare Adriaticum trajecturi sunt*; nam et exemplum Adriæ singulare et poeticum est, et præsens *διωθούμενοι*, *pertradere*, *perfringere fluctus*, non convenit initio navigationis. M. Antonin. v. 33. τί οὐ περιμένεις ἕλεως τὴν εἴτε σβέσιν εἴτε μετάστασιν· ἕως δὲ ἐκείνης ὁ καιρὸς ἐφίσταται, τί ἀρκεῖ; τί δ' ἄλλο, ἢ θεοὺς μὲν σέβειν καὶ εὐφημεῖν· ἀνθρώπους δὲ εὖ ποιεῖν—. Diog. L. v. 90. in funere Heraclidis Pontici, *παραπεμπόντων τὸν Ἡρακλείδην τῶν πολιτῶν καὶ εὐφημούντων*. Notissima est Euripidis sententia ex fabula perdita Cresphontæ: Τὸν φῦντα θρηνεῖν εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά· Τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον, Χαίροντας, εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων. Wyttenbach.

ἐν εὐφημίᾳ χρὴ τελευτᾶν] Auctor Axiochi 3. *τὸ κοινὸν—τοῦτο καὶ πρὸς ἅπαντων θρυλλούμενον, παιδιὰ τίς ἐστιν ὁ βίος καὶ—δεῖ ἐπιεικῶς διαγαγόντας εὐθύμως μονονουχὶ παιανίζοντας εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι.* Heind.

ἡσυχίαν ἄγετε] Laudat hunc locum Platonis, quem Gesnerus e Cratylo sumtum putabat, Stob. Eclog. Eth. c. 119. p. 607. sic: Ἀκήκοα δὲ, ὅτι καὶ εὐφημίᾳ —*ἡσυχίαν ἄγετε καὶ καρτερεῖτε*. Fischer.

ἠσχύνθημέν τε] Vocalem *τε* non habet Aug. Heind.

οὕτω γὰρ ἐκ. ὁ ἄνθρωπος] Hæc ne post illa §. 152. *τί χρὴ ποιεῖν*; Οὐδὲν ἄλλο, ἔφη, ἢ πιόντα περιϊέναι ἕως ἂν σου βάρος ἐν τοῖς σκέλεσι γένηται, ἔπειτα κατακεῖσθαι, moleste redundare videantur, pertinere puta ad præcedens ὕπτιος, quod supra prætermiserat scriptor. In proximis vero illa *ὁ δοὺς τὸ φάρμακον* si statim verbis *οὕτω γὰρ ἐκέλευσεν ὁ ἄνθρωπος* succederent, quo loco posita ea vertit Ficinus, *sic enim qui venenum præbuit*, *jusserat*, sane vix possent tolerari; hunc in modum in Edd. et Codd. collocata tantum abest ut cum Uptono ad Arrian. p. 177. et Wyttenbachio ad Plutarch. de S. N. V. p. 52. pro inepto glossemate habeam, ut ægre iis ego carerem. Hæc si recidere voluimus, quot loca veterum eodem jure criticorum nobis mutilabit libido! Quid, quod absque his hoc potius ordine verba poni oportebat, *καὶ ἅμα οὗτος ἐφαπτόμενος αὐτοῦ*. Heind.

διαλιπὼν χρόνον ἐπεσκόπει] *Paullulum moratus* (subinde) *considerabat*. Heind.

ἐπανιὼν οὕτως] *ἐπανιὼν* non est *redeuns ad nos*, ut interpretatur Fischer, sed *manu ascendens*, ut recte Ficin. Heind.

ἐπιδείκνυτο ὅτι ψύχοιτό τι καὶ πήγνυτο.[a] καὶ αὐτὸς[a] ἥπτετο, καὶ εἶπεν ὅτι ἐπιδὰν πρὸς τῇ καρδίᾳ γίνηται[b] αὐτῷ,[c] τότε οἰχήσεται. [§. 155.] Ἤδη οὖν σχεδόν τι αὐτοῦ ἦν[d] τὰ περὶ τὸ ἦτρον[e] ψυχόμενα, καὶ ἐκκαλυψάμενος, ἐνεκεκάλυπτο[f] γάρ, εἶπεν, ὁ δὴ τελευταῖον ἐφθέγξατο, Ὦ Κρίτων, ἔφη, τῷ Ἀσκληπιῷ ὀφείλομεν[g] ἀλεκτρυόνα. ἀλλ'[h]

[a] πήγνυτο Χ. πήγνοιτο Φε.—[a] αὐτοῦ Η.—[b] γίνοιτο ΓΔΙ.—[c] αὐτὸ pr Λ.—[d] ἦν om ΓG.—[e] ἧπαρ ΓΛΕGΙ.—[f] ἐνεκαλύπτετο ΦLε.—[g] ὀφείλομεν Η.—[h] ἀλλ' Δε.—[i] διαψύχοιτο] Forster citat Ælian. H. A. iv. 23. κωνείου δ' ἄνθρωπος πιὼν κατὰ τὴν τοῦ αἵματος πῆξιν καὶ ψῦξιν ἀποθήσκει. Aristoph. Ran. 123. Ἡρ. Ἀλλ' ἔστιν ἀνδρὸς ξύντομος τετριμμένη Ἡ διὰ θυείας. Δ. Ἆρα κώνειον λέγεις; Ἡρ. Μάλιστά γε. Δ. Ψυχρόν γε καὶ δυσχείμερον· Εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσι τἀντικνήμια. Heind.

πήγνυτο] Plin. H. N. xxv. 13. de cicuta: 'Semini et foliis refrigeratoria vis: quæ si enecat, incipiunt algere ab extremitatibus corporis.—. Semine trito expressus [succus], et sole densatus in pastillos, necat sanguine spisso modo. Hæc autem vis. Et ideo sic necatorum maculæ in corporibus apparent.' Fisch.

πήγνυται] Sic Steph. corrigendum putavit: habet Vind. F. B. C autem pro var. lect. Vulgo, πήγνυτο. Wytt.

πήγνυτο] Vulg. πυίγοιτο, quod ortum videri possit ex πηγνύοιτο, uti legitur in Ed. Turnebi, idque requirebat Steph. Sed et supra §. 58. διασκεδάννυται legitur pro διασκεδαννύηται, ubi formam olim adstruxi exemplis, sic h. l. germana in vocibus πήγνυσθαι optativi forma valeret pro πήγνυτο vel πηγνύτο, ut Iliad. Ω. 665. ubi vid. Schol. Venet. et Lexilog. Ox. Σ. 237. V. Buttm. Grammat. §. 95. h. p. 276. Ed. v. Heind.

καὶ αὐτὸς ἥπτετο] *Atque ipse tangebat.* αὐτὸς opponitur ceteris qui aderant, quos ille tangere jussérat *ἐπιδειχθέντος* ὅτι ψύχοιτό τε καὶ πήγνυτο. Sic non erat quod αὐτὸς in αὐτὸν mutatum vellet Forster, quem refellens Fischer verba hæc refere non jubet ad ipsum Socratem, ut dicatur ipse contrectasse frigentia membra istamque vocem emisisse. Heind.

§. 155. ἤδη οὖν σχεδόν τι] Xenoph. Anab. iv. 6. 2. Καὶ ἤδη τ' ἦν ἐν τῷ τρίτῳ σταδίῳ καὶ ὁ Χειρίσοφος αὐτῷ ἐκαλεσάτην, ὅτι οὐκ εἰς καιρὸς ἥκοι. Soph. Antig. 1186. Καὶ τυγχάνω γε κλεῖθρ' ἀναπαστοῦ πύλης Χαλῶσα, κἀμὲ φθόγγος οἰκείου κακοῦ Βάλλει δι' ὤτων. Heind.

τὸ ἦτρον] Hinc refertur glossa Timæi Ἦτρον· ὁ μεταξὺ ὀμφαλοῦ τε καὶ αἰδοίου τόπος ἔνθα μάλιστα, (Il. N. 568.) Γίνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι. Mœris: Ἦτρον, τὸν ὑπὸ τῶν ὀμφαλῶν τόπον, Ἀττικῶς· ὑπογάστριον, Ἑλληνικῶς. Conferatur Ferius Œconom. Hippocrat. in voce Ἦτρον. Wytt.

τὸ ἦτρον] Est ὁ μεταξὺ ὀμφαλοῦ τε καὶ αἰδοίου τόπος. V. Tim. Lex. Heind.

ἐνεκεκάλυπτο γὰρ] Ritu morientium. Xenoph. Cyrop. viii. 7. 28. Ταῦτ' εἰπὼν (ὁ Κῦρος) καὶ πάντας δεξιωσάμενος συνεκαλύψατο καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν. Heind.

Ἀσκληπιῷ ὀφείλομεν ἀλεκτ.] Varia a variis afferuntur causæ, cur Socrates Æsculapio potissimum jusserit gallum prosecari. V. Spencer ad Orig. c. Cels. 6. p. 74. Τηλικαῦτά γε φιλοσοφήσαντες περὶ τῆς ψυχῆς, καὶ τὴν διαγωγὴν τῆς καλῆς βεβιωκυίαι διελελθότες, καταλιπόντες τὸ μέγεθος ἂν αὐτοὺς ὁ θεὸς ἐφανέρωσεν, εὐτελῆ φρονοῦσι καὶ μικρὰ, ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδίδοντες κ. τ. λ. Tertull. Apolog. 46. 'Æsculapio tamen gallinaceum prosecari jam in fine jubebat, credo, ob honorem patriæ ejus, quia Socratem Apollo sapientissimum omnium cecinit. Ego vero assentior iis, qui putant, id a Socrate propterea factum esse, quod sperasset, animum suum, ubi vinculis corporis solutus esset, servatum iri et salutem esse consecutum. Nam ægroti, saluti restituti, Æsculapio gallum immolarunt. V. Cellarius Antiquit. Med. p. 213. Walch. Ceterum περὶ τοῦ παρὰ Πλάτωνι ἀλεκτρυόνα scripserat Lupercius Berytius Grammaticus. V. Eudocia Ion. p. 282. Schl. v. Λουπέρκιος. Fisch.

τῷ Ἀσκληπιῷ—ἀλεκτρυόνα] Lactantius (iii. 20.) judicat, 'illud vero nomen

ἀπόδοτε καὶ μὴ ἀμελήσητε.[i] Ἀλλὰ ταῦτα, ἔφη, ἔσται,[j] ὁ Κρίτων· ἀλλ' ὅρα εἴ τι ἄλλο λέγεις. Ταῦτα ἐρομένου αὐτοῦ οὐδὲν ἔτι ἀπεκρίνατο, ἀλλ' ὀλίγον χρόνον διαλιπὼν ἐκινήθη τε καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐξεκάλυψεν αὐτόν,[k] καὶ ὃς τὰ
si. iii. 128. ὄμματα ἔστησεν· ἰδὼν δὲ ὁ Κρίτων ξυνέλαβε[l] τὸ στόμα τε[m] καὶ τοὺς ὀφθαλμούς.

§. 70. W. §. 156. Ἥδε ἡ[n] τελευτή, ὦ Ἐχέκρατες, τοῦ ἑταίρου

μελήσητε ΓΦGs.—[j] ἔφη ἔσται ΓΔΞΠΥΦGls: ἔσται ἔφη °s.—[k] αὐτὸν Υ.—[l] ξ. ΧΕΥ.

summiæ vanitatis, quod ante mortem familiares suos rogavit, ut Æsculapio gallum, quem voverat, pro se sacrarent? Timuit videlicet, no apud Rhadamantum, receptorem voti, reus fieret ab Æsculapio.' Gotti.

τῷ Ἀσκληπιῷ ὀφείλομεν ἀλεκτρυόνα] Hoc postremum Socratis mandatum, ejus obtrectatores cupide arripientes, nec ad se ipsi respicientes, exagitarunt: in quibus cæteris æquus Theodoret. Serm. vii. p. 590. B. ἐγὼ δὲ οἶμαι καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου, τὸν ἀλεκτρυόνα θῦσαι κελεῦσαι, ἵνα τὴν κατ' αὐτοῦ γεγενημένην διελέγξῃ γραφήν· ἐγραψάτην γὰρ αὐτὸν Ἄνυτος τε καὶ Μέλητος, ὡς εἴη θεοὺς οὐ νομίζοντα· quæ an causa exstiterit, non statuimus. Scriptor Epistolæ Socraticæ xiv. p. 36. hoc nescio unde acceptum traditit: ὁς δὲ ἔτι τὸ φάρμακον, ἐπέστελλεν ἡμῖν τῷ Ἀσκληπιῷ θῦσαι ἀλεκτρυόνα· ὀφείλειν γὰρ αὐτῷ κατ' εὐχήν τινα, ὅπότε ἠσθένει ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς ἐπὶ Δηλίῳ μάχης. Dacierius Socratem merito quidem probat, sed mystica interpretatione aliena illa ab hac Platonis narratione. Conferatur et Spencer ad Origen. adv. Celsum vi. p. 632. E ubi citatus Socratis defensor Celsus Rhodiginus Antiq. Lect. xvi. 12. tacite secutus est Ficini Argumentum in Phædonem p. 800. a. D. hic autem Olympiodorum Cod. i. p. 169. sic interpretantem: Διὰ τί τῷ Ἀσκληπιῷ τὸν ἀλεκτρυόνα ἀπυδίδωσιν; ἢ ἵνα τὰ νενοσηκότα τῆς ψυχῆς ἐν τῇ γενέσει ταῦτα ἐξιάσηται; μήποτε δὲ κατὰ τὸ λίγιον, καὶ αὐτὸς τὸν παιᾶνα ᾄδων βούλεται ἀναδραμεῖν εἰς τὰς αἰτίας ἀρχάς. Paulo aliter p. 261. Διὰ τί ὀφείλειν ἔφη τῷ Ἀσκληπιῷ τὴν θυσίαν, καὶ τοῦτο τελευταῖον ἐφθέγξατο· καίτοι εἰ ἄφειλεν ἐπιστρεφὴς ὢν ἀνὴρ, οὐκ ἂν ἐπελάθετο· ἢ ὅτι καιρίου δεῖται προνοίας ἡ ψυχὴ ἀπαλλαττομένη τῶν πολλῶν πόνων. διὸ καὶ τὸ λόγιόν φησι, τὰς ψυχὰς ἀναγομένας τὸν παιᾶνα ᾄδειν. Æsculapii victimam gallum prodit etiam Artemidorus Oneirocrit. v. 9. Libanius t. i. p. 842. A. et quædam de hoc genere adfert Haverkampius ad Tertulliani Apologet. xlvi. p. 380. Wyt.

ὡς τὰ ὄμματα ἔστησεν] *Socrates oculos fixerat*: unus interpretum Cornarius in hanc sententiam probabiliter vertit: *et oculi illi obriguerunt*, modo scripsisset *obrigueranl*. Certe καὶ ὡς est Socrates, mortuus oculis apertis et fixis, et sic apparens quum rursus detectus esset. Eum, dictis postremis verbis, rursus aut se ipsum obvolvisse, aut a custode aliove adsidente obvolutum fuisse, quamquam non dicitur, tamen sponte intelligitur; nisi forte excidit, quum diserte positum fuisset, ἀλλ' (ἐνεκαλύψατο αὖθις, vel ὁ ἄνθρωπος ἐνεκάλυψεν αὐτόν· καὶ) ὀλίγον χρόνον διαλιπὼν κ. τ. λ. Sic modo supra hoc declarabatur, καὶ ἐκκαλυψάμενος, ἐνεκεκάλυπτο γάρ, εἶπεν κ. τ. λ. Wyt.

καὶ ὡς τὰ ὄμματα ἔστησεν] *Atque illius oculi obrigucre*. Chartam. iii. 9. ἐμμανὴς γενομένη στήσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνέκραγε, ubi vid. Dorvill. p. 404. ed. Lps. Hemsh.

συνέλαβε τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς] *Os et oculos clausit*. Mos notus et notatus ab antiquitatum scriptoribus, Kirchman. de Funerib. i. 6. Potter. Archæol. lib. iv. cap. 3. verbum non item hoc usu frequens. Artemidoro i. 2. τῷ νεκρῷ σώματι συμβάλλειν τὰ χείλη· forte restituendum συλλαμβάνειν. J. Chrysost. de Providentia lib. ii. p. 188. b. D. ὁρῶσα τὸν παῖδα παριστῶτα καὶ δακρύοντα, καὶ καθαιροῦντα ὀφθαλμοὺς, καὶ συλλαμβάνοντα στόμα. καὶ περιστέλλοντα, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἐπιμελούμενον ὅπερ αὐτοῦ τοῦ θανάτου πικρότερα τοῖς γεγενηκόσιν εἶναι δοκεῖ. Wyt.

§. 156. Ἥδε ἡ τελευτὴ] Aristippus interrogatus, quomodo Socrates obiisset?

ἡμῖν[o] ἐγίνετο, ἀνδρός, ὡς ἡμεῖς φαῖμεν ἄν, τῶν τότε[p] ὧν ἐπειράθημεν[q] ἀρίστου καὶ ἄλλως φρονιμωτάτου[r] καὶ δικαιοτάτου.[s]

—[o] τε om ΠΥΠ et pr Ε.—[p] ἡ om ΓG.—[q] ἡμῶν Δ.—[r] τῶν τότε om Γ.—[q] ἐπειράσθημεν s.—[r] φρονιμωτάτου τε καὶ ΓΦ.—[s] λογιστάτου, γρ δικαιοτάτου, Λ.

reciperandet ἃς ἂν ἐγὼ εὐξαίμην. Diog. L. in Vita Arist. ii. 8. Gette.

τῶν τότε, ὧν ἐπειράθημεν] *Eorum qui tunc fuerunt, quos experiundo cognovimus*: τότε nec laudis praestantiae, nec tempori recentissimo convenit: Ficinus omisit. Requiritur τῶν πώποτε, *eorum, qui unquam fuerunt*: in quam sententiam verte Dacier; nisi grammaticam rationem intelligens, ipsa certe rei evidentia duetus. Sic supra §. 68. τῶν πώποτε δεῖρο ἀφικομένων· §. 2. εἴτέρ τις πώποτε καὶ ἄλλος. Leg. ix. p. 655. A. πάντων τῶν πώποτε γενομένων—. Dio Chrys. Or. lxv. p. 608. D. φιλαργυρίᾳ τοὺς πώποτε ὑπερβεβλῆκει. Plutarchus saepe, ut alibi ostendemus: alii item. Wyttenbach.

τῶν τότε] Hic tametsi nihil diversae lectionis ex libris scriptis editivve enotatum reperimus neque editorum interpretum quispiam haesit, mirum tamen in praeclara hac dialogi clausula, quae non levem movent vitiatae scripturae suspicionem. Quid? qui de sua aetatis neque ita pridem defuncto viro loquitur Phaedo, num Socratem dicere potest τῶν τότε, *eorum qui tum fuere*, fuisse optimum? Quod ut feras, quae tandem ista est oppositio inter τῶν τότε et ἄλλως? Ad priorane tempora an ad futurum spectare putemus hoc ἄλλως? Manifesto depravato loco donec certum aliunde afferatur remedium, legendum conjecerim, ἀνδρὸς, ὡς ἡμεῖς φαῖμεν ἄν, πάντων, τότε ὡς ἐπειράθημεν, ἀρίστου, καὶ ἄλλως φρονιμωτάτου καὶ δικαιοτάτου. τότε i. e. *extremo vitae Socratis die*; ἄλλως *per totum ejus vitam*. Velut supra §. 150. undecimvirorum minister: ἄλλως—γενναιότατον καὶ πρᾳότατον καὶ ἄριστον ἄνδρα ἔστα τῶν πώποτε δεῦρο ἀφικομένων, καὶ δὴ καὶ νῦν εὖ οἶδ' ὅτι οὐκ ἐμοὶ χαλεπαίνεις. Nisi quis leniorem praeferat Buttmanni medelam corrigentis, ἐκ τῶν τότε ὧν ἐπειράθημεν: quo tamen sensu Platonem scriptorum potius fuisse ego arbitror ἐξ ὧν τότε ἐπειράθ. *ex iis, quae tum experti sumus*, si recte omnino habet verbum πειρᾶσθαι h. l. genitivo rei junctum; nec sane, si πάντων abfuerit, in laude non admodum magnifica opus erat modestiae hac formula, ὡς ἡμεῖς φαῖμεν ἄν. Heind.

ΦΙΛΗΒΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΠΡΩΤΑΡΧΟΣ, ΦΙΛΗΒΟΣ.

ARGUMENTUM.

De summo hominis bono ita agit in hac disputatione Philosophus, ut duabus rebus propositis, Voluptate videlicet atque Sapientia, in quibus homines varie collocant felicitatem, doceat in neutra, per se et seorsim, summum bonum consistere, sed tertio quodam opus esse: cujus communione illæ utiles ad felicitatem hominibus esse possint, quatenus cum illo conjungantur. Tertium autem illud vere et summe bonum est Deus: quem Plato his nominibus designat, cum vocat *αὐτοαγαθὸν*, *αὐτοὸν*, *αὔταρκες*, etc. Ex hujus igitur summi absolutique boni *κοινωνίᾳ* omnes res, quæcunque tandem sint bonæ, bonas et esse et dici ait: illiusque communionis quinque gradus deducit: ita tamen, ut in illis bonis rebus, quæ in vitam humanam cadant, maximam felicitatis partem tribuat Sapientiæ atque intelligentiæ: alteram, Voluptati: illarum autem duarum commixtione, Bonum constitui doceat. Itaque simplex disputationis scopus et thesis est, De humana felicitate. quæ quidem ita definitur: In rebus humanis per se et seorsim nullo modo inest felicitas, sed quatenus cum tertio quodam, id est, summo bono, Deo videlicet, communicant: atque adeo humana felicitas in Voluptatis et sapientiæ mixtione versatur, quatenus duæ illæ cum summo illo bono communicant. Introductio ad dialogum ejusmodi est: Cum multa de summo bono ultro citroque Socrates Philebusque contulissent, atque esset Philebus jam disputando defessus, Protarcho nuper advenienti gratulatus est, annuitque ut provinciam in disputando suam susciperet. Protarchus, utpote adolescens, subito est assensus. Ad quem conversus Socrates, dialogum aggreditur, monetque Protarchum, ut diligenter consideret quam provinciam suscipiat, neque temere ad disputationem properet.

ΦΙΛΗΒΟΣ.*

Steph. II. 11.

Bek. II. iii. 131.

§. 1. Fisch.

§. 1. Ὄρα[a] δή, ὦ[b] Πρώταρχε, τίνα λόγον μέλλεις παρὰ Φιλήβου δίχεσθαι νυνὶ[c] καὶ πρὸς τίνα τὸν[d] παρ'

CODICES TREDECIM,
ΧΓΔΑΞΠΣΒCEFHw.

[a] ὄρα EF.—[b] δ add τε Σ.—[c] νυνὶ ΧΔΠ: νῦν [d]τ.—[d] libri τῶν.—[e] ἂν ΧΔΠ:

* Scriptores antiqui hunc dialogum ita laudant, ut eum fere semper sine nomine Φιλήβου ut Plutarch. p. 391. C. et p. 1014. F. t. 2. et Athen. xi. 17. x. 6. xii. 1. Πλάτων ἐν Φιλήβῳ, et ἐν τῷ Φιλήβῳ Origen. c. Cels. i. p. 20. iv. p. 196. Sync. Pedas. p. 133. Etymol. M. in v. Γοργόπτης.—Βίπαις adjectum videtur a grammaticis, qui docere volunt, ad quod genus χαρακτῆρα pertineret dialogus. Non Diog. L. iii. 59. τοῦ δ' ἑβδόμου—Φιλήβου. Contra vero Albinus Isagog. 5. τῷ δὲ πολιτικῷ — Φιλήβου. Codicum scripturæ Commentatores in Platonem, præter Proclum, Marinus, Pseudo-Olympiodorus quos tamen auctor quem laudavi prolegomenorum minus plerisque videtur, ipse consuluit. vid. Suidas in v. Μαρῖνος, qui suo ex Damascio hausit. Fischer. Notatio Fischeri addi (Galen. t. v. p. 333. ἔστι τὰ δὲ ξυμβαίνοντα καλὴν, ἢ (an leg.) ἐκφέρει ἢ—ἔστ' οὖν ἐνόγκια τῶν Πλάτωνος Φιλήβου. Porphyr. Prolem. p. 208. Proll. Dialect. κεφαλ. ε. 73. πολλαχοῦ ἀμφίβολα ἔσπε ἀπὸ. Bek. Dialogum 19 grammatici et dialectici habent. Cf. Grammaticus ejus corpore percensitus est Schleiermacher. t. ii. pt. iii. p. 128. Beck.

§. 1. ὄρα δή, ὦ Πρ.] Vulgo ὄρα δή, Πρώταρχε, omisso ὦ, quod e Bekk. restituimus. Quod autem particula δή statim ab initio ponitur, id ne quem in eam deducat opinionem, ut dialogum capite truncatum esse existimet, quemadmodum olim Patricio accidisse novimus; admonendum. Simile exordium Cratyli: Βούλει οὖν καὶ Σωκράτει τῷδε ἀναπαυσώμεθα τὸν λόγον, ubi Heind. particulam οὖν recte tuetur. Hinc etiam pro νῦν, quod vett. edidit, exhibent, haud scio an elegantio medium cum Bekk. scripserimus νυνί, cujus usum illustratum reperies a Wolfio ad Demosth. Lept. p. 242. cf. Etymol. M. p. 608. 44. et Eustath. ad Odyss. Σ. p. 1840. Stall.

τίνα τὸν παρ' ἡμῶν] Edit. vett. τίνα τῶν παρ' ἡμῶν sine ullo sensu. Nam unum tantum erat dicendum, quod Socrates contra Philebum defendendum susceperat. Quocirca una illa conjectatione de Schleiermacheri conjectura, etiam Bekkero probata, suscipiamus τίνα τὸν παρ' ἡμῶν, quod concise dictum putabo pro τὸν ἔστιν ὁ λόγος ὁ παρ' ἡμῶν,

ἡμῖν ἀμφισβητεῖν, ἐὰν[e] μή σοι κατὰ νοῦν ᾖ λεγόμενος. βούλει συγκεφαλαιωσώμεθα ἑκάτερον;

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Φίληβος μὲν τοίνυν ἀγαθὸν εἶναί φησι τὸ χαίρειν πᾶσι ζώοις καὶ τὴν ἡδονὴν καὶ τέρψιν, καὶ ὅσα τοῦ γένους ἐστὶ τούτου σύμφωνα· τὸ δὲ παρ' ἡμῶν[f] ἀμφισβήτημά ἐστι μὴ ταῦτα ἀλλὰ τὸ[g] φρονεῖν καὶ τὸ νοεῖν καὶ τὸ[h] μεμνῆσθαι καὶ τὰ τούτων αὖ ξυγγενῆ, δόξαν τε ὀρθὴν καὶ ἀληθεῖς λογισμούς, τῆς γε[i] ἡδονῆς ἀμείνω καὶ λῴω[j] γίγνεσθαι ξύμπασι, ὅσα περ αὐτῶν δυνατὰ μεταλαβεῖν· δυνατοῖς δὲ μετασχεῖν ὠφελιμώτατον ἁπάντων εἶναι πᾶσι τοῖς οὖσί τε καὶ ἐσομένοις. Μῶν οὐχ οὕτω πως λέγομεν,[k] ὦ Φίληβε, ἑκάτεροι;

ἂν [e]γ.—[f] ἡμῖν ω.—[g] τὸ ante νοεῖν om ω.—[h] τὸ add ΑΔΠ.—[i] τε Η.—[j] λωΐω Α.—

πρὸς ὃν μέλλεις ἀμφισβητεῖν, ut Lucian. Dialog. Mort. xiii. σκόπει, ὁντινα τὸν τρίτον πατέρα ἐπινοήσεις τῷ σώματι, i. e. ὅστις ἐστιν ὁ τρίτος πατήρ, ὃν ἐπ. τ. σ. cfr. Matth. Gr. Gr. §. 264. Quæ quidem loquendi forma quam egregie huic loco conveniat, in quo omnia disputationem non nunc demum inchoari, sed jam diu agitatam esse significant, non opus est copiose demonstrare. STALB.

ἀγαθὸν εἶναι φησὶ τὸ χαίρειν] Ne quis τὸ ἀγαθὸν scribendum censeat, quia non de *aliquo bono* quæratur, sed potius de *summo bono*, non abs re fuerit monuisse, in tali verborum constructione Græcis non licuisse aliter dicere. De Republ. vi. p. 505. C. ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε γε οἶσθα, ὅτι τοῖς μὲν πολλοῖς ἡδονὴ δοκεῖ εἶναι τὸ ἀγαθόν, τοῖς δὲ κομψοτέροις φρόνησις, ubi paullo post: τί δέ; οἱ τὴν ἡδυνὴν ἀγαθὸν ὁριζόμενοι ἆρ' οὐ πάνυ τι ἐλάττονος πλήρεις ἔμπλεοι τῶν ἑτέρων; ἢ οὐ καὶ οὗτοι ἀναγκάζονται ὁμολογεῖν, ἡδονὰς εἶναι κακάς; Phæd. p. 76. D. εἰ ἔστιν, ἃ θρυλλοῦμεν ἀεὶ, καλόν τε καὶ ἀγαθὸν καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη οὐσία καὶ ἐπὶ τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα ἀναφέρομεν ὑπάρχουσαν πρότερον ἀνευρίσκοντες ἡμετέραν οὖσαν. cfr. ibid. p. 77. A. οὐ γὰρ ἔχω ἔγωγε οὐδὲν οὕτω μοι ἐναργὲς ὃν ὡς τοῦτο τὸ πάντα τὰ τοιαῦτα εἶναι ὡς οἴόντε μάλιστα, καλόν τε καὶ ἀγαθὸν καὶ τἆλλα πάντα, ἃ σὺ νῦν δὴ ἔλεγες. Hipp. Maj. p. 293. E. ἀλλὰ τὸ τοιόνδε σκόπει, εἴ σοι δοκεῖ καλὸν εἶναι (i. e. pulchritudo), ubi vid. Heind. E quibus locis sponte patebit, ubi articulus omitti queat, ubi non. STALB.

μεμνῆσθαι] Hic e Bekk. inserui articulum τὸ, quem vett. edidit. non agnoscunt. Etenim recensentur singulæ mentis virtutes, quæ e Socratis sententia summum bonum absolvunt, ita ut alia ab alia discernatur. Quodsi vero Plato τὸ νοεῖν et τὸ μεμνῆσθαι aut nihil differre statuisset aut in unam aliquam conjunxisset notionem, articulum abesse facile pateremur. Ita paullo ante: τὸ χαίρειν πᾶσι ζώοις καὶ τὴν ἡδυνὴν καὶ τέρψιν, quorum verborum paullo alius erit sensus articulo τὴν ante τέρψιν interposito. Recte etiam infra §. 30. τοῦ φρονεῖν καὶ νοεῖν καὶ λογίζεσθαι τὰ ὄντα.—Μὴ ταῦτα sc. ἀγαθὸν εἶναι. STALB.

ὅσά περ] Quia præcessit ζώοις (dixit enim ἀγαθὸν εἶναι φησὶ τὸ χαίρειν πᾶσι τοῖς ζώοις) ideo hic dicit ξύμπασιν ὅσά περ, neutro genere. STEPH.

δυνατοῖς δὲ μετασχεῖν ὠφελιμώτατον] Nota transitum a plurali numero ad singularem factum. Ficinus locum ita cepisse videtur, ut ad δυνατοῖς infinitivum μεταλαβεῖν cogitatione iteraret, μετασχεῖν autem cum ὠφελιμώτατον conjungeret. Vertit enim *communique adeptio utilissima*. Neque ego hac aliter intellexerim, quamquam vid. Heind. ad Parmenid. p. 280. STALB.

λέγομεν] *Existimamus*, ut sexcenties in Platone. STALB.

ΦΙ. Πάντων μὲν οὖν μάλιστα,[l] ὦ Σώκρατες.

§. 2. ΣΩ. Δέχει[m] δὴ τοῦτον τὸν νῦν διδόμενον, ὦ Πρώ- II. iii. 132.
ταρχε, λόγον;

ΠΡΩ. Ἀνάγκη δέχεσθαι· Φίληβος γὰρ ἡμῖν ὁ καλὸς ἀπέρηκεν.

ΣΩ. Δεῖ δὴ περὶ αὐτῶν[n] τρόπῳ παντὶ τἀληθὲς πῃ περανθῆναι;

ΠΡΩ. Δεῖ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Ἴθι δή, πρὸς τούτοις διομολογησώμεθα καὶ τόδε. §. 2. F.

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ὡς νῦν ἡμῶν[o] ἑκάτερος ἕξιν[p] ψυχῆς καὶ διάθεσιν ἀτοφαίνειν τινὰ ἐπιχειρήσει τὴν δυναμένην ἀνθρώποις πᾶσι τὸν βίον εὐδαίμονα παρέχειν. ἆρ' οὐχ οὕτως;

ΠΡΩ. Οὕτω μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὑμεῖς μὲν τὴν τοῦ χαίρειν, ἡμεῖς δ' αὖ τὴν τοῦ φρονεῖν

ΠΡΩ. Ἔστι ταῦτα.

§ 3. ΣΩ. Τί δ', ἂν ἄλλη τις κρείττων τούτων[q] φανῇ; μῶν οὐκ, ἂν μὲν ἡδονῇ[r] μᾶλλον φαίνηται ξυγγενής, ἥττω-

[l] λέγωμεν Δ.—[m] δίχει Χ et pr ΔΠ: δίχῃ °τ.—[n] αὐτὸν Λ.—[o] ἡμῶν ΧΔΠ: αὐτῶν °τ praeter Σ, qui om.—[p] ἕξεστι Γ.—[q] τούτων om F et pr Δ.

§. 2. δέχει δὴ τοῦτον τὸν νῦν διδόμενον] Alludit ad proverbium δέχεσθαι τὸ διδόμενον ἀνάγκη. Greg. p. 499. C. ἀνάγκη μοι κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον, τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, καὶ τοῦτο δέχεσθαι τὸ διδόμενον παρὰ σοῦ, οἷα φίλου ὄντος. Heind. Itaque facete Protarchus ἀνάγκη δέχεσθαι. De eiusmodi Proverbiis ὁ καλὸς cfr. Heind. ad Hipp. ♂. 1. Bremond. ad Philostrat. p. 326. Wyttenbach. in Epist. Crit. p. 233. ed. Lips. Stalb.

περὶ αὐτῶν] Steph. notavit lect. var. περὶ τούτων γε αὐτῶν. Quam quidem unde acceperit, non constat. Etenim Ald. Bas. 2. legunt, ut edimus. Ficinus: *Oportet equidem quid in iis verum sit, omni studio definire.* De Republ. i. 346. A. καὶ, ὃ μακάριε, μὴ παρὰ δόξαν ἀνευρίσκων, ἵνα τί καὶ περαίνωμεν, Stalb.

ἀφ' ὧν ἡμῶν ἑκάτερος] Ald. Bas. 2. ἀφ' ὧν αὐτῶν ἑκάτερος. Quod quum non habeat idoneam explicationem, jam dixi, ex quo Sydenhamus ἡμῶν scribendum esse monuit. Neque enim ad vulgatam tuendam ex antecedentibus τῶν λόγων cum quibusdam interprett. intelligendum. Quae ratio et per se nescio quid contorti habet, et verbus sequentibus οὐκοῦν ὑμεῖς μὲν τὴν τοῦ χαίρειν, ἡμεῖς δ' αὖ τὴν τοῦ φρονεῖν manifesto repugnat. Multo minus autem αὐτῶν corrigere licebit, quod dictum sit pro ἡμῶν αὐτῶν. cfr. Dorville ad Charit. p. 296. Lips. Rubnk. ad Tim. Lex. p. 92. Bast. Specim. Crit. Test. Symp. p. 53. Matth. Gr. Gr. §. 459. p. 677. Quod cur ferri nequeat, facile sentient, qui loci rationem perspexerint. Quare non dubitavi, cum Bekk. ἡμῶν in textum recipere, praesertim quum etiam Ficinum ita legisse verisimile sit. Vertit enim *Quod uterque vestrum habitum quendam et affectionem animi — demonstrare conabitur.* Ceterum ἕξις atque διάθεσις ita differunt, ut illa *statum* s. *habitum*, haec vero *affectionem animi* significet. Illa diutius durat, haec cito transit. cfr. Aristotel. Metaphys. iv. 19. Stalb.

μεθα μὲν ἀμφότεροι τοῦ ταῦτ'[s] ἔχοντος βεβαίως βίου, κρατεῖ δὲ ὁ τῆς ἡδονῆς τὸν τῆς φρονήσεως;

ΠΡΩ. Ναί.

ΣΩ. Ἂν δέ γε[t] φρονήσει, νικᾷ μὲν φρόνησις τὴν ἡδονήν, ἡ δὲ ἡττᾶται; ταῦθ' οὕτως ὁμολογούμενά[u] φατε, ἢ πῶς;

ΠΡΩ. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ.

§. 4. ΣΩ. Τί δαί[v] Φιλήβῳ; τί φῄς;

ΦΙ. Ἐμοὶ μὲν πάντως νικᾷν[w] ἡδονὴ[x] δοκεῖ καὶ δόξει· σὺ δ', ὦ[y] Πρώταρχε, αὐτὸς γνώσει.[z]

—[s] ἡδονὴ ΑΗ.—[t] ταῦτ' Γ.—[t] γε om Π.—[u] ὁμολογοῦμεν δ ΑΔΠ.—[v] δαὶ Π.—[w] νικῶν Η.—[x] ἡδονὴν Γ.—[y] ὦ om ΑΔ.—[z] γνώσει Α, γνώσῃ corr (ut solent) ΔΠ.—

§. 3. ἡδονῇ—φαίνηται] Ald. Bas. 2. ἡδονή. Male. Bas. 2. φαίνεται. Pessime. STALB.

τοῦ ταῦτα ἔχοντος] Hæc male cepit Matth. Gr. Gr. §. 480. ἡδονὴν intelligendum arbitratus. Etenim sensus flagitat, ut τὴν κρείττω ἕξιν suppleamus. De verbo κρατεῖν, ubi *superandi* et *vincendi* notione ponitur cum accusativo copulari solito cfr. Brunck. ad Eurip. Phœn. 600. STALB.

ὁμολογούμενα] Male tentabat aliquis ταῦθ' οὕτως ὁμολογημένα φατέ. Nam sensus verborum hic est: πότερόν φατε, ἡμᾶς περὶ τούτων ὁμολογεῖν; cfr. Heind. ad Hipp. Maj. §. 53. STALB.

§. 4. τί δὲ Φιλήβῳ;] Ita vett. editt. omnes. Bekk. τί δαὶ Φιλ. Male, opinor. Nam quod grammatici veteres τί δαὶ pro τί δὲ Atticis usitatum fuisse tradunt, cfr. Fischer. ad Euthyphron. §. 4. id meo judicio non sic intelligendum, ac si utraque formula sensu non diversa fuerit. Cui opinioni non solum innumera repugnant exempla, sed etiam illud, quod particulæ istæ in interrogandi formulis sæpissime conjunctæ reperiuntur. Equidem in legendis Atticorum scriptoribus hoc animadvertisse mihi videor: τί δαὶ esse mirantis vel mirationem simulantis, sive *quid ita? quid porro*, sive *quid igitur aliud* verti possit; τί δὲ adversantis vel etiam oratione ad aliud quid pergentis, quam de quo antea sermo fuerat; τί δῆ concludentis et ratiocinantis; τί δαὶ δῆ cum admiratione concludentis; unde sæpissime *quid igitur porro* reddi potest; denique τί δὲ δαὶ ejus, qui mirabundus alteri aliquid objicit aut interrogando ad aliud quid pergit. cfr. Hermann. ad Viger. p. 848. Unde haud scio, an jure quodam nostro discedamus a Porsonis sententia, δαὶ e tragicis ubique eximendum judicantis ad Eurip. Med. 1008. Nec assentior Bockhio in Præfat. ad Sim. Socr. p. XXX. STALB.

δοκεῖ τε καὶ δόξει] In omnibus editt. desideratur vocula τε, quam usu loquendi postulante sponte in textum restitui. Crito §. 10. οἶδα γὰρ, ὅτι ὀλίγοις τισὶ ταῦτα καὶ δοκεῖ καὶ δόξει. Politic. p. 264. A. ἣν δέ γε θηρεύομεν ἐπιστήμην, ἐν τοῖς ἡμέροις ἣν τε καὶ ἔστι. de Republ. ii. p. 377. E. οὔτοι γάρ που μύθους τοῖς ἀνθρώποις ἔλεγον τε καὶ λέγουσι. ibid. iii. p. 391. E. πειστέος, ὡς ἄρα τοιαῦτα πράττουσί τε καὶ ἐπράττον καὶ οἱ θεῶν ἀγχίστοροι. ibid. v. p. 453. C. ἀλλὰ σοῦ δεήσομαί τε καὶ δέομαι. ibid. p. 457. B. κάλλιστα γὰρ δὴ τοῦτο καὶ λέγεται καὶ λελέξεται, ὅτι τὸ μὲν ὠφέλιμον καλὸν, τὸ δὲ βλαβερὸν αἰσχρόν. Quanquam quid in re satis trita exempla congessisse prodest? STALB.

αὐτὸς γνώσει] Sic et alio in loco (qui est in Protagora, ni me fallit memoria) utitur his verbis αὐτὸς γνώσῃ: ideoque minime suspectus hic esse debet. STEPH.

αὐτὸς γνώσει] Modeste hæc et urbane dicta. Gorg. p. 131. τί οὖν δὴ ποιήσομεν; μεταξὺ τὸν λόγον καταλιπῶμεν; ΚΑΛ. αὐτὸς γνώσει. ubi Schol. p. 131. ἀντὶ τοῦ, εἰ θέλεις, ποίει· ἐμοὶ γὰρ οὐ μέλει. Lach. 187. B. καλῶς μὲν ἐμοίγε δοκεῖ, ὦ ἄνδρες, Σωκράτης λέγειν. εἰ δὲ βουλομένοις ὑμῖν ἐστὶν περὶ τῶν τοιούτων ἐρωτᾶσθαι τε καὶ διδόναι λόγον, αὐτοὺς δὴ χρὴ γιγνώσκειν, ὃ Νικία τε καὶ Λάχης. Lucian. Dial. Deor. iv. 5. ΖΕΤΣ. Τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετὰ σοῦ. Φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις καὶ περιπτύσσων. ΓΑΝΥΜ. Αὐ-

ΠΡΩ. Παραδούς, ὦ Φίληβε,[a] ἡμῖν τὸν λόγον οὐκ ἂν ἔτι κύριος εἴης τῆς πρὸς Σωκράτη[b] ὁμολογίας ἣν[c] καὶ τοὐναντίον.

ΦΙ. Ἀληθῆ λέγεις· ἀλλὰ γὰρ ἀφοσιοῦμαι καὶ μαρτύρομαι νῦν αὐτὴν τὴν θεόν.

ΠΡΩ. Καὶ ἡμεῖς σοι[d] τούτων γε[e] αὐτῶν συμμάρτυρες[f] ἂν εἴμεν,[g] ὡς ταῦτ'[h] ἔλεγες ἃ λέγεις. Ἀλλὰ δὴ τὰ μετὰ ταῦτα ἰξῆς, ὦ Σωκρατες, ὅμως καὶ μετὰ Φιλήβου[i] ἑκόντος[j] ἢ ὅπως ἂν ἐθέλῃ, πειρώμεθα περαίνειν.

[a] φίληβοι ΧΔΠ.—[b] σωκράτην ΑΣΒϹΗ.—[c] ἢ ω.—[d] σε Γ.—[e] γε add ΧΓΔΠ et το ΧΣ.—[f] μάρτυρες pr Ξ.—[g] εἶμεν corr Σ. ἦμεν [a]τ.—[h] ταῦτ' Γ.—[i] φιλίας ΓΑΒω.—

τὴς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ πειράσομαι σοῦ καταφαίνεσθαι. Diod. Mart. iii. 1. Ὦ Μάντιν. Ἀμφίλοχος μὲν οὖτος ἂν εἰδείη, ὅ τι αὐτὸς ἀποκρίτων ἔτυχεν αὐτοῦ. ἐγὼ δὲ ἥκω σὲ καὶ μαντεύσασθαι, ἢν τις κατέλθῃ παρ' ἐμέ. ubi vide an post οὗτος inserendum sit αὐτός. Stallb.

παραδούς—ἡμῖν τὸν λόγον] De Republ. i. p. 331. B. καὶ μέντοι, ἔφη ὁ Κέφαλος, καὶ παραλάβοιμι ἐγὼ τὸν λόγον· δεῖ γάρ μοι [ταῦτα με] ἥδη τῶν ἱερῶν ἀπομηλῦσαι. Stallb.

εἴησ'] *Possis quem et aliquid.* Isocr. Panegyr. p. 27. Mor. οὔτως ἡ πόλις ἡμῶν οὐ μόνον ἐκαυχᾶτο, ἀλλὰ καὶ φιλανθρώπως ἔσχεν, ὥστε, κἂν γένωμέν τοιούτων ἀγώνων, οὐκ ἀθύμησε τοῖς ἄλλοις, ἀλλ', ἂν ἔλαβεν, ἅπασι μετέδωκε.—Τοὐναντίον I. e. τῆς ἀναγκαίας. Τοὐναντίον emphatice vocat *contra.* Stallb.

αὐτὴν τὴν θεόν] Diserat autem, se non amplius disputaturum intus participem esse Venerem. Videtur enim, deae esse, Ἡδονῆς, ut videtur, per eam immutatam. Itaque mox ἀφοσιοῦται h. e. *remittamus impium ut curetur.* vid. Wyttenbach. ad Platon. de S. N. V. p. 22. πρωτεύουσα ἐκείνη καὶ ἀληθινὴ θεός. Alias haec explicationes saepius transmittere solet. cfr. Olympiodor. Stallb.

ταῦτά γε αὐτῶν] Ita e Bekk. scripsimus. Hoc cur praeferendum sit, satis patet. Stallb.

ἂν εἶμεν] Alii Bas. 1 2 Steph. prave exhibent ἂν ἦμεν, quod ab Heind. ad Dionysiac. p. 12. recte mutatum in εἶμεν, de qua optativi forma, cfr. Matthiae de Dialect. p. 58. ed. Sturz. et Fischer. ad Weller. t. ii. 501. Stallb.

ὡς ταῦτ' ἔλεγες. ἃ λέγεις] Haec per epexegesin addita sunt pronomini ταῦτα γε αὐτῶν, quod quum ad antecedentia referendum sit, haec ὡς ταῦτ' ἔλεγες. ἃ λέγεις jam complectitur. Ita Aristoph. Lysistr. 177. Ταῖς πρεσβυτάταις γὰρ πρωτέτακται τοῦτο δρᾶν, Ἕως ἂν ἡμεῖς ταῦτα συντιθώμεθα Θεοῖν δυκούσαις καταλαβεῖν τὴν ἀκρόπολιν. ubi τοῦτο, quum ad antecedentem versum: καταληψώμεθα γὰρ τὴν ἀκρόπολιν τήμερον referatur, alteram enuntiationem jam continet. Stallb.

ἐθέλῃ] Fieri*nus*: *verum deinceps, o Socrates, una cum Philebo volente, vel quomodocunque vis, conemur absolvere.* Legit igitur ἐθέλῃς. Verum sic nullus idoneus sensus oritur. Retinendum utique ἐθέλῃ, quod elegantter explicat Bruns.-Crus. hoc modo: *attamen sic disputabimus, ut Philebo quoque plurimum studeamus; sin minus, utcunque ille accipiat.* Itaque ὅπως ἂν ἐθέλῃ i. q. ἀόριστος. Laudavit ille Apolog. c. 12. πάντων δίκαιον, ἐάντε σὺ καὶ Ἄνυτος μὴ φῆτε, ἐάντε φῆτε. Senec. Epist. 58. 'Cupio, si fieri potest, propitiis tuis auribus; sin minus, dicam et iratis.' Particula ἢ frequenter contra, vel si prudita. De Republ. viii. p. 547. C. μεταβάλοντας μὲν δὴ οὕτω μεταβήσῃ δὲ τῶν οἰκήσει; ἢ φανερὸν, ὅτι τὰ μὲν μιμήσεται τὴν πρότερον τυραννίδα, τὰ δὲ τὴν ἀλιγαρχίαν. Cratyl. p. 392. D. σκοπῶμεν δὴ διὰ τί ποτε; ἢ αὐτὸς ἡμῖν κάλλιστα ἐφηγεῖται τὸ διὰ τί. Lucian. Dial. Deor. xiv. 2. Τί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἄπολλον; ΑΠ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς. ΕΡΜ. Ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σὲ λανθάνει ὄν; Quidam locis post secundam enuntiationem male interpungendi signum ponunt. Etenim ἢ valet: *vel potius, quid dico; est quid quaero?* Haec intelligitur etiam.

§. 2. F. §. 5. ΣΩ. Πειρατέον, ἀπ' αὐτῆς δὴ[k] τῆς θεοῦ, ἣν ὅδε Ἀφροδίτην μὲν λέγεσθαί φησι, τὸ δ' ἀληθέστατον αὐτῆς ὄνομα ἡδονὴν[l] εἶναι.

ΠΡΩ. Ὀρθότατα.

ΣΩ. Τὸ δ' ἐμὸν δέος, ὦ Πρώταρχε, ἀεὶ πρὸς τὰ τῶν θεῶν ὀνόματα οὐκ ἔστι[m] κατ' ἄνθρωπον, ἀλλὰ πέρα τοῦ μεγίστου φόβου. καὶ νῦν τὴν μὲν Ἀφροδίτην, ὅπῃ ἐκείνῃ
H. iii. 134. φίλον, ταύτῃ[n] προσαγορεύω· τὴν δὲ ἡδονὴν οἶδα ὡς ἔστι

[k] δὴ F.—[l] ἡδονὴ F.—[m] οὐκέτι κ.—[n] ταύτην Πς.—[o] ἔσχεν Λ.—

quo jure nonnulli editores formulam illam ἢ δῆλον, ὅτι mutaverint, de qua acute, ut solebat, judicavit Heind. ad Apolog. Socr. p. xiv. [§. 14.] Stalb.

§. 5. ἀπ' αὐτῆς] Ficinus quoque ita vertit ac si legeretur ἀπ' αὐτῆς δὴ τῆς θεοῦ ἀρξαμένοις. vel *τὴν ἀρχὴν ποιησαμένοις*, sive λαβοῦσι. Sic vero paulo post legitur, ἀπ' ἐκείνης ἡμῖν ἀρχομένοις. Steph.

ἀπ' αὐτῆς δὴ τῆς θεοῦ] Ficinus vertit: *Concmur ab ipsa dea exordientes*. Unde Stephanus cum legisse suspicabatur ἀπ' αὐτῆς δὴ τῆς θεοῦ ἀρξαμένοις. quæ frequens est in Platone dicendi ratio. cfr. Sympos. 173. B. de Legg. ii. 661. B. de Republ. iii. 386. D. et Heusdiana ad Theætet. p. 171. A. Sed recte se habet vulgata lectio. Theophr. Charact. Proœm. πρῶτον ποιήσομαι λόγον ἀπὸ τῶν τὴν εἰρωνείαν ἐζηλωκότων, ubi paullo post ἄρξωμαι πρῶτον ἀπὸ τῆς εἰρωνείας. Et quidni recte ita dicatur, quum talia passim legantur: Hipp. Maj. p. 302. B. καὶ ἐγὼ ἔλεγον, εἰ μέμνησαι, ὅθεν οὗτος ὁ λόγος ἐλέχθη, ὅτι ἡ διὰ τῆς ὄψεως καὶ δι' ἀκοῆς etr. Supplendum autem post πειρατέον ex anteced. περαίνειν vel λέγειν. Stalb.

τὸ δὲ ἀληθέστατον] Proprie sequi debuerat ἧς δὲ τὸ ἀληθέστατον ὄν. Sed ita oratio a relativa constructione ad demonstrativam haud raro delabitur. cfr. Xenoph. Cyr. iii. 1. 38. viii. 1. 46. Hiero vi. 1. Matth. Gr. Gr. §. 468. Stalb.

τὸ δ' ἐμὸν δέος, ὦ Πρώτ.] Laudat hunc locum, notante Fischero, Origenes c. Cels. i. p. 20. et 4. p. 196. sed ita, ut sententiam ejus, non verba reddiderit. Nam p. 20. καὶ εἴπερ, inquit, θαυμάζεται ὁ Πλάτων, εἰπὼν ἐν Φιλήβῳ, Τὸ δ' ἐμὸν δέος, ὦ Πρώταρχε, περὶ (hoc ad sensum pro πρὸς posuit) τὰ ὀνόματα τῶν θεῶν οὐκ ὀλίγον ἐπεὶ Φίληβος θεὸν τὴν ἡδονὴν εἶπεν ὁ προσδιαλεγόμενος τῷ Σωκράτει. et p. 196. ἀποδεχόμενοι τοῦ Πλάτωνος τὸν ἐν Φιλήβῳ λόγον, μὴ βουληθέντος τὴν Ἡδονὴν παραδέξασθαι θεόν· τὸ γὰρ ἐμὸν, φησὶ, δέος, ὦ Πρώταρχε, περὶ τὰ τῶν θεῶν ὀνόματα τοιόνδε ἐστίν. Respexit etiam Julian. Orat. vii. p. 236. D. quem conferant, quibus lubet. Magis ad rem pertinet Cratyl. 400. D. εἴπερ γε νοῦν ἔχοιμεν, ἕνα μὲν τὸν κάλλιστον τρόπον, ὅτι περὶ θεῶν οὐδὲν ἴσμεν, οὔτε περὶ αὐτῶν, οὔτε περὶ τῶν ὀνομάτων, ἅττα ποτὲ ἑαυτοὺς καλοῦσι. ibid. 407. D. 425. C. Theæt. 112. C. Ac nota est veterum religio in nominibus deorum usurpandis; de qua re vid. Spanhem. ad Callimach. Hymn. in Dian. 7. Stanl. ad Æsch. Agam. 168. Mitscherlich. ad Horat. Carm. Secul. v. 15. Ceterum δὲ in responsione positum ut Soph. Trach. 732. τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν ὁ τοῦ κακοῦ κοίνωνος. κ. τ. λ. Œd. Tyr. 378. Κρίοντος, ἢ σοῦ ταῦτα τἀξευρήματα; TEI. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.—οὐκ ἔστι κατ' ἄνθρωπον i. e. μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον. Stalb.

ταύτῃ] Non dubito quin ταύτῃ substituere oporteat τὸ ταύτην: præsertim quum et alibi ταύτῃ reddatur illi ὅπῃ. Sic autem et Ficinus legisse videtur, qui vertit, *Quemadmodum ipsi gratum est, sic appello*. Steph.

ταύτῃ προσαγορεύω] Ald. Bas. 1. 2. Steph. ταύτην, quod Steph. recte in ταύτῃ mutandum censuit, eamque lectionem etiam cod. Vatican. præstat, narrante Bastio in Epist. Crit. p. 37. Quanquam rarius occurrit locutio ταύτῃ καλεῖσθαι. Schol. Platon. p. 30. Ruhnk. καὶ ταύτῃ καλεῖσθαι ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τῷ οἴνῳ. Ælianus a Suida laudatus v. Ἐπίκουρος: Τιμοίγους· καλοῦνται δὲ ταύτῃ τοὺς ἄρχοντας Μεσσήνιοι. et N. A. xiv. 15.

ποικίλον, καὶ ὃ πρ᾽ εἶπον, ἀπ᾽ ἐκείνης ἡμᾶς ἀρχομένους ἐνθυμεῖσθαι δεῖ καὶ σκοπεῖν ἥν τινα φύσιν ἔχει.[o] ἔστι γὰρ ἀκούειν μὲν οὕτως ἁπλῶς ἕν τι, μορφὰς δὲ δή που παντοίας εἴληφε[p] καί τινα τρόπον ἀνομοίους ἀλλήλαις. ἰδὶ[q] γάρ, ἥδεσθαι μέν φαμεν τὸν ἀπολασταίνοντα ἄνθρωπον, ἥδεσθαι δὲ καὶ[r] τὸν σωφρονοῦντα αὐτῷ τῷ[s] σωφρονεῖν· ἥδεσθαι δ᾽ αὖ[t] καὶ τὸν ἀνοηταίνοντα καὶ ἀνοήτων δοξῶν καὶ ἐλπίδων μεστόν, ἥδεσθαι δ᾽ αὖ καὶ[u] τὸν φρονοῦντα[v] αὐτῷ τῷ φρονεῖν· καὶ τούτων τῶν ἡδονῶν ἑκατέρας πῶς ἄν τις ὁμοίας ἀλλήλαις εἶναι λέγων οὐκ ἀνόητος φαίνοιτο[w] ἐνδίκως;

[o] εἴληχε cum Γ.—[p] ἰδὶ Δ.—[r] δ᾽ αὖ καὶ Σ.—[s] τῷ om Λ.—[t] αὖ om ΑΔΠ.—[u] καὶ om ΑΔΠ.—[v] σωφρονοῦντα...σωφρονεῖν ΑΔ et pr Π.—[w] φαίνεται Δ.—[x] τε Π.

ἐξ ὅτου μὲν συνάσαντος τὴν ἐπωνυμίαν ἐκείνου; coll. Valck. ἐσπάσατο τὴν ἐπ. ἐκείνης; εἰκεῖν οὐκ οἶδα. κέκληται γοῦν ταύτῃ. qua loca Bastius collegit. Ficinus: *Quemadmodum ipsi gratum est, sic appello.* Sequentium verborum hic est sensus: *nolim ego deam illam, quam Ἀφροδίτην vocant, nomine Ἡδονῆς compellare, quippe quod tam varias et multiplices significationes habeat, ut verendum sit, ne deum offendamus.* Sunt enim non modo insaniæ voluptatis formæ, sed diversissimæ etiam ac sibi contrariæ. De voc. παπαλυν. vid. not. ad §. 124. Stalb.

τὴν ἡδονήν] Dictum hoc pro τὸ τῆς ἡδονῆς ὄνομα, frequenti usu. Cratyl. 393. B. τοῖς δ᾽ ἀναίοισι περὶ ὀνομάτων ἐκαῶν δηλοῖ, ὃ βούλεται ὁ Ἄτρευς i. e. quid Atrei nomen significet. ibid. 398. B. τοῦτο τοίνυν παντὸς μᾶλλον λέγει ὁ ἐμοὶ δοκεῖ τοῖς δαίμοσιν h. e. nomen δαίμονες.—Verba ὅτερ εἶπον, respiciunt ad illa: πειρατέον ἀπ᾽ αὐτῆς τῆς θεοῦ cfr. Stalb.

ἔστι γάρ, ἀκούειν μὲν οὕτως, ἁπλῶς ἕν τι] Sic distinguendum esse, bene monuit Bastius l. c. De formula loquendi ἀκούειν μὲν οὕτως cfr. Ruhnius ad Vigeri idiot. p. 744. ed. nov. et Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 235. ‘Hic, nos vulgo, inquit, *when man es so hört*, ut οὕτως positum sit, re nondum accuratius cogitata: cfr. Plat. Lys. 216. A. οὐ γε, ἔφη ὁ Μενέξενος, ὅστις οὕτως ἀκούσας.’ Perperam vulgo: ἔστι γὰρ ἀκούειν μὲν οὕτως ἁπλῶς ἕν τι, μορφὰς δὲ δήπου παντοίας εἴληφε, quod vertunt *rem unam quidem audimus, formas tamen* etc. Nempe vero hoc modo verba interpungere licet: ἔστι γὰρ ἀκούειν μὲν οὕτως ἁπλῶς, ἕν τι. Nam οὕτως ἁπλῶς valet *sic simpliciter, sine ulla limitatione.* de Republ. i. 551. H. ἀλλ᾽ οὐχ οὕτως ἁπλῶς ἔγωγε ἀπιθυμῶ. Theætet. 168. C. οὐκ ἄρα σφάττειν βουλόμεθα οὐδ᾽ ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων οὐδὲ χρήματα ἀφαιρεῖσθαι ἁπλῶς οὕτως, ἀλλ᾽ ἢν μὲν ὠφέλιμα ᾖ ταῦτα, βουλόμεθα πράττειν αὐτὰ, βλαβερὰ δὲ ὄντα οὐ βουλόμεθα. Sympos. 180. C. ἁπλῶς οὕτως παρίγγελται ἐγκωμιάζειν Ἔρωτα. cfr. Schæfer. ad Dionys. de Composit. Verbor. p. 430. E quibus exemplis elucebit, cur οὕτως ἁπλῶς hoc loco non possit conjungi. Stalb.

παντοίας καὶ—ἀνομοίους] *Varias atque diversas.* Sympos. c. 12. p. 38. ed. Wolf. τὸ γὰρ ὑγιὲς τοῦ σώματος καὶ τὸ νοσοῦν ὁμολογουμένως ἕτερόν τε καὶ ἀνόμοιον (perperam enim vulgo ἑτερόν τι καὶ ἀνόμοιον), ubi ἕτερον et ἀνόμοιον ut synonyma ponuntur. Stalb.

Ἰδὶ γάρ] Matth.: ‘Ἰδὶ δεῦτερον Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ εἰπὲ, λαβὲ, εὑρέ. vid. Pierson. p. 193. cfr. interpr. ad Thom. Mag. p. 468. ad Gregor. Cor. p. 121. Schæf. et Fischer. ad Weller. i. A. p. 297. ii. p. 382 iii. A. p. 81. Stalb.

ἥδεσθαι μέν κ. τ. λ.] Laudatur hæc ῥῆσις, ἥδεσθαι μέν—ἐνδίκως a Galeno p. 332. t. v. ed. Ilas. Ibi post ἀπολασταίνοντα voc. ἄνθρωπον desideratur. Male, opinor. Etenim ἄνθρωπος haud raro cum contentu alius vocabuli subjicitur. cfr. Valcken. Animad. in N. T. p. 336. Hinc etiam in secundo membro ad τὸν ἀνοηταίνοντα adjiciuntur verba καὶ ἀνοήτων δοξῶν καὶ ἐλπίδων μεστόν. Stalb.

πῶς ἄν τις—οὐκ ἂν—ἂν ἐνδίκως] Ita

§. 6. ΠΡΩ. Εἰσὶ μὲν γὰρ ἀπ' ἐναντίων, ὦ Σώκρατες, αὗται πραγμάτων, οὐ μὴν αὐταί γε[x] ἀλλήλαις ἐναντίαι. πῶς γὰρ ἡδονή γε ἡδονῇ μὴ οὐχ ὁμοιότατον ἂν εἴη, τοῦτ'[y] αὐτὸ ἑαυτῷ, πάντων χρημάτων;

ΣΩ. Καὶ γὰρ χρῶμα, ὦ δαιμόνιε,[z] χρώματι[a] κατά γε

—[x] τοῦτ' Γ.—[y] ὦ δαιμόνιε ante χρῶμα ponit Γ.—[a] χρώματος Ξ et corr Π.—[b] οὐδὲν

edidimus e libris Galeni, pro οὐκ ἀνόητος φαίνοιτο ἐνδίκως, quæ est librorum editorum Platonis omnium lectio, et legum linguæ, et usus loquendi philosophi, auctoritate et jussu. Certe particula ἂν, cum ante ἀνόητος, tum ante ἐνδίκως, facile potuit a librariis negligentibus omitti. Gregorius de Dialectis p. 18. Kon. Καὶ τοῦτο Ἀττικὸν, τὸ προσλαυβάνειν πολλάκις ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ τὸ ἄν· ὡς ἔστιν εὑρεῖν πολλαχοῦ παρὰ Πλάτωνι—. cf. ad Apol. g. §. 24. Fischer.

πῶς ἄν τις] Edittt. πῶς δὲ οὐκ ἀνόητ. φ. ἐνδίκως. Galenus: πῶς ἂν οὐκ ἂν ἀνόητος φαίνοιτ' ἂν ἐνδίκως. quod Fischerus temere, jussu legum linguæ, ut ait, in textum recepit. Certe istud ἂν ante ἀνόητος prorsus importunum. Quamvis autem ἂν post πῶς ἂν sæpissime apud poetas iteratur, ut Eurip. Iph. T. 98. πῶς ἂν οὖν μάθοιμεν ἄν; Electr. 538. Πῶς ἄν, τόθ' ἂν παῖς, νῦν ἔχει ταῦτ' ἂν φάρη. Εἰ μὴ ξυναύξοιτ' οἱ πέπλοι τῷ σώματι; Aristoph. Av. 825. Καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὔτακτος πόλις; Acharn. 307. Πῶς δέ γ' ἂν καλῶς λέγοις ἄν; tamen in Platone ac Xenophonte ne unum quidem locum me legere memini, ubi hic usus unanimi codicum consensu gaudeat. Ac mirus profecto est librariorum in inferenda particula ista stupor. Ita Phæd. §. 49. ed. Fisch. Ald. et Bas. 1. σὺ ἂν ἔρα ἂν ἀποδ. Cod. Aug. Bas. 2. σὺ ἄρα ἂν ἀποδ. Apolog. §. 19. ἴσως ἂν οὖν δύξειεν, ubi cod. Zittav. ἴσως ἂν οὖν ἂν δόξειεν. Ceterum cfr. Gregor. Cor. p. 43. ed. Sch. Hermann. ad Viger. p. 814. Werfer. in Act. Monac. i. p. 247. Stalb.

§. 6. εἰσὶ μὲν γὰρ ἀπ' ἐναντίων—οὐ μὴν] Aristotel. Eth. Nicom. x. 3. τῷ εἴδει διαφέρουσιν αἱ ἡδοναί· ἕτεραι γὰρ αἱ ἀπὸ τῶν καλῶν τῶν ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν. De μὴν post μὲν illatu cfr. s. 116. πάνυ μὲν οὐκ εὐθὺς δῆλά ἐστιν, ἃ λέγω, πειρατέον μὴν δηλοῦν. Theæt. init. χαλεπῶς μὲν γὰρ ἔχει καὶ ὑπὸ τραυμάτων τινῶν, μᾶλλον μὴν αὐτὸν αἱρεῖ τὸ γεγονὸς νόσημα ἐν τῷ στρατεύματι. Politic. p. 268. B. ὑποπτεύσαντες, μὴ λέγοντες μέν τι τυγχάνοιμεν σχῆμα βασιλικὸν, οὐ μὴν ἀπεργασμένοι γε εἶμεν (vulgo ἦμεν) πω δι' ἀκριβείας τὸν πολιτικόν. Tim. p. 21. E. πολλὰ μὲν οὖν ὑμῶν καὶ μεγάλα τῆς πόλεως τήδε γεγραυμένα ἔργα θαυμάζεται, πάντων μὲν ἓν ὑπερέχει μεγέθει καὶ ἀρετῇ. de Legg. p. 663. E. καλὸν μὲν ἡ ἀλήθεια, ἔοικε μὴν οὐ ῥᾴδιον πείθειν. Adde, quæ collegit Heind. ad Parmen. p. 271. Stalb.

τοῦτο αὐτὸ] Salvin. in Observ. Miscell. v. ii. p. 244. κατὰ τοῦτο αὐτὸ scribi jubet, quoniam sequatur κατά γε αὐτὸ τοῦτο οὐδὲν διοίσει. Male, si quid video; quanquam ne mihi quidem sana videtur vulgata lectio. Etenim illud τοῦτο sensum egregie pervertit. Quocirca equidem reponerim τό γε αὐτὸ ἑαυτῷ. Furnus: quum sit eadem ipsa sibi. Huic sententiæ suffragatur etiam verba Olympiodori ad h. l. Ὁ μέντοι Πρώταρχος αὐτῷ τῷ ἰδιάματι χρῆται τῷ τῆς ἡδονῆς· καθὸ γὰρ ἡδοναί, οὐκ ἐναντίαι εἰσίν· οὐδὲν γὰρ αὐτὸ ἑαυτῷ ἐναντίον. Stalb.

καὶ γὰρ χρῶμα, κ. τ. λ.] Laudat hæc verba Galenus t. v. p. 337. ed. Bas. usque ad πάντα τὰ ἐναντιότατα ἓν τοιοῦτοι. Ibi codd. τῷ τρῶμα εἶναι τὸ πᾶν. Male. Nam τὸ χρῶμα εἶναι cum κατά γε αὐτὸ conjungendum, hoc sensu: *eadem ratione, qua scilicet totum genus color est, color colore nihil quidquam differet.* Noli igitur articulum τὸ ante πᾶν extingere, quod a Bekk. factum esse miror. Etenim τὸ πᾶν i. q. τὸ γένος.—Totus autem locus in omnibus edittt. prave distinctus legitur, unde variæ ejus interpretationes enatæ sunt. Quum enim cola post χρώματι et post καὶ δὴ καὶ σχήματι deessent, non potuit non valde contorta, imo prorsus inepta et perversa oriri verborum constructio. Nunc quidem rem satis expeditam crediderim. Scilicet post χρώματι et post καὶ δὴ καὶ σχήματι e præcedentibus suppleri debet ὁμοιότατον ἂν εἴη, reliqua autem uberioris explicationis gratia interjecta putanda sunt. In qua sententiarum conjunctione si quis particulam γὰρ neces-

αὐτὸ τοῦτ' οὐδὲν[b] διοίσει, τὸ[c] χρῶμα εἶναι[d] πᾶν· τό γε μὴν μέλαν τῷ λευκῷ πάντες γιγνωσκομεν ὡς πρὸς τῷ διάφορον[e] εἶναι καὶ ἐναντιώτατον ὂν τυγχάνει. καὶ δὴ καὶ σχῆμα σχήματι κατὰ ταὐτὸν γένει μέν ἐστι πᾶν ἕν, τὰ δὲ μέρη τοῖς μέρεσιν αὐτοῦ τὰ μὲν ἐναντιώτατα[f] ἀλλήλοις, τὰ δὲ διαφορότητα[g] ἔχοντα μυρίαν που τυγχάνει. καὶ πόλλ' ἕτερα οὕτως ἔχοντ' εὑρήσομεν, ὥστε τούτῳ γε τῷ λόγῳ μὴ πίστευε, τῷ πάντα τὰ ἐναντιώτατα ἓν ποιοῦντι. φοβοῦμαι δὲ μή τινας ἡδονὰς ἡδοναῖς εὑρήσομεν[h] ἐναντίας. II. 13. II. iii. 136.

ΧΔΛΠΣ : οὐδὲν °τ — ° τῷ corr E — [d] εἶναι πᾶν om ΧΓΔΛΞΠΒCΗω : εἶναι τὸ πᾶν °τ.— [e] ἄφορον Λ. — [f] ἐναντιότητ' ως.— [g] διαφορώτατα F et pr Ξ.— [h] εὑρήσομ' Χ.—

certum arbitretur, cum parum cautum sophisticorum judicem dicam. Sed ut verum fatear, nunc adhuc contaminari mihi locus videtur vitio. Nam pro κατά γε αὐτὸ τοῦτο, quod Bekk. in κατὰ αὐτὸ τοῦτο mutavit, scribendum arbitror κατά μεν αὐτὸ τοῦτο, quamvis γε omnes praestare caret. de Legg. viii. p. 803. B. ἐστι δὴ τοίνυν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα μεγάλης μὲν σπουδῆς οὐκ ἄξια, ἀναγκαῖον γε μὴν σπουδάζειν, τοῦτο δὲ οὐκ εὐτυχές. Rep. vi. 919. E. τὸ δὲ ἐλευθερικὸν καὶ ἀτελεῖθερον ἀκριβῶς μὲν οὐ ῥᾴδιον νομοθετεῖν, κριτέον γε μὴν ὑπὸ τῶν τὰ ἀμείνω εἰωθότων. Accedit, quod hujusmodi particulae γὰρ vel οὖν omnino haec in re consuetudini libri obtinere solet, quae a particulis μὲν vel μήν γε abhorruit. Hom. Il. Α. 305. Ὣς τώ γ' ἀντίβιον μαχεσσαμένω ἐφέσσιν Ἀχαιῶν· Λήμνῳ δ' ἐν ἱερὴν νῆσον Σίντιες ἄνδρες ἔναιον. Ἀτρεΐδης δ' ἄρα τόν γε θοὴν ἐπὶ νῆα βεβήκει. Od. Β. 90. Ἤδη γὰρ τρίτον ἦλθε νέεσθαι, τάχα δ' εἰς τέταρτον. Ἦ εἰ δὴ σφιν ἔπειθε θεὸς κατὰ θυμὸν Ἀχαιῶν. Πλοῦται μὲν β' Ἔλτει, καὶ ἔκτοθι ναίεται ἄλλῃ ἐκάστῳ. Ἀγγελίαι πρόσθεν ἴσαν· ἀτὰρ δὲ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. Ibid. Δ. 160. Χατεφθ. Γ γεωρ. ch. 2. 14. εἰρήσεται δὲ καὶ σὺ, ἢν ὀρθῶς λαγχάζῃς, ἅμα ἀληθῆ λέγοντα. Κλεισθένει μὲν γε καὶ πατρίκιοι υἱεῖς σωφρονοῦσιν μηχανῶνται καὶ βιβλίοισιν παισὶν ἀγαθὰ μαθήματα, καὶ νόμοι γε πολῖται διὰ τῶν κλεινόντων ἀναβιβᾶν εἰς δικαιοσύνης πρωτεύοντας. Ibid. iii. 2. 28 τούτων μὲν δὴ ἕνεκα βέλτιμα. ἀτ ἀφθονώτατα ἔχειν δεῖσθαι δε τούτων νομίζω. Τῶν μὲν ἐμοὶ φίλων ἡδὺ μοι φοιβεῖσθαι· φίλοντι γὰρ ὑμὰς ἥδη νομίζω· παρὰ δὲ τοῦ Ἰνδοῦ ἡδέως ἂν λάβοιμι, εἰ διδοίη. ubi Zeunius 'forte,' inquit, 'auctor scripsit μὲν δή.' ibid. iv. 3. 18. οὐκοῦν πάντα κἀγὼ ταῦτα, ἱππεὺς γενόμενος, συγκωμῶμαι πρὸς ὑμωτόν. Προνοεῖν μὲν γε ἔξω πάντα τῇ ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ. ταῖς δὲ χερσὶν ὀκλοφορήσω. ubi vid. Schneid. Xenoph. Symp. i. 9. ἔπειτα τῶν ὀρνίθων οὐδεὶς οὐκ ἔπασχέ τι τὴν ψυχὴν ὑπ' ἐκείνου. Οἱ μέν γε σιωπηρότεροι ἀγίγνοντο, οἱ δὲ καὶ ὀσχηματίζοιτο πως. ibid. vi. 7. οὐκοῦν καὶ οὗτος ἂν, ἔφη, θεῶν ἐπιμελοίμην. Ἄνωθεν μέν γε ὄντες ἀφιλοῦσιν. Ἄνωθεν δὲ φῶς παρέχουσιν. ubi Castalio γὰρ dedit pro γε. Plat. Protagor. p. 338. C. ἀλλὰ δὴ βελτίονα ἡμῶν αἱρήσεσθε. Τῇ μὲν ἀληθείᾳ, ὦ ἄγαμαι, ἀδύνατον ὑμῖν, ἔφην Πρωταγόρου τοῦδε σοφώτερόν τινα ἑλέσθαι· εἰ δὲ αἱρήσεσθαι etc. ubi vid. Heind. Eurip. Iph. A. 20—27. τοῦτο δέ γ' ἐστὶν τὸ καλὸν σφαλερὸν καὶ φιλότιμον (ita cum Seidlero pro καὶ τό τε φιλ. legendum) γλυκὺ μέν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον. τότε μὲν τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντ' ἀνθρώπῳ βίον· τότε δ' ἀνθρώπων γνῶμαι πολλαὶ καὶ δυσάρεστοι διέκυσαν. Med. 1090. καὶ φησὶ μάντεων, αὐτοὺς εἶσιν πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν παῖδας προφήτην εἰς οὐτυχίαν τῶν γεγαμένων· οἱ μὲν γ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειρημόναν εἰδ' ἠδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν παῖδες τελοῦσιν, οὐχὶ τυχόντες, πολλῶν μόχθων ἀπέχονται. ubi Person γε delevit post nunc emendationem.—Cavendum ne quis curiose quaerat, cur philosophus χρῶμα et σχῆμα potissimum nominaverit, utrumque frequenter apud Platonem eruditi scriptum esse, cfr. Theaet. p. 156. B. 163. E. Phaed. p. 100. D. de Republ. ii. p. 373. v. 476. B. Phaedr. 247. C. Gorg. 465. B. Cratyl. 431. C. Sophist. 251.

§. 7. ΠΡΩ. Ἴσως· ἀλλὰ τί τοῦθ' ἡμῶν[i] βλάψει τὸν λόγον;

ΣΩ. Ὅτι προσαγορεύεις αὐτὰ ἀνόμοια ὄντα[j] ἑτέρῳ,[k] φήσομεν, ὀνόματι. λέγεις γὰρ ἀγαθὰ πάντ' εἶναι[l] τὰ ἡδέα.[m] τὸ μὲν οὖν μὴ οὐχ ἡδέα εἶναι τὰ ἡδέα λόγος οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ· κακὰ[n] δ' ὄντ'[o] αὐτῶν τὰ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ δέ,

[i] ἡμῶν ΧΓΔΛΞΠΣΒ(Γ)Ηιr : ἡμῖν Φτ.—[j] ὄντ' ἀνόμοια Γ.—[k] ἑταίρῳ Η.—[l] πάντ' εἶναι Γ, εἶναι πάντα ΞΥ.—[m] τὰ ἡδέα om Γ.—[n] καλὰ κτ.—[o] δ' ὄντ' Γ.—[p] πάντα om

A. Tim. 67. D. Stalb.

φοβο῀μαι δὲ, μὴ εὑρήσομεν] Non perinde est, μὴ εὑρήσωμεν dicatur, an μὴ εὑρήσομεν. Illud significat *metuo, ne inveniamus*; hoc vero: *metuo, ne inventuri simus*; quod in hunc locum cadit. De Republ. v. 451. A. φαβερόν τε καὶ σφαλερὸν—μὴ σφαλεὶς τῆς ἀληθείας κείσομαι. Xenoph. Hiero v. 1. τούτοις δὲ, ἀντὶ τοῦ ἄγασθαι, φοβοῦνται· τοὺς μὲν ἀνδρείους, μή τι τολμήσουσι τῆς ἐλευθερίας ἕνεκεν· τοὺς δὲ σοφοὺς, μή τι μηχανώσωνται· τοὺς δὲ δικαίους, μὴ ἐπιθυμήσῃ τὸ πλῆθος ὑπ' αὐτῶν προστατεῖσθαι. ubi nolim τολμήσωσι tentare. In Cratyl. p. 393. C. καλῶς λέγεις· φίλαττε γάρ με, μὴ παρακρούσομαι non debebat Heind. conjunctivum παρωκρούσωμαι recipere; Optima enim est Ald. Bas. 1. 2. scriptura. cfr. Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 35. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 623. Hermann. ad Soph. Electr. 992. Stalb.

τί τοῦθ' ἡμῖν] Bekk. τί τοῦθ' ἡμῶν Βλ. τ. λ. Male. Nusquam in hac formula genitivum reperias. Stalb.

§. 7. φήσομεν] Steph. 'Abundare videtur φήσομεν' quod tamen agnoscit Ficinus, qui vertit, *alio, sic dicamus, nomine vocas.*' recte. Atque ex hac quidem ratione distingui verba et secerni ita debent, ἑτέρῳ, φήσομεν, ὀνόματι. Nam verbum φημὶ solet sic interponi simpliciter. Idem Ficinus ante verba ὅτι προσαγορεύεις in versione addidit verba *id certe lædet*, sententiam disputationis Socraticæ sequutus, ut videtur. Fischn.

ἑτέρῳ, φήσομεν, ὀνόματι] Hæc multis obnoxia fuere dubitationibus. Serium disputationis si spectamus, sensus requiritur hic: *id certe efficitur, voluptates non esse communi boni nomine appellandas, ut quæ sæpenumero etiam malæ sint.* Quod quum verbis non inesse videretur, varias tentarunt emendationes viri docti. Heind. enim Specim. Crit. ἐνί γε τῷ ὀνόματι correxit, quod dictum esset, ut Phædr. 240. A. ἐνί γε τῷ τρόπῳ προσαναγκάζοντα. Menon. p. 96. D. ζητητέον ὅστις ἡμᾶς ἐνί γε τῷ τρόπῳ βελτίους ποιήσει. Baumg.-Crus. autem προσαγορεύσει maluit; quo non multum lucramur. Denique nescio quis ὁμοίῳ ὀνόματι scribi jussit. Verum enim vero locus nulla curatione indigere videtur, modo ἑτέρῳ ὀνόματι cum Heind. ad Lysid. p. 45. interpreteris: *alieno nomine* s. *improprio*. Simillima huic loco sunt, quæ ibi leguntur: οὐκοῦν καὶ περὶ τοῦ φίλου ὁ αὐτὸς λόγος; ὅσα γὰρ φαμὲν φίλα εἶναι ἡμῖν ἕνεκα φίλου τινὸς, ἑτέρῳ ῥήματι φαινόμεθα λέγοντες. Scilicet *improprio* s. *alieno nomine* eas appellat, quoniam, quum singulæ sibi dissimillimæ sint et maxime contrariæ, tamen omnes *bonas* vocat. Quam explicationem si quis probare nolit, Heindorfii conjecturam ἐνί γε τῷ reliquis omnibus præferam. Etenim infra §. 69. πρὸς τί ποτε ἆρα ταῦτὸν βλέψαντες οὕτω πολὺ διαφέροντα ταῦθ' ἑνὶ προσαγορεύομεν ὀνόματι.—Quod autem φήσομεν sic interpositum est, id Stephanus non debebat dubitare, an non recte diceretur. Infra §. 92. εἰ δ' οὖν μὴ γίγνοιτο, ὦ Πρώταρχε, φήσω, τοὐναντίον. Phæd. in τινες, φῄς, ἦσαν οἱ λόγοι; ut centena alia exempla mittam. Stalb.

μὴ οὐχ ἡδέα εἶναι τὰ ἡδέα] Cfr. Legg. i. 650. B. καὶ δὴ καὶ τοῦτο μὲν αὐτὸ περί γε τούτων οὔτ' ἂν Κρῆτας οὔτ' ἄλλους ἀνθρώπους οὐδένας οἰόμεθα ἀμφισβητῆσαι, μὴ οὐ πεῖράν τε ἀλλήλων ἐπιεικῆ ταύτην εἶναι, τό τε τῆς εὐτελείας. Vid. Hermann. ad Viger. p. 798. Stalb.

κακὰ δὲ ὄντ' αὐτῶν τὰ πολλὰ] *Quum vero pleræque voluptates malæ sint, quamquam etiam bonæ reperiantur, ut nos dicimus, tamen tu omnes bonas habes.* Quod moneo, ne quis verbis τὰ πολλὰ offensus, articulo ejecto πολλὰ scribendum esse opinetur. De usu particularum καὶ—δὲ, quæ semper vim quandam

ὡς ἡμεῖς φαμέν, ὅμως πάντα[p] σὺ προσαγορεύεις ἀγαθὰ[q] αὐτά, ὁμολογῶν ἀνόμοια εἶναι, τῷ λόγῳ εἴ τίς σε προσαναγκάζοι. τί οὖν δὴ ταὐτὸν ἐν ταῖς κακαῖς ὁμοίως καὶ ἐν ἀγαθαῖς[r] ἰὼν πάσας ἡδονὰς ἀγαθὸν εἶναι προσαγορεύεις;

§. 8. ΠΡΩ. Πῶς λέγεις, ὦ Σώκρατες; οἴει γάρ τινα[s] συγγωρήσεσθαι, θέμενον ἡδονὴν εἶναι τἀγαθόν, εἶτ'[t] ἀνέξεσθαί σου λέγοντος τὰς μὲν εἶναί τινας ἡδονὰς[u] ἀγαθάς, τὰς δέ τινας ἑτέρας αὐτῶν κακάς;

ΣΩ. Ἀλλ' οὖν ἀνομοίους γε φήσεις[v] αὐτὰς ἀλλήλαις[w] εἶναι καί τινας ἐναντίας.[x]

ΑΔ et pr Π.—[q] ἀγαθὰ ὄντα αὐτὰ Γ.—[r] ἀγαθὰς F.—[s] τινα om Γ.—[t] εἶτ' Γ.—[u] ἡδονὰς om Δ, post ἀγαθὰς ponunt ΧΓΠC.—[v] φήσεις H.—[w] ἀλλήλους ω.—[x] ὑ

adversativam continent, sive ea clarius cernatur, sive obscurius lateat, cfr. Schæfer. ad Longi Pastor. p. 349. Astius ad Plat. Legg. i. §. 9. et quos hic laudavit. Stall.

ἀνόμοια εἶναι] Interpunctionem intuli vulgo post λόγῳ positam. de Republ. x. p. 611. B. ὅτι μὲν τοίνυν ἀθάνατον ἡ ψυχὴ καὶ ὁ ἄριστος λόγος καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγκάζουσιν ἄν. Hinc fluunt verborum ἀναγκάζειν et προσαναγκάζειν significatio eximia, argumentis probare, ut Cyrop. i. 32. C. Theæt. 153. C. cfr. Valcken. ad Eurip. Hipp. 921. Eandem rationem, ut mihi video, etiam Baumg.-Crus. suasit. Stall.

τί οὖν δὴ ταὐτὸν] Animadvertatur structura verborum: τί οὖν δὴ ταὐτὸν— ὥστε πάσας ἡδονὰς ἀγαθὸν εἶναι προσαγορεύεις i. e. τί οὖν δὴ ταὐτὸν — ἐστι, ὥστε πάσας ἡδονὰς ἀγαθὸν εἶναι προσαγορεύειν. Aliud exemplum hujus nominativi in interrogationem usurpati nunc non suppetit, quamquam alia inventum iri, quis dubitet? Ceterum verbum προσαγορεύειν sequente infinitivo εἶναι nihil habet insolentius, cfr. Heind. ad Theæt. p. 45. Schæfer. ad Dionys. Hal. p. 141. Reitz. ad Viger. p. 737. Stall.

§. 8. ξυγχωρήσεσθαι — σοῦ λέγοντος] Notatio ingentem verborum lentum. Nihil offendimus, si aut infinitivus ξυγχωρήσεσθαι pronus abesset, aut hoc modo legeretur: οἴει γάρ τινα, θέμενον ἡδονὴν εἶναι τἀγαθόν εἶτα ξυγχωρήσεσθαι (sc. εἰ quid e supra, supplendum) καὶ ἀνέξεσθαί σου λέγοντος. De εἶτα et ἔπειτα ac post participia inferri solito cfr. Heind. ad Phædon. §. 71. et §. 90. Ac hanc quidem lectionem Ficinus alicui videtur habuisse. Vertit enim: *An putas, quempiam, quum posuerit, voluptatem bonum esse, inde tibi concessurum ac toleraturum te dicentem* etc. Sed nihil mutandum. Etenim hujusmodi iterationis negligentia concitatæ ac vehementi orationi bene convenit. Simillimus est locus Theæteti p. 171. B. ἐξ ἁπάντων ἄρα ἀπὸ Πρωταγόρου ἀρξαμένων ἀμφισβητήσεται, μᾶλλον δὲ ὑπό γε ἐκείνου ὁμολογήσεται, ὅταν ταὐτὰ λέγοντι ξυγχωρῇ, ἀληθῆ αὐτὸν δοξάζειν, τότε καὶ ὁ Πρωταγόρας αὐτὸς ξυγχωρήσεται, μήτε κύνα μήτε τὸν ἐπιτυχόντα ἀνθρωπον μέτρον εἶναι μηδὲ περὶ ἑνὸς, οὗ ἂν μὴ μάθῃ. ubi vid. Heind. Stall.

ἀνέξεσθαί σου λέγοντος] De Republ. x. 613. D. ἀνέξει ἄρα λέγοντος ἐμοῦ περὶ τούτων, ἅπερ αὐτὸς ἔλεγες περὶ τῶν ἀδίκων, ubi paullo post ἀλλ', ὃ λέγω, εἰ ἀνέξει. Καὶ πάνυ, ἔφη· δίκαια γὰρ λέγεις. Stall.

τὰς μὲν εἶναί τινας — αὐτῶν κακάς] De Republ. i. 339. C. οὐκοῦν ἐπιχειρήσαντες νόμους τιθέναι τοῖς μὲν ἄρθρα τιθεῖσι, τοῖς δέ τισι οὐκ ἀρθρώδη; de Legg. ii. 69. A. εἶκε που, τὸν μὲν τινα ἀνιδιαιτήτως βωμῴδιαν, ἄλλον δὲ κιθαρῳδίαν, τὸν δέ τινα τραγῳδίαν, τὸν δ' αὖ κωμῳδίαν. Georg. p. 499. C. ἔστι γὰρ δὴ, ὡς ἔοικεν, ὃ νῦν λέγεις, ὅτι ἡδοναί τινές εἰσιν αἱ μὲν ἀγαθαί, αἱ δὲ κακαί. Stall.

καὶ τινας ἐναντίας] Ficinus: *Verumtamen dissimiles esse multas, plerasque etiam inter se contrarias, confitebere*, quasi legisset καὶ τὰς πολλὰς ἐναντίας. Stall.

ΠΡΩ. Οὔ τι καθ' ὅσον γε[y] ἡδοναί.[a]

II. iii. 186. ΣΩ. Πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν φερόμεθα[a] λόγον, ὦ Πρώταρχε. οὐδ' ἄρα[b] ἡδονὴν[c] ἡδονῆς διάφορον, ἀλλὰ πάσας ὁμοίας[d] εἶναι[e] φήσομεν, καὶ τὰ παραδείγματα ἡμᾶς τὰ νῦν δὴ[f] λεχθέντα οὐδὲν τιτρώσκει, πειρασόμεθα[g] δὲ καὶ ἐροῦμεν ἅπερ οἱ πάντων φαυλότατοί τε καὶ περὶ λόγους ἅμα νέοι.

§. 9. ΠΡΩ. Τὰ ποῖα δὴ λέγεις;

ΣΩ. Ὅτι σὲ μιμούμενος ἐγὼ καὶ ἀμυνόμενος ἐὰν τολμῶ λέγειν ὡς τὸ ἀνομοιότατόν ἐστι τῷ ἀνομοιοτάτῳ πάντων ὁμοιότατον,[h] ἔξω τὰ αὐτὰ σοὶ λέγειν, καὶ φανούμεθά γε[i] νεώτεροι τοῦ δέοντος, καὶ ὁ λόγος ἡμῖν ἐκπεσὼν[j] οἰχήσεται.[k] πάλιν οὖν αὐτὸν ἀνακρουώμεθα, καὶ τάχ' ἀνιόντες[l] εἰς τὰς ὁμοίας ἴσως ἄν πως[m] ἀλλήλοις συγχωρήσαιμεν.

x ἐναντίους Λ.—y γε καθόσον Λ.—z ἡδονάς Σ.—a φερόμεθα F.—b ἄρα γε Γ.—c ἡδονὴν ΓΛΞΣΒCΗ et corr Π : ἡδονὴ [a]ς.—d ὁμοίους Λ.—e εἶναι om ΑΣΒΕΓΗιε et pr Ξ.—f τὰ νῦν δὴ ΧΔΠ, δεῖ τὰ νῦν Ε : δὴ τὰ νῦν [a]ς.—g πειρασώμεθα Ξ1, πειρώμεθα ΔΠ, πειρόμεθα Χ.—h ἀνομοιότατον corr Π.—i γε om ΛF.—j ἡμῖν ἐκπεσὼν ΧΔΠ : ἐκπεσὼν ἡμῖν [a]ς.—k εἰχήσεται Ξ.—l ἂν ἰόντες Σιε.—m που Γ.—n ἀγαθὸν

οὔτι] οὔτι fortiter negat; ac frequenter apud Platonem occurrit. Exempla larga manu suppeditant Heind. ad Lysid. §. 9. ad Hipp. Maj. p. 116. ad Phædon. §. 70. ad Sophist. p. 297. Ast. ad rempubl. i. §. 2. cfr. Valckenar. ad Eurip. Hipp. 792. Brunck. ad Phæniss. 462. Hermann. ad Viger. p. 803. Stallb.

ἡδονὴν] Ald. Steph. οὐδ' ἄρα ἡδονή. Nos cum Bas. 1. 2. ἡδονὴν dedimus. Stallb.

ἡμᾶς τὰ νῦν δὴ λεχθέντα] Hæc mea sponte rescripseram, editione Bekk. nondum inspecta; Aldina vitiose ἡμᾶς δεῖ τὰ νῦν λεχθ. reliquæ omnes ἡμᾶς δὴ τὰ νῦν λεχθέντα. Verum sensus esse debet: *exempla paullo ante memorata nos nihil morent.* Similis corruptela invasisse videtur locum Sophistæ p. 219. B. ubi pro vulg. τὰ δέ γε νῦν, ἃ δὴ διήλθομεν scripserim: τὰ δέ γε, ἃ νῦν δὴ διήλθομεν. Male Sydenhamius ἡμᾶς δῆτα νῦν λεχθ. conjecit. Stallb.

ἡμᾶς οὐδὲν τιτρώσκει] I. q. ἡμῖν τὸν λόγον οὐ βλάπτει; metaphora a pugnantibus petita. Sic infra omnis disserendi ratio βίλη, et voluptas καθάπερ πληγεῖσα πεπτώκεναι dicitur, quo loco plura monebo. Ceterum Ald. τι τιτρώσκει, quod vitium in Bas. 1. servatum, sed in Bas. 2. emendatum est. Stallb.

§. 9. ὅτι σὲ μιμούμενος—ἐὰν τολμῶ λέγειν] I. e. *si dicere non erubuero.* Aristoph. Vesp. 326. τόλμησον, ἄναξ, χαρίσασθαί μοι. Fischer. ad Weller. iii. B. 48. 'τόλμησον χαρίσασθαι, inquit, h. e. χάρισαί μοι.' Male. Stallb.

ἐκπεσεῖν] Haud dubie *elabendi, eradendi* significatione accipiendum, quam illustrant Budæus in comment. linguæ Gr. p. 536. et H. Steph. Thes. t. iii. p. 314. hoc sensu: *dum ineptiemur in hujus rei quæstione, ὁ λόγος nobis imprudentibus effluxerit; h. e. frustra disputabimus.* de Legg. ii. p. 654. D. εἰ δὲ ταῦθ' ἡμᾶς διαφυγόντα οἰχήσεται, μάταιος —ὁ λόγος ἂν εἴη. Hinc facile intelligitur, verbo ἀνακρούεσθαι ad eos alludi, qui naves remis inhibent iisque revertuntur. Uberius de hujus verbi significationibus egerunt Gronov. in Observat. iv. 26. Valcken. ad Herodot. p. 658. Wesseling. ad Diodor. Sic. i. p. 418. Beck. ad Aristoph. Av. p. 67. Stallb.

εἰς τὰς ὁμοίας] Sydenh. corr. εἰς τὰς ὁμοιότητας, vel potius εἰς τὰ ὅμοια h. s. *revertamur ad similitudines.* Antea enim a colore et figura similitudinem repetierat. Vere. Bip.

καὶ τάχ' ἀνιόντες εἰς τὰς ὁμοίας—ξυγχωρήσαιμεν] H. e. *fortasse inter nos convenial, si nostræ sententiæ in eandem*

ΠΡΩ. Λέγε τῶς;

§. 10. ΣΩ. Ἐμὲ βίς ὑπὸ σοῦ πάλιν ἐρωτώμενον, ὦ Πρωταρχε. §. 4. F.

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον δή;

ΣΩ. Φρόνησίς τε καὶ ἐπιστήμη καὶ νοῦς καὶ πάνθ' ὁπόσα δὴ κατ' ἀρχὰς ἐγὼ θέμενος εἶπον ἀγαθά,[n] διερωτωμενος ὅ τί ποτε[o] ἐστι τἀγαθόν, ἆρ' οὐ ταὐτὸν πείσονται τοῦτο ὅ περ ὁ σὸς λόγος;

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Πολλαί τε αἱ ξυνάπασαι ἐπιστῆμαι δόξουσιν εἶναι II. iii. 127. καὶ ἀνόμοιοί[p] τινες αὐτῶν ἀλλήλαις. εἰ δὲ καὶ ἐναντίαι τῇ γίγνονταί τινες, ἆρ'[q] ἄξιος ἂν εἴην τοῦ διαλέγεσθαι νῦν, II. 14. εἰ Φοβηθεὶς τοῦτ'[r] αὐτὸ μηδεμίαν ἀνόμοιον[s] φαίην ἐπιστήμην ἐπιστήμῃ[t] γίγνεσθαι, κἄπειθ' ἡμῖν οὗτος[u] ὁ λόγος ὥς τις μῦθος ἀπολόμενος[v] οἴχοιτο, αὐτοὶ δὲ σωζοίμεθα ἐπί τινος ἀλογίας; ἀλλ'[w] οὐ μὴν δεῖ τοῦτο[x] γενέσθαι, πλὴν τοῦ σωθῆναι. τό[y] γε μήν μοι ἴσον[z] τοῦ σοῦ τε καὶ ἐμοῦ

ΑΔΠΗ.—[o] ποτ' ω.—[p] ἀνόμοιαί ΑΔΠ.—[q] ἀρ' Γ.—[r] τοῦτ' Γ.—[s] ἂν ἀνόμοιον τ.—[t] ἐπιστήμης Ε.—[u] οὕτως ΑΔΠ.—[v] ἀπολλόμενος Γ.—[w] : ἀλλ' ΔΛΞΣ.—[x] δεῖ τοῦτο

reprehensionem incurrant. Recte Schol. Rostock. p. 58. ἀπὸ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν παλαιόντων—ἐν. τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ σχήματος οἱ πάλαι ἔλεγον. Supplendum est λαβάς, ut Sophist. p. 324. Heind. Ὀρθῇ γὰρ ἡ παροιμία, τὸ τὰς ἐπῳδὰς μὴ ῥᾴδιον εἶναι διαφεύγειν. Phaedr. p. 236. C. οἱ τὰς ἐμπαίστρας λαβαὶ ἐλήνθασ. de Republ. viii. init. πάλιν τοίνυν, ὅσπερ παλαιστὴν τὴν αὐτὴν λαβὴν πάρεχε, καὶ τὸ αὐτὸ ἐμοῦ ἐρομένου πειρῶ εἰπεῖν, ὅπερ τότε ἐμοῦλεγες λέγειν. de Legg. iii. 682. E. cfr. Ast. ad Phaedr. p. 231. Itaque non est, quod vel cum Sydenhamo εἰς τὰς ὁμοιότητας vel cum Bipontinis εἰς τὰ ὅμοια ventitamus. Hinc etiam patet, quamnodo verba ἆρ' οὐ ταὐτὸν πείσονται ταῦτα, ὅπερ ὁ σὸς λόγος, intelligenda sint. Stallb.

§. 10. *εἰ δὲ καὶ—εἰ φοβηθεὶς*] De duplici *εἰ* cfr. Heind. ad Protag. p. 468. Stallb.

ἐναντίαι] Ald. Bas. 1. 2. *ἐναντίμη*. At *ἀνόμοιον* casum tertium reposuit Ficinus.

ὅσπερ μῦθος ἀπολόμενος οἴχοιτο] Schol. p. 40. ὁ μῦθος ἀπώλετο· τούτῳ χρῶνται τῷ λόγῳ οἱ λέγοντές τι πρὸς τοὺς μὴ προσέχοντας. Imo omnino de iis usurpatur, quae frustra dicuntur quaecunque de caussa. cfr. Euthyden. p. 68. D. Theaetet. p. 164. D. Contrarium est ὁ μῦθος ἰσάθη. Theaetet. p. 164. A. de Legg. x. p. 645. B. de Republ. x. 621. B. *μῦθος ἰσάθη καὶ οὐκ ἀπόλετο καὶ ἡμᾶς ἂν σώσειεν, ἂν πειθώμεθα αὐτῷ*. Cui loco hic est simillimus. Sed verba αὐτοὶ δὲ σωζοίμεθα ἐπί τινος ἀλογίας male interpretatus est Ficinus: *nos autem rudibitate quadam retineremur*, quum hunc sensum habeant: *nos autem sententiam quatenus tueremur et hactenus incolumes, haud refutati, discederemus, sed ita tamen, ut quod absurdum esset ac rationi prorsus repugnaret, admitteremus*; ut egregie monuit Schützius. Idem primus vidit, verba ἀλλ' οὐ μὴν τοῦτο—πολλαὶ δὲ ἐναντίαι καὶ διάφοροι, quae vulgo Socrati assignabantur, Protarchi potius esse tribuenda, id quod non modo colloqui consuetudo, sed etiam sensus horum verborum τό γε μήν μοι ἴσον—ἀρέσκει postulat.—Pro γιγνόμεθα Ald. Bas. 2. perperam γιγνώσθαι. De asyndeto πολλαὶ μὲν ἁβροὶ cfr. supra copiose dictum. Stallb.

λόγου ἀρίσκει· πολλαὶ μὲν ἡδοναὶ καὶ ἀνόμοιοι γιγνέσθων,[a] πολλαὶ δὲ ἐπιστῆμαι καὶ διάφοροι. [§. 11.] Τὴν[b] τοίνυν διαφορότητα, ὦ Πρώταρχε, τοῦ ἀγαθοῦ τοῦ τ'[c] ἐμοῦ καὶ τοῦ σοῦ μὴ ἀποκρυπτόμενοι, κατατιθέντες δὲ[d] εἰς τὸ μέσον, τολμῶμεν[e] ἂν πῃ ἐλεγχόμενοι μηνύσωσι, πότερον

ΑΣΒCHικ. δεῖν τοῦτο ΧΔΠ : τοῦτο δεῖ °ς.—[1] τό ΣΡ.—[2] ἴσως Γ et corr Δ.—[a] γίγνεσθον ΧΓΛΒCΕΡΗ, γίγνεσθαι Ξεω et corr Σ.—[b] . τὴν ΔΠΣΡ.—[c] γ' Γ.—[d] δ'

§. 11. τολμῶμεν] Locus hic depravatus est : ac fortasse quaedam desunt. Videtur tamen et Ficin. ita legisse, et qualemcumque potuit sensum ex his conatus esse eruere. Steph. qui sic in Not. ° Loci hujus, quem depravatum esse constat, alia lectio affertur, nimirum τλῶμεν pro τολμῶμεν, deinde ἐλεγχόμενοι ἂν τινες μηνύσωσι. ut jungatur ἐλεγχόμενοι cum τλωμεν, et significetur, *patiamur nos redargui.* At Fic. τολμῶμεν an τλῶμεν legerit, non satis constat : legisse quidem ἐάν τινες et ipsum, manifestum est : sed posuisse ante ἐλεγχόμενοι : ac significationem activam hujus participio dedisse. Pro μηνύσωσι autem aliud legisse videri potest, ita enim locum hunc reddidit, *Differentiam itaque mei ac tui boni, o Protarche, minime absondentes, sed in lucem potius educentes, feramus si qui examinantes inquirant, voluptatemne an sapientiam aut tertium præter ista quiddam bonum vocare fas sit.* Ideo autem dixi non satis constare utrum τολμῶμεν an τλῶμεν legerit, quoniam τολμᾷ quoque pro ὑπομένειν interdum accipitur : sed participio ἐλεγχόμενοι aptius τλῶμεν quam τολμῶμεν jungetur. et suus participio ἐλεγχόμενοι usus relinquetur, ut videlicet active ponatur, non passive, ut voluit Ficinus, ideoque lectionem illam sequor, τλῶμεν ἐλεγχόμενοι, ἄν τινες etc. atque ita uti dixi expono, *patiamur nos redargui.* Fischr.

E Ficini versione manifestum esse arbitramur, eum legisse τλῶμεν, ἄν τινες ἐλεγχόμενοι μηνύσωσι. Cornarius reponi jubebat τλῶμεν ἐλεγχόμενοι, ἄν τινες μηνύσωσι. Hoc certissimum esse videtur, τολμῶμεν mutari debere in τλῶμεν. Sed incisi nota post τλῶμεν posita, orationem integram esse neque mancam putabamus. Fischr.

Fischeri emendationis portentum non est quod repellamus. Ingeniosior est Cornarii conjectura, reponi jubentis τλῶμεν ἐλεγχόμενοι, ἄν τινες μηνύσωσι, quam lectionem Stephanus quoque probat. Verum enim ut τλῶμεν scribatur, non est necessarium, quum τολμᾷν passim *sustinendi* potius, quam *audendi et suscipiendi* significatione ponatur reperiatur. Exemplorum farraginem habent Gataker. in Advers. Miscell. ii. 9. p. 318. Buckh. in Lygg. p. 661. A. Wyttenbach. ad Phædon. §. 53. Jacobs in Athenæum p. 309. Monk. ad Eurip. Alcest. 285. Quare Baumg.-Crus. lenius correxit τολμῶμεν ἐλεγχόμενοι, ἄν πῃ μηνύσωσι sc. αἱ διαφορότητες. Sed ad hujusmodi transpositiones nonnisi in summa rerum desperatione confugiendum esse arbitror. Quare videamus, an aliud suppetat auxilium. Justo violentiorem puto Schleiermacheri mutationem τολμῶμεν, ἄν πῃ ἐλεγχομένη μηνύσῃ. Neque enim intelligitur, quomodo singularis numerus in pluralem abierit. Multo lenius Heind. in Specim. p. 20. tentat τολμῶμεν, ἄν πῃ ἐλεγχομένω μηνύσωσι sc. τὸ ἀγαθὸν illud utrumque τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σόν. Idque vero est proximum. Etenim Socrates non e suo et Philebi bono ostendere conatur, quid judicandum sit τὸ ἀγαθὸν, sed potius ex utriusque, hoc est, e sapientiæ et voluptatis discrimine. Id quod significat verbis τὴν τοίνυν διαφορότητα—κατατιθέντες εἰς τὸ μέσον. Quare mihi lenissima unius litteræ mutatione reponendum videtur : τολμῶμεν, ἄν πῃ ἐλεγχόμεναι μηνύσωσι sc. αἱ διαφορότητες. Transitus hic a singulari ad pluralem neminem, opinor, offendet, qui verba τοῦ ἀγαθοῦ τοῦ τ' ἐμοῦ καὶ τοῦ σοῦ attente legerit. Simillimus locus est in Hipp. Maj. p. 302. B. καὶ γὰρ ἐγὼ ἔλεγον, εἰ μέμνησαι,—ὅτι ἡ διὰ τῆς ὄψεως καὶ δι' ἀκοῆς ἡδονὴ οὐ τούτῳ ἂν εἶεν καλαί, ὅ τι τυγχάνουσιν ἑκατέρα μὲν αὐτῶν τετονθυῖα, ἀμφότεραι δὲ μή. Verbum τολμῶμεν autem non verterim : *audeamus*, vel *sustineamus* ; quo facto Socrates et Protarchus facile alicui videantur rem adeo periculosam aggressuri esse, ut in capitis discrimen venturi sint ; valet potius pæne idem, quod πειρώμεθα.

ἡδονὴν τἀγαθὸν δεῖ λέγειν ἢ φρόνησιν ἤ τι[f] τρίτον ἄλλο εἶναι. νῦν γὰρ οὐ δή που πρός γε αὐτὸ τοῦτο[g] φιλονεικοῦμεν, ὅτῳ[h] ἀγὼ τιθέμαι, ταῦτ' ἴσται τὰ νικῶντα, ἢ[i] ταῦθ' ἃ σύ, τῷ δ' ἀληθεστάτῳ δεῖ[k] που συμμαχεῖν ἡμᾶς ἄμφω.

ΠΡΩ. Δεῖ γὰρ οὖν.

§. 12. ΣΩ. Τοῦτον τοίνυν τὸν λόγον ἔτι μᾶλλον δι' ὁμολογίας βεβαιωσώμεθα.[l] §. 5. F.

ΠΡΩ. Τὸν ποῖον δή; II. iii. 138.

ΣΩ. Τὸν πᾶσι παρίχοντα ἀληθῶτοις πράγματα ἐκοῦσί τε καὶ ἄκουσιν ἐνίοις καὶ ἐνίοτε.

ΠΡΩ. Λέγε σαφέστερον.

ΣΩ. Τὸν νῦν δὴ παραπεσόντα λέγω, φύσει πως πεφυκότα θαυμαστόν. ἓν γὰρ[m] δὴ τὰ πολλὰ εἶναι καὶ τὸ ἓν πολλὰ θαυμαστὸν λεχθὲν, καὶ ῥᾴδιον ἀμφισβητῆσαι[n] τῷ τούτων ὁποτερονοῦν τιθεμένῳ.

ΠΡΩ. Ἆρ' οὖν λέγεις, ὅταν τις ἐμὲ φῇ[o] Πρώταρχον

τι — [f] πολυώνυμα Λ. — [f] τι om ΧΔ et pr Π. — [g] post τοῦτο emisi δ cum corr Γ. — [h] ὅτου τοῦ ΣΒCΓΕΗιc. — [i] ἀγω Χ. — [i] καὶ Λ. — [k] δὴ ΔΑΒCΗιc ω pr ΓΣ. — [l] βεβαιωσώμεθα C, βεβαιωσωμεθα corr F. — [m] γὰρ om Λ. — [n] ῥᾴδιον ἀμφισβητῆσαι ΧΔ et pr Π. ῥᾴδιον ἀμφισβητῆσαι ἂν Γ: ῥᾴδιον ἂν ἀμφισβητῆσαι [o]ς. — [o] φησι F. — [p] φυσει Ε.

ut adeo tutius hoc sensus hic sit: *discutere, disputare nuncupamus*, vel *experiamur*, an *vitae diversitates, dum a nubis explicantur, utrique nostrum significaturae sint, utrum voluptas an sapientia nostrum homo judicari debeat.* — Verbum ἀποφαίνεσθαι passim occurrit actis disputationibus, ut Protag. p. 327. p. 337. p. 603. ed. Heind. cfr. Dorvill. ad Charit. p. 614. ed. Lips. — Vocc. διαφωνῶ, pro διαφορά inter Atticos passim Pollucem nonnullos usum esse pluribus Moeris et Thom. Mag. ubi vid. Ruhnk. Stall.

τοῦτο φιλονεικοῦμεν] Vulgo τοῦτο δ φιλονεικοῦμεν. Pro nonnullis cum Heind. Schleiermach. et Bekk. expunxi. Nam quod Prosp. Cr. vulgatam sic interpretatur: *nunc ne hoc quidem certum ut pro quibus laboremus sit assentientem.* Ficinus constructionem rationi accommodat infra §. 112. *dicentem, si non hoc assentiri velit, se non amplius de Voluptate, si non hoc assentiri velit, se non amplius de Voluptate disputaturum.* Recte Ruhnk. i. p. 338. προσεποιοῦντο δὲ φιλονεικεῖν πρὸς τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον. Cum simplici accusativo constructum est Protagor. p. 360. D. φιλονεικεῖν μοι δοκεῖ — τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον. Ceterum de notione hujus verbi apud Platon. cfr. Phaed. p. 91. A. ὡς κινδυνεύω ἔγωγε ἐν τῷ παρόντι περὶ αὐτοῦ τούτου οὐ φιλοσόφως ἔχειν, ἀλλ' ὥσπερ οἱ νῦν ἀπαίδευτοι φιλονείκους. Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ὅταν περὶ τοῦ ἀμφισβητῶσιν, ὅπῃ μὲν ἔχει περὶ ὧν ἂν ὁ λόγος ᾖ, οὐ φροντίζουσιν, ὅπως δὲ, ἃ αὐτοὶ ἔθεντο, ταῦτα δόξει τοῖς παροῦσι, τούτου πρόθυμοί εἰσιν. Stall.

§. 12. τὸν οὖν δὴ παραπεσόντα] H. e. *cum, in quem paullo ante incidimus, qui nobis se obtulit.* de Regnaud. v. p. 400. A. ἐμοὶ δὲ εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο μέν, εἴ που παραπίπτοι, ἀναθὲς σκεψώμεθα. Stall.

ῥᾴδιον ἂν ἀμφ.] Bekk. ῥᾴδιον ἀμφισβητῆσαι, omisso ἂν. Manus recte, opinor. Sequitur enim δή. cfr. §. 73. Stall.

ὁποτερονοῦν] Recte hoc dedit Fischer. e Bas. 2. cf. Matthiae. p. 98. D. ἢ δοκεῖ σοι φύσει ὁποτερουνοῦν αὐτοῖν εἶναι; Alii ὁποτεροῦν. Stall.

ἕνα γεγονότα φύσει[p] πολλοὺς εἶναι πάλιν, τοὺς ἐμὲ καὶ ἐναντίους ἀλλήλοις μέγαν καὶ σμικρὸν τιθέμενος,[q] καὶ βαρὺν καὶ κοῦφον τὸν αὐτόν, καὶ ἄλλα μυρία;

§. 13. ΣΩ. Σὺ μέν, ὦ Πρώταρχε, εἰρηκας τὰ δεδημευμένα τῶν θαυμαστῶν περὶ τὸ ἕν καὶ πολλά, συγκεχωρημένα δὲ ὡς ἔπος εἰπεῖν ὑπὸ πάντων ἤδη, μὴ δεῖν τῶν τοιούτων ἅπτεσθαι, παιδαριώδη καὶ ῥάδια καὶ σφόδρα τοῖς λόγοις ἐμπόδια ὑπολαμβανόντων γίγνεσθαι, ἐπεὶ μηδὲ τὰ τοιάδε,

—[q] τιθέμενος ΧΠ et pr Δ, τιθεμένη Λ : τιθεμένους [a]Σ.—[r] ἐκείνῳ Γ.—[s] ἓν om Λ.—

φύσει] Ald. mendose φήσει. Illud recte tuetur Bas. 2. Oppositur enim arti Sophistarum, qua τὸ ἓν reddunt πολλά. Stalb.

πολλοὺς εἶναι· πάλιν κ. τ. λ.] Perturbata haec et depravata ita constituenda videntur : —πολλοὺς εἶναι, καὶ πάλιν τούτους ἐμὲ καὶ ἐναντ. ἀλλ. μ. κ. σ. τιθεμένους—*si quis me, qui unus sum, multos, et multos hosce me vocat, eosque sibi invicem esse contrarios dicit, eumdem statuens magnum esse et parvum, gravem et levem etc.* Cf. Parmen. p. 129. C. De hac sophistica disputati ne et cæteris, quæ huic sunt similes, lepide pronunciat Soph. p. 251. C. Ἐντυγχάνεις γάρ, ὦ Θεαίτητε, ὡς ἐγᾦμαι, πολλάκις τὰ τοιαῦτα ἐσπουδακόσιν, ἐνίοτε πρεσβυτέροις ἀνθρώποις, καὶ ὑπὸ πενίας τῆς περὶ φρόνησιν κτήσεως τὰ τοιαῦτα τεθαυμακόσι, καὶ δή τι καὶ πάνσοφον οἰομένοις τοῦτο αὐτὸ ἀνευρηκέναι. Heusd.

πολλοὺς εἶναι πάλιν] Hujus loci emendationem debemus Heindorfio ad Sophist. p. 397. Nam olim ante πάλιν interpungebatur ac τιθεμένους in accusativo legebatur. Sensus hic est : *num igitur dicis, quando quis me Protarchum, natura unum, plures esse dicat, penes etiam, plures istos, in quos ego quasi discerptus sum, sibi invicem esse contrarios, magnum et parvum, gravem et levem, et quæ sunt hujusmodi alia multa?* Parmenid. p. 129. C. εἰ δ' ἐμὲ ἕν τις ἀποδείξει ὄντα καὶ πολλά, τί θαυμαστὸν λέγων, ὅταν μὲν βούληται πολλὰ ἀποφαίνειν, ὡς ἕτερα μὲν τὰ ἐπὶ δεξιᾷ μού ἐστιν, ἕτερα δὲ τὰ ἐπ' ἀριστερᾷ, ἕτερα δὲ τὰ ὄπισθεν, καὶ ἄνω καὶ κάτω ὡσαύτως· πλήθους γάρ, οἶμαι, μετέχω. cfr. Sophist. p. 251. B. Itaque non opus est, ut cum Heusdio locum constituamus. Stalb.

§. 13. ὡς ἔπος εἰπεῖν] Proprie valet : *ut dicam, quod res est.* Hinc reliquæ significationes fluxerunt, de quibus cfr. interpret. ejusdem ad Hebrasa vol. 9. Heind. ad Hipp. Maj. §. 11. Buttmann. in Indic. ad Platon. Dial. iv. p. 239. Ast. reipubl. i. §. 14. Latuit hoc etiam doctissimos viros. Stalb.

μὴ δεῖν τῶν τοιούτων ἅπτεσθαι] Hujusmodi ἀπόδειξιν τοῦ ἓν καὶ πολλὰ Socrates paullo ante appellat et facilem neque disceptatione dignam. Cavendum autem, ne ξυγκεχωρημένα τε scribendum opineris. Sensus hic est : *hæc quidem plerumque, ubi de ista re disputatur, afferri solent de mirandis illis τοῦ ἓν καὶ πολλὰ ratiocinibus, sed eadem omnes concedunt non esse attingenda* etc. Quocirca δὲ non refertur ad μὲν post σὺ additum, sed potius ad μὲν post τὰ δεδημευμένα omissum. Vid. Buttmann. Excurs. ad Demosthen. Midian. p. 128. Pronominum personalia vero saepenumero adjunctam habent particulam μέν, non sequente δέ, ut Lat. *ego quidem, tu quidem* ; id quod vel tironibus notum. Veram esse nostræ explicationis rationem luculenter eximunt Protarchi verba : σὺ δὲ δὴ ποῖα ἕτερα—λέγεις, ἃ μήπω ξυγκεχωρημένα δεδήμευται περὶ τῶν αὐτῶν τούτων λόγων. Verbum ἅπτεσθαι *impugnandi* et *coarguendi* potestate positum, ut Phædon. p. 86. D. καὶ γὰρ οὐ φαύλως ἔοικεν ἁπτομένῳ τοῦ λόγου. Stalb.

καὶ σφόδρα τοῖς λόγοις ἐμπόδια] Schützius malebat καὶ οὐ σφόδρα τοῖς λ. ἐμπ. quia levia et puerilia argumenta disputationibus non valde obsint, sed potius gravia et ponderosa. Mihi secus videtur de hoc loco. Nempe tam pueriles et faciles dubitationes a prudentibus viris non refelli Socrates ait, quia eæ disputationem nihil nisi remorentur atque impediant, ad rem ipsam nihil bonæ frugis conferant. Ceterum non possum assentiri Baumg.-Crusio, qui θαυμαστῶν non

ὅταν τις ἑκάστου τὰ μίλη τε καὶ ἅμα μέρη διελὼν τῷ λόγῳ, ταὐτα ταῦτα τὸ ἓν ἐκεῖνο εἶναι διομολογησάμενος, ἐλέγχῃ καταγελῶν ὅτι τέρατα διηνάγκασται φαναι, τό τε ἓν ὡς πολλὰ ἐστι καὶ ἄπειρα, καὶ τὰ πολλὰ ὡς ἓν μόνον.

§. 14. ΠΡΩ. Σὺ δὲ δὴ ποῖα, ὦ Σώκρατες, ἕτερα[1] λέγεις, ἃ μήπω συγκεχωρημένα διδήμευνται περὶ τὸν αὐτὸν τοῦτον λόγον; II. iii. 139.

ΣΩ. Ὁπόταν, ὦ παῖ, τὸ ἓν μὴ τῶν γιγνομένων τε[2] καὶ ἀπολλυμένων τις τιθῆται, καθά περ ἀρτίως ἡμεῖς εἴπομεν. II. 15.

[1] ὁ σώκρατες ἕτερα ΧΓΔΠΒϹ : ἕτερα ὁ σώκρατες °τ.—[2] λέγεις ante ὁ ponit Σ.—

de ipsis illis rebus (θαυμαστὰ) sed de earum auctoribus (θαυμαστοί) intelligens homines ac interpretatus: *etsi vel maxime θαυμαστὰ illi περὶ τὸ ἓν καὶ πολλὰ objici istis credunt insignes disputationibus impedimenta.* Nempe τεκμήριον ut haec ad μηχανήματα. ἓν γὰρ δὴ τὰ πολλὰ *εἶναι* καὶ τὸ ἓν πολλὰ θαυμαστὸν λεχθέν, et participium ἐπαναβαίνοντων cum ὑπὸ πάντων ἐλέγχων. Stall.

μηδὲ τὰ τοιάδε] Ad μηδὲ τὰ τοιάδε ex antecedentibus cruendum δεῖν λέγειν s. ἐλέγχειν, cuiusmodi modo dicta. Stall.

μόνα τε κ. ἕμ. μ. διελ.] *Unumquodque ex membris suis et partes dividens.* Sophist. p. 264. C. διειλήφθαι τῆς ὀλιγοτελείας εἴδη δύο, τὴν μὲν ὠνητικὴν, τὴν δὲ ἐμπορικήν. Protag. p. 280. B. ἆρ' οὐκ ἐπιστήμην τῶν γραμμάτων εἰ τὸ μὲν ἀκριβεστάτην μόνα, τὸ δὲ κοινὴν διειλόμεθα, κοινοτέραν, ὁμαλῶς δὲ φαίμεν διῃρῆσθαι; Stall.

διομολογησάμενος] In quodam vet. διομολογησαμένου, ut referatur ad λέγῳ. Legitur et διομολογουμένου, quam lectionem, suspicor Fic. Stall. Recte. Participium esse certe, Si quis—*illud unum* esse concesserit, non *ratificat*. Idem in Phil. 1. 2. est διομολογηθέντων. Sed alibi facilius διομολογησαμένου, facilius συγκεχωρημένα pro συγκεχωρηκότα. Ficin.

διομολογησάμενος] Quod in quibusd. libb. deficit Bekk. defendit Heind. Cratyl. tom. v. διομολογηθέν quod nonnulli non ferunt, sed forte διομολογήσας praeferendum videtur. Quod quidem ne vituperetis, tamen vel sic non intelligo, quomodo ἐλέγχῃ ad ea referri queant. Quid enim? Num quis forte dubitet esse numerum positum? num quemquam latet, unitatem distinguendam esse ab ipsis, quae sunt, rebus? Haec quidem olim offendunt, ut non possim non alteram lectionem διομολογησάμενον amplecti. Accusativus autem e verbo ἐλέγχῃ pendet et subjectum est persona indefinita. Vulgo supplent τινά. cfr. Hermann. ad Viger. p. 725. Matth. Gr. Gr. §. 469. 1. Ast. ad Rempubl. ii. §. 17. Itaque sensum loci ita constituo: *Nam nec eorum rationem probo, qui, postquam membra alicujus partesve recensuerunt ac descripserunt, si quis iis assentiatur, omnia ea, quae modo viderit, esse illud unum, cum non sine risu coarguant imprudentiae et stultitiae.* Stall.

τέρατα] Sunt τὰ παρὰ φύσιν, ἀδύνατα, ἄτοπα. παράδοξα. Hipp. Maj. 300. E. τέρατα αὖ ἀνακρινομεν ὑμᾶς. ὃ Σώκρατες, ὅτι μείζω. Iustin. dom. p. 296. C. τέρας γὰρ ἂν εἴη. ἦν δ' ἐγώ. Phaedon. §. 49. Fisch. καὶ τοῦτο δὴ τέρας εἶναι. Theaet. p. 165. D. τέρας γὰρ ἂν εἴη, ὃ λέγεις. Parmenid. p. 144. B. εἰ γὰρ αὐτὰ τὰ δίκαια τις ἀποφαίνοι ἀνόμοια, τέρας ἂν, οἶμαι, ἦν. Stall.

§. 14. ὁτόταν, ὦ παῖ, τὸ ἓν—τιθῆται] H. e. *si illud unum non sit e rebus in sensus cadentibus, non gignatur aut pereat.* Tim. p. 28. A. ἔστιν οὖν δὴ κατ' ἐμὴν δόξαν πρῶτον διαιρετέον τάδε· τί τὸ ὂν μὲν ἀεί, γένεσιν δ' οὐκ ἔχον. καὶ τί τὸ γιγνόμενον μέν, ὂν δὲ οὐδέποτε. Τὸ μὲν δὴ, νοήσει μετὰ λόγου περιληπτόν, ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ὄν, τὸ δὲ αὖ δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου, δοξαστὸν γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον, ὄντως δὲ οὐδέποτε ὄν. Republ. vii. 518. C. ἡ τοῦ ὅλου περιαγωγὴ ἐκ τοῦ σκοτώδους ἐπὶ φῶς ἐστι, τῇδε ἴσως ἂν λεγομένη ὀρθῶς, περιαγωγὴ ὅλης ψυχῆς ἐκ τοῦ γιγνομένου μεθ' ἡμέραν ἕως ἂν εἰς ἀνθρωπος, εἴτ' ἔσται, τὸ καλὸν ἴσμεν, τὸ ἀγαθὸν ὄν, τοῦτον ἡμῖν ἀεὶ παρεῖναι, Iovis ctr. ut quae semper manserunt eadem nec ullo alio modo se sint habituri. Stob. Eclog. i. 330. e monte Parnasso παρὰ πάντας ἀνθρώπους. εἰ, ἀνθρώπου τινα τοιοῦδε καὶ παρὰ πάντας ἄλλους ἄλλον καὶ κοινὸν

ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ καὶ τὸ τοιοῦτον ἕν, ὅ περ εἴπομεν νῦν δή,[v] συγκεχώρηται τὸ μὴ δεῖν ἐλέγχειν· ὅταν δέ τις ἕνα ἄνθρωπον ἐπιχειρῇ τίθεσθαι καὶ βοῦν ἕνα καὶ τὸ καλὸν ἕν καὶ ἀγαθὸν ἕν, περὶ τούτων τῶν ἑνάδων καὶ τῶν τοιούτων ἡ πολλὴ σπουδὴ μετὰ διαιρέσεως ἀμφισβήτησις γίγνεται.

ΠΡΩ. Πῶς;

§. 15. ΣΩ. Πρῶτον μὲν εἴ τινας δεῖ τοιαύτας εἶναι μονάδας ὑπολαμβάνειν ἀληθῶς οὔσας· εἶτα πῶς αὖ ταύ-

[v] τε om Λ.—[w] δεῖν ΑΔΠ.—[x] βεβαιότατα ΓΔΠΣΒCFHιε et corr Ξ: βεβαιότητα [a]Σ.

παρὰ τὰ ζῶα ζῴων ἀγεννητὸν καὶ ἄφθαρτον. Senec. Epist. 58. 'homo generalis sub oculos non venit, sed specialis venit.' Thom. Mag. Ἰδέα. παρὰ Πλάτωνι ἰδέαι οἱ τύποι τῶν οὐσιῶν, ἀνθρωπότητες, καὶ βοότητες καὶ τῶν ἄλλων. cfr. Diog. L. iii. §. 63. Aristotel. Eth. N. i. 6. αὐτάνθρωπος opponitur τῷ ἀνθρώπῳ. Quae loca citavit Baumg.-Crus. Stalb.

ἀρτίως] Frequentius in Platone dicitur ἄρτι; illud tamen occurrit Politic. p. 282. C. p. 291. A. de Republ. iv. p. 440. E. Alcibiad. i. p. 129. D. Phaed. 68. C. ubi cod. Aug. hanc formam praestat, reliquis ἄρτι exhibentibus. Xenoph. Œcon. ii. 11. Stalb.

ἐνταυθοῖ] Mox nullum ego cum Elmsleio ad Aristophan. Acharn. 152. ἐνταυθί pro ἐνταυθοῖ scribere; non enim rectum puto, quod illam formam ubique in Atticis scriptoribus reducendam esse pronuntiavit. Apolog. Socrat. p. 130. Fisch. πάντως δὲ πάρεισι πολλοὶ αὐτῶν ἐνταυθοῖ, οὓς ἐγὼ ὁρῶ. Ubi nulla est lectionis varietas. Xenoph. Memor. iv. 2. 13. Aristoph. Plut. 225. Nub. 814. 843. Eurip. Iph. T. 1010. Antonin. Liberal. p. 196. Verh. p. 202. p. 238. Alciphron. p. 424. coll. H. Steph. Thes. G. L. t. i. 1203. G. Nec raræ sunt in Platone formæ Ionicæ. Stalb.

τὸ μὴ δεῖν] Horum verborum constructio ita facienda, ut articulus ad infinitivum δεῖν referatur, ut Sophist. p. 218. C. περὶ τῶν τοιούτων δέδοκται πᾶσι καὶ πάλαι τὸ πρότερον ἐν σμικροῖς καὶ βράδυσιν αὐτὰ δεῖν μελετᾶν. Stalb.

περὶ τούτων τῶν ἑνάδων κ. τ. λ.] Horum verborum sensum interprett. non perspexerunt. Ficinus vertit: *Tunc sane in iis ejusmodi unitatibus anxium studium ac etiam divisio ambigua fit.* Unde Schutzius καὶ ante μετὰ διαιρέσεως inserendum censuit, non repugnante Baumg.-Crus. Mirer, viros acutissimos a Platone sibi imponi passos esse. Qui quam sit circa haec tepidaverit, vel ex isto *acrio studio* intelligas. Deleta interpunctione post σπουδὴ vulgo illata locum sic interpretor: *in his similibusque unitatibus rel plurimum studium cum divisione conjunctum cum eventum habet, ut dubitationes oriantur atque controversiae*, quasi scriptum esset ἡ πολλὴ σπουδὴ μετὰ διαιρέσεως γίγν. ἀμφισβήτησις. Cujus explicationis veritatem sequentia etiam confirmant, quae a voc. ἀμφισβήτησις apta sunt. Copulandum autem ἡ πολλὴ σπουδὴ μετὰ διαιρέσεως, ut infra §. 102. παντοῖα δὲ πτεύματα ἀπεργαζόμενον πᾶσαν ἔκπληξιν καὶ βοὰς μετὰ ἀφροσύνης ἐνεργάζεται. de Republ. viii. 546. οὐδὲν μᾶλλον λογισμῷ μετ' αἰσθήσεως τεύξονται. Stalb.

γίγνεται] Bas. l. 2. exhibent γίγνεσθαι, quod a ξυγκεχώρηται pendeat; sed praestat vulgata. Stalb.

§. 15. εἴ τινας δεῖ—ἀληθῶς οὔσας] Supple: ἀμφισβήτησις γίγνεται. Triplex autem hoc loco dubitatio significatur, quae philosopho in definiendis ac describendis ideis illis objiciatur. Primo enim quaeri posse ait, utrum ἑνάδες illae, h. e. universae rerum notiones, revera sint, h. e. utrum eae extra mentem, tanquam rerum omnium exemplaria extent, an potius contineantur tantum mentis notionibus; deinde, num unaquaeque μονὰς, utpote a generatione et interitu immunis, constanter una et eadem maneat; (hoc enim propter formarum varietatem et perpetuam vicissitudinem parum verisimile judicari poterat;) denique, quomodo illae ideae cum rebus ipsis conjunctae sint quaeque ratio inter utrasque intercedat, h. e. utrum unum illud genus per multas intinitasque res singulares quasi dispersum sit atque in multas

τας, μίαν ἑκάστην οὖσαν ἀεὶ τὴν αὐτὴν καὶ μήτε γίνεσιν μήτε ὄλεθρον προσδεχομένην, ὅμως εἶναι βεβαιότατα[x] μίαν ταύτην· μετὰ δὲ τοῦτ' ἐν τοῖς γιγνομένοις αὖ καὶ ἀπείροις εἴτε διεστασμένην καὶ πολλὰ γεγονυῖαν θετέον, εἴθ' ὅλην αὐτὴν αὑτῆς χωρίς, ὃ δὴ πάντων ἀδυνατώτατον φαίνοιτ' ἄν, ταὐτὸν καὶ ἓν ἅμα ἐν ἑνί τε καὶ πολλοῖς γίγνεσθαι. ταῦτ' ἔστι τὰ περὶ τὰ τοιαῦτα ἓν καὶ πολλά, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνα, ὧ Πρώταρχε, ἁπάσης ἀπορίας αἴτια μὴ καλῶς ὁμολογη- II. iii. 140.
θέντα καὶ εὐπορίας[y] ἂν αὖ καλῶς.

ΠΡΩ. Οὐκοῦν χρὴ τοῦθ'[z] ἡμᾶς, ὦ Σώκρατες, ἐν τῷ νῦν πρῶτον διαπονήσασθαι;

[x] ἀπορίας Λ.—[y] χρὴ τοῦθ' om ΧΑΠ: χρή που τοῦθ' Υ.—[z] κινῶν καλὸν αὖ Γ.—

partes divisum, an vero unum manens in multis sint, ita quidem, ut saepius quasi extra se ponatur ac millies repetatur. Monui haec Schutzii gratia, qui duas modo quaestiones hoc loco a Platone propositas esse contendit; quam sententiam vel particularum πρῶτον, εἶτα, μετὰ δὲ τοῦτο usus valde respuit. Ceterum cfr. Parmenid. p. 129—133. C. ubi de eadem re similes vel potius eaedem dubitationes a Socrate proponuntur. Sext. Empir. Hll. PP. n. 20. Tennemann, *System der Plat. Philosophie* t. ii. praef. pp. x. sqq. et p. 82. sqq. Stalb.

βεβαιότατα] Dedi de Baumg.-Crusii coniectura, quam, narrante Bestio in commentatione palaeographica Gregorio Corinthio ed. Schaef. appensa p. 790, confirmant Vindob. et Par. Stalb.

διεστασμένην] Legitur διεσταρμένην in Bas. ed. et in Ald. διεσπαρμένην. Fic. vertit *dispersa*. Haec autem potius lectionem quam illam comprobant duo qui sequuntur in hoc dialogo loci, in quorum uno est ἐσχισμένον καὶ διεστασμένον in altero, διέστασαι καὶ διέσχισται. Steph.

διεστασμένην] E Bas. 1. et 2. recepi; Ald. διεσταρμένην. Illud etiam habuit Olympiodor. qui part. διασκεδασθεῖσα utitur, atque Ficinus, qui vertit *sive dispersa*, videturque sane ad rem optime quadrare altero aptius. Stalb.

εἴθ' ὅλην αὐτὴν αὑτῆς χωρίς] Sc. ἓν τοῖς γιγνομένοις οὖσαν, quod ex antecedentibus repetendum. Male Ald. Bas. 1. 2. αὐτὴν αὑτῆς. Stalb.

καὶ πολλοῖς γίγνεσθαι] Quum pronomen relativum notionem enuntiationis proxime praegressae jam involvat, haec ταὐτὸν καὶ ἓν—πολλοῖς γίγνεσθαι per epexegesin quandam adjecta esse neminem fugiet. Ita saepe utriusque linguae scriptores. cfr. vir doctus Bibl. Crit. iii. p. 24. ubi recte contra Ernestium defenditur locus Ciceronis de Offic. ii. 8. 17. 'Quod quum perspicuum sit, benevolentiae vim esse magnam, metus imbecillam,' ubi nemo desideraverit verba: 'benevolentiae vim esse magnam, metus imbecillam.' de Natur. Deor. i. 15. 'Quo quid absurdius, quam aut res sordidas atque deformes deorum honore afficere, aut homines jam morte deletos reponere in deos?' ubi vid. Heind. Ceterum non opus est Schleiermacheri correctione: ταὐτὸν καὶ ἓν ἅμα εἶναι καὶ ἐν πολλοῖς γίγνεσθαι. Neque enim video, quid offensionis habeat, quod ἓν ἐν ἑνὶ γίγνεσθαι dicitur in tali quidem sententia, qualis est hoc loco. Particula ἅμα autem saepenumero sic ante τε—καὶ posita reperitur. Sed paullo post verba ἓν καὶ πολλά, quae vulgo post τὰ τοιαῦτα inferuntur, eidem viro docto obsecutus, delevi. Sunt enim e glossemate orta. Stalb.

ἁπάσης ἀπορίας] Malim πάσης ἀπορίας.—καὶ εὐπορίας ἂν αὖ sc. εἴη. Cave, ἂν deleveris. Stalb.

πρῶτον] Vide *ante omnia*. Mox δεῖ γοῦν ἡμᾶς φαίην ἄν. de Rep. iii. p. 390. E. λέγοι δέ σοι, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πάνυ λέγοντα καὶ κατὰ νόμον χρήσιμα, καὶ αὖ πατ' ἀγροὺς τοῖς νομεῦσι σώζοντ(ἂν εἴη. 'Ως γοῦν, ἔφη, ὁ λόγος ἡμῖν σημαίνει. Stalb.

ΣΩ. Ὡς γοῦν ἐγὼ φαίην ἄν.

ΠΡΩ. Καὶ πάντας τοίνυν ἡμᾶς ὑπόλαβε συγχωρεῖν σοι τούσδε τὰ τοιαῦτα· Φίληβον δ' ἴσως κράτιστον ἐν τῷ νῦν ἐπερωτῶντα μὴ κινεῖν εὖ κείμενον.[a]

§. 6. F. §. 16. ΣΩ. Εἶεν. πόθεν οὖν τις[b] ταύτης ἄρξηται πολλῆς οὔσης καὶ παντοίας περὶ τὰ ἀμφισβητούμενα μάχης; ἆρ' ἐνθένδε;

ΠΡΩ. Πόθεν;[c]

ΣΩ. Φαμέν που[d] ταὐτὸν ἓν καὶ πολλὰ ὑπὸ λόγων γιγνόμενα περιτρέχειν πάντῃ καθ' ἕκαστον τῶν λεγομένων ἀεί[e] καὶ πάλαι καὶ νῦν. καὶ τοῦτο οὔτε μὴ παύσηται[f]

[b] οὖν τις ΧΔΠ : οὖν ἄν τις [a]s.—[c] ποθεν non alteri dant ΓΛCEFH.—[d] που ΓΔΠ, πη

πάντας—ἡμᾶς τούσδε] *Nos omnes hic.* Vid. Schæf. Meletem. Crit. p. 77. Stalb.

μὴ κινεῖν εὖ κείμενον] Schol. Ruhnken. μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον, ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐξ ἀγνοίας (ἀνοίας Siebenk.) πράγματα ἐγειρόντων. Ταύτης μέμνηται καὶ Ὑπερίδης ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα· καὶ οὐδὲ ἐκ τῆς παροιμίας δύνασαι μανθάνειν, τὸ μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον. Μετῆκται δὲ ἐκ τοῦ ἐν Ῥόδῳ Κολοσσοῦ, ὃς πεσὼν πολλὰς οἰκίας κατέσεισε. Βασιλέως δὲ βουλομένου αὐτὸν ἀναστῆναι, φοβούμενοι οἱ Ῥόδιοι, μὴ πάλιν καταπέσῃ, τὸ προκείμενον ἐκερδέγξωτο. Hæ nugæ sunt. Ruina Colossi, de quo v. Plin. H. N. 34. 7. incidit in annum secundum Olymp. cxxxviii. ut auctor Chronici Alexandrini tradit, quo anno Rhodus insula legitur tremore terræ concussa esse, notante Fischero ad h. l, Suidas: Μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον· ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐξ ἀγνοίας πράγματα ἐγειρόντων. Apostolius xii. 95. μὴ κίνει κακὸν εὖ κείμενον. ἐπὶ τῶν παρακινούντων τινὰ ἐπὶ σφετέρᾳ βλάβῃ. Innui autem videtur effeminatum ac molle hominis ingenium, ad rixandum magis, quam ad disputandum proclive. Dixerat enim supra: ἐμοὶ πάντως νικᾷν ἡδονὴ δοκεῖ τε καὶ δόξει. Stalb.

§. 16. πόθεν οὖν τις ταύτης ἄρξηται] Vett. editt. omnes solœce πόθεν οὖν ἄν τις ἄρξηται. Facile mutare potueram πόθεν οὖν ἄν τις ἄρξαιτο, ut est in Menex. p. 236. E. τίς οὖν ἂν ἡμῖν τοιοῦτος λόγος φανείη; ἢ πόθεν ἂν ὀρθῶς ἀρξαίμεθα ἄνδρας ἀγαθοὺς ἐπαινοῦντες; et apud Aristoph. Av. 172. Τί ἂν οὖν ποιοῖμεν; ubi vulgo male ποιῶμεν. vel etiam πόθεν οὖν τις ἄρξεται, ut Politic. c. 2. τὴν οὖν πολιτικὴν ἄτοπον ᾗ τις ἀνευρήσει; δεῖ γὰρ αὐτὴν ἀνευρεῖν. quanquam ita paullo alius sensus existit. Sed malui ἂν cum Bekk. omittere, utpote e prægresso οὖν oriundum. Aoristus in deliberandi formulis satis frequens; nunquam autem particulam ἄν comitem adsciscit. Eurip. Phœn. 740. Ἀλλ' ἀμφὶ δείπνον αὖσι προσβάλλω δόρυ; ubi vid. Porson. Herc. F. 1112. Γέροντες, ἦλθω τῶν ἐμῶν κακῶν πέλας; Hecub. 1047. φ μοι ἐγὼ, πῶ βῶ; πᾶ στῶ; πᾶ κέλσω τετράπουδος βάσιν θηρός; Aristoph. Ran. 615. Βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τουτονὶ λαβών, Κἂν ποτέ μ' ἔλῃς ἀδικοῦντ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων· ΑΙΑΚ. Καὶ πῶς βασανίσω; ubi Brunckius egregie fallitur, aoristum pro futuro habens atque corrigens βασανιῶ. In Xenoph. Anab. ii. 4. 20. hodieque turpissimo vitio legitur: ἂν δ' αὖ ἡμεῖς νικῶμεν, λελυμένης τῆς γεφύρας οὐχ ἕξουσιν ἐκεῖνοι, ὅποι ἂν φύγωσιν. pro ὅποι φύγωσιν; quum recte præcedat: οὐδὲ γὰρ, ἂν πολλαὶ γέφυραι ὦσιν, ἔχοιμεν ἄν, ὅποι φυγόντες ἡμεῖς σωθῶμεν. Obiter emendo alium Xenophontis locum Hellen. iii. 5. 14. καὶ αὐτοῦ βασιλέως, τοῦ μεγίστην δύναμιν ἔχοντος, ἡγήμονες ἂν γένοισθε. Vulgo γένησθε. Stalb.

φαμέν που ταὐτὸν ἓν καὶ πολλὰ—καὶ πάλαι καὶ νῦν] Locus elegantissimus in eo potissimum versatur, ut nec nuper demum inventam illam rationem, nec unquam perituram probet; præcipue tamen auctori probari et sæpius adhibitam esse ostendat. Vivida hæc juvenis de ἐρωτικῷ suo superbe exultantis descriptio ad illudendos juvenes præsentes a So-

ποτε οὔτε ἤρξατο νῦν, ἀλλ' ἔστι[g] τὸ τοιοῦτον, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, τῶν λόγων αὐτῶν ἀθάνατόν τι καὶ ἀγήρων πάθος ἐν ἡμῖν. ὁ δὲ πρῶτον[h] αὐτοῦ γευσάμενος ἑκάστοτε τῶν νέων, ἡσθεὶς ὥς τινα σοφίας εὑρηκὼς θησαυρόν, ὑφ' ἡδονῆς ἐνθουσιᾷ τε καὶ πάντα κινεῖ[i] λόγον ἅσμενος, τοτὲ[j] μὲν ἐπὶ θάτερα κυκλῶν καὶ συμφύρων[k] εἰς ἕν, τοτὲ δὲ πάλιν ἀνειλίττων[l] καὶ[m] διαμερίζων, εἰς ἀπορίαν[n] αὐτὸν μὲν πρῶτον καὶ μάλιστα καταβάλλων, δεύτερον δ' ἀεὶ τὸν ἐχόμενον,[o] ἄν τε νεώτερος ἄν τε πρεσβύτερος ἄν τε ἡλιξ ὢν τυγχάνῃ, φειδόμενος οὔτε πατρὸς οὔτε μητρὸς οὔτε ἄλλου τῶν ἀκουόντων οὐδενός, ὀλίγου[p] δὲ καὶ[q] τῶν ἄλλων ζώων, οὐ μόνον τῶν

II. iii. 141.

II. 16.

ἐστι Σ : τοι °γ. —[c] ἀεὶ ΓΔΣ. —[f] παύσηται Λ. —[g] ἐπὶ Χ. —[h] πρῶτος F. —[i] κοσμεῖ Λ. —[j] τότε κ. —[k] συμφορῶν F. —[l] ἀνειλίττων ΑΠ et pr Δ : ἀνελίττων °σ. —[m] καὶ ει om Λ. —[n] ἀπορίαν FH. —[o] ἐλόμενον F. —[p] ὀυλίγου Ε. —[q] καὶ om EF. —[r] μόνον ἐρ-

crate facta est, nec equidem putarim, ad certum quendam illius ætatis hominem respexit, qui artis hoc modo disserendi inventæ honorem sibi tribuerit, quod Baumg.-Crusius existimare videtur. — ἵν' καὶ πολλὰ διὰ λόγων ταὐτὸν ποιεῖν est *disputatione efficere, ut unum et multa idem videatur* h. e. *generales notiones in speciales dissolvere, et vice versa*. Itaque ἵν' καὶ πολλὰ ὑπὸ λόγων ταὐτὸν γιγνόμενα πάντη περιτρέχει valet: *ista generum ac specierum conjunctio ubique locum habeat*. Theætet. c. 39. ταῦτα περιτρέχοντα πᾶσι προσφέρεται. Hæc satis aperta. Sed quod additur καθ' ἕκαστον τῶν λεγομένων ἀεὶ καὶ πάλαι καὶ νῦν, in his verbis vitium inesse arbitror. Etenim quis tandem sunt τὰ λεγόμενα? Videsne, ubi lateat vulnus? Contige modo τῶν λεγομένων εἶναι καὶ πάλαι καὶ νῦν. Ita paullo post §. 18. καὶ οἱ μὲν παλαιοὶ, ἀριστέονες ἡμῶν καὶ ἐγγύτερον θεῶν οἰκοῦντες, ταύτην φήμην παρέδοσαν, ὡς ἐξ ἑνὸς μὲν καὶ πολλῶν ὄντων τῶν ἀεὶ λεγομένων εἶναι, πέρας δὲ καὶ ἀπειρίαν ἐν ἑαυτοῖς ξυμφυτον ἐχόντων — φαμὲν που δεῖ pro vulg. φαμέν που. Stalb. qui sic in Addend. 'Quod tuetari εἶναι pro ἀεὶ, nihili est. Verba καὶ πάλαι καὶ νῦν cum περιτρέχειν jungenda. Τὰ λεγόμενα sunt omnino *quæ orationi asseruntur, quæ disseruntur*.'

εἰ μὴ παύσηται] E Davisii præcepto futurum ponendum debuerat; sed ejus vanitatem ostenderunt Heind. ad Phædon. §. 29. et Poppo Observat. in Thucyd. p. 155. Ac ne forte alias ob causas de vulgatæ veritate dubites, cfr. de Republ. vi. p. 492. D. Οὔτε γὰρ γίγνεται, οὔτε γέγονεν, οὐδὲ οὖν μὴ γένηται ἀλλοῖον ἦθος πρὸς ἀρετὴν παρὰ τὴν τούτων παιδείαν πεπαιδευμένον. Stalb.

ἅσμενος] Juvenis, ista τοῦ ἐνὸς καὶ πολλῶν ratione detecta, præ gaudio exultans ἐνθουσιᾷ h. e. enthusiastico corripitur spiritu, et πάντα λόγον κινεῖ ἅσμενος rem lubenter omni ex parte scrutatur, omnem disputationem movet, omnia molitur, quo possit eam penetrare, dum totum in partes dissolvit et certa varias et multiplices formas uno genere comprehendit. Alias locis formula κινεῖν λόγον diversa sensu usurpatur. cfr. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 88. Heindorf. ad Theæt. §. 52. Heusde Specim. Crit. p. 110. De ἅσμενος cfr. Dorville ad Chariton. p. 541. Stalb.

ἐπὶ θάτερα κυκλῶν] Tennemannus in *System der Platon. Philosophie* t. ii. p. 56. male sic interpretatur, ut θάτερα intelligat *indirecta*. cfr. Ast. ad Phædr. p. 290. Imo vero ἐπὶ θάτερα κυκλῶν i. q. συγκυκλῶν, id quod apparatum πάλιν ἀνελίττων et additum καὶ ξυμφύρων olim in lucidiorem extendit. Itaque falsum puto, quod contendit Baumg.-Crus. in altero membro omissum esse ἐπὶ θάτερα, laud. in Sophist. p. 236. B. Ἐπί τι χαλοῦν κατασκευάσῃ χαίρει, τότε μὲν ἐπὶ θάτερα, τότε δὲ ἐπὶ θάτερα τοὺς λόγους ἑλκύσας. Stalb.

ἀνθρώπων, ἐπὶ βαρβάρων γε οὐδενὸς ἂν φείσαιτο, εἴ περ μόνον ἑρμηνέα[r] ποθὲν ἔχοι.

§. 17. ΠΡΩ. Ἆρ', ὦ Σώκρατες, οὐχ ὁρᾷς ἡμῶν τὸ πλῆθος, ὅτι νέοι πάντες ἐσμέν; καὶ οὐ[s] φοβεῖ μή σοι μετὰ Φιλήβου ξυνεπιθώμεθα, ἐὰν ἡμᾶς λοιδορῇς; ὅμως δέ, μανθάνομεν γὰρ ὃ λέγεις, εἴ τις τρόπος ἔστι καὶ μηχανὴ τὴν μὲν τοιαύτην ταραχὴν ἡμῖν ἔξω τοῦ λόγου εὐμενῶς πως ἀπελθεῖν, ὁδὸν δέ τινα καλλίω ταύτης ἐπὶ τὸν λόγον ἀνευρεῖν, σύ τε προθυμοῦ τοῦτο καὶ ἡμεῖς συνακολουθήσομεν[t] εἰς δύναμιν· οὐ γὰρ σμικρὸς ὁ παρὼν λόγος, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐ γὰρ οὖν, ὦ παῖδες, ὡς φησιν ὑμᾶς[u] προσαγο-

μηνία ΑΓΔΠ : ἑρμηνέα μόνον °r.—[s] οὐ om H.—[t] συνακολουθήσωμεν Λ.—[u] ἡμᾶς w.

εἴπερ ἑρμηνέα μόνον ποθὲν ἔχοι] Hæc verba, quo diutius cogito, tanto majorem labem traxisse videntur. Vide modo, an hæc a Platone vel ab alio quovis prudente scriptore proficisci potuerint: *Nemini*, inquit, *juvenis ille parcit, nec patri, nec matri, nec ulli eorum, qui cum audiunt, ac, prope dixerim, nullius animalis commiseratione movetur, non tantum hominis! Quin nec barbaro homini parceret, si modo alicunde haberet interpretem!* Sentisne intolerabilem ultimorum verborum languorem, ne quid gravius dicam? Quasi vero ista sententiæ vim augeant, nec potius debilitent atque frangant! Turbatum esse hic aliquid, etiam verborum constructio prodit. Debuerunt enim ante *φειδόμενος* negans particula *οὐ* præmitti, quum sequantur hæc: *ὀλίγου δὲ καὶ τῶν ἄλλων ζώων, οὐ μόνον τῶν ἀνθρώπων*. Ut dicam, quod sentio, locus ita corrigi debet: *φειδόμενος οὔτε ζητρὸς, οὔτε μητρὸς, οὔτε ἄλλου τῶν βλάπτων οὐδενός· ἐπεὶ βαρβάρων γε οὐ-* tum *ἂν φείσαιτο, εἴπερ ἑρμηνέα μόνον* andu *ἔχοι· ὀλίγου δὲ καὶ τῶν ἄλλων* procl *sc. οὐδενὸς ἂν φείσαιτο), οὐ μόνον* tos *θρώπων*. Mirum est omnium in- Stal *om in tam manifestis corruptelis* §. *im. Ceterum cum hoc loco con-* Vett. *juvabit illa de Republ. vii. p.* τις δ' *Ἆρ' οὖν οὐ μία μὲν εὐλάβεια αὕτη* κόθει *, τὸ μὴ νέους ὄντας αὐτῶν γεύσε-* nex. *σθαι γάρ σε οὐ λεληθέναι, ὅτι οἱ* λόγο *ἴσχοι, ὅταν τοπρῶτον λόγων γεύ-* μεθα *ὡς παιδιᾷ αὐτοῖς καταχρῶνται, ἀεὶ* Aris *τιλογίαν χρόμενοι καὶ μιμούμενοι* ubi *ἐξελέγχοντας αὐτοὶ ἄλλους ἐλέγ-, χαίροντες, ὥσπερ σκυλάκια, τῷ ἕλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον ἀεί.* Stalb.

§. 17. *οὐχ ὁρᾷς ἡμῶν τὸ πλῆθος— ἐσμέν*;] Jocosa hæc est minandi formula. De Republ. i. init. *ὁρᾷς οὖν ἡμᾶς, ἔφη, ὅσοι ἐσμέν*; *Πῶς γὰρ οὔ*; *Ἢ τοίνυν τούτων, ἔφη, κρείττους γένεσθε, ἢ μένετ' αὐτοῦ.* Phædr. p. 236. C. *ἐσμὲν δὲ μόνω μὲν ἐν ἐρημίᾳ. ἰσχυρότερος δὲ ἐγὼ καὶ νεώτερος· ἐκ δ' ἁπάντων τούτων ξύνες, ἃ σοὶ λέγω, καὶ μηδαμῶς πρὸς βίαν βουληθῇς μᾶλλον ἢ ἑκὼν λέγειν.* Horat. Sat. i. 4. 'Cui si concedere nolis, multa—veniat manus, auxilio quæ sit mihi; nam multo plures sumus.' Stalb.

ταραχὴν] I. q. *ἀπορίαν*. Menon. p. 96. B. *τοὺς οὖν οὕτω τεταραγμένους περὶ ὁτουοῦν φαίης ἂν σὺ κυρίως διδασκάλους εἶναι.* Phædon. p. 113. B. *ταράττομαι ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι* h. e. *ἀπορῶ*. Lepide autem istam *ταραχὴν* veluti deam iratam vult *εὐμενῶς πως ἀπελθεῖν*. De verbis *προθυμοῦ τοῦτο* vid. Heind. ad Lysid. p. 15. Stalb.

οὐ γὰρ σμικρὸς] I. e. *μέγας τις καὶ οὐ ῥᾴδιος διϊδεῖν*, ut loquitur Phædon. p. 62. B. Stalb.

ὦ παῖδες] De hac compellatione cfr. not. ad §. 74. Post *γίγνοιτο* vulgo male ponunt majorem incisionem. Nam verba sic cohærent: *οὐκ ἔστι καλλίων ὁδὸς (ἐκείνης) ἣς ἐγὼ ἐφαπτὴς μέν εἰμι ἀεί.* Deinceps ad *κατέστησε ἄπορον* (*inopem consilii reddidit*. cfr. Dorville ad Charit. p. 481.) pronomen relativum nominativo casu iterandum, quæ ratio satis trita. Euthyphron. §. 6. *καὶ πόλεμον ἆρα ἡγεῖ σὺ εἶναι τῷ ὄντι ἐν τοῖς θεοῖς πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐχθρὰς γε δεινὰς καὶ*

ρεύων Φίληβος. οὐ μὴν ἔστι καλλίων ὁδὸς οὐδ' ἂν γένοιτο,[w] ἧς ἐγὼ ἐραστὴς μὲν εἰμὶ ἀεί, πολλάκις δέ με ἤδη διαφυγοῦσα[w] ἔρημον καὶ ἄπορον κατέστησεν.

ΠΡΩ. Τίς αὕτη; λεγέσθω μόνον.

§. 18. ΣΩ. Ἣν δηλῶσαι μὲν οὐ πάνυ χαλεπόν, χρῆσθαι[x] δὲ παγχάλεπον. πάντα γὰρ ὅσα τέχνης ἐχόμενα ἀνευρέθη[y] πώποτε, διὰ ταύτης[z] φανερὰ γέγονε. σκόπει δὲ ἣν λέγω. tt. iii. 142.

ΠΡΩ. Λέγε μόνον.

ΣΩ. Θεῶν μὲν εἰς ἀνθρώπους[a] δόσις,[b] ὡς γε καταφαίνεται ἐμοί, ποθὲν ἐκ θεῶν ἐρρίφη διά τινος Προμηθέως ἅμα

[w] γένοιτο ΑΔΠ: γίγνοιτο °σ.—[w] διαφυγοῦσα ἤδη Σ.—[x] χρῆναι Α.—[y] ἀνευρέθη ΑΔΠ: ἂν εὑρεθῇ °σ.—[z] ταῦτα Λ.—[a] ἀνθρώπων Λ.—[b] δόσιν Λ.—[c] φανοτάτω ΓΣΒC

μάχαι καὶ ἄλλα τοιοῦτα πολλά, οἷα λέγεταί τε (sic recte Eusseb.) ὑπὸ τῶν ποιητῶν, καὶ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφέων τά τε ἄλλα ἱερὰ ἡμῖν κατασκεύασται, καὶ δὴ καὶ τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις etc. uti ad κατασκεύασται supplendum οἷς, quod Stephanus temere inseri jubebat. Tim. p. 126. B. οἷς εἰσί τε ἵπποι καὶ χρῶνται ἑκάστοτε, καὶ οἰκεῖοις καὶ ἀλλοτρίοις, πολλοῖς. Phædr. p. 276. B. ὁ τοὺς ἔχων γεωγλῶ, ὧν σπερμάτων κήδοιτο καὶ εἴσαρτα βούλοιτο γενέσθαι. Plura dabit Matthiæ Gr. Gr §. 468. Etiam in prosaica enumeratione ad infin. χρῆσθαι inter §. Stalb.

§. 18. ὅσα τέχνης ἐχόμενα] I. e. *quæ ad artem pertinent*. Locutio Atticis communis sectatoribus crebro usurpata. Vid. Hemsterh. ad Schol. in Aristoph. Plut. 1197. Wessel. ad Herod. i. 120. Bach. ad Xenoph. Œcon. vi. 1. Fischer. ad Archim. Sextat. i. 4. 6. Platonica dederunt Heind. ad Theæt. §. 8. ad Euthyd. §. 81. et Ast. ad Legg. vii. §. 20. Stalb.

ἀνευρέθη] Editiones veteres vitiose ἂν εὑρεθῇ. Nos genuinam lectionem cum Parisiensi in Legg. p. 159. et Bekk. restituimus. Eadem vitio laborat Xenoph. Hellen. i. 6. 20. ubi scribendum τὴν μὲν οὖν ἡμέραν οὕτως ἀνεῖχον pro ἂν εἶχον, quod jam Stephanus viderat. Stalb.

θεῶν μὲν εἰς ἀνθρώπους δόσις] Methodum dicam, res singulas ad certa genera et genera ad certas species revocandi Socrates deorum immortalium dono hominibus tributam esse ait, et quidem, vetere quadam narratione testante, per Prometheum aliquem. Solet enim Plato ad παράδυσιν veterum vel etiam ad divina munera referre ea omnia, quorum causæ obscuræ latent nullamque habent explicationem. Tim. p. 32. A. πειστέον τοῖς ἔμπροσθεν εἰρηκόσιν, ἐκγόνοις δὲ θεῶν οὖσιν. de Legg. xii. 615. B. πολλὰ καὶ τοῖς ἔμπροσθεν καλῶς εἴρηται. Sed rem jam tractarunt Heynius in Observat. ad Homer. t. v. p. 413. Wyttenbach. ad Phædon. p. 315. coll. Eberhard: *von dem Zweck der Philosophie des Sokrates und den Platonischen Mythen*, in ejus scriptis varii argumenti p. 244. Stalb.

θεῶν δόσις εἰς ἀνθρώπους] Dictum pro usitatiore θεῶν δόσις ἀνθρώποις. Hesiod. Theog. 93. Τοίη τοι Μουσέων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν. Soph. Trach. 668. Οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων. Plat. Euthyphr. c. 18. τὰ παρ' ἡμῶν δῶρα τοῖς θεοῖς. de Legg. i. p. 631. D. προστάξειε τοῖς πολίταις. ibid. p. 633. E. αὐτοῖς ἑαυτῶν διακοσμήσεις. Plura collegerunt Wesseling. ad Diodor. Sic. t. i. p. 8. Valcken. ad Eurip. Phœn. 941. Matthiæ Gr. Gr §. 396. Hermann. ad Viger. p. 714. Utraque structura in uno eodemque loco conjuncta reperitur Phædon. p. 88. C. ὅτι ὑπὸ τοῦ ἔμπροσθεν λόγου σφόδρα πεπεισμένους ἡμᾶς πάλιν ἀδύνατον ἀναπράξαι καὶ εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν οὐ μόνον τοῖς προειρημένοις λόγοις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ὕστερον μέλλοντα ῥηθήσεσθαι. Stalb.

ἐμοί, ποθὲν] Olim prave sic interpun-

φανοτάτῳ[c] τινὶ[d] πυρί, καὶ οἱ μὲν παλαιοί, κρείττονες ἡμῶν καὶ ἐγγυτέρω θεῶν οἰκοῦντες, ταύτην φήμην[e] παρέδοσαν, ὡς ἐξ ἑνὸς μὲν καὶ ἐκ[f] πολλῶν ὄντων τῶν ἀεὶ λεγομένων εἶναι,

ΕΗ et corr ΔΠ : φανοτάτῳ °τ.—[d] σὺν corr Γ.—[e] φήμῃ ΓΑΕΧΒCΕFΗ et corr Δ.—

gelatur: ὡς γε καταφαίνεται, ἐμοὶ ποθὲν ἐκ θεῶν, unde perversa prodit sententia. Stalb.

ἐμοὶ—ἐρρίφη] Schützius corrigit: εἰ μὴ ποθὲν ἐκ θεῶν ἐρρίφη, quod sic interpretatur: *Sane deorum aliquod, ut mihi quidem videtur, donum hominibus datum, nisi forte iis a Prometheo nescio quo, una cum igne purissimo ac splendidissimo ereptum fuerit.* Elegantissime profecto, ut omnia hujus viri! Quamquam vulgata propterea retinenda videtur, quia ἐρρίφη non valet *surreptum*, sed potius *dejectum est*. Vid. Jacob. Gronov. ad Arrian. p. 131. ed. Lugd. ut adeo sensus exsistat hic: *Deorum hoc donum a diis per Prometheum aliquem olim dejectum est.* Nimirum quanquam per Prometheum erat dejectum, tamen donum deorum mansit. Consentit mecum Baumg.-Crus. Ceterum facile apparet cur Promethei potissimum mentio fiat; de qua re multa, nec indigna, quæ legantur, nugatur Olympiodorus ad h. l. Stalb.

ποθὲν ἐκ θεῶν] Dictum ut Phædr. p. 244. C. παλαιῶν ἐκ μηνυμάτων ποθέν. de Republ. viii. p. 560. A. καὶ ἐὰν μέν γε, οἶμαι, ἀντιβοηθήσῃ τις τῷ ἐν αὐτῷ ὀλιγαρχικῷ ξυμμαχίᾳ ἢ ποθὲν παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ τῶν ἄλλων οἰκείων. Ibid. p. 544. E. ἢ οἵει ἐκ δρυὸς ποθὲν ἢ ἐκ πέτρας τὰς πολιτείας γίγνεσθαι, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῶν ἠθῶν τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἃ (hoc de conjectura inferendum) οἷ ἂν, ὥσπερ ῥεύσαντα, τἄλλα ἑφελκύσηται; sic vulgo locus legitur vitiose. Unus cod. ὥσπερ ῥέψωσι. Hinc Astius extudit: ὥσπερ ῥεύσαντα ῥέψωσι. Scribendum sine dubio οἱ ἂν ὥσπερ ῥεύσωσι, ut idem sit particulæ ὥσπερ usus, qui est apud Aristoph. Nub. 1276. Τὸ δ' ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς. Thesm. 869. Ἀλλ' ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμήν. sed hoc obiter. Stalb.

φανοτάτῳ] Bas. 2. Steph. φανωτάτῳ. Sed recte Ald. φανοτάτῳ, quia syllaba φα longa est. Suidas Φανός· φαεινός· κατὰ συγκοπήν. Hesychius: Φανόν· φωτεινὸν καὶ λαμπρόν. Stalb.

ἐγγυτέρω θεῶν οἰκοῦντες] Baumg.-Crus. ad poetæ alicujus verba h. locum respicere existimat, citans hanc in rem de Republ. iii. p. 387. Πρίαμον ἐγγὺς θεῶν γεγονότα. ibid. paullo post: οἱ θεῶν ἀγχίσποροι. Ζηνὸς ἐγγύς. Dicæarch. Peripat. laudatum a Grotio de ver. rel. Christ. i. 16. not. 33. τοὺς παλαιοὺς καὶ ἐγγὺς θεῶν γεγονότας. Βελτίστους τε ὄντας φύσει καὶ τὸν ἄριστον ἐζηκότας βίον, ὡς χρυσοῦν γένος νομίζεσθαι. Cic. Tuscul. i. 12. 'Antiquitas, quo propius aberat ab ortu et progenie divino, hoc melius forsitan ea, quæ erant vera, cernebat.' Senec. Epist. xc. 44. '(Aurea ætatis homines) alti spiritus fuerunt, et, ut ita dicam, a diis recentes.' ubi cfr. Ruhkopf. Stalb.

ταύτην φήμην] Equidem nolim in hoc loco ταύτην τὴν φήμην sine codd. auctoritate reponere. De vocabuli φήμη originatione et significatione præclara exstat disputatio Wyttenbachii ad Julian. p. 150. ed. Lips. quæ ad hunc quoque locum illustrandum non nihil facit. Stalb.

ὡς ἐξ ἑνὸς κ. τ. λ.] Horum verborum structuram, quæ misere cruciavit interpretes, unius commatis post πολλῶν vulgo interponi soliti exstinctione recte nobis videmur cum Astio ad rempubl. p. 320. explicuisse. Scilicet hæc: ὡς ἐξ ἑνὸς μὲν—ἐν ἑαυτοῖς ξύμφυτον ἐχόντων instar sunt accusativi cum infinitivo, quæ ratio satis frequens. Xenoph. Anab. i. 8. 10. ἡ δὲ γνώμη ἦν, ὡς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἐλθόντας καὶ διακοψόντων. Plat. Cratyl. p. 139. C. διανοηθέντες—ὡς ἰόντων τε ἁπάντων ἀεὶ καὶ ῥεόντων. Lucian. Dial. Mort. ii. 2. καὶ μήν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν καὶ Φρυγῶν καὶ Ἀσσυρίων, οὔτω γεγνώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσαμένου μου, e quo loco repetes structuræ rationem. Soph. Aj. 281. Ὡς δὴ ἐχόντων—ἐπίστασθαι σε χρή. ad quem locum vid. Lobeck. collat. Wyttenbach. in Bibliothec. Crit. iii. 1. p. 29. Itaque sensus hic est: *fama nobis tradiderunt, quæcunque esse dicuntur, ea ex uno et multis constare, sed finitum et infinitum simul in sese conjunctum comprehendere.* Jam vero etiam seqq. verborum explicatio in promtu est. Videlicet auctor, relicta, quam inchoaverat, constructione, ad accusativum cum infinitivo delabitur, sensum magis, quam

πέρας δὲ[g] καὶ ἀπειρίαν ἐν ἑαυτοῖς[h] ξύμφυτον ἐχόντων. δεῖν[i] οὖν ἡμᾶς τούτων οὕτω διακεκοσμημένων ἀεὶ μίαν ἰδέαν περὶ παντὸς ἑκάστοτε θεμένους ζητεῖν[j] εὑρήσειν γὰρ ἐνοῦσαν. ἐὰν οὖν καταλάβωμεν,[k] μετὰ μίαν δύο, εἴ πως εἰσί, σκοπεῖν, εἰ δὲ μή, τρεῖς ἢ τινα ἄλλον[l] ἀριθμόν, καὶ τῶν ἓν ἐκείνων ἕκαστον πάλιν ὡσαύτως, μέχρι περ ἂν τὸ κατ' ἀρχὰς ἓν μὴ ὅτι ἓν καὶ πολλὰ καὶ ἄπειρά ἐστι μόνον ἴδῃ τις, ἀλλὰ καὶ ὁπόσα. τὴν δὲ τοῦ ἀπείρου ἰδέαν πρὸς τὸ πλῆθος μὴ προσφέρειν,[m] πρὶν ἄν τις τὸν ἀριθμὸν αὐτοῦ πάντα κατίδῃ τὸν μεταξὺ τοῦ ἀπείρου τε καὶ τοῦ[n] ἑνός· τότε δ' ἤδη[o] τὸ ἓν ἕκαστον τῶν πάντων[p] εἰς τὸ ἄπειρον μεθέντα II. iii. 143.

[g] δὲ add ΑΠ.— [h] αὐτοῖς Α, αὐτοῖς Ηικ.— [i] δεῖ F.— [j] ζητῶν ΑΠ et pr Δ.— [k] μεταλάβωμεν mei omnes.— [l] πάλιν F.— [m] προφέρειν Δ.— [n] τοῦ om Σ.— [o] δὴ

accuratam grammatices rationem secutus, ut solent Graeci interdum. Hinc patebat, quid sit de Schutzii sententia iudicandum, qui ὄντων deleri ac pro δεῖν indicativum δεῖ reponi iussit.—Paulo post περὶ παντὸς est: *de unoquoque.* Stalb.

δεῖν οὖν ἡμᾶς] Stallb. ' Ficinus quoque ita vertit, quasi legeretur δεῖ ἡμᾶς, pessima tantum hypostigme post ἐχόντων.' Verba Ficini sunt, *quod quum ex uno et multis constent universa, terminumque et infinitum innatum habeant, oportet nos.*— Ficin.

καταλάβωμεν] Ald. Bas. 1. 2. μεταλάβωμεν. Sed recte Steph. καταλάβωμεν, e Ficini *comprehendamus* ut videtur. Describitur autem hic illa methodus, qua generis notione posita, illius ambitus explicatur, singulis formis recensendis. Tenendum vero, τὰ πολλὰ significare *species et formas generis*, τὰ ἄπειρα contra *individua*; horum accuratam rationem nunc debet philosophus, horum non potest. Itaque τὸ κατ' ἀρχὰς ἓν est *universi notio*, *genus*, *cuius singulas formas sibi quas proponit recensendas.* Quod quidem ἓν ita considerare omnesque debet, ut non modo *unum et multa et infinita* illud esse intelligat, verum etiam sciat, ὁπόσα ἐστί h. e. quot formae ac species eo comprehendantur. Nempe istud ὁπόσα referendum est ad πολλά, non ad ἄπειρα. Unde quis coniciat καὶ ἄπειρα inepte glossatoris additamentum. Sed tenetur illud verba τὴν δὲ τοῦ ἀπείρου ἰδέαν τὸν μεταξὺ τοῦ ἀπείρου τε καὶ τοῦ ἑνός. quorum hic est sensus: *verumtamen quod infiniti mentionem injeci*, (h. e. individuorum) *non prius illud adhiberi debet ad omnem illam quae sub uno* (i. e. universa notione) *latet, multitudinem, quam omnes formas inter genus ac individua interpositas, perspexeris.* Τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἀπείρου generis formas ideo nominat, quia illae, si quid cum ratione quaeratur, in certas quasdam classes redigantur necesse est. Quod verba ipsa attinet, offendent unumquemque: καὶ τῶν ἓν ἐκείνων ἕκαστον. Schleiermach. correxit: τῶν ἐόντων ἐκείνων. Schutzius τὸ ἓν ἐκείνων ἕκαστον. Ac sequitur mox τὸ ἓν ἕκαστον τῶν πάντων. Ficinus vertit: *et quodlibet eorum, quae sunt unum.* Videtur igitur legisse καὶ τῶν ἓν ὄντων ἕκαστον. Sed hoc nihili. Mihi lenissima mutatione scribendum videtur καὶ τῶν εἰς ἐκείνων ἕκαστον πάλιν ἐσαύτως sc. σκοπεῖν δεῖν, hoc sensu: *ac species s. speculata notiones hac ratione crutas rursus eadem modo explorandas esse.* Vult igitur has rursus in suas partes dividi, quo res accurate investigetur. Certa videbitur haec emendatio, si attente legeris, qua mox sequuntur: δύο δὲ θῶμεν, βαρὺ καὶ ὀξύ, καὶ τρίτον ὁμάτιον. ἢ πως; Πρ. οὕτως. Σω. Ἀλλ' οὕτω σοφὸς ἂν εἴης τὴν μουσικήν, εἰδὼς ταῦτα μόνα etc. Post μὴ ad pronomen perspicuitatem interpunxi. Aliud exemplum negantis particulae tanto intervallo a μόνον divulsae nunc non memini. Stalb.

χαίρειν ἐᾶν. [§. 19.] Οἱ μὲν οὖν θεοί, ὅ περ εἶπον, οὕτως ἡμῖν παρέδοσαν σκοπεῖν καὶ μανθάνειν καὶ διδάσκειν
11. 17. ἀλλήλους· οἱ δὲ νῦν τῶν ἀνθρώπων σοφοὶ ἓν μέν, ὅπως ἂν τύχωσι, καὶ πολλὰ θᾶττον καὶ βραδύτερον ποιοῦσι τοῦ δέοντος, μετὰ δὲ τὸ ἓν[q] ἄπειρα εὐθύς· τὰ δὲ μέσα αὐτοὺς ἐκφεύγει, οἷς διαπεχώρισται τό τε διαλεκτικῶς πάλιν[r] καὶ τὸ ἐριστικῶς[s] ἡμᾶς ποιεῖσθαι[t] πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους.
§. 7. F. §. 20. ΙΠΡΩ. Τὰ μέν πως, ὦ Σώκρατες, δοκῶ σου μανθάνειν, τὰ δὲ ἔτι σαφέστερον[u] δέομαι ἃ λέγεις ἀκοῦσαι.

ΣΩ. Σαφὲς μήν, ὦ Πρώταρχε, ἐστὶν ἐν τοῖς γράμμασιν[v] ἃ λέγω, καὶ λάμβανε αὐτὸ ἐν τούτοις οἷς περ καὶ πεπαίδευσαι.

δεῖ ΖΔΠ.—[p] ἁπάντων ΕΓ.—[q] ὃν Λ.—[r] πάλιν delet Σ.—[s] ὁριστικῶς ΔΠ.—[t] ἡμᾶς πάλιν ποιεῖσθαι ΛΣΒCHικ.—[u] σαφέστερον δεόμαι ΖΔΠ : δέομαι σαφέστερον °ς.—

μεθόντα χαίρειν ἐᾶν] Ne quis tentet *μεθόντας χαιρ. ἐᾶν*, singularis ad τις referatur, quanquam hoc sane ob sequens ἡμῖν paullo durius. Stalb.

§. 19. *οἱ δὲ νῦν κ. τ. λ.*] H. e. *seriem formarum non servant integram et continuam, quum per illas ad τὰ ἄπειρα descendunt, sed, ut fert fortuna et casus, ad alias tardius, velocius ad alias perveniunt.* Quocirca nolim cum Schützio βραχύτερον legere pro βραδύτερον hoc sensu: *justo celerius versantur in genera constitutione.* Qua lectione probata vix dixeris, quorsum spectent verba ὅπως ἂν τύχωσι. Sed quid istud πολλὰ ante θᾶττον sibi velit, id juxta cum viro acutissimo non assequor. Etenim quum τὰ μέσα h. e. *formæ* eadem sint cum τοῖς πολλοῖς, hæc non suo loco memoravi luce clarius patet. Nolim vero corrigere πολλῷ, quo facto oratio insigniter claudicat. Nihil certius puto, quam verba καὶ πολλὰ aut nsciolo quodam in textum illata esse, qui quum ἓν καὶ πολλὰ sæpius copulata vidisset, miratus τὸ ἓν suo comite orbatum, etiam hic τὰ πολλὰ adjicienda existimavit, aut, quod censet Dindorf. in τὰ πολλὰ mutari debere. Stalb.

τὰ μέσα] Ita dicuntur formæ rerum quia inter genera et individua interjacent. Harum vero diligenti investigatione οἱ διαλεκτικοὶ differunt ab eristicis, ut qui nonnisi id agant, ut alios conjiciant in ἀπορίαν. cfr. locus Phædon. ubi de φιλονεικεῖν agitur. et Tennemann. *System der Platon. Philosophie* t. ii. p. 230. Stalb.

πάλιν] Uti nihili est hoc loco πάλιν, ita unice sententiæ accommodatissimum videtur ἐμπαλιν. Cæterum interpungendum: ἐκφεύγει, οἷς δ. Heusd.

§. 20. *ἃ λέγεις ἀκοῦσαι*] Gorg. p. 488. C. *οὐδὲ γάρ τοι τότε οὐδ᾽ τε ἦν μαθεῖν σοῦ, τί ποτε λέγεις.* p. 517. C. *ἀγνοοῦντες ἀλλήλων, ὅτι λέγομεν.* de Rep. iv. p. 432. E. *ὃν δοκοῦμεν μοι—οὐ μανθάνειν ἡμῶν αὐτῶν, ὅτι ἐλέγομεν τρόπον τινὰ αὐτό.* Stalb.

σαφὲς μήν] Haud cunctanter scribendum *σαφὲς μέν*, quod in textum inferre debueram. Intelligitur nempe hæc fere sententia: *neque tamen scio, an meam sententiam recte perceperuris sis.* cfr. Hermann. ad Viger. p. 800. Stalb.

γράμμασιν] Steph. 'In præc. edit. *πράγμασιν*.' At non modo in Bas. 2. diserte scriptum legitur γράμμασιν, sed jam in marg. Bas. 1. ita scriptum extat, et Cornarius γράμμασιν reponendum docuit: qui idem animadvertit, etiam in libris Galeni editis perperam πράγμασιν legi, lib. ix de Dogmatis Hippocr. et Plat. Etiam Ficini Versio *in litteris*. Ipsa disputationis Socraticæ series requirit et confirmat hanc scripturam. Fisch.

ἐν τοῖς γράμμασιν] Bas. 2. Ficin. quod res ipsa flagitat. Stalb.

οἷσπερ καὶ πεπαίδευσαι] Nota solennem præpositionis omissionem. Gorg. p. 453. E. *πάλιν δ᾽ εἰ ἐπὶ τῶν αὐτῶν τεχνῶν λέγομεν, ὥσπερ νῦν δὴ κ. τ. λ.* p. 76. A. *ἡ ἐν τούτῳ (χρόνῳ) ἀπόλλυμεν, ὥσπερ καὶ λαμβάνομεν.* Xenoph. Mem.

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Φωνὴ μὲν ἡμῖν[w] ἐστί που μία διὰ τοῦ στόματος ἰοῦσα, καὶ ἄπειρος[x] αὖ πλήθει, πάντων τε καὶ ἑκάστου.

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Καὶ οὐδὲν[y] ἑτέρῳ[z] γε τούτων ἐσμέν πω[a] σοφοί, οὔθ' ὅτι[b] τὸ[c] ἄπειρον αὐτῆς[d] ἴσμεν οὔθ'[e] ὅτι τὸ ἓν· ἀλλ' ὅτι πόσα τέ ἐστι καὶ ὁποῖα, τοῦτ' ἔστι τὸ γραμματικὸν ἕκαστον ποιοῦν[f] ἡμῶν.

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα. 11. iii. 144

§. 21. ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ τὸ[g] μουσικὸν ὃ τυγχάνει ποιοῦν, τοῦτ' ἔστι ταὐτόν.[h]

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Φωνὴ μέν που καὶ τὸ[i] κατ' ἐκείνην τὴν τέχνην ἐστὶ μία ἐν αὐτῇ.

γ μ ους ος

[w] πράγμασιν B, πράγμασων ΛΞΕΡΗω.—[x] ἡμῖν om ΧΔΠ.—[x] ἄπειρος C, ἀπείρους B, ἀπείρους ΓΑΕΗω et pr F.—[y] οὐδ' ἐν ΧΞ et corr Γ.—[z] ἑτέρων Eτ.—[a] που Λ, πως ω.—[b] οὐδ' ὅτι Γ, ὅτι οὔτε F.—[c] τί ω.—[d] αὐτοῖς Λ.—[e] οὐδ' ΓΞΡΗ.—[f] ποιοῦμεν C.—[g] τὸν Bτ.—[h] ταυτὸν τοῦτ' ἔστι Γ.—[i] καὶ τὸ om ΧΔΠ.—[j] μόνα om Λ et pr E.—

ii. 1. 32. τιμῶμαι μάλιστα πάντων καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις, οἷς προσήκει. Cic. pro Rosc. Amerin. c. 44. 'Non in eum, quem vis et putas,' de N. D. i. 12. 'Quæ sunt itidem in erratis fere, quibus ea, quæ de Platone didicimus.' de Legg. iii. 15. 'nam ego sum in ista sententia, qua te fuisse semper scio.' Sed otium nobis fecerunt Fischer. ad Weller. iii. i. p. 99. Schæfer. ad Dionys. de compos. verbor. p. 399. ad Soph. Œd. C. 749. Heind. ad Gorg. §. 153. ad Phædon. §. 57. Ast. ad Legg. p. 188. Matth. Gr. Gr. §. 595. Quæ adscripsi ideo, quoniam rem etiam doctis viris non satis cognitam esse noveram. Stalb.

μία—πάντων τε καὶ ἑκάστου] Vocis exemplo suum ἓν, πολλὰ, ἄπειρα jam illustrat. Quæ quum in omnibus una sit, tamen ἄπειρος πλήθει in omnibus ac singulis habetur h. e. innumeræ sunt ejus partes ac rationes. Neutrum tamen efficit, ut σοφὸς τὰ γράμματα sim; debet etiam accurata formarum accedere cognitio. Stalb.

οὐδὲν ἑτέρῳ] Steph. 'Fort. οὐδ' ἑτέρῳ γε τ. Nam et Ficinus vertit, neutro horum docti efficimur. Intell. autem, horum quæ enuntiantur.' Non assentior. nam recte dicitur οὐδὲν σοφοί· nec Ficinum credibile est aliter legisse, quum οὐδὲν ἑτέρων eleganter dictum sit pro οὐδετέρων, ita ut vertere debuerit neutro. Fisch.

οὐδετέρῳ γε τούτων] Ald. Bas. 1. 2. Steph. οὐδὲν ἑτέρων γε τούτων, in quo vitium latere jam Steph. intellexerat, legendum suspicatus ille: οὐδ' ἑτέρῳ γε τούτ. Neque profecto Fischerus debebat huic doctissimi hominis sententiæ refragari. Nam aliud est σοφὸν εἶναί τινι, aliud σοφὸν εἶναί τι. Ac nunc quidem non quæritur, cujus rei periti reddamur, sed potius, per quidnam tales evadamus. Nec Bekk. lectio οὐδὲν ἑτέρῳ γε τούτων mihi satis probatur. Ceterum hic quoque pronomen τούτων explicatur adjectis verbis οὔτε ὅτι τὸ ἄπειρον. Bas. 1. 2. male δ, τι. Stalb.

§. 21. καὶ μὴν τὸν μουσικὸν—ταὐτὸν] Neque vero etiam quicquam pentus ac perfectus musicus habebitur, qui nihil nisi tres illas sonorum formas, etiam pueris notas, teneant. Imo vero universum generis ambitum debet plane perspexisse, singulos modos accurate dijudicasse, horumque rationes habere explicatas. Stalb.

τὸ κατ' ἐκείνην τὴν τέχνην] E præcedente μουσικὸν intelliges μουσικήν. Ibem-

ΠΡΩ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Δύο δὲ θῶμεν, βαρὺ καὶ ὀξύ, καὶ τρίτον ὁμότονον, ἢ πῶς;

ΠΡΩ. Οὕτως.

ΣΩ. Ἀλλ' οὔπω σοφὸς ἂν εἴης τὴν μουσικὴν εἰδὼς ταῦτα μόνα[j] μὴ δὲ εἰδὼς[k] ὡς γ' ἔπος εἰπεῖν εἰς ταῦτα οὐδενὸς ἄξιος ἔσει.

ΠΡΩ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Ἀλλ', ὦ φίλε, ἐπειδὰν λάβῃς[l] τὰ διαστήματα[m] ὁπόσ'[n] ἐστὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς φωνῆς ὀξύτητός τε[o] πέρι καὶ

[j] μηδὲ εἰδὼς ΧΠ et pr Δ: μὴ εἰδὼς δὲ [o]σ.—[l] ἐπειδὰν καλῶς λάβῃς Γ et sc Δ.—

tet. p. 168. A. ἀντὶ φιλοσόφων μισοῦντας τοῦτο τὸ πρᾶγμα sc. τὴν σοφίαν. Certatim hoc loquendi genus a viris doctis illustratum. cfr. Matthiæ Gr. Gr. §. 435. et qui ibi laudantur.—De loquendi forma τὸ κατ' ἐκ. τὴν τέχνην cfr. Schæfer. ad Lambert. Bos. p. 277. sq. Mire autem hæc dicta sunt τὸ κατ' ἐκείνην τὴν τέχνην ἐν αὐτῇ sc. ἐν τῇ τέχνῃ. Heind. et Schleiermach. conjecerunt: τὸ κατ' ἐκείνην τὴν τέχνην ἐστὶ καί ἐστι μία ἐν αὐτῇ h. e. *vox illam artem constituit in eaque una tantum est.* Verum vel ista lectio duri quid habet et inusitati. Nihil offenderem, si legeretur τῷ γένει pro ἐν αὐτῇ. Quanquam quid olim scriptum fuerit, non spondeam. Stalb.

βαρὺ καὶ ὀξὺ] Vox remissa dicitur βαρεῖα, intenta ὀξεῖα, quoniam ejus intentione soni *acuti*, remissione contra *graves* oriuntur. Unde definiri poterit, quænam sit vox ὁμότονος, quæ etiam μονότονος et μέση veteribus dicta. cf. Aristot. Rhet. iii. 307. Cœl. Aurel. de Acut. iii. c. 1. Stalb.

εἰς ταῦτα ἄξιος] Præposit. εἰς valet: *quod attinet ad.* cfr. Viger. p. 592. Fischer. ad Weller. iii. 2. p. 153. Ita infra alicubi: οὐδεὶς εἰς οὐδὲν οὐδενὸς ἂν ἡμῶν οὐδέποτε γένοιτο ἄξιος. Post ταῦτα vulgo male interpungitur. Stalb.

λάβῃς τὰ διαστήματα] Plerumque dicitur λαμβάνειν λόγῳ, διανοίᾳ, νῷ· cfr. Legg. x. p. 898. E. Sophist. 238. B. Parmenid. p. 135. E. Ut hoc loco legitur Phædr. p. 246. D. τὴν δ' αἰτίαν τῆς τῶν πτερῶν ἀποβολῆς, δι' ἣν ψυχῆς ἀποβροεῖ, λάβωμεν. de Legg. iii. 676. C. ταύτης δὴ πέρι λάβωμεν τῆς μεταβολῆς τὴν αἰτίαν. Hipparch. 227. C. εἴ τις ὀρθῶς λαμβάνοι τὸν φιλοκερδῆ.—Musicum igitur ait nosse debere primum τὰ διαστήματα τῆς φωνῆς, ὁπόσα ἐστὶ τὸν ἀριθμὸν h. e. *intervalla sonorum eorumque numerum et qualitatem*; deinde τοὺς ὅρους τῶν διαστημάτων *terminos ac modos intervallorum*, denique τὰ ἐκ τούτων συστήματα h. e. *leges ac modos, quibus soni possint moderari et copulari.* Hæc autem συστήματα ait a majoribus dicta esse ἁρμονίας, respiciens ad nominis etymon, ut solet interdum. Scilicet ἁρμονία non solum significat sonorum graviom et acutorum certis intervallis disjunctorum concentum, sed etiam varia modulationis et cantus genera atque modos, ad quos soni temperabantur, qui plerumque dicuntur νόμοι. Unde ἁρμονία Dorica, Phrygia, Lydia, commemoratur. cfr. Ptolomæus Harm. ii. 6. Cum harmonia conjunxit rhythmi commemorationem, quia huic quidem cum illa apud veteres arcta intercedebat necessitudo. Scilicet ἁρμονία pertinebat ad vocis κινήσεις, διαστήματα et συστήματα, ῥυθμὸς autem ad corporis κινήσεις, sive ad saltationem et gestum; ac cernitur hic omnino in celeritatis et tarditatis ordine in omni motu. Pleniores harmoniæ ac rhythmi definitiones leguntur de Legg. ii. p. 655. A. coll. p. 660. A. et 654. A. Sympos. p. 187. A. Sophist. p. 255. de Republ. v. p. 450. A. Hipp. Maj. p. 285. C. ubi ῥυθμοὶ et ἁρμονίαι copulantur. Rhetorum locos collegit Ernesti Lex. Technol. Græc. Rhetor. p. 208. p. 303. Cfr. Bœckh. in libr. de Legg. p. 129. et Hermann. ad Aristotel. Poet. p. 91. et p. 153. Ceterum voc. ῥυθμὸς et μέτρα hoc loco ab ἀριθμὸς et μετρεῖν derivari, neminem fugiet. Stalb.

βαρύτητος, καὶ ὀτοῖα, καὶ τοὺς ὅρους τῶν διαστημάτων, καὶ τὰ ἐκ τούτων ὅσα συστήματα γίγονεν, ἃ κατιδόντες οἱ πρόσθε[p] παρίδοσαν ἡμῖν τοῖς ἐπομένοις ἐκείνοις καλεῖν αὐτὰ[q] ἁρμονίας, ἔν τε ταῖς κινήσισιν αὖ[r] τοῦ σώματος ἕτερα τοιαῦτα ἐνόντα πάθη γιγνόμενα, ἃ δὴ δι' ἀριθμῶν μετρηθέντα δεῖν αὖ[s] φασὶ[t] ῥυθμοὺς[u] καὶ μέτρα ἐπονομάζειν, καὶ ἅμα[v] ἐννοεῖν ὡς οὕτω δεῖ[w] περὶ παντὸς ἑνὸς καὶ πολλῶν σκοπεῖν· ὅταν γὰρ[x] ταῦτά[y] τε[z] λάβῃς οὕτω, τότε ἐγίνου σοφός, ὅταν τε[a] ἄλλο[b] τῶν ὄντων[c] ὁτιοῦν ταύτῃ[d] σκοπούμενος ἕλῃς, οὕτως ἔμφρων περὶ τοῦτο[e] γίγονας. τὸ δ' ἄπειρόν σε[f] ἑκάστων καὶ ἓν[g] ἑκάστοις πλῆθος ἄπειρον ἑκάστοτε ποιεῖ τοῦ φρονεῖν

II. iii. 145.

[m] διαστήματα corr Π.—[n] ἐπόσ' Γ.—[o] τε om Γ.—[p] πρόσθε Γ: πρόσθεν [a]Σ.—[q] αὐτὰ δεῖν αὐτὰ Λ.—[r] αὐτοῦ Γ.—[s] αὖ ΧΔΠ: αὐτὰ [a]Σ.—[t] φησι ω et pr Ξ.—[u] ἀριθμοὺς ΧΔΠ.—[v] ἅμα Χ.—[w] δὴ Λ et pr Γ.—[x] γὰρ delet Γ.—[y] αὐτά ΑΣΒCΕΗκ.—[z] γε corr Γ.—[a] ὅταν τε ΧΠ, ὅταν δ' corr Δ: ὅταν δὲ [a]Σ.—[b] ἄλλα Δ.—[c] ἓν ΧΔΠ.—[d] ταύτης Λ.—[e] τούτων Δ, τούτων ΧΠ, τούτου ω.—[f] τε Γ.—[g] ἓν om F et pr Ξ.—

ἃ κατιδόντες οἱ πρόσθεν κ. τ. λ.] Recessit auctor ab inchoata constructione, quam deinde verbis ὅταν γὰρ ταῦτά τε λάβῃς redarditur. Cujus rei indicium facit particula γάρ, ut apud Æschin. p. 211. ubi vid. not. Stalb.

ὅταν δὲ ἄλλο] Bekk. dedit ὅταν τε ἄλλο. Edidit. vett. omnes exhibent ὅταν δὲ ἄλλο τῶν ὄντων. Quod non defuerunt, qui recte hujusmodi locis defendi posse arbitrarentur: Tim. p. 20. B. Τίμαιος τε γὰρ ὅδε—τὰς μεγίστας μὲν ἀρχάς τε καὶ τιμὰς ἐν τῇ πόλει μετακεχείρισται, φιλοσοφίας δ' αὖ—ἐν ἅπαν ἀνάπτης ἐλήλυθε. Κριτίαν δέ σον πάντες οἱ τῇδ' ἴσμεν ἰδιώτην ὄντα, ἐν λόγοιμεν τῆς δ' Ἑρμοκράτους αὖ περὶ φύσεως καὶ τροφῆς—πιστευτέον. Euthyphr. 3. ἀλλὰ σύ τε κατὰ τοὺν ἀγωνιεῖ τὴν δίκην, οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τὴν ἐμήν. ubi temere Fischer ἀλλὰ σύ γε e Tub. recepit, ut quod talem fere sententiam exspectare jubeat. *de meo autem causa inserius sum.* Lysis. p. 611. B. γενόμενοι δὲ τοιαῦτοι τά τε ἄλλα πράττοιεν καλῶς, ἔτι δὲ κἂν πιαφὲν τοὺς πολεμίους μαχόμενοι. Menex. c. 3. ὅπερ Ἀστασία καὶ ἄλλοις πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς ἀνδράσι γέγονεν, ἵνα δὲ καὶ διαφέροντα τῶν Ἑλλήνων, Περικλέα, τὸν Σωφίππου, ubi frustra haesit Gottleber. Plura supposititiorum Bekkh. in Museum p. 80. Heind. ad Cratyl. p. 79. Brunck. ad Eurip. Orest. 295. Matth. Gr. Gr. p. 893. Hermann. ad Viger. p. 836. Verum enim vero ubicunque particulam τε vel καὶ subsequitur δέ, in altera orationis parte inesse debet aliqua *adversandi* sive *augendi* significatio, quoniam δὲ vim disjunctivam, quæ ei propria est, nunquam potest amittere. Quod quum nonnemini in hunc locum non cadere visum sit, non alienum erit, declarasse, sensum verborum ita constitui debere: *quando igitur haec ita tractaveris, eorum peritus factus es; et vero etiam in quavis alia re, si modo eam ita consideraveris, doctus evades.* Stalb.

ἐπονομάζειν τινά τι] Sophist. p. 220. C. κίρτους δὴ καὶ δίκτυα καὶ βρόχους καὶ πόρους καὶ τὰ τοιαῦτα μῶν ἄλλο τι πλὴν ὅρκῃ χρὴ προσαγορεύειν; ubi quod Suid. et Etymol. πόρον explicant σχοινίον πλέγμα, confer. Theocrit. xxi. 11. Ὁρμεῖαι, κίρτοι τε καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι. de Republ. v. p. 463. A. τί δ' ἂν ταῖς ἄλλαις δῆμος τοὺς ἄρχοντας προσαγορεύοι; Stalb.

ἄπειρον] Ludit in voce, ut in Tim. p. 47. D. τὸ ἀνείρονι κόσμους εἶναι λόγον, ὄντως ἀπείρου τινὸς δύγμα, ὃν ἔμπειρον χρὴν εἶναι. Ceterum eleganter conjecit Bening. Crus. verbis sequentibus alludi ad celebre illud oraculum, olim superbientibus Megarensibus datum, quod servavit Schol. Theocriti xiv. 48. et cujus ultimi versus hi sunt: Ἴσμεν δ' ὁ Μεγαρεύς, οὔτε τρίτου, οὔτε τέταρτου,—Οὔτε δυωδέκατου, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

καὶ οὐκ ἐλλόγιμον οὐδ' ἐνάριθμον,[h] ἄτ' οὐκ εἰς ἀριθμὸν οὐδένα ἐν οὐδενὶ πώποτε ἀπιδόντα.

§. 8. F. §. 22. ΠΡΩ. Κάλλιστα, ὦ Φίληβε, ἔμοιγε τὰ νῦν λεγόμενα εἰρηκέναι[i] φαίνεται Σωκράτης.

ΦΙ. Καὶ ἐμοὶ[j] ταῦτά γε αὐτά.[k] ἀλλὰ τί δή ποτε
11. 18. πρὸς ἡμᾶς ὁ λόγος οὗτος νῦν εἴρηται, καὶ τί ποτε βουλόμενος;

ΣΩ. Ὀρθῶς μέντοι ταῦθ'[l] ἡμᾶς, ὦ Πρώταρχε, ἠρώτησε Φίληβος.

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ ἀποκρίνου γε αὐτῷ.

ΣΩ. Δράσω ταῦτα διελθὼν σμικρὸν ἔτι περὶ αὐτῶν τούτων. ὥς περ γὰρ ἓν ὁτιοῦν εἴ[m] τίς ποτε λάβοι, τοῦτον, ὥς φαμεν, οὐκ ἐπ' ἀπείρου φύσιν δεῖ[n] βλέπειν εὐθὺς ἀλλ'

[h] οὐδέν' ἀριθμὸν Α.—[i] εἰρημένα F.—[j] μοι Α.—[k] γε ὄντα αὐτά Γ.—[l] ταῦθ' ΑΔΠ:

Lepidam autem vocis *ἐνάριθμος* explicationem subjungit *ἄτ' οὐκ εἰς ἀριθμὸν—ἀπιδόντα* h. e. *formarum plane securus.*

§. 22. *ταῦτά γε αὐτά*] Haud dubie corrigendum *ταὐτά γε ταῦτα hoc idem, eadem haec*, non *αὐτά γε ταῦτα*, quod foret *haec ipsa*. Protag. p. 318. B. *καὶ ἀφικόμενος παρ' αὐτὸν ὥσπερ παρὰ σὲ νῦν, ἀκούσειεν αὐτοῦ ταὐτὰ ταῦτα, ἅπερ σοῦ.* ibid. p. 331. B. *καὶ ὑπὲρ σοῦ δέ, εἰ μὲ ἐᾷς, ταὐτὰ ἂν ταῦτα ἀποκρινοίμην.* Charmid. p. 154. D. *συνέφασαν οὖν καὶ οἱ ἄλλοι ταὐτὰ ταῦτα τῷ Χαιρεφῶντι.* Hipp. Maj. p. 298. A. *οἱ λόγοι καὶ αἱ μυθολογίαι ταὐτὸν τοῦτο ἐργάζονται.* Euthyph. c. viii. vulgo male: *οὐκοῦν ταῦτα γε ταὐτὰ καὶ οἱ θεοὶ πεπόνθασιν.* Scribendum *ταὐτά γε ταῦτα.* Sed recte Protag. p. 342. E. *τοῦτο οὖν αὐτὸ καὶ τῶν νῦν εἰσὶν, οἳ κατανενοήκασι καὶ τῶν πάλαι.* Sophist. p. 244. A. *διδάσκετε οὖν πρῶτον τοῦτ' αὐτὸ ἡμᾶς, ἵνα μὴ δοξάζωμεν κ. τ. λ.* Stalb.

ὀρθῶς μέντοι] Notent tirones usum particulae *μέντοι* in responsionibus affirmativis. Phaedo p. 68. B. *οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη; Πολλὴ μέντοι, νὴ Δία.* ibid. p. 73. D. *καὶ ἄλλα που μυρία τοιαῦτ' ἂν εἴη. Μυρία μέντοι, νὴ Δία.* ibid. p. 81. D. *εἰκός γε, ὦ Σώκρατες. Εἰκὸς μέντοι, ὦ Κέβης.* Quanquam hoc frequentius est, quam ut exemplis illustrari debeat. cfr. Heusde Spec. Crit. p. 16. Stalb.

εἴτις ποτε λάβοι—δεῖ] Cave *δέοι* corrigas. Alterum incertum, alterum certum ponitur; quamquam rariora sunt hujusmodi exempla. Pind. Olymp. i. 109. *εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι, ἔτι κεν ἕλπομαι κλείξειν.* Nem. vii. 90. *εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἀνέχοι, ἐν τίν γ'* (ita correxit Hermann.) *ἐθέλει—εὐτυχῶς ναίειν.* Accedit autem Socrates his verbis ad alterum genus explicationis *τοῦ ἓν καὶ πολλά.* Potest enim ab individuis etiam adscendi ad generis notionem. In qua quidem re non continuo pergendum esse ad *τὸ ἓν* s. ad genus, sed antea accurate *formarum* numerum iniri debere praecipit. Scripsimus autem *πλῆθος ἑκάστων ἔχοντα* pro *πλῆθος ἕκαστον ἔχοντα*, quae est editorum librorum lectio, Heind. in Specim. Conject. in Platon. p. 21. secuti. Sed aliud etiam hic latet vitium, quod miror virum acutissimum fugisse. Quid enim sibi vult infinitivus *κατανοεῖν*? Aut quis unquam dixerit *κατανοεῖν ἐν' ἀριθμὸν ἔχοντα πλῆθός τι ἑκάστων, spectare numerum certam quandam singulorum individuorum multitudinem tenentem?* Etenim Baumg.-Crusii quidem ratio, ante *κατανοεῖν* supplendum arbitrati *βλέποντας*, multum vereor ut ulli placitura sit, qui grammaticarum rationum diligentem curam habeat. Itaque aut infinitivo *κατανοεῖν*, tanquam interpretamento, exstincto e superioribus subaudiendum relinquitur *δεῖ βλέκειν*, aut pro *κατανοεῖν* scribendum *κατασκοπεῖν*, ita quidem, ut *δεῖ* intelligatur. Utrum verum sit, non discernam, quanquam illud magis placere non

ἐπί τιν'[o] ἀριθμόν, οὕτω καὶ τοὐναντίον ὅταν τις τὸ ἄπειρον ἀναγκασθῇ πρῶτον λαμβάνειν, μὴ ἐπὶ τὸ[p] ἓν εὐθὺς ἀλλ' ἐπ' ἀριθμὸν αὖ τινὰ πλῆθος ἕκαστον ἔχοντά τι κατανοεῖν, τελευτᾷν τε ἐκ πάντων εἰς ἕν. πάλιν δὲ ἐν τοῖς γράμμασι τὸ νῦν λεγόμενον λάβωμεν.

§. 23. ΠΡΩ. Πῶς; ii. iii. 146.

ΣΩ. Ἐπειδὴ φωνὴν ἄπειρον κατενόησεν εἴ τέ τις θεὸς εἴτε καὶ θεῖος ἄνθρωπος, ὡς λόγος ἐν Αἰγύπτῳ Θεύθ[q] τινα τοῦτον γενέσθαι λέγων, ὃς[r] πρῶτος τὰ φωνήεντα ἐν τῷ ἀπείρῳ κατενόησεν οὐχ ἓν ὄντα ἀλλὰ πλείω, καὶ πάλιν

τοῦθ' °s.—[m] ἓν et Χ.—[n] φύσιν δεῖ ΧΓΔΠ : δεῖ φύσιν °s.—[o] τιν' Γ.—[p] ἐπὶ τὸ Β, ἐπὶ τὰ ΑC, τὸ ἐπὶ Ε.—[q] θεῦθον Γ, θεύθ Χ : in Λ lacuna : θεῦθ °s.—[r] ὃς Χ.—[s] διαδὲ

difficitur. Sed utut hæc habeant, accusativus ἔχοντα referendus est ad infinitivum sive βλέπειν sive κατασκοπεῖν. Stalb. qui tu in Addend. 'Quod conjeci κατασκοπεῖν, nullo modo ferendum. Sed vulgatam etiamnum corruptam puto.'

§. 23. ἐπειδὴ φωνὴν κ. τ. λ.] Laudat hunc locum inde a verbis ἐπειδὴ φωνὴν usque ad verba ἐπεφθέγξατο προσειπὼν Stob. Ecl. Eth. §. 79. p. 469. Ibi pro εἴτε καὶ θεῖος ἄνθρωπος exstat εἴτε τις θεῖος ἀνήρ τος. Minus recte. Deinceps verbis transpositis legitur λέγων τοῦτον γενέσθαι. Hoc non displicet. Stalb.

ὡς λόγος—λέγων] Ut de Republ. ii. 360. D. ἀληθῆ οἰόμενος, ὡς φησιν ὁ περὶ τοῦ τοιούτου λόγος, λέγων etr. ubi vulgo male λόγου λέγων legebatur. vid. Astii comment. p. 396. Stalb.

Θεύθ] Qui præter litteras etiam arithmeticam, astronomiam, calculorum et alearum ludum invenisse perhibetur, sæpe a vett. scriptoribus commemoratur. Plat. Phædr. p. 340. ed. Heind. Diodor. Sic. i. 16. ubi vid. Wessel. Plutarch. Symps. ix. 3. Clement. Alex. Strom. i. 15. Euseb. Præp. Evang. i. 9. p. 31. coll. Tychsen, *über die Buchstabenschrift der alten Egypter in Bibliotheca vett. artium et litteraturæ* part. vi. p. 27. ubi hoc loco letius viri beneuti ornatus cujusdam gratia mentionem fieri recte judicatur. Monui de hac re jam supra.— Ille igitur ἐν τῷ ἀπείρῳ τῶν γραμμάτων primam litterarum formam τὴν τῶν φωνηέντων animadvertit, eamque πλῆθος ἔχουσαν μὲν οὐχ ἓν ὄντα (τὰ φωνήεντα) ἀλλὰ πλείω; deinde τὰ ἄφθογγα, denique τὰ ἄφωνα. Huic vero sententiæ adversabatur lectio vulgaris: φωνῆς μὲν οὖ, φθόγγου δὲ μετέχοντα τινός. In Stobæi libris μὲν οὖ, ubi tamen Gesner. in margine posuit ὄντα inter μὲν et οὖ inserendum. Nostra interpunctione probata non opus est mutatione. Vidit hoc jam Baumg.-Crus. qui præterea etiam hanc proposuit emendationem: φωνῆς μὲν, φθόγγου δ' οὔ. De re Cratyl. p. 424. C. ἆρ' οὖν καὶ ἡμᾶς οὕτω δεῖ πρῶτον μὲν τὰ φωνήεντα διελέσθαι, τῶν ἄλλων κατὰ εἴδη τά τε ἄφωνα καὶ ἄφθογγα, οὕτωσὶ γάρ που λέγουσιν οἱ δεινοὶ περὶ τούτων καὶ τὰ αὖ φωνήεντα μὲν οὖ, οὐ μέντοι γε ἄφθογγα καὶ αὐτῶν τῶν φωνήντων, ὅσα διάφορα εἴδη ἔχει ἀλλήλων; cfr. Voss. de Arte Grammat. i. c. 12. Fischer. ad Weller. t. i. p. 25. et 146. Quatuor igitur litterarum formis constitutis (nam τὰ μέσα etiam adjiciuntur) eas μέχρι ἑνὸς ἑκάστου (μέχρι e Stobæo pro μέχρις scripsi. cfr. Phrynich. p. 6. Thom. Mag. p. 135. Fisch. ad Phæd. §. 5. extrem.) definivit singulis litteris enumeratis, ἕως αὐτῶν στοιχείων ἐνωνόμασε h. e. *singulas et cunctas* στοιχεῖον *nomine vocavit* h. e. *singulis et cunctis litterarum nomen assignavit.* Phædr. p. 238. A. ἐνθυμᾶσθ' ἀλόγων ἀκούσης ἐπὶ ἡθῶν τῇ ἀρχῇ ἕβρεσι ἐνωνομάσθη. Cratyl. p. 420. B. δέλτα μὲν—τῇ διεξόδῳ ἐνωνόμασται. Theætet. p. 185. C. ᾗ τὸ ἔστιν ἐνωνομάζειν καὶ τὸ οὐκ ἔστιν. Stalb.

ἕτερα φωνῆς μὲν οὔ, φθόγγου δὲ μετέχοντά τινος, ἀριθμὸν δέ τινα καὶ τούτων εἶναι· τρίτον δὲ εἶδος γραμμάτων διεστήσατο[a] τὰ νῦν λεγόμενα ἄφωνα ἡμῖν·[t] τὸ μετὰ τοῦτο διήρει τά τε ἄφθογγα καὶ ἄφωνα[u] μέχρι[w] ἑνὸς ἑκάστου, καὶ τὰ φωνήεντα καὶ τὰ μέσα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἕως ἀριθμὸν αὐτῶν[x] λαβὼν ἑνί τε ἑκάστῳ καὶ ξύμπασι στοιχεῖον ἐπωνόμασε. καθορῶν δὲ ὡς οὐδεὶς ἡμῶν οὐδ' ἂν ἓν αὐτὸ καθ'[y] αὑτὸ ἄνευ[z] πάντων αὐτῶν μάθοι, τοῦτον[a] τὸν δεσμὸν αὖ λογισάμενος ὡς ὄντα ἕνα καὶ πάντα ταῦτα[b] ἕν πως ποιοῦντα, μίαν ἐπ' αὐτοῖς ὡς οὖσαν γραμματικὴν τέχνην ἐπεφθέγξατο προσειπών.

ΦΙ. Ταῦτ' ἔτι σαφέστερον ἐκείνων αὐτά[c] γε πρὸς ἄλληλα, ὦ Πρώταρχε, ἔμαθον· τὸ δ' αὐτό μοι τοῦ λόγου νῦν τε[d] καὶ σμικρὸν ἔμπροσθεν ἐλλείπεται.

ΣΩ. Μῶν, ὦ Φίληβε, τὸ τί πρὸς ἔπος αὖ ταῦτ' ἐστίν;

II. iii. 147. ΦΙ. Ναί, τοῦτ' ἔστιν ὃ πάλαι[e] ζητοῦμεν[f] ἐγώ τε καὶ Πρώταρχος.

ΣΩ. Ἦ μὴν ἐπ' αὐτῷ γε[g] ἤδη γεγονότες ζητεῖτε,[h] ὡς φής, πάλαι;

ἑστήσατο γραμμάτων Γ.—[t] ἡμῖν om Σ : ἡμῖν...ἄφωνα post ἑκάστου ponit Γ.—[u] τούτων Λ.—[w] μέχρι ΓΔΛΞΠΒCFHιc : μέχρις °s.—[x] ἀριθμὸν αὐτῶν ΑΓΔΠΒC, αὐτὸν ἀριθμὸν ω : αὐτῶν ἀριθμὸν °s.—[y] καθ' αὑτὸ om H.—[z] ἄρα Σιc.—[a] τοῦτον δὲ ΓΛ, τοῦ H.—[b] πάντα τὰ ταῦτὰ ΑΔΠ : ταῦτα πάντα °s.—[c] αὐτά...455, 12. ἀληθῆ] lacuna in H paginarum 3½.—[d] γε ΑΓΔΛΞΠΣΒCFω : τε °s.—[e] ἔστι λαι Λ.—[f] ζητοῦμεν δ

ἄνευ πάντων αὐτῶν] I. e. *nisi reliquas omnes didicisset.*—Mox Stobæus τοῦτον δὲ τὸν δεσμόν.—Ibidem pro ταῦτα πάντα legitur πάντα ταῦτα. Stallb.

μίαν ἐπ' αὐτοῖς ὡς οὖσαν—προσειπὼν] H. e. *Unam omnibus artem præesse arbitratus grammaticam eam vocavit.* Similiter Cratyl. init. καλοῦσι τῆς αὐτῶν φωνῆς μόριον ἐπιφθεγγόμενοι.—μίαν ὡς οὖσαν dictum pro ὡς μίαν οὖσαν, usu pæne legitimo. cfr. Heindorf. ad Sophist. p. 365. Notabis autem insignem, quæ huic loco inest, anacoluthiam. Nam protasi ἐπειδὴ φωνὴν ἄπειρον κατενόησεν nihil in sequentibus respondet, sed inde a verbis ὃς πρῶτος τὰ φωνήεντα ctr. deflectit oratio, quasi nihil hujusmodi præcessisset. Stallb.

αὐτά τε καὶ πρὸς] Sic dedi de Schleiermacheri conjectura. Vulgo αὐτά τε πρὸς, quam lectionem etiam Bekk. servavit. Melior tamen et Platonicæ loquendi consuetudini convenientior est altera conjectura ab eodem Schleiermachero proposita αὐτά τε καθ' αὑτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα. Stallb.

τοῦ λόγου—ἐλλείπεται] Xenoph. Cyrop. vi. 2. 11. ἄξω τέκτονας—ὅπως, ὁπόσα ἂν δέηται, τοιούτων τεχνῶν—μηδὲν ἐλλίπηται. Stallb.

τὸ τί πρὸς ἔπος αὖ ταῦτ' ἐστι;] Euthyd. p. 295. C. ἐξαρκεῖ σοι, ἐὰν μηδὲν πρὸς ἕπος ἀποκρίνωμαι, ubi Heind. laudat Lucian. Philopseud. init. Οὐδὲν πρὸς ἕπος ταῦτα, φασὶν, οὐδὲ περὶ τούτων ἠρόμην. ubi Schol. ἀντὶ τοῦ οὐδὲν πρὸς λόγον, ὃν ἠρόμην. Atque hæc ipsa formula occurrit infra 33. B. τοῦτο μὲν ἔτι καὶ εἰσαῦθις ἐπισκεψώμεθα, ἐὰν πρὸς λόγον τι ᾖ. p. 42. E. οὐδὲν πρὸς λόγον, ὦ Πρώταρχε, ὃ σὺνῦν ἤρου τὸ ἐρώτημα. Stallb.

ζητεῖτε] Ald. Bas. 1. 2. ἐζητεῖτε·

ΦΙ. Πῶς;

§. 24. ΣΩ. Ἆρ' οὐ περὶ φρονήσεως ἦν καὶ ἡδονῆς ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς ὁ λόγος, ὁπότερον αὐτοῖν αἱρετέον; §. 9. f.

ΦΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Καὶ μὴν ἕν γε ἑκάτερον αὐτοῖν[i] εἶναί φαμεν.

ΦΙ. Πάνυ μὲν οὖν.[j]

ΣΩ. Τοῦτ' αὐτὸ τοίνυν ἡμᾶς ὁ πρόσθε[k] λόγος ἀπαιτεῖ, πῶς ἔστιν ἕν καὶ πολλὰ αὐτῶν ἑκάτερον, καὶ πῶς μὴ ἄπειρα εὐθύς, ἀλλά τινά ποτε ἀριθμὸν ἑκάτερον ἔμπροσθε[k] κέκτηται τοῦ ἄπειρα αὐτῶν[l] ἕκαστα γεγονέναι; II. 19.

ΠΡΩ. Οὐκ εἰς φαῦλόν γε ἐρώτημα, ὦ Φίληβε, οὐκ οἶδ' ὅν τινα τρόπον κύκλῳ πως[m] περιαγαγὼν ἡμᾶς ἐμβέβληκε Σωκράτης. καὶ σκόπει δὴ πότερος ἡμῶν ἀποκρινεῖται τὸ νῦν ἐρωτώμενον. ἴσως δὴ[n] γελοῖον τὸ ἐμὲ τοῦ λόγου διάδοχον παντελῶς ὑποστάντα διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὸ νῦν ἐρωτηθὲν ἀποκρίνασθαι σοὶ πάλιν τοῦτο[o] προστάττειν· γελοιότερον δ' οἶμαι πολὺ τὸ μηδέτερον ἡμῶν δύνασθαι. σκόπει δὴ τί δράσομεν.[p] εἴδη γάρ μοι δοκεῖ νῦν ἐρωτᾶν ἡδονῆς[q] II. iii. 148.

πάλαι Γ.—[e] δὴ Δ.—[h] ζητεῖτε ΑΠ et pr Δ: ἐζητεῖτε [c]τ.—[i] αὐτὴν Δ.—[j] οὖν, καὶ πολλὰ δὲ ἑκάτερον: καί: πως Σ.—[k] πρόσθε...ἔμπροσθε Γ: πρόσθεν...ἔμπροσθεν [c]τ.—[l] αὐτὸν Α.—[m] πως om pr Ξ.—[n] δὴ cett Γ.—[o] τοῦτο Σ.—[p] δράσωμεν ιε.—[q] ἡδο-

cum Bekk. scripsi ζητεῖτε, ipsa sententia postulante. Post πάλαι male interrogandi nota subjiciebatur, quam delevi. Nam ἢ μὴν non interrogandi, sed affirmandi potestate praditum. Ceterum πάλαι cum γεγονότες cohaeret. Stalb.

§. 24. περὶ φρονήσεως ἦν καὶ ἡδονῆς] Revertitur Socrates ad scientiae et voluptatis naturam diligenter explorandam. Etenim quae adhuc disputavit de ἓν καὶ πολλά, ea propterea praemittenda esse judicaverat, ut rectius atque certius judicium de voluptate et scientia ferri posset. Itaque redarditur nunc quaestionem, supra derelictam, qui fiat, ut voluptas et sapientia unum et multa videatur. Sed verba ἀλλὰ τινά ποτε ἀριθμὸν—τοῦ ἄπειρα αὐτῶν ἕκαστα γεγονέναι plerisque male intellecta sunt. Nos ὑποστιγμὴ ante τοῦ deleta, genitivum τοῦ—γεγονέναι ab ἔμπροσθεν aptatum esse voluimus, hoc sensu: *quomodo fiat, ut, quam sapientia et voluptas sit ἓν καὶ πολλά, tamen neutra ab uno illo continuo ad infinita descendat, sed potius antequam ἄπειρα fiat, certum quendam numerum habeat* h. e. quomodo fiat, ut ab universa voluptatis ac sapientiae notione primum descendendum sit ad ejus formas ac species et tum demum ad individua. Stalb.

περιαγαγὼν] Similis locus Euthyph. §. 19. αὐτὸς δὲν πολύ γε τεχνικώτερος τοῦ Δαιδάλου, καὶ κύκλῳ περιόντας ποιῶ (τοὺς λόγους). Stalb.

γελοῖον — προστάττειν] Metaphora rursus a pugnantibus petita est. Etenim διάδοχος dicitur, qui alteri in pugnando succedit; ὑφίστασθαι autem, qui gradum sistunt ad resistendum, adversarius sese opponunt. Xenoph. Anab. iii. 2. 7. ὑποστῆναι αὐτοῖς τολμήσαντες ἐνίκησαν. Agesilaus c. 6. ὑφιστάμενοι δοὺ τολεμεῖν πρὸς τοὺς ἰσχυροτάτους. Ibid. c. 17. οὐδεὶς δὲν ὑποσταίη δὲν θηρίον ὁμοίως ἰόν. Stalb.

γελοῖον] De discrimine inter γελοῖος et γέλοιος cfr. Ruhnken. ad Tim. p. 66. et Gregor. Corinth. p. 23. ed. Schaf. Stalb.

ἡμᾶς[r] Σωκράτης, εἴτ' ἔστιν εἴτε μή, καὶ ὁπόσ'[s] ἐστὶ καὶ ὁποῖα· τῆς τ'[t] αὖ φρονήσεως πέρι κατὰ ταὐτὰ[u] ὡσαύτως.

§. 25. ΣΩ. Ἀληθέστατα λέγεις, ὦ παῖ Καλλίου· μὴ γὰρ δυνάμενοι τοῦτο κατὰ παντὸς ἑνὸς καὶ ὁμοίου καὶ ταυτοῦ δρᾶν καὶ τοῦ ἐναντίου, ὡς ὁ παρελθὼν λόγος ἐμήνυσεν, οὐδεὶς εἰς οὐδὲν οὐδενὸς ἂν ἡμῶν οὐδέποτε γένοιτ'[w] ἄξιος.

ΠΡΩ. Σχεδὸν ἔοικεν[x] οὕτως, ὦ Σώκρατες,[y] ἔχειν. ἀλλὰ καλὸν μὲν τὸ ξύμπαντα γιγνώσκειν τῷ σώφρονι, δεύτερος δ' εἶναι πλοῦς δοκεῖ μὴ λανθάνειν αὐτὸν[z] αὑτόν. τί δή μοι τοῦτο εἴρηται τὰ νῦν, ἐγώ σοι φράσω. σὺ τήνδε ἡμῖν τὴν συνουσίαν, ὦ Σώκρατες, ἐπέδωκας πᾶσι καὶ σαυτὸν[a] πρὸς τὸ διελέσθαι τί τῶν ἀνθρωπίνων κτημάτων ἄριστον. Φιλήβου γὰρ εἰπόντος ἡδονὴν καὶ τέρψιν καὶ χαρὰν[b] καὶ πάνθ' ὁπόσα τοιαῦτ'[c] ἐστί, σὺ πρὸς αὐτὰ[d] ἀντεῖπες ὡς οὐ ταῦτα ἀλλ' ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πολλάκις ἡμᾶς αὐτοὺς ἀναμιμνήσκομεν ἐκόντες, ὀρθῶς δρῶντες, ἵν' ἐν μνήμῃ παρακείμενα ἑκάτερα βασανίζηται. [§. 26.] Φὴς δ', ὡς ἔοικε,

γην ΧΔΠ.—[r] ἡμᾶς...αὖ om pr F.—[s] ὁπόσ' Γ. δ' Γ.—[t] ἢ καὶ φρονήσεως F.—[u] ταυτὰ ΧΔΠ : τὰ αὐτὰ [u]s.—[w] γένοιτ' Γ.—[x] εἴρηκεν Λ.—[y] οὕτως ὦ σώκρατες οὕτως ΛΕΒΣ w, οὕτος ὦ σώκρατες οὕτως F.—[z] αὐτὸν om ΧΔ et pr Π.—[a] σεαυτὸν Χ.—[b] καὶ χα-

§. 25. μὴ γὰρ δυνάμενοι—γένοιτο ἄξιος] H. e. *debemus in rebus pluribus non modo unum illud spectare, quod semper sibi constat idemque manet, sed etiam eorum diversitatem considerare.* Τὸ ἐναντίον sc. τῷ ἑνὶ καὶ ὁμοίῳ καὶ τῷ αὐτῷ h. e. τὸ ἄνισον. De nominativo μὴ δυνάμενοι cfr. Matth. Gr. Gr. §. 562. not. 1. et de ista negationum cumulatione καὶ οὐκ ἀλλόγιμον οὐδ' ἐνάριθμον, ἵν' οὐκ εἰς ἀριθμὸν οὐδένα ἐν οὐδενὶ πώποτε ἀπιδόντα, cf. Sophist. p. 162. E. Polit. p. 187. B. de Legg. vii. p. 635. p. 642. A. ix. p. 652. xii. p. 684. A. Eurip. Cycl. 120. Stalb.

ἀλλὰ καλὸν μὲν τὸ ξύμπαντα γιγνώσκειν] Baumg.-Crus. notante, videri possit respici ad Hesiodeum illud: Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει— Ἔργ. κ. Ἡ. 291. Stalb.

δεύτερος δ πλοῦς] H. e. *nisi illud incuserit, hoc saltem agendum,* μὴ λανθάνειν ἑαυτὸν h. e. ἡγεῖσθαι, ἅπερ οἶδες, εἰδέναι μόνα, πλείω δὲ μή, quæ ἕξις in Sophista dicitur βελτίστη καὶ σωφρονεστάτη. Proverbium legitur Politic. p. 300. B. Phædon. p. 99. B. illustratur a Gatakero ad Antonin. ix. 2. p. 263. Bergl. ad Alciphr. t. i. p. 352. Wagn. Dorvill. ad Charit. p. 370. ed. Lips. Heusd. Specim. Crit. p. 22. et Wyttenbach. ad Phædon. §. 50. Stalb.

ἐκάθικας πᾶσι σαυτὸν] Paullo post ἔθηκας εἰς ταῦτα ἡμῖν σαυτόν. Euthyphr. §. 3. ἴσως γὰρ σὺ μὲν δοκεῖς σπάνιον σεαυτὸν παρέχειν καὶ διδάσκειν οὐκ ἐθέλειν τὴν σεαυτοῦ σοφίαν, ἐγὼ δὲ φοβοῦμαι, μὴ ὑπὸ φιλανθρωπίας δοκῶ αὐτοῖς, ὅ τι περ ἔχω, ἐκκεχυμένος παντὶ ἀνδρὶ λέγειν. cfr. Teren. Eun. iii. 3. 10. ibiq. Westerh. Stalb.

ἃ πολλάκις ἡμᾶς αὐτοὺς—ἐκόντες] Infra §. 46. ὀρθῶς μὲν ἔχει—ἑνὸς ἑκάστου μνήμης ἕνεκα ἐφαξῆς αὐτὰ καταριθμήσασθαι. Phædo c. 44. extr. ἐξεπίτηδες πολλάκις ἀναλαμβάνω, ἵνα μή τι διαφυγῇ ἡμᾶς κ. τ. λ. Stalb.

βασανίζηται] Euthyd. p. 307. A. αὐτὸ τὸ πρᾶγμα βασανίσας καλῶς τε καὶ εὖ. Aristoph. Ran. 802. ὁ γὰρ Εὐριπίδης

σὺ τὸ προσρηθησόμενον ὀρθῶς ἄμεινον ἡδονῆς γε[c] ἀγαθὸν εἶ- ii. iii. 149.
ναι νοῦν, ἐπιστήμην, σύνεσιν, τέχνην καὶ πάντ'[f] αὖ τὰ τού-
των ξυγγενῆ, ἃ[g] κτᾶσθαι δεῖν,[h] ἀλλ' οὐχὶ[i] ἐκεῖνα. τούτων
δὴ μετ' ἀμφισβητήσεως[j] ἑκατέρων λεχθέντων ἡμεῖς σοι[k]
μετὰ παιδιᾶς[l] ἠπειλήσαμεν ὡς οὐκ ἀφήσομεν οἴκαδέ σε,
πρὶν ἂν τούτων τῶν λόγων πέρας ἱκανὸν γένηταί τι διορισ-
θέντων· σὺ δὲ[m] συνεχώρησας καὶ ἔδωκας εἰς ταὐθ' ἡμῖν
σαυτόν. ἡμεῖς δὲ δὴ λέγομεν, καθάπερ οἱ παῖδες, ὅτι τῶν
ὀρθῶς δοθέντων ἀφαίρεσις οὐκ ἔστι. παῦσαι δὴ τὸν τρόπον
ἡμῖν[n] ἁπάντων[o] τοῦτον[p] ἐπὶ τὰ νῦν λεγόμενα.

ΣΩ. Τίνα λέγεις;[q]

§. 27. ΠΡΩ. Εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλων καὶ ἀνερωτῶν ὧν μὴ δυναίμεθ'[r] ἂν ἱκανὴν[s] ἀπόκρισιν ἐν τῷ παρόντι διδό- ii. 20.
ναι σοι. μὴ γὰρ οἰώμεθα τέλος ἡμῖν εἶναι τῶν νῦν τὴν πάν-
των ἡμῶν ἀπορίαν, ἀλλ' εἰ[t] δρᾷν τοῦθ' ἡμεῖς ἀδυνατοῦμεν,

ρὰν om Λ.—[c] τοιαῦτ' Γκω.—[d] ταῦτα Δ.—[e] γε om Λ.—[f] πάντ' Γ.—[g] ἃ add Σ.—[h] δεῖν ΔΠ et corr ΓΣ δεῖ [o]ς.—[i] οὐκ Γ.—[j] ἀμφισβητήσεως ΑΔ cum pr Π et corr Λ; ἀμφισβητήσεων [o]ς.—[k] σοι om Λ.—[l] παιδείας Π et pr Α.—[m] δὴ ΑΔ et pr Π.—[n] ἡμῶν pr Δ.—[o] ἁπάντων ΑΒCFκω, ἀπάντων Γ.—[p] τούτων ΓΑΒCFκω.—[q] τίνα λέγεις

Κατ' ἔπος βασανιεῖν φησι τὰς τραγῳδίας. cfr. Theaet. Magn. p. 143. ibiq. interptt. Stalb.

§. 26. φὴς δ', ὡς ἔοικε, κ. τ. λ.] Mire Ficinus: *dicis autem tu, ut videtur, quod adjiciendum puto recte, prastantius voluptate bonum esse, mentem, scientiam, intelligentiam et reliqua hujusmodi, et quod hæc capessere potius, quam illa debeamus.* Nam quis non videt, verbis: *quod adjiciendum puto recte*, neque Græca recte expressa, et ipsa etiam sensu destituta esse? Itaque Schützius hæc τὸ προσρηθ. ὀρθῶς, ut quæ et constructionem et sensum perturbent, ex interpretis cujusdam notulis forte ad marginem scriptis in textum irrepsisse censet. Sed nihil mutaverim. Sensum verborum perspexit Baumgarten-Crusius, qui horum ita interpretatur: *tu quidem, ut videtur, bonum, quod recte ita dicendum sit, voluptate prastantius esse contendis.* Itaque verba τὸ προσρηθησόμ. ὀρθῶς cum ἀγαθὸν εἶναι copulanda sunt. Reponuntur autem ad verba §. 2. τὸ δὲ παρ' ἡμῶν ἀμφισβητηθὲν ἔστι, μὴ ταὐτα, ἀλλὰ τὸ φρονεῖν καὶ τὸ νοεῖν καὶ τὸ μεμνῆσθαι — τὰ γε ἡδονῆς ἀμείνω καὶ λῴω γίγνεσθαι ζητοῦσιν κ. τ. λ. Stalb.

ἃ κτᾶσθαι δεῖν] Ita Schleiermach. Infinitivus in hac verborum structura legitimus. Matth. Gr. Gr. §. 538. Deinde pro ἀμφισβητήσεων, quæ est vett. libror. lectio, cum eodem ἀμφισβητήσεως edidi. Stalb.

ὅτι τῶν ὀρθῶς δοθέντων οὐκ ἔστι] Cfr. Gorg. p. 471. A. κἂν παίζων τίς σοι ὀνδῷ ὀτιοῦν, τούτου ἀσμένως ἕξεις, ὅσπερ τὰ μειράκια. Stalb.

§. 27. εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλων καὶ ἀνερωτῶν] Cave hæc participia cum imperativo παῦσαι conjungas; referenda sunt potius ad τίνα τρόπον, quasi antea dictum esset: μὴ τοῦτον τὸν τρόπον ἡμῖν ἀπάντα. Phædon. p. 59. A. καὶ πάντες οἱ παρόντες σχεδόν τι οὕτω διεκείμεθα, ποτὲ μὲν γελῶντες, ἐνίοτε δὲ δακρύοντες, ubi participia adjecta sunt ad notionem vocalis οὕτω clarius definiendam. Soph. Œd. T. 10. τίνι τρόπῳ καθίστατε; Δείσαντες ἢ στείρξαντες; ubi τίνι τρόπῳ male explicant per quare, quamobrem, ut bene monuit Hermd. Stalb.

μὴ γὰρ οἰώμεθα] Ne credideremus. cfr. Gregor. Corinth. p. 881. collata Schæfer. notula p. 1005. Male Bas. 1. 2. οἰώμεθα. — τῶν νῦν i. e. τῶν νῦν ἀμφισβητουμένων. Stalb.

σοὶ δραστέον· ὑπίσχου γάρ. βουλεύου δὴ πρὸς ταῦτ'[u] αὐτός, πότερον ἡδονῆς εἴδη σοι καὶ ἐπιστήμης διαιρετέον ἢ καὶ ἑατέον, εἴ τῃ καθ' ἕτερόν τινα τρόπον οἷός τ' εἶ καὶ βούλει δηλῶσαί πως ἄλλως τὰ νῦν ἀμφισβητούμενα παρ' ἡμῖν.

ΣΩ. Δεινὸν μὲν τοίνυν ἔτι προσδοκᾶν οὐδὲν δεῖ τὸν[v] ἐμέ,
11. iii. 150. ἐπειδὴ τοῦθ' οὕτως εἶπες· τὸ γὰρ εἰ βούλει ῥηθὲν λύει πάντα φόβον ἑκάστων πέρι. πρὸς δὲ[w] αὖ τούτοις[x] μνήμην τινὰ δοκεῖ[y] τίς μοι δεδωκέναι θεῶν ἡμῖν.

ΠΡΩ. Πῶς δὴ καὶ τίνων;

§. 10. F. §. 28. ΣΩ. Λόγων[z] ποτέ τινων πάλαι ἀκούσας ὅναρ ἢ καὶ ἐγρηγορὼς νῦν ἐννοῶ περί τε ἡδονῆς καὶ φρονήσεως, ὡς οὐδέτερον αὐτοῖν ἐστὶ τἀγαθόν,[a] ἀλλ' ἄλλο τι τρίτον, ἕτε-

ἦν

om pr Ξ.—[u] δυνάμεθ' EF.—[v] ἱκανῶς ιc.—[w] ἢ pr Ά.—[x] ταῦτ' Γ.—[y] τὸν om EF.—[z] δ' ιc.—[x] αὖ τοῖς Ά, αὐτοῖς ΔΠ, τούτοις Γ.—[y] δοκεῖ τινα Γ.—[a] λόγω pr EF.—

τὸν ἐμὲ] Steph. 'Artic. τὸν nullum hic usum nec locum habet, et alius fortasse vocis sedem occupat.' Non assentior. Certe oratio integra est, neque ullo modo apparet, cui verbo articulus suum concedere locum debeat. Fischn.

τὸν ἐμὲ] Scilicet, quoniam Protarchus integrum ei reliquit, num velit absolvere disputationem, nec ne. Alludit autem ad verba superius lecta ἡμεῖς σοι μετὰ παιδιᾶς ἠπειλήσαμεν, ὡς κ. τ. λ. Pro τὸν ἐμὲ Schützius τὸ κατ' ἐμὲ tentat. Male. Solet enim articulus pronominibus personalibus in accusativo positus ita præfigi, ut persona aliqua vel monstrando quasi innuatur, vel ut jam antea significata ponatur, vel aliis de causis jam nota esse cogitetur. Apollon. de Pronom. p. 275. Ἀττικοὶ γοῦν, τὸν ἐμέ. Καλλίμαχος· Ναὶ τὸν αὐτὸν ἐμέ· καὶ, τὸν σὲ Κροτωπιάδην. (cfr. Valcken. ad Callim. Eleg. Fragm. p. 283.) καὶ Μένανδρος ἐν Ἴμνιδι—νῦν δὲ κατὰ πόλιν Εὕρηκε τὸν ἕτερον, τὸν σέ, τὸν ἐμὲ τουτονί. Apollon. de Syntaxi i. 28. p. 65. Sylb. μηδὲ ἐκεῖνό γε παραλελείφθω, ὡς ἐξαιρέτως ἡ Ἀττικὴ χρῆσις οὐ δεόντως ἐπὶ μόνης αἰτιατικῆς τὸ ἄρθρον παρελάμβανεν, ὡς ἐν τῷ τὸν ἐμὲ, τὸν σέ. cfr. locum Scholiastæ Dionysii Thracis a Valckenario ad Ammonium p. 201. editum. Infra §. 139. τὸν μὲν δὴ σὲ καὶ ἐμὲ καὶ Γοργίαν καὶ Φίληβον χρὴ συχνὰ χαίρειν ἐᾶν. Phædr. §. 87. τὸν ἐαυτὸν δὴ λέγων, ad quem locum Heind. 'Hæc τὸν ἐαυτὸν nollem tentata a Stephano. Sophist. p. 293. A. τὸ μὲν τοίνυν ἐμέγε, τί τὶς ἂν λέγοι; Lucian. Hermotim. c. 15. καὶ μή μοι τὸν νῦν δὴ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει; et paullo post; ὁποῖος τότε ἦσθα καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ.' Referri huc etiam poterit Lysid. p. 203. B. ποῖ, ἔφην ἐγώ, λέγεις καὶ παρὰ τίνας τοὺς ὑμᾶς. cfr. Basii Epist. Crit. ad Boissonad. p. 268. et Matth. Gr. Gr. p. 372. Stalb.

τὸ γὰρ εἰ βούλει ῥηθὲν] Ut Euthyd. §. 38. Heind. εἰκὸ, τί σοι ἄλλο ἐννοεῖ τοῦτο τὸ ῥῆμα τὸ οὐκ ἔχω, ὅ τι χρήσωμαι τοῖς λόγοις. Stalb.

λύει πάντα φόβον ἑκάστων πέρι] Schützius satis audacter correxit λύει πάντα φόβον τοῦ οἷόν τε εἶναι πέρι, hoc sensu: *nam quod addidisti: si velis, id me omni metu liberat, si forte non possim præstare, quod cupis.* Equidem nullam video vulgatæ mutandæ necessitatem. Sensus hic est: *istuc verbum: si velis, queuaris de quibusvis metum solvit.* Stalb.

§. 28. λόγων ποτέ τινων πάλαι] Ad hunc locum Baumg.-Crus. 'Solet noster Socrati hanc fere tribuere sententiam, optima quævis, quæ ab ipso proferantur, non esse vere sua, sed ipsum μαντεύεσθαι talia, aut ἐνθουσιάζειν aut somniare denique.' de Legg. vii. c. 9. Ast. p. 801. καθ' ὕπνον δὲ οἷόν πού τις ἢ καὶ ὕπαρ ἐγρηγορὼς, ὠνείρωξε, μαντευόμενος αὐτό. Cratyl. §. 15. ἐξαίφνης ἐμοὶ ἡ σοφία νῦν προσπέπτωκεν, οὐκ οἶδ' ὁπόθεν. Stalb.

ρον μὲν τούτων, ἄμεινον δὲ ἀμφοῖν. καί τοι τοῦτο[b] ἰὰν ἐναργῶς ἡμῖν φανῇ νῦν, ἀπήλλακται μὲν ἡδονὴ τοῦ νικᾶν· τὸ γὰρ ἀγαθὸν οὐκ ἂν ἔτι ταὐτὸν αὐτῇ γίγνοιτο.[c] ἢ πῶς;

ΠΡΩ. Οὕτως.

ΣΩ. Τῶν δέ γε εἰς τὴν διαίρεσιν εἰδῶν ἡδονῆς οὐδὲν ἔτι προσδεησόμεθα[d] κατ' ἐμὴν δόξαν. προῖον[e] δ' ἔτι σαφέστερον δείξει.[f]

ΠΡΩ. Κάλλιστ'[g] εἰπὼν οὕτω καὶ διαπέραινε.[h]

ΣΩ. Σμικρὰ[i] ἄττα τοίνυν ἔμπροσθεν ἔτι διομολογησώμεθα.[j]

ΠΡΩ. Τὰ ποῖα;

§. 29. ΣΩ. Τὴν τἀγαθοῦ μοῖραν πότερον ἀνάγκη τέλεον ἢ μὴ τέλεον εἶναι;

ΠΡΩ. Πάντων δή που τελεώτατον, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Τί δαί;[k] ἱκανὸν τἀγαθόν;

---

[a] τἀγαθὸν ΧΔΠ: ἀγαθὸν [a]τ.—[b] οὕτω γε Δ et pr Χ, οὕτω τε Π.—[c] γίγνοιτο ΧΔΠ et cont Σ, γίγνεται ΓΛΜΒCΕFιω: γίγνηται [a]τ.—[d] προσδεηθησόμεθα Λ.—[e] προῖον ΧΓΔΠΣΒC: προῖόν [a]τ.—[f] δέ τι ω. quæ addebantur ὁ λόγος, omisi cum ΧΓΔΛΠΣΒCΕFιc.—[g] κάλλιστ' Γ.—[h] διαπεραίνω Γ.—[i] μικρ' Χ.—[j] διομολογησόμεθα F.—

τἀγαθὸν] Cum Bekk. edidi, quum vulgo articulus desideretur. Caussam cur ipse ex iis, quæ ad §. 1. animadverti. Idem paullo post ταὐτὸν αὐτῇ γίγνοιτο primus edidit. Ald. Bas. 1. 2. γίγνεται. Vitrar. Stall.

ὁ λόγος] Non sunt in præced. edd. hæc verba ὁ λόγος: quæ tamen necessaria sunt, utcunque ex vet. libris merito fuerunt adjecta: sed aptius ante ἔτι ponuntur, comparando eorum librorum alterum, ut ἔτι comparativo, sic ut alibi, jungatur. Stall.

ὁ λόγος] Cobham. 'In Græcis legendum, προῖόν δ' ὁ λόγος ἔτι σαφέστερον δείξει. In vulgatis ὁ λόγος deest, qui tamen, aut legendus, aut intelligendus, est.' recte. Scilicet in Ald. et Bas. 1. ὁ λόγος non legitur: sed Bas. 2. locum planum exhibet, nempe sic, προῖόν δ' ἔτι ὁ λόγος. Fischer.

προῖόν δ' ἔτι ὁ λόγος σαφέστ. δείξει] Bekk. προῖόν δ' ἔτι, σαφέστερον δείξει. Sed distinctione prorsus nil mutatur. Notatum locorum exhibet Bas. 2. eamque jam Steph. et Cornar. rem necessariam esse recte judicarunt. De Legg. vii. p. 812. E. δείξει δὲ αὐτὸ προῖόν ὁ λόγος ἅμα τῷ χρόνῳ. Ceterum vides, plenissimam hoc loco formulam legi, quum alibi fere αὐτὸ δείξει dicatur, de quo uberius actum in scholiis Ruhnk. Platon. p. 23. et p. 133. in Suida t. i. p. 385. in notis Valckenari ad Eurip. Phœn. 626. Gataker. ad M. Antonin. xi. §. 15. Heind. ad Hipp. Maj. §. 18. Stall.

σμικρὰ ἄττα] I. e. τινά. Gregor. Corinth. p. 7. et p. 107. ed. Schæf. Hermann. ad Viger. p. 715. Stall.

§. 29. μοῖραν—τέλεον] Ponit jam Socrates summum bonum esse debere τέλεον, ἱκανὸν et αἱρετὸν, atque exinde nec voluptatem nec sapientiam unice appetendam esse concludit. Aristot. Eth. x. 2. τοιούτῳ δὴ λόγῳ καὶ Πλάτων ἀναιρεῖ, ὅτι οὐκ ἔστιν ἡδονὴ τἀγαθὸν· αἱρετώτερον γὰρ εἶναι μετὰ φρονήσεως τὸν ἠθὲν βίον ἢ χωρίς· εἰ δὲ τὸ μιγὲν αἱρετόν, οὐκ εἶναι τὴν ἡδονὴν ἀγαθόν. Οὐδενὸς γὰρ προστιθέντος αὐτῷ τἀγαθὸν αἱρετώτερον γίγνεσθαι. Δῆλον δέ, ὅτι οὐδ' ἄλλο οὐδὲν τἀγαθὸν ἂν εἴη, ὃ μετά τινος τῶν καθ' αὑτὰ αἱρετῶν γίγνεται. Τί οὖν ἐστι ταυτόν, οὗ καὶ ἡμεῖς πειρασώμεθα —τὴν τοῦ ἀγαθοῦ μοῖραν i. e. φύσιν, Βέαν. cfr. §. 121. Stall.

II. III. 131. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ; καὶ[l] πάντων γε εἰς τοῦτο διαφέρει[m] τῶν ὄντων.

ΣΩ. Τόδε[n] γε μήν, ὡς οἶμαι, περὶ αὐτοῦ ἀναγκαιότατον εἶναι λέγειν, ὡς πᾶν τὸ γιγνῶσκον αὐτὸ θηρεύει καὶ ἐφίεται βουλόμενον ἑλεῖν[o] καὶ περὶ[p] αὐτὸ κτήσασθαι, καὶ τῶν ἄλλων οὐδὲν φροντίζει πλὴν τῶν ἀποτελουμένων ἅμα ἀγαθοῖς.

ΠΡΩ. Οὐκ[q] ἔστι τούτοις ἀντειπεῖν.

ΣΩ. Σκοπῶμεν δὴ καὶ κρίνωμεν[r] τόν τε ἡδονῆς καὶ τὸν φρονήσεως βίον ἰδόντες χωρίς.

[l] δὲ ΓΔ : δὴ °ς.—[l] : καὶ Ξ.—[m] διαφέρειν omnes.—[n] hæc non alteri dat Ξ.—[o] ἑλθεῖν Λ et γρ ιω.—[p] περιὰ Ξ.—[q] ὡς οὐκ F.—[r] κρίνομεν Ξ et pr F.—[s] τῷ om pr Δ.

διαφέρειν] Cum Bekk. retinui lectionem Ald. Bas. 1. 2. quod Stephanus in διαφέρει mutavit. Infinitivus pendet ab ἀνάγκη. Unde Ficinus: *et in hoc ipsum* (imo *eis* est *quod attinet ad*) *ab omnibus, quæ sunt, differre* (imo: *omnibus præstare*) *necesse est.* Stalb.

τόδε γε] Vulgo divisim τὸ δέ γε μήν. Pessime. Sanam lectionem τόδε primus restituit Bekk. Particulæ γε μὴν h. l. positæ sunt ut Parmenid. p. 153. A. τὸ δὲν ἄρα τὸν ἴσον χρόνον αὐτὸ ἑαυτῷ καὶ γιγνόμενον καὶ ὄν, οὔτε νεώτερον οὔτε πρεσβύτερον ἑαυτοῦ ἔστιν οὐδὲ γίγνεται. Οὔ μοι δοκεῖ. Τί δὲ, τῶν ἄλλων; Οὐκ ἔχω λέγειν. Τόδε γε μὴν ἔχεις λέγειν, ὅτι πᾶλλα τοῦ ἑνὸς—πλείω ἐστὶν ἑνός. Notandum vero anacoluthon quod in his verbis inest. Nam proprie aut ὡς omitti debuerat, aut ἐστὶ pro εἶναι scribi. Sed ita Græci sæpissime, Euthyphr. p. 19. ed. Fisch. οὔτε ἀποκτείναντι, ὡς φασιν ἐκεῖνοι, οὔτ', εἰ ὅτι μάλιστ' ἀπέκτεινεν, ἀνδροφόνου γε ὄντος τοῦ ἀποθανόντος, οὐ δεῖν φροντίζειν ὑπὲρ τοῦ τοιούτου, ubi editoris crisis haud dubie probanda. Sophist. p. 263. D. περὶ δὴ σοῦ λεγόμενα μέντοι θάτερα, ὡς τὰ αὐτὰ καὶ μὴ ὄντα ὡς ὄντα, παντάπασιν, ὡς ἔοικεν, ἡ τοιαύτη σύνθεσις ἔκ τε ῥημάτων γιγνομένη καὶ ὀνομάτων ὄντως τε καὶ ἀληθῶς γίγνεσθαι λόγος ψευδής. ubi plura dedit Heind. Ita etiam explicandus est Xenoph. Hellenic. v. 3. 7. ἐκ μέντοι γε τῶν τοιούτων παθῶν, ὡς ἐγὼ φημι, ἀνθρώπους παιδεύεσθαι μάλιστα μέν, οὐδ' οἰκέτας χρὴ κολάζειν ὀργῇ. Ubi Weiskius: 'Verba mire perturbata hic in ordinem restitui.' Turbantur etiam alii. cfr. Erfurdt. ad Soph. Antig. 736. ed. min. Hermann. ad Viger. p. 742. Matthiæ Gr. Gr. §. 538. 2. Inversa ratio valet Lach. p. 184. B. καὶ γὰρ οὖν μοι δοκεῖ, εἰ μὲν δειλός τις ὢν οἰοῖτο δεῖν αὐτὸ ἐπίστασθαι, θρασύτερος ἂν δι' αὐτὸ γενόμενος, ἐπιφανέστερος γένοιτο, οἷος ἦν. εἰ δὲ ἀνδρεῖος, φυλαττόμενος ἂν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, εἰ καὶ σμικρὸν ἐξαμάρτοι, μεγάλας ἂν διαβολὰς ἴσχειν. ubi in prima periodi parte tanquam ὡς ἐμοὶ δοκεῖ præcederet, verbum finitum, in altera autem, legitima structura, infinitivus particula ἂν adjecta positus est. Stalb.

καὶ περὶ αὐτὸ κτήσασθαι] Demosthen. Olynth. i. p. 23. Καλλίαν ἐκεῖνον τὸν δημόσιον καὶ τοιούτους ἀνθρώπους, μίμους γελοίων καὶ ποιητὰς αἰσχρῶν ἀσμάτων—τούτους ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὐτὸν ἔχει. Stalb.

πλὴν τῶν ἀποτελουμένων ἅμα ἀγαθοῖς] H. e. *nisi illa fieri possint et adesse cum bonis, igitur, nisi conjuncta sint cum bonis*, ut recte interpretatur Baumg.-Crus. qui ἀποτελεῖσθαι de eo omni dici animadvertit, quod τέλος ἔργῳ λαμβάνει, laudans de Republ. viii. p. 558. E. Οὔκουν, ἃς τε οὐκ ἂν οἷοί τε εἶμεν ἀποτρέψαι (ἐπιθυμίας), δικαίως ἀναγκαῖαι καλοῖντο καὶ ὅσαι ἀποτελούμεναι ὠφελοῦσιν ἡμᾶς; Sympos. c. 13. ἔρως ἀποτελούμενος. de Legg. viii. p. 403. Bip. ubi qui lucro studet: οὐκ ἂν ποτε δύναιτο τῶν ἄλλων ἐπιμέλειαν ἴσχειν, πλὴν τοῦ καθ' ἡμέραν κέρδους, καὶ δ τι μὲν πρὸς τοῦτο φέρει μάθημα ἢ ἐπιτήδευμα, ἰδίᾳ πᾶς μανθάνειν τε καὶ ἀσκεῖν ἑτοιμότατός ἐστι, τῶν δὲ ἄλλων καταγελᾷ. Stalb.

ΠΡΩ. Πῶς εἴπες;

ΣΩ. Μητε ἐν τῷ[u] τῆς ἡδονῆς[t] ἐνίστω φρόνησις μήτε[u] ἐν τῷ τῆς φρονήσεως ἡδονή. δεῖ γάρ, εἴ περ πότερον[v] αὐτῶν ἐστι τἀγαθόν,[w] μηδὲν μηδενὸς[x] ἔτι[y] προσδεῖσθαι· δεόμενον δ' ἂν[z] φανῇ[a] πότερον,[b] οὐκ ἔστι που τοῦτ' ἔτι τὸ ὄντως ἡμῖν[c] ἀγαθόν. II. 21.

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν;

§. 30. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐν σοὶ πειρώμεθα βασανίζοντες ταῦτα;

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἀποκρίνου δή.

ΠΡΩ. Λέγε.

ΣΩ. Δέξαι[d] ἂν σύ, Πρώταρχε,[e] ζῆν τὸν βίον ἅπαντα ἡδόμενος ἡδοναῖς τὰς μεγίστας;

—[t] ἡδονῆς...ἡδονή] φρονήσεως ἡδυνὴ μήτ' ἐν τῷ τῆς ἡδονῆς ἐνίστω φρόνησις Γ.— [u] μήτ' ω.—[v] πότερον ΑΔΠ, ὁπότερον cott ΓΣ et mg F : πρότερον °ς.—[w] ἐστὶ τἀγαθὸν ΑΔΠ : ἐστ' ἀγαθὸν °ς.—[x] μηδὲν μηδένος ΑΓΔΑΞΠΣΒCFω : μηδενὸς μηδὲν °ς. —[y] τι Δ et pr Π.—[z] ἂν τι Π.—[a] φᾶναι Γ.—[b] πότερον ΑΔΑΠΒCω : ὁπότερον °ς. —[c] μὴ ἦν Λ—[d] δεξαι Cω et pr Γ : δέξαιο °ς.—[e] σὺ ὦ πρώταρχε τε Σ, πρόταρχε

πρότερον] Pro πρότερον quod praecedentia exh. habent, substituendum est πρόσθεν quod scriptura valde simile, ὁπότερον vero valde absimile est, πότερον. Sed πότερον hic pro ὁπότερον accipi videndum est, non in ea significatione qua ὁπότερον pro *utrum*, sed in ea qua pro *alterutrum* ponitur. Quod ἑκάτερον aliquis fortasse malit, quoniam continuo post sequitur, non πότερον. Atque adeo in p. 22. ubi scriptum est, τάχα δ' ἂν αὖτων τὶς ὑπολάβοι ὁπότερον αὐτῶν εἶναι, praecedentes edd. habent πότερον, sed ex vet. libro substituendum fuit ἑκάτερον. Atenim p. 69. illud vitiosum non bene invenitur, ubi dicitur, μῶν οὐχ ἡμῖν αὐτῶν τότε τότερον ἱκανὸν ἔδοξεν εἶναι, τὸ . Stall.

εἴτερ πότερον] Ald. Bas. 2. Steph. εἴτερ πρότερον, quod F cum quopiam exprimit : *si quidem his prius bonum est.* Quae sententia non congruit cum mente Socratis. Legendum haud dubie cum Cornar. Steph. Fisch. et Heind. ad Charmid. §. 41. εἴτερ πότερον αὐτῶν. Πότερον est ἐν ἑκατέροις, ut interpretatur Hesychius. De Republ. vi. p. 509. A. ἀγαθὸν ἡγεῖσθαι πότερον αὐτῶν, οὐκ ὀρθόν. Sophist. p. 252. A. τί δέ; ἔστιν πότερον αὐτῶν οὐσίας μὴ προσκοινωνοῦν; de Legg. vi. p. 914. C. ἐὰν ἐν τοῖς γράμμασιν ἀπογεγραμμένον φαίνηται ποτέρου τῶν ἀμφισβητούντων, ἔχων οὗτος ἀπίτω. —Vett. edidit, ἔστ' ἀγαθόν. Sed Bekk. ἐστὶ τἀγαθόν. Recte. Stall.

§. 30. πειρώμεθα] Infra §. 142. οὐκοῦν τῷ λόγῳ ἐπειράθημεν χωρὶς ἑκάτερον ἑκατέρου θέντες εἰς τὸν βίον ἑκάστων. Theaet. p. 190. E. οὐκ ἐρῶ σοι, πρὶν ἂν πειραθῶ σκοπῶν. Cfr. Hermann. ad Viger. p. 771. Matth. Gr. Gr. p. 796. ubi magnam ex Heraclito exemplorum multitudinem indicatam reperies. Ceterum Hesychius πειρᾶται bene interpretatur μὴ πεῖραν λαμβάνει, πειράζει. ἐν σοὶ dictum ut Menon. p. 82. A. προσκάλεσον τῶν πολλῶν ἀκολούθων τουτωνί — ἵνα — ἵνα ἐν τουτοῖ σοι ἐπιδείξωμαι. Sophist. p. 238. D. οὐδὲν δεῖ τὸ σαφέστερον ἐν ἐμοὶ σκοπεῖν. Nec dissimile est illud Isocratis Panegyr. p. 47. Mor. ἐπεδείξαντο δὲ τὰς αὐτῶν ἀρετὰς πρῶτον μὲν ἐν τοῖς ὑπὸ Δαρείου πεμφθεῖσιν. Stall.

δέξαιο ἂν σὺ ζῆν] Ut Sympos. c. 6. p. 22. Wolf. ἐμοὶ γὰρ ἀνὴρ ὑπὸ παιδικῶν ὀφθεὶς ἢ λύπην τινὰ ἢ δουλοπρέπειαν, ἧττον ἂν δόξειε δέξασθαι, ἢ ὑπὸ πάντων τῶν ἄλλων, καὶ πρὸ τούτου τεθνάναι ἂν

ΠΡΩ. Τί δ' οὔ;

II. iii. 152.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἔτι τινὸς ἂν σοι προσδεῖν ἡγοῖο, εἰ τοῦτ' ἔχοις[f] παντελῶς;

ΠΡΩ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Ὅρα δή, τοῦ φρονεῖν καὶ νοεῖν[g] καὶ λογίζεσθαι τὰ δέοντα, καὶ ὅσα τούτων ἀδελφά, μῶν μηδὲ[h] ὁρᾷν[i] τί;

ΠΡΩ. Καὶ τί; πάντα γὰρ ἔχοιμ' ἄν[j] που τὸ χαίρειν ἔχων.

σὺ ΧΔ et pr Π, σοι πρώταρχε ΛΗΒCΕFω cum pr Γ et corr Π.—[f] ἔχεις F, ἴσχεις ΧΓ ΛΗΠΒCΕω et rc Δ, ἔχει pr Δ.—[g] τοῦ νοεῖν ΧΔΠ.—[h] μὴ Σω.—[i] ὁρᾶν corr Σ.—[j] οἶς

πολλάκις ἔλοιτο. ibid. p. 89. πᾶς ἂν δέξαιτο, ἑαυτῷ τοιούτους παῖδας μᾶλλον γεγονέναι, ἢ τοὺς ἀνθρωπίνους. Apolog. c. 8. πότερον δεξαίμην ἂν οὕτως, ὥσπερ ἔχω, ἔχειν. Stalb.

τὸν βίον ἅπαντα] Notabis vocum collocationem τὸν βίον ἅπαντα. Sympos. p. 28. W. ὡς τὸν βίον ἅπαντα ξυνεσόμενοι καὶ κοινῇ ξυμβιωσόμενοι. infr. §. 194. ὅτι ἥδιστον πάντων ἐστὶ διατελεῖν ἀλύπως τὸν βίον ἅπαντα. Euthyphr. c. 10. καὶ οἱ θεοὶ πάντες τὰ τοιαῦτα μισοῦσι. ibid. c. 11. ὡς οἱ θεοὶ ἅπαντες τὸν τοιοῦτον θάνατον ἡγοῦνται ἄδικον. Theaetet. p. 147. E. τὸν ἀριθμὸν πάντα δίχα διαλάβωμεν. Xenoph. Anab. i. 9. ἔχων καὶ τὸ στράτευμα πᾶν, οὗ ἡγοῖτο. Agesil. i. 15. τὸ μὲν πεζὸν ἅπαν διεβίβασεν ἐκεῖσε, τὸ δὲ ἱππικὸν εἰς τὸ Μαιάνδρου πεδίον περιήγαγεν. Hellenic. i. 4. 20. ἐξαγαγὼν τοὺς στρατιώτας ἁπάντας. ibid. i. 5. 15. μετὰ δὲ ταῦτα Ἀλκιβιάδης, ἐλθὼν ἐς Σάμον, ἀνήχθη τοῖς ναυσὶν ἁπάσαις ἐπὶ τὸν λιμένα τῶν Ἐφεσίων. ibid. i. 5. 19. καὶ τοὺς μὲν αἰχμαλώτους ἅπαντας ἔδησαν Ἀθηναῖοι. ibid. i. 6. 14. τὰ μὲν οὖν χρήματα πάντα διήρπαζον οἱ στρατιῶται, τὰ δὲ ἀνδράποδα πάντα ξυνήθροισεν ὁ Καλλικρατίδας ἐς τὴν ἀγοράν. Demosth. Olynth. i. p. 25. σχεδὸν ταὐτὰ ἅπερ νυνὶ ποιούντων ὁ χρόνος ἅπας διελήλυθεν. Lucian. Somn. init. ἔτι ἐνδακρὺς καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν. Sed haec collocatio hodie vel tironibus satis nota; quanam autem ejus ratio sit, id etiam viris doctis non videtur satis cognitum. Mihi quidem ita de hac re statuendum videtur. Ὁ πᾶς βίος una est notio: *omne vitae tempus*. Βίος ὁ πᾶς fortiter dictum: *vita, et quidem omnis*; articulo cum nomine substantivo conjuncto adjectivum refertur ad verbum, unde vernaculo sermone fere per: *völlig, gänzlich, insgesammt*, reddi potest; denique βίος πᾶς est *quaevis vita, jegliches Leben*. Sed haec obiter. Stalb.

ἔχοις] Ald. Bas. 1. 2. ἴσχεις. Sed recte Fischerus monuit, rem ipsam desiderare optativum, quem Bekk. etiam recepit. Nam prorsus alius generis sunt: Alcib. i. p. 122. B. εἰ δ' αὖ ἐθέλεις εἰς πλούτους ἀποβλέψαι — τήν τε ἄλλην ἀβρότητα τὴν Περσῶν, αἰσχυνθείης ἂν ἐπὶ σαυτῷ, ὅσον αὐτῶν ἐλλείπεις. Apolog. p. 25. B. πολλὴ γὰρ ἂν τις εὐδαιμονία εἴη περὶ τοὺς νέους εἰ εἷς μόνος αὐτοὺς διαφθείρω, οἱ δὲ ἄλλοι ὠφελοῦσιν. ubi Socrates e mente accusatorum loquitur; ut adeo cogitari queat: *si ego solus illos perditos* reddo, ut vos scilicet existimatis. Plura congessit Heind. ad Protag. p. 573. Stalb.

μῶν μηδὲ ὁρᾷν τι] Schützio haec merito fuere suspecta, quanquam ea omnium editt. auctoritate nituntur. Nam Baumg.-Crusii interpretatio: *itaque ne videre quidem aliquid virtutum ingenii* h. e. *longissime ab iis abesse*, et per se aliquid quaesiti habet, et vero etiam structuram verborum valde impeditam reddit. Num fortasse olim legebatur: μῶν οὐ δέοι ἂν σοι h. e. *num forte — indigeres?* Tale quid scriptum fuisse et prægressum ἆρ' οὖν—σοι προσδεῖν ἡγοῖο et sequens πάντα γὰρ ἔχοιμ' ἄν satis luculenter ostendit. Stalb. qui sic in Addend. 'Fortasse vera est Baumg.-Crusii explicatio verborum: μῶν μηδὲ ὁρᾷν τι. Similia verbi ὁρᾷν ita usurpati exempla, quae nunc non statim ad manum sunt, in Demosthene et Aristophane me legere memini.'

καὶ τί;] *At cur?* sc. indigerem illis. Stalb.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτω[k] ζῶν ἀεὶ μὲν[l] διὰ βίου ταῖς μεγίσταις ἡδοναῖς χαίροις ἄν;

ΠΡΩ. Τί δ' οὔ;

ΣΩ. Νοῦν[m] δέ γε καὶ μνήμην καὶ ἐπιστήμην καὶ δόξαν μὴ[n] κεκτημένος ἀληθῆ,[o] πρῶτον μὲν τοῦτ'[p] αὐτό, εἰ[q] χαίρεις ἢ μὴ χαίρεις, ἀνάγκη δή πού σε[r] ἀγνοεῖν, κενόν γε[s] ὄντα πάσης φρονήσεως.

ΠΡΩ. Ἀνάγκη.

§. 31. ΣΩ. Καὶ μὴν ὡσαύτως μνήμην μὴ κεκτημένον ἀνάγκη δή που μηδ' ὅτι ποτὲ ἔχαιρες μεμνῆσθαι, τῆς τ' ἐν τῷ[t] παραχρῆμα ἡδονῆς προσπιπτούσης μνήμην μηδ' ἠντινοῦν[u] ὑπομένειν· δόξαν δ'[v] αὖ μὴ κεκτημένον ἀληθῆ μὴ δοξάζειν χαίρειν[w] χαίροντα, λογισμοῦ[x] δὲ στερόμενον[y] μηδ' εἰς τὸν ἔπειτα[z] χρόνον ὡς χαιρήσεις δυνατὸν εἶναι λογίζεσθαι, ζῇν δὲ οὐκ ἀνθρώπου βίον ἀλλά τινος πλεύμονος[a] II. iii. 153.

[k] ἔχοιμεν Π.—[l] ὅτι Γ.—[m] μὲν δεῖ ΞF.—[n] νῦν Λ.—[o] μὴ om Σ.—[o] haec Socrati continuavi cum ΛΞΣΒCEFω.—[p] τοῦτ' Γ.—[q] εἰη ΧΔΠ: om ABCEFω.—[r] σε om ω.—[s] τε Λ.—[t] τῷ om ΛEF et pr Ξ.—[u] μηδ' ἠντινα οὖν μνήμην Δ, μηδ' ἠντινοῦν μνήμην μηδὲ Π, μηδ' ἠντιν' οὖν μνήμην Χ, μνήμην μὲν μηδ' ἠντινοῦν Ε.—[v] δ' om ω.—[w] χαίρειν οὖ Χ, μηδὲ χαίρειν Δ.—[x] λογισμῶ Η.—[y] στερούμενον Η et pr Ε.—[z] μετέπειτα Γ.—

κεκτημένος; ΠΡΩ. Ἀληθῆ. ΣΩ. Πρῶτον] Non recusi sumus lectionem Bas. 1. 2. Bekk. nec in tam manifesta causa ulla defensione nobis opus esse putemus, quamquam nosti, qui nobis antestari vellet. De constructione ista κεκτημένος—ἀνάγκη σὲ ἀγνοεῖν, cfr. Isocrat. Panegyr. p. 61. ed. Mor. ἔχοντες γὰρ χώραν—ἀλαζόνα, ἀρχὴν δὲ μεγίστην, κεκτημένοι δὲ τριήρεις διπλασίας μὲν, ἢ σύμπαντες οἱ ἄλλοι, δυναμένας δὲ—, πραττόμενοι αὐτῆς μᾶλλον, ἢ τῆς ἡμετέρας αὐτῶν, καὶ πρὸς τούτοις εἰδότες—ὑμᾶς οὐδὲν τούτων ἡμῶν ἐνῆρχε περὶ τοὺς ἄρχοντας. Addv. Matth. Gr. Gr. §. 561. collat. p. 310. Stalb.

§. 31. μηδ' ὅτι] Omnes editi. exhibent μηδ' ὅτι, quod ignote contrasi. Protag. p. 347. E. οὐδὲν δέονται ἀλλοτρίας φωνῆς οὐδὲ ποιητῶν, οὐτ' οὖν ἐπιφέρεσθαι οἴόν' ἐστὶ περὶ ὧν λέγουσιν, ἀναγιγνώσκοντές τε αὐτοὺς οἱ πολλοὶ—ἀδυνατοῦσιν ἐξελέγξαι. ibid. p. 361. E. καὶ γὰρ οὔτε τἆλλα οἶμαι καλὸν εἶναι ἀνθρώπου, φοβερώτερόν τε ἥκιστ' ἂν ἀνθρώπων. de Legg. i. 628. B. ἂν μάλιστα μὲν ἅπας ἂν βούλοιτο μήτε γενέσθαι ποτὲ ἐν ἑαυτοῦ πόλει, γενόμενόν τε ὡς τάχιστα ἀπαλλάττεσθαι. ibid. p. 631. A. ὅτι δὲ πάντα εἰς μέρος ἀρετῆς καὶ ταῦτα τὸ σμικρότατον ἐπαναφέροντα ἔρρηθα αὐτὸν νομοθετεῖν, οὔτε ὀρθῶς ὅτι μοι κατεφάνης λέγων, τόν τε ὕστερον νῦν λόγον τοῦτον πάντα εἴρηκα διὰ ταῦτα. ibid. ii. 655. E. οἳ δ' ἂν παρὰ φύσιν ἢ τρόπον ἢ τινα ξυνηθείαν, οὔτε χαίρειν δυνατὸν, οὔτε ἐπαινεῖν, αἰσχρά τε προσαγορεύειν. ibid. iii. p. 694. D. ὡς οἷόν τε ἱκανῶς εὐθαίμοσι μήτε αὐτοῖς ἐναντιοῦσθαι μηδένα εἰς μηδὲν, ἐναντίον τε ἀναγκάζουσι πάντας. Menex. p. 34. Gottl. Stalb.

ὡς χαιρήσεις] Mavis p. 403. χαιρήσειν Ἀττικῶς· χαιρήσῃ Ἑλληνικῶς. Sic etiam Thom. Mag. p. 910. cf. Brunck. ad Aristoph. Lysist. 469. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 196. Stalb.

ζῆν δὲ] Cod. Palat. apud Creuser. Meletem. i. p. 102. particulam δὲ male omittit. Laudat hunc locum Athenaeus iii. p. 97. C. ubi cfr. Casaubon. Legitur ibi πνεύμονος, perperam praepositivum scribendi varietate. Mavis p. 346. πλεύ-

ἢ τῶν ὅσα θαλάττια μετ' ὀστρείνων[b] ἔμψυχά ἐστι σωμάτων. ἔστι ταῦτα,[c] ἢ παρὰ ταῦτ' ἔχομεν[d] ἄλλως πῶς[e] διανοηθῆναι;

ΠΡΩ. Καὶ πῶς;

ΣΩ. [f]Ἆρ' οὖν αἱρετὸς ἡμῖν βίος ὁ τοιοῦτος;

ΠΡΩ. Εἰς[f] ἀφασίαν παντάπασί με, ὦ Σώκρατες, οὗτος ὁ λόγος[g] ἐμβέβληκε τὰ νῦν.

ΣΩ. Μήπω τοίνυν[h] μαλθακιζώμεθα, τὸν δὲ τοῦ νοῦ μεταλαβόντες[i] αὖ βίον ἴδωμεν.

[a] πνεύμονος Σ et corr ΓΔ.—[b] ὀστρείνων ΑΓΔΞΠΕF et pr B: ὀστρείων [a]γ.—[c] ταῦτ' Γ.—[d] ἐχόμενα ΑΔΠ.—[e] πως om ΑΔΠ.—[f] εἰς...νῦν om pr EF.—[g] ὁ λόγος οὗτος Σ.

μων Ἀττικῶς. Gregor. Corinth. p. 148. ed. Schæf. Οἱ Ἀττικοὶ καὶ τὸν πνεύμονα πλεύμονα καὶ τὸ πίτρον λίτρον. Scilicet πνεύμονος forma est vetus Ionica eademque antiquæ Atticæ dialecti, quum πλεύμων sit linguæ vulgaris et quotidianæ. Itaque in Aristophane ubique, præterquam in iis locis, ubi tragicorum orationem imitatur, πλεύμων scribendum; in tragicis contra πνεύμων vera scriptura videtur. Cfr. Brunck. ad Aristoph. Ran. 828. ad Soph. Trach. 567. Porson. ad Eurip. Orest. 271. In Platone quanquam ambigi posse videatur, utra forma restituenda sit, tamen quum philosophi oratio multum a plebis lingua abhorreat, quumque Athenæus, Hesychius, et cod. Olympiodori πνεύμων tueantur, hoc in textum recipere malui. Est autem πνεύμων piscis marinus, qui a Plinio H. N. ix. 49. *pulmo* vocatur. Dicitur ei nullus sensus esse, ut silicea testa incluso. Hesychius: λέγονται πνεύμονες καὶ θαλάττια εἴδη ζώων ἀναίσθητα. Cfr. Aristotel. H. A. xiii. 27. Fabricius ad Sext. Empir. p. 216. Davisius ad Cic. de N. D. i. 26. Stalb.

μετ' ὀστρείνων] Sic Ald. Bas. 1. 2. cod. Palat. apud Creuz. l. c. Bekk. Recte. Requiritur enim adjectivum. Ὀστρεῖνον σῶμα dixit etiam Proclus in Cratyl. c. 60. teste Boissonadio ad Marini vitam Procli p. 67. cfr. Abresch. ad Æschyl. t. i. p. 526. Stephanus habet ὀστρείων. Veteres ὄστρεια et ὄστρεα dixisse, nunquam ὄστρια grammatici testantur, licet Mœris: ὄστρια· (sic scrib.) διὰ τοῦ ῑ μακροῦ Ἀττικοί· ὄστρεα. Ἕλληνες. Nam per ι μακρὸν intelligendum apud grammaticos ει, docente Bastio ad Gregor. Corinth. p. 892. Secus statuit Athenæus iii. 44. qui Platonem non ὄστρεια, sed ὄστρεα, ut ὄρνεα dixisse contendit. At legitur hæc forma Phædr. p. 250. C. de Republ. x. p. 611. D. cfr. notas ad Mœrin p. 285. et Schweigh. ad l. c. Ceterum Plutarch. de Sanitat. tuenda t. ii. p. 135. B. οὐκ ἀνθρωπικὸν, ἀλλ' ὀστρέου τινὸς ζωῆ προσεοικός. Synesius de Regno p. 14. D. μόνας ἡδόμενος τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς καὶ τοίτων γε τὰς ὑλικωτάτας, ὅσας ἀφή τε καὶ γεῦσις πορίζουσι, βίον ζῶντας θαλαττίου πνεύμονος. Stalb.

ἢ παρὰ ταῦτα] Ald. et Bas. 1. παρὰ ταῦτα, quod Fischer non debebat in textum recipere. Verum est παρὰ ταῦτα, quod in Bas. 2. legitur. Lachet. init. ἀλλὰ στοχαζόμενοι ἄλλα παρὰ τὴν ἑαυτῶν δόξαν. Theætet. p. 156. A. ὃς τὸ τῶν κίνησις ἦν καὶ ἄλλο παρὰ τοῦτο οὐδέν. Lysid. p. 213. C. ἀλλὰ καὶ παρὰ ταῦτα ἄλλους τινὰς ἴσμεν εἶναι φίλους. Phædr. p. 107. A. οὐκοῦν ἔγωγε ἴχω παρὰ ταῦτα ἄλλο τι λέγειν. Phædon. p. 80. B. ἔχομεν τι παρὰ ταῦτα ἄλλο λέγειν. de Republ. i. p. 337. E. δείξω ἕτερα ἀπόκρισιν παρὰ πάσας ταύτας. ibid. vi. p. 506. B. πότερον ἐπιστήμην τὸ ἀγαθὸν φῂς εἶναι ἢ ἡδονὴν ἢ ἄλλο τι παρὰ ταῦτα. ibid. x. p. 603. C. Xenoph. Hellen. i. 5. 5. Aristoph. Nub. 698. Lysist. 110. Plura desideras? Adeas quæso Buckh. in libr. de Legg. p. 120. et interpr. Greg. Corinth. p. 360. Stalb.

ἀφασίαν] Hesychius: ἀφασία· ἀφωνία, σιωπὴ, ἀναυδία. cfr. Ruhnk. Epist. Crit. p. 212. Stalb.

μαλθακιζώμεθα] Bas. 1. 2. vitiose μαλθακιζόμεθα. Timæus: ἐμαλακίσθη· ἐνέδωκε καὶ ἀσθενῶς διετέθη ὑπὸ δειλίας. Vid. Ruhnken. p. 99. Stalb.

§. 32. ΠΡΩ. Ποῖον δὴ λέγεις; §. 11. F.

ΣΩ. Εἴ τις δείξαιτ' ἂν αὖ ζῆν ἡμῶν φρόνησιν μὲν καὶ νοῦν καὶ ἐπιστήμην καὶ μνήμην πᾶσαν πάντων κεκτημένος, ἡδονῆς δὲ μετέχων[k] μήτε μέγα μήτε σμικρόν, μηδ' αὖ λύπης,[l] ἀλλὰ τὸ παράπαν ἀπαθὴς πάντων[m] τῶν τοιούτων.

ΠΡΩ. Οὐδέτερος ἡ βίος, ὦ Σώκρατες, ἕμοιγε τούτων αἱρετός, οὐδ' ἄλλῳ μή ποτε, ὡς[n] ἐγῷμαι, φανῇ.

ΣΩ. Τί δ' ὁ ξυναμφότερος, ὦ Πρώταρχε, ἐξ ἀμφοῖν συμμιχθεὶς κοινὸς γενόμενος; 11. 22.

—[k] τὴν Χ.—[l] μεταβάλλοντες F.—[l] τῶν ΧΔ et pr Π: τὸν τοῖον [a]τ.—[k] δὲ μὴ μετ' ἐμοῦ m.—[l] λύπη pr Δ.—[m] τὸ πᾶν ἀπαθὴς καὶ τὸ παράπαν πάντων Γ.—[n] ὡς om

μεταβαλλόντες] Omnes edidi. μεταλαβόντες. Quam lectionem Ioannes in Synops. Cod. Testav Synop. Paris. m. 65. et in Epist. Cod. ut Bessarion. p. 157. ed. Lips. addiderunt uno cod. Paris. recte notavit Stall in μεταβαλλόντες h. e. ἐπεὶ τοῦτο τὸ ἀπὸν, auf der andern Seite. Infra §. 114. ἐγὼ δὴ πειράσομαι μεταβαλὼν σημαίνειν ὑμῖν αὐτάς. Pierson. Verisim. 128. A. ταῦτὸν γίγνεσθαι πρόσωπον τινὰ, ὅταν σὺ, μεταβαλὼν δι' ὑμᾶς τοιοῦτος ἐξαπατᾷν, ὡς ἄρτιός τι λέγων. Symps. p. 201. b. ἀλλ', ἔφη, ὥσπερ ἂν εἴ τις μεταβαλὼν ἀντὶ τοῦ κακοῦ τῷ ἀγαθῷ χρώμενος παύσαιτο. Plura subsequenti Marcellus ad Mavim. Tyr. p. 677. et Heind. ad Gorg. p. 480. K. Stall.

§. 32. τοῖον δὴ λέγεις;] Ita Bekk. Recepta edidi, omisso τὸν τοῖον δὴ λέγεις. Cur omittendus sit articulus, ex iis patebit, quae ad §. 32. monuimus. De formula μήτε μέγα μήτε σμικρὸν h. c. nullo modo, cfr. Apolog. c. 6. 7. 8. 10. 13. Ruhnk. ad Anaxim. p. 260. Reiz. ad Viger. p. 721. Post ἀπαθὴς πάντων conclusionis causa fortasse ἂν inserendum. Cfr. Porson. ad Eurip. Hecub. 788. quamquam defendi potest vulgata. Stall.

οὐδ'—μήποτε—φανῇ] Phaedr. p. 260. E. τοῦ δὲ λέγειν, σφόδρα δ' Ἀθηναῖον, ἔστιναι τέχνη, ἄνευ τοῦ ἀληθείαι ἔρρθαι οὐδ' ἔστιν, οὔτε μέλλοντ' ἐσεσθαι γέγονεν. Legg. p. 942. C. τοῦτο γὰρ οὐδ' ἔστιν, οὔτε ποτὲ μὴ γένηται ἀμείνων, οὔτε ὅμοιον οὔτε τελειότερον εἰς σωτηρίαν τὴν κατὰ πόλιν καὶ πᾶν. de Republ. c. p. 494. E. οὔτε γὰρ γέγονεν οὔτε γένοιτο οὔτε οὖν μὴ γένηται ἀνδρῶν ἄλλη πρὸς ἐμοῦν παρὰ τὴν τούτων παιδείαν τοιαυτευομένων ἀνδρώνων, ὁ ἑταῖρε. Ibid. c. p. 597. C. δύο δὲ τοιοῦτοι ἢ πλείους οὔτε ἐφυτεύθησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ οὔτε μὴ φύσωσι. Supra §. 15. οὐ μὴ prior loco, οὐ posterius collocatur in verbis καὶ τοῦτο οὔτε μὴ παύσηταί ποτε, οὔτε ἔρξατο νῦν. ut Soph. El. A. C. 450. Ἀλλ' οὔτε μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου, Οὔτε σφιν ἀρχὴς τῆσδε Καδμείοις ποτὲ Ὀτρεῖς ἔξει. Stall.

τί δ' ὁ ξυναμφότερος—κοινὸς γενόμενος] Postquam voluptatis desiderium numquam exstingui posse intellectum est, atque ab utroque concessum, nec voluptatem secutis sapientia, neque sapientem secutis voluptate omnem vitae felicitatem absolvere, Socrates jam ostendere suscipit, vitam potius ex utraque illa prudenter conflatam vere esse expetendam. Stall.

τί δὲ — γενόμενος;] Sc. φαίνεται. Charmid. §. 4. τί σοι φαίνεται ὁ νεανίσκος; Euthyd. m. §. 77. τί οὖν ἐφαίνετο σοι [οἱ δύδεκα], ubi vid. Heind. p. 411. Herat. Epist. i. 11. init. 'Quid tibi visa Chios, Lesbiati, notaque Lesbos, Quid concinna Samos, quid Croesi regia Sardes?' Terent. Eunuch. ii. ii. 43. 'sed quid videtur hoc tibi mancipium?' Stall.

ἐξ ἀμφοῖν ξυμιχθεὶς] Menoni, qui καὶ intruderat verbum post ξυμιχθεὶς. Male. Etenim ἐξ ἀμφοῖν συμμιχθεὶς modum indicat, quo βίος ille κοινὸς fiat. Euthyphr. §. 4. ὁ αὖ παῖς συνδῶσι τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καταβαλὼν εἰς τάφρον τινὰ, πέμπει δεῦρο ἄνδρα, πευσόμενον τοῦ ἀγγελοῦ, ὅ,τι χρὴ ποιεῖν. Num ita scribendum, quidquid hariolatur Fischer. legendum ibi articulatius ὃ τι χρὴ ποιεῖ. Ibid. §. 10. περὶ αἰτιῶν κεφαλῆς, τί χρὴ ποιεῖ, ὡς ἐγὼ οὐδενὶ νῦν ἄλλῳ ἐπιτρέψω. Symps.

ΠΡΩ. Ἡδονῆς λέγεις καὶ νοῦ καὶ φρονήσεως;

ΣΩ. Οὕτω καὶ[p] τὸν τοιοῦτον[q] λέγω ἐγωγε.[r]

tt. iii. 154. ΠΡΩ. Πᾶς δή που τοῦτόν[s] γε αἱρήσεται πρότερον[t] ἢ ἐκείνων[u] ὁποτερονοῦν, καὶ πρὸς τούτοις γε,[v] οὐχ ὁ μέν, ὁ δ' οὔ.

§. 33. ΣΩ. Μανθάνομεν οὖν ὅ τι[w] νῦν ἡμῖν ἐστὶ τὸ ξυμβαῖνον ἐν τοῖς παροῦσι λόγοις;

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν, ὅτι γε[x] τρεῖς μὲν βίοι προὐτέθησαν, τοῖν δυοῖν δ' οὐδέτερος[y] ἱκανὸς οὐδὲ αἱρετὸς οὔτ' ἀνθρώπων οὔτε ζώων οὐδενί.

ΣΩ. Μῶν οὖν οὐκ ἤδη τούτων γε πέρι δῆλον ὡς οὐδέτε-

Λ.—[o] τὸ Ἀ.—[p] κατὰ F.—[q] τῶν τοιούτων ΑΔΠ.—[r] ἔγωγε om ΑΔΠ.—[s] ταυτόν Λ.—[t] τὸ πρότερον Γ.—[u] ἐκείνων ΑΔΔΠ: κείνων [o]ε.—[v] γε add ΑΔΠ.—[w] ὅτι ΑΠ.—

15. ed. W. ὁ οἶν Ζεὺς καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ ἐβουλεύοντο, ὅ τι χρὴ αὐτοὺς ποιεῖν, ubi Astius sine causa χρείη correxit. Xenoph. Cyrop. i. 4. 24. τὸν Κῦρον οὐκ ἔχων, ὅ τι χρὴ λέγειν. Hellen. ii. 2. 10. Οἱ Ἀθηναῖοι — ἠπόρουν, τί χρὴ ποιεῖν. Agesil. ii. 13. καὶ ἠρώτων, τί χρὴ ποιεῖν. Omnino tenendum, ea verba, quæ honesti ac decori rationem significant, longe frequentissime ibi etiam indicativo modo poni, ubi optativum vel conjunctivum expectasses. Scilicet sensit divina Græcorum natio honesti ac decori necessitatem omni dubitatione superiorem. Sed hæc obiter. Altioris enim ea sunt indaginis, quam quæ hoc loco pertractari queant. Plura igitur participia absque copula componuntur de Republ. ii. p. 366. A. δικαιοι μὲν γὰρ ὄντες ἀζήμιοι ὑπὸ θεῶν ἐσόμεθα, τὰ δ' ἐξ ἀδικίας κέρδη ἀπωσόμεθα, ἄδικοι δὲ κερδανοῦμεν τε καὶ λισσόμενοι, ὑπερβαίνοντες καὶ ἁμαρτάνοντες, πείθοντες αὐτοὺς ἀζήμιοι ἀπαλλάξομεν. Menex. p. 47. ed. Gottl. Οἰομένων γὰρ ἤδη αὐτὴν κατακεκολεμῆσθαι, καὶ ἀπειλημμένων ἐν Μιτυλήνῃ τῶν νεῶν, βοηθήσαντες ἐξήκοντα ναυσὶν, αὐτοὶ ἐμβάντες εἰς τὰς ναῦς, καὶ ἄνδρες γενόμενοι ὁμολογουμένως ἄριστοι, νικήσαντες μὲν τοὺς πολεμίους, λυσάμενοι δὲ τοὺς φίλους (ita enim pro φιλίους legendi.) ἀναξίου τύχης τυχόντες, οὐκ ἀναιρεθέντες ἐκ τῆς θαλάττης, κεῖνται ἐνθάδε, ubi verba οὐκ ἀναιρ. ἐκ τ. θαλ. illustrantur e Xenoph. Hellen. i. 6. 42. διότι οὐκ ἀνείλοντο ναυαγούς. Ita intelligendus etiam locus Xenoph. Hellen. ii. 1. 3. ἀναλαβὼν δὲ μεθ' ἑαυτοῦ ἄνδρας πεντεκαίδεκα, ἐγχειρίδια ἔχοντας, ἐπορεύετο κατὰ τὴν πόλιν καὶ ἐντυχών τινι ἀνθρώπῳ ὀφθαλμιῶντι, ἀπιόντι ἐξ ἰατρείου, κάλαμον ἔχοντι, ἀπέκτεινε, ubi Jacobs in Athenæum p. 20. καὶ ante κάλαμον inseri jussit. Cfr. Valcken. Diatrib. in Fragm. Eurip. p. 233. B. Dorville ad Chariton. p. 513. ed. Lips. Matth. Gr. Gr. §. 556. 2. Stalb.

ὁ μὲν, ὁ δ' οὔ] Steph. 'Post hæc verba οὐχ ὁ μὲν, ὁ δ' οὔ; aliquid subaudiendum relinquitur: nisi quid denique dicendum sit. Ficinus vertit, *neque unus optabit quidem, alius minime: sed idem omnes pariter expetent.*' Recte. Apertum enim est, intelligi debere e superioribus verbum αἱρήσεται, atque adeo orationem integram esse. Verba *sed idem omnes pariter expetent* Ficinus ex ingenio addidisse putandus est, ut perspicuitatem orationis adjuvaret. Fischn.

ὁ μὲν, ὁ δ' οὔ] Sed ne quis offendat in isto additamento καὶ πρὸς τούτοις οὐχ ὁ μὲν cfr. Phædon. p. 91. E. πότερον οὖν, ἔφη, πάντας τοὺς ἔμπροσθεν λόγους οὐκ ἀνυδέχεσθε, ἢ τοὺς μὲν, τοὺς δ' οὔ; Theætet. p. 148. E. λέγουσι δὲ, ὡς ἐγὼ οἶμαι, οὕτως ἐρωτῶντες· ἆ Θεαίτητε, ὃ ἂν ἕτερον ᾖ παντάπασι, μή πῃ τινα δύναμιν τὴν αὐτὴν ἔχει τῷ ἑτέρῳ: καὶ μὴ ὑπολάβωμεν, τῇ μὲν ταὐτὸν εἶναι ὃ ἐρωτῶμεν, τῇ δὲ ἕτερον, ἀλλ' ὅλως ἕτερον. Similia collegit Blomfield. ad Æsch. Pers. 807. Quamquam non diffiteor, languidi quid huic loco inesse. Stalb.

ρες αὐτοῖν[a] εἶχε τἀγαθόν; ἦν γὰρ ἂν[b] ἱκανὸς[b] καὶ τέλειος καὶ πᾶσι φυτοῖς καὶ ζώοις αἱρετός, οἷς περ δυνατὸν ἦν οὕτως ἀεὶ διὰ βίου ζῆν. εἰ δέ τις ἄλλα ἠρεῖθ' ἡμῶν, παρὰ φύσιν ἂν τὴν τοῦ ἀληθῶς[c] αἱρετοῦ ἐλάμβανεν ἅπαν ἐξ ἀγνοίας ἤ τινος ἀνάγκης οὐκ εὐδαίμονος.

ΠΡΩ. Ἔοικε γοῦν ταῦθ' οὕτως ἔχειν.

ΣΩ. Ὡς μὲν τοίνυν τήν γε[d] Φιλήβου θεὸν οὐ δεῖ διανοεῖσθαι ταὐτὸν καὶ τἀγαθόν, ἱκανῶς εἰρῆσθαί[e] μοι δοκεῖ.

§. 34. ΦΙ. Οὐδὲ γὰρ ὁ σὸς νοῦς, ὦ Σώκρατες, ἔστι[f] τἀγαθόν, ἀλλ' ἕξει που ταὐτὰ[g] ἐγκλήματα.

ΣΩ. Τάχ' ἄν, ὦ Φίληβε, ὅ γ' ἐμός· οὐ μέντοι τόν γε ἀληθινὸν[h] ἅμα καὶ θεῖον οἶμαι νοῦν, ἀλλ' ἄλλως πως ἔχειν. τῶν μὲν οὖν νικητηρίων πρὸς τὸν κοινὸν βίον οὐκ ἀμφισβητῶ[i] II. iii. 155.

[a] γε om ΧΔΠ.—[b] οἰδότεροι Χ.—[c] αὐτῶν ΧΔΛΠ.—[d] ἂν om F.—[e] ἱκανῶς Δ.—[f] ἀληθῶς ΧΔΠ: ἀληθοῦς °ς.—[g] τήν γε τοίνυν Γ.—[h] ἠρεῖσθαι Λ.—[i] ἔσται F.—[j] ταυτὰ Δ et pr Π: ταῦτα τὰ °ς.—[k] τόν γε ἀληθινὸν om Λ.—[l] πέρι om F.—[m] ἂν

§. 33. ἦν γὰρ ἂν ἱκανὸς] Sc. εἰ εἶχε τἀγαθόν. Lucian. phr. §. 4. Fisch. οὐ γὰρ ἂν τοῦ ὑπέρ γε ἀλλοτρίου ἀτεζήσαιμι φώνου αὐτῷ sc. εἰ ἀλλότριος ἦν. cfr. Popponis Observatt. in Thucydid. p. 139. Offendit autem πᾶσι φυτοῖς καὶ ζώοις. Quorsum enim τὰ φυτὰ memorantur, quum nonnisi τὰ ζῶα sentiant voluptatem? Ac paullo ante οὔτ' ἀνθρώπων οὔτε ζώων οὐδενὶ legebatur. Vix me continui, quin cum Sydenhamo corrigerem πᾶσι τοῖς ζώοις. Stalb. qui sic in Addend. 'Temere adstipulatus sum Sydenhamo πᾶσι τοῖς ζώοις sentiendum judicanti. Nam e Platonis sententia etiam τὰ φυτὰ voluptatem sentiunt.'

ἦν] ἦν post δυνατὸν illatum neh delete. Praecedunt enim ἦν γὰρ ἂν ἱκανὸς καὶ τέλεος. Quamquam satis constat, post δυνατὸν verbum εἶναι fere omitti solere. Supra §. 1. ξύμπασιν, ὅσαπερ αὐτῶν δυνατὰ μεταλαβεῖν. Vid. Schaefer. ad Lamberr. Bos. p. 605. Stalb.

ἀλλὰ ξυμβαίνῃ ἡμῖν] Cave dictum putes pro ἡμῖν. cfr. Matth. Gr. Gr. §. 459. not. Genitivus pendet a pronom. vis. Stalb.

ἀληθῶς] Cum Bekk. dedi. Reliquae edidit. exhibere ἀληθοῦς. Denique ista ἐξ ἀγνοίας ἤ τινος ἀνάγκης οὐκ εὐδαίμονος, ad vocem ἕξειν illustrandam adjecta, vitae quotidianae sermonem elegantes emulantur. Stalb.

§. 34. ταὐτὰ ἐγκλήματα] Ita Bekk. Vett. edidit. exhibent ταῦτα τὰ ἐγκλήματα, quod Schutzius in ταῦτα ταὐτὰ ἐγκλ. Baumg.-Crus. in ταὐτὰ ταῦτα ἐγκλήμ. mutari jusserunt. Phaedon. p. 86. E. ἅμα γὰρ φαίνεται ἴσα ἐν τῷ αὐτῷ ὁ λόγος εἶναι, καὶ, ὅπερ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐλέγομεν, ταὐτὸν ἴσχημα ἴσχειν. Ἔχειν τι ea omnia dicuntur, quae qualitatem aliquam vel finem vel effectum necessario conjunctum habent. cfr. Wolf. praefat. ad Herodian. p. xvii. Schaefer. ad Greger. Corinth. p. 4. et p. 985. ibidemque Hermann. p. 863. Dicit autem, in humanam quidem mentem istas reprehensiones cadere, neque vero in divinam. Quae sententia infra uberius illustrabatur. Stalb.

τόν γε ἀληθινὸν—νοῦν] E praegressis repetas ἴσχειν ταὐτὰ ἐγκλ. Eudyphr. p. 3. b. ἀλλὰ σύ γε κατὰ νοῦν ἀγωνιεῖ τὴν δίκην, οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τὴν ἐμήν. Lachet. p. 180. A. ἐγὼ μὲν κατανενόηκα ἅπερ οἶμαι δὲ καὶ Λάχητα τόνδε. de Rep. v. p. 608. C. ξύμφημί σοι, ἔφη, ἃ δὲ διελήλυθας, οἶμαι δὲ καὶ ἄλλους ἔνια. Protagor. p. 314. b. καὶ γὰρ οὐ μόνον Πρωταγόραι αὐτῷ δοκεῖ, ἀλλὰ καὶ Ἱππίαι ὁ Ἠλεῖος· οἶμαι δὲ καὶ Πρόδικον τὸν Κεῖον. ubi vid. Heind. Stalb.

νικητηρίων—ὑπὲρ τοῦ] Non magno-

πω ὑπὲρ[i] νοῦ, τῶν δὲ δὴ δευτερείων ὁρᾶν καὶ σκοπεῖν χρὴ πέρι τί δράσομεν. τάχα γὰρ ἂν[j] τοῦ κοινοῦ τούτου βίου αἱτιώμεθ' ἂν ἑκάτερος ὁ μὲν τὸν νοῦν αἴτιον, ὁ δ' ἡδονὴν εἶναι, καὶ οὕτω τὸ[k] μὲν ἀγαθὸν τούτων ἀμφοτέρων[l] οὐδέτερον ἂν εἴη, τάχα δ' ἄν αἴτιόν τις ὑπολάβοι πότερον[m] αὐτῶν εἶναι. τούτου δὴ πέρι καὶ μᾶλλον ἔτι πρὸς Φίληβον διαμαχοίμην ἄν, ὡς ἐν τῷ μικτῷ τούτῳ βίῳ, ὅ τί ποτ' ἔστι τοῦτο ὃ λαβὼν ὁ βίος οὗτος γέγονεν αἱρετὸς ἅμα καὶ ἀγαθός, οὐχ ἡδονὴ ἀλλὰ νοῦς τούτῳ ξυγγενέστερον καὶ ὁμοιότερόν ἐστι. καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον οὔτ' ἂν[n] τῶν πρωτείων οὔτ'[o] αὖ τῶν δευτερείων ἡδονῇ μετὸν ἀληθῶς ἄν[p] ποτε λέγοιτο. πορρωτέρω δὲ ἐστι τῶν τριτείων,[q] εἴ τι τῷ ἐμῷ νῷ δεῖ πιστεύειν ἡμᾶς[r] τὰ νῦν.

ante τοῦ om Ξ.—[k] τῷ s.—[l] οὐδετέρων ΑΔ et pr Π.—[m] πότερον ΑΔΛΞΠΒCΕΗac : ὁπότερον °s.—[n] ἂν ΑΔΠ : αὖ °s.—[o] οὐτ' Σω.—[p] ἂν ΔΠ.—[q] μετὸν Ε.—[r] ὑμᾶς Γ.

rim pro mente adversus mixtam vitam de πρωτείοις. Rara verbi constructio. Similiter Isocrat. ad Phil. p. 198. C. ἀμφισβητεῖν τινί τινος dixit. Stalb.

τάχα γὰρ ἂν τοῦ κοινοῦ—τὴν ἡδονὴν εἶναι] Quærit jam Socrates de *deuterείοις*, eaque tribuenda censet *τῷ αἰτίῳ τοῦ ἀγαθοῦ* s. illi, *ὅ τι ποτ' ἐστὶ τοῦτο, ὃ λαβὼν ὁ κοινὸς βίος γέγονεν αἱρετὸς ἅμα καὶ ἀγαθός.* Scilicet aut *νοῦς* aut *ἡδονὴ* illam commixtionem regere ac moderari debet, h. e. aut e natura voluptatis definiendum est, quænam scientiæ partes sint admiscendæ, aut e natura scientiæ, quales partes voluptatis. Quorum quidem illud quia fieri non posse prævidet Socrates, quum menti unice hoc judicandi munus competat; hinc voluptatem ne secundam quidem laturam esse auguratur. Stalb.

αἰτιώμεθα—αἴτιον] Vulgo αἰτιάμεθα in conjunctivo. Loquendi genus frequens. Gorg. p. 518. D. *οἱ δ' οὖν δι' ἀπειρίαν οὐ τοὺς ἐστιῶντας αἰτιάσονται τῶν νόσων αἰτίους εἶναι.* Hipp. Min. p. 372. E. *αἰτιᾶμαι δὲ τοῦ τὲν παρόντος παθήματος τοὺς ἔμπροσθεν λόγους αἰτίους εἶναι.* Etiam omisso *εἶναι* occurrit de Legg. x. p. 886. Gorg. 519. A. al. cfr. Heind. ad Gorg. §. 156. Stalb.

πότερον] Quod cum Ald. Bas. 1. 2. Bekk. dedimus, etiam hic valet *ἓν ἐκ δύο*, de quo supra monui. Male igitur Stephan. *ὁπότερον* edidit. Stalb.

οὔτ' αὖ τῶν δευτ.] Ita rescripsimus pronte, pro *οὐδ' αὖ τ. δ.* quæ est Ald. Bas. 1. 2. et Steph. scriptura. Præcedunt enim verba *οὔτ' αὖ τῶν πρωτείων·* et librarii etiam alibi particulam *οὔτε* confuderunt cum particula *οὐδέ*. Fisch.

οὔτ' αὖ—οὐδ' αὖ] Miror hic duplex *αὖ*, quum nihil præcesserit, ad quod prius referri liceat. Scribendum procul dubio *οὔτ' ἂν τῶν πρωτείων.* Pro *οὐδ' αὖ τῶν δευτερείων*, quæ est omnium librorum scriptura, Fischer correxit *οὔτ' αὖ τῶν δευτερείων.* ut est de Republ. x. p. 611. A. *οὔτε γὰρ ἂν πον ἐλάττους γένοιντο, μηδεμιᾶς ἀπολλυμένης, οὔτε αὖ πλείους.* Mihi sana videtur vulgata. Sæpe post *οὔτε* repetitas *οὐδ' αὖ*, ubi altera enuntiatio cum vi quadam augendi subjicitur. Infr. §. 90 *οὔτε αὐτὸ ὀρθῶς φαινόμενον ἐρεῖς, οὐδ' αὖ ποτὲ τὸ ἐπὶ τοῦτο μέρος τῆς ἡδυνῆς καὶ λύπης γιγνόμενον ὀρθόν τε καὶ ἀληθὲς τολμήσεις λέγειν.* de Legg. viii. p. 840. A. *οὔτε τινὸς πώποτε γυναικὸς ἥψατο, οὐδ' αὖ παιδός.* cfr. Schæfer. ad Dionys. de Compos. Verb. p. 36. et 290. Stalb.

ἡδονῇ μετὸν] Bastius in Specim. Crit. Text. Sympos. Platon. p. 141. nominativo casu legendum opinabatur *ἡδονὴ μετόν.* At vero recte dicitur *μέτεστί τινί τινος.* de Republ. vi. pag. 486. B. *δειλῇ δὲ καὶ ἀνελευθέρᾳ φύσει φιλοσοφίας ἀληθινῆς—οὐκ ἂν μετείη.* Protagor. p. 322. D. *ὀλίγοις οἰόνται μετεῖναι συμβου-*

§. 35. ΠΡΩ. Ἀλλὰ μήν, ὦ Σώκρατες, ἔμοιγε δοκεῖ νῦν μὲν[t] ἡδονή σοι πεπτωκέναι καλλιπερεῖ[u] πλημμελῶσα ὑπὸ[v] τῶν νῦν δὴ λόγων· τῶν γὰρ[w] νικητηρίων πέρι μαχομένη[x] κεῖται. τὸν δὲ νοῦν, ὡς ἔοικε, λεκτέον ὡς ἐμφρόνως οὐκ ἂν- II. 23.
τετοιεῖτο τῶν νικητηρίων· τὰ γὰρ αὐτὰ ἔπαθεν ἄν. τῶν δὲ δὴ δευτερείων στερηθεῖσα ἡδονὴ παντάπασιν ἄν τινα καὶ ἀτιμίαι σχοίη πρὸς τῶν αὐτῆς ἐραστῶν· οὐδὲ γὰρ ἐκείνοις ἔτ' ἂν ὁμοίως φαίνοιτο καλή.

ΣΩ. Τί οὖν; οὐκ ἄμεινον αὐτὴν ἐᾶν ἥδη καὶ μὴ τὴν II. iii. 156.
ἀκριβεστάτην αὐτῇ προσφέροντα βάσανον καὶ ἐξελέγχοντα λυπεῖν;

ΠΡΩ. Οὐδὲν[z] λέγεις, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἆρ' ὅτι τὸ ἀδύνατον εἶπον, λυπεῖν ἡδονήν;

ΠΡΩ. Οὐ μόνον γε, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀγνοεῖς ὡς οὐδείς πώ σε ἡμῶν μεθήσει, πρὶν ἂν εἰς τέλος ἐπεξέλθῃς τούτων τῷ λόγῳ.

ΣΩ. Βαβαί[a] ἆρα, ὦ Πρώταρχε, συχνοῦ μὲν λόγου τοῦ λοιποῦ, σχεδὸν δὲ οὐδὲ[b] ῥᾳδίου[c] πάνυ τι νῦν. καὶ γὰρ

[t] μὲν om ΑΔΠ.—[u] καλλίπερ ἡ Α et pr Γ.—[v] ἀπὸ Η.—[w] γὰρ δὴ w.—[x] μαχουμένη ΓΑΔΕΠ w.—[z] οὐδὲν...ἡδονὴν pm pr Ε.—[a] βαβαῖ Χ.—[b] εἰ δὲ CHw: om ΑΕ.—

λόγ. Isocr. Panegyr. p. 87. ed. Mor. τῶν δὲ λόγων τῶν καλῶν καὶ τεχνικῶν ἐκείνων οὐ μετὸν σοι φαίνεται.—De participio μετὸν vid. Valckenar. ad Eurip. Phoen. 711. Perizon. ad Aelian. V. H. iv. 17. Stall.

ὑπὸ τῶν νῦν δὴ λόγων] Quemadmodum supra inter Socratem et Protarchum de voluptate ac voluptatis disputatum sententiis comparatur, qui totum locum bonum nempetur formulis ac locutionibus ab arte grammatica petitis. Ita hoc loco Socratis verba comparationem cum talis contentionis, quae Voluptatem ita tetigit, ut ea omnibus numeris vincat omnem cum adversario pugnatio. Ac tamen facile ex ipsis patent hanc imaginem adhiberi, quando hypocrisin apud optimos quosque scriptores id, quod alius simulate simile in aliquam dictum est, tangere, etiam aliorum esse docuit. cfr. Plutarch. Olymp. ii. 149. Soph. Aiac. 1264. Electr. 671. Aristoph. Thesm. 993. Nub. 942. Plat. Protag. p. 342. E. p. 349. E. Theaetet. p. 180. A. Symp. c. 33. ed. W. ubi ὥσπερ βίλτρα pro ὥσπερ βίλτρα e cod. Vind. legendum. Vid. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 5. Stall.

τὸν δὲ νοῦν, ὡς ἔοικε, λεκτέον — ἔπαθεν ἄν] H. e. *mens autem dicenda est prudenter ne affectasse quidem ea certamina, quae non sua fore praecideret. Etenim eandem certe subiisset sortem, quam nunc voluptas.* Cohaeret breviter in sequ. Videpotius comparat cum lotteria, qua, decussatis sportulis, in centesimum earum venisse hic aliquis pulchra habeatur. Cui hoc non in mentem venit elegantissima illa Xenophontis narratio de Herculis Pradicio Memorabil. ii. 1. ? Locutionem etiam hoc, quod e Voluptatem dialogi ejus explanatione non tractaturus esse sit, Ficin.

σχοίη δὲ καὶ ἀτιμίαι] In Ald. non legitur καὶ. Sed excidit cum Bas. 2. redundante ipsa hac syllaba. Neque dubitandum videtur, quin cum Flor. rem recte sententiae habeat, quod coniungat cum verbis σχοίη τῶν λοιπῶν. μὴ-

δὴ φαίνεται δεῖν[b] ἄλλης μηχανῆς ἐπὶ τὰ δευτερεῖα ὑπὲρ νοῦ πορευόμενον οἷον βέλη ἔχειν ἕτερα τῶν[c] ἔμπροσθε[d] λόγων· ἔστι δὲ ἴσως[e] ἕνια καὶ ταὐτά.[f] οὐκοῦν[g] χρή;

ΠΡΩ. Πῶς[h] γὰρ οὔ;

§. 12. F. §. 36. ΣΩ. Τὴν[i] δέ γε ἀρχὴν αὐτοῦ διευλαβεῖσθαι[j] πειρώμενα τιθέμενοι.

ΠΡΩ. Ποίαν δὴ λέγεις;

ΣΩ. Πάντα τὰ νῦν ὄντα ἐν τῷ παντὶ διχῇ διαλάβωμεν, μᾶλλον[k] δ', εἰ βούλει, τριχῇ.

ΠΡΩ. Καθ' ὅ τι φράζοις ἄν.

ΣΩ. Λάβωμεν ἄττα τῶν[l] νῦν δὴ λόγων.

ΠΡΩ. Ποῖα;

11. iii. 157. ΣΩ. Τὸν θεὸν ἐλέγομέν που τὸ μὲν[m] ἄπειρον δεῖξαι τῶν ὄντων, τὸ δὲ πέρας;

[a] ῥᾴδιον corr Σ : ῥᾴδιον ᵃτ.—[b] δεῖν...νοῦ om Γ.—[c] τῶν om pr Ξ.—[d] ἔμπροσθε Γ.—[e] ἴσως δέ ἐστιν Λ.—[f] ταῦτα ΔΛΣCEFιc.—[g] : οὐκοῦν ΔΞΠ.—[h] πῶς...] haec non alteri dat Δ.—[i] τὴν] ne haec quidem Ξ.—[j] εὐλαβεῖσθαι Λ.—[k] μᾶλλον...λάβωμεν in

διον frustra tuetur Baumg.-Crus. allatis Schleiermacheri verbis '*Man wird wissen, wie oft man sich Platons Lieenzen nur aus Aehnlichkeiten des Geschriebenen mit dem Gesprochenen erklären kann.*' Opp. Plat. i. 2. 397. Nam ista quidem huc nolim revocare. Stalb.

δεῖν ἄλλης μηχανῆς] Plerisque omnibus adhuc male, h. e. non intellecta, hunc sensum habent: *Etenim alia ratione et via jam opus esse videtur, ut scilicet, qui secundum praemium menti vindicare studet, alia quasi tela habeat, quam quae antea disputata sunt.* Itaque ὑποστίγμην post πορευόμενον interponi solitam post μηχανῆς intulimus. Quo facto facile patet, infinitivum ἔχειν per epexegesin ad ἄλλης μηχανῆς esse referendum, ita ut ad πορευόμενον tertia persona indefinita intelligatur, qui usus frequentissimus, ut jam supra monui. Eandem loci explicandi rationem jam iniit Astius ad Rempubl. ii. §. 17. Ceterum neminem offendet, quod dicitur τῶν ἔμπροσθεν λόγων, quum expectasses τῶν ἔμπροσθεν sc. βελῶν. Solent enim optimi quique scriptores rem, quae comparatur, cum illo, quocum comparata est, miscere.—Ald. καὶ ταὐτά. Prot. οὐκοῦν χρή. Socrat. πῶς γὰρ οὔ; Prot. τὴν δέ γε ctr. Male. Stalb.

§. 36. τὴν δέ γε ἀρχὴν αὐτοῦ—πειρώμενα τιθέμενοι] H. e. *Principium hujus rei caute ponere conemur.* Notandum hoc structurae genus. Etenim in duorum verborum concursu e vulgari ratione illud, quo continetur subjecti notatio, in finito tempore ponendum; alterum contra, quo modus actionis significatur, in participio. Sed est, ubi inversa ratio valuit. Ita hic proprie dici debuerat διευλαβούμενοι πειρώμεθα τίθεσθαι. cfr. Heind. ad Gorg. §. 86. interp. Gregor. Corinth. p. 35. Seidler. ad Eurip. Iph. T. 1412. Stalb.

διχῇ διαλάβωμεν—τριχῇ] Politic. p. 261. C. καὶ μὴν—πάντα δίχα διαλαβεῖν οὐ χαλεπόν. Stalb.

μᾶλλον δὲ] Est *vel potius*, ut sexcenties. cfr. de Republ. vii. p. 522. Tim. p. 17. D. Lysid. p. 213. B. Phaedon. p. 77. E. Criton. §. 5. infra §. 141. Nam talia quoque monere juvat, quippe passim neglecta. Stalb.

ἀναλάβωμεν] Ex indubia Heindorfii et Schleiermacheri correctione dedimus, quum omnes editt. etiam Bekk. vulgatam λάβωμεν tueantur. Ἀναλαβεῖν est verbum hac in re proprium. Gorg. p. 506. C. ἄκουε δὴ ἐξ ἀρχῆς ἐμοῦ ἀναλαβόντος λόγον. de Republ. viii. p. 544. B. καὶ οὕτω δὴ σὺ, ἀναλαβὼν τὸν λόγον

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Τούτων δὴ τῶν εἰδῶν τὰ[n] δύο τιθώμεθα, τὸ δὲ τρίτον ἐξ ἀμφοῖν τούτοιν[o] ἕν τι ξυμμισγόμενον. εἰμὶ δ', ὡς ἔοικεν, ἐγὼ γελοῖός τις ἱκανῶς[p] κατ'[q] εἴδη διιστὰς καὶ συναριθμούμενος.

ΠΡΩ. Τί φῄς, ὦ 'γαθέ;

ΣΩ. Τετάρτου μοι γένους αὖ προσδεῖν φαίνεται.[r]

ΠΡΩ. Λέγε τίνος.

ΣΩ. Τῆς ξυμμίξεως[s] τούτων πρὸς ἄλληλα τὴν αἰτίαν ὅρα, καὶ τίθει[t] μοι πρὸς τρισὶν ἐκείνοις[u] τέταρτον τοῦτο.

ΠΡΩ. Μῶν οὖν σοι καὶ πέμπτου προσδεήσει[v] διάκρισίν[w] τινος δυναμένου;

ΣΩ. Τάχ' ἄν· οὐ μὴν οἶμαί γε ἐν τῷ νῦν. ἐὰν δέ τι δέῃ, συγγνώσει[x] πού μοι σὺ μεταδιώκοντι[y] πέμπτον βίον.

§. 37. ΠΡΩ. Τί μήν;

ης Χ.—[l] τὸν μτ Δ.—[m] μὲν οὖν Π, om Λ.—[n] τὸ Σ.—[o] τούτων F.—[p] ἱκανὸς ΧΔΠ.—[q] τὰτ' ΧΠ et μτ Δ.—[r] φαίνεται om ΧΔ.—[s] ξ. ΓΣΒCΗιω.—[t] τίθημι (omisso μοι) Ξ: unde summendum τίθη.—[u] ἐκεῖναι Λ.—[v] προσδεήσῃ ΑCιω, προσθήσει Γ.—[w] διάρισιν...δέῃ om C.—[x] συγγνώσει μτ Γ.—[y] μοι συμμεταδιώκοντι Δ et μτ Π.—[z] τετ-

δεῖρο ἀφίξαι. Politic. p. 261. D. τὸ μὲν τοίνυν αὐτῶν παραλίπωμεν, τὸ δὲ διαλάβωμεν. Librarios non illustravit Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 72. Stall.

τὸν θεὸν ἐλέγομέν που—πέρας] Haec referuntur ad illa θεῶν μὲν εἰς ἀνθρώπους δόσις—ὡς ἐξ ὑπὸ μὲν καὶ πολλῶν ὄντων τῶν ἀεὶ λεγομένων εἶναι πέρας τὸ καὶ ἄπειρον ἐν ἑαυτοῖς ξύμφυτον ἔχοντων. Pro πέρας fortasse rectius πέρατ' ἔχον cum Heind. et Schleiermach. legeris. Δεῖξαι autem dixit pro ποιῆσαι, metaphora a picturibus et statuariis petita. Verbi usum illustravit Hemsterhus. ad Lucian. t. p. 184. Stall.

τούτου δή] Ita quoque emendavi. Omnes edit. etiam Bekk. praestant τούτων δή, ubi quantum istud τούτων referatur haud facile dixeris. Recte jam Ficinus: *Hos utique ignotos duos illa esse arbitror.* Scribunt τούτω κοπ τὸ ἄπειρον et τὸ πέρας ἔχον, et τὰ δύο referunt ad praegressam δεῖξαι διαλάβωμεν. Non ita: εἰμὶ δ', ὡς ἔοικεν, ἐγὼ γελοῖός τις ἱκανῶς κατ' εἴδη διιστάς, omnia bene habent. Legendum, nisi me omnia fallunt, εἰμὶ δ', ὡς ἔοικεν, ἐγὼ γελοῖός τις, οὐχ ἱκανῶς κ. εἶδ. δ. Quam emendationem etiam sequentia suadent. Stall.

πέμπτου] Add. Bas. 1. 2. πέμπτον. Male. Steph. Bekk. πέμπτου. Quaerit autem Protarchus, num forte etiam quinto aliquo indigeat, quod discretionem efficiat, hanc scilicet (τὴν διάκρισιν) commixtioni (τῇ ξυμμίξει) opponens. Ceterum δύνασθαι est *aliquid praestare, aliquid efficere.* Hipp. Maj. p. 296. D. ἐάν γε, ὦ Σώκρ. ἀγαθὰ δύνηται καὶ ἐπὶ τοιαῦτα χρήσιμον ᾖ. Menon. p. 77. B. χαίρειν τε καλοῦσι καὶ δύνασθαι. ibid. p. 78. B. βούλεσθαί τε τἀγαθὰ καὶ δύνασθαι. Unde etiam δυνατὸς et ἀδύνατος simplici accusativo jungitur Protag. p. 295. B. τοῦτο δυνατὸν ἄν. Protagor. p. 335. B. ἐγὼ δὲ τὰ μικρὰ ταῦτα ἀδύνατος. Stall.

μεταδιώκοντι πέμπτον βίον] Omnes edit., unanimi consensu. At vero non agitur nunc de vita aut jucunda aut tapinter instituta, sed potius de εἴδεσι τῶν ὄντων. Itaque Schützius βίον abjiciendum, Schleiermacher autem πέμπτον τί ἐν verba censendum censuerunt. Mihi quidem πέμπτον τί tropocollium videtur, istud βίον autem, undecumque natum, ex cinere ortum. Stall.

ΣΩ. Πρῶτον μὲν δὴ τῶν τεττάρων[z] τὰ τρία διελόμενοι, τὰ δύο τουτων πειρώμεθα πολλὰ ἑκάτερον ἐσχισμένον[a] καὶ διεσπασμένον ἰδόντες, εἰς ἓν πάλιν ἑκάτερον συναγαγόντες, νοῆσαι πῇ ποτὲ ἦν αὐτῶν ἓν καὶ πολλὰ ἑκάτερον.

II. iii. 158. ΠΡΩ. Εἴ μοι σαφέστερον ἔτι περὶ αὐτῶν εἴποις, τάχ' ἂν ἐποίμην.[b]

II. 24. ΣΩ. Λέγω τοίνυν τὰ δύο, ἃ[c] προτίθεμαι,[d] ταῦτ' εἶναι ἅ περ νῦν δή, τὸ μὲν ἄπειρον, τὸ δὲ πέρας ἔχον. ὅτι δὲ τρόπον τινὰ τὸ ἄπειρον πολλά ἐστι, πειράσομαι φράζειν· τὸ δὲ πέρας ἔχον ἡμᾶς περιμενέτω.

§. 38. ΠΡΩ. Μένει.[e]

ΣΩ. Σκέψαι δή. χαλεπὸν μὲν γὰρ καὶ ἀμφισβητήσιμον ὃ κελεύω σε σκοπεῖν, ὅμως δὲ σκόπει. θερμοτέρου[f] καὶ ψυχροτέρου πέρι πρῶτον ὅρα πέρας εἴ ποτέ τι νοήσαις ἄν,

τάρων ΧΓΔΑΠΣΒCΗιc : τεσσάρων °ς.—[a] ἐσχισμένον...ἑκάτερον om Η et pr ΔΠ.—[b] ἐσποίμην Η.—[c] ἃ om Γ.—[d] προστίθεμαι F. —[e] μενεῖ ιc.—[f] καὶ θερμοτέρου Ξ.—

§. 37. τὰ δύο τούτων] Duo e tribus illis, nempe τὸ ἄπειρον et τὸ πέρας, vult primum ita explicare, ut varias utriusque formas recenseat, deinde vero omnes has communi quadam nota definire, quo illorum natura clare perspiciatur. Stalb.

πολλὰ] Unus hic est ex iis locis quos in annot. ad p. 15. B. attuli, ubi Plato voces illas conjungit: sed ante πολλὰ non dubito quin omissa sit praepositio εἰς. Stallb.

πολλὰ] Miror hic Stephanum pro πολλὰ — ἐσχισμ. reponi jubentem εἰς πολλὰ—ἐσχ. Politic. p. 283. D. διέλωμεν τοίνυν αὐτὴν δύο μέρη. de Legg. v. p. 737. E. γῇ δὲ καὶ οἰκήσεις ὡσαύτως τὰ αὐτὰ μέρη διανεμηθήτων. Phaedr. p. 253. C. καθάπερ ἐν ἀρχῇ τοῦδε τοῦ μύθου τριχῇ διείλομεν ψυχὴν ἑκάστην, ἱππομόρφω μὲν δύο τινὲ εἶδη, ἡνιοχικὸν δὲ εἶδος τρίτον. Xenoph. Cyrop. i. 2. 4. διῃρῆται δὲ αὐτὴ ἀγορὰ—τέτταρα μέρη, ubi nonnulli codd. εἰς male addunt. ibid. vii. 5. 13. τὸ στράτευμα κατένειμε δώδεκα μέρη. Cfr. Schaefer. ad Lambert. Bos. p. 683. et quos laudavit. Stalb.

πῇ ποτε ἦν] Bas. 2. μή ποτε ἦν. Male. Cave autem imperfectum hic pro ἐστὶ positum esse credideris, quod fortasse aliquis opinetur, iis exemplis suffultus, quae attulit Heind. ad Theaet. §. 33. et ad Phaedon. §. 35. Numquam ἦν pro ἐστὶ, ubi de re certa hoc ipso tempore sic comparata, nulla praeteriti temporis ratione habita, sermo est. Cfr. Bremi in addendis ad Epistolas Socraticas ed. Orelli. p. 322. Ac hic quidem ad superiorem disputationem de ἓν καὶ πολλὰ respicitur. Senties hoc, si sententiam ita expresseris: πῇ ποτέ ἐστι αὐτῶν ἓν καὶ πολλὰ ἑκάτερον· ἦν γὰρ πάντα ἓν καὶ πολλά, ὡς ἐλέγομεν. Stalb.

τάχ' ἂν ἐποίμην] H. e. μάθοιμι. Lysid. §. 34. οὐ πάνυ, ἔφη, ἔπομαι. Εἰκότως γε, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ὧδε ἴσως ἀκολουθήσεις, οἶμαι δὲ καὶ ἐγὼ μᾶλλον εἴσομαι, ὃ τι λέγω. Stalb.

τρόπον τινὰ τὸ ἄπειρον πολλά ἐστι] Docetur scilicet in seqq. τὸ ἄπειρον omnibus iis absolvi, quae certo quodam ac definito numero careant ideoque perpetuam modorum graduumque vicissitudinem patiantur. Stalb.

§. 38. θερμοτέρου καὶ ψυχροτέρου] Hic Ficinum aliosque interpretes latuit vera comparativorum θερμότερον, ψυχρότερον, μᾶλλον, ἧττον ctr. potestas, quam patefacit Schutzii acumen. Scilicet τὸ θερμότερον καὶ ψυχρότερον nunc est, quod non habet definitam caloris et frigoris mensuram, quod alio tempore aliam temperiem accepit, infinita frigoris et caloris ratio, τὸ ἄπειρον. Nimirum τὸ πέρας s. τὸ τέλος in illud non cadit, sed τὸ μᾶλ-

ἢ τὸ μᾶλλόν τε καὶ ἧττον ἐν αὐτοῖς οἰκοῦν τοῖς[g] γίνεσιν, ἕως περ[h] ἂν ἐνοικῆτον,[i] τέλος οὐκ ἂν[j] ἐπιτρεψαίτην γίγνεσθαι· γενομένης γὰρ τελευτῆς καὶ αὐτὸ τετελευτήκατον.

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα λέγεις.

ΣΩ. Ἀεὶ δέ γε, φαμέν, ἔν τι[k] τῷ θερμοτέρῳ καὶ τῷ ψυχροτέρῳ[l] τὸ[m] μᾶλλόν τε καὶ ἧττον ἴσι.

ΠΡΩ. Καὶ μάλα.

ΣΩ. Ἀεὶ τοίνυν ὁ λόγος ἡμῖν[n] σημαίνει τούτων[o] μὴ τέλος ἴσχειν· ἀτελῆ δ' ὄντε[p] δή που παντάπασιν ἀπείρω γίγνεσθον.[q]

§. 39. ΠΡΩ. Καὶ σφόδρα γε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἀλλ' εὖ γε, ὦ φίλε Πρώταρχε, ὑπέλαβες, καὶ ἀνέμνησας ὅτι καὶ τὸ[r] σφόδρα τοῦτο ὃ σὺ νῦν ἐφθέγξω καὶ πρότερον· τό γε ῥῆμα τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχετον τῷ μᾶλλόν τε[s] καὶ ἧττον· ὅπου γὰρ ἂν[t] ἐνῆτον, οὐκ ἐᾶτον εἶναι ποσὸν ἕκαστον, Phil. 60.

[g] οἰκοῦν τε τοῖς τε Γ.—[h] ὅστερ FF.—[i] ἐνοικῆτον ΑΓΔΠ, ἐνοικεῖ τον F: ἐνοικεῖτον °τ.—[j] οὐκ ἂν om Π, in mg ponunt ΧΔ.—[k] ἓν τε ΑΓΔΞΠΣΒΨΗ et τε Ε, ἓν τε ω: οὔτε τ.—[l] τῷ θερμοτέρῳ καὶ ψυχροτέρῳ ΧΔΠ: τῷ ψυχροτέρῳ καὶ τῷ θερμοτέρῳ °τ.—[m] τι Η.—[n] ἡμῖν om ΔΠ.—[o] τοῦτο ΛC.—[p] ὄντε δῆλόν τε ΧΠ et pr Δ, ἀτελῆ δ' οὔτε Η.—[q] γίγνεσθον ἀπείρω Γ.—[r] τὸ om Λ.—[s] μᾶλλόν τε ΧΔΠ: τε μᾶλλον °τ.

λον καὶ ἧττον h. e. id, quod in infinitum augeri et minui potest, οἰκοῦν ἐν αὐτοῖς τοῖς γένεσι. Quomodo Socratis sententia, quæ verbis sequentibus continetur, hæc est *quamdiu illud ἄπειρον in rebus regnet, fieri nunquam posse, ut ea certis quibusdam limitibus circumscribuntur, aliaquin enim (γενομένης τελευτῆς) peritura esse illum graduum vicissitudinem s. τὸ ἄπειρον.* (αὐτὸ sc. τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον τετελευτήκατον). In his extremis ludit in voce. τελευτὴ et τελευτᾶν. Stall.

ὅστερ ἐν ἐνοικῆτον] Dedimus hic cum Bekk. pro vulgata ὅστερ ἐν ἐνοικεῖτον. cfr. de Republ. vi. 423. B. 501. C. — Mox ἓν τε τῷ ψυχρ. Schleierm. Bekk. Vulgo proxime εἴτε τῷ ψυχρ. Concluditur autem philosophus, τὸ θερμότερον καὶ ψυχρότερον, quia nullis finibus circumscribitur, (ἀτελῆ), merito inter τὰ ἄπειρα referri. Stall.

§. 39. *σὺ γε — τὸ σφόδρα*] Opportune, ait Socrates, istud σφόδρα usurpasti, nam τὸ ἄπειρον non modo ad τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον pertinet, sed etiam ad τὸ σφοδρότερον καὶ ἡσυχαίτερον, h. e. non solum externa infiniti mensura augeri deminuique potest, sed etiam interna ejus vis et vehementia. Nam ubicunque istud σφοδρ. καὶ ἡσυχ. locum habet, ibi nulla ratione obtinere potest τὸ ποσὸν, h. e. certa aliqua ac definita ratio, sed crescit potius illud et in infinitum augetur, sitque σφοδρότερον ἡσυχαιτέρου, h. e. vehementius, quam antea, quum esset ἡσυχαίτερον, ut acute verba interpretatus est Baumg.-Crus. Stall.

ὅπου γὰρ ἐν ἐνῆτον] Ita præeunte Bekkero dedi. Vulgo particula ἂν deest, quam vix ausus essem de meo restituere, ut qui sciam, eam post, ὅτι, ὅστις, ὅπου, ὅπως, ὅφρα, πρίν, non modo apud poetas epicos et tragicos vid. Brunck. ad Ed. Col. 395. Person. ad Eurip. Orest. 141. et Med. 222. sed etiam apud Aristoph. Ran. 1261. Eccl. 752. 629. Lysist. 1003. et prosarios scriptores, Menan. p. 92. F. Aleib. i. 134. E. Lach. 187. E. Xenoph. Cyrop. i. 4. 15. iii. 3. 60. v. 3. 13. temperumero esse omittam. Fuerunt tamen, qui aliter statuerent. Stall.

ἀλλ' ἀεὶ σφοδρότερον ἡσυχαιτέρου καὶ τοὐναντίον ἑκάστοις πράξεσιν ἐμποιοῦντε τὸ πλέον καὶ τὸ ἔλαττον ἀπεργάζεσθον, τὸ δὲ ποσὸν ἀφανίζετον. ὃ γὰρ ἐλέχθη νῦν δή, μὴ ἀφανίσαντε τὸ ποσόν, ἀλλ' ἐάσαντε[u] αὐτό τε[v] καὶ τὸ μέτριον ἐν τῇ τοῦ μᾶλλον καὶ ἧττον καὶ σφόδρα καὶ ἠρέμα ἕδρᾳ ἐγγενέσθαι, αὐτὰ ἔρρει ταῦτα[w] ἐκ τῆς αὐτῶν χώρας ἐν ᾗ ἐνῆν. οὐ γὰρ ἔτι θερμότερον οὐδὲ ψυχρότερον[x] ἧστην[y] ἂν λαβόντε τὸ ποσόν· προχωρεῖ γὰρ καὶ οὐ μένει τό τε θερμότερον ἀεὶ καὶ τὸ ψυχρότερον[z] ὡσαύτως, τὸ δὲ ποσὸν ἔστη καὶ προϊὸν ἐπαύσατο. κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον ἄπειρον γίγνοιτ' ἂν τὸ θερμότερον καὶ τοὐναντίον ἅμα.

§. 40. ΠΡΩ. Φαίνεται γοῦν, ὦ Σώκρατες· ἔστι δ', ὅ περ εἶπες, οὐ ῥᾴδια ταῦτα ξυνέπεσθαι. τὸ δὲ εἰσαῦθίς τε καὶ αὖθις[a] ἴσως λεχθέντα τόν τε ἐρωτῶντα καὶ τὸν ἐρωτώμενον ἱκανῶς ἂν ξυμφωνοῦντας[b] ἀποφήνειεν.[c]

ΣΩ. Ἀλλ' εὖ μὲν λέγεις, καὶ πειρατέον οὕτω ποιεῖν· νῦν μέντοι ἄθρει τῆς τοῦ ἀπείρου φύσεως εἰ τοῦτο δεξόμεθα σημεῖον, ἵνα μὴ πάντ' ἐπεξιόντες μηκύνωμεν.

II. iii. 160. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον δὴ λέγεις;

ΣΩ. Ὁπόσ' ἂν ἡμῖν φαίνηται μᾶλλόν τε καὶ ἧττον γιγνόμενα καὶ τὸ[d] σφόδρα καὶ[e] ἠρέμα δεχόμενα καὶ τὸ

—[t] ἂν add ΓΔΞΠΣΒCFHw.—[u] ἐασοντε Π.—[v] γε EF.—[w] ταυτὰ H.—[x] θερμοτέρου οὐδὲ ψυχροτέρου ᵒς.—[y] ἧστην Δ, ἦτην Χ, ἔστην Π, εἶτην ΓΑΣΒCEFHw: ἦτην τ.—[z] ψυχρότερον ἀεὶ καὶ τὸ θερμότερον Λ.—[a] τε καὶ αὖθις om F et pr ΔΕ.—[b] ξ. Λ.—

ἐλέχθη νῦν δή, μὴ ἀφανίσαντε] Vulgo νῦν δὴ cum ἀφανίσαντε jungunt, virgula post ἐλέχθη interposita. Perperam. Non minore vitio deinceps comma post αὐτὰ inferunt. Sensus hic est: *Nam, quod modo dicebatur, si perpetua graduum vicissitudo non exstinguit certam illam rationem, sed potius eam in suum locum succedere patitur, illa ipsa perit.* Hesych. Ἔρρει· ἀπόλωλεν. Timæus p. 120. Ἔρρε· φθείρου, ἀπαλλάττου. Xenoph. Hellen. i. 1. 23. ἔρρει τὰ καλά· Μίνδαρος ἀπέσσουσα· πεινῶντι τένδρες· ἀπορέομες, τί χρὴ δρᾶν. Cyrop. vi. 1. 3. ἀλλ' οἶδα, ἔφη, ὅτι, ἂν ὑμεῖς ἀπέλθητε, ἔρρει τἀμὰ παντελῶς. Sophocl. Electr. 249. 925. Stalb.

λαβόντε τὸ ποσὸν] I. e. εἰ τὸ ποσὸν ἔλαβον.—προχωρεῖ καὶ οὐ μένει h. e. *in infinitum augetur.* Stalb.

τὸ δὲ ποσὸν ἔστη] Bas. 1. 2. vitiose ἔστι, de qua confusione vid. Bastii Epist. Crit. p. 44.—Paullo inferius Bekk. ἀποφήνειεν, quod recepi. Stalb.

§. 40. ἵνα μὴ πάντ' ἐπεξιόντες] Vult notam aliquam universo generi imprimere, qua illud facile discernatur ab aliis. Stalb.

ὁπόσ' ἂν—φαίνηται] Bas. 1. 2. vitiose φαίνεται. Deinde vulgo καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάντα εἰς τὸ τ. ἀπ. γ. Perperam, quum πάντα ταῦτα sequatur. Itaque sponte ὅσα τοιαῦτ' ἅπαντα dedi. Mox ταῦτα ξύμπαντα dicitur. Stalb.

λίαν καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάντα εἰς τὸ τοῦ ἀπείρου γένος[f] ὡς εἰς[g] ἓν δεῖ[h] πάντα ταῦτα[i] τιθέναι, κατὰ τὸν ἔμπροσθε[j] λόγον, ὃν ἔφαμεν, ὅσα διίστασθαι καὶ διέσχισται συναγαγόντας χρῆναι κατὰ δύναμιν μίαν ἐπισημαίνεσθαί τινα φύσιν, εἰ μέμνησαι. II. 25.

ΠΡΩ. Μέμνημαι.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ μὴ δεχόμενα ταῦτα, τούτων δὲ τἀναντία[k] πάντα δεχόμενα, πρῶτον μὲν τὸ ἴσον καὶ ἰσότητα, μετὰ δὲ τὸ ἴσον τὸ διπλάσιον καὶ πᾶν ὅ τί περ ἂν πρὸς ἀριθμὸν ἀριθμὸς[l] ἢ μέτρον ἢ[m] πρὸς μέτρον, ταῦτα ξύμπαντα εἰς τὸ πέρας ἀπολογιζόμενοι καλῶς ἂν δοκοῖμεν[n] δρᾶν τοῦτο, ἢ πῶς σὺ φῄς; §. 41.

ΠΡΩ. Καλλιστά γε,[o] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Εἶεν. τὸ δὲ τρίτον[p] τὸ μικτὸν ἐκ τούτοιν[q] ἐμφοῖν τίνα ἰδέαν φήσομεν ἔχειν; §. 13. F.

[c] libri ἀποφήναιμεν.—[d] τὸ om pr ΔΞ.—[e] σφόδρα καὶ om pr Δ.—[f] γένους Χ.—[g] εἰς pro ὡς om Σ.—[h] δὴ ΑΗ.—[i] ταῦτα πάντα ΞΓ.—[j] ἔμπροσθε Γ.—[k] ταναντία Σ: τὰ ἐναντία °τ.—[l] ἀριθμοὶ Λ.—[m] ἢ add ΧΓΛΠΣCPκ, ἢ ΑΞΕΗ.—[n] δοκοῖεν F.—[o] τε H.

μίαν ἐπισημαίνεσθαι φύσιν] I. c. ἓν ἰδέαν. Infr. §. 44. ἐπισφραγίζεσθαι τί τινι γένει. Stob. Ecl. i. 320. νῦν ἡ ἰδέα dicitur ἐνειλουμένη τὰς ἀμόρφους ὕλας, τουτ' ἔστιν simplex unaquaeque res intus sigilli. Ibid. 330. ἐν τρόπον μιᾶς σφραγῖδος ἐκμαγεῖα γίγνεσθαι πολλὰ καὶ ἀεὶ τὰς εἰκόνας ἴσας ἀνδρῶν, οὕτως καὶ μιᾶς ἑκάστης ἰδέας αἰσθητῶν σωμάτων φύσεις παμπληθεῖς. Cfr. Heeren. ad p. 322. Platon. Parmenid. c. 7. δεῖ τὴν πολιτικὴν ἀνευρεῖν, καὶ χωρὶς ἀφελόντας ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἰδέαν αὐτῆς μίαν ἐπισφραγίσασθαι, καὶ ταῖς ἄλλαις ἓν ἄλλο εἶδος ἐπιστησαμένους, ἀνάσας τὰς ἐπιστήμας, ὡς οὔσας δύο οὔσῃ, διανοηθῆναι τὴν ψυχὴν ἡμῶν πεφῦναι. Phaedr. 263. C. ταῦτα δεῖ ἀεὶ διηρῆσθαι καὶ εἰληφέναι τινὰ χαρακτῆρα ἑκατέρου τοῦ εἴδους. Quae huc attulit Heusing.-Cras. cfr. Wyttenb. ad Phaedon. p. 75. D. Stall.

εἰ μέμνησαι] Ita Ald. Bas. i. 2. Sed haud dubie legi debet φήσιν, ἢ μέμνησαι; Certe et Burnus exprimit hanc lectionem: habet enim *memineritne?* et usus loquendi Platonis eam confirmat. At defendi tamen aliqua quoque lectio recte potest hoc modo §. 13. huc, Οὐκοῦν τὰ μὲν τρία ταῦτα εἴρηται, εἰ ξυνοεῖς. Fischer.

εἰ μέμνησαι] Nihil opus est corrigere ἢ μέμνησαι, quod olim volverat, et postea ipse repudiavit Fischer. §. 44. οὐκοῦν τὰ μὲν δὴ τρία ταῦτα εἴρηκα, εἰ ξυνοεῖς; de Republ. vii. p. 522. A. ἀλλ' ἦν ἐκείνη γ', ἔφη, ἀντίστροφος τῇ γυμναστικῇς, εἰ μέμνησαι. Cratyl. 431. B. ὥσπερ ἐν τοῖς τῶν στοιχείων ὀνόμασιν, εἰ μέμνησαι, ἃ νῦν δὴ ἐγὼ καὶ Ἑρμογένης ἐλέγομεν. Ac scribi saltem debuerat ἢ οὐ μέμνησαι; Stall.

ἢ μέτρον ἢ πρὸς μέτρον] Ita Bekker. In reliquis ἢ desideratur. Sensum recte explicant Heusing.-Cras. 'omnes numerorum et mensurarum rationes.' Stall.

εἰς τὸ πέρας] Ad πέρατος ambitum refert unum, quae sunt definita, certa, limitata, τὰ πυκνά. Apte contulit Heusing.-Cras. Aristot. Categ. c. 4. p. 472. Bip. οὐ δοκεῖ τὸ ποσὸν ἐνδέχεσθαι τὸ μᾶλλόν τε καὶ τὸ ἧττον· οὐδὲν γὰρ ἧττον ἔσται πέντε ὄντων μᾶλλον διπήχυ· οὐδὲ ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ ε. τ. λ. Stall.

§. 41. τὸ μικτὸν ἐκ τούτοιν] Ad mixti notionem explicandam ac definiendam necessario procedo ad deos fundi, velint nolint, quid de eo judicari debeat, significare. Nec hoc sine causa. Quum enim Plato Socratem fere semper facit dicentem, magnarum rerum cognitionem

ΠΡΩ. Σὺ καὶ ἐμοὶ φράσεις,[r] ὡς οἶμαι.

ΣΩ. Θεὸς[s] μὲν οὖν, ἄν πέρ γε ἡμᾶς εὐχαῖς ἐπήκοος γίγνηταί τις θεῶν.

ΠΡΩ. Εὔχου δὴ καὶ σκόπει.[t]

11. iii. 161. ΣΩ. Σκοπῶ, καί μοι[u] δοκεῖ τις, ὦ Πρώταρχε, αὐτῶν φίλος ἡμῖν νῦν δὴ γεγονέναι.

ΠΡΩ. Πῶς[v] λέγεις τοῦτο; καὶ τίνι τεκμηρίῳ χρῇ;[w]

ΣΩ. Φράσω δῆλον ὅτι. σὺ δέ μοι συνακολούθησον τῷ λόγῳ.[x]

ΠΡΩ. Λέγε μόνον.

ΣΩ. Θερμότερον ἐφθεγγόμεθα[y] νῦν δή πού τι καὶ ψυχρότερον. ἦ γάρ;

ΠΡΩ. Ναί.

ΣΩ. Πρόσθες δὴ ξηρότερον καὶ ὑγρότερον αὐτοῖς, καὶ πλέον καὶ ἔλαττον, καὶ θᾶττον καὶ βραδύτερον, καὶ μεῖζον καὶ σμικρότερον, καὶ ὁπόσα ἐν τῷ πρόσθεν[z] τῆς τὸ μᾶλλόν τε[a] καὶ ἧττον δεχομένης ἐτίθεμεν εἰς ἓν φύσεως.

ΠΡΩ. Τῆς τοῦ ἀπείρου λέγεις;

§. 42. ΣΩ. Ναί. συμμίγνυ[b] δέ γε εἰς αὐτὴν τὸ[c] μετὰ ταῦτα τὴν αὖ τοῦ[d] πέρατος γένναν.

[p] [r] φήσεις Ε.—[s] ὁ θεὸς ΑΠ et pr Δ.—[t] σκόπου ιε.—[u] τοι Η.—[v] πῶς δὴ Λ.—[w] χρῆι, in mg posita ει, Χ.—[x] τῷ λόγῳ συνακολούθησον Γ.—[y] ἐφθεγξόμεθα ιε.—[z] πρόσθε Γ.—[a] τε om F et pr Ξ.—[b] συμμίγνυ ΧΔ et pr Π : συμμίγνυε °ς.—[c] τὸ om F.—[d] αὖ τοῦ Γ: αὐτοῦ °ς.—[e] δὴ om

divinitus sibi suppeditari, tum etiam mixti utpote rei gravissimæ ac saluberrimæ istius notitiam hic a deo suggeri sibi cupientem fingit. Etenim ex eo præclara quævis oriri docetur, nihilque boni unquam, nisi illud adsit, existere posse. cfr. Tim. p. 27. C. Stalb.

νῦν δή που] Ita præeunte Bekk. restitui: vulgo pessime *νῦν δήπου*.—*φθέγγεσθαι* i. q. *ὀνομάζειν*. §. 66. *ταύτην δ' αὖ τὴν κίνησιν ὀνομάζων αἴσθησιν οὐκ ἀπὸ τρόπου φθέγγοι' ἄν*. Theætet. p. 157. B. *φθέγγεσθαι γιγνόμενα καὶ ἀπολλύμενα καὶ ἀλλοιούμενα*. — Deinceps offendor locutione: *τῆς τὸ μᾶλλόν τε καὶ ἧττον δεχομένης ἐτίθεμεν εἰς ἓν φύσεως*, quanquam bene novi *εἰς ἓν τιθέναι* idem valere, quod antea *μίαν ἐπεσημαίνεσθαι φύσιν*. Nihil tamen mutaverim. Stalb.

§. 42. *αὖ τοῦ πέρατος*] *αὖ τοῦ* Bekker. Vulgo *αὐτοῦ*. Frequens est in Platone hoc vitium. Vult igitur *τῷ ἀπείρῳ τὴν τοῦ πέρατος γένναν* h. e. *τὸ πέρας ἔχον* temperari. Verum enim vero quum hujus *ἰδέαν* antea nondum satis perspicue et accurate definivisset (nam singulas tantum aliquot ejus formas, ut *τὸ ἴσον, τὸ διπλάσιον, τὸ μέτρον* memoraverat) universi generis *χαρακτῆρα* nunc ita constituit, ut ad illud referat *ὁπόσα παύει πρὸς ἄλληλα τἀναντία διαφόρως ἔχοντα, σύμμετρα δὲ καὶ σύμφωνα ἀπεργάζεται*. Hæc satis perspicua sunt. Sed singula laborant multa difficultate. Et hoc quidem non est dubium, *ξυναγαγεῖν* etiam hoc loco significare *sub unum genere comprehendere*. Phædr. p. 265. B. *τοίνυν δὴ ἔγωγε αὐτός τε ἐραστὴς, ὦ Φαῖδρε,*

ΠΡΩ. Ποίαν;

ΣΩ. Ἣν καὶ νῦν δὴ[a] δίον ἡμᾶς, καθάπερ τὴν τοῦ ἀπείρου συνηγάγομεν εἰς ἕν, οὕτω καὶ τὴν τοῦ[1] περατοειδοῦς συναγαγεῖν, οὐ[2] συνηγάγομεν. ἀλλ' ἴσως καὶ νῦν ταὐτὸν δράσει·[b] τούτων ἀμφοτέρων συναγομένων[3] καταφανὴς κἀκείνη[4] γενήσεται.

ΠΡΩ. Ποίαν[k] καὶ πῶς λέγεις;

ΣΩ. Τὴν τοῦ ἴσου καὶ διπλασίου, καὶ ὁπόση παύει II. iii. 162.

A.—[1] τοῦ ante περατοειδοῦς om A.—[2] οὐ om A.—[3] δράσει ΑΓΔΞΠΣΕΡΗ : δράσῃ ^{a}s.—[4] συνεισαγομένων Σ.—[4] κακείνης ΑΠ et pr Δ.—[k] ποίαν ΑΓΔΛΞΒCΗω : ποῖ

τῶν διαιρέσεων καὶ συναγωγῶν. Illud potius molestum, quod verba ἀλλ' ἴσως καὶ νῦν ταὐτὸν δράσει non apte cohaerent cum reliquis. Stephanus volebat τούτων γὰρ ἀμφοτέρων, vel τούτων δὲ ἀμφοτέρων. Verum inde non multum lucramur. Nam offendit magnopere locutio ἴσως ταὐτὸν δράσει, quæ si ullum sensum habeat, hunc habeat necesse est: *fortasse nihil differet*, ut etiam Schleiermacher vertit. At verum, ut hoc loco Graecum sit aut universæ sententiæ apte respondeat. Ficinus legisse videtur ἀλλ' ἴσως ταὐτὸν δράσεις. Quod propterea non potest tolerari, quoniam ita Socrates Protarchum rem despicere jubet, quam ipse eam antea detrusserit. Eadem de causa etiam rejiciendum puto, quod, Schleiermachero teste, Bottmannus conjecit: ἀλλ' ἴσως ταὐτὸν δράσεις, εἰ τούτων ἀμφοτέρων κ. τ. λ. Itaque quid hic sit faciendum, nondum apparet. Jam age sequentia! Ac horum quidem sensum non alium esse patet, quam hunc: *ubi universi τοῦ ἀπείρου et τοῦ περατοειδοῦς h. e. τοῦ πέρατος ἔχοντος generis nota fuerit ostensa, futurum est, ut illa quoque pateat.* Quæritur hic ante omnia, quo referendum sit hoc κἀκείνη? Quod quamquam primo adspectu difficile dictu videatur, tamen re accuratius perpensa, nemo dubitabit, quin pertineat ad §. 41. τὸ δὲ τρίτον τὸ μιχθὲν ἐκ τούτων ἀμφοῖν τίνα ἰδέαν φήσομεν ἔχειν; ut adeo sensus hic e verbis erunt: *finiti et infiniti notione accurate definita etiam mixti idea patebit.* Hæc quidem, ut ita explicentur, sensus flagitat; quamquam grammatica ratio paullatim impedita est. Sed hoc interim mittamus. Videamus, quæ proxime sequuntur. Quæritur nimirum nunc Protarchus ποίαν καὶ πῶς λέγεις; Vulgo hic erat ποῖ καὶ πῶς λέγεις. Quod jam Schleiermacher ob sequens τὴν τοῦ ἴσου καὶ διπλασίου in ποίαν καὶ πῶς mutari jussit. Emendationem firmat Bas. 2. quæ habet ποῖ ἂν καὶ πῶς, et Bekk. Quæritur autem, quorsum hoc ποίαν referatur? Ac sequens quidem Socratis responsio τὴν τοῦ ἴσου καὶ διπλασίου κ. τ. λ. luce clarius ostendit, interrogationem istam non ad κἀκείνη respicere, sed potius ad τὴν τοῦ πέρατος γένναν. Alioquin enim nullus orietur sensus idoneus. Verum hoc ipsum ejusmodi est, ut non possit non attentum lectorem vehementer offendere. Accedit, quod hæc ipsa Protarchi interrogatio hiulci quid et asperi habet, quod vix ulla correctione mitigabis. Hæc omnia me in eam deducunt sententiam, ut verba ἀλλ' ἴσως καὶ νῦν ταὐτὸν δράσει· τούτων ἀμφοτέρων συναγομένων καταφανὴς κἀκείνη γενήσεται ab interpolatoris manu fluxisse existimem. Quod si verum est, ad tertiam verbi δράσει personam e mente glossatoris Plato intelligendus erit. Habes nostram de hoc loco sententiam. Quæ si tenebras verbis offusas aliquantulum dispulerit, impense gaudebo; sin minus, at saltem rem expressisse non pœnitebit.— Licebat autem his alia nonnulla subjicere. Etenim quod post ἓν —δέον ἡμᾶς additur accusativus τὴν τοῦ περατοειδοῦς, id ne quem offendat, cfr. Matth. Gr. Gr. §. 476. Stallb.

τούτων ἀμφοτέρ.] Steph. 'For. τούτων γὰρ ἀμφ. vel τούτων δὲ ἀμφ.' Viderat subiect in versione Ficini esse, *his quippe utrisque coactis.* Fischer.

καὶ δυάδος ταύτης.] Sequentia junge: καὶ δυάδος ταύτης τἀναντία διαφορὰς ἔχοντα (cfr. Matth. Gr. Gr. p. 793.), ἀναρ-

πρὸς ἄλληλα τἀναντία διαφόρως ἔχοντα, σύμμετρα δὲ καὶ σύμφωνα ἐνθεῖσα ἀριθμὸν ἀπεργάζεται.

ΠΡΩ. Μανθάνω· φαίνει[l] γάρ μοι λέγειν, μιγνὺς ταῦτα, γενέσεις τινὰς ἐφ'[m] ἑκάστων αὐτῶν[n] συμβαίνειν.

ΣΩ. Ὀρθῶς γὰρ φαίνομαι.

ΠΡΩ. Λέγε τοίνυν.

ΣΩ. [r]Ἆρ' οὐκ ἐν μὲν νόσοις ἡ τούτων ὀρθὴ κοινωνία τὴν ὑγιείας[o] φύσιν ἐγέννησεν;

11. 26. ΠΡΩ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἐν δὲ ὀξεῖ καὶ βαρεῖ καὶ ταχεῖ καὶ βραδεῖ,

[r].—[l] φαίνει ΑΔΠΗ et pr Γ.—[m] ἐφ' F, ἀφ' Π.—[n] αὐτῶν in mg popit Δ, om Α et

γάζεται δὲ σύμμετρα καὶ σύμφωνα, ἐνθεῖσα ἀριθμόν. Male Ficinus: *consona reddens numerum efficit.* Ἀριθμὸς ex eorum placitis, quibus noster favet, significat definitum quodvis et dispositum, notante Baumg.-Crus. ad h. l. Hoc vero χαρακτῆρα constituit τοῦ πέρατος. Contulit ille Epinom. p. 976. A. ubi sine ἀριθμῷ nullam ἐπιστήμην et hominem ἀνοητότατον ζῴων καὶ ἀφρονέστατον esse docetur; hinc ὁ ἀριθμὸς est πάντων τῶν ἀγαθῶν αἴτιον; nam ubi deest, ἀλόγιστόν τε καὶ ἄτακτος, ἀσχήμων, ἄρρυθμος, ἀνάρμοστός τε φορὰ obtinet, καὶ πάνθ' ὁπόσα κακοῦ κεκοινώνηκε τινός. et Diog. L. iii. 10. ubi, ex Alcimo, multa Plato dicitur debere Epicharmo, et hoc quoque:—ὡς ἐξ ὧν ἂν τις ἀνέλῃ τὸν ἀριθμὸν, τοίνων οὔτε ἴσων, οὔτε τινῶν, οὔτε ποσῶν, οὔτε ποιῶν ὄντων. Stall.

φαίνει γάρ μοι λέγειν, μιγνὺς ταῦτα] Sensus hic esse debet: *videris mihi significare velle, si quis ista misceat, generationes quasdam ex iis esse eventuras.* In qua sententia quid obsecro sibi vult istud μιγνὺς ταῦτα? Neque enim apte jungi poterit cum φαίνει, quo facto sensus existeret hic: *Tu, qui s. quum ista misces, videris mihi significare velle.* Quod ab hoc loco prorsus alienum est. Certum puto, quod Heind. conjecerat ἂν μιγνύῃς, nisi forte etiam lenius ἂν μίγνυς scribendum sit. cfr. ejus not. ad Phædon. §. 59. Particula ἂν facile absorberi poterat syllaba proxime prægressa. Deinde pro ἐφ' ἑκάστων scribendum puto aut ἐξ ἑκάστων aut ἀφ' ἑκάστων. Nam prorsus diversus est præpositionis ἐπὶ usus Parmenid. p. 136. B. εἰ ἔστι ὁμοιότης ἢ εἰ μὴ ἔστι, τί ἐφ' ἑκατέρας τῆς ὑποθέσεως συμβήσεται;— Pro φαίνει Bas. 1. 2. φάτῃ. Stall.

ἆρ' οὐκ ἐν μὲν νόσοις—ἐγέννησε;] Recenset nunc aliquot formas τοῦ κοινοῦ βίου. Ac primo loco memorat corporis valetudinem, cujus natura absolvatur ξυμμετρίᾳ et ξυμφωνίᾳ. Ita jam Alcmæo apud Plutarch. de Placit. Philosoph. v. 30. qui sanitatem ἰσονομίαν συνεκτικὴν τῶν δυνάμεων dixit. cfr. Tim. Locr. 23. et Hippodam. Pyth. quod fertur, fragmentum apud Galen. p. 663. Etiam Stoici sanitatem finiebant εὐκρασίαν τῶν ἐν τῷ σώματι θερμῶν καὶ ψυχρῶν. cfr. Stob. Eclogg. ii. 110. Eryximachus in Sympos. c. 12. definit eam συνφωνίαν τῆς κενώσεως καὶ πληρώσεως. cfr. Aristot. Topic. vi. 272. 304. Analyt. Post. i. 484. de Anim. i. 4. quæ loca citavit Baumg.-Crus. Legi etiam possunt, quæ ex Hippocrate congessit Thiersch. in Specim. ed. Sympos. p. 15. Stall.

ὀξεῖ καὶ βαρεῖ] Musicam memorat, in qua soni acuti et graves, celeri ac lento motu temperentur; unde ἁρμονία et ῥυθμὸς existat. Nicomach. Arithmet. ii. p. 59. ἵνα δὲ καὶ ἐναργῶς πεισθῶμεν περὶ τῶν λεγομένων, ὅτι ἅμα ἐκ μαχομένων καὶ ἐναντίων συνίστη τὰ ὄντα καὶ εἰκότως ἁρμονίαν ὑπεδέξατο· ἁρμονία δὲ πάντως ἐξ ἐναντίων γίνεται· ἔστι γὰρ ἁρμονία πολυμιγέων ἕνωσις καὶ διχᾶ φρονεόντων σύμφρασις, ad quem locum Astius alios Pythagoræorum locos attulit. Sed in hoc loco vitium insedisse videtur. Offendit enim numerus pluralis ταῦτα ἐγγιγνόμενα, quum præcedat κοινωνία et mox subsequatur ἐγγιγνομένη. Cui malo ut mederetur Schleiermacher, periodorum ordinem mutatum, et hanc ἐν δὲ ὀξεῖ καὶ

ἀπείροις οὖσιν, ἆρ' οὐ ταὐτὰ ἐγγιγνόμενα[p] ταῦτα ἅμα πέρας τε ἀπειργάσατο καὶ μουσικὴν ξύμπασαν τελεώτατα ξυνεστήσατο;[q]

ΠΡΩ. Κάλλιστά[r] γε.

ΣΩ. Καὶ μὴν ἴν γε χειμῶσι καὶ πνίγεσιν ἐγγενόμενα[s] τὸ μὲν πολὺ λίαν[t] καὶ[u] ἄπειρον ἀφείλετο, τὸ δὲ ἔμμετρον καὶ ἅμα σύμμετρον ἀπειργάσατο.

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Οὐκοῦν[v] ἐκ τούτων ὧραί τε καὶ ὅσα καλὰ πάντα ἡμῖν γέγονε, τῶν τε ἀπείρων καὶ τῶν πέρας ἐχόντων συμμιχθέντων;

ΠΡΩ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Καὶ ἄλλα γε[w] δὴ μυρία ἐπιλείπω[x] λέγων, οἷον μεθ' ὑγιείας κάλλος καὶ ἰσχύν, καὶ ἐν ψυχαῖς αὖ πάμπολλα ἕτερα καὶ πάγκαλα. [§. 43.] Ὕβριν γάρ που καὶ ξύμπασαν πάντων πονηρίαν αὕτη κατιδοῦσα ἡ θεός, ὦ

it. iii. 163.

p τ Π : αὐτῶν καὶ Η.—o ὑγίειαν ιϛ.—p ταυτὰ ἐγγιγνόμενα ταῦτα Δ, ταῦτὰ ἐγγιγνόμενα ταῦτα Χ, ταῦτα ἐγγιγνόμενα ταῦτα Π : ταῦτα ἐγγιγνόμενα τὰ αὐτὰ °τ.—q ξ. Γ.—r κάλλιστά ΧΓΔΑΠΣΒΘΕΗικ : μάλιστά τ.—s ἐγγενόμενα ΧΔΠ, ἐγγινομένη ω : ἐγγενομένη °τ.—t λεῖον ΧΔΠ.—u καὶ om Σ.—v οὐκ οὖν ΔΒ.—w γε om ΧΔΠ.

βραδεῖ καὶ ταχεῖ κ. τ. λ. post illam demum εἶναι δὲ τούτων ἆρά τε καὶ ὅσα κ. τ. λ. positam fuisse censuit. Sed nemo non fatebitur, hanc viri acutissimi rationem justo violentiorem esse. Bekk. autem pro ταῦτα—τὰ αὐτὰ edidit ταὐτὰ—ταῦτα et mox pro ἐγγενομένη scripsit ἐγγενόμενα. Qua leviora tantum absunt, ut minuantur hae difficultates, ut in immensum augeantur. Mihi quidem, quum mox αὖτη ἡ θεὸς subsequatur, ἐγγενομένη omnino retinendum videtur, sed pro ἆρ' οὐ ταὐτὰ ἐγγιγνόμενα reponendum judico, non magna, opinor, mutatione, ἆρ' οὐχ αὕτη ἐγγενομένη etc. Nam ne praeposterus quidem tempus tolerari potest. Sed unam adhuc restat, in qua me semper offendisse non possum quin aperte confitear. Quid enim? qui tandem Κοσμοποία (h. e. *consecutio finiti et infiniti*) hoc loco dici potuit, τὸ ἀεὶ καὶ βαρὺ καὶ ταχὺ καὶ βραδὺ, quae omnia ἄπειρα sint, et finita redidisse et mixtam artem effecisse? Numerum ut ars musica efficiatur, non πέρας sufficit, sed potius τὸ ξυμμιγνύμενον adesse debet. Neque vero aliter intelligere licet haec verba, quam eo, quem significavi, modo, quia particula ἅμα non potest non ad duas sequentes enuntiationes per τε—καὶ conjunctas referri. Quae quum ita sint, haud scio, an vere conjecerim, locum olim ita lectum fuisse: ἆρ' οὐχ αὕτη ἐγγενομένη (sc. τῷ ἀεὶ καὶ βαρεῖ etc.) τὰ αὐτὰ ἅμα πέρας τε καὶ ἄπειρον ἀπειργάσατο. καὶ μουσικὴν etc. Facile obrui potuerunt verba καὶ ἄπειρον sequenti ἀπειργάσατο, et haec καὶ μουσικὴν ξύμπασαν—συνεστήσατο adjecta sunt, ut quid ex ista commixtione s. conjunctione prodierit, significetur.—Paritet huc referendam conjecturam Heindorfii, ut quae e justo rigoris et motus temperamento oriatur. cfr. Sympos. c. 13. ed. Wolf. STALB.

οὐκοῦν κ. τ. λ.] STEPH. 'Interrogativo etiam legi haec possunt.' bene. FISCH.

κάλλος, ἰσχὺν] Cfr. Stobaei Eclog. II. 110. Atque hic voc. πολὺ quod omnes edidit, obelisci, uncis includi. Videtur enim ex interpretamento ortum. Ibn. 2. pro ξύμμετρον praestat ἐμμέτρων. STALB.

§. 43. ὕβριν γάρ που καὶ ξύμπασαν—ἔθετο] Non assentior Schützio, inter

καλὲ Φίληβε, πέρας οὐδὲν οὔθ' ἡδονῶν οὔτε[y] πλησμονῶν ἐνὸν ἐν αὐτοῖς, νόμον[z] καὶ τάξιν πέρας ἔχοντ'[a] ἔθετο· καὶ σὺ μὲν ἀποκνᾷν[b] ἔφης αὐτήν, ἐγὼ δὲ τοὐναντίον ἀποσῶσαι[c] λέγω. Σοὶ δέ, ὦ Πρώταρχε, πῶς φαίνεται;

ΠΡΩ. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες, ἔμοιγε κατὰ νοῦν.

§. 44. ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ μὲν δὴ[d] τρία ταῦτα εἴρηκα, εἰ ξυννοεῖς.

—[x] ἀπολείπω Σ.—[y] οὔτε ἡδονῶν οὐδὲν ΑΔΠ, οὐδὲν οὔθ' ἡδονῶν Γ.—[z] μόνον π'.—αὖτα.

[a] ἐχόντων ΑΠ et pr Δ.—[b] ἀποκνᾶς ΓΔFw, ἀποκναῖς ΑΠΒCΗ, ἀποκνᾶν Ε, ἀποκν Α: ἀποκνᾶν cum °ς in litura Β.—[c] ἀπῶσαι Λ.—[d] δὴ add ΑΔΠ.—[e] λέγων ΑΠ et

hæc et antecedentia aliquot periodos excidisse arbitrato, quoniam αὕτη ἡ θεὸς in antecedentibus nihil habeat, quo referatur. Nulla erit difficultas, modo prægressa verba ea, qua dixi, ratione emendentur. Quidni vero αὕτη ἡ θεὸς ad illam τοῦ ἀπείρου et πέρατος Κοινωνίαν spectet? Scilicet hanc Socrates nunc facete deam esse fingit eadem ratione, qua Ἡδονὴ et Νοῦς in deorum numerum referuntur, fortasse etiam Ἁρμονίαν in animo habens. Ac satis apertum est, hæc ad illustranda verba καὶ ἐν ψυχαῖς αὖ—πάγκαλα, adjecta esse, atque ostendi, etiam animi virtutes e tali temperamento, lubidine et petulantia per legis modos constricta, oriri solere. Unde virtus continetur musico quasi concentu. De Republ. iii. p. 442. E. V. 554. E. cfr. Pythagoras apud Diog. L. viii. 33. Stalb.

οὔτε ἡδονῶν οὔτε πλησμονῶν] Schütz. corrigit οὔτε κενώσεων οὔτε πλησμονῶν, quoniam inter ἡδονὰς et πλησμονὰς nulla intercedat oppositio. Verum enim oppositione ista probata sensus egregie distorquetur. Scilicet πλησμοναὶ propterea memorantur, quia repletione gignuntur voluptates, κενώσει contra dolores. cfr. infr. §. 57—61. ut adeo κενώσεως mentio, ubi de voluptatis petulantia agitur, prorsus alieno loco injiceretur. Memorabile autem est genus constructionis: βίβριν γὰρ καὶ—ποιηρίαν αὕτη κατιδοῦσα ἡ θεὸς—οὐδὲν πέρας ἐνὸν ἐν αὐτοῖς, pro quo accuratior stylus exigebat: κατιδοῦσα γὰρ αὕτη ἡ θεὸς πέρας οὐδὲν ἐν βίβρει καὶ ξυμπάσῃ—ποιηρίᾳ ἐνόν. Sed hujusmodi exempla passim in Platone occurrunt, unde omitto, quæ hanc in rem facile liceret apponere. Stalb.

καὶ σὺ μὲν ἀποκνᾷν ἔφης—ἀποσῶσαι λέγω] Horum verborum sensum Schützius ita constituit: *et tu quidem me deæ tuæ (voluptati) detrahere dicebas; ego contra me meam servasse dico.* At vero hoc si voluisset philosophus, haud dubie fuisset scripturus: σὺ μὲν ἀποκν. ἐμὲ αὐτὴν etr. ut bene monet Baumg.-Crus. quo duce verba ita interpretor: *et tu quidem opinabaris, deam illam ista perdidisse, ego vero eam servasse illa existimo.* h. e. tu quidem existimas, τὸ τῆς ὕβρεως πέρας pro malo habendum esse, quoniam voluptatum perceptio unice bona sit, malum contra, quidquid eam impediat; ego vero in limitibus, quibus voluptates coercentur, omne earum pretium ponendum esse arbitror. Ἀποκνᾷν habet Bas. 1. 2. Bekk. cfr. de hac scribendi ratione Schol. Lucian. t. i. p. 22. Pierson. ad Moerid. p. 231. Porson. præfat. ad Hecub. p. iv. Steph. in margin. ἀποκναίειν, quod teste Ruhnkenio ad Tim. p. 42. plures libri habent. Nec dubitari potest, quin hæc forma probanda sit, quum nullus reperiatur poetarum locus, ubi contracta forma legatur, vulgaris autem passim occurrat, ut Aristoph. Vesp. 679. Eccles. 1079. Nisi fortasse vera est docti cujusdam viri suspicio in Kiddii Miscell. Porson. p. 265. qui ἀποκναῖσαί φησ legendum putat, quum Ms. Clark. (de quo vid. Gaisford. præfat. ad Catalegum sive Notit. Mss. E. D. Clarke in biblioth. Bodl. Oxonii, 1812. 4.) exhibeat ἀποκναῖς Ἔφης, et Ald. ἀποκνᾶς. Ceterum Timæi Lexic. l. c. ἀποκναίειν· κατ' ὀλίγον ἀποξύειν καὶ ὡσπερεὶ διαφθείρειν. Stalb.

§. 44. τὰ μὲν δὴ] Vett. editt. omittunt δή, quod e Bekk. restituere non dubitavi. Stalb.

ΠΡΩ. Ἀλλ' οἶμαι κατανοεῖν· ἓν μὲν γάρ μοι δοκεῖς τὸ ἄπειρον λέγειν,[c] ἓν δὲ καὶ δεύτερον τὸ πέρας ἐν τοῖς οὖσι. τρίτον δὲ εὐ σφόδρα κατέχω[d] τί βούλει φράζειν.

ΣΩ. Τὸ γὰρ πλῆθός σε, ὦ θαυμάσιε, ἐξέπληξε τῆς τοῦ τρίτου γενέσεως. καί τοι πολλά γε καὶ τὸ ἄπειρον παρέσχετο γένη, ὅμως δ' ἐπισφραγισθέντα τῷ τοῦ μᾶλλον καὶ ἐναντίου γένει ἓν ἐφάνη.

ΠΡΩ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Καὶ μὴν τό γε[e] πέρας οὔτε πολλὰ εἶχεν, οὔτ' ἰδυσκολαίνομεν ὡς οὐκ ἦν ἓν φύσει.

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν;

ΣΩ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ[h] τρίτον φάθι[i] μέ λέγειν, ἓν[j] τοῦτο τιθέντα τὸ τούτων[k] ἔκγονον[l] ἅπαν, γένεσιν εἰς οὐσίαν ἐκ τῶν μετὰ τοῦ πέρατος ἀπειργασμένων[m] μέτρων. π. iii. 161.

pr Δ.—[d] κατέχω σφόδρα Γ.—[e] τότε Λ.—[h] : ἀλλὰ Ξ.—[i] φασί Fs.—[j] ἐν Π et pr Δ. [k] τι τούτων ΧΠ, τι τοῦτων Δ.—[l] ἔγγονον ΔΠ.—[m] ἀπειργασμένην Σ, ἀπειργασμένον

τῆς τοῦ τρίτου γενέσεως] Schütz. mavult τοῦ τριτου, quia τῆς γενέσεως fortasse e glossemate in textum irrepsit; non tertium scio, quod ex ἀπείρου et πέρατος conjunctione existat, idem esse, quod Plato mundum γένεσιν dicat. Non intelligitur. Τὸ πλῆθος τῆς τοῦ τρίτου γενέσεως intelligitur nunc de variis modis, quibus mixtum oriatur, h. e. de ejus formis, quæ tam multæ sint, ut nequeant a Protarcho mente comprehendi, sed cum perturbent. Itaque τὸ πλῆθος τῆς γενέσεως i. q. αἱ πολλαὶ τοῦ τρίτου γενέσεως. Ac supra jam legebatur γενέσεις τινὰς ἀφ' ἑκάστων συμβαίνειν. Stall.

καίτοι πολλά γε καὶ τὸ ἄπειρον] *At certe non debuere tota formarum multitudine tantopere perturbari; etenim etiam τῶν ἀπείρων erat magnus numerus, et tamen ista, communi quadam nota omnibus impressa, facile tenebantur; πέρατος vero naturam, utpote longe simplicissimam, eam ita perspiciebamus, ut ne opus quidem haberemus novæ investigationem.* Reformatur igitur ultima ad t. 42. ἓν καὶ τὸν δεύτερον ἡμῖν ξυνεπέφαμεν. Itaque one causam idoneam Schütz. non videt: καὶ μὴν τό γε πέρας οὔτε ἐν πολλὰ εἶχεν ἐδυσκολ. οὔτε ὡς οὐκ—, *atqui nos de fine nequaquam quod multas sibi subjectas haberet species concedere gravabamur, neque quod unum esset natura.* Verum ita scribi saltem debuerat: οὔτε, ὡς πολλὰ εἶχεν ἐδυσκολ. οὔτε ὡς οὐκ—, ut acute vidit Baumg.-Crus. Stall.

φασί με λέγειν] Steph. γρ. οἶσθά με λέγειν. Quam lectionem unde hauserit Stephanus, nescio. Nam versio quidem Ficini, *sed tertium scito me dicere unum hoc.* Unde Cornar. legendum conjiciebat, Ἀλλὰ τρίτον ἴστω με λέγειν. Volebat scilicet vir summus scribere ἴσθι. Et quum Serranus locum Latine ita interpretatus sit, *At nosti me tertium statuere*: suspicor, Stephanum ex hac viri versione sumsisse lectionem. Ficin.

οὐδαμῶς. ἀλλὰ τρίτον φασί] Ficin. *Nullo modo. Sed tertium scito* —. Hinc videtur φάθι legisse pro φασί, idque recte. Eodem sensu occurrit hæc vox in Politico t. vi. p. 65. Τούτων ἕνεκα πάντων τὰ πρόσθεν νῦν εἰρῆσθαι φάθι. Fischer.

φάθι] Omnes editt. præter Bekk. φασί, quod jam correxerant Tennemann. *System der Plat. Philosophie* t. iii. p. 41. Bastius in Specim. Crit. text. Sympos. p. 154. Buttmannus in Mus. p. 59. Utrum φάθι, an φαθί scribendum sit, dubitatur a grammaticis, etc. Schol. ad Aristoph. Lysist. 22. Non illud præferendum duxerunt cum Buttmanno Cr. Gr. t. i. p. 504. Stall.

τὸ τούτων ἔκγονον ἅπαν] *Ea omnia*

ΠΡΩ. Ἔμαθον.

§. 14. P. §. 45. ΣΩ. Ἀλλὰ δὴ πρὸς τρισὶ τέταρτόν τι[n] τότε[o] ἔφαμεν εἶναι[p] γένος σκεπτέον. κοινὴ[q] δ' ἡ σκέψις· ὅρα γὰρ εἴ σοι δοκεῖ ἀναγκαῖον εἶναι[r] πάντα τὰ γιγνόμενα διά τιν'[s] αἰτίαν γίγνεσθαι.

ΠΡΩ. Ἔμοιγε· πῶς γὰρ ἂν χωρὶς τούτου[t] γίγνοιτο;

ΣΩ. Οὐκοῦν ἡ τοῦ ποιοῦντος φύσις οὐδὲν[u] πλὴν ὀνόματι τῆς αἰτίας[v] διαφέρει, τὸ δὲ ποιοῦν[w] καὶ τὸ αἴτιον ὀρθῶς ἂν εἴη λεγόμενον ἕν;

ΠΡΩ. Ὀρθῶς.

11. 27. ΣΩ. Καὶ μὴν τό γε ποιούμενον αὖ καὶ τὸ γιγνόμενον οὐδὲν πλὴν ὀνόματι, καθάπερ τὸ νῦν δή,[x] διαφέρον εὑρήσομεν.[y] ἢ πῶς;

ΠΡΩ. Οὕτως.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἡγεῖται μὲν τὸ ποιοῦν ἀεὶ κατὰ φύσιν, τὸ δὲ ποιούμενον ἐπακολουθεῖ[z] γιγνόμενον ἐκείνῳ;[a]

π

corr Γ.—[n] τι om H.—[o] τότε ΓΔΛ, τότε ΣΒC, τόγε ΧΠ: ποτε [o]ς.—[p] εἶναι om Λ.—[q] καινὴ Π.—[r] εἶναι Λ.—[s] τιν' Γ.—[t] τούτου ΧΔΣ, τοῦτο Π: τούτων [o]ς.—[u] οὐδὲ Σ.—[v] οὐσίας Γ.—[w] ποιὸν Γ.—[x] δὴ om Λ.—[y] εὑρήσομεν om Λ.—[z] ἀπολουθεῖ ΧΔΠ.

quae ex infinitis per finem temperatis oriuntur. Stalb.

γένεσιν εἰς οὐσίαν ἐκ τῶν μέτρων, τῶν μ. τ. π. ἀπειργ.] H. e. *rationem, qua res ipsae oriuntur, in eo positam, ut τὰ ἄπειρα per πέρας redduntur ἔμμετρα et ξύμμετρα.* Ex his verbis satis apertum esse arbitror τὸ ξυμμισγόμενον Platoni nihil aliud esse, quam rationem s. formam, qua illa omnium rerum vel potius omnis essentiae (si ita dicere liceat) elementa τὸ ἄπειρον et τὸ πέρας, in unum conjunguntur, ita ut jam ἡ οὐσία γεγενημένη existat. Hinc paulo post: ἔπειτ' ἐκ τούτων τρίτον μικτὴν καὶ γεγενημένην οὐσίαν. Pertinet huc fragmentum Philolai apud Stob. Eclog. Eth. t. i. p. 450. Stalb.

§. 45. *αἰτίαν γίγνεσθαι*] Quaecunque fiunt, ea causam habeant necesse est, quippe sine qua nunquam futurum esset, ut quidquam mutaretur. Quae quoniam effectum nunquam non praecedere debet, hinc eam ab hoc plurimum differre sponte consequitur. Quare tribus illis generibus quartum causarum addendum, τὸ πέντε ταῦτα δημιουργοῦν. Tim. p. 28. A. πᾶν δ' αὖ τὸ γιγνόμενον ὑπ' αἰτίου τινὸς ἐξ ἀνάγκης γίγνεσθαι· παντὶ γὰρ ἀδύνατον χωρὶς αἰτίου γένεσιν σχεῖν. Porphyrius apud Stob. Eclog. Phys. t. ii. p. 778. πᾶν γενητὸν ὑπ' ἄλλου τὴν αἰτίαν τῆς γενέσεως ἔχει, εἴγε μηδὲν ἀναίτιον γίγνεται. ibid. t. i. p. 338. Origenes dicitur causam definivisse δι' ὃ γίγνεταί τι, et paulo post ex eodem libris de legibus haec laudantur: τὸ δὲ ἀεικίνητον κυβερνοῖ, τὸ δ' ἀεικαθὲς κυβερνᾶται καὶ τὸ μὲν πρῶτον τῇ δυνάμει, τὸ δὲ ὕστερον· καὶ τὸ μὲν θεῖον καὶ λόγον ἔχον καὶ ἔμφρον· τὸ δὲ γεννατὸν καὶ ἄλογον. Stalb.

χωρὶς τούτου] Quod omnes edit. vett. dederant, retinuimus. Nempe intelligitur χωρὶς τοῦ διά τινα αἰτίαν γίγνεσθαι; in qua dicendi forma plurales pronominis non est insuetus. Xenoph. Memor. iii. 6. 6. οὐκοῦν τὸ μὲν πλουσιωτέραν τὴν πόλιν ποιεῖν ἀναβαλοίμεθα· πῶς γὰρ οἷόν τε, μὴ εἰδότα γε τὰ ἀναλώματα καὶ τὰς προσόδους ἐπιμεληθῆναι τούτων sc. τοῦ πλ. τὴν πόλιν ποιεῖν. Teles apud Stob. xciii. p. 515. ἡ πενία κωλύει πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν, ὁ δὲ πλοῦτος πρὸς ταῦτα χρήσιμος. Stalb.

ΠΡΩ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἄλλο ἄρα καὶ οὐ ταὐτὸν αἰτία τ' ἐστὶ καὶ τὸ δουλεῦον εἰς γένεσιν αἰτίᾳ.[b]

ΠΡΩ. Τί μήν;

§. 46. ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ μὲν γιγνόμενα καὶ ἐξ ὧν[c] γίγνεται πάντα τὰ τρία παρέσχετο ἡμῖν γένη;

ΠΡΩ. Καὶ μάλα. II. iii. 165.

ΣΩ. Τὸ δὲ δὴ πάντα ταῦτα δημιουργοῦν λέγωμεν[d] τέταρτον, τὴν αἰτίαν, ὡς ἱκανῶς ἕτερον ἐκείνων δεδηλωμένον;[e]

ΠΡΩ. Λέγωμεν[f] γὰρ οὖν.

ΣΩ. Ὀρθῶς μὴν[g] ἔχει, διωρισμένων τῶν τεττάρων, ἑνὸς ἑκάστου μνήμης ἕνεκα ἐφεξῆς αὐτὰ καταριθμήσασθαι.

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Πρῶτον μὲν τοίνυν ἄπειρον λέγω, δεύτερον δὲ πέρας, ἔπειτ' ἐκ τούτων τρίτον[h] μικτὴν καὶ γεγενημένην οὐσίαν· τὴν δὲ τῆς μίξεως αἰτίαν καὶ γενέσεως τετάρτην λέγων[i] ἆρα[j] πλημμελοίην[k] ἄν τι;[l]

§. 47. ΠΡΩ. Καὶ πῶς;

ΣΩ. Φέρε δή, τὸ μετὰ[m] τοῦθ' ἡμῖν τίς ὁ λόγος; καὶ τί ποτε βουληθέντες εἰς ταὐτ'[n] ἀφικόμεθα; ἆρ' οὐ τόδε[o] ἦν; διευτρεπίᾳ ἐζητοῦμεν πότερον ἡδονῆς γίγνοιτ' ἂν ἢ φρονήσεως. οὐχ οὕτως ἦν;

ΠΡΩ. Οὕτω μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν[p] νῦν, ἐπειδὴ ταῦτα οὕτω διειλόμεθα,[q]

—[a] ἐκεῖνο Δ.—[b] αἰτίαν corr Π.—[c] ἔξω pr ΧΔΠ.—[d] λέγομεν ΧΛΞΠΗ et pr Δ.—[e] δεδηλωμένων ΧΔΠ.—[f] λέγωμεν Λ, ἕτερον ΧΔΠ.—[g] μὲν Η.—[h] τρίτου corr Δ.—[i] λέγων ΔΛΞΠΒΕ Η et corr F.—[j] λέγω °τ.—[k] post ἆρα omnes μὴ cum ΧΔ et pr Π.—[l] τ' πλημμελοίην ΞΓ, πλημμελοίμην τ.—[l] ἄρτι ις.—[m] τὸ μετὰ om Λ.—[n] ταὐτ' Γ.—[o] τόδ' ις.—[p] οὖν ὡς ΧΓΔΞΠΒCΕ, ὡς Ηιν et pr F: om BCE et pr Ε.—[q] διειλόμεθα

§. 46. λέγων] Sic recte Fischer. e Bas. 1. restituit. Bas. 2. Ald. vitiose λέγω. Bekk. omittit μή. Male. Significant enim hae formulae: da würde ich doch wohl nicht irren? Quod nemo non videt hanc loco bene convenire. cfr. Heind. ad Phaedon. §. 23. Hermann. ad Viger. p. 824. De verbo πλημμελεῖν cfr. Pollux. S. IX. 57. Stall.

§. 47. ἆρ' οὖν νῦν] Bas. 2. οὖν ὡς νῦν quae fortasse vera lectio est. Gregor. de Dialecto Attica §. 31. Καὶ τὸ ὡς παρ' αὐτοῖς παρελκειν νενόμισται. Fischer.

ἆρ' οὖν νῦν] Bas. 2. ἆρ' οὖν ὡς νῦν. Non probo. Pro ἀλλὰν ἄν, quod Bekk. delemus, vulgo vitiose καλλίονα ἄν. Mox cum eodem scripsi τὸ τε ἄντι καὶ ὄντως γένους pro τὸ ἄντι καὶ ὄντ. γ. Ceterum ἀρίστη proprium hoc in genere vocabulum. Aristoph. Ran. 778. ἀλλ' ὁ λόγων ἀνεβίβα ἀρίστην τινά, 785. Ἀγὼν ποιεῖν αἰτίαν μάλα καλὴν ἀρίστ. Stall.

κάλλιον[r] ἂν καὶ[s] τὴν κρίσιν ἐπιτελεσαίμεθα πρώτου πέρι καὶ δευτέρου, περὶ ὧν δὴ τὸ πρῶτον ἠμφισβητήσαμεν;

ΠΡΩ. Ἴσως.

11. iii. 166. ΣΩ. Ἴθι δή, νικῶντα μὲν[t] ἔθεμέν που τὸν μικτὸν βίον ἡδονῆς τε[u] καὶ φρονήσεως. ἦν οὕτως;

ΠΡΩ. Ἦν.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦτον μὲν τὸν βίον ὁρῶμέν που[v] τίς τέ[w] ἐστι καὶ ὁποίου γένους;[x]

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Καὶ[y] μέρος[z] γ' αὐτὸν[a] φήσομεν[b] εἶναι τοῦ τρίτου,[c] οἶμαι, γένους. οὐ γὰρ δυοῖν[d] τινοῖν[e] ἐστὶ μικτὸς ἐκεῖνος, ἀλλὰ[f] ξυμπάντων τῶν[g] ἀπείρων ὑπὸ τοῦ πέρατος δεδεμένων,[h] ὥστε ὀρθῶς[i] ὁ νικηφόρος οὗτος βίος[j] μέρος ἐκείνου γίγνοιτ' ἄν.

ΠΡΩ. Ὀρθότατα μὲν οὖν.

§. 15. F. §. 48. ΣΩ. Εἶεν. Τί δὲ ὁ σός,[k] ὦ Φίληβε, ἡδὺς καὶ ἄμικτος[l] ὢν ἐν τίνι γένει[m] τῶν εἰρημένων λεγόμενος ὀρθῶς ἄν ποτε λέγοιτο; ὧδε δ' ἀπόκριναί[n] μοι πρὶν ἀποφήνασθαι.

ΦΙ. Λέγε μόνον.

οὕτω Γ.—[r] κάλλιον ΑΔΠ: καλλίονα °ς.—[s] ἂν καὶ ΑΓΔΛΣΒ(Ηιν et pr Σ: ἂν ἴσως καὶ °ς.—[t] μὲν add ΑΔΠ.—[u] τε om Δ.—[v] σου Π.—[w] τε add ΑΔΠ.—[x] ὁποῖον γένος Γ.—[y] καὶ om F.—[z] μέρους Λ.—[a] ταὐτὸν ΑΔΠ.—[b] ἀφήσαμεν ΑΔΠ.—[c] πρώτου Γ et γρ Δ.—[d] γὰρ δυοῖν ΑΔΠF: γὰρ ὁ δυοῖν °Γ.—[e] τινων Λ.—[f] ἀλλὰ ΑΔΠ: ἀλλ' ὁ °ς.—[g] τῶν add ΑΔΠ. ἀπὸ ιτ.—[h] δεδεγμένων Π.—[i] ὀρθὸς ΑΔ.—[j] οὗτος ὁ βίος Συς.—[k] ὅσα, in mg ὁ σὸς, F.—[l] μικτὸς Π et pr Δ.—[m] μέρει Π.—[n] ἀπόκριναί μοι corr

πῶς δ' οὔ;] Ald. et Bekk. πῶς γὰρ οὔ; et pro τοῦ τρίτου legitur ibid. τὸ τρίτον. Stalb.

οὐ γὰρ δυοῖν τινοῖν ἐστί] Vulgo οὐ γὰρ ὁ δυοῖν τινοῖν ἐστί. Quærit Socrates, quodnam ad genus referenda sit mixta hæc e voluptate et ratione vita. Jam vero si verba, ut vulgo leguntur, considerantur, perturbant ea totam Socratis concludendi rationem. Nam νικηφόρος ille βίος nonnisi duabus ex partibus, voluptate nimirum et sapientia, erat compositus, ut adeo nullo modo dici jam possit: οὐ γὰρ ὁ δυοῖν τινοῖν κ. τ. λ. Itaque Schleiermacher reponi voluit οὐ γὰρ, ὃ δυοῖν τινοῖν ἐστι μικτὸν ἐκεῖνο, ἀλλ' ὃ ξυμπάντων κ. τ. λ. Sed ipse hanc emendationem paullo duriorem esse fatetur. Placet Schützii emendatio: οὐ γὰρ δυοῖν τινοῖν ἐστι μικτὸν ἐκεῖνο, ἀλλὰ ξυμπάντων ἀπείρων ὑπὸ τοῦ πέρατος δεδεμένων. Socrates enim rationem reddit, cur mixta illa vita ad genus τῶν ξυμμισγομένων referenda sit. Scilicet quia τὸ τρίτον γένος ex omnibus infinitis per τὸ πέρας inter se conjunctis et veluti colligatis, constat, hinc sub universo hoc genere illa quoque species τοῦ μικτοῦ βίου comprehendatur necesse est. Etiam Bekk. post οὐ γὰρ omisit articulum ὁ et pro ἀλλ' ὁ ξυμπάντων dedit ἀλλὰ ξυμπ. articulo quoque ante ἀπείρων illato. Hunc nos secuti sumus. Stalb.

§. 48. ποτε] Bas. 2. ποθε. Fisch.

λέγε μόνον] In Steph. Protarchi nomen infertur. Male. Verum nomen

ΣΩ. Ἡδονὴ καὶ λύπη πέρας ἔχετον, ἢ τῶν τὸ μᾶλλόν τι[o] καὶ ἧττον[p] δεχομένων ἐστόν;

ΦΙ. Ναί, τῶν τὸ[q] μᾶλλον, ὦ Σώκρατες· οὐ γὰρ ἂν ἡδονὴ πᾶν ἀγαθον[r] ἦν, εἰ μὴ ἄπειρον ἐτύγχανε πεφυκὸς καὶ πλήθει καὶ τῷ[s] μᾶλλον.

ΣΩ. Οὐδέ γ'[t] ἄν, ὦ Φίληβε, λύπη πᾶν κακόν· ὥστ' ἄλλο τι νῶν[u] σκεπτέον ἢ τὴν τοῦ ἀπείρου φύσιν, ὡς[v] παρέχεταί τι μέρος ταῖς ἡδοναῖς ἀγαθοῦ. τούτων[w] δή σοι τῶν

II. 28.

II. iii. 167.

ΔΠ. ἀποκρίνομαί μοι Χ.—[o] δὲ Π.—[p] ἐστον ΧΔΞΠ: ἐστὸν [o]τ.—[q] καὶ τῶν τὸ ΓΔΛΞ ΣΙΚΕΓΗω, καὶ τὸν τὸν ΧΠ: καὶ τὸ τ.—[r] nescio an praestet πανάγαθον, et mox ὃ πάγκακον.—[s] τὸν ΧΠΓ et pr ΔΕ.—[t] γ' om ΧΔΠ.—[u] τῶν Δ.—[v] ὡς Η, ὃ pr Π.—

habent Ald. Bas. 2. Ficin. Pro δεχομένων ἐστὸν quae est lectio Bas. 2., in Ald. ratione *δεκτὸν*. Stall.

τῶν τὸ μᾶλλον] Quod Fischer e Bas. 2. *μᾶλλον* bene legimus restituit, Bekk. recepit; Ald. τὸ μᾶλλον. Stall.

τῶν ἀγαθὸν] Nunc i. q. αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν *summum bonum, finis bonorum*, et τὸν κακὸν *finis malorum*. Negat autem Protarchus summum bonum in voluptate inesse posse, nisi ea sit *ἄπειρος*, confundens scilicet varias τοῦ ἀπείρου notiones. Stall.

οὐ μὴ ἄπειρον ἐτύγχανε πεφυκὸς] Pro οὐ μὴ ἄπειρον ἐτύγχανε πεφυκυῖα, usu haud infrequente. Stall.

καὶ πλήθει καὶ τῷ μᾶλλον] H. e. *habita multitudinis et graduum ratione s. quantitate et qualitate*. Stall.

p. 18. ἔστ' ἄλλο τι] Schutz. inserta negandi particula corrigit ἔστ' οὐκ ἄλλο τι, quia Socrates jam in eo sit, ut vitam voluptatis plenam e genere τοῦ ἀπείρου esse ostendat, planeque contendere non poterit, aliam, quam infiniti naturam esse commodam, e qua pars quaedam boni in voluptates derivetur. Fateor, me nullam videre mutandi necessitatem. Scilicet respiciunt haec verba non solum ad illa, quibus voluptatem ad ἄπειρα pertinere demonstratur, sed etiam ad ea, quibus tertiam et duarum. Itaque sensus totius loci hic est: *quum non voluptas tantum, sed etiam dolor ad τῶν ἀπείρων genus referri debeat, illa autem tantummodo pro bona, hic contra pro mala habeatur; facile intelligitur, aliud quid, quam τὴν τοῦ ἀπείρου φύσιν esse quaerendum, e quo voluptates in bonis numerandas esse consequatur.* Νῶν scripsi pro νῶν, more Atticorum, qui etiam σφῷν, τρῷ dicebant. cfr. Valcken. ad Eurip. Phoen. 463. Pierson. ad Moerid. p. 266. coll. p. 300. Ruhnken. ad Tim. p. 186. Stall.

ὡς παρίσχεται] Stall. 'Pro ὡς Ficinum quoque legisse δ vidi.' Recte vertit enim, *aliud quiddam nunc considerare debemus — quod voluptatibus partem boni aliquam praebeat*. Ficin.

ὃ παρίσχεται] Stephano auctore e Ficino restituimus. Vulgo legitur ὡς παρίσχεται, quod etiam a Bekk. servatum est. Mox τἀγαθοῦ sine librorum auctoritate requisui pro vulg. ἀγαθοῦ. Stall.

τοῦτο δέ σοι] Omnes edidit. vett. et recentt. τούτων δή σοι, praetorquam quod Bas. 2. γεγονὴς vitio typographico, opinor, exhibet. Schütz. verba non habere, unde pendeant, ratus, ita fere legendum esse sibi persuasit: καὶ τούτων δή σοι τ. ἀπ. γένους ὁ σὸς βίος ἔστω. Justo audacius. Leniamo correxi τοῦτο δέ σοι etc. ut τοῦτο per generis enallagen ad ἡδονὴν trahatur, licet paullo longius remotum, hoc sensu: *verum, ne diutius de his disputemus, illud verum esto, voluptatem, bonum illud tuum, ad infiniti genus pertinere.* Theaet. p. 145. D. Socr. σοφίᾳ δέ γ', οἶμαι, σοφοὶ οἱ σοφοί; Theaet. ναί. Socr. τοῦτο δὲ μὴν διαφέρει τι ἐπιστήμης; Th. τὸ ποῖον; Socr. ἡ σοφίαν ἢ οὐχ, ἅπερ ἐπιστήμονες, ταῦτα καὶ σοφοί; de Republ. viii. p. 562. B. Λέγεις δὲ αὐτὴν (τὴν δημοκρατίαν) τί ἁρίζεσθαι; τὴν ἐλευθερίαν, εἶπον· τοῦτο γάρ που ἐν δημοκρατουμένῃ πόλει ἀκούσεται ἄν, ὡς ἔχει τε κάλλιστον καὶ διὰ ταῦτην δὴ μόνῃ ταύτῃ ἄξιον οἰκεῖν, ὅστις φύσει ἐλεύθερος. de Legg. ii. init. ἀναμνησθῆναι τοίνυν ὑμᾶς δίκαιόν ἐστιν ὑπὲρ ἐλευθερίας· οὕτω γὰρ λέγομεν ἡμεῖς εἶναι τὴν ὀρθὴν παιδείαν· τοιοῦτον γάρ, ὃν γ'

ἀπεράντων γεγονὸς ἔστω. φρόνησιν δὲ καὶ ἐπιστήμην καὶ νοῦν εἰς τί ποτε τῶν προειρημένων, ὦ Πρώταρχέ τε[t] καὶ Φίληβε, νῦν θέντες οὐκ ἂν ἀσεβοῖμεν; οὐ γάρ μοι δοκεῖ σμικρὸς ἡμῖν εἶναι ὁ κίνδυνος κατορθώσασι[y] καὶ μὴ περὶ τὸ νῦν ἐρωτώμενον.

ΦΙ. Σεμνύνεις γάρ, ὦ Σώκρατες, τὸν σαυτοῦ[x] θεόν.

ΣΩ. Καὶ γὰρ σύ, ὦ ἑταῖρε, τὴν σεαυτοῦ·[a] τὸ δ' ἐρωτώμενον ὅμως[b] ἡμῖν λεκτέον.

§. 49. ΠΡΩ. Ὀρθῶς τοι[c] λέγει Σωκράτης, ὦ Φίληβε,[d] καὶ αὐτῷ πειστέον.

ΦΙ. Οὐκοῦν ὑπὲρ[e] ἐμοῦ σύ, ὦ[f] Πρώταρχε, προήρησαι[g] λέγειν;

ΠΡΩ. Πάνυ γε·[h] νῦν μέντοι[i] σχεδὸν ἀπορῶ, καὶ δέομαί γε, ὦ Σώκρατες, αὐτόν σε[k] ἡμῖν γενέσθαι προφήτην, ἵνα μηδὲν ἡμεῖς σοι περὶ τὸν ἀγωνιστὴν ἐξαμαρτάνοντες παρὰ[l] μέλος φθεγξώμεθά τι.

[t] τοῦτο corr Σ.—[x] τε om ΓΑΣΒCEFHιω et pr Ξ.—[y] εἶναι ὁ κίνδυνος κατορθώσασι ΧΔΠ: ὁ κίνδυνος εἶναι καὶ κατορθώσασι °ς.—[z] σεαυτοῦ ΧΔΠ.—[a] σαυτοῦ ΧΔΠ.—[b] ὅπως pr Π.—[c] τι ιc.—[d] ὦ φίληβε om Χ et pr Π, in mg ponit Δ.—[e] πρὸ F.—[f] ὦ add F.—[g] προείρησαι pr Δ.—[h] γε om pr Δ.—[i] μέντοι νῦν Δ, μὲν τοίνυν Π,

ἐγὼ τοπάζω ταυῦν, ἔστιν ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι τούτῳ καλῶς κατορθουμένῳ σωτηρία, ubi τούτου ad παιδείαν refertur. Phaedon. p. 88. A. εἰ γάρ τις καὶ πλέον ἔτι τῷ λέγοντι, ἢ ἃ σὺ λέγεις, συγχωρήσειε, δοὺς αὐτῷ. μὴ μόνον ἐν τῷ πρίν καὶ γενέσθαι ἡμᾶς γρῶφ εἶναι ἡμῶν τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ μηδὲν κωλύειν, καὶ ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, ἐνίων ἔτι εἶναι καὶ ἔσεσθαι καὶ πολλάκις γεγῆσεσθαι καὶ ἀποθανεῖσθαι αὖθις· οὕτω γὰρ αὐτὸ (τὴν ψυχὴν scil.) φύσει ἰσχυρὸν εἶναι, ὥστε κ. τ. λ. ubi plura dedit Heind. Emendationis nostrae veritatem evincunt sequentia, quae his opposita sunt, φρόνησιν δὲ καὶ ἐπιστήμην καὶ νοῦν εἰς τί ποτε. Stalb.

σμικρὸς ὁ κίνδυνος] H. e. *neque enim parum refert, utrum de his recte statuamus necne.* In Fischer. edit. ante κίνδυνος articulus deest. Male. Nunquam in formula ista omitti solet. Nam in Cratyli quidem loco p. 436. B. ἆρ' ἐννοεῖς, ὅτι οὐ σμικρὸς κινδυνός ἐστιν ἐξαπατηθῆναι, Heind. cum e cod. Gud. jam restituit. Stalb.

σεμνύνεις γὰρ—θεὸν] H. e. *cum gravitate quadam et ostentatione Deum tuum (Νοῦν) effers.* cfr. Theaetet. p. 168. D. Gorg. 511. D. 512. C. Parmenid. p. 128. C. de Republ. iii. 13. coll. Valcken. ad Eurip. Hipp. §. 99. Spanhem. ad Julian. Caes p. 54. ed. Heusing. Stalb.

πειστέον] Bos. I. 2. πιστέον. Vitiose. De forma πειστέον a πείθεσθαι, non a πείθειν derivata, cfr. Heind. ad Phaedon. §. 30. et Hermann. ad Soph. Ed. Tyr. 628. ed. Erf. min. Stalb.

§. 49. ὑπὲρ ἐμοῦ σὺ—λέγειν] Cognoscas hic hominem, voluptati et mollitiei adeo deditum, ut, quamvis suam sententiam vincere ardentissime cupiat, tamen omnem disputandi laborem quovis modo detrectet ac subterfugiat.—περὶ τὸν ἀγωνιστὴν sc. τὸν Νοῦν. Stalb.

παρὰ μέλος φθεγξώμεθα] H. e. *ne quid absone, absurde dicamus.* ut Criton. p. 106. B. de Legg. ii. 13. ed. Ast. Horat. Epist. i. 18. 59. 'Quamvis nil extra numerum fecisse modumque Curas,' ubi vid. interptt. Monui haec propter Sydenhamum, qui mira ad h. l. nugatur. Stalb.

ΣΩ. Πιστέον, ὦ Πρώταρχε· οὐδὲ γὰρ χαλεπὸν οὐδὲν ἐπιτάττεις. ἀλλ' ὄντως[m] σε[n] ἐγώ, καθά περ εἶπε Φίληβος, σεμνύνων ἐν τῷ παίζειν ἐθορύβησα, νοῦν καὶ ἐπιστήμην ἐρόμενος ὁποίου γένους εἶεν;

ΠΡΩ. Παντάπασί γε, ὦ Σώκρατες.

§. 50. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ῥᾴδιον. πάντες γὰρ συμφω- II. iii. 168.
νοῦσιν οἱ σοφοί, ἑαυτοὺς ὄντως[o] σεμνύνοντες, ὡς[p] νοῦς ἐστὶ βασιλεὺς ἡμῖν οὐρανοῦ τε[q] καὶ γῆς. καὶ ἴσως εὖ λέγουσι. διὰ μακροτέρων δ', εἰ βούλει, τὴν σκέψιν αὐτοῦ τοῦ γένους ποιησώμεθα.

ΠΡΩ. Λέγ' ὅπως βούλει, μηδὲν μῆκος ἡμῖν ὑπολογιζόμενος, ὦ Σώκρατες, ὡς οὐκ ἀπεχθησόμενος.

§. 51. ΣΩ. Καλῶς εἶπες. ἀρξώμεθα δέ πως ὧδε ἐπα- §. 16. F.
νερωτῶντες.

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Ποτερον,[r] ὦ Πρώταρχε, τὰ ξύμπαντα καὶ τόδε τὸ[s] καλούμενον ὅλον ἐπιτροπεύειν φῶμεν τὴν τοῦ ἀλόγου καὶ εἰκῇ δύναμιν καὶ τὰ[t] ὅπῃ ἔτυχεν, ἢ τἀναντία καθ'

μὲν τόδε Χ.—[l] γε ΧΠ et pr Δ.—[l] περὶ Η.—[m] οὕτως F.—[n] σε om Λ.—[o] ὄντως ΑΓΔΛΠΣΒΘΗω et γρ Ξ: οὕτω °ς.—[p] καὶ Λ.—[q] τε add ΧΔΠ.—[r] πρότερον Χ.—

πειστέον—ἐπιτάττεις] Haec a Ficino et Bas. 2. Secuti interpuntur, sequentia autem ἀλλ'—ἐκ Socrati. Perperam. Stallb.

§. 50. πάντες γὰρ συμφωνοῦσιν—οὐρανοῦ τε καὶ γῆς] Laudant hanc locum Eusebius Praep. Evang. p. 628. ed. Col. et Theodoret. adv. Gentil. t. iv. p. 858. ed. Sirmond. Iste pro ἑαυτοὺς οὕτω σεμν. quae ex locis Add. recepit ἑαυτοὺς ὄντως σεμν. quod etiam Bekk. dedit. Nam ὄντως h. l. est *dare operantes illi Mentem laudibus efferunt, exercere se quam laudant.* Quod quid sibi velit, facile patet. Stallb.

οὕτω] Bas. 2. ὄντως. At Fuisse quoque verum. *An extollentes sese*, recte. Ficin.

ὡς νοῦς ἐστι βασιλεὺς—γῆς] Dici non potest, quam saepe Platonici recentiores vel laudaverint, vel respexerint vel detorserint. v. Proclus Theolog. Platon. p. 242. in Tim. p. 77. et p. 124. in Polit. p. 42a. Iamblich. de Myster. p. 12. apud Stob. Eclog. i. p. 1043. Porphyr. in Vit. Plotin. c. 14. Plotin. Ennead. iii. 8. p. 298. C. iv. 4. v. 3. 8. Proclus apud Creuzer. in Plotin. de Pulchritud. p. 90. ubi vid. not. coll. Wyttenbach. ad Phaedon. §. 11. et Tennemann. *System der Platon. Philosoph.* t. iii. p. 134. Summi nostro hoc decretum haud dubie ex Anaxagorae philosophia, qui Jovem fingebat summae rationis imaginem, quae omnia regeret ac gubernaret. Ac jam Homerus Iliad. viii. 355. Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γένετ' ἠδὲ πλείονα ᾔδη. Stallb.

οὐρανοῦ τε καὶ γῆς] Parvulam te interpretem e Theodoreto. Fecit etiam Bekk. Stallb.

§. 51. τόδε τὸ καλούμενον ὅλον] Greg. p. 508. A. καὶ τὸ ὅλον τοῦτο διὰ ταῦτα κόσμον αὐτόθεν. Ex mente scriptoris hunc Platonem de Princ. Philosoph. t. ii. 1. τὸ ὅλον et τὸ πᾶν probe sunt discernenda. Stallb.

ἐπιτροπεύειν] Cum accusativo conjungitur Euthyd. p. 153. A. Crityl. p. 413. B. Parmen. p. 189. B. de Republ. vii. p. 516. B. p. 519. B. Stallb.

τὸ δὴ ἔτυχεν] F Bas. 2. Ficin. restitui, vulgo male τὰ δὴ ἔτυχεν. De

τερ οἱ πρόσθεν ἡμῶν ἔλεγον νοῦν καὶ φρόνησίν τινα θαυμαστὴν συντάττουσαν διακυβερνᾶν;

ΠΡΩ. Οὐδὲν τῶν αὐτῶν, ὦ θαυμάσιε Σώκρατες. ὃ μὲν γὰρ σὺ νῦν λέγεις,[u] οὐδ' ὅσιον εἶναί μοι φαίνεται· τὸ δὲ νοῦν πάντα[v] διακοσμεῖν αὐτὰ φάναι καὶ τῆς ὄψεως τοῦ κόσμου καὶ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ ἀστέρων[w] καὶ πάσης τῆς περιφορᾶς ἄξιον, καὶ οὐκ ἄλλως ἔγωγ' ἄν ποτε περὶ αὐτῶν εἴποιμι οὐδ' ἂν δοξάσαιμι.[x]

§. 52. ΣΩ. Βούλει δῆτά τι[y] καὶ ἡμεῖς τοῖς ἔμπροσθεν
11. 29. ὁμολογούμενον[z] ξυμφήσωμεν,[a] ὡς[b] ταῦθ'[c] οὕτως ἔχει, καὶ

[u] τὸ om ΓΑΒCΕFΗιc.—[t] τὸ ΑΞCιc, om ΛΗ.—[u] νῦν λέγεις ΓΛΣΒCΗιc, νῦν δὴ λέγεις ΑΔΠ: λέγεις νῦν ϑc.—[v] παντάπαν Γ.—[w] ἀστέρων ΑΔΠ: ἄστρων ϑc.—[x] δόξαιμι Γ.—[y] τι add ΑΔΠ.—[z] ὁμολογούμενον ΑΓΔΛΠΣΒCΗιc, ὁμολογούμενοι EF: ὁμολογουμένοις ϑc.—[a] ξυμφήσομεν ΞΕ.—[b] εἰ Γ.—[c] τοῦθ' Λ.—[d] ὑνόμεθα Λ.—

sensu cfr. Menander apud Stob. t. i. p. 214. Οὐδὲν κατὰ λόγον γίγνεσθ' ὧν ποιεῖ τύχη. Stalb.

αἱ πρόσθεν ἡμῶν ἔλεγον] Intelligit Anaxagoram, quem primum docuisse constat, rerum universitatem vi et ratione Mentis infinitæ (Νοῦς) regi et administrari. cfr. Phædon. p. 98. B. Cratyl. p. 413. C. Xenoph. Memor. iv. 7. Sext. Empir. p. 549. Diog. Laert. ii. 6. ubi vid. Menag. et Aldobrand. Valcken. Diatrib. in Eurip. p. 10. B. Proprium autem verbum, quo philosophus hac in re utebatur, erat διακοσμεῖν. Vid. Aldobrand. ad Diog. Laert. proœm. §. 2. et Fischer. ad Phædon. c. 46. Hinc paullo post τὸ δὲ νοῦν πάντα διακοσμεῖν αὐτὰ φάναι κ. τ. λ. Stalb.

ὃ μὲν γὰρ σὺ νῦν λέγεις] Apud Euseb. legitur ὃ μὲν γὰρ δὴ σὺ λέγεις.—*ὄψις τοῦ κόσμου καὶ ἡλίου καὶ σελήνης mundi et solis et lunæ spectaculum.* ut de Legg. x. p. 887. D. 910. A. Phædr. p. 250. B. Fragmentum lexici Mœr. apud Creuzer. ad Plotin. de Pulcritudin. p. 377. *ὄψις καὶ ἡ πρόσοψις, καὶ ἡ ὁρατικὴ δύναμις· καὶ ὄψις τὸ θεαθέν.* De sensu cfr. de Legg. libr. xii. p. 966. E. *ἓν μὲν, ὃ περὶ τὴν ψυχὴν ἐλέγομεν, ὡς πρεσβύτατόν τε καὶ θειότατόν ἐστι πάντων, ἓν κίνησις γένεσιν παραλαβοῦσα ἀέναον οὐσίαν ἐπόρισεν, ἓν δὲ τὸ περὶ τὴν φορὰν, ὃς ἔχει τάξεως, ἄστρων τε καὶ ὅσων ἄλλων ἐγκρατὴς νοῦς ἐστι τὸ πᾶν διακοσμήσας.* Ὁ γὰρ ἰδὼν ταῦτα μὴ φαύλως μηδ' ἰδιωτικῶς, οὐδεὶς οὕτως ἄθεος ἀνθρώπων ποτὲ πέφυκεν, ὃς οὐ τοὐναντίον ἔπαθεν ἢ τὸ προσδοκώμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν. coll. Xenoph. Memorab. i. c. 4. Stalb.

§. 52. *δῆτα*] Pro δῆτα Theodoret. δέ. Stalb.

ὁμολογούμενα] De Schleiermacheri conjectura in textum recepi Ald. Bas. 2. ὁμολογουμένοις. Theodoret. ὁμολογημένοις. Bekk. ὁμολογούμενον, quod nostram lectionem confirmat. Stalb.

ξυμφήσωμεν] Ald. Bas. 1. 2. ξυμφήσομεν. Quod haud scio, an non tanto cum contemtu ubiciendum sit, quam plerumque fieri solet. Phædon. p. 99. D. *Βούλει σοι, ἔφη, ἐπίδειξιν ποιήσωμαι, ὦ Κέβης*; ubi Heind. et Wyttenbach. de Stephani conjectura dederunt ποιήσωμαι. Cratyl. p. 397. A. *πότερ οὖν βούλει, ἀρξώμεθα*, ubi Heind. ἀρξώμεθα. Parmenid. p. 137. B. *ἢ βούλεσθε, ἐπειδήπερ δοκεῖ πραγματειώδη παιδιὰν παίζειν, ἀπ' ἐμοῦ ἄρξομαι καὶ τῆς ἐμαυτοῦ ὑποθέσεως*, ubi editores sine ullarum scriptorum suffragio ἄρξομαι. de Republ. v. p. 453. A. *βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἡμεῖς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀμφισβητήσωμεν*; ubi Ald. Bas. 1. 2. Coisen. ἀμφισβητήσομεν. Schæferus ad Lamb. Bos. p. 765. 'Mira, inquit, structura, ac nisi solœca, certe σολοικοφανεῖ. Lysgr. adespot. cexlix. Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα; Item Lucian. t. iii. p. 253. ἢ εὐθέλεις ἐγὼ αὖθις ἐπάνειμι; ibid. p. 263. ἢ εὐθέλεις καταριθμήσομαι. Hom. Il. vi. 340. 'Ἀλλ' ἄγε σὺν ἐπίμενον, 'Ἀρῆϊα τείχεα δύω.' Disputavit de hujusmodi locis Hermann. de elipsi et ple-

μὴ μόνον οἰώμεθα[d] δεῖν τἀλλότρια ἄνευ κινδύνου λέγειν, ἀλλὰ καὶ συγκινδυνεύωμεν[e] καὶ μετίχωμεν τοῦ ψόγου, ὅταν ἀνὴρ δεινὸς φῇ ταῦτα μὴ οὕτως ἀλλ' ἀτάκτως ἔχειν; ii. iii. 16φ.

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐκ ἂν βουλοίμην;

ΣΩ. Ἴθι δή, τὸν ἐπιόντα περὶ τούτων νῦν ἡμῖν λόγον ἄθρει.

ΠΡΩ. Λέγε μόνον.

ΣΩ. Τὰ περὶ τὴν τῶν σωμάτων φύσιν ἁπάντων τῶν ζώων, πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ πνεῦμα, καθορῶμέν που, καὶ γῆν, καθά περ οἱ χειμαζόμενοί φασιν, ἐνόντα ἐν τῇ συστάσει.[f]

ΠΡΩ. Καὶ μάλα· χειμαζόμεθα γὰρ ὄντως[g] ὑπ' ἀπορίας[h] ἐν τοῖς νῦν λόγοις.

ΣΩ. Φέρε[i] δή, περὶ ἑκάστου[j] τῶν παρ' ἡμῖν λαβὲ τὸ[k] τοιόνδε.

ΠΡΩ. Ποῖον;

---

[d] συγκινδυνεύωμεν...μετίχωμεν F. συγκινδυνεύομεν...μετέχομεν Σ.—[e] στάσει Γ.—[f] ὄντοι Λ.—[g] ἀπειρίαι ΛΕΓΗ.—[h] περὶ οὗ Γ.—[i] ἕκαστον F.—[j] τὸ ιε.—[k] μικρὸν

ornatum in Museo Antiquitat. Studior. p. 182. Platonis Theaetet. codd. ξυμφωνήσωμεν praestant. Stall.

ξυγκινδυνεύωμεν καὶ μετεχώμεν] Theaetet. ξυγκινδυνεύωμεν καὶ μετασχῶμεν. Quid vult, an verum sit. Notandum vero, ante hos conjunctivos e praegresso μὴ suppeditandum esse ὅπως. Nam quae Matth. Gr. Gr. §. 520. not. 4. de hujus particulae constructione monuit, ea refutarunt Heind. ad Protagor. p. 376. Porson. Observat. in Theocd. p. 135. Satis autem constat, saepenumero ex consequentibus vel praecedentibus repetendum esse verbum aliquod, quod affirmationem contineat. Rem satis illustrarunt et firmarunt exemplis Heind. ad Gorg. §. 20. Gronov. Observat. iv. 2. interpt. ad Horat. Satyr. i. 1. 3. Stall.

ὅταν ἀνὴρ δεινὸς φῇ] Mira est Sydenhami sententia, qui ad Critiam respici opinatur, qui et Socratem injuste damnaverit, et coetumpam praeceps ita censuerit, ut hic dicatur. Laudat ille Sext. Empir. p. 502. Solitum ignoravit bonus vir, δεινὸν animis aequalium appellari. Hi vero non solum mentem virtutem funditus evertere, sed etiam divinae sanctitatis praevaricationem nullam esse pridem viderunt. De usu illo voc. δεινὸν sufficiat laudasse Protagor. p. 341. A. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστιν ἀνήρ. Theaetet. p. 154. D. οἱ μὲν δεινοὶ καὶ σοφοὶ ἴσως καὶ οὐ ἴσμεν. Ac ne quis in verbo ξυγκινδυνεύωμεν haereat, quomodo illud intelligendum sit, satis docet adjectum καὶ τοῦ ψόγου μετασχῶμεν. Stall.

καθάπερ οἱ χειμαζόμενοί φασιν] Respicere videtur ad tantarum certarum technarum, qui tempestatibus agitati, ubi terram conspexerint, clamare solent καθήμεθα γῆν! *Land!* Hanc autem fluctuantium mentionem Protarchus ad disputationis ambiguitatem ac difficultatem transfert, χειμαζόμεθα γὰρ ὄντως, inquiens, ὑπ' ἀπορίας ἐν τοῖς νῦν λόγοις. Scilicet χειμάζεσθαι amplius ita de disputatione apud Platonem usurpatur. Lachet. p. 194. B. ἀνδράσι χειμαζομένοις ἐν λόγῳ καὶ ἀπορίαις βαλόντων. Euthydem. p. 292. E. ἐγὼγε οἶν καὶ αὐτὸς, ὦ Κρίτων, ἐπειδὴ ἐν τῷδε τῇ ἀπορίᾳ ἀνεστάθεμεν, οὕτως ἤδη φοβοῦμαι ὑφιέμενος, δεδιέναι τοὺς ξένους, ὥσπερ Διονυσίῳ ἐπικαλοῦντες, σώσω ἡμᾶς—ἐκ τῆς περιωπῆς τοῦ λόγου. Stall.

τῶν] Cave τὸ τῶν corrigas, quamquam haec longe frequentissima. cfr. Marklund. ad Eurip. Iph. T. 1319. Fischer. ad Weller. t. i. p. 346. Wyttenbach. ad Phaedon. §. 42. Hermann. ad

§. 53. ΣΩ. Ὅτι σμικρόν[l] τε τούτων ἕκαστον παρ' ἡμῖν[m] ἔνεστι[n] καὶ[o] φαῦλον καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς εἰλικρινὲς ὂν καὶ τὴν δύναμιν οὐκ ἀξίαν τῆς φύσεως ἔχον. ἐν ἐνὶ δὲ λαβὼν[p] περὶ πάντων νόει ταὐτόν. οἷον πῦρ ἔστι μέν[q] που παρ' ἡμῖν, ἔστι δ' ἐν τῷ παντί.

ΠΡΩ. Τί μήν;[r]

II. iii. 170. ΣΩ. Οὐκοῦν σμικρὸν μέν τι[s] τὸ παρ' ἡμῖν καὶ ἀσθενὲς[t] καὶ φαῦλον, τὸ δ' ἐν τῷ παντὶ πλήθει τε θαυμαστὸν καὶ κάλλει καὶ πάσῃ δυνάμει τῇ περὶ τὸ πῦρ οὔσῃ.

ΠΡΩ. Καὶ μάλα ἀληθῆ ὃ λέγεις.

ΣΩ. Τί δαί;[u] τρέφεται καὶ γίγνεται ἐκ τούτου καὶ ἄρχεται τὸ τοῦ παντὸς πῦρ ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν πυρός, ἢ τοὐναντίον ὑπ' ἐκείνου τό τ' ἐμὸν καὶ τὸ σὸν καὶ τὸ τῶν ἄλλων ζώων ἅπαντ' ἴσχει ταῦτα;

Χ.—[m] παρ' ἡμῖν om F.—[n] ἔν ἐστι CHκ.—[o] καὶ ante φαῦλον om Σκ.—[p] λαβὸν Λ. τί μὴν —[q] μέν ἐστι ΧΔΠ.—[r] πλήθει Ε: τί...παντὶ om F.—[s] τοι ΛΞ.—[t] ἀσφαλὲς C.—

Viger. p. 705. Sed omissi etiam articuli exemplo haudquaquam rara. cfr. infra p. 33. B. Politic. 263. D. 264. A. 291. B. de Republ. iv. p. 425. A. vii. 530. E. Scilicet *ποῖον* dicitur, si articulus additus legitur nomini, ad quod interrogatio pertinet; sin minus, *τὸ ποῖον* usurpatur. Stalb.

§. 53. *σμικρόν τι—παρ' ἡμῖν*] Opponuntur hic *τὰ ἐν τῷ παντὶ στοιχεῖα τοῖς παρ' ἡμῖν*, ita quidem ut illa his longe praestantiora esse dicantur. Quippe corporis nostri elementa sunt nonnisi particulae quaedam ex universi mundi igne, aqua, aere, terra decerptae, adeoque ab his sustentantur atque aluntur. cfr. Tim. p. 41. A. ubi creator mundi deis mortalibus homines creare imperat. Locus longior, quam qui hue transscribi possit. Pertinet etiam huc fragmentum Hermetis apud Stob. Eclog. Phys. t. ii. p. 746. *εἰκότως οὖν κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον ἐκεῖνα μὲν τὰ σώματα, ὡς ἐξ ἀσωμάτου οὐσίας γεγεννημένα, ἀθάνατά ἐστι· τὰ δὲ ἡμέτερα διαλυτὰ καὶ θνητά, ὡς τῆς ὕλης ἡμῶν ἐκ σωμάτων συνεστώσης, διὰ τὸ ἀπθεὲς ἢ εἶναι καὶ πολλῆς ἐπικουρίας δεόμενα. Πῶς γὰρ ἂν καὶ τὸ τυχὸν ἀντίσχειν δ σύνδεσμος ἡμῶν τῶν σωμάτων, εἰ μή τινα εἶχεν ἐπεισερχομένην τροφὴν ἐκ τῶν ὁμοίων στοιχείων καὶ ὑπερσωμάτου ἡμᾶς καθ' ἡμέραν; καὶ γὰρ γῆς τε καὶ ὕδατος καὶ πυρὸς καὶ ἀέρος ἐπιῤῥοὴ ἡμῖν γίγνεται, ἥτις τὰ σώματα ἡμῶν νεοποιοῦσα συνέχει τὸ σκῆνος* etc. Pro *σμικρόν τι*, quod ex Eusebio repetii, vulgo *σμικρόν τε*. Offendunt dein *παρ' ἡμῖν ἔνεστι*. Nam aliud est, quod paullo post sequitur *ἔστι μέν που παρ' ἡμῖν*. Vide an scribendum sit *ἑκάστῳ παρ' ἡμῖν ἔνεστι*. Stalb.

εἰλικρινὲς] *Integrum, nihil in se dispar sui admixtum habens, omni alienae materiae carens*, uti explicant Hesych. et Etymol. M. Stalb.

σμικρὸν μέν τι] Rem illustrat ignis exemplo, qui quum in rerum universitate plurimus, pulcherrimus, denique praestantissimus fluat, in hominum corporibus adeo parvus, mancus, imbecillis inest, ut haec ab universo non possint non ab atque sustentari. Tim. p. 31. B. *σωματοειδὲς δὴ καὶ ὁρατὸν ἁπάντων τε δεῖ τὸ γενόμενον εἶναι. χωρισθὲν δέ τε πυρὸς οὐδὲν ἂν ποτε ὁρατὸν γένοιτο· οὐδὲ ἁπτῶν, ἄνευ τινὸς στερεοῦ· στερεὸν δὲ, οὐκ ἄνευ γῆς. ὅθεν ἐκ πυρὸς καὶ γῆς τὸ τοῦ παντὸς ἀρχόμενος συνιστάναι σῶμα ὁ θεὸς ἐτοίει.* cfr. Aristotel. de Anima ii. 36.—Pro *σμικρὸν μέν τι* in Bas. 2. *σμικρὸν μέν τοι*. Male. Stalb.

ἅπαντ' ἴσχει ταῦτα] Haec verba Ficinus in versione non expressit; vertit

ΠΡΩ. Τοῦτο μὲν οὐδ' ἀποκρίσεως ἄξιον ἐρωτᾷς.

ΣΩ. Ὀρθῶς· ταὐτὰ γὰρ[v] ἐρεῖς, οἶμαι,[w] περί τε τῆς ἐν τοῖς ζῴοις γῆς τῆς ἐνθάδε καὶ τῆς ἐν τῷ παντί, καὶ τῶν ἄλλων δὴ πάντων[x] ὅσων ἠρώτησα[y] ὀλίγον[z] ἔμπροσθεν,[a] οὕτως ἀποκρινεῖ.[b]

ΠΡΩ. Τίς[c] γὰρ ἀποκρινόμενος ἄλλως ὑγιαίνων ἄν ποτε φανείη;

§. 54. ΣΩ. Σχεδὸν οὐδ' ὁστισοῦν. ἀλλὰ τὸ μετὰ τοῦτο ἑξῆς ἴσον. πάντα γὰρ ἡμεῖς ταῦτα τὰ νῦν δὴ λεχθέντα ἆρ' οὐχ εἰς ἓν συγκείμενα ἰδόντες ἐπωνομάσαμεν[d] σῶμα;

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Ταὐτὸν δὴ λαβὶ[e] καὶ περὶ τοῦδε ὃν κόσμον λέγομεν. διὰ τὸν αὐτὸν[f] γὰρ τρόπον ἂν εἴη που σῶμα, σύνθετον ὂν[g] ἐκ τῶν αὐτῶν.

ΠΡΩ. Ὀρθότατα[h] λέγεις.

ΣΩ. Πότερον οὖν ἐκ τούτου τοῦ[i] σώματος ὅλως τὸ παρ' ἡμῖν σῶμα ἢ ἐκ τοῦ παρ' ἡμῖν τοῦτο[j] τρέφεταί τε καὶ ὅσα νῦν δὴ περὶ αὐτῶν εἴπομεν,[k] εἴληφέ τε καὶ ἴσχει;[l] II. iii. 171.

[v] δαὶ Δ : δέ °r.—[w] γὰρ ΑΔΠ : γ' ἂν °r.—[x] οἶμαι om F.—[x] πάντων add ΑΔΠ.—[y] ἠρώτησα περι τε Σ.—[z] ὀλίγων pr Γ.—[a] ἔμπροσθεν om Λ.—[b] ἀποκρινεῖ pr Γ.—[c] τί Δ.—[d] ἐπωνομάσαμεν H. ἐπονομάσομεν Λ.—[e] λαβὲ Δ : λάβε °r.—[f] αὐτὸν γὰρ τὸν H.—[g] ὂν om Λ.—[h] ὀρθότατον r.—[i] τοῦ om Λ.—[j] ὑμῖν τοῦτο C.—[k] εἴπωμεν E.

enim, *vel contra, et meus, et tuus, et animantium reliquorum, omnis ab illo.* Ficin.

ὅπως ἔχει ταῦτα] Ea Ficinus non intellexisse videtur, utpote in ejus versione non expressa. Supplendum ex antecedentibus τὸ τρέφεσθαι καὶ γίγνεσθαι καὶ ἄρχεσθαι. Stall.

ταὐτά γ' ἂν ἐροῖ] Ita vett. edittt. omnium consensu. Sed quamquam ἄν cum futuro junctum nihil habet insolentiæ, cfr. Gregor. Corinth. p. 66. et Matth. Gr. Gr. p. 880. nec quidquam frequentius participio γε superaddere ἄν, cfr. Hermann. ad Viger. p. 826. tamen toties loci ratio hanc lectionem respuit. Quare Bekk. ex Eusebio, opinor, ταὐτὰ γὰρ ἐρεῖν recepit. Mihi si res arbitrii esset, reponerem ταὐτὰ δέ γ' ἂν ἐροῖ etc. Nam ' illi personæ secundæ priora sententiam augent aut exornat, post δέ, modo interpositis, modo non interpositis aliis verbis sequitur particula γε.' Porson. ad Eurip. Orest. 1234. Stall.

§. 54. ταὐτὸν δὴ λαβὲ — ὃν κόσμον λέγομεν] *Quemadmodum quatuor illa elementa in unum conjuncta, animalium corpora constituunt, ita ea etiam universum mundum efficiunt, ut adeo hic quoque corporis nomine recte appelletur.* De constructione ὃν κόσμον λέγομεν cfr. Heind. ad Phædr. p. 279. Stall.

ὀρθότατον] Fo. ὀρθότατα. Steph. Recte, opinor. Frien.

ὀρθότατα] Bekk. secutus, linguæ consuetudine postulante, ex Eusebio restitui ὀρθότατα pro ὀρθότατον. Apud eundem Euseb. mox pro ὅλως legitur ὅλου et ἀκούσομεν pro εἴπωμεν. Stall.

εἴληφέ τε καὶ ἴσχει] Bekk. habet εἴληφέ τε καὶ ἴσχει. Vulgatam satis tuetur Cratyl. locus p. 393. A. ἀφαιρεῖ τε καὶ αὐτὸ καὶ κέκτηται καὶ ἔχει αὐτὸ, ubi ἔχει propterea mutari nequit, quia Hectoris nomen inde derivatur. Stall.

ΠΡΩ. Καὶ τοῦθ' ἕτερον, ὦ Σώκρατες, οὐκ ἄξιον ἐρωτήσεως;

11. 30. ΣΩ. Τί δαί;[m] τόδε ἆρ' ἄξιον; ἢ πῶς ἐρεῖς;

ΠΡΩ. Λέγε τὸ ποῖον.

ΣΩ. Τὸ παρ' ἡμῖν σῶμα ἆρ' οὐ ψυχὴν φήσομεν ἔχειν;

ΠΡΩ. Δῆλον ὅτι φήσομεν.

ΣΩ. Πόθεν, ὦ φίλε Πρώταρχε, λαβόν,[n] εἴ περ μὴ τό γε τοῦ παντὸς σῶμα ἔμψυχον ὂν[o] ἐτύγχανε, ταὐτά γε ἔχον τούτῳ καὶ ἔτι πάντῃ[p] καλλίονα;

ΠΡΩ. Δῆλον ὡς οὐδαμόθεν ἄλλοθεν, ὦ Σώκρατες.

§. 55. ΣΩ. Οὐ γάρ που[q] δοκοῦμέν γε, ὦ Πρώταρχε,

—[l] ἴσχει ΑΔΠ: ἔχει [e]ς.—[m] δαὶ Δ: δὲ [e]τ. ἆρ' Γ, ἀρ' οὐκ Γ.—[n] λαβὼν Δ.—[o] ἦν

τόδε ἄρα ἄξιον] Apud Euseb. additur ἐρωτήσεως, quod, utpote e pregressis facile supplendum, equidem nolui in textum recipere. STALB.

§. 54. τὸ παρ' ἡμῖν σῶμα ἆρ' οὐ ψυχὴν φήσομεν ἔχειν;] Mirifice cum his consentit Socrates apud Xenoph. Memor. i. 4. 8. σὺ δὲ σαυτὸν φρόνιμόν τι δοκεῖς ἔχειν, ἄλλοθι δὲ οὐδαμοῦ οὐδὲν οἴει φρόνιμον εἶναι; καὶ ταῦτα, εἰδὼς, ὅτι γῆς τε μικρὸν μέρος ἐν τῷ σώματι πολλῆς οὔσης ἔχεις, καὶ ὑγροῦ βραχὺ πολλοῦ ὄντος, καὶ τῶν ἄλλων δήπου μεγάλων ὄντων ἑκάστου μικρὸν μέρος λαβόντι τὸ σῶμα συνήρμοσταί σοι· νοῦν δ' ἆρα μόνον οὐδαμοῦ ὄντα σε εὐτυχῶς πως δοκεῖς συναρπάσαι, καὶ τάδε τὰ ὑπερμεγέθη καὶ πλῆθος ἄπειρα δι' ἀφροσύνην τινα οὕτως οἷοι εὐτάκτως ἔχειν; Cicer. de Nat. Deor. ii. 6. sq. ibid. iii. 11. 'At enim quærit apud Xenophontem Socrates, unde animum arripuerimus, si nullus fuerit in mundo.' M. Antonin. iv. 4. Senec. Epist. 09. Procli theolog. Platon. p. 92. STALB.

πόθεν—λαβόν;] Sc. ἴσχει. Phædon. p. 74. B. ἦ καὶ ἐπιστάμεθα αὐτὸ, ὃ ἔστι; Πάνυ γε, ἦ δ' ὅς. Πόθεν λαβόντες αὐτοῦ τὴν ἐπιστήμην; sc. ἐπιστάμεθα αὐτό. STALB.

καὶ ἔτι καλλίονα] Euseb. καὶ ἔτι πάντη καλλίονα, quod recepit Bekk.— οὐδαμόθεν ἄλλοθεν sc. ἢ ἀπὸ τῆς τοῦ παντὸς ψυχῆς. STALB.

§. 55. οὐ γάρ που δοκοῦμεν κ.τ.λ.] Fic. vertit: *Neque enim existimandum, qualiter illa, terminum, infinitum, mixtum et causæ genus, in iis quartum cunctis existens, quod iis quidem, quæ apud nos sunt, animum corpusque præbet, dum imprimit umbram labefactatoque corpore remedia parat et in aliis alia constituit atque restituit omnem atque integram vocitari.* Quibus profecto nihil obscurius, nihil absurdius dici potuerit. Ante omnia autem offendere debet istud *imprimit umbram.* Scilicet fluxit hoc e lectione vett. editt. omnium σῶμα σκίαν, quam ex Eusebio et Bekk. in σωμασκίαν mutavimus. Nam Fischerum quidem, corpus propterea σκίαν ὑμετεοῦν dici opinatum, quia e partibus compositum sit, nemo, opinor, præter Buolemannum audiet. Facile etiam supersedebimus Sydenhami correctione, pro σκίαν reponendum arbitrati σκῆνος; quod significaret *corpus, quatenus in eo animus habitat*, ut apud Tim. Locr. v. 10. et Ocell. Lucan. in Stobæi Ecl. Phys. c. 16. Æschin. Socrat. iii. 5. Sed alio etiam malo locus affectus est. Quid enim? qui tandem verba ἐπικαλεῖσθαι σοφίαν ad quatuor illa genera, quæ hic demum recensentur, referuntur, quum nonnisi de caussæ genere h. e. de ratione et sapientia, sermo esse debeat? Etenim manifestum est, Socratem hic demonstrare, non esse consentaneum, quum id, quod nostrum corpus regat, ratio sit ac sapientia, non eandem quoque magno illi corpori præficere, quod mundum nominemus. Jam finge, scriptum esse: οὐ γάρ που δοκοῦμέν γε, δυοῖν τεττάροιν ἐκείνων, πέρατος καὶ ἀπείρου καὶ κοινοῦ καὶ τοῦ τῆς αἰτίας γένους, ἐν ὄντας τετάρτου ἑνόντος, τούτῳ, ἐν μὲν—πᾶσαν καὶ παντοίαν σοφίαν ἐπικαλεῖσθαι, et nihil erit, quod offensionem habeat. Eadem

τὰ τίτταρ'[1] ἐκεῖνα, πέρας[2] καὶ ἄπειρον καὶ κοινὸν καὶ τὸ τῆς αἰτίας γένος, ἐν ἅπασι τέταρτον ἑνόν· τοῦτο ἐν μὲν τοῖς παρ' ἡμῖν ψυχήν τε παρέχον καὶ σωμασκίαν[1] ἐμποιοῦν καὶ πταίσαντος σώματος ἰατρικὴν καὶ ἐν ἄλλοις ἄλλα συντιθὲν[11] καὶ ἀκούμενον[7] πᾶσαν καὶ παντοίαν σοφίαν ἐπικαλεῖσθαι, τῶν δ' αὐτῶν τούτων[m] ὄντων ἐν ὅλῳ τε οὐρανῷ καὶ κατὰ μεγάλα μέρη, καὶ προσέτι καλῶν καὶ εἰλικρινῶν, ἐν τούτοις δ' οὐκ ἄρα[x] μεμηχανῆσθαι τὴν[y] τῶν καλλίστων καὶ τιμιωτάτων φύσιν. II. iii. 172.

ΑΔΠ.—[a] πάντη add ΑΓΔΠ.—[q] τω Γ.—[1] τίτταρ' Γ.—[2] πέρας om ΑΠ. in mg ponit Δ.—[l] σωμα σκιαν τ.—[11] συντεθὲν ΓΛΞΒΟΈΡΗιc.—[7] ἀκουόμενον ΒΟΗιc.—[m] πάντων

prattus construction in opposita enuntiatione *τῶν δ' αὐτῶν τούτων ὄντων ἐν ὅλῳ τε οὐρανῷ* etc. Videsne jam, ubi lateat vitium. Scribendum sine dubio: *οὐ γάρ που δυοῖν γε, ἃ Πρ. ὄντα τέτταρα ἐκεῖνα*, etc., *τοῦτο σοφίαν ἐπικαλεῖσθαι.* Quae verba in τὰ mutari potuit ab librario, qui constructionem tali casu non perspexerat, de qua cfr. Matth. Gr. Gr. §. 502. Haec vero *τέταρτον* h. e. causa omnis ἐν πᾶσι praebet h. e. *animum largitur, et corporibus*, h. e. *corporis, si bene illud constitutum sit, exercendi artem effici, et iterum* h. e. *corporis, si morbo laboret, sanandi viam monstrat*, haec est sententia; *vitam et largitur et tuetur.* Malim tamen propter hanc causam cum Schutzio scribere *ψυχήν τε πάρεχον καὶ σῶμα, καὶ σωμασκίαν ἐμποιοῦν* κ. τ. λ. Desiderium autem corporis servandi atque tuendi vitam idem significat, quia gymnastica ars ad praeparam valetudinem, medica autem ad curandam pertinet. Haec tamen et similia argumenta apud Xenoph. Memor. iv. 2. 11. *ἀνάγκη γάρ που διακεῖσθαι τοῦ μὲν ὑγιαίνοντος οἷόν τε πρόσωπον, ὃ τι χρὴ ποιεῖν, τοῦ δὲ ἀρρωστοῦντος τοιοῦτον, ἀναβλέπειν, ἵν' ὁ μὲν τὰ μὴ ἐπιτήδεια δύνηται, τὸν δὲ ταῦτα μὴ ποιοῦντα καὶ τὰ ἄλλα ποιεῖν ἐν τάχει πάντα παύσαντα τὸ ἀνιαρὸν* — *καὶ ἐν ὅλῳ τῷ σώματι καὶ ἐν σωμασκίᾳ τῶν σωμάτων καὶ τοῖς ἄλλοις πάντεσιν οὕτω γιγνώσκειν ἄτοπον ἰατρὸν ἐπιχειρεῖν διδάσκειν.* et Plutarch. p. 513. D. *οὐκ ἄτοπον, ὅτι γυμνικὸν ἡ στοργὴ περὶ τὸ σῶμα τοῦτον ἀεὶ τὸν τοῦ γυμνικοῦ ἢ ἰατροῦ ἂν.* Stallb.

§. 55. *σῶμα σκιᾶν*] Stallb. Legendum puto *τ' ἐμποιοῦν* una voce. Fortasse tamen alteram lectionem sequitur.' recte. venit enim, *animum corpusque praebet, dum imprimit umbram.* Sed quum sic nullam existere sensum commodum videret Cornar. pro *σκιᾶν* reponendum censuit *ὑγείαν similitudo inducens.* At quid sit *σῶμα ὑγείαν ἐμποιοῦν*, non reperio. Et quum *σῶμα*, ut reliqui accusativi *ψυχήν* et *ἰατρικήν*, a participio *παρέχον* pendeat: Stephani quoque conjecturam vanam esse apparet. Ego quidem locum integrum esse puto, ita, ut verba *καὶ σῶμα* cohaerent cum verbis *ψυχήν τε*, atque adeo regantur, ut diximus, a verbo *παρέχον*, sed verba *σκιᾶν ἐμποιοῦν* conjungantur cum nomine *σῶμα*. Nam *σῶμα* di i potest *σκιᾶν ἐμποιοῦν*, quatenus est compositum. Fischn.

συντιθὲν] Ald. Bas. 1. 2. *συντεθὲν*, male, nam res ipsa et constructio verborum requirunt activum, quod, ut *παρέχον*, referatur ad verba *τέταρτον ἑνὸν τοῦτο*. Fischn.

ἀκούμενον] De verbo *ἀκοῦσθαι*, *de quaestu remedio, quo damnum vel incommodum aliquod levatur aut tollitur* cfr. infr. §. 127. Valckenar. in Observat. Academ. de Amoeb. Ling. Gr. p. 73. Wessel. ad Herodot. v. 91. Stallb.

ἐν ὅλῳ δ' οὐρανῷ] *In tota rerum universitate.* Prm. p. 28. B. *ὁ δὴ τῶν σοφῶν ἡ κάλλιστος ἢ καὶ ἄλλο, ὅ τι ποτὲ ἀνομαζόμενον κάλλιστ' ἂν δέχοιτο, τοῦ ὅλου διακοσμοῦντα νοῦν.* p. 30. E. p. 34. B. p. 48. C. p. 92. C. Polit. II. N. i. m. 'Mens non est hoc quod nomine alio eadem appellare libet, ordo circumfusa sequitur omnia.' cfr. Menag. ad Diog. Laert. vii. §. 138. Stallb.

ΠΡΩ. Ἀλλ' οὐδαμῶς τοῦτό γ' ἂν λόγον ἔχοι.

§. 56. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὴ τοῦτο, μετ' ἐκείνου τοῦ λόγου ἂν[z] ἑπόμενοι βέλτιον λέγοιμεν, ὡς ἔστιν, ἃ πολλάκις εἰρήκαμεν, ἄπειρόν τε ἐν τῷ παντὶ πολὺ καὶ πέρας ἱκανόν, καί τις ἐπ' αὐτοῖς αἰτία οὐ φαύλη, κοσμοῦσά τε καὶ συντάττουσα ἐνιαυτούς τε καὶ ὥρας καὶ μῆνας, σοφία καὶ νοῦς λεγομένη δικαιότατ' ἄν.

ΠΡΩ. Δικαιότατα δῆτα.

ΣΩ. Σοφία μὴν[a] καὶ νοῦς ἄνευ ψυχῆς οὐκ ἄν ποτε γενοίσθην.

ΠΡΩ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν[b] ἐν μὲν τῇ τοῦ Διὸς ἐρεῖς φύσει βασιλικὴν μὲν ψυχήν, βασιλικὸν δὲ νοῦν ἐγγίγνεσθαι[c] διὰ τὴν τῆς αἰτίας δύναμιν, ἐν δὲ ἄλλοις ἄλλα καλά, καθότι[d] φίλον ἑκάστοις λέγεσθαι.

EF.—[z] ἆρ' οὐ Γ.—[y] διὰ ΧΔ et pr Π, qui re διὰ τὴν.—[x] ἂν om F.—[a] μὲν F.—[b] οὐκ οὖν Δ, ut sæpe.—[c] ἐγγενέσθαι Λ.—[d] καθὸ ΧΔ et pr Π.—[e] δὲ ιτ.—[f] γένους

δὴ—ἄρα] De particula cum efficacia quadam repetita cfr. Alcibiad. i. p. 109. A. Phædr. p. 277. E. Phædon. p. 84. B. Apolog. Socrat. p. 37. D. Protagor. p. 325. C. Menon. p. 91. D. Phædon. p. 68. A. ubi vid. Heind. Isocrat. Areopagit. p. 215. id. Panegyr. p. 55. ed. Mor. ubi errat editor. Stalb.

τὴν τῶν καλλίστων καὶ τιμιωτάτων φύσιν] I. e. *τὰ κάλλιστα καὶ τιμιάτατα*, ut Sympos. p. 186. B. *ἡ φύσις σωμάτων*, ubi paullo post *ἐν τοῖς σώμασι* dicitur. Phædr. p. 251. B. *ἡ τοῦ ἑτέρου φύσις*. Cratyl. p. 400. A. *τὴν φύσιν τοῦ σώματος, ὥστε καὶ ζῆν καὶ περιΐεναι, τί σοι δοκεῖ ἔχειν*; de Legg. ix. p. 269. B. Tim. 50. E. cfr. Fischer. ad Weller. t. iii. i. p. 287. Cic. de Fin. v. 11. 'hoc intelligant, si quando naturam hominis dicam, hominem dicere me; nihil enim hoc differt.' de Nat. Deor. ii. 54. 'quum alvi natura subjecta stomacho cibi et potionis sit receptaculum,' ubi alvi natura i. q. alvus. cfr. Ernesti clav. Cic. s. h. v. Lucret. v. 158. 'mundi natura.' Intelligitur autem h. l. *σοφία* s. *νοῦς*. Stalb.

§. 56. *μετ' ἐκείνου τοῦ λόγου*] Constructionem *μετ' ἐκείνου τοῦ λόγου ἑπόμενοι* illustrarunt Gottleber. ad Menex. §. 2. Heind. ad Phædr. p. 262. Matth. Gr. Gr. §. 398. Stalb.

ὃ πολλάκις] Ex Theodoreto restitui; vulgo *ἃ πολλ.* Apud eundem pro *ξυντάττουσα* legitur *ξυνάπτουσα*. Non omnino male. Sed quod ibidem ordo verborum sequentium hic est: *ἐνιαυτούς τε καὶ μῆνας καὶ ὥρας*, id nemini probatum iri spero, qui reputaverit, *ὥρας* esse *anni tempora*, ut sexcenties. Vid. Valcken. ad Eurip. Phœn. 793. Sensum verborum subtiliter explicuit Tennemann. in *System der Platon. Philosophie* t. iii. p. 139. Stalb.

σοφία μὴν καὶ νοῦς] Tim. p. 30. B. *νοῦν δ' αὖ χωρὶς ψυχῆς ἀδύνατον παραγενέσθαι τῳ. Διὰ δὴ τὸν λογισμὸν τόνδε νοῦν μὲν ἐν ψυχῇ, ψυχὴν δ' ἐν σώματι συνιστὰς τὸ πᾶν ξυνετεκταίνετο, ὅπως ὅτι κάλλιστον εἴη κατὰ φύσιν ἄριστόν τε ἔργον ἀπειργασμένος. Οὕτως οὖν δὴ κατὰ λόγον τὸν εἰκότα δεῖ λέγειν, τόνδε τὸν κόσμον ζῶον ἔμψυχον ἔννουν τε τῇ ἀληθείᾳ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ γενέσθαι πρόνοιαν.* Stalb.

τοῦ Διὸς φύσει—δύναμιν] Phædr. p. 252. C. *οἱ μὲν δὴ Διὸς* (ἀπαδοὶ sc.) *Δίῐόν τινα ζητοῦσι, τὴν ψυχὴν τὸν ὑφ' αὑτῶν ἡρώμενον σκοπιὸν οὖν, εἰ φιλόσοφός τε καὶ ἡγεμονικὸς τὴν φύσιν.* ibid. p. 247. A. cfr. quæ ad §. 50. laudavi loca. Stalb.

ἐν δὲ ἄλλοις ἄλλα καλὰ] Hæreo ali-

ΠΡΩ. Μάλα γε.

§. 57. ΣΩ. Τοῦτον δὴ τὸν λόγον ἡμᾶς μή τι μάτην δόξῃς, ὦ Πρώταρχε, εἰρηκέναι, ἀλλ' ἔστι τοῖς μὲν πάλαι ἀποφηναμένοις ὡς ἀεὶ τοῦ παντὸς νοῦς ἄρχει ξύμμαχος ἐκείνοις.

ΠΡΩ. Ἔστι γὰρ οὖν.

ΣΩ. Τῇ δέ γε ἐμῇ ζητήσει πεποιηκὼς ἀπόκρισιν, ὅτι νοῦς ἐστὶ γένους[f] τοῦ πάντων αἰτίου λεχθέντος τῶν τεττάρων, ὧν[g] ἦν[h] ἡμῖν ἓν τοῦτο. ἔχεις γὰρ δή που νῦν ἡμῶν ἤδη τὴν ἀπόκρισιν. II. iii. 173.

ΠΡΩ. Ἔχω καὶ μάλ'[i] ἱκανῶς· καί τοί[j] με ἀποκρινάμενος[k] ἔλαθες.

τῆς ΑΔ, γενούστης corr Π cum °γ.—[f] ὧν om ΑΠ et pr Δ.—[g] ἦν om ΛΞιο.—[i] μάλ' οι Γ.—[j] καίτοι F.—[k] ἀποκρινόμενος Λ.—[l] ὁ πρώταρχε τῆς σπουδῆς ΑΓΔΛΠΣΒΣΗ:

quantulum. Ἄλλοις non posse pro neutro haberi, satis apparet ex addita formula καθότι φίλον ἑκάστοις de qua cfr. de Republ. iii. 13. Legg. p. 821. B. p. 888. D. Apolog. Socr. p. 75. Crito. p. 174. Itaque nihil aspernor, quam ut supplemus θεοῖς, quod ex notione Jovis efficitur. Aliud hujusmodi exemplum non in promtu habeo.—Mox notabis pronomen ἐκείνοις post τοῖς μὲν πάλαι ἀποφηναμένοις illatum, et rursus intelliges Anacoenosin. Stall.

[§. 57. τῇ δέ γ' ἐμῇ ζητήσει κ. τ. λ.] Respicitur ad verba supra §. 48. locta: φρόνησιν δὲ καὶ ἐπιστήμην καὶ νοῦν εἴ τι ἐστὶ τῶν προειρημένων νῦν θέντες οὐκ ἂν ἁμαρτάνοιμεν. Stall.

γενούστης] Mira est forma vocabuli γενούστης, quod alterum vocabularium ἀναφορᾶς τάξιν quinquam habuisse. Nihil tamen ejus rei Scholiasta et Grammatici aliud ingerunt. Hesych. Γενούστης· ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἐπιπλοκῆς (sorg. ἀπὸ τῆς τοῦ θεοῦ ἐπιπλοκῆς) ὁ γεννητικός, ubi vid. Alberti. Etymol. M. Γενούστης παρὰ Πλάτωνι ἐν Φιλήβῳ ἐπὶ τῆς τοῦ θεοῦ ἐπιπλοκῆς, οἷον ὁ γεννητικός. Bekker. Anecdot. t. i. p. 281. Γενούστης παρὰ Πλάτωνι ἐν Φιλήβῳ ἐπὶ τῆς τοῦ θεοῦ ἐπιπλοκῆς, οἷον ὁ γεννητικός. Scholes: Γενούστης οἷον γεννήτης ἢ συγγενὴς ἢ ἔγγονος· τὸ τελευταῖον ἐκλελεγμένη ἄμεινον. Schol. ad h. l. γενούστης· ὁ οἷον γεννήτης, ἢ συγγενὴς ἢ ἔγγονος, ἓν τὸ τελευταῖον ἐκλελεγμένη ἄμεινον· ἢ ὁ οἷον γεννητικός. Γεννήται δὲ, οὐχ οἱ ἐκ γένους καὶ ἀφ' αἵματος προσήκοντες, ἀλλ' οἱ ἐκ τῶν γενῶν τῶν συννεμημένων εἰς τὰς φρατρίας· οὗτοι δέ εἰσι, καθάπερ οἱ δημόται καὶ φράτορες, νόμῳ τινὶ ἔχοντες κοινωνίαν. Τὸ δὲ γένος ἔχει ἄνδρας λ'. αἱ δὲ φρατρίαι ἐκαλοῦντο τριττύες, ὅτι τεσσάρων φυλῶν οὐσῶν εἰς τρία ἑκάστην διῄλον μέρη. τὰς μὲν φυλὰς δ' κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ τὰς δὲ φρατρίας καὶ τριττύας δύο καὶ δέκα, οἷον μῆνας· τὰ δὲ γένη λ' ἐν ἑκάστῃ φρατρίᾳ καθάπερ ἡμέρας τ'ξ'. δώδεκα γὰρ λ', τ'ξ'. Etiam Olympiodorus γενούστης legit, quippe diserte hoc vocabulum καινοτέραν λέξιν vocans. In tanto horum testium de vulgata veritate consensu haud scio an non cum Schleiermach. et Bekk. corrigendum sit ὅτι νοῦς ἐστι γένους τοῦ π. αἰτ. λ. ctr. Sensus autem hic est: intellectum jam est, Mentem esse tribulem τοῦ αἰτίου h. e. ad causae genus pertinere. Stall.

τῶν τεττάρων, ὧν ἦν ἡμῖν ἓν τοῦτο] Haec si mea incepta sunt, ut languent saltem metaphor. Nam fortasse olim sic legebatur ὅτι νοῦς ἐστι γενούστης τοῦ πάντων αἰτίου λεχθέντος. Τῶν τεττάρων δ' ἦν ἡμῖν ἓν τοῦτο. Ἔχεις γὰρ κτλ. Stall.

καίτοι με ἀποκριάμενος ἔλαθες] Pessime Ficinus: etsi quum antea respondere, me hactenus latuisti. Vertere debebat: me imprudentem responsionem dedisti. Nempe erat enim Protarchus, qui ejuratet universa Law Socratis disputatio; sed nunc postquam ea ad finem per-

ΣΩ. Ἀνάπαυλα γάρ, ὦ Πρώταρχε, τῆς σπουδῆς[l] γίγνεται ἐνίοτε ἡ παιδιά.

ΠΡΩ. Καλῶς[m] εἴπες.

§. 58. ΣΩ. Νοῦς[n] δή που,[o] ὦ ἑταῖρε, οὗ[p] μὲν[q] γένους[r] ἐστὶ καὶ τίνα ποτὲ δύναμιν κέκτηται, σχεδὸν ἐπιεικῶς ἡμῖν[s] τὰ νῦν[t] δεδήλωται. p. 31.

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Καὶ μὴν ἡδονῆς γε ὡσαύτως πάλαι τὸ γένος ἐφάνη.

ΠΡΩ. Καὶ μάλα.

ΣΩ. Μεμνώμεθα[u] δὴ καὶ ταῦτα περὶ ἀμφοῖν, ὅτι νοῦς μὲν αἰτίας ἦν ξυγγενὴς καὶ τούτου σχεδὸν τοῦ[v] γένους,

τῆς σπουδῆς ὦ πρώταρχε °s.—[m] καὶ καλῶς ΑΔΠ.—[n] νοῦν Γ, νῦν °s.—[o] νοῦς ΑΔ et fortasse pr Π.—[p] οὐ Λ.—[q] μὴν Η.—[r] γενος Λ.—[s] κέκτηται σχεδὸν ἐπιεικως ἡμῖν

ducta est, responsionem ad quæstionem supra propositam illa contineri intellegit. Recte vero habet aoristus ἀποκριάμενος. Etenim in participiorum usu Graeci hanc legem sibi sanciverant, ut ea illorum tempora ponerent, quibus, re per tempus finitum expressa, opus futurum fuisset. Phaedon. p. 60. D. νὴ τὸν Δία, ἔφη, ὦ Σώκρατες, εὖ γε ἐποίησας, ἀναμνήσας με. ubi Heind. ' Nota aoristo ἐποίησας pro ἀναμιμνήσκων adjectum ἀναμνήσας.' Imo barbarum foret ἀναμιμνήσκων. Nam idem significatur, ac si scriptum esset: ἀνέμνησάς με καὶ εὖ γ' ἐποίησας. Protrus ita de Legg. i. p. 626. D. τὸν γὰρ λόγον, ἐκ' ἀρχην ἀναγαγὼν, σαφέστερον ἐποίησας. Xenoph. Cyrop. i. 4. 13. καλῶς ἔφη ἐποίησας προειπών. Eurip. Hecub. in. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας Λιπὼν i. e. ἔλιπον νεκρ. κευθμ. κ. σκ. π. καὶ ἥκω. Ac de verborum λανθάνειν et φθάνειν usu animadvertendum, praesenti tempori semper participium praesentis aut perfecti adjungi, aoristum vero ubique cum aoristo, nusquam cum praesente aut perfecto componi. Theaet. p. 163. E. ἢ τοῦτο δράσας ἀπελάθετο. ibid. p. 164. D. λανθάνομεν ταῦτὰ ἐκείνοις τοῖς δεινοῖς ἄνδρασι ποιοῦντες. de Republ. x. p. 606. C. καὶ ἐκεῖ νεανικὸν ποιήσας ἔλαθες. Xenoph. Cyr. iii. 1. 11. εἱρκτὰς αὐτῷ ἔλαθες προκατασκευάσας. ibid. iv. 2. 5. iv. 2. 7. Agesil. i. 1. Plat. de Republ. ii. p. 293. E. Soph. Trach. 575. Eurip. Iph. T. 215. Orest. 934. Troad. 456. Aristoph. Plut. 485. 685. 875. 1113. Eccles. 884. Theocrit. ii. 116. Scilicet haec verba quum actionem indicent cum alia quadam necessario arctissime conjunctam, non possunt unquam ita usurpari, ut alterum verbum, quod iis adjungitur, temporis diversitas aliqua continetur. Stallb.

γίγνεται] Ita Bas 2. at Ald. γίνεται. —De παιδιᾷ opposita τῇ σπουδῇ cfr. Euthydem. p. 283. B. Gorg. p. 481. B. de Legg. vi. p. 771. Sympos. i. §. 1. et de voc. ἀνάπαυλα de Republ. vii. p. 532. E. ὥσπερ ὁδοῦ ἀνάπαυλα ἂν εἴη καὶ τέλος τῆς πορείας. de Legg. i. p. 625. B. καὶ ἀνάπαυλαι κατὰ τὴν ὁδὸν—ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδρεσίν εἰσι σκιαραί. ii. p. 653. ἀναπαύλας τε αὐτοῖς τῶν πόνων ἐτάξαντο. iv. p. 722. C. Parmen. 137. B. Thucyd. ii. 38. τῶν πόνων πλείστας ἀναπαύλας τῇ γνώμῃ ἐπορισάμεθα. Stallb.

§. 58. νοῦς δήπου] Sic dedi praeunte Bekk. Vulgo νῦν δήπου. Verum enim ita aegre desideratur subjecti notatio, quod ex antecedentibus repetere non modo longinquum foret, sed etiam inceptum. Namque verba καὶ μὴν ἡδονῆς κ. τ. λ. disertam ejus mentionem in hac periodo fieri flagitant. Stallb.

σχεδὸν ἐπιεικῶς] I. e. ἱκανῶς. de Republ. x. p. 602. B. ταῦτα μὲν δὴ, ὥς γε φαίνεται, ἐπιεικῶς ἡμῖν διωμολόγηται. Sed notos est hic vocabulae usus. Stallb.

καὶ ταῦτα] Ne quem καὶ ante ταῦτα offendat, sensus hic est: praterquam quod supra mentem atque voluptatem unum et multa esse ostendimus, hoc quoque jam teneamus, illam ad causarum genus, hanc vero ad infinitum pertinere. Stallb.

ἡδονὴ δὲ ἄπειρός τε αὐτὴ[w] καὶ τοῦ μήτε ἀρχὴν μήτε μέσα μήτε τέλος ἐν ἑαυτῷ ἀφ' ἑαυτοῦ[x] ἔχοντος μηδὲ ἴξοντός ποτε γένους.

ΠΡΩ. Μεμνησόμεθα· πῶς γὰρ οὔ;

§. 59. ΣΩ. Δεῖ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο, ἐν ᾧ τέ ἐστιν ἑκάτερον αὐτοῖν καὶ διὰ τί πάθος[y] γίγνεσθον, ὁπόταν γίγνησθον,[z] ἰδεῖν ἡμᾶς πρῶτον τὴν ἡδονήν, ὥς περ τὸ γένος αὐτῆς

§. 17. F. II. iii. 174.

om F.—[t] τὰ νῦν ἡμῖν Σ.—[u] μεμνήμεθα ιc.—[v] τοῦ om ΑCΗκ.—[w] αὖτη Χ.—[x] ἐν ἑαυτῷ ἀφ' ἑαυτοῦ ΔΠκ, ἐν αὐτῷ ἀφ' ἑαυτοῦ ΧΓΛΞΒCΗ: ἀφ' ἑαυτοῦ ἐν ἑαυτῷ °τ.

—[y] πλῆθος ΧΔΠ.—[z] ὁπόταν γίγνησθον C, ὁπόταν γίγνοισθον Δ.—[a] δυνάμεθα Ε.—

§. 59. δεῖ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο] Accingit se jam Socrates ad explorandam voluptatis et sapientiæ naturam. Stalb.

διὰ τί πάθος] Huhnmann. cujus versionem adhuc usque diem nondum [mihi] contigit intelligere, hunc locum ita reddit: *Demnächst müssen wir untersuchen, worin jede von beiden Gattungen wohne? durch welche Seelenagitation sie entstehe? wenn sie entstehen?* De animi commotione hic non agitur; πάθος, πάσχειν omnino dici de iis, quæ alicui rei vel personæ accidunt aut propria sunt, hodie satis constat. De Legg. p. 893. γίγνεται δὴ πάντων γένεσις, ἡνίκα ἂν τί πάθος ᾖ; Phædon. p. 78. B. τῷ ποίῳ τινι ἄρα προσήκει, τοῦτο τὸ πάθος πάσχειν; cfr. P. Victor. ad Aristot. Rhet. i. 2. p. 29. Stalb.

ὁπόταν γίγνησθον] Tempus indefinitum jubet: *quandocunque orimur.* Euthyphr. §. 8. ἐχθροὶ ἀλλήλοις γιγνόμεθα, ὅταν γιγνώμεθα. Gorg. p. 468. A. πότερον οὖν τὰ μεταξὺ ταῦτα ἴσμεν τῶν ἀγαθῶν πράττοντες, ὅταν πράττωσιν. ibid. p. 468. B. τὸ ἀγαθὸν ἄρα διώκοντες καὶ βαδίζοντες, ὅταν βαδίζωμεν,—καὶ τὸ ἐναντίον ἑστῶμεν, ὅταν ἑστῶμεν. Phædr. p. 250. C. οἱ νόμοι ἐστὶν, ὅτι ἀλθεῖν—καὶ ἀμυστὶ ῥοῦσι ἕκαστος χάριν, ὅταν γένωνται, γενέσθαι. Euthydem. p. 280. B. συνομολογησόμεθα —σοφοὶ παρεῖναι, ὅταν παρῇ, μηδὲν προσδεῖσθαι εὐτυχίας. de Republ. ii. p. 374. A. ἐξ ὧν μάλιστα ταῖς πόλεσι καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ κακὰ γίγνεται, ὅταν γίγνηται. Stalb.

ὅσπερ τὸ γένος] Stallb. 'For. καὶ ὅστερ τὸ γένος, vel. ὅστέρ τε τὸ γένος.' Sed quum manifestum sit, interponi debere post ἡμᾶς: *cum magis placet* Cornarii conjectura, qui locum ita constituendum censebat, καὶ ὅσπερ τὴν ἡδονὴν, ὅσπερ τὸ γένος αὐτῆς, πρ. ἰδεῖν. At quum tamen sic non satis expedita sit potestas verborum ὅσπερ τὸ γένος αὐτῆς· vix dubitandum puto, quin Plato scripserit καὶ ὅσπερ τὸ γένος τῆς ἡδονῆς· quam lectionem expressit in Versione Ficinus, *Utque voluptatis primo genus ipsum investigavimus.* Scilicet lectio vulgata nobis ita nata videbatur. Scripserat quis in margine sui libri ad verba τὸ γένος τῆς ἡδονῆς πρότερον, interpretationis caussa, πρῶτον τὴν ἡδονήν. Hæc verba ab librariis inde illata sunt in textum, ita, ut nonnen τῆς ἡδονῆς mutatum sit in pronomen αὐτῆς, et particula καὶ ante ὅσπερ omissa. Ficin.

πρῶτον τὴν ἡδονὴν, ὅσπερ τὸ γένος] Ita omnes edidit. Sensus hic esse debet: *Quemadmodum antea primo quæsivimus, ad quodnam genus voluptas pertineret, deinde vero, ad quodnam sapientia et mens; ita nunc quoque primo illius originem et naturam inquiramus, tum vero mentis ac sapientiæ.* Steph. suspicabatur olim scriptum fuisse καὶ ὅστερ τὸ γένος vel ὅσπερ τε τὸ γένος. Cornar. conjiciebat. καὶ ὅστερ ἡδονὴν, ὅσπερ τὸ γένος αὐτῆς. πρ. ἰδεῖν. Uterque contorte. Nec expeditia est ita potestas verborum ὅσπερ τὸ γένος αὐτῆς. Fischer quidem corrigebat καὶ ὅστερ τὸ γένος τῆς ἡδονῆς, Ficinum secutus. Ac sane verba πρῶτον τὴν ἡδονὴν ob sequens πρότερα, admodum molesta sunt, utcunque distinxeris. Nisi fors ita corrigere malis: ἰδεῖν ἡμᾶς καὶ πρῶτον τὴν ἡδονὴν· ὡς γὰρ τὸ γένος αὐτῆς ctr. Scribet ita ad ἡδονὴν e superioribus repetendum δεῖ ἡμᾶς ἰδεῖν et καὶ positum pro καὶ ταῦτα, ut sæpe. cfr. Abresch. Lect. Aristænet. p. 74. Schæfer. ad Long. p. 351. Jacobs in Athen. p. 157. Stalb.

πρότερον ἐβασανίσαμεν, οὕτω καὶ ταῦτα πρότερα. λύπης δ' αὖ χωρὶς τὴν ἡδονὴν οὐκ ἄν ποτε δυναίμεθα[a] ἱκανῶς βασανίσαι.

ΠΡΩ. Ἀλλ'[b] εἰ ταύτῃ[c] χρὴ πορεύεσθαι, ταύτῃ πορευώμεθα.

ΣΩ. Ἆρ'[d] οὖν σοὶ καθάπερ ἐμοὶ φαίνεται τῆς γενέσεως αὐτῶν[e] πέρι;

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ἐν τῷ κοινῷ μοι γένει ἅμα φαίνεσθον[f] λύπη τε καὶ ἡδονὴ γίγνεσθαι κατὰ φύσιν.

ΠΡΩ. Κοινὸν δέ γε, ὦ φίλε Σώκρατες, ὑπομίμνησκε ἡμᾶς τί ποτε τῶν προειρημένων βούλει δηλοῦν.

ΣΩ. Ἔσται ταῦτ' εἰς δύναμιν, ὦ θαυμάσιε.

ΠΡΩ. Καλῶς εἶπες.

ΣΩ. Κοινὸν τοίνυν ὑπακούωμεν ὃ δὴ τῶν τεττάρων τρίτον ἐλέγομεν.[g]

ΠΡΩ. Ὃ[h] μετὰ τὸ ἄπειρον καὶ πέρας ἔλεγες; ἐν ᾧ καὶ ὑγίειαν, οἶμαι δὲ καὶ ἁρμονίαν, ἐτίθεσο;[i]

§. 60. ΣΩ. Κάλλιστ'[j] εἶπες. τὸν νοῦν δὲ ὅτι μάλιστ'[k] ἤδη πρόσεχε.

ΠΡΩ. Λέγε μόνον.

11. iii. 175. ΣΩ. Λέγω τοίνυν τῆς ἁρμονίας μὲν λυομένης ἡμῖν ἐν

b : ἀλλ' ΓΑΞΕΣΡΗ.—c εἰ ταύτην F.—d : ἀρ' ΓΞΕΡΗ.—e γενέσεως ὡς αὐτῶν Π. —f ἅμα φαινέμεθον Λ : φαίνεσθον ἅμα Ετ.—g ἐλέγομεν om F.—h : ὃ ΓΞΕF.—i ἐτίθεις ΑΔ et pr Π, ἐτίθεσον Η.—j ὃ κάλλιστ' ΑΔ et pr Π, non alteri dantes. nec dant

δυναίμεθα] Ald. Bas. 1. 2. vitiose δυνάμεθα. Mox ante ἀλλ' εἰ ταύτῃ et ante ἀρ' οὖν in Ald. nomen Protarchi male deest. Stalb.

ἆρ' οὖν σοὶ] Ita scripsi, quia pronomen legibus oppositionis tono erigendum. Stalb.

κοινὸν γένος] Vocatur τὸ μικτὸν, e finito et infinito compositum. Ac nota hic tristitiam et dolorem dici γίγνεσθαι ἐν τῷ κοινῷ γένει, non εἶναι.—κοινὸν τοίνυν ὑπακούωμεν sub communi isto intelligamus. Stalb.

ἐλέγομεν. ΠΡΩ. ὃ μετὰ] In Ald. est ἐλέγομεν· ὃ μετὰ τὸ ἄπειρον. ΠΡΩ. κάλλιστ' εἶπες. ΣΩ. τὸν νοῦν. Veram personarum notationem Fischer e Bas. 1. 2. et Ficino jam restituit. Stalb.

§. 60. λέγω τοίνυν τῆς ἁρμονίας μὲν λυομένης—ῥηθῆναι] Laudatur hic locus in Ecl. Stobæi Phys. p. 90. ed. Cant. p. 772. ed. Heeren. Ibi vulgo pro μὲν λυομένης ἡμῖν legitur λυομένης μὲν ἡμῖν. Sed in cod. Vatic. et August. μὲν ἡμῖν deest. Et sane ἡμῖν vitii suspicionem movet. Pro ἐν τῷ τότε ibid. τῷ τότε. Mox ibid. εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν ἀπία. —Transfert jam ea, quæ de finito et infinito, tanquam rerum elementis, adhuc disputaverat, ad naturam voluptatis et sapientiæ explicandam. Scilicet quæritur nunc de voluptate γεγενημένῃ ἐν τοῖς ζώοις. Quum vero omnia, quæ γεγενημένα sunt, et finito e infinito, per τὸ

τοῖς ζώοις ἅμα λύσιν[l] τῆς φύσεως καὶ γένεσιν ἀλγηδόνων ἐν τῷ τότε γίγνεσθαι χρόνῳ.

ΠΡΩ. Πάνυ λέγεις εἰκός.

ΣΩ. Πάλιν δὲ ἁρμοττομένης τε καὶ εἰς τὴν αὑτῆς φύσιν ἀπιούσης ἡδονὴν γίγνεσθαι λεκτέον, εἰ δεῖ δ' ὀλίγων περὶ μεγίστων ὅτι τάχιστα ῥηθῆναι.

ΠΡΩ. Οἶμαι μέν σε ὀρθῶς λέγειν, ὦ Σώκρατες, ἐμφανίστερον δὲ ἔτι[m] ταὐτὰ[n] ταῦτα πειρώμεθα λέγειν.

§. 61. ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ δημόσιά που καὶ περιφανῆ ῥᾷστον συννοεῖν;

ΠΡΩ. Ποῖα.

ΣΩ. Πείνη[o] μέν που λύσις καὶ λύπη;

ΠΡΩ. Ναί.

ΣΩ. Ἐδωδὴ[p] δὲ πλήρωσις γιγνομένη πάλιν ἡδονή;

ΠΡΩ. Ναί.

ΣΩ. Δίψος[q] δ' αὖ φθορὰ καὶ λύπη καὶ λύσις, ἡ δὲ τοῦ ὑγροῦ πάλιν τὸ ξηρανθὲν πληροῦσα δύναμις ἡδονή.[r] n. 22.

ΓΞΕΡ.—[l] κάλλιστα Δ.—[l] λύσεως Α.—[m] ἔτι om F.—[n] ταὐτὰ ΜΔ, om pr Π: τὰ αὐτὰ [o]τ.—[o] πείνη...λύπη; Β.—[p] ἐδωδῇ; ΑΒCw: ἐδωδὴ [o]τ.—[q] δίψος Π, δίψης w.—

συμμισγόμενον copulato, constent, facile intelligitur, voluptatem et dolorem ex illorum temperamento in animalibus existere. Itaque si quando in iis τὸ πέρας et τὸ ἄπειρον inter se pugnant atque distentiani (λυομένης τῆς ἁρμονίας), dolores oriuntur; voluptates autem, ubi harmonia per dolorem subiata restituitur ac restauratur. Timaeus p. 64. D. τὸ τῆς ἡδονῆς καὶ λύπης ἅδε δεῖ διανοεῖσθαι. Τὸ μὲν παρὰ φύσιν καὶ βίαιον γιγνόμενον ἀθρόον παρ' ἡμῖν πάθος, ἀλγεινόν· τὸ δ' εἰς φύσιν ἁπλῶς πάλιν ἀθρόον, ἡδύ· τὸ δ' ἐναντίον τούτου, ἀναίσθητον. Stall.

ζ. 61. ἐδωδὴ δὲ πλήρωσις] Schleiermacher mutari jussit in ἐδωδῇ δὲ πλήρωσι h. e. *repletio per cibum*. Hanc conjecturam Bekk. in textum recepit. Non recte, opinor. Nam quum leges oppositionis flagitent, ut illud vocabulum, quod praecedens continet notionem, statim ab initio ponatur, ordo verborum hic esse debuerat πλήρωσις δ' ἐδωδῇ. Cibum cur primo loco ponerem, nullam reddere rationem. Nec video idoneam causam, cur vulgatam loco moveamus, modo ἐδωδὴ intelligas cum Ficino de *comestione* et verba πλήρωσις γιγνομένη πάλιν explicationis gratia addita putes. Certe apud Galenum ad Glauc. ἡ τῶν ἐχιδνῶν ἐδωδὴ significat *cum viperarum* h. e. *quum eduntur viperae*, teste H. Steph. Thes. t. i. p. 1078. Ceterum Ficinus: *comestio vero repletio et voluptas*; sensum scilicet magis, quam verba secutus, ut solet interdum. Stall.

καὶ λύσις] Sed verba καὶ λύσις temere ex antecedentibus repetita esse recte judicavit Schleiermacherus. Debuerat saltem scribi: φθορὰ καὶ λύσις καὶ λύπη. Nec sequentia integra sunt. Ficinus *discretio et dissolutio praeter naturam aestu quodam effecta, molestia*. E quibus vix idoneum sensum eruas. Nempe excidit hic copula, antea cum voc. λύσις alieno loco intrusa. Scribendum sine dubio πάθη καὶ λύπη (quemadmodum antea conjungebatur λύσις καὶ λύπη, et φθορὰ καὶ λύπη. Etenim et dissolutione et discretione τοῦ ὑγροῦ, (nam ita jungo) quae fit contra naturam h. e. βιαίως, oritur *molestia quaedam ac dolor*. Stall.

διάκρισις[s] δέ γ'[t] αὖ καὶ διάλυσις,[u] ἡ παρὰ φύσιν τοῦ πόνους πάθη, λύπη· κατὰ φύσιν δ' ἡ[v] πάλιν ἀπόδοσίς τε καὶ ψύξις ἡδονή.

ΠΡΩ. Πάνυ[w] μὲν οὖν.

ΣΩ. Καὶ ῥίγους ἡ μὲν παρὰ φύσιν τοῦ ζώου τῆς ὑγρότητος πῆξις λύπη· πάλιν δ' εἰς ταὐτὸν ἀπιόντων καὶ διακρινομένων ἡ κατὰ φύσιν ὁδὸς ἡδονή. καὶ ἐνὶ λόγῳ σκόπει εἴ σοι μέτριος ὁ λόγος, ὃς ἂν φῇ τὸ ἐκ τῆς ἀπείρου καὶ πέρατος κατὰ φύσιν ἔμψυχον γεγονὸς εἶδος, ὅ περ ἔλεγον ἐν τῷ πρόσθεν, ὅταν μὲν τοῦτο[x] φθείρηται, τὴν μὲν[y] φθορὰν λύπην εἶναι, τὴν δ' εἰς τὴν αὐτῶν οὐσίαν ὁδόν, ταύτην δ' αὖ πάλιν τὴν ἀναχώρησιν πάντων ἡδονήν.

p. iii. 176.

ΠΡΩ. Ἔστω· δοκεῖ γάρ μοι τύπον γέ τινα ἔχειν.[z]

[r] ἡδονή : τί μήν : mg Σ.—[s] διάκρισις...ἡδονὴ om pr Π.—[t] δέ τε Λ.—[u] καὶ διάλυσις om mg Π.—[v] δὲ corr Σ, δὴ °ς.—[w] πάνυ...ἡδονὴ (addito : ναί :) in mg ponit rc Σ.

πάθη] Est Attica forma pro πάθος s. πάθημα, sæpe in Platone obvia, ut Tim. p. 80. B. de Legg. v. p. 728. C. ix. p. 865. E. p. 866. B. Suidas Πάθη· θηλυκὸν, τὸ πάθος. Similes formæ sunt μάθη, ἄσκη, βλάστη, αἴξη al. Vid. interpp. Thom. Mag. p. 127. Pierson. ad Mœr. p. 4. Stalb.

δ' ἡ πάλιν] Tolerari non potest vulgata lectio δὴ πάλιν ἀπόδοσις, quam opus sit particula δέ. Heusdius in Spec. Crit. p. 100. κατὰ φύσιν δ' ἡ πάλιν ἀπόδοσις, quod a B. Kleto in texta receptum ego quoque recepi. Dici etiam potuerat ἡ κατὰ φύσιν δὲ πάλιν ἀπόδοσις, non item ἡ δὲ κατὰ φύσιν πάλιν ἀπόδοσις. Particula δὲ tertium locum ideo debet occupare, quia verba κατὰ φύσιν ex oppositionis legibus in periodi initio erant collocanda. Etenim verbis ita ordinatis ἡ δὲ κατὰ φύσιν ἀπόδοσις, vim habet particula adversativa; nunc vero sonus hæret in verbis κατὰ φύσιν, ut res ipsa postulat. Idem discrimen in Latina lingua obtinet, ut apud Cic. de Legg. i. 22. 25. 'Est hujus vero disputationis proprium, id quod expectas,' ubi vid. Gerenz. ibid. i. 10. 29. 'nihil est enim unum uni tam simile.' ib. i. 14. 34. 'quid enim est?' ubi Gerenzius docet, quid differat alterum 'quid est enim?' Ita etiam γὰρ Apolog. Socrat. c. 4. ἀλλ' οὐ γὰρ ἐπίσταμαι, ubi sonus inest negandi particulæ. Crit. c. 2. ὅτι ᾠήκει γὰρ ἡμῖν ἡ πόλις. Xenoph. Cyrop. vii. 5. 25. ἐν κώμῃ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι. Alia exempla collegerunt Abresch. in Lect. Aristænet. p. 255. Schafer. Melet. Crit. p. 76. Stalb.

πῆξις] Cum duplici genitivo constructum; de quo vid. Matth. Gr. Gr. p. 431. Stalb.

ἀπιόντων καὶ διακρινομένων] E præcesso ὑγρότητος supplet ὑγρῶν.—Pro εἰς ταὐτὸν apud Stob. est εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν, unde Schleiermacher. exsculpsit εἰς τὴν ἑαυτῶν φύσιν. Vera est vulgata, modo explices: *in eumdem statum, in quo antea fuerunt.* Stobæi lectio fluxit ex interpretamento. Stalb.

μέτριος] I. q. ὀρθὸς, καλὸς de Republ. v. p. 502. E. τοῦτο ἐμοίγε δοκεῖς μετριάτατ' ἂν προσαγορεύεσθαι. Apolog. Socrat. c. 30. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως οὕτως καὶ ἔδει σχεῖν καὶ οἶμαι αὐτὰ μετρίως ἔχειν. Critias p. 106. A. ὅσα ἐρρήθη μετρίως. Stalb.

ἐκ τοῦ ἀπείρου] E Bas. 2. restitui; reliquæ edit. omnes ἐκ τῆς ἀπείρου, unde Schleiermacher. ἐκ τῆς ἀπειρίας effinxit. Stalb.

ἐμψύχων] Schleiermach. conjecturam in textum recepi; edidit. omnes ἔμψυχον. De repetita particula δὲ jam supra monui.—τύπον τινὰ ἔχειν verisimile esse. cfr. ad §. 144.—ἐν τοῖσδε τοῖς πάθεσιν ἑκατέροις sc. ἐν τῷ φθείρεσθαι καὶ ἐν τῷ εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν ἀναχωρεῖν. Stalb.

ΣΩ. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἓν εἶδος τιθώμεθα λύπης τε καὶ ἡδονῆς ἐν τούτοις τοῖς παθήσιν ἑκατέρους;

ΠΡΩ. Κείσθω.

§. 62. ΣΩ. Τίθει τοίνυν αὐτῆς τῆς ψυχῆς κατὰ τὸ[a] τούτων τῶν παθημάτων προσδόκημα τὸ μὲν πρὸ τῶν ἡδέων ἐλπιζόμενον ἡδὺ καὶ θαῤῥαλέον,[b] τὸ δὲ πρὸ τῶν λυπηρῶν[c] φοβερὸν καὶ ἀλγεινόν. §. 18. F.

ΠΡΩ. Ἔστι γὰρ οὖν[d] τοῦθ' ἡδονῆς καὶ λύπης ἕτερον εἶδος, τὸ χωρὶς τοῦ σώματος αὐτῆς τῆς ψυχῆς διὰ προσδοκίας[e] γιγνόμενον.

ΣΩ. Ὀρθῶς ὑπέλαβες. ἐν γὰρ τούτοις οἶμαι, κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν, εἰλικρινέσι τε ἑκατέροις γιγνομένοις, ὡς δοκεῖ, καὶ ἀμίκτοις λύπης τε καὶ ἡδονῆς, ἐμφανὲς ἔσεσθαι τὸ περὶ τὴν ἡδονήν, πότερον ὅλον ἐστὶ τὸ γένος ἀσπαστόν, ἢ τοῦτο μὲν ἑτέρῳ τινὶ[f] τῶν προειρημένων δοτέον ἡμῖν γενῶν, ἡδονῇ δὲ[g] καὶ λύπῃ, καθά περ θερμῷ καὶ ψυχρῷ καὶ τἆ- II. iii. 177.

[a] τοιτω pr Ξ.—[b] μὲν δὴ Ξ.—[c] ἴχειν οὕτω τε Π.—[d] τὸ om Λ.—[b] θαρραλαῖον ΛΡ Η et pr Ξ.—[e] λυπῶν ΑΔΠπε.—[d] οὖν om ΑΞΡ.—[e] προσδοκίας ΑΓΔΠΣΒΘ Ηιε: προσδοκιαν °τ.—[f] τινι om Α et pr Π, in mg ponit Δ.—[g] δὲ ΑΔΞΠ et corr Σ.—[b] τὸ τί

§. 62. τίθει τοίνυν αὐτῆς τῆς ψυχῆς—ἀλγεινόν.] Quamadmodum voluptates atque dolores, singularum animalis partium disturbatione et restauratione oriri dicebantur, ita jam aliud illorum genus ostenditur, e solo animo oriundum, qui, ubi humanae dissolutionem metuat, dolore afficiatur, ubi vero prævideat ejus restitutionem, lætitiam sentiat. Stalb.

αὐτῆς τῆς ψυχῆς] *Solis animis.* Ita pars τὸ χωρὶς τοῦ σώματος αὐτῆς τῆς ψυχῆς, et contentis extra locis. Male Ficinus: *exspectationem harum in animo passionum.* Genitivus τῆς ψυχῆς cohaeret cum προσδόκημα, et τὰ παθήματα intelligendum τὰ ψυχῆς πάθη, καὶ τὸ εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν ἀνακαμπτόν, ut ait Plato. De eqq. cfr. Stallb. v. Euthyd. ubi διαφέρει, inquit, προσδοκία ἀνάδην. Ἔλεγε μὲν γὰρ ἐστι προσδοκία ἀγαθῶν, καὶ ὁ φοβούμενος προσδοκᾷ. ἀλλ' οὐ προσδοκᾷ ἀγαθὰ ὁ φοβούμενος γὰρ προσδοκία ὁ φόβος. Sed hic discrimen non semper observatum esse docuerunt interpp. ad Theaet. Magn. p. 209. Marcland. ad Eurip. Iph. A. 788. coll. Heus. ad Soph. Ajac. 788. Jam nemo mutabitur προσδόκημα ἀπεζόμενον hoc loci, quum e vulgari lectione satis constet fuisse προσδόκημα προσδοκώμενον. Ceterum fortasse non frustra monuero κατὰ τὸ τούτων τῶν παθημάτων dictum videri pro κατὰ ταῦτα τὰ παθήματα h. e. *pro harum affectionum diversitate.* Alias loci explicationes aut nimis contortae sunt, aut sensum parum idoneum gignunt. Stalb.

ἐν γὰρ τούτοις] Verba sic intelligo: ad ἐν γὰρ τούτοις supplendum τῷ προσδοκήματι τῷ περὶ τῶν ἡδέων ἐλπιζομένῳ καὶ τῷ περὶ τῶν λυπηρῶν. Stalb.

οἶμαι κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν—ὡς δοκεῖ] Negligentia sermonis quotidiani ad vivum expressa. Fischer.

ἀμίκτοις] Comma sustuli jubente Schleiermachero. Nam ἀμίκτους λύπης τε καὶ ἡδονῆς i. q. ἄνευ λυπῆς τε καὶ ἡδονῆς ὄσης. cfr. Matth. Gr. Gr. §. 317. Nempe metum malorum imminentium ab omni voluptate separatum, atque bonorum expectationem cum nullo dolore conjunctam esse statuit. Stalb.

ἡδονῇ δὲ καὶ λύπῃ] Vulgo sic legebatur et interpungebatur: ἡδονῇ τε καὶ λύπῃ κατὰ τὸν θερμὸν κ. τ. λ. Punctis post λύπῃ sublatis protulimus τε cum Bekk. in Ac. duobus, et certis hoc modo cohaerent.

σι τοῖς τοιούτοις, τοτὲ[h] μὲν ἀσπαστέον αὐτά, τοτὲ δὲ οὐκ ἀσπαστέον, ὡς ἀγαθὰ μὲν οὐκ ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἔνια δεχόμενα τὴν τῶν ἀγαθῶν ἔστιν ὅτε φύσιν.

ΠΡΩ. Ὀρθότατα λέγεις ὅτι ταύτῃ πῃ δεῖ διαπορευθῆναι[i] τὸ[j] νῦν μεταδιωκόμενον.[k]

§. 63. ΣΩ. Πρῶτον μὲν τοίνυν τόδε ξυνίδωμεν, ὡς εἴ περ ὄντως ἔστι τὸ λεγόμενον, διαφθειρομένων μὲν αὐτῶν ἀλγηδών, ἀνασωζομένων[l] δὲ ἡδονή, τῶν μήτε διαφθειρομένων μήτε ἀνασωζομένων ἐννοήσωμεν πέρι,[m] τίνα ποτὲ ἕξιν δεῖ

δὲ χ.—[i] διαθηρευθῆναι ς.—[j] τὸν Πιε.—[k] διωκόμενον pr Σ.—[l] ἀλγηδὼν ἂν, διασω-

ἡδονῇ δὲ καὶ λύπῃ (sc. δοτέον) καθάπερ τῷ θερμῷ καὶ ψυχρῷ δοτέον—, τότε μὲν ἀσπαστέον αὐτὰ sc. εἶναι, τότε δ' οὐκ ἀσπαστέον.—Pronomen αὐτὰ refer ad ἡδονὴν καὶ λύπην. cfr. §. 2. Stalb.

ἐνίοτε δὲ καὶ ἔνια δεχόμενα] Prorsus singulare est, quod sequitur: ἔστιν ὅτε φύσιν, quæ tamen verba insignem sanitatis speciem præ se ferunt. Ac similis est part. ἔνια repetitio, quæ in tragicis hic illic occurrit, cujus plura exempla Scidlerus mihi olim communicavit. E nostro loco defenderim etiam vulgatam lectionem apud Xenoph. Cyrop. i. 6. 9. ἀλλά τοι ἔφη, ὦ παῖ, ἔνια ἔστιν ἃ οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον, ἀλλὰ πρὸς αὐτὰ τὰ πράγματα, ubi ἔνια, in cod. Alt. omissum, tanquam interpretamentum abjici voluit Bornemann. de genuina Cyrop. Recens. p. 17. Sed alia etiam loca reperiuntur, ubi ἔνιοι ἔστιν οἱ hac ratione conjungitur. Hæc dum scribo, in memoriam redit locus Phædonis p. 74. B. ἆρ' οὐ λίθοι μὲν ἴσοι καὶ ξύλα ἐνίοτε, τὰ αὐτὰ ὄντα, τότε μὲν ἴσα φαίνεται, τότε δ' οὔ: ubi Heind. 'pro τότε μὲν—τότε δὲ, quæ post ἐνίοτε parum sunt apta, e codd. Tub. et Paris. recipiendum τῷ μὲν—τῷ δέ.' Minime vero! Sensus hic est: *nonne interdum accidit, ut lapides et ligna tibi modo æqualia, modo non æqualia appareant?* Stalb.

διαθηρευθῆναι] Steph. 'Quidam vet. διαπορευθῆναι. Ac Ficinus ita legit. Proxime autem sequentia sic vertit, ac si legeretur τὸν τοιαῦτα μεταδιωκόμενον.' Recte. Ficinus enim vertit, *Recte ait oportere sic inedere, qui talia perscrutatur.* Et διαπορευθῆναι est lectio Bas. 2. cujus tamen vanitatem declarat vel usus verbi διαπορευθῆναι, quod nec passive, quod sciam, ponitur, nec ita referri ad verbum μεταδιώκεσθαι potest. Altera vero lectio omnes elegantiæ numeros habet. Fisch.

διαθηρευθῆναι] Ita Ald. Sed Steph. lectionem διαπορευθῆναι, haud dubie e Bas. 2. adnotavit, quam etiam recepit Bekk. Jam vero etsi non assentior Fischero, διαπορευθῆναι passivo sensu accipiendum esse rato, id quod fieri nequit: tamen vulgatam lectionem omnes elegantiæ numeros habere puto. Eadem imago est Tim. p. 64. B. ταύτῃ γὰρ μεταδιωκτέον πάντα ὅσα ἐλεῖν ἐπιτροῦμεν. Stalb.

§. 63. πρῶτον μὲν τοίνυν τόδε ξυνίδωμεν—ἡδονὴ] Respiciunt priora ad verba: λέγεις τοίνυν, τῆς ἁρμονίας μὲν λυομένης ἡμῖν ἐν τοῖς ζώοις ἅμα τῆς φύσεως καὶ γένεσιν ἀλγηδόνων ἐν τῷ τότε γίγνεσθαι χρόνῳ. Τόδε ξυνίδωμεν sc. *de quo nunc dicturus sum.* Rem significat deinde verbis: εἰκὸς, ἆρ' οὐ πᾶσα ἀνάγκη —μήτε σμικρόν. Ita οὕτως, τοῦτο, ἐκεῖνο, ἐκεῖθεν omnino ad ea referuntur, quæ in oratione proxima sunt, sive ea præcesserint, sive sequantur. vid. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 282.—ὡς i. q. ἵνα. Pronomen αὐτῶν h. l. pro ἐκείνων accipiendum. Nempe docuerat supra τοῦ ὑγροῦ, τοῦ πνίγους, τοῦ ῥίγους, aliorum exemplo, quando voluptates orirentur, quando dolores. Quanquam fatendum, duriusculam esse hoc loco istam structuram. Stalb.

ἀνασωζομένων] Delevi cum Beckio interpunctionem, ut περὶ ad διαφθ. καὶ ἀνασωζ. referatur. Nam Fischeri quidem explicatio, *πέρι diligenter, σφόδρα, πάνυ* interpretati, ne digna quidem est, quæ refutetur. Vana etiam Stephani conjectura, ἐννοήσωμεν πῃ τίνα. Stalb.

περὶ τίνα] Nullum hic locum videtur habere præpositio περὶ; sed quid pro

τότε ἐν ἑκάστοις εἶναι τοῖς ζώοις, ὅταν οὕτως ἴσχῃ. σφόδρα δὲ προσίχων τὸν νοῦν εἰπέ· ἆρ' οὐ πᾶσα ἀνάγκη πᾶν ἐν τῷ[n] τότε χρόνῳ ζῶον μή τί[o] τι λυπεῖσθαι μήθ'[p] ἥδεσθαι, μήτε μέγα μήτε σμικρόν;

ΠΡΩ. Ἀνάγκη μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἔστι τις τρίτη ἡμῶν[q] ἡ τοιαύτη διάθεσις παρά τε τὴν τοῦ χαίροντος καὶ παρὰ τὴν τοῦ λυπουμένου; II. 11.

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Ἄγε δὴ τοίνυν, ταύτης προυμοῦ μεμνῆσθαι· πρὸς γὰρ τὴν τῆς ἡδονῆς κρίσιν οὐ σμικρὸν μεμνῆσθαι ταύτης[r] ἴσθ' ἡμῖν ἢ μή. βραχὺ δέ τι περὶ αὐτῆς,[s] εἰ βούλει, διατεράνωμεν.

ζωμένων ΧΔΠ.—[n] πέρι ΓΕ: περὶ s.—[o] τῷ om H.—[o] τε om Λ.—[p] μήθ' Γ.—[q] ἡμῶν Δ, ἡμῖν Γ: om EF.—[r] ταύτης corr Γ: ταύτην [a]s.—[s] αὐτῶν Λ.—[t] βίῳ Λ.

illa substitui posset, non videtur: quid si vero particulam *τῃ* substituentes, *ἐνσήσωμέν τῃ τίνα* scriptum fuisse suspicemur? Tantum abest tamen ut necessaria sit hac particula *τῃ*, ut omitti illud etiam verbum *ἐνσήσωμεν* potuerit: quum hanc quoque ad *ξυνίδωμεν* referri possint, atque adeo Platonem huc retulit, alterum illud verbum *ἐνυήσωμεν* non agnoscens, ita etiam locum hunc vertit *primum igitur id inquiramus, si rerum est quod dicebatur, destructis illis doloribus, refectis voluptatum sequi: quum neque deperdantur, neque etiam reverentur, quum potissimum habitudinem tunc animalibus tribuere debeamus.* Simul autem animadvertendum est, particulam *ὰν* quæ est post illud *ξυνίδωμεν*, nullum usum habere: sive *ἐνσήσωμεν* retinendum esse dixeris, sive posteriorem etiam hujus sententiæ partem ad illud alterum verbum referamus. Satis enim erat dicere *ξυνίδωμεν, εἴπερ ὄντως ἐστὶ τὸ λεγόμενον* (εἴτε [τινα τοῦτ' ἔχει δεῖ τόδε ἐν ἑκάστοις εἶναι τοῖς ζώοις. Eqs tamen sicut verbum *ἐνσήσωμεν*, ita etiam vocabulum *δὴ* retinere debere dixi: quamvis aliunde horum quidem verbi plerumque alibi videas nec recondi, tanta autem pleonasmi partiendæ illius exemplum mihi nunc memoria non suggerat. Stall.

ἑκάστοις] De articulo cum *ἕκαστος* juncto in verbis *ἐν ἑκάστοις εἶναι τοῖς ζώοις* cfr. de Republ. i. p. 338. E. ibid. p. 346. E. ibid. v. 461. A. Parmenid. p. 134. A. ibid. p. 143. B. Euthydem. p. 307. A. Theætet. p. 157. C. Tim. p. 19. E. Cratyl. p. 424. E. ubi vid. Heindorf. Phædr. p. 248. E. Apolog. Socr. p. 39. A. et Matth. Gr. Gr. p. 371.—*ὅταν οὕτως ἴσχῃ* sc. *ὅταν μήτε φθείρηται μήτε ἀνασώζηται.* Stall.

τρίτη] Tres sunt status, e Platonis sententia, ratione voluptatis et doloris; unus, in voluptate esse, alter dolore affici, tertius medius, quum nec in voluptate nec in dolore sumus. de Republ. ix. p. 583. C. *λέγε δή. ἦν δ' ἐγώ, οὐκ ἐναντίον φαμὲν λύπην ἡδονῇ; Καὶ μάλα. Οὔκουν καὶ τὸ μήτε χαίρειν μήτε λυπεῖσθαι εἶναι; Εἶναι μέντοι. Μεταξὺ τούτοιν ἀμφοῖν ἐν μέσῳ ὄν, ἡσυχίαν τινὰ περὶ ταῦτα τῆς ψυχῆς· ἢ οὐχ οὕτως αὐτὸ λέγεις; Οὕτως, ἢ δ' ὅς. κ. τ. λ.* ibid. p. 583. E. *τό γε ἡδὺ ἐν ψυχῇ γιγνόμενον καὶ τὸ λυπηρὸν κίνησίς τις ἀμφοτέρω ἐστόν—τὸ δὲ μήτε λυπηρὸν μήτε ἡδὺ οὐχὶ ἡσυχία—καὶ ἐν μέσῃ ταύτῃ ἑφάνη ἄρα.* Eandem sententiam Academici recentiores contra Stoicos defendebant, ut vel e Ciceronis libris de finibus bonorum et malorum constat. Stall.

παρὰ τὴν τοῦ λυπ.] Ald. perperam *περὶ τὴν τοῦ λυπ.*—*Τί μήν*, ut *τί γάρ* semper habet cum *dissentem*, quod semel monuisse sufficiat. Stall.

οὐ σμικρὸν μεμνῆσθαι ταύτην ἴσθ' ἢ μή] Ut de Republ. v. p. 449. D. *μέγα γάρ τι οἰόμεθα φέρειν ὀρθῶν ἢ μὴ ὀρθῶν γιγνόμενον.* Stall.

ΠΡΩ. Λέγε πᾶσον.

ii. ill. 178. §. 64. ΣΩ. Τῷ τὸν τοῦ φρονεῖν ἑλομένῳ βίον[t] οἶσθ' ὡς τοῦτον τὸν τρόπον οὐδὲν ἀποκωλύει ζῆν.

ΠΡΩ. Τὸν τοῦ μὴ χαίρειν μηδὲ λυπεῖσθαι λέγεις;[u]

ΣΩ. Ἐῤῥήθη γάρ που τότε ἐν τῇ παραβολῇ τῶν βίων μηδὲν δεῖν[v] μήτε μέγα[w] μήτε σμικρὸν χαίρειν τῷ τὸν[x] τοῦ νοεῖν καὶ φρονεῖν βίον ἑλομένῳ.

ΠΡΩ. Καὶ μάλ'[y] οὕτως ἐῤῥήθη.[z]

ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτως[a] ἂν ἐκείνῳ γε ὑπάρχοι·[b] καὶ[c] ἴσως οὐδὲν ἄτοπον εἰ πάντων τῶν βίων ἐστὶ θειότατος.

ΠΡΩ. Οὔκουν εἰκός γε οὕτε[d] χαίρειν τοὺς[e] θεοὺς οὔτε τὸ ἐναντίον.

ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν[f] οὐκ εἰκός· ἄσχημον γοῦν αὐτῶν ἑκάτερον γιγνόμενόν ἐστιν. ἀλλὰ δὴ τοῦτο μὲν ἔτι καὶ εἰσαῦθις ἐπισκεψώμεθα,[g] ἐὰν πρὸς λόγον τι ᾖ, καὶ τῷ νῷ πρὸς τὰ[h] δευτερεῖα, ἐὰν μὴ πρὸς τὰ πρωτεῖα δυνώμεθα[i] προσθεῖναι,[j] προσθήσομεν.

ΠΡΩ. Ὀρθότατα λέγεις.

—[u] λέγει σ EF.—[v] δεῖ ιc.—[w] μέγαν ΑΒCΗιc.—[x] τὸν om Λ, ante τῷ ponit EF.—[y] μάλ' Γ.—[z] ἐρρέθη ΓΣΒCF.—[a] οὗτος corr Σ.—[b] ὑπάρχει Σ, ὑπάρχον ιc.—[c] : καὶ Σ.—[d] οὐ μήτε ιc.—[e] τοὺς add ΧΔΠ.—[f] οὖν om ΓΛ.—[g] malim ἐπισκεψόμεθα.—[h] πρὸς τὰ om Η.—[i] δυνάμεθα ιc.—[j] προσθῆναι, προσθήσωμεν Λ.—[k] τότε Λ.—[l] τὰ add ΆΔ

§. 64. *ἐῤῥήθη γάρ που τότε ἐν τῇ παραβολῇ βίων*] Cfr. §. 30—35. De constructione *δεῖν—τῷ ἑλομένῳ* vid. Matth. Gr. Gr. not. 9. Stalb.

οὕτως ἂν ἐκ.] Steph. 'γρ. *οὕτος ἂν ἐκ.*' Scilicet in Bas. 2. *οὗτος ἐῤῥήθη*. Inde, vel de industria, vel incuria lapsus, finxit Steph. illam hujus loci scripturam. Ficin.

οὕτως ἐῤῥήθη] Bas. 2. *οὗτος ἐῤῥήθη*. Male. Sed videtur editor correctionem manu evabunda alieno loco intulisse. Etenim pro *οὐκοῦν οὗτος ἐκείνῳ γε ὑπάρχοι*, sc. *βίος*, vulgo perperam legebatur *οὐκοῦν οὕτως ἂν* etc. *Οὗτος* hic reponendum esse jam Stephanus intellexerat, et confirmant hanc lectionem codd. Vindob. narrante Bastio in Specim. Crit. Textus Plat. Symp. p. 51. Verte: *igitur vita illi contingeret, illi parata esset*. cfr. de Republ. v. p. 458. A. Tim. 30. C. Stalb.

καὶ ἴσως—θειότατος] Pertinent huc verba §. 34. *οὐδὲ γὰρ ὁ σὸς νοῦς, ὦ Σώκρατες, ἔστι τἀγαθὸν, ἀλλ' ἕξις τις ταὐτὰ ἐγκλήματα*. Socrat. *Τάχ' ἂν, ὦ Φίληβε, δι' ἐμὸς· οὐ μέντοι τόν γ' ἀληθινὸν ἅμα καὶ θεῖον οἶμαι νοῦν, ἀλλ' ἄλλως πως ἔχειν*. Deum in sempiterna rerum contemplatione et intuitione e nostri decretis vivere credit. Stalb.

οὔκουν εἰκός γε] Cum Fischero scripsi pro *οὐκοῦν εἰκός γε*, sensu postulante.—Bekk. *οὔτε χαίρειν τοὺς θεοὺς δοκεῖ*. Non necessarium hoc. De articulo ante *θεοὺς* omitti solito vid. Schaefer. Melet. Crit. p. 4. Stalb.

εἰσαῦθις] Valet *posthac, deinde*. de Republ. v. p. 466. A. *ἡμεῖς δὲ εἴπωμεν, ὅτι τοῦτο μέν, εἴ που παραπίπτοι, εἰσαῦθις σκεψόμεθα, νῦν δὲ τοὺς φύλακας ποιῶμεν*. Gorg. p. 447. B. et C. Ibid. p. 449. C. D. Eurip. Orest. 980. *Κἂν μὴ παραιτῇ', αὖθις εἰσὶ χρήσ.μοι*. Alcest. 1174. *Αὖθις τόδ' ἴσται*. Stalb.

§. 65. ΣΩ. Καὶ μὴν τό γε[k] ἕτερον εἶδος τῶν ἡδονῶν, ὃ §. 19. F.
τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἔφαμεν εἶναι, διὰ μνήμης πᾶν ἐστὶ γε-
γονός.

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Μνήμην, ὡς ἔοικεν, ὅ τί ποτ' ἔστι, πρότερον ἀνα-
λητέον. καὶ κινδυνεύει πάλιν ἔτι πρότερον αἴσθησιν μνή-

c. 65. *τόγε ἕτερον εἶδος*] Redit jam ad alterum genus voluptatum, quod solius animi esse dixerat, e rerum bonarum expectatione oriundum. Hoc quum per memoriam nasci intelligat, ante omnia, quidnam sit memoria, definitione explicandum esse censet. Stalb.

πρότερον ἀναλητέον] Ficinus vertit: *accipiendum videtur.* Num legit παραλητέον? Vulgata certe vix toleranda, quum de hac re antea nondum sermo fuerit; id quod necessarium foret, si ἀναλητέον vera esset scriptura. Παρὰ et ἀνὰ permutari potuisse in codd. ostendunt n, qui Bastii Epistol. Palæogr. continuo membrana terentes quamvis fere litteram cum alia quavis a librariis confundi potuisse luculenter evincunt. Stalb. qui sic in Addend. 'Pro ἀναλητέον legendum esse suspicatus sum παραλητέον. Lege λητέον. Syllaba ἀν e prægressa syllaba originem duxit.'

καὶ κινδυνεύει πάλιν ἔτι κ.τ.λ.] Ficinus non recte intellexit, vertens *quin etiam fortasse, quid memoriæ sensus.* Non video, quidnam cogitaverit *memoriæ sensum.* Subest inest huic loco hyperbaton. Ad αἴσθησιν repetendum ἀναλητέον et genitivus μνήμης a πρότερον pendere cognatus est, ut jam Stephanus vidit. Socrates enim, priusquam nlanca quæst exhibeat memoriæ definitio, accuratius explorare conatur, quidnam sit αἴσθησις. Intelligit autem eam, ut paullo post dicit, τὸ ἐν ἰσὶ πάθει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα κοινῇ γιγνόμενον κοινῇ καὶ κινεῖσθαι. Recte igitur Tennemann. System. der Platon. Philosophie t. iii. p. 51. '*Jede Empfindung* (αἴσθησις) *oder sinnliche Vorstellung entsteht* (nach *Platos Meinung*) *aus einer gedoppelten Veränderung, welche in dem Körper und der Seele vorgehen. Wenn eine Veränderung des Körpers bis zur Seele fortgepflanzt wird, so entsteht das Bewusstseyn derselben; beides in Vereinigung ist erstlich Empfindung.*'—Es bedeutet (αἰσθησις sc.) nichts anderes, als κίνησις, Veränderung, *was sonst auch πάθημα heisst, der Stoff der Empfindungen, woraus, durch Verbindung mit einem Antheil der Seele, wirkliche Empfindung, Veränderung mit Bewusstseyn entstehet.*' Hæc ille firmat locis Timæi p. 64. B. *μέγιστον δὲ καὶ λοιπὸν τῶν κοινῶν περὶ ὅλον τὸ σῶμα παθημάτων, τὸ τῶν ἡδέων καὶ τῶν ἀλγεινῶν αἴτιον, ἐν οἷς διεληλύθαμεν· καὶ ὅσα διὰ τῶν τοῦ σώματος μορίων αἰσθήσεις κεκτημένα καὶ λύπας ἐν αὐτοῖς ἡδονάς θ' ἅμα ἑπομένας ἴσχει.* et p. 66. A. ibid. p. 34. B. *καὶ ὑπὸ πάντων τούτων διὰ τοῦ σώματος αἱ κινήσεις ἐπὶ τὴν ψυχὴν προσπίπτουσιν, αἱ δὴ καὶ ἕπειτα διὰ ταῦτα ἐκλήθησάν τε καὶ νῦν ἔτι αἰσθήσεις συνάπασαι κέκληνται.* Adde p. 76. A. Nostri loci, qui est classicus hanc in rem, non meminit vir in Platone optime versatus. Opponitur autem αἰσθήσει h. l. ἀναισθησία, quæ quidem locum habere dicitur, quando corpus ita movetur, ut quæ sentiantur, nonnihil illud tangant, animum ipsum nullo sive voluptatis sive doloris sensu afficiant. Hæc in universum. Nunc pauca de singulis addam. — Pro *εἰ μέλλει τὰ περὶ ταῦθ' ἡμῖν*, quod Bekk. primus restituit, vulgo *εἰ μέλλει περὶ ταῦθ' ἡμῖν*. Sydenham. conjecerat: *εἰ μέλλει ταῦθ' ἡμῖν.—κατὰ τρόπον, conveniently, ut par est.* cfr. Tim. p. 84. A. Epinom. p. 989. D. 991. D.—*τὰ περὶ τὸ σῶμα—παθήματα* i. q. *κινήσεις τοῦ σώματος, sinnliche Eindrücke auf den Körper.* Eodem sensu statim post πάθει.—Mox nota, *τὰ τοῦ σώματος παθήματα* dici σεισμὸν ἐντιθέντα ἴδιόν τε καὶ κοινὸν ἑκατέρῳ. Aliter igitur corpus, aliter animus movetur, quamquam est, quod utrique commune sit.—Deinde ad oblivionis definitionem cfr. Sympos. c. 26. W. Λήθη γὰρ ἐπιστήμης ἀπαβολή. Phædon. p. 75. D. *τὸ γὰρ εἰδέναι τοῦτ' ἐστί, λαβόντα τοῦ ἐπιστήμην ἔχειν καὶ μὴ ἀπολωλεκέναι* ἢ οὐ τοῦτο λέγομεν, ἐπιστήμης ἀποβολήν; Nemes. de Natur. Hom. p. 202. ed. Matth. Λήθη δ' ἐστὶ μνήμης ἀποβολή. Laudat hunc locum etiam Stobæus Ecl. Ethic. 26. p. 294.—Paullo post σφοδρὸν μήτε γεγενῆσθαι πω. Vulgo πως. Ald. Bas. I. 2. πῶν. Stalb.

μης, εἰ μέλλει τὰ[l] περὶ ταῦθ' ἡμῖν κατὰ τρόπον φανερὰ τῇ γενήσεσθαι.

ii. iii. 179. ΠΡΩ. Πῶς φῄς;

ΣΩ. Θὲς τῶν περὶ τὸ[m] σῶμα ἡμῶν ἑκάστοτε παθημάτων τὰ μὲν ἐν τῷ σώματι κατασβεννύμενα πρὶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν διεξελθεῖν, ἀπαθῆ ἐκείνην ἐάσαντα, τὰ δὲ δι'[n] ἀμφοῖν ἰόντα καί τινα ὥς περ σεισμὸν ἐντιθέντα ἴδιόν τε καὶ κοινὸν ἑκατέρῳ.

ΠΡΩ. Κείσθω.

ΣΩ. Τὰ μὲν δὴ μὴ[o] δι' ἀμφοῖν ἰόντα ἐὰν[p] τὴν ψυχὴν ἡμῶν φῶμεν λανθάνειν, τὰ δὲ δι' ἀμφοῖν μὴ λανθάνειν, ἆρ' ὀρθότατα ἐροῦμεν;

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Τὸ τοίνυν λεληθέναι μηδαμῶς ὑπολάβῃς ὡς λέγω λήθης ἐνταῦθά που γένεσιν. ἔστι γὰρ λήθη μνήμης ἔξοδος, ἡ δ' ἐν τῷ λεγομένῳ νῦν οὔπω γέγονε· τοῦ δὲ[q] μήτε ὄντος μήτε γεγονότος πως γίγνεσθαι φάναι τινὰ ἀποβολὴν ἄτοπον. ἢ γάρ;

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Τὰ τοίνυν ὀνόματα μετάβαλε μόνον.

§. 66. ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Ἀντὶ μὲν τοῦ λεληθέναι τὴν ψυχήν, ὅταν ἀπαθὴς αὕτη γίγνηται τῶν[r] σεισμῶν τῶν τοῦ σώματος, ἣν νῦν[s] λή-

ii. 34. θην καλεῖς, ἀναισθησίαν ἐπονόμασον.

ΠΡΩ. Ἔμαθον.

ii. iii. 180. ΣΩ. Τὸ[t] δὲ[u] ἐν ἑνὶ πάθει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα

ΠΣ.—[m] τὸ ΑΔΠ.—[n] δι' om ΑΠ.—[o] μὴ om Λ.—[p] ἐᾶν C.—[q] δὴ ΑΔ, δου Π.—[r] τῶν ante τοῦ om Γ.—[s] νῦν om pr Π.—[t] τὸ ΑΓΔΛΞΠΣΒCFH : τῷ Ϝ.—[u] δ' Α.—

αἴσθησιν] Steph. 'Recte legitur αἴσθησιν, repetendo ἀναληπτέον, et jungendo πρότερον cum μνήμης.' verissime. Ficinus male vertit, *quin etiam fortasse, quid memoriæ sensus.* Fisch.

§. 66. ἣν νῦν λήθην καλεῖς] Schleiermachero teste nonnemo conjecit, olim scriptum fuisse ἵνα μὴ λήθην καλῇς, quia Protarchus λήθης nomen nondum usurpaverit. Sed quum verba τὰ τοίνυν ὀνόματα μετάβαλε μόνον prægrediantur, vulgatam retinuimus. Stalb.

τὸ δὲ ἐν ἑνὶ] Ald. Bas. 1. 2. Steph. τῷ. Sed Cornar. recte vidit rescribi oportere τό. Cohæret enim articulus cum partic. γιγνόμενον. Rescripsimus igitur ita. Steph. præterea ante τὴν ψυχὴν inseri jubebat particulam περὶ, vel potius κατά. bene. Fisch.

τὸ δὲ ἐν ἑνὶ πάθει] Ita de certa Cornarii conjectura reposui. Cohæret autem τὸ cum infinitivo κωεῖσθαι; quod Fischeri

κοινῇ γιγνόμενον κοινῇ καὶ κινεῖσθαι, ταύτην δ' αὖ τὴν κίνησιν[v] ὀνομάζων αἴσθησιν οὐκ ἀπὸ τρόπου[w] φθέγγοι' ἄν.

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα λέγεις.

§. 67. ΣΩ. Οὐκοῦν ἤδη μανθάνομεν ὃ βουλόμεθα καλεῖν τὴν αἴσθησιν;

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Σωτηρίαν τοίνυν αἰσθήσεως τὴν μνήμην λέγων ὀρθῶς ἄν τις λέγοι κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν.

ΠΡΩ. Ὀρθῶς γὰρ οὖν.

ΣΩ. Μνήμης δὲ ἀνάμνησιν ἆρ' οὐ διαφέρουσαν λέγομεν;[x]

ΠΡΩ. Ἴσως.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐ τόδε;

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ὅταν ἃ μετὰ τοῦ σώματος ἔπασχέ[y] ποθ' ἡ ψυχή,[z] ταῦτ' ἄνευ τοῦ σώματος αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ ὅτι μάλιστ'[a] ἀναλαμβάνῃ, τότε ἀναμιμνήσκεσθαί που λέγομεν.[b] ἦ γάρ;

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ ὅταν ἀπολέσασα μνήμην εἴτε[c] αἰσθήσεως εἴτ' αὖ μαθήματος αὖθις ταύτην ἀναπολήσῃ πάλιν

[v] κοίνησιν Λ.—[w] οὐ πόρρω τρόπου γρ Cor.—[x] λέγωμεν ΧΔ, λέγοιμεν Ξ et corr Π.—[y] ἔναθε ΣΒΗ : ἔπασχε...σώματος om ΑCΣ.—[z] ποθ' ἡ ψυχή Η, πόθη ψυχή ΧΔΠ.

causa moneo, qui τὸ γιγνόμενον, jungebat. Pro γιγνόμενον Sydenhamius γιγνόμενα tentat. Non video causam. cfr. Matth. Gr. Gr. §. 441. Nec melius est Stephani mutatio. Neque enim de ἀεὶ πάθει περὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα jungendum, quo facto totius loci structura atque sensus perturbatur, sed verba ita cohærent: τὸ δὲ τὴν ψυχὴν καὶ σῶμα—κοινῇ κινεῖσθαι. Itaque cum αἴσθησιν recte appellari sit, quum anima et corpus communiter etiam moveantur. Id quod ipse dixit. Stall.

ἀπὸ τρόπου] Retracto accentu scripsi ad consuetum grammatt. vett. quem illustravit Schæfer. Melet. Crit. p. 51. Stall.

§. 67. σωτηρίαν αἰσθήσεως τὴν μνήμην] Laudat hanc memoriæ definitionem Nemes. de Natur. Hom. p. 292. ed. Matth. ὁτὲ δὲ Πλάτων (sc. φησὶ) σωτηρία αἰσθήσεως καὶ νοήσεως (ἐστὶν ἡ μνήμη). Recte addit καὶ νοήσεως. Nam Plato intelligit sub αἰσθήσει, ut vidimus, communem corporis et animi affectionem. Quod autem memoria dicitur σωτηρία, satis constat, σώζεσθαι et interdum σώζειν hac in re Græcis simpliciter usurpatum esse. Vid. Erfurdt. ad Soph. Trach. p. 271. Heind. ad Theætet. §. 26.—A memoria distinguit recordationem, quando animus, quæ aliquando una cum corpore perceperat, sine corporis ope ad se revocet ac sibi quasi repræsentet. Stall.

ἀναπολήσῃ] Hesych. Ἀναπολεῖ· μνημονεύει. Λάκωνες. Sic enim Salmasius recte docuit scribendum esse pro ἀναπολεῖ, ut Aldus edidit. Suidas: Ἀναπολεῖ· ἀναμιμνήσκεται. Fischer.

ἀναπολήσῃ] ἀναπολεῖν proprie est revocare, revolvere i. q. ἀναπολεῖν, interdum ita usurpatur, ut valeat: in memoriam re-

αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ, καὶ ταῦτα[d] ξύμπαντ'[e] ἀναμνήσεις καὶ μνήμας που λέγομεν.

ΠΡΩ. Ὀρθῶς λέγεις.

vi. iii. 181. ΣΩ. Οὔ δὴ χάριν ἅπαντ' εἴρηται ταῦτα, ἔστι τόδε.

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ἵνα μὴ τὴν ψυχῆς[f] ἡδονὴν χωρὶς σώματος ὅτι μάλιστα καὶ[g] ἐναργέστατα λάβοιμεν, καὶ ἅμα ἐπιθυμίαν· διὰ γὰρ τούτων πως ταῦτα ἀμφότερα ἔοικε δηλοῦσθαι.

§. 20. F. §. 68. ΠΡΩ. Λέγωμεν τοίνυν, ὦ Σώκρατες, ἤδη τὸ μετὰ ταῦτα.

ΣΩ. Πολλά γε περὶ γένεσιν ἡδονῆς καὶ πᾶσαν τὴν μορφὴν αὐτῆς[h] ἀναγκαῖον, ὡς ἔοικε, λέγοντας σκοπεῖν. καὶ γὰρ νῦν πρότερον ἔτι φαίνεται λεπτέον ἐπιθυμίαν εἶναι, τί ποτ' ἔστι καὶ ποῦ γίγνεται.

ΠΡΩ. Σκοπῶμεν τοίνυν· οὐδὲν γὰρ ἀπολοῦμεν.

σ

—[a] μάλιστ' Γ.—[b] λέγωμεν C.—[c] εἶτ' ιο.—[d] πάντα F.—[e] ξύμπαντ' Γ.—[f] ψυχὴν H, ψυχὴν Γ, τῆς ψυχῆς ΔΠ.—[g] καὶ post μάλιστα om CF et pr Σ.—[h] αὐτὴν ΔΠ.

vocare, secum repetare. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 60. ubi laudatur Philo Jud. Flacc. p. 990. D. 994. E. Leg. Caj. p. 1035. ac monetur, Pythagoreorum commentationem quotidianam actæ vitæ ἀναπόλησιν vocari. Epictet. Arriani l. iv. D. vi. p. 618. ἀναπόλει τὰ πεπραγμένα. Πῇ παρέβην; Hierocl. commentat. Aur. Carm. p. 213. ἡ τῆς καθημερινῆς ζωῆς ἀνάμνησις μελέτη γίνεται τῆς τῶν προβεβιωμένων ἀναπολήσεως.— Pro ἀναμνήσεις καὶ μνήμας Sydenham. mavult ἀναμνήσεις καὶ μνήμης ἀνακτήσεις. Non reputavit bonus homo, non dictum esse ἀναμνήσεις καὶ μνήμην, sed ἀναμνήσεις καὶ μνήμας. Stalb.

Ἵνα μὴ τὴν ψυχῆς κ. τ. λ.] Longissime hæc sententia a Platonis mente et consilio abest. In præcedentibus enim p. 33. C. disceptandum proposuit de voluptatibus, quæ memoria præteriti temporis percipiuntur, atque adeo de iis voluptatibus, quæ uni animo propriæ nullum habent cum corpore commercium. Quid igitur? finita disceptatione disputasse se dicat, ne animi corporisque voluptates seorsim ponantur? Immo vero disputavit, ἵνα πῃ τὴν ψυχῆς ἡδονὴν χωρὶς καὶ σώματος δτ. κ. ἐ. λ. Ante *σώματος* inserimus καὶ, quia genitivus *σώματος*, non a χωρὶς, sed ab *ἡδονὴν* pendet. Sic Polit. p. 276. D. ᾗ τε τὸν θεῖον ἂν τοῦ διειλόμεθα νομέα χωρὶς καὶ τὸν ἀνθρώπινον ἐπιμελητήν. Heusd.

Ἵνα πῃ] Vulgo ἵνα μή. Nostram lectionem debemus Schütz. et Heind. ad Theætet. §. 90. Negandi particula prorsus adversatur Socratis consilio, ut qui jam in eo sit, ut ostendat, quid in voluptatis sensu ad animum pertineat, sejunctis, quæ hunc sensum comitantur, corporis affectionibus. Quocirca miror Schleiermacherum de hujus emendationis veritate dubitantem. Bekk. quoque μὴ tenuit. Stalb.

σώματος] Quod Heusdius καὶ inseri jubet, haud scio an non sit necessarium, modo τὴν ψυχῆς ἡδονὴν χωρὶς *σώματος* concise dictum putes pro τὴν ψ. ἡδ. χωρὶς τῆς τοῦ *σώματος ἡδονῆς*, cujusmodi breviloquentiæ exempla non desunt. Malim tamen ἵνα πῃ ψυχῆς ἡδονὴν omisso τήν. Cfr. Heind. ad Phædon. §. 25. Stalb.

§. 68. λεπτέον] Ad quæstionem de origine et natura voluptatis accessurus antea de cupiditatibus quærere instituit. Ficinus: *et nunc primo videndum*, quasi σκεπτέον legisset. Sed interdum ille liberior. Stalb.

ΣΩ. Ἀπολοῦμεν μὲν[l] οὖν, καὶ ταῦτά[j] γε, ὦ Πρώταρχε, εὑρόντες ὃ[k] νῦν ζητοῦμεν,[l] τὴν περὶ αὐτὰ ταῦτα ἀπορίαν.

ΠΡΩ. Ὀρθῶς ἡμῖν· τὸ δ' ἐφεξῆς τούτοις πειρώμεθα λέγειν.

ΣΩ. Οὐκοῦν νῦν δὴ πεῖνην[m] τε καὶ δίψος καὶ πόλλ' ἕτερα τοιαῦτα ἔφαμεν εἶναί τινας ἐπιθυμίας;

ΠΡΩ. Σφόδρα γε.

§. 69. ΣΩ. Πρὸς τί ποτε ἆρα ταὐτὸν βλέψαντες οὕτω πολὺ διαφέροντα ταῦθ' ἑνὶ προσαγορεύομεν ὀνόματι;

ΠΡΩ. Μὰ Δί' οὐ ῥᾴδιον ἴσως εἰπεῖν, ὦ Σώκρατες· ἀλλ' ὅμως λεκτέον.

ΣΩ. Ἐκεῖθεν δὴ ἐκ τῶν αὐτῶν πάλιν[n] ἀναλάβωμεν.[o] II. iii. 182.

ΠΡΩ. Πόθεν δή;

ΣΩ. Διψῇ[p] που[q] λέγομεν ἑκάστοτέ[r] τι;[s]

ΠΡΩ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Τοῦτο δέ γ' ἐστὶ πενοῦται;[t]

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Ἆρ' οὖν τὸ δίψος ἐστὶν ἐπιθυμία;

ΠΡΩ. Ναί, πώματός[u] γε.

—[l] μὲν add ΧΔΠΣ.—[j] ταῦτα corr Σ.—[k] ἃ corr Γ.—[l] ζητοῦμεν ἀπολοῦμεν τὴν ΧΔ Π.—[m] πεινῆν Η.—[n] ἐκ τῶν αὐτῶν πάλιν ΧΔΠ: πάλιν ἐκ τῶν αὐτῶν rc. Σ.—[o] λάβωμεν pr Σ.—[p] διψῇ ΧΓΔΛΞΣΒCΕΗκ, διψῇ F, διψῆι Π: διψῇν τ.—[q] γέ που ΧΔΠ.—[r] ἑκάστου Χ.—[s] τι ΣΒCΗκ, ἔτι Χ.—[t] κενοῦσθαι Fτ.—[u] πώματός ΧΠ et pr ΓΔ:

ἀπολοῦμεν μὲν οὖν] Jam dudum correxeram, quum in Bekk. ita editum esse vidi. Reliquæ editt. ἀπολοίμεν οὖν exhibent. Μὲν οὖν valet imo. Infr. §. 83. εἰ περὶ μὲν τῶν ὄντων καὶ τῶν γεγονότων ταῦθ' ἡμῖν οὕτω πάντων ἀναγκαῖον, περὶ δὲ τῶν μελλόντων οὔ; Plut. Περὶ ἀπάντων μὲν οὖν—ὡσαύτως. Hipp. Maj. p. 283. B. πῶς φής; ἀλλ' ἀλόχιστον; III. Οὐδεν μὲν οὖν τοιαράταν τοῦτο. Xenoph. Memor. III. 8. 4. ἆρ' οὖν, ἔφη, πάντα δίκαια ἀλλήλοις; Ὥς οἶόν τε μὲν οὖν, ἔφη, ἀνομοιότατα ἔνια. Aristoph. Eq. 910. Α. Ἀσωμυλήμενος, ὦ Δῆμε, ἐμοῦ πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀνοφῶ. ΑΛ. Ἐμοῦ μὲν οὖν, ἐμοῦ μᾶλλον οὖν. Lucian. 1102. Ἆρ' οὐ κακοδαίμων εἰμί, βαρυδαίμων μᾶλλον οὖν—ἀνήρ καὶ δυστυχής. Acharn. 288. Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἐστι; τὴν χύτραν συντρῴγετε. ΧΟ. Ἀλλὰ μὲν οὖν καταλείσομεν, ἃ μαρὰ κεφαλή! Supplendum autem τι, quod apud hoc verbum deesse videtur, ut apud προστιθέναι, de quo cfr. Heind. ad Theætet. §. 10. Stall.

ἐφεξῆς τούτοις] Cfr. Cratyl. p. 399. D. ὥσπερ τοίνυν μοι δοκεῖ, τούτοις ἐξῆς εἶναί τι χρῆμα, ubi vid. Heind. Stall.

§. 69. ταὐτὸν] ταὐτὸν h. l. significat *ideam* s. *notionem universalem*. Diog. L. III. 63. καλεῖ καὶ τὴν ἰδέαν οὔτε κινουμένην οὔτε μένον, καὶ ταὐτὸ καὶ ἓν καὶ πολλά. quæ verba descripsit Suidas et ex hujus lexico Phavorinus. Stall.

διψῇν που λέγομεν] Bas. 1. 2. διψῇ που λέγομεν, et pro κενοῦσθαι Ald. Basil. 1. 2. κενοῦται. Simile structuræ hujus exemplum occurrit Theætet. p. 164. A. Retinui tamen infinitivos. Etiam Ficinus eos legisse videtur. Vertit enim: *hoc autem est, vacuum esse.* Stall.

πώματος] Ita pro vulgat. πώματος cum Bekk, scripsimus, quum scripturam in

11. 35. ΣΩ. Πώματος, ἢ[v] πληρώσεως πώματος;

ΠΡΩ. Οἶμαι μὲν πληρώσεως.

ΣΩ. Ὁ κενούμενος ἡμῶν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ἐπιθυμεῖ τῶν ἐναντίων ἢ πάσχει. κενούμενος γὰρ ἐρᾷ πληροῦσθαι.

ΠΡΩ. Σαφέστατά γε.

§. 70. ΣΩ. Τί οὖν; ὁ τὸ πρῶτον κενούμενος ἔστιν ὁπόθεν εἴτ' αἰσθήσει πληρώσεως ἐφάπτοιτ' ἂν εἴτε μνήμῃ, τούτου ὃ μήτ' ἐν τῷ νῦν χρόνῳ πάσχει μήτ'[w] ἐν τῷ πρόσθε[x] πώποτ' ἔπαθεν;

ΠΡΩ. Καὶ πῶς;

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ὅ γ' ἐπιθυμῶν[y] τινὸς ἐπιθυμεῖ, φαμέν;

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Οὐκ ἄρ'[z] ὅ γε πάσχει, τούτου ἐπιθυμεῖ. διψῇ γάρ, τοῦτο δὲ κένωσις· ὁ δὲ ἐπιθυμεῖ πληρώσεως.

ΠΡΩ. Ναί.

11. III. 183. ΣΩ. Πληρώσεως ἄρα[a] πή τι τῶν τοῦ διψῶντος ἂν ἐφάπτοιτο.

πώματός [v]r. hæc non alteri dat H.—[w] πώματος ἢ rc Γ. continuant hæc eidem Ξω. —[w] πάσχειν εἴτ' pr Δ.—[x] πρόσθε ΓΔ.—[y] ἐπιθυμεῖν corr F.—[z] ἆρ' Γω.—[a] γ' ἄρα

Atticis scriptoribus ubique restituendum judicamus. Porson ad Eurip. Hec. 396. 'Forma πῶμα Atticis erat incognita. Quod hoc uno argumento satis probatur. Multa sunt loca, in quibus metrum πῶμα flagitet; nullus, ubi πόμα postulet; pauca ubi admittat.' Citantur hanc in rem in ejus Adversariis p. 191. 218. Eurip. Hipp. 227. Iph. A. 959. Cycl. 123. 139. 141. 173. 192. 416. 419. 452. 571. 677. Ion. 1053. 1214. 1218. 1231. 1235. Accedit, quod nusquam ἕκπωμα, semper ἔκπωμα scribitur, ut alia taceam. Stalb.

ἢ πάσχει] Relativum ἃ post ἢ adde. Omnes edit. ἢ πάσχει. Vitium etiam Heind. in marg. notaverat. Gorg. p. 481. C. καὶ πάντα τὰ ἐναντία πράττομεν, ὡς ἔοικεν, ἢ ἃ δεῖ. Phædon. p. 115. D. ἐγγυήσασθε οὖν με πρὸς Κρίτωνα—τὴν ἐναντίαν ἐγγύην, ἢ ἣν οὗτος—ἐγγυᾶτο. Sympos. c. 14. W. ἄλλη γέ πη ἐν νῷ ἔχω λέγειν, ἢ ἧ σύτε καὶ Παυσανίας. Obiter corrigo Menexen. §. 14. καὶ τούτων ἀπάντων οὐδὲν ἄλλ' αἴτιον, ἢ τῷ ὄντι συγγένεια. scrib. ἢ ἡ τῷ ὄντι συγγ. Stalb.

§. 70. ὁ τοπρῶτον κενούμενος κ. τ. λ.] Sensus hic est: *Quum nec sentire possimus ea, quibus non afficimur, nec recordari eorum, quæ sensibus nostris nunquam percepimus, ne cupiditas quidem ulla in nobis oriri potuit, nisi corpus atque animus ante fuerit affectus.* Verba hoc modo cohærent: ἐφάπτοιτο πληρώσεως τούτου, ὃ μήτ' ἐν τῷ νῦν χρόνῳ—. Bene utitur verbo ἐφάπτεσθαι, quod et ad corpus et ad animum (μνήμην) referatur. Phædon. p. 79. A. οὐκοῦν τούτων μὲν ἂν ἅψαιο καὶ ἴδοις καὶ ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν αἰσθοιο· τῶν δὲ κατὰ ταὐτὰ ἐχόντων (i. e. idearum) οὐκ ἔστιν, ὅτῳ ποτ' ἂν ἄλλῳ ἐπιλάβοιο, ἢ τῷ τῆς διανοίας λογισμῷ, ἀλλ' ἔστιν ἀειδῆ τὰ τοιαῦτα καὶ οὐχ ὁρᾶται. Stalb.

ἆρα πή τι τῶν] Ald. Bas. 2. ἆρα πῇ τί των τ. δ. et pro ἐφάπτοιτο Ald. ἐφάπτοι του. Utrumque male. Sensus verborum hic est: *Quoniam is, qui aliquid cupit, semper aliam quandam, quam præsentem, conditionem appetit (sentit enim corpus suum vacuefactum, ita ut expletionem concupiscat), hinc aliquid quod ad eum pertineat, qui sitim sentit, aliquo modo illud attingere oportet, quo ea depelli possit.* Hoc vero sola memoriæ vi

ΠΡΩ. Ἀναγκαῖον.

ΣΩ. Τὸ μὲν δὴ σῶμα ἀδύνατον· κενοῦται γάρ που.

ΠΡΩ. Ναί.

ΣΩ. Τὴν ψυχὴν ἄρα τῆς πληρώσεως ἐφάπτεσθαι λοιπόν, τῇ μνήμῃ δῆλον ὅτι· τῷ γὰρ[b] ἂν[c] ἔτ'[d] ἄλλῳ ἐφάψαιτο;[e]

§. 71. ΠΡΩ. Σχεδὸν οὐδενί.

ΣΩ. Μανθάνομεν[f] οὖν[g] ὃ συμβέβηκ' ἡμῖν ἐκ τούτων τῶν λόγων;

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Σώματος ἐπιθυμίαν οὔ φησιν ἡμῖν οὗτος ὁ λόγος γίγνεσθαι.

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Ὅτι τοῖς ἐκείνου παθήμασιν ἐναντίαν ἀεὶ παντὸς ζώου μηνύει[h] τὴν ἐπιχείρησιν.[i]

ΠΡΩ. Καὶ μάλα.

ΣΩ. Ἡ δ' ὁρμή γε ἐπὶ τοὐναντίον ἄγουσα ἢ τὰ παθήματα δηλοῖ που μνήμην οὖσαν τῶν τοῖς παθήμασιν ἐναντίων.

ΑΠ. γὰρ pr Δ.—[b] τῷ γὰρ ΑΓΔΛΗΠΣΒCω : τῷ τίνι γὰρ °r. hæc priori continuant ΣΗ.—[c] ἂν om F.—[d] ἔτ' add ΑΔΠ.—[e] ἐφάψοιτο Ξ.—[f] μανθάνομεν...] hæc non alteri dant ΣΗ.—[g] οὖν ΑΔΠ : γοῦν °r.—[h] δεικνύει γρ Π.—[i] τὴν ἐπιθυμίαν Ξ et mg

licet posse, ex iis quæ disputata sunt, aperte consequitur. Unde corpus nunquam dici potest aliquid cupere. Quod autem hanc cupiditatis definitionem attinet, etiam Pythagorei illam pœnebant in repletionis et inanitionis desiderio. Testatur hoc fragmentum ex Aristoxeni libro, quod Πυθαγορικαὶ ἀποφάσεις (al. ἀποφθέγματα) inscriptum fuit, servatum a Stobæo Ecl. Eth. p. 132. ed. Bas. Περὶ δ' ἐπιθυμίας τάδ' ἔλεγεν. Εἶναι τὸ πάθος τοῦτο ποικίλον καὶ πολύτροπον καὶ πολυειδέστατον.—Αὐτὴν μέντοι τὴν ἐπιθυμίαν ἀνιαφορόν τινα τῇ ψυχῇ καὶ ὁρμὴν καὶ ὄρεξιν εἶναι πλησάσεως ἢ παρουσίας αἰσθήσεων, ἢ κενώσεως καὶ ἀπουσίας καὶ τοῦ μὴ αἰσθάνεσθαι. Eadem refert Iamblichus, Aristoxenici operis compilator, in libro de vita Pythag. §. 205. Περὶ δὲ τῆς ὀνομαζομένης ἐπιθυμίας τοιαῦτα λέγειν ἔφασαν τοὺς ἄνδρας ἐκείνους τὴν μὲν ἐπιθυμίαν ἀνιαφορόν τινα εἶναι τῇ ψυχῇ καὶ ὁρμὴν καὶ ὄρεξιν, ἥτοι πλησάσεως τινος ἢ παρουσίας τινῶν αἰσθήσεως ἢ διαθέσεως αἰσθητικῆς. Γίνεσθαι δὲ τῶν ἀναντίων ἐπιθυμίαν, ἢ κενώσεως τε καὶ ἀπουσίας καὶ τοῦ μὴ αἰσθάνεσθαι τούτων. Cfr. Mahne de Aristoxeni libro p. 76. Stall.

τῷ γὰρ ἂν ἄλλῳ] Pessime vulgo τῷ τίνι γὰρ ἄλλῳ, quod primus mutandum esse vidit Bastius, in Specim. Crit. Text. Sympos. p. 45. ubi cod. Vindob. 54. τίνι τῷ habere narrat. Hinc intelligitur, unde vulgata lectio orta sit. Paullo ante pro δηλόνοτι dedi δῆλον ὅτι. Res hodie satis nota. Cfr. Steph. ad Protag. §. 1. Fischer. ad Æschin. Socrat. p. 28. Buttm. ad Menon. Indic. v. Δηλαδή. Ast. in additamentis ad Phædr. ejus commentariis in Politiam subjectis p. 635.—Edit. Bekk. ἐφάπτεσθαι λοιπόν. Prot. τῇ μνήμῃ δῆλον ὅτι. Male, opinor. Mox vulgo μανθάνομεν. Restringendi particula γοῦν hic non minus inepta, quam Thucyd. i. 10. πρὸς τὰς μεγίστας γοῦν καὶ ἐλαχίστας ναῦς τὸ μέσον σωσούσας, οὐ πολλαὶ φαίνονται ξυνελθόντες, ὡς ἀπὸ κόσης τῆς Ἑλλάδος κοινῇ νεμόμενοι. Sine dubio οὖν hic restituendum. Stall.

ΠΡΩ. Πάνυ γε.[j]

ΣΩ. Τὴν ἄρ'[k] ἐπάγουσαν ἐπὶ τὰ ἐπιθυμούμενα ἀποδείξας μνήμην ὁ λόγος ψυχῆς ξύμπασαν τήν τε ὁρμὴν καὶ ἐπιθυμίαν καὶ τὴν[l] ἀρχὴν τοῦ ζώου παντὸς ἀπέφηνεν.

ss. iii. 184. ΠΡΩ. Ὀρθότατα.

ΣΩ. Διψῇν[m] ἄρα ἡμῶν τὸ σῶμα[n] ἢ πεινῇν[o] ἤ τι τῶν τοιούτων πάσχειν οὐδαμῇ ὁ λόγος αἱρεῖ.[p]

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα.

§. 21. F. §. 72. ΣΩ. Ἔτι δὴ καὶ τόδε περὶ ταὐτὰ[q] ταῦτα[r] κατανοήσωμεν. Βίου γὰρ εἶδός τί μοι φαίνεται βούλεσθαι[s] δηλοῦν ὁ λόγος ἡμῖν ἐν τούτοις αὐτοῖς.

ΠΡΩ. Ἐν τίσι καὶ ποίου πέρι βίου[t] φράζεις;

ΣΩ. Ἐν τῷ πληροῦσθαι καὶ κενοῦσθαι[u] καὶ πᾶσιν ὅσα περὶ σωτηρίαν τ' ἐστὶ τῶν ζώων καὶ τὴν φθοράν, καὶ εἴ τις τούτων ἐν[v] ἑπατέρῳ γιγνόμενος ἡμῶν ἀλγεῖ, τότε[w] δὲ[x] χαίρει κατὰ τὰς μεταβολάς.

EF.—[j] γε om pr Δ.—[k] ἄρ' Γ.—[l] καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ΛΣCHιω et rc B.—[m] δίψην ΧΔ et pr Π: διψῆν...ἀληθέστατα om Λ.—[n] ἡμῶν τὸ σῶμα ΧΔΠ: τὸ σῶμα ἡμῶν °s.—[o] πείνην ΧΔ et pr Π.—[p] αἱρεῖν CHιc, ἐρεῖ corr Γ.—[q] ταὐτὰ ΧΔ et pr Π, αὐτὰ pr E, τὰ αὐτὰ °s.—[r] ταῦτα om Λ.—[s] βούλεσθαι ΧΓΑΛΞΠΣBCHιc: βουλεύεσθαι °s.—[t] περὶ βίου ΧΔΠ: βίου πέρι s.—[u] καὶ κενοῦσθαι om pr Ξ.—[v] ἐν om Λ.—[w] τότε Λ.

§. 71. *ψυχῆς ξύμπασαν—ἀπέφηνεν*] Sc. *οὖσαν*. H. e. *omnem cupiditatem in solum animum cadere, omneque omnis animalis imperium.* Sallust. Jugurth. c. i. 'Sed nostra omnis vis in animo et corpore sita: animi imperio, corporis servitio magis utimur.' De constructione cfr. Valcken. ad Herodot. vii. 153. Matthiæ Gr. Gr. §. 372. Stalb.

ὁ λόγος αἱρεῖ] *Ratio evincit*, vid. Dorville ad Chariton. p. 645. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 8. Stalb.

§. 72. *βουλεύεσθαι δηλοῦν*] Bene Ficinus vel legit vel legendum esse vidit *βούλεσθαι δηλοῦν*, de qua dictione, in hodiernis item linguis frequentata, v. Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 27. Nec minus bene Ficinus quæ mox sequuntur p. 36. A. *Πότερον ἀλγοῦντ' ἄλως, ἢ χαίροντα;* ΠΡΩ. *Μὰ Δί', ἀλλὰ διπλῇ τινι λύπῃ λυπούμενον*— in Cod. suo scripta invenit. Vertit enim: *Prot. Non gaudentem, per Jovem: sed*— ut dubitari non possit, quin legerit:—*ἢ χαίροντα;* ΠΡΩ. *Μὴ χαίροντα, μὰ Δί', ἀλλὰ*— Cæterum pro *βουλεύομαι* item *βούλομαι* substituendum infra p. 50. D. *Τούτων γὰρ ἁπάντων αὖριον ἐθελήσω σοι λόγον δοῦναι· ταυῦν δὲ ἐπὶ τὰ λοιπὰ βουλεύομαι στέλλεσθαι.* Heusd.

βούλεσθαι] Vulgo *βουλεύεσθαι* quod correxi cum Heusdio et Heind. ad Cratyl. p. 97. Cf. de Rep. iv. p. 423. *τοῦτο δὲ ἐβούλετο δηλοῦν, ὅτι καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας πρὸς ὅ τις πέφυκε πρὸς τοῦτο ἕνα πρὸς ἓν ἕκαστον ἔργον δεῖ νομίζειν* κ. τ. λ. ibid. p. 431. *ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, φαίνεταί μοι βούλεσθαι λέγειν οὗτος ὁ λόγος, ὡς δυεῖν* ctr. Legg. ii. init. *ὡς ὁ λόγος ἔοικε βούλεσθαι σημαίνειν.* ibid. x. p. 892. C. *οὐκ ὀρθῶς φύσιν βούλονται λέγειν γένεσιν τὴν περὶ τὰ πρῶτα.* Plura suppeditabit Gataker ad Antonin. x. 8. Confusio horum verborum in codd. satis frequens est. cfr. Phædr. p. 231. Protagor. p. 332. Wesseling. ad Herodot. p. 78. Schweighäus. Lexic. Polyb. v. *βούβεσθαι* Similiter confunduntur *βούλημα* et *βούλευμα*. Vid. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 228. Schæf. ad Apoll. Rh. t. ii. p. 109. Porson. Adversar. p. 182. Heind. ad Gorg. §. 82. Stalb.

ΠΡΩ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Τί δ' ὅταν ἐν μέσῳ τούτων γίγνηται;

ΠΡΩ. Πῶς ἐν μέσῳ;

ΣΩ. Διὰ μὲν τὸ πάθος ἀλγεῖ,[y] μέμνηται δὲ τῶν ἡδέων[z] γιγνομένων·[a] παύοιτ' ἂν τῆς ἀλγηδόνος, πεπλήρωταί[b] δὲ μήπω· τί τότε; φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν[c] αὐτὸν ἐν μέσῳ τῶν παθημάτων εἶναι; II. 36.

ΠΡΩ. Φῶμεν μὲν[d] οὖν.

ΣΩ. Πότερον ἀλγοῦνθ' ὅλως ἢ χαίροντα;

ΠΡΩ. Μὰ Δί', ἀλλὰ διπλῇ τινὶ λύπῃ λυτούμενον, κατὰ μὲν τὸ σῶμα ἐν τῷ παθήματι, κατὰ δὲ τὴν ψυχὴν προσδοκίας τινὶ πόθῳ.

ἢ

—[x] δὴ pr Γ et corr Δ.—[y] ἀλγεῖ BC, ἀλγῇ ΑΔΣΠΗ.—[z] ἡδέων ἂν corr Σ.—[a] γιγνομένων Γ et corr ΔΣ.—[b] πληρῶται ΑΔΠ.—[c] μὴ φῶμεν ἢ φῶμεν ΔΠ.—[d] μὲν om EF.

ἀλγεῖ —τότε δὲ χαίρει] Ante ἀλγεῖ omittam est τότε μέν. Ita jam Homerus Iliad. A. 62. Οἵων δ' ἐκ νηῶν ἀναφαίνεται οὖλον ἀστὴρ Παμφαάων, τότε δ' αὖτε δὺς νέφεα σκεδάσσῃ. Vid. Hermann. ad Viger. p. 792. Eadem ratione Latini. Tacit. Annal. vi. 32. 'Artabanus tardari metu, modo cupidine vindictæ inardescere.' ubi Muretus et Acidalius male modo ante tardari inseri voluerunt. Cfr. Jo. Fr. Gronov. ad Liv. iii. 37. Ceterum Schleiermacher hujus periodi lectionem non satam esse censet, quæ Protarchi responsio ἔστι ταῦτα interrogationem postulet. Mihi secus videtur. Fatetur enim Protarchus, nunc postquam Socrates ipsi tam explicuerit sibi quoque ita videri. Quod quid habeat inconcinnitatis, me non assequi fateor. Mutata autem constructio structura inde a verbis καὶ εἰ τις τούτων ἐν ἑκατέρᾳ κ. τ. λ. quæ progressu ita progredi debuerat: καὶ ἐν τῷ ἀλγεῖν, τότε δὲ χαίρειν τούτων ἐν ἑκατέρᾳ γιγνομένων. Verum hujusmodi variationes in omnibus linguis reperiuntur. Stall.

παύοιτ' ἄν] Steph. 'For. καὶ παύεται μὲν τῆς ἀλγ. Et paulo post malim ita legere τί τότε, φῶμεν, ἢ μὴ φῶμεν;' Atque haec emendatio veritatis est: sed illa superstruenda videbatur. Ficin.

παύοιτ' ἂν τῆς ἀλγ.] Servavi vulgatam lectionem, quamvis vitii suspectam. Stephan. quidem malebat καὶ παύεται μὲν τῆς ἀλγηδόνος. Accusandi optativus certe in tali sententia vix tolerandus, quamquam bene novi, interdum in una eademque orationis circuitu diversos modos copulari. Ficinus: *ob præsentem quippe tristatur, sed voluptatum interim præteritarum meminit: cessat quidem tristitia, nondum tamen impletur.* Hinc ego reponam παύσεται μὲν ἀλγηδόνος. Nam copula quidem in membris ἐκ παραλλήλου sibi oppositis facile mecum carebunt harum rerum periti.—Post τί τότε cum Stephano interrogationis notam posui. Stall.

μὰ Δί', ἀλλὰ] Heusdius ante μὰ Δία jubet inseri μὴ χαίροντα, e Ficini versione: *non gaudentem per Jovem, sed.*— Verum enim vero interpres nonnisi sensum, neutiquam vero singula verba exprimit; nam formula μὰ Δία, sequente particula ἀλλά, jam continetur progressam enuntiationem negativo. Xenoph. Memor. iii. 13. 3. Ἀρ' οὖν, ἔφη, καὶ οἱ οἰκέται σου ἄλλοι ἄλλα πειρῶνταί τε αὐτὰ καὶ λοιδόρουσι αὐτῷ. Μὰ τὸν Δία, ἔφη· ἀλλὰ καὶ πολλάκις τεθαύμακα, ὡς ἡδέως αὐτῷ τῶν ἀμφοτέρα ταῦτα χρῶνται. Aristoph. Plut. 100. ΠΑΙΔ. ἄφετον με νύν. ΧΡΕ. Μὰ Δί', ἀλλὰ μᾶλλον ἐξομοῦ. Ibid. 21. Οὐ γάρ με τυπτήσεις στέφανον ἔχοντά γε. ΕΡ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἢν ἀνυπὸ τί με, ἵνα μᾶλλον ἀλγῇς. Rem ulterius illustravit Reisig. in Conject. in Aristoph. i. p. 106.—Statim post nescio unde ἐν in textum irrepsit, quod nemo non videt nulla ratione defendi

II. iii. 185. §. 73. ΣΩ. Πῶς, ὦ Πρώταρχε, τὸ διπλοῦν τῆς λύπης εἶπες;[e] ἆρ' οὐκ ἔστι μὲν ὅτε τις ἡμῶν κενούμενος ἐν ἐλπίδι φανερᾷ τοῦ πληρωθήσεσθαι καθέστηκε, τοτὲ δὲ τοὐναντίον ἀνελπίστως ἔχει;[f]

ΠΡΩ. Καὶ μάλα γε.

ΣΩ. Μῶν οὖν[g] οὐχὶ ἐλπίζων μὲν πληρωθήσεσθαι τῷ μεμνῆσθαι δοκεῖ σοι χαίρειν, ἅμα δὲ κενούμενος ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ἀλγεῖν;[h]

ΠΡΩ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Τότ' ἄρ'[i] ἄνθρωπος καὶ τἆλλα ζῷα λυπεῖταί τε ἅμα καὶ χαίρει.

ΠΡΩ. Κινδυνεύει.

ΣΩ. Τί δ' ὅταν ἀνελπίστως ἔχῃ κενούμενος τεύξεσθαι πληρώσεως; ἆρ' οὐ τότε τὸ διπλοῦν γίγνοιτ' ἂν περὶ τὰς λύπας πάθος, ὃ σὺ νῦν δὴ[j] κατιδὼν ᾠήθης ἁπλῶς εἶναι διπλοῦν;

—[e] εἶπες om Π et pr Δ.—[f] ἔχειν F.—[g] οὐκ Γ.—[h] ἀλγεῖ r.—[i] ἆρ' Γ.—[j] δὴ add

posse. Repetendum enim λυπούμενον. Stalb.

ἔστι μὲν ὅτε—τότε δὲ] Dictum putabis pro *τότε μὲν—τότε δέ*. cfr. Hermann. ad Viger. p. 792. Pessime vulgo post *καθέστηκε* notam interrogandi inferunt et utramque enunciationem seorsim interpretantur, quum sententia hæc sit: *nonne interdum vacuefacti certissimam spem habemus, fore, ut mox denuo repleamur, mox vero omni spe destituimur?* Stalb.

§. 73. *μῶν οὖν οὐχὶ ἐλπίζων μὲν—ἀλγεῖν*] Refutat Socrates Protarchi sententiam, duplici dolore eum affici judicantis, qui, quum corpore sentiat alicujus rei desiderium, simul animo ejus expletionem exspectet. Boni enim exspectationem non esse dolorem, sed potius voluptatem, ita ut, qui corpore quidem dolores sentiat, animo autem conceperit spem jucundam, uno eodemque tempore jucunde et injucunde moveri judicandus sit. Sed eum demum duplici dolore affici, cui, ubi corporis evacuatione doleat, ne sperare quidem liceat, futurum esse, ut desideria sua expleantur. Quare non dubitavi *ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις* quod omnes editt. obsidet mutare in *ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις* h. e. *iisdem quibus quis lætatur, temporis momentis*. Idem vitium recurrit infra §. 112. ubi pro *ἅμα δὲ γίγνεσθαι τοῦτο ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις* restitui *ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις*. Similem labem Heind. absterait loco Apolog. Socr. c. 10. extr. *καίτοι οἶδα σχεδὸν, ὅτι τοῖς αὐτοῖς ἀπεχθάνομαι*, ubi leg. *τούτοις αὐτοῖς*.—Loco infimi ivi ἀλγεῖν, quem e Bekk. restitui, vulgo ἀλγεῖ legitur. Pendet ille a præcesso δοκεῖ. Stalb.

ὃ σὺ νῦν δὴ—ἁπλῶς εἶναι διπλοῦν] Hæc verba hoc modo interrogans: *quem tu paullo ante simpliciter duplicem judicabas, nullo discrimine constituto*. De hac voculæ ἁπλῶς significatione dixit Wyttenbach. ad Julian. p. 169. ed. Schæf. Stalb.

νῦν δή] Ita dedi e Bekk. vulgo *νῦν*, quæ varietas innumeris Platonis locis reperitur. De qua re dicam alio tempore et loco. Hic monere tantum liceat, mirum videri debere, quod grammatici atque editores has particulas cum præterito, præsenti et futuro tempore conjungi solere aiunt, idque nullo significationis discrimine constituto. Vid. Græv. ad Lucian. Solec. in. p. 579. Ruhnken. ad Tim. p. 186. Mihi de hac re ita statuendum videtur. Non omni ex parte verum est, quod vett. gramm. *νῦν δή* aiunt valere *πρὸ ὀλίγου χρόνου*,

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα, ὦ Σώκρατες.

§. 74. ΣΩ. Ταύτῃ[k] δὴ τῇ σκέψει τούτων τῶν παθημάτων τόδε[l] χρησώμεθα.[m]

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Πότερον ἀληθεῖς ταύτας τὰς[n] λύπας τε καὶ ἡδονὰς ἢ ψευδεῖς εἶναι λέξομεν; ἢ τὰς μέν τινας ἀληθεῖς, τὰς δ' οὔ;

ΠΡΩ. Πῶς δ',[o] ὦ Σώκρατες, ἂν εἶεν ψευδεῖς ἡδοναὶ ἢ[p] λῦπαι;

ΣΩ. Πῶς δέ, ὦ Πρώταρχε, φόβοι ἂν ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς, ἢ προσδοκίαι ἀληθεῖς ἢ μή, ἢ δόξαι ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς; II. iii. 186.

πρὸς
ΑΔΠ et rc Β.—[k] τοιαύτῃ Λ.—[l] τόδε F, τούτων τόδε Γ.—[m] χρησόμεθα Β.—[n] τὰς

quæ explicatio nonnisi cadit in eos locos, ubi particulæ illæ præsentis temporibus adjunguntur. Scilicet quum *νῦν* sit trium temporum, particula *δὴ* autem duplicem potissimum significationem habeat, quantum attinet ad tempus designandum pertinet, *jam*, ut prope idem sit quod *ἤδη*, nitens conclusionem et ratiocinationem denotat *igitur*, *jam*; facile intelligitur, *νῦν δὴ* aut *nunc jam*, aut *nunc igitur* significare. Itaque *νῦν δὴ ταῦτο ἐποίησε* vtcre potest aut *nunc igitur hoc fecit*, aut *nunc jam hoc fecit*. Par est ratio futuri temporis: *νῦν δὴ τοῦτο ποιήσει* esse potest aut: *jetzt also wird er das thun*, quod est ratiocinantis, aut: *so eben wird er das thun*, quo tempus notatur. Idem de præsenti tempore valere, apertum arbitror. Jam vero in ipsa rei natura positum est, quod *νῦν δή*, cum præsenti junctum, longe frequentissime *de tempore*, raro *in ratiocinatione* usurpatum reperitur, id quod patebit ex locis a Rothkritio l. c. collectis, contra cum præsenti copulatum utramque significationem retinet; denique cum futuro compositum, multo saepius significat *nunc igitur*, quam *nunc cummaxime*, *jam nunc*; atque ita explicanda sunt loca ab Heindorfio ad Sophist. p. 290. allata. Add. de Legg. II. extr. Νῦν δὴ μαθησόμεθα, ὅτι θαυμαστὸν οἶδεν. Xenoph. Cyrop. IV. I. 23. *νῦν δὴ σὺ δηλώσεις, εἰ ἀληθῆ ἔλεγες.* Theocr. II. 64. Νῦν δὴ μάινα δούνα τόθεν τὰν ἔρνια δαυρεύῃ; *alt.* Lexic. Xenoph. t. III. p. 213. Pertinet huc quodammodo etiam locus Phædon. init. Ὦ Σώκρατες, ἴσταται δέ σε νῦν προσέρουσι νῦν οἱ ἐπιτήδειοι, quem Vigerus p. 426. perperam interpretatur: *statim amici tui te alloquentur*; imo *δὴ* est dolentis, ut Lat. *igitur* et nostrum *also*. Scribi etiam liceret *νῦν δὴ ἴστατόν σε προσερ.* ctr. nisi ἴστατον propter soni gravitatem primam locum occupare deberet. Denique ubi particulæ illæ imperativo jungantur, diligenter videndum, utrum *νῦν* de tempore dicatur, an vero nihil valent, quam *οὖν*. Hoc si est, fere inverso ordine *δή νυν* scribitur, nec dubitandum, quin ita circumflexus abjiciendus sit, quia tum *νυν* est encliticum *num*. Vidit hoc jam Astius ad Leggg. p. 25. Etenim non intelligo, quid causæ sit, cur nonnulli inque magni nominis grammatici, formam *νυν* nonnisi poetis epicis et tragicis itemque scriptoribus Ionicis vindicare conati sint, ut Hemsterh. ad Plut. 968. Valckenar. ad Eurip. Phœn. 918. 1413. Dorvill. ad Charit. p. 629. Heind. ad Gorg. §. 60. In Aristoph. quidem et Plat. *δή νυν* fere nunquam temporis notionem involvit, semperque respondet vernaculo: *nun also*, vel *also nun*, quanquam etiam in libris aetatis editt. vulgaribus *δὴ νῦν* plerumque sedet. Hæc paullo copiosius de re satis levi. Stallb.

§. 74. *ταύτῃ τῇ σκέψει*] Accedit jam ad quæstionem ratio veritatis et falsitatis, de qua re etiam in libris de Republ. l. c. agitur. Stallb.

πῶς δὲ — φόβοι] Stallb. Non vacat particula *ἄν*, sed refertur ad *εἶεν*, quod ex præcedentibus subaudituri ut paulo post

ΠΡΩ. Δόξας μὲν ἔγωγ' ἄν που συγχωροίην, τὰ δ' ἕτερα ταῦτ' οὐκ ἄν.

ΣΩ. Πῶς φῄς; λόγον μέντοι[q] τινὰ κινδυνεύομεν οὐ πάνυ σμικρὸν ἐπεγείρειν.

ΠΡΩ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ἀλλ' εἶ[r] πρὸς τὰ παρεληλυθότα, ὦ παῖ πείνου τἀνδρός,[s] προσήκοντα, τοῦτο σκεπτέον.

§. 75. ΠΡΩ. Ἴσως τοῦτό γε.

ΣΩ. Χαίρειν τοίνυν δεῖ λέγειν τοῖς ἄλλοις μήκεσιν ἢ καὶ ὁτῳοῦν τῶν παρὰ τὸ προσῆκον λεγομένων.

ΠΡΩ. Ὀρθῶς.

ΣΩ. Λέγε δή μοι· θαῦμα γὰρ ἐμέ γ'[t] ἔχει διὰ τέλους

om ΔΠ.—[o] δ' om ΧΔΠ.—[p] al ΧΠ et pr Δ.—[q] μὲν Λ.—[r] ἦ corr Γ, del S.—[s] τἀν-

eum οὐκ ἄν repetendum *συγχωροίην.*' bene. Fischer.

Recte monuit Stephanus, particulam ἄν non vacare, sed referri ad *elev*, quod e præcedentibus intelligendum sit. Sic paullo post cum οὐκ ἄν repetendum *συγχωροίην*. Monui de hac re jam aliquoties. Stalb.

φόβοι—προσδοκίαι] Plurali numero ponuntur; nihil hoc usu frequentius. cfr. Fischer. ad Weller. i. p. 353. iii. 1. p. 301. Heusinger ad Cic. de Offic. i. c. 29. Stalb.

δόξας μὲν ἔγωγ'] Aldin. ante δόξας μὲν ἔγωγε nomen Protarchi omittit, ante πῶς φῄς illud inferens; seqq. autem λόγον μέντοι τινὰ Socrati tribuit. Male. Quanquam autem dubitare liceat, num ita scribendum sit: ΠΡΩ. Δόξας μὲν ἔγωγ' ἄν—ταῦτ' οὐκ ἄν. Πῶς φῄς; ΣΩ. Λόγον μέντοι—tamen vulgatam præfero. Stalb.

λόγον ἐπεγείρειν] Cfr. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 83. Stalb.

ὦ παῖ κείνου] Elegantiam horum verborum non sensit Sydenhamius, qui tentat ὦ παῖ κλεινοῦ ἀνδρός, quia Protarchus Calliæ filius dicatur. Meminisse juvabit hoc loco, quæ de formulis *παῖδες ῥητόρων, ἰατρῶν, φιλοσόφων, γραφέων* al. monuit Boettigerus in libro: *Ideen zur Archaeologie der Mahlerey* p. 136. '*Alle diese Periphrasen mit παῖς, wie φιλοσόφων παῖδες, πλαστῶν παῖδες u. s. w.* (Lucian. Amor. c. 49. εἰ δὲ δεῖ φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν. Imag. c. 9. ταῦτα μὲν οὖν πλαστῶν καὶ γραφέων καὶ ποιητῶν παῖδες ἐργάσονται. de Dips. c. 5. *ἰατρῶν παῖδες*) *drücken stets eine Familienstippschaft, eine Schule u. s. w. aus, worin dieses Lehre, diese Kunst, fortgeerbt wurde.*' Jam vero etsi hic usus proprius esse videtur recentiorum, tamen ut hunc locum simili saltem ratione intelligendum censeam, faciunt verba §. 17. Οὐ γὰρ οἶν, ὦ παῖδες, ὃς φησιν ὑμᾶς προσαγορεύων Φίληβος. Ac facile intelligitur ita his verbis facete carpi Philebum, quem hominem nullem et voluptati deditum, istius disputandi laboris adeo pertadebat. Quapropter Socrates jam rogat Protarchum, velit utpote Philebi discipulus, brevitati studere atque videre, num hæc disputatio ad ea, quæ utrique antea contenderant, necessario requiratur.—*ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς* dictum est δεικτικῶς et cum irrisione quadam. Stalb.

χαίρειν—λέγειν τοῖς ἄλλοις μήκεσιν] *Missa facere debemus reliqua, quæ per ambages ducunt.* Nam similis hæc est dicendi forma ei, quæ Soph. (Ed. R. 7. Ἃ γὰρ δικαίων μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα, Ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα, vel potius Gorg. §. 64. ubi vid. not. coll. ejusdem Heindorfii not. ad Phædr. p. 234. Boeckh. in Legg. p. 146. Weiske de Plenonasm. p. 60. Stalb.

μήκεσι] Sc. τῶν λόγων. quod additur Gorg. p. 449. B. τὸ δὲ μῆκος τῶν λόγων τοῦτο. de Legg. p. 645. C. μῆκος πολὺ λόγων περιττὸν εἰρημένον. Sed usurpatur μῆκος etiam sine tali additamento, quemadmodum verbum μηκύνειν passim simpliciter positum occurrit. Stalb.

ἀεὶ[u] περὶ τὰ αὐτὰ ἃ νῦν δὴ προυθέμεθα[v] ἀπορήματα.

ΠΡΩ. Πῶς δὴ φῄς;

ΣΩ. Ψευδεῖς, αἱ δ'[w] ἀληθεῖς οὐκ εἰσὶν ἡδοναί;

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν;

ΣΩ. Οὔτε δὴ ὄναρ οὔθ' ὕπαρ, ὡς φῄς, ἔστιν, οὔτ' ἐν μανίαις οὔτ' ἐν παραφροσύναις[x] οὐδεὶς ἔσθ' ὅς τίς ποτε δοκεῖ[y] μὲν χαίρειν, χαίρει δὲ οὐδαμῶς, οὐδ' αὖ δοκεῖ μὲν λυπεῖσθαι, λυπεῖται δ' οὔ.

ΠΡΩ. Πάνθ' οὕτω ταῦτ',[z] ὦ Σώκρατες, ἔχειν πάντες ll. iii. 187. ὑπειλήφαμεν.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ὀρθῶς, ἢ σκεπτέον εἴτ' ὀρθῶς εἴτε μὴ ταῦτα λέγεται;

ΠΡΩ. Σκεπτέον, ὡς γ' ἐγώ[a] φαίην ἄν. ll. 37.

§. 76. ΣΩ. Διορισώμεθα δὴ σαφέστερον ἔτι τὸ νῦν δὴ §. 22. F. λεγόμενον ἡδονῆς τε πέρι καὶ δόξης. ἔστι γάρ πού τι[b] δοξάζειν ἡμῖν;

ἡμῖν ΧΔΠ τοῦ libri Ven. °s.—[t] γάρ μέ γε Χ.—[u] ἀεὶ ΔΣ: αἰεὶ °s.—[v] προυθέμεθα ΧΓ ΔΠ: προὐθέμεθα °s.—[w] δ' om. pr. Δ.—[x] παραφροσύναις Δ et corr. Χ: πάσαις ἀφροσύναις °s.—[y] δν δοκῇ F.—[z] ταῦτ' Γκ.—[a] ἔς γ' ἐγὼ ΣΒCHκ, ἐς δ' ἐγὼ Γ: ἐς ἐγὼ

§. 75. ψευδεῖς] Stephan. 'Ficinus ita vertit, quasi legerit αἱ μὲν ψευδεῖς. Talis tamen est nulla harum voluptatum est omnium.' recte. Verba Ficini sunt hæc, *Annon sunt ex voluptatum numero falsæ aliæ, aliæ veræ?* vid. ad §. 24. Fischer.

ψευδεῖς, αἱ δ' ἀληθεῖς οὐκ εἰσὶν ἡδοναί:] Recte Ficinus: *Annon sunt ex voluptatum numero falsæ aliæ, aliæ veræ.* Infra §. 87. τῷ τοῦτο διαφέροντος οὐκ ἄλλην, τὴν δὲ ἄλλην ἡδονὴν τοῦ ἐν ἀριθμητικῷ. Cfr. Mangey. ad Philo. Jud. I. 1361. Heusde Spec. Crit. p. 76. Heind. ad Gorg. §. 24 ad Lucull. §. 96. Porson ad Eurip. Orest. 801. Schæfer. ad Lamb. Bos. p. 328. Hermann. ad Vig. p. 699. Stallb.

οὐτ' ὄναρ οὔθ' ὕπαρ] *Non somnio nec vere.* Forsan cum illustrant Valck. ad Ammon. iii. 15. Duvesio ad Oppian. p. 291. Sch. infr. §. 138. οὔθ' ὡς πάντως οὔθ' ὕπαρ οὐτ' ὄναρ αὖ χρὴν οὕτω εἶναι. Stallb.

οὐδ' ὕπαρ, ὡς φῄς] In omnibus edit. inferior ἔστι, quod quam etiam ex ed. quam subsequimur ordine bell' Ascens. non est, quod mirarum. Denique ἐστιν. Notavimus forte quis in margine, verba οὔτ' ὄναρ οὔθ' ὕπαρ cum seq. ἐστὶ cohærere, quæ nota deinde per librariorum stupotem in textu immigravit. Mira vero est versio Ficini: *Neque igitur revera falsæ lætari dicitur, ut tu ais, neque inter furentes et insanos invenitur aliquis, qui gaudere videatur, quum non gaudeat, aut dolere, quum non doleat.* Quæ quis non videt e genuina lectionis depravatione orta esse? Stallb.

οὔτ' ἐν παραφροσύναις] Bekkero debetur; vulgo οὔτ' ἐν πάσαις ἀφροσύναις, quod quomodo cum οὔτ' ἐν μανίαις conjungi possit, viderint alii, ego non video. Stallb.

εἴτε ὀρθῶς εἴτε μὴ] *Utrum recte, necne*, de Legg. vii. p. 817. Σχεδὸν γάρ τοι καὶ μανησόμεθα τελέως ἡμεῖς τε καὶ ἅπασα ἡ πόλις, ἢν οἱ ἐμὶν ἐπιτρέποι δρᾶν τὰ νῦν λεγόμενα, πρὶν πρᾶσιν τὴν ἀρχῆς, εἴτε μετὰ καὶ δικαιοσύνης πεποιήκασι λέγειν εἴτε τὸ μέσον, εἴτε μή. ἔς γ' ἐγὼ φαίην. Bekk. Vulgo γε deest. Stallb.

§. 76. διοξάζειν] Quantum Proclus ratione διὰ τοῦ ὀρθῶς quidem versus et falsus esse possit enuntiatio, sed neque vera voluptatem, quis is, qui gauderet non posset non je-

ΠΡΩ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ ἥδεσθαι;

ΠΡΩ. Ναί.

ΣΩ. Καί[c] μὴν καὶ τὸ δοξαζόμενόν ἐστί τι;[d]

ΠΡΩ. Πῶς δ' οὔ;[e]

ΣΩ. Καὶ τό γε ᾧ τὸ ἡδόμενον ἥδεται;

ΠΡΩ. Καὶ πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ[f] δοξάζον, ἄν[g] τε ὀρθῶς ἄν τε μὴ ὀρθῶς δοξάζῃ,[h] τό γε[i] δοξάζειν ὄντως οὐδέποτε ἀπόλλυσιν.

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν;

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὸ ἡδόμενον, ἄν[j] τε ὀρθῶς ἄν τε μὴ ὀρθῶς ἥδηται, τό γε[k] ὄντως ἥδεσθαι δῆλον ὡς οὐδέποτε ἀπολεῖ.

ΠΡΩ. Ναί, καὶ τοῦθ'[l] οὕτως ἔχει.

ΣΩ. Τῷ[m] ποτὲ οὖν δὴ[n] τρόπῳ δόξα ψευδής τε καὶ
31. iii. 188. ἀληθὴς ἡμῖν[o] φιλεῖ γίγνεσθαι, τὸ δὲ τῆς ἡδονῆς μόνον ἀληθές, δοξάζειν[p] δ'[q] ὄντως[r] καὶ χαίρειν ἀμφότερα ὁμοίως εἴληφεν;

[c] γ.—[b] τι om ΑΠ, in mg ponit Δ.—[c] καὶ post μὴν om ΛΞΡ.—[d] τι om pr Δ.—[e] ὡς ΑΠ.—[f] τὸ om pr Δ.—[g] ἄν..ἄν ΑΔΠ : ἐάν...ἐάν [c]γ.—[h] δοξάση ΑΔΠ.—[i] τὸ δέ γε F.—[j] ἄν...ἄν ΔΠ : ἐάν...ἐάν [c]γ.—[k] τὸ δέ γε F.—[l] τοῦθ' ΔΠ : ταῦθ' [c]γ.—[m] ὅτῳ Α ΓΔΠ.—[n] δὴ add ΑΔΠ.—[o] ἡ μὲν Σ.—[p] ἀληθὲς τὸ δοξάζειν τε Σ.—[q] δ' delet Δ, om

vera gandere; Socrates jam ostendit, idem de δόξαις valere sed nihilominus tamen veritatis et falsitatis notas ad has accedere posse. Itaque etiam de voluptatibus sic existimandum esse, quippe quæ magnam partem ab illis pendeant. Egregia profecto est hæc viri sapientissimi disputatio! Τὸ δοξάζειν pertinet ad eam animi facultatem, qua δόξας accipimus. Quas quidem constat a Platone ἐπιστήμῃ ita opponi, ut illas ad τὰ γιγνόμενα, hæc ad τὰ ὄντως ὄντα pertineant. cfr. ad §. 138. Itaque τὸ δοξάζειν est *das sinnliche Vorstellen*. Rem subtiliter explicuit Tennemann. *Syst. der Plat. Philosophie* t. ii. p. 7—78. Τὸ δοξαζόμενον *das Object der sinnlichen Vorstellung*.—Τὸ δοξάζον *das vorstellende Subject*. Stalb.

καὶ τό γε, ᾧ τὸ ἡδόμενον ἥδεται] Ita paullo post περὶ τὸ, ἐφ' ᾧ λυπεῖται. Constructionem hodie satis notam illustrarunt Wolf. ad Reiz. de Accent. Inclinat. p. 78. et Heind. ad Sophist. p. 372. Stalb.

τῷ ποτε οὖν δὴ] Dedi cum Bekk. Vulgo δὴ deest. Infr. §. 105. πῶς οὖν δὴ τοῦτ' αὐτὸ λέγομεν, ubi vid. not.—φιλεῖ γίγνεσθαι. Mœris φιλεῖ ὅταν φιλεῖ γίγνεσθαι, Ἀττικῶς. Hesych. φιλεῖ· εἰωθεν. cfr. Bentlei. ad Horat. Serm. i. 4. 87.—τὸ τῆς ἡδονῆς i. q. ἡ ἡδονή, usu pervulgato. cfr. Fischer. ad Weller. t. i. p. 335. Shæfer. Meletem. Crit. p. 31. Stalb.

δοξάζειν δ' ὄντως καὶ χαίρειν] *Quomodo igitur opinio quidem falsa, voluptas autem vera sit, quum tamen utrique τὸ ὄντως δοξάζειν et τὸ ὄντως χαίρειν tribuendum sit?* Notanda tironibus ista sententiarum per particulam δὲ conjunctio. Gorg. p. 464. A. τί δέ; δοκοῦσαν μὲν εὐεξίαν, οὖσαν δὲ οὔ; ubi Heind. laudat Menon. p. 77. D. Οὐκοῦν δῆλον, ὅτι οὗτοι μὲν οὐ τῶν κακῶν ἐπιθυμοῦσιν οἱ ἀγνοοῦντες αὐτὰ, ἀλλ' ἐκείνων, ἃ ᾤοντο ἀγαθὰ εἶναι, ἔστι δὲ ταῦτά γε κακά. de Republ. vii. p. 533. D. ἃς ἐπιστήμας μὲν πολλάκις προσείπομεν διὰ τὸ εἶδος, δέονται δὲ ὀνόματος ἄλλου. Theæt. §. 91. καὶ ταύτῃ (ἐμοὶ δοκεῖ ἀλίσκεσθαι ὁ λόγος), ᾗ τὰς τῶν ἄλλων δόξας κυρίας

ΠΡΩ. Σκεπτέον.

ΣΩ. [γ]Ἆρα ὅτι[δ] δόξῃ μὲν ἐπιγίγνισθον ψεῦδός[ε] τε καὶ ἀληθές, καὶ ἐγίνετο οὐ μόνον δόξα διὰ ταῦτα ἀλλὰ καὶ ὁποία[α] τις ἑκατέρα, σκεπτέον φῂς τοῦτ'[ν] εἶναι;

ΠΡΩ. Ναί.

§. 77. ΣΩ. Πρὸς δέ γε τούτοις, εἰ καὶ τὸ παράπαν ἡμῖν τὰ μέν ἐστι τοῖ[ν] ἅττα, ἡδονὴ δὲ[κ] καὶ λύπη μόνον ἅ τέ ἐστι,[γ] ποιά[ε] τινα δὲ οὐ γίγνισθον, καὶ ταῦθ' ἡμῖν διομολογητέον.

ΠΡΩ. Δῆλον.

ΣΩ. Ἀλλ' οὐδὲν τοῦτό γε χαλεπὸν ἰδεῖν ὅτι καὶ ποιά τινε. πάλαι γὰρ εἴπομεν ὅτι μεγάλαι τε καὶ σμικραὶ καὶ σφόδρα ἑκάτεραι γίγνονται, λῦπαί τε καὶ ἡδοναί.

Γ.—[γ] οὖτως (ut videtur) Π, ἆρτως cum [δ]τ corr Ε.—[δ] τι ΧΔΠ.—[ε] ψευδῆ F.—[α] ποῖα δ ης Η. ποια Χ.—[ν] ταῦτα κ.—[ν] τοῖ Σ. τοι ΑΓΑΞΒCΕF, ποιά ΔΠ.—[κ] τε Η. τε ΛΞ BCEFw, δὲ cum [γ]τ corr Γ.—[γ] ἐστον corr Σ.—[ε] ποιᾶν ΔΛΠΒCΕΗω et pr ΓF, ποιων

ποιεῖ, αὗται δὲ ἐφάνησαν τοῖς ἐκείνου λόγοις οὐδαμῇ ἀληθεῖ ἐοικόσαι. Ipsum requirendo post ἀληθές interrogationis signum Lectorium gratium habuisse mihi videtur. Inserui ante non jam Bekk.— εἶπερ τι ποιεῖ non vulgatum εἴληφε. Non quo usquam in probo quidem auctore legerit ἐλάττω δεξαζων'.—Ἀμφότερα pr. δόξῃ καὶ ἕξει. Stall.

ἀληθεῖ] Male vulgo post ἀληθὲς et post ἑκάτερα interrogandi nota interpungunt. Nam δει praebet a σκεπτέον, atque τοῦτο non perspicari abundanter interpretatus est. Sic paulo post: ἀλλ' οὐδὲν τοῦτό γε χαλεπὸν ἰδεῖν, ὅτι καὶ ποιά τινε. ἀλλὰ καὶ ὁποία τις ἑκατέρα h. e. ἀλλὰ καὶ τοιάνδε τινα λαβόντα ἑκατέραν. Non tamen sit δόξα, quae verum et falsum ei patiat admisceri, sed etiam qualitatem aliquam necesse, dum existat aut vera aut falsa. Meram tamen istud ὁποία τις, prae quo Add. Bas. 1. 2. μᾶλλον εἶναι ὁποία τις. Corrupte ποιά τε. Pro ψεῦδός τε quia propter ὁμοιότητα ἀληθοῦς multo ψεῦδος, alia hujusmodi exempla praebet Heind. ad Crat. p. 11. qui nec locum hunc intactum fuit.—Particula μὲν post δόξῃ data non est ab ἀναγνώστου, de quo vide ibi. idem ad Charmid. p. 97. Theaetet. p. 219. Cratyl. p. 26. Phaedon. p. 5. et Hermann. ad Viger. p. 800. Reciprocandent enim sequentia πρὸς δέ γε τούτοις, ut supra p. 57. ἀλλ' ἔστι τοῖς μὲν κάλαι ἀποφηναμένοις, ὡς ἀεὶ τοῦ παντὸς νοῦς ἄρχει, ξύμμαχος ἀκεῖνος. ΠΡΩ. Ἔστι γάρ οὖν. ΣΩ. Τῇ δέ γ' ἐμῇ ζητήσει πειρατέον ἀπάντησιν εἶν. Stall.

ἡ, 77. τὰ μέν] Post τὰ μὲν proprie sequi debebat τὰ δὲ οὔ. Sed pro hoc memorat statum speciem ipsam, ad quam τὰ τοιᾶν ἀοριστον posse Protarchus negaverat. Stall.

τοῖ ἅττα] Pro ποιά ἅττα, non pro ποῖα: ideoque fortasse rectius scrib. τοῖ ἅττα. Paulo ante autem magis novum ὁποία τις (in prave. edit. ὁποιά τις) pro ποιά τις. Stall.

ἡδονὴ δὲ καὶ λύπη] Bas. 2. ἡδονή τε καὶ λύπη. Perperam.—Pro καὶ ταῦθ' Bas. 1. 2. καὶ ταῦτ'. Malim καὶ τοιᾶθ', ut in progressu concinebatur. Stall.

σμικραί] Lectionem veram hujus loci, quam et Ficin. sequitur, *magnas et parvas vehementes comissuras fieri*, inveni tandem ex quodam vet. libro annotata, ὅτι μεγάλαι τε καὶ σμικραὶ καὶ σφόδρα καὶ ἥκιστα ἑκάτεραι γίγνονται. Stall.

καὶ σφόδρα] Federicus de Cornarii correctione tetuli. Edtt. omnes καὶ σφόδρα. Quam lectionem nullo pacto tolerandam esse censeo. Etenim sive locum ita interpreteris: *jam dudum enim concessimus, voluptates atque do-*

ΠΡΩ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἂν δέ γε[a] πονηρία τούτων, ὦ Πρώταρχε, προσγίγνηταί τινι, πονηρὰν μὲν φήσομεν οὕτω γίγνεσθαι δόξαν, πονηρὰν δὲ[b] καὶ ἡδονήν;

ΠΡΩ. Ἀλλὰ τί μήν, ὦ Σώκρατες;

§. 78. ΣΩ. Τί δ', ἂν ὀρθότης ἢ τοὐναντίον ὀρθότητί τινι τούτων προσγίγνηται; μῶν οὐκ ὀρθὴν μὲν δόξαν ἐροῦμεν, ἂν[c] ὀρθότητα ἴσχῃ; ταὐτὸν δὲ ἡδονήν;

ΠΡΩ. Ἀναγκαῖον.

11. iii. 189. ΣΩ. Ἂν δέ γε[d] ἁμαρτανόμενον[e] τὸ δοξαζόμενον ᾖ, τὴν δόξαν τότε ἁμαρτάνουσάν γε οὐκ ὀρθὴν ὁμολογητέον οὐδ' ὀρθῶς δοξάζουσαν;

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν;

ΣΩ. Τί δ', ἂν αὖ λύπην ἤ τινα ἡδονὴν περὶ τὸ ἐφ' ᾧ[f] λυπεῖται ἢ[g] τοὐναντίον ἁμαρτάνουσαν ἐφορῶμεν, ὀρθὴν ἢ χρηστὴν ἤ τι τῶν καλῶν[h] ὀνομάτων αὐτῇ προσθήσομεν;

Χ.—[a] γε καὶ Η.—[b] δὲ om Π.—[c] ἂν ΧΔΠ : ἐὰν [e]ς.—[d] γε om Λιc.—[e] ἁμαρτάνωμεν Λ, ἁμαρτάνον μὲν mg F.—[f] ὃ ΧΠ et pr Δ.—[g] μὴ ΧΔΠ.—[h] τῶν οὐ καλῶν F.

lores etiam vehementer magnas parvasque fieri, inepta existet sententia; sive σφόδρα pro adjectivo positum accipias, dubitari poterit, an adverbia nusquam cum εἶναι et γίγνεσθαι in ejusmodi locis, qualis hic est, conjungantur; quanquam ita statuit Astius ad Polit. i. §. 16. hunc ipsum locum eam in rem laudans. Neque etiam vereor, ne quis locum §. 89. τὶς τούτων πρὸς ἀλλήλας μείζων καὶ τὶς ἐλάττων καὶ τὶς μᾶλλον καὶ τὶς σφοδροτέρα, huc revocet, ut qui tam manifesto corruptus sit, ut neminem quemquam unquam ejus patrocinium susceperunt esse sperem. Sed aliud quoque hic latet vitium. Ficinus: *jam pridem concessimus, voluptates atque molestias magnas et parvas, vehementes remissasque fieri.* Istud *remissasque* sive e libro aliquo sive e conjectura addidit, at recte tamen adjecit. Cornarius conjecerat καὶ σφοδρὰ καὶ ἡσυχαίτερα. Quod ad Stephani vet. lib. in ea re Francogalli fidem Fischer admodum suspectam reddit. Utut est, verum ille sine dubio vidit. Stalb.

§. 78. ταὐτὸν δὲ ἡδονὴν] Verte: *eodemque nomine* (ὀρθὴ) *voluptatem nominabimus* sc. ἐὰν ὀρθότητα ἴσχῃ. Eodem modo τοῦτο καλεῖν, τοῦτο ὀνομάζειν dicuntur. Vid. Hemsterh. ad Plut. 502. 566. Valcken. ad Phœn. 12. Schæfer. ad Longum p. 369. Unde emendandus est Menexen. §. 8. καλεῖ δὲ ὁ μὲν αὐτὴν δημοκρατίαν, ὁ δὲ ἄλλο, ᾧ ἂν χαίρῃ. Repone ὃ ἂν χαίρῃ sc. καλεῖν.—Mox post οὐδ' ὀρθῶς δοξάζουσαν sustuli notam interrogandi. Stalb.

ὀρθὴν ἢ χρηστὴν κ. τ. λ.] Hæc per anacoluthian explicanda sunt. Videbat Socrates verbum ἐροῦμεν vel ὀνομάσομεν subjicere, sed constructione repente mutata, pergit ἤ τι τῶν καλῶν ὀνομάτων αὐτῇ προσθήσομεν. Qua ratione explicanda censeo ea loca omnia, in quibus grammatici ad præcedentia verbum aliquod e sequentibus repetendum esse præcipiunt. Stalb.

καλῶν ὀνομάτων] καλὰ ὀνόματα sunt, quibus boni et egregii quid significatur, ut Cratyl. p. 411. A. Ἀλλὰ μετὰ τοῦτο τὸ εἶδος ἴσως ἡδέως ἂν θεασαίμην ταῦτα τὰ καλὰ ὀνόματα, τίνι ποτὲ ἀρθότητι κεῖται, τὰ περὶ τὴν ἀρετὴν, οἷον φρόνησίς τε καὶ σύνεσις καὶ δικαιοσύνη καὶ τἄλλα τὰ τοιαῦτα πάντα. Eodem modo φαῦλα ὀνόματα Hipp. Maj. p. 288. D. ΣΩ. Εἶεν, φήσει δή. Τί δέ; λύρα καλὴ οὐ καλόν; Φῶμεν, ὦ Ἱππία; ΙΠ. Ναί. ΣΩ. Ἐρεῖ τοίνυν μετὰ τοῦτ' ἐκεῖνος· σχεδόν τι οἶδα ἐκ τοῦ τρόπου τεκμαιρό-

ΠΡΩ. Ἀλλ' οὐχ οἷόν τε, εἴ περ ἁμαρτήσεταί γε ἡδονή.

§. 79. ΣΩ. Καὶ μὴν ἔοικέ γε ἡδονὴ πολλάκις οὐ μετὰ δόξης ὀρθῆς ἀλλὰ μετὰ ψεύδους ἡμῖν γίγνεσθαι.

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ; καὶ[i] τὴν μὲν δόξαν γε,[j] ὦ Σώκρατες, ἐν τῷ τοιούτῳ καὶ τότε ἐλέγομεν ψευδῆ, τὴν[k] δ' ἡδοιὴν[l] αὐτὴν οὐδεὶς ἄν ποτε προσείποι ψευδῆ. II. 38.

ΣΩ. Ἀλλὰ τρεθύμως ἀμύνεις τῷ[m] τῆς ἡδονῆς, ὦ Πρώταρχε, λόγῳ τὰ νῦν.

ΠΡΩ. Οὐδέν γε, ἀλλ' ἅ περ ἀκούω λέγω.

ΣΩ. Διαφέρει δ' ἡμῖν οὐδέν, ὦ ἑταῖρε, ἡ μετὰ δόξης τε ὀρθῆς καὶ μετ ἐπιστήμης ἡδονὴ τῆς μετὰ τοῦ[n] ψεύδους καὶ ἀγνοίας[o] πολλάκις ἑκάστοις ἡμῶν ἐγγιγνομένης;

ΠΡΩ. Εἰκὸς γοῦν μὴ σμικρὸν διαφέρειν.

§. 80. ΣΩ. Τῆς δὴ διαφορᾶς αὐτοῖν ἐπὶ θεωρίαν ἐλθωμεν. II. iii. 100. §. 23. F.

ΠΡΩ. Ἄγε ὅπῃ σοι φαίνεται.

ΣΩ. Τῇδε[p] δὴ ἄγω;

ΠΡΩ. Πῇ;

—[i] ἀλλὰ Σ.—[j] γε om Σ.—[k] τὴν...ψευδῆ om Λ.—[l] ἡδομένην ΧΔ et pr Π.—[m] τὸ Χ.—[n] τοῦ τὸ Λ.—[o] libri ἀνοίας.—[p] τῇδε ΓΔΛΞΠΣΒCΗω, τὴν δὲ Χ: πῇ δὴ °r.—

μενος· ἆ βέλτιστε σὺ, τί δέ; χύτρα καλὴ οὐ καλὸν ἔρα; ΠΠ. Ὦ Σώκρατες, τίς δ' ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος, ὃς ἀναδευτὸς τις, ὃς οὕτω φαῦλα ἀνύματα ἀνομάζειν τολμᾷ ἐν σεμνῷ πράγματι! Stall.

§. 79. ἐλέγομεν] Offendit imperfectum. Malim λέγομεν. Stall.

ἀλλὰ τρεθύμως ἀμύνει τῷ τῆς ἡδονῆς] Jocose Socrates inquit Plutarcho, quam lis serio esset recipienda. Stall.

ἅπερ ἀκούω] Valet ἅπερ ἀκούσας ἐπίσταμαι. Patentiora hujus usus exempla dedit Heind. ad Gorg. §. 126. alia suppeditant Duruil. ad Charitom. p. 562. Boissonade ad Philostrat. p. 397. Ast. ad Legg. i. §. 1. Stall.

ἀνοίας] Hic te admonere de errore eodem debui de quo in ea quæ sequuntur admonui, nimirum de voce ἀνοίας male in præcedentibus edit. Quæ ista hæc in re sequuta est) posita pro ἀγνοίας. Stephan.

ἀνοίας] Ita Ald. Bas. 1. 2. Sed leg. ἀγνοίας ut Cornar. docuit. Ficinus, *ab ea, quæ falsum opinionem et ignorantiam sequitur.* vid. ad Phædon. §. 29. Ficin.

ἀγνοίας] Ald. Bas. 1. 2. ἀνοίας. Pessime. Etenim quis tandem cum ψεύδει in tali sententia ἄνοιαν junxerit? Legendum cum Cornario et recentioribus ἀγνοίας. Confusio horum substantivorum satis frequens, cfr. §. 29. Menag. ad Diog. L. vii. 93. Perizon. ad Æl. V. H. v. 17. Fischer. ad Phædon. p. 338. si quidem exemplis indiget res per se tam facilis intellectu. Stall.

§. 80. τῇδε δὴ ἄγω] Vulgo πῇ δὴ δὴ ἄγω. Recte vero Bas. 2. τῇδε δὴ ἄγω, quod Bastius Specim. Crit. Lect. Sympos. p. 89. et Heind. Specim. Crit. p. 101. restituendum judicarunt. Astius ad Legg. i. §. 10. p. 60. τῇδε τῃ mavult, cujus formulæ exempla laudavit hæc: 'Phædon. p. 70. C. Cratyl. p. 410. B. Sophist. p. 229. B. Polit. i. p. 321. A. Alcibiad. ii. c. 3. Thucyd. vi. 2. Polyb. viii. 34.' Quibus etiamsi millena alia addas, tamen τῇδε δὴ veram lectionem habebis. Et quis unquam talia Theæt. p. 163. A. τῇδε δὴ σκοπῶμεν, corrigenda putabit? Stall.

ΣΩ. Δόξα,[q] φαμέν, ἡμῖν ἔστι[r] μὲν[s] ψευδής, ἔστι δὲ καὶ ἀληθής;

ΠΡΩ. Ἔστιν.

ΣΩ. Ἕπεται μὲν ταύταις, ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, ἡδονὴ καὶ λύπη[t] πολλάκις, ἀληθεῖ καὶ ψευδεῖ δόξῃ λέγω.

ΠΡΩ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐκ μνήμης τε καὶ αἰσθήσεως δόξα ἡμῖν καὶ τὸ διαδοξάζειν[u] ἐγχειρεῖν[v] γίγνεθ'[w] ἑκάστοτε;

ΠΡΩ. Καὶ μάλα.

ΣΩ. [x]Ἆρ' οὖν ἡμᾶς ὧδε περὶ ταῦτα ἀναγκαῖον ἡγούμεθα ἴσχειν;

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Πολλάκις ἰδόντι τινὶ πόρρωθεν μὴ πάνυ σαφῶς[x] τὰ καθορώμενα ξυμβαίνειν βούλεσθαι κρίνειν φαίης ἂν ταῦθ' ἃ περ ὁρᾷ;

ΠΡΩ. Φαίην ἄν.

§. 81. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ μετὰ τοῦτο αὐτὸς αὑτὸν[y] οὕτος[z] ἀνέροιτ' ἂν[a] ὧδε.

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Τί ποτ'[b] ἄρ' ἔστι τὸ παρὰ τὴν πέτραν τοῦθ' ἑστάναι φανταζόμενον ὑπό τινι δένδρῳ; Ταῦτ' εἰπεῖν ἄν τις πρὸς ἑαυτὸν δοκεῖ σοι,[c] τοιαῦτ'[d] ἄττα κατιδὼν φανταθέντα ἑαυτῷ[e] ποτέ;[f]

II. iii. 191.

[q] δόξα μέν φαμεν F.—[r] ἡμῖν ἔστι om H.—[s] μὲν om ΠΗ.—[t] ἡδονῇ καὶ λύπῃ Χ.—[u] δοξάζειν ιc.—[v] ἐγχειρεῖν ΧΓΔΠ, ἐγχωρεῖν Ξ : ἐγχωρεῖν °ς.—[w] γίγνεθ' Δ, γίγνεσθαι Π, γίγνεσθ' Χ : γίγνεται °ς.—[x] σοφῶς Η.—[y] αὐτὸ σαυτὸν Χ.—[z] οὕτως ΧΔ Π.—[a] ἂν ἔροιτ' ἂν Χ.—[b] ποτ' ἄρ' Γω.—[c] δοκεῖ σοι Γ, δοκήσοι ΧΔΠ : δοκῇ σοι °ς.

διαδοξάζειν] ' γρ. τὸ δοξάζειν.' Steph.

διὰ δοξάζειν ἐγχειρεῖν] Ita Bekk. Vulgo διαδοξάζειν ἐγχωρεῖν. Quæ lectio ferri non potest, quandoquidem in sequentibus non de facultate τοῦ διαδοξάζειν agitur, sed potius de conatu, res sensibus objectas cognoscendi et judicandi. Pro διαδοξάζειν Bas. 2. δοξάζειν. Haud dubie e correctione. Etenim quamquam non memini alium locum, ubi hoc compositum usurpetur, tamen hic quidem, ubi *conjiciendi vim* adjunctam habet, non dubium videtur, quin genuinum sit. Ceterum mira est versio Ficini: *fitque ut opinione pro arbitrio dissceramus.* Stalb.

οὕτω περὶ ταῦτα ἴσχειν] *Ita de his sentire.* Parmenid. §. 12. Τί δέ; πρὸς τόδε πῶς ἔχεις; Τὸ ποῖον; Οἶμαι, σὲ ἐκ τοῦ τοιοῦδε ἓν ἕκαστον οἴεσθαι εἶναι κ. τ. λ. ubi vid. Heind. Stalb.

§. 81. δοκεῖ] Vulgo δοκῇ. Solœce. Particula ἂν ad infinitivum pertinet. Vitium jam ante Bekkerum sustulerat Matthiæ Gr. Gr. §. 516. not. 2. cfr.

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Ἆρ' οὖν[g] μετὰ ταῦθ'[h] ὁ τοιοῦτος ὡς ἀποκρινόμενος ἂν πρὸς αὐτὸν εἴποι τοῦτο,[i] ὡς ἔστιν ἄνθρωπος, ἐπιτυχῶς εἴπων;

ΠΡΩ. Καὶ πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ παρενηχθείς γ' αὖ τάχ' ἂν ὡς ἔστι τινῶν τοιμένων[j] ἔργον τὸ καθορώμενον ἄγαλμα προσείποι.

ΠΡΩ. Μάλα[k] γε.

ΣΩ. Κἂν μέν[l] τίς γ' αὐτῷ παρῇ, τά τε[m] πρὸς αὐτὸν ῥηθέντα ἐντείνας εἰς φωνὴν πρὸς τὸν παρόντ'[n] αὐτὰ[o] ταῦτ' ἂν πάλιν[p] φθέγξαιτο,[q] καὶ λόγος δὴ γέγονεν οὕτως[r] ὃ τότε δόξαν ἐκαλοῦμεν;

---

[g] τοιοῦν Γ. τοιαῦθ' ικ.—[h] αὐτῷ Χ.—[i] τη corr Σ.—[g] οὐ F.—[h] ταῦθ' Γ.—[i] τοῦτο om ΝΔ et pr Π.—[j] ποιουμένων F.—[k] μάλιστά Ετ.—[l] μέν om ΧΔΠ.—[m] γε F.—[n] παρόντ' Γ.—[o] αὐτῷ Δ.—[p] πάλαι δ ΧΔΠ.—[q] φθέγξαι Λ.—[r] οὗτος ΞΡ.—[s] ἀλλ'

Boeckh. in Legg. p. 142. Buttmann. ad Alcibiad. ii. §. 2. Schaefer. Melet. Crit. p. 60. Aristoph. Av. 353. πῶς γὰρ ἂν τούτους δοκεῖς (vulg. δοκῇς) ἀφυγεῖν; Stall.

ἐπιτυχῶς εἴπων] I. e. *de conjectura appellans.* Sequens παρενηχθείς Ficinus vertit: *mutata sententia.* Imo est: *ubi praeterit* h. e. *ubi praeterlens appropinquavit.* Fingitur enim homo iste ad rem, quam e longinquo conspexerat, tandem propius accedere eamque praeterire. Tamen igitur tentaverit προσενεχθείς. Mox ne in isto προσείποι haereas, refertur illud ad praegressum πρὸς αὐτὸν (ἂν) εἴποι τοῦτο, ὡς ἔστιν ἄνθρωπος. Stall.

ἄγαλμα] Vid. Hemsterhus. ad Thom. M. p. 4. Valcken. ad Ammon. iii. 2. et elegantissimam disputationem Ruhnkenii ad Tim. Lex. Plat. p. 5. Stall.

μάλιστά γε] Ins. 2. μαλά γε. Ficinus, *maxime.* Stall.

πρὸς αὐτὸν] Id delebat Bekkin [qui sequitur Fabricium Syllog. p. 372.] Vulgo πρὸς αὐτόν, quod quam absurdum sit, patet e sequenti πρὸς τὸν παρόντα. Scilicet olim male post τὸν παράντα commute interpungebatur, quod semper recte post φωνὴν interpunxerant. Sed τὰ αὐτὰ ταῦτ' dedi primus. Reliquae edidit. αὐτὰ ταῦτα, quod tamen non facilis sensum idoneum. Articulus a praecedente syllaba absorptus est. Idem in marg. notaverat Heind. Stall.

ἐντείνας εἰς φωνὴν] I. e. *verbis constringens, in sermonem redigens.* Similiter Phaedon. p. 60. D. περὶ γάρ τοι τῶν ποιημάτων, ὧν πεποίηκας, ἐντείνας τοὺς Αἰσώπου λόγους καὶ τὸ εἰς Ἀπόλλω προοίμιον, ubi vid. Heind. Dionys. Halic. de Isocrate iii. p. 151. εἰς περιόδους ἐναρμόττειν ἅπαντα τὰ νοήματα. Stall.

λόγος δὴ γέγονεν οὕτως] Ad hunc locum illustrandum egregie facit Sophist. p. 263. E. Οὐκοῦν διάνοια μὲν καὶ λόγος ταὐτόν, πλὴν ὁ μὲν ἐντὸς τῆς ψυχῆς πρὸς αὐτὴν διάλογος ἄνευ φωνῆς γιγνόμενος τοῦτ' αὐτὸ ἡμῖν ἐπωνομάσθη διάνοια; ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Τὸ δέ γ' ἀπ' ἐκείνης ῥεῦμα διὰ τοῦ στόματος ἰὸν μετὰ ψόφου κέκληται λόγος. Stall.

ὃ τότε δόξαν ἐκαλοῦμεν] Sc. *quum ista nondum verbis essent declarata.* Ita hanc particulam frequenter usurpatur. Theaet. p. 156. E. αὐτὸ μὲν καθ' αὑτὸ μηδὲν εἶναι, ὃ καὶ τότε ἐλέγομεν κτ. quum de hac re disputaremus. Legg. i. 635. A. ἀπὸν τῆς τότε διανοίας τοῦ τιθέντος (sc. quum leges ferret) αὐτὰ νῦν ἐνισκεῖν μοι δοκεῖ ξυνοχάσθαι καὶ σφόδρα ἀληθῆ λέγειν. Pindar. Olymp. viii. 146. Τὰ δ' Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν ἔοικεν ἓξ πάρεσθε λελέχθαι. Τά τ' ἐνυπόμενα νόῳ· ἐν φαΐνῳ σαφεῖ κτ. ἔτας ἦ. Aeschyl. Agam. 1400. ἥτις ἦν τότ' ἐν δόμοις ἔρις ἀδάματος ἀνδρὸς αἰζηοῦ. Eurip. Orest. 90. Ὀλῶ γε φροιμὶ εἰ, νότε λιπολ' αἰσχρὸν δόμους. Supplic. 737. Ἡμῖν γὰρ Ἄργος ἦν τότ' οὐχ ὑπήκοον. Aristoph. Thesm. 13. Lysist. 1023. ubi vid. Brunck. De neu-

§. 82. ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Ἂν δ' ἄρα μόνος ᾖ τοῦτο ταὐτὸν[t] πρὸς αὑτὸν[u] διανοούμενος, ἐνίοτε καὶ πλείω χρόνον ἔχων ἐν αὑτῷ πορεύεται.

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Τί οὖν; ἆρα σοὶ φαίνεται τὸ περὶ τούτων γιγνόμενον[v] ἃ πέρ ἐμοί;

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Δοκεῖ μοι[w] τότε ἡμῶν ἡ ψυχὴ βιβλίῳ τινὶ προσοικέναι.

ΠΡΩ. Πῶς;

ii. iii. 192. ii. 39. ΣΩ. Ἡ μνήμη ταῖς αἰσθήσεσι ξυμπίπτουσα εἰς ταὐτόν, κἀκεῖνα ἃ περὶ ταῦτά ἐστι τὰ παθήματα, φαίνονταί μοι

ΧΠ et fortasse pr Δ.—[t] τοῦτ' αὐτὸ Γ.—[u] αυτὸ Χ, αὐτὸ Π : αὐτὸν cum [v]τ corr Δ.

tro genere ὁ, pro quo hic ἣν exspectasses, cfr. Matth. Gr. Gr. §. 430. p. 610. Stalb.

§. 82. *τὸ περὶ τούτων*] Non scripsit *τὸ περὶ ταῦτα*, quod fortasse expectaverit, qui rem e nostra loquendi consuetudine judicet, sed *τὸ περὶ τούτων*, ob verbum *φαίνεται*, quod præpositionem cum secundo casu sibi conjungi jubet. Phæd. p. 58. A. Οὐδὲ *τὰ περὶ τῆς δίκης* ἆρα *ἐπύθεσθε*, *ὃν τρόπον ἐγένετο*, ubi plura collegit Heind. Adde Fischer. ad Weller. t. iii. 2. p. 98. Matth. Gr. Gr. p. 877. Pertinent huc etiam hujusmodi loca, Æschyl. S. Th. 40. Ἥκω σαφῆ *τἀκεῖθεν ἐκ στρατοῦ φέρων*. Stalb.

ἡ ψυχὴ βιβλίῳ—προσοικέναι] Quod animus libro comparatur, cui quæ sensus perceperint, per memoriam conservata, inscribantur, simillimus est locus Theæteti p. 191. C. D. E. ubi animus *ἐκμαγεῖον* vocatur, cui notiones tanquam cetræ imprimantur. Cfr. Plutarch. t. ii. p. 672. E. Τὴν *ψυχὴν—ὥσπερ ἐκμαγεῖον ἡ πάντοτρον εἰκόνας καὶ εἴδωλα τῶν ἐν σαρκὶ γιγνομένων αἰσθητέων ἀναδεχομένην*. Ibid. p. 374. F. Τὸν δὲ νοῦν ἔνιοι τόπον *εἰδῶν ἀπεφήναντο καὶ τῶν νοητῶν ὥσπερ ἐκμαγεῖον*. Stalb.

κἀκεῖνα — παθήματα] Noli jungere *ἐκεῖνα τὰ παθήματα*; cohærent potius *ταῦτα τὰ παθήματα*. Recte vero *αἴσθησις* et *μνήμη* vocantur *παθήματα*, quatenus illis sensus et animus tanguntur atque moventur, ita ut inde *δόξαι* oriantur. Itaque *ἐκεῖνα ἃ περὶ ταῦτά ἐστι τὰ παθήματα* intelliguntur, *quæ alia eo pertinent, ut aliquid percipiamus*, monente etiam Beckio. Sequentia fere ita interpretantur, ut *τοῦτο τὸ πάθημα* intelligant *δόξαν ἀληθῆ καὶ λόγους*, interpunctione post *ἀληθῆ γράψῃ* illata. Hanc rationem etiam Schleiermacher. sequitur, qui vertit: ' und wenn sie richtig geschrieben haben, dann ist dieses Ereigniss eine richtige Vorstellung, und es gehen daraus richtige Reden in uns hervor.' Fateor, hanc explicationem mihi duriorem videri, quam quæ ullo modo defendi queat. *Τοῦτο τὸ πάθημα* haud dubie jungendum cum *ὅταν γράψῃ*. Transiit auctor ad numerum singularem, quia sensuum et memoriæ actionem cogitavit tanquam unum illud, quo opiniones in animo existant. Nec quemquam offendet, quod percipiendi facultas statim post vocatur *γραμματεὺς*, quum antea *πάθημα* appellaretur. Scilicet *πάθημα* est, quatenus sensus et animus illa afficiuntur, *γραμματεὺς* autem, quatenus ea nos movet. Tenendum porro, per *scribam istum* significari singularem quandam animi facultatem, qua rerum sensibus perceptarum veluti lineamenta animo accipiamus, *das Vermögen der Perception*. Nam commemoratur statim post etiam *ζώγραφος*, qui adumbratas illas per scribam imagines ita perficiat, ut eas in nobismet ipsis intueri valeamus. Qua imagine nihil aliud indicari arbitror, nisi

σχεδὸν οἷον γράφειν ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς τότε λόγους· καὶ ὅταν μὲν ἀληθῆ γράψῃ, τοῦτο τὸ[x] πάθημα δόξα τε[y] ἀληθὴς καὶ λόγοι ἀπ' αὐτοῦ ξυμβαίνουσιν ἀληθεῖς ἐν ἡμῖν γιγνόμενοι· ψευδῆ δ' ὅταν ὁ τοιοῦτος παρ' ἡμῖν γραμματεὺς γράψῃ,[z] τἀναντία τοῖς ἀληθέσιν ἀπέβη.

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν δοκεῖ μοι, καὶ ἀποδέχομαι τὰ ῥηθέντα οὕτως.

ΣΩ. Ἀποδέχου δὴ καὶ ἕτερον δημιουργὸν ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐν τῷ τότε χρόνῳ γιγνόμενον.[a]

ΠΡΩ. Τίνα;

ΣΩ. Ζωγράφον, ὃς μετὰ τὸν γραμματιστὴν τῶν λεγομένων εἰκόνας ἐν τῇ ψυχῇ τούτων γράφει.

ΠΡΩ. Πῶς δὴ τοῦτον αὖ[b] καὶ πότε λέγομεν;[c]

ΣΩ. Ὅταν ἀπ' ὄψεως ἢ τινος ἄλλης αἰσθήσεως τὰ τότε δοξαζόμενα καὶ λεγόμενα ἀπαγαγών τις τὰς[d] τῶν δοξασθέντων[e] καὶ λεχθέντων εἰκόνας ἐν αὑτῷ ὁρᾷ[f] πως. ἢ τοῦτο οὐκ ἔστι γιγνόμενον παρ' ἡμῖν;[g]

—[x] γιγνόμενον add ΧΔΠ.—[y] μοι om ΧΔΠ.—[z] τὸ om Λ.—[a] τε om ιc.—[b] γράψῃ ΧΔΠ: γράφῃ °τ.—[a] γιγνόμενα BCιc. —[b] οὖν H.—[c] λέγομεν ΧΔΠ: λέγωμεν °τ. —[d] ἀπαγαγόντες τὰς H.—[e] δοξαζόντων F.—[f] ὁρῷ F.—[g] ὑμῖν H.—[h] ἀληθῶν F.

illum animi facultatem, qua nobis rerum animum tangentium ita plane consciis reddamur, ut vividam earum imaginem nobis fingere possimus. cfr. §. 84. Eandem pene loci interpretationem proposuit Tennemann. *System der Platon. Phil.* t. II. p. 27. Ac ducit ad eam vel vox. γραμματιστῆς, quo delineare utitur Socrates, quod quidem cum significet, qui *pueros docet litterarum figuras, ductus interpungendi, quomodo et scribi et legi debeant*. Scribit et Plutarchus: γραμματιστὴς δὲ τὰ πρῶτα στοιχεῖα διδάσκων. Plut. Lycurg. p. 279. E. Οἷσιν καὶ περὶ γραμμάτων γραφῆς τε καὶ ἀναγνώσεως οἱ γραμματισταὶ, ut. εὐτυχέστατοι εἰσιν. Protag. p. 326. D. Ἐπεὶ περ οἱ γραμματισταὶ τοῖς μέχρι δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ἐναγωφάστες γραμμὰς τῇ γραφίδι οὕτω τὸ γραμμάτων διδόασι. Clement. p. 161. D. ἡ οὐκ οἶδεν ἡγεῖ πράττειν τὸν γραμματιστὴν, ὅταν γράφῃ ἢ ἀναγινώσκῃ; Ἔγωγε ἡγοῦμαι μὲν οὖν, ἔφη. Δοκεῖ οὖν σοι τὸ αὐτοῦ ἕκαστα μόνον γιγνόμενον ὁ γραμματιστὴς καὶ ἀναγινώσκων εἰπεῖν. Itaque postquam hic γραμματιστὴς rerum imagines in animo veluti delineavit, alius δημιουργὸς comparet, qui illas perficit et absolvit, ita ut τὰς τῶν δοξασθέντων καὶ λεχθέντων εἰκόνας in nobismet ipsis veluti conspiciamus. Sed dubia est constructio verborum ὃς μετὰ τὸν γραμματιστὴν—τούτων γράφει. Schleiermacher conjungit τὸν γραμματιστὴν τῶν λεγομένων et εἰκόνας τούτων. Verum, ut recte. Magis placet Beckii sententia, qui τούτων intelligit de iis, quorum in animis imagines procreentur. Quam ratio si cui displiceat, quod non futurum esse spero, leni mutat one scribere licebit ὃς μετὰ τὸν γραμματιστὴν τῶν λεγόμενον, quo facto εἰκόνας τούτων caruerit. Stalb.

λέγομεν] Unice vera est lectio Bas. 1. 2. λέγωμεν, cui in Ald. et substitutus est conjunctivus λέγωμεν. Scribendum est ex antecedentibus εἰκόνας γράφειν—τὰ τότε δοξαζόμενα καὶ λεχθ. sc. quorum ea αἰσθήσει percipiemus. Stalb.

ΠΡΩ. Σφόδρα μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν αἱ μὲν τῶν ἀληθῶν[h] δοξῶν καὶ λόγων εἰκόνες ἀληθεῖς, αἱ δὲ τῶν ψευδῶν ψευδεῖς;

ΠΡΩ. Παντάπασιν.

11. iii. 193. §. 83. ΣΩ. Εἰ δὴ ταῦτ' ὀρθῶς εἰρήκαμεν, ἔτι καὶ τόδε ἐπὶ τούτοις σκεψώμεθα.

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Εἰ περὶ μὲν[i] τῶν[j] ὄντων καὶ τῶν γεγονότων ταῦθ'[k] ἡμῖν οὕτω πάσχειν ἀναγκαῖον, περὶ δὲ τῶν μελλόντων οὔ.

ΠΡΩ. Περὶ ἁπάντων μὲν οὖν τῶν χρόνων ὡσαύτως.

ΣΩ. Οὐκοῦν αἵ γε διὰ τῆς ψυχῆς αὐτῆς[l] ἡδοναὶ καὶ λῦπαι ἐλέχθησαν ἐν τοῖς πρόσθεν[m] ὡς πρὸ[n] τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν καὶ λυπῶν προγίγνοιντ'[o] ἄν, ὥσθ' ἡμῖν ξυμβαίνει[p] τὸ προχαίρειν τε καὶ τὸ[q] προλυπεῖσθαι περὶ τὸν μέλλοντα χρόνον εἶναι γιγνόμενον;

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα.

ΣΩ. Πότερον οὖν τὰ γράμματά τε καὶ ζωγραφήματα, ἃ σμικρῷ[r] πρότερον ἐτίθεμεν ἐν[s] ἡμῖν γίγνεσθαι, περὶ μὲν

—[i] μὲν...οὔ om Λ.—[j] τῶν post καὶ om pr Ξ.—[k] ταῦθ' Γ.—[l] αὐτῆς add ΧΓΔΛΞΠΣΒ CHw.—[m] ἔμπροσθεν Γ: πρόσθεν ἡ πρόσθεν Π et, qui ἡ, Χ.—[n] πρὸ F, πρὸς Ε.—[o] προγίγνοιτ' ΔΛΞFw, πρὸσ γίγνοιτ' Π, προσγίγνοιτ' Γ.—[p] συμβαίνει Εs.—[q] τὸ

§. 83. τῶν μελλόντων οὔ;] Sententiæ laboranti eo succurrimus, quod eam interrogative accepimus. Noli vero putare, interrogationem istam esse obliquam, quæ pendeat a prægresso σκεψώμεθα. Nusquam enim post τόδε σκοπῶμεν et similes formulas interpositis alius interlocutoris verbis, indirecte interrogatur. Sophist. p. 257. E. p. 263. E. Ac solet etiam εἰ quandoque in recta interrogatione usurpari. de Republ. v. p. 478. D. Ἀλλ' ἆρα, ἦν δ' ἐγώ, γνώσεως μέν σοι φαίνεται δόξα σκοτωδέστερον, ἀγνοίας δὲ φανεράτερον; Καὶ πολύ γε, ἔφη. Εἰ δ' ἀμφοῖν μεταξὺ κεῖται; Ναί. Stalb.

ψυχῆς] 'γρ. ψυχῆς αὐτῆς ἡδοναί.' Stell.

αὐτῆς] E Bas. 2. restitui αὐτῆς, quod Ficinus etiam reddidit: *nonne voluptates atque molestiæ, ipsius animæ propriæ.* Imo *solius animæ*, ut sæpe. Agebatur supra §. 19. de voluptatibus et doloribus e solo animo oriundis. Stalb.

πρὸ τῶν] Ald. πρὸς τῶν. Recte Bas. 2. seriores editores litteram anserinam abjecerunt. Quod autem προγίγνοιντ' ἄν dicitur, non προγίγνοιντο, satis notum est hodie, orationem obliquam adsciscere solere particulam ἄν, si aut conditionalis aliqua sententia cogitetur, aut optativus vim habeat potentialem. Stalb.

εἶναι γιγνόμενον] Ut paullo ante §. 82. ἢ τοῦτο οὐκ ἔστι γιγνόμενον παρ' ἡμῖν. §. 64. αἰσχημον γοῦν αὐτῶν ἑκάτερον γιγνόμενόν ἐστιν. §. 89. ἐν λύπαις δ' ἆρα καὶ ἡδοναῖς οὐκ ἔστι ταὐτὸν τοῦτο γιγνόμενον. Legg. x. p. 909. E. Stalb.

τὸν γεγονότα καὶ τὸν παρόντα[t] χρόνον ἐστί,[u] περὶ δὲ τὸν μέλλοντα οὐκ ἔστιν;

ΠΡΩ. Σφόδρα γε.

ΣΩ. Ἆρα σφόδρα λέγεις, ὅτι πάντ' ἐστὶ ταὐτ'[v] ἐλπίδες εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον οὖσαι, ἡμεῖς δ' αὖ διὰ παντὸς τοῦ βίου ἀεὶ γέμομεν ἐλπίδων;

ΠΡΩ. Παντάπασι μὲν οὖν.

§. 84. ΣΩ. Ἄγε δή, πρὸς τοῖς νῦν εἰρημένοις καὶ τόδε ἀπόκριναι. §. 24. F.

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Δίκαιος ἀνὴρ καὶ εὐσεβὴς καὶ ἀγαθὸς πάντως ἆρ' οὐ θεοφιλὴς ἐστιν; II. iii. 194.

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Τί δαί;[w] ἄδικός τε καὶ παντάπασι κακὸς ἆρ' οὐ τοὐναντίον ἐκείνῳ; II. 40.

ΠΡΩ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Πολλῶν μὴν ἐλπίδων, ὡς ἐλέγομεν ἄρτι, πᾶς ἄνθρωπος γέμει;[x]

ΠΡΩ. Τί δ' οὔ;

ΣΩ. Λόγοι μήν[y] εἰσιν ἐν[z] ἑκάστοις ἡμῶν, ἃς ἐλπίδας ὀνομάζομεν;

post καὶ add ΔΠ.—[t] σμικρὸν Ξ.—[u] ἐν om H.—[v] πάντα γε Π.—[w] ἐστι...χρόνον om Λ.—[v] ταὐτ' Γ.—[w] δαὶ Δ.—[x] γέμει ΆΔΠ.—[y] μέν Σ.—[z] ἐν om Σ.—[a] ναὶ om EF.

ὅτι πάντ' ἐστὶ ταῦτα ἐλπίδες] De Legg. i. p. 644. D. πρὸς δὲ τούτοις ἀμφοῖν (τιθῶμεν) αὖ δύξαι μελλόντων, οἷν ποιοῦν μὲν δόγμα ἐλπίς, ἰδὼν δὲ φόβος· ἡ μὲν ἡ πρὸ λύπης ἐλπίς, θάρσος δὲ ἡ πρὸ τοῦ ἀναντίου. Stall.

διὰ παντὸς τοῦ βίου ἀεί] De Legg. p. 644. A. παντὸς—φέγγους· ἀεὶ διὰ βίου παντός. Ouitet dubitatum locum Plutarchus. p. 76. A. ὥστε, ὥσπερ λόγῳ, δυοῖν θάτερον, ὅταν ἀναπαύωνται τε αὐτὰ γεγόνασιν καὶ ἀναπαύεται διὰ βίου ταῦτα, ἢ ὅταν μὴ φῶμεν μανθάνειν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἀναπαύεσθαι αὐτοὺς ubi quod διὰ βίου τάχιστ' ἀναπαύονται, et opposito inter ὅταν—τάχιστα et ἢ—αὐτοὺς efficeretur, hac ratione totius loci sensum egregie pervertit, non animadvertentes. Haec patebit totum locum bene consideranti-bus. Stalb.

§. 84. λόγοι—ἃς ἐλπίδας ὀνομάζομεν] De constructione vid. Heind. ad Phaedr. p. 279. Matth. Gr. Gr. §. 440. Ac ne quis offendat in eo, quod ἐλπίδες dicuntur λόγοι, pro quo noui, qui δόξαι legi mallet, respicitur ad verba §. 82. ἡ μνήμη—κάκεῖνα δὲ περὶ ταῦτ' ἐστὶ τὰ παθήματα, φαίνονταί μοι σχεδὸν οἷον γράφειν ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς τότε λόγους etc. Nam additur statim καὶ δὴ καὶ τὰ φαντάσματα ζωγραφηθέντα sc. ἐστιν ἐν ἑκάστοις ἡμῶν, quae manifesta ad ζώγραφον illum, de quo paulo ante disputabatur, spectant. Rekk. ἀνεζωγραφωμένων dedit. Malim τὰ δεδικ.—Itaque duplex ἐλπίδων genus discernitur, quarum alterum oritur e λόγοις a grammatista animo insculptis, alterum ex imaginibus illis a ζωγράφῳ absolutis. Stalb.

ΠΡΩ. Ναί.[a]

ΣΩ. Καὶ δὴ καὶ τὰ φαντάσματα ἐζωγραφημένα, καί τις ὁρᾷ πολλάκις ἑαυτῷ[b] χρυσὸν γιγνόμενον ἄφθονον καὶ ἐπ' αὐτῷ πολλὰς ἡδονάς· καὶ δὴ καὶ ἐνεζωγραφημένον[c] αὐτὸν ἐφ' ἑαυτῷ χαίροντα[d] σφόδρα καθορᾷ.

ΠΡΩ. Τί δ' οὔ;

ΣΩ. Τούτων οὖν πότερα[e] φῶμεν τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ὡς τὸ[f] πολὺ τὰ γεγραμμένα παρατίθεσθαι[g] ἀληθῆ διὰ τὸ θεοφιλεῖς εἶναι, τοῖς δὲ κακοῖς ὡς αὖ πολὺ τοὐναντίον, ἢ μὴ φῶμεν;

ΠΡΩ. Καὶ μάλα φατέον.[h]

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τοῖς κακοῖς ἡδοναί γε οὐδὲν ἧττον πάρεισιν ἐζωγραφημέναι,[i] ψευδεῖς δὲ αὗταί που.

§. 85. ΠΡΩ. Τί μήν;

p. iii. 196. ΣΩ. Ψευδέσιν ἄρ'[j] ἡδοναῖς τὰ πολλὰ οἱ πονηροὶ χαίρουσιν,[k] οἱ δ' ἀγαθοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀληθέσιν.

ΠΡΩ. Ἀναγκαιότατα λέγεις.

ΣΩ. Εἰσὶ δὴ κατὰ τοὺς νῦν λόγους ψευδεῖς ἐν ταῖς τῶν ἀνθρώπων ψυχαῖς ἡδοναί, μεμιμημέναι[l] μέντοι τὰς ἀληθεῖς ἐπὶ τὰ γελοιότερα· καὶ λῦπαι δὲ ὡσαύτως.

ΠΡΩ. Εἰσίν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἦν δοξάζειν μὲν ὄντως[m] ἀεὶ τῷ τὸ παρά-

—[b] ἑαυτῇ ΑΠ et pr Δ.—[c] ἐνεζωγραφημένον ΑΔΠ : ἐζωγραφημένον [o]τ.—[d] αὐτῷ χαίροντας Α.—[e] πότερον Ξ.—[f] οὐ ΑΠ et pr Δ.—[g] περιτίθεσθαι Η.—[h] μεγάλα φατέον Π.—[i] ἐζωγραφημένα Ε.—[j] ἆρ' Γ.—[k] χαίρουσιν οἱ πονηροὶ Ξ.—[l] μεμνημέναι

πότερα φῶμεν κ. τ. λ.] Ita junge: πότερα φῶμεν, τούτων τὰ γεγραμμένα ἀληθῆ παρατίθεσθαι ὡς τὸ πολὺ τοῖς ἀγαθοῖς κ. τ. λ. Πότερα pro πότερον, ut sexcenties in Platone. Mox omnes editt. τοῖς δὲ κακοῖς ὡς αὖ πολὺ τοὐναντίον. Quod dubito, an non bene Græcum sit. Et sequitur statim post: ψεύδεσιν ἄρα ἡδοναῖς τὰ πολλὰ οἱ πονηροὶ χαίρουσιν, in quibus τὰ πολλὰ i. q. ὡς τὸ πολύ. Vid. Schæfer. ad Lamb. Bos. p. 427. Itaque non dubitavi ὡς αὖ τὸ πολὺ de meo reponere. Articulus a prima proxime sequentis vocabuli syllaba absorptus est. De Rep. viii. p. 554. E. ἐπιθυμίας δὲ ἐπιθυμιῶν ὡς τὸ πολὺ κρατούσας ἂν ἔχοι βελτίους χειρόνων. ibid. p. 557. A. καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀποκλήρων αἱ ἀρχαὶ ἐν αὐτῇ γίγνωνται ctr. ibid. p. 564. E. οἱ κοσμιώτατοι φύσει ὡς τὸ πολὺ πλουσιώτατοι γίγνονται. Stalb.

§. 85. ἐπὶ τὰ γελοιότερα] Eadem formula legitur Sympos. c. 31. p. 101. W. οὗτος μὲν οὖν ἴσως οἰήσεται ἐπὶ τὰ γελοιότερα. In quibus qui comparativum pro positivo usurpatum arbitrantur, non reputant, semper in his formis latere comparationis cujusdam licet non diserte expressæ significationem. Stalb.

ταν δοξάζοντι, μὴ ἐπ' οὖσι[n] δὲ μηδὲ ἐπὶ γεγονόσι[o] μηδ' ἐπ' ἐσομένοις[p] ἐνίοτε.

ΠΡΩ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ ταῦτά γε ἦν, οἶμαι, τὰ ἀπεργαζόμενα[q] δόξαν ψευδῆ τοτε καὶ τὸ ψευδῶς[r] δοξάζειν. ἦ γάρ;

ΠΡΩ. Ναί.

§. 86. ΣΩ. Τί οὖν; οὐκ ἀνταποδοτέον ταῖς λύπαις τε καὶ ἡδοναῖς τὴν τούτων ἀντίστροφον ἕξιν ἐν ἐκείνοις;

ΠΡΩ. Πῶς;[s]

ΣΩ. Ὡς ἦν μὲν[t] χαίρειν ὄντως ἀεὶ τῷ τὸ παράπαν ὀπωσοῦν καὶ εἰκῇ χαίροντι, μὴ μέντοι ἐπὶ τοῖς οὖσι μηδ' ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν ἐνίοτε, πολλάκις δὲ καὶ ἴσως[u] πλειστάκις ἐπὶ τοῖς μηδὲ μέλλουσί ποτε γενήσεσθαι.

ΠΡΩ. Καὶ ταῦθ' οὕτως ἀναγκαῖον, ὦ Σώκρατες,[v] ἔχειν.

§. 87. ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ αὐτὸς λόγος ἂν εἴη περὶ φόβων τε καὶ θυμῶν καὶ πάντων τῶν τοιούτων, ὡς ἔστι καὶ ψευδῆ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐνίοτε; II. iii. 196.

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Τί δαί;[w] πονηρὰς δόξας καὶ χρηστὰς ἄλλως ἢ ψευδεῖς[x] γιγνομένας ἔχομεν εἰπεῖν;

ΑΡ, μισοίμεναι mg H.—[m] ὄντως ΧΠ et pr Δ: οὕτως °τ.—[n] ἐπ' οὖσι ΓΔΗΞΒCF Hir ἐνοῦσι °τ.—[o] ἐπὶ γεγονόσι ΓΔΞCF: ἐπιγεγονόσι °τ.—[p] ἐπ' ἐσομένοις ΓΔΞΠ ΣCERH ἐπεσομένοις °τ.—[q] ἐπεργαζόμενα E.—[r] ψεῦδος Δ.—[s] πῶς om EF.—[t] μὲν ἐκείνοις Σ.—[u] ἴσως καὶ Γ.—[v] ἀναγκαῖον δ σώκρατες ΧΓΔΠ: δ σώκρατες ἀναγκαῖον °τ.—[w] δαὶ Δ.—[x] ἄλλως ἢ ὅτι ἀληθεῖς ἢ mg F.—[y] γ' ΔΠ et corr Γ, om ω: δ' °τ.

δοξάζειν μὲν ὄντως] Cum Schleiermachero et Bekk. Andr. sensu flagitante. Edite. vett. vitiose δοξάζειν μὲν οὕτως. Nempe dicebatur supra, *opinionem veteres inesse animo non esse negandum, sed veritatis et falsitatis notam utique ad eam accedere posse.* Stallb.

ἐνοῦσι.] Sedlm. 'Scribendum puto ἐπ' οὖσι tribuendo ἐπὶ γεγονόσι, et ἐπ' ἐσομένοις.' Recte: ut paulo post est ἐπὶ τοῖς οὖσι—ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν—ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενήσεσθαι. Facilius vertit, *An liceat sic opinanti omnino, quæ non fuerunt, nec sunt, nec unquam futura sunt, opinari?* Ficin.

ἐπ' οὖσι.] Hæc Steph. recte emendavit. Add. Bas. 1. 2 ἐνοῦσι—ἐπιγεγόνασι—ἐπεσομένοις. Eadem paullo post ἐπεργαζόμενα. Stallb.

§. 86. ἀντίστροφον] *Id, quod alicui rei ex altera parte respondet.* Cic. Orat. c. 32. Vid. Krebs. ad Plutarch. de Aud. Poet. iii. p. 137. Schneider. ad Aristotel. Polit. iv. 5. 1. Stallb.

ἐν ἐκείνοις] Sc. τοῖς μηδὲ οὖσι μηδὲ γεγονόσι, μηδὲ μέλλουσιν. Quanquam hoc additamentum frigidi quid et otiosi habet.—πάντων τε. τοῦ ὄντως μὲν, ψευδῶς δὲ δοξάζειν. Stallb.

§. 87. ψευδεῖς] Affirmare ausim, post ψευδεῖς deesse καὶ ἀληθεῖς: quum, ut ψευδεῖς illi κατορθὰ respondet, sic etiam ἀληθεῖς contrario χρηστὰ respondere necesse sit—et videam mihi Ficini interpretationem assentiri. Stallb.

ἢ ψευδεῖς] Cumarius recte monuit, inserenda esse verba καὶ ἀληθεῖς, ita, ut legantur ἢ ψευδεῖς καὶ ἀληθεῖς γιγνομέ-

ΠΡΩ. Οὐκ ἄλλως.

ΣΩ. Οὐδ' ἡδονάς γ',[x] οἶμαι,[z] κατανοοῦμεν ὡς ἄλλον
11. 41. τινὰ τρόπον εἰσὶ πονηραὶ πλὴν τῷ ψευδεῖς[a] εἶναι.

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν τοὐναντίον, ὦ Σώκρατες, εἴρηκας.[b] σχεδὸν γὰρ τῷ ψεύδει μὲν οὐ πάνυ πονηρὰς[c] ἄν τις λύπας τε[d] καὶ ἡδονὰς θείη, μεγάλῃ δὲ ἄλλῃ καὶ πολλῇ συμπιπτούσας πονηρίᾳ.

ΣΩ. Τὰς μὲν τοίνυν πονηρὰς ἡδονὰς καὶ διὰ πονηρίαν οὔσας τοιαύτας ὀλίγον[e] ὕστερον ἐροῦμεν,[f] ἂν ἔτι[g] δοκῇ νῷν· τὰς δὲ ψευδεῖς ἔτι κατ' ἄλλον τρόπον ἐν ἡμῖν πολλὰς καὶ πολλάκις ἐνούσας τε καὶ ἐγγιγνομένας λεκτέον. τούτῳ γὰρ ἴσως χρησόμεθα[h] πρὸς τὰς κρίσεις.

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔκ; εἴ[i] πέρ γε[i] εἰσίν.

ΣΩ. Ἀλλ', ὦ Πρώταρχε, εἰσὶ[j] κατά γε τὴν ἐμήν.[k]

—[x] εἶναι Π.—[z] ψευδεῖς εἶναι ΧΔΠ: ψευδεῖς γ' εἶναι [e]τ.—[a] εἴρηκας ὦ σώκρατες Λ. —[c] λυπηρὰς Ε.—[d] τε om ΧΔΠ.—[e] ὀλίγουν Λ.—[f] ὑστεροῦμεν ΧΠ et pr Δ.—[g] ἔτι om ΧΔΠ.—[h] χρησώμεθα ΞF et pr Δ.—[i] γε om ΧΔΠ.—[j] εἰ Ξ, εἰς ω.—[k] ἐμὴν δόξαν

vas. Nam et res ipsa ita legi jubet, et Ficinus eandem lectionem expressit in versione, *Num opiniones ob aliud bonas vel pravas, quam quod veræ vel falsæ sint, appellamus.* Fischr.

ἄλλως ἢ ψευδεῖς] Ita omnes editt. Sed certissimum puto, aliquid hic esse turbatum. Nam quum πονηραὶ δόξαι καὶ χρῆσταὶ commemorentur; in altero membro sequi debuisse ἄλλως ἢ ψευδεῖς καὶ ἀληθεῖς unusquisque concedet. Sensit hoc jam Ficinus, qui locum ita transtulit: *num opiniones ob aliud bonas vel pravas, quam quod veræ vel falsæ sint, appellamus?* Ex qua versione Cornar. καὶ ἀληθεῖς post ψευδεῖς inseri jussit. Videtur tamen interpres hæc verba non in suo codice legisse, sed ex ingenio addidisse. Nam sequentia attente legentes non fugiet, ulcus potius in verbis καὶ χρηστὰς latere, quæ quidem propterea sine idonea ratione addita sunt, quia nonnisi quæ de opinionibus pravis disputantur, ad pravas voluptates transferuntur, non item quæ de rectis opinionibus ad veras voluptates. Itaque ista uncis includi curavimus. Eodem modo Schleierm. de hoc loco judicavit. Stalb.

οὐδ' ἡδονάς γ', οἶμαι] Ita Bekk. Vulgo οὐδ' ἡδονὰς δ', οἶμαι. Male. Stalb.

πάνυ μὲν οὖν] Ne quis miretur hæc cum εἴρηκας conjunctum, Protagor. p. 312. B. Πάνυ μὲν οὖν μοι δοκεῖ τοιαύτη εἶναι—ἡ μάθησις. Hipp. Maj. p. 282. A. Πάνυ μὲν οὖν ὀρθῶς λέγεις. Sensus verborum est hic: *imo vero voluptates malæ habentur, quoniam alia et multiplici præditate laborant.* Stalb.

ξυμπιπτούσας] Similis est verbi προσπίπτειν usus de Legg. i. p. 637. A. τὰ δ' ἐν Σπάρτῃ κάλλιστ' ἀνθρώπων δοκεῖ μοι κεῖσθαι τὰ περὶ τὰς ἡδονάς· οὐ γὰρ μάλιστ' ἄνθρωποι καὶ μεγίσταις προσπίπτουσιν ἡδοναῖς καὶ ὕβρεσι καὶ ἀνοίᾳ πάσῃ, τοῦτ' ἐξίβαλεν ὁ νόμος. Omnino verbum πίπτειν et ex eo composita hac in re propria sunt. Stalb.

χρησόμεθα πρὸς τὰς κρίσεις] Notent tirones præpositionem adjectam, quæ plerumque post χρῆσθαι ante pronomina demonstrativa, relativa et interrogativa omittitur, ante substantiva autem fere semper additur. Exempla passim obvia. Stalb.

κατά γε τὴν ἐμὴν] Supra §. 62. et §. 66. plene κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν. Tim. p. 20. B. κατ' ἐμὴν δόξαν ἐπ' ἄκρον ἐλήλυθε. ibid. p. 21. D. κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν οὔτε Ἡσίοδος οὔτε Ὅμηρος οὔτε ἄλλος ctr. ibid. p. 28. A. ἔστιν οὖν δὴ κατ' ἐμὴν δόξαν πρῶτον διαιρετέον τάδε. de Republ. v. p. 451. κατ' ἐμὴν δόξαν οὐκ

τοῦτο δὲ τὸ δόγμα[l] ἕως ἂν[m] κίηται παρ' ἡμῖν, ἀδύνατον ἀνέλεγκτον δή που γίγνεσθαι.[n]

ΠΡΩ. Καλῶς.

§. 88. ΣΩ. Προσιστώμεθα[o] δὴ καθά περ ἀθληταὶ πρὸς τοῦτον αὖ τὸν λόγον. §. 25. f.

ΠΡΩ. Ἴωμεν. 11. iii. 197.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν εἴπομεν,[p] εἴ περ μεμνήμεθα, ὀλίγον ἐν τοῖς πρόσθεν,[q] ὡς ὅταν αἱ[r] λεγόμεναι ἐπιθυμίαι ἐν ἡμῖν ὦσι, δίχα ἅρα τότε τὸ σῶμα καὶ χωρὶς τῆς ψυχῆς[s] τοῖς παθήμασι διείληπται.

ΠΡΩ. Μεμνήμεθα, καὶ προειρήθη ταῦτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ μὲν ἐπιθυμοῦν ἦν ἡ ψυχὴ τῶν[t] τοῦ σώματος ἐναντίων[u] ἕξεων, τὸ δὲ[v] τὴν ἀλγηδόνα ἢ τινα[w] διὰ πάθος[x] ἡδονὴν τὸ σῶμα ἦν τὸ παρεχόμενον;[y]

mg H.—[l] τοῦτο δὲ τὸ δόγμα] δεῖ ψῆφον τίθεσθαι τοῦτο τὸ δόγμα corr Σ.—[m] ἂν om Λ.—[n] ἀνέλεγκτον ἀδύνατον δή που τὰς κρίσεις ἡμῖν εὖ γίγνεσθαι corr Σ.—[o] περιστώμεθα ΑΔ. περιστάμεθα Π.—[p] εἴπαμεν Ε.—[q] πρόσθεν ΑΔΠ: ὀμπροσθεν °c.—[r] ὡς ὅταν αἱ ΑΔΕΠΣ, ὡς ὅταν αἱ ΓΑΒCΗιc: ὡς αἱ °c.—[s] ἡ ψυχὴ corr Σ.—[t] τὴν ΑΠ: τῶν cum °c corr Δ.—[u] ἐναντίον Ξ.—[v] τοὺς Α et pr ΔΠ.—[w] τινα om F.—[x] πάθους Σ, πλῆθος ΑΔΠ.—[y] παρεχόμενον ΑΔΠ: παραδεχόμενον °c.—[z] ταῦθ' Γ.

ἔστη ἄλλη. ibid. x. p. 613. B. κατὰ γοῦν ἐμὴν δόξαν. Ἐφη. ἀπλῆτη. Politic. p. 260. C. κατά γε ἐμὴν δόξαν. Sophist. p. 226. D. κατὰ γνώμην τὴν ἐμήν. de Legg. ii. p. 653. κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν ἐρεῖ ἂν πρωταγορόνειος, ubi tamen δόξαν abest ab Euseb. et conf. Voss. Recte fortasse. Nam frequens admodum est haec ellipsis, et substantivum facilius addi, quam omitti potuit a librariis. Omissionem vocabuli Hesychius Spec. Crit. p. 101. Kan. ad Gregor. p. 11. Fischer ad Weller. t. iii. 1. p. 254. exemplis sat multis illustrarunt. Stalb.

§. 88. προσιστώμεθα δή, καθάπερ ἀθληταί] Ludwig plane incognita locutione Hipp. Maj. p. 298. D. ἀλλ' ἀναμείνωμεν τοῦτον τὸν λόγον. Phaed. p. 95. B. εἰπὲ τὴν πρώτην ἔμοιγε οὐ δοξάσθαι τοῦ σοῦ λόγου. Contrarium infra §. 92. ἀλλὰ γὰρ ἀνασκήψει τὸν λόγον ἀνιφαρώμενον τοῦτον βούλομαι. Stalb.

ὡς ὅταν αἱ] Vulgo ὡς αἱ λεγόμεναι ἐπιθυμίαι. Quod minorem in modum variavit vetus doctus. Steph. 'Fortasse,' inquit, 'ὅτι ἄρα τότε; adsequin scribendum διειλήφθαι.' Heindorf. contra ad Gorg. §. 138. ὡς ὅταν ἐν correxit. Quod non necessarium judicat Ast. ad Phaedr. p. 394. qui ἐν omitti posse opinatur: solere scribeci orationem tectum imprimis post verba φάναι, εἰπεῖν, λέγειν, δοκεῖν al. pro obliqua usurpari. His ingenii tormentis non opus fuisset, si vir docti inspexissent Bas. 2. ubi ὡς ὅταν αἱ λεγ. ἐνιθ. disertе expressum legitur. Eandem lectionem Bekk. exhibet. Interpunxi autem ante δίχα ἅρα, pro quo Bas. 2. vitiose δίχα ἄρα. Sensus est hic: *contendimus paullo ante* (supr. c. 20.) *quando cupiditates in nobis exortae sint, tum corpus affici seorsim et absque animo; alterum enim gaudere, alterum dolore adfici: atque uno eodemque tempore id nunquam accidere.* Stalb.

τῶν τοῦ σώματος ἐναντίων ἕξεων] Notatus dictum esse pro τῶν τοῦ σώματος ἐναντίων ἕξεων, quo modo Graecis loqui non licuit, nisi verbis ita collocatis τῶν ἐναντίων ἕξεων τῶν τοῦ σώματος sc. ἕξεων. Passim hoc in genere peccarunt interpretes. Quorum errata perstringere nunc non attinet. Stalb.

τὸ παρεχόμενον] Puto, quum articulum ante παρεχόμενον delendum censerem. Quem bene defendit Matthiae

ΠΡΩ. Ἦν γὰρ οὖν.

ΣΩ. Συλλογίζου δὴ τὸ γιγνόμενον ἐν τούτοις.

ΠΡΩ. Λέγε.

ΣΩ. Γίγνεται τοίνυν, ὁπόταν ἢ ταῦθ',[z] ἅμα παρακεῖσθαι λύπας τε καὶ ἡδονάς, καὶ τούτων αἰσθήσεις ἅμα παρ' ἀλλήλας[a] ἐναντίων[b] οὐσῶν γίγνεσθαι, ὃ καὶ νῦν δὴ ἐφάνη.

ΠΡΩ. Φαίνεται γοῦν.

§. 89. ΣΩ. Οὐκοῦν[c] καὶ τόδε εἴρηται καὶ συνωμολογημένον ἡμῖν ἔμπροσθε[d] κεῖται;

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ὡς τὸ μᾶλλόν τε καὶ[e] ἧττον ἄμφω τούτω[f] δέχεσθον, λύπη τε καὶ ἡδονή, καὶ ὅτι τῶν ἀπείρων εἴτην.[g]

ΠΡΩ. Εἴρηται· τί μήν;

ΣΩ. Τίς οὖν μηχανὴ ταῦτ' ὀρθῶς κρίνεσθαι;

11. iii. 198.

ΠΡΩ. Ποῖα[h] δὴ καὶ πῶς;

ΣΩ. Εἰ τὸ βούλημα ἡμῖν τῆς κρίσεως τούτων ἐν τοιούτοις τισὶ διαγνῶναι βούλεται ἑκάστοτε, τίς τούτων πρὸς

—[a] παράλληλα pr Δ.—[b] ἐναντίον Δ.—[c] οὐκοῦν om ΧΠ et pr Δ.—[d] ἔμπροσθε ΓΔ : ἔμπροσθεν °ς.—[e] καὶ τὸ ΞF.—[f] τοῦτον C.—[g] ἧτην ς.—[h] libri πῇ.—[i] τί μᾶλλον ω.

Gr. Gr. p. 386. verba transposita esse monens, quum ordo eorum hic esse debuisset: τὸ δὲ τὴν ἀλγηδ. ἢ τινα διὰ π. ἡδ. παραδεχόμενον τὸ σῶμα ἦν. Ac τὸ παραδεχόμενον propterea ultimo loco positum, quia cum vi quadam opponitur τῷ ἐπιθυμοῦντι.—*ἐναντίων οὐσῶν quamvis contrariæ sint.* Stalb.

§. 89. *ὡς τὸ μᾶλλόν τε καὶ ἧττον κ. τ. λ.*] Quoniam voluptates et dolores uno eodemque tempore nos afficiunt, utrique autem pertinent ad genus infiniti, cui certus modus non inerat: hinc fieri non potest, quin nostrum de iis judicium sæpissime fallatur. Quemadmodum enim ea, quæ oculis cernimus, prouti vel e longinquo vel cominus conspiciuntur, majora aut minora nobis apparent, ita etiam voluptates atque dolores pro diversa, quæ inter utrosque intercedit, ratione majores minoresque videntur. Unde sponte consequitur, quod antea erat ab adversario pertinaciter negatum, voluptates et dolores interdum etiam falsos existere. Stalb.

ἧτην] Ne quis ἧτην, quia δέχεσθον præcedit, Attico more pro ἐστὸν positum arbitretur, e tota orationis structura patet ἧτην ad prægressam disputationem referendum esse. Bekk. εἴτην dedit, quam formam in vulgaribus Platonis editt. me nusquam legere memini. Stalb.

τίς οὖν μηχανὴ] Ald. Bas. 1. 2. Bekk. *τίς οὖν μηχανή*. Male, opinor. Neque enim nunc quæritur, quænam sit ista judicandi ratio, sed potius, ecquæ talis reperiatur. Cfr. Hermann. ad Viger. p. 730. Sed quod Stephanus *τὶς* scripsit, omisso post *κρίνεσθαι* interrogandi signo, id jure spreverunt editores recentiores. Stalb.

ποῖα δὴ καὶ πῶς] Vulgo legebatur *πῇ δὴ καὶ πῶς*, quod nullo pacto toleratum esse recte judicarunt Heindorf. et Beckius. Etenim quærere nunc Protarchum, quid discerni velit Socrates, neque vero qua via et ratione judicium fieri cupiat, clare patet. Sic infra §. 130. *ποίας καὶ πῶς*;—Sequentia rursus per interrogationem dicta sunt. cfr. ad §. 83. Male vulgo post ἡδονὴν omittitur interrogandi nota. Stalb.

τούτων ἐν τοιουτ.] In Bas. 2. evasit ἐν operarum incuria. Et Steph. 'Aliter

ἀλλήλας μείζω καὶ τίς ἐλάττων καὶ τίς μᾶλλον[i] καὶ τίς σφοδροτέρα,[j] λύπη τε πρὸς ἡδονὴν καὶ λύπη πρὸς λύπην καὶ ἡδονὴ πρὸς ἡδονήν.

ΠΡΩ. Ἀλλ' ἔστι ταῦτά τε τοιαῦτα καὶ ἡ βούλησις τῆς κρίσεως αὕτη.

ΣΩ. Τί οὖν; ἐν μὲν[k] ὄψει τὸ πόρρωθεν καὶ ἐγγύθεν ὁρᾶν τὰ μεγέθη τὴν ἀλήθειαν ἀφανίζει καὶ ψευδῆ ποιεῖ[l] π. 42. δοξάζειν, ἐν λύπαις δ' ἆρα καὶ ἡδοναῖς οὐκ ἔστι ταὐτὸν τοῦτο[m] γιγνόμενον;[n]

ΠΡΩ. Πολὺ μὲν οὖν μᾶλλον, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἐναντίον[o] δὴ τὸ νῦν τῷ[p] σμικρὸν ἐμπροσθε[q] γίγονεν.

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον λέγεις;

ΣΩ. Τότε μὲν αἱ δόξαι ψευδεῖς τε καὶ ἀληθεῖς αὐταὶ[r]

—[i] σφοδρότερα Γ.—[k] ἐν μὲν coni. ΔΠ, ἐσμὲν Χ.—[l] ποιεῖν Χ.—[m] ταυτὸ Σ.—[n] τοῦτο τὸ γιγνόμενον Γ.—[o] : ἐναντίον ΔΛΞΠΣΒCFH.—[p] τὸ Λ.—[q] ἔμπροσθε ΓΔΠ : ἔμ-

brevius videtur et Ficinus, qui vertit, *Nonne proposuimus in hac judicia nobis esse petenda diligentiore.* Ego vero non existimo : nunc Ficinum puto eandem sequutum esse lectionem, quae nunc est in libris editis. Fischa.

ἐν ταυτότητι τινί.] I. c. ὅταν ἅμα λύπαι τε καὶ ἡδοναὶ ἐν ἡμῖν ὦσι.—τὸ βούλημα βούλεται et p. 18. C. λόγος λέγει, et saepenumero alia. Stalb.

καὶ τίς μᾶλλον.] Verba haud dubie corrupta sunt. Quis enim ferat adverbium pluribus adjectivis sic interpositum? Accedit, quod μᾶλλον ne ullo quidem interpretationem habet, quam saepenumero explicare nequeunt temporis fines, quam accurate terminat. E Ficino his nihil proficimus, ut qui corruptam scripturam pro integra habuerit. Nihil equidem commentus sum, si scriptum legeretur : καὶ τίς ἐντονωτέρα καὶ τίς σφοδρά. Videtur tamen post μᾶλλον adjectivum aliquod excidisse. Stalb.

ἐν μὲν ὄψει τὸ πόρρωθεν καὶ ἐγγύθεν ὁρᾶν.] Protagor. p. 356. C, ἐμφανεστατα ὑμῖν τῇ ὄψει τὰ ἀπὸ μεγάλου ἐγγύτερα μᾶλλον μεί-ζω φαίνεται, καὶ ἐλάττω, ἢ εἰ, Phaedon. p. 102. A. Stalb.

ἐν λύπαις δ' ἆρα.] De Republ. x. p. 602. D. ΑΛΛ' ἆρα φόβοι τε καὶ ἐπιθυμίαι καὶ λῦπαι καὶ ἡδοναὶ ἐν ἑκάστῳ τῶν τοιούτων οὐχὶ ταὐτὰ ταῦτα πάσχουσιν ἃ ἂν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν πράξεων; Ὅ-μηρον δ' ἆρα οἱ ἐν' ἐκείνων—ἢ Ἡσίοδον βαψῳδεῖν ἂν περιϊόντας εἶναι. Criton. c. 12. ἢ πρὸς μὲν ἅρα σοι τὸν πατέρα οὐκ ἐξ ἴσου ἦν τὸ δίκαιον καὶ πρὸς δεσπότην, εἴ σοι ἂν ἀντύχαινεν, ὥστε ἅπερ πάσχοις ταῦτα καὶ ἀντιτιτύειν—πρὸς δὲ τὴν πατρίδα ἆρα καὶ τοὺς νόμους ἐξέσται σοι. Stalb.

γιγνόμενον; ΠΡΩ. Πολὺ] Verba totius loci hujus qui est post γιγνόμενον, aliter sunt personis assignata in Ficini interpretatione : ut nimirum hic a Protagora haec tantum dicantur, Πολὺ μὲν οὖν μᾶλλον δ' Σώκρατες : a Socrate, quae sequuntur usque ad interrogationem : haec videlicet, Ἐναντίον δὴ τὸ νῦν τῷ σμικρὸν ἐμπροσθεν γίγνεσθαι : a Protagora, Τὸ ποῖον λέγεις; a Socrate, Τότε μὲν αἱ δόξαι, et cetera verba, quorum ultimum est ἀνενίκησαν : a Protagora Ἀληθέστατα. Haec quidem recte constant, in Ald. non recte hic collocatas personas esse : quam ideo saepe notasse oportuit. Certissima recte mea sententia est τῷ post νῦν, in aliis contra τὸ, perperam. Intelligendum est enim, τὸ νῦν λεχθέν, vel λεγόμενον, ἀναγκαῖον γίγνεσθαι τῷ μικρὸν ἐμπροσθεν λεχθέντι. Stalb. Recte Steph. et Fischer, e Bas. 1. 2. Ficin. receptum a nobis personarum ordinem restitui jusserunt. Mox Bas. 1. 2. τὸ σμικρὸν ἐμπροσθεν. Mair. Stalb.

γιγνόμεναι τὰς λύπας τε καὶ ἡδονὰς ἅμα[s] τοῦ παρ' αὐταῖς[t] παθήματος ἀνεπίμπλασαν.

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα.

ΣΩ. Νῦν δέ γε αὐταὶ[u] διὰ τὸ πόρρωθέν τε καὶ ἐγγύθεν ἑκάστοτε μεταβαλλόμεναι θεωρεῖσθαι, καὶ ἅμα τιθέμεναι παρ' ἀλλήλας, αἱ μὲν ἡδοναὶ παρὰ τὸ λυπηρὸν μείζους φαίνονται καὶ σφοδρότεραι, λῦπαι δ' αὖ διὰ τὸ παρ' ἡδονὰς τοὐναντίον ἐκείναις.

II. iii. 199.

ΠΡΩ. Ἀνάγκη γίγνεσθαι τὰ τοιαῦτα διὰ ταῦτα.

§. 90. ΣΩ. Οὐκοῦν ὅσῳ[v] μείζους τῶν οὐσῶν ἑκάτεραι καὶ ἐλάττους φαίνονται, τοῦτο ἀποτεμόμενος ἑκατέρων τὸ φαινόμενον ἀλλ' οὐκ ὂν οὔτε αὐτὸ ὀρθῶς φαινόμενον ἐρεῖς, οὐδ' αὖ ποτὲ[w] τὸ ἐπὶ τούτῳ[x] μέρος τῆς ἡδονῆς καὶ λύπης γιγνόμενον ὀρθόν[y] τε καὶ ἀληθὲς τολμήσεις[z] λέγειν.

ΠΡΩ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Τούτων τοίνυν ἐξῆς ὀψόμεθα,[a] ἐὰν τῇδε ἀπαντῶμεν, ἡδονὰς καὶ λύπας ψευδεῖς ἔτι μᾶλλον ἢ ταύτας φαινομένας τε καὶ οὔσας ἐν τοῖς ζώοις.

προσθεν °s.—[r] αὖτε (ut videtur) Γ: αὖται °s.—[s] καὶ ἡδονὰς ἅμα ΧΔΠ: ἅμα καὶ ἡδονὰς °s.—[t] αὐτοὺς Γ.—[u] αὖται s.—[v] ὅτῳ ιc.—[w] ποτὲ om F et pr Ξ.—[x] τούτω ΧΓΛΞΠΣΒCFHω et corr Δ: τοῦτο °s.—[y] ὀρθότερόν Σιc.—[z] τολμήσειε ΧΠ et pr

ἀληθεῖς αὖται] Usu loquendi postulante scripsi. Vulgo αὖται. Ita etiam paullo post νῦν δέ γε αὖται olim erat νῦν δέ γε αὖται. Utrumque etiam Bekker. correxit. Stalb.

τὰς λύπας τε ἅμα καὶ ἡδονὰς] Bekk. τὰς λύπας τε καὶ ἡδονὰς ἅμα. Non video gravem vulgatæ mutandæ necessitatem. Supra c. 21. τότ' ἄρα ἄνθρωπος καὶ τἄλλα ζῷα λυπεῖταί τε ἅμα καὶ χαίρει. de Legg. i. p. 626. E. τὸ δὲ ἡττᾶσθαι αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ αἴσχιστόν τε ἅμα καὶ κάκιστον. ibid. p. 634. B. βουλόμενος ἰδεῖν τό τε ἀληθὲς ἅμα καὶ τὸ βέλτιστον. Soph. Phil. 773. μὴ σαυτὸν τ' ἅμα—κἀμὲ κτείνας γένῃ. Stalb.

ἀνεπίμπλασαν] Scilicet e veris et falsis opinionibus etiam dolores et voluptates veros et falsos existere solere ostendebatur. Verbum ἀναπιμπλ. hoc loco, ut fere semper apud Platonem, adjunctam habet *polluendi et iniquinandi* notionem. cfr. Ruhnken. ad Tim. Lexic. p. 30.—μεταβαλλόμεναι i. e. κατὰ μεταβολὰς, *alternis vicibus*. Stalb.

§. 90. τῶν οὐσῶν] In his τῶν οὐσῶν dictum pro ἢ ὄντως εἰσίν.—Pro ἑκατέρων, quod Schleiermach. reponendum vidit, Beck. et Bekk. reposuerunt: Ald. Bas. 1. 2. Steph. ἑκάτερον, quod quominus quis tueatur, impediunt verba τὸ φαινόμενον, ἀλλ' οὐκ ὄν, ad pronomen τοῦτο per epexegesin adjecta. Cfr. Matth. Gr. Gr. p. 646. De Republ. ii. p. 373. D. Οὐκοῦν τῆς τῶν πλησίον χώρας ἡμῖν ἀποτμητέον, εἰ μέλλομεν ἱκανὴν ἕξειν νέμειν τε καὶ ἀροῦν; Quod sequitur οὐδ' αὖ ποτὲ, id equidem nolim mutare in οὔτ' αὖ ποτε. Cfr. not. ad §. 34. Stalb.

τούτων—ἀπαντῶμεν] Mire Ficinus: *Post hæc igitur inspicianus, num hac ratione in medium afferamus voluptates atque molestias falsas multo magis, quam istæ sint, quæ et apparent in viventibus et existunt.* Hæsit in verbo ἀπαντῶμεν. Eodem offensus est Schneiderus, qui

ΠΡΩ. Ποίας δὴ καὶ τῶς λέγεις;

§. 91. ΣΩ. Εἴρηταί που πολλάκις ὅτι τῆς φύσεως ἑκάστων διαφθειρομένης μὲν συγκρίσεσι καὶ διακρίσεσι[b] καὶ πληρώσεσι καὶ κενώσεσι καί τισιν αὔξαις[c] καὶ φθίσεσι λῦταί τε καὶ ἀλγηδόνες καὶ ὀδύναι καὶ πάνθ', ὁπόσα τοιαῦτ' ὀνόματ' ἔχει, ξυμβαίνει γιγνόμενα. §. 26. F.

ΠΡΩ. Ναί, ταῦτ'[d] εἴρηται πολλάκις.

ΣΩ. Εἰς δέ γε τὴν αὐτῶν φύσιν ὅταν καθιστῆται, ταύτην αὖ τὴν κατάστασιν ἡδονὴν[e] ἀπεδεξάμεθα παρ' ἡμῶν αὐτῶν.

ΠΡΩ. Ὀρθῶς. II. iii. 200.

ΣΩ. Τί δ', ὅταν περὶ τὸ σῶμα μηδὲν τούτων γιγνόμεναι ἡμῶν ᾖ;

ΠΡΩ. Πότε δὲ τοῦτ' ἂν γένοιτ',[f] ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐδὲν πρὸς λόγον ἐστίν,[g] ὦ Πρώταρχε, ὃ σὺ νῦν ἤρου τὸ ἐρώτημα.

ΠΡΩ. Τί δή;

Δ.—[a] ὀφόμεθα ΧΓΔΛΠΣΒCΗιω : ὀψόμεθα °σ.—[b] καὶ διακρίσεσι om ΧΔΠ.—[c] αὐξέσι ΕΓσ.—[d] ταῦτ' Γ.—[e] ἡδονῶν Η.—[f] γένοιτ' Γ.—[g] ἐστὶν add ΧΓΔΛΠΣΒCΗιω.—

formulam τῷδε ἀναστῷ in lexico s. h. v. interpretatur: *eo pertinere, dabin gelangen*. Interpunctione post ἀναστῶμεν sublata pertexendum reddidisse mihi videor verborum sententiam, quæ quidem hæc est: *jam vero videbimus, an hac via offendamus voluptates et dolores multo magis alius falsos* etc. Verbum ἀναστᾶν hoc significata cum accusativo constructum aliquot exemplis monuit Lobeck. ad Ajac. p. 340. Τῷδε autem ad sequentem disputationem pertinet.—Ὀφόμεθα dedi pro ὀψόμεθα, quod omnes edidit. habent præter Bekk. Stalb.

§. 91. εἴρηταί που πολλάκις] Cfr. supra §. 62. Stalb.

αὔξεσι] Bekk. dedit αὔξαις. Vulgatum defendimus locis Legg. x. p. 897. A. ἄγουσι τάττα εἰς αὔξησιν καὶ φθίσιν καὶ διάκρισιν καὶ ξύγκρασιν. de Republ. viii. p. 546. B. ἔστι δὲ θείᾳ μὲν γενητῷ περιόδῳ, ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος· ἀνθρωπείῳ δέ, ἐν ᾧ πρώτῳ αὐξήσεις δυνάμεις τε καὶ διναστεύσεις τριῶν ἀποστάσεων, τέτταρας δὲ ὅρους λαβοῦσαι ὁμοιούντων τε καὶ ἀνομοιούντων, καὶ αὐξόντων καὶ φθινόντων. Quanquam altera forma longe frequentior. De Republ. viii. p. 521. E. σώματος γὰρ αὔξης καὶ φθίσεως ἐπιστατεῖ. p. 528. B. de Legg. vi. p. 783. A. p. 788. D. p. 815. E. p. 894. A. p. 947. E. Tim. p. 44. Stalb.

ξυμβαιν. γιγν.] Notent tirones, semper dicendum esse ξυμβαίνει γιγνόμενον, numquam ξυμβαίνει γενόμενον, cujus rei rationem non aliam esse puto, quam de qua jam supra monui, ubi de verbis φθάνειν et λανθάνειν disputabam. Cfr. Boeckh. in Legg. p. 153.—Ald. Bas. 1. 2. εἰς δὲ γε τὴν αὐτῶν φύσιν. Male.—καθιστῆται cum Bekk. reposui pro deponato καθίστηται.—ἀποδεξάμεθα παρ' ἡμῶν αὐτῶν sc. εἶναι. Stalb.

τί δή;] Malim equidem τί δαί, quarum formularum frequens est in codd. permutatio. Miratur enim Protarchus, quod Socrates responsionem ipse datam non dignam quidem censeat, cujus nunc ratio habeatur. Stalb.

ΣΩ. Διότι τὴν ἐμὴν ἐρώτησιν οὐ κωλύει ἐμὲ[h] διερέσθαι σε[i] πάλιν.

§. 92. ΠΡΩ. Ποίαν;

ΣΩ. Εἰ δ' οὖν μὴ γίγνοιτ',[j] ὦ Πρώταρχε, φήσω, τὸ τοιοῦτον,[k] τί ποτε ἀναγκαῖον ἐξ αὐτοῦ συμβαίνειν[l] ἡμῖν;

ΠΡΩ. Μὴ[m] κινουμένου τοῦ σώματος ἐφ' ἑκάτερα φῄς;[n]

ΣΩ. Οὕτως.

ΠΡΩ. Δῆλον δὴ[o] τοῦτό γε, ὦ Σώκρατες, ὡς οὔτε ἡδονὴ γίγνοιτ' ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ ποτὲ οὔτ' ἄν τις λύπη.

11. 43. ΣΩ. Κάλλιστ' εἶπες. ἀλλὰ γάρ, οἶμαι, τόδε λέγεις, ὡς ἀεί τι τούτων[p] ἀναγκαῖον ἡμῖν ξυμβαίνειν,[q] ὡς οἱ σοφοί φασιν· ἀεὶ γὰρ ἅπαντα ἄνω τε καὶ[r] κάτω ῥεῖ.

ΠΡΩ. Λέγουσι γὰρ οὖν, καὶ δοκοῦσί γε οὐ φαύλως λέγειν.

ΣΩ. Πῶς γὰρ[s] ἂν μὴ φαῦλοί γε ὄντες; ἀλλὰ γὰρ ὑπεκστῆναι τὸν λόγον ἐπιφερόμενον τοῦτον βούλομαι. τῇδ' οὖν διανοοῦμαι φεύγειν, καὶ σύ[t] μοι ξύμφευγε.

[h] κωλύει ἐμὲ Ἀ ΔΠ : κωλύσεις με °ς.—[i] σε om Λ.—[j] γίγνοιτ' Γ.—[k] τοιοῦτο Λ.—[l] συμβαίνει corr Γ.—[m] μὴ...] hæc eidem dant ΔΛΠΣΗ.—[n] : φῂς οὕτω : Λ, οὕτω non alteri dant ΓΔΠΣΗ.—[o] δὲ Η.—[p] τοῦτο γρ Δ.—[q] ξυμβαίνει ς.—[r] καὶ om Π.—

οὐ κωλύσεις με] Bekker. οὐ κωλύσει ἐμὲ διέρεσθαί σε πάλιν. Sed nullam video vulgatæ mutandæ necessitatem. Etenim licet ad κωλύσει facile τοῦτο τὸ ῥήτημα e prægressis intelligatur, tamen quum Socrates paullo ante ipsum Protarchum compellaverit, quid prohibet, quominus διακωλύσεις tueamur? Ac nullo pacto tolerari potest pronomen ἐμὲ, quod quoniam salva sententia etiam omitti potuerit, encliticum sit necesse est. Stalb.

εἰ δὲ μὴ γένοιτο] Ne cui mirum videatur istud εἰ δὲ μὴ γένοιτο, quum præcesserit ὅταν περὶ τὸ σῶμα μηδὲν τούτων γιγνόμενον ᾖ, antea revera evenire solere statuebat, ut corpus in neutram partem moveretur, nunc vero, controversia a Protarcho mota, nihil nisi ponit, ita fieri posse. Talia in Platone neutiquam negligenda.—Mox Bas. 2. δῆλον δὴ τοῦτό γε.—Pro οὔτ' ἂν τις λύπη legendum sine dubio οὔτ' αὖ τις λύπη. Stalb.

§. 92. ἄνω τε καὶ κάτω ῥεῖ] Intelliguntur Heraclitus ejusque amici, quos docuisse constat, omnia continua mutatione agitari (ῥεῖν). Unde ipsi in Theæteto οἱ ῥέοντες vocantur. cfr. Cratyl. p. 402. A. Plutarch. de Placit. Philosoph. i. 23. Diog. L. ix. 8. Sext. Empir. hypotyp. i. 210. iii. 115. Schleiermach. in Wolfii et Buttmanni Museo Antiq. Stud. t. i. p. 408. Ex hoc dogmate fluxit etiam notus ille Diogenis locus, qui quum ἐπὶ πρόσωπον h. e. facie in humum conversa, sepeliri se mandasset, causam quærentibus, ὅτι μετ' ὀλίγον, respondit, μέλλει τὰ κάτω ἀναστρέφεσθαι. Formula ἄνω καὶ κάτω, sive, omissa copula, ἄνω κάτω, de rebus fluctuantibus, incertis, mobilibus, sæpe in Platone obvia; ut Gorg. p. 495. A. Sophist. p. 242. A. Cratyl. p. 386. E. Theætet. p. 153. D. de Republ. vi. p. 508. D.—Itaque Socrates significat, ex eorum sententia, qui omnia perpetuo mutari et moveri existiment, fieri non posse, ut dolore aut voluptate unquam careamus, quippe quorum caussa in perpetua corporis mutatione cernatur.—Πῶς γὰρ ἂν omnes editt. præter Bas. 1. quæ πῶς καὶ ἂν exhibet. Stalb.

ὑπεκστῆναι — βούλομαι] Supra con-

ΠΡΩ. Λέγ'[u] ὅπη.[v]

§. 93. ΣΩ. Ταῦτα μὲν τοίνυν οὕτως ἔστω, φῶμεν πρὸς τούτους.[w] σὺ δ' ἀπόκριναι·[x] πότερον ἀεὶ πάνθ'[y] ὁπόσα[z] πάσχει τι τῶν ἰμψύχων, ταῦτ' αἰσθάνεται τὸ πάσχον, καὶ οὔτ' αὐξανόμενοι λανθάνομεν ἡμᾶς αὐτοὺς οὔ τί τι τῶν τοιούτων οὐδὲν πάσχοντες, ἢ πᾶν τοὐναντίον; ὀλίγου γὰρ τά γε τοιαῦτα λίληθε πάνθ' ἡμᾶς; n. iii. 201.

ΠΡΩ. Ἅπαν[a] δή που[b] τοὐναντίον.

ΣΩ. Οὐ τοίνυν καλῶς[c] ἡμῖν εἴρηται[d] τὸ νῦν δὴ ῥηθέν, ὡς αἱ μεταβολαὶ κάτω τε καὶ ἄνω γιγνόμεναι λύπας τε καὶ ἡδονὰς ἀπεργάζονται.

ΠΡΩ. Τί μήν;[e]

[a] γὰρ om Λ.—[b] τί Δ.—[c] λέγ' Γ.—[d] ὅτοι Λ.—[e] τούτοις ΔΠ.—[x] ἀπόκρινε ΗΡ.—[y] πάνθ' Γ.—[z] ὅσα ΧΓΔΛΕΠΒCΡΗw: ὅσα [c]τ.—[a] ὅταν δή που τοὐναντίον om ΧΔ et pr Π.—[b] που ΓΛΕΧΒCΡΗw et mg Π: μου [c]τ.—[c] καλῶς τοίνυν Γ.—[d] εἴρηται

trarium legebatur: προσιστάμεθα, καθάπερ ἄθληταί, τοῦτον τὸν λόγον. Cfr. Hemsterh. ad Lucian. Tim. p. 152. De constructione verbi ὑπεκστῆναι cum accusativo vid. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 231. Matth. Gr. Gr. §. 382. Stalb.

τὸν λόγον] Olim tentabam τὸν λόγον τὸν ἀντιφερόμενον τοῦτον. Omisi a libratis in hac structura articuli exempla suppeditabit Schaefer. Melet. Crit. i. p. 8. et Append. ad Bastii Epist. Crit. p. 3. Sed dubito nunc an genuina sit librorum scriptura; modo participium ἀντιφερόμενον cum verbo ὑπεκστῆναι connectas, ut idem sit, quod εἰ ἀντιφέροιτο. Stalb.

τῇδε διανοοῦμαι φεύγειν] Legg. ii. p. 667. A. ὁ λόγος δεῦ φέρει ταύτῃ κορυνούμενα. Phaedr. §. 30. οἷν ἐνάμιλλα, ᾗ ἂν δέγηται. Eurip. Orest. 634. Ἔασον ἐν ἐμαυτῷ τι συννοούμενον Ὅστις τράπωμαι τὴν τυχοῦσ', ἀμηχανῶ, ubi libri nonnulli ὅστις τράπωμαι. Ibid. 721. Οἴμοι, κρυβδόμαι, ἐπίσκοπ' εἰσὶν ἐλπίδες, Ὅστις τραπόμενος, θάνατον Ἀργείων φίγω. Medea 1268. Οἴμοι, τί δράσω; πῇ φύγω μητρὸς χέρας; ubi Porson. τοῦ φύγω. Plutarch. 991. Ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν, τίνα ξένων; ubi Ald. πῇ δῆτα φεύγω. Sed hic recte τοῦ edidit Porson. Aesch. Cho. 405. πῇ τὶς πράσσιν' ἂν, ἃ Ζεύ: Quibus locis et innumeris aliis quo eo audacem progredietur, ut formulis πῇ φεύξομαι, πῇ τράπωμαι expulsis, ubique libris nihil discrepantibus τοῦ φεύξομαι, τοῦ τράπωμαι restituendum arbitretur? Miror igitur Elmsleium ad Eurip. Heracl. 295. ita judicantem, praesertim quum jam antea longe cautius Porson. ad Hec. 1070. ita scripsisset: 'Ποῦ quietem notat; τοῦ motum; πᾷ in utramque partem sumitur, ut monuit Scholiastes ad Aristoph. Plut. 447.' Hunc vero bene correxit Hermann. ad Eurip. Her. F. 1236. cujus notam nescio cur non intellexerit Blomfield. ad Aesch. Agam. 1510. Stalb.

§. 93. δή μου] Stepu. 'Scribendum puto δή που, aut δήπου conjuncte.' verisimile. Unde non dubitavimus recipere δήπου. Ficinus, *contra omnino*. Fischr.

ὡς αἱ μεταβολαὶ κάτω τε καὶ ἄνω γιγνόμεναι] Sc. dum omnia ἄνω τε καὶ κάτω fluunt. Fuit, qui hic etiam post μεταβολαὶ articulum intrudi vellet. Quod non probo. Nam participium γιγνόμεναι cum ἀπεργάζονται cohaeret, hoc sensu *mutationes illae voluptatem et tristitiam efficiunt, dum fiunt earum decursum*. h. e. dum natura animalium inter perpetuas συγκρίσεων καὶ διακρίσεων, πληρώσεων καὶ κενώσεων, αὔξης καὶ φθίσεως vicissitudines fluctuat. Stalb.

τί μήν.] Ne quis offendat τί μήν, hic quoque, ut semper alias, *ait*, s. *confirmat*. Concedit igitur Protarchus, istud quidem non bene antea ab ipso esse disputatum. Jam vero Socrates aliam rei judicandae rationem ostensurus δεῦ' ἴσως,

ΣΩ. Ὧδ' ἴσται κάλλιον καὶ ἀνεπιληπτότερον τὸ λεγόμενον.[f]

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Ὡς[g] αἱ μὲν μεγάλαι μεταβολαὶ λύπας τε καὶ ἡδονὰς ποιοῦσιν ἡμῖν, αἱ δ' αὖ μέτριαι τε καὶ σμικραὶ τὸ παράπαν οὐδέτερα τούτων.

ΠΡΩ. Ὀρθότερον οὕτως ἢ ἐκείνως,[h] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ ταῦτα οὕτω, πάλιν ὁ νῦν δὴ ῥηθεὶς βίος ἂν ἥκοι.[i]

ΠΡΩ. Ποῖος;

ΣΩ. Ὃν ἄλυπόν τε καὶ ἄνευ χαρμονῶν ἔφαμεν εἶναι.

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα λέγεις.

II. iii. 202. §. 94. ΣΩ. Ἐκ δὴ τούτων τιθῶμεν τριττοὺς[j] ἡμῖν βίους, ἕνα μὲν ἡδύν,[k] τὸν δ' αὖ λυπηρόν, τὸν δ' ἕνα μηδέτερα. ἢ πῶς ἂν φαίης σὺ περὶ τούτων;

ΠΡΩ. Οὐκ ἄλλως[l] ἔγωγε ἢ[m] ταύτῃ, τρεῖς εἶναι τοὺς βίους.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὐκ ἂν εἴη τὸ μὴ λυπεῖσθαί[n] ποτε ταὐτὸν τῷ χαίρειν;

ἡμῖν ιω.—[e] ὧδε δ' ἡμῖν corr Γ.—[f] γιγνόμενον F.—[g] ὡς add ΑΔΠ.—[h] ἐκείνως ΔΞ : κείνως [a]σ.—[i] βίος ἀνήκοι Ἀ.—[j] τρίτους Π.—[k] ἡδεῖν Λ.—[l] οὐ καλῶς ΑΠ et pr Δ.—

inquit, κάλλιον καὶ ἀνεπιληπτότερον τὸ λεγόμενον. In quibus male me habet istud asyndeton. Scribendum arbitror: ὧδε δ' ἔσται κάλλιον. Stalb.

ἀνεπιληπτότερον] Verbum a palæstra repetitum est. Namque pugiles, una tantum corporis parte tecti, θατέρᾳ λῃπτοὶ dicebantur, contra ἀνεπίληπτοι, si ab utraque parte satis muniti essent. cfr. Krebs ad Plutarch. de Audiend. Poet. p. 190. Sed frequenter hoc verbum ad disputationem transfertur Gorg. p. 469. C. ἐμοῦ δὴ λέγοντος τῶν λόγων ἐπιλαβοῦ. Ibid. p. 506. B. ἐμοῦ γ' ἀκούων ἐπιλαμβάνου. Theætet. p. 184. C. ἀνάγκη ἐπιλαβέσθαι τῆς ἀποκρίσεως. Sophist. p. 226. A. ὁρᾷς οὖν, ὡς ἀληθῶς λέγεται τὸ ποικίλον εἶναι τοῦτο τὸ θηρίον, καὶ, τὸ λεγόμενον, οὐ τῇ ἑτέρᾳ ληπτέον. Sympos. p. 214. E. Stalb.

ὡς αἱ μὲν] Ald. Bas. 1. 2. ὡς non habent. Fortasse illud recte habet. Nam quod supra ad §. 83. observavi, post τόδε σκοπῶμεν, ὧδε λέγωμεν ctr. nusquam interrogationem obliquam sequi solere, id nolim intelligi in universum de obliqua oratione. Ac facile intelligitur, unde h. l. ὡς perierit. Scilicet quum in libris antiquis personarum notatio sæpe omissa sit, prægressum πῶς proximum ὡς devoravit, ut solent interdum verba vicinos pessumdare. Eadem structura est in Sophist. p. 255. E. ὧδε δὴ λέγωμεν ἐπὶ τῶν πέντε καθ' ἓν ἀναλαμβάνοντες. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Πρῶτον μὲν κίνησιν ὡς ἐστι παντάπασιν ἕτερον στάσεως. ἢ πῶς λέγομεν; Sed vulgata, utpote omnium edit. vett. auctoritate firmata, defendi poterit hujusmodi locis Sophist. p. 262. E. Ἔτι δὲ σμικρὸν τόδε (sc. σκοπῶμεν). ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Λόγον ἀναγκαῖον, ὅταν τις ᾖ, τινὸς εἶναι λόγον, μὴ δέ τινος ἀδύνατον ctr. Stalb.

§. 94. μηδέτερα] Ald. Bas. 1. 2. μὴ δ' ἕτερα. Male. Μηδέτερα absolute positum, ut antea οὐδέτερα. Par est ratio Gorg. p. 524. B. εἴ τινος μέγα ἦν τὸ σῶμα φύσει ἢ τροφῇ ἢ ἀμφότερα, ubi vid. Heind. Stalb.

οὐκοῦν οὐκ] Nota interrogativum pro

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν;

ΣΩ. Ὁπόταν οὖν ἀκούσῃς[o] ὡς[p] ἥδιστον πάντων ἐστὶν ἀλύπως διατελεῖν[q] τὸν βίον ἅπαντα, τί τόθ' ὑπολαμβάνεις λέγειν τὸν τοιοῦτον;

ΠΡΩ. Ἡδὺ λέγειν φαίνεταί μοιγε οὗτος· τὸ μὴ[s] λυπεῖσθαι.

ΣΩ. Τριῶν οὖν ὄντων[t] ἡμῖν ὧν τινῶν βούλει,[u] τίθει, καλλίοσιν ἵνα ὀνόμασι χρώμεθα, τὸ μὲν χρυσόν, τὸ δ' ἄργυρον, τρίτον δὲ μηδέτερα[v] τούτων.

ΠΡΩ. Κεῖται.

ΣΩ. Τὸ δὲ[w] μηδέτερα τούτων ἔσθ' ἡμῖν ὅπως θάτερα γίνοιτ' ἄν, χρυσὸς ἢ ἄργυρος;

ΠΡΩ. Καὶ πῶς ἄν;

ΣΩ. Οὐδ' ἄρ'[x] ὁ μέσος βίος ἡδὺς ἢ λυπηρὸς λεγόμενος ὀρθῶς ἄν ποτε οὔτ'[y] εἰ δοξάζοι[z] τις, δοξάζοιτο, οὔτ' εἰ λέγοι, λεχθείη, κατά γε τὸν ὀρθὸν λόγον.

[n] ἢ om Π et pr Δ.—[o] λυπῆσαι ΑΔΠ.—[o] ἀκούσῃ ΑΠ et pr Δ.—[p] ὡς τινος τε Γ, ὅτου ΑΔΠ.—[q] ἀλύπως διατελεῖν ΑΔΠ: διατελεῖν ἀλύπως [o]τ.—[r] οὕτως Λ, ὁ τοιοῦτος ν.—[s] μὴ om Δ.—[t] ὄντων οὖν ΑΓΔΠ.—[u] τινων εἰ βούλει Γ.—[v] δὲ μηδέτερα om ΑΔΠ: δὲ τὸ μηδέτερα [o]τ.—[w] δὴ ΓΠ, om Δ.—[x] ἀρ' Γ.—[y] οὐτ' om H.—[z] δοξάζοι

simplici οἴκοιεν, cujusmodi aliud licet paulo diversum exemplum infra recurrit (p. 138. Ὁπόταν οὖν ἀκούσῃς (sc. τινός) ὅτι ἥδιστον ἁπάντων etc). Ex his verbis satis manifesto patet, jam tum temporis fuisse, qui voluptatem in doloris vacuitate collocarent. Qua de re, etsi, quantum sciam, non aliud extet veteris alicujus scriptoris testimonium, unde de istius decreti defensoribus certi fiamus, tamen quum Platonis ætate inter Aristippi et Antisthenis amicos de voluptatis natura atque dignitate vehementer concertatum sit, nunc hujus sectatores intelligi debere, non caret aliqua verisimilitudinis specie. Accedit, quod p. 98. idem mentem ac difficiles Hedonicorum adversarii dicuntur, quales maximus fuisse Antisthenis discipulus. Cfr. Sext. Empir. adv. Mathem. vii. 11. Diog. L. ii. 87. Cic. ad Fin. ii. 6. Eadem controversia leviter attingitur de Republ. ix. p. 582. —Pro διατελεῖν ἄλυπον Bekk. habet ἄλυπον διατελεῖν, quod sane sonni rationibus commendatur. Stalb.

εἰ δοξάζοι.] Ald. Bas. 1. 2. εἰ δοξάζοι. Sed mox eadem οὔτ' εἰ λέγοι, unde patet δοξάζοι vitiosum esse. Verum hoc quidem levius. Mox participium λεγόμενος non modo sensu cassum alicui videatur, sed etiam reliquæ orationi contrarium. Etenim sive conjungas ἡδὺς ἢ λυπηρὸς λεγόμενος οὔτε — δοξάζοιτο, οὔτε — λεχθείη, intolerabilis existet sermonis redundantia; sive participio sententiam conditionalem contineri arbitreris, quasi dicatur εἰ ἡδὺς ἢ λυπηρὸς λέγοιτο, ne hæc quidem structuræ expediendæ ratio ulli probabitur, reputanti ad optativum δοξάζοιτο et λεχθείη enuntiationem hypotheticam εἰ δοξάζοι τις, εἰ λέγοι τις ita adjectam esse, ut isto λεγόμενος facillime careamus; sive denique λεγόμενος respicere existimes ad præcedentia, ἡδὺ λέγειν φαίνεται ἐμοίγε οὗτος τὸ μὴ λυπεῖσθαι, hoc propterea heri nequit, quia non dicuntur esse, qui doloris absentiam pro dolore habeant, sed potius, qui doloris vacuitatem pro ipsa voluptate habendam censeant. Quæ quum ita sint, aut participium e textu abjudicandum, aut existimandum, scriptorem hic paullo negligentiorem fuisse. Ac illud quidem ut statuamus, nulla adsunt externa

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν;

21. iii. 208. 21. 44. §. 95. ΣΩ. Ἀλλὰ μήν, ὦ ἑταῖρε, λεγόντων γε ταῦτα καὶ[a] δοξαζόντων αἰσθανόμεθα.

ΠΡΩ. Καὶ μάλα.

ΣΩ. Πότερον οὖν καὶ χαίρειν οἴονται[b] τότε, ὅταν μὴ λυπῶνται;

ΠΡΩ. Φασὶ γοῦν.

ΣΩ. Οὐκοῦν οἴονται τότε χαίρειν· οὐ γὰρ ἂν ἔλεγόν που.

ΠΡΩ. Κινδυνεύει.[c]

ΣΩ. Ψευδῆ γε[d] μὴν δοξάζουσι περὶ τοῦ χαίρειν, εἴ περ χωρὶς τοῦ μὴ λυπεῖσθαι καὶ τοῦ χαίρειν ἡ φύσις ἑκατέρου.

ΠΡΩ. Καὶ μὴν χωρίς γε ἦν.[e]

ΧΓΔΑΠΣΒCΗw : δοξάζει Ψ.—[a] καὶ add ΧΓΔΠ.—[b] οἴονται Σ.—[c] καὶ κινδυνεύει Ξ.

momenta, quandoquidem neque editt. vett. ulla ratione inter se discrepare videmus, neque etiam in toto hoc orationis ædificio rimam aliquam indagare potuimus, per quam τὸν λεγόμενον irrepsisse suspicaremur. Itaque nihil relinquitur, nisi ut rationem quæramus qua scriptorem excusemus. Ea autem in anacoluthо cernitur. Nam quum post λεγόμενος oratio ita pergere debuisset: ὀρθῶς ἂν ποτε λεχθείη, auctor discriminis inter δόξαν et λόγον supra constituti memor, jam hæc infert ὀρθῶς ἄν ποτε, οὔτε —δοξάζοιτο, οὔτε—λεχθείη, addita denuo sententia hypothetica εἰ δοξάζοι τις sc. αὐτὸν ἡδὺν ἢ λυπηρὸν, et εἰ λέγοι τις. Fateor, singularem esse hujus periodi conformationem, neque tamen eam, quæ aut a Græcæ linguæ volubilitate, aut ab elegantia styli Platonici abhorreat. Stalb.

§. 95. αἰσθανόμεθα] H. e. *norimus esse, qui ita sentiant atque dicant.* Stalb.

χαίρειν οἴονται] Schützius legi jubebat χαίρειν λέγουσι, cui responderet sequens φασὶ et ἔλεγον. Non assentior. Etenim illa ipsa, quæ sequuntur, οἴονται veram esse lectionem, luculenter evincunt. Etenim quod Protarchus respondet φασὶ γοῦν, id opponitur prægresso οἴονται χαίρειν; quod autem Socrates subjicit Οὐκοῦν οἴονται χαίρειν, οὐ γὰρ ἂν ἔλεγόν που, id refertur ad Protarchi responsionem, ut qua id ipsum confirmetur, quod Socrates voluerat, esse scilicet, qui, dum nullum sentiant dolorem, gaudere sibi videantur. Ex quo jam recte concluditur novum oriri genus falsarum voluptatum, h. e. earum, quæ quum voluptates esse videantur, revera tamen nullæ sint. Namque sequentia hoc ordine procedunt: εἴπερ ἡ φύσις ἑκατέρου, τοῦ μὴ λυπεῖσθαι καὶ τοῦ χαίρειν (ἐστὶ) χωρὶς. In quibus χωρὶς diversitatem potius et oppositionem quam separationem et sejunctionem notat, ut Protagor. p. 336. B. Χωρὶς γὰρ ἐγωγ' ἔμην εἶναι τὸ συνεῖναί τ' ἀλλήλοις διαλεγομένους καὶ τὸ δημηγορεῖν, quem locum Heind. ita interpretatur: ἄλλο μὲν ἐγωγ' ἔμην εἶναι τὸ συνεῖναι ἀλλήλοις διαλεγομένους, ἄλλο δὲ τὸ δημηγορεῖν, laudans inter alia Aristoph. Thesm. 10. M. Οὐ φῂς σὺ χρῆναί μ' οὔτ' ἀκούειν οὔθ' ὁρᾶν. E. Χωρὶς γὰρ αὐτοῖν ἑκατέρου 'στὶν ἡ φύσις, Τοῦ μήτ' ἀκούειν μήθ' ὁρᾶν, εὖ ἴσθ' ὅτι. quo loco huic nostro similiorem non alium memini. Plura collegit Schæfer. ad Theognid. 91. in Brunckii Gnom. Poet. Græc. p. 9. ed. nov. Stalb.

γοῦν] Legitur etiam γε ἦν: ut Protagoras respondeat, καὶ μὴν χωρὶς γε ἦν. Vereor certe ut γοῦν satis apte post καὶ μὴν ponatur. Cæterum Ficinus ἐρωτάμεθα hic legit, sicut legitur in Protagoræ interrogatione quæ proxime sequitur: atque adeo utrobique idem verbum scribendum est, sive ἐρωτώμεθα, sive αἱρώμεθα. Steph.

καὶ μὴν χωρίς γ' ἦν] Dedi e Bas. 2.

ΣΩ. Πότερον οὖν αἱρώμεθα[f] παρ' ἡμῖν ταῦτ' εἶναι, καθά τις ἄρτι, τρία, ἢ δύο μόνα, λύπην[g] μὲν κακὸν τοῖς ἀνθρώποις, τὴν δ' ἀπαλλαγὴν τῶν λυπῶν,[h] αὐτὸ τοῦτ'[i] ἀγαθὸν ὄν, ἡδὺ προσαγορεύεσθαι;

§. 96. ΠΡΩ. Πῶς δὴ νῦν[j] τοῦτο, ὦ[k] Σώκρατες, ἐρωτώμενα ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν; οὐ γὰρ μανθάνω. §. 27. V.

ΣΩ. Ὄντως γὰρ τοὺς πολεμίους Φιλήβου τοῦδε, ὦ Πρώταρχε, οὐ μανθάνεις.

ΠΡΩ. Λίγεις δὲ αὐτοὺς τίνας;

—[d] γε add ΑΔΠ.—[e] γοῦν τ.—[f] αἱρώμεθα οὖν Δ, οὖν ἱρώμεθα Λ.—[g] λύπη pr Δ.—[h] λυπῶν F.—[i] τοῦτ' Γ.—[j] νῦν om ΓΞF.—[k] τοῦτό γε ὦ Λ.—[l] ὅταν ἅπαν ΑΠ : οἱ

probante Schleiermach. Ald. Bas. 1. καὶ μὴν χαίρει γοῦν, quod recte dubitavit Stephanus, an non dici posset, frustra obtentante Fischero. Imperfectum ἦν ad progressam disputationem respicit: particulae καὶ μήν— γε autem in respondendo satis frequenter occurrunt. Cujus rei exempla incredibili sat multa reperient in Porsoni Adversar. p. 37. Stalb.

τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν λυπῶν] Bene monuit Heind. ad Phaedon. §. 130. verbum ἀπαλλαγὴν non ab ἀπαλλάττειν remotum, sed ab ἀπαλλάττεσθαι ductum esse. Sic illud ubique cavendum, velint Protagor. p. 354. B. Τοῦτα δὲ ἀγαθά ἐστι δι' ἄλλο τι, ἢ ὅτι εἰς ἡδονὰς ἀποτελευτᾷ καὶ λυπῶν ἀπαλλαγάς τε καὶ ἀποτροπάς; De Republ. IX. p. 584. B. Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον, οὐχ ὧδε τοῦ σώματος δεῖ τὴν ψυχὴν τείνουσαι καὶ λεγόμεναι ἡδοναί σχεδόν αἱ πλεῖσταί τε καὶ μέγιστοι τούτου τοῦ εἴδους εἰσί, λυπῶν τινὲς ἀπαλλαγαί. Ibid. X. p. 610. D. ἀπαλλαγὴ γὰρ ἂν εἴη κακῶν. Stalb.

§. 96. ἐρωτώμεθα] Coisear. legi jubebat αἱρώμεθα, quod praecederet idem verbum. recte, opinor: modo etiam ἀφ' reponatur pro ὑφ'. Ficinus tamen et ipse legit ἐρωτώμεθα: nam vertit, *quomodo id, o Socrates, fiat, a nobis ipsis quaerimus*: repugnante et verborum ingenio et orationis sententia. Et pro πότερον οὖν αἱρώμεθα παρ' ἡμῖν habet, *quid igitur pertentabimus inter nos, utrum hoc*—. Fisch.

πῶς δὴ νῦν τοῦτο, ὃ Ἀδ. ἐρωτώμεθα] Non video, quid adeo offenderint viros doctissimos, ut locum conjecturam tentarent. Mihi quidem omnia plana et expedita. Miratur enim Protarchus, quod Socrates nunc eandem quaestionem teneret, quum jam antea inter ipsos convenisset, indolentiam et voluptatem plurimum differre. Quae quum ita sint, πῶς ἐρωτώμεθα nemo non videt curtatam esse loquendi formam, pro: *qui tandem fit, ut nunc istud a nobismet ipsis interrogemur?* Criton. c. 1. πῶς οὐκ εὐθὺς ἐπήγεσθέ με; Theaetet. p. 142. B. Ἀτὰρ πῶς οὐκ αἰτοῦ Μεγαροῖ κατέλυνεν; Lucian. D. D. II. 2. πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ὑάκινθος φιλοῦσιν; II. c. *quomodo fit, ut Apollinem amet* etc. Insulte Ficinus: *Quomodo id, o Socrates, fiat, a nobis ipsis quaeramus.* Nostrae explicationi etiam sequentia favent. Etenim quod Protarchus mirabundus quaerit cur Socrates ista, utpote jam ante ad liquidum perducta, denuo interroget, id hic pro certo habet argumento, nondum perspectam esse ab eo adversariorum sententiam, qui dum voluptatem in indolentia ponant, revera nullas esse voluptates contendant. Itaque particula γὰρ post ὄντως ita explicanda est: *recte dicis, οὐ μανθάνω, num revera non intelligis* etc.—Bas. 2. post Φιλήβου pronomen τοῦδε omittit. Male. Supra §. 15. Καὶ πάντας τοίνυν ἡμᾶς ὑπέλαβε συγχωρεῖν σοι τοιαῦτα τὰ τοιαῦτα.—οἱ περὶ Φιλήβου Heind. ad Cratyl. p. 58. interpretatur: *Philebus ejusque similes.* Rectius scripsisset: *Philebus ejusque sectatores.*—Sed unum adhuc restat in hoc loco, de quo monuisse non poenitebit; dico Protarchi quaestionem τί μήν; quam formula quum, ut jam aliquoties monui, fere aliena sit, fortasse alicui ab hoc loco abhorrere videatur. Ac sane licet facile suppleri possit εἰπὲ δὲ εἶναι φασιν, vel sic suspensus haereo, an potius τί δαί scribi debeat. Stalb.

ΣΩ. Καὶ μάλα δεινοὺς λεγομένους τὰ περὶ φύσιν, οἳ τὸ παράπαν[l] ἡδονὰς οὔ φασιν εἶναι.

ΠΡΩ. Τί μήν;

11. iii. 201. ΣΩ. Λυπῶν ταύτας εἶναι πάσας ἀποφυγὰς ἃς[m] νῦν οἱ περὶ Φίληβον ἡδονὰς ἐπονομάζουσιν.

ΠΡΩ. Τούτοις οὖν ἡμᾶς πότερα πείθεσθαι[n] ξυμβουλεύεις,[o] ἢ πῶς, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὔκ, ἀλλ' ὥς περ μάντεσι προσχρῆσθαί τισι, μαντευομένοις οὐ τέχνῃ ἀλλά τινι[p] δυσχερείᾳ φύσεως οὐκ ἀγεννοῦς,[q] λίαν μεμισηκότων τὴν τῆς ἡδονῆς δύναμιν καὶ νενομικότων οὐδὲν ὑγιές, ὥστε καὶ αὐτὸ τοῦτο αὐτῆς[r] τὸ ἐπαγωγὸν γοήτευμα ἀλλ'[s] οὐχ ἡδονὴν[t] εἶναι. τούτοις μὲν οὖν ταῦτ'[u] ἂν προσχρήσαιο, σκεψάμενος ἔτι καὶ τἆλλ'[v] αὐτῶν δυσχεράσματα· μετὰ δὲ ταῦτα αἴ[w] γέ μοι δοκοῦ-

τὸ παράπαν cum [o]τ corr Δ et γρ Χ.—[m] ἃ pr Ξ.—[n] πείσεσθαι EF.—[o] ξ. Σ.—[p] τι, in mg τῇ ἢ τινι, F.—[q] ἀγενοῦς ιc.—[r] αὐτοῖς Λ.—[s] ἀλλ' om ΧΔΠ.—[t] ἡδονὴ FH, ἡδονὴ ΧΓΔΛΞΠΒCΕ.—[u] ταῦτ' Γ.—[v] τἄλλ' Γ.—[w] αἴ...δοκοῦσιν] ἄν...δοκῶσιν ς cum

ὥσπερ μάντεσι προσχρῆσθαι] Præclare hosce voluptatis adversarios pro vatibus haberi posse ait, ut qui illa naturæ suæ non ingenerosæ morositate, qua de voluptatis natura judicent, veluti vaticinentur, eam nihil incorrupti nihil sani nihil integri in se continere. Stalb.

ἀγεννοῦς] Recte libri ἀγεννοῦς, non ἀγενοῦς. Scilicet si respicitur ad genus et natales, ἀγενὴς scribendum, sin ad animum ἀγεννής. Quanquam adhuc dissentiunt viri docti de harum formarum discrimine. Vid. Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 461. Dorville ad Chariton. p. 388. Fischer. ad Euthyph. p. 9. et Buttmann. ad Alcibiad. i. §. 8. Stalb.

μεμισηκότων—καὶ νενομικότων] Adverte genitivos post dativum illatos. Sophist. p. 217. C. οἷόν ποτε καὶ Παρμενίδῃ χρωμένῳ καὶ διεξιόντι λόγους παγκάλους παρεγενόμην ἐγὼ νέος ὢν, ἐκείνου μάλα δὴ τότε ὄντος πρεσβύτου, ubi ἐκείνου ad Parmenidem pertinet. de Republ. viii. p. 497. A. τάχα δ' ἂν ἡμῖν τις παραστὰς ἀνὴρ σφοδρὸς καὶ νέος—λοιδορήσειεν ἄν, ὡς ἀνήητα καὶ ἀδύνατα τιθέντων. ibid. ix. p. 586. E. ὡς οἷόντε αὐταῖς,—ἅτε ἀληθείᾳ ἑπομένων. ibid. p. 590. B. ἀλλ' ὡς ἄμεινον ὂν παντὶ,—μάλιστα μὲν οἰκεῖον ἔχοντος ἐν αὐτῷ, εἰ δὲ μὴ, ἔξωθεν ἐφεστῶτος. Cfr. Matth. Gr. Gr. §. 561. Stalb.

τὴν τῆς ἡδονῆς δύναμιν] Dictum pro *τὴν ἡδονὴν*, frequenti usu, cujus mox aliquot exempla recurrent. Genus loquendi qua ratione et causa nitatur, talia ostendunt: de Legg. i. p. 643. A. πρῶτον δὴ οὖν πρὸς τὸν λόγον ὁρισώμεθα παιδείαν, τί ποτ' ἐστὶ καὶ τίνα δύναμιν ἔχει. Gorg. p. 447. C. βούλομαι γὰρ πυθέσθαι παρ' αὐτοῦ, τίς ἡ δύναμις τῆς τέχνης τοῦ ἀνδρὸς καὶ τί ἐστιν, ὃ ἐπαγγέλλεται. Stalb.

αὐτὸ τοῦτο αὐτῆς τὸ ἐπαγωγὸν] Ita interpreteris *illud ipsum ἐπαγωγὸν, quod alias tantis laudibus celebratur*. Nempe *ἐπαγωγὸν* dicitur, *quidquid habet vim concitandi, alliciendi, pelliciendi*. Suidas Ἐπαγωγά. ἀπατηλά, πιθανὰ, ἐφολκά. Xenoph. Memor. ii. 5. 5. τὰ τοιαῦτα πάντα σκοπῶ, μὴ, ὥσπερ, ὅταν τις οἰκέτην πονηρὸν ἔχῃ, πωλεῖ καὶ ἀποδίδοται τοῦ εὑρόντος, οὕτω καὶ τὸν πονηρὸν φίλον, ὅταν ἐξῇ τὸ πλεῖον τῆς ἀξίας λαβεῖν, ἐπαγωγὸν ᾖ προδίδωσθαι. Atque hinc dictæ *ἐπαγωγαὶ* illæ s. incantamenta deorum et dæmonum, de quibus disseruit Ruhnken. ad Tim. Lex. Plat. p. 114. Hoc vero *ἐπαγωγὸν* est tantum *γοήτευμα* h. e. *fraus et fallacia*, quia, qui sibi videntur frui voluptatibus, revera nihil nisi doloribus carent. Vocabulum illustravit Ruhnken. l. c. p. 73. Stalb.

ἡδονὴν εἶναι] Ald. Bas. 1. 2. ἀλλ' οὐχ ἡδονὴ εἶναι. Vitiose. Stalb.

σιν ἡδοναὶ ἀληθεῖς εἶναι, πεύσει, ἵνα ἐξ ἀμφοῖν τοῖν λόγοιν σκεψάμενοι τὴν δύναμιν αὐτῆς παραλάβωμεθα πρὸς τὴν κρίσιν.

ΠΡΩ. Ὀρθῶς λέγεις.

ΣΩ. Μεταδιώκωμεν δὴ τούτους ὥς περ ξυμμάχους, κατὰ τὸ τῆς δυσχερείας αὐτῶν ἴχνος. οἶμαι γὰρ τοιόνδε τι λέγειν αὐτούς, ἀρχομένους ποθὲν ἄνωθεν, ὡς εἰ βουληθεῖμεν[2] ὁτουοῦν εἴδους τὴν φύσιν ἰδεῖν, οἷον τὴν τοῦ σκληροῦ, πότερον[3] εἰς τὰ σκληρότατα[4] ἀποβλέποντες οὕτως ἂν μᾶλ-

(1) Ἄ.—[2] βουληθοίμεν Γ, βουληθείημεν EF. βούλη θεῖμεν w: βούλη, θείημεν s.—

δυσχεράσματα] Dicuntur motuum illi homini adsignato contrarii sensus. Pertinet huc Politic. III. 133. περιχαρὴ δὲ τὰ πλήθυνοντα ἐν φλέβᾳ δυσχεράσματα. Similiter de Republ. v. p. 475. C. is, qui litteras ἀκριβῶς οἶδε, vocatur περὶ τὰ γράμματα δυσχεραίνων. Stall.

αἵ γ' ἐμαί] Sponte correxi pro αἵ γε μοι, quod habet Add. Bas. I. 2. Passim istud τοῦτο enuntiandi in Platone restitui, ut de Republ. I. p. 352. D. ubi scribendum φανεῖται μὲν οὖν καὶ νῦν, ἐς γ' ἐμοὶ δοκεῖ. Ibid. x. p. 367. B. μεταστρέψαντες αἰσθώμεθ' ἂν τὴν δίκαιον φυσικῶς, ἐς γ' ἐμοὶ δοκεῖ. Male Stephan. ἐν γε δοκῶσιν. Eiusm Politic. legit αἵ γ' ἐμοί; vertit etiam. *Post has autem ei quas ego veras existimavi voluptates, accipito.* Stall.

μεταδιώκωμεν] Add. Bas. I. 2. μεταδιωκώμεν. Quo vitio omisso liberalius Xenoph. Anab. II. 1. 17. ἐν τοιούτοις δὲ ὄντες πράγμασι συμβουλευόμεθά σοι, τί χρὴ ποιεῖν, περὶ ὧν λέγεις. Leg. συμβουλευώμεθά σοι. Nam Clearchus collaturus Phalynum, ut Graecos consilio juvare velit. Stall.

λέγοις] Ne quis corrigat οἶμαι γὰρ τοιόνδε τι λέξειν αὐτούς, praesens tempus praegressae enuntiat, quod illi jam praesentes loqui fingerent. Stall.

ὅτ. εἰ βούλ. θείημεν] Lege: ὅτ. εἰ βουληθείημεν ὅτ. ε. τ. Confusio rationis enuntiandi. Legg. VI. p. 761. B. Εἰκότε οὖν ἀναπύσεσι γράφει τοὺς κάλλιστον ζῶον, καὶ τοῦτ' αὖ μηδενστοῦ ἐνὶ τὸ φαυλότατον ἐργάζ. πῶς οὖν τοὺς κάλλιστον, quod habet item Cod. Lond. accommodatum —τὸ δὲ κάλλιστον—Sic dicendum esse contendimus Crito 121. D. Θεὰν δὲ Δήθεσ Ζεὺς, ἐνόμισεν βασιλεύσειν ἐὰν κατέσχε τὸν νόμον potestat quam ἐνόμισεν, quod tentavit Stegm. Similiter Legg. IX. p. 869. Πῶτ τοιτῳ διαφ γε ἄλλως προσήκον ἂν τυγχάνειν γίγνοιτο ἐνὶ μῷ; lege ἐν νόμῳ. Eadem ratione in eodem opere duo item loca expedias, alterum I. x. p. 643. C. Εἶεν. ἆ Λακεδαιμόνιε ξένε, λέγεις. τὴν ἀνδρείαν δὲ, φαμεν, πότερον ἁπλῶς οὕτως εἶναι πρὸς φόβους καὶ λύπας διαμάχην μόνον; ἢ καὶ πρὸς πόθους—; Cod. Lond. habet; φάμεν τι, θῶμεν πότερον— Unde verum lectionem elicias hanc— φάμεν, τί θῶμεν; πότερον— Alterum locum l. IX. p. 862. A. Παλλάκις δὲ ὠφέλειαν οὐκ ὀρθὴν γενομένην, τὸν τῆς ὠφελείας αἴτιον ἀδικεῖν φήσομεν, ἐὰν ἧγε μὴ νικᾷ. sic corrige: ἐὰν ἥ γ' ἐμὴ νικᾷ. Elegans est hujusmodi vocis διᾷ ellipsis. Rep. III. 397. D. Ἐὰν ἡ ἐμὴ, ἔφη, νικᾷ. Polit. 277. A. Νῦν δὲ κατά γε τὴν ἐμὴν αὖτω φαίνεται. Ibid. 291. C. Οἰκουν δὴ κατά γε τὴν ἐμήν. Phileb. 416. Ἀλλ', ὦ Πρώταρχε, εἰσὶ, κατά γε τὴν ἐμὴν. Quam ellipsin haud scio an male restituas Legg. II. 653. C. Καὶ παιδίαν προταγορεύων, κατά γε τὴν ἐμὴν δίαν ὀρθῶς ἂν προταγορεύοις. Cod. enim Lond. non habet δίαν. Heind.

Recepi egregiam Heindii emendationem ὅτ. εἰ βουληθείημεν, quam lectionem etiam Ficinus habuit, qui vertit: *si unicuique naturam nosse velimus.* Add. Bas. I. 2. ὅτ εἰ βούλη, θείημεν, quod nec sensum fundit, nec structuram perpeti convenit. Bekk. dedit βουληθείμεν, quam formam hoc loco propterea reprehendi, quia ipse illa correptele ratio in verb. liquid. βουληθείημεν lectum esse luculenter ostendit. Nolui autem in hujusmodi formis veterum libertatem, quorum quidem scriptum nunc habemus, auctoritatem nimis arctare. Stall.

ἀναπλέουσιν αὖτοις] De Republ. V. p. 464. A. τούτων δὲ ἐπισκοπῶντες οὕτω δὴ λαμπρὸ τε καὶ ἡδονὴ μάλιστα καταφανὲς ἔξουσι. ibid. IX. p. 576. b. καταβιόντες

λον συννοήσαιμεν ἢ πρὸς τὰ πολλοστὰ σκληρότητι; δεῖ δή σε, ὦ Πρώταρχε, καθά περ ἐμοί, καὶ τούτοις τοῖς δυσχερίσιν[a] ἀποκρίνεσθαι.

§. 97. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ λέγω γε[b] αὐτοῖς ὅτι[c] πρὸς τὰ πρῶτα μεγίθει.[d]

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ καὶ τὸ τῆς ἡδονῆς γένος ἰδεῖν ἦν τινά ποτε ἔχει φύσιν βουληθεῖμεν,[e] οὐκ εἰς τὰς πολλοστὰς ἡδο-
11. 45. νὰς ἀποβλεπτέον ἀλλ' εἰς τὰς ἀκροτάτας καὶ σφοδροτάτας λεγομένας.

ΠΡΩ. Πᾶς ἄν σοι ταύτῃ συγχωροίη τὰ νῦν.

ΣΩ. [f]Ἆρ' οὖν αἱ πρόχειροί γε, αἵ περ καὶ μέγισται[g]

γε
[a] πότερα C.—[a] σκληρότερα Γ.—[a] δυσχεραίνουσιν ΧΔΠ.—[b] σε E.—[c] ὅτι om ΔΠ.
η
—[d] μεγίθει ΧΓΕΠΕ et pr Δ, μεγίθει F: μεγίθη [e]ς.—[e] βουληθοῖμεν Γ, βουληθείημεν Es.—[f] γε om ΧΔΠ.—[g] μέγιστοι Δ.—[h] οὖν μείζους ΧΔΠ: οὖν καὶ μείζους [e]ς.

εἰς ἅπασαν (τὴν πόλιν) καὶ ἰδόντες οὕτω δόξαν ἀποφαινόμεθα, Protagor. p. 310. D. εὐθὺ ἀναστὰς οὕτως ἐπορευόμην. ibid. p. 314. C. ἵν' οὖν μὴ ἀτελὴς γένοιτο, ἀλλὰ διαπερανάμενοι οὕτως εἰσίοιμεν. Lysid. p. 213. D. Ἐγὼ οὖν βουλόμενος τόν τε Μενέξενον ἀναπαῦσαι καὶ ἐκείνου ἡσθεὶς τῇ φιλοσοφίᾳ οὕτω μεταβαλὼν πρὸς τὸν Λύσιν ἐποιούμην τοὺς λόγους. Phædon. p. 61. C. καθῆκε τὰ σκέλη ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τὴν γῆν καὶ καθεζόμενος οὕτως ἤδη τὰ λοιπὰ διελέγετο. Tim. p. 30. A. βουληθεὶς γὰρ ὁ θεὸς ἀγαθὰ μὲν πάντα, φλαῦρον δὲ μηδὲν εἶναι κατὰ δύναμιν, οὕτω δὴ πᾶν ὅσον ἦν ὁρατὸν—εἰς τάξιν αὐτὸ ἦγαγεν. Xenoph. Agesil. ii. 31. καὶ φίλον ποιήσας—καὶ χρήματα οὕτως ἀποπλεῖ οἴκαδε, ubi paullo ante οὕτω δὲ legendum. Isocrat. Panegyr. p. 45. ed. Mor. §. 23. Τοιαύταις δὲ διανοίαις χρώμενοι καὶ τοὺς νεωτέρους τοιούτοις ἤθεσι παιδεύοντες οὕτως ἄνδρας ἀγαθοὺς ἀπέδειξαν. Adde Menon. p. 80. C. Alcib. i. p. 120. C. p. 123. E. Stalb.

πρὸς τὰ πολλοστὰ] Xenoph. Memor. iii. 1. 6. Τὰ τακτικὰ πολλοστὸν μέρος ἐστὶ στρατηγίας, ubi vid. Schneid. Stalb.

§. 97. αἱ πρόχειροί γε, αἵπερ καὶ μέγισται] Monuerat Socrates, uniuscujusque rei naturam optime tum perspici, si eam contempleris non quando minima sit, sed quando maxima. Transfert istam sententiam ad voluptatis contemplationem, ita quidem, ut quum corporis cupiditates vehementissimas esse constet, ab hisce disputationem ordiendam esse censeat. In qua orationis serie quis non hanc fere sententiam nunc sequi velit: *Jam vero cæ cupiditates, qua in corpore excitantur, omnium vehementissimæ sunt?* Sed vide mihi Socratis verba: *Nonne vulgares*, inquit, *quæ etiam maximæ voluptatum, ut sæpe dicimus, quæ ad corpus pertinent?* Quibus numquid magis ab argumentationis tenore discrepare potest? Præterea etiam grammatica verborum ratio non omnino constat, ut facile patebit locum attente legentibus. Circumspiciamus igitur ulceris medicinam. Ac vett. quidem libri nihil auxilii afferunt. Nec Ficinus aliud quid, quam quod nos habemus, legisse videtur. Itaque argumentationis rationibus ductus ego quidem, quanquam emendationis veritatem non ausim præstare, tamen locum olim ita exaratum fuisse suspicor: ἆρ' οὖν αἱ πρόχειροί γε καὶ μέγισται τῶν ἡδονῶν, ἃ λέγομεν πολλάκις, καὶ περὶ τὸ σῶμα εἰσὶν αἵπαι; i. e. *nonne vero vulgares quidem voluptates etiam maximæ sunt, ut sæpe dicere solemus, eæque ad corpus pertinent?* At vero, inquies, qua tandem ratione illud αἵπερ inter genu na verba immigravit? Casu, respondeo. Sed quoniam casus etiam caussa aliqua nitatur necesse est, hanc in eo quærendam puto, quod oculi librariorum ad sequens καὶ περὶ aberrarunt. Stalb.

τῶν ἡδονῶν, ὃ λέγομεν πολλάκις, αἱ περὶ τὸ σῶμά εἰσιν αὗται;

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Πότερον οὖν μείζους[h] εἰσὶ καὶ γίγνονται περὶ τοὺς κάμνοντας ἐν ταῖς νόσοις ἢ περὶ ὑγιαίνοντας;[i] εὐλαβηθῶμεν δὲ[j] μὴ προπετῶς ἀποφαινόμενοι παίσωμεν.[k]

ΠΡΩ. Πῇ;[l]

ΣΩ. Τάχα γὰρ[m] ἴσως[n] φαῖμεν[o] ἂν περὶ ὑγιαίνοντας.

ΠΡΩ. Εἰκός γε.

ΣΩ. Τί δ'; οὐχ αὗται τῶν ἡδονῶν ὑπερβάλλουσιν, ὧν ἂν καὶ ἐπιθυμίαι μέγισται προγίγνωνται;[p]

ΠΡΩ. Τοῦτο μὲν ἀληθές.

§. 98. Ἀλλ' οὐχ[q] οἵ[r] τυρέττοντες καὶ ἐν τοιούτοις[s] νοσήμασιν ἐχόμενοι μᾶλλον δι|ψῶσι καὶ ῥιγοῦσι καὶ πάνθ'[t] II. iii. 206.

—[h] περὶ ὑγιαίνοντας ΑΔΠ: περὶ τοὺς ὑγιαίνοντας °τ.—[i] δὲ δὴ Ε, δὴ τ.—[k] παίσαιμεν Γ.—[l] τῇ non alteri dant ΔΠ.—[m] τὰ γὰρ ΑΠ, τα αρ pr Δ.—[n] ἐν ἴσως C. —[o] φαῖμεν Δ.—[p] προσγίγνονται ΑΓ, προσγίγνωνται °τ.—[q] ἀρ' οὖν οὐχὶ τ.—[r] ὅτι ΓΛΞΣΒC ΕΡΗω.—[s] τούτοις τοῖς Γ.—[t] πάνθ' Γ.—[u] ὅσα ΕΡ.—[v] μᾶλλον πάσχουσιν

εὐλαβηθῶμεν δὲ] Nemo non probabit, quod temere proinus ex Bekk. pro vulgat. εὐλαβηθῶμεν δή. Ibidem ante ὑγιαίνοντας deest articulus, quem nos cum vett. edit. tuimur.—Mox de τάχα ἴσως cfr. Heind. ad Euthydem. p. 304. Stalb.

προγίγνωνται] Ald. Bas. 1. 2. προσγίγνωνται exhibent. Quod neque per sensum stare potest, quoniam cupiditates ante voluptates existere supra est demonstratum, neque vero etiam per rationes grammaticas, debuerat enim εἰς ἐν προσγιγ. dari. Stalb.

τ. 98. ἀρ' οὖν ὅτι οἵ] Ald. Bas. 1. ἀλλ' οὐχ ὅτι, quod nullum sensum idoneum fundit. Stephan. ἀρ' οὖν οὐχ. Bekk. ἀλλ' οὐχ οἱ τυρέττοντες, contra totius loci sententiam. Etenim vult Socrates exemplo aliquo illustrare, quod antea dixerat, eas esse vehementissimas voluptates, quibus vehementissime progrediantur cupiditates. Memorat autem tunc eos, qui febri aliisque hujusmodi morbis laborant. In quo sententiarum nexu quammam vim particula ἀλλὰ habet, equidem non intelligo. Vera est haud dubie scriptura Bas. 2. ἀρ' οὖν ὅτι, modo pro vulgat. μᾶλλον δὲ ἐνδείᾳ ξυγγίγνονται e Bekk. mecum reponas μᾶλλόν τε ἐνδείᾳ ξυγγίγν. Olim locus alia etiam corruptela laborare videbatur. Scribendum enim judicabam: ἀρ' οὖν, ὅτι οἱ τυρέττοντες—μᾶλλ. διψ. καὶ ῥιγ. καὶ πάντα, ὁπόσα διὰ τοῦ σώματος εἰσθᾶσι πάσχειν, πάσχουσι, μᾶλλόν τε ἐνδείᾳ ξυγγίγν. ctr. hoc sensu: *nonne ii, qui febri aliisque hujusmodi morbis laborant, propterea, quia vehementius sitiunt et algent et aliis hujusmodi sensibus vehementius afficiuntur, etiam in majorem incidunt indigentiam et repleti majores percipiunt voluptates?* Sed nunc dubito, an καὶ πάντα recte absque verbo finito adjiciatur, hoc sensu: *et quæ sunt hujusmodi omnia, quibus corpus afficitur*, ut adeo ne opus quidem esse censeam illo πάσχουσι. Nemo certe offenderet, si scriptum esset καὶ ὁπόσα πάντα—εἰσθᾶσι πάσχειν. Deinde in omnibus edit. ἀνανληρουμένων, quod quum prorsus ineptum sit, in ἀναπληρούμενοι abire jussimus. Stalb.

ἐν—τοσῷδε ἐχόμενοι] De Republ. iii. p. 395. ἐν ξυμφορᾷ τε καὶ πενθοῦσι καὶ θρήνοις ἐχομένην. Theæt. p. 191. B. ἐν τῷ τοιούτῳ ἐχόμεθα. Soph. Ajac. 270. Ἀνὴρ ἑκάστοις, ἡνίκ' ἂν δι τῷ τόσῳ, Αὐτὸς μὲν ἦσθ', οἷσιν εἶχεν' ἐν κακοῖς. Plura dedit Wesseling. ad Herodot. iii. 129. Stalb.

ὁπόσα[u] διὰ τοῦ σώματος εἰώθασι τάσχειν, μᾶλλόν[v] τ'[w] ἐνδεία ξυγγίγνονται καὶ ἀποπληρουμένων μείζους ἡδονὰς ἴσχουσιν; ἢ[x] τοῦτο οὐ φήσομεν ἀληθὲς εἶναι;

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν νῦν[y] ῥηθὲν φαίνεται.

ΣΩ. Τί οὖν; ὀρθῶς ἂν φαινοίμεθα λέγοντες ὡς εἴ τις τὰς μεγίστας ἡδονὰς ἰδεῖν βούλοιτο, οὐκ εἰς ὑγίειαν[z] ἀλλ' εἰς νόσον ἰόντας[a] δεῖ σκοπεῖν; ὅρα δέ, μή με ἡγῇ[b] διανοούμενον ἐρωτᾶν σε εἰ πλείω χαίρουσιν οἱ σφόδρα νοσοῦντες τῶν ὑγιαινόντων, ἀλλ' οἷον μέγεθός με ζητεῖν ἡδονῆς, καὶ τὸ σφόδρα περὶ τοῦ τοιούτου ποῦ ποτὲ γίγνεται ἑκάστοτε. νοῆσαι γὰρ[c] δεῖν[d] φαμὲν ἥν τινα φύσιν ἔχει καὶ τίνα λέγουσιν οἱ φάσκοντες μηδ' εἶναι τὸ παράπαν αὐτήν.

εἰ δ' αὐτοῖς αἱ ἐπιθυμίαι μείζονι ἐνδεία corr Σ.—[w] τ' ΑΔΠ et corr Γ : δὲ °τ.—[x] ἢ... 548. 8. γ'] in H lacuna paginarum 3½.—[y] νῦν add Δ.—[z] ὑγείαν ΞΕF.—[a] ἰόντας corr Γ.—[b] ἡγεῖ Α.—[c] νοῆσαι μὲν γὰρ F.—[d] δεῖν ΑΔΠ et corr F, δὴ Cω : δεῖ °τ.—

πάνυ μὲν οὖν νῦν] Vulgo νῦν deest, quod e Bekk. restitui. Stalb.

ῥηθὲν] Ante verbum ῥηθὲν puto deesse verb. ὀρθῶς. sicut sequitur, ὀρθῶς φαινοίμεθα λέγοντες. Stephn. qui sic in Not. 'Emendationem confirmare potest p. 61. πάνυ μὲν οὖν ὀρθῶς.'

ὀρθῶς ῥηθὲν φαίνεται] Stephani sententiam ut vanitatis coarguerel. Fischerus vim adverbii ὀρθῶς jam participia πάνυ continenti contendebat. In quo multum a vero aberravit vir diligentissimus. Etenim πάνυ non cum ῥηθὲν, sed potius cum φαίνεται copulandum. Verum alia de causa non probaverim Stephani conjecturam. Etenim ad ῥηθὲν e progressis facile repetere licebit αὐτοὺς μᾶλλόν τε ἐνδεία ξυγγίγνεσθαι καὶ—μείζους ἡδονὰς ἴσχειν. Quamquam melius scriptum iri νῦν δὴ ῥηθὲν φαίνεται, nemo infitias iverit. Stalb.

ἂν φαινοίμεθα] Bas. 2. ἂν φαινόμεθα. Male. Stalb.

εἴ τις] Sequitur pluralis participii ἰόντας. Cfr. Xenoph. Memor. i. 2. 62. κατὰ γὰρ τοὺς νόμους ἐάν τις φανερὸς γένηται κλέπτων ἢ λωποδυτῶν ἢ βαλαντιοτομῶν—ἢ ἱεροσυλῶν, τούτοις θάνατός ἐστιν ἡ ζημία. Cyrop. i. 2. 2. ἤν τις τούτων τι παραβαίνῃ, ζημίας αὐτοῖς ἐπέθεσαν. ibid. vii. 4. 5. Idem usus frequens est post ὅστις. Soph. Antig. 705. Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ Ἢ γλῶσσαν, ἢν οἷος ἄλλος ἢ ψυχὴν ἔχειν, Οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί. Ajac. 769. Electr. 1538. Eurip. Med. 223. Andr. 180. Hel. 951. Aristoph. Ran. 714. Eccles. 683. cfr. Matth. Gr. Gr. §. 434. p. 673. Stalb.

ἀλλ' οἷον μέγεθός με ζητεῖν] Brevius nostri rem ita exprimunt: *non jam quærimus, quam late pateat voluptas extensiva ratione, sed potius quam late intensiva.* Etiam hic, nisi me omnia fallunt, vitium insedit. Nam quorsum tandem hoc ποῦ ποτε γίγνεται ἑκάστοτε referemus, nisi ad verba περὶ τοῦ τοιούτου? Verum enim ut taceam, ποῦ non dici solere pro ἐν ᾧ, res ipsa tale additamentum hic quidem valde superfluum, imo ineptum esse clamat. Fallor aut corrigendum οἷον ποτε γίγνεται ἑκάστοτε. Scilicet οἷον pertinet ad progressum μέγεθος ac τὸ σφόδρα, et verba περὶ τοῦ τοιούτου ad universam, quæ præcedit, enuntiationem referuntur, usu satis vulgari. Stalb.

νοῆσαι γὰρ δεῖ, φαμὲν] Steph. 'Scribendum puto δεῖν. Alioqui ante et post φαμὲν est interpungendum: pro quo et Ficinus legit ἔφαμεν. Item paulo post ἀποκρίνου pro ἀποκρινῇ ab eo quoque legitur.' Scilicet Ficinus vertit, *Scrutandum quippe qua natura constet, prædiximus—responde modo.* Sed ut futurum non commutandum est imperativo, quum sit modestiæ et urbanitati Socratis accommodatius: ita quum in omnibus libris legatur δεῖ quum Plato soleat verbum φαμὲν ita interserere orationi, ut

ΠΡΩ. Ἀλλὰ σχεδὸν ἕπομαι τῷ λόγῳ σου.

§. 99. ΣΩ. Τάχα, ὦ Πρώταρχε, οὐχ ἧττον δείξεις.[c] ἀποκρινεῖ[f] γάρ· ἐν ὕβρει μείζους ἡδονάς, οὐ πλείους λέγω, τῷ σφόδρα δὲ καὶ τῷ μᾶλλον ὑπερεχούσας ὁρᾷς ἢ ἐν τῷ σώφρονι βίῳ; λέγε δὲ[g] προσίσχων τὸν νοῦν. §. 28. F.

ΠΡΩ. Ἀλλ' ἔμαθον ὃ λέγεις, καὶ πολὺ τὸ διαφέρον[h] ὁρῶ. τοὺς μὲν γὰρ σώφρονάς που καὶ ὁ παροιμιαζόμενος ἐπίσχει λόγος ἑκάστοτε, ὃ τὸ μηδὲν ἄγαν παρακελευόμενος, ᾧ πείθονται· τὸ δὲ τῶν ἀφρόνων τε καὶ ὑβριστῶν μέ- II. iii. 207.

[c] δείξεις E, δείξει cett Σ—[f] ἀποκρινοῦ Χw, ἀποκρίνει Π.—[g] δὴ Σ.—[h] διαφέρον ΧΔΠ | διάφορον [a]τ.—[i] δ add ΧΓΔΛΠΣΒCw et πε Σ.—[j] εἰ σφόδρα ΧΠ et pr Δ.—

non pendeat aliunde: vid. Politic. 27. 10. retinuimus δεῖ· sed verbum φαμὲν incisi nota sejunximus a finitimis verbis. Fischer.

νοῦσαι δεῖν φαμὲν] Recepi conjecturam Stephani. Stallb.

καὶ τίνα λέγουσιν] Schleierm. malebat καὶ τί λέγουσιν οἱ φάσκοντες, quod ita reddidit: *und was doch die meinen, welche behaupten, es gebe die ganz und gar nicht.* Non possum, quin a viri gravissimi sententia aliquantum discedam. Neque enim nunc quæritur, quid sentiant, qui voluptatem revera esse negent, sed potius, qualem naturam esse affirmentur ejus voluptatis, quam propriie nullam esse contendant. Id quod etiam verba ἔστιν φάσκουσι ἶναι testantur. Stallb.

§. 99. οὐχ ἧττον δείξει] Edit. omnes οὐχ ἥττων δείξεις. Quod ab hoc loco alienum esse, quis non videt? Recepi igitur Heindorfii emendationem, etiam Schleiermacheri probatam, δείξει. Nam tertiæ verborum personæ interdum absque ulla subjecti notatione indefinite usurpantur. Man *es wird sich zeigen.* Ita Aristoph. Ran. 1261. Πάνυ γε μέλη θαυμαστὰ δείξει δῆτα τὰχα i. e. αὐτὸ δείξει δῆτα τάχα, quod v. 1303. dicitur τάχα δὲ δηλωθήσεται. Vesp. 988. Plat. de Republ. vi. p. 497. C. Τίνα δηλώσει, ὅτι τοῦτο μέν τι τῷ ὄντι θεῖον ἦν, ubi male Ficinus: *declarabit.* Aristotel. Politic. iv. 11. δηλοῖ h. e. *patet.* Hue etiam referendum eruberrimum illud ἐδήλωσε δὴ, ad quod fere suppleri solet τὸ πρᾶγμα. Xenoph. Cyrop. vii. 1. 30. Memor. i. 2. 31. ubi Weiskius laudat Lysiæ Orat. c. Theomn. i. 7. Isocrat. Areopag. p. 370. Stallb.

[f] ἀποκρινεῖ] De certa Schleiermacheri conjectura reposui; vulgo ἀποκρινῇ, quod Stephanus in ἀποκρίνου mutari jubebat, Fischerus autem ita defendit, ut futurum dicat modestiæ et urbanitati Socratis accommodatius esse. Sed verum vel unum Platonis locum mihi suppeditari, ubi in hac orationis conformatione hujusmodi urbanitas locum habeat. Et Ficinus quoque imperatum habuit; vertit enim: *responde modo.* Aoristus autem cur præferendus sit tempori præsenti, non est hodie, quod uberius exponam. Stallb.

ὑπερεχούσας—ἢ] Notabis verbum ὑπερέχειν sequente particula ἤ, quæ etiam ad prægressum μείζους refertur. Nota est similis verbi διαφέρειν eadem constructio. Stallb.

πολὺ τὸ διαφέρον] I. e. τὸ πολὺ διαφέρον. Euthyph. p. 14. B. πολὺ διὰ βραχυτέρων. de Republ. ix. p. 589. E. πολὺ ὑπὲρ δεινοτέρᾳ. Lysid. p. 204. C. πολὺ ὅτι μᾶλλον. Stallb.

ἑκάστοτε ὅτι] Ita rescripsimus e Bas. 2. Sed Ald. ἑκάστοτε τὸ μηδέν. Bekk. ἑκάστοτε, ὃ τὸ μηδέν. Nostram lectionem omnes elegantiæ numeros habere, facile concedent periti judices. De proverbii cfr. Ding. L. i. 40. 41. et interpt. ad Cic. de Fin. iii. 22. Stallb.

τὸ τῶν ἀφρόνων τε καὶ ὑβριστῶν] Dictum pro τοὺς ἄφρονας τε καὶ ὑβριστὰς, notissima loquendi forma, de qua cfr. Fischer. ad Weller. t. i. p. 335. Schæfer. Melet. Crit. p. 31, Matth. Gr. Gr. §. 284. Cadit autem in hunc quoque locum egregium illud Porsoni præceptum, qui in notis ad Hecub. 297. 'Cum personam,' inquit, 'circumlocutione signi-

χρι μανίας ἡ σφοδρὰ[j] ἡδονὴ κατίσχουσα περιβοήτους ἀπεργάζεται.

ΣΩ. Καλῶς· καὶ εἴ γε ταῦθ'[k] οὕτως ἔχει, δῆλον ὡς ἔν τινι πονηρίᾳ ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἀλλ' οὐκ ἐν[l] ἀρετῇ μίγισταί μὲν ἡδοναί, μίγισταί δὲ καὶ λῦπαι γίγνονται.[m]

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

§. 100. ΣΩ. Οὐκοῦν τούτων τινὰς προελόμενον δεῖ σκοπεῖσθαι, τίνα ποτὲ τρόπον ἐχούσας ἐλέγομεν[n] αὐτὰς εἶναι[o] μεγίστας.

II. 46. ΠΡΩ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Σκόπει δὴ τὰς τῶν τοιῶνδε νοσημάτων ἡδονάς, τίνα ποτὲ ἔχουσι τρόπον.

ΠΡΩ. Ποίων;

ΣΩ. Τὰς τῶν ἀσχημόνων, ἃς οὓς[p] εἴπομεν δυσχερεῖς μισοῦσι παντελῶς.

ΠΡΩ. Ποίας;

ΣΩ. Οἷον τὰς τῆς ὥρας ἰάσεις τῷ τρίβειν, καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὐκ ἄλλης δεόμενα φαρμάξεως. τοῦτο γὰρ δὴ

[k] ταῦθ' ΑΔΠ : τοῦθ' [a]γ.—[l] ἐν add ΑΓΔΛΞΠΣΒCHιc.—[m] λέγονται ω.—[n] ἐλέγομεν ΑΔΠ : λέγομεν [a]γ.—[o] τινας εἶναι αὐτὰς Π.—[p] οὓς om ΑΠ, in mg ponit Δ.—[q] σύμ-

ficant Græci, quam citissime ad ipsam personam revertuntur.' Subjicitur enim περιβοήτους, quasi præcessisset τοὺς ἄφρονας etr. Ita de Republ. viii. p. 563. C. Τὸ μὲν γὰρ τῶν θηρίων τῶν ὑπὸ τοῖς ἀνθρώποις ὅσῳ ἐλευθερώτερά ἐστιν ἐν ταύτῃ ἢ ἐν ἄλλῃ, οὐκ ἄν τις πείθοιτο ἄπειρος. de Legg. p. 657. D. τὸ τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν, ἐκείνους αὖ θεωροῦντες, διάγειν ἡγούμεθα πρεπόντως. Soph. Phil. 499. τὰ τῶν διακόνων,—τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρει Ποιούμενοι, τὸν οἶκαδ' ἧπειγον στόλον. Ceterum recte interpres: 'intemperantes autem et dissolutos homines—immoderatis clamoribus exultare compellit.' Nam sane περιβόητος activo sensu occurrit apud Soph. Œd. R. 193. Ἀρεά τε τὸν μαλερὸν, Ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων φλέγει με περιβόητος ἀντιάζω, ubi Musgr. citat Antipatrum Anthelog. p. 62. Ἀμμων, ἀμφιβόητος ὄφις. Male igitur Schleiermacher: *und macht sie ganz verschrieen;* quanquam bene novi, περιβόητος plerumque in malam partem de *famoso* intelligi. Vid. Valckenar. ad Ammon. i. c. 15. Dorville ad Chariton. p. 273. Etenim sensus totius loci hic est, intemperantium voluptates interdum tam vehementes existere, ut illi ad insaniam rapiantur atque in insanos clamores erumpant. cfr. §. 102. Stalb.

οὐκ ἀρετῇ] Steph. 'γρ. οὐκ ἐν ἀρετῇ.' Scilicet in Bas. 2. Fisch.

§. 100. ἰάσεις] Male in plerisque editt. post ἰάσεις commate interpungitur. De Republ. iii. p. 397. A. διὰ μιμήσεως φωναῖς τε καὶ σχήμασι. de Legg. i. p. 633. B. ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους ταῖς χερσὶ μάχαις. Lysid. p. 205. C. νίκας—τεθρίπποις τε καὶ κέλησι. cfr. Heind. ad Cratyl. §. 7.' Stalb.

τοῦτο γὰρ δὴ] Ficinus vertit, *hoc enim malum, pro dii immortales, voluptatemne, an dolorem potius, nuncupabimus?* Fisch.

τὸ πάθος ἡμῖν, ὦ πρὸς θεῶν, τί ποτε φῶμεν ἐγγίγνεσθαι; πότερον ἡδονὴν ἢ λύπην;

ΠΡΩ. Σύμμικτον[q] τοῦτό γε,[r] ὦ Σώκρατες, ἔοικε γίγνεσθαί τι κακόν. II. iii. 208.

ΣΩ. Οὐ μὲν[s] δὴ Φιλήβου γε ἕνεκα παρελθέμην τὸν λόγον· ἀλλ' ἄνευ τούτων, ὦ Πρώταρχε, τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν ταύταις[t] ἑπομένων, ἂν μὴ κατοφθῶσι,[u] σχεδὸν οὐκ ἄν ποτε δυναίμεθα διακρίνασθαι[v] τὸ νῦν ζητούμενον.

ΠΡΩ. Οὐκοῦν ἰτέον ἐπὶ τὰς τούτων ξυγγενεῖς.[w]

§. 101. ΣΩ. Τὰς ἐν τῇ μίξει κοινωνούσας λέγεις;

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Εἰσὶ τοίνυν μίξεις αἱ μὲν κατὰ τὸ σῶμα ἐν αὐτοῖς τοῖς σώμασιν, αἱ δ' αὐτῆς[x] τῆς[y] ψυχῆς[z] ἐν τῇ ψυχῇ. τὰς δ' αὖ τῆς[a] ψυχῆς[b] καὶ τοῦ σώματος ἀνευρήσομεν[c] λύπας[d] ἡδοναῖς μιχθείσας τοτὲ μὲν ἡδονὰς τὰ ξυναμφότερα, τοτὲ δὲ λύπας ἐπικαλουμένας.

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Ὁπόταν ἐν τῇ καταστάσει τις ἢ τῇ διαφθορᾷ[e] τἀναντία ἅμα πάθη πάσχῃ, ῥιγῶν ποτὲ[f] θίρηται καὶ θερ-

συμ
μικτον ΧΓΔΞΠΣΒΘω, ἴμμικτον EF : ἴμμικτον τ.—[r] γὰρ Δ, γ' δρ' ΧΠ.—[s] μὴν Γ.—[t] τούτοις ΧΛ.—[u] κατορθῶσιν Λ.—[v] διακρίνεσθαι Π.—[w] ξ. ΧΔΞΠ.—[x] αὖ τῆς Χ.—[y] τῆς om ΧΔ.—[z] ψυχὴν ἐν τῇ ψυχῇ Λ.—[a] τῆς, in mg τὰς, F.—[b] αὖ τῆς Γ, αὖ Δ : αὐτῆς °τ.—[c] εὑρήσομεν pr Ξ.—[d] λύπας om ω.—[e] διαφορᾷ Εω.—[f] ποτὲ ῥιγῶν

ἴμμικτον] Stephan. 'γρ. σύμμικτον.' Scilicet in Bas. 2. recte. In versione *Ficini. mixtum hoc esse videtur.* Fischer.

σύμμικτον] Hoc verbum e Bas. 2. restitui. Reliqui ἴμμικτον, quod quantopere ab hoc loco abhorreat unusquisque sentiet. Stallb.

κακόν] Ne cui verbum κακὸν vitii suspicionem moveat, habet Protarchus in ambiguitate voc. πάθος, quo Socrates antea usus erat. Nisi forte illud ad verba δῆλον, ὅτι ἐν τινι στοργῇ ψυχῆς καὶ σώματος τοῦτο γίγνεται. Stallb.

οὐ μὲν δή] Fischerus οὐ μὴν δὴ scribi jubet. Temere. Nusquam δὴ post μὴν interfer. Phaedon. p. 75. A. ἀλλὰ μὲν δὴ ἔν γε τῶν αἰσθήσεων δεῖ ὁπωσοῦν. ibid. p. 78. A. ἀλλὰ ταῦτα μὲν δή, ἔφη, ὑπάρξει. Symp. c. 19. καὶ μὲν δὴ τήν γε τῶν ζώων σωτηρίαν πάντων τὶς ἀναπίθοιτο μὴ οὐχὶ—εἶναι σοφίαν, in quibus locis idem vir doctus eodem errore lapsus est. cfr. infra §. 109. Hipp. Maj. p. 290. A. Charmid. p. 159. C. Xenoph. Anab. ii. 2. 3. ii. 4. 6. Stallb.

ἰτέον δὴ τὰς τούτων συγγενεῖς] Transit nunc disputatio ad voluptates doloribus mixtas. Miscentur autem vel solius corporis (ἐν αὐτοῖς τοῖς σώμασιν) vel solius animi (αὐτῆς τῆς ψυχῆς) vel denique animi et corporis conjuncti dolores atque voluptates. Postrema igitur vulgo τὰς δ' αὐτῆς ψυχῆς, quod cum Schleiermach. et Bekk. in τὰς δ' αὖ τῆς ψυχῆς mutavimus. Stallb.

§. 101. διαφθορᾷ] Ald. Bas. 1. διαφορᾷ. Sed in Bas. 2. jam correctum est διαφθορᾷ. Ficinus, *corruptione.* Unde Steph. 'In praecod. edit. διαφορᾷ· sed Ficinus quoque lectionem illam agnovit. Vertit enim, *in restitutione, vel corruptione.*' Fischer.

μαινόμενος ἐνίοτε ψύχηται, ζητῶν, οἶμαι, τὸ μὲν ἔχειν, τοῦ δ' ἀπαλλάττεσθαι, τὸ δὴ λεγόμενον πικρῷ γλυκὺ[g] μεμιγμένον, μετὰ δυσαπαλλαξίας παρόν, ἀγανάκτησιν καὶ ὕστερον[h] ξύντασιν[i] ἀγρίαν ποιεῖ.

ΠΡΩ. Καὶ μάλ' ἀληθῆς τὸ νῦν λεγόμενον.[j]

II. iii. 209. §. 102. ΣΩ. Οὐκοῦν αἱ τοιαῦται μίξεις αἱ μὲν ἐξ ἴσων εἰσὶ λυπῶν τε καὶ ἡδονῶν, αἱ δ' ἐκ τῶν ἑτέρων πλειόνων.

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Λέγε[k] δὴ τὰς μέν, ὅταν πλείους λῦπαι[l] τῶν ἡδονῶν γίγνωνται, τὰς τῆς ψώρας λεγομένας[m] νῦν δὴ ταύτας

.....

πότε ΑΔΠ, ποτὲ ῥιγῶν Γ.—[g] πικρῷ γλυκεῖ F. præstat fortasse πικρόγλυκυ.—[h] ὕστερον om Π, in mg ponit Δ.—[i] σύντασιν ΑΔ et pr Π, ξύστασιν pr Γ: ξύστασιν °r.—[j] νῦν λεγόμενον ΑΠ et pr Δ: νῦν δὴ λεγόμενον °r.—[k] λέγω Π.—[l] λῦπαι Σ:

ῥιγῶν] De Attica forma vid. Pierson. ad Mœrid. p. 183. Buttmann. ad Gorg. §. 155. Stalb.

ζητῶν] Valet *cupiens*, ut de Republ. ii. p. 375. E. vi. p. 486. D. Euthyd. p. 306. Stalb.

ξύστασιν ἀγρίαν ποιεῖ] Ad hæc verba Schützius ita annotavit: 'Quanquam,' inquit, 'ferri et explicari potest ξύστασιν, haud scimus tamen, an scripserit Plato ξύντασιν, quum paullo post dicatur συντείνει τε καὶ ἐνίοτε πηδᾶν ποιεῖ.' ξύντασιν edidit Bekkerus. At vehementer dubito, an ξύντασις non genuinum sit. Vulgata unice vera. Eurip. Hipp. 991. Πάτερ, μένος μὲν ξύστασίς τε σῶν φρενῶν δεινή. Alcest. 809. Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν. De sententia veterum, animam voluptate diffundi, tristitia contrahi vid. interptt. ad Cic. Tuscul. iii. 25. et iv. 31. ubi inter alia hæc: 'Eodem vitio est effusio animi in lætitia, quo in dolore contractio.' Cfr. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 103. Unde intelligitur, ἀγανάκτησιν hic recte cum ξυστάσει ἀγρίᾳ copulari. Idem usus est apud Thucyd. vii. 71. init. Ὅτε ἐκ τῆς γῆς πεζὸς ἀμφοτέρων, ἰσορρόπου τῆς ναυμαχίας καθεστηκυίας, πολὺν τὸν ἀγῶνα καὶ ξύστασιν τῆς γνώμης εἶχε, ubi recte Scholiasta: ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς ἠγωνίων καὶ τὰς διανοίας συνετέταντο. Cave tamen ibi cum quibusdam corrigas ξύντασιν. Stalb.

§. 102. ὅταν πλείους λῦπαι τῶν ἡδονῶν] Dixerat antea, dupliciter voluptatem et dolorem misceri posse, vel ita, ut voluptatis ac doloris partes æquales sint, vel ut alterutrum magnitudine ab altero superetur, atque in quodam sensu plus insit voluptatis, quam doloris, aut contra plus doloris, quam voluptatis. Hujus rei nunc exemplum aliquod affert. Sed βῆσις hæc multis obsepta est difficultatibus, sive singulas ejus partes, sive totam, quæ ea continetur, sententiam consideres. Ac illud quidem manifestum puto, universa hac enuntiatione uberius illustrari, quod antea dixerat, fieri interdum in solo corpore solere, ut, ubi mixti sint dolores atque voluptates, plus doloris adsit, quam voluptatis. Utitur autem rei clarius declarandæ gratia exemplo scabiosorum, ad quod etiam pertinet γαργαλισμῶν mentio. Hesychius enim Γαργαλισμός· κίνησις σώματος (leg. κνῆσις) h. e. *titillatio*. cfr. Hemsterhus. ad Thom. Mag. p. 181. Phædr. p. 253. E. ὅταν—γαργαλισμοῦ τε καὶ πόθου κέντρων ὑποπλησθῇ. Dicit igitur, illos intus sentire ardorem et inflammationem, quam ita mitigare studeant, ut partes in superficie cutis positas perfricent. Hic vulgo legebatur τρίψει καὶ κινήσει, quod auctore Heusdio p. 102. in τρίψει καὶ κνήσει mutavi. Gorg. p. 494. D. Καὶ πρῶτον μὲν εἰπέ, εἰ καὶ ψωριῶντα καὶ κνησιῶντα, ἀφθόνως ἔχοντα τοῦ κνῆσθαι, κνήμενον διατελοῦντα τὸν βίον εὐδαιμόνως ἐστὶ ζῆν. Deinde τὰ δὲ ἐπικολῆς pro τὸ δὲ ἐπικολῆς quin recte cum Schützio correxerim, dubitare non sinit pronomen αὐτὰ, quod ad præcedentia non potest non referri. Deinceps participiis φέροντες—καὶ—μο-

εἶναι καὶ τὰς τῶν γαργαλισμῶν, ὁπόταν ἐντὸς τὸ ζέον ᾖ καὶ τὸ φλεγμαῖνον, τῇ τρίψει δὲ καὶ τῇ κνήσει[n] μὴ ἐφικνῆταί[o] τις, τὸ δ' ἐπιπολῆς[p] μόνον διαχέῃ, τοτὲ[q] φέροντες εἰς πῦρ[r] αὐτὰ καὶ εἰς τοὐναντίον, ἀπορίαις μεταβάλλοντες ἐνίοτε ἀμηχάνους ἡδονάς· τοτὲ δὲ τοὐναντίον τοῖς ἐντὸς πρὸς τὰς τῶν[s] ἔξω λύπας ἡδονὰς[t] ξυγκερασθείσας,[u] εἰς ὁπότερ'[v] ἂν ῥέψῃ,[w] παρίσχοντο τῷ[x] τὰ συγκεκριμένα[y] βία διαχεῖν[z] ἢ τὰ διακεκριμένα συγχεῖν καὶ ὁμοῦ λύπας ἡδοναῖς[a] παρα- II. 47.
τιθέναι.

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁπόταν αὖ πλείων ἡδονὴ κατὰ τὰ[b] τοιαῦτα πάντα ξυμμιχθῇ, τὸ μὲν[c] ὑπομεμιγμένον τῆς λύπης γαργαλίζει τε καὶ ῥίμα ἀγανακτεῖν ποιεῖ, τὸ δ' αὖ τῆς[d]

λύπαι τ. —[m] λεγομένης Γ.—[n] κνήσει Heusdius: libri κνήσει.—[o] ἐφικνεῖται Χ.—[p] ἐπὶ πολὺ Χ, ἐπὶ πολλὴν Ξ.—[q] τότε ΔΠ —[r] lacuna in w.—[s] προστάττων ΑΠ: πρὸς ταῖς τῶν cum [r]τ corr Δ.—[t] ἡδονὰς Schützius: libri ἡδοναῖς.—[u] ξυγκερασθείσας ξ ΓΛΣC, συγκερασθείσαις B, συγκεκρασθείσαις Σw.—[v] πότερ' Λ.—[w] βίψῃ w.—[x] τὸ w. αἷς —[y] συγκεκραμένα Λ, συγκεκρυμμένα Ξ.—[z] διαχεῖν ΓΛ.—[a] ἡδοναὶς F.—[b] τὰ add C.—[c] μὲν οὖν Γ.—[d] αὐτῆς τ.—[e] πλεῖον Π, πλείων Λ et pr Δ.—[f] ἐγκεχυμένον ΑΓΔ

ναβάλλοντες a singulari numero τίς subito ad pluralem labitur auctor, satis audacter dictione. Dicuntur igitur illi nunc internas cutis partes (τὰ ἐντὸς ἐπιπολῆς) præ dolore, quem intus sentiant, φέροντες εἰς πῦρ καὶ εἰς τοὐναντίον h. e. aquam, eoque ἀπορίας ἐνίοτε ἀμηχάνους ἡδονὰς μεταβάλλοντες, sensibus tamen interdum ingentes voluptates parentibus h. e. also voluptates, quæ fricando excitaverat, in contrarium partem vertere, dum hujusmodi remediis adhibendis faciunt, ut hæ quoque partes inflammant. Ita hæc quidem in expedito esse videtur. Sed quæ sequuntur paullo impediora. Ac particulas τοτὲ δὲ, cave, ad paragraphum τότε φέροντες referas: nova enim jam oritur sententia. Scilicet primum illud τότε non habet, quod ei respondeat, sed positum est, ac si pro καὶ ante εἰς τοὐναντίον staret. τότε δὲ sequuntur, exponendi exempli in Græco sermone haud raro usurpatum. Itaque inde a verbis τοτὲ δὲ τοὐναντίον τοῖς ἐντὸς etc. alia doloris et voluptatis conjunctio, quæ scalenis accidat, memoratur. Quemadmodum enim, dolore intus sæviente, e cutis perfrictione et titillatione magnam illi capiunt voluptatem, ingrato, qui in partibus internis sentitur æstoris sensui oppositam: ita vicissim si quis in externis partibus dolor insideat, cum sic sæpe mitigare student, ut internis (τοῖς ἐντὸς) voluptatem aliquam adhibeant. Itaque τότε δὲ hic ita usurpatur, quasi primæ enuntiationis parti τότε μὲν præmissum esset. Scripsimus autem, Schützio auctore, ἡδοναὶς ξυγκερασθείσας, quoniam structura verborum ita procedit: πρὸς τὰς—λύπας παρίσχοντο (*adhibere solent*) ἡδοναὶς συγκερασθείσας. Verba εἰς ὁπότερ' ἂν βίψῃ ita interpretor: *quomodocunque res crescunt, sive crescunt dolores, sive crescunt voluptates.* Reliqua non egent explicatione. Ac satis omnino de loco scabioso. Stalb.

πλείων κατὰ τὰ τοιαῦτα] Illustrat jam, eodem exemplo usus, quod antea dixerat, fieri etiam posse, ut in dolorie et voluptatis conjunctione major sit copia voluptatis, minor doloris.—Pro κατὰ τὰ τοιαῦτα, quod Fischer e Bas. 2. restituit, Ald. κατὰ τοιαῦτα. Stalb.

γαργαλίζει] Hesychius ἀμύσσει, Etymol. M. κνᾶι, ἐσθιαίνει, πρατρέπει, ἐρεθίζει interpretantur. Stalb.

ἡδονῆς πολὺ πλέον[e] ἐγκεχυμένον[f] συντείνει τε καὶ ἐνίοτε πηδᾶν ποιεῖ, καὶ παντοῖα μὲν χρώματα, παντοῖα δὲ σχήματα,[g] παντοῖα δὲ πνεύματα ἀπεργαζόμενον[h] πᾶσαν ἔκπληξιν καὶ βοὰς μετ'[i] ἀφροσύνης[j] ἐνεργάζεται.[k]

11. iii. 210. ΠΡΩ. Μάλα γε.

§. 103. ΣΩ. Καὶ λέγειν τε,[l] ὦ ἑταῖρε, αὐτόν τε[m] περὶ ἑαυτοῦ ποιεῖ καὶ ἄλλον,[n] ὡς ταύταις ταῖς ἡδοναῖς τερπό-

ΛΞΠΣΒCιω: ἐγκεχυμένον [e]ς.—[g] παντοῖα δὲ σχήματα om F.—[h] ἀπεργαζόμενον Ξ

Buttmannus: libri ἀπεργαζόμενα.—[i] μετ' Γ, καὶ μετὰ Δ.—[j] εὐφροσύνης EF, εὐφροσύνης Γ cum corr Ξ et γρ Δ.—[k] ἀπεργάζεται ΑΔΠ.—[l] γε ΑΔΠΣ.—[m] γε F.—[n] καὶ

τὸ δὲ αὖ τῆς ἡδον.] Quod conjecit Schleiermacher. recepit Beck.; Ald. Bas. 1. 2. τὸ δὲ αὐτῆς ἡδυνῆς. Stalb.

ἐγκεχυμένον] Scripsi e Bas. 2. et Bekker. Ficinus vertit: *Atque iterum voluptatis uberior pars infusa provocat.* Reliquæ editiones contra loci sententiam præstant ἐκκεχυμένον. Stalb.

συντείνει] De Legg. vii. c. 9. ῥήμασι καὶ ῥυθμοῖς καὶ γοωδεστάτοις ἁρμονίαις ξυντείνοντες τὰς τῶν ἀκροωμένων ψυχάς. Mox vulgo ἀπεργαζόμενα, quod cum Buttmanno et Bekk. in ἀπεργαζόμενον mutavi. Stalb.

§. 103. καὶ λέγειν τε] Ita Ald. Bas. 1. 2. Steph. malebat καὶ λέγειν γε, probante Fisch. Male. Audiamus Schæf. ad Dionys. de Composit. Verb. p. 191. 'Καὶ—τε,' inquit ille, 'sæpe abundanter ponuntur. Aristoph. Lysistr. 1200. χ' ἅ τ' ἴδον ἢ φορεῖν. [Huc loco abstinendum erat.] Pac. 961. Καὐτός τε χερνίπτου; παραδοὺς ταύτην ἐμοί. Brunck. ad Lysistr. 489. ad Equit. 1088. Pors. ad Hecub. 1269.' Obnitentur tamen huic summi viri sententiæ Reisig. Conject. in Aristoph. t. i. p. 212. et Poppo Observat. in Thucyd. p. 135. Atticos unquam καὶ—τε usurpasse præfracte negantes. Ut cum Schæfero faciam, movent me quum alia, tum hæc loca Herodot. ii. 79. 13. καὶ ἀοιδήν τε ταύτην πρώτην καὶ μούνην σφίσι γενέσθαι. Xenoph. Memor. iv. 2. 28. καὶ προϊστασθαί τε ἑαυτῶν τούτους, ubi codd. nihil variant. ibid. ii. 3. 19. καὶ τἆλλα τε, ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἀνθρώποις. Ita enim e codd. haud dubie scribendum. Anab. iv. 1. 3. Καὶ τοῦ Εὐφράτου τε τὰς πηγὰς ἐλέγετο οὐ πρόσω τοῦ Τίγριτος εἶναι, ubi temere Zeunius καὶ—δὲ correxit, probante Schneidero. Cyropæd. i. 4. 17. καὶ λαμπρότερόν τε ἂν φανῆναι τὸ ἔργον τῆς θήρας. ibid. iii. 1. 2. καὶ κόσμον τε καὶ κατασκευὴν τὴν πλείστου ἀξίαν συνακέπεμπε, ut recte codd. habent. de Republ. Lacedæm. viii. 4. Ἔφοροι οὖν ἱκανοὶ μέν εἰσι ζημιοῦν ὃν ἂν βούλωνται, κύριοι δ' ἐκπράττειν παραχρῆμα, κύριοι δὲ καὶ ἄρχοντας μεταξὺ καταπαῦσαι, καὶ εἰρξαί τε καὶ περὶ τῆς ψυχῆς εἰς ἀγῶνα καταστῆσαι. ibid. xv. 3. ἔδωκε δὲ καὶ γέρα ἀπὸ τῶν θυομένων λαμβάνειν. καὶ γῆν τε ἐν πολλαῖς τῶν περιοίκων πόλεων ἀπέδειξεν ἑλαίρετον τοσαύτην, ὥστε μήτε δεῖσθαι τῶν μετρίων μήτε πλούτῳ ὑπερφέρειν, ubi Weiskius καὶ γῆν δὲ correxit, probante Schneidero. Ejusdem generis est καὶ οὔτε, de quo Schæfer. ad Dionys. de Composit. Verb. p. 183. cui repugnat Reisig. l.c. Antiphon. p. 771. ed. Reiske. πρῶτον μὲν οὖν ἀποδείξω ὑμῖν, ὅτι οὔτ' ἐκέλευσα τὸν παῖδα πιεῖν τὸ φάρμακον, οὔτ' ἠνάγκασα, οὔτ' ἔδωκα· καὶ οὔτε παρῆν δτ' ἔπιεν. ubi Reiskius καὶ perperam delet. Sed egregie falluntur, qui in his et similibus locis copulam abundare existimant. De qua re ita statuendum. In Homero ubi καί τε conjunguntur, τε aliquid ambiguum et incertum denotat: *etiam, vohl*, quanquam hæ voculæ non ubique satis aptæ sunt ad Græcæ particulæ vim exprimendam. In serioribus autem scriptoribus, ubi καὶ—τε, alio vocabulo interposito, usurpantur, καὶ habet vim copulandi, et τε valet *etiam*. Concedent hæc, qui loca, a nobis excitata, accurate examinaverint. Hinc sponte intelligetur, ubi vocula mutatio jure fieri queat, ubi non. Stalb.

καὶ ἄλλον] Steph. 'γρ. καὶ περὶ ἄλλου:' haud dubie e Bas. 2. ubi legitur περὶ ἑαυτοῦ καὶ περὶ ἄλλου. Male. Nam opponuntur sibi invicem αὐτόν τε et καὶ

μενος οἷον ἀποθήσκει· καὶ ταύτας γε δὴ[o] παντάπασιν ἀεὶ μεταδιώκει τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ἂν[p] ἀπολαστότερός τε καὶ ἀφρονίστερος[q] ὢν τυγχάνῃ. καὶ παλαι[r] δὴ μεγίστας ταύτας,[s] καὶ τὸν ἐν αὐταῖς[t] ὅτι μάλιστ' ἀεὶ ζῶντα εὐδαιμονίστατον καταριθμεῖται.[u]

ΠΡΩ. Πάντα, ὦ Σώκρατες, τὰ συμβαίνοντα πρὸς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων εἰς δόξαν διεπέρανας.

§. 104. ΣΩ. Περί γε τῶν ἡδονῶν, ὦ Πρώταρχε, τῶν ἐν τοῖς κοινοῖς παθήμασιν αὐτοῦ τοῦ σώματος τῶν ἐπιπολῆς[v] τε καὶ ἐντὸς κερασθέντων· περὶ δὲ τῶν ἐν ψυχῇ, σώματι τἀναντία ξυμβάλλεται, λύπην τε ἅμα πρὸς ἡδονὴν καὶ ἡδονὴν πρὸς λύπην, ὥστ'[w] εἰς μίαν ἀμφότερα κρᾶσιν ἰέναι, ταῦτ'[x] ἔμπροσθε[y] μὲν[z] διήλθομεν, ὡς ὁπόταν αὖ κε-

περὶ ἄλλου ΧΔΠ, καὶ περὶ ἄλλων γρ ΣΒCιc. καὶ περὶ ἄλλων γρ Ξ.—[o] δεῖ Γ.—[p] ἂν οπ ΧΠ et μι Δ.—[q] ἀφρονίστατος Γ.—[r] καλῇ Γ.—[s] καὶ ταῦτα ΣΒC.—[t] ταύταις ΧΔ Π.—[u] εὐδαιμ. αὐτὸν καταρ. ΕΓ.—[v] ἐπὶ πόλης Χ, ἐπὶ πολλῆς Ξ.—[w] τ' οπ Π.—[x] ταῦτ' Γ, καὶ ταῦτα ιc.—[y] ἔμπροσθε ΓΔ; ἔμπροσθεν °ς.—[z] μὲν οm Γ.—[a] δὴ τότε

ἄλλων. Etiam Ficinus vertit: *Cogit præterea, o amice, de se tum ipsum, vel tum alium exclamare.* — καὶ καλεῖ δὴ μεγίστας h. e. *quin maximas eas vocat.* cfr. Hermann. ad Viger. p. 839.—πάντα τὰ συμβαίνοντα—διεπέρανας. Recte Ficinus: *omnia, quæ apud multos in existimationem veniunt.* De forma dicendi οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι, pro quo usitatius est οἱ πολλοί, cfr. Heind. ad Phædon. p. 65. A. καὶ δοκεῖ γέ που, ὦ Σιμμία, τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις. Stalb.

§. 104. ἐν ψυχῇ. σώματι] Agitur nunc de voluptatis et doloris mixtione, quæ fit mixti in animo et corpore conjuncto. Sed deesse aliquid ad integritatem loci, omnia clamant. Commemorantur enim hic notatis solius corporis voluptates, quum etiam animæ deberentur. Quare ad primum ejus est Buttmanni emendatio: ἐν ψυχῇ καὶ σώματι, ὅταν ψυχὴ σώματι τἀναντία ξυμβάλληται κ. τ. λ. qua meliorem invenisse non potui. Post ἰέναι vulgo pessime majore interpunctione distinguunt. Apertum est, verba ita colligenda: περὶ δὲ τῶν ἐν ψυχῇ—ταῦτα ἔμπροσθεν μὲν διήλθομεν, ὡς etc. in quibus ταῦτα ad sequentium sententiam referendum. Deinde vix dubitari possit, quin in ὁπόταν αὖ κενοῦται labes aliqua inverterit. Quantum enim pertinet istud αὖ? Possis quidem ea ipsa sententia voculam ita defendere, ut πληρούμενος subaudiendum dicas. Verum quis unquam ita scripserit, præsertim ubi verba proxime præcessa de longe alia re agant? Deinde vero etiam haud scio an ad κενοῦται, — ἐπιθυμεῖ —, ἀλγεῖ, non sine insigni quadam molestia pronomen τὶς suppeditetur, quanquam nolim repugnare, si quis aliter sentiat. Cfr. Matth. Gr. Gr. §. 294. 2. p. 409. Heind. ad Gorg. §. 26. Hoc vero unusquisque dabit, ubi lectum fuerit ὁπόταν τις κενοῦται, omnia ita decurrere, ut nihil asperi et duri sentiatur. Hanc vero conjecturam quemadmodum non ausim præstare veram, ita mox haud cunctanter reposui ξυμπίπτει γιγνομένη, quamvis omnes editiones γενομένη exhibent. Scilicet quum συμπίπτειν indicet rem, cum alia quadam actione arctissime et necessario conjunctam, non magis dici licuit συμπίπτει γενομένη, quam λανθάνει βιώσας aut συμβαίνει γενόμενον, sed semper dicendum συμπίπτει γιγνόμενον, συμπίπτει γεγονὸν, συμπίπτει μέλλον cum infinitivo, συνέπεσε γενόμενον. Thom. Mag. p. 810. καὶ συμπεσεῖν συμβῆναι. Phavorin. Συμπίπτειν λέγεται καὶ τὸ συμβαίνειν. et in v. Συνεπεσεῖν· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τυχηρῶν ἀποβάσεων τιθέασι. Exemplis in re omni dubitationec exempta nihil opus. Stalb.

νῶται πληρώσεως ἐπιθυμεῖ, καὶ ἐλπίζων μὲν χαίρει, κενούμενος δὲ ἀλγεῖ, ταῦτα δὲ τότε[a] μὲν οὐκ ἐμαρτυράμεθα, νῦν δὲ λέγομεν, ὡς ψυχῆς πρὸς σῶμα διαφερομένης ἐν πᾶσι τούτοις πλήθει ἀμηχάνοις οὖσι μίξις μία λύπης τε καὶ ἡδονῆς ξυμπίπτει γενομένη.

ΠΡΩ. Κινδυνεύεις ὀρθότατα λέγειν.

ii. iii. 211. §. 29. F.

§. 105. ΣΩ. Ἔτι τοίνυν ἡμῖν τῶν μίξεων λύπης τε καὶ ἡδονῆς λοιπὴ μία.

ΠΡΩ. Ποία, φῄς;

ΣΩ. Ἣν αὐτὴν τὴν ψυχὴν αὐτῇ πολλάκις λαμβάνειν σύγκρασιν[b] ἔφαμεν.

ΠΡΩ. Πῶς οὖν δὴ[c] τοῦτ' αὐτὸ λέγομεν;

ΣΩ. Ὀργὴν καὶ φόβον καὶ πόθον καὶ θρῆνον καὶ ἔρωτα καὶ ζῆλον καὶ φθόνον καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἆρ' οὐκ αὐτῆς τῆς ψυχῆς τίθεσαι[d] ταύτας λύπας τινάς;

ΠΡΩ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν αὐτὰς ἡδονῶν μεστὰς εὑρήσομεν ἀμηχάνων; ἢ δεόμεθα ὑπομιμνήσκεσθαι τὸ ὅς τ'[e] ἐφίκηε[f] τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς τὸ

ΧΔΠ.—[b] σύγκρισιν τ.—[c] δὴ add ΧΓΔΛΠΣΒCFic.—[d] τίθεσθαι ιc.—[e] ὥστ' vel ὥστε ΧΓΔΛΞΠΣΒCEFic.—[f] φοίηκε Π, ἔφη μὲν Γ.—[g] ὥστε F, ὥστε ceteri.—[h] πολὺν Π,

§. 105. τῶν μίξεων λύπης τε καὶ ἡδονῆς] Incipit hinc disputatio subtilissima de voluptatibus et doloribus in solo animo mixtis. Quæ quidem tam elegans est, tam acuta, tam vera, ut hæc legentibus non possit non ardentissimum desiderium eorum librorum excitari, qui a veteribus philosophis de anima ejusque natura scripti in magno illo litterarum naufragio tristi fato perierunt. Sed fruamur præsentibus bonis! Stalb.

ποία φῄς;] Steph. 'For. ποίαν φῄς;' recte. Fischer.

ποίαν φῄς;] Ald. Bas. 1. 2. ποία, φῄς; Verum fateor, simile huic exemplum me non meminisse, nisi forte huc revocare liceat, quæ monuerunt Lobeck. et Hermann. ad Soph. Aj. 569. Τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων Τελαμῶνι δείξει, μητρί τ', Ἐριβοίᾳ λέγω. Sed etiam in hac loquendi ratione, prægresso nominativo, λέγω plerumque cum accusativo conjungitur. Recepi igitur Stephani emendationem. Stalb.

σύγκρισιν] Steph. 'γρ. σύγκρασιν.' Scilicet in Bas. 2. Ficinus neutrum expressit, vertit enim, *quam sæpe ipsum in se ipsa animam accipere diximus*. Fischer.

σύγκρασιν] Ita e Bas. 2. edidi. Quanquam ob prægressum μίξις magis placet Buttmanni emendatio συγκεράσασαν, pro quo tamen malim συγκεράνυσαν. Stalb.

πῶς οὖν τοῦτ'] Steph. 'γρ. πῶς οὖν δὴ τοῦτ' :' quæ est Bas. 2. lectio. Fischer.

πῶς οὖν δὴ] Recte Bas. 2. cfr. ad §. 76. de Republ. viii. 545. D. de Legg. i. 638. B. Stalb.

§. 105. οὐκοῦν αὐτὰς] Hic nescio quem sermonis hiatum animadvertere mihi videor. Num forte olim legebatur οὐκοῦν αὖ ταύτας? Ita certe nihil asperi habebit hæc transitio. Stalb.

ὑπομιμνήσκεσθαι τὸ ὅς τ' ἐφίκηε—πολὺ] Steph. 'Platonem scripsisse puto, ὑπομιμνήσκεσθαι τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς, τὸ—ὅς τ' ἐφίκηε πολύφρυνά περ

πολύφρονά τε χαλεπῆναι,
ὅς τε[g] πολὺ[h] γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο,[i]
καὶ τὰς ἐν τοῖς θρήνοις καὶ πόνοις[j] ἡδονὰς ἐν λύπαις οὔσας Il. 18.
ἀναμιμνῃσκούσας;

ΠΡΩ. Οὔκ, ἀλλ' οὕτω ταῦτά γε καὶ οὐκ ἄλλως ἂν ξυμβαίνοι γιγνόμενα.

§. 106. ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ τάς γε[k] τραγικὰς θεωρήσεις, ὅταν ἅμα χαίροντες κλάωσι,[l] μέμνησαι;

τάν Δ.—[i] καταλιβομένοιο Γ.—[j] πόθοις τ cum mg F: πότοις ceteri.—[k] τε Σω.—

χαλεπῆναι, Ὅς τε πολὺ etc. Ante autem hæc, ὃς τ' ἀφίησι etc. est apud Homerum. Καὶ χόλος, versus initium, Il. Σ.' Bene. Jam ante Stephanum hæc verba membrane scripta visa erant Cornario; qui putabat rectam lectionem hanc esse, ἢ θεὰν ἐκοσμῶν. τὸ, Καὶ χόλος (num χόλων; ὃς τ' ἀφίησι πολύφρ. περ χαλεπ. ὃς τε πολὺ γλυκ. μέλ. καταλειβ. Nobis quidem sic videbatur. Verba Ὅς τ' ἀφίησι πολύφρ.—καταλειβομένοιο sumta sunt ex oratione Achillis ad Thetidem matrem, apud Homerum Il. Σ. 108. Ibi versiculi quum Protarcho satis noti essent, ut ipse videret, quo pertinerent verba ὃς τ' ἀφίησι' non necesse erat, ut Socrates adjiceret verba Καὶ χόλος. Verba τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς, quæ leguntur post ἀφίησι in libris editis omnibus, et quæ Ficinus quoque expressit in versione, *Quæ facit exsecandescentia et ira virum prudentissimum saevire*, haud dubie sunt, ut glossema, e margine in codicum in texta profectum, habenda. Certe locum eum, quem ita Stephanus assignavit, obtinere nullo modo possunt; sed articulum τὸ ante πολύφρονα ejiciendum esse, nemarem fore futurum, quin ipsemet videar, speramus. Fischr.

ὑπομιμνῃσκεσθαι τὸ κ. τ. λ.] Hæc verba haud dubie interpolatorum manus expertia sunt. Nempe τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς nihilum in medium reliquam ferunt orationem. Articulum τὸ ante πολύφρονα ejiciendum esse, manifestum puto. Jam vero hæc τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς aut ab auctore ipso interpretationis causa addita sunt, aut per depravationem ex aliis verbis orta, aut denique e glossemate serius adjecta. Quod primo loco posui, vel propterea fieri non potuit, quia absurde factorus fuisset philosophus, si quid adjecisset, quod neque cum reliquis bene coiret, nec loco obscuro aliquid lucis affunderet. Neque etiam alterum verisimile est, partim quia veteris alicujus lectionis nulla prorsus vestigia comparent, partim vero etiam, quia ut versiculis Homericis aliquid interponeretur, non fuit necessarium, quandoquidem Homeri lectio inter Graecos ita vigebat, ut cuique hæc legenti versuum illorum memoria sponte rediret. Itaque tertium relinquitur, ut verba τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς e glossemate profecta existimemus; idque sane tanto facilius fieri potuit, quanto major in librariis fuit harum rerum ignorantia. Accedit, quod verbis ejectis satis expedita est totius loci et sententia et structura. Scilicet sumta sunt verba ex oratione Achillis ad Thetidem matrem Il. Σ. 108. Ὡς ἤρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο, Καὶ χόλος, ὅστ' ἀφίηκε πολίφρονά περ χαλεπῆναι· Ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο Ἀνδρῶν ἐν στηθέσσιν ἀέξεται, ἠύτε καπνός. Stalb.

πόθοις] Bas. 2. πότοις. male. Ficinus, *desideriis*. Fischr.

ἐν λύπαις οὔσας] Bekk. malit λύπαις οὔσας. Infr. §. 117. τὸ δὲ μὴ συμμιχθὰ ἐν αὐταῖς ἀναγκαίους λύπας. Stalb.

§. 106. κλάωσι] De forma κλάωσι cfr. Kuhn. ad Gregor. Corinth. p. 75. et Bast. ibid. p. 347. De reliqua constructione cfr. Phaedon. p. 61. C. καὶ ἅμα λέγων ταῦτα καθῆκε τὰ σκέλη. ibid. p. 102. D. καὶ ἅμα μειδιάσας, ἔοικα, ἔφη, καὶ ξυγγραφικὸς ἁρὼν. p. 103. C. καὶ ἅμα βλέψας εἰς τὸν Κέβητα εἶπεν. Protagor. p. 335. C. καὶ ἅμα ταῦτα εἰπὼν ἀνεστάμην, ὡς ἄπιων. Charmid. p. 162. B. καὶ ἅμα ταῦτα λέγων ὑπεγελασέ τε καὶ εἰς Κριτίαν ἀνέβλεψε. Xenoph. Anab. i. 4. 5. Paullo alia ratio est eorum locorum, in quibus ἅμα participio subjicitur, ut de Republ. viii. p. 521. Mor. Ad. Bas. 1. 2 μίξει λύπῃ γε καὶ ἡδονῇ. Male. Stalb.

ΠΡΩ. Τί δ' οὔ;

11. iii. 212. ΣΩ. Τὴν δ' ἐν ταῖς κωμῳδίαις διάθεσιν ἡμῶν τῆς ψυχῆς, ἆρ' οἶσθ' ὡς ἔστι κἂν τούτοις μίξις λύπης τε[m] καὶ ἡδονῆς;

ΠΡΩ. Οὐ πάνυ κατανοῶ.

ΣΩ. Παντάπασι γὰρ οὐ ῥᾴδιον, ὦ Πρώταρχε, ἐν τούτῳ ξυννοεῖν τὸ τοιοῦτον ἑκάστοτε πάθος.

ΠΡΩ. Οὔκουν ὥς γ' ἔοικεν ἐμοί.

ΣΩ. Λάβωμέν γε μὴν αὐτὸ[n] τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ σκοτεινότερόν ἐστιν, ἵνα καὶ ἐν ἄλλοις ῥᾷον[o] καταμαθεῖν τις οἷός τ' ᾖ μίξιν λύπης τε καὶ ἡδονῆς.

ΠΡΩ. Λέγοις ἄν.

ΣΩ. Τό τοι νῦν δὴ ῥηθὲν ὄνομα φθόνου πότερα λύπην τινὰ ψυχῆς θήσεις, ἢ πῶς;

ΠΡΩ. Οὕτως.[p]

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν[q] ὁ φθονῶν[r] γε ἐπὶ κακοῖς τοῖς τῶν πέλας ἡδόμενος ἀναφανήσεται.

ΠΡΩ. Σφόδρα γε.

ΣΩ. Κακὸν μὲν ἄγνοια[s] καὶ ἦν δὴ λέγομεν ἀβελτέραν ἕξιν.

[l] κελεύουσι Π.—[m] γε ΛΒC.—[n] αὐτὸς Γ.—[o] ῥᾶον ΑΔΠ: ῥᾴδιον [a]ς.—[p] ὄντως ιω.—

ῥᾷον] Ita præeunte Bekkero dedi. Reliquæ editt. ῥᾴδιον exhibent. Stalb.

τὸ τοίνυν νῦν δὴ ῥηθὲν] E conjectura recepi. Vulgo τὸ τοίνυν δὴ ῥηθὲν sine sensu. Bekker. τό τοι νῦν δὴ ῥηθέν. Sed non video, quænam hic sit particulæ τοι vis et significatio. De τοίνυν in transitionibus inchoativis cfr. Devarius de Particulis p. 354. Stalb.

ἀλλὰ μὴν ὁ φθονῶν γε κ. τ. λ.] Laudantur hæc verba a Stobæo Ecl. Ethic. 38. p. 226. De invidiæ definitione conferri meretur Xenoph. Memor. iii. 9. 8. φθόνον δὲ σκοπῶν, ὅ,τι εἴη, λύπην μέν τινα ἐξεύρισκεν αὐτὸν ὄντα, οὔτε μέντοι τὴν ἐπὶ φίλων ἀτυχίαις, οὔτε τὴν ἐπ' ἐχθρῶν εὐτυχίαις γιγνομένην, ἀλλὰ μόνους ἔφη φθονεῖν τοὺς ἐπὶ ταῖς τῶν φίλων εὐπραξίαις ἀνιωμένους. Stalb.

κακὸν μὲν ἄγνοια] In Ald. perperam scriptum est, κακὸν μὴν ἄνια, itidemque in Basil. sed hujus margini est adscriptum, ἄνοια, ἢ ἄγνοια. Quamvis autem ἄνοια ex uno veteri libro annotatum invenirem, malui ἄγνοια, sicut et Ficinus legit, quum sequatur, τῶν ἀγνοούντων αὐτούς. Sic tamen et pag. sequente, ἄνοια γὰρ, ἡ μὲν τῶν ἰσχυρῶν, etc. non ἄγνοια illæ edit. habent, sed manifesto errore. Steph. qui sic in Not. secundis: 'In præced. edd. ἄνια, quod nihil significat. nam pro *marore* scribendum esset ἀνία: sed hoc et poeticum est, et significationem ab hoc loco plane alienam habet. Restabat igitur ut in illius mendosæ vocis locum substitueretur vel ἄνοια, vel ἄγνοια: quum unum vet. exemplar hanc, alterum illam vocem haberet: sed ἄγνοια et iis quæ sequuntur dicere possumus confirmari, et Ficinum quoque ita legisse. Adde quod ἄνοια quoque pro ἄγνοια habuisti antea etiam, p. 38. et in aliis præterea locis extare (in illis præced. edd.) annotatur in iis quæ p. 49. C. sunt adscripta.'

ἄγνοια] Bas. 2. ἄνοια. Sed Cornar.

ΠΡΩ. Τί μήν;

§. 107. ΣΩ. Ἐκ δὴ τούτων ἰδὲ τὸ γελοῖον ἦν τινα φύσιν ἔχει.

ΠΡΩ. Λέγε μόνον.

ΣΩ. Ἔστι δὴ πονηρία μέν τις τὸ κεφάλαιον, ἕξεώς τινος ἐπίκλην λεγομένη· τῆς δ' αὖ πάσης πονηρίας ἐστὶ τοὐναντίον παθος ἔχον ἢ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς γραμμάτων. II. iii, 213.

ΠΡΩ. Τὸ γνῶθι σαυτόν λέγεις, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἔγωγε. τοὐναντίον μὴν ἐκείνῳ δῆλον ὅτι τὸ μη-

---

a μὲν H.—[r] φωνῶν Ξ.—[s] ἄνοια mei omnes.—[t] δὲ ΓΔΠ.—[u] ἴδε Δ : ἴδε τ.—[v] λεγο-

repraehendam monuit ἄγνοια. Certe Ficinus ita legit, vertit enim, *malum quidem ignorantiae est*: et ea, quae disseruntur deinceps a Socrate ab ista lectione sane non abhorrent plane. At quum ἄνοια comprehendat ἄγνοιαν quum verba ἀβελτέρα ἕξις ad recta sint interpretandi superioris vocabuli causa, quum et Aldus et Bessarion invenerint in codicibus, quos inspexerant, ἄνοια: Stephanum puto non debuisse mutare hanc scripturam. Fischer.

κακὸν μὴν ἄγνοια] Ald. Bas. 1. 2. κακὸν μὲν ἄνοια, quod Fischer ita defendit, ut ἄγνοιαν musicat ἀνοίᾳ jam comprehensam. Sed haec nihil est. Modo sequentia attente legas et videbis ἄγνοιαν a Cornario pectori esse reductum. Etiam Ficinus: *Malum quidem ignorantia est.* Nec repugnat quod ἀβελτέρα ἕξις adhibet, modo ἀγνοίας notionem e Platonis mente capias. Suidas t. i. p. 5. Ἀβελτεροι, ἀσύνετοι, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων. cfr. Toup. in Suid. t. i. p. 5. Hesych. Ἀβέλτερος, ὠλίγιστος, μωρός. ὁ τὸ βέλτιον μὴ γιγνώσκων ἢ θέλων. Ἀβελτερία, ἀφροσύνη, ἄνοια. Stallb.

§. 107. τὸ κεφάλαιον] I. e. *quod caput est attinet, ut in universum dicam.* Tim. p. 17. C. χθὲς τον τῶν ὑπ' ἐμοῦ ῥηθέντων λόγων περὶ πολιτείας ἦν τὸ κεφάλαιον, αὖ τε καὶ ἐξ οἵων ἀρίστη κατασταίνειν ἂν μοι γενέσθαι δοκεῖ. p. 19. B. ὡς ἐν κεφαλαίῳ πάλιν ἀναειλθεῖν. Symp. c. 2. ἐστι γὰρ ἰατρικὴ, ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, ἐπιστήμη των τοῦ σώματος ἐπιθυμιῶν. Euthyph. §. 9. καὶ τοῦτο μὲν ἀνάμνησίς τις ἦν, ὦ Σώκρατες, τό γε κεφάλαιον. De re ipsa cfr. de Republ. v. p. 452. §. 3. καὶ τοῦτο ἐνεδείξατο, ὅτι μάταιος, ὃς γέλοιον ἄλλο τι ἡγεῖται ἢ τὸ κακὸν καὶ ὁ γελωτοποιεῖν ἐπιχειρῶν πρὸς ἄλλην τινὰ ὄψιν ἀποβλέπων ὡς γελοῖον (leg. γέλοιαν). ἢ τὴν τοῦ ἀφρονός τε καὶ κακοῦ, ἢ σπουδάζειν, πρὸς ἄλλον τινὰ σκοπὸν στησάμενος ἢ τὸν τοῦ ἀγαθοῦ. Stallb.

ἐπίκλην] Hesych. Ἐπίκλην· ἡ ἐπίκλησις, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Fischer.

ἐπίκλην λεγομένη] H. e. *ab habitu quodam animi nominata.* Tim. p. 38. C. Ἥλιος καὶ Σελήνη καὶ πέντε ἄλλα ἄστρα, ἐπίκλην ἔχοντα πλανήτων. Stallb.

τῆς δ' αὖ πάσης πονηρίας κ. τ. λ.] Laudatur hic locus a Stobaeo Ecl. Eth. 21. p. 179. ed. Cant. usque ad verba πάθος σφόδρα γε. Post πάσης πονηρίας ἐστὶ vulgo τοὐναντίον πάθος legebatur. Male. Nam constructio ita procedit: τὸ ἔχον ἐναντίον πάθος, ἢ τὸ λεγόμενον etr. hoc sensu: ex universa autem pravitate τὸ γελοῖον ea pars est, quae repugnat praecepto illi Delphico γνῶθι σαυτόν, 'cujus praecepti,' ut ait Cicero de Legg. i. 22. 'tanta vis, tanta sententia est, ut ea non homini cuipiam, sed Delphico deo tribuenda videretur.' Cfr. egregiam Socratis cum Euthydemo de hac Delphici templi inscriptione disputationem in Xenoph. Mem. iv. 2. 24. et intpp. ad Cicer. l. c. Ceterum quod h. l. τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς γραμμάτων dicitur, id in Erast. p. 138. A. τὸ τῆς Πυθίας γράμμα, Charmid. p. 164. D. τὸ ἐν Δελφοῖς γράμμα vocatur. Stallb.

δῆλον ὅτι] Ita scripsi, jubente periodi structura. Edit. edd. δηλονότι. De verbo λεγόμενον ὑπὸ τῶν γραμμάτων assentior Becklo. ista spuria judicanti.

δαμῇ γιγνώσκειν αὐτὸν λεγόμενον ὑπὸ τοῦ γράμματος ἂν εἴη.

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Ὦ Πρώταρχε, πειρῶ δή[y] αὐτὸ τοῦτο τριχῇ τέμνειν.

ΠΡΩ. Πῇ φῄς; οὐ γὰρ μὴ[z] δυνατὸς[a] ὦ.

ΣΩ. Λέγεις δὴ δεῖν ἐμὲ τοῦτο διελέσθαι τὰ νῦν;

ΠΡΩ. Λέγω,[b] καὶ δέομαί γε πρὸς τῷ[c] λέγειν.

§. 108. ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐ τῶν ἀγνοούντων αὐτοὺς κατὰ τρία ἀνάγκη τοῦτο τὸ πάθος πάσχειν ἕκαστον;

ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Πρῶτον μὲν κατὰ χρήματα, δοξάζειν εἶναι πλουσιώτερον ἢ κατὰ τὴν αὐτῶν οὐσίαν.

ΠΡΩ. Πολλοὶ γοῦν εἰσὶ τὸ τοιοῦτον[d] πάθος ἔχοντες.[e]

ΣΩ. Πλείους δέ γε,[f] οἳ μείζους καὶ καλλίους αὐτοὺς δοξάζουσι, καὶ πάνθ'[g] ὅσα κατὰ τὸ σῶμα εἶναι διαφερόντως τῆς οὔσης αὐτοῖς[h] ἀληθείας.

μὲν
μέντοι Π, λεγομένης ιω.—[w] : τοὐναντίον Η.—[x] μὴν F.—[y] δὲ ΧΔΠ.—[z] μὴ om pr Π.—[a] δυνατὸν Η.—[b] λέγω add ΧΓΔΛΞΠΣΒCΗιω.—[c] τὸ ΛΠ et pr Δ.—[d] τοιοῦτο ΣΒ
οἷς
CΗ.—[e] ἔχοντος Ξ.—[f] λέγε ιω.—[g] πάνθ' Γ.—[h] αὐτοῖς ΧΓΔΛΞΣΒCΗιc, αὐτῆς F:

Itaque ea uncis inclusimus. Schleiermacher olim scriptum fuisse suspicabatur γιγνώσκειν αὖ τὸν λεγόμενον ὑπὸ τοῦ γράμματος, quibus periphrasis pronominis ἑαυτὸν contineretur. Quæ ratio arguitur videtur quam verior. Neque enim video ullam hujus circumlocutionis caussam et rationem.—αὐτὸ τοῦτο sc. τὸ μηδαμῇ γιγνώσκειν ἑαυτὸν sive τὴν ἀγνοίαν. Stalb.

καὶ δέομαί γε] Steph. 'γρ. λέγω καὶ δέομαί γε, πρ.' Scilicet in Bas. 2. Etiam in libris Stobæi est, λέγω καὶ δέομαί γε. Ficinus vertit, *Et obsecro quidem, quod majus est.* Fischl.

λέγω καὶ δέομαί γε] Vulgo λέγω ante καὶ δέομαι deest, quod non dubitavi e Bas. 2. et Stobæo in textum recipere. Nam elegans est hæc ejusdem verbi repetitio. Malim tamen καὶ δέομαί τε. Stalb.

§. 108. πλουσιώτερον] Steph. 'Fort. πλουσιωτέρους.' At pertinet ad ἕκαστον, quod recte sequitur pluralis numerus αὐτῶν. Fischl.

πλουσιώτερον] Non necessarium puto, ut cum Steph. πλουσιωτέρους scribatur. Nam πλουσιώτερον, quod omnes edd. tuentur, refertur ad ἕκαστον, cui recte subjicitur numerus pluralis αὐτῶν. de Legg. vi. p. 754. D. πρῶτον μὲν φύλακες ἑστῶσαν τῶν νόμων, ἔπειτα τῶν γραμμάτων, δι' ὧν ἂν ἕκαστος ἀπογράψῃ τοῖς ἄρχουσι τὸ πλῆθος τῆς αὑτῶν οὐσίας. de Republ. viii. p. 550. E. τὸ ταμιεῖον, ἣν δ' ἐγώ, ἐκεῖνο ἑκάστῳ χρυσίου πληρούμενον ἀπόλλυσι τὴν τοιαύτην πολιτείαν· πρῶτον μὲν γὰρ δαπάνας αὐτοῖς ἐξευρίσκουσι. Stalb.

ἢ κατὰ τὴν αὐτῶν οὐσίαν] *Quam pro opibus, quas vere possident.* cfr. Matth. Gr. Gr. §. 449.—Pro εἰσὶ τὸ τοιοῦτο Stob. εἰσὶ τοιοῦτο. Stalb.

ἔχοντές εἰσιν] I. e. ἔχουσι, usu pervulgari. cfr. Heind. ad Phædon. §. 113. Ast. ad Legg. ix. §. 6. Stalb.

διαφερόντως τῆς οὔσης] *Magis quam revera sunt.* de Legg. iii. p. 685. D. καλῶς εἰδόκει ἀνευρημένη καὶ κατακεκοσμημένη καὶ διαφερόντως τῆς ἐπὶ Τροίαν ἀφικομένης. Ἀλήθεια ut Lat. *veritas* sæpissime opponitur inani ostentationi,

ΠΡΩ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Πολὺ δὲ πλεῖστοί[i] γε, οἶμαι, περὶ τὸ τρίτον εἶδος τούτων[j] ἐν ταῖς ψυχαῖς διημαρτήκασιν, ἀρετὴν[k] δοξάζοντες βελτίους ἑαυτούς, οὐκ ὄντες. 11. iii. 214.

ΠΡΩ. Σφόδρα μὲν οὖν.

ΣΩ. Τῶν ἀρετῶν δ' ἆρ' οὐ σοφίας πέρι τὸ πλῆθος πάντως ἀντεχόμενον μεστὸν ἐρίδων καὶ δοξοσοφίας ἐστὶ ψευδοῦς; 11. 49.

αὐτῆς °s.—[i] πλεῖσται Γ.—[j] τούτων ante ἐν ponunt ΧΔΠ, post ψυχαῖς °s.—[k] ἀρετὴν om ΣΒCΗw et pr Ξ. ἀρετῆς °s.—[l] δοξοσοφίας ἐστὶ ψευδοῦς Π, δοξοσοφίας ἐστὶ ψεύδους ΔΓΔΛCΗw et corr B, δοξοσοφίας ψευδοῦς Σ: δοξοσοφίας ἐστὶ καὶ ψεύδους

μετωνυμίαις vel rebus fictis etr. vid. Reiske ad Dionys. de Compos. Verb. p. 272. ed. Schaf. Gronov. Observat. iv. 7. Spalding ad Quintil. t. iii. p. 593. Stallb.

αὐτῆς] Stephl. 'Substituendum puto αὐτοῦ' et legitur in libris Stobari. Fischl.

ἐν ταῖς ψυχαῖς] Videri possit deesse τὸ ante ἐν ταῖς ψυχαῖς. Verum et alia hic non immerito suspecta fuerint, ex quibus est pronomen τούτων, item genitivus ἀρετῆς, quem fortasse non male mutaverimus in dativum ἀρετῇ, atque hunc ad sequentia pertinere velimus: ut non βελτίους sine adjectione sed ἀρετῇ βελτίους Plato dixerit. Verum ne hæc quidem emendatio mihi satisfacit: atque alius quidam restat scrupulus, quod hic ἀρετῆς meminerit, et tamen statim post mentionem faciat ἀρετῶν, quasi rei cujus nondum hoc in loco meminisset. Stallb.

πολὺ δὲ πλεῖστοί γε κ. τ. λ.] Manifesto corrupta sunt. Ald. Bas. 1. 2. περὶ τὸ τρίτον εἶδος ἐν ταῖς ψυχαῖς τούτων διημαρτήκασιν ἀρετῆς, δοξάζοντες. Bekk. post διημαρτήκασιν interpunctione illata ἀρετὴν vocavit, quod nos recepimus. Sed restabat adhuc aliud vitium in verbis ἐν ταῖς ψυχαῖς τούτων. Stephanus legebat τούτων ἐν ταῖς ψυχαῖς διημ. ἀρετῆ. Huic Schleiermacherus, extudit: τρίτον εἶδος τούτων, aut τὸ τῶν, ἐν ταῖς ψυχαῖς διημαρτήκασιν, ἀρετὴν δοξάζ. κ. τ. λ. Recipiunt nostri: περὶ τὸ τρίτον εἶδος τούτων τὸ ἐν ταῖς ψυχαῖς διημαρτ. ἀρετὴν δοξάζ. κ. τ. λ. Nempe duæcentur tertium hoc genus a duobus reliquis eo, quod quæ illa ad corpus et res externas referantur, hoc ad animum spectat. Cetterum de sensu totius loci conferatur locus de Legg. iii. t. 8. Stallb.

τῶν ἀρετῶν δ' ἆρ', οὐ] Affertur alia lectio quæ habet, τῶν ἀρετῶν δ' ἄρα καὶ σοφίας πέρι. in qua lectione (quæ interrogationem non habebit) hoc est incommodi, quod participio ἀντεχόμενον alia dabitur quam sua constructio. Sed in nostra ad illud incommodum aliud accedit, quod non habeat genitivus ἀρετῶν quo referri possit. At Ficinus tertiam quandam sequitur. ita enim vertit hunc locum ac si legisset, τῶν ἀρετῶν δὲ πέρι, ἆρ' οὐ σοφίας τὸ πλῆθος ἀντεχόμενον etc. hæc enim sunt ejus verba, *Quantum vero ad virtutes animi pertinet, nonne vulgus sapientiam prorsus sibi vendicans, plenum est contentionibus, etc.* Quid ego hic? dico, si non legamus καὶ σοφίας, sed alteram lectionem retineamus, tum σοφίας appellatione intelligendam fore τὴν φρόνησιν: et τῶν ἀρετῶν exponendum *inter virtutes*, quum tamen participium ἀντεχόμενον constructionem illam non admittat cum præpositione περὶ (ut modo dixi) lubenter me quoque, si per vetus aliquod exemplar licerat, ita mutatorum illius præpositionis sedem, ut a Ficino in sua interpretatione mutari videmus: ut intelligamus, *quod ad virtutes attinet*, quæ interpretatio non aliam sensum efficeret quam si τῶν ἀρετῶν sine præpositione περὶ, legentes, interpretaremur, *inter virtutes*. Stallb.

οὐ σοφίας (πέρι τὸ πάντως ἀντεχ.] Stob. οὐ σοφίας περὶ τὸ πλήθει πᾶν ἀντεχόμ. Cornar. rescribi jubetur ἆρα καὶ σοφίας; quod ne nauci quidem faciendum. Sagacior Steph. secutus Ficinum. Nam ἀντέχεσθαι solum genitivum requirere. Recte vero. Nec dectrat Fischerum hanc suam viri sententiæ ita refragari, ut ipse ad loci interpretationem nihil conferret. Sed multum dubito an philosophus non scripserit τῶν δ' ἀρετῶν

ΠΡΩ. Πῶς δ' οὔ;

§. 109. ΣΩ. Κακὸν μὲν δὴ πᾶν ἄν τις τὸ τοιοῦτον εἰπὼν ὀρθῶς ἂν εἴποι πάθος.

ΠΡΩ. Σφόδρα γε.

ΣΩ. Τοῦτο τοίνυν ἔτι διαιρετέον, ὦ Πρώταρχε, δίχα,[m] εἰ μέλλομεν τὸν παιδικὸν ἰδόντες φθόνον ἄτοπον ἡδονῆς καὶ λύπης ὄψεσθαι μίξιν.

ΠΡΩ. Πῶς οὖν τέμνωμεν[n] δίχα λέγεις;[o]

ΣΩ. Πάντες[p] ὁπόσοι ταύτην τὴν[q] ψευδῆ[r] δόξαν περὶ

[o]s.—[m] δίχα om Π.—[n] τέμνομεν ΑΓΔΑΞΠΒCΕΡΗw et corr Σ.—[o] λέγοις ἂν corr Σ.—[p] ante πάντες omisi καὶ cum ΑΠΣ et pr Δ.—[q] τὴν om Λ.—[r] τὴν ψευδῆ ταύτην

πέρι. Imo vero ἀρετῶν recitus judicabitur pendere a voc. σοφίας, ut sit genitivus partitivus, hoc sensu: *e virtutibus vero nonne vulgus sapientiam sibi vindicans* etr. Itaque Beckius præpositionem περὶ, ut quæ e glossemate in texta migraverit, maluit deleri. Vereor tamen, ne aliud vocabulum in hac voce lateat, quod notionem *imprimis* contineat. Utut est, περὶ tanquam vitii suspectum uncis inclusi. STALB.

ἐστὶ καὶ ψεύδους] Bekk. edidit ἐστὶ ψευδοῦς, ut est in aliquot libris Stobæi. Non probo. Nam ψεῦδος i. q. ψευδὴς δόξα, ut supra jam monui. Itaque his tribus vocibus ἡδῶν, δοξοσοφίας, ψεύδους fit gradatio. STALB.

§. 109. πᾶν δ' ἂν τις τὸ τοιοῦτον εἰπὼν ὀρθῶς ἂν εἴποι] Ita vett. editt. omnes. Quod repugnat huic sententiæ Fischer, qui πᾶν hic non *omne*, sed *merum* significare contendit, etiamsi verum id esset, ut non est verum, tamen quid inde proficiamus, non intelligo. Verba interea sana sunt, atque ita struenda: πᾶν τὸ τοιοῦτον πάθος εἰπὼν ἂν κακὸν, ὀρθῶς ἂν εἴποι τις. Ceterum particula ἂν in eadem enunciatione bis posita, ita ut ad diversas actiones referatur cfr. de Republ. iv. init. ὥσπερ οὖν ἂν εἰ ἡμᾶς ἀνδριάντας γράφοντας προσελθών ἄν τις ἔψεγε—μετρίως ἂν ἐδοκοῦμεν etr. ibid. x. p. 598. C. γράψας ἂν τέκτονα καὶ πρόβρωθεν ἐπιδεικνὺς ἐξαπατήσῃ ἂν τῷ δοκεῖν ὡς ἀληθῶς τέκτονα εἶναι. Theætet. p. 165. D. ἐμβαλὼν ἂν εἰς τὸ ἀκούειν καὶ ὀσφραίνεσθαι καὶ τὰς τοιαύτας αἰσθήσεις, ἤλεγχεν ἂν ἐπέχων καὶ οὐκ ἀνιεὶς. Sophist. p. 224. Καὶ τί τις ἂν ἄλλο ὄνομα εἰπὼν οὐκ ἂν πλημμελοίη. Demost. Phil. i. in. Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προυτίθετο—λέγειν, ἐπισχὼν ἂν, ἕως οἱ πλεῖστοι τῶν εἰωθότων γνώμην ἀπεφήναντο, εἰ μέν ἤρεσκέ τί μοι τῶν ὑπὸ τούτων ῥηθέντων, ἡσυχίαν ἂν ἦγον, εἰ δὲ μὴ, τότ' ἂν καὶ αὐτὸς ἐπειρώμην, ἃ γιγνώσκω, λέγειν. Disputavit de hujusmodi locis Hermann. ad Viger. p. 814. Male Bas. 2. ὀρθῶς ἂν εἴποι. STALB.

μίξιν. ΠΡΩ. πῶς—λέγεις; ΣΩΚ. πάντες—] Vulgo personarum vices ita instituuntur: τοῦτο τοίνυν—ὄψεσθαι μίξιν. ΠΡΩ. Πῶς οὖν τέμνωμεν δίχα λέγεις; ΣΩΚ. Ναί. πάντες ὁπόσοι κ. τ. λ. Verum ita haud perspicias, quid sibi velit Protarchus verbis πῶς οὖν τέμνωμεν aut quo pertineat Socratis responsio Ναί. Itaque Heusdius p. 103. verba ita distinxit:—μίξιν· πῶς οὖν τέμνωμεν δίχα λέγεις: ΠΡΩ. Ναί. Πάντες ὁπόσοι κ. τ. λ. Eamque rationem in Aldina jam exstare video. Verum ita offendit responsio Protarchi ναί, quam frigidi quid et inepti habere Platonis lectores etiam non moniti sentient. Schleiermacher, servata vulgari distinctione, correxit: πῶς οὖν τέμνωμεν δίχα, λέγοις ἄν; ut ναί ex ἂν enatum existimaretur. Hoc recepturus fuissem, nisi vidissem in Bekk. nihil nisi ναί deleri. Quam rationem, utpote longe lenissimam, sequi satius duxi. Quanquam frequenter occurrit illa loquendi forma, qua is, qui orantis partes suscepit, sibi ipse objicit, quod ab altero objectum iri animo prævidet. Phædr. p. 237. D. Ὅτι μὲν οὖν δὴ ἐπιθυμία τις ὁ ἔρως, ἅπαντι δῆλον· ὅτι δὲ καὶ μὴ ἐρῶντες ἐπιθυμοῦσι τῶν καλῶν, ἴσμεν. Τῷ δὴ τὸν ἐρῶντά τε καὶ μὴ κρινοῦμεν; Δεῖ δὲ νοῆσαι, ὅτι ἡμῶν ἐν ἑκάστῳ δύο

ἑαυτῶν ἀνοήτως δοξάζουσι, καθά τις ἁπάντων ἀνθρώπων, καὶ τούτων[3] ἀναγκαιότατον ἔπισθαι τοῖς μὲν ῥώμην αὐτῶν καὶ δύναμιν, τοῖς δέ, οἶμαι,[4] τοὐναντίον.

ΠΡΩ. Ἀνάγκη.

§. 110. ΣΩ. Ταύτῃ τοίνυν[u] δίελε,[v] καὶ ὅσοι μὲν αὐτῶν εἰσὶ μετ' ἀσθενείας τοιοῦτοι[w] καὶ ἀδύνατοι καταγελώμενοι τιμωρεῖσθαι, γελοίους τούτους φάσκων εἶναι τἀληθῆ φλέγξει· τοὺς δὲ δυνατοὺς τιμωρεῖσθαι φοβεροὺς καὶ ἰσχυροὺς καὶ II. iii. 215.
ἐχθροὺς[x] προσαγορεύων ὀρθότατον τούτων[y] σαυτῷ λόγον ἀποδώσεις. ἄγνοια[z] γὰρ ἡ μὲν τῶν ἰσχυρῶν ἐχθρά τε καὶ αἰσχρά· βλαβερὰ γὰρ καὶ τοῖς πέλας αὐτή τε καὶ ὅσαι

Γ.—[3] τούτων F, τοῦτον Χ.—[4] οἶμαι om. Σ.—[u] ταύτῃ τοίνυν Π, τοίνυν ταύτῃ Γ.—[v] δίελαι. Λ.—[w] τοιοῦτοι om. Γ.—[x] καὶ ἐχθροὺς om. Σκ.—[y] τούτων ΑΔΠ, τοῦτον

τινι κ. τ. λ. ubi Heind. hanc in rem laudat de Legg. i. p. 630. B. iii. p. 701. C. Gorg. p. 453. C. Inde emendandus locus Politici §. 8. Τοῦ δὲ ἕνεκα νῦν πάντα ἠρώτησα ταῦτα; Διότι τῆς τῶν ἀγελαίων τροφῆς ἔστι μὲν ὑγρόν, ἔστι δὲ καὶ ξηροβατικόν. ubi vulgo τοῖδε ἕνεκα τι πάντα etc. Ceterum ἄτοπον μίξιν intelligas *mirabilem*, παράδοξον. Phaedon. p. 60. B. ὡς ἄτοπον ἔοικέ τι εἶναι τοῦτο, ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἡδύ. Criton. p. 44. B. ὡς ἄτοπον τὸ ἐνύπνιον. de Republ. vii. p. 515. Sed frequens hic usus in scriptis Atticorum. cfr. Hemsterh. ad Thom. Mag. p. 121. Stall.

πῶς οὖν τιμώμεν] Cornar. conj. πᾶσιν. At Ficinus quoque vertit, *Si quis ergo afflictionem illam omne malum quoddam vocarit* ... Scribet πᾶν est *verum*, non *omne*. Potuerit tamen aliquid Cornarii coniecturae accedit eo, quod paulo post Socrates dicit, οὐκοῦν τὴν ἄγνοιαν εἴπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν. Ficin.

§. 110. αἰσχρόν] Vulgo legitur ἰσχυρόν. Quod stare non posse evincunt sequentia ἐχθρά τε καὶ αἰσχρά. Etenim quominus illa vincere putemus, haec autem cum Heindio in ἐχθρά τε καὶ ἰσχυρὰ mutanda censeamus, hoc impedit, quod mox dicitur fieri ἡ ἄγνοια τῶν ἰσχυρῶν (ἔστιν) ἐχθρά τε καὶ ἰσχυρά. Quocirca sententiam puto Schützii emendationem φοβερόν καὶ αἰσχρόν καὶ ἐχθρόν. 'Nam,' inquit ille, 'impotentium hominum vitia, qui si forte rideantur, deridentes nocere non possunt, ridicula merito habentur; potentes autem homines, qui inimicorum petulantiam punire possunt (δυνατοὺς τιμωρεῖσθαι), terribiles potius, turpes et inimici, quam ridiculi censendi sunt.' Confirmant hanc interpretationem, quae mox sequuntur: γελοῖα μὲν, ὁπόσα ἀσθενῆ, μισητὰ δ', ὁπόσα ἐβρωμένα, unde quo sensu ignorantia αἰσχρὰ dicatur, ex parte saltem intelligitur. Cfr. Sophist. p. 228. E. Stall.

τοῦτο σεαυτῷ λόγον ἀποδώσεις] In aprico est, pro lectione vulgata scribi debuisse τούτων λόγον ἀποδώσεις, quod e Bas. 2. restitui. Sophist. p. 230. A. Τὸ δέ γε, ὅτι εἴρασί τινες αὖ, λόγον ἑαυτοῖς δώσειν, ἡγήσασθαι, πᾶσαν ἀκούσιον ἁμαθίαν. ubi Heind. aliquot similia loca citavit. Ceterum etiam hic pro ἄγνοια legitur in Ald. Bas. 1. 2. ἄνοια. Stall.

ἄγνοια] Stall. 'In prae. edd. ἄνοια, itidemque aliquanto post, ἄνοιαν bis pro ἄγνοιαν. Supra autem in iisdem edit. κακὸν μὲν ἀνία· ubi ἄγνοια primum in ἄνοια mutatum, deinde in ἀνία fuit depravatum. Nam et Ficinus ubique lectionem, quam hic est, sequitur.' Recte. In Ald. Bas. 1. 2. est hoc loco ἄνοια· sed superiore Ald. et Bas. 1. ἀνία, non ἀνία, et Bas. 2. ἄνοια. Ficin.

αἰσχρά] Displicet αἰσχρά. Pariter enim imbecillum ignorantia αἰσχρὰ dici potest. Substituenda videtur ἰσχυρά. Ceterum haud scio, an male scribas: βλαβερὰ γὰρ ἑαυτοῖς καὶ τοῖς πέλας, αὐτή τε καὶ ὅσαι εἰσίν γ' αὐτῇ εἶσιν. *Potentium hominum ignorantia inficeta et calida* (nostis enim est et ipsa ei quali-

εἰκόνες αὐτῆς[a] εἰσίν· ἡ δ' ἀσθενὴς ἡμῖν τὴν[b] τῶν γελοίων εἴληχε τάξιν τε καὶ φύσιν.[c]

ΠΡΩ. Ὀρθότατα λέγεις. ἀλλὰ γὰρ ἡ τῶν ἡδονῶν καὶ λυπῶν μίξις ἐν τούτοις οὔ πω[d] μοι καταφανής.

ΣΩ. Τὴν τοίνυν τοῦ φθόνου λαβὲ δύναμιν[e] πρῶτον.

ΠΡΩ. Λέγε μόνον.

ΣΩ. Λύπη τις ἄδικός ἐστί που[f] καὶ ἡδονή;

ΠΡΩ. Τοῦτο μὲν ἀνάγκη.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπὶ μὲν τοῖς τῶν ἐχθρῶν κακοῖς οὔτ' ἄδικον οὔτε φθονερόν ἐστι τὸ χαίρειν;

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Τὰ δέ[g] γε τῶν φίλων ὁρῶντας ἔστιν ὅτε κακὰ μὴ λυπεῖσθαι, χαίρειν δὲ ἆρ'[h] οὐκ ἄδικόν[i] ἐστιν;

ΠΡΩ. Πῶς δ' οὔ;

§. 111. ΣΩ. Οὐκοῦν τὴν ἄγνοιαν[j] εἴπομεν[k] ὅτι κακὸν πᾶσιν;

ΠΡΩ. Ὀρθῶς.

ΣΩ. Τὴν[l] οὖν τῶν φίλων δοξοσοφίαν καὶ δοξοκαλίαν καὶ

ceteri : τοῦτο τ.—[a] ἄνοι Π, ἄνοια ceteri.—[b] αὐτῆς ΧΔΠ : ταύτης °τ.—[b] τὴν om F.—[c] εἴληχε τάξιν γε καὶ φύσιν ΧΔΠ : εἴληχε φύσιν °τ.—[d] πῶ ΧΠ.—[e] δύναμιν λάβε Ετ.—[f] που add ΧΔΠ.—[g] δέ om Fτ.—[h] ἆμα Π.—[i] ἄδικος F.—[j] ἄνοιαν mei

quot ejus sunt simulacra cum sibimet ipsis, tum proximis omnibus) imbecillium autem ignorantia ridicula est ac nullius momenti. Heusd.

αὐτή τε καὶ ὅσαι] Dedi pro vulg. αὕτη τε καὶ ὅσαι, quod jam Heusdius damnavit, re ipsa jubente. Deinde ante Bekk. εἰκόνες ταύτης.—Quod ante καὶ τοῖς πέλας Heusdius ἑαυτοῖς inferendum arbitratur, id non necessarium. Hoc dicit Plato: *inimica est et turpis potentium ignorantia, quia etiam proximis nocet.* Stalb.

ἡ δ' ἀσθενὴς] I. q. ἡ δὲ τῶν ἀσθενῶν. Verba τάξιν τε καὶ Bekkerianæ edit. debentur. Vulgo desunt. Stalb.

ἐπὶ—τοῖς τῶν ἐχθρῶν κακοῖς—χαίρειν] De sententia cfr. Archiloch. apud Theophil. ad Autolyc. ii. 37. ἐν δ' ἐπίσταμαι μέγα, Τὸν κακῶς τι δρῶντα δεινοῖς ἀνταμείβεσθαι κακοῖς. Menon. p. 71. E. ἀρετὴν τὸ ἱκανὸν εἶναι τὰ τῆς πόλεως πράττειν καὶ πράττοντα τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς κακῶς. de Republ. i. p. 332. Ἡ οὖν δὴ τίσι τί ἀποδιδοῦσα τέχνη δικαιοσύνη ἂν καλοῖτο; Εἰ μέν, ἔφη, δεῖ ἀκολουθεῖν, ὃ Σώκρατες, τοῖς ἔμπροσθεν εἰρημένοις, ἡ τοῖς φίλοις τε καὶ ἐχθροῖς ὠφελείας τε καὶ βλάβας ἀποδιδοῦσα. Τὸ τοὺς φίλους ἄρα εὖ ποιεῖν καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς δικαιοσύνην λέγει. cfr. Xenoph. Anab. i. 9. 11. ubi inter alias Cyri laudes etiam hoc memoratur: φανερὸς δ' ἦν, καὶ εἴ τίς τι ἀγαθὸν ἢ κακὸν ποιήσειεν αὐτὸν, νικᾷν πειρώμενος. Stalb.

τὰ δέ γε τῶν φίλων] Cum Bekk. reposui pro τά γε τῶν φίλων, quod in rell. editt. legitur. Nam opponuntur hæc prægressis ἐπὶ μὲν τοῖς τῶν ἐχθρῶν κακοῖς. De hoc vocalium usu jam supra monui. Stalb.

§. 111. τὴν οὖν τῶν φίλων] Vulgo τί οὖν; τῶν φίλων, quod non tolerandum. Τὴν οὖν τ. φ. δ. e Bas. 2. restitui. Etiam Ficinus: *amicorum igitur arrogantiam.* Stalb.

ὅσα νῦν δὴ[m] διήλθομεν, ἐν τρισὶ λέγοντες εἴδεσι γίγνεσθαι, γελοῖα μὲν ὁπόσ'[n] ἀσθενῆ, μισητὰ δ' ὁπόσα ἐρρωμένα; ἢ μὴ[o] φῶμεν ὃ περ εἴπον ἄρτι, τὴν τῶν φίλων ἕξιν ταύτην ὅταν ἔχῃ τις τὴν ἀβλαβῆ τοῖς ἄλλοις, γελοίαν εἶναι; II. iii. 216.

ΠΡΩ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Κακὸν[p] δὲ οὐχ ὁμολογοῦμεν αὐτήν, ἄγνοιάν[q] γε[r] οὖσαν, εἶναι;[s]

ΠΡΩ. Σφόδρα γε.

ΣΩ. Χαίρομεν δὲ ἢ λυπούμεθα, ὅταν ἐπ' αὐτῇ γελῶμεν; II. 50.

ΠΡΩ. Δῆλον ὅτι χαίρομεν.

ΣΩ. Ἡδονὴν δὲ ἐπὶ τοῖς τῶν φίλων κακοῖς, οὐ φθόνον ἔφαμεν εἶναι τὸν τοῦτ'[t] ἀπεργαζόμενον;

§. 112. ΠΡΩ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Γελῶντας ἄρα ἡμᾶς ἐπὶ τοῖς τῶν φίλων γελοίοις φησὶν ὁ λόγος, κεραννύντας ἡδονὴν[u] φθόνῳ,[v] λύπῃ[w] τὴν ἡδονὴν ξυγκεραννύναι·[x] τὸν γὰρ φθόνον ὡμολογῆσθαι λύπην τῆς[y] ψυχῆς[z] ἡμῖν πάλαι, τὸ δὲ γελᾶν ἡδονήν, ἅμα δὲ γίγνεσθαι[a] τοῦτο ἐν τούτοις τοῖς[b] χρόνοις.

---

omnes.—[k] εἶπαμεν Λ.—[l] τί τ.—[m] δὴ add ΧΔΠ.—[n] ὁπόσ' Γ. sequebatur μὴ: id omisit cum ΑΓΔΠ.—[o] ἡμῖν F. φῶμεν ἢ μὴ corr Σ.—[p] κακὸν...γε om pr ΞΕF.—[q] ἄνοιαν mei omnes.—[r] γε om Π et pr Δ.—[s] εἶναι add ΧΓΔΠΣ'Fic.—[t] τοῦτ' Fic.—[u] ἡδονὴν αὖ ΧΠ.—[v] φθόνῳ λύτῃ τὴν ἡδονὴν in mg ponit Δ.—[w] λύπην F.—[x] κεραννύναι Λ.—[y] τῆς add ΧΔΠ.—[z] ψυχὴν H.—[a] γίγνεσθαι δὲ ΧΔΠ.—[b] τοῖς om

ὅσα νῦν δὴ διήλθ.] E Bekk. sumsi. Cetera edidi. omittunt δή. Ex eadem repetit sequens ὁπόσα ἐρρωμένα, pro quo vulgo possumus: μισητὰ δέ, ὁπόσ' ἂν μὴ ἐρρωμένα. Sydenhamus et Schleiermach. tentarunt: ὁπόσ' ἂν β ἐρρωμένα. Non male, quamquam recepta scriptura utique praeferenda. Intelligitur autem virtutis simulatio et arrogantia. Stalb.

ἐν τρισὶν εἴδεσι] Sc. χρήμασι, ἀλλοι et ἐρωτῇ. — γελοῖα μὲν κ. εἶπαμεν Stalb.

ὁπόσα μή] Steph. 'Legit et Ficinus ὁπόσα β ἐρρωμένα.' recte. Vertit enim, odiosa vero, quum valida. Et veritatem hujus lectionis res ipsa satis demonstrat. Fischer.

ἕξιν ταύτην ὅταν ἔχῃ τις] H. e. ὅταν τις τῶν φίλων ἔχῃ ταύτην τὴν ἕξιν (τὴν δοξοσοφίαν καὶ δοξοσαλίαν κ. τ. λ.) ἥτις ἐστὶν ἀβλαβὴς τοῖς ἄλλοις. Mox post ἄγνοιάν γε οὖσαν Bekk. addit εἶναι, quo orationem carere malim. Pro ἡδονὴν δὲ ἐπὶ τοῖς Bas. 2. ἡδονὴν ἐπὶ τοῖς. Male. Reposui autem spernte φαμὲν pro ἔφαμεν, quod propter sequens ἀνάγκη non diutius ferendum fuit. Stalb.

§. 112. ἡδονὴν φθόνῳ] Fuit quum scribi mallem κεράσαντας γέλωτα φθόνῳ. Nam in sequ. primo docetur, cur φθόνος sit λύπη κ. deinde cur τὸ γελᾶν ἡδονή. Pendet nunc hujus consilii. Nisi vulgata sinceritas, quum tuta notio jam participio γελάσαντας continuatur. Stalb.

ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις] Quod ante aliquot annos correxi, pro vulgata lectione ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις, id hodieque adeo certum puto, ut id in textum recipere non erubuerim. Stalb.

ΠΡΩ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Μηνύει δή[c] νῦν ὁ λόγος ἡμῖν ἐν θρήνοις τε[d] καὶ ἐν τραγῳδίαις, μὴ τοῖς δράμασι μόνον ἀλλὰ καὶ[e] τῇ τοῦ βίου ξυμπάσῃ τραγῳδίᾳ καὶ κωμῳδίᾳ, λύπας ἡδοναῖς[f] ἅμα κεράννυσθαι, καὶ ἐν ἄλλοις δὴ μυρίοις.

ΠΡΩ. Ἀδύνατον μὴ[g] ὁμολογεῖν ταῦτ', ὦ Σώκρατες, εἰ καί τις[h] φιλονεικοῖ[i] πάνυ[j] πρὸς τἀναντία.

ii. iii. 217. §. 113. ΣΩ. Ὀργὴν μήν[k] καὶ πόθον καὶ θρῆνον καὶ φόβον καὶ ἔρωτα καὶ ζῆλον καὶ φθόνον προὐθέμεθα καὶ ὁπόσα τοιαῦτα, ἐν οἷς ἔφαμεν[l] εὑρήσειν μιγνύμενα τὰ νῦν πολλάκις λεγόμενα. ἦ γάρ;

ΠΡΩ. Ναί.

pr Ξ.—[c] δὴ ΥΓΑΛΠΣΒCΗω : δὲ [e]ς.—[d] τε om Π.—[e] καὶ post ἀλλὰ om ΥΔΠ. —[f] ἡδυνὰς ΓΛΕΗω. —[g] μὲν ω. ταῦτ' Γ.—[h] τι Π.—[i] φιλονεικεῖ Λ.—[j] πάντη kFs. —[k] μὴν om Η.—[l] φαμὲν ΥΠ et pr Δ.—[m] πάνυ Γ.—[n] διαπεραθέντα Σ.—[o] με om

μηνύει δὴ νῦν] Sponte dedi; vulgo μηνύει δὲ νῦν ὁ λόγος contra disputationis seriem. Δὴ etiam Bekker. Comparatur autem vita humana comœdiæ atque tragœdiæ, quatenus dolorum et voluptatum perpetua vicissitudo in ea obtinet. Hinc judicabis quæ scripsit ad hunc locum Huelsemannus: '*Ob Socrates sich ernstlich das Leben als ein solches wandelbares Drama gedacht habe, ist zu bezweifeln. Dass die alte Welt es oft so dachte, lehrt die Geschichte des sterbenden Augustus. Socrates hatte zu hohe Begriffe von Unsterblichkeit, als den Menschen blos seine Rolle auf Erden spielen zu lassen.*' Vellem alia attendisset vir doctus. Nam locus fœdissima macula conspersus egregie sordet. Scilicet quomodo tandem ἐν θρήνοις τε καὶ ἐν τραγῳδίαις dici potuit, quum θρῆνοι et τραγῳδίαι sibi opponi nequeant, sed idem potius significent? Fieri autem oppositionem, quum e sequenti τῇ τοῦ βίου ξυμπάσῃ τραγῳδίᾳ καὶ κωμῳδίᾳ tum ex iterata præpositione ἐν intelligitur. Scilicet ubi per particulas τε καὶ oppositæ notiones copulantur, præpositio, si qua requiritur, plerumque ante alterum verbum iteratur, sæpe etiam omittitur; nunquam autem ea dupliciter ponitur, ubi nulla contraria ratio, sed similitudo tantum aliqua duarum notionum innuitur. Illud quum multis probari possit exemplis cfr. de Republ. v. init. Xenoph. Cyrop. ii. 1. 5. Anab. i. 4. 6. Hellen. i. 1. 3. i. 4. 9. hoc propterea non potest, quia nequam ita dici a me negatur. Nihilominus certa est hæc observatio et causis utitur satis idoneis. At possit aliquis ἐν delendum censere. Ac ne ego quidem repugnarem, si ita loco integritas sua constaret. Nunc vero ipsa disputationis series labem potius in voc. τραγῳδίαις insedisse satis apertum reddit. Etenim Socrates, nonnisi paucis de voluptate et dolore in tragœdiarum spectatoribus mixto præmissis, in comœdia quoque talem diversorum et contrariorum sensuum mixtionem fieri solere ostenderat. Num igitur hoc loco nonnisi threnos ac tragœdias commemorabit, comœdiarum mentionem omittet? Minime vero! Ineptus enim foret, si ita loqueretur. Non dubium est, quin καὶ ἐν κωμῳδίαις corrigi debeat. Stalb.

ἀδύνατον μὴ ὁμολογεῖν ταῦτα] Ne quis corrigat, μὴ οὐχ ὁμολογεῖν ταῦτα, quantum inter utrumque intersit, docuit Hermann. ad Viger. p. 798. Stalb.

πάντη] Steph. 'γρ. πάνυ.' Nempe in Bas. 2. At πάντη haud dubie verum est, quum verbo φιλονεικοῦ accommodatius sit. Ficinus, *et iamsi quis alteri parti potissimum adstipularetur.* Hesych. Πάντη· πάντως, πανταχοῦ, πάντοθεν. Fisch.

πάντη] Bas. 2. et Bekk. πάνυ, quod minus placet. Πάντη respondet nostro: *schlechterdings*, ut passim. Stalb.

ΣΩ. Μανθάνομεν οὖν ὅτι λύπην πίμπλησι καὶ φθόνου καὶ ὀργῆς πάντ'[m] ἐστὶ τὰ νῦν δὴ διατιθέμενα;[n]

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐ μανθάνομεν;

§. 114. ΣΩ. Οὐκοῦν πολλὰ ἔτι τὰ λοιπά;

ΠΡΩ. Καὶ πάνυ γε.

ΣΩ. Διὰ δὴ τί μάλισθ' ὑπολαμβάνεις με[o] δεῖξαί σοι τὴν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ μίξιν; ἆρ' οὐ πίστεως χάριν ὅτι τήν γε ἐν τοῖς φοβοις καὶ ἔρωσι καὶ τοῖς ἄλλοις[p] ῥᾴδιον κρᾶσιν ἐπιδεῖξαι; λαβόντα δὲ τοῦτο παρὰ σαυτῷ[q] ἀφεῖναί με μηκέτι ἐπ' ἐκεῖνα ἰόντα[r] δεῖν μηκύνειν τοὺς λόγους, ἀλλ'

[m] καὶ τῶν ἄλλων om ΣΡ.—[n] ταυτῷ ΧΔ, ταυτὸ Π.—[o] ἰόντα Π.—[p] κεν Γ.—

§. 113. *μανθάνομεν*] Steph. 'For. *μανθάνωμεν*, vel *μανθάνωμεν*. Præcedentia autem interrogativa legit et Ficinus.' Recte. verbi enim, *Num videmus, quod de lamentationibus, ira, atque invidia, omnia jam sunt nobis confecta?* Prot. *Quidni videamus!* Ficin.

μανθάνωμεν] Minor Stephanum peccantem. Nam optativus particula ἄν carere non potest; *μανθάνωμεν* autem nemineni puto dubiorum esse, qui horum locorum meminerit. Euthyphr. §. 2. *μανθάνω, ὦ Σώκρατες, ὅτι δὴ σὺ τὸ δαιμόνιόν φὴς σαυτῷ ἐκάστοτε γίγνεσθαι.* Aristoph. Av. 1004. *μανθάνει*; ΠΕΙΣΘ. *οὐ μανθάνω.* Sed satis frequens est verbi cum *intelligendi* significatione positi, Stallb.

§. 114. *ἀφεῖναι*] Ficinus locum vertit, ac si ἀφεῖναι pro imperativo positum esset, more Atticis scriptoribus satis usitato, cfr. Kuhn. ad Gregor. p. 149. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 196. Schæfer ad Lamb. Bos. p. 501. Mehl. Crit. p. 89. Heind. ad Lys. p. 21. ad Phædr. p. 353. Ast. ad Legg. i. §. 11. ad Polit. vi. §. 18. Hermann. ad Viger. p. 745. Verum non profunda interpretis ratio, ut quæ grammaticæ præceptis adversetur. Scilicet in ista formula si adjectivum aut substantivum ad eum refertur, qui orator, nominativo opus est, sin ad orationem aut ad eum, pro quo preces fiunt, accusativo. Homer. Odyss. Δ. 408. *σὺ δ' ἀν αρίστευες ἀνδρῶν Τρώων, οἵ τοι παρὰ νηυσὶ διεσταμεν ἄρματα.* Il. Υ. 338. *Θησεύς δὴ ἔνιπα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.* Pind. Pyth. i. 80. *Μηλέ τοι ἀμφιστεπτὰ πόλεμος μεγίνει*, ut est in cod. Vat. Supp. Pyth. 1076. *Τρώς δ', ὅταν καλάμου, δρυάδεσσι ταχεῖς*, ubi male scripseris ὁμᾶς. Contra Æsch. Suppl. [imm. S. c. Th.] 255. *Θεοὶ πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν πρέπει εσσει μὴ ἐγὼ δουλείας τυχεῖν.* Unde si vera esset Ficini interpretatio, oratio ita conformari deberet: *λαβόντα δὲ τοῦτο παρὰ σαυτῷ ἀφεῖναί με.* At vero nulla opus est mutatione. Etenim conjunguntur hic duæ diversæ constructiones, quum post ἆρ' οὐ πίστεως χάριν primum ὅτι, ac deinde accusativus cum infinitivo inferatur, ita quidem, ut ad λαβόντα e contextu σὲ intelligendum sit; Matth. Gr. Gr. §. 538. Itaque locum sic interpretor: *nonne quamiam mihi persuasum habebam, meritorum illum in metu, amore, ceteris, fieri solitum, facile posse declarari, minus facile autem in comœdia; quoniam operæpium, te his consideratis non postulaturum esse, ut hæc longius persequerer?* Quod autem post πίστεως χάριν infinitivi ἀφεῖναι et λαβεῖν sequuntur, sæpe verbis *operandi, dicendi, putandi* aoristi infinitivi subjiciuntur, si quid significatur, quod aut continuo incipit, aut statim exercitum esse cogitatur, idemque tam certum videtur, ut jam factum fingi et dici queat. Phædon. p. 67. B. *πολλὴ ἀνάγκη ἀφικνεῖσθαι, οἱ ἐγὼ παρείναι, ἐκεῖ ἱκανῶς, εἴπερ που ἄλλοθι, κτήσασθαι τοῦτο, οὗ ἕνεκα ἡ πολλὴ πραγματεία ἦμῖν ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ γέγονεν.* ubi Heind. plura exempla laudavit. Adde quæ adnotarunt Ast. ad Rempubl. iv. §. 2. Wunderlich in Observat. Crit. ad Æschyl. p. 177. et Proleg. ad Demosth. de Corona p. xv. Schæfer. ad Theocrit. Idyll. xxvii. 60. ad Longi Pastor. p. 372. et p. 466. ut alios taceam. Denique de verbis ἀφεῖναί με μηκέτι — δεῖν μηκύνειν τοὺς λόγους cfr. ad de Republ. v. p. 451. B *ἀφεῖμεν σε δίκην*

ἁπλῶς λαβεῖν τοῦτο, ὅτι καὶ σῶμα ἄνευ ψυχῆς καὶ ψυχὴ ἄνευ σώματος καὶ κοινῇ[a] μετ' ἀλλήλων ἐν τοῖς παθήμασι μεστά ἐστι συγκεκραμένης[t] ἡδονῆς λύπαις; νῦν οὖν λέγε, πότερα ἀφίης[u] με ἢ μίσας ποιήσεις νύκτας; εἰπὼν δὲ σμικρὰ οἶμαί σου τεύξεσθαι μεθείναί με· τούτων γὰρ
11. iii. 218. ἁπάντων αὖριον ἐθελήσω σοι λόγον δοῦναι, τὰ νῦν δὲ ἐπὶ τὰ λοιπὰ βούλομαι[v] στέλλεσθαι πρὸς τὴν κρίσιν ἣν Φίληβος ἐπιτάττει.

ΠΡΩ. Καλῶς εἶπες, ὦ Σώκρατες· ἀλλ' ὅσα λοιπὰ ἡμῖν,[w] διέξελθε[x] ὅπῃ σοι φίλον.

§. 31. F. ΣΩ. Κατὰ φύσιν τοίνυν μετὰ τὰς μιχθείσας[y] ἡδονὰς ὑπὸ[z] δή τινος ἀνάγκης ἐπὶ τὰς ἀμίκτους πορευοίμεθ' ἂν ἐν τῷ μέρει.

[t] συγκεκερασμένης Γ, συγκεραμένης ω.—[u] ἀφείης ΑΠ.—[v] βούλομαι ΑΓΔΞΠΣΗω: βουλεύομαι Ρ Σ.—[w] ἡμῖν λοιπὰ ΞΥ.—[x] ἐξελθε Λ.—[y] λεχθείσας Π.—[z] μετὰ Γ.—[a] δὲ

φόνου καθαρὸν εἶναι καὶ μὴ ἀπατεῶνα. de Legg. i. p. 635. A. αὐτοὶ δ' ἕνεκα γήρως ἀφείμεθ', ὑπὸ τοῦ νομοθέτου—μηδὲν ἂν πλημμελεῖν. Stalb.

§. 114. ὅτι καὶ σῶμα ἄνευ ψυχῆς κ. τ. λ.] Laudantur hæc a Stobæo in Ecl. Phys. p. 90. Ibi vitiose μεστὰ pro μετὰ legitur. Stalb.

ἢ μίσας ποιήσεις νύκτας] Lucillius in Jacobsii Antholog. Palat. t. ii. p. 346. nr. 85. Νύκτα μέσην ἐποίησε τρέχων ποτὲ Μάρκος ὁπλίτης. Fallitur igitur Schæferus ad Lambert. Bos. p. 403. μέσην νύκτα ποιεῖν proprium putans citeriuris Græcitatis. Eodem modo falluntur, qui, ut Schæferus l. c. et Jacobs ad Anthol. Pal. t. iii. p. 710. ποιεῖν χρόνον nonnisi serioribus usitatum esse putant. Demosth. p. 392. 18. οὐκ ἀνέμειναν τὸν κήρυκα οὐδ' ἐποίησαν χρόνον οὐδένα, quem locum in mente habuit Valckenar. in Schol. in N. T. t. i. p. 530. cfr. Orelli ad Epist. l. Socrat. p. 116. Ceterum νύκτες in plurali numero *horas nocturnas* significat. Sympos. p. 217. D. διελεγόμην πόρρω τῶν νυκτῶν. Xenoph. Cyrop. iv. 5. 13. καὶ οὕτω δὴ ἀφικνοῦνται—περὶ μέσας πως νύκτας. Stalb.

βούλομαι] Recte Heusdius hoc etiam loco βούλομαι pro βουλεύομαι reponendum vidit, de quorum verborum confusione jam supra monui. Stalb.

ἐπὶ τὰ λοιπὰ στέλλεσθαι] Dictum, ut paullo ante ἐπ' ἐκεῖνα ἰέναι. Sophist. p. 330. Λ. Καὶ γάρ τοι ταύτης τῆς δόξης ἐπὶ ἐκβολὴν ἄλλῳ τρόπῳ στέλλονται. Disputatio interdum navigationi comparatur, ut jam supra vidimus. Nam στέλλεσθαι proprie de *maritimo itinere* usurpatur. Grammaticus Ms. apud Creuzerum ad Plotin. de Pulchritud. p. 356. Τὸ πεζεύειν ἐπὶ ξηρᾶς λέγεται καὶ ἐπὶ θαλάττης· οἷον πεζεύοντι τὴν θάλατταν Ποσειδῶνι· τὸ στέλλεσθαι δὲ ἐπὶ πλοίου· οἷον ἐστείλατο τόνδε τὸν πλοῦν. cfr. Etymol. M. p. 728. 13. Hesych. ii. 1261. Suid. t. iii. p. 378. Wessel. ad Herod. i. 21. Stalb.

ἣν Φίληβος ἐπιτάττει] Sophist. p. 226. C. ταχείαν, ὡς ἐμοί, σκέψιν ἐπιτάττεις. Tim. p. 20. C. εἰπὼν δὴ τὰ ἐπιταχθέντα ἀντεπέταξα ὑμῖν, ἃ καὶ νῦν λέγω. Ibid. paullo post: ὃν (λόγον) καὶ νῦν λέγε, ὦ Κριτία, τῷδε, ἵνα ξυνδοκιμάσῃ πρὸς τὴν ἐπίταξιν, εἴτ' ἐπιτήδειος εἴτ' ἀνεπιτήδειός ἐστιν. Stalb.

ὑπὸ δή τινος] Phæd. p. 107. D. οὗτος ἄγειν ἐπιχειρεῖ εἰς δή τινα τόπον. de Republ. vii. p. 521. C. ὥσπερ ἐξ ᾅδου λέγονται δή τινες εἰς θεοὺς ἀνελθεῖν. Plura collegit Heind. ad Phædon. p. 220. Stalb.

ἐν τῷ μέρει] Cfr. Gorg. p. 496. B. Ἀλλ' ἐν μέρει, οἶμαι, ἑκάτερον καὶ λαμβάνει καὶ ἀπόλλυσι. ibid. ἢ καὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τἀναντία τούτων κακά τε καὶ ἀθλιότητα, ἐν μέρει λαμβάνει καὶ ἐν μέρει ἀπαλλάττεται ἑκατέρου. Sophist. p. 225. E. Τούτου τοίνυν τοὐναντίον ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν ἰρίδων χρηματι-

ΠΡΩ. Κάλλιστ' εἴπες. II. 51.

ΣΩ. Ἐγὼ δή[a] πειράσομαι μεταβαλὼν[b] σημαίνειν ἡμῖν[c] αὐτάς. τοῖς γὰρ φάσκουσι λυπῶν εἶναι παῦλαν πάσας τὰς ἡδονὰς οὐ πάνυ τι πείθομαι, ἀλλ' ὅ περ εἶπον, μάρτυσι καταχρῶμαι πρὸς[d] τὸ[e] τινὰς ἡδονὰς εἶναι δοκούσας, οὔσας δ' οὐδαμῶς, καὶ μεγάλας ἑτέρας τινὰς ἅμα καὶ πολλὰς φαντασθείσας, εἶναι δ' αὐτὰς[f] συμπεφυρμένας ὁμοῦ λύπαις τε καὶ ἀναπαύσεσιν ὀδυνῶν τῶν μεγίστων περί τε σώματος[g] καὶ ψυχῆς ἀπορίας.

§. 115. ΠΡΩ. Ἀληθεῖς δ' αὖ τίνας, ὦ Σώκρατες, ὑπολαμβάνων ὀρθῶς τις[h] διανοοῖτ' ἄν;

ΣΩ. Τὰς περί τε[i] τὰ καλὰ λεγόμενα χρώματα καὶ περὶ τὰ σχήματα, καὶ τῶν ὀσμῶν τὰς πλείστας, καὶ τὰς τῶν φθόγγων, καὶ ὅσα τὰς ἐνδείας ἀναισθήτους ἔχοντα καὶ

β λ

ιε.—[b] μεταλαβὼν BCEF, μεταλαβὼν Ηικ.—[c] ὑμῖν γ.—[d] ἐπὶ Γ.—[e] τε ΑΔΠ.—[f] αὖ τὰς Π.—[g] σώμα μι ΔΠ.—[h] τις om ΑΠΓ et μι Δ.—[i] τε om ικ.—[j] ταῦτ' Γ.—[k] κα-

ζόμενον ἐν τῷ μέρει σὺ ποιῷ νῦν εἰπεῖν. Protagor. p. 347. D. λεγοντάς τε καὶ ἀκούοντας ἐν μέρει ἑαυτῶν κοσμίως. quibus et paullo ante ἐν τῷ μέρει s. ἐν τῷ μέλλει est *alternis vicibus, vicissim.* cfr. Heusdenius. ad Lucian. Dial. Sel. p. 45. Eadem modo etiam ἀνὰ μέρος dicitur. cfr. Wesseling. ad Herodot. p. 605. Porr. ad Athen. V. II. m. 3. Stallb.

περάσομαι μεταβαλών] Ficinus vertit: *conabor equidem, sed variando eas denuminare.* Non intelexit verbum μεταβαλών, de quo vid. ad §. 10. Stallb.

ὑμῖν] Deest ea Ald. Bas. 1. 2. Sed Steph. ὑμῖν. Stallb.

λυπῶν εἶναι παῦλαν] Teste Valckenario in epistola a Lindemanno edita p. 146. Mss. exhibent λυπῶν εἶναι ἀνάπαυλαν. Quod etsi bene dicitur, cfr. ad §. 48. tamen vulgatum satis superque tuentur hae loca, ad quae Valckenarius laudata, de Repetit. v. p. 173. D. οὐκ ἔστι κακῶν παῦλα. ἢ φίλε Γλαύκων, ταῖς πόλεσιν. ibid. VI. p. 501. E. οὔτε πόλει οὔτε πολιτείᾳ κακῶν παῦλα ἔσται. ibid. IX. p. 584. B. ἡδονὴν μὲν παῦλαν λύπης εἶναι, λύπην δὲ ἡδονῆς. Epist. VII. p. 330. E. Stallb.

μάστυσι] Edit. omnes μάρτυσι. At Socrates non dicerat antea, se letis hominibus optimum esse testimonium esse usurum, sed hoc potius, se iis ὅσπερ μάστυσι προσχρῆσθαί τισι. cfr. §. 96. Quare non dubitavi, μάστυσι reponere, Schutzio quoque adstipulante. Καταχρῶμαι usurpatur ut Phaedon. p. 110. B. ὧν καὶ τὰ ἀνθάδε εἶναι χρώματα, ὥσπερ δείγματα, οἷς δὴ οἱ γραφεῖς καταχρῶνται. Isocrat. Panegyr. p. 6. ed. Mor. Λί μὲν γὰρ πράξεις αἱ προγεγενημέναι κοιναὶ πᾶσιν ἡμῖν κατελείφθησαν· τὸ δὲ ἐν καιρῷ ταύταις καταχρήσθαι καὶ τὰ προσήκοντα περὶ ἑκάστης ἐνδυνηθῆναι καὶ τοῖς ὀνόμασιν εὖ διαθέσθαι τῶν εὖ φρονούντων ἴδιόν ἐστιν. ibid. p. 42. ἀνάγκη γὰρ, τὰ μὲν μέγιστα τούτων ἤδη κατακεχρῆσθαι, σμικρὰ δέ τινα παραλελεῖφθαι. Deinceps cave articulum cum εἶναι conjungas. Sensus totius loci hic est: *eatenus illos halco meae sententiae, eae quoniam colluctatae, quae, quum revera non sint, tamen esse videantur, atque aliae, quae, quum multis magnisque appareant, tamen doloribus mixtae sint aliisque pernisi in vehementissimis dolentis intelligentibus cernantur.* De verbo φαντάζεσθαι significationibus disserunt Creuzer ad Plotin. de Pulcritud. p. 135. Stallb.

§. 115. ἀνδείας ἀναισθήτους] Locus in omnibus editt. corruptissimo legitur. Ac hoc quidem apertum est, πληρώσεις αἰσθητὰς καὶ ἡδείας opponi ἐνδείαις ἀναισθήτοις καὶ ἀλύπους. Quare non assentior Schleiermachero ἡδείας tanquam inepta verborum σαθρὰς λυπῶν interpreta-

ἀλύπους τὰς πληρώσεις αἰσθητὰς καὶ ἡδείας καθαρὰς λυπῶν παραδιδῶσιν.

tt. iii. 219. ΠΡΩ. Πῶς δὴ ταῦτ',[j] ὦ Σώκρατες, αὖ λέγομεν οὕτως;

§. 116. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν οὐκ εὐθὺς δῆλά ἐστιν ἃ λέγω, πειρατέον μὴν δηλοῦν. σχημάτων τε γὰρ κάλλος[k] οὐχ ὅ περ ἂν ὑπολάβοιεν οἱ πολλοὶ πειρῶμαι νῦν λέγειν, οἷον[l] ζώων ἢ τινων ζωγραφημάτων, ἀλλ' εὐθύ τι λέγω, φησὶν ὁ λόγος, καὶ περιφερὲς καὶ ἀπὸ τούτων δὴ τά τε τοῖς τόρνοις γιγνόμενα ἐπίπεδά τε καὶ στερεὰ καὶ τὰ τοῖς κανόσι καὶ γωνίαις, εἴ μου μανθάνεις. ταῦτα γὰρ οὐκ εἶναι

mentum e textis abjiciendum arbitrato. Multo minus autem ante καθαρὰς particulam καὶ intruserim, quo facto ver orum concinnitas evanescit. Vide, an olim ita scriptum fuerit: καὶ ὅσα τὰς ἐνδείας ἀναισθήτους ἔχοντα καὶ ἀλύπους, τὰς δὲ πληρώσεις αἰσθητὰς καὶ ἡδείας, ἡδονὰς καθαρὰς λυπῶν παραδιδωσι h. e. *et quæ, quum desideria habeant cum nullo doloris sensu conjuncta, repletiones vero suavitate et jucunditate plenas, efficiunt voluptates doloribus vacuas.* Quam facile ἡδονὰς post ἡδείας excidere potuerit, omnibus patet. Stalb.

§. 116. κάλλους] Steph. 'For. κάλλος. Alioqui κάλλους πέρι legendum videri posset.' Conjecturam Stephanus hausisse videtur e versione Ficini, *figurarum enim pulcritudinem—nunc proposui dicere.* At vero est haud dubie supervacanea, quum partitio significetur, atque adeo genitivus κάλλους pendeat a pronomine ἐκεῖνο, quod post particulam οὐχ intelligi debet. Fischer.

κάλλος] Ita cum Bekkero scripsi pro vulgato κάλλους, quod jam Stephanus in κάλλος mutari jusserat. Etiam Ficinus vertit: *figurarum enim pulcritudinem—nunc proposui dicere.* Frustra Fischerus genitivum ita defendit, ut cum pendere dicat a pronomine ἐκεῖνο, quod post οὐχ intelligendum sit. Cujus syntaxeos aliud exemplum novi nullum. Speciosius aliquis vulgatam tueatur ex illo dicendi genere, quod illustravit Matth. Gr. Gr. §. 320. Qua ratione probata sensus hic erit: *etenim quod attinet formarum pulcritudinem, non illam nunc dico, qualis est animalium* ctr. Stalb.

πειρῶμαι λέγειν] Cfr. Cratyl. p. 404. E. ἐγὼ πειράσομαι φράσαι, ὅ γέ μοι φαίνεται. Stalb.

εὐθύ τι λέγω, φησὶν ὁ λόγος] Declarat philosophus nunc accuratius, quasnam figuras intelligat, e quibus hauriantur puræ et veræ voluptates, nempe non eas, quas vulgus quoque ex ipso rerum usu cognitas habeat, sed illas potius, quæ per se puleræ sint, nulla pulcrarum rerum habita ratione. Huc igitur refert τὸ εὐθὺ et τὸ περιφερὲς, et quæ ex iis variorum instrumentorum ope efficiantur, τὰ ἐπίπεδα, ut *trianguli, rectanguli, circuli*; et τὰ στερεὰ, veluti *cubi, sphæræ, cylindri, coni.* Non obscurum esse puto, quid philosophus his verbis significaverit. De notione τοῦ ἐπιπέδου et τοῦ στερεοῦ cfr. de Republ. vii. p. 528. A. μετὰ ἐπίπεδον, ἣν δ' ἐγὼ, ἐν περιφορᾷ ὂν ἤδη στερεὸν λαβόντες, πρὶν αὐτὸ καθ' αὑτὸ λαβεῖν ὀρθῶς δὲ ἔχει, ἑξῆς μετὰ δευτέραν αὔξην τρίτην ἐστὶ δέ που τοῦτο περὶ τὴν τῶν κύβων αὔξην καὶ τὸ βάθους μετέχον. Eucid. Element. vii. Defin. Ὅταν τρεῖς ἀριθμοὶ πολλαπλασιάσαντες ἀλλήλους ποιῶσί τινα, ὁ γενόμενος στερεὸς καλείτω. Stalb.

τόρνοις] Hesychio interprete est ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ᾧ τὰ στρόγγυλα σχήματα περιγράφεται; *cin Rundhubel.*— Κάνονες sunt *regulæ, normæ ad spatium dimetiendum.* Aristoph. Av. 1001. κανόνες ἀέρος· Αὐτίκα γὰρ ἀήρ ἐστι τὴν ἰδέαν ὅλος Κατὰ πνιγέα (*fornaci similis*) μάλιστα. προσθεὶς οὖν ἐγὼ Τὸν κανόν' ἄνωθεν τουτονὶ τὸν καμπύλον, Ἐνθεὶς διαβήτην μανθάνεις; ubi vid. Beck.— Γωνίαι sunt *normæ ad angulos definiendos* (*Winkelmaas*). Cujus significationis aliud exemplum ne Schneidero quidem innotuisse videtur. Cfr. ejus Commentar. ad Eclog. Physic. t. ii. p. 267. Stalb.

εἴ μου μανθάνεις] De Republ. iii. 7. Ast. εἴ μου μανθάνεις, ubi plura dedit Astius. Stalb.

πρός τι καλὰ λέγω, καθά τιν' ἄλλα, ἀλλ' ἀεὶ καλὰ καθ' αὑτὰ πεφυκέναι καί τινας ἡδονὰς οἰκείας ἔχειν, οὐδὲν ταῖς τῶν κινήσεων[m] προσφερεῖς· καὶ χρώματα δὴ[n] τοῦτον τὸν τύπον ἔχοντα καλὰ καὶ ἡδονάς. ἀλλ' ἆρα μανθάνομεν, ἢ πῶς;

§. 117. ΠΡΩ. Πειρῶμαι μέν, ὦ Σώκρατες· πειράθητι δὲ καὶ σὺ σαφέστερον ἔτι λέγειν.

ΣΩ. Λέγω δὴ τὰς τῶν φθόγγων τὰς λείας[o] καὶ λαμπράς, τὰς ἴν τι καθαρὸν ἰσίσας[p] μέλος, οὐ πρὸς ἕτερον κα-

λεῖ ΑΠ: κάλλους τ.—[l] ἢ ΑΔΠ.—[m] κινήσεων Heusdius: libri κινήσεων.—[n] δὴ τον ΑΠ'τ.—[o] ταλείας Α.—[p] ἰούσας Π, ἰούσας Α, ἰσίσας cett Δ.—[q] καλὰς om ΑΠ et pr

ταῦτα γὰρ οὐκ εἶναι πρός τι καλὰ λέγω] H. e. sic sind nicht relativ, sondern absolut schön. Sophist. p. 255. C. Ἀλλ' οἶμαί σε συγχωρεῖν, τῶν ὄντων τὰ μὲν αὐτὰ καθ' αὑτά, τὰ δὲ πρὸς ἄλλα ἀεὶ λέγεσθαι. Legendum autem suspicor ἀλλ' ἀεὶ καλὰ αὐτὰ καθ' αὑτά, ut paullo post ἀλλ' αὐτὰς καθ' ἑαυτὰς εἶναι. Statim post τῶν κινήσεων cum Heusdio et Bekk. edidi. Vulgo τῶν κινήσεων. Stalb.

καὶ χρώματα δὴ κ. τ. λ.] Haec verba adeo contexta sunt, ut sine codd. ope vix sananda videantur. Quo magis dolendum ne a recentissimo quidem operum Platonicorum editore praeter particulam δή, pro qua olim δήπου legebatur, quidquam auxilii esse allatum. Schleiermacher legendum censet: καὶ χρώματα δήπου (pro quo nunc δὴ legimus) τοῦτον τὸν τύπον καλὰ καὶ ἔχοντα ἡδονάς. Sed multum verear, ut hoc tollat loci vitium. Mihi quidem olim καλὰ vitiosum videbatur. Nam χρώματα τοῦτον τὸν τύπον ἔχοντα intelligebam non alia, quam οὐ πρός τι καλά, ἀλλ' αὐτὰ καθ' ἑαυτά. Quod si verum esset, voc. καλὰ utique prorsus inepte adjectum foret. Nunc autem, re diutius pensitata, plura hic intercidisse arbitror. Excidebant enim haud dubie post καὶ χρώματα δὴ aliquot verba, quibus certa quaedam colorum genera, unde pura voluptates hauriuntur, fuerant indicata. Tum addita fuerunt fere haec: καὶ ἄλλα τοῦτον τὸν τύπον ἔχοντα (i. e. cum generibus colorum indicatis bene convenientia) αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ καλὰ (sc. λέγω) καὶ ἡδονάς τινας αὑτῶν οἰκείας. Haec enim verba sensum exigit. Ceterum facile apparet, haec: καὶ χρώματα δὴ respondere superioribus σχημάτων τε γὰρ κάλλος etc. Χρώματα et σχήματα hic eodem modo conjunguntur, ut supra initio dialogi, ubi plura hujus generis loca indicavimus. Hic vero addere liceat definitionem figurae et coloris Platonicam. Legitur ea Menon. p. 76. A. κατὰ ταυτὸν σχήματος τοῦτο λέγω, εἰς ὃ τὸ στερεὸν περαίνει, τοῦτ' εἶναι σχῆμα· ὅπερ ἂν συλλαβὼν εἴποιμι, στερεοῦ πέρας σχῆμα εἶναι. ibid. p. 76. D. ἔστι γὰρ χρόα ἀπορροὴ σχημάτων ὄψει σύμμετρος καὶ αἰσθητός. Stalb.

§. 117. πειρῶμαι μέν] Expectaveram ἐγὼ μὲν πειρῶμαι, ob sequentia πειράθητι δὲ καὶ σύ. Sed nihil tentandum. Stalb.

φθόγγων τὰς λείας καὶ λαμπράς] Cfr. fragmentum libri Aristotel. περὶ ἀκουστῶν, cujus particulam Schneiderus intexuit Eclog. Physic. tom. i. p. 293. ubi inter alia haec: τῶν δὲ φωνῶν τυφλαὶ μέν εἰσι καὶ ἀφανεῖς, ὅταν συγχέωσιν αὐτοῦ κατατεινόμεναι· λαμπραὶ δέ, ὅσαι πόῤῥω διατείνουσι καὶ πάντα πληροῦσι τὸν συνεχῆ τόπον. Hinc jam Herodotus vi. 60. λαμπροφωνίην dixit et verbum λαμπροφωνέεσθαι memorat Moeris Atticist. s. v. Λαρυγγίζειν. Vox λεῖον quum de leni et molli tenorum flatu usurpetur, velati Aristoph. Ran. 1003. ἀλλὰ συστείλας ἁπροισι χρώμενος τοῖς ἰστίοις εἶτα μᾶλλον μᾶλλον δίεις, καὶ φυλάξεις, ἡνίκ' ἂν τὸ πνεῦμα λεῖον καὶ καθαστηκὸς ᾖ. Philostrat. Vit. Sophist. p. c. 1. p. 504. τὸ μὲν πνεῦμα οὐ σφοδρὸν ἀλλὰ λεῖον καὶ καθεστηκὸς, hic ad ipsum vocis sonum leni ac molli spiritu prolatum transfertur; unde φθόγγοι λαμπροὶ et λεῖαι conjunguntur. Cujus usus aliud exemplum non in promtu habeo. Hoc igitur sonorum genus dicit habere absolutam pulcritudinem ideoque afferre vera voluptates, hoc est tales, quae nihil doloris

λὰς[q] ἀλλ' αὐτὰς καθ' αὐτὰς εἶναι, καὶ τούτων[r] ξυμφύτους ἡδονὰς[s] ἰπομένας.

ΠΡΩ. Ἔστι γὰρ οὖν καὶ τοῦτο.

ΣΩ. Τὸ δὲ[t] περὶ τὰς ὀσμὰς ἧττον μὲν τούτων[u] θεῖον
II. iii. 220. γένος ἡδονῶν· τὸ[v] δὲ μὴ συμμεμίχθαι ἐν αὐταῖς ἀναγκαίους[w] λύπας, καὶ ὅπῃ τοῦτο καὶ ἐν ὅτῳ τυγχάνει γεγονὸς ἡμῖν, τοῦτ' ἐκείνοις[x] τίθημι ἀντίστροφον ἅπαν. ἀλλ', εἰ κατανοεῖς, ταῦτα εἴδη δύο λεγομένων ἡδονῶν.

Δ.—[q] πάντων, γρ τούτων, F.—[r] ξυμφύτους καὶ ἡδονὰς F.—[s] δὲ om Σac.—[t] τούτων om EFs.—[u] τῷ F.—[v] ἀναγκαίας s.—[w] ἐκείνης wτ.—[x] νῦν δὴ τούτοις Γ, δὴ τούτοις

admixtum habeant. Idem contendit de voluptatibus ex olfactu hauriendis, quanquam hoc genus sit minus *θεῖον*, h. e. quanquam absolutæ pulcritudinis species in eo minus clare cernatur. Nam aliter hæc verba vix interpretari liceat. STALB.

ἧττον μὲν θεῖον] STEPH. '*γρ. ἧττον μὲν τούτων θεῖον.*' Scilicet in Bas. 2. Ficinus, *genus autem voluptatum, quod odores sequitur, minus divinum est.* FISCH.

θεῖον γένος] Ante *θεῖον γένος* e Bas. 2. recepimus pronomen *τούτων*, quod in reliquis desideratur. Neque enim video, quomodo in textu illud venire potuerit, nisi e codd. STALB.

ἀναγκαίους] Refert autem, ut ait, voluptates ex olfactu perceptas ideo ad veras voluptates, quia eæ non necessario dolores adjunctos habeant, ubicunque et in quibuscunque nobis contingant. Ita hæc intelligenda censeo, siquidem sana sint, quod non credo. Etenim duriter admodum ad *τυγχάνει γεγονὸς* supplebis ex antecedentibus *τὸ περὶ ὀσμὰς—γένος ἡδονῶν*, quum interjecta sint hæc: *τὸ δὲ μὴ συμμεμίχθαι ἐν αὐταῖς— λύπας.* Neque etiam *ὅπῃ τοῦτο—τυγχάνει γεγονὸς ἡμῖν* referri poterunt ad proxime præcessa *τὸ δὲ μὴ συμμεμίχθαι κ. τ. λ.* quo facto sensus oritur valde ineptus et pæne nullus. Quærenda igitur loci emendatio. Ea autem satis certa parata est. Namque si antecedentia accurate consideraveris, in exemplis antea positis semper certam aliquam speciem, quæ absolutam pulcritudinem in se conjunctam habeat, indicari animadvertes. Ita e formis *τὸ εὐθὺ* et *τὸ περιφερὲς* tanquam reliquorum omnium principia memorantur; e coloribus porro omnes omnino, qui suam in se habeant pulcritudinem (quanquam hic texta turbata sunt); sonorum denique illi, qui sint molles et acuti, ita ut purum cantum efficiant. Jam vero etiam hic, ubi de olfactu sermo est, unum aliquod genus significari debuerat, cui puræ illæ voluptates inessent. Sed hoc non facit Socrates; vocat potius totum hoc voluptatum ex olfactu percipiendarum genus minus divinum, quod nonnisi propterea veris voluptatibus accenseri queat, quia nullos dolores habeat admixtos. Videbis jam, opinor, ubi lateat error. Scilicet ut significetur, universum illud voluptatum genus semper et ubique minus divinum videri, verba haud dubie ita transponenda sunt: *τὸ δὲ περὶ τὰς ὀσμὰς ἧττον μὲν τούτων θεῖον γένος ἡδονῶν, ὅπῃ καὶ τοῦτο καὶ ἐν ὅτῳ τυγχάνει γεγονὸς ἡμῖν τὸ δὲ μὴ συμμεμίχθαι ἐν αὐταῖς ἀναγκαίους λύπας, τοῦτ'* εἰτ. Gaudebo, si quis leniorem loco medicinam afferat: mihi quidem ullam invenire non contigit. STALB.

ἐκείνοις τίθημι ἀντίστροφον] De Schützii conjectura reposui: edidt. vett. *ἐκείνης τίθημι ἀντιστρ.* Nolim tamen cum viro præstantissimo *ἐκείναις* referre ad *μιχθείσας ἡδονὰς*, sed potius ad ea voluptatum puarum s. verarum genera, quæ antea recensebantur, ex auditu et visu oriunda, ut sensus hic oriatur: *quanquam minus divinæ sunt voluptates ex olfactu percipiendæ, tamen illis, quas modo enumeravi, hactenus respondent h. e. similes sunt, quod cum iis non necessario conjunctæ sunt dolores.* STALB.

λεγομένων] In omnibus editt. ita leguntur: *λεγομένων ἡδονῶν* vitio manifesto. Correxit olim Heind. *λέγομεν τῶν ἡδονῶν*, quod Schleiermachero etiam placuit. Sed quoniam additur *εἰ κατανοεῖς*, et quoniam Ficinus vertit: *atque ita*

ΠΡΩ. Κατανοῶ.

ΣΩ. Ἔτι δὴ τοίνυν τούτοις[y] προσθῶμεν τὰς περὶ τὰ π. 52.
μαθήματα ἡδονάς, εἰ ἄρα δοκοῦσιν ἡμῖν αὗται πείνας μὲν μὴ ἔχειν τοῦ μανθάνειν μηδὲ διὰ μαθημάτων πεῖνην[z] ἀλγηδόνας ἐξ ἀρχῆς γενομένας.[a]

ΠΡΩ. Ἀλλ' οὕτω ξυνδοκεῖ.

§. 118. ΣΩ. Τί δαί;[b] μαθημάτων πληρωθεῖσιν[c] ἐὰν ὕστερον ἀποβολαὶ διὰ τῆς λήθης γίγνωνται, καθορᾷς[d] τινὰς ἐν αὐταῖς[e] ἀλγηδόνας;

ΠΡΩ. Οὔ τι[f] φύσει γε, ἀλλ' ἔν τισι[g] λογισμοῖς τοῦ παθήματος,[h] ὅταν τις στερηθεὶς λυπηθῇ διὰ τὴν χρείαν.

ΣΩ. Καὶ μήν, ὦ μακάριε, νῦν γε ἡμεῖς αὐτὰ τὰ[i] τῆς

τοίνυν Π.—[y] πεινῆν ΓΑΒCΕΡΗ.—[z] γενομένας ΧΔΠ: γιγνομένας °r.—[a] δοὶ ΓΔ.—[b] πληρωθεῖσιν Schützius: libri πληρωθεισῶν.—[c] καθορᾶς Λ.—[d] ἐν αὐταῖς τινὰς Ξ.—[e] ἴδοτι Γ.—[f] τι pr Δ.—[g] παθήματος ΛΗ, παθήματος Ε, μαθήματος BC: μαθήματος °r.—[h] αὐτὰ τὰ ΧΓΔΛΕΠΣΒCΗω: αὐτὰ καὶ τὰ °r.—[i] μόνα F.—[k] ἡμῖν om Λ.

duas voluptatum species collegimus, non dubitavi δίχομεν cum Schutzio reponere. Dubitari tamen poterit, quomodo verba intelligi debeant. Equidem nunc nihil desidero. Stalb.

τούτοις προσθῶμεν] Accipienda haec sunt *de voluptatibus ultimo loco commemoratis* h. e. *puris*. Stalb.

πεῖνας] Verba πεινῆν et πείνη, non solum in N. F. sed etiam apud profanos scriptores frequenter usurpantur de quavis cupiditate vehementiore ardentique alicujus rei desiderio, velut Xenoph. Œcon. xiii. 9. πεινῶσι τοῦ ἐπαίνου οὐχ ἧττον ἢ ἄλλοι τῶν σίτων καὶ ποτῶν. cfr. Gataker de Stylo N. T. c. xx. et Raphel. in notis Xenophonteis ad N. T. p. 15. Est autem h. l. μαθημάτων πείνη i. q. πείνωσι μαθημάτων, quae efficit sensum doloris. Male Ald. Bas. 1. 2. μαθημάτων πεινῆν. Stalb.

§. 118. πληρωθεῖσιν] Ita cum Bekk. de conjectura Schützii conjecturae rescripsi pro mendoso πληρωθεισῶν. Sensus hic est: *Quid vero? ii, qui animum scientia implevérunt, si deinde propter oblitionem amittunt scientiam, nunne hanc amissionem cum sensu quodam doloris conjunctam esse cules?* Heusdius p. 103. conjecit μαθημάτων πληρωθεὶς τις, ἐὰν ὕστερον κ. τ. λ. Ficini acutus versionem: *si quis doctrina imbutus deinde oblitiscatur*. Verum quamvis hujusmodi ἀναπόλουθα in Platone frequentissime occurrunt, tamen eorum numerum absque necessitate augere velle critici esse videtur parum cauti. Fachsius in Sylloge p. 372. tentat πληρωθείς, ἐὰν δὲ ὕστερον κ. τ. λ. Huebsemanno genuina videtur vulgata scriptura; etenim μαθημάτων πληρωθεισῶν esse genitivos absolutos!— Οὔτι φύσει γε h. e. *non per se et revera*. cfr. Ast. ad Legg. x. §. 5. Stalb.

τοῦ παθήματος] Quod etiam Ficinus habuit, qui vertit: *non natura quidem sed quadam passionis cogitatione*: cum Fischero scripsi. Vett. edditt. habent τοῦ μαθήματος. Stalb.

αὐτὰ τὰ τῆς] Vulgo legitur αὐτὰ καὶ τὰ τῆς. Verum isto καὶ nihil magis alienum esse potest ab hujus loci ratione. Damnavit illud etiam Schleiermacher; ejecit Bekk. Deinceps mire dictum λήθη γίγνεται — ἐν τοῖς μαθήμασι pro τῶν μαθημάτων. Nihil tamen mutandum; nam explicari sane potest vulgata lectio. Sed statim post ἀμύητον τὸ εἶναι λύπης rescribere ausus sum pro ἀμύητον τε εἶναι λύπαις, quod omnes edditi. exhibent. Illud cur necessario requiratur etiam non moniti intelligent, qui ad usum Platonis hactenus attenderunt. Stalb.

φύσεως μόνον[j] παθήματα χωρὶς τοῦ λογισμοῦ διαπεραίνομεν.

ΠΡΩ. Ἀληθῆ τοίνυν λέγεις, ὅτι χωρὶς λύπης ἡμῖν[k] λήθη[l] γίγνεται[m] ἑκάστοτε ἐν τοῖς μαθήμασιν.

ΣΩ. Ταύτας τοίνυν τὰς τῶν μαθημάτων ἡδονὰς ἀμίκτους τε[n] εἶναι λύπαις[o] ῥητέον καὶ οὐδαμῶς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ τῶν σφόδρα ὀλίγων.

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐ ῥητέον;

p. iii. 221. §. 32. F. §. 119. ΣΩ. Οὐκοῦν[p] ὅτε[q] μετρίως ἤδη διακεκρίμεθα χωρὶς τάς τε καθαρὰς ἡδονὰς καὶ τὰς σχεδὸν ἀκαθάρτους ὀρθῶς[r] ἂν[s] λεχθείσας, προσθῶμεν τῷ λόγῳ ταῖς μὲν[t] σφοδραῖς[u] ἡδοναῖς ἀμετρίαν,[v] ταῖς δὲ μὴ τοὐναντίον ἐμμετρίαν· καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ[w] σφοδρὸν αὖ, καὶ πολλάκις καὶ ὀλιγάκις γιγνομένας τοιαύτας, τῆς[x] τοῦ ἀπείρου γ'[y] ἐκείνου

—[j] ἀληθῆ ΑΔΠ.—[k] γίνεσθ' Α.—[l] τε om Σ.—[m] λύπης Λ.—[n] οὐκ ἂν Π.—[o] ὅτι Η.—[p] ὀρθῶς om Λ.—[q] ἂν om ΑΠ et pr Δ.—[r] μὲν om Λ.—[s] σφόδρα Δ.—[t] ἀμετρίαν Λ.—[u] τὸ ante σφοδρὸν om Σ. αὖ om F et pr Ξ —[v] τοῖς Σ.—[w] γ' ΑΓΔΛΠΗ, τ' ΣΒ

§. 119. ὅτε μετρίως ἤδη κ.τ.λ.] Ficin. hunc locum ita reddidit: *postquam voluptates puras ab impuris secrevimus, addenda est jam vehementibus immoderatio, remissioribus moderatio, easque etium, quæ intentius, remissius, magnum, parvum, raro, crebero, suscipiunt, ad infiniti genus, quod per animam corpusque secundum magis minusque discurrit, referre devet; quæ vero ista non capiunt, ad commensurati genus potius referendæ.* Legit igitur hunc locum in cod. suo multo pleniorem. Hinc Schützius scribendum censuit καὶ τὰς τὸ σφόδρα αὖ καὶ ἠρέμα, καὶ τὸ μέγα καὶ μικρὸν καὶ τὸ πολλάκις καὶ ὀλιγάκις δεχομένας τοιαύτας τοῦ ἀπείρου κ. τ. λ. Schleiermacherus mavult: καὶ τὰς τὸ σμικρὸν καὶ ἠρέμα δεχομένας καὶ τὸ σφοδρὸν αὖ καὶ πολλάκις κ. τ. λ. Heind. denique et Buttmann. hanc lectionem excogitarunt: καὶ τὰς τὸ σμικρὸν καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ σφοδρὸν αὖ καὶ τὸ ἠρέμα δεχομένας καὶ πολλάκις κ. τ. λ. Omnino locus ita comparatus est, ut absque codd. ope vix queat sanari. Quare magnopere dolendum, ne a Bekkero quidem novi quid esse allatum. Quanquam autem suspiciones suspicionibus cumulare nolim, tamen quid de loco statuam explicare juvat. Ac primo quidem ne quis in particula ἂν hæreat in verbis ὀρθῶς ἂν λεχθείσας, recte sane illa participio additur, quia sensus hic est: αὖ ὀρθῶς ἂν λεχθείησαν. Idem prorsus usus reperitur Sophist. p. 224. A. Μουσικὴν τε— λέγωμεν —καὶ πολλὰ ἕτερα τῆς ψυχῆς—τὸν ἄγοντα καὶ πολοῦντα—ἔμπορον ὀρθῶς ἂν λεγόμενον (i. e. ὃς ἂν ὀρθῶς λέγοιτο) παρέχειν. Politic. p. 266. C. πρὸς δὴ τούτοις ἕτερον αὖ τι τῶν πρὸς γέλωτα εὐδοκιμησάντων ἂν, ὦ Σώκρατες, ἆρα καθορῶμεν ἡμῖν γεγονὸς ἐν τοῖς διηρημένοις; h. e. *quæ ridicula possint celebrari.* Xenoph. Anab. vi. 2. 7. Ἐσκήνουν δὲ ἐν τῷ αἰγιαλῷ ἐπὶ τῇ θαλάττῃ· εἰ δὲ τὸ πόλισμα ἂν γενόμενον οὐκ ἐβούλοντο στρατοπεδεύεσθαι, ubi, quod obiter moneo, non omnino recte disputavit Schneider. — Deinde articulum τῆς inter τοιαύτας et τοῦ ἀπείρου delendum esse, extra omnem dubitationem positum videtur. Mouuit etiam Stephanus probante Fischero. Tum particula τε post ἀπείρου extingui debet, utpote e geminata particula γε orta. Etenim καί, quod sequitur, vim habet explicativam, ut loquuntur grammatici quidam, h. ς. annectit prægressis senteutiam, reliquorum explicationi inservientem. Et video nunc, particulam in edit. Bekk. jam deletam. Tum ante τὸ μέγα non est dubium, quin articulus τὰς inferri debeat, qui pertineat ad participium γιγνομένας. Sed hoc ipsum participium cum viris doctis, Ficino duce, in δεχομένας mutandum.

καὶ ἧττον καὶ μᾶλλον διά τι σώματος καὶ ψυχῆς φερομένου προσθῶμεν αὐταῖς[a] εἶναι γένους, τὰς[a] δὲ μὴ[b] τῶν ἰμμέτρων.[c]

ΠΡΩ. Ὀρθότατα λέγεις, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἔτι τοίνυν πρὸς τούτοις μετὰ ταῦτα τόδε αὐτῶν διαθετέον.[d]

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

§. 120. ΣΩ. Τί ποτε χρὴ φάναι πρὸς ἀλήθειαν εἶναι τὸ καθαρόν τε καὶ εἰλικρινὲς ἢ τὸ σφόδρα τε[e] καὶ[f] τὸ[g] πολὺ καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ ἱκανόν;

Ox τέ γ' °τ.—[a] αὐτὰς corr Σ.—[b] ταῖς Χ.—[c] μὴ om ΧΠ et pr Δ.—[c] ἀμέτρων Λ.—[d] διαθεατέον corr Σ.—[e] τε post σφόδρα om Γ.—[f] ἢ Γ.—[g] τὸ ante πολὺ om Δ.—

Num aliter nec sensus nec structura verborum explicari poterit. Porro αὐταῖς post προσθῶμεν abjiciendum videtur; praesumitur enim verborum ordinem, qui quidem hic esse debet: προσθῶμεν, τὰς μὲν τὸ μέγα καὶ τὸ σφοδρὸν δεχομένας — τοῦ ἀπείρου γένους εἶναι. Unde in textum migraverit, statim videbimus. Etenim ne προσθῶμεν quidem genuinum puto. Scribendum prorsus dubio θῶμεν. Compositum ex antecedentibus male huc ilatum. Quo facto scioli quidam αὐταῖς addidit. Denique haud scio an pro τοιαῦτας ante τοῦ ἀπείρου haud male tesserias ταύτας, ita quidem, ut interpuncto post δεχομένας (γιγνομένας) init. sequatur. His malarum remediis adhibitis satis existet periodus atque talis, quae et structuram habeat satis expeditam et sensum fundat egregium. Quamquam autem bene novi, me in his corrigendis frustra audacius versatum esse, quam cum decuit, qui deum crederem ignem et ferrum vidisse, tamen facti non paenitet. Fateor enim libere, me eorum medicorum addictum esse disciplinae, qui tela vulnera ense resecanda esse praecipiunt. Scilicet jam multum lucramur, si quibusdam sensum in tali loco haesse debeat et ubi putabuntur vitium latere, sanarite discernamur, modo ab eorum temeritate abstineamus, qui quamcunque ipsis in mentem veniunt, continuo pro veris vendentes bona texta suis erroribus corrumpunt. Stall.

τόδε αὐτῶν διαθετέον] Ita cum Heusdio p. 103. correximus vulgatam διαθετόν. Nam statim post διαπονῶμεν et θεατέον dicitur. Proclus. p. 260. C. Τὴν ἐνιστασιὴν δὴ τέχνην πάλιν ἂν εἴη θεατέον, εἴ πῃ διέστηκε. De genitivo αὐτῶν, prorsus eodem modo Theaetet. p. 182. A. σκόπει δή μοι τόδε αὐτῶν, ubi errat Heind. genitivum positum ratus pro περὶ αὐτῶν. Laudat ille Xenoph. Memor. i. 1. 12. καὶ πρῶτον μὲν αὐτῶν ἐσκόπει, πότερά ποτε νομίσαντες ἱκανῶς ἤδη τἀνθρώπινα εἰδέναι ἴσχονται ἀπὸ τοῦ περὶ τούτων φροντίζειν. Sed hoc loco genitivus non minus pendet a πρῶτον, quam illo a τόδε. Eadem ratio est Theaetet. p. 149. D. Ἆρ' οὖν ὅτι καὶ τόδε αὐτῶν ᾔσθησαι, ὅτι καὶ προμήτριαί εἰσιν δεινόταται. Stall.

§. 120. πρὸς ἀλήθειαν—τὸ ἱκανὸν] Etiam hic sensum a librariis modeste turbatum putarunt viri docti. Nam quum ἱκανὸν referri opinarentur ad πρὸς ἀλήθειαν εἶναι, aut post καὶ τὸ aliquid excidisse, aut haec ipsa vocabula delenda esse statuerunt. Et hanc quidem sententiam amplexi sunt Bastius in Specim. Crit. Text. Symps. Plat. p. 35. et Schutzius in Lect. Platon. Verum enim quoniam difficile est intellectu, quomodo καὶ τὸ in textum irrepserit, et quoniam magnam hujus dialogi partem ita comparatam esse patet, ut hic illic plura excidisse non possit dubitari, huic malleni audire Heindorfium, qui καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ λίαν, ἱκανὸν olim scriptum fuisse judicabat, nisi dubitarem, an rectum loci emendandi viam non inierint viri docti. Ac hoc quidem patet, sensum totius enuntiationis hunc esse debere: *Quid igitur dicendum ad veritatem prope accedere? Num purum illud ac sincerum, an potius id, quod vehemens est et multum et magnum?* In qua verborum tentatis omnibus quisque hoc concedet, ante τὸ καθαρὸν

ΠΡΩ. Τί ποτ' ἄρ',[h] ὦ Σώκρατες, ἐρωτᾷς[i] βουλόμενος;

ΣΩ. Μηδέν, ὦ Πρώταρχε, ἐπιλείπειν[j] ἐλέγχων ἡδονῆς τε καὶ ἐπιστήμης, εἰ[k] τὸ μὲν ἆρ' αὐτῶν ἑκατέρου καθαρόν ἐστι, τὸ δ' οὐ καθαρόν, ἵνα καθαρὸν ἑκάτερον ἰὸν[l] εἰς τὴν κρίσιν ἡμοὶ καὶ σοὶ καὶ[m] ξυνάπασι τοῖσδε ῥᾴω[n] παρίχῃ τὴν κρίσιν.

II. iii. 223. ΠΡΩ. Ὀρθότατα.

ΣΩ. Ἴθι δή, περὶ πάντων,[o] ὅσα καθαρὰ γένη[p] λέγομεν, οὑτωσὶ διανοηθῶμεν· προελόμενοι πρῶτον αὐτῶν ἓν τι[q] διασκοπῶμεν.[r]

[h] ἔρ' Γ.—[i] ἐρωτᾷ Λ.—[j] ἐπιλειπεῖν Π.—[k] ἢ Π.—[l] ἰὸν Χ.—[m] καὶ post σοὶ om Δ.—[n] ῥᾴως ΓΛΞΕΡΗ.—[o] πάντα Γ et corr Δ.—[p] γένει Π.—[q] ἓν τισι ΑΠ.—[r] σκοπῶμεν

τε καὶ εἰλικρινὲς omissum esse πότερον, usu admodum frequenti. Quo concesso, quis non mirabitur structuræ insolentiam: τί ποτε χρὴ φάναι πρὸς ἀλήθειαν εἶναι; πότερον τὸ καθαρόν τε καὶ εἰλικρινὲς, ἢ τὸ σφόδρα τε καὶ τὸ πολὺ καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ λίαν, ἱκανόν; Numquam profecto mihi persuaderi patiar, ἱκανὸν pertinere ad πρὸς ἀλήθειαν εἶναι. Hoc enim si voluisset auctor, haud dubie scripturus fuisset: τί ποτε χρὴ φάναι πρὸς ἀλήθειαν εἶναι ἱκανόν; Et quid tandem significabit ἱκανὸν εἶναι πρὸς ἀλήθειαν? Num quid aliud, nisi hoc: *sufficere ad veritatem* h. e. *satis esse ad veritatem efficiendam?* De hoc vero nunc non agitur, sed potius de eo, utrum id, quod purum sit, an vero illud quod magnitudine sua excellat, ad veritatem propius accedat. Quod quidem aptissime significatur formula πρὸς ἀλήθειαν εἶναι, *juxta veritatem esse* h. e. *cum veritate convenire.* Quæ quum ita sint, haud scio, an verba καὶ τὸ ἱκανὸν genuina sint; modo ἱκανὸν intelligas, quod *justam mensuram* habet, quo significatu nihil usitatius. Itaque hoc quæritur, *utrum, quod verum sit et sincerum, prope accedat ad veritatem, an illud, quod sit multum et magnum atque tale, quod suam habeat mensuram.* Sed duo adhuc restant, quæ alicui fortasse scrupulum injiciant. Namque primo τί ποτε χρὴ φάναι dictum est pro πότερον χρὴ φάναι, quia deinceps duo memorantur, de quibus dubitatio locum habere queat. Verum hic pronominis τίς usus nihil habet insolentiæ. Xenoph. Cyrop. i. 3. 17. ἐπότε δὲ κρῖναι δέοι, ὁποτέρου ὁ χίτων εἴη, τοῦτ' ἔφη σκεπτέον εἶναι, τίς κτῆσις δικαία ἐστί· πότερα τὸν βίᾳ ἀφελόμενον ἔχειν, ἢ τὸν ποιησάμενον ἢ πριάμενον κεκτῆσθαι. Ita etiam in N. F. evang. Luc. vii. 42. Μὴ ἐχόντων δὲ αὐτῶν ἀποδοῦναι, ἀμφοτέροις ἐχαρίσατο. Τίς οὖν αὐτῶν, εἰπὲ, πλεῖον αὐτὸν ἀγαπήσει; ubi vid. interptt. Eodem modo utuntur Latini *quis* pro *uter*. Phædr. Fab. i. 13. 7. 'rursus intendit cutem Majore nisu; et simili quæsivit modo, Quis major esset?' ubi sermo est de rana et bove. Vid. ibi Burmann. et Heusinger. Alterum, quod offendat, hoc est, quod sensus requirere videatur τί ποτε χρὴ φάναι μᾶλλον πρὸς ἀλήθειαν εἶναι. Sed videtur tantum, non flagitat revera. Etenim quod interrogatur πότερόν ἐστι πρὸς ἀλήθειαν, id, si rem ad vivum resecueris, hunc sensum præbebit: *utrum cum veritate convenit, ei respondet?* In qua sententia meo quidem judicio non egebimus comparativo μᾶλλον, quoniam nonnisi alterutrum, aut *sincerum et genuinum*, aut *magnum et multum*, ad veritatem accedere ponitur, neque vero ambo simul, alterum magis, alterum minus. Ita hoc quidem loco ne minimam quidem mutationem necessariam arbitror. Stalb.

μηδὲν—ἐπιστήμης] Male vulgo post ἐπιστήμης majorem interpunctionem inferunt. Verba hoc modo cohærent: μηδὲν ἡδονῆς τε καὶ ἐπιστήμης ἐπιλείπειν ἐλέγχων, εἰ τὸ μὲν αὐτῶν ἑκατέρου κ. τ. λ. Protagor. p. 310. D. ὡς οὔτ' ἂν τῶν ἐμῶν ἐπιλείποιμι οὐδὲν, οὔτε τῶν φίλων. ubi vid. Heind. Stalb.

προελόμενοι] Stefh. 'For. καὶ προε-

ΠΡΩ. Τί οὖν προειλόμεθα; II. 53.

ΣΩ. Τὸ λευκὸν ἐν τοῖς πρῶτον,[a] εἰ βούλει, θεασώμεθα γένος.

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

§. 121. ΣΩ. Πῶς οὖν ἂν[b] λευκοῦ καὶ τίς καθαρότης ἡμῖν εἴη; πότερα τὸ μέγιστόν τε καὶ πλεῖστον ἢ τὸ ἀκρατέστατον,[c] ἐν ᾧ χρώματος μηδεμία μοῖρα ἄλλη μηδενὸς ἂν[d] εἴη;

ΠΡΩ. Δῆλον ὅτι τὸ[e] μάλιστ' εἰλικρινὲς[f] ὄν.

ΣΩ. Ὀρθῶς. ἆρ' οὖν οὐ[g] τοῦτο[h] ἀληθέστατον, ὦ Πρώταρχε, καὶ ἅμα δὴ[i] κάλλιστον τῶν λευκῶν πάντων θήσομεν, ἀλλ' οὐ τὸ πλεῖστον οὐδὲ τὸ μέγιστον;

Γ et post lituram Δ.—[a] πρῶτον ΧΔΠ: πρότοις °Γ.—[b] ἂν ΔΠ: αὖ °Γ.—[c] ἀκρατέστατον Η et corr Σ, ἀκρότατον γρ ΣΒCEac.—[d] ἐν ΧΔΠ.—[e] τὸ om Λ.—[f] μάλισθ' εἰλικρινὲς Γ.—[g] οὐ add ΔΠ.—[h] τοῦ Π.—[i] δὴ καὶ F.—[b] καθαροῦ ΧΠ et pr (ut vide-

λόμεθα.' non male: sed sine idonea tamen causa, nam sermo quotidianus fere negligit hæc orationis vincula. Ficin.

προειλόμεθα] Quod Stephanus malebat, non modo non necessarium, sed ne usitatum quidem existimo. Namque post οὕτω, τοῦτο, τόδε enuntiationes explicativæ absque copula subnexæ solent, sive explanatio ad rem ipsam et materiam spectet, sive ad formam rei, ut h. l. Cfr. Heind. ad Phædon. §. 36. ad Sophist. §. 52. Stall.

ἐν τοῖς πρώτοις] Ita cum Bekk. scripsi. Ficinus: *album si est primo genus consideremus.* Cfr. Hemsterhus. ad Lucian. t. i. p. 171. ed. Bip. Matth. Gr. Gr. §. 280. Vulgo ἐν τοῖς πρώτοις. Stall.

§. 121. πῶς οὖν ἄν] Ita reponi jubebant grammaticæ rationes. Dedit etiam Bekk. Vulgo pessime πῶς οὖν αὖ. Sophist. p. 233. A. Πῶς οὖν ἂν ποτέ τις πρὸς γε τὸν ἐπιστάμενον—δύναιτο ὀρθῶς τι λέγων ἀντειπεῖν; ibid. Τί ποτ' οὖν ἂν εἴη τὸ τῆς σοφιστικῆς δυνάμεως θαῦμα. ibid. p. 238. Πῶς οὖν ἂν ἡ διὰ στόματος φθεγξαίτο ἄν τις ἢ καὶ τῇ διανοίᾳ τοναρόντων λάβοι τὰ μὴ ὄντα. Sed satis emendata est hæc particularum constructio. Cfr. Creuzer. ad Plotin. de Pulcritud. p. 362. Nolim vero invertam collocationem damnare. Cf. Phædon. p. 64. A. πῶς ἂν οὖν δὴ τοῦθ' οὕτως ἔχοι. Aristoph. Equit. 17. πῶς ἂν οὖν ποτε εἶπαιμ' ἂν αὐτὸ δῆτα καμψευματιεῖν. Stall. qui sic in Addend. ' Estote factum est, ut collocationem particularum πῶς ἂν οὖν non damnandam dicerem. Volebam contrarium. Nam πῶς ἂν οὖν est longe frequentissimum. Quare non probo Creuzeri rationem, qui ad Plotin. p. 362. lectionem cod. Voss. πῶς ἂν οὖν ἴδοις ψυχήν prætulit ratiori structuræ: πῶς οὖν ἂν ἴδοις ψύχην, quam habet edit. Basil. et cod. Marc. C. Cfr. Plat. Hipp. Maj. p. 237. A. Τίς οὖν ἂν ἡμῖν τοιοῦτος λόγος φανείη; Xenoph. Cyrop. ii. 1. 17. τί οὖν ἄν. Clearchus Athen. ii. 488. εἴη οὖν ἄν. Xenoph. de Republ. Athen. i. 8. εἴη μὲν οὖν ἄν. In Aristoph. Pace 1024. per metri necessitatem legendum: τίς οὖν ἂν οὐκ ἀκαυτίσειεν.'

ἀκρατέστατον] Stephn. ' Legitur etiam ἀκρότατον' sed Ficinus alteram lectionem sequitur, quæ etiam præstare videtur.' recte. In Bas. 2. est ἀκρότατον. Sed Ficinus vertit, *an quod illa sinceram, ut nihil in eo coloris alterius insit.* Nam ἀκρατέστατον ductum est ab ἄκρατος, hoc est, Hesychio interprete, ἀμιγὴς, ἀσυγκέραστος, ita ut verba ἐν ᾧ—ἂν εἴη interpretationis causa a Socrate adjecta appareat. Ficin.

ἀκρατέστατον] Vulgatam lectionem recte habere cum res ipsa, tum ea, quam proxime sequuntur ἐν ᾧ χρώματος μηδεμία μοῖρα luculenter evincunt. Nempe ἀκρατέστατον ductum est ab ἄκρατος, h. e. ἀμιγὴς, ἀσυγκέραστος, ut Hesychius interpretatur. Stall.

ΠΡΩ. Ὀρθότατά γε.

ΣΩ. Σμικρὸν ἄρα καθαρὸν λευκὸν[b] μεμιγμένου[c] πολλοῦ λευκοῦ λευκότερον ἅμα καὶ κάλλιον[d] καὶ ἀληθέστερον ἐὰν φῶμεν γίγνεσθαι, παντάπασιν ἐροῦμεν ὀρθῶς.

ΠΡΩ. Ὀρθότατα μὲν οὖν.

ΣΩ. Τί οὖν; οὐ δή που πολλῶν δεησόμεθα[e] παραδειγμάτων τοιούτων ἐπὶ τὸν τῆς ἡδονῆς πέρι λόγον,[f] ἀλλ' ἀρκεῖ
11. iii. 223. νοεῖν ἡμῖν αὐτόθεν, ὡς ἄρα καὶ ξύμπασα ἡδονὴ σμικρὰ μεγάλης καὶ ὀλίγη πολλῆς καθαρὰ λύπης ἡδίων καὶ ἀληθεστέρα καὶ καλλίων γίγνοιτ' ἄν.

ΠΡΩ. Σφόδρα μὲν οὖν, καὶ τό γε[g] παράδειγμα ἱκανόν.[h]

ΣΩ. Τί δὲ[i] τὸ[j] τοιόνδε; ἆρα περὶ ἡδονῆς οὐκ ἀκηκόαμεν ὡς ἀεὶ[k] γένεσίς ἐστιν, οὐσία δὲ οὐκ ἔστι τὸ παράπαν

tur) Δ.—[c] μεμιγμένον Π.—[d] κάλλιστον Π.—[e] δεηθησόμεθα F.—[f] λόγον Π.—[g] δὲ Π.—[h] παράδειγμα ἱκανὸν in mg ponit Δ.—[i] δαὶ Δ.—[j] τὸν Γ, περὶ τὸ μι E.—[k] ἀεὶ

σμικρὸν ἄρα καθαρὸν λευκὸν—ἐροῦμεν ὀρθῶς] Ficinus vertit: *si ergo quod partum purumque album est, admixto multo albo, albius simul, et pulcrius et verius esse dicamus, recte penitus asseremus?* Qua versione philosophi sententia pervertitur. Neque enim Plato dicit, album colorem, si multum albi coloris admisceatur, candidiorem et pulchriorem futurum: sed hoc potius, exiguam quandam albi coloris particulam, modo puri ac sinceri, candidiorem, puriorem et veriorem esse, quam multitudinem quidem, sed permixtæ albedinis; ut Schützius bene animadvertit. Itaque *μεμιγμένον* non est *admixtum*, sed *mixtum, impurum*; et *μεμιγμένου πολλοῦ λευκοῦ* non sunt genitivi absoluti, ut Ficinus putavit, sed reguntur hi genitivi a comparativo *λευκότερον*. Stalb.

αὐτόθεν] **Est ex hoc ipso exemplo.** Lachet. p. 183. C. *ἔξεστι δὲ καὶ αὐτόθεν ἡμῖν σκέψασθαι.* Gorg. p. 470. *τί δαί; συγγενόμενος ἂν γνοίης, ἄλλως δὲ αὐτόθεν οὐ γιγνώσκεις, ὅτι εὐδαιμονεῖ.* Phædr. p. 265. C. *τόδε τοίνυν αὐτόθεν λάβωμεν, ὡς ἀπὸ τοῦ ψέγειν πρὸς τὸ ἐπαινεῖν ἔσχεν ὁ λόγος μεταβῆναι.* Stalb.

§. 122. *μεγάλης καὶ ὀλίγη*] Haud scio an hic latent vitium. Neque enim voluptas pura, etiamsi parva sit, sic simpliciter verior dici potest magna et multa voluptate; potest quippe etiam magna voluptas esse purissima. Neque etiam antea tale quid de colore contenderat Socrates, sed hoc potius dixerat, magnam albedinis partem, si non sit pura, sed mixta, minus sinceram et veram esse, quam minimam, nec tamen alienis partibus affectam. Quare nondum displicet, quod jam diu in margine notaveram *ὡς ἄρα καὶ ξύμπασα ἡδονὴ σμικρὰ μεγάλης μεμιγμένης καὶ ὀλίγη πολλῆς κ. τ. λ.* Postea Heindorf. idem conjecisse non sine voluptate animadverti. Stalb.

γένεσις—οὐσία] Postquam effectum est, nil interesse, quam magna sit voluptas, sed quam sincera et pura, Socrates paullo celerius progreditur ad aliam quæstionem, unde, quodnam pretium voluptati statuendum sit, clarius patent. Ponit enim nunc duo rerum genera, alterum earum, quæ non pendeant aliunde, sed per se absolvantur (*das Absolute*); alterum illarum, quæ quoniam semper, quum ex aliis aptæ sint, alio tendant atque referantur (*das Relative*). Ac illud quidem natura sua præclarum et venerandum dicit, hoc non item, quia non sit sibi ipsum sufficiens, sed indigeat alienis. Jam ad illud pertinet *ἡ οὐσία* (*das Ideale*), ad hoc vero *ἡ γένεσις* (*das Reale*). Hæc enim ad illam tendit tanquam ad suum finem, neque contra. Quum vero ostensum sit antea, voluptatem oriri ex harmoniæ turbatæ restitutione, ita ut eam *γένεσιν* esse concedi debeat, hinc sponte intelligitur, male

ἡδονῆς; κομψοί[l] γὰρ δή[m] τινες αὖ τοῦτον τὸν λόγον ἐπὶ χειροῦσι μηνύειν ἡμῖν, οἷς δεῖ χάριν ἔχειν.

ΠΡΩ. Τί δή;

ΣΩ. Διαπεπανοῦμαί[n] σοι τοῦτ' αὐτὸ[o] ἐπανερωτῶν, ὦ Πρώταρχε φίλε.

ΠΡΩ. Λέγε καὶ ἐρώτα μόνον.

§. 123. ΣΩ. Ἔστιν δή τινε δύο,[p] τὸ μὲν αὐτὸ καθ' αὑτό, τὸ δὲ ἀεὶ ἑφιέμενον ἄλλου. §. 33. P.

ΠΡΩ. Πῶς τούτω[q] καὶ τίνε λέγεις;

ΣΩ. Τὸ μὲν σεμνότατον ἀεὶ πεφυκός, τὸ δ' ἐλλιπὲς[r] ἐκείνου.

ΠΡΩ. Λέγ' ἔτι[s] σαφέστερον.

ΣΩ. Παιδικά που καλὰ[t] κἀγαθὰ[u] τεθεωρήκαμεν ἅμα καὶ ἐραστὰς ἀνδρείους αὐτῶν.

ΠΡΩ. Σφόδρα γε.

ΣΩ. Τούτοις τοίνυν ἐοικότα δυοῖν οὖσι δύ' ἄλλα ζήτει[v] κατὰ πάνθ'[w] ὅσα λέγομεν εἶναι τὸ τρίτον[x] ἑτέρῳ.

Δ.—[l] : κομψοὶ Ξ.—[m] δὴ ΓΠ.—[n] διαπεπανοῦμαι...] hæc non alteri dat Ξ.—[o] αὐτὸ om ΑΔΠ.—[p] δύω ΑΓΑΣΒCΓΗ.—[q] τοῦτο ΑΠ.—[r] ἐλλειπὲς Α.—[s] ἔτι ΑΔ: τι °Σ.—[t] πολλὰ Δ.—[u] κἀγαθὰ Γ: καὶ ἀγαθὰ °Σ.—[v] ζήτει ΔΛΠΣΡ: ζητεῖ °Σ.—[w] πάνθ'

eos statuere, qui illam τἀγαθὸν, *bonum summum*, habeant, quippe quod sibi sufficiens (ἱκανὸν) esse debeat neque ab alio aptum. Stall.

κόμψοι] Sæpe simpliciter dicuntur platonici sine ulla ironiæ significatione, ut de Republ. vi. p. 505. B. ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε γε οἶσθα, ὅτι τοῖς μὲν πολλοῖς ἡδονὴ δοκεῖ εἶναι τὸ ἀγαθὸν, τοῖς δὲ κομψοτέροις φρόνησιν. Vid. Ruhnken. ad Tim. p. 162. Stall.

§. 123. λέγε τί] Fort. λεγ' ἔτι. Steph. qui sic in Not. 'Emendationem confirmant quidam loci in quibus ita utitur particula ἔτι ante hoc ipsum comparativum.' Recte conjecit Steph. Stall.

παιδικὰ που καλὰ καὶ ἀγαθὰ] Cur hoc cum Bekk. mutaverim, e sequentibus patebit.—Mox cum eodem ζήτει reposui pro vulg. ζητεῖ, sensu postulante. Stall.

ἑτέρῳ] Sic Ficinus quoque legit, vertit enim, *duo quædam consimilia quærre per omnia, quæcunque dicimus alteri tertium esse.* Sed Cornarius ἑτέρῳ corruptum judicabat, pro quo restituendum esset αὐτῷ, ut etiam hoc loco Plato respexisse videretur ad proverbium τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι, quo utitur dialogo hoc extremo et in Charmide p. 248. Bas. 2. et de Rep. ix. p. 459. aliisque locis. Conjectura ipsa elegans est: sed displicebat nobis vel propterea, quod σωτῆρι a verbo ἑτέρῳ, qua figuram, qua sonum, litterarum, nimium discrepat, et quod sic desideratur articulus τῷ. Ficin.

κατὰ πάντα ὅσα λέγομεν—ἑτέρῳ] Hæc perobscura sunt. Ficinus vertit: *duo quædam consimilia quærre per omnia, quæcunque dicimus alteri tertium esse.* E quibus verbis cum vulgatam lectionem habuisse, facile intelligitur. Cornarius, homo ingenii non acutissimi, vocem ἑτέρῳ corruptam arbitratus τρίτον σωτῆρι legendum esse censuit. Quam conjecturam ille pingui Minerva fecit, ut innumeras alias. Neque enim intelligitur, quamnam ratio sit allusionis istius ad illud τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι, neque carere sic possumus articulo τῷ. Nihil esse mutandum, recte monuit Schleiermacher, qui locum acute ita interpretatur: *Der Ausdruck ist nur für eine einfache*

ΠΡΩ. Λέγε σαφέστερον, ὦ Σώκρατες, ὅ τι λέγεις.[y]

vi. iii. 224. ΣΩ. Οὐδέν τι ποικίλον, ὦ Πρώταργε· ἀλλ' ὁ λόγος ἐρεσχελεῖ[z] νῶν, λέγει δ' ὅτι τὸ μὲν ἕνεκά του τῶν ὄντων ἐστὶ ἀεί, τὸ δ' οὗ χάριν ἐπάστοτε τὸ τινὸς ἕνεκα γιγνόμενον ἀεὶ γίγνεται.

§. 124. ΠΡΩ. Μόγις ἔμαθον διὰ τὸ πολλάκις λεχθῆναι.

ΣΩ. Τάχα δ' ἴσως, ὦ παῖ, μᾶλλον μαθησόμεθα προ-

vi. 84. ελθόντος τοῦ λόγου.

ΠΡΩ. Τί γὰρ οὔ;

ΣΩ. Δύο δὴ τάδε ἕτερα λάβωμεν.

ΠΡΩ. Ποῖα;

ΣΩ. [a]Ἓν μέν τι[a] γένεσιν πάντων, τὴν δὲ[b] οὐσίαν ἕτερον ἕν.

ΠΡΩ. Δύ'[c] ἀποδέχομαί σου ταῦτα, οὐσίαν καὶ γένεσιν.

ΣΩ. Ὀρθότατα. πότερον οὖν τούτων ἕνεκα ποτέρου, τὴν γένεσιν οὐσίας ἕνεκα φῶμεν ἢ τὴν οὐσίαν εἶναι γενέσεως ἕνεκα;

§. 125. ΠΡΩ. Τοῦτο[d] ὃ προσαγορεύεται οὐσία, εἰ[e] γενέσεως ἕνεκα τοῦτ' ἔστιν ὅ πέρ[f] ἐστι, νῦν πυνθάνει;

Γ.—[a] τι ἕτερον corr Σ.—[y] ὅτι καὶ λέγεις ΞF.—[z] ἐρεσχερεῖ Γ, ἐρεσχηλεῖ corr Χ.—[a] τοι Λ.—[b] δὲ om H.—[c] δύ' Γ.—[d] τοῦτο...] hæc non alteri dant ΓΔΛΠΣΒCFH.—

Sache scherzhaft gekünstelt, um das Verhältniss auszudrücken, welches eines zum andern hat, selbst also das Dritte zu beiden seyend. Quæ sententia egregie confirmatur verbis sequentibus: οὐδέν τι ποικίλον, ἀλλ' ὁ λόγος ἐρεσχελεῖ νῷν. Enimvero ἐρεσχελεῖν, auctore Mar. p. 159. ed. Pierson. Ἀττικῶς dicitur τὸ διαπαίζειν. Phavorin. Ἐρεσχελεῖ· ἀντὶ τοῦ φλυαρεῖ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀτιμάζει. Hesych. Ἐρεσχελεῖ· ἀηδίζεται, ὀχλεῖται, ἐρεθίζει, ἀδολεσχεῖ, χλευάζει, παίζει, σκώπτει, διαμάχεται, ut Albertus edidit. Cfr. Thom. Mag. p. 363. et Bekkeri Anecdot. Græc. t. i. p. 258. De Rep. viii. p. 564. ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς παιζούσας καὶ ἐρεσχελούσας, ὡς δὴ σπουδῇ λεγούσας. Stalb.

οὐδέν τι ποικίλον] H. e. *nihil, quod deludat ac difficile sit intellectu.* Sympos. p. 29. ed. Wolf. Καὶ δὴ καὶ ὁ περὶ τὴν ἔρατα νόμους ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις πόλεσι ποιῆσαι ῥᾴδιος— ὁ δὲ ἐνθάδε καὶ ὁ ἐν Λακεδαίμονι ποικίλος, quod postea ita explicatur: ἐνθάδε δὲ πολὺ τούτων κάλλιον νενομοθέτηται, καὶ ὅπερ εἶπον, οὐ ῥᾴδιον κατανοῆσαι. Gorg. p. 491. D. οὐδέν ποικίλον; ubi vid. Heind.—De iis, quæ nunc de οὐσίᾳ et γενέσει disputantur, alio loco monui. Stalb.

§. 124. πότερον οὖν τούτων ποτέρου ἕνεκα] De hac interrogandi forma, utriusque linguæ auctoribus satis usurpata, præter alios cfr. Heind. ad Gorg. p. 9. et ad Hipp. Maj. p. 140. Stalb.

τοῦτο—πυνθάνῃ] Steph. 'Hæc quoque a Socrate dicuntur apud Ficinum, qui νῦν πυνθάνῃ a præcedentibus sejungit, et vertit, *An percipis?* Idem φαίνομαι et sex proxime sequentia vocabula tribuit Protarcho. Sic autem ea reddit, ac si legisset, ἀλλὰ πρὸς θεῶν τί ἐπερωτᾷς με;' recte. vertit enim, *Sed per deos quid me interrogas?* Sed verba τοῦτο ὃ προσαγ. Protarcho, et verbum φαίνομαι Socrati, et verba πρὸς θεῶν—με Protarcho, tribuuntur in exemplo versionis Ficini, Basileæ a. 1539. ex officina Frobe-

ΣΩ. Φαίνομαι.

ΠΡΩ. Πρὸς θεῶν[g] ἆρ' ἂν ἐπανερωτᾷς[h] με;[i]

ΣΩ. Τοιόνδε[j] τι λέγω,[k] ὦ Πρώταρχέ μοι,[l] πότερα[m] πλοίων ναυτηγίαν ἕνεκα φὴς γίγνεσθαι μᾶλλον ἢ πλοῖα ἕνεκα[n] ναυτηγίας;[o] καὶ πάνθ' ὁπόσα τοιαῦτ' ἐστί, λέγω[p] τοῦτ' αὐτό,[q] ὦ Πρώταρχε. II. iii. 225.

ΠΡΩ. Τί οὖν οὐκ αὐτὸς ἀπεκρίνω σαυτῷ, ὦ Σώκρατες;

[g] : οἱ ΔΠΣ. ἢ ω.—[i] ἔστιν ὅπερ om H.—[g] θεῶν οὖν ἆρ' corr Σ.—[h] ἐπανερωταῖς ΧΔ Π : ἐπερωτᾷς °τ.—[i] με om Σ.—[j] τοιόνδε...] haec eidem dant ΞΕΗ.—[k] τινα λέγον corr Σ.—[l] μοι ΑΓΔΔΞΠΒCΕΡΗω, με Σ : σοι °τ.—[m] πότερον Ε.—[n] ἕνεκα add ΧΓ ΔΠ.—[o] ναυτηγεῖαι Λ.—[p] : λεγω ΞCΕ, πότερα λέγω corr Σ.—[q] τούτων corr Σ.—

niana emisso : et verba τοῦτο—πανθάνῃ ita conversa leguntur. *Hoc quod appellatur Essentia, an generationis (passivum diximus? haecine est, quod nunc percontaris?* Fieri potest, ut haec a Gryanio mutata sint, qui præfuit illi editioni. Neque enim eam nobis vacavit cum superioribus editionibus comparare. Fischr.

§. 125. τοῦτο, ὃ προσαγορεύεται—ὅπερ ἐστίν] In antiquissima Ficini versione Socrati tribuuntur, ita ut νῦν πανθάνῃ (quod vertatur : *an percipis?*) a reliquis segregatur, et sex proxime sequentia vocabula Protarcho tribuantur. Recte habet vulgata. Stalb.

πρὸς θεῶν, ἆρ' ἂν ἐπανερωτᾷς με ;] Ita Bekker. Reliqui edidit, ἆρ' ἂν ἐπερωτᾷς με ; Certum est, utramque scripturam esse vitiosam. Etenim quamnam vim particula ἂν habeat, nemo quisquam explicuerit. Hinc Schleiermacherus ἆρ' οὖν ἔτι ἐρωτᾷς ; legendum conjecit. Verum nec haec scriptura omnes removet difficultates. Fatuus enim et ineptus futurus esset Protarchus, si Socrate quærente, num adhuc ab eo interrogatur. Accedit, quod ita nec Socratis respondendi justam habitura esset rationem. Quæritur enim, an scribi debeat : ποῖον ἆρ' ἐπανερωτᾷς με ; cui interrogationi bene respondent Socratis verba τοιόνδε τι λέγω κ. τ. λ. Verum scripsi pro ἐπανερωτᾷς, quod cum Bekkero recepi. Neque quæret Protarchus, quidnam sit, quod denuo interroget Socrates praeter illa, quæ antea jam erat de οὐσίᾳ et γενέσει disputatus. Ita legitur Lin. p. 26. D. Stalb.

σοι] Add. Bas. 1. 2. μοι. recte. Ficinus. *Quærendi quid interrogo.* Fischr.

πλοίων ναυτηγίαν] Notanda est verborum collocatio. Namque ἕνεκα post ναυτηγίαν demum infertur, quum proprie post πλοίων debuisset. Sed ita solent Graeci, ne vocabula sibi invicem opposita interjecta praepositione dividantur. Notae sunt omnibus formulae ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ, ἐπ' ἄλλοις ἄλλῳ pro αὐτὸς ἐπ' αὐτῷ, ἄλλοις ἐπ' ἄλλῳ. Itaque haud scio an mox non scribendum sit cum Bekkero ἢ πλοῖα ἕνεκα ναυτηγίας, quam propositionis repetitio per usum loquendi non requiratur. Gorg. p. 468. A. πότερον οὖν τὰ μεταξὺ ταῦτα ἕνεκεν τῶν ἀγαθῶν πράττουσιν, ὅταν πράττωσιν, ἢ τἀγαθὰ τῶν μεταξύ ; Stalb.

τί οὖν οὐκ αὐτὸς ἀπεκρίνω σαυτῷ ;] *Quin tu tibi ipse respondes?* h. e. *age igitur, jam tibi ipse responde!* Frequens est in Platone et Xenophonte, aliisque scriptoribus hic usus aoristi post τί οὖν et τί οὐ ibi. Protagor. p. 310. A. Τί οὖν οὐ διηγήσω ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν ; ibid. p. 317. D. Τί οὖν, ἔφην ἐγώ, οὐ καὶ Πρόδικον ἢ Ἱππίαν ἐκαλέσαμεν. Gorg. p. 503. B. ἢ εἴ τινα ἔχεις τῶν ῥητόρων τοιοῦτον εἰπεῖν, τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς αὖ τὰ ἔφρασαι, τίς ἐστι. ubi vid. Heind. Sophist. p. 251. E. Τί οὖν οὐ καὶ' ὃ ἀπορῶ ἀμαυρὸν ἐφ' ἑκάστου τὰ ξυμβαίνοντα ἐκείνῳ ; Menexen. p. 236. C. ΣΩ. Εἰ μὴ ἀδικῶ γε. ἀκήκοα γὰ τοι παρ' αὐτῆς καὶ ὀλίγου πληγὰς ἔλαβον, ὅτι ἐπελανθανόμην. MEN. Τί οὖν οὐ διῆλθες ; ΣΩ. Ἀλλ' ὅπως μή μοι χαλεπαν. ἢ διδάσκαλος, ἂν ἐξεπίστηκα αὐτῆς τὸν λόγον. Xenoph. Cyrop. iv. 1. 4. Τί οὖν, ἔφη ὁ Κῦρος, οὐ καὶ τὴν διαιτὰν ἐλεξάς μοι, εἰ οὕτω, πόση τις ἡ προσήκουσα, καὶ πάλιν τὴν ἑωθινήν ; ubi recte Weiskius : *Haec interrogatio alacritatem quandam animi et ardentem studii cupiendi, ut Latinorum quin tu mihi — respondes?* Heusd. i. 3. Τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ διδάσκεις με τὰ ἐν

ΣΩ. Οὐδὲν ὅ τι οὔ· σὺ[r] μέντοι τοῦ λόγου[s] συμμέτεχε.[t]

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Φημὶ δὴ γενέσεως μὲν[u] ἕνεκα φάρμακά τε καὶ πάντα ὄργανα καὶ πᾶσαν ὕλην παρατίθεσθαι πᾶσιν, ἑκάστην δὲ γένεσιν ἄλλην ἄλλης οὐσίας τινὸς[v] ἑκάστης ἕνεκα γίγνεσθαι, ξύμπασαν δὲ γένεσιν οὐσίας ἕνεκα γίγνεσθαι[w] ξυμπάσης.[x]

ΠΡΩ. Σαφέστατα μὲν οὖν.

§. 126. ΣΩ. Οὐκοῦν ἡδονή γε, εἴ περ γένεσίς ἐστιν, ἕνεκά τινος οὐσίας ἐξ ἀνάγκης γίγνοιτ' ἄν.

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Τό γε μὴν οὗ[y] ἕνεκα τὸ[z] ἕνεκά του γιγνόμενον ἀεὶ γίγνοιτ' ἄν, ἐν τῇ τοῦ ἀγαθοῦ μοίρᾳ[a] ἐκεῖνό ἐστι· τὸ δὲ τινὸς ἕνεκα γιγνόμενον εἰς ἄλλην, ὦ ἄριστε, μοῖραν θετέον.

ΠΡΩ. Ἀναγκαιότατον.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἡδονή γε[b] εἴ περ γένεσίς ἐστιν, εἰς ἄλλην ἢ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ μοῖραν αὐτὴν τιθέντες ὀρθῶς θήσομεν;

rr. iii. 226. ΠΡΩ. Ὀρθότατα μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν, ὅ περ ἀρχόμενος εἶπον τούτου τοῦ λόγου, τῷ μηνύσαντι τῆς ἡδονῆς πέρι τὸ γένεσιν μέν, οὐσίαν δὲ

[r] οὔ καὶ σὺ corr Σ.—[s] λεγομένου w.—[t] συμμέτεχε ΧΔΠ: μέτεχε [e]γ.—[u] μ' Χ.—[v] τινος om F.—[w] ξυμπάσης F, ξύμπασαν...γίγνεσθαι om ΧΓΔ et pr Π.—[x] ξυμπασης Χ.—[y] οὗ τὸ Π.—[z] τὸ C, τῷ BF, τῷ Γ.—[a] μοῖραν H.—[b] τε Λ.—[c] ἐν τινοῦν H.—

τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ; οὕτω γὰρ ἂν σοι οἶμαι μάλιστα ἐγὼ δύνασθαι δηλοῦν τὰ διαφέροντα κ. τ. λ. Memor. iii. 11. 15. Τί οὖν οὐ σύ μοι—ἐγένου συνθηρατὴς τῶν φίλων; ubi vid. Schneid. Adde Heind. ad Charmid. p. 60. Eurip. Heracl. 805. τί τήνδε γαῖαν οὐκ εἰάσαμεν; ubi Elmsleius laudat Æschyl. Prom. 746. Aristoph. Vesp. 213. Lysistr. 181. et ibid. 1103. ubi præsens usurpatur, Τί οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσιστράτην. Stalb.

οὐδὲν δ,τι οὔ] Ficinus, *nihil prohibet*, quasi legisset οὐδὲν κωλύει. Supplendum ἀποκρινοῦμαι i. e. πάντα σοι ἐρῶ. Mox quod Bekk. συμμέτεχε pro vulgat. μέτεχε edidit, id multum vereor, ut idoneis rationibus defendi possit. Duriter certe dictum μέτεχε τοῦ λόγου σὺν ἐμοί, quando duo tantum colloquuntur.—Ceterum in Aldin. vices colloquentium hæ sunt: ΣΩ. Τοιόνδε τι λέγω—τοιαῦτ' ἐστί. ΣΩ. Λέγω— ΠΡΩ. Οὐδὲν δ, τι οὔ. ΣΩ. Σὺ μέντοι τοῦ λόγου ctr. Pessime. —In seqq. ἑκάστην δὲ γένεσιν ἄλλην ἄλλης οὐσίας τινος ἑκάστης ἕνεκα—γίγνεσθαι ξυμπάσης notabis oppositionem inter ἑκάστη et ξύμπασα atque inde oriundam periodi conformationem. Stalb.

§. 126. τό γε μὴν, οὗ ἕνεκα] Ita paullo post: τῶν, ὅσοι ἐξιόμενοι ἢ πείνην ἢ δίψαν—χαίρουσι. Sed jam supra monui de hoc articuli usu. Quod autem ἐκεῖνο post τό γε, vi demonstrativa præditum, infertur, neminem hoc offendet, qui legerit adnotationes Heindorfii ad Phædon. §. 83. et Schneiderі ad Xenoph. Cyrop. v. 2. 28. Stalb.

μηδ' ἡντινοῦν[c] αὐτῆς εἶναι, χάριν ἴσχειν δεῖ.[d] δῆλον γὰρ ὅτι οὗτος τῶν φασκόντων ἡδονὴν ἀγαθὸν εἶναι καταγελᾷ.[e]

ΠΡΩ.[f] Σφόδρα γε.

ΣΩ. Καὶ μὴν ὁ αὐτὸς οὗτος ἐκάστοτε καὶ τῶν ἐν ταῖς γενέσεσιν[g] ἀποτελουμένων καταγελάσεται.[h]

§. 127. ΠΡΩ. Πῶς δὴ καὶ ποίων λέγεις;

ΣΩ. Τῶν ὅσοι ἐξιώμενοι ἢ[i] πεινην ἢ δίψαν[j] ἢ[k] τι[l] τῶν τοιούτων, ὅσα γένεσις ἐξιᾶται,[m] χαίρουσι διὰ τὴν γένεσιν ἅτε ἡδονῆς οὔσης αὐτῆς, καί φασι ζῆν οὐκ ἂν δέξασθαι μὴ διψῶντές τε καὶ πεινῶντες καὶ τἆλλα, ἅ τις ἂν εἴποι, πάντα τὰ ἐπόμενα τοῖς τοιούτοις παθήμασι μὴ πάσχοντες.

ΠΡΩ. Ἐοίκασι γοῦν.

ΣΩ. Οὐκοῦν τῷ γίγνεσθαί[n] γε[o] τοὐναντίον ἅπαντες τὸ φθείρεσθαι φαῖμεν ἄν. II. 55.

ΠΡΩ. Ἀναγκαῖον.

ΣΩ. Τὴν δὴ[p] φθορὰν καὶ γένεσιν αἱροῖτ' ἂν ὁ[q] τοῦθ' αἱρούμενος, ἀλλ' οὐ τὸν τρίτον ἐκεῖνον βίον, τὸν ἐν ᾧ μήτε χαίρειν μήτε λυπεῖσθαι, φρονεῖν δ' ἥν[r] [δυνατὸν] ὡς οἷόν τε καθαρώτατα.

§. 128. ΠΡΩ. Πολλή τις, ὡς ἔοικεν, ὦ Σώκρατες, II. iii. 227.

[c] ἴσχειν δεῖ FG et corr Π, ἴσχειν δεῖν ΧΔΠ, δεῖν ἴσχειν Η : δεῖ ἴσχειν [e]τ.—[e] καταγελάσεται ΓΗ et γρ BC'w.—[f] ὁ libris deest.—[g] γένεσι Γ et pr Π.—[h] καταγελάσεται ἀποτελουμένων Γ.—[i] ἢ om ΧΔΠ.—[j] πεινῶν ἢ διψῶν Γ.—[k] εἴ Σ.—[l] τοι C.—[m] ἰᾶται Η.—[n] τὸ γενέσθαι ΧΠ et pr Δ.—[o] τε Λ, om ΔΠ.—[p] δὲ w.—[q] τις ΧΔΠ.

τἀγαθὸν εἶναι] Sponte reposui pro ἀγαθὸν εἶναι. Stalb.

καταγελᾷ] Stallb. 'Quidam vet. καταγελάσεται, ut statim post legitur.' Nunnius Ban. 2. Ficinus, *ab hac deridetur* : mox, *ridebit*. Sed καταγελᾷ hic verum est, nam καταγελᾷ est fut. Atticum, ut καταγελάσεται positum est pro fut. passivo. Ficin.

καταγελᾷ] Neque enim καταγελᾷ esse potest futurum, quoniam Attici nunquam καταγελάσω, sed semper καταγελάσομαι dixisse reperiuntur, neque καταγελάσεται sensu passivo accipiendum. Protagor. p. 355. C. ἂν οὖν τύχῃ ὁ ἰδιώτης ἡμῶν ὑβριστὴς ὤν, γελάσεται καὶ ἐρεῖ κ. τ. λ. Ibid. p. 357. D. νῦν δέ, ἂν ἡμῶν καταγελάτε, καὶ ἡμῶν αὐτῶν καταγελάσεσθε. Sensus hic est : *idem ille, qui voluptatem in continua generatione vitam esse existimat, eos etiam ridebit, qui his generationibus tantum pretium statuunt, ut eas ipsi vitae praeferendas arbitrentur.* Unde patet, verissimum esse καταγελᾷ. Mox καὶ μὴν ὁ αὐτὸς οὗτος e Bekkeri. dedi. In reliquis editt. articulus deest. Stalb.

§. 127. ἰζιώμενοι] De verbo ἰζιᾶσθαι cfr. quae dicta sunt ad §. 35.—Mox vocem δυνατὸν utpote vitii suspectam, uncis inclusi, praeeunte Bekkero. Videtur ea e glossemate sequentium verborum enata esse. Hesych. et Timaeus Ὡς οἷόν τε· ὡς δυνατόν.—Add. Ban. 1. 2. vitiose καθαρότατα, quod Stephanus jam correxit. Stalb.

ἀλογία ξυμβαίνει γίγνεσθαι, ἐάν τις τὴν ἡδονὴν ὡς ἀγαθὸν ἡμῖν τιθῆται.[s]

ΣΩ. Πολλή, ἐπεὶ[t] καὶ τῇδε ἔτι λέγωμεν.

ΠΡΩ. Πῇ;

ΣΩ. Πῶς οὐκ ἄλογόν ἐστι μηδὲν ἀγαθὸν εἶναι μηδὲ καλὸν μήτε ἐν σώμασι μήτ' ἐν πολλοῖς ἄλλοις πλὴν ἐν ψυχῇ, καὶ ἐνταῦθα ἡδονὴν[u] μόνον, ἀνδρίαν δὲ ἢ σωφροσύνην ἢ νοῦν ἤ τι τῶν ἄλλων[v] ὅσ'[w] ἀγαθὰ εἵληχε ψυχή, μηδὲν τοιοῦτον εἶναι; πρὸς τούτοις δὲ ἔτι τὸν μὴ χαίροντα, ἀλγοῦντα δὲ ἀναγκάζεσθαι φάναι κακὸν εἶναι τότε ὅταν ἀλγῇ, κἂν ᾖ ἄριστος πάντων, καὶ τὸν χαίροντα αὖ, ὅσῳ μᾶλλον χαίρει, τότε ὅταν χαίρῃ, τοσούτῳ[x] διαφέρειν πρὸς ἀρετήν.

ΠΡΩ. Πάντ' ἐστὶ ταῦτα, ὦ Σώκρατες, ὡς δυνατὸν ἀλογώτατα.[y]

§. 31. F. §. 129. ΣΩ. Μὴ τοίνυν ἡδονῆς μὲν πάντως[z] ἐξέτασιν πᾶσαν ἐπιχειρῶμεν ποιήσασθαι, νοῦ δὲ καὶ ἐπιστήμης οἷον

—[r] δεῖν Ξ.—[s] τὲ θῆται Γ.—[t] ἐπειδὴ ΞΣ.—[u] ἡδυνὴ ΞΕ.—[v] τοιούτων Δ.—[w] δσ' Γ. —[x] τοσούτω ΑΔΛΠΣΒCΗω: τοσοῦτον °ς.—[y] ἀλγότατον Λ.—[z] μὲν πάντως ΑΔΠ:

§. 128. πολλή τις—ἀλογία] Nemo non dixerit scribendum esse πολλήν τινα et ἀλογίαν: sed si locus hic emendetur, alium etiam quendam ei similem, aut etiam alios quosdam, emendare oportebit. Steph.

Mireris hic Stephanum, πολλήν τινα —ἀλογίαν corrigere tentantem. Fischerus vulgatam propterea sanam esse putabat, quoniam ἀλογία ξυμβαίνει γίγνεσθαι dictum esset pro ἀλογία γίγνεται. Verum enim hac ratione quomodo ea loca explicabis, ubi ξυμβαίνει cum accusativo et infinitivo jungitur? Utramque enim structuram usitatam esse constat. Scilicet aliquantum refert, utrum subjectum, quod dicunt, verbo συμβαίνει præmittatur, an vero postponatur. Illud si fit, nominativus casus usurpari consuevit; sin hoc, accusativus. De Republ. iv. p. 438. E. ἐπιστήμη—ποιᾷ δή τις συνέβη καὶ αὐτὴ γενέσθαι. Parmenid. §. 16. Heind. ἑκάστη τῶν παρ' ἡμῖν ὄντων ἑκάστου ἂν ἐπιστήμη συμβαίνει εἶναι. Phædon. p. 67. C. κάθαρσις εἶναι συμβαίνει τοῦτο. Contra Protagor. p. 333. C. συμβαίνει μέντοι ἴσως, καὶ ἐμὲ τὸν ἐρωτῶντα καὶ τὸν ἀποκρινόμενον ἐξετάζεσθαι. Phædon. p. 74. A. ἐρ' οὖν συμβαίνει τὴν ἀνάμνησιν εἶναι μὲν ἀφ' ὁμοίων, εἶναι δὲ καὶ ἀπ' ἀνομοίων; Polyb. ix. 23. διὰ τὸ προσφάτως αὐτὰ γεγονέναι, τελέως ἐναργῆ συμβαίνει τὴν γνῶσιν αὐτῶν ὑπάρχειν. Stalb.

ἐνταῦθα ἡδονὴν] Ald. Bas. 1. 2. ἡδονή. Male.—ἐνταῦθα sc. ἐν ψυχῇ.—μηδὲν τοιοῦτον sc. μηδὲ ἀγαθὸν, μηδὲ καλόν.—Pro εἵληχε ψυχὴ Ald. Bas. 1. 2. εἵληχε ψυχῇ. Non omnino male. Stalb.

κἂν ᾖ ἄριστος] *Quamvis optimus sit.* —διαφέρειν πρὸς ἀρετὴν *virtute excellere*; quæ locutio frequentior est, quam ut exemplis illustrari debeat. Stalb.

§. 129. μὴ τοίνυν ἡδονῆς κ.τ. λ.] Absoluta de voluptatis natura et variis generibus disputatione Socrates accedit ad mentis et sapientiæ naturam accuratius considerandam. In qua re ille sic versatur, ut quanta sit ejus præstantia et dignitas, luculenter ostendat. Stalb.

ἡδονῆς μέν] Bekkero delebatur; Ald. Bas. 1. 2. ἡδονῆς μέντοι. Quod cur ferri nequeat, facile videbunt, qui particularum Græcarum usum bene callent. Cfr. §. 136. πάντως ἔγωγε οἶμαι ἡγεῖσθαι ξύμπαντας. Stalb.

ἐξέτασιν ποιήσασθαι] Dictum pro ἐξετάσαι, usu frequentissimo. Isocrat. Areo-

φειδόμενοι σφόδρα[a] φανῶμεν· γενναίως δέ, εἴ πῃ[b] τι σαθρὸν ἔχει, πᾶν περικρούωμεν, ἕως ὅ τι καθαρώτατόν ἐστ' αὐτῶν φύσει, τοῦτο[c] κατιδόντες εἰς τὴν κρίσιν χρώμεθα τὴν κοινὴν τοῖς τε[d] τούτων καὶ τοῖς τῆς ἡδονῆς μίρεσιν ἀληθεστάτοις.

ΠΡΩ. Ὀρθῶς. tt. iii. 228.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἡμῖν τὸ μέν, οἶμαι, δημιουργικόν ἐστι τῆς περὶ τὰ μαθήματα ἐπιστήμης, τὸ δὲ περὶ παιδείαν καὶ[e] τροφήν; ἢ πῶς;

μέντοι r.—[a] σφόδρα φειδόμενοι Γ.—[b] εἴποι Λ.—[c] τοῦτο φύσει Γ.—[d] τῆς τε ΧΓΛΑΒ

pugnt. p. 206. Ἔοικε τῷ δήμῳ κοινὴν ποιήσασθαι τὴν ἀπόδοσιν. de Permutat. p. 686. οἷς οὔτ' ἂν τολμηρὰν ἐποιησάμην τὴν ἐπιχείρησιν, εἰ μὴ καὶ δείξειν ἐμελλον ἑαυτὸν ἐλεύθερον, καὶ μᾶλλον ποιήσειν τὴν διάγνωσιν αὐτῶν. Lucian. Prometh. p. 18. Διάλογοι δὲ σεμνότατοι ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας φυσικοῦ τε περὶ καὶ ἀρετῆς φιλοσόφου. Apud est, si dicitur ἐξέτασιν ποιεῖται, h. e. anatomiam case percurtationis, die Untersuchung veranstaltet, geschehen lassen. Sic σπονδὰς ποιεῖν de duo inducierum auctoribus apud Aristoph. Pac. 212. et 1199. εἰρήνην ποιεῖν de Lygeo paris suasore. Eam. 778. 785. ubi κρίσιν ποιεῖν est judicium instituere. Sed interdum activum pro medio usurpatur, ut Menexen. §. 1. ubi ταφὰς ποιεῖν legitur. Itaque non recte suspectum habuerunt locum Xenoph. Anab. iv. 2. 27. ubi de militibus Graecorum: Οἱ μὲν οὖν πρῶτοι ὅμιλον τρίψαι τινὶ ἐστρατοπεδεύοντο, οἱ δ' ὕστεροι σκοπαῖοι προσιόντες, ὡς ἐπήγχανον ἕκαστοι, τηλίζοντο καὶ κραυγὴν πολλὴν ἐποιουν, καλοῦντες ἀλλήλους, ὥστε καὶ τοὺς πολεμίους ἀκούειν. ubi Cyrop. iii. 1. 4. ubi vid. Fischer. iii. 3. 23. Codices discrepant. Omnino in hac formula activum longe usitatissimum, etiam apud scriptores. Ita Plutarch. Phocion. c. 33. ὡς δὲ θόρυβον καὶ κραυγὴν ἐποιουν. Stall.

εἴ πῃ τι σαθρὸν ἔχει] De voc. σαθρὸν cfr. Toup. ad Long. p. 322. Fischer. ad Kuhnium. §. 5. collat. Georg. p. 479. B. p. 495. E. Simillimus huic locus est Theaetet. p. 179. D. σκεπτέον τὴν φορομένην ταύτην οὐσίαν διακρούοντα, εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται; ad quem locum Scholiasta ita annotat: ἐκ μεταφορᾶς τῶν διακρουόντων τὰ κεράμια, εἰ ἀκέραιά εἰσιν. Ad hoc scholion illustrandum, unde Wyttenbachius in animadversis. ad Plutarchi Moral. part. i. p. 479. Ruhnkenius in Adversariis adscripserat haec: ' Schol. ad Nub. 317. ibiq. Kuster. Plutarch. t. ii. p. 64. Corrig. Diog. Laert. p. 330. κομπεῖν confirmat Eustath. ad Il. M. p. 896. Suid. v. κροῦσις. Kust. ad Suid. t. iii. p. 207. et 245. ad Hesych. i. p. 336. Phavor. qui sequens scholion conjungit. Themist. p. 299. ad Lucian. t. ii. p. 842. Menag. ad Laert. p. 112. Phrynich. Ms. v. περικρούμενος. Toup. ad Longin. p. 192.' Eadem imagine utitur Lucian. Parasit. 3. t. ii. p. 841. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνῴδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος· ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ ποιηταὶ χίτραι διακρουόμεναι, μὴ σαθρὸν ὑποφθέγγηται. Damascius apud Suid. v. ν. πρόσοιτο. t. iii. p. 207. ἦν δὲ ἱκανὸς ἰδεῖν δεῖν τε σαθρὸν φθέγγεται ὁ λόγος καὶ δεῖν ὑγιές. Ex his utrumque complurimis locis Wyttenbachius l. c. scribendum hic esse conjecit εἴ πῃ τι σαθρὸν ἠχεῖ, quod etsi elegantissimum est, tamen non necessarium puto. Stall.

οὐκοῦν ἡμῖν τὸ μὲν κ. τ. λ.] Structura verborum paullo impeditior haec est: οὐκοῦν ἡμῖν τῆς περὶ τὰ μαθήματα ἐπιστήμης τὸ μὲν δημιουργικόν ἐστι, τὸ δὲ περὶ παιδείαν καὶ τροφήν; Dicuntur autem μαθήματα nunc sensu latiore ἅπαντα μανθάνομεν, unde τὸ μὲν αὐτῶν δημιουργικόν ἐστι, h. e. artes et opificia spectat, τὸ δὲ περὶ τροφὴν καὶ παιδείαν, h. e. ad eruditionem et vitae cultum refertur. Antea haec verba nolim interpretari. Scripsimus vero cum Bekk. περὶ παιδείαν καὶ τροφήν, quemadmodum haec verba saepenumero conjuncta reperiuntur. Vulgo ἢ τροφήν. Tim. p. 19. D. καὶ ἐν τῷ πολεμεῖν τὰ προσήκοντα ἀποδιδόναι τῇ παιδείᾳ καὶ τροφῇ. Phaedon. p. 107. D. οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἔχουσα εἰς ἅδου ἡ ψυχὴ ἔρχεται πλὴν τῆς παιδείας τε καὶ τροφῆς.

ΠΡΩ. Οὕτως.

§. 130. ΣΩ. Ἐν δὴ ταῖς χειροτεχνικαῖς διανοηθῶμεν

ἃ δὴ καὶ λέγεται μέγιστα ὠφελεῖν ἡ βλάπτειν τὸν τελευτήσαντα εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκείσε πορείας. ibid. p. 81. D. τὰς τῶν φαύλων (ψυχὰς) al περὶ τὰ τοιαῦτα ἀναγκάζονται πλανᾶσθαι, δίκην τίνουσαι τῆς προτέρας τροφῆς κακῆς οὔσης. ibid. p. 84. A. ἡ ψυχὴ—τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ θεῖον, καὶ τὸ ἀδόξαστον θεωμένη καὶ ὑπ' ἐκείνου τρεφομένη. ubi deinceps: ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης τροφῆς οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ. de Republ. ii. p. 376. E. ῥᾴψονται δὲ δὴ ἡμῖν οὗτοι καὶ παιδευθήσονται τίνα τρόπον; ubi paullo post: τίς οὖν ἡ παιδεία; ἢ χαλεπὸν εὑρεῖν βελτίω τῆς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ χρόνου εὑρημένης; ἔστι δέ που ἡ μὲν ἐπὶ σώμασι γυμναστική, ἡ δ' ἐπὶ ψυχῇ μουσική. Criton. §. 5. ἡ γὰρ οὐ χρὴν ποιεῖσθαι παῖδας, ἢ ξυνταλαιπωρεῖν καὶ τρέφοντα καὶ παιδεύοντα. ibid. §. 12. ἀλλὰ τοῖς περὶ τὴν τοῦ γενομένου τροφήν τε καὶ παιδείαν, ἐν ᾗ καὶ σὺ ἐπαιδεύθης; quo loco paullo ante post τούτοις ἡμῶν voc. τοῖς νόμοις, et mox post ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι voc. νόμοι unicuique locum attente legenti ab interpolatorum manibus profectum esse videbitur. Alcibiad. i. p. 121. A. τῆς δὲ σῆς γενέσεως καὶ τροφῆς καὶ παιδείας. de Legg. xi. p. 920. A. ὅσοι γενέσει καὶ τροφαῖς εὖ πεπαίδευνται. ibid. p. 926. E. μετὰ μὲν οὖν τὴν πρώτην ἑκάστοις εἴρηνται τροφαὶ καὶ παιδεύσεις. ibid. p. 927. B. καὶ εὐλαβούμενον περὶ τροφήν τε καὶ παιδείαν ὀρφανῶν. Sed satis exemplorum in re Platonis lectoribus minime ignota. Stalb.

§. 130. ἐν δὴ ταῖς χειροτεχνικαῖς] Ante hæc verba dubitari non potest, quin particula aliqua disputationis sive brevior sive longior interierit. Nam quum verbis prægressis artes divisæ sint in δημιουργικὰς et in eas, quæ ad παιδείαν καὶ τροφὴν pertineant, qui tandem fit, ut nunc repente de artibus χειροτεχνικαῖς agatur, earum vero, quæ ad παιδείαν spectare dicuntur, nulla prorsus fiat a reliquis separatio? Quid? quod in sequenti disputatione in χειροτεχνικαῖς etiam commemorantur ἰατρική, καὶ γεωργία καὶ μουσικὴ καὶ κυβερνητικὴ καὶ στρατηγητικὴ quatenus eæ usu et exercitatione sensuum nitantur. Quas artes omnes quis dubitare audebit, quin ab auctore ad τὰς περὶ τροφὴν καὶ παιδείαν referri debuerint? Nam illud quidem non vereor, ne quis ea, quæ mox de philosophia, tanquam reliquarum scientiarum omnium matre ac gubernatrice, exponuntur, huc revocare studeat, quam nemo quisquam unquam τὴν περὶ τροφὴν καὶ παιδείαν ἐπιστήμην a Platone vocatam esse docuerit. Neque vero Socrates istam de artium discrimine disputationem tam negligenter et sine ratione instituere potuit, qui antea de speciebus in unaquaque quæstione, sapienter quidem instituta, caute et accurate investigandis tam sollerter præceperit. Quæ quum ita sint, nullus dubito, quin me non sine idonea caussa ante οὐκοῦν plura intercidisse statuere concessuri sint omnes, qui loci rationes bene perspexerint. Hoc autem loco ut lacunam esse sumam, quum alia faciunt, tum etiam hoc, quod verba ἐν δὴ ταῖς χειροτεχνικαῖς, sic statim ab initio posita, nihil habent, quorsum referantur. Quodsi vero quærimus, quid in deperdita ista colloquii parte probabiliter tractatum fuerit; sequentia, etsi non disertum rei indicium faciunt, tamen hoc certe ostendunt, artes δημιουργικὰς et eas, quæ ad educationem spectare dicuntur, rursus divisas fuisse in plures alias partes quarum aliæ χειροτεχνικαὶ judicatæ esse videntur, aliæ non χειροτεχνικαί. Ac has quidem postquam a ceteris distinxerat, videtur eas in una posuisse philosophia, de qua, quum breviter monitum esset, uberior quæstio rejecta est in finem totius de artibus disputationis. Quæ si recte a nobis conjectata sunt; judicari etiam licebit de eo, utrum major an minor colloquii pars perierit. Nam sane hæc res non paucis tantummodo verbis declarari poterat, sed copiosiore disputatione indigebat. Ceterum non possum non hac occasione oblata profiteri, mihi semper omnes Platonis codd. quorum quidem hodie notitiam aliquam accepimus, ex uno aliquo fonte fluxisse unamque familiam constituere visos esse. Qui quamvis in litteris, syllabis, apicibus multum interdum discrepant, tamen ubi graviores corruptelæ aut lacunæ, quarum multo major numerus olim reperietur, quam fortasse existimabant, qui verbis inhærentes res ipsas negligere solent, deprehenduntur, tam amice inter se conspirent, ut omnes eodem parente natos esse vix possis dubitare. Quanquam hic quoque e stirpe vitiosa vitiosior proles exiit. Certius hac de re olim judicare licebit, ubi Imm. Bekkerus, vir de Platone jam

τρῶτα εἰ τὸ μὲν ἐπιστήμης αὐτῶν μᾶλλον ἐχόμενον, τὸ δὲ ἧττον ἔνι, καὶ δεῖ[f] τὰ μὲν ὡς καθαρώτατα νομίζειν, τὰ δ' ὡς ἀκαθαρτότερα.[g]

ΠΡΩ. Οὐκοῦν χρή.

ΣΩ. Τὰς τοίνυν ἡγεμονικὰς διαληπτέον ἑκάστων αὐτῶν χωρίς;

ΠΡΩ. Ποίας καὶ πῶς;

ΣΩ. Οἷον πασῶν που τεχνῶν ἄν τις ἀριθμητικὴν χωρίζῃ καὶ μετρητικὴν[h] καὶ στατικήν,[i] ὡς ἔπος εἰπεῖν φαῦλον τὸ καταλειπόμενον ἑκάστης ἂν γίγνοιτο.

CEF, τε pr Π.—[a] καὶ ΧΔΠ : ἢ °ς.—[f] δὴ ΧΔΠ.—[g] ἀκαθαρτότατα ΠEs.—[h] μερικὴν

nunc immortaliter meritus, copias, dudum, ut audio, paratas, tandem publici juris fecerit. Paene oblitus essem addere, Sydenhamum pro ἐν δὴ χειροτεχνικαῖς tentasse ἐν δὴ χειροτεχνίαις. Male. Cfr. de Republ. ix. p. 590. B. Βανανσία δὲ καὶ χειροτεχνία διὰ τί, εἶεν, ὄνειδος φέρει; Stalb.

τὸ δὲ ἧττόν ἐστι] Ita de certa Schleiermacheri conjectura dedi. Vulgo ἧττον ἔνι, quod ferri non potest. Neque enim verba cohaerent ita: ἔνι ταῖς χειροτεχνικαῖς κ. τ. λ. sed potius hunc modo: εἰ τὸ μὲν αὐτῶν—ἐπιστήμης μᾶλλον ἐχόμενόν ἐστι. Intelligit vero ἐπιστήμην scientiam e rerum οὐσίᾳ depromtam. Cfr. de Republ. vii. p. 534. A. Alcinous doctr. Platon. p. 340. Ὁ (λόγος) περὶ τὰ νοητὰ ἐπιστήμη τό ἐστι καὶ ἐπιστημονικὸς λόγος, ὁ δὲ (ita leg. pro vulg. τε) περὶ τὰ αἰσθητὰ δοξαστικός τε καὶ δόξα.—ἐπιστήμης τῆς περὶ τὰ νοητὰ καὶ δόξης τῆς περὶ τὰ αἰσθητὰ ἀρχαὶ νόησίς τε καὶ αἴσθησις. Stalb.

καὶ δεῖ τὰ μέν] Sc. τὰ τῆς ἐπιστήμης ἐχόμενα. Mori νομίζειν ὡς καθαρώτατα est pro purissimis habere, usu satis trito. Supplendum erat. Cfr. Heind. ad Sophist. p. 409. Monui propter Fischerum, qui Bas. 2. lectionem ὡς ἀκαθαρτότερα, quam Bekk. etiam recepit, propterea damnavit, quoniam particula ὡς jungi sibi velit superlativum. Etiam Firmus comparativum habuit. Vertit enim: aliquid impurissimum, impurius aliquid arbitrari. Abi, ὡς ἀκαθαρτότατα. Fateor tamen, vulgatam lectionem mihi non genuinam videri. Quaeritur enim, εἰ τὸ μὲν μᾶλλον ἐχόμενόν ἐστι ἐπιστήμης, τὸ δὲ οὔ. Quare vix dubito, quin reponi debeat: καὶ δεῖ τὰ μὲν ὡς καθαρώτερα νομίζειν, τὰ δὲ ὡς ἀκαθαρτότερα. Stalb.

ἑκάστην] De Stephani conjectura dedi τὰς—ἑκάστην pro vulgat. ἑκάστων. de Republ. i. p. 346. D. καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι (τέχναι) οὗτω τὸ ἑαυτῆς ἑκάστη ἔργον ἐργάζεται. cfr. Heind. ad Gorg. §. 127. et Matth. Gr. Gr. §. 301. A. not. Vulgata lectio sensum pervertit.—Segregandas autem a χειροτεχνικαῖς universe dictis censet ἡγεμονικὰς τέχνας h. e. eas, quibus reliquae omnes veluti fundamento nitantur, ita ut, iis sublatis, nihil retineant nisi aliquam probabilitatis et verisimilitudinis speciem, sollertia quadam sensuum effectam, (ἐμπειρίᾳ καὶ τριβῇ) sed omni certa ratione destitutam. De ἐμπειρίᾳ καὶ τριβῇ saepenumero conjuncta cfr. infr. c. 54. εἰ μέλλεις μὴ τριβῇ μόνον καὶ ἐμπειρίᾳ. ἀλλὰ τέχνῃ ἰήσεσθαι καὶ ῥᾴμην ἐμποιήσειν. Gorg. p. 464. E. τοῦτο γὰρ πρός σε λέγω, ὅτι τοῦ ἡδέος στοχάζεται ἄνευ τοῦ βελτίστου· τέχνην δὲ αὐτὴν οὐ φημὶ εἶναι, ἀλλ' ἐμπειρίαν, ὅτι οὐκ ἔχει λόγον οὐδένα, ᾧ προσφέρει, ἃ προσφέρει, ἀσοία ἔστιν τὴν φύσιν ἐστίν. ibid. p. 501. A. ἡ δὲ ἑτέρα τῆς ἡδυτῆς—κομιδῇ ἀτέχνως ἐπ' αὐτὴν ἔρχεται, οὔτε τι τὴν φύσιν σκεψαμένη τῆς ἡδονῆς οὔτε τὴν αἰτίαν, ἄλογός τε παντάπασιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν διαριθμησαμένη τριβὴ καὶ ἐμπειρία. Legg. ix. p. 857. Refert autem ad ἡγεμονικὰς artes eas, quae, quoniam instrumentorum et mensurarum ope utantur, reliquis longe certiores sint, veluti ἀριθμητική, μετρητική et στατική, de quibus mox accuratius exponitur. Stalb.

ΠΡΩ. Φαῦλον μὲν δή.[k]

ΣΩ. Τὸ γοῦν μετὰ ταῦτ' εἰκάζειν λείποιτ' ἂν καὶ τὰς αἰσθήσεις καταμελετᾶν ἐμπειρίᾳ καί τινι τριβῇ, ταῖς τῆς στοχαστικῆς προσχρωμένους δυνάμεσιν, ἃς πολλοὶ τέχνας
11. 86. ἐπονομάζουσι, μελέτῃ καὶ πόνῳ τὴν ῥώμην ἀπειργασμένας.[l]

ΠΡΩ. Ἀναγκαιότατα λέγεις.

§. 131. ΣΩ. Οὐκοῦν μεστὴ μέν που μουσικὴ πρῶτον,
11. iii. 229. τὸ ξύμφωνον ἁρμόττουσά οὐ μέτρῳ ἀλλὰ μελέτης στοχασμῷ· καὶ ξύμπασα αὐτῆς[m] αὐλητική,[n] τὸ μέτρον ἑκάστης

Λ.—[j] στοχαστικὴν mg H.—[j] τὸ om pr ΔΠ.—[k] μὲν δή ΑΓΔΛΠΣΒCHιω: μέντοι °τ. —[l] ἀπειργασμένας ΑΓΔΛΞΠΒCHιω: ἀπειργασμένους °σ.—[m] αὐτῶν ΔΗ.—[n] αὐλη-

φαῦλον μέντοι] Bekk. dedit φαῦλον μὲν δή, quod minus rectum videtur. De particula μέντοι in affirmationibus usurpari consueta jam supra monui. STALB.

τὸ γοῦν μετὰ ταῦτ'—ἀπειργασμένας] Plura vulgo turbata leguntur. Ficinus vertit: *residuum quippe imaginatione quadam ac sensuum experientia et exercitatione conjecturisque incederet, quas plerique artes vocant, cura et labore vim adeptas.* Ex hac versione primo ἀπειργασμένας cum Schleiermachero rescripsimus. Vulgo ἀπειργασμένους. Deinde οἱ πολλοὶ dedimus, quanquam editi, omnes articulum omittunt. Vulgus enim hisce rebus omnem artis ambitum contineri arbitratur, neque vero viri prudentes et sapientes. Ceterum ne quis προσχρωμένους in προσχρωμένοις mutandum censeat, quod cohæreat cum λείποιτ' ἄν, accusativus utique ferendus. STALB.

§. 131. οὐκοῦν μεστὴ μέν που μουσικὴ] Non dubito, quin hic quoque aliquid a librariis turbatum sit, quamvis summa est librorum editorum consensio. Nam offendit magnopere quod voc. μεστὴ sic nude ponitur. Quid exciderit, non ausim definire; quanquam, si Ficini est in talibus locis aliqua auctoritas, ex hujus versione: *annon ubi musica iis plena est, concentum primo contemperat*, pronomen αὐτῶν hic excidisse conjicias. Fortasse etiam in voc. πρῶτον latet vitium, quod sive mecum ad οὐκοῦν—μουσικὴ trahas, sive cum aliis ad sequentia τὸ ξύμφωνον μελέτης στοχασμῷ referas, utroque modo oratio asperi quid et inconcinni habebit, quanquam ea, quam nos invimus, ratio alteri longe præferenda. STALB.

τὸ ξύμφωνον] I. e. τὴν ξυμφωνίαν.—μελέτης στοχασμὸς, paullo rariore structura, significat *conjiciendi sollertiam per exercitationem partam*, ut adeo genitivus caussam efficientem indicet. STALB.

ξύμπ. αὖ πληκτική] Novæ occurrunt difficultates. Nam pro ξύμπασα αὖ πληκτική, quod ex Heusdii correctione reposui, Ald. Bas. 1. 2. Steph. Bekk. cett. habent ξύμπασα αὐτῆς αὐλητική. Venim quid chordæ cum re tibiaria habeant commune, nemo dixerit, nisi quis (ut sunt lepida interdum hominum capita) veteres musicos chordas etiam inflasse opinetur. Præclaram Heusdii emendationem confirmat versio Ficini: *et universa ejus pulsandi facultas.* Verum enim ne sic quidem omnis huic loco exemta est dubitandi materies. Nam vide mihi, an sapienti scriptori ita loqui liceat: *plena est illis musica ars, primum harmoniam non mensura efficiens, sed conjectura; et omnis rursus fidium pulsandarum scientia.* Quasi vero quis universo generi, *musicæ*, singularem aliquam ejus speciem πληκτικὴν sic addere possit sine risu et indignatione lectorum! Quare, quod supra jam suspicatus sum, πρῶτον illud non habere, quorsum idonea ratione referatur, id nunc alia etiam de caussa contendo. Videtur enim post μουσικὴ aliquid excidisse, in quo artis illius alia quædam species tractabatur. Veluti si olim fuisse statuas: οὐκοῦν μεστὴ μέν που μουσικὴ (στοχασμοῦ s. ἐμπειρίας καὶ τριβῆς)· πρῶτον μὲν αὐλητική, τὸ ξύμφωνον ἁρμόττουσα οὐ μέτρῳ, ἀλλὰ μελέτης στοχασμῷ· καὶ ξύμπασα αὖ πληκτική, τὸ μέτρον κ. τ. λ. Tale quid, opinor, requiritur, quo loco pristina integritas restituatur. Sequentia integra puto, modo ordinem eorum hunc esse putes: τῷ στοχάζεσθαι θηρεύουσα

χορδῆς τῷ στοχάζεσθαι φερομένης[o] θηρεύουσα, ὥστε πολὺ μεμιγμένον ἔχειν τὸ μὴ σαφές, σμικρὸν δὲ τὸ βέβαιον.

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα.

ΣΩ. Καὶ μὴν ἰατρικήν τε καὶ γεωργίαν καὶ κυβερνητικὴν καὶ στρατηγικὴν[p] ὡσαύτως εὑρήσομεν ἐχούσας.

ΠΡΩ. Καὶ πάνυ γε.

ΣΩ. Τεκτονικὴν δέ γε, οἶμαι, πλείστοις μέτροις τε καὶ ὀργάνοις χρωμένην, τὰ πολλὴν ἀκρίβειαν αὐτῇ πορίζοντα τεχνικωτέραν τῶν πολλῶν[q] ἐπιστημῶν παρέχεται.

ΠΡΩ. Πῇ;

ΣΩ. Κατά τε ναυτηγίαν καὶ κατ' οἰκοδομίαν καὶ ἐν πολλοῖς[r] ἄλλοις τῆς ξυλουργικῆς. κανόνι γάρ, οἶμαι, καὶ τόρνῳ χρῆται καὶ διαβήτῃ[s] καὶ στάθμῃ καί τινι προσαγωγίῳ[t] κικομψευμένῳ.

τικὴ καὶ κιθαριστικὴ τὸ τε Σ.—[o] θηρευούσης Π.—[p] στρατηγητικὴν τ.—[q] πάλαι Λ. —[r] τοῖς Η.—[s] διαβήτι ΞF.—[t] προσαγωγείῳ ΧΔΠ, προσαγωγίῳ Σ, προαγωγίᾳ Η:

τὸ μέτρον ἑκάστης χορδῆς φερομένης. Stall.

ἃ πολλὴν ἀκρίβειαν] Edit. omnes τὰ πολλὴν ἀκρίβειαν, quo perturbatur verborum ordo. Schützius scribi jubebat ταῦτα πολλὴν ἀκρίβειαν. Ego lenissima mutatione ἃ πολλὴν ἀκρίβειαν, quod Heind. quoque conjecerat. Nempe ad τεκτονικὴν χρωμένην ex antecedentibus reputandum εὑρήσομεν. Sensus hic est: *architecturam vero inveniemus multis utentem instrumentis, ut amussi, regula, circino, perpendiculo, quæ efficiunt, ut ea multam habeat accurationem atque ad veram artis formam plerisque scientiis propius accedat.* Stall.

τῇ ξυλουργικῇ· κανόνι γάρ] Ficinus legisse videtur, ξυλουργικὴν κανόνι οἶμαι. —Vertit enim: *multisque aliis ad lignarium fabrum quadrimodo pertinentibus utitur amussi* etc. Male. Stall.

διαβήτῃ] Hesych. Διαβάτην· ὄργανόν τι τεκτονικόν. Sed lege delet διαβήτης, ut intelligatur ex hac glossa: σταφυλὴ ὁ διαβήτης, ἀπὸ μέρους. Nam etsi Ficinus vocabulum διαβήτης vertit *circinus*: etsi non ignoto, διαβήτην vocari *circinum*: tamen hoc loco certum videtur intelligi *libellæ* eam partem, quæ *groma* vocatur. Sequitur enim στάθμη h. e. *perpendiculum*. Figura ejus extat in notis Pinandri ad Vitruv. vii. 3. p. 367. Fischer.

διαβήτῃ] διαβήτης h. l. non est *circinus*, ut alibi. cfr. Beck. ad Aristoph. Av. 1001. Scholiast. ad Nub. 178. sed potius *libella* (*die Bleiwage der Zimmerleute*). Sequitur enim στάθμη, *perpendiculum*, de quo vid. intptt. Vitruvii vii. 3. Schol. Aristoph. Ran. 800. διαβήτης· σταφυλή· ὅπερ ἐστὶν ὄνομα παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσιν ἐπὶ καθεμένης μολύβδου τιθέμενον. Schol. Homeri ad Iliad. iii. 765. Cfr. Valck. ad Eurip. Hipp. 468. Stall.

στάθμῃ] Hesych. Στάθμη· σφάρτος, ἐν ᾧ ἀπορροῦσιν οἱ τέκτονες—ἢ κανών, καὶ τὸ ἐν τῷ διαβήματι μολυβοῦν σκεῦος—. Alio comparato appellatur σταφυλή. Hesych. Σταφυλή· ὁ διαβήτης, ἀπὸ μέρους· ἐπεὶ σταφυλὴ καταχρηστικῶς ἐλέγετο ἡ τοῦ διαβήτου μέση κρεμαστὴ μολυβίς—. Fischer.

προσαγώγιον] Ald. Bas. 1. 2. male προσαγώγιον, quod Fisch. et Rulnken. ad Tim. Lex. p. 155. correxerunt. Schol. ad h. l. τεκτονικὸν ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα. Suid. Προσαγώγιον· τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα. Hesych. Προσαγώγιον· διαβήτης, ἢ τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον. Dicitur hoc instrumentum κεκαμψευμένον h. e. *scite factum, bene elaboratum*. Eustath. καμψάσεων εὖ κεκαμψεύσεως, apud Platonem non solum de sermone artificio et ad ama-

ΠΡΩ. Καὶ πάνυ γε, ὦ Σώκρατες, ὀρθῶς λέγεις.

§. 132. ΣΩ. Θῶμεν τοίνυν διχῇ τὰς λεγομένας τέχνας, τὰς μὲν μουσικῇ ξυνεπομένας ἐν τοῖς ἔργοις ἐλάττονος ἀκριβείας μετισχούσας,[q] τὰς[r] δὲ τεκτονικῇ πλείονος.

ΠΡΩ. Κείσθω.

II. iii. 230. ΣΩ. Τούτων δὲ ταύτας ἀκριβεστάτας εἶναι[w] τέχνας, ἃς[x] νῦν δὴ[y] πρώτας[z] εἴπομεν.[a]

ΠΡΩ. Ἀριθμητικὴν φαίνει[b] μοι λέγειν καὶ ὅσας[c] μετὰ ταύτης τέχνας ἐφθέγξω νῦν δή.

ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ἀλλ', ὦ Πρώταρχε, ἆρ' οὐ διττὰς αὖ καὶ ταύτας λεκτέον; ἢ πῶς;

ΠΡΩ. Ποίας δὴ λέγεις;

ΣΩ. Ἀριθμητικὴν[d] πρῶτον ἆρ' οὐκ ἄλλην μέν τινα τὴν τῶν πολλῶν φατέον, ἄλλην δ' αὖ τὴν τῶν φιλοσοφούντων;

ΠΡΩ. Πῇ ποτὲ διορισάμενος οὖν ἄλλην, τὴν δὲ ἄλλην θείη τις ἂν ἀριθμητικήν;

προαγωγίῳ °s.—[q] μετεχούσας is.—[r] τὰ Α.—[w] εἶναι om Γ.—[x] ἃς om ΑΠ et pr Δ.—[y] νῦν δὴ ΑΔΠ : δὴ νῦν °s.—[z] πρῶτον Σ.—[a] εἴπωμεν pr Δ, εἴποιμεν ΑΠ.—[b] φαί

mos capiendos apto usurpatur, sed etiam de rebus sollerter et artificiose factis; est igitur omnino scite et eleganter aliquid effingere, quo te jactes et efferas. Cfr. κεκομψευμένην adnotationem Ruhnkenii ad Tim. p. 154. Stalb.

§. 132. θῶμεν δὴ διχῇ] Dupliciter dividit artes, prouti eæ vel minus ad certam rationem accedant, vel magis illam assequantur. Et his quidem longe certiores esse dicit eas, quas antea πρώτας h. e. ἡγεμονικὰς appellaverit. Ad ἀκριβεστάτας εἶναι supplendum e prægressis λέγωμεν s. θῶμεν.—Mox φθέγγεσθαι rursus pro λέγειν ponitur. Stalb.

ἀριθμητικὴν] Dividit nunc has ipsas artes ἡγεμονικὰς in duas partes, quarum altera sit τῶν πολλῶν, altera τῶν φιλοσοφούντων. Pertinet huc aliqua ex parte locus Politici p. 258. D. ἆρ' οὖν οὐκ ἀριθμητικὴ μὲν καί τινες ἕτεραι ταύτῃ ξυγγενεῖς τέχναι ψιλαὶ τῶν πράξεών εἰσι, τὸ δὲ γνῶναι παρέχονται μόνον; ΞΟΚ. Ἔστιν οὕτως. ΞΕ. Αἱ δέ γε περὶ τεκτονικὴν αὖ καὶ ξύμπασαν χειρουργίαν ὅσπερ ἐν ταῖς πράξεσιν ἐνοῦσαν ξύμφυτον τὴν ἐπιστήμην κέκτηνται, καὶ ξυναποτελοῦσι τὰ γιγνόμενα ὑπ' αὐτῶν σώματα, πρότερον οὐκ ὄντα. ΞΟΚ. Τί μήν; ΞΕ. Ταύτῃ τοίνυν ξύμπασας ἐπιστήμας διαιρεῖ, τὴν μὲν πρακτικὴν προσειπών, τὴν δὲ μόνον γνωστικήν. Quod autem οἱ πολλοὶ et οἱ φιλοσοφοῦντες sibi invicem opponuntur, φιλοσοφεῖν dicuntur omnes ii, qui subtilius et certa ratione in alicujus rei exploratione et tractatione versantur. Verbi usum satis illustrarunt Morus ad Isocrat. Panegyr. p. 7. ed. Spohn. Heusdius in Cornelii Anne den Tex Dissertat. de vi musices ad excolendum hominem e sententia Platonis. Trajecti 1816. 8. p. 110. sq. coll. Budæi Commentar. Ling. Gr. p. 1072. Stalb.

ἄλλην] Steph. ' For. τὴν μὲν ἄλλην. Talis autem videtur esse omissio, cum alibi, tum supra p. 26.' bene. Locus est §. 21. ψευδεῖς, αἱ δ' ἀληθεῖς—. Ficinus legisse videtur ἄλλην καὶ ἄλλην. vertit enim, *Quanam ratione quis partiens aliam atque aliam arithmeticam asseret?* At quum Plato etiam alibi ante ὁ δὲ omittere soleat ὁ μέν nihil mutandum censeo. Fisch.

ἄλλην, τὴν δὲ ἄλλην] Notabis dictionem pro τὴν μὲν ἄλλην, τὴν δὲ ἄλλην, de quo jam supra monui. Ficinus legisse videtur ἄλλην καὶ ἄλλην. Vertit enim: *quanam ratione quis partiens aliam*

ΣΩ. Οὐ σμικρὸς ὅρος, ὦ Πρώταρχε. οἱ μὲν γάρ που μονάδας[e] ἀνίσους καταριθμοῦνται τῶν περὶ ἀριθμόν,[f] οἷον στρατόπεδα δύο καὶ βοῦς δύο καὶ δύο τὰ σμικρότατα ἢ καὶ τὰ[g] πάντων μέγιστα· οἱ δ' οὐκ ἄν ποτε αὐτοῖς συνακολουθήσειαν, εἰ μὴ μονάδα μονάδος ἑκάστης τῶν μυρίων[h] μηδεμίαν ἄλλην ἄλλης[i] διαφέρουσάν τις[j] θήσει.

ΠΡΩ. Καὶ μάλα γ'[k] εὖ λέγεις οὐ σμικρὰν διαφορὰν τῶν περὶ ἀριθμὸν[l] τευταζόντων,[m] ὥστε λόγον ἴσχειν δύ'[n] αὐτὰς εἶναι.

§. 133. ΣΩ. Τί δὲ λογιστικὴ[o] καὶ μετρητικὴ[p] ἡ[q] κα-

as

rei ΧΓ.—[e] ὅσα C.—[d] ἀριθμητικὴν F, ἀριθμητικὴν μὲν Γ.—[e] μονάδος Ε.—[f] ἀριθμοῦ Γ.—[g] τὰ om F et pr Ξ.—[h] μυρίων ΔΠ: μορίων Σ.—[i] ἄλην Γ.—[j] τι Χ et pr ΔΠ.

τεν

—[k] γ' add Δ.—[l] ἀσθμὸν ιν.—[m] ἑταζόντων corr Δ, ταξάντων γρ Δ, ξόντων Γ.—[n] δύ' Γ, δι' ΔΠ.—[o] λογικὴ Λ.—[p] μετρικὴ Λτ.—[q] ἡ add rc Σ.—[r] καὶ κατὰ Λ.—

atque aliam arithmeticam asseret. Male. —*οὐ σμικρὸς ὅρος non parvum inter utrumque discrimen obtinet.* Hanc enim explicationem sequens Protarchi responsio postulat. Malim tamen *οὐ σμικρὸς ὁ ὅρος.* Stalb.

μονάδας] Intelliguntur hic sensu arithmetico *unitates numericae.* Itaque *ἄνισοι μονάδες* dicuntur *unitates numericae, quae non ex uno aliquo rerum genere repetuntur*; ut si quis duo castra et duo boves numeret, aut unius turris et duarum fenestrarum summam computet. Particulam ἢ post *τὰ σμικρότατα* delendam censeo. Perturbat enim sensum ita, ut res non clariot hat exemplo, sed obscurior. Sentiendum videtur: *καὶ δύο τὰ π. μ.* Stalb.

καὶ μάλα γ' εὖ λέγεις] Plerumque dicitur *εὖ μάλα*, ut Phaedon. p. 92. D. Sophist. p. 233. D. Xenoph. Econ. xiv. 11. Inverso ordine, ut h. l. legitur Sophist. p. 236. D. de Republ. viii. p. 554. B. Theaetet. p. 156. A. ubi vid. Heind. Copula interjecta Sympos. c. 17. Wolf. *εὖ καὶ μάλ' ἂν φοβοῖο καὶ ἐν πανεὶ εἴης.* Ceterum particulam *γε* e Bekker. dedi. In reliquis deest. Stalb.

τευταζόντων] Etymol. M. et Tim. Lex. p. 243. interpretantur per *πραγματεύεσθαι, ἐνδιατρίβειν.* Pollux ix. 137. *καὶ τὸ τευτάζειν παρὰ Πλάτωνι καὶ ἄλλοις εἰρημένον, ἀλλ' οὐ προσίεμαι τοὔνομα.* Schol. ad h. l. *τευταζόντων· πραγματευομένων, ἐπὶ πολὺ διατριβόντων ἐν τῷ αὐτῷ, φροντιζόντων ἢ ἐπιστρεφῶς* [*ἐπιστροφικῶς* Cod. August.] (*ἐπιστροφῶς*) *τι πραττόντων ἢ ἐνεργούντων ἢ σπουδαζόντων. ἅπαντα γὰρ δυνατὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκδεξασθαι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἡσυχάζοντας καὶ ὅτι τὸ σκευωρουμένων ἢ στραγγευομένων* (Siebenk. στρατευ.) *δ ἐστι σκολιῶς διακειμένων, πρὸς τούτοις καὶ ταυτολογούντων ἢ φλυαρούντων· πολύσημος γὰρ ἡ λέξις ἥδε.* Scholion cod. Palatini apud Creuzer. Mélet. Discipl. Antiq. p. 3. *τευτάζειν, πραγματεύεσθαι ἢ σκαιωρεῖσθαι ἢ στρατεύεσθαι* (sic) *καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ καὶ σπουδάζειν καὶ τὸ σπουδάζειν· τὸ ἡσυχάζειν· τὸ φλυαρεῖν παρὰ τῷ ψελλῷ, τὸ πλανᾶσθαι.* Adde quae habet Zonar. Lex. p. 726. Photius Lex. p. 408. Stalb.

ἔστε λόγον ἴσχειν] *Ut consentaneum sit.* Theaetet. p. 147. D. *θαυμασίως φαίνεται ὡς ἔχειν λόγον καὶ ὑπολητέον, ᾗπερ διελήλυθας.* ubi Heind. laudat de Republ. vi. p. 491. D. *ἔχει δή, οἶμαι, λόγον, τὴν ἀρίστην φύσιν ἐν ἀλλοτριωτέρᾳ οἴσαν τροφῇ πάσιν ἀπαλλάττειν τῆς φαύλης.* Adde de Legg. p. 891. A. al. p. 927. E. Stalb.

μετρητική] Omni dubitatione caret, veram esse lectionem, quam cum Schleiermachero et Bekkero restitui *τί δέ*; *λογιστικὴ καὶ μετρητικὴ κ. τ. λ.* Roll. edidit. vitiose *μετρική.* Quae hic propterea non recte commemoratur, quia antea inter *ψιγμοποιὰς τεχνὰς* referebatur *μετρητική.* Nec Ficinus aliter legit,

τὰ[r] τεκτονικὴν[s] καὶ κατ' ἐμπορικὴν τῆς κατὰ φιλοσοφίαν γεωμετρίας τε καὶ λογισμῶν καταμελετωμένων; πότερον ὡς μία ἑκατέρα[t] λεκτέον ἢ δύο τιθῶμεν;

ΠΡΩ. Τοῖς πρόσθ'[u] ἑπόμενος[v] ἔγωγ' ἂν δύο κατὰ τὴν ἐμὴν ψῆφον τιθείην ἑκατέραν τούτων.[w]

ΣΩ. Ὀρθῶς. οὗ[x] δ' ἕνεκα ταῦτα προηνεγκάμελα[y] εἰς τὸ μέσον, ἆρ'[z] ἐννοεῖς;

ΠΡΩ. Ἴσως, ἀλλὰ σὲ βουλοίμην ἂν ἀποφήνασθαι τὸ νῦν ἐρωτώμενον.

ΣΩ. Δοκεῖ τοίνυν[a] ἔμοιγε οὗτος ὁ λόγος οὐχ ἧττον ἢ ὅτε λέγειν αὐτὸν ἠρχόμελα, ταῖς ἡδοναῖς ζητῶν ἀντίστροφον ἐνταῦθα προβεβηκέναι,[b] σκοπῶν[c] ἆρά ἐστί τις ἑτέρας ἄλλη[d] καθαρωτέρα ἐπιστήμης ἐπιστήμη, καθά περ ἡδονῆς ἡδονή.

[r] τρητονικὴν Λ.—[s] ἑκάτερα Γ.—[t] τῆς πρόσθ' Γ: τῇ πρόσθεν [o]γ.—[u] ἑπίμενοι EF. οιν —[v] τούτων Ξ.—[x] οὐ Η.—[y] προσηνεγκάμεθα ΑΔΠ, προσηναγκάμεθα Γ.—[z] ἀρ' Γ. —[a] τὸν νῦν Α.—[b] προβεβηκέναι Schleiermacherus: libri προβεβληκέναι.—[c] σκο-

quam nos. Vertit enim: *Quid vero computandi et dimetiendi secundum architecturam mercaturamve facultas.*— Post μετρητικὴ Ald. Bas. 1. 2. omittunt articulum, quem jussu legum grammaticarum e Bekker. revocavi.—Opponitur hic quoque λογιστικὴ καὶ μετρητικὴ ἡ κατὰ τεκτονικὴν καὶ κατ' ἐμπορικὴν *computandi ac metiendi ars, quæ a fabris lignariis et mercatoribus exercetur*, τῇ κατὰ φιλοσοφίαν γεωμετρίᾳ τε καὶ λογισμοῖς καταμελετωμένοις h. e. *metiendi et computandi disciplinæ certa via ac subtili ratione conditæ*. Itaque illa est τῶν πολλῶν, hæc vero τῶν φιλοσοφούντων. Stalb.

τῆς—γεωμετρίας] Steph. 'Hi certo genitivi poscere videntur verbum διαφέρει· quod fortasse reliquit subaudiendum ex præced. nomine διαφοράν.' bene. Fischn.

λογισμοὶ καταμελετώμενοι] Sunt *computationes, rationes, subtiliter et acute excogitatæ*. Hæc satis aperta. Verum grammaticam verborum rationem considerantes in genitivis istis τῆς κατὰ φιλοσοφίαν γεωμετρίας τε καὶ λογισμῶν κατ. hærebimus. Nam Stephani quidem explicatio, e præcresso nomine διαφορὰν verbum διαφέρει subaudiendum arbitrati, vereor ut cuiquam placitura sit. Equidem post κατὰ φιλοσοφίαν participium διαφέροντα excidisse putem. Quo facto post καταμελετωμένων interrogandi nota delenda. Nihil tamen certo definire ausim, quum libri amicissime in vulgata conspirent. Stalb.

τοῖς πρόσθεν] Ald. Bas. 1. τῇ πρόσθεν ἑπόμενος, vitio manifesto. Bas. 2. etiam vitiosius τι πρόσθεν ἑπόμενος. Legendum sine dubio cum Bekk. τοῖς πρόσθεν, ut edidimus. Stalb.

ἑκατέραν τούτων] Sc. λογιστικὴν καὶ μετρητικὴν τὴν κατὰ τεκτονικὴν καὶ ἐμπορικὴν· et τὴν κατὰ φιλοσοφίαν καὶ λογισμοὺς καταμελετωμένους.—Mox Ald. ΠΡΩ. Ἴσως. ΣΩ. ἀλλὰ—et ante δοκεῖ inserit nomen Socratis. Male.—Pro ἀλλά σε soni rationes ἀλλὰ σὲ scribi jubebant. Stalb.

§. 133. ζητῶν ἀντίστρ.] For. ζήτησιν ἀντίστροφον. ut videlicet ἀντίστροφον ταῖς ἡδοναῖς vocet ἀντίατροφον τῇ περὶ τῶν ἡδονῶν ζητήσει. Steph.

προβεβληκέναι· σκοπῶν] Responsum omni se parte recte habebit, si leviter correxeris:—προβεβληκέναι σκοπεῖν—vel ζητῶν mutavens in ζητεῖν. Steph. pro ζητῶν substituens ζήτησιν exquisitum hunc verbi usum non assecutus videtur. Men. p. 90. E. Ἄλλοις δέ τισι πράγματα παρέχειν, ζητοῦντα μανθάνειν παρὰ τούτων οἱ κ. λ. Hipp. Maj. p. 291. C. Ζητεῖν γάρ μοι δοκεῖς τοιοῦτόν τι τὸ καλὸν

ΠΡΩ. Καὶ μάλα σαφὴς τοῦτό γε,[c] ὅτι ταῦθ' ἕνεκα τούτων ἐπικειχείρηκεν.

§. 134. ΣΩ. Τί οὖν; ἆρ' οὐκ ἐν μὲν τοῖς ἔμπροσθεν ἐπ' ἄλλοις[f] ἄλλην τέχνην οὖσαν[g] ἀνευρίσκει[h] σαφεστέραν καὶ ἀσαφεστέραν[i] ἄλλην ἄλλης; §. 33. F.

ὅτ
τῶν E. σκοπεῖν corr Σ.—[d] ἄλλην Λ.—[e] γε τοῦτο σαφὴς Γ.—[f] ἄλλοις ΑΓΔΠΣΒCΗ tc.—[g] ante καὶ omisi οὖσαν cum ΑΓΔΠΡ.—[h] ἀνευρίσκειν ΑΓΔΛΠΒCΕΗω et corr Ξ.

ἀποκρίνασθαι, ὃ μηδέποτε αἰσχρὸν μηδαμοῦ μηδενὶ φανῆναι. Euthyd. p. 306. C. Καὶ τῷτοι ἔντες τῇ ἀληθείᾳ, ζητοῦσι τρόπου δοκεῖν εἶναι. Theag. p. 127. B. Καὶ σε μὴ ζητεῖν ἄλλῳ μηδενὶ συγγενέσθαι ἢ Σωκράτει. Charmid. p. 172. C. Καὶ ζητοῦμεν αὐτὸ μεῖζόν τι εἶναι ἢ ὅσσον ἐστίν. Rep. ii. p. 375. E. Καὶ οὐ παρὰ φύσιν ζητοῦμεν τοιοῦτον εἶναι τὸν φύλακα. vi. p. 486. D. Ἀλλὰ μνημονικὴν αὐτὴν ζητοῦμεν δεῖν εἶναι. ix. p. 571. C. Ζητῆ ἴσως καὶ ἀποπιμπλάναι τὰ αὐτοῦ ἤθη. Contra Lucian. Parasit. t. ii. p. 860. Εὑρεῖν εἰπεῖν. Et Soph. Œd. R. 120. Ἐν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν, Ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος. Cujus loci sensus ex hoc usu declarandus est. Utrumque habet Plutarch. in Præc. Reip. Ger. p. 798. F. Ζητῶν δὲ παύσασθαι, καὶ δεόμενος μεταβολῆς καὶ ἡσυχίας, εὗρε καταβάσθαι τὴν δύναμιν κ. τ. λ. Heind.

προβεβηκέναι] Pro προβεβηκέναι, quod cum Schleiermach. et Bekk. verum puto, Ald. Bas. 1. 2. exhibent προβεβληκέναι. Ignoscimani medicinam puto, quam nos adhibuimus. Nam quod ἐνταῦθα scriptum est pro δεῦρο, id neminem offendet, qui legerit Marcandi admotat. ad Tyrii Max. Dissert. xli. 5. Idem usus obtinet in voc. ἐκεῖ quod pro ἐκεῖσε usurpatur. Dein quod Schleiermacher tentavit σκοπῶν ἄρα ἐστί, τίς ἑτέρας κ. τ. λ. id nec certiei disputationis bene convenire, nec magnopere necessarium esse videtur. Verum participium σκοπῶν progressio ζητῶν adjectum est interpretationis gratia, hoc sensu: *videtur disputatio hac progressa esse, quærens aliquid, quod voluptatibus respondeat, hoc est videns, an alia scientia alia purior sit, quemadmodum alias voluptates reperiebantur aliis puriores.* Ald. Bas. 1. 2. σκοπῶν, ἄρα—frequentissima permutatione. ἀντίστροφόν τι sponte recepi. Edit. omittunt τι, quod etsi alibi recte abest, hic tamen necessario requiritur. Stalb.

§. 134. ἐπ' ἄλλοις] Vulgo hic locus misere depravatus legitur. Nam pro ἐπ' ἄλλοις, quod Bekkero debetur, reliquæ edit. omnes ἐπ' ἄλλης. Tum post σαφεστέραν vulgo demum additur οὖσαν, itidem cum Bekk. a nobis deletum. Imperfectum ἀνεύρισκε jubente Schützio in locum præsentis ἀνευρίσκει, quod omnes edit. obsidet, substitui. Nam respicitur ad progressum disputationem de artibus vel minus vel magis veritati ipsi appropinquantibus. Supple ὁ λόγος. Ita omnia nunc sana. Sed ne quis scribendum arbitretur ἐπ' ἄλλοις ἄλλην ἄλλης τέχνην; quod in fine periodi legitur ἄλλης, etiam ad σαφεστέραν trahendum. Ficinus: *Quid autem, nonne in superioribus aliam artem in alia esse repertum est, clarioremque aliam, et obscuriorem aliam?* Unde legisse videri potest: τί οὖν; ἆρ' οὐκ ἐν μὲν τοῖς ἔμπροσθεν ἐπ' ἄλλοις ἄλλην τέχνην οὖσαν ἀνεύρισκε, καὶ σαφεστέραν οὖσαν καὶ ἀσαφεστέραν ἄλλην ἄλλης; Ceterum e verbis ἐπ' ἄλλοις novum robur accedit opinioni mea supra declaratæ de particula hujus dialogi tempore injuria nobiscum rapta. Nempe hoc ipsum supra ostendi debuerat, ἐπ' ἄλλοις ἄλλας εἶναι τέχνας. Sed nunc, hac artium divisione amissa, nihil nisi hoc docetur, ἄλλην τέχνην ἄλλης εἶναι σαφεστέραν καὶ ἀσαφεστέραν. Intuverto ἐπ' ἄλλοις ἄλλην ἄλλης τέχνην σαφεστέραν οὖσαν dictum esse pro ἐπ' ἄλλοις ἄλλην οὖσαν καὶ ἄλλην ἄλλης σαφεστέραν. Gorg. p. 448. C. ἐκάστων δὲ τούτων μεταλαμβάνουσιν ἄλλοι ἄλλων ἄλλοι, τῶν δὲ ἀρίστων οἱ ἄριστοι h. e. ἄλλοι ἄλλων καὶ ἄλλοι: ubi perperam Findeisen. in Indic. s. v. ἄλλος hæc sic interpretatur: *alius aliam, ut fors tulit, amplexus est artem.* Hæc igitur in prima de artibus disputationis parte (ἐν τοῖς ἔμπροσθεν) tractata esse ait, in altera autem hos, esse quasdam scientias, quæ quum uno aliquo nomine appellentur, tamen partibus longe diversissimis com-

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἐν τούτοις δὲ ἆρ' οὔ τινα τέχνην ὡς ὁμώνυμον φθεγξάμενος, εἰς δόξαν καταστήσας ὡς μιᾶς, πάλιν ὡς
tt. iii. 232. δυοῖν ἐπανερωτᾷ τούτοιν αὐτοῖν τὸ σαφὲς καὶ τὸ καθαρὸν περὶ[j] ταῦτα πότερον ἡ[k] τῶν φιλοσοφούντων ἢ μὴ φιλοσοφούντων ἀκριβέστερον ἔχει;

ΠΡΩ. Καὶ μάλα δοκεῖ μοι τοῦτο διερωτᾶν.[l]

ΣΩ. Τί[m] οὖν, ὦ Πρώταρχε, αὐτῷ διδῶμεν ἀπόκρισιν;

§. 135. ΠΡΩ. Ὦ Σώκρατες, εἰς[n] θαυμαστὸν διαφορᾶς μέγεθος εἰς σαφήνειαν προεληλύθαμεν ἐπιστημῶν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀποκρινούμεθα ῥᾷον;[o]

ΠΡΩ. Τί μήν; καὶ[p] εἰρήσθω γε ὅτι πολὺ μὲν αὗται τῶν ἄλλων τεχνῶν διαφέρουσι, τούτων δ' αὐτῶν αἱ περὶ τὴν τῶν[q] ὄντως φιλοσοφούντων ὁρμὴν ἀμήχανον ἀκριβείᾳ τε[r] καὶ ἀληθείᾳ περὶ μέτρα[s] τε καὶ ἀριθμοὺς διαφέρουσιν.

ἀνευρήκει corr Σ, ἀνευρίσκει σαφεστέραν om F.—[j] σαφεστέραν pr Γ.—[k] καθαρὸν περὶ ΑΓΔΠ, καθαρὸν τὸ περὶ Σ : καθαρόν τε περὶ [s]Γ.—[l] ἡ ΑΔΠ.—[l] διερωτῶν Η.—[m] δίδομεν ΑΠ et pr Δ.—[n] εἰ ΑC.—[o] ἀποκρίνου καθὰ ῥᾷον Α.—[p] καὶ...] haec non alteri dat Ξ.—[q] τῶν om CF.—[r] τε post ἀκριβείᾳ add ΑΔΠ.—[s] περὶ μέτρα ΑΔΠ :

stent, quarum alia sit τῶν φιλοσοφούντων, alia τῶν μὴ φιλοσοφούντων. Stalb.

τέχνην ὡς ὁμώνυμον φθεγξάμενος] Velati arithmeticam, staticam, alias. Supplendum etiam hic ὁ λόγος. Stalb.

εἰς δόξαν καταστήσας ὡς μιᾶς] Haec vitiosa sunt. Quis enim unquam dixit εἰς δόξαν καταστῆσαι ὡς μιᾶς τέχνης? Scribendum procul dubio ὡς μιᾶς οὔσης, ut genitivus participii praemissa particula ὡς accusativi cum infinitivo partes agat, de quo loquendi genere supra ad §. 18. p. 31. monui. Quam facile οὔσης post μιᾶς excidere potuerit, non est, quod e Bastii notis Palaeographicis demonstremus ; qui ista cupide rectantur, ipsi librum consulant. Stalb.

ὡς δυοῖν—τούτοιν αὐτοῖν] Sc. ὄντοιν, quod ex οὔσης repetendum. Sequentia junge : πότερον ἡ τῶν φιλοσοφούντων ἢ μὴ φιλοσοφούντων ἔχει ἀκριβέστερον sc. τὸ σαφὲς καὶ τὸ καθαρόν. Scripsimus τὸ καθαρὸν τὸ περὶ ταῦτα. Ald. Bas. I. 2. τὸ καθαρόν τε περὶ ταῦτα. Quod non tolerandum. Nam καὶ—τε propterea ab hoc loco abhorret, quia τὸ καθαρὸν idem est, quod τὸ σαφές. Bekk. dedit καὶ τὸ καθαρὸν περὶ ταῦτα. Quod quanquam stare potest, tamen longe melius habet τὸ περὶ ταῦτα h. e. ὃ ἦν περὶ ταῦτα. Stalb.

§. 135. εἰς θαυμαστὸν] *Miram inter artes diversitatis magnitudinem deprehendimus quod attinet ad claram certamque intelligentiam, s. perspicuitatem.* Frequens est haec praepositionis εἰς significatio ; ut in formulis ἐπαινεῖν τινα εἴς τι, μέμφεσθαί τινα εἴς τι. Xenoph. Anabas. ii. 6. 30. Hellen. vii. 4. 30. cfr. Fischer. ad Weller. iii. 1. p. 153. Viger. p. 592. Statim post in Ald. verba καὶ εἰρήσθω γε—διαφερ. tribuuntur Socrati, et seqq. ἔστω ταῦτα κ. τ. λ. Protarcho. Verum enim quamvis particulae καὶ—γε frequentissime in initio responsionum usurpantur cfr. Aristoph. Lysistr. 489. Eurip. Hec. 1269. Orest. 1616. Phoen. 618. Med. 1358. tamen quominus illam personarum distributionem assensu meo comprobem, impediunt seqq. τὸ τοῖον ; Ὡς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαὶ κ. τ. λ. Stalb.

αἵται] Sc. αἱ ἡγεμονικαί, quibus reliquas omnes tanquam fundamento niti ostenderat. Paullo durior hic est pronominis usus. Stalb.

τῶν ὄντως φιλοσοφ.] Offendit τῶν ὄντως φιλοσοφούντων. Etenim illud certe nunc non quaeritur, utrum philosophi

ΣΩ. *Ἔστω ταῦτα κατὰ σί, καὶ σοὶ δὴ πιστεύοντες θαῤῥοῦντες ἀποκρινώμεθα*[t] *τοῖς δεινοῖς περὶ λόγων*[u] *ὀλκήν*—[v]

ΠΡΩ. *Τὸ ποῖον;*

ΣΩ. *Ὡς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαὶ καὶ δύο μετρητικαὶ*[w] *καὶ*[x] *ταύταις ἄλλαι τοιαῦται*[y] *ξυνεπόμεναι συχναί, τὴν διδυμότητα ἔχουσαι ταύτην, ὀνόματος δὲ*[z] *ἑνὸς κεκοινωμέναι.*[a]

τερὶ τὰ μέτρα °ς.—[t] ἀποκρινόμεθα ΧΛΞΠΣΒCΕΡΗω et pr Δ, ἀποκρινούμεθα Γ.—[u] λόγων ω.—[v] ὀλκην Π, ἀολκὴν γρ ΣΒCω.—[w] καὶ δύο μετρητικαὶ add ΧΔΠ.—[x] καὶ om Δ et pr ΔΠ.—[y] ἄλλαι δύο τοιαῦται ΕΓς.—[z] δὲ add ΧΔΠ.—[a] κεκοινωμέναι ΧΓ

sint genuini h. e. tales, quales esse debeant, tuemur. Videmus enim antea, τοὺς φιλοσοφοῦντας intelligi omnino eos, qui in re aliqua tractanda subsistere ac diutius versantur; neque ullum inter spurios atque genuinos philosophos discrimen erat constitutum. Quare vix dubito, quin istud ὄντως per scioli alicujus stuporem in textum insigne venerit, qui quum τοὺς ὄντως φιλοσόφους in Phaedone aliisque colloquiis sepe inventos a se meminisset, ubi temperare non potuit, quin sapientiam suam margini coniecti illinerit, quæ mox, temporum labe aliqua, textus ostentanea est adfectus. — *αἱ περὶ τὴν τῶν φιλοσοφούντων ἀμὴν τέχναι, artes, quibus eruditi studiose occupantur.* Stalb.

ἀποκρινόμεθα] Steph. 'Legitur et ἀποκρινούμεθα.' Scilicet Ald. Bas. 1. 2. ἀποκρινώμεθα. Inde vero puto ab Stephano coniectum esse ἀποκρινούμεθα. Sed ἀποκρινόμεθα verum est. Ficinus, *respondeamus.* Fischn.

ὀλκὴν] Steph. '*γρ.* ἀκοὴν.' Scilicet in Bas. 2. Fischn.

ὀλκὴν] Bas. 2. ἀκοὴν, quam scripturam etiam Scholiasta legit, qui ita annotat: *γράφεται καὶ ὀλκήν.* Omnino est vulgata. Namque δεινοὶ περὶ λόγων ὀλκὴν sunt nobis, qui Theaet. §. 120. Heind. dicuntur δυνατοὶ κάτω τοὺς λόγους ἕλκειν. cfr. Cratyl. p. 137. Heind. Stalb.

καὶ ταύταις ἄλλαι δύο τοιαῦται] Perturbatum corruptumque locum, cum ex antecedentium ratione, tum ex Ficini versione, ita constituendum emendandumque censemus — *ὡς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαὶ καὶ δύο μετρητικαὶ, καὶ ταύταις ἄλλαι τοιαῦται ξ. τ.* Computandi meticulosique artes supra solitum conjunxit, ut paulo ante [τεχναί, περὶ τὰ μέτρα τε καὶ ἀριθμοὺς et p. 56. E. λογιστικὴ καὶ μετρητικὴ. Heind.

Rectissimum lectionum laborum vet-

rum *ὡς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαὶ καὶ ταύταις ἄλλαι δύο τοιαῦται ξυνεπ. συχναί*, licet manifesto vitiosum. Ambigi enim licet, quid ascribendum sit. Scilicet post δύο ἀριθμητικαί, Heusd. et Bekk. addiderunt verba *καὶ δύο μετρητικαί*, quæ sane Ficinus quoque legisse videtur. Vertit enim: *Duas arithmeticas esse ac duas mensurandi artes, aliasque facultates harum comites plurimas, geminationem habentes hujusmodi et in nomine uno communicantes.* Verum interpreti tali bus in locis parum auctoritatis tribuendum, nec dubitarem, quin ille ex ingenio suo ita scripserit, nisi Bekkerum viderem eadem illa verba in textum adscivisse. Idem statim post *καὶ ταύταις ἄλλαι τοιαῦται* edidit, nam δύο τέχναι profecto non poterant *συχναὶ* vocari. At vero et amsi seccenti codices hanc lectionem præstant, quod maxime credo, tamen nunquam de ejus veritate mihi persuaderi patior. Quemodo enim nunc *συχναὶ τέχναι* dici possunt *ξυνέπεσθαι ἀριθμητικῇ*, quum in progressa disputatione non nisi tres artes *ἡγεμονικαὶ* memoratæ sint? De his vero nunc ipsum disputari, adeo non est obscurum, ut ne uno quidem verbo rei declarandæ gratia opus esse existimem. Quæ quum ita sint, vide, an vulgatæ vestigia prementes hoc modo potius legere debeamus: *ὡς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαὶ καὶ ταύταις ἄλλαι δύο τοιαῦται ξυνεπόμεναι τέχναι, τὴν διδυμότητα ἔχουσαι ταύτην.* Intimato ἄλλαι δύο τοιαῦται τέχναι intelligentur *μετρητικὴ* et *στατική*, quæ duabus illis arithmetices generibus sunt affines, quatenus habent τὴν διδυμότητα h. e. in duas illas partes diversas dispescuntur, quarum altera imperitæ multitudini, altera viris eruditis atque doctis propria est. Ita omnibus difficultatibus evanescunt. Quam facile autem τέχναι in *συχναὶ* abire potuerit, etiam cæcis patet. — Denique non

ΠΡΩ. Διδῶμεν τύχῃ ἀγαθῇ τούτοις, οὓς φὴς δεινοὺς εἶναι,[b] ταύτην τὴν ἀπόκρισιν, ὦ Σώκρατες.

i. iii. 233. §. 136. ΣΩ. Ταύτας οὖν λέγομεν ἐπιστήμας ἀκριβεῖς μάλιστ'[c] εἶναι;

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἀλλ' ἡμᾶς, ὦ Πρώταρχε, ἀναίνοιτ' ἂν ἡ τοῦ διαλέγεσθαι δύναμις, εἴ τινα πρὸ αὐτῆς ἄλλην κρίναιμεν.

ii. 58. ΠΡΩ. Τίνα δὲ ταύτην αὖ δεῖ λέγειν;

ΣΩ. Δῆλον ὅτι ἣ πᾶσαν τήν γε νῦν λεγομένην γνοίη.[d] τὴν γὰρ περὶ τὸ ὂν καὶ τὸ ὄντως καὶ τὸ κατὰ ταὐτὸν[e] ἀεὶ πεφυκὸς πάντως ἔγωγε οἶμαι ἡγεῖσθαι ξύμπαντας,[f] ὅσοις νοῦ καὶ σμικρὸν προσήρτηται,[g] μακρῷ ἀληθεστάτην εἶναι γνῶσιν. σὺ δὲ τί πῶς,[h] ὦ Πρώταρχε, διακρίνοις ἄν;

ΔΑΠΣΕΗw, κεκοινωνημένα ΖF : κεκοινωνημένα Θγ.—[b] εἶναι om H.—[c] μάλιστ' Γw.—[d] γνοίην Π.—[e] κατ' αὐτὸν EF, κατὰ τὰ ταὐτὸν H.—[f] ξύμπαντας ἡγεῖσθαι Γ.—

probo Bekkeri lectionem ὀνόματος δὲ ἑνὸς κεκοινωνημένα. Particula δὲ cum vett. editt. facile carebimus, modo verba ita interpretemur: *etiamsi uno nomine appellantur.* Ceterum Pollux iii. 23. Πλάτων δέ, inquit, καὶ τὴν δεινότητα εἴρηκεν. Stalb.

§. 136. ἀλλ' ἡμᾶς—ἀναίνοιτ' ἂν κ. τ. λ.] Hic mendum cubat tam ingens, ut satis mirari nequeam interpretum ad illud prorsus obmutescentium patientiam. Audi quæso, qualis sit hæc sententiarum series: *Quanquam*, inquit Socrates, *artes illæ omnium certissimæ sunt et accuratissimæ, tamen inepti essemus, si aliam quandam scientiam illis præferendam judicaremus, eam dico, quæ in ipsa rerum οὐσίᾳ contemplanda versatur.* Ego vero Socratem et Protarchum valde ineptos homines dicam, nisi contrarium faciant. Nam hanc quidem scientiam ceteris omnibus longissime anteponendam esse existimo et mecum factures esse spero omnes, quibus natura e meliore luto præcordia finxit. Quid igitur? Virum Græciæ sapientissimum perversas stultorum et baronum censebimus amplexum esse opiniones? Minime vero! Verba sapientissimi hominis insipientissimi librarii, qui multum scribendo ingenii aciem perdiderant, pessumdederunt. Rescribendum procul dubio: εἰ μή τινα πρὸ αὐτῆς ἄλλην κρίναιμεν.—ἡμᾶς ἀναίνοιτ' ἂν h. e. *præ pudore nos repudiaret.* Ἀναίνεσθαι Hesychius per ἀρνεῖσθαι interpretatur. Minus accurate. Etenim hoc verbum semper adjunctam habet *pudoris* aut *pœnitentiæ* notionem. Eurip. Iph. A. 1503. θανοῦσα δ' οὐκ ἀναίνομαι. Æschyl. Agam. 583. Νικώμενος λόγοισιν οὐκ ἀναίνομαι. Herc. F. 1238. εὖ δράσας οὐκ ἀναίνομαι. Plura dixerunt Valckenar. ad Callimach. El. p. 251. Buttmann. in Lexilogo p. 244.—Notandus vero transitus a plurali αὗται ad singularem πρὸ αὐτῆς sc. ἐπιστήμης, quod ne quis corrigat, prohibent sequentia ἣ πᾶσαν τήν γε νῦν λεγομένην γε. In mente habuit auctor τὴν τῶν φιλοσοφούντων ἐπιστήμην. Similia notavit Heindorf. ad Gorg. §. 75. Stalb.

δῆλον ὅτι ἣ πᾶσαν—γνοίη] Præclare philosophus eam scientiam, quæ in ipsa rerum natura, æterna illa et immutabili, perserutanda versetur, reliquas omnes in se continere dicit. Est enim philosophia ut quæ ipsam rerum veritatem h. e. *mundum intelligibilem* contempletur, humanarum scientiarum omnium mater atque genetrix revera habenda, quatenus omnia, quæ in sensus nostros cadant, ad æternarum formarum exemplaria facta sunt et expressa. Stalb.

περὶ τὸ ὂν καὶ τὸ ὄντως] I. e. περὶ τὸ ὄντως ὄν. Nam alterum explicationis causa additum, ut τὸ κατὰ ταὐτὸν ἀεὶ πεφυκός. Stalb.

πεφυκὸς, πάντως] Bas. 2. πεφυκὼς

ΠΡΩ. Ἤκουον μὲν ἔγωγε τοῦτ',[j] ὦ Σώκρατες, ἑκάστοτε Γοργίου πολλάκις,[k] ὡς ἡ τοῦ[l] πείθειν πολὺ διαφέροι[l] πασῶν τεχνῶν· πάντα γὰρ ὑφ' αὑτῇ δοῦλα δι' ἑκόντων ἀλλ' οὐ διὰ βίας ποιοῖτο,[m] καὶ μακρῷ[n] ἀρίστη πασῶν[o] εἴη τῶν τεχνῶν· νῦν δ' οὔτε σοὶ οὔτε δὴ ἐκείνῳ βουλοίμην ἂν ἐναντία τιθέσθαι.

§. 137. ΣΩ. Τὰ ὅπλα μοι δοκεῖς βουληθεὶς εἰπεῖν αἰσχυνθεὶς ἀπολιπεῖν.

[e] προσήρησαι Χ et pr ΔΠ.—[h] τί καὶ πῶς τε Σ.—[j] τοῦτ' add ΧΓΔΠ et τε Ξ.—[k] πολλάκις γοργίας Γ.—[l] τὸ (γρ ἡ τοῦ) Ξ. ἡ τῷ EF.—[l] διαφέροι ΓΑΒCΕΡΗιω.—[m] βιοῖτο Γ.—[n] μακρῶν Γ.—[o] ἀρίστη πασῶν ΧΔΠ: πασῶν ἀρίστη °τ.—[p] ταῦτον Η.—[q] σὺ

τοῦτο. male. Sed inde intelligi potest, quo spectent verba Stephani: 'Quidam vet. τοῦτο, non πάντως, ante ἔγωγε.' Fisch.

προσήρησαι] Ita Ald. in Bas. 2. vitiose προσηρῆσθαι. Vitiosius etiam apud Stob. Eclogg. Phys. p. 90. προσηρτῆσθαι. Iustum pro οἶμαι ἠγεῖσθαι ordine inverso ἡγεῖσθαι οἶμαι. Stallb.

εἰ δὲ τ. πῶς—διαιρίσεως ἔν;] Notabilis inordinata collocatio. Alibi enim πῶς τί σχήσει. Tim. p. 22 B. Sophist. p. 261. E. Pluta suppeditabit Heind. ad Hipp. Maj. §. 40. Cum hoc loco contendas Eurip. Hel. 879. Ἑλένη, τί τἀμά, πῶς ἔχει, θεσπίσματα; Ita distinxit Musgr. Stallb.

μὲν ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἑκάστοτε] Ita vett. edit. omnes. Bekk. μὲν ἔγωγε τοῦτ', ὦ Σώκρατες, ἑκάστοτε. Non male. Sed pronomen non necessarium.—Admodum oblique autem hic tangit Gorgiae jactationes, quas ubertas persecutus est in dialogo huius Sophistae nomine inscripto p. 447. A. Conferas ea huc loco, Philebum nostrum aliquanto serius, quam Gorgiam ediderim ab auctore in publicum esse emissum. Stallb.

ἑκάστοτε πολλάκις] Eodem modo dicitur εἑκάστοτε δεῖ, in quibus formulis ἑκάστοτε significat: quotiescunque fit, vel factum est hoc vel illud. Non fallitur Suidas: Ἑκάστοτε ἀντὶ τοῦ ἀεί· οὐδὲ γὰρ λέγεται πάντοτε. Ultima recta. Thucydidem p. 38. πάντοτε μὴ λέγε, ἀλλ' ἑκάστοτε, καὶ διανοητέον. Thom. Mag. p. 678. πάντοτε οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν, ἑκάστοτε δέ.—Pro διαφέροι Bas. 2. διαφέρει. Stallb.

πάντα γὰρ ὑφ' αὑτῇ—τῶν τεχνῶν] In his optativus positus est pro accusativo cum infinitivo, id quod in hujusmodi enuntiationibus explicativis, indicativo et optativo cum particula ὅτι et ὡς praegresso, saepenumero fieri consuevit. Plumdun. p. 86. A. εἴ τις διῖσχυρίζοιτο τῷ αὐτῷ λόγῳ, ὅσπερ σὺ, ὡς ἀνάγκη, ὅτι εἶναι τὴν ἁρμονίαν ἐκείνην καὶ μὴ ἀκυλολίναι· οὐδεμία γὰρ μηχανὴ ἂν εἴη τὴν μὲν λύραν ὅτι εἶναι, διεῤῥωγυιῶν τῶν χορδῶν—, οἶμαι ἔγωγε καὶ αὐτόν σε τοῦτο ἀντεθὲν ἥσθαι, ὅτι κ. τ. λ. ubi vid. Heind. Xenoph. Cyrop. ii. 3. 4. Νῦν οὖν τις, ἔφη, λεγέτω ἐνθάδε ἀναστὰς περὶ αὐτοῦ τούτου, ποτέρως ἂν τὴν ἀρετὴν οἴεται μᾶλλον ἀσκεῖσθαι παρ' ἡμῖν, εἰ μέλλοι ὁ πλεῖστα καὶ πονεῖν καὶ κινδυνεύειν ἐθέλων πλεῖστης καὶ τιμῆς τεύξεσθαι, ἢ ἂν εἰδῶμεν, ὅτι οὐδὲν διαφέρει κακὸν ἢ ἀγαθὸν εἶναι· ὁρμίσει γὰρ πάντες τὸν ἴσον τευξόμενοι. Athenae. vii. 3. 13. μετὰ ταῦτα ἐδίδοτο λέγειν τῷ βουλομένῳ· καὶ ἔλεγον πολλοὶ κατὰ ταὐτά, ὅτι παντὸς ἄξια λέγει Σείθης. χειμὼν γὰρ εἴη, καὶ οὔτε οἰκαδε ἀποπλεῖν τῷ βουλομένῳ δυνατὸν εἴη διαγενέσθαι τε ἐν φιλίᾳ οὐχ οἷόν τ' εἴη. Para collegerunt Abresch. ad Thucydid. p. 209. Schaefer. Meletem. Crit. p. 102. Astius ad Rempubl. iv. §. 1. qui tamen dissimilia confudit. Stallb.

ὑφ' ἑαυτῇ ποιοῖτο] *In suam redigere potestatem, ut ipsi serviant.* Cfr. Storr. Lexic. Xenoph. p. 387.—δι' ἑκόντων ἁπάντων. Gorg. p. 449. B. διὰ μακρῶν λόγων ποιεῖσθαι. Lysiae Orat. Funebr. c. 23. οὕτω δὲ διὰ ταχέων τὸν κίνδυνον ἐποιήσαντο. cfr. Fischer. ad Weller. iii. 2. p. 171. sq. Stallb.

§. 137. τὰ ὅπλα μοι δοκεῖς—αἰσχυνθεὶς ἀπολιπεῖν] In his fatear me nimium quantum haesisse. Licet enim cum Schleiermachero verba βουληθεὶς εἶναι tan-

ΠΡΩ. Ἔστω νῦν ταῦτα ταύτῃ,[p] ὅπῃ σοι[q] δοκεῖ.
ΣΩ. Ἆρ' οὖν αἴτιος ἐγὼ τοῦ μὴ καλῶς ὑπολαβεῖν[r] σε;
ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;
ΣΩ. Οὐκ, ὦ φίλε Πρώταρχε, τοῦτ'[s] ἔγωγε ἐζήτουν πω, τίς τέχνη ἢ[t] τίς ἐπιστήμη πασῶν διαφέρει τῷ μεγίστη καὶ ἀρίστη[u] καὶ πλεῖστα ὠφελοῦσα ἡμᾶς, ἀλλὰ τίς ποτε τὸ σαφὲς καὶ τἀκριβὲς[v] καὶ τὸ ἀληθέστατον ἐπισκοπεῖ, κἂν ᾖ[w] σμικρὰ καὶ σμικρὰ[x] ὀνίνασα.[y] τοῦτ' ἔστιν ὃ νῦν δὴ ζητοῦμεν. ἀλλ' ὅρα· οὐδὲ γὰρ ἀπεχθήσει[z] Γοργίᾳ, τῇ[a]

Cf. iii. 234.

Γ.—[p] ὑπολαμβάνειν EF.—[q] τοῦτ' Γ.—[r] ἢ om Χ et ρε ΔΠ.—[s] ἀρίστη εἶναι καὶ rc Ξ.—[t] τἀκριβὲς ΧΔΠ : τὸ ἀκριβὲς [u]σ.—[v] ᾖ Cornarius : libri εἰ.—[w] καὶ σμικρὰ ΧΓ ΔΛΠΣCHω : καὶ μὴ σμικρὰ σ.—[x] ὀνινασα BC, ὀνήνασα ΧΔΠ, ὀνήσασα ΓΗω et γρ F, ὀνισασα Ξ. quidni ὀνινᾶσα?—[y] ἀπεχθήσει ΧΓΔΠ.—[z] τῇ Π.—[a] δειλοὺς ω.—

quam reliquorum interpretamentum huc illata esse status, tamen in tanta enunciationum brevitate multum vereor, ne pro εἰκεῖν oppositionis leges requirant λαβεῖν vel ἐλεῖν. Vult autem Socrates hoc dicere: *vidclaris me antea armis a Gorgia acceptis aggressurus, duas artem rhetoricam reliquarum omnium reginam esse contendebas; nunc vero illa mihi videris ignave abjecisse.* Stalb.

μεγίστη] Aut deesse aut subaudiendus reliqui videtur in fin. εἶναι cum his nominativis. In præc. edit. μεγίστῃ καὶ ἀρίστῃ, in dativo. Stephan. qui sic in Not. 'Nunc quoque infinitivum εἶναι deesse hic videri dico, et quidem potius quam relictum esse subaudiendum: quod talis subauditionis exempla vix inveniri putem. Potest autem vel ante μεγίστη vel post ἡμᾶς locum habere. Paulo post autem pro ὀνίνασα invenitur ὀνήσασα in vet. exempl.'

τῷ μεγ. καὶ ἀρ.] Haud dubie negligentia librariorum hæc latent: aliquam contravenunt. Nam quorsum pertinet articulus τῷ, equidem non perspicio. Ficin. 'Nimirum Ald. Bas. 1. 2. habent μεγίστῃ καὶ ἀρίστῃ. Sed leges linguæ nominativum requirunt, ita ut intelligatur infinitivus εἶναι, ut Stephanus bene monuit, non inseratur.' Illud verissime monet vir doctus; hoc Judæo Apelle credendum relinquamus. Videtur sane post μεγίστη infinitivus εἶναι excidisse, nisi forte mauditum ellipsin commiserit malis. Stalb.

κἂν εἰ σμικρὰ] Cornar. conj. κἂν ᾖ σμικρὰ, καὶ σμικρὰ ὀνήσασα· vere, et eleganter. Jam Ficinus ita scriptum in libris suis invenerat, vertit enim locum sic, *quamvis parva sit ac minime utilis.* At εἰ nullem a Cornario mutatum esse, quum verba κἂν εἰ σμικρὰ etiam simpliciter posita recte se habeant, et Plato paulo post sic conjunxerit particulas κἂν εἰ. Cæterum in Ald. legitur ὀνίσασα· quod vitium miror non sublatum esse a Stephano. In Bas. 2. recte scriptum est ὀνήσασα. Hesych. Ὀνίσησιν· ὠφελεῖ· quæ glossa sumta est e Criton. §. 8. Ficin.

κἂν ᾖ σμικρὰ καὶ σμικρὰ ὀνίνασα] Ald. Bas. 1. 2. κἂν εἰ σμικρὰ καὶ μὴ σμικρὰ ὀν. Recte jam Ficinus: *quamvis parva sit ac minime utilis.* Quare Cornarius bene μὴ extingui jussit et εἰ post κἂν mutari in ᾖ. Temere Fischer εἰ ita defendit, ut κἂν εἰ σμικρὰ etiam simpliciter dictum recte habere contendat. Vellem sane vel unum e bonæ notæ scriptoribus hujusmodi exemplum nobis ostendisset.—Pro ὀνίνασα, quod Beck. primus dedit Ald. vitiose ὀνίσασα. Bas. 2. e mala correctione ὀνήσασα. Etenim ἔστιν ὀνίνασα i. q. ὀνίνησι, usu frequenti, ut adeo hæc καὶ μὴ σμικρὰ ὀνίνασα respondeant præcessis καὶ πλεῖστα ὠφελοῦσα ἡμᾶς. Stalb.

οὐδὲ γὰρ ἀπεχθήσει Γοργίᾳ] Ficinus: *nihil enim Gorgiam lacessas, si ejus arti utilitatis laudem præstantiamque concedas.* Similiter alii. Non recte. Junge: δώσεις τῇ μὲν ἐκείνου τέχνῃ, ὑπάρχειν (αὐτὴν) πρὸς χρείαν τοῖς ἀνθρώποις κρατεῖν. Diverti enim antea πάντα αὐτὴν

μὲν ἐκείνου ὑπάρχειν τέχνῃ διδοὺς[b] πρὸς χρείαν τοῖς ἀνθρώποις κρατεῖν, ἢ δ' εἶπον ἐγὼ νῦν[c] πραγματείᾳ, καθά περ τοῦ λευκοῦ πέρι τότε ἐλέγομεν, κἂν εἰ σμικρόν, καθαρὸν[d] δὲ εἴη,[e] τοῦ πολλοῦ καὶ μὴ τοιούτου διαφέρειν τούτῳ γ'[f] αὐτῷ τῷ ἀληθεστάτῳ, καὶ νῦν δὴ[g] σφόδρα διανοηθέντες[h] καὶ ἱκανῶς διαλογισάμενοι, μήτ' εἴς τινας ὠφελείας ἐπιστημῶν βλέψαντες μή τέ τινας εὐδοκιμίας, ἀλλ' εἴ τις[i] πέφυκε τῆς ψυχῆς ἡμῶν δύναμις ἐρᾶν[j] τε τοῦ ἀληθοῦς καὶ πάντ'[k] ἕνεκα τούτου πράττειν, ταύτην εἴπωμεν,[l] διεξερευνησάμενοι τὸ καθαρὸν νοῦ τε καὶ φρονήσεως, εἰ ταύτην μάλιστα ἐκ τῶν εἰκότων ἐκτῆσθαι[m] φαῖμεν ἂν ἢ τιν'[n] ἑτέραν ταύτης κυριωτέραν ἡμῖν ζητητέον.

§. 138. ΠΡΩ. Ἀλλὰ σκοπῶ, καὶ χαλεπόν, οἶμαι, συγχωρῆσαί τιν'[n] ἄλλην ἐπιστήμην ἢ τέχνην τῆς ἀληθείας ἀντεχέσθαι μᾶλλον ἢ ταύτην.

[c] ἐγὼ νῦν ΧΔΠ : νῦν ἐγὼ [o]τ.—[d] καθαρὸν om pr Ξ.—[e] δείη Χ.—[f] γὰρ Γ.—[g] δὴ ἢ νῦν Γ.—[h] διαθέντες Σ.—[i] ἀλλ' εἴτις BCEP, ἀλλ' ἤτις Ξιc, ἀλλητις Π, ἄλλη τις ΧΔ.—[j] ἰδεῖν Λ.—[k] πάνθ' Γ.—[l] διερευνησάμενοι ΧΔΠ.—[m] ἐκτῆσθαι ΧΠ et pr Δ : κεκτ-

ἠφ' ἑαυτῇ δοῦλα ποιεῖσθαι. De verbo ἀντέχεσθαι cum dativo construeto cf. Matth. Gr. Gr. §. 338. —τότε ἔλεγον ante dicebam. Stallb.

κἂν σμικρόν, καθαρὸν δὲ εἴη.] Etiamsi parum sit, modo purum. Κἂν εἰ semper jungitur aut cum adverbio aut cum participio, nunquam cum substantivo. Cfr. Plotin. p. 71. B. Legend. p. 209. I. Aboland. i. p. 35. Theag. 130 D. de Republ. ii. p. 376. A. ubi male scribebatur κἂν εἰ — πάνυσοι. Vulgo εἰ δοκοῖ. Aristoph. Ran. 545. ubi male pridem Κἂν εἰ γε τύπτοι μ', οὐκ ἂν ἀντεπαιτοῖμί του, quamquam non prorsus Brunckii auctoritate, quibus nonnihil tum confidebat Hermannus. Κἂν εἰ γε τύπτοιτο ν. ει. Cfr. quae nos ad Plut. 1037.—Infinitivus διαφέρειν pendet a praegresso δίδοὺς. Stallb.

καὶ νῦν δὴ σφόδρα διανοηθέντες κ. τ. λ.] Leni gradu inquisitionis sententia haec est: Nunc quidem rem accurate considerantes et expendentes, nec illud respicientes, quam scientiae nobis parari et magnae existimationi aut gratiae hac vel illa quaestione, an vero quaestione animi ad ea tantum conspiciendum et ad omnia huius cognitionis studia vim impellens, si qua talis inesset, hanc dicamus in ipsum *contemplatione versari, quae sunt perspicua, sincera vera,* (τὸ σαφὲς καὶ τἀκριβὲς καὶ τὸ ἀληθέστατον ἐνισκοποῦν), *perscrutantes, utrum dicere liceat in hac mentis ac sapientiae puritatem inesse, an vero in alia quadam illa longe praestantiore.* Video inde a verbis ἀλλ' εἴ τις πέφυκε τῆς ψυχῆς ἡμῶν δύναμις repente mutari orationis tenorem. Expectaveras enim, ita pergendum iri: ἀλλὰ σκοπούντες, εἴ τις πέφυκε τῆς ψυχῆς δύναμις — πράττειν, εἰ ἔστιν αὕτη, ταύτην εἴπωμεν. Deinde male conjungunt: ταύτην εἴπωμεν, εἰ ταύτην μάλιστα ἐκ τῶν εἰκότων ἐκτῆσθαι φαῖμεν ἄν, quo intolerabilis tautologia existit, cuius a Platone haud alterum exemplum adhuc. Imo vero ad ταύτην εἴπωμεν e superioribus supplendum: τὸ σαφὲς καὶ τἀκριβὲς καὶ τὸ ἀληθέστατον ἐνισκοποῦν, ut vel Protarchi superius docet, καλεῖν, συγχωρῆσαι τὸν ἄλλην ἐπιστήμην — τῆς ἀληθείας ἀντέχεσθαι μᾶλλον, ἢ ταύτην. Ultima autem ἐκτῆσθαι φαῖμεν τὸ καθαρὸν — ζητητέον sic adhibentur quemadmodum gratia adjecta sunt. Stallb.

ἐκ τῶν εἰκότων, οἶμαι, συγχωρῆσαι] Nostra ista conjectura, quibus olim a reliquis separatur, temeraria. Ad χαλεπόν,

ii. iii. 235. ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἐννοήσας τὸ τοιόνδε εἴρηκας ὃ λέγεις νῦν, ὡς αἱ πολλαὶ τέχναι καὶ ὅσαι περὶ ταῦτα πεπόνηνται,
ii. 59. πρῶτον μὲν δόξαις[o] χρῶνται καὶ τὰ περὶ δόξας ζητοῦσι ξυντεταμένως;[p] εἶτε καὶ περὶ φύσεως ἡγεῖταί τις ζητεῖν,

τῆσθαι °s.—[b] τιν' Γ.—[o] δόξαν ΑΔΠ.—[p] συντεταμένως corr Σ: ξυντεταγμένως °s.

solenni ellipsi, supplendum *ἐστί*. Saepe c. 6. *ἦν δηλῶσαι μὲν οὐ πάνυ χαλεπὸν, χρῆσθαι δὲ πάγχαλεπον.* Plura dedit Schaefer. ad Lambert. Bos. p. 605. Stalb.

περὶ ταῦτα πεπόνηνται] Schleiermacherus corrigi vult *περὶ τὰ ἀνταῦθα πεπόνηνται*. Quae conjectura, quamvis ingeniosa, tamen non id efficit, ut vulgatam vitiosam putem. Nempe *ταῦτα* significat *deictice res terrestres*, quae opponuntur sequenti *τὰ ὄντα ἀεί*. Idem prorsus pronominis usus est Phaedon. p. 75. E. *εἰ δέ γε, οἶμαι, λαβόντες πρὶν γενέσθαι, γιγνόμενοι ἀπωλέσαμεν, ὕστερον δὲ ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ ταῦτα ἐκείνας ἀναλαμβάνομεν τὰς ἐπιστήμας ἃς ποτε καὶ πρὶν εἴχομεν, ἆρ' οὐχ, ὃ καλοῦμεν μανθάνειν, οἰκείαν ἂν ἐπιστήμην ἀναλαμβάνειν εἴη*; ubi Heind. praeter nostrum locum citat Phaedr. p. 250. A. *ἀναμιμνήσκεσθαι δ' ἐκ τῶνδε ἐκεῖνα* (sc. *τὰ ὄντα οὐ βᾴδιον ἁπάσῃ* (*ψυχῇ*). Cfr. §. 147. Huc etiam pertinet Pindar. Ol. i. 184. *Εἴη σέ τε τοῦτον ὑψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ τε τοσσάδε νικαφόροις ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἕλλανας ἐόντα παντᾷ*, ubi *τοῦτον χρόνον* recte explicant scholia *ὃν ζῶμεν*. Nam quod Heynius sit, ex sententiarum nexu hoc non confici, expectari potius *διὰ πάντα χρόνον per omnem vitam*; id hujusmodi est, ut, si modo *deictice* pronominis usum teneas, nulla indigeat refutatione. Multo minus autem locum ita interpretari licebat, ut *χρόνον* pro *χρονίως* accipias. Redeo ad nostrum locum. Stalb.

δόξαις χρῶνται] Quoniam secundum Platonis decreta e rebus terrestribus non potest vera harum rerum cognitio, omnes artes, quae *τῶν αἰσθητῶν* contemplatione absolvuntur, manere manent et imperfectae necesse est. Quocirca ex nonnisi *δόξαις χρῶνται καὶ τὰ περὶ δόξας ζητοῦσι*. Nam *ἐν' ἄλλῳ τέτακται δόξα καὶ ἐν' ἄλλῳ ἐπιστήμη*, et haec quidem *ἐπὶ τῷ ὄντι πέφυκε γνῶναι, ὡς ἔστι τὸ ὄν*, ut docet de Republ. v. p. 177. C. Stalb.

ξυντεταμένως] Malim *ξυντεταμένως*: *omni studio et intentione perquirunt*. Ita Rep. vi. p. 499. A. *Ζητεῖν μὲν τὸ ἀληθὲς ξυντεταμένως ἐκ παντὸς τρόπου*. Ibid. p. 504. D. Epist. vii. p. 340. C. Idem vitium eximendum est Legg. xi. p. 935. D. *Παίζοντι μὲν ἐξέστω τινὶ περί του λέγειν γελοίων ἄνευ θυμοῦ· συντεταγμένῳ δὲ καὶ μετὰ θυμοῦ μὴ ἐξέστω μηδενί*. ut legatur *συντεταμένῳ*: quod cum res ipsa jubet, tum confirmat similimus locus Euthyd. p. 288. D.—*συντετάμενον καὶ σπουδάζοντα*. Nec dubito, quin similiter *συντεταμένη* restituendum sit Themistio Orat. vi. p. 73. D. *Ἀλλὰ γνώμη πρὸς ἐκεῖνον ὁρῶσα καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου ξῆλον συντεταγμένη*. Idem Orat. xi. p. 143. A. *Ἀεὶ οὖν περὶ τὸ ἀρχέτυπον τεταμένη αὕτη ἡ τέχνη*—et in magnifica illa sententia Orat. xviii. p. 219. A. *Ἀλλ' εἰ ἡ ψυχὴ ἄνω ὁρῶσα, πρὸς τὸν τοῦ παντὸς βασιλέα συντεταμένη, καὶ ἀρχομένη ἐκεῖθεν, ὅσα οἷόν τε ἀρύεται ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τῇ ἐπὶ τῆς γῆς βασιλείᾳ*. Heusd.

ξυντεταγμένως] Heusdius scribi jussit *ξυντεταμένως* h. e. *omni studio et intentione perquirunt*, idque recepit Bekk. At vero non video, cur id potissimum commemoretur, quod artes istae *summo studio* in rebus terrestribus cognoscendis versentur. Quae notio ab hoc loco adeo abhorret, ut etiamsi omnes editt. in *ξυντεταμένως* convenirent, vitio laborare vocabulum fidenter essem defensurus. Recte jam Ficinus: *et quae circa opiniones consistunt, ex instituto perquirunt*. Haec autem notio inest in voce *ξυντεταγμένως*. Etenim metaphora repetita est a re militari, in qua quae *suo ordine, suo loco, ita ut res exigit* geruntur, *ξυντεταγμένως* fieri dicuntur. Ita saepius Plato. Apolog. §. 10. *Ἅτε οὖν, οἶμαι, φιλότιμοι ὄντες καὶ σφοδροὶ καὶ πολλοὶ καὶ ξυντεταγμένως καὶ πιθανῶς λέγοντες περὶ ἐμοῦ, ἐμπεπλήκασιν ὑμῶν τὰ ὦτα καὶ πάλαι καὶ νῦν σφοδρῶς διαβάλλοντες*, ubi voc. *σφοδροὶ* satis tuetur hoc *ξυντεταγμένως*. de Republ. iii. p. 399. A. *καὶ ἀποτυχόντος ἢ εἰς τραύματα ἢ θανάτους ἰόντος ἢ εἴς τινα ἄλλην ξυμφορὰν πεσόντος ἐν τοῖς τοιούτοις παρατεταγμένως καὶ καρτερούντως ἀμυνομένου τὴν τύχην*, ubi quum singula verba vulgatam genuinam esse clament, Astius tamen *παρατεταμένως* correxit. Sed recte idem vir doctus de

οἶσθ' ὅτι τὰ περὶ τὸν κόσμον τόνδε, ὅπῃ τι[q] γίγονε καὶ ὅτῃ πάσχει[r] τι καὶ ὅπῃ ποιεῖ, ταῦτα ζητεῖ διὰ βίου; φαῖμεν ἂν ταῦτα, ἢ πῶς;

ΠΡΩ. Οὕτως.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὐ περὶ τὰ ὄντα ἀεί,[s] περὶ δὲ τὰ γιγνόμενα[t] καὶ γενησόμενα καὶ γεγονότα[u] ἡμῶν ὁ τοιοῦτος ἀνήρηται τὸν πόνον.

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα.

ΣΩ. Τούτων οὖν[v] τι σαφὲς ἂν φαῖμεν τῇ ἀκριβεστάτῃ ἀληθείᾳ γίγνεσθαι, ὧν μήτε ἔσχε μηδὲν πώποτε κατὰ ταὐτὰ[w] μηθ' ἕξει μήτε εἰς τὸ νῦν παρὸν ἔχει;

ΠΡΩ. Καὶ πῶς;

ΣΩ. Περὶ οὖν τὰ μὴ κεκτημένα βεβαιότητα[x] μηδ' ἡντινοῦν πῶς ἂν ποτε βέβαιον γίγνοιθ' ἡμῖν καὶ[y] ὁτιοῦν;

ΠΡΩ. Οἶμαι μὲν οὐδαμῶς.

ΣΩ. Οὐδ' ἄρα νοῦς οὐδέ τις ἐπιστήμη περὶ αὐτά ἐστι[z] τὸ ἀληθέστατον ἔχουσα.

ΠΡΩ. Οὔκουν εἰκός γε.

§. 139. ΣΩ. Τὸν μὲν δὴ σὲ καὶ ἐμὲ καὶ Γοργίαν καὶ

rr. iii. 236. §. 36. F.

—[q] τε add. ΑΔΠ.—[r] πάσχη Γ.—[s] δεῖ Γ.—[t] γενόμενα Γ.—[u] γεγονότος Γ.—[v] οὖν om. ΑΣΒΘΕΓΗικ et pr. Ξ.—[w] ταὐτὰ Χ.—[x] βεβαιότατα Λ.—[y] καὶ om. Γ.—[z] ἐστι om.

Reipubl. v. p. 473. E. Καὶ δὴ, ὦ Σώκρατες, ἔφη, τοιοῦτον ἐκβέβληκας ῥῆμά τε καὶ λόγον, ὃν εἶπον ἤγουν ἐπὶ σὲ πάνυ πολλοὶ τε καὶ οἱ φαυλοτατοι νῦν οὗτοι, οἷον λέγονται τὰ ἱμάτια, γυμνοὶ, λαβόντες ὅ τι ἐκάστῳ παρετύγχανεν ὄπλον, θεῖν διατεταμένους h. e. citato gradu. ubi latini διατεταγμένους. Idem verbum Heraclides recte exemit loco de Legg. xii. p. 955. De ζητουμένους cfr. Xenoph. Cyrop. v. 3. 4. Hellenic. vii. 1. 6. et de confusione utriusque vocis Dorville ad Charitom. p. 643. Abresch. ad Thucyd. p. 788. Bt. etc.

οἱ δὲ καὶ περὶ φύσεως] Haec deesse de Schleiermacheri coniectura. Intt. omnes circa καὶ περὶ φύσεως.—περὶ φύσεως τ. ε. de rerum natura, qualis revera est, de eadem τῶν ὄντων. Opponitur enim ὁ πάντων ἄθλιος. De re ipsa fusius disseritur in Theaeteto. Cf. etiam Tennemanni *System der Platon. Philosophie*, t. ii. p. 172—213. Stalb.

καὶ γενησόμενα] Bas. 2. γεννησόμενα. Mald. Stalb.

ἀνήρηται τὸν πόνον] l. c. ζητεῖ. Stalb.

ἂν μήτε ἔσχε — μήτε εἰς τὸ νῦν παρὸν ἔχει.] Ita pronomen relativum, progressa interrogatione negante, passim legitur. Xenoph. Mem. iii. 5. 15. ἐκ. Πότε γὰρ οὕτως Ἀθηναῖοι, ὥσπερ Λακεδαιμόνιοι, ἢ πρεσβυτέρους αἰδοῦνται; οἱ δὲ ἀπὸ τῶν πατέρων ἄρχοντι καταφρονεῖν τῶν γεγωτέρων ἢ σωφρονεῖν αὐτοὺς; οἱ οὐ μόνον αὐτοὶ εὐεξίας ἀμελοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπιμελουμένων καταγελῶσι. Πότε δὲ οὕτω πειθονται τοῖς ἄρχουσιν; οἱ καὶ ἀγάλλονται ἐπὶ τῷ καταφρονεῖν τῶν ἀρχόντων κ. τ. λ. Similiter Plato hujusmodi locis. ἦ. 6. τί γὰρ καὶ φήσομεν, οἵ γε καὶ αὐτοὶ ἀμολογοῦμεν περὶ αὐτῶν μηδὲν εἰδέναι; ibid. ἦ. 4. ΣΩ. Τί δαί; νεανίσκου τινὸς διάκεισαι; ΕΥ. Πολλοῦ γε δεῖ νέττεσθαι· ἀλλ' ἔγωγε νυγχάνει δὴ εὖ μάλα γεραίτερος. Stalb.

Φίληβον χρὴ συχνὰ χαίρειν ἐᾶν, τόδε[a] *δὲ διαμαρτύρασθαι*[b] *τῷ λόγῳ.*

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. *Ὡς ἢ*[c] *περὶ ἐκεῖνα ἔσθ' ἡμῖν τό τε βέβαιον καὶ τὸ καθαρὸν καὶ τὸ*[d] *ἀληθὲς καὶ ὃ δὴ λέγομεν εἰλικρινές,*[e] *περὶ τὰ*[f] *ἀεὶ*[g] *κατὰ*[h] *τὰ αὐτὰ ὡσαύτως ἀμικτότατα ἔχοντα,*[i] *ἢ δεύτερος*[k] *ἐκείνων ὅ τι μάλιστά ἐστι ξυγγενές· τὰ δ'*[l] *ἄλλα πάντα δευτερά τε καὶ ὕστερα*[m] *λεκτέον.*

Σ.—[a] τὸ δὲ Χ et pr ΔΠ.—[b] διαμαρτύρεσθαι ΛΗ.—[c] ἢ F, ἡ ΓΔΛΣΒϹΕΗ.—[d] καὶ τὸ ἀληθὲς ΧΓΔΠ : καὶ ἀληθὲς [e]ς.—[e] εἰλικρινὲς Γ.—[f] τὰ ΧΔΠΣΒϹιε, τὼ Η : τὸ [e]ς.—[g] post ἀεὶ omisi καὶ cum ΧΓΔΔΠΣΒϹΕΗ.—[h] κατὰ om ιε.—[i] ἔχον Βς.—[k] δευτέρως corr Σ, δεύτερος Η.—[l] τὰ δ' om ΧΔΠ, qui mox ἀλλὰ.—[m] ὕστατα Λ.—[n] μάλιστ' Γ.

§. 139. *χαίρειν συχνὰ*] De formula *χαίρειν συχνὰ* cfr. Heindorf. ad Sophist. p. 423.—Usum articuli ante pronomina personalia positi supra illustravi, ad cap. ix. extr. Verba *καὶ ἐμὲ* in edit. Fischer. errore typothetæ exciderunt. Sensus hic est: *Itaque de mea, tua, Gorgiæ et Philebi sententia, certum hauriri posse e rebus in sensus cadentibus cognitionem ex eaque re primarias et certissimas oriri artes ac disciplinas, nunc quidem actum est; omnes enim istæ scientiæ non sunt puræ, sed traxerunt aliquid labis terrenæ, ut adeo longissime superentur ab illa scientia, quæ versatur περὶ τὰ ἀεὶ καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως ἔχοντα.* Stalb. *περὶ τὰ—ἔχοντα*] Usu flagitante e Bekker. restitui; Ald. Bas. 1. 2. *περὶ τὸ— ἔχον*. Inde etiam articulum *τὸ* ante *ἀληθὲς* revocavi, quem ceteræ editt. omittunt. Constructio verborum ita procedit: *ὡς τὸ βέβαιον καὶ τὸ καθαρὸν καὶ τὸ ἀληθὲς, καὶ ὃ δὴ λέγομεν εἰλικρινὲς, ἔστι περὶ ἐκεῖνα, τὰ ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως ἔχοντα* h. e. *περὶ τὰς ἰδέας*. Vulgo *τὰ ἀεὶ καὶ κατὰ τὰ αὐτά*. Copulam cum Bekker. exstirpavi utpote e sequente *κατὰ*, obstetricante librariorum incuria, enatam. Namque aut *τὰ ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως* dicitur, ut infr. c. xxxvii. extr. §. 146. *κατὰ ταὐτὰ δὲ καὶ ὡσαύτως ὄντα ἀεί*. Politic. p. 239. D. *τὸ κατὰ ταὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχειν ἀεὶ καὶ ταὐτὸν εἶναι*. aut copula prorsus abjecta, ut Sophist. p. 252. A. *καθ' αὑτὰ τὰ ὄντα κατὰ ταὐτὰ ὡσαύτως ἔχοντα*. Alia formulæ structura non invenitur. Stalb.

δεύτερος] Steph. Aut *δεύτερον* scrib. aut aliquid cum *δεύτερος* deesse dicendum est. Et nisi *ὅτι* jungatur cum *μάλιστα* (in qua signif. e habere etiam potest cum *μάλιστα*) scribendum *ὅ, τι*.' In Ald. Bas. 1. 2. verba ita distincta sunt *ἢ δεύτερος ἐκείνων, ὅτι*. Ficinus vertit, *aut quod secundo loco quam maxime illis proximum*. Legendum igitur videtur *ἢ δεύτερον ἐκείνων ὅ, τι μ*. Fischer.

ἐκείνων] Pendet a *ξυγγενὲς*, et *ὅτι* mutari debebat in *ὅ τι*, ut jam Stephanus vidit. Idem aut *δεύτερον* scribendum, aut ad *δεύτερος* aliquid supplendum suspicatur. Illud quominus fiat, impedit verborum sententia. Quid enim hoc sibi vellet: *aut secundo loco, s. secundum, illud, quod his maxime cognatum sit?* Imo vero hæc sententia requiritur: *aut, si hoc minus, illud certe, quod* etr. Unde patet, ad *δεύτερος* intelligendum esse *πλοῦς*, monente etiam Schleiermachero. De proverbio *δεύτερος πλοῦς* supra ad §. 25. monui. Ceterum fallitur Schleiermacherus, ad *ὅ τι* e præcedentibus *περὶ* subaudiendum esse ratus, hoc modo: *ἢ δεύτερος, περὶ ὅ τι μάλιστα ἐκείνων ἐστὶ ξυγγενές*. Imo ita cohærent verba: *ἢ δεύτερος, τοῦτό ἐστι περὶ ἐκεῖνα, ὅ τι μάλιστά ἐστι ἐκείνων* (*τοῦ βεβαίου καὶ τοῦ καθαροῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς*) *ξυγγενὲς*, ut sensus hic existat: *contendamus aut illud, quod certum sit, et purum et verum ad rerum æternas species s. ad mundum intelligibilem pertinere, aut si hoc non contingit, saltem id, quod vero et puro sit proximum et maxime cognatum; reliqua autem secundo loco aut posteriore etiam esse habenda.* Paullo post *τὰ δὲ*

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα λέγεις.

ΣΩ. Τὰ δὴ τῶν ὀνομάτων περὶ τὰ τοιαῦτα κάλλιστα ἆρ' οὐ τοῖς καλλίστοις δικαιότατον ἀπονέμειν;

ΠΡΩ. Εἰκός γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν νοῦς ἐστὶ καὶ φρόνησις ἄ γ' ἄν τις τιμήσειε μάλιστ'[n] ὀνόματα;

ΠΡΩ. Ναί.

ΣΩ. Ταῦτ' ἄρα ἐν ταῖς περὶ τὸ ὂν ὄντως[o] ἐννοίαις[p] ἔστιν ἀτηκριβωμένα ὀρθῶς κείμενα παλεῖσθαι.

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Καὶ μὴν ἄ γε εἰς τὴν κρίσιν ἐγὼ τότε παρισχόμην, οὐκ ἄλλ' ἐστὶν ἢ ταῦτα τὰ ὀνόματα.

§. 140. ΠΡΩ. Τί μήν, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Εἶεν. τὸ μὲν δὴ[q] φρονήσεώς τε καὶ ἡδονῆς πέρι πρὸς τὴν ἀλλήλων μίξιν εἴ τις φαίη καθαπερεὶ δημιουργοῖς ἡμῖν, ἐξ ὧν ἢ ἐν οἷς δεῖ δημιουργεῖν[r] τι, παρακεῖσθαι, καλῶς ἂν τῷ λόγῳ ἀπεικάζοι. II. iii. 237.

ΠΡΩ. Καὶ μάλα.

ΣΩ. Τὸ δὴ μετὰ ταῦτα ἆρ' οὐ μιγνύναι ἐπιχειρητέον;

ΠΡΩ. Τί μήν;

—[n] ὄντων E.—[p] ἐννοίαις om Γ.—[q] δὴ γὰρ ΑΔΠ.—[r] δεῖ δημιουργεῖν ΑΠ, δημιουρ-

τῶν ὀνομάτων dedi pro τὰ δὴ τῶν ὀνομάτων. Stallb.

ἔστιν ἀτηκριβ.] Vulgo male ἐστὶν ἄσαφ. Accentum recte mutavit Bekker; nam cohaerent ἔστι καλεῖσθαι.—περὶ τὸ ὂν ὄντως pro vulgari περὶ τὸ ὄντως ὄν.—Ficinus locum ita transtulit: *Haec igitur* (nomina) *intelligentiis ejus, quod vere est, exactissime rationi perfectae atque tributa recte utique accommodantur.* Hinc aliquis conjecerit, cum legisse ἀκηριβωμένα καὶ ἐμοῖς κειν. καλ. Sed hoc nihili. Vulgata est verissima. Participium ἀτηκριβωμένα causam insuit, cur nomina νοῦς et φρόνησις recte tribuantur talia ἐννοίαις. Notandum autem hoc loco, e Platonis doctrina *mentem* s. *intellectum* vim esse partem animae (ψυχῆς) praestantissimam et imperantem, qua sola comprehendere s. intueri liceat aeternas illas rerum imagines in mundo intelligibili positas. Hae subjecti sunt λόγοι varii, duplices et ἀνάμικτοι, quibus nefas est mortalibus attingere penitus illa et absoluta rerum simulacra. Cfr. ad §. 147. Stallb.

§. 140. τὸ μὲν δὴ φρονήσεως] Cfr. Matth. Gr. Gr. p. 391. §. 282. Dein verba ita cohaerent: εἴ τις φαίη—ἡμῖν—παρακεῖσθαι, ἐξ ὧν etc. Malim vero ἐξ ὧν καὶ ἐν οἷς κ. τ. λ. Ficinus: *ex quibus et in quibus confletur.* Particularum καὶ et ἢ inter se confusarum exemplum supra vidimus, cujusdam in talibus exemplo opus. —Accingunt autem se nunc Socrates et Protarchus ad voluptates scientiis miscendas ac temperandas. Quod priusquam faciunt, in memoriam sibi revocant, quae sub colloqui initium uterque de summo bono judicaverant. Ita enim commixturam non minus, quam certaminis judicium rectius et facilius absolutum iri recte existimant. Stallb.

δὴ δημ.] Fort. δεῖ δημ. Stallb. qui cit in Not. 'Nimium hic fui religiosus, qui δεῖ in ipsum (ut vocant) contextum non receperim.' At jam Cornar. praeceperat hanc conjecturam. Ficin.

ΣΩ. Οὐκοῦν τάδε προεῖπον[a] καὶ ἀναμνήσασιν ἡμᾶς αὐτοὺς ὀρθότερον ἂν ἔχοι;

ΠΡΩ. Τὰ ποῖα;

ΣΩ. Ἃ καὶ πρότερον ἐμνήσθημεν· εὖ δ' ἡ παροιμία
II. 60. δοκεῖ ἔχειν, τὸ καὶ[b] δὶς καὶ τρὶς τό γε καλῶς ἔχον ἐπαναπολεῖν τῷ λόγῳ δεῖν.

ΠΡΩ. Τί μήν;

ΣΩ. Φέρε δὴ πρὸς Διός· οἶμαι γὰρ οὕτωσί[c] πως τὰ τότε λεχθέντα ῥηθῆναι.

§. 141. ΠΡΩ. Πῶς;

ΣΩ. Φίληβός φησι τὴν ἡδονὴν σκοπὸν ὀρθὸν πᾶσι ζῴοις γεγονέναι καὶ δεῖν πάντας τούτου στοχάζεσθαι, καὶ δὴ καὶ τἀγαθὸν τοῦτ' αὐτὸ[w] εἶναι ξύμπασι, καὶ δύο ὀνόματα, ἀγαθὸν καὶ ἡδύ, ἑνί τινι καὶ φύσει μιᾷ τούτω ὀρθῶς[x] τεθέντ'[y] ἔχειν. Σωκράτης[z] δὲ πρῶτον μὲν οὗ φησι τοῦτ' εἶναι, δύο δὲ καθάπερ τὰ ὀνόματα, καὶ τό τε ἀγαθὸν[a] καὶ

δεῖ

γεῖν δεῖ Δ, δὴ δημιουργεῖν F : δὴ δημιουργεῖν °σ.—[a] προσειποῦσι H.—[b] καὶ ante δὶς add ΑΓΔΠ.—[c] οὕτω ΑΔΠ.—[w] ταυτὸ H.—[x] τούτω ὀρθῶς τεθέντ' Heindorfius, ὀρ-
κράτης
θῶς τοῦτο τεθὲν Σ : τοῦτο ὀρθῶς τεθὲν °σ.—[y] τεχθὲν corr Π.—[z] σώματα EF.—[a] τό

τὸ δὶς καὶ τρὶς τό γε καλῶς ἔχον] Gorg. p. 498. E. καὶ δὶς καὶ τρὶς φασι καλὸν εἶναι τὰ καλὰ λέγειν. ad quem locum cfr. Scholiast. Ruhnken. p. 124. de Legg. xii. p. 957. A. καλὸν δὲ τό γε καλὸν καὶ δὶς καὶ τρίς. ibid. vi. in. δὶς τό γε καλῶς ῥηθὲν οὐδὲν βλάπτει. Suidas Δὶς ἑπτά· καὶ ἑτέρα παροιμία· δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν· οὕτω χρὴ τὸ καλὸν πολλάκις λέγειν. Cfr. Zenob. iii. 33. Erasmi Adag. Chil. i. cent. ii. p. 68. Sturz. in Comment. Soc. Phil. Lips. t. i. p. ii. p. 272. Stallb.

§. 141. τούτω ὀρθῶς τεθέντ' ἔχειν] Ita jam dudum locum emendavit Heind. Vulgo enim perperam legebatur τοῦτο—τεθὲν ἔχειν. Pronomen τούτω post δύο ὀνόματα, usu frequentissimo, abundanter illatum. Frequens etiam formula ὄνομα τίθεσθαί τινι. Quare hic quidem omnia vitiis perjurgata arbitror. Stallb.

Σωκράτης δὲ πρῶτον μὲν οὗ φησι] Locum sic et suppleo et immuto : Σωκράτης δὲ πρῶτον μὲν ἓν οὗ φησι τοῦτ' εἶναι, δύο δὲ, καθάπερ τὰ ὀνόματα, καὶ τό τε ἀγ. κ. ἡ. etc. *Unum hoc esse negat.* Heusd.

πρῶτον μὲν οὗ φησι τοῦτ' εἶναι] Hæc olim plus quam una ex parte laborabant. Editt. omnes πρῶτον μὲν οὗ φησι τοῦτ' εἶναι. Sed quum τοῦτ' εἶναι nihil significare possit, quam τὸ δύο ὀνόματα ἑνί τινι καὶ φύσει μιᾷ τεθέντ' ἔχειν, facile senties, quam parum his congruant proxime sequentia δύο δὲ καθάπερ τὰ ὀνόματα etc. Verissimam igitur puto Heusdii conjecturam, eamque in textum recipere non dubitavi.—καθάπερ τὰ ὀνόματα sc. δύο εἰσίν. Stallb.

καὶ τότε τὸ ἀγαθὸν καὶ ἡδὺ διάφορον κ. τ. λ.] Ita Ald. Bas. 1. 2. repugnante verborum sententia. Patet enim, hæc ad δύο δὲ illustrandum esse adjecta neque novam sententiam continere. Quare Heusdius καὶ τό τε ἀγαθὸν καὶ ἡδὺ διάφ. reponi jussit, probante Beckio. Bekk. autem καὶ τό τε ἀγαθὸν καὶ τὸ ἡδὺ διάφορ. edendum curavit. Fortasse etiam erit, qui καὶ τὸ ἀγαθόν τε καὶ ἡδὺ διάφ scribendum opinetur. Videamus igitur quid horum verum sit. Nam particulæ τε positus in talibus sane aliquam efficit sensus diversitatem. Nam qui τὸ ἀγαθόν τε καὶ ἡδὺ διάφορον φύσιν ἔχει dicit, is *bonum et*

τὸ ἡδὺ[b] διάφορον ἀλλήλων φύσιν ἔχειν, μᾶλλον δὲ μέτοχον[c] εἶναι τῆς τοῦ ἀγαθοῦ μοίρας τὴν φρόνησιν ἢ τὴν ἡδονήν. οὐ τοῦτ'[d] ἔστι τε καὶ ἦν τὰ τότε λεγόμενα, ὦ Πρώταρχε; ii. iii. 239.

ΠΡΩ. Σφόδρα μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ[e] τόδε καὶ τότε καὶ νῦν ἡμῖν ἂν ξυνομολογοῖτο;

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Τὴν τἀγαθοῦ διαφέρειν φύσιν τῷδε[f] τῶν[g] ἄλλων.

§. 142. ΠΡΩ. Τίνι;

ΣΩ. Ὧι παρείη τοῦτ' ἀεὶ τῶν ζώων διὰ τέλους πάντως καὶ πάντη, μηδενὸς ἑτέρου ποτὲ ἔτι προσδεῖσθαι, τὸ δὲ ἱκανὸν τελεώτατον ἔχειν. οὐχ οὕτως;

τε ἀγαθὸν ΧΔΣΗ, pr Π, corr F : *τότε τὸ ἀγαθὸν* °s.—[b] *καὶ τὸ ἡδὺ* ΧΔΠΣ : *καὶ ἡδὺ* °s.—[c] *μετοχὴν* ΔΠ : *μετέχον* °s.—[d] *τοῦτ'* pr Δ.—[e] *καὶ* post *τόδε* om ΧΔΠ.—

jucundum nihil inter se differre statuit, sed utrumque tamen, tanquam unum, eam naturam habere ait, quæ aut sibi ipsi non conveniat aut ab alia quadam re discrepet. Contra qui *τό τε ἀγαθὸν καὶ ἡδὺ διάφορον φύσιν ἔχει* scribit, is bonum a jucundo differre significat, idque sic, ut aliud aliam habeat naturam. Denique repetito articulo *τό τε ἀγαθὸν καὶ τὸ ἡδὺ διάφορον φύσιν ἔχει* hoc significatur: bonum ac jucundum inter se differre, utrumque autem eam habere naturam, quæ ut *διάφορος*; quod etiam sic dici licebat *τό τε ἀγαθὸν διάφορον φύσιν ἔχει καὶ τὸ ἡδὺ διάφορον φύσιν ἔχει*, sive utrumque a se ipso discrepet, sive ab aliis differat. Hæc si vera sunt: vera autem esse alio tempore copiosius demonstravi; unumquodque hoc loco nec *τὸ ἀγαθὸν τε καὶ ἡδὺ* nec *τό τε ἀγαθὸν καὶ τὸ ἡδὺ* scribi potuisse facile largiemur. Quare calculum Heindii sententiæ adjicere placuit. Sensus igitur hic est: *Socrates primo negat, utrumque illud esse unum, sed potius duo; tepetas φησί*, de quo loquendi genere supra monui; *contendit que, bonum atque jucundum a se invicem natura sua differre.* Jam vero, quum *πρῶτον μὲν* præcesserit, e vulgari ratione subesse debuerat *ἔνειτα δὲ καὶ τοῦτο*, aut simile quid. Verum, ut in sermone vulgari fieri solet, recedit Socrates ab ordine sententiarum grammatico, oratione liberius ita conformata: *οὐκοῦν καὶ τόδε καὶ τότε καὶ νῦν ἡμῖν ἂν ξυνομολογοῖτο.* In quibus *καὶ τότε καὶ νῦν* est: *nunc, ut antea.* Sophist. p. 239. B. cfr. Schafer. ad Soph. Antig. 181. Sequentia junge: *φύσιν τῷδε μᾶλλον διαφέρειν τῶν ἄλλων* h. e. *reliqua antecellere*, in quibus ut *μᾶλλον* adderetur, non erat unice necessarium. Stall.

§. 142. *προσδεῖσθαι ἔχειν*] Olim in hoc loco multum offendebam. Desiderabam enim articulum *τῷ* ante infinitivos *προσδεῖσθαι* et *ἔχειν*. Ac sane facillime *τῷ, ᾧ παρείη κ. τ. λ.* scribere licebat. Sed nulla opus est mutatione. Etenim infinitivi per epexegesin adjecti sunt pronomini *τῷδε*, prorsus ut Phædon. p. 64. C. *ἆρα μὴ ἄλλο τι ἡ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγήν, καὶ εἶναι τοῦτο τὸ τεθνάναι, χωρὶς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγὴν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγεῖσαν καθ' ἑαυτὴν εἶναι*; ubi male ante *χωρὶς μὲν* articulum *τὸ* intrudas. Mirum vero aliqui videatur *ᾧ παρείη*, pro quo sane suitatius et reliqua orationi convenientius *ᾧ ἂν παρῇ* legeretur. Verumtamen ne hic quidem aliquid sollicitandum. Optativus in oratione obliqua usurpatur usu legitimo (*cfr.* Matth. Gr. Gr. §. 529.); modo teneas, orationis structuram ita formatam esse, ac si præcessisset: *οἰκεῖν καὶ τόδε ἐλέγομεν.* Oblitus igitur Socrates hujus additamenti: *καὶ νῦν ἡμῖν ἂν ξυνομολογοῖτο*, obliqua oratione refert, quæ uterque supra §. 29. prosequuti ipsum de summo bono quæstionem inchoarant, præmittenda judicaverant. – De con-

ΠΡΩ. Οὕτω μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν τῷ λόγῳ ἐπειράθημεν χωρὶς ἑκάτερον ἑκατέρου θέντες[h] εἰς τὸν βίον ἑκάστων, ἄμικτον μὲν ἡδονὴν φρονήσει, φρόνησιν δὲ ὠσαύτως ἡδονῆς[i] μηδὲ τὸ σμικρότατον ἔχουσαν;

ΠΡΩ. Ἦν ταῦτα.[j]

ΣΩ. Μῶν οὖν ἡμῖν αὐτῶν τότε πότερον[k] ἱκανὸν ἔδοξεν εἶναί τι;

ΠΡΩ. Καὶ πῶς;

§. 37. r. §. 143. ΣΩ. Εἰ δέ γε[l] παρηνέχθημέν τι[m] τότε, νῦν ὀστισοῦν ἐπαναλαβὼν ὀρθότερον εἰπάτω, μνήμην καὶ φρόνησιν καὶ ἐπιστήμην[n] καὶ ἀληθῆ δόξαν τῆς αὐτῆς ἰδέας τιθέ-

11. iii. 239. μενος, καὶ σκοπῶν εἴ τις ἄνευ τούτων δέξαιτ' ἂν οἰ[o] καὶ ὁτιοῦν

[h] τόδε ΧΠ et pr Δ.—[i] μᾶλλον τῶν Ες.—[h] θέντος corr Λ.—[i] ὡσαύτως ἡδονῆς ΧΔΠ: ἡδονῆς ὡσαύτως [a]ς.—[j] τα Λ.—[k] ὁπότερον corr Σ.—[l] τι F.—[m] τοι pr F.—[n] φρόνησιν καὶ ἐπιστήμην ΧΔΠ: ἐπιστήμην καὶ φρόνησιν [a]ς.—[o] ἢ F.—[p] ἢ γίγνεσθαι ΧΔ

structione ἐπειραθημεν—θέντες vid. not. ad §. 30. Stalb.

§. 143. εἰ δέ γε παρηνέχθημέν τι τότε] Ficinus: *quoties quis forte tunc praetorrectus est, nunc resumens rectius asseveret:* ut in Cod. suo invenisse videatur: παρηνέχθη μέν τις τότε. Neque tamen hunc reponendum existimemus παρηνέχθη μέν τι τότε. Bene se habet vulgata. Verte: *si quid tunc aberravimus.* Atque ita nonnunquam Plato, ubi pertractatum est, quod tractandum erat, argumentum: Tim. p. 54. A. Ἂν οὖν τις ἔχῃ κάλλιον ἐκλεξάμενος εἰπεῖν εἰς τὴν τούτων ξύστασιν, ἐκεῖνος οὐκ ἐχθρὸς ἂν, ἀλλὰ φίλος, κρατοῦ. Ibid. Τῷ τοῦτο ἐλέγξαντι καὶ ἀνευρόντι δὲ μὴ οὕτως ἔχον, κεῖται φίλια τὰ ἄθλα. Legg. vii. 796. D. Εἰ δέ τινα ταύτης ὑμεῖς ἔχετε βελτίω, θέντες εἰς μέσον λέγετε. Epist. viii. 353. E. Εἰ μὲν δή τις ὀρθότερον ἀμεινόν τε ἔχει τοῦ ὑπ' ἐμοῦ ῥηθησομένου, ἐνέγκων εἰς τὸ μέσον, ὀρθότατα φιλέλλην ἂν λεχθείη Heusd.

εἰ δέ γε κ. τ. λ.] Ald. uti nunc video, divisim exhibet παρηνέχθη μέν. Sed genuina est vulgata.—De verbis ἀναλαβεῖν et ἐπαναλαβὼν *resumendi* et *retractandi* significatione positis jam aliquoties monui. Ceterum ita saepius Plato, ubi argumentum aliquod pertractatum est. Quam in rem Heusdius attulit idonea exempla.—τῆς αὐτῆς ἰδέας τιθέμενος sc. εἶναι. h. e. *ad unum idemque genus referens.* Stalb.

οἰ] Steph. 'Pro οἴ, id est *sibi*, in edit. Ald. scriptum οἳ perperam. In Germ. autem mutatum fuit in ἤ. Paulo post Ficinus legisse videtur εἰ μήτε δοξ.' Bene. Ald. habet οἳ, et Bas. 1. 2. ἤ. Sed jam Cornar. reponendum οἳ, vel οἷ, monuerat ante Stephanum. Neque aliter legit Scholiastes Augustanus, qui notavit ad hunc locum ista, οἳ· περισπάμενον, ἑαυτῷ, ὡς ἐνταῦθα· ὀξύτονον δὲ ὄντινες σημαίνει καὶ τὸ ὅπου. Etymol. M. Οἳ, σημαίνει— ἄρθρον ἀντωνυμικὸν συζυγοῦν τῇ ἐμοί, σοί. οἳ· ἤτις ἐγκλιθεῖσα. σημαίνει ἀντωνυμίαν ἀντὶ τοῦ αὐτῷ—ὀρθοτονουμένη δὲ, σημαίνει ἑαυτῷ·—ὥσπερ δὲ λέγεται σφεῖς αὐτοί, καὶ ἐξῆς σφῶν αὐτῶν, σφᾶς αὐτούς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἐνικοῦ οἳ αὐτῷ. vid. Abresch. Dilucc. Thucyd. p. 714. et Kuin. ad Gregorium de Dialectis p. 34. Caeterum Ficinus vertit, *consideret, utrum absque his aliquis, vel se, vel alium, aut esse quicquam, aut quicquam fieri, exoptet:* quasi legerit ἤ οἳ ἢ ἄλλῳ. Melius Cornar. *consideret, an quis absque his quodcunque tandem sibi esse, aut contingere, exoptet.* Fischer.

οἰ] Ita cum Bekk. dedi. Pro οἳ Ald. οἴ. Perperam. Pejus etiam Bas. 1. 2. ἤ pro οἳ. Sed quod Scholiasta et Etymologus M. pronomen οἳ, quando circumflexu notetur, ἑαυτῷ significare tra-

εἶναι ἢ γίγνεσθαι,[p] μὴ ὅτι δή γε ἡδονήν, εἴθ' ὡς πλείστην εἴθ' ὡς σφοδροτάτην, εἰ[q] μήτε ἀληθῶς δοξάζοι[r] χαίρειν, μήτε τὸ παράπαν γιγνώσκοι τί ποτε πέπονθε πάλαι, μήτ' αὖ μνήμην τοῦ πάλαι μηδ' ὁντινοῦν χρόνον ἔχοι. ταὐτὰ[s] δὲ λέγε[t] καὶ περὶ φρονήσεως, εἴ τις[u] ἄνευ πάσης ἡδονῆς καὶ τῆς[v] βραχυτάτης[w] δείξαιτ' ἂν φρόνησιν ἔχειν μᾶλλον ἢ μετά τινων ἡδονῶν, ἢ πάσας ἡδονὰς χωρὶς φρονήσεως μᾶλλον ἢ μετὰ φρονήσεως αὖ τινός.

ΠΡΩ. Οὐκ ἔστιν, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' οὐδὲν δεῖ ταῦτά γε[x] πολλάκις ἐπερωτᾶν.

§. 144. ΣΩ. Οὐκοῦν τό γε τέλεον καὶ πᾶσιν αἱρετὸν II. 61.
καὶ τὸ παντάπασιν ἀγαθὸν οὐδέτερον ἂν τούτων εἴη;

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν;[y]

ΣΩ. Τὸ τοίνυν ἀγαθὸν ἤτοι σαφῶς ἢ καί τινα τύπον

Π: ἢ καὶ γίγνεσθαι °r.—[q] εἰ Ficinus, ἢν ΑΓΔΛΞΠΣ, ἦν BCω, ἦν FH: ἢ °r.—[r] δοξάζειν ΑΠ et pr Δ.—[s] ταυτὰ B: ταῦτα °r.—[t] λέγω ΑΔΠ.—[u] ἤτις ΑΔΠ.—[v] τῆς om rc.—[w] βραχὺ ταύτης Λ.—[x] τε ΑΔΠ, om F.—[y] οὐδέτερον ing Σ, om ΑΞC

dent, si non eam habet vim, ut illud vice versa, quando ἑαυτῷ significet, continuo etiam circumflexu ornandum arbitremur. Quo modo qui conclusserunt, ii scilicet fecere negligentius. Imo vero quemadmodum accusativus ἑ, ubi nulla vis in pronomen cadit, inclinari solet, ita dativus eundem habuit usum. Quocirca recte hodie legitur in Phædon. p. 117. E. Ὁ δὲ τοιαῦτα ἐπεδέδει οἱ βαρύνεσθαι ἤδη τὰ σκέλη, κατακλίθη ὕστερος. Protagor. p. 346. C. Τοῦτο δὲ οἶσθα οἱ μάλιστα γενέσθαι, εἰ σοὶ συγγένοιτο. Facile autem intelligitur, in oratione obliqua, si is, qui loquens introducitur, sui ipsius mentionem injiciat, pronomen semper suum retinere debere accentum. Cujus rei exemplis uberius exponendis nunc tum vacat. Satis est, recepisse scripturam tuitatem explicuisse. Stallb.

σφοδρότατον] Male vulgo post σφοδροτάτην eadem interpretum et pro εἰ μήτε esse videtur ἢ μήτε editum est. Lucianus: siquidem hic privatus neque tristia gaudere se opinabitur. Hinc jam Cornar. veram erasit scripturam: εἰ μήτε, quam cum Bekk. in textum restituere non dubitavimus. Stallb.

ἢ μήτε ἀληθῶς] Ficinus, si quidem hic privatus neque tristia gaudere se opinabitur. Unde cum legisse certum est εἰ μήτε ἀληθῶς δοξάζοι χαίρειν· ut Cornarius quoque emendandum censuit. Fisch.

μηδ' ὁντινοῦν χρόνον] H. e. ne per brevissimum quidem temporis spatium.— Statim post ταὐτὰ λέγε cum Bekkero dedi. Cetera edidit, ταῦτα λέγε. Advertas autem, quanto sermonis liberiorem conformationem. Etenim quum supra divisset νῦν δοτέον ἐπαναλαβὼν ὀρθότερον εἰπάτω—σκοπῶν, εἴ τις etc. nunc cum hoc fere modo percecturum esse pronuncram: ταὐτὰ δὲ λεγέτω καὶ περὶ φρονήσεως, σκοπῶν, εἴ τις ἄνευ πάσης ἡδονῆς κ. τ. λ. Stallb.

§. 144. ἤτοι σαφῶς ἢ καί τινα τύπον] Accuratius scripturus erat ἤτοι σαφῶς ἢ καί τινι τύπῳ λεπτόν. Vocabulum τύπωσις, quum proprie de imaginum adumbratione dicatur, a philosophis de descriptione ac definitione minus accurata est subinde usurpatur. Unde h. l. opponitur σαφῶς. De Republ. ii. p. 414. A. ὡς ἐν τύπῳ, μὴ δι' ἀκριβείας εἰρήσθαι. Ibid. vi. p. 491. C. Ἔχεις γὰρ τὸν τύπον, ὃν λέγω. Ἔχω, ἔφη, καὶ ἡδέως γ' ἂν ἀκριβέστερον, ἃ λέγεις, πυθοίμην. quod Ibid. p. 504. D. ita dictum: καὶ αὐτῶν τούτων αὖ ὑπογραφὴν δεῖ, ὥσπερ νῦν θεάσασθαι, ἀλλὰ τὴν τελεωτάτην ἀπογραφὴν μὴ ζητεῖσθαι. Ibid. viii. p. 559. A. Προελώ-

αὐτοῦ ληπτέον, ἵν',[z] ὅ περ ἐλέγομεν,[a] δευτερεῖα ὅτῳ δώσομεν ἔχωμεν.[b]

ΠΡΩ. Ὀρθότατα λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁδὸν μέν τινα ἐπὶ τἀγαθὸν εἰλήφαμεν;

ΠΡΩ. Τίνα;

tt. iii. 240. ΣΩ. Καθά περ εἴ τίς τινα ἄνθρωπον ζητῶν τὴν οἴκησιν πρῶτον ὀρθῶς, ἵν' οἰκεῖ,[c] πύθοιτ'[d] αὐτοῦ, μέγα τι δή που πρὸς τὴν εὕρεσιν ἂν ἔχοι[e] τοῦ ζητουμένου.

ΠΡΩ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Καὶ νῦν δή τις λόγος ἐμήνυσεν ἡμῖν, ὥς περ καὶ κατ' ἀρχάς, μὴ ζητεῖν ἐν τῷ ἀμίκτῳ βίῳ τἀγαθὸν ἀλλ' ἐν τῷ μικτῷ.

ΠΡΩ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἐλπὶς μὴν πλείων ἐν τῷ μιχθέντι καλῶς τὸ ζητούμενον ἔσεσθαι φανερώτερον ἢ ἐν[f] τῷ μή;

ΠΡΩ. Πολύ γε.

§. 145. ΣΩ. Τοῖς δὴ θεοῖς, ὦ Πρώταρχε, εὐχόμενοι κεραννύωμεν,[g] εἴτε[h] Διόνυσος εἴθ' Ἥφαιστος εἴθ' ὅς τις θεῶν ταύτην τὴν τιμὴν εἴληχε τῆς συγκράσεως.[i]

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ὅπου

FHie et pr ΣΕ.—[z] ἵν' ΑΓ, ἵνα w.—[a] λέγομεν Α et pr ΔΠ.—[b] ἔχοιμεν Γ.—[c] οἰκῇ ΑΔΠ.—[d] πύθοιτ' Γ, πείθοιτο ΑΔΠ.—[e] εὕρεσιν ἀνέχοι Α.—[f] ἐν om Λ.—[g] κερανν̣ύο-

μεθα δή τι παράδειγμα ἑκατέρων, αἵ εἰσιν, ἵνα τύπῳ λάβωμεν αὐτάς. Aristotel. Eth. Nicom. i. 1. παχυλῶς καὶ τύπῳ. Ibid. i. 11. καθόλου καὶ τύπῳ. Ibid. ii. 2. τύπῳ καὶ οὐκ ἀκριβῶς. Theophrast. Charact. i. τύπῳ λαβεῖν. Cfr. Toup. ad Longin. p. 305. ed. Weiske. Stalb.

καθάπερ] Similem huic structuram explicuit Heind. ad Theætet. §. 76. et ad Protagor. §. 47. Stalb.

ἵν' οἰκεῖ] Bas. 2. ὅπου οἰκεῖ.—ἡ οἴκησις, ἵνα οἰκεῖ dictum ut Criton. §. 5. ἡ εἴσοδος, ὡς εἰσῆλθες. et sexcenta alia.—Mox Ald. Bas. I. 2. continua scriptura καταρχάς. Stalb.

§. 145. τοῖς δὴ θεοῖς, ὦ Πρώταρχε, εὐχόμενοι—τῆς συγκράσεως] Exscripsit hunc locum Athenæus x. c. 16. p. 423. usque ad verba ὡς κάλλιστα συμμιγνύναι. Scribit autem c. 17. ita: Τῷ δὲ κεραννύειν κέχρηται Πλάτων μὲν ἐν Φιλήβῳ· τοῖς δὲ θεοῖς, ὦ Πρώταρχε, εὐχ. κερ. quum c. 16. pro particula δὴ exhibeat οὖν et verba ὦ Πρώταρχε omittat. Quo uno exemplo patet, quanta cum cautione hujusmodi citationes seriorum scriptorum ad usum criticum revocandæ sint. Reliqua ille sic exhibet: εἴθ' Ἥφαιστος—εἴληχεν τῆς συγκράσεως. Καθάπερ γὰρ ἡμῖν οἶνος—παρεστᾶσι κρῆναι· καὶ μέλιτος—τήνδε τῆς φρον.—αὐστηροῦ τινος καὶ ὑγιεινοῦ ὕδ.—Olympiodorus ad h. l. ἐπὶ κράσεως θεοί εἰσι, τῆς μὲν φυσικῆς τε καὶ ἐγκοσμίου ὁ Ἥφαιστος, τῆς δὲ ψυχικῆς τε καὶ ὑπερκοσμίου ὁ Διόνυσος κ. τ. λ. Ita Platonici recentiores hunc locum interpretati esse videntur. Quos noli imitari. Nam additur εἴθ' ὅστις θεῶν. Scilicet solebat poculum, priusquam hauriretur, deo alicui consecrari. Ad quem morem lepide alludit Socrates h. l. Stalb.

ΣΩ. Καὶ μὴν καλά γε ἡμῖν οἰνοχόοις τισὶ παρεστῶσι[j] κρῆναι, μέλιτος μὲν ἂν[k] ἀπεικάζοις τις[l] τὴν τῆς ἡδονῆς, τὴν δὲ τῆς φρονήσεως ληφαντικὴν καὶ ἄοινον αὐστηροῦ καὶ ὑγιεινοῦ τινος ὕδατος· ἃς[m] προθυμητέον ὡς κάλλιστα συμμιγνύναι.

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Φέρε δὴ πρότερον[n] ἆρα πᾶσαν ἡδονὴν πάσῃ φρονήσει μιγνύντες τοῦ καλῶς ἂν μάλιστ'[o] ἐπιτύχοιμεν;

μὲν ΝΑΠ.—[k] εἴ Γ.—[l] συγχρίσεως pr H.—[j] παρεστῶσι ΧΓΔΑΞΣΒCFHw: παρεστῶσι °r. —[k] δὲ om F et pr Ξ.—[l] τό τις τε Π.—[m] δὲ om Χ et pr ΔΠ.—[n] πότερον

καθάπερ] Quem *καθάπερ* ad *οἰνοχόοις* pertinere, et non longe abesse ab his *παρεστῶσι κρῆναι, ἡμῖν καθάπερ οἰνοχόοις τισί*, vix credidisset quispiam istum a Platone sedem datum fuisse pronomini *ἡμῖν*. Ac dissentiunt certe cum id collocavisse post *κρῆναι*, aut etiam ante *καθάπερ* (neque enim quidquam *μὲν* et *μὴν* quæ concurrunt, eandem vim semper habebant: atque ut eandem haberent, talem sani in vocibus contextu similitudinem ab eo multis in locis vitatum non vitari) aut duas quadam ordinis inversione, ut ita dicam, unam hac esse: quam tamen exemplo apud eum ipsum non arbitrari carere. Sed hæc nobis, partis istam *καὶ* ante *μέλιτος* omitti posse desiderari: neque tamen vel hanc vel illam necessariam esse, nec pudicas: sed sive addatur particula, sive non addatur, post *κρῆναι* ponendum esse quod vos unus punctum vigentes. Stern. Ficin. *nobis... fontes adsint.* Fischer.

οἰνοχόοις] Ita veteres videri possit et Ficini hæc horum quasi non *μέλιτος* et *αὐστηροῦ καὶ ὑγιεινοῦ τινος ὕδατος* scriptum esset, sed *μέλιτι* et *αὐστηρῷ καὶ ὑγιεινῷ τινι ὕδατι*. Retinendam esse tamen nostram lectionem puto, et vel accommodatum *ἀσκωλιαζοῖ μέλιτος*, perinde ac si dictum esset *ἀσκωλίζων λόγος οἶνος μέλιτος*: vel [ut verbum illud suum datum habeat] cum *μέλιτος* subaudiendum esse *κρήνη*. Quod autem de hoc genitivo, idem et de sequentibus dico. Stern.

καθάπερ οἰνοχόοις τισί] Dictum pro *ἡμῖν καθάπερ οἰνοχόοις τισί*. Dicuntur autem *οἰνοχόοι puellatorve*, qui vinum temperant et ministrant. Unde capillatis hoc cognomen. Stall.

παρεστῶσι] Quam lectionem servavit Athen. restituerunt Ficin. et Bekk.; Add. Pas. I. 2. *παρεστῶτι*, quam scripturam nominativus *κρῆναι* respuit. Deinceps ad *μέλιτος* et *αὐστηροῦ ὕδατος* subaudiendum *κρήνη*. Ante *μέλιτος* quod Fischer *καὶ* e libris Athenæi in textum revocavit, id haud scio, an non recte fecerit. Omnes edd. copulam omittunt. Ac recte profecto, siquidem hæc quoque pertinent, quæ supra ad §. 6. observavimus. Nam Ficini quidem, qui vertit: *et melli quidem voluptatis fontem comparare quis potest*, in talibus parva est auctoritas. Elegantissime autem voluptatis et sapientiæ mixtio comparatur vini dulcis cum aqua salutari, sed austera temperationi. Similia loca sunt de Legg. i. p. 636. D. ibid. vi. c. 16. Tim. p. 41. D. ubi *δημιουργὸς* diversa rerum elementa in cratere temperat. Stall.

κρῆναι, μέλιτος] Ald. *κρῆναι, μέλιτος*. Nos revocavimus interpunctionem edd. Bas. et *καὶ* e libris Athenæi. Nam primo ipsa orationis series desiderat hoc vinculum: deinde certissimum est, Ficini quoque in libris ita scriptum extitisse. Vertit enim. *Et melli quidem voluptatis fontem comparare quis potest.* Ad *μέλιτος* intell. *κρήνη*. Fischer.

φέρε δὴ πρότερον ἆρα πᾶσαν ἡδονὴν πάσῃ] Ita omnes edd. unanimi consensu. Etiam Ficin. *Die age primum; si omnem voluptatem* etc. Sed Cornarius *πρότερον* mutari jussit in *πότερον*. Quod viri docti consuere vix memoratu dignum. Stall.

τοῦ καλῶς] Wyttenbachius ad Phædr. §. 65. positum opinatur pro *τοῦ καλοῦ*. Etenim adverbia saepenumero cum articulo conjuncta pro substantivis usurpari, velut τὸ ἀδίκως pro ἡ ἀδικία, τὸ δικαίως pro ἡ δικαιοσύνη. Dubitaturum te olim esse ait hanc unam in adnotationibus ad Plutarchum. Ego vero hujusmodi ex-

ΠΡΩ. [a]Ἴσως.

11. iii. 241. ΣΩ. Ἀλλ' οὐκ ἀσφαλές.[p] ἢ δὲ ἀκινδυνότερον[q] ἂν μιγνύοιμεν, δόξαν μοι δοκῶ[r] τινὰ ἀποφήνασθαι ἄν.

§. 146. ΠΡΩ. Λέγε[s] τίνα.

ΣΩ. [t]Ἦν ἡμῖν ἡδονή[t] τε ἀληθῶς, ὡς οἰόμεθα, μᾶλλον[u] ἑτέρας ἄλλη καὶ δὴ[v] καὶ[w] τέχνη τέχνης ἀκριβεστέρα;

pr Ξ.—[a] μᾶλιστ' Γ.—[p] ἀσφαλῶς ΓΕ.—[q] ἀκινδύνοτερον Γ.—[r] δοκῶν Λ.—[s] λέγε δὴ Λ.—[t-t] ἢν ἡμῖν ἡδονήν Π.—[u] μᾶλλον om ΑΔΠ.—[v] δὴν pr Ξ.—[w] καὶ post δὴ add ΑΓΔ

empla nulla repertum iri credo, sed ita mihi habeo persuasum, ubicunque articulus adverbiis junctus occurrat, aut nomen aliquod aut verbum ex orationis serie intelligi debere. Quocirca hic e praegressis ξυμμιγνύναι suppleverim. In loco Phaedonis autem p. 114. B. recte rescripsit Heind. ex Theodoreto: οἱ δὲ δὴ ἂν δόξωσι διαφερόντως πρὸς τὸ ὁσίως βιῶναι προκεκρίσθαι. Stalb.

δόξαν μοι δοκῶ ἀποφήνασθαι ἄν] Ficin. vertit: *me declaraturum confido*. Recte quidem; sed, ut vis particulae ἂν clarius pateat, equidem malim: *mihi videor declarare posse*. Etenim ubi post verba *sperandi, existimandi, declarandi*, infinitivus adjunctam habet particulam ἄν, semper vis potentialis, quam dicunt grammatici, inest enuntiationi. Unde vernaculo sermone verba *dürfen, mögen, sollen, können* fere adhibenda sunt. Falluntur enim, qui hujus constructionis eandem vim esse contendunt, quam alterius, qua nudus futuri temporis infinitivus usurpatur. Sophist. p. 229. B. Καί μοι δοκοῦμεν τῇδε ἂν πη τάχιστα εὑρεῖν. Phaedon. p. 100. E. τοῦτο γάρ μοι δοκεῖ ἀσφαλέστατον εἶναι καὶ ἐμαυτῷ ἀποκρίνασθαι καὶ ἄλλῳ, καὶ τούτου ἐχόμενος ἡγοῦμαι οὐκ ἂν ποτε πεσεῖν, ἀλλ' ἀσφαλὲς εἶναι καὶ ἐμοὶ καὶ ὑφοῦν ἄλλῳ ἀποκρίνασθαι, ὅτι τῷ καλῷ τὰ καλὰ γίγνεται καλά. Demosth. Philipp. i. p. 43. ἦν (παρασκευὴν) ἀπαλλάξαι ἂν τῶν τοιούτων πραγμάτων ὑμᾶς ἡγοῦμαι. Nec rarus est in hac structura infinitivus praesentis. Sophist. p. 223. A. τοῦτ' οὖν ἴσως εἰκὸν τὸ πρυσῆκον ὄνομ' ἂν ἡγοῦμαι καλεῖν αὐτόν. Demosth. Philipp. i. p. 40. ἡγοῦμαι καὶ πρῶτος ἀναστὰς εἰκότως ἂν συγγνώμης τυγχάνειν h. e. καὶ πρῶτος ἀναστὰς εἰκότως ἂν συγγνώμης τυγχάνοιμι, ὡς ἡγοῦμαι. Occurrit etiam futurum cum particula ἂν ut apud Æschin. c. Ctesiph. §. 148. Οἶμαι τοίνυν ἅπαντας ἂν ὑμᾶς ὁμολογήσειν, τάδε δεῖν ὑπάρξαι τῷ δημοτικῷ. Quodnam inter haec tria tempora cum ἄν constructa significationis discrimen obtineat, non obscurum erit iis, qui voculam ἄν per se spectatam in temporis notationem nullam vim habere memmerint. Patebit etiam nunc, opinor, aliquantum differre, utrum ἄν infinitivis adjiciatur, an vero omittatur, et recte sane dici: νομίζω τοῦτο γίγνεσθαι, τοῦτο γενέσθαι, et γενήσεσθαι, in quo genere dicendi lapsos esse viros doctos jure mireris. Cfr. Jacobs. in Athen. p. 15. p. 33. Wunderlich Observ. Crit. in Æschyl. p. 175. et not. ad §. 114. Stalb.

§. 146. ἡδονή τε ἀληθῆς—τέχνης ἀκριβεστέρα] Editt. omnes ἡδονή τε ἀληθῶς, quod Bekker. quoque servavit. Nos recipere non dubitavimus Schleiermacheri emendationem ἀληθής. Nam quominus ἀκριβεστέρα ad utrumque et ἡδονήν et τέχνην referatur, ita ut μᾶλλον superflue illatum existimetur, cfr. Matth. Gr. Gr. §. 458. illud impedit, quod supra non de ἀκριβείᾳ, sed potius de ἀληθείᾳ voluptatum agebatur. Stalb.

ἑτέρας ἄλλη] Ustatius fuisset ἄλλης ἄλλη. Sed vid. Heind. ad Sophist. p. 300. Stalb.

καὶ δὴ καὶ τέχνη] F. Bas. 2. et Bekk. reposui. Reliquae editt. καὶ δὴ τέχνη. Tim. p. 22. A. οἱ δὴ Σόλων ἴφη πορευθεὶς σφόδρα τε γενέσθαι παρ' αὐτοῖς ἔντιμος, καὶ δὴ καὶ τὰ πάλαια ἀνερωτῶν—ἀνευρεῖν. De Republ. ii. init. Ὁ γὰρ Γλαύκων ἀεί τε ἀνδρειότατος ὢν τυγχάνει—, καὶ δὴ καὶ τότε Θρασυμάχου τὴν ἀπόῤῥησιν οὐκ ἀπεδέξατο. Ibid. lib. ix. p. 586. E. Τῷ φιλοσόφῳ ἄρα—ὑπάρχει τε πάλλα τὰ ἑαυτοῦ πράττειν, καὶ δὴ καὶ τὰς ἡδονὰς τὰς ἑαυτοῦ ἕκαστον καὶ τὰς βελτίστας καὶ τὸ δυνατὸν τὰς ἀληθεστάτας καρποῦσθαι. Ibid. lib. x. p. 618. A. ζῶν τε γὰρ ἀπάντων βίους καὶ δὴ καὶ τοὺς ἀνθρωπίνους ἅπαντας. De Legg. i. p. 642. E. θυσίας τε ἐθύσατό τινας, ἃς ὁ

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Καὶ ἐπιστήμη δὴ ἐπιστήμης διαφορος, ἡ μὲν ἐπὶ τὰ γιγνόμενα καὶ ἀπολλύμενα ἀποβλέπουσα, ἡ δὲ ἐπὶ τὰ μήτε γιγνόμενα μήτε ἀπολλύμενα, κατὰ ταὐτὰ δὲ ὡσαύτως[2] ὄντα[3] ἀεί. ταύτην εἰς τὸ ἀληθὲς ἐπισκοποῦμενοι ἡγησάμεθα ἐκείνης ἀληθεστέραν[2] εἶναι.

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν ὀρθῶς.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ τἀληθέστατα τμήματα ἑκατέρας ἴδοι-

ΑΠΣΒCΗπ et pr Ξ.—[1] δὲ ὡσαύτως Γ et pr Σ : δὲ καὶ ὡσαύτως [2]ς.—[3] ὂν τῷ Η.—

θὼς ἀνεῖλε. καὶ δὴ καὶ φοβουμένων τὸν Περικλέα Ἀθηναίων στόλον, εἶπεν κ. τ. λ. Schaef. p. 216 A. ὃς φησιν ἄλλοτε τε ἄλλα τοῖς ἀνθρώποις, ἀνάσια μετέχουσιν αὐτοῖς δίκαια, καὶ δὴ καὶ τὸν ξένον αὖ ἔφατο θεὸν ξυνοικεῖν γιγνόμενον ἄδικοις τε καὶ εὐνομίαν τῶν ἀτάκτων καθορᾶν. Ibid. p. 242. A. ἀεί τε ἀτελεσιῶν ἐγὼ τυγχάνω, καὶ δὴ καὶ ταύτῃ. Ibid. p. 259. E. ἄλλως τε οὐκ ἐωμολόγει καὶ δὴ καὶ ταυτάπασιν ἀμοίσου τινὸς καὶ ἀφιλοσόφου. Xenoph. Cyrop. i. 6. 21. γνοὺς δ' ἂν ὅτι ταῦτ' οὕτως ἔχει ἐν ἄλλοις τε πολλοῖς, καὶ δὴ καὶ ἐν τοῖς κτήμασιν. Stall.

ἐπιστήμη δὴ ἐπιστήμης διάφορος] De duplici scientia ex mente Platonis jam supra dictum. Adde Plotin. Ennead. v. 8. 4. p. 515. A. Stall.

ταύτην κ. τ. λ.] Ne quis offendat [illegible] ταύτην εἰς τὸ ἀληθὲς ἐπισκοποῦμενοι κ. τ. λ. pro quo utique expectes καὶ ταύτην vel ταύτης δὲ εἰς τὸ ἀληθὲς ἐπισκοπουμένης, scire ante oportet omnibus exemplis. Stall.

εἰ τἀληθέστατα τμήματα κ. τ. λ.] Ficinus : *si ad veritatem pertinens certissima quæque sumserimus. numquid istarum minime sufficimus vel ad rerum nobis opportunissimam cognitionem? aut alia præterea quædam ellychia rationis egebimus?* Post. *Mihi quidem ea videtur agendum. Quæ cum singularum verborum sensum accurate expenderit, nec subtilitas perturbet, et ad veritatem maxime aptissima sumserint. Etenim si verba illarum εἰ τἀληθέστατα τμήματα ξυμβαίνοιεν ἑκατέρᾳ, τούτοις ἐστὶν ἱκανὰ ταῦτα ἀμφοῖν εἶναι μηδὲν ἐλλείπειν μηδὲν ἐπιζητεῖν. Ficinus ἐκατέρας ἴδοιμεν ἀεὶ γοῦν δοκεῖ οὕτω δρᾶν. Quæ quum non possit sine ad sensum Socratis videri, ἐκατέρᾳ τοῦτο ἐμβαλόντα reliqui, τοῦτο inter præcedens verbum, quod nullo pretio, quam acutissimus indicavit. Nam paullo ante ge-*

nerans sunt hæc loca : Aristoph. Lysistr. 1089. Ἧκον πρὸς ὄρθρον σπασμὸν ἡμᾶς λαμβάνει ; ad quod respondetur ab altero Μὰ Δί', ἀλλὰ ταυτὶ δρώντες ἐπιτετρίμεθα. Ibid. 1162. Ἀμὲς γε λᾶμες (διαλλαγῆναι) εἴ τις ἡμῖν τυδγκικλον λῇ τοῦτ' ἀποδοῦναι—τὰν Πύλον, Ὥσπερ πάλαι δεόμεσθα καὶ βλιμάττομες, ubi alter : Μὰ τὸν Ποσειδῶ τοῦτο μέν γ' οὐ δράσετε (h. e. οὐκ ἀποδοθήσεται ὑμῖν ἡ Πύλος.) Ecclesiaz. 1111. Verum et largior, per usum loquendi istud ὁρᾷν οὕτως explicari posse per ὅτι ἄλλων ἐνδεῖσθαι, tamen omnesque, quæ statim sequitur, disputatio luculenter ostendit, Protarchi responsionem non ad ultima hæc Socratis verba referendam esse, sed potius ad eamdem ejus interrogationem, nunc ipsam proposita. Neque profecto Protarchus talis fingi potest a Platone, qui jam nunc aliis quoque voluptatibus et scientiis opus futurum esse pronuntiet. Hæc enim si fecisset auctor, primarium dialogi legem, in verisimilitudine positam, violaturus fuisset. Quæ quum ita sint, facile consentient aliorum judicia, verba ἆρα ἱκανὰ ταῦτα etc. non apodosin constituere, sed potius suspensa esse a verbo ἴδοιμεν, ita ut ἆρα valeat πότερον, ut sæpissime. Jam vero sensum existet hic *mensuramus ante omnia veritatem voluptatis et scientiæ partes, atque eadem, utrum ea idonea sint ad rerum maxime optabilium absolutionem, an vero aliis quoque non ad veritatem pertinentibus nobis opus futurum sit.* Ad hæc apte Protarchus : ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ ὧδε δρᾶν. Sed quæ sequitur difficilior. Quæritur enim, quamnam partitionem istud εἰ ἴδοιμεν, quam nobis vindicavimus, quod apodosin continent ? Consequens putarim hoc esse, atque ita ἐκατέρᾳ ἐμβαλόντα· μὴ οὐκ εἰ τἀληθέστατα ἑκατέρας ἴδοιμεν τρόπον ξυμβάλλοντες, ἆρα κ. τ. λ. nisi ante se mihi

μεν πρῶτον ξυμμίξαντες, ἆρ'[a] ἱκανὰ ταῦτα ξυγκεκραμένα τὸν ἀγαπητότατον βίον ἀπεργασάμενα[b] παρέχειν ἡμῖν, ἤ τινος ἔτι προσδεόμεθα καὶ τῶν μὴ τοιούτων;

11. 62. ΠΡΩ. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ δρᾶν οὕτως.

§. 38. F. §. 147. ΣΩ. Ἔστω δή τις ἡμῖν φρονῶν ἄνθρωπος αὐτῆς πέρι δικαιοσύνης, ὅ τι ἔστι, καὶ λόγον ἔχων ἑπόμενον[c] τῷ νοεῖν,[d] καὶ δὴ καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων[e] τῶν ὄντων ὡσαύτως διανοούμενος;

ΠΡΩ. Ἔστω γὰρ οὖν.

11. iii. 242. ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὗτος ἱκανῶς[f] ἐπιστήμης[g] ἕξει κύκλου μὲν

[a] ἀσφαλεστέραν ΔΠ.—[a] ἆρ' Γ.—[b] ἀπεργασάμενον ΑC, ἀπεργασάμεθα Γ.—[c] ἑπόμενον...603. 1. ἔχων om pr Π.—[d] νοεῖ mg Π.—[e] πάντων ΑΔ.—[f] ἱκανὸς Λ.—[g] ἐπιστή-

offerret ejus expediendi ratio. Etenim suppressam puto apodosin, ita fere supplendam: ὀρθῶς ἂν ποιοῖμεν; Quod nemini mirum videbitur, qui post particulas εἰ, ἐάν, ἤν, ὅτι, aliis, ἀποδόσεις a Græcis sæpissime omitti solere meminerit, ubi oratio quasi mimicam formam induit; quanquam hoc post εἰ plerumque ibi fit, ubi subsequitur εἰ δὲ μή, aut νῦν δέ, sequente γάρ, aut similes formulæ. Cfr. Gregor. Corinth. p. 47. Lambert. Bos. Ellips. p. 803. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 35. Itaque hic locus idonea pronuntiatione et gestu suam lucem accipiet. STALB.

§. 147. δικαιοσύνης, ὅ τι ἔστι] Ita Theætet. p. 146. E. γνῶναι ἐπιστήμην αὐτὸ, ὅ τι ποτ' ἔστιν. Parmenid. p. 130. B. Τί σοι δοκεῖ εἶναι αὐτὸ ὁμοιότης, χωρὶς ἧς ἡμεῖς ὁμοιότητος ἔχομεν. de Republ. v. p. 472. ζητοῦμεν αὐτό τε δικαιοσύνην, οἷόν ἐστι καὶ ἄνδρα τὸν δίκαιον. ibid. ix. p. 582. A. μανθάνομεν αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, οἷόν ἐστιν. Menon. p. 72. B. μελίττης περὶ οὐσίας, ὅ τι ποτ' ἔστι. Ceterum pronomen αὐτὸ, ubi vim et naturam alicujus rei genuinam indicat, plerumque neutro genere usurpari solet, si nominativus aut accusativus ponitur; sin genitivus vel dativus, id genus est adhibendum, quod exigit nomen, cui pronomen adjicitur. STALB.

καὶ λόγον ἔχων ἑπόμενον τῷ νοεῖν] Schleiermacher hæc parum recte vertit: **und habe auch seiner Gesinnung angemessene Reden darüber.** Nam quum de scientiis divinis et humanis earumque utilitate ac necessitate agatur, τὸ νοεῖν retulerim ad intellectum (νοῦν) in mundi intelligibilis contemplatione versantem, λόγον autem ad *rationem*, intellectui subjectam. Vid. not. ad §. 130. Nam, ut ait de Republ. v. p. 475. E. τοὺς ἀληθινοὺς φιλοσόφους oportet esse τῆς ἀληθείας φιλοθεάμονας (*in der Anschauung der Ideen gern verweilend* cfr. de verbo θεᾶσθαι ejusque variis significationibus Creuzerus in Studiis t. i. p. 63.); qui vero non sincero rerum cognoscendarum studio ducuntur, ii non possunt unquam ad veritatis cognitionem pervenire: αὐτοῦ δὲ τοῦ καλοῦ ἀδύνατος αὐτῶν ἡ διάνοια τὴν φύσιν ἰδεῖν τε καὶ ἀσπάσασθαι. Quo loco quemadmodum quid ad rerum veritatem cognoscendam requiratur, præclare docetur, ita hic ostenditur, minime sufficere ad vitæ humanæ beatitatem absolvendam, si quis unice æternarum rerum contemplatione occupetur atque scientiam teneat ad illas unice spectantem, humanarum vero artium nullam prorsus curam habeat. Cfr. Plotin. Ennead. v. 9—2. D. STALB.

τῶν ὄντων] Rursus verba ita accipienda sunt, ut τῶν ὄντων pro τῶν ὄντως ὄντων dictum existimetur. Nam sermonem esse de ideis, satis manifestum puto. STALB.

ἆρ' οὖν οὗτος ἱκανῶς ἐπιστήμης] H. e. *si quis sibi informatam habeat circuli ac sphæræ ideam* (i. e. universam notionem), *neque tamen sciat, qualis sit sphæra aut circulus, quibus hominum in architectura uti consueverunt, is plenam et usui satis idoneam scientiam possidere minime erit dicendus.* Nempe κύκλον καὶ σφαῖραν αὐτῆς dictum ut antea αὐτῆς δικαιοσύνης, et verba τῆς θείας interpre-

καὶ σφαίρας αὐτῆς τῆς θείας τὸν λόγον ἔχωμεν, τὴν δὲ ἀνθρωπίνην ταύτην σφαῖραν[h] καὶ τοὺς κύκλους τούτους ἀγνοῶμεν, καὶ χρώμενοι ἐν οἰκοδομίᾳ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως κανόσι καὶ τοῖς[i] κύκλοις;

ΠΡΩ. Γελοίαν διάθεσιν ἡμῶν, ὦ Σώκρατες, ἐν ταῖς θείαις οὖσαν μόνον ἐπιστήμαις λέγομεν.

ΣΩ. Πῶς φῄς; ἦ τοῦ ψευδοῦς[j] κανόνος ἅμα καὶ τοῦ κύκλου τὴν[k] οὐ βέβαιον οὐδὲ καθαρὰν[l] τέχνην ἐμβλητίον[m] ποιῇ καὶ συγκρατέον;

ΠΡΩ. Ἀναγκαῖον γάρ, εἰ μέλλει τις ἡμῶν καὶ τὴν ὁδὸν ἑκάστοτε ἐξευρήσειν οἰκαδε.

§. 148. ΣΩ. Ἦ καὶ μουσικήν, ἣν ὀλίγον ἔμπροσθεν

μὴν mg Π.—[h] ταύτην τὴν σφαῖραν ΑΔΠ. —[i] τοῖς om pr Σ.—[j] ψεύδους Χ.—[k] κύ-

tationis caussa adjecta sunt. Redit etiam hic pronominis οὗτος usus, quo δεικτικῶς de rebus terrestribus adhibetur. cfr. §. 138. not. Stalb.

ἱκανὸν ἐπιστήμης] Euthydem. §. 79. *σοφοὶ δὲ ἡγοῦνται εἶναι πάνυ εἰκότως· μετρίως μὲν γὰρ φιλοσοφίας ἔχειν, μετρίως δὲ τελετικῶν.* Apolog. init. *ξένους ἔχω τοὺς λεχθέντας λόγους.* Cfr. Matth. Gr. Gr. §. 315. Stalb.

τὸν λόγον ἔχων] Malim λόγον ἴχνος ἔχων scribere. Etenim formula λόγον ἔχειν quum appropinquat sequenti δεῖ, nihil aliud est, *quam aliquem rei rationem tenere, aliquid scire.* Quod non esset dicturi τὸν λόγον ἔχειν τινος. Cfr. de Republ. v. p. 475. C. Τὸν ἄρα περὶ τὰ μαθήματα δυσχεραίνοντα, ἅλλως τε καὶ νέον ὄντα καὶ μηδὲν λόγον ἔχοντα, τί τε χρηστὸν καὶ μὴ (*qui nondum noverit, quid utile sit, quid non*) οὐ φήσομεν φιλομαθῆ εἶναι φιλόλογόν τε καὶ φιλόλογον εἶναι. Stalb.

κανόσι καὶ τοῖς κύκλοις] Perturbatum esse hic aliquid, negari nequit. Neque tamen assentior Schützio, ad h. l. ita scribenti: "In his vanis versamur, ne ultimis certis *κανόσι καὶ κύκλοις* a grammatico quodam adjecta sint. Nam primum de *κανόσι* antea dictum erat nihil, *σφαίρας καὶ κύκλου* tantum injecta erat mentio. Deinde genuinum pervertit illud adhibitorum. Quaerit enim Socrates, an ipsa vulgarium circulorum et sphaerarum opificia, in architectura ceterisque quae mali negotii recte versari possit, [illegible] et sphaeram Clam et recondidam, quae a geometris exponitur circuli et sphaerae doctrinam teneat. Fateor, me nondum perspicue intellexisse, quomodo hisce omissis reliqua explicari debeant. Verum hoc ut fieri possit; quum aedium exstruendarum ars inemoretur et addita legantur verba *καὶ τοῖς ἄλλοις*, ne video quidem quid obstet, quominus nunc regulae ac circini mentio injiciatur, etiamsi circuli et sphaerae fuerant commemorati. Verum aliud, ut jam significavi, hic latet vitium. Nam quum usus divini circuli et sphaerae in architectura non sufficiens esse dicatur, qui fit, ut hic regularum et circinorum in universum mentio fiat? Debuerat enim regularum et circinorum divinorum. Itaque vide an tegum debeat *κανόσι θείοις καὶ κύκλοις*, in quam suspicionem Heind. quoque incederat. Stalb.

γελοίαν διάθεσιν ἡμῶν ἐν ταῖς θείαις οὖσαν μόνον ἐπιστήμαις λέγομεν] Fortasse *ridicula erit, o Socrates, cognitio nostra, si in divinis duntaxat versetur.* Quibus ille nonnisi sensum expressit, singulorum verborum nonnisi expressa. At profecto Paniens his fuit horror. Etenim quod ridiculum dicit Plutarchus *τὴν διάθεσιν ἡμῶν τὴν ἐν θείαις μόνον ἐπιστήμαις οὖσαν*, id intelligendum est ex: *γελοίως ἡμᾶς διανοεῖσθαι λέγομεν ἐν ταῖς θείαις μόνον δυνατὰς ἐπιστήμας.* Quo facto nihil erit, quod offendat. Stalb.

ἐμβλητέον εἶναι] Schützius malit *ἐμβλητέον ἐκείνῳ*. Quod, quia praecedit *γελοίαν διάθεσιν*, probari non potest. Stalb.

§. 148. *ἦ καὶ μουσικὴν*] Sc. *ἐμβλητέον καὶ συγκρατέον*. Memorat hic tan-

ἔφαμεν στοχάσεώς τε καὶ μιμήσεως μεστὴν[n] οὖσαν καθαρότητος ἐνδεᾶν;

ΠΡΩ. Ἀναγκαῖον φαίνεται ἔμοιγε, εἴ πέρ γε[o] ἡμῶν ὁ βίος ἔσται[p] καὶ ὁπωσοῦν ποτὲ βίος.

ΣΩ. Βούλει δῆτα, ὥς περ θυρωρὸς ὑπ' ὄχλου τινὸς[q] ὠθούμενος καὶ βιαζόμενος, ἠττηθεὶς ἀναπετάσας τὰς θύρας ἀφῶ πάσας τὰς[r] ἐπιστήμας εἰσρεῖν καὶ μίγνυσθαι ὁμοῦ καθαρᾷ τὴν ἐνδεεστέραν;[s]

ΠΡΩ. Οὔκουν ἔγωγε οἶδα, ὦ Σώκρατες, ὅ τί τις ἂν

κλου ὕμα τὴν F.—[l] καθαρὸν Γ.—[m] ἀκβλητέον pr Ξ.—[n] λεκτὴν Γ.—[o] γε post εἴπερ om ΔΞF.—[p] ἄρα Γ.—[q] τις ΑΔΠ.—[r] τὰς om ΑΔΠ.—[s] δεεστέραν pr Δ.—[t] δὲ ΑΔ

tum architecturam et musicam, quæ cum sublimi illa ac cœlesti scientia misceri debeant, non quasi reliquas scientias ad vitam humanam pertinentes arcendas arbitretur, sed quoniam ex his exemplis istas quoque cum voluptate miscendas esse sponte elucet et quoniam supra musices et architecturæ potissimum exemplo usus scientiarum et artium diversitatem ac varietatem patefecerat. Stalb.

εἴπερ γε ἡμῶν—ποτὲ βίος] H. e. *si vel aliqua futura sit vitæ felicitas.* Notum est illud *βίος βιωτὸς* Græcorum; de quo vid. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 970. et Valcken. ad Theocrit. Adoniaz. p. 217. atque Latinorum *vita vitalis*; quod præter alios illustrarunt interptt. ad Cæcil. Balbus c. vi. Stalb.

ὥσπερ θυρωρὸς] Elegans est hic locus, in quo Socrates, qui adhuc disputationem de voluptatibus et artibus secernendis ac miscendis moderatus est, se janitorem fingit, qui, magna artium et scientiarum turba urgente, fores pandere coactus omnes in domum irruere patiatur. Vocabulum ὄχλος omnino de magna non hominum turba, sed etiam animalium et rerum multitudine usurpari exemplis docuerunt Valckenar. ad Eurip. Phœn. 201. Wernsdorf. ad Himer. p. 292. Cf. Jacobs. Animadv. in Athen. p. 208. De verbis *βεῖν*, *ἐκβεῖν*, *εἰσρεῖν* hoc in genere usitatis vid. Wyttenbach. Epist. Crit. p. 237. ed. Lips. Boissonad. ad Philostr. Heroic. p. 414. Stalb.

οὔκουν] Ald. Bas. 1. 2. *οὐκοῦν*. Francofurt. *οὐκοῦν*. Memorabilis hic locus ob singularem particularum usum. Neque enim *οὔκουν* est *non igitur*, quoniam nulla fit ex antecedentibus verba conclusio. Ineptus quippe foret Protarchus, Socrati num omnes artes et scientiæ admittendæ sint, quærenti, respondens: *non igitur novi, quid illas arceat.* Imo vero, si sanæ mentis videri velit, respondere debet: *equidem certe nihil novi, quod illas hinc arceat.* Quæ quum ita sint, particula *οὖν* cohærere dicenda est cum particula *γε*, pronomini *ἐγὼ* adhæsa, quasi scriptum esset *οὐκ οἶδα γοῦν ἔγωγε, ὦ Σώκρατες.* Singularem dixi istum particularium usum, quoniam nullum dum invenire contigit locum huic omni ex parte similem. Quare futuros esse prævideo, qui omnia exemplis edoceri cupientes, dum alterum rei exemplum ostendatur, locum pro corrupto habere malint. Quos quamquam non prohibeo, quominus sua fruantur opinione, tamen eos videre jusserim, an forte alia etiam reperiantur loca, in quibus *οὐκοῦν* non ex *οὐκ* et *οὖν*, sed ex *οὐ* et *γοῦν* compositum sit, ita quidem, ut *γοῦν* cum aliqua dubitatione antecedentia confirmet. Sed *satis de re mihi quoque nondum* liquida. Ceterum satis caute Ficinus: *haud novi, o Socrates, laedi aliquem a scientiis aliis, qui primas habeat.* Nam quod *haud novi* vertit, in his ipsis verbis inest dubitationis cujusdam significatio. Hæc enim, ut hoc obiter moneam, particulæ *haud* propria est. Sed in reliquis erravit interpres, ut qui pro *ὅ τι* legerit *ὅτι*, quod est etiam in Ald. Bas. 1. 2. neque reddiderit verba *πάσας λαβέν*. Ac profecto hoc prudenter ab eo factum. Nam quid tandem *λαβὲν* istud hoc loco sibi vult, ubi de eo quæritur, num omnes scientiæ sint ad bonarum cœtum admittendæ, an vero nonnullæ inde arcendæ? Quis unquam Græcus homo *λαμβάνειν* sensu *admittendi* et *recipiendi* usurpavit? Quocirca, quam olim feceram emendationem, eam nec hodie improbo.

βλάπτοιτο τὰς λαβὼν τὰς ἄλλας ἐπιστήμας, ἔχων τὰς τρεῖς;

§. 149. ΣΩ. Μεθιῶ δὴ τὰς ξυμπάσας ῥεῖν εἰς τὴν τῆς Οὐρανοῦ καὶ μάλα ποιητικῆς μισγαγκείας ὑποδοχήν; p. 243.

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν· μεθεῖνται.

ΣΩ. Καὶ πάλιν ἐπὶ τὴν τῶν ἡδονῶν πηγὴν ἰτέον. ὡς §. 29 f.

Π.— ° τοῦ Δ.—' ποιητικὰς ΑΔΠ.—" πάνυ μὲν οὖν om Π.—' μεθεῖντο pr ΔΠ, με-

Legendum: πάσας παραλαβών. Quod quum Heilo corrumpi potuerit progresso πάσας, omnes etiam non mutati videbuntur. Stalb.

δ τι τις ἂν βλάπτοιτο] Ita c Bekk. Ast. Ald. Bas. 1. 2. ὅτι τις βλάπτοιτο. Quod non vertere, ne quis laboret. Idem etiam in Il. mono et magis pueris intelligendum est, ne aptissimus interrogandi modus pertinaciter ex ei ἂν fol. mei deberi, tuendi ab scriptoribus Atticis pessime ablegemus. Iv deinceps, particulam hanc etiam sine causa, suffragio testimoniove addimus. Rem ubertim persequitur Schneid. in Mus. Crit. p. 69, et p. 132. Hermann. ad Euripid. p. 311. Wesseling. in Add. Mercerum. t. I. f. n. p. 257. Matth. Gr. Gr. §. 528. Stalb.

Ἀποτέμνων ἔχων τὰς τρεῖς] *Modo proximo illas omnino habuit* h. e. modo hæc ita dixit, ut ne ἡγεμονικαὶ quidem et parte superiore hujus adumbrandis pervenit ac vitam expressisset. Stalb.

ἐν ἐκ. ἐπιδοχήν. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Μεθεῖνται.] Ita hunc locum emendavimus cum Buttmanno in Lexil. p. 107 sensu quo evidente. Nam omnes editi cum pessima Aldinarum parasitarum scriptura: ὑποδοχήν. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν μεθεῖνται. ΣΩ. Καὶ πάλιν ἐπὶ τὰς τ. τ. λ. In quibus vitiosum locum adhuc nemo sanavit. Nos ea vulgata *μεθεῖνται* — *ἐπιδοχήν*. Nunc ita pro vulgato *μεθεῖ* verissime restituit Buttmann l. c. Quocirca Socrates explendus est, finibus pessis intermissus omnium artium turbam, atque jam ad Protarchum ducere *μεθεῖντο*. Ceterum iste personarum distributio etiam confirmatur edit. Ald. auctoritate, in qua numen Socratis ante καὶ πάλιν omittitur, ita tamen, ut *ἀπο μεθεῖντο* nil interponatur. In Cod. Palatin. apud Ciceron. Mobet. t. I. p. 194. deest particula δὴ post *μεθιῶ*. Male. Nec in his verbis *εἰς τὴν τῆς ποιητικῆς* κ. τ. λ. eadem omittuntur. Respicit Plato locum Iliad. Δ. 452. Ὡς δ' ὅτε χειμάρροις ποταμοὶ κατ' ὄμβρῳ ῥέοντες, Εἰς μισγάγκειαν συμβάλλετον ἄβρεσι νῶροι. ubi Schol. Μισγάγκεια· ἡ μίξις. ὅπου ποταμοὶ ἢ βίαιοι συμβάλλουσιν. Hesych. Μισγάγκεια· κοῖλος τόπος, εἰς ὃν πανταχόθεν φερόμενα ἀπὸ τῶν ὀρῶν ὕδατα μίσγεται. Suidas Μισγάγκεια· τόπος κοῖλος, εἰς ὃν τὰ καταφερόμενα μίσγεται ἀπὸ πλειόνων ὀρῶν ὕδατα. Stalb.

ἐπὶ τὴν τῶν ἡδονῶν πηγὴν ἰτέον] Mirum profecto videri debet, neminem criticorum et interpretum in loco aperte mutilato hæsisse. Nam loquitur nunc Socrates de voluptatum mixtione tanquam jam peracta, quum antea nonnisi de scientiarum atque artium ad vitam beatam necessitate disseruerit. Enimvero si quis verba *ὃν γὰρ διενοήθημεν αὐτὰς μιγνύναι* κ. τ. λ. ut sensus flagitat, ad *ἐπιστήμας* referat, repugnabit huic rationi grammatica verborum structura; sin vero illa ad *ἡδονὰς* trahas, ut rem constructionis natura fert, evanescit ubi reclamabunt Socratis manes, qui non pravum sint, vanos sophistarum ortus, quos nondum facta sunt, jam facta credere, h. e. inepte et perverse loquentem introducit. Quare non potest dubitare, quin hic quoque librariorum incogitantia aliquid turbaverit. Ac editionum quoque librorum hic mala est dissensio; omnes pariter quæquidem vidi pertractaverunt, non quod Ald. pro ἐξεγεγένητο edidit ἐξεγεγένηθο, quod ipsum inter quisquilias refero. Itaque nihil superest, quam ut ea ipsa sententia sese cruce consumat, quid poscat sensus, quid flagitet ratio. Et hoc quidem apertum esse arbitror, respici hic ad verba superius locata §. 146. ἀλλ' οὐκ ἀναμενεῖ ἡ τῶν ἀναπεπλησμένων ἐν μιγάσιν, δίψαν μὲν δοκῶ τινα ἀναφανεῖσθαι ἐν—Οὐκοῦν οἱ

γὰρ[y] διενοήθημεν αὐτὰς μιγνύναι, τὰ τῶν ἀληθῶν[r] μέρια πρῶτον, οὐκ ἐξεγενήθη[a] ἡμῖν, ἀλλὰ διὰ τὸ πᾶσαν ἀγαπᾶν ἐπιστήμην εἰς ταὐτὸν μεθεῖμεν[b] ἀλῥόας καὶ πρόσθε[c] τῶν ἡδονῶν.

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα[d] λέγεις.

ΣΩ. Ὥρα[e] δὴ βουλεύεσθαι νῷν καὶ περι[f] τῶν ἡδονῶν,

θειν τε Χ, μεθεῖνται δὴ τε Σ.—[r] γὰρ om Δ.—[a] ἀληθινῶν ἐπιστημῶν Σ.—[a] οὐκ ἐξεγενήθη] ἐξενήθη (in mg εἰς ξενίαν συνέστη) corr Σ.—[b] μεθεῖκεν Ε.—[c] πρόσθε Γ.—[d] ἀληθέστατα...ἡδονῶν om Η.—[e] ὡσα Χ.—[f] ἐπὶ Λ—[g] ταύταις Ε.—[h] σαφέστερον

τἀληθέστατα τμήματα κ. τ. λ. Convenerat igitur inter colloquentes, ante omnia verissimas voluptatis et scientiæ (ἑκατέρας) partes miscere atque videre, an iis solis vitæ humanæ felicitas absolveretur. Aggressi erant hanc rem ita, ut primo quid scientiæ atque artes ad illam valerent, considerarent. Quum vero scientiam rerum divinarum s. idearum, quæ omnium verissima erat judicata, ad vitæ usum minime sufficere apparuisset, admiserant etiam reliquas artes, ut quæ, licet impuræ et incertæ, tamen non modo nihil nocerent, sed etiam hominibus multum utilitatis afferrent, imo necessariæ essent ad humanam felicitatem. Hoc vero secus, quam antea constituerant, ab iis factum erat. Voluerant enim primo nonnisi purissimas voluptatis et scientiæ particulas miscere. Itaque nunc, quoniam facta nequeunt infecta reddi, Socrates ad voluptates accedit, similiter, atque fecerat antea, ubi scientias tractaverat, exploraturus, quænam ex istis ad vitæ felicitatem necessariæ sint, quæ non necessariæ. Quæ quum ita sint, verborum sensus hic esse debet: *Ac jam ad voluptatum fontem accedendum est, quas quidem nunc omnes et cunctas ordine continuo explorare cogimur, quum jam scientias omnes, secus quam volueramus, pro bonis et ad vitæ felicitatem absolvendam prorsus necessariis habendas esse judicaverimus. Neque enim nobis licebat, primum purissimas utrinsque, voluptatis et scientiæ, partes commiscere, ac deinde reliquarum naturam spectare, sed quoniam omnes scientiæ bonæ videbantur, cunctas intromittebamus* (h. e. ad summum bonum pertinere judicavimus) *idque prius, quam ad explorandas voluptates accederemus.* Hæc si vere conclusa sunt; confirmantur autem ea totius sermonis serie; nemo quisquam inflitias iverit, plura hic intercidisse, quæ, quoniam codd. Mss. opes desiderantur, ex ingenio vix restituere licebat. Hæc dudum chartis mandaveram, quum Augusti Jacobsii benevolentia mihi utendum concessit exemplar Platonis Heindorfianum, in cujus margine hæc reperi adnotata: 'Locus mancus videtur, nec sine libris Mss. explendus. Nihil deesset, si legeretur: *ἰτέον, ὥσπερ ἐπὶ τὴν τῶν ἐπιστημῶν—μόρια πρῶτα μὲν μεθεῖμεν, τὰ δὲ ἄλλα ἀποκλείειν οὐκ ἐξεγένετο ἡμῖν, ἀλλὰ κ. τ. λ.*' Quæ quamquam non omni ex parte probem, tamen quoniam Heindorfio quoque, viro de Platone immortaliter merito, idem, quod mihi, de hoc loco visum esse, ex iis intelligebam, non sine magna quadam voluptate legi. Ceterum quod ille conjecit *οὐκ ἐξεγένετο*, id tam certum puto, ut in textu illud ponere vix dubitaverim. Judicabis ex hoc etiam loco, quam vera sit nostra de codd. Platonis sententia, quam supra in simili caussa proposuimus. Stalb.

ὥρα δὴ βουλεύεσθαι] Bas. 2. ὥρα δὴ βουλεύεσθαι. Male. Criton. p. 46. A. οὐδὲ βουλεύεσθαι ἔτι ὥρα, ἀλλὰ βεβουλεῦσθαι. Sophist. p. 241. B. ὀρθῶς ἀπεμνημόνευσας, ἀλλ' ἆρα δὴ βουλεύσασθαι, τί χρὴ δρᾶν τοῦ σοφιστοῦ πέρι. Protagor. p. 361. E. νῦν δ' ἔρα ἤδη καὶ ἐπ' ἄλλο τι τρέπεσθαι. Theætet. p. 145. B. ὥρα τοίνυν, ὦ φίλε Θεαίτητε, σοὶ μὲν, ἐπιδεικνύναι, ἐμοὶ δὲ, σκοπεῖσθαι. Cic. ad Attic. x. 8. 'Tempus est, nos de illa perpetua jam, non de hac exigua vita cogitare.' Tuscul. i. 41. 'Sed tempus est jam, hinc abire, me, ut morior, vos, ut vitam agatis.' cfr. Matth. Gr. Gr. p. 780. Korte ad Cic. Epist. ad Famil. i. 5. Gocrenz. ad Academ. ii. p. 37. Stalb.

πότερα καὶ ταύτας;[g] πάσας ἀθρόας ἀφετέον[h] ἢ καὶ τούτων πρώτας μεθετέον ἡμῖν ὅσαι ἀληθεῖς.

ΠΡΩ. Πολύ τι[i] διαφέρει πρός γε ἀσφάλειαν πρώτας τὰς ἀληθεῖς ἀφεῖναι.

ΣΩ. Μεθείσθων[j] δή.[k] τί δὲ μετὰ ταῦτα; ἆρ' οὐκ εἰ μέν τινες[l] ἀναγκαῖαι, καθά περ ἐκεῖ,[m] ξυμμικτέον[n] καὶ ταύτας;

ΠΡΩ. Τί δ' οὔ; τάς γε ἀναγκαίας δήπουθεν.

§. 150. ΣΩ. Εἰ δέ γε καὶ καθά περ τὰς[o] τέχνας πάσας ἀβλαβές τε καὶ[p] ὠφέλιμον ἦν ἐπίστασθαι διὰ βίου, καὶ νῦν δὴ ταὐτὰ[q] λέγωμεν[r] περὶ τῶν ἡδονῶν, εἴ περ

11. 63.

ΑΠ et pr Δ.—[g] τι ΑΔΠ: γε °ς.—[h] μεθείσθω ΑΔ et pr ΠΕ.—[i] δὴ ΑΔΠ et pr Ε.—[j] τινος Α.—[m] ἐκείναις Γ.—[n] ξ. ΑΔ.—[o] αἱ τὰς ΑΠ et pr Δ.—[p] καλ...βίου om F.—

καὶ περὶ τῶν ἡδονῶν, πότερα καὶ ταύτας ἀφετέον, ἢ καὶ] Hæreo in triplici καί. Satis enim fuit, bis poni eam particulam. Quamvis haud scio an ea secundo loco delori debeat, quod etiam Heindorfio placuisse ex schedis nunc video. Stall.

πολύ γε διαφέρει πρός γε ἀσφάλειαν] Nolim cum Bekkero scribere πολύ τι διαφέρει πρός γε ἀσφάλ. Nam quod Pierson. ad Eurip. Med. 863. dicit, valde bene positum esse γε in eodem oratione numerato duplicatum, id non video, quibus rationibus statuat. Quidni enim hanc particulam bene repetatur, ubi suam vim retinere servat? Eschyldem. p. 277. A εἰκὸς δ' ἐπίστασθαι εἰδότ' μανθάνειν, εἴπερ γε ἄπειστα τὰ γράμματά γ' ἐπίστασθαι. ubi vid. Heind. Aristoph. Av. 171 εἰ γε μισῶ ταυταγί. Eccles. 180 Νὴ τὴν Ἀφροδίτην, εἴ γε ταυταγὶ λέγεις. Adde quæ monuerunt Hermann. ad Viger. p. 827. Lobeck. ad Ajac. p. 303. Wesseling. in Actis Monacens. i. 1. 98.—καθάπερ ἐκεῖ κ. τ. λ. ἐν τῇ τῶν ἐπιστημῶν μίξει. Stall.

§. 150. τάς γε ἀναγκαίας δήπουθεν] Heindorf. in Spicileg. Crit. p. 61. verba τάς γε—δήπουθεν e glossemate fluxisse censuit, quæque valde genuina et sanam causa. At Fischer. semper in re bene, ut qui hanc locorum persuasionem diuturnitatem; Prot. Quid proficiat? Socr. Nonnumquam igitur quæque modo mentionem. Si autem, quæ ipsa laudandum artes omnes nunc tantarum et complexus in vita esse constitit, tum nunc de voluptatibus constat, videlicet, quod omnibus frui innoxium et utile sit, forte erunt omnibus immiscendæ. Verum enim recte habet vulgata. Δήπουθεν in asseverando haud infrequens. cfr. Viger. p. 499. Stall.

ταὐτὰ λέγωμεν κ. τ. λ.] Paullo impeditiora sunt, quæ sequuntur. Ac vulgo quidem legebatur ταὐτὰ λέγωμεν περὶ τῶν ἡδονῶν, quod non dubitavimus in λέγωμεν mutare, quum verba cohærent hoc modo: εἰ δέ γε—ταὐτὰ λέγωμεν περὶ τῶν ἡδονῶν, ut adeo conjunctivo nullus sit locus. Deinde unum quemque offendet duplex καί in his εἰ δέ γε καί—καὶ νῦν δὴ ταὐτὰ λέγωμεν. Non dubium est, quin prius illud ante καθάπερ ab hominibus stupidis in textu immissum sit. Quare nebulonem istum carcere includimus. Sed hunc secuta est magna commilitonum turba, quibus, quoniam nectuendum erat, ne rerum ordinem et statum turbarent, liberam custodiam dedimus, quo, si jubeos idonei de iis cognoviscent, justo præmio afficerentur. Scilicet ista: εἴπερ πάσας ἡδονὰς—καὶ ἀβλαβεῖς ἅπασι παρέχεσθαι εἰ δέ γε—ταὐτὰ λέγωμεν aperte explicationis causa adjecta sunt, verum adeo inepte et insulse, ut, modo sanum habeas, interjectatum ingenium continuo odoreris. Quanquam eadem sensum bene explicant, tamen vel ista repetitio vocabulorum ἀβλαβεῖς, συμφόρων, διὰ βίου, et ipsa constructio mala insolentia frondem arguit. Nam cui bono τοιγ, συμφόρων explicativas aliunde repetita subjici solere nemo ignorat, tamen nullum usquam locum, ubi omni ea parte similis. Cfr. quæ col-

πάσας ἡδονὰς ἥδεσθαι διὰ βίου συμφέρον τε ἡμῖν ἐστὶ καὶ ἀβλαβὲς ἅπασι, πάσας ξυγκρατέον.

cf. iii. 241. ΠΡΩ. Πῶς οὖν δὴ περὶ αὐτῶν τούτων λέγωμεν;[a] καὶ πῶς ποιῶμεν;

ΣΩ. Οὐχ ἡμᾶς,[t] ὦ Πρώταρχε, διερωτᾶν χρή,[u] τὰς ἡδονὰς δὲ αὐτὰς καὶ τὰς φρονήσεις, διαπυνθανομένους τὸ τοιόνδε ἀλλήλων πέρι.

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;[v]

ΣΩ. Ὦ φίλαι,[w] εἴτε ἡδονὰς ὑμᾶς[x] χρὴ προσαγορεύειν εἴτε ἄλλῳ ὁτῳοῦν ὀνόματι, μῶν[y] οὐκ ἂν δέξαισθε[z] οἰκεῖν μετὰ φρονήσεως πάσης ἢ χωρὶς[a] τοῦ φρονεῖν; Οἶμαι μὲν πρὸς ταῦτα τόδ' αὐτὰς[b] ἀναγκαιότατον εἶναι λέγειν.

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

§. 151. ΣΩ. Ὅτι,[c] καθά περ ἔμπροσθεν ἐρρήθη, τὸ μόνον καὶ ἔρημον εἰλικρινὲς εἶναί τι γένος οὔτε[d] πάνυ τι δυνατὸν

q ταυτὰ ΞFς.—r λέγωμεν Σ.—s λέγωμεν ΣBs : ceteri λέγομεν.—t ἡμεῖς Λ.—u δεῖ Δ.—v ὁποῖον Π—w οἵλε ΧΓΔΑΠΒCcc et pr ΣΕ.—x ἡμᾶς ΧΓΔΑΠΒCEFH. y ὄνομα τιμῶν Λ.—z δέξεσθε Ξ, δέξεσθαι Χ, δέξασθαι ΓΑΠΒCEFHac : δέξαισθε cum τ corr Δ.—a χωρὶς om pr F.—b αὐταῖς Σ.—c ὅτι om F.—d οὕτω Γ.—e τἆλλα Χ.—f τὴν

legit Heind. ad Phædon. §. 36. ibid. §. 50. ad Sophist. §. 52. Adde his Protagor. p. 335. A. Menon. §. 13. Xenoph. Cyrop. iii. 3. 20. viii. 1. 16. Demosth. Philipp. i. p. 45. Scribi potius hic debuerat : εἰ δέ γε—καὶ νῦν δὴ ταὐτὰ λέγομεν περὶ τῶν ἡδονῶν, πάσας ἡδονὰς ἥδεσθαι διὰ βίου συμφέρον τε ἡμῖν εἶναι καὶ ἀβλαβὲς ἅπασι. In tam manifestis vitii argumentis neminem futurum esse spero, qui vulgatæ scripturæ patrocinium suscipiat. Itaque actum est! ilicet! Stalb.

λέγωμεν καὶ πῶς ποιῶμεν ;] Ald. Bas. 1. 2. λέγομεν. Quod non spernerem, si etiam ποιοῦμεν legeretur, ut de Republ. v. p. 461. F. Δεῖ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο βεβαιώσασθαι παρὰ τοῦ λόγου· ἢ πῶς ποιοῦμεν ; Stalb.

εἴτε ἡδονὰς χρὴ προσαγ.] Bas. 2. εἴτε ἡδονὰς ἡμᾶς χρὴ προσαγ. Male. De verbo προσαγορεύειν cfr. Wyttenbach. ad Phædon. §. 48. Stalb.

οἶμαι μὲν πρὸς ταῦτα—λέγειν] Verba, ut obscura sunt, ita sic emendanda : οἶμαι μὲν ἀναγκαιότατον εἶναι, αὐτὰς πρὸς ταῦτα τόδε λέγειν. De isto μὲν, cui non subjicitur δέ, cfr. Criton. §. 1. Οὐ τοι δὴ ἀφῖκται, ἀλλὰ δοκεῖ μέν μοι ἥξειν τήμερον, ἐξ ὧν ἀπαγγέλλουσιν ἥκοντές τινες ἀπὸ Σουνίου. Adde Heind. ad Phædon. §. 2. et quæ supra monui. Stalb.

§. 151. ὅτι] De particula ὅτι in responsionibus et excerptis ab initio orationis pene solita locisque omnia nota. Rem exemplis illustrarunt Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 89. et Matthiæ Gr. Gr. §. 621. Mirum hoc non sine causa. Fuit enim, qui ὅτι h. l. cum infinitivo constructum esse opinaretur. Qui usus quamvis sit longe frequentissimus, cfr. Wes ling. ad Diodor. Sic. iv. 26. Zenne ad Xenoph. Cyrop. i. 6. 18. Heind. ad Phædon. §. 19. et §. 132. Schæfer. in Append. ad Bastii Epist. Crit. p. 36. Bornemann de gemina Xenoph. Cyr. recensione p. 18. Poppo Observat. in Thucyd. p. 186. et alios mittam ; tamen obtusi ingenii sit necesse est, qui hic non videat, verba ita collocare : οὔτε πάνυ τι δυνατὸν, οὔτ' ὠφέλιμον τὸ εἶναί τι γένος μόνον καὶ ἔρημον. Sed satis de re vix mentione digna. Stalb.

τὸ μόνον καὶ ἔρημον κ. τ. λ.] Ita omnes edit. vett. et recentt. Nihilominus aliquid falsum sit necesse est. Nam quem tandem non male habeat ἀσύνδε-

οὔτ' ἀφέλιμον· πάντων γε μὴν ἡγούμεθα γιγνῶν ἄριστον εἶν' ἀνθ' ἑνὸς συνοικεῖν ἡμῖν τὸ τοῦ γιγνώσκειν τὰ ἄλλα[e] τε πάντα καὶ αὖ τὴν αὐτὴν[f] ἡμῶν τελέως εἰς[g] δύναμιν ἑκάστην.[h]

ΠΡΩ. Καὶ καλῶς γε εἰρήκατε τὰ νῦν, φήσομεν.

ΣΩ. Ὀρθῶς. πάλιν τοίνυν μετὰ τοῦτο τὴν φρόνησιν καὶ τὸν νοῦν ἀνερωτητέον. Ἆρ' ἡδονῶν τι[i] προσδεῖσθε[j] ἐν τῇ ξυγκράσει; φαῖμεν[k] ἂν αὖ τὸν[l] νοῦν τε καὶ τὴν φρόνησιν ἀνερωτῶντες. Ποίων,[m] φαῖεν ἂν[n] ἴσως, ἡδονῶν;

αὐτὴν ΧΠ et pr Δ, αὐτὴν αὖ cett Σ.—[g] τὴν cett Σ.—[h] ἑκάστης ΠΕ.—[i] τε Γ. —[j] προσδεῖσθαι ΔΓΕΦΗω.—[k] φαμεν ΔΠ.—[l] αὐτὸν ΔΠΓ.—[m] ποίων οὖν τε Σ.—

τος ista oratio? Misere se torsit Ficinus, qui hanc ita reddidit: *quod, quemadmodum in superioribus dictum est, neque possibile multum atque utile est, genus alterum omnino scorsum ab altero esse.* Hoc vero certum videtur, eum voc. εἰλικρινὲς in suo codice non legisse. Ac sane illud plus quam una de caussa vitii suspectum habeo. Nam primum ejecto illo omnia recte procedunt sensumque fundunt egregium. Respicitur quippe ad disputationem supra lectam, qua nec voluptatem absque sapientia, nec sapientiam absque voluptate ad vitæ felicitatem sufficere ostendebatur. Deinde etiamnum καὶ εἰλικρινὲς scribatur, non video, quid voc. εἰλικρινὲς hoc loco sibi velit. Namque non agitur de sinceritate et puritate voluptatum, sed potius de eo, utrum voluptas esse possit sine sapientia et vicissim. Confer etiam, quæ de voc. εἰλικρινὲς usu monuerunt Fischer. in indic. ad Æschin. Socrat. s. h. v. Ruhnken. in notis ad Xenoph. Memor. ii. 2. 3. Creuzer. ad Plotin. de Pulcritudine p. 206. Quare non dubitavi, ineptum istud ægri capitis additamentum uncis a reliquis verbis separare. Stall.

ἓν ἀνθ' ἑνὸς συνοικεῖν ἡμῖν] H. e. *ex omnibus tamen generibus unum præcipue longe dignissimum judicamus, quod nobiscum conjungatur.* Formula ἓν ἀνθ' ἑνὸς proprie significat: *unum ei uni præferas* h. e. *præ reliquis omnibus, longe maxime.* De Legg. iv. p. 705. B. οὐ μεῖζον κακὸν πόλει ἀνθ' ἑνὸς ἓν οὐδὲν ἂν γίγνοιτο. de Republ. i. p. 331. B. ἀλλὰ ἓν γε ἀνθ' ἑνὸς (sic leg. e Stob. pro ἀλλά γε ἓν) οὐκ ἀλλάττοντ' ἄν τις δείλαιον ἓν ἐκ τούτου κ. τ. λ. Stall.

καὶ αὐτὴν αὐτῶν ἡμῶν] Ald. Bas. 1. 2. καὶ αὖ τὴν αὐτὴν ἡμῶν. Mox Heusdius p. 107. sic emendari jussit: καὶ αὐτὴν αὐτὴν ἡμῶν τελέως εἰς δύναμιν ἑκάστην hoc sensu: *cognoscere et alia omnia et se ipsam, quoad ejus fieri potest, unamquamque nostrum.* Verum hoc adeo contortum est et obscurum, ut et ipsum emendatione indigeat. Nos cum Schleiermachero et Beckio reposuimus καὶ αὐτὴν αὐτῶν ἡμῶν. Cohærent αὐτὴν ἑκάστην, et verba τελέως εἰς δύναμιν cum prægresso γιγνώσκειν jungi debent. Optant igitur Voluptates, ut ea Scientia, quæ quum reliqua omnia, tum ipsas quoque noverit, præ ceteris omnibus in ipsarum societatem recipiatur. Stall.

τὰ νῦν] Ald. Bas. 1. 2. τωνῦν. cum Bekk. dedi τὰ νῦν. Intelligitur enim λεγόμενα, cujus rei aliquot exempla jam supra vidimus. His nunc addam alia: Politic. p. 262. C. Ἐν τῷ μὲν οὖν παροστιπάντι τὰ νῦν δηλῶσαι μηδὲν ἐνδεῶς, ἀδύνατον. Ibid. p. 284. D. Ἔτι δὲ πρὸς τὰ νῦν καλῶς καὶ ἱκανῶς δεῖκνυσθαι. Sophist. p. 241. A. νῦν γὰρ οὐ μανθάνομεν, ὅτι τἀναντία φήσει λέγειν ἡμῖν τοῖς νῦν λέγουσιν. Stall.

προσδεῖσθε] Ald. Bas. 1. 2. προσδεῖσθαι. Sed jam Cornar. legi jussit προσδεῖσθε. Fisch.

προσδεῖσθε κ. τ. λ.] Locus vulgo sic exaratur: προσδεῖσθε (Ald. Bas. 1. 2. προσδεῖσθαι) ἐν τῇ ξυγκράσει; φαῖμεν ἂν αὖ τὸν νοῦν τε καὶ τὴν φρόν. ἀνερωτῶντες, ποίων φαῖμεν ἂν ἴσως, ἡδονῶν; In quibus quot vitia non lateant, sed pateant, non attinet demonstrare. Cornarius et Stephanus ante αὖ inserendum censuerunt καί. Quo quid proficiamus, non assequor. Nec quidquam opus præstat versio Ficini, cujus viri hic profecto valde miseret, ut quæ frustra sese exeru-

s. iii. 245.] ΠΡΩ. Εἰκός.

§. 152. ΣΩ. Ὁ δέ γ' ἡμέτερος λόγος μετὰ τοῦτ' ἐστὶν ὅδε. Πρὸς ταῖς ἀληθέσιν ἐκείναις ἡδοναῖς, φήσομεν, ἆρ' ἔτι προσδεῖσθ' ὑμῖν τὰς μεγίστας ἡδονὰς ξυνοίκους εἶναι καὶ τὰς σφοδροτάτας; Καὶ πῶς, ὦ Σώκρατες; φαῖεν[o] ἄν, αἵ γ' ἐμποδίσματά τε μυρία ἡμῖν[p] ἔχουσι,[q] τὰς ψυχὰς ἐν αἷς οἰκοῦμεν ταράττουσαι διὰ μανικὰς ἡδονάς, καὶ γίγνεσθαί τε ἡμᾶς τὴν ἀρχὴν οὐκ ἐῶσι τά τε γιγνόμενα ἡμῶν τέκνα ὡς τὸ πολύ, δι' ἀμέλειαν λήθην ἐμποιοῦσαι, παντάπασι διαφθείρουσιν; ἄλλας δὲ[r] ἡδονὰς ἀληθεῖς καὶ καθα-

[n] ἂν φαῖεν ΓΛ : φαῖμεν ἂν s.—[o] σώκρατες φαῖεν ΑΔΠ : Σώκρατες ἴσως φαῖεν [p]s.—

ciaverit. Vertit enim: *Rursus igitur interrogandum restat mentem et sapientiam, quum in ipsa mixtione quodammodo voluptatibus egere dicamus, qualibus præcipue voluptatibus egeant.* Heusdius ita rescribendum censet: ἀνερωτητέον ἆρ' ἡδον. τ. π. ἐ. τ. ξυγκράσει; φήσομεν αὖ, τὸν νοῦν τε καὶ τὴν φρόνησιν ἀνερωτῶντες, ποίων, φαῖεν ἂν ἴσως, ἡδονῶν; Non male. Nos vero Heind. Heusd. Schleiermach. Bekk. præcuntibus, nihil nisi ante ἆρ' ἡδον. maximam distinctionem interposuimus, et pro secundo φαῖμεν ἂν rescripsimus φαῖεν ἄν. —Interrogatio ποίων ἡδονῶν indignationis significationem habet, ut bene notavit Heusdius, qui laudat Themt. p. 180. B. 'Αλλ' οἶμαι, τὰ τοιαῦτα τοῖς μαθηταῖς ἐπὶ σχολῆς φράζουσιν—. ΘΕΟ. Ποίοις μαθηταῖς, ὦ δαιμόνιε; οὐδὲ γίγνεται τῶν τοιούτων ἕτερος ἑτέρου μαθητὴς, ἀλλ' αὐτόματοι ἀναφύονται, ὁπόθεν ἂν τύχοι ἕκαστος αὐτῶν ἐνθουσιάσας, καὶ τὸν ἕτερον οὐδὲν ἡγεῖται εἰδέναι. Erast. p. 132. B. Ἤπου τι μέγα καὶ καλὸν ἐστι περὶ ὃ τοσαύτην σπουδὴν πεποιημένοι ἐστέ. Ὃ δ' εἶπε, ποῖον, ἔφη, μέγα καὶ καλόν; Gorg. p. 490. D. 'Αλλ' ἴσως ἱματίων—. ΚΑΛΛ. Ποίων ἱματίων; Ibid. mox 'Αλλ' εἰς ὑποδήματα δηλονότι δεῖ πλεονεκτεῖν. ΚΑΛΛ. Ποῖα ὑποδήματα φλυαρεῖς ἔχων; Charmid. p. 174. B. Ἆρά γε ᾗ τὸ πεττευτικόν; Ποῖον, ἦ δ' ὅς, πεττευτικόν; Euthyd. p. 304. E. 'Αλλὰ μέντοι, ἔφην, χάριέν γέ τοι πρᾶγμά ἐστιν ἡ φιλοσοφία. Ποῖον, ἔφη, χάριεν, ὦ μακάριε; οὐδενὸς μὲν οὖν ἄξιον. Addo Hipp. Major. p. 285. D. 'Αλλὰ δῆτα ἐκεῖνα ἃ σὺ ἀκριβέστατα ἐπίστασαι ἀνθρώπων διαιρεῖν, περὶ τε γραμμάτων δυνάμεως καὶ συλλαβῶν καὶ ἁρμονιῶν καὶ ῥυθμῶν; ΙΠΠ. Περὶ ποίων, ὦ 'γαθὲ, ἁρμονιῶν καὶ γραμμάτων; Xenoph. Cyrop. i. 4. 18. Aristoph. Lysistr. 730. 971. Plurima ex Aristoph. collegit exempla Reisig. in Conjectan. in Aristoph. p. 74.—Ceterum non opus esse puto, ut cum Heusdio verba ita inter personas distribuamus: ἑκάστην. Καὶ καλῶς γε εἰρήκατε ταυῦν, φήσομεν. ΠΡΩ. Ὀρθῶς. ΣΩ. Πάλιν κ. τ. λ. Quidni enim Protarchus interpellare potest Socratem? Stalb.

αὖ] For. καὶ αὖ. Steph. qui sic in Not. 'Non dubium est quin particula καὶ ante αὖ ponenda sit. Paulo post autem, pro ἐστὶν scribendum potius fuerit ἔσται, ante ὅδε.' At jam Cornarius particulam καὶ inserendam censuerat. Fisch.

§. 152. ὁ δέ γ' ἡμέτερος λόγος μετὰ τοῦτ' ἐστὶν ὅδε] Stephanus ἔσται ὅδε conjecit. Quod vide, ne verum sit. Sequitur enim φήσομεν.—Deinceps Aldin. ΠΡΩ. καὶ πῶς, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἴσως. Pessime. Non meminerat librarius, Prudentiam et Sapientiam loquentes introduci a Socrate.—Tum Bekker. αἵ γε ἐμποδίσματά γε pro αἵ γε ἐμποδίσματά τε, haud scio an non recte, quum subsequatur καὶ γίγνεσθαί τε ἡμᾶς—οὐκ ἐῶσι. Ficinus: *nec adolescere nos permittunt.* Male. Nam τὴν ἀρχὴν valet *prorsus, omnino.* cfr. Reis. ad Vigerum p. 723. Stalb.

ἄλλας δὲ ἡδονὰς] Ita recte emendavit hæc Fischerus. Vulgo ἄλλας τε ἡδονάς. Deinde vulgo male interpungebatur: καὶ καθαρὰς, ἃς εἶπες σχεδὸν, οἰκείας ἡμῖν

ρὰς ἃς εἴπες,[s] σχεδὸν οἰκείας ἡμῖν νόμιζε, καὶ πρὸς ταύ-
ταις[t] τὰς μεθ' ὑγιείας[u] καὶ τοῦ σωφρονεῖν, καὶ δὴ καὶ ξυμ-
πάσης ἀρετῆς ὁπόσαι καθά περ θεοῦ ὀπαδοὶ γιγνόμεναι
αὐτῇ[v] ξυνακολουθοῦσι πάντῃ,[w] ταύτας[x] μίγνυ· τὰς[y] δ'
ἀεὶ[z] μετ' ἀφροσύνης[a] καὶ τῆς ἄλλης κακίας ἑπομένας πολ-
λή που ἀλογία τῷ[b] νῷ μιγνύναι τὸν[c] βουλόμενον ὅτι καλ-
λιστην ἰδόντα καὶ ἀστασιαστοτάτην μίξιν καὶ κρᾶσιν ἐν 11. 64.
ταύτῃ μαθεῖν[d] πειρᾶσθαι, τί ποτε ἔν τι[e] ἀνθρώπῳ καὶ τῷ
παντὶ πέφυκεν ἀγαθὸν καὶ τίνα ἰδέαν αὐτὴν εἶναί ποτε

[s] ὑμῖν Γ.—[t] παρίχουσι corr Σ.—[u] libri τε.—[v] εἶπε Α.—[w] ταύτας F et pr Ξ cum r.
—[x] ὑγείας ΑΔΠ.—[y] σαυτῇ Π.—[z] παντὶ ΑΠ et pr Δ.—[a] ταύτας BCEF, ταύτης Γ,
ταύταις δὲ rc Σ.—[b] μίγνυ τὰς Heusdius: libri μιγνύντας.—[c] ἀεὶ τὰς corr Σ.—[d] εὐ-
φροσύνης Η.—[e] καὶ τῷ rc Σ.—[f] τὸ Λ.—[g] ἐν ταύτῃ μαθεῖν ΑΔΠ: μαθεῖν ἐν ταύτῃ

νόμιζε. Emendavit Bekk. Cum eodem scripsi καὶ πρὸς ταύταις, quod jam Steph. conjecerat. Vulgo πρὸς ταύτας. Stall.

ταύταις μίγνυτας] Stephanus. 'For. ταύταις. At hanc verba ταύτας μίγνυτας abundare videntur: retineri tamen possit ταύτας, aliam vocem ei subjungendo pro μίγνυτας si quidem nec μεμιγμένας sensu posse videtur: deinde legendo τὰς δ' ἀεὶ etc.' bene. Certe πρὸς ταύταις usitatius est, quam πρὸς ταύτας. Eque certum est, in verbis ταύτας μιγνύντας δ' ἀεὶ desiderari structuram aptam. At primo Stephanus conjecturam illam dupliceam, quam proposuit de iis in ordinem redigendis, sumsisse videtur e verbis Ficini et Cornarii: *quarum illa habet, has enim, quæ virtutis, tanquam deæ ejusdem, pedisequæ sunt, libenter admittamus: quæ vero cum dementia et alia turpitudine congrediuntur, eas menti miscere absurdum est*: hæc, *quæ velut deæ hujus pedisequæ, ipsum undiquaque sequuntur: ceterum illas semper cum desipientia mixtas, et ad reliquam malitiam sequentes, cum intelligentia miscere, multa absurditas est in eo.* At præstare tamen arbitror, dicere, deprehendi hoc loco vestigia ἀνακολουθίας cujusdam, modo reperiatur, πάντῃ. ταύταις δὲ μιγνύντας τὰς ἀεὶ μετ' ἀφρ. κ. λ. Fischer.

ταύταις μίγνυ τὰς δὲ ἀεὶ] Ex præclara Heusdii conjectura dedi, quam etiam Bekk. et Bekk. in textum receperunt, hic fortasse codicum auctoritate firmatus. Vulgo ταύτας μίγνυτας δὲ ἀεὶ, quod mirum quantum vexavit interpretes. Ceterum facile senties loci elegantiam. Nam quod Voluptates fingunter Prudentiæ et Sapientiæ pedisequæ, id eam habet vim, ut illæ hujus imperio obtemperare debere existimandæ sint. Hesych. Ὀπαδός· ἀκόλουθος, συνεργός, δοῦλος. Hinc coercendæ sunt αἱ μετ' ἀφροσύνης καὶ τῆς ἄλλης κακίας ἑπόμεναι ἡδοναί, ut quæ mixtionis bonitatem perturbent, quæ quidem esse debet ὅτι καλλίστη καὶ ἀστασιαστοτάτη. Hesych. Ἀστασίαστον· ἀθόμβων. Nam ita demum ea ea; quid bonum sit et in homine et in tota rerum natura (ἐν τῷ παντὶ) intelligi poterit. Memorabile est, quod hic adjicitur, καὶ τίνα ἰδέαν αὐτὴν εἶναί ποτε μαντευτέον. Quæ verba videntur nonnullos in eam deduxisse opinionem, ut de *idea boni* cogitandum existimarent. Verum enim quæritur nunc de ἰδέᾳ boni, quod in hominum vita et rerum natura insit, non de idea boni absoluti, quod dicitur. Locus autem videtur vitiosus. Legendum arbitror: πότερον τἀγαθὸν, καὶ τίνα ἰδέαν αὐτοῦ εἶναί ποτε μαντευτέον. Fiamus: *quid in homine et universo sumpta natura sit bonum, quamve ideam ejus esistere divinandum.* Verbum μαντεύεσθαι pro *augurandi* significatione occurrit, Lysid. p. 215. D. Λέγω γὰρ τἀγαθὸν καλὸν εἶναι· σὺ δ' οὐκ οἴει; Ἔγωγε. Λέγω τοίνυν ἀναμαντευόμενοι, τοῦ καλοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ φίλοι εἶναι τὸ μήτε ἀγαθὸν μήτε κακὸν ἡμῖν ἢ δὲ λέγων μαντεύομαι, ἄκουσον. Stall.

μαντευτέον. [a]Ἆρ'[f] οὐκ ἰμφρόνως[g] ταῦτα καὶ ἐχόντως[h]
p. iii. 246. ἑαυτὸν τὸν νοῦν φήσομεν ὑπέρ τε ἑαυτοῦ[i] καὶ μνήμης καὶ δόξης ὀρθῆς ἀποκρίνασθαι τὰ νῦν ῥηθέντα;

ΠΡΩ. Παντάπασι μὲν οὖν.

§. 153. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε[j] γε ἀναγκαῖον, καὶ[k] οὐκ ἄλλως ἄν ποτε γένοιτο[l] οὐδ' ἂν ἦν.

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. [b]Ὦι μὴ μίξομεν[m] ἀλήθειαν, οὐκ ἄν ποτε τοῦτ'[n] ἀληθῶς γίγνοιτο οὐδ' ἂν γενόμενον[o] εἴη.

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν;[p]

§. 40. F. ΣΩ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' εἴ τινος ἔτι προσδεῖ τῇ συγκράσει ταύτῃ, λέγετε σύ τε[q] καὶ Φίληβος. ἐμοὶ μὲν[r] γὰρ καθαπερεὶ κόσμος τις ἀσώματος ἄρξων καλῶς ἐμψύχου σώματος[s] ὁ νῦν λόγος ἀπειργάσθαι[t] φαίνεται.

[a]s.—[b] τε om Σ.—[f] ἆρ' οὖν Σ, ἂν Π.—[g] εὐφρόνως pr Π.—[h] ἔχοντος ΧΠ et pr Δ, οὐκ ἐχόντως Λ.—[i] αὐτοῦ Χ.—[j] τό pr Δ.—[k] ὡς Σ.—[l] ἂν ποτε γένοιτο om pr Ξ, γενοιτο...ποτε om Στω, οὐδ'...γίγνοιτο om pr EF.—[m] μίξομεν Β, μίξωμεν C, μίξωμεν Χ ΔΛΠΡΗ.—[n] τοῦτ' Γ.—[o] γινόμενον Π.—[p] οὐ Χ.—[q] σύ σε ΔΠ, καὶ σὺ ΞF: σὺ [a]s.—[r] μὲν om F et pr Ξ.—[s] ἄρξων καλῶς ἐμψύχου σώματος om ΓΛΞΣΒCΕΗω et pr F.

καὶ ἐχόντως ἑαυτὸν τὸν νοῦν] Mira est Stephani ad hunc locum adnotatio, ita scribentis: 'Suspicor Platonem scripsisse *νουνεχόντως*, aptissime utentem hoc adverbio ex nomine *νοῦς* composito, quum *περὶ τοῦ νοῦ* loquatur. Conatus est tamen et Ficinus ex altera lectione aliquem sensum eruere, quasi *ἐχόντως* dici posset.' Ficinus, hic Stephano longe elegantior, vertit: *et tanquam sui compotem.* Recte vero. Nam quum et *νουνεχόντως* continua scriptura dicatur, unde nomen *νουνέχεια* descendit, quod legitur in Stobæi Ecl. Eth. p. 106. ed. Heeren. et vero etiam inverso ordine *ἐχόντως νοῦν*, ut Platon. de Legg. iii. 7. ed. Ast. Isocrat. ad Philipp. p. 80. de Pace p. 161. Panathen. p. 278. ed. Coray. lepide potuit *ἐχόντως ἑαυτὸν* de *νῷ* dici, salvis analogiæ legibus. Accedit quod omnes libri pronomen *ἑαυτὸν* tuentur.—Deinde non assentior Heusdio, *μνήμην* cum *δόξῃ ὀρθῇ* inepte conjungi rato atque corrigenti: *καὶ ἐπιστήμης καὶ δόξης ὀρθῆς.* Has enim voces sæpissime copulari. Quasi vero ab initio dialogi non hæc legerentur: *τὸ φρονεῖν καὶ τὸ νοεῖν καὶ τὸ μεμνῆσθαι καὶ τὰ τούτων ξυγγενῆ, δόξαν τε ὀρθὴν καὶ ἀληθεῖς λογισμούς.* Habes hic quoque, opinor, *μνήμην καὶ νοῦν* conjunctos. Nec video, quid offensionis habeat, quod nunc memoriæ mentio injicitur. Stalb.

§. 153. *οὐδ' ἂν γενόμενον*] Stephn. '*γρ. οὐδ' ἂν ἓν γενόμενον.*' Quæ quidem est Bas. 2. lectio. Fisch.

λέγετε σύ τε καὶ Φίληβος] Vett. editt. omnes omittunt particulam *τε*, quam, postulante Platonis usu, cum Bekkero inseruimus. Exempla hujus usus larga manu præbet Heindorf. ad Sophist. p. 278. Stalb.

ἐμοὶ μὲν γὰρ καθαπερεὶ—ἀπειργάσθαι φαίνεται] Cod. Palatin. apud Creuzer. Melet. part. i. p. 104. omittit et particulam *γὰρ* et verba *ἄρξων—σώματος.* Male. Nam quod *ὁ λόγος* dicitur peractus esse, *καθαπερεὶ κόσμος τις ἀσώματος ἄρξων καλῶς ἐμψύχου σώματος*; id, modo rem adhuc tractatam accurate tenueris, egregie sane et ad rem præsentem aptissime dictum esse intelliges. Descripta est adhuc mixtionis ratio, atque ostensum, quænam ejus elementa esse debeant, ita ut *τὸ πέρας, τὸ ἄπειρον* et *τὸ ξυμμιγό-*

ΠΡΩ. Καὶ ἐμοὶ τοίνυν, ὦ Σώκρατες, οὕτω λέγε δεδόχθαι.[v]

§. 154. ΣΩ. [r]Ἆρ' οὖν ἐπὶ μὲν τοῖς τοῦ ἀγαθοῦ νῦν ἤδη προθύροις καὶ τῆς οἰκήσεως ἱφιστάναι τῆς τοῦ τοιούτου λέγοντες ἴσως ὀρθῶς[w] ἄν τινα τρόπον φαῖμεν;[x]

ΠΡΩ. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ.

ΣΩ. Τί δῆτα ἐν τῇ ξυμμίξει τιμιώτατον ἅμα καὶ μάλιστ' αἴτιον[y] εἶναι δόξειεν ἂν ἡμῖν τοῦ πᾶσι γεγονέναι προσφιλῆ τὴν τοιαύτην διάθεσιν; τοῦτο γὰρ ἰδόντες μετὰ τοῦτ' ἐπισκεψόμεθα,[z] εἴθ' ἡδονῇ εἴτε τῷ[a] νῷ προσφυέστερον[b] καὶ οἰκειότερον ἐν τῷ παντὶ ξυνίστηκεν.[c] II. iii. 247.

ΠΡΩ. Ὀρθῶς· τοῦτο γὰρ εἰς τὴν κρίσιν ἡμῖν[d] ἐστὶ[e] ξυμφορώτατον.

ΣΩ. Καὶ[f] μὴν καὶ ξυμπάσης γε μίξεως οὐ χαλεπὸν ἰδεῖν τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἡ παντὸς[g] ἀξία γίγνεται ἡτισοῦν ἢ τὸ παράπαν οὐδενός.

ΠΡΩ. Πῶς λέγεις;

ΣΩ. Οὐδείς που[h] τοῦτο ἀνθρώπων ἀγνοεῖ.

—[v] ἀπειρηκέναι Λ.—[r] δεδέχθαι Γw.—[w] ὀρθῶς ΧΔΠ, ὀρθὴν Η: ὀρθὸν °s.—[x] φαμὲν ΧΔΠ.—[y] ἕρτιον Γ.—[z] ἐπισκεψάμεθα ΧΞΠ et pr Δ, ἐπισκεψάμεθα Η: ἐπισκεψόμεθα °s.—[a] τῷ add ΧΓΔΔΠΣΒΕΗw.—[b] προσφυέστερον Heusdius: libri προσφυές τε.—[c] ξ. ΑC.—[d] ἡμῶν Σ.—[e] ἐστιν ante εἰς ponunt ΞΓ.—[f] καὶ post μὴν add δὴ ΔΠ.—[g] πάντως Π, πάντως Χ.—[h] του ΧΔΠΣ: τω °s.—[i] μέτρου ΓΔΛΞΠCΡΗw:

μενον in mixtione ista jam nunc conspiciantur. Superest nihil nisi ut τὸ αἴτιον explorctur. Quum vero mixtionis ratio a Mente regatur, ὁ λόγος dicitur κόσμος ἀσώματος, et quoniam, quomodo voluptates cum sapientia copulandæ, sint ab eo docetur, hæ ipsæ cum illa conjunctæ ἔμψυχον σῶμα vocantur. Quippe voluptates constituunt veluti corpus, sapientia vero ψυχήν. Ita locum satis intricatum explicandum arbitror. Stalb.

§. 154. ἐπισκεψόμεθα] Scripsi cum Bekk. ἐπισκεψάμεθα. Reliquæ edit. ἐπισκεψώμεθα. Deinde pro εἴτε τῷ Bekk. εἴτε τῷ νῷ. Quod non recepimus, quia reliquæ edit. omnes articulum, hic non unice necessarium, omittunt. Denique vulgo: προσφυές τε καὶ οἰκειότερον, quæ, turpiter vitiata, egregie sanavit Heusdii sollertia, qui προσφυέστερον rescribendum esse vidit. Recepit hanc emendationem etiam Bekk. Sic infra p. 67. A. μυρίῳ γ' αὖ νοῦς ἡδονῆς οἰκειότερον καὶ προσφυέστερον πέφανται νῦν τῇ τοῦ νικῶντος ἰδέᾳ. Stalb.

ἔσται ξυμφορώτατον] Ita cum Cornario scribendum judicavi. Edidit. omnes ἐστὶ ξυμφορώτατον. Ald. Bas. 1. 2. τοῦτο γάρ ἐστιν εἰς τὴν κρίσιν ἡμ. ἐστὶ ξυμφορώτατον. Prius ἐστιν Stephanus recte cyavit. Ceterum etiam Ficinus futurum tempus in suo cod. invenit. Vertit enim: *Id enim ad disceptationem nostram maxime conferet.* Stalb.

καὶ μὴν ξυμπάσης γε] Bekk. evulgavit καὶ μὴν καὶ ξυμπάσης γε, quod mihi valde displicet, ut qui secundi καὶ nullam hic esse potestatem existimem. Neque vett. edd. illud habent. Stalb.

οὐδείς που] Ita dudum rescripseram, editione Bekkeriana nondum inspecta, vett. edidit. omnes male οὐδεὶς πω. Idem obiecit Hipp. Major. p. 295. C. ἀλλὰ μέντοι δυνάμει γε δύνανται οἱ δυνάμενοι·

ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;

§. 155. ΣΩ. Ὅτι μέτρου[i] καὶ τῆς ξυμμέτρου φύσεως μὴ τυχοῦσα ἠτισοῦν καὶ ὁπωσοῦν ξύγκρασις πᾶσα ἐξ ἀνάγκης ἀπόλλυσι τά τε κεραννύμενα καὶ πρώτην ἑαυτήν.[j] οὐδὲ γὰρ κρᾶσις, ἀλλά τις ἄκρατος ξυμπεφορημένη ἀληθῶς ἡ τοιαύτη γίγνεται ἑκάστοτε ὄντως τοῖς κεκτημένοις ξυμφορά.

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα.

ΣΩ. Νῦν δὴ καταπέφευγεν ἡμῖν[k] ἡ τἀγαθοῦ δύναμις εἰς τὴν τοῦ καλοῦ φύσιν. μετριότης γὰρ καὶ ξυμμετρία κάλλος δή που καὶ ἀρετὴ πανταχοῦ ξυμβαίνει γίγνεσθαι.

ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Καὶ μὴν ἀλήθειάν γε ἔφαμεν αὐτοῖς[l] ἐν τῇ κράσει μεμίχθαι.

II. iii. 248. ΠΡΩ. Πάνυ γε.

II. 65. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὴ μιᾷ δυνάμεθα ἰδέᾳ τὸ ἀγαθὸν θηρεῦσαι,[m] σὺν τρισὶ λαβόντες, κάλλει καὶ ξυμμετρίᾳ[n] καὶ

μέτρον °s.—[j] αὐτὴν Χ.—[k] ἡμῖν ΧΔΠ: ἡμᾶς °s.—[l] ἑαυτοῖς ΧΔΠ.—[m] θησαυρίσαι

οὐ γάρ που ἀδυναμίᾳ γε; nam inanis est Heindorfii hac de re dubitatio. Eodem modo corrigenda sunt loca Sophist. p. 243. E. Cratyl. p. 438. C. de Legg. vii. p. 808. D. Alia vero ratio est eorum locorum, quæ protulit Heindorf. ad Gorg. §. 3. Stalb.

§. 155. ὅτι μέτρου] Ald. ὅτι μέτρον, quod cum Bekk. in ὅτι μέτρου mutavi. Bas. I. 2. ὅτι μέτρουν. Junxit philosophus μέτρον καὶ τῆς συμμέτρου φύσεως tanquam synonyma. Sententia hæc est: *Unaquæque mixtura, nisi certo quodam modo fiat, ita ut singulæ partes inter se concordent, et ea sumendat, e quibus constat, et primum omnium semet ipsam.* Stalb.

ἠτισοῦν καὶ ὁπωσοῦν] Sydenhamus mavult ἠτισοῦν καὶ ὁπόσα οὖν. Male. Quanquam dubitari potest, an vulgata non sit genuina, quum Ficinus vertat: *Quod quæcunque et qualiscunque mixtio mensuræ.* Videtur ille legisse ἠτισοῦν καὶ ὁπσ' οὖν. Consentiunt tamen editt. vett. et recentt. omnes in vulgata lectione, quæ quum utique habeat, quo defendatur, nullam mutationis necessitatem esse arbitramur. Stalb.

ξυμπεφορημένη—ξυμφορὰ] Est lusus alliterationis, quem eleganter æmulatur Schleiermacheri versio: *ein zusammengewehetes Wehe.* Stalb.

νῦν δὴ καταπέφευγεν ἡμῖν ἡ τἀγαθοῦ δύναμις] Valde memorabilis est hic locus, in quo boni elementa recensentur. Notandus autem vocabuli μετριότης usus, quo eam indicat alicujus rei virtutem, qua justam mensuram, justum modum tenet. Refertur vero μετριότης ad prægressum μέτρου; ξυμμετρία autem ad ξύμμετρον φύσιν. Ex utraque enascitur τὸ κάλλος, quemadmodum ad ipsam symmetriam ἡ ἀλήθεια requiritur. Videre hinc licet, quænam inter pulcrum et bonum intercedat necessitudo. Sed hæc obiter. Plura enim hac de re supra exposuimus. Stalb.

οὐκοῦν εἰ μὴ μιᾷ—θηρεῦσαι] Imago a venatione petita. Conferri meretur huic loco venustissima illa allegoria de Republ. ii. p. 432. B. C. D. qui locus tamen longior est, quam ut huc transscribatur. De usu voc. θηρεύειν cfr. Heusde Specim. Crit. p. 87. Wyttenbachii Epist. Crit. p. 5. Stalb.

ἀληθείᾳ, λέγωμεν ὡς τοῦτό οἱονᵒ ἓν ὀρθόταταʳ ἂν αἰτιασαίμεθ' ἂνᵖ τῶν ἐν τῇ ξυμμίξει, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἀγαθὸν ὂν τοιαύτην αὐτὴνᵠ γεγονέναι.

ΠΡΩ. Ὀρθότατα μὲν οὖν.ʳ

§. 156. ΣΩ. Ἤδη τοίνυν, ὦ Πρώταρχε, ἱκανὸςˢ ἡμῖν γέγονεν ἂν ὁστισοῦν κριτὴς ἡδονῆς τε πέρι καὶ φρονήσεως, ὁπότερον αὐτοῖν τοῦ ἀρίστου ξυγγενέστερόν τε καὶ τιμιώτερον ἐν ἀνθρώποις τέ ἐστι καὶ θεοῖς.ᵗ §. 41. F.

ΠΡΩ. Δῆλον μέν, ὅμως δ' οὖνᵘ τῷ λόγῳ ἐπεξελθεῖνᵛ βέλτιον.

ΣΩ. Καθ' ἓν ἕκαστον τοίνυν τῶν τριῶν πρὸς τὴν ἡδονὴν καὶ τὸν νοῦν κρίνωμεν. δεῖʷ γὰρ ἰδεῖν ποτέρῳ μᾶλλον ξυγγενὲς ἕκαστον αὐτῶν ἀπονεμοῦμεν.

ΠΡΩ. Κάλλους καὶ ἀληθείας καὶ μετριότητος πέρι λέγεις;

ΣΩ. Ναί. πρῶτον δέ γε ἀληθείας λαβοῦ, ὦ Πρώταρχε· καὶ λαβόμενος, βλέψας εἰς τρία, νοῦν καὶ ἀλήθειαν καὶ ἡδονήν, πολὺν ἐπισχὼν χρόνον, ἀπόκριναιˣ σαυτῷ πότερον ἡδονὴ ξυγγενέστερον ἢ νοῦς ἀληθείᾳ.

ξ

ΓΛΣΒCΕΡΗκω.—ᵒ ξ. ΑΣΗκω, σ. Β.—ᵒ οἷον om pr F.—ᵖ ἂν om pr Σ.—ᵠ αὐτὴν om Σ.—ʳ ἦν Π.—ˢ ἱκανῶς Π et pr Δ.—ᵗ καὶ ἐν θεοῖς κω.—ᵘ οὖν ΑΓΔΛΞΠΣΒCκω: ab °r.—ᵛ ἐπελθεῖν ΑΔΠ.—ʷ δεῖν Π.—ˣ ἀπόκρινε κω.—ʸ ἀλαζονίστατον ΑΠ cum pr

ἂν αἰτιασαίμεθ'] Cave scribendum putes: ἂν αἴτιον αἰτιασαίμεθα τῶν ἐν τῇ μίξει. De Republ. ii. p. 379. D. καὶ τῶν μὲν ἀγαθῶν οὐδένα ἄλλον αἰτιατέον τῶν δὲ κακῶν ἄλλ' ἄττα δεῖ ζητεῖν τὰ αἴτια, ἀλλ' οὐ τὸν θεόν. Phaedon. p. 98. B. ὁρᾷ ἄνδρα τῷ μὲν σῶμα χρώμενον, αὐδὲ τινας αἰτίας ἐπαινιόμενον εἰς τὸ διανοεῖσθαι τὰ πράγματα, ἀέρας δὲ καὶ αἰθέρας καὶ ὕδατα αἰτιώμενον καὶ ἄλλα πολλὰ ἄτοπα. Ibid. p. 98. D. καὶ αὖ περὶ τοῦ διαλέγεσθαι ὑμῖν ἑτέρας τοιαύτας αἰτίας λέγοι, φωνάς τε καὶ ἀέρας καὶ ἀκοὰς καὶ ἄλλα μυρία τοιαῦτα αἰτιώμενος. Stalb.

§. 156. καθ' ἓν ἕκαστον τοίνυν κ. τ. λ.] Inde ab his verbis exscripsit totum hunc locum Eusebius in Praep. Evang. xiv. c. 22. p. 770. ed. Col. Portentum etiam habet Stobaeus Eclog. Eth. vi. p. 64. Ex utraque lectionis diversitatem adnotabimus. — Significat Socrates, tria illa, pulcritudinem, symmetriam et veritatem seorsim esse cum mente et voluptate conferenda, quo intelligatur, utri, menti an voluptati, ea sint similiora. Stalb.

καθ' ἓν ἕκαστον] Ut Euthyd. p. 293. D. καθ' ἓν ἕκαστον ἐρωτώμενοι. Xenoph. Cyrop. i. 6. 22. καθ' ἓν δὲ ἕκαστον περὶ τούτων σποτῶν γνώσει, ὅτι ἀληθῆ λέγω. Hellen. i. 7. 20. Demosth. Olynth. ii. p. 25. καθ' ἕνα αὐτῶν ἕκαστον ἐν μέρει. Philipp. iii. p. 116. Stalb.

πρὸς τὴν ἡδονὴν—κρίνωμεν] De Republ. x. p. 612. B. ἵνα αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν αὐτὴν κρίθειη. Isocrat. Panegyr. p. 43. ed. Mor. οὐδὲ περὶ ἀργύρου τὴν εὐδαιμονίαν ἔκρινον, ἀλλ' οἵους ἐβούλοντο τοὺς ἀφαλεστάτους κεκτῆσθαι καὶ κάλλιστον, ὄντας τοιαῦτα πράττειν, ἐξ ὧν αὐτοί τε μάλιστ' εὐδαιμονήσουσι καὶ τοῖς ἄλλοις μεγίστην δόξαν καταλείψουσι. Male Stobaeus καὶ τὸν νοῦν κρίνωμεν. Stalb.

II. iii. 249. §. 157. ΠΡΩ. Τί δὲ χρόνου δεῖ; πολὺ γάρ, οἶμαι, διαφέρετον. ἡδονὴ μὲν γὰρ ἁπάντων ἀλαζονίστατον,[y] ὡς δὲ[z] λόγος, καὶ ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ τἀφροδίσια,[a] αἳ δὴ μέγισταί δοκοῦσιν εἶναι, καὶ τὸ ἐπιορκεῖν[b] συγγνώμην εἴληφε παρὰ θεῶν, ὡς καθά περ παίδων τῶν ἡδονῶν νοῦν οὐδὲ τὸν[c] ὀλίγιστον[d] κεκτημένων· νοῦς δὲ ἤτοι ταὐτὸν καὶ ἀληθειά ἐστιν ἢ πάντων ὁμοιότατόν τε καὶ ἀληθέστατον.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ[e] μετὰ τοῦτο τὴν μετριότητα ὡσαύτως[f] σκέψαι, πότερον ἡδονὴ φρονήσεως ἢ φρόνησις ἡδονῆς πλείω κέκτηται;

ΠΡΩ. Εὔσκεπτόν[g] γε[h] καὶ ταύτην[i] σκέψιν προβέβλη-

Δ et corr Σ: ἀλαζονίστατον °ς.—[z] δὴ κ.—[a] τἀφροδίσια ΔΛΠ, ἀφροδίσια (omisso articulo) Σ: τὰ ἀφροδίσια °ς.—[b] περιορκεῖν Γ.—[c] νῦν οὐδὲ τὸ Λ.—[d] ὀλιγοστὸν Π.—[e] τὸν Η.—[f] ὡσαύτως ΧΔΠ, αὖ οὕτως corr Σ: ὡς οὕτως °ς.—[g] εὐσκεπτὸν Η.—

πολὺν ἐπισχὼν χρόνον] I. e. *σκεψάμενος*.—Pro *ἡδονὴ ξυγγενέστερον* Bas. 2. vitiose *ἡδονῇ ξυγγενέστερον*. Stalb.

ἡδονὴ μὲν γὰρ ἁπάντων κ. τ. λ.] Laudat hæc verba usque ad *κεκτημένων* Athenæus xii. p. 511. Eusebius habet *τὸ ἀλαζονίστατον*. Quod non probo. Nam *ἡδονὴ* est subjectum. Pertinet huc glossa Timæi p. 22. Ἀλαζών· ψευδής. Verissime! Hinc sæpenumero *ψευδὴς* et *ἀλαζὼν*, *ἀπατηλὸς* et *ἀλαζὼν*, *ψεῦδος* et *ἀλαζονεία* junguntur. Cfr. Ruhnken. ad l. c. Hemsterhus. ad Lucian. Dialog. Mort. 38. p. 447.—Mox apud Athen. *ἃ δὴ μέγιστα*. Quod bene correxit Casaub. Stalb.

§. 157. *ἐπιορκεῖν—παρὰ θεῶν*] Notissima est antiquitatis opinio, perjuria amantium a diis non puniri. Pausanias in Platon. Sympos. §. 10. *ὃ δὲ δεινότατον, ὅς γε λέγουσιν οἱ πολλοί, ὅτι καὶ ὀμνυντι μόνῳ ξυγγνώμη παρὰ θεῶν, ἐκβάντι τὸν ὅρκον· ἀφροδίσιον γὰρ ὅρκον οὐ φασιν εἶναι*. Plura collegerunt interpt. ad Callimachi Epigram. xxvi. ad Tibulli eleg. i. 4. 21. iii. 6. 29. Casaubon. ad Athen. p. 827. Jacobs. ad Anthol. Gr. v. i. p. ii. p. 261.—Mox pro *τῶν ἡδονῶν* apud Euseb. *τῶν ἡδομένων*. Quod fluxit ex interpretamento. Pro *οὐδὲ τὸν ὀλίγωστον κεκτημένων* Athenæi libri *οὐδὲ τὸν λογισμὸν κεκτημ*. Pessime. Euseb. *οὐδὲ τὸν ὀλίγοστον*. Ibidem mox *καὶ ἀληθειά γέ ἐστιν*. Sed particula *γε* ab hoc loco aliena esse videtur. Stalb.

ὡσαύτως] Alia lectio [apud Cornar.] invenitur *ὡσαύτως*, quam pro hac *ὡς οὕτως* substitui necesse puto. Steph.

ὡσαύτως σκέψαι] Ald. Bas. 1. 2. Stob. *ὡς οὕτως*. Quod Fischer ita defendit, ut *οὕτως* idem significare dicat, quod *αὕτως*. Vid. ejus not. ad Apolog. §. 20. Sed operam et oleum perdidit. Euseb. diserte *ὡσαύτως*, idque Steph. et Bekk. merito in textum receperunt. Tum Euseb. *σκέψῃ* pro *σκέψαι*. Quod non probo. Stalb.

πότερον ἡδονὴ] Viger. ad Euseb. ita scribit: 'Dubium non est, quin hæc corrupta sint. Quærebatur enim, utra esset mediocritati similior, mens an voluptas, non autem, utrum plus in voluptate prudentiæ, an voluptatis in prudentia esset. Repone *πότερον ἡδονὴ μετριότητος ἢ φρονήσεως* vel *νοῦς πλείω κέκτηται*.' Erravit vir bonus; omnia sana sunt. Verba ita cohærent: *οὐκοῦν τὸ μετὰ τοῦτο ὡσαύτως σκέψαι, πότερον ἡδονὴ πλείω μετριότητα κέκτηται φρονήσεως* (i. e. *ἢ φρόνησις*) *ἢ φρόνησις* (*πλείω μετριότητα κέκτηται*) *ἡδονῆς* (h. e. *ἢ ἡδονή*). Constructio hodie vel tironibus nota. Exempla Platonica collegit Heusdius Specim. Crit. p. 51. Stalb.

εὔσκεπτόν γε καὶ ταύτην σκέψιν προβέβληκας] H. e. *εὔσκεπτον σκέψιν προβέβληκας ταύτην* sc. *τὴν σκέψιν*. Noli igitur *ταύτην τὴν σκέψιν* scribere. *Εὔσκεπτος* dicitur *σκέψις*, quæ facile fieri potest, facilis est judicatu. Sic in Phædro §. 30. dives amasius vocatur non tam *εὐάλωτος καὶ εὐμεταχείριστος*, quam pauper. Stalb.

πας. οἶμαι γὰρ ἡδονῆς μὲν[j] καὶ περιχαρείας[k] οὐδὲν τῶν ὄντων πεφυκὸς ἀμετρώτερον[l] εὑρεῖν ἄν τινα, νοῦ δὲ καὶ[m] ἐπιστήμης ἐμμετρώτερον οὐδ' ἂν ἓν ποτε.

ΣΩ. Καλῶς εἴρηκας. ὅμως δ' ἔτι λέγε τὸ τρίτον. νοῦς ἡμῖν κάλλους μετειληφὼς πλείον[n] ἢ τὸ τῆς ἡδονῆς γένος,[o] ὥστε εἶναι καλλίω νοῦν ἡδονῆς, ἢ τοὐναντίον;

§. 158. ΠΡΩ. Ἆρ' οὖν φρόνησιν[p] μὲν καὶ νοῦν, ὦ Σώ-

[j] τε ΑCH.—[k] ταύτην τὴν ω.—[l] μὲν om Σ.—[k] περιχαρίας C.—[l] ἀμετρώτερον et mox ἐμμετρώτερον ΧΠ et pr Δ: ἀμετρώτερον...ἐμμετρώτερον °σ.—[m] καὶ om H.—[n] πλέον Γ πλεῖον °σ.—[o] μέρος ΕΗω. γένος...ἡδονῆς om Γ.—[p] οὖν ἢ

περιχάρειας] Cfr. Pollux iii. 97. ἡ δὲ περιχαρία τὸ ἀμέτρως χαίρειν δηλοῖ. Sed ibi vid. Jungermann. scriptum tenet περιχαρεία, quod in περιχάρεια mutandum judicavit. Stall.

ἐμμετρώτερον] Quod voluptate nihil ducitur esse ἀμετρώτερον, id hoc loco significat, modi illa magis μετριότητι adversari. Similis verbi usus Erast. p. 134. D. Epistol. viii. p. 354. D. Polit. vi. init. Ceterum retinuimus formam ἀμετρότερον et ἐμμετρότερον, quam praestant Alt. Bas. l. 2. ἀμετρώτερον et ἐμμετρώτερον scripsit Bekk. fortasse Porsoni auctoritatem secutus, qui ad Eurip. Phoen. 1367. in hujusmodi adjectivis, quae penultimam syllabam positivi habeant brevem, comparativorum antepenultimam produci posuit. Qua in re lapsum esse virum egregium recte monuit Buttmannus Gr. Gr. t. i. p. 263. Stall.

ὅμως δ' ἔτι λέγε τὸ τρίτον] Cfr. Heind. ad Hipp. Maj. p. 139. Frustra Hesiodus p. 110. ὁμοίως δ' ἔτι λέγε tentavit. — Dein scripsi μετειληφὸς πλέον ex Eusebio. Ceteri edidit. μετείληφε πλεῖον. Cfr. Buttmann. l. c. p. 274. Stall.

§. 158. ἆρ' οὖν] ' ἆρ' οὖν Ficinus legit, ut non sit interrogatio.' Stall.

ἆρ' οὖν] Affirmare velle Protarchum, quae Socrates interrogavit, nemo non videbit. Cui quidem consilio quum particulae ἆρ' οὖν, quae in omnibus editt. extant, repugnare videantur, Stephanus ἆρ' οὐ legi jussit, Fischero non impugnante. Vid. ejus not. ad Euthyphr. §. 5. Ego vero ita scribere non licuisse Graecis contendo, sed ab initio periodorum ἆρ' οὖν dicendum esse arbitror. Etenim ἆρ' οὖν eadem modo, ut οὐκοῦν paullatim similiter in affirmatione usurpari coepit, quum initio per interrogatio-

nem cum negatione junctam affirmaret. Quae sunt verba Hermanni ad Soph. Antig. 628. ed. Erfordt. min. Innumeris enim locis ἆρα pro ἆρ' οὐ, ut Latinorum ne pro nonne, et num pro annon usurpatur. cfr. Schaefer. Melet. Crit. p. 89. Garenz. ad Cic. de Legg. ii. 5. Ernesti in Clav. Cic. s. v. num. Praecipue vero formulam ἆρ' οὖν pro ἆρ' οὖν οὐκ usurpatam esse reperimus. cfr. Heindorf. ad Theaetet. §. 137. et ad Cratyl. §. 12. Quod quum fit, is, qui interrogat, ab altero aientem responsionem datum iri expectat, eoque ipso illud, quod per interrogationem negative significat, tacite secum asserit. Hinc factum est, ut Graeci, qua erant ingenii volubilitate, eadem particula, quam in interrogationibus negantibus adhibebant, etiam in enuntiationibus aientibus uterentur. Nec vero ullo modo assentiri possum Bekkhio in praefat. ad Simon. Socrat. p. xxvi. et Heindorfio ad Charmid. §. 15. qui ἆρα scribendum ducunt, ubi particula ista, ab initio periodorum collocata, concludendi habeat significationem. Nam primo cuidam fidei his in rebus parum tribuendum, quippe qui eo inconstantiae progrediantur, ut si ab illis solis pendens, nunquam certi quidquam hac de re pronuntiare ausuros sis. Deinde quod attinet ad loca poetarum, in quibus quominus ἆρα ab initio periodi scribatur, metri rationes prohibere videntur, nusquam ἆρα metro postulatur ubi haec particula ab initio periodorum ponitur, et erravit Valckenar. ad Hippol. 315. Quodsi alio loco collocatur, alia est vinculi sermonis ratio, alia soluti, quodque in pedestris orationis scriptoribus ἆρα sonat, id in poetis, pro metri necessitate, modo ἆρα modo ἄρα scriptum esse videmus.

κρατες, οὐδεὶς πώποτε οὔθ' ὕπαρ οὔτ' ὄναρ αἰσχρὸν οὔτε εἶδεν οὔτε ἐπενόησεν οὐδαμῇ οὐδαμῶς οὔτε γιγνόμενον οὔτε ὄντα οὔτε ἐσόμενον;

ΣΩ. Ὀρθῶς.

11. iii. 280. ΠΡΩ. Ἡδονὰς δέ γέ που, καὶ ταῦτα[q] σχεδὸν τὰς μεγίστας, ὅταν ἴδωμεν[r] ἡδόμενον[s] ὁντινοῦν, ἢ τὸ γελοῖον ἐπ'

11. 66. αὐταῖς ἢ τὸ πάντων αἴσχιστον ἑπόμενον ὁρῶντες αὐτοί τε αἰσχυνόμεθα καὶ ἀφανίζοντες κρύπτομεν ὅτι μάλιστα, νυκτὶ πάντα τὰ τοιαῦτα διδόντες, ὡς φῶς οὐ δέον[t] ὁρᾶν αὐτά.

ΣΩ. Πάντῃ δὴ φήσεις,[u] ὦ Πρώταρχε, ὑπό τε ἀγγέλων

φρόνησιν ΧΠ et pr Δ. —[q] ταῦτα ΧΓΔΑΠΒCΕHic, ταύτας cum °s corr Σ.—[r] ἴδωμεν om Γ.—[s] ἡδόμενον om F.—[t] δὲ F.—[u] φύσεις Λ.—[v] ὡς post κτῆμα ponit Σ.—[w] τῃ

Vid. Hermann. ad Aristoph. Nub. v. 142. ad Vigerum p. 823. Denique quod gravissimi est hac in re momenti, quum ἆρα manifesto sit particula indefinita, cui eadem interecdit ratio cum interrogante vocula ἆρα, quæ obtinet inter voculas interrogantes πόθεν, ποῖ, ποῦ, πῶς al. et encliticas ποθέν, ποι, ποὶ, πώς al. ipsæ analogiæ leges vetant, quominus ἆρα in fronte periodorum collocetur. Hoc igitur certum puto, non licere hic ἆρ' οὖν cum Stephano corrigere. Sed quæritur jam, num ἆρ' οὖν tolerandum sit. Et hoc quidem præfracte nego. Nam ubicunque istud ἆρ' οὖν usurpatur, adsit etiam aliquid necesse est, quod e proxime prægressis colligatur. Alioquin enim et vocula οὖν sensu cassa esset, neque interrogatio, quæ inest in vocula ἆρα, justam habitura rationem. Jam vero hoc loco nihil proxime prægreditur, e quo Protarchus, quam tunc profert, sententiam concludat. Imo potius simpliciter affirmat, quæ Socrates cum interrogaverat. Quare apertum est, in ἆρ' οὖν aliud quid latere. Ac mihi quidem non dubium videtur, quin ἀλλ' οὖν reponendum sit, quod satis constat in responsionibus usurpari. Quamquam bene novi, quid contra moneri possit. Stalb.

οὐδαμοῦ οὐδαμῶς] Ex Eusebio reduxi. Omnes Plat. editt. οὐδαμῇ οὐδαμῶς. Stalb.

γενόμενον] Miseris editorum pertinaciam, qui unanimi consensu vulgatam γιγνόμενον οὔτε ὄντα tuentur. Manifestum est, scribendum esse γενόμενον οὔτε οὐντα, quod in textu posuimus. Recte jam Ficinus: *nemo unquam aut vera aut falsa deformem vel vidit vel aliquo pacto cogitavit, aut fuisse unquam aut esse aut deinde futurum.* Stalb.

πάντων αἴσχιστον] Stobæus πάντως αἴσχιστον. Male. Nec melius apud Eusebium statim post τὰ τοιαῦτα δόντες. Requiritur enim præsens tempus prægressis verbis ἀφανίζοντες κρύπτομεν. Ibidem mox ὡς φῶς οὐδέν. Pessime. Constructio hodie satis nota. Cfr. Viger. p. 329. et 569. Matth. Gr. Gr. §. 564. Stalb.

πάντῃ] Stepu. 'παντὶ videtur Ficinus legisse.' nam vertit, *cunctis igitur— declarato.* Fischn.

πάντῃ δὴ φήσεις—φύσιν] Ficinus: *Cunctis igitur, o Protarche, et per nuntios et voce præsenti declarato.* Et sane istud πάντῃ vitii suspectum habeo. Quamquam enim sequentia ὑπό τε ἀγγέλων πέμπων καὶ παροῦσι φράζων per μερισμὸν adjecta esse videntur ad varias rationes, per πάντῃ universe significatas, uberius declarandas; tamen ista quidem notio a loci sententia aliena est. Quid enim? Num multum interesse dicemus, an quis omnibus modis hanc animi sententiam significet? Minime vero! Sed hoc potius aliquantum refert, an quis eam omnibus ubique libere fateatur. Hoc enim certæ et firmæ persuasionis indicium, neque vero illud. Quare nondum permitet conjecturæ jam olim excogitatæ: πᾶσι δὴ φήσεις. Qua recepta sensus existet hic: *omnibus igitur hoc dices et præsentibus, et absentibus, voluptatem nec primum bonum esse, nec secundum.* Formula ὑπ' ἀγγέλων πέμπειν valet: *alicui per nuntios aliquid significare.* Ete-

πίμπλαν καὶ παρούσι φράζων, ὡς[y] ἡδονὴ κτῆμα οὐκ ἔστι πρῶτον οὐδ' αὖ δεύτερον, ἀλλὰ πρῶτον μέν πη[w] περὶ μέτρον καὶ τὸ μέτριον καὶ καίριον καὶ πάνθ'[x] ὁπόσα χρὴ τοιαῦτα[y] νομίζειν τὴν ἀΐδιον ἠρῆσθαι[z] φύσιν.[a]

Π.—[y] πάνθ' Γ.—[y] χρὴ τοιαῦτα ΑΔΠΣ : τοιαῦτα χρὴ °r.—[z] ἠρῆσθαι ΑΔΠ : εἰρῆσ-

nim verba κελεύειν, πέμπειν, et similia περὶ τὸ συμπαντῶν, ut alius cujusdam verbi supplementum una incubant. Cfr. Observ. Miscell. v. ii. p. 282. 385. Wesseling. ad Diodor. Sic. xiii. 9. p. 483. xiv. 112. p. 726. Schæfer. ad Lambert. Bos. p. 246. et p. 611. Hermann. in Museo Antiq. Stud. v. i. fasc. i. p. 124. Pro ὑπ' ἀγγέλων πέμπειν plerumque δι' ἀγγέλων πέμπειν dicitur. Cfr. Wesseling. ad Herodot. i. p. 34. Similiter tamen Thucydid. vi. 32. ὑπὸ κήρυκος εὐχὰς ποιεῖσθαι dixit. Frustra igitur Hegel Specim. Conject. p. 22. ἄγγελον tentabat, quo facto ὑπὸ per tmesin ad πέμπειν trahendum. Quæ ratio hic quidem paullo durior. Quamquam probe memini, tmesin usum apud Atticos non tam rarum esse, quam putant. Cfr. Matth. Gr. Gr. §. 591. 2. Bach. ad Xenoph. Sympos. viii. 17. Schæfer. ad Long. p. 417. in Melet. Crit. p. 68. not. 7. Koen. et Boissonade ad Gregor. Corinth. p. 449 ed. Schæf.—Ante ἡδονὴ in Incub. ὡς deest. Stall.

πρῶτον μέν πη περὶ μέτρον] Primum vitæ humanæ bonum dicit id, quod vitam modum dicat, i. e. boni ideam, mente concipiam, quæ quidem idea τοῦ μετρίου et καιρίου nomine vocatur, quoniam utile docet, qui modus servandus sit in omni vitæ conditione is, qui ad veram vitæ felicitatem pervenire cupiunt. Sed hanc non satis videtur expositam. Ac primo quidem pro τὴν ἀΐδιον ἠρῆσθαι φύσιν vett. edidit, omnes exhibent τὴν ἀΐδιον εἰρῆσθαι φύσιν. Quam lectionem etiam Proclus habet, cujus versio hæc est: *quæcunque talia sempiternam vocem approbationemque dixisse putandum.* Mera puerilia in hac versione: *vocem approbationemque*, quæ unde venerint interpres, non liquet. Herodotus p. 110. pro εἰρῆσθαι tentasti posuit εἰδῆφθαι, quod esse vera putavisti. Non probabundum censeo, quod conjecit Schneidewinth. recepit Bekk. ἠρῆσθαι. Et σ et γ sæpissime permutata esse satis constat, et facilius confundi potuerunt, quam litteræ λ et ρ atque σ et φ. Sed pessime nunc, qui sensum verbis καὶ πάντα ὁπόσα τοιαῦτα—ἠρῆσθαι φύσιν inesse dicendus sit. Ac illud quidem omnibus satis notum esse arbitror, ἀΐδιον φύσιν e Platonis decretis tribui *rerum ideis*, s. *æternis rerum exemplaribus*, de quibus dictum in prolegg. Quid igitur? num universus *mundus intelligibilis*, quem noster sibi finxerat animo, ad τὸ μέτριον καὶ τὸ καίριον referendus est? Nam si quæcunque ἀΐδιον φύσιν acceperunt ad τὸ μέτριον et τὸ καίριον pertinent, profecto nihil aliud dicitur, quam *omnes ideas* eo esse referendas. Quod nemitem fugit quam per se valde esse ineptum, tum ab hujus loci sententia multum abhorrere. Jam vero si quærimus, quanam de causa verba: καὶ πάντα, ὁπόσα—φύσιν adita sint, sequentia καὶ πάνθ' ὁπόσα τῆς γενέσεως ταύτης αὖ ἐστιν demonstrant, nihil aliud ea significari posse, quam alia etiam præter τὸ μέτριον et τὸ καίριον reperiri genera, quæ hoc possint revocari. Et etiam quidem verba τὴν ἀΐδιον ἠρῆσθαι φύσιν e glossemate fluxisse opinabar, ita ut ea pronomen τοιαῦτα explanarent. Cujus opinionis nunc pœnitet, quum longe meliore via locum in integrum restituere liceat. Τὸ μέτριον et τὸ καίριον intelligi *boni ideam*, et in prolegg. meum, et antea monui. Quare utrumque illud nactum est ἀΐδιον φύσιν. Possunt vero etiam alia τῷ μετρίῳ et τῷ καιρίῳ similia cogitari, quæ quoniam ad τὸ μέτριον pertinent, itidem æternam habent φύσιν ἀΐδιον. Hæc vero significari puto verbis καὶ πάντα ὁπόσα τοιαῦτα χρὴ νομίζειν etc. Verum ut hic sensus effingatur, scribendum est καὶ πάντα ὁπόσα τοιαῦτα ὄντα χρὴ νομίζειν. Quo facto sensus hic existet: *et omnia, quæ, quoniam talia sunt*, h. e. *quoniam similia sunt τῷ μετρίῳ et τῷ καιρίῳ, multa sunt naturam sibi constantem atque æternam.* Sensus elucidatus fortasse videtur, ut partium defectus ad hunc usque diem tanta corruperit. Sed aliud vitium hic restat. Scribendum enim περὶ τὸ μέτριον καὶ τὸ μέτριον καὶ καίριον. Ante καίριον male inferunt τὸ apud Eusebium. Stall.

ΠΡΩ. Φαίνεται γοῦν[b] ἐκ τῶν νῦν λεγομένων.

§. 159. ΣΩ. Δεύτερον μὴν περὶ τὸ[c] σύμμετρον καὶ καλὸν καὶ τὸ τέλειον καὶ ἱκανὸν καὶ πάνθ' ὁπόσα τῆς γενέσεως αὖ ταύτης[d] ἐστίν.

ΠΡΩ. Ἔοικε γοῦν.

ΣΩ. Τὸ τοίνυν τρίτον, ὡς ἡ[e] ἐμὴ μαντεία, νοῦν καὶ φρόνησιν τιθεὶς[f] οὐκ ἂν μίγα τι τῆς ἀληθείας παρεξέλθοις.

ΠΡΩ. Ἴσως.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν[g] οὐ τέταρτα,[h] ἃ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἔθεμεν,[i]
rr. iii. 251. ἐπιστήμας τε καὶ τέχνας καὶ δόξας ὀρθὰς[j] λεχθείσας, ταῦτ'[k] εἶναι τὰ[l] πρὸς τοῖς τρισὶ τέταρτα,[m] εἴ περ τοῦ ἀγαθοῦ γέ[n] ἐστι μᾶλλον ἢ τῆς ἡδονῆς ξυγγενῆ;

ΠΡΩ. Τάχ' ἄν.

ΣΩ. Πέμπτας τοίνυν, ἃς ἡδονὰς ἔθεμεν ἀλύπους ὁρισά-

θαι °τ.—[a] φάσιν ΓΞΣCH, om ΔΠ.—[b] γοῦν ΑΓΔΛΠΣΒCHιω: οὖν °ς.—[c] τὸ om E. —[d] αὖ ταύτης ΑΓΔΛΠΣΒCHκ: ταύτης αὖ °τ.—[e] ἡ om pr Ξ.—[f] τεθεὶς Π.—[g] οὖν om Α et pr ΔΠ.—[h] τέτταρα ω.—[i] αὐτῆς ἔθεμεν ΑΔΠ: ἔθεμεν αὐτῆς °τ.—[j] ὀρθῶς Σ.—[k] ταύτας Π.—[l] τὰ om Γ.—[m] τέτταρα ΑΔΠ.—[n] γε om ΑΔΠ.—[o] ἐπιστήμαις

φαίνεται οὖν] Ficinus, *Apparet utique*. Legisse videtur γοῦν. Fiscn.

ἔοικε γοῦν] Ex Eusebio revocavi. Dedit etiam Bekk. Cetera editt. omnes ἔοικε οὖν. Stalb.

§. 159. δεύτερον μὴν] Ante δεύτερον in edit. Ald. nomen Socratis deest. Male. Pro μὴν apud Euseb. μέν. Recte habet vulgata. Dein τέλειον ex Eusebio et Olympiodoro restitui. Euseb. καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ ἱκανόν. At vero articulus hic non recte iteratur, ubi τέλειον καὶ ἱκανὸν ut synonyma ponuntur. —Mox Euseb. mutato verborum ordine, ἃ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἔθεμεν. Nostram scripturam tuentur vett. editt. omnes. Stalb.

μᾶλλον [ἢ] τῆς ἡδονῆς] Editt. omnes μᾶλλον ἢ τῆς ἡδονῆς. Particulam ἢ suspectam habeo. Quæritur enim jam, utrum ista cum bono sint conjunctiora, quam voluptas, neque vero, sintne cum bono magis, quam cum voluptate conjuncta. Probe quidem memini, particulam ἢ post comparativos sæpe numero sequentibus genitivis abundanter inferri, ut Soph. Antig. Τί δ' ἐστὶν αὖ κακίον ἢ κακῶν ἔτι. Thucyd. vii. 77. ἤδη τινὲς καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν, ad quem locum interpti. Homerica exempla sat multa protulerunt. Adde quæ collegerunt Henr. Stephan. de Dialecto Attica p. 28. Toup. ad Longin. p. 321. Kœn. ad Gregor. Corinth. p. 89. ed. Schæf. Matth. Gr. Gr. §. 450. not. 2. At quis tandem hue iis etiam locis recte fieri posse existimabit, ubi ex ista structura summa ambiguitas et obscuritas enascitur? Hoc igitur debebam Platonis divini manibus, ut particulam ἢ in vincula conjicerem. Num pietas mea justo major fuerit, judicent alii. Stalb.

πέμπτας τοίνυν, ἃς ἡδονὰς κ. τ. λ.] Hic proh dolor! jam rursus novis irretimur difficultatibus. Quinto loco ait ponendas esse voluptates puras, quæ solo animo percipiantur. Has dicit nominatas esse antea καθαρὰς αὐτῆς ψυχῆς ἐπιστήμας. At vero nihil hujusmodi in antecedentibus invenitur. Neque omnino intelligere me fateor, quomodo ἡδοναὶ ἐπιστῆμαι nominari potuerint. Quare omni dubitatione caret, hic quoque vitium aliquod irrepsisse. Si quid corruptum est, corruptum putovocabulum ἐπιστήμας. Sed fateor nullam dum me invenire potuisse probabilem ejus emendandi rationem. Itaque denuo in glossematis suspicionem deveni. Fac enim, voc. ἐπιστήμας deesse, nihil certe ade-

μενοι, καθαρὰς ἐπονομάσαντες τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐπιστήμας,[o] ταῖς δὲ αἰσθήσεσιν ἐπομένας;[p]

ΠΡΩ. Ἴσως.

ΣΩ. Ἕκτῃ δ' ἐν γενεᾷ, φησὶν Ὀρφεύς, καταπαύσατε[q] κόσμων ἀοιδῆς, ἀτὰρ κινδυνεύει καὶ ὁ ἡμέτερος λόγος ἐν ἕκτῃ κατεπαυμένος εἶναι κρίσει. τὸ δὴ μετὰ ταῦθ' ἡμῖν[r] οὐδὲν λοιπὸν πλὴν ὡς περ κεφαλὴν ἀποδοῦναι τοῖς εἰρημένοις.

ΠΡΩ. Οὐκοῦν χρή.

§. 160. ΣΩ. Ἴθι δή, τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι τὸν αὐτὸν §. 42. F. διαμαρτυράμενοι λόγον ἐπεξέλθωμεν.[s]

corr Σ, ἐπιστήμας pr Β.—[o] ἐπόμενα Χ.—[q] κατεπαύσατε Σ et pr Β.—[r] ἡμῖν om Π.

rit, quod sensum perturbet; imo omnia ita erunt comparata, ut sensus existat talis clamor. Verum enim vero grammaticam verborum structuram si spectamus, nova oboriuntur molestiae. Nam considera, quaeso, an ista inter se cohaereant: ἃς ἡδονὰς ἔθεμεν, ἀλύπους ὁρισάμενοι, καθαρὰς ἐπονομάσαντες τῆς ψυχῆς αὐτῆς. Dici saltem debuerat καὶ τῆς ψυχῆς αὐτῆς. Verum ne sic quidem omnia in expedito sunt. Dicam igitur, quod sentio. Locus olim ita scriptus fuisse videtur: πείσαντας τοίνυν, ἃς ἡδονὰς ἔθεμεν, ἀλύπους ὁρισάμενοι, καθαρὰς ἐπονομάσαντες ταῖς δὲ αὐτῆσιν ἐπομένας. Ista autem τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐπιστήμας a scriba quodam adjecta sunt. Qui quum supra §. 115. sqq. ad puras voluptates etiam eas pertinere legisset, quae e litteris et veritatis studio percipientur; nunc pertexta sententia verba τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐπιστήμας in margine adscripsit. Stallb.

ἕκτῃ δ' ἐν γενεᾷ - ἀοιδῆς] Extat hic versiculus in Orphic. Fragm. p. 473. ed. Herm. In Plutarchi t. ii. p. 391. ubi hic locus illustratur, pro κόσμων legitur θυμῶν, notante Fischero. Stallb.

κεφαλὴν ἀποδοῦναι] Malim mutari in ἐπιθεῖναι. Symps. §. 12. Ἐπειδὴ Παυσανίας, ἁρμόσας ἐπὶ τὸν λόγον, καλῶς, οὐχ ἱκανῶς ἀπετέλεσε, δεῖν ἐμοὶ περιῆσθαι τέλους ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ. Conf. p. 505. D. Ἀλλ' οὐδὲ τοὺς μύθους φασὶ μεταβὸν θέμις εἶναι καταλείπειν, ἀλλ' ἐπιθέντες κεφαλήν, ἵνα μὴ ἄνευ κεφαλῆς περιῇ. Aristaen. i. p. 105. D. τούτων γὰρ οὐ δυνάντων τῶν διανημάτων τέλους ἐπιτεθῆναι ἄνευ ἐμοῦ ἀδύνατον. Senius divinus legitur formula Euthydem. p. 272. A. νῦν δὲ τέλος ἐπιτεθείκαμεν παγκρατιαστικῇ τέχνῃ. ubi quod Heind. malit τῇ παγκρατιαστικῇ τέχνῃ, mihi quidem vocabulum τέχνῃ abjiciendum videtur. Verbum ἀποδοῦναι aliter usurpatur. Id quod intelliges ex hujusmodi locis: Politic. p. 173. Ὁ καλῶς καὶ καθαρεῖ χρόνῳ ἀπόδωκάς μοι τὸν λόγον, προσθεὶς τὴν ἐκτροπὴν οἷον τόκον καὶ ἀναπληρώσας αὐτόν. Plura hujus generis exempla congessit Wyttenbach. ad Julian. p. 210. ed. Lips. Stallb.

§. 160. τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι] Schol. Ruhnkenii p. 43. ἐκ μεταφορᾶς, inquit, εἴρηται τοῦ ἐν ταῖς συνουσίαις ἔθους. Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ κατακλίνοντι. Ἐκίρνων γὰρ ἐν αὐταῖς κρατῆρας τρεῖς· καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον, τὸν δὲ δεύτερον Ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον Σωτῆρος· ὡς ἐνταῦθά τε καὶ δὴ καὶ ἐν Πολιτείᾳ (libr. ix. p. 583. A.) Anecdota Siebenkeesii p. 36. τέλειος δὲ καὶ ὁ Ζεύς. ἔστι κατὰ λόγον τρίτον τῷ Διὶ συνιδεῖν τε καὶ ὁ κρατὴρ τρίτος τίθεται. Schol. Pindar. Isthm. vi. 10. Διὸς δὲ σωτῆρος ἔλεγον τὸν τρίτον, διὰ τὸ τοὺς τοίτους σίνυκτας σταθεροὺς γίνεσθαι. Idem Scholiasta illud poculum etiam τέλειον vocatum esse dicit διὰ τὸ τέλειον εἶναι τὸν τρίτον ἀριθμόν. Quod quid significent, declarabit Plutius: Τρίτος κρατὴρ, Διὸς τελείου σωτῆρος· τρίτου γὰρ τέλειος ἀριθμὸς ὁ τρία, ὅτι ἔχει ἀρχὴν καὶ τέλος καὶ μέσην. Cfr. Archestrat. apud Athen. i. p. 29. B. xv. p. 675. B. Wesseling. ad Diodor. Sic. iv. Proverbii vim dedisse Scholiast. ad Charmid. (p. 167. B.) p. 92. τὸ τρίτον τῷ Σωτῆρι ἀεὶ τῶν τελείων τί ἐστι τῶν. Cfr. etiam interpr. Hesychii Τρί-

ΠΡΩ. Ποῖον δή;

ΣΩ. Φίληβος τἀγαθὸν ἐτίθετο ἡμῖν ἡδονὴν εἶναι πᾶσαν καὶ παντελῆ.

ΠΡΩ. Τὸ τρίτον, ὦ Σώκρατες, ὡς ἔοικας, ἔλεγες ἀρτίως τὸν[t] ἐξ ἀρχῆς ἐπαναλαβεῖν δεῖν[u] λόγον.

ΣΩ. Ναί, τὸ δέ γε μετὰ τοῦτο ἀκούωμεν. ἐγὼ γὰρ δὴ[v] κατιδὼν ἅ περ νῦν δὴ διελήλυθα, καὶ δυσχεράνας τὸν Φι-
II. iii. 252. λήβου λόγον οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ ἄλλων πολλάκις μυρίων, εἶπον ὡς ἡδονῆς γε νοῦς εἴη[w] μακρῷ[x] βέλτιόν τε καὶ ἄμεινον τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ.

ΠΡΩ. [y]Ην ταῦτα.

ΣΩ. Ὑποπτεύων δέ γε καὶ ἄλλα εἶναι πολλὰ εἶπον, ὡς εἰ φανείη τι[y] τούτοιν[z] ἀμφοῖν βέλτιον, ὑπὲρ τῶν δευτερείων νῷ πρὸς ἡδονὴν ξυνδιαμαχοίμην, ἡδονὴ δὲ καὶ δευτερείων στερήσοιτο.

II. 67. ΠΡΩ. Εἶπες γὰρ οὖν.

§. 161. ΣΩ. Καὶ μετὰ ταῦτά γε πάντων[a] ἱκανώτατα[b] τούτοιν οὐδέτερον[c] ἱκανὸν ἐφάνη.

—[s] ἐπεξελθόντες pr Δ.—[t] τὸ τὸν rc Σ.—[u] δεῖ ic.—[v] νῦν δὴ δυσχεράνας ΑΔΠ, νῦν ΓΛΞΣΒCFHic : νυνὶ °ς.—[w] νοῦς εἴη Α et pr ΔΠ, νοῦς ἂν εἴη Δ : νοῦς εἴη ἂν °ς.—[x] μακρὸς Α.—[y] τι ΑΔΠ : τὸ °ς.—[z] τούτων ΑΔΠ.—[a] γε εἰπὼν τἀγαθὸν πάντων rc

τος κρατήρ. Pierson. ad Mœr. p. 72. Erasmi Adag. p. 571. Stalb.

τἀγαθὸν ἐτίθετο] Recte Bekk. τἀγαθόν. Cfr. ad §. 1. Rell. editt. ἀγαθόν. Euseb. ἔθετο pro ἐτίθετο.—Paullo post malim τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπαναλαβεῖν δεῖν λόγον legere. Omnes editt. etiam Bekk. τὸν ἐξ ἀρχῆς ἐπαν. δ. λ. Verum et agre desidero articulum τὸ ante δεῖν, neque alterum memini locum, in quo articulus tanto spatio a nomine suo distrahatur.—Mox Euseb. ἅπερ νῦν διελθ. Stalb.

δυσχεράνας κ. τ. λ.] Valde memorabile est, καὶ δυσχεράνας τὸν Φιλήβου—πολλάκις μυρίων. Namque patet exinde, quid potissimum impulerit philosophum, ut hanc quæstionem de pretio sapientiæ et voluptatis deque summo hominis bono instituereet. Significat enim Plato his verbis haud obscure, se Aristippi potissimum ejusque amicorum sententiam de voluptate homini ad vitæ felicitatem unice necessaria infringere voluisse, simulque ostendere, sapientiam, licet ea, si voluptates ab illa secretæ sint, humanam felicitatem non unice absolvat, tamen huic longissime esse anteponendam. —Ald. Bas. 1. ὡς ἡδονῆς γεννοῦς. In marg. Bas. 1. γε ὁ νοῦς. Bas. 2. Stephan. Bekker. γε νοῦς. Stalb.

τὸ τοιοῦτον] Non dubito quin pro τὸ scribendum sit τὶ : quod et Fic. agnoscit. Stepu.

εἰ φανείη τι τούτοιν] Ita dedi cum Bekk. quod Stephanus conjecerat. Vulgo τὸ τούτοιν. Euseb. τί που τοῖν. Pessime. Paullo post apud eundem pro ὑπὲρ τῶν δευτερείων est ἐπὶ τῶν δευτερείων. Stalb.

§. 161. πάντων ἱκανώτατα] Locum hunc mendose scriptum esse constat: sed ne hæc quidem mihi satisfacit quæ affertur ejus lectio, πάντων ἱκανώτατον κατιδὼν τἀγαθὸν, τούτοιν οὐδέτερον ἱκανὸν ἐφάνη. Nam ut aliud nihil in ea esset incommodi, non bene cohæreret ἐφάνη cum nominativo κατιδών: ac dicendum esset κατιδόντι. usus autem est hoc participio paulo ante, quum dixit, ἐγὼ γὰρ δὴ κατιδὼν ἅπερ νυνὶ διελήλυθα. Quod si vero dicamus, ἱκανώτατον qui-

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα.

ΣΩ. Οὐκοῦν παντάπασιν ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ νοῦς ἀπήλλακτο καὶ ἡδονὴ μή τοι τἀγαθόν γε αὐτὸ μηδ' ἕτερον[d] αὐτοῖν εἶναι στερομένοιν[e] αὐταρκείας καὶ τῆς τοῦ ἱκανοῦ καὶ τελέου[f] δυνάμεως;

ΠΡΩ. Ὀρθότατα.

ΣΩ. Φανέντος δέ γε ἄλλου τρίτου[g] κρείττονος τούτοιν[h] ἑκατέρου, μυρίῳ γ'[i] αὖ νοῦς ἡδονῆς οἰκειότερον καὶ προσφυέστερον πέφανται νῦν τῇ τοῦ νικῶντος ἰδέᾳ.

ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Οὐκοῦν πέμπτον κατὰ τὴν κρίσιν, ἣν νῦν ὁ λόγος ἀπεφήνατο, γίγνοιτ' ἂν ἡ τῆς ἡδονῆς δύναμις.

ΠΡΩ. Ἔοικεν.

§. 162. ΣΩ. Πρῶτον δέ γε οὐδ'[k] ἂν οἱ πάντες βόες τε II. iii. 253
καὶ ἵπποι καὶ τἆλλα ξύμπαντα θηρία[l] φῶσι τῷ[m] τὸ χαίρειν διώκειν· οἷς πιστεύοντες, ὥς περ μάντεις ὄρνισιν, οἱ

F.—[b] ἱκανώτατον ΑΔΠ et pr Β.—[c] οὐ δεύτερον Α.—[d] ἕτερος Λ.—[e] στερομένοιν corr Σ, στερόμενον Β: στερομένων °g.—[f] τελείου g.—[g] ἄλλου κριτοῦ Λ, ἀλλοτρίου corr Π.—[h] τούτων ΔΠ.—[i] γ' om ΑΔΠ.—[k] καὶ F.—[l] οὐδ' ΑΓΔΠ et corr ΞΣ: οὐκ °g.—[m] θηρία om Π.—[n] ante τῷ interpunxerunt ΓΛΣΒCEFH.—[o] ἰρῶνται ΑΓΔΠ.—

dem esse legendum, eique adjiciendum τἀγαθόν, sed verbum εἶναι ex praecedentibus debere subaudiri? Atenim ita legendo, particula δέ post τούτοιν opus esset. Stahl.

Cetter. e vulgata lectionis scriptura nullum patebat exitus posse sensum idoneum. Unde eum sic esse corrigebat: Καὶ μετὰ ταῦτά γε πάντων ἱκανώτατον κατιδὼν τἀγαθὸν τούτοιν οὐδέτερον ἱκανὸν ἐφάνη. At vera nulla opus esse puto mutatione. Nempe ἱκανώτατα non pertinet ad μετὰ ταῦτα, sed adverbii vim habet, ut solent interdum neutra adjectivorum pluralia adverbiorum potestatem sustinere, cfr. si tanti est, Fischer. ad Weller. t. II. 1. p. 216 Matth. Gr. Gr. §. 260. Itaque sensum verborum constituo hunc: *ac postea neutrum horum esse idoneum modo maxime idoneo apparebat.* Ludet in voc. ἱκανόν. Pro ἐφάνη in Euseb. est ἀνεφάνη. Stahl.

ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ κ. τ. λ.] De constructione cfr. Lysid. p. 200. B. τοῦτο μὲν δὴ ἀπήλλακται, μὴ φίλου τινὸς ἕνεκα τὸ φίλον φίλον εἶναι. Herm. ad Viger. p. 811. Heind. ad Parmenid. p. 240. Sed locus, nisi egregie fallor, mendo occupatur. Ficinus vertit: *Et quum in hac oratione mens et voluptas potestate sufficientiae perfectionisque carere visae fuissent, neutram esse bonum ipsum apparuit;* sensum scilicet, non singula verba secutus. Hoc certum puto, pro στερομένοιν, quod scriptum tenent Ald. Bas. 1. 2. recte a Bekkero στερομένοιν repositum esse. Particulam γε post τἀγαθὸν omittit Euseb. idque recte opinor. Pro αὐτὸ Heind. Specim. Conject. p. 22. emendat αὐτῷ s., νοῦς καὶ ἡδονή. Verum nec ita omnia sana puto. Quomodo autem locus in integram restituendus sit, ipse nondum exputo. Mox post τρίτον apud Euseb. insertur τινος, et pro ἣν νῦν ὁ λόγος ἀπεφήνατο legitur ὡς νῦν ὁ λόγος ἀπεφ. Non male. Stahl.

§. 162. οὐκ ἂν—φῶσι τῷ τὸ χαίρειν διώκειν] Ita Ald. Bas. 1. 2. Quod nemo non videt prorsus esse solecismum. Nec magis recte habet, quod dedit Bekk. οὐδ' ἂν οἱ πάντες βόες—φῶσι τῷ τὸ χαίρειν. Debebat enim φαίεν ἂν pro φῶσι dari. Bekkeri lectionem etiam Cod. Palatin. apud Creuser. Mel. t. I. p. 101.

πολλοὶ κρίνουσι τὰς ἡδονὰς εἰς τὸ ζῆν ἡμῖν εὖ κρατίστας εἶναι, καὶ τοὺς θηρίων ἔρωτας[n] οἴονται κυρίους εἶναι μάρτυρας μᾶλλον ἢ[o] τοὺς τῶν ἐν Μούσῃ φιλοσόφων[p] μεμαντευμένων[q] ἑκάστοτε λόγων.[r]

ΠΡΩ. Ἀληθέστατα, ὦ Σώκρατες, εἰρῆσθαί σοι νῦν ἤδη φαμὲν ἅπαντες.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἀφίστε με;

ΠΡΩ. Σμικρὸν ἔτι λοιπόν,[s] ὦ Σώκρατες· οὐ γὰρ δή που σύ γε ἀπερεῖς[t] πρότερος ἡμῶν. ὑπομενῶ δέ σε τὰ λειπόμενα.

[n] ἢ om Π.—[o] φιλοσόφων Π.—[q] μαντευμένων Η, μεμαντευομένων ιc.—[r] λόγων Ἀ, λόγω Γ.—[s] ἔτι τὸ λοιπὸν ΫΔΠ.—[t] ἀπερεῖς ΓΞΣΒCEFHω et γρ Δ, ἀπορεῖς ΫΔΛ, ἀπαίρεις corr Π : ἀπαρεῖς [o]r.

praestat. Heindorf. in Specim. Conject. p. 23. emendat : *πρῶτον δέ γε οὐκ ἂν ἅπαντες βόες τε καὶ ἵπποι— φῶσι, τὸ τὸ χαίρειν διώκειν.* Illud minus commode ; hoc etiam male. Eusebius habet *πρῶτον δέ γε οὖ, κἂν ἅπαντες—φῶσι τῷ τὸ χαίρειν διώκειν.* Illud optimum ; in ultimis etiamnum haereo. Ficinus vertit : *Primum tamen locum voluptati boves darent et equi et bruta denique universa, ex eo quod ejus illecebris emancipatu sunt : quibus plurimi, fidem praestantes,* etc. Videtur igitur, neque negantem particulam legisse, et ante verba *τῳ τὸ χαίρειν* plura habuisse vocabula, quae hodie desunt. Ceterum respexit hunc locum Porphyrius *περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων* l. iii. §. 1. *Σωκράτης*, inquiens, *πρὸς τοὺς ἡδονὴν διαμφισβητοῦντας εἶναι τὸ τέλος οὐδ' ἂν πάντες, ἔφη, σύες τε καὶ τράγοι τούτῳ συναινοῖεν πεισθήσεσθαι ἂν, ἐν τῷ ἥδεσθαι τὸ εὐδαίμον ἡμῶν κεῖσθαι, ἴστ' ἂν νοῦς ἐν τοῖς πᾶσι κρατῇ.* unde fortasse erunt, qui hic sues hircosque reducendos arbitrentur. Stalb.

διώκειν] Post *διώκειν* ponenda interroz. nota videtur. Stephan.

ἀπαρεῖς] Bas. 1. 2. Bekk. *ἀπερεῖ*, quod etiam Ficinus legit, qui vertit : *non debes tanquam jam defatigatus prius, quam nos, desistere.* Sed verum est *ἀπαρεῖς*. Verbum *ἀπαίρειν discedendi* significatione positum, saepissime legitur. Cfr. Hemsterhus. ad Lucian. t. i. p. 296. ed. Bip. Ruhnken. ad Tim. p. 152. Itaque postquam Socrates *οὐκοῦν καὶ ἀφίστε με* respondit, jam in eo esse cogitandus est, ut discedat. Quocirca Protarchus eum monet, ne hinc abeat, sed quae reliqua sint, ad finem usque persequatur. Nihilominus ille, relictis disputandi sociis, quasi re peracta subito discedit ; discedentique Protarchus acclamat : *ὑπομενῶ δέ σε λειπόμενα*. Itaque non est, quod dialogum fine truncatum existimemus. Imo egregie philosophus lectores inopinatos e media disputatione educit, quemadmodum eos antea ad medium colloquium inopinatos venire jusserat. Quod quidem quanam de caussa ita ab auctore institutum sit, alio loco disputavimus. Stalb.

FINIS VOL. V.

8300

LGr
P718Be.2

Plato
Platonis et quae vel Platonis esse feruntur vel Platonica solent comitari scripta Graece omnia, ed. by Bekker.
Vol. 5

DATE. NAME OF BORROWER.

University of Toronto Library

DO NOT REMOVE THE CARD FROM THIS POCKET

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED